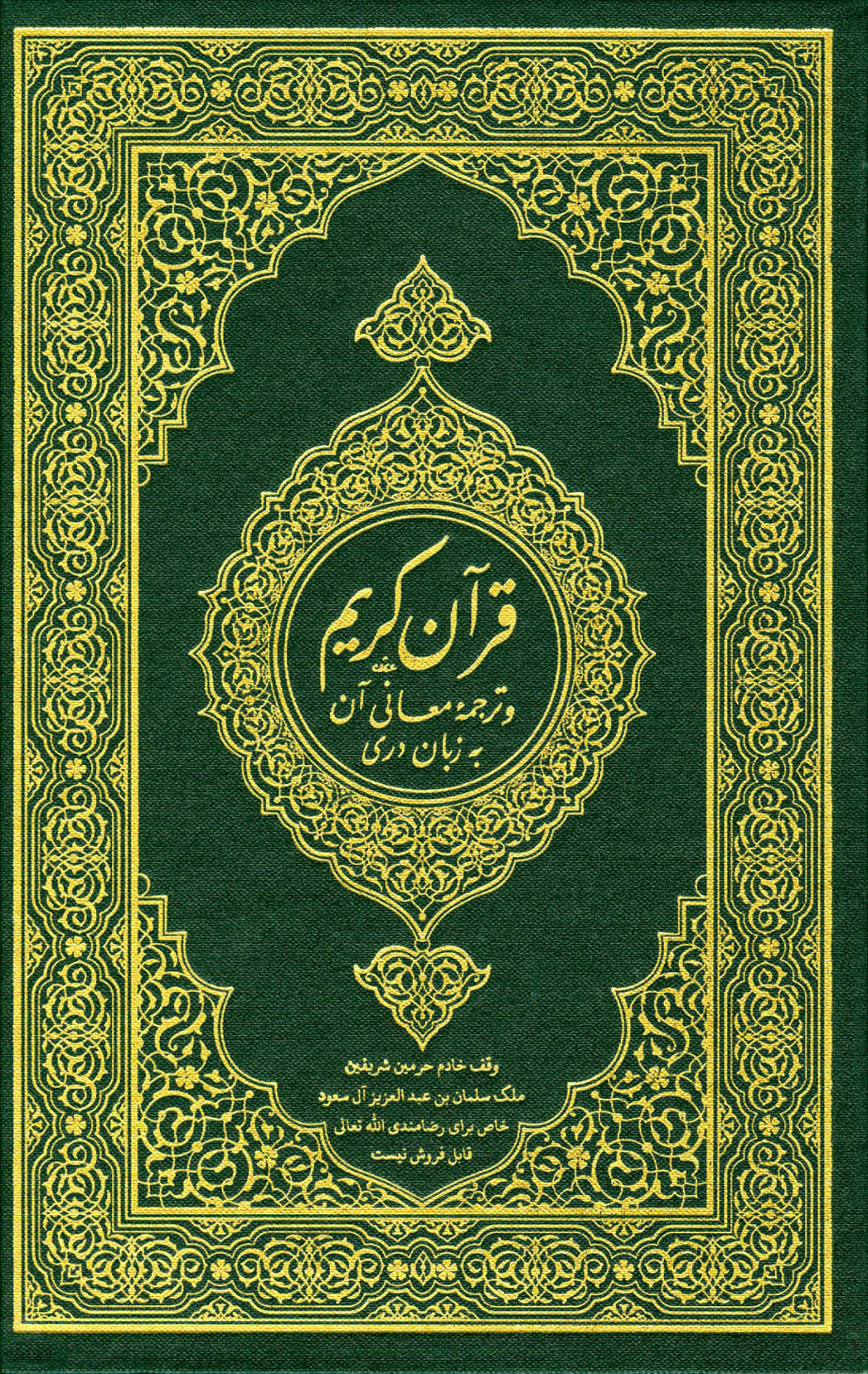
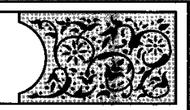
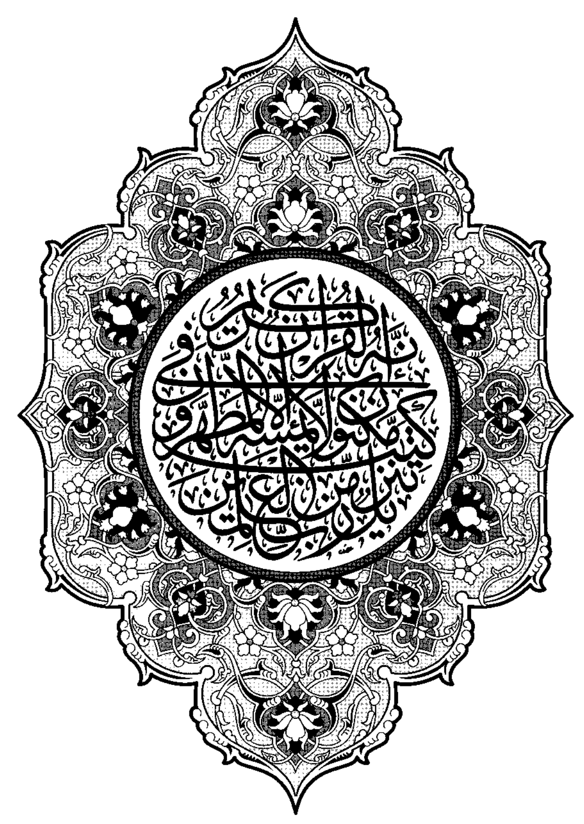

قرآن کریم
و ترجمهٔ معانی آن
به زبان دری
وقف خادم حرمین شریفین
ملک سلمان بن عبد العزیز آل سعود
خاص برای رضامندی الله تعالی
قابل فروش نیست

«به تحقیق ما قرآن را نازل کرده ایم و به تحقیق ما خود نگهبان آن هستیم» الآیه

دستور چاپ قرآن کریم و ترجمهٔ معانی آن را خادم حرمین شریفین ملک سلمان بن عبدالعزیز آل سعود پادشاه عربستان سعودی صادر نموده است.

تشرف بالأمر بطباعة هذا المصحف الشريف وترجمة معانيه

خادم الحرمين الشريفين الملك سلمان بن عبدالعزيز آل سعود

ملك المملكة العربية السعودية

القرآن الكريم

وترجمة معانيه إلى اللغة الدرية

وقف خادم حرمین شریفین ملک سلمان بن عبد العزیز آل سعود
خاص برای رضامندی الله تعالی
قابل فروش نیست
مجانی توزیع می گردد

چاپ خانه قرآن کریم مجمع ملک فهد

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

مقدمة

بقلم معالي الشيخ: صالح بن عبدالعزيز بن محمد آل الشيخ
وزير الشؤون الإسلامية والأوقاف والدعوة والإرشاد
المشرف العام على المجمع

الحمد لله رب العالمين، القائل في كتابه الكريم:
﴿... قَدْ جَآءَكُم مِّنَ ٱللَّهِ نُورٌ وَكِتَـٰبٌ مُّبِينٌ ﴾.
والصلاة والسلام على أشرف الأنبياء والمرسلين، نبينا محمد ﷺ، القائل:
«**خيرُكم من تعلَّم القرآن وعلَّمه**».

أما بعد:

فإنفاذاً لتوجيهات خادم الحرمين الشريفين، الملك سلمان بن عبدالعزيز آل سعود، حفظه الله، بالعناية بكتاب الله، والعمل على تيسير نشره، وتوزيعه بين المسلمين، في مشارق الأرض ومغاربها، وتفسيره، وترجمة معانيه إلى مختلف لغات العالم.

وإيماناً من وزارة الشؤون الإسلامية والأوقاف والدعوة والإرشاد بالمملكة العربية السعودية بأهمية ترجمة معاني القرآن الكريم إلى جميع لغات العالم المهمة تسهيلاً لفهمه على المسلمين الناطقين بغير العربية، وتحقيقاً للبلاغ المأمور به في قوله ﷺ: «**بلِّغوا عني ولو آية**».

وخدمةً لإخواننا الناطقين باللغة الدرية يطيب لمجمع الملك فهد لطباعة المصحف الشريف بالمدينة المنورة أن يقدم للقارئ الكريم هذه الترجمة إلى اللغة الدرية التي قام بها مولوي محمد أنور بدخشاني، وراجعها د. عبد الغفور عبدالحق البلوشي والشيخ قريب الله مطيع.

ونحمد الله سبحانه وتعالى أن وفق لإنجاز هذا العمل العظيم الذي نرجو أن يكون خالصاً لوجهه الكريم، وأن ينفع به الناس.

إننا لندرك أن ترجمة معاني القرآن الكريم -مهما بلغت دقتها- ستكون قاصرة عن أداء المعاني العظيمة التي يدل عليها النص القرآني المعجز، وأن المعاني التي تؤديها الترجمة إنما هي حصيلة ما بلغه علم المترجم في فهم كتاب الله الكريم، وأنه يعتريها ما يعتري عمل البشر كلّه من خطأ ونقص.

ومن ثم نرجو من كل قارئ لهذه الترجمة أن يوافي مجمع الملك فهد لطباعة المصحف الشريف بالمدينة النبوية بما قد يجده فيها من خطأ أو نقص أو زيادة للإفادة من الاستدراكات في الطبعات القادمة إن شاء الله.

والله الموفق، وهو الهادي إلى سواء السبيل، اللهم تقبل منا إنك أنت السميع العليم.

بنام الله بخشندهٔ مهربان

پیشگفتار

بقلم جناب عالیقدر شیخ صالح بن عبد العزیز بن محمد آل الشیخ
وزیر شؤون اسلامی و اوقاف و دعوت و ارشاد
سرپرست عمومی مجمع (چاپ و ترجمه قرآن کریم)

سپاس و ستایش مخصوص ذاتی است که پروردگار تمام جهانیان است و در کتاب مجیدش فرموده است:

﴿... قَدْ جَآءَكُم مِّنَ ٱللَّهِ نُورٌ وَكِتَٰبٌ مُّبِينٌ﴾

«به تحقیق از طرف الله برای شما نور و کتاب روشنگری آمده است». و درود و سلام فراوان بر اشرف انبیاء پیامبر ما محمد ﷺ باد که فرموده است: «**خیرکم من تعلّم القرآن وعلّمه**» «بهترین شما کسی است که قرآن را بیاموزد و به دیگران آموزش دهد» اما بعد:

در راستای اجرای رهنمود های خادم حرمین شریفین ملک سلمان بن عبدالعزیز آل سعود حفظه الله و اهتمام ویژهٔ که در مورد چاپ و نشر و توزیع قرآن کریم با ترجمه و تفسیر معانی آن به زبانهای مختلف بین مسلمانان در شرق و غرب جهان دارد، در کنار باورمندی وزارت شؤون اسلامی و اوقاف و دعوت و ارشاد کشور عربستان سعودی به اهمیت ترجمهٔ معانی قرآن کریم به تمامی زبانهای مهم جهان بخاطر آسانی فهم آن برای مسلمانان غیر عرب زبان، و در راستای تحقق بخشیدن فرمودهٔ پیامبر گرامی اسلام ﷺ که فرموده اند:

«**بلِّغـــوا عنی و لو آیة**» «از من بـــه دیگران ابلاغ کنید حتی یک آیه را».

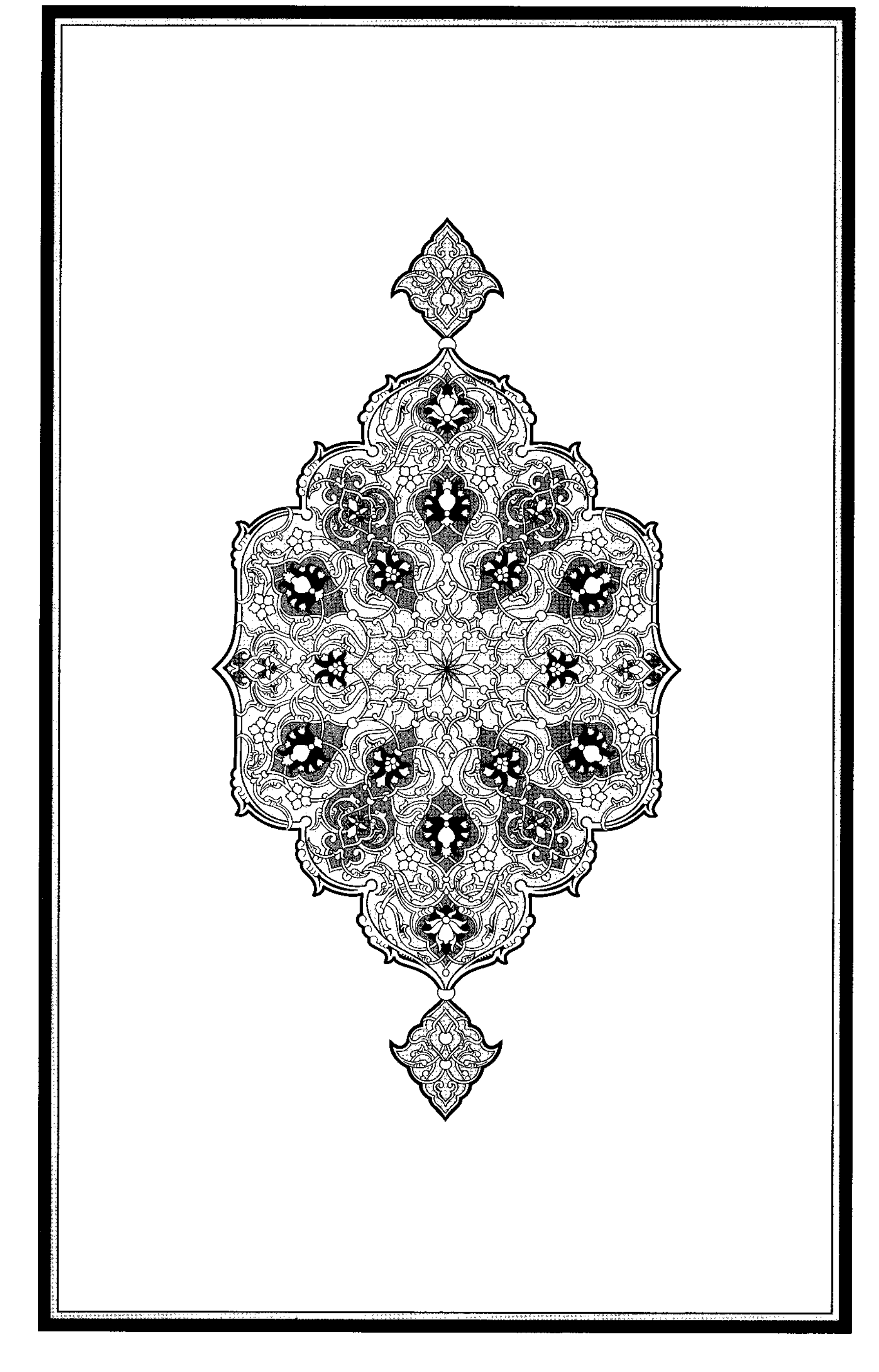
و در راســتای خدمت به بــرادران دری زبان، برای مجمع ملــک فهد که متصدی چاپ قرآن کریم در مدینه منوره اســت جای بس مسرت و خوشی است که این ترجمه دری معانی قرآن کریم را به خوانندگان این زبان تقدیم نماید که توســط مولوی محمد انور بدخشــانی به رشتۀ تحریر درآورده شده و مراجعه و بررسی آن از جانب مجمع، توسط د/ عبدالغفور عبدالحق بلوچی و شیخ قریب الله مطیع صورت گرفته است.

و الله متعال را شکر گزاریم که به ما توفیق عطا فرمود تا این کار بزرگ را به اتمام برســانیم و امیدواریم که این عمل خالص برای رضای اوتعالی باشد و مردم از آن استفاده ببرند.

چنانکه همه می دانیم ترجمه معانی قرآن کریم هرچند دقیق هم باشد، دربرگیرندۀ مفهوم اصلی معانی وسیع و بزرگ نصوص پر اعجاز قــرآن نخواهد بود، و اما معانی کــه این ترجمه دربر دارد خلاصۀ از رســائی علم مترجم در فهم قرآن کریم است، و از نقص و اشــتباهاتی که عموم بشــر از آن مصون نیستند خالی نخواهد بود.

لذا از تمامی خوانندگان محترم این ترجمه خواهشــمندیم که در صورت مشــاهدۀ هرگونه اشتباهی از قبیل کمی و زیادی و غیره اشتباهات، لطف نموده آنرا به مجمع ملک فهد در مدینه منوره ارســال نموده تا در چاپ های آینده از ملاحظات شــان استفاده گردد، ان شاء الله تعالی.

و الله توفیق دهنده و یگانه راهنما به راه راست است.

مقدمه دربارۀ ترجمۀ معانی قرآن کریم
سرآغاز

قرآن کریم کلام الله متعال است که آنرا با حروف و معانی آن بر پیامبر گرامی اش محمد ﷺ که ایشان را رحمتی برای جهانیان فرستاده تا گواه و مژده‌رسان و بیم دهنده و فراخواننده به‌سوی الله به فرمان او و چراغی روشن باشد، نازل فرموده است.

اینک تعریف مختصری از قرآن کریم این پیام نجات بخش بشریت را خدمت تان تقدیم می داریم.

تعریف عام قرآن کریم

اول: تعریف قرآن کریم و بیان نامها و صفات آن:

قرآن عبارت است از کلام الله تعالی که آن را با الفاظ و معانی آن به وسیلۀ وحی بصورت تدریجی به زبان عربی بر خاتم پیامبران محمد ﷺ نازل کرده است که انس و جن از آوردن آن عاجز اند. این کتاب باعظمت در صحیفه ها نوشته شده و باتواتر به ما نقل شده و تلاوت آن عبادت می باشد.

الله متعال وحی را که بر پیامبر گرامی اش محمد ﷺ فرو فرستاده؛ قرآن نامیده است، چنانکه می فرماید: ﴿إِنَّا نَحۡنُ نَزَّلۡنَا عَلَيۡكَ ٱلۡقُرۡءَانَ تَنزِيلٗا﴾ [الإنسان: ٢٣].

«(ای پیامبر!) یقیناً ما قرآن را بر تو تدریجاً نازل کردیم».

ویژه گی قرآن کریم این است که همیشه خوانده و تلاوت می شود و هیچگاه ترک نمی شود.

همچنـــان الله متعال قـــرآن را کتاب نامیده اســـت، چنانکه می فرماید: ﴿إِنَّآ أَنزَلۡنَآ إِلَيۡكَ ٱلۡكِتَٰبَ بِٱلۡحَقِّ﴾ [النساء: ١٠٥].

«یقیناً (این) کتاب را بحق بر تو نازل کردیم». زیرا از شـــأن قرآن کریم این است که نوشته شود و رها نشود.

همچنان الله تعالی قرآن کریم را با اســـما و صفات دیگری نیز وصف نموده از جمله «فرقان» «ذکر» «هدی» «نور» «شـــفاء» «حکیم» «موعظه» و غیره صفاتی که دلالت بر عظمت قرآن کریم وکمال رسالت آن دارد.

و کلمه «مصحف» از «صحف» یعنی صحیفه ها گرفته شده که بر روی آن قرآن کریم نگاشته شده است و این نام را اصحاب کرام بر قرآن کریم گذاشـــته اند چـــون این واژه دلالت بر کتابی دارد که قرآن کریم در صفحات آن نگاشته شده است.

قرآن کریم وحی الهی اســـت که جبریل علیه السلام آنرا بر قلب پیامبر اکرم ﷺ فـــرود آورده چنانکه الله متعال می فرماید: ﴿وَإِنَّهُۥ لَتَنزِيلُ رَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ * نَزَلَ بِهِ ٱلرُّوحُ ٱلۡأَمِينُ * عَلَىٰ قَلۡبِكَ لِتَكُونَ مِنَ ٱلۡمُنذِرِينَ * بِلِسَانٍ عَرَبِيّٖ مُّبِينٖ﴾ [الشعراء: ١٩٢ - ١٩٥].

«و یقینا این (قرآن) نازل شده (از جانب) پروردگار جهانیان اســـت. ﴿١٩٢﴾ روح الامین (جبرئیل) آن را فرود آورده است. ﴿١٩٣﴾ بر قلب تو، تا از بیم دهندگان باشـــی. ﴿١٩٤﴾ (آن را) به زبان عربی روشن (نازل کرد).»

پیامبر گرامی ما محمد ﷺ نخســـتین فرد از پیامبران نیست که جبریل علیه السلام بر وی فرود آمده باشد، بلکه وی بر سائر برادرانش، پیامبران علیهم السلام، فرود می آمد و وحی را از جانب الله تعالی به سوی ایشان نازل می کرد. و الله متعال برای حمل این

امانت بزرگ هرکسی را بخواهد برمی گزیند، چنانکه می فرماید: ﴿ ٱللَّهُ يَصۡطَفِي مِنَ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةِ رُسُلٗا وَمِنَ ٱلنَّاسِۚ إِنَّ ٱللَّهَ سَمِيعُۢ بَصِيرٞ ﴾ [الحج: ٧٥].

«الله از میان ملائکه رســولانی را انتخاب می‌کند، و از میان مردم نیز، یقینا الله شنوای بیناست».

و اوتعالی داناتر اســت که چه کســی شایستهٔ برداشت این امانت است و چه کسی شایستهٔ آن نیست، چون همه مخلوقات به امر اوتعالی آفریده شــده اند و از احوال ایشــان آگاه اســت. چنانکه می فرماید: ﴿وَرَبُّكَ يَخۡلُقُ مَا يَشَآءُ وَيَخۡتَارُ﴾ [القصص: ٦٨].

«و پــروردگار تو هر آنچه را بخواهد می‌آفریند، و (هر کس را بخواهد) بر می‌گزیند».

دوم: نزول قرآن کریم:

نزول وحی بر پیامبر گرامی ﷺ در روز دوشنبه ۱۷ رمضان ســال ٦١٠ میلادی در غار حرا که در یکی از قله های کوه های مکه مکرمه قرار دارد آغاز شد که جبریل امین علیه السلام با این آیات بر ایشان ﷺ فرود آمد: ﴿ٱقۡرَأۡ بِٱسۡمِ رَبِّكَ ٱلَّذِي خَلَقَ * خَلَقَ ٱلۡإِنسَٰنَ مِنۡ عَلَقٍ * ٱقۡرَأۡ وَرَبُّكَ ٱلۡأَكۡرَمُ * ٱلَّذِي عَلَّمَ بِٱلۡقَلَمِ * عَلَّمَ ٱلۡإِنسَٰنَ مَا لَمۡ يَعۡلَمۡ﴾ [العلق: ١ - ٥].

«بخوان به نام پروردگارت، آن که (جهان را) آفریده اســت. * انســان را از خون بسته آفریده است. * بخوان و پروردگارت بس گرامی اســت. * ذاتی که (نوشتن را) با قلم آموخت. * به انسان آنچه را که نمی‌دانست آموخت».

و این آیات، نخستین آیاتی از قرآن کریم است که بر پیامبر اکرم ﷺ نازل گردید، رســول اکرم ﷺ همراه این آیات به خانه

برگشت در حالی که دل شان از هیبت وحی و ترس بر خویشتن می لرزید، نزد همسرش خدیجه بنت خویلد رضی الله عنها آمده فرمود: من بر خویشتن ترسـیدم، خدیجه رضی الله عنها گفت: «هرگز نه، مژده به شما، الله تو را خوار نخواهد کرد. زیرا تو پیوند خویشاوندی را پیوسته بر قرار می داری، و سخن را تصدیق می کنی و بارِ درماندگان را بدوش می کشی، و به بینوایان کمک می کنی و مهمان را گرامی میداری و در جریان های حق همیاری و همکاری می نمائی».

پـس از آن خدیجه رضی الله عنها ایشـان را نزد ورقه بن نوفـل که از اصحاب نظر و فرزانگان بـود، برد و برایش گفت: ای عمو! از برادر زاده ات بشـنو، وقتی پیامبر اکرم ﷺ او را در جریان مشـاهدات خویش قرار داد ورقه به ایشـان گفت: این همان ناموسـی(محرم و راز داری) اسـت که الله تعالی او را بر موسی علیه السلام فرستاد. کاش در آن روز جوان تنومند و زنده باشم، آنگاه که قومت ترا بیرون می کنند. پیامبر اکرم ﷺ فرمود: آیا آنان مرا بیرون خواهند کرد؟ ورقه گفت: آری، هرگز کسـی مانند آنچه را که تو آورده ای نیاورده مگر اینکه مورد دشـمنی و عداوت قرار گرفته اسـت و اگر آن روز فرا رسد ترا به خوبی یاری خواهم کرد. ولی دیری نگذشت که ورقه پس از این دیدار با پیامبر ﷺ درگذشت.

قرآن کریم یکجا و یکباره بر پیامبر گرامی ﷺ نازل نگردید چنانکه کتابهای آسمانی پیشین یکباره بر پیامبران نازل می گردید، بلکه قسمت قسمت و متفرق و به تدریج در خلال ۲۳ سال نازل گردید، گاهی سـوره کامل نازل می شـد و گاهی آیاتی از یک سوره بر پیامبر ﷺ نازل می گردید.

البته حکمت از نازل شـــدن قرآن کریم بـــه طور متفرق و تدریجـــی بخاطر تقویت بخشـــیدن و اســـتوار ســـاختن قلب رســـول اکـــرم ﷺ بود، چـــون با فـــرود آمدن هربـــار جبریل علیـــه الســـلام معنویات ایشـــان تقویت و بازوی ایشـــان بیش از پیـــش قوت و صلابت مـــی یافت، زیـــرا در اولین روز های بعثت که مشـــرکان به مخالفت ایشان برخواســـته بودند، ایشان نیاز مبـــرم به ثبات و پایداری داشـــت، الله متعـــال می فرماید: ﴿ وَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لَوۡلَا نُزِّلَ عَلَيۡهِ ٱلۡقُرۡءَانُ جُمۡلَةٗ وَٰحِدَةٗۚ كَذَٰلِكَ لِنُثَبِّتَ بِهِۦ فُؤَادَكَۖ وَرَتَّلۡنَٰهُ تَرۡتِيلٗا﴾ [الفرقان: ٣٢].

«و کافـــران گفتند: چرا قرآن یکباره بر او فرســـتاده نشـــد؟ اینگونه (آن را قسمت قسمت نازل کردیم) تا دل تو را پابرجا و استوار داریم، و آن را آرام آرام می‌خوانیم».

همچنان در فرود آمدن قرآن کریم به طور متفرق و قسمت قسمت حکمتهای تربیوی دیگری نهفته است از جمله: تا مؤمنان بـــه تدریج علم بیاموزند و همزمان در میدان عمل پیاده نمایند تا دانســـتن و فهم امور دین برای شـــان آسان گردیده و از تاریکی های که قبلا در آن به سر می بردند و از جهل و نادانی و کفر و شرک بسوی نور ایمان و توحید و علم بیرون آیند.

سوم: تدوین قرآن کریم:

یکی از مهمترین وســـائل حفظ الفاظ و عبارات نوشتن آن اســـت، و ســـخنی که در قید تحریـــر درنیاید در معرض فراموشـــی قرار مـــی گیرد، پـــس وقتی قرآن کریـــم بخاطر هدایت بشـــریت تا روز قیامت نازل شده، باید در صحیفه ها نوشته می شد.

بدون شـــک نوشـــتن قرآن کریم از عنایت و اهتمام خاص رســـول کریم ﷺ برخوردار بود، ایشان به آنعده از اصحاب کرام که نوشـــتن را یاد داشتند دستور فرمود تا قرآن کریم را بنویسند و آنان را به حیث کاتبان وحی برگزید که مشهور ترین شان زید بن ثابت انصاری رضی الله عنه است.

هرگاه بر پیامبر اکرم ﷺ وحی نازل می شـــد ایشان نخست آنرا حفظ می نمود سپس به یکی از کاتبان وحی دستور می فرمود تا آنچه بر ایشان نازل شده را بنویسد و می فرمود: «این آیات را در فلان سوره که چنین امور در آن ذکر است بگذارید».

به این ترتیب پیامبر اکرم ﷺ نام سوره را مشخص می نمود و به کاتبان دستور می داد تا آیات نازل شده را در جای مشخص شـــده بنویســـند. پس از این مرحله به صحابه کرام می فرمود تا آیات نازل شده را آموخته و حفظ نمایند.

و به این ترتیب همهٔ قرآن کریم در عهد رســـول کریم ﷺ در رقعه ها نوشته شد.

جبریل علیه السلام هر سال یکبار قرآن کریم را بر رسول اکرم ﷺ عرض می نمود و در سالی که ایشان از جهان رحلت می نمودند، جبریل علیه السلام دو بار قرآن را بر ایشان تقدیم نمود، البته ترتیب آیات و سوره های آن طوری بود که امروز در مصاحف موجود در دسترس مسلمانان قرار دارد، تا این فرموده حق تعالی تحقق یابد، ﴿إِنَّ عَلَيْنَا جَمْعَهُۥ وَقُرْءَانَهُۥ * فَإِذَا قَرَأْنَٰهُ فَٱتَّبِعْ قُرْءَانَهُۥ﴾ [القیامة: ۱۷، ۱۸].

«البته جمع کـــردن قرآن و خواندنش بر عهدهٔ ماســـت. * پـــس هنگامی که خواندنش را (بر زبان جبرئیل) تمام کردیم، تو خواندنش را دنبال کن».

و فرمودۀ او تعالی: ﴿سَنُقۡرِئُكَ فَلَا تَنسَىٰٓ﴾ [الأعلى: ٦].

«ما قرآن را بـــر تو خواهیم خواند و تو دیگر آن‌را فراموش نخواهی کرد».

چهارم: جمع آوری قرآن کریم در صحیفه ها:

پس از وفات رســول کریم ﷺ خلیفۀ راشد ابوبکر صدیق رضی الله عنه فرمان صادر نمود تا قرآن کریم در صحیفه ها بطور منظم جمع آوری شـــود تا چیزی از قرآن با وفات حافظان قرآن کریم و یا تلف شدن رقعه های که قرآن کریم در آن نوشته شده بود از بین نرفته و ضایع نگردد.

مسؤلیت این مأموریت مهم و بزرگ را کاتب وحی زید بن ثابـــت رضی الله عنه به عهده گرفت و بعد از بازنگری و مراجعه آیات و مطابقت دادن آن با آنچه در رقعه ها قبلا نوشـــته شـــده بود و آنچه که در قلب حافظان قرآن کریم محفوظ بود، در منزل ابوبکر صدیق رضی الله عنه گذاشـــته شـــد تا آنکه وی از جهان رحلت نمود، ســـپس در منزل امیر المومنیـــن عمر بن الخطاب رضی الله عنه نگهداری می شـــد، و بعد از وفات خلیفه دوم، در خانۀ همســـر پیامبر ﷺ حفصه دختر عمر بن الخطاب رضی الله عنهما نگهداری می شد.

وقتی دامنۀ اسلام گسترش یافت مسلمانان نیاز به صحیفه ها پیدا کردند تا از روی آن قرآن کریم تلاوت نمایند و در این مورد برخی از اصحاب کرام به ســـومین خلیفه راشد عثمان بن عفان رضی الله عنه مشورت دادند تا همه مسلمانان بر یک قرائت و یک مصحف جمع شـــده به آن اقتدا نمایند. لذا خلیفه راشد گروهی از حافظان قرآن کریم را که نوشـــتن را یاد داشـــتند مکلف نمود

تـــا این مأموریت را بدوش بگیرند که در رأس آنها زید بن ثابت رضی الله عنه بود چون وی در عهد ابوبکر صدیق رضی الله عنه نیز عهده دار جمع قرآن کریم بود. ایشان صحیفه های موجود را در یک صحیفه جمع آوری و ترتیب دادند، سپس چندین نسخهٔ دیگر را از روی آن نســـخه برداری نمودند و به شهر های بزرگ اسلامی نسخه های آن فرســـتاده شد و به مسلمانان دستور داده شد که از روی نسخهٔ ارسال شده رونوشت کنند.

و همه صحیفه های معروفی که امروز در گوشه وکنار جهان موجود اســـت، چه نســـخهٔ خطی و چه طبع شده توسط مطابع، اصل و اســـاس آنها از همان نسخه های که در شهر های بزرگ اســـلامی در عهد خلیفه راشد عثمان رضی الله عنه فرستاده شده بود نســـخه برداری شده است و هیچ گونه تفاوت و اختلافی از نگاه متن و ترتیب در میان آنها وجود ندارد.

و مسلمانان تا عصر حاضر اهتمام و اعتنای خاصی به چاپ و نشـــر قرآن کریم دارند، و در این راســـتا از وسائل پیشرفته و جدید مطبعـــی و تخنیک و ابزار فنی اســـتفاده می نمایند، تا از بالاتریـــن درجه در کیفیت و دقت در نوشـــتن آیات برخوردار باشـــد، البته مطابق با همان طرحی خطی که در عهد خلیفهٔ راشد عثمان رضی الله عنه، که معروف به رسم عثمانی است.

مجمع ملـــک فهد برای چاپ قرآن کریـــم در مدینه منوره یکی از برجســـته ترین و بارزترین مراجعی اســـت که اهتمام و عنایت فائق مســـلمانان نسبت به قرآن کریم را ترسیم می نماید، و از جانب دیگر حرص و اهتمام متصدیان امور کشور عربستان ســـعودی را در مورد خدمت به کتاب الله تعالی و زمینه ســـازی رسیدن آن به دسترس مســـلمانان جهان با بهترین دیزاین چاپی

و کیفیت و پوشـــش عالی و مراعات دقت و درستی کاری ثابت می کند.

پنجم: ترتیب و تقسیم بندی قرآن کریم:

قرآن کریم با سورهٔ فاتحه آغاز شده و با سوره الناس خاتمه می یابد که از ۱۱٤ سوره تشکیل شده است و ترتیب آن توقیفی اســت، یعنی ترتیب و تقســیم بندی ســوره های قرآن کریم از رسول اکرم ﷺ گرفته شده اســت و وابسته به ترتیب نزول آن نیست. چون نخســتین سوره که نازل شد، سورهٔ العلق است در حالیکه طبق ترتیب آن در قرآن کریم، نود و ششــم سوره است، و اصحاب کرام ترتیب آیات و سوره های قرآن کریم را از روی تلاوت رسول اکرم ﷺ می دانستند.

قرآن کریم امروزی ســی جزء اســت که هر جزئی به دو حزب تقســیم شده، و هر حزب به چهار قسمت تقسیم گردیده اســت و این تقسیم بندی بیشــتر به اجتهاد علماء برمی گردد تا خواندن قرآن کریم بر مسلمانان آسان گردد.

ششم: آموختن قرآن کریم:

مسلمانان در آموختن و حفظ و تلاوت قرآن کریم همانطور که بر رسول اکرم ﷺ نازل گردیده ، اهتمام جدی و عنایت فائق و چشــمگیری به خرج دادند، در این راســتا قاریان و حافظان صحابــه در تعلیم و آموزش قرآن کریم بــه تابعین توجه جدی نمودند تا اینکه متن آیات و نص آن با درســتی به ایشان منتقل گردید.

ایشان هیچ آیتی را به تابعین نمی آموختند، مگر اینکه آنها را از معانی و فهم آن واقف می ســاختند و به این ترتیب شاگردان،

علم و عمل را همزمان می آموختند. سپس قاریان و حافظان عهد تابعین مدارس حفظ و تلاوت قرآن کریم را تأسـیس نمودند و با مراعـات نمودن آنچه از صحابه آموختـه بودند اعم از انواع تلاوت، ضبط، تصحیح متن، شـمارش حروف و کلمات قرآن، ترتیب سـوره ها و آیات و تجوید و درستی ادای آن با مراعات کیفیـت تلاوت آن وجیبهٔ خویـش را ادا نمودند. به این ترتیب قـرآن کریم از عهد رسـول اکرم ﷺ تا امروز با یک شـیوه به شاگردان تعلیم داده شده و حفظ و تلاوت می گردد و شاگردان نیز بـا مراعات امور فوق قرآن کریم را از زبان اسـتاد خود که حافظان و قاریان قرآن اند با زبان عربی فصیح، تازه، همچنان که بر پیامبر ﷺ نازل شده بود می آموزند.

قرآن کریم به چندین قرائت تلاوت می شـود که مرتبط به کیفیـت ادای کلمات و حروف و طریقـهٔ نطق آیات قرآن کریم است، و این روش را تابعین از حافظان صحابه و ایشان از رسول اکرم ﷺ دریافت نموده بودند، و رسـول اکرم ﷺ به آنها اجازه خواندن آنرا داده بود.

و مشهور ترین این قرائت ها در عصر حاضر، قرائت عاصم به روایت شاگردش حفص بن سلیمان، و قرائت نافع به روایت شاگردش عثمان بن سعید معروف به ورش، و روایت الدوری از ابو عمرو البصری، و روایت قالون از نافع است.

هفتم: تفسیر قرآن کریم:

مراد از تفسیر قرآن کریم شرح و بیان معانی آن است. و کلام مورد هدف محقق نمی شود مگر بعد از فهم و درک دلالت و معانی آن، بنابر این الله متعال تلاوت کننده قرآن کریم را ترغیب نموده تا

در فهم معانی آیات و تدبر در آن سعی ورزد، چنانکه می فرماید:
﴿كِتَٰبٌ أَنزَلۡنَٰهُ إِلَيۡكَ مُبَٰرَكٞ لِّيَدَّبَّرُوٓاْ ءَايَٰتِهِۦ وَلِيَتَذَكَّرَ أُوْلُواْ ٱلۡأَلۡبَٰبِ﴾ [ص: ٢٩].

«(این) کتابی اســـت پر خیر و برکت کـــه آن‌را بر تو نازل کردیم تا دربارۀ آیه‌هایش بیاندیشند و تا خردمندان پند گیرند». و مراد از تدبر و اندیشیدن در این آیت، فهمیدن آن است.

پیامبر اکـــرم ﷺ آنچه بر صحابه در مورد معانی قرآن کریم اشـــکالی پیش می آمد توضیح و بیان مـــی نمود. لکن توانایی و مسلط بودن صحابه بر زبان عربی در آن زمان و فرود آمدن قرآن کریم به زبان خودشان، ایشان را از پرسشهای زیاد در بارۀ معانی آیات قرآن کریم بی نیاز ســـاخته بود، ولی نیاز مردم به تفســـیر آیات با گذشت زمان بیشتر گردید.

و آنچه از پیامبر اکرم ﷺ و صحابه و شـــاگردان ایشـــان از تابعین در بارۀ تفســـیر آیات نقل شده، هسته و اساس علم تفسیر را بنا نهاد و نام تفســـیر به مأثور بر آن اطلاق گردید که یکی از مهمترین وســـایل فهم قرآن کریم بشـــمار می رود چون فهم و درکی را که نســـل اول صدر اسلام از آیات قرآن کریم برداشت نمـــوده بودند برای ما بیان میدارد، زیرا ایشـــان از یک جهت در زبان عربی مســـلط بودند و از جانب دیگر در گرمی حوادث و وقائع و احوال که در وقت نزول قرآن کریم به وقوع می پیوست، حضور داشتند.

(١) اقسام تفسیر:

گرایش علمای تفسیر نظر به توجه های علمی شان متعدد و متنوع اســـت، و بنابر این توجهات، تفاسیری مختلف تألیف گردید که برخی آن جانب لغوی قرآن کریم را مورد بحث قرار

می دهد و برخی احکام فقهـــی قرآن کریم را بیان می نماید و برخی دیگـــر به جانب تاریخی و عقلـــی و اخلاقی و نحو آن بحث نموده اند؛ ازین رو علماء تفاســیر را دو دوســـته تقسیم نموده اند:

۱ـ تفســیر به مأثور، و این شــیوۀ تفسیری عبارت است از آنچــه که از پیامبر اکرم ﷺ و صحابه و تابعین در مورد تفســیر آیات نقل شده است.

۲ـ تفســیر به رأی و اجتهاد، که این نوع تفسیر بر اساس و بناهای علمی درست بنا نهاده شده است.

(۲) بهترین شیوه های تفسیر و ضابطۀ آن:

تفسیر به مأثور نسبت به ســائر تفاسیر پیشقدم تر به شمار می رود، زیرا این نوع تفســیر از پیامبر ﷺ و صحابه وشاگردان شان (تابعین) نقل شــده است، و ایشان داناترین مردمان در این زمینه هستند.

و هرگاه فهم آیات قرآن کریم به شــرح و بیان بیشـــتر نیاز داشت و در لابلای تفاسیر به مأثور چیزی به آن اشاره نشده بود، پس مفسر قرآن ضوابط ذیل را باید مراعات نماید:

۱ – مفســر باید آن چه در تفســیر به مأثور در مورد معانی آیــات آمده را مد نظر گیرد و چیزی نیاورد که ناقض و مخالف تفسیر به مأثور باشد.

۲ – تفســیر مفســر باید با معانی عام آیات قرآن کریم، و آنچه را ســنت مطهر توضیح داده است توافق و مطابقت داشته باشــد، برای مفسر جائز نیست تفســیری را به میان بیاورد که با

معانی عام آیات در تعارض باشـــد، زیرا برخـــی از قرآن کریم برخی دیگرش را تفسیر می کند و هیچگاه میان آیات قرآن کریم تناقض وتعارض وجود ندارد، و ســـنت نبوی برای شرح و بیان آیاتی آمده که اجمالا ذکر شده و آنرا تفسیر می کند.

۳ – مفســـر باید به قواعد زبان عربی و دلالت الفاظ آن در ترکیب جملات و شیوه های اســـتعمال آن آشنایی داشته باشد. چون قرآن کریم به زبان عربی نازل شـــده، پس لازم است قرآن کریم در روشنی قواعد آن فهمیده شود.

٤ – مفســـر باید آیات متشـــابه را به آیات محکم برگرداند، زیرا برخـــی از قرآن کریم برخی دیگرش را تفســـیر می کند و بیشتر آیات قرآن کریم محکم و معانی آن واضح است، و برخی از آیات متشـــابه است که شاید معنای آن برای برخی از مردمان مبهم بماند، پس برگردانیدن آن به آیات محکم و واضح، در فهم دلالـــت آیت و توضیح معانی آن کمک مـــی کند. الله متعال می فرماید:

﴿ هُوَ ٱلَّذِيٓ أَنزَلَ عَلَيۡكَ ٱلۡكِتَٰبَ مِنۡهُ ءَايَٰتٞ مُّحۡكَمَٰتٌ هُنَّ أُمُّ ٱلۡكِتَٰبِ وَأُخَرُ مُتَشَٰبِهَٰتٞۖ فَأَمَّا ٱلَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمۡ زَيۡغٞ فَيَتَّبِعُونَ مَا تَشَٰبَهَ مِنۡهُ ٱبۡتِغَآءَ ٱلۡفِتۡنَةِ وَٱبۡتِغَآءَ تَأۡوِيلِهِۦۖ وَمَا يَعۡلَمُ تَأۡوِيلَهُۥٓ إِلَّا ٱللَّهُۗ وَٱلرَّٰسِخُونَ فِي ٱلۡعِلۡمِ يَقُولُونَ ءَامَنَّا بِهِۦ كُلّٞ مِّنۡ عِندِ رَبِّنَاۗ وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّآ أُوْلُواْ ٱلۡأَلۡبَٰبِ ﴾ [آل عمران: ۷].

«او ذاتی اســـت کـــه کتاب را بر تو نازل کرد، و بخشـــی از آن آیـــات محکمی هســـتند که معانی آن واضح و روشـــن اســـت و آنها اصل کتاب هســـتند. و بخشی از آن «متشابهات» هســـتند (که احتمال معانی دیگری هم دارند)، و اما کســـانی که در دلهایشـــان انحراف اســـت بـــرای فتنه‌انگیزی و تأویل نادرســـت آن، به دنبال متشابهات می‌روند، و تاویل آن را جز

الله کسی نمی‌داند، و راسخان در علم می‌گویند: به آن ایمان آورده‌ایم، همه از جانب پروردگار ماست و جز خردمندان پند نمی‌پذیرند».

۵ - استفاده از حقائق علمی ثابت شده در تفسیر آیات کونی، و عدم داخل ساختن نظریات علمی در تفسیر قرآن کریم، تا معانی که قرآن کریم آن را دربرندارد بر آن تحمیل نگردد.

٦ - برحذر بودن مفسر از تأویلات فاسد و نادرستی که معنای کلام الهی را از سیر اصلی و حقائق شرعی دور ساخته و آنرا از دائرۀ قواعد زبان عربی خارج می سازد، چه این کار به قصد تحریف آیات، یا به سبب بی اطلاع بودن از زبان عربی و دلالت ها وشیوه های استعمال آن، و یا به سبب تصور فاسد در معانی آیات باشد، که کلام الله متعال از آن پاک و منزه است.

هشتم: اعجاز قرآن کریم:

اعجاز در اصطلاح: وصفی را گویند که بالاتر از توان انسان در آوردن چیزی باشد، چه عمل باشد یا رأی یا تدبیر. و معجزه وصفی و پدیدۀ است که بر آیات و براهین انبیاء و رسولان علیهم السلام دلالت دارد، و این لفظ در قرآن کریم وارد نشده بلکه نشانه ها و براهین و نحو آنرا آورده است.

قرآن کریم کلام الله تعالی است که در آن کمال و معانی آن، و زیبایی در آیات و کلمات و ساختار آن وجود دارد، که بشر از آوردن آن عاجزند، الله متعال می فرماید:
﴿الٓرۚ كِتَٰبٌ أُحۡكِمَتۡ ءَايَٰتُهُۥ ثُمَّ فُصِّلَتۡ مِن لَّدُنۡ حَكِيمٍ خَبِيرٍ﴾ [هود: ١].

«الر. این کتابی است که آیات آن استوار و محکم گردیده، سپس از سوی ذات حکیم و آگاه تشریح و بیان شده است».

مشـــركان صدر اسلام ســـعی ورزیدند تا مردم را در مورد مصدر و منبع قرآن کریم مشـــکوک ســـازند و بـــا جعل نمودن دروغها و پخش شـــبهات توجه ایشـــان را از قـــرآن دور و آنان را رویگردان ســـازند. اما الله تعالی آیاتی را نازل فرمود و ایشان را به مقابله و چالش کشـــانید که اگر به راســـتی توان دارند پس مانند قرآن را بیاورند، یا ده سورهٔ آنرا بیاورند و یا یک سورهٔ آنرا بیاورند، اگر در دعوای خود صادق هستند.

ولی ایشـــان از آوردن آن عاجز و ناتـــوان بودند و اعتراف نمودند که با آن که قرآن کریم به زبان عربی اســـت، اما مقابله با آن و آوردن چیزی همانند آن امکان ندارد، الله متعال می فرماید:
﴿أَمۡ يَقُولُونَ ٱفۡتَرَىٰهُۖ قُلۡ فَأۡتُواْ بِسُورَةٖ مِّثۡلِهِۦ وَٱدۡعُواْ مَنِ ٱسۡتَطَعۡتُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ إِن كُنتُمۡ صَٰدِقِينَ﴾ [یونس: ۳۸]
«آیا می گویند: پیامبر آن را به دروغ به الله نسبت داده است؟ بگو: اگر راست می‌گویید پس سوره ای مانند آن را بیاورید و در این کار هرکس را که می‌توانید به جز الله را به کمک بطلبید».

قرآن کریم با آواز بلند و صراحت تام اعلام نمود که بشر چه انس و چه جن، همگی از آوردن مانند قرآن کریم عاجزاند، هرچند بعضی از ایشان همکار و همیار بعضی دیگر باشند چنانکه می فرماید:
﴿قُل لَّئِنِ ٱجۡتَمَعَتِ ٱلۡإِنسُ وَٱلۡجِنُّ عَلَىٰٓ أَن يَأۡتُواْ بِمِثۡلِ هَٰذَا ٱلۡقُرۡءَانِ لَا يَأۡتُونَ بِمِثۡلِهِۦ وَلَوۡ كَانَ بَعۡضُهُمۡ لِبَعۡضٖ ظَهِيرٗا﴾ [الإسراء: ۸۸].

«بگـــو: اگر انـــس و جن گـــرد آیند و متفق شـــوند بر اینکـــه مانند این قرآن را بیاورند هرگـــز نمی‌توانند مانند آنرا بیاورند، هرچند برخی از ایشـــان پشـــتیبان و مددکار برخی دیگر شوند».

قرآن کریم کتاب پر معجزه می باشـــد، زیرا کلام الله متعال

است که سخن مخلوقات با آن هیچگونه شباهتی ندارد، و خود نشانهٔ قدرت الهی و برهانی است که کلمات و عبارات و آیات و فصاحت و تصویرهای بیانی و بلاغی اش و آنچه از اخبار و حکایات واقعی و حقیقی که در آن ذکر شده، این حقیقت را ثابت می کند، همچنان مشتمل بودن آن بر احکام و تشریعات و قوانین، و قوت تأثیر آن بر روان و وجدان، و دربرداشتن آن به حقائق علمی درخشان و شگفت آور، دلیلی واضحی بر اعجاز آن است.

و چه بسا دانشمندان طبیعت و فلک و متخصصان علوم زیستی و پزشکی و غیره را حیران و شگفت زده ساخته است، چون قرآن کریم از حقائق علمی و نشانه های کونی که با علوم و تخصصات ایشان ارتباط دارد با عبارات دقیق و علمی سخن گفته است که تصور آن از پیامبری ناخوان در میان امت ناخوان نمی رود؛ آن هم در جهانی که از همچو پدیده های علمی و کونی اندک آگاهی نداشتند. همین امور باعث گردید تا برخی از این دانشمندان مسلمان شوند، زیرا ایشان به مرحلهٔ یقین رسیدند و درک کردند که آنچه را قرآن بیان می کند ناممکن است کلام بشر باشد بلکه کلام خالق کون و مکان و بشر است.

و چه بسا آیاتی در قرآن کریم وجود دارد که دلالت آشکار بر وحدانیت الله متعال و ابتکار در خلاقیت او می کند، چنانکه می فرماید: ﴿ سَنُرِيهِمْ ءَايَٰتِنَا فِى ٱلْءَافَاقِ وَفِىٓ أَنفُسِهِمْ حَتَّىٰ يَتَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُ ٱلْحَقُّ أَوَلَمْ يَكْفِ بِرَبِّكَ أَنَّهُۥ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ شَهِيدٌ ﴾ [فصلت: ۵۳].

«به زودی نشانه‌های خود را در کرانه‌های عالم و (هم) در نفس خودشان به آنان نشان خواهیم داد تا برای ایشان روشن شود که آن حق است. آیا این کافی نیست که پروردگارت بر هر چیزی حاضر و گواه است؟».

نهم: ترجمهٔ معانی قرآن کریم:

ترجمه عبارت از نقل سخن از یک زبان به زبان دیگر است. و عمل ترجمه خالی از دشـــواری ها نیست، زیرا ترکیب لغوی، یکی از اجزای متن را به تصویر می کشد، و شاید رعایت کردن دلالـــت لغوی یک ترکیب، در وقت ترجمـــه کردن متن، از یک زبان به زبان دیگر دشوار باشد.

وقتی ترجمـــهٔ ترکیب لغوی که بشـــر آن را تعبیر می کند اینگونه باشـــد، پس ترجمهٔ آیات قرآن کریم که کلام رب العزت است به مراتب دشـــوارتر خواهد بود، زیرا قرآن کلام الله متعال اســـت که از جانب او به زبان عربی، با لفـــظ و معنای آن نازل شده است و هیچ بشری مدعی شده نمی تواند که وی به معنای آیـــات قرآن کریم کاملا احاطه دارد و یا بگوید وی قادر اســـت که الفاظ قرآن را به گونهٔ که متن عربی آن اســـت، به زبان دیگر برمی گرداند.

با آنکه ترجمهٔ قرآن کریم کاریســـت بس دشوار، ولی علمای اسلام تأکید بر آن دارند که قرآن کریم و پیام های نجات بخش آن به سایر امت های جهان با زبان خود شان باید ابلاغ گردد، و انجام این عمل تحقق نمی یابد مگر از لابلای ترجمهٔ آن.

نحوهٔ ترجمهٔ قرآن کریم به زبان های دیگر:

١ - یکی از انواع ترجمه معانی قرآن کریم، ترجمهٔ برگرفته شده از تفسیر قرآن است که منحصر به بیان دلالات الفاظ آیات می باشد.

۲ - دوم ترجمهٔ تفسیری آیات است که همراه با شرح و مثال ها می باشد، و این نوع ترجمه عبارت از تفسیر قرآن کریم به زبان غیر عربی است.

ترجمهٔ قرآن کریم هر قدر دقیق، و ترجمان آن هر چند بر هر دو زبان مسلط و آشنا باشد و از معانی آیات قرآن کریم آگاهی داشته باشد، با آن هم، ترجمهٔ وی را نمی توان قرآن نامید، البته به دو دلیل:

اول: قرآن کریم کلام الله تعالی است که به زبان عربی نازل شده و در جایگاه بلندی از فصاحت و بلاغت و دقت و استواری و درستی قرار دارد که برگردانیدن ترکیب و جمله بندی آیات آن به زبان غیر عربی، قرآن نامیدن آنرا باطل می گرداند.

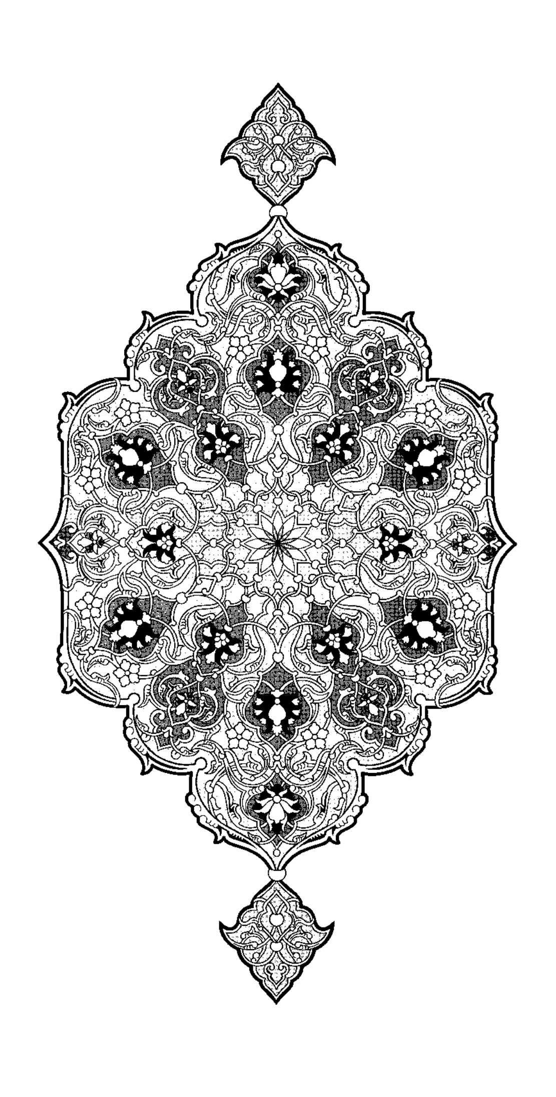
دوم: ترجمه قرآن کریم در واقع تعبیر از فهم و درک مترجم از معانی قرآن کریم است و از این ناحیه شباهت به تفسیر دارد، و چنانکه تفسیر قرآن کریم را قرآن گفته نمی توانیم، همچنان ترجمه آیات قرآن کریم را، نمی توان قرآن گفت.

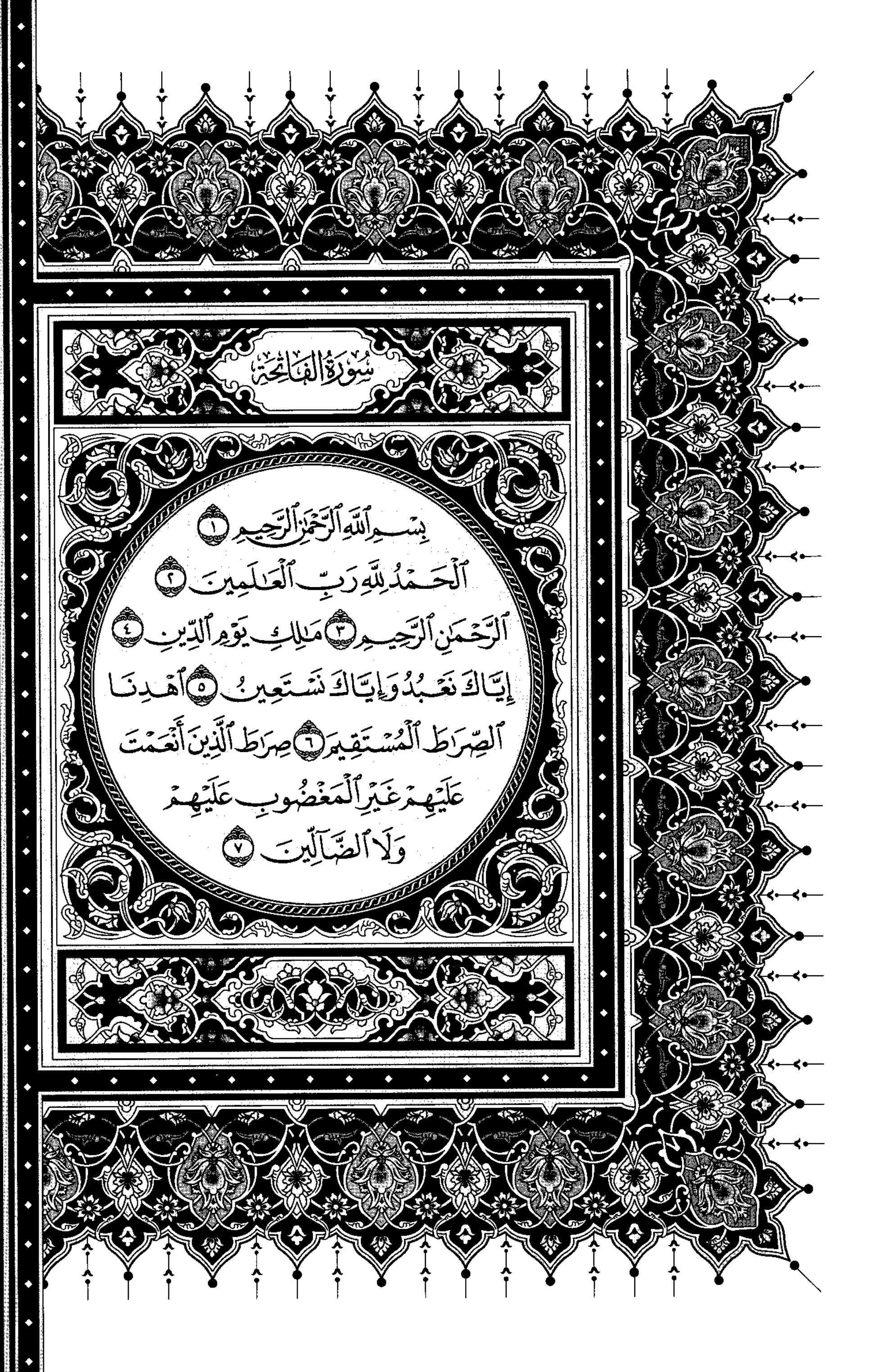
پس بخاطر اینکه ترجمه معانی قرآن کریم قابل قبول باشد، باید ضوابطی را که علماء در بارهٔ ترجمه و بیان معانی قرآن کریم گذاشته اند مدنظر گرفته شود، و مترجم نباید ترجمه معانی قرآن را پوشش و وسیله برای نشر معانی تحریف شده بکار گیرد، یا از لابلای آن به مقدسات و شعائر مسلمانان توهین نماید، چون این امر در برخی تفاسیری به چشم می خورد که مستشرقان و اشخاص منسوب به اسلام افکار باطل خویش را تجاوزکارانه در آن آمیخته اند، در حالیکه ایشان عقاید و باور های پست و مبتذلی دارند که همیشه در پی ویران کردن ارزش های والای

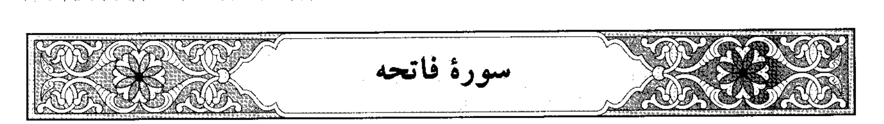
اسلام، و رسیدن به اهداف ناپاک خود، از راه وارونه نشان دادن عقیدۀ فطری و شریعت باسخاوت اسلام هستند.

بنابرین مجمع ملک فهد بـــرای چاپ قرآن کریم در مدینه منوره؛ این شـــرف را به عهده گرفته تا ترجمه های معتمد معانی قرآن کریم را به زبانهای مختلف جهان به چاپ برساند، و سعی دارد تا این پیام نجات بخش الهی به مردمان غیر عرب، به زبانهای اصلی خود شان، در دسترس شان قرار گیرد.

والحمدلله رب العالمین، و صلی الله علی نبینا محمد و علی آله و صحابته اجمعین، و التابعین، و من تبعهم باحســـان الی یوم الدین.

سُورَةُ الفَاتِحَةِ
بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ ١
ٱلۡحَمۡدُ لِلَّهِ رَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ٢
ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ ٣ مَٰلِكِ يَوۡمِ ٱلدِّينِ ٤
إِيَّاكَ نَعۡبُدُ وَإِيَّاكَ نَسۡتَعِينُ ٥ ٱهۡدِنَا
ٱلصِّرَٰطَ ٱلۡمُسۡتَقِيمَ ٦ صِرَٰطَ ٱلَّذِينَ أَنۡعَمۡتَ
عَلَيۡهِمۡ غَيۡرِ ٱلۡمَغۡضُوبِ عَلَيۡهِمۡ
وَلَا ٱلضَّآلِّينَ ٧

سورهٔ فاتحه

در مکه نازل شده و هفت آیت است

﴿۱﴾ بنام الله بخشندهٔ مهربان.

﴿۲﴾ تمامی سپاس و ستایش ها مخصوص ذاتی است که پروردگار تمام جهانیان است.

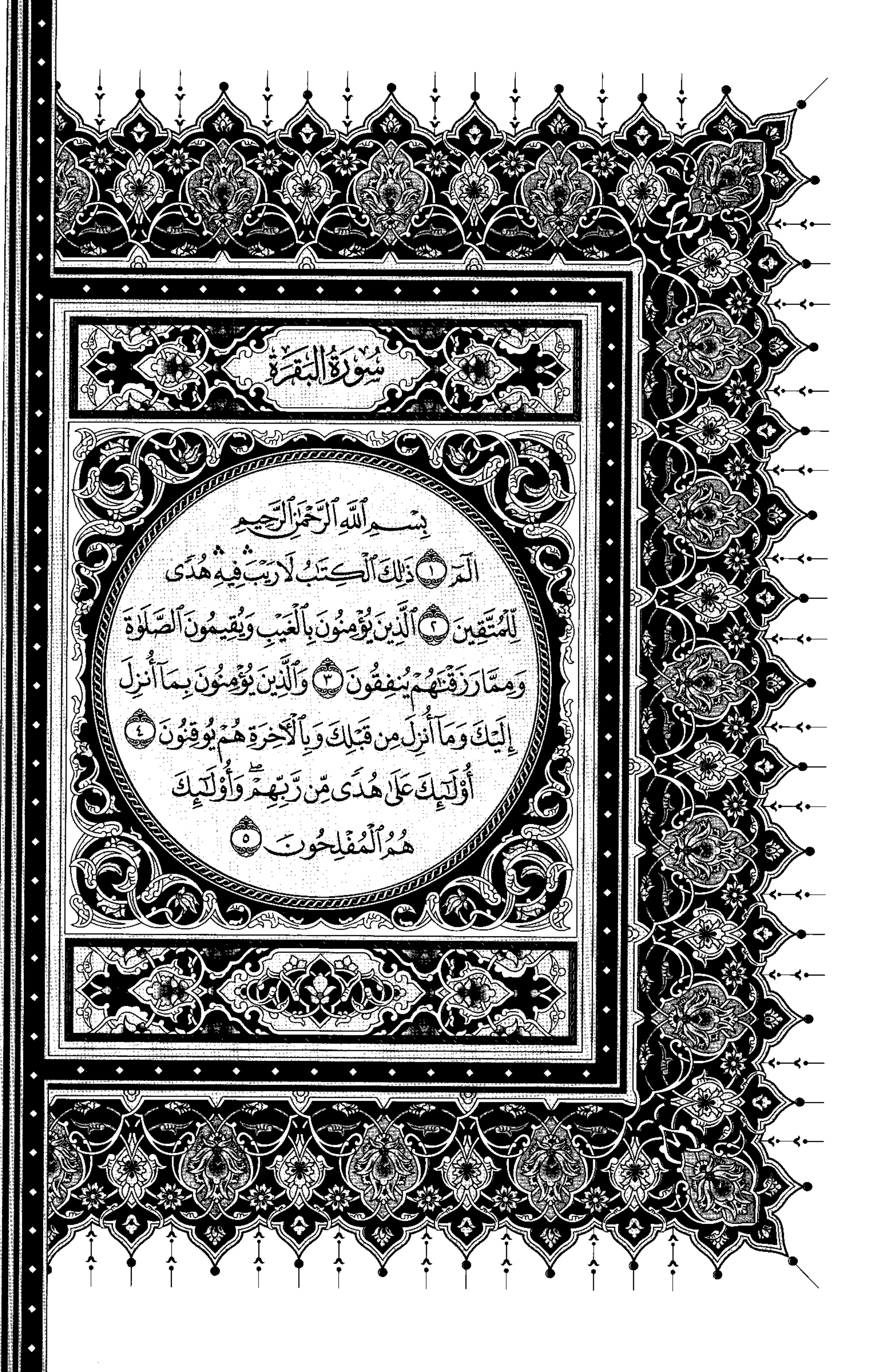
﴿۳﴾ بسیار بخشنده (و) بسیار مهربان است.

﴿٤﴾ مالک (و اختیار دار) روز جزا (قیامت) است.

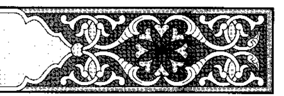
﴿٥﴾ (پس ای الله! تنها) تو را عبادت می‌کنیم و (در کارهای خود) تنها از تو کمک می‌خواهیم.

﴿٦﴾ ما را به راهِ راست هدایت کن (و ثابت قدم دار).

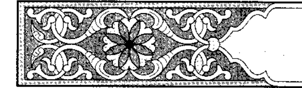
﴿۷﴾ راه آنانِ که بر آن‌ها نعمت‌ها بخشیده‌ای، نه (راه) آنانِ که بر آنها خشم گرفته ای، و نه راه گمراهان.

سُورَةُ البَقَرَةِ
بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
الٓمٓ ۝١ ذَٰلِكَ ٱلۡكِتَٰبُ لَا رَيۡبَۛ فِيهِۛ هُدٗى
لِّلۡمُتَّقِينَ ۝٢ ٱلَّذِينَ يُؤۡمِنُونَ بِٱلۡغَيۡبِ وَيُقِيمُونَ ٱلصَّلَوٰةَ
وَمِمَّا رَزَقۡنَٰهُمۡ يُنفِقُونَ ۝٣ وَٱلَّذِينَ يُؤۡمِنُونَ بِمَآ أُنزِلَ
إِلَيۡكَ وَمَآ أُنزِلَ مِن قَبۡلِكَ وَبِٱلۡأٓخِرَةِ هُمۡ يُوقِنُونَ ۝٤
أُوْلَٰٓئِكَ عَلَىٰ هُدٗى مِّن رَّبِّهِمۡۖ وَأُوْلَٰٓئِكَ
هُمُ ٱلۡمُفۡلِحُونَ ۝٥

سورۀ بقره

در مدینه نازل شده و دو صد و هشتاد و شش آیت است

بنام الله بخشندۀ مهربان

﴿۱﴾ الف. لام. میم. (مفهوم این حروف به الله متعال معلوم است).

﴿۲﴾ این کتابی است که هیچگونه شکی در (حقانیت) آن نیست، راهنمایی برای پرهیزگاران است.

﴿۳﴾ آنانکه به غیب ایمان می‌آورند و نماز را برپا می کنند و از آنچه به آنها روزی داده‌ایم (در راه الله) انفاق می‌کنند.

﴿٤﴾ و آنانکه به آنچه به سوی تو فرستاده شده‌است و به آنچه پیش از تو فرستاده شده‌است ایمان می آورند و آنان اند که به روز قیامت یقین دارند.

﴿٥﴾ همین کسان (که صفات شان ذکر شد) بر هدایتی از جانب پروردگارشان قرار دارند، و تنها ایشان رستگار و نجات یافته گان اند.

إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ سَوَآءٌ عَلَيۡهِمۡ ءَأَنذَرۡتَهُمۡ أَمۡ لَمۡ تُنذِرۡهُمۡ
لَا يُؤۡمِنُونَ ٦ خَتَمَ ٱللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمۡ وَعَلَىٰ سَمۡعِهِمۡۖ وَعَلَىٰٓ
أَبۡصَٰرِهِمۡ غِشَٰوَةٞۖ وَلَهُمۡ عَذَابٌ عَظِيمٞ ٧ وَمِنَ ٱلنَّاسِ
مَن يَقُولُ ءَامَنَّا بِٱللَّهِ وَبِٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِ وَمَا هُم بِمُؤۡمِنِينَ ٨
يُخَٰدِعُونَ ٱللَّهَ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَمَا يَخۡدَعُونَ إِلَّآ أَنفُسَهُمۡ
وَمَا يَشۡعُرُونَ ٩ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٞ فَزَادَهُمُ ٱللَّهُ مَرَضٗاۖ
وَلَهُمۡ عَذَابٌ أَلِيمُۢ بِمَا كَانُواْ يَكۡذِبُونَ ١٠ وَإِذَا قِيلَ لَهُمۡ
لَا تُفۡسِدُواْ فِي ٱلۡأَرۡضِ قَالُوٓاْ إِنَّمَا نَحۡنُ مُصۡلِحُونَ ١١ أَلَآ إِنَّهُمۡ
هُمُ ٱلۡمُفۡسِدُونَ وَلَٰكِن لَّا يَشۡعُرُونَ ١٢ وَإِذَا قِيلَ لَهُمۡ
ءَامِنُواْ كَمَآ ءَامَنَ ٱلنَّاسُ قَالُوٓاْ أَنُؤۡمِنُ كَمَآ ءَامَنَ ٱلسُّفَهَآءُۗ
أَلَآ إِنَّهُمۡ هُمُ ٱلسُّفَهَآءُ وَلَٰكِن لَّا يَعۡلَمُونَ ١٣ وَإِذَا لَقُواْ
ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ قَالُوٓاْ ءَامَنَّا وَإِذَا خَلَوۡاْ إِلَىٰ شَيَٰطِينِهِمۡ قَالُوٓاْ إِنَّا
مَعَكُمۡ إِنَّمَا نَحۡنُ مُسۡتَهۡزِءُونَ ١٤ ٱللَّهُ يَسۡتَهۡزِئُ بِهِمۡ وَيَمُدُّهُمۡ
فِي طُغۡيَٰنِهِمۡ يَعۡمَهُونَ ١٥ أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ ٱشۡتَرَوُاْ ٱلضَّلَٰلَةَ
بِٱلۡهُدَىٰ فَمَا رَبِحَت تِّجَٰرَتُهُمۡ وَمَا كَانُواْ مُهۡتَدِينَ ١٦

﴿۶﴾ البته کسانی‌که کفر ورزیدند برایشان برابر است، چه آنها را بترسانی و چه آنها را نترسانی، ایمان نمی‌آورند. ﴿۷﴾ (پس به سبب کفر شان) الله بر دل‌ها و گوش‌هایشان مهر نهاده است، و بر چشم‌های آنها پردهٔ است، و برای آنها عذاب بس بزرگ است. ﴿۸﴾ و از مردم کسی هست که می‌گوید به الله و به روز آخرت ایمان آورده‌ایم، و آنها (در واقع) هرگز مؤمن نیستند. ﴿۹﴾ (بلکه به گمان خود) الله و مؤمنان را فریب می‌دهند و (در حقیقت) فریب نمی‌دهند مگر خودشان را و (لیکن) درک نمی‌کنند. ﴿۱۰﴾ (چون) در دل‌هایشان بیماری (نفاق) است، پس (به سبب گناهانشان) الله شک آنها را زیاد کرد، و به سزای دروغی که می گفتند عذاب دردناک در پیش دارند. ﴿۱۱﴾ و چون به آنها گفته شود در زمین فساد مکنید، گویند: ما بجز اصلاح دیگر کاری نمی‌کنیم. ﴿۱۲﴾ آگاه باشید که آنها یقینا فسادگرانند، و لیکن (فساد خود را) درک نمی‌کنند. ﴿۱۳﴾ و چون به آنها گفته شود (از دل) ایمان آورید طوریکه مردم دیگر (صحابه) ایمان آورده‌اند، گویند: آیا ما هم مانند نادانان ایمان بیاوریم؟ آگاه باشید که خود آنها نادان اند، و لیکن (نادانی خود را) نمی‌دانند. ﴿۱۴﴾ و چون با مؤمنان روبرو شوند می‌گویند: ما (هم) ایمان آورده‌ایم، و چون با شیطان های خود در خلوت روند، گویند: البته ما باشماییم، جز این نیست که ما آنها (مؤمنان) را مورد استهزاء قرار می دهیم. ﴿۱۵﴾ الله آنان‌را مسخره می‌نماید و آنان را در سرکشی شان می گذارد تا (در فسق و فجور) حیران و سرگردان بمانند. ﴿۱۶﴾ این گروه کسانی‌اند که گمراهی را به عوض هدایت خریدند، پس تجارت آنها فائده نکرد (چون در این تجارتِ خود) راه‌یاب نبودند.

مَثَلُهُمْ كَمَثَلِ ٱلَّذِى ٱسْتَوْقَدَ نَارًا فَلَمَّآ أَضَآءَتْ مَا حَوْلَهُۥ
ذَهَبَ ٱللَّهُ بِنُورِهِمْ وَتَرَكَهُمْ فِى ظُلُمَٰتٍ لَّا يُبْصِرُونَ ﴿١٧﴾ صُمٌّۢ
بُكْمٌ عُمْىٌ فَهُمْ لَا يَرْجِعُونَ ﴿١٨﴾ أَوْ كَصَيِّبٍ مِّنَ ٱلسَّمَآءِ فِيهِ
ظُلُمَٰتٌ وَرَعْدٌ وَبَرْقٌ يَجْعَلُونَ أَصَٰبِعَهُمْ فِىٓ ءَاذَانِهِم مِّنَ
ٱلصَّوَٰعِقِ حَذَرَ ٱلْمَوْتِ ۚ وَٱللَّهُ مُحِيطٌۢ بِٱلْكَٰفِرِينَ ﴿١٩﴾ يَكَادُ ٱلْبَرْقُ
يَخْطَفُ أَبْصَٰرَهُمْ ۖ كُلَّمَآ أَضَآءَ لَهُم مَّشَوْا۟ فِيهِ وَإِذَآ أَظْلَمَ عَلَيْهِمْ
قَامُوا۟ ۚ وَلَوْ شَآءَ ٱللَّهُ لَذَهَبَ بِسَمْعِهِمْ وَأَبْصَٰرِهِمْ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ
كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٠﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ ٱعْبُدُوا۟ رَبَّكُمُ ٱلَّذِى
خَلَقَكُمْ وَٱلَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿٢١﴾ ٱلَّذِى جَعَلَ لَكُمُ
ٱلْأَرْضَ فِرَٰشًا وَٱلسَّمَآءَ بِنَآءً وَأَنزَلَ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءً فَأَخْرَجَ
بِهِۦ مِنَ ٱلثَّمَرَٰتِ رِزْقًا لَّكُمْ ۖ فَلَا تَجْعَلُوا۟ لِلَّهِ أَندَادًا وَأَنتُمْ
تَعْلَمُونَ ﴿٢٢﴾ وَإِن كُنتُمْ فِى رَيْبٍ مِّمَّا نَزَّلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا فَأْتُوا۟
بِسُورَةٍ مِّن مِّثْلِهِۦ وَٱدْعُوا۟ شُهَدَآءَكُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ إِن
كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ﴿٢٣﴾ فَإِن لَّمْ تَفْعَلُوا۟ وَلَن تَفْعَلُوا۟ فَٱتَّقُوا۟ ٱلنَّارَ
ٱلَّتِى وَقُودُهَا ٱلنَّاسُ وَٱلْحِجَارَةُ ۖ أُعِدَّتْ لِلْكَٰفِرِينَ ﴿٢٤﴾

﴿١٧﴾ حالت منافقان مانند حالت کسی است که آتش افروخت، پس چون آتش اطراف آن را روشن کرد، الله آن روشنی را از آنها بُرد، و آنها را در تاریکی‌های رها کرد که چیزی را دیده نمی‌توانند. ﴿١٨﴾ آنها (در بارۀ دین اسلام) کرند (از شنیدن حق)، و گنگند (از نطق حق) و کورند (از دیدن نور هدایت) ؛ پس (آنها از نفاق خود به راه راست) بازنمی‌گردند. ﴿١٩﴾ یا حالت آنها مانند حالت کسانی است که به باران تندی گرفتار شده باشند که از آسمان فرو می ریزد و در آن، تاریکی‌ها و رعد و برق باشد و از ترس صدای صاعقه‌ها و مرگ انگشتان خود را در گوش‌هایشان می گذارند ولی الله به کافران احاطه دارد. ﴿٢٠﴾ نزدیک است که برق چشم‌هایشان را برباید، و هرگاه بر آنها روشنی بخشد پیش روند، و چون راه شان را تاریک کند ایستاد شوند، و اگر الله می خواست چشم‌ها و گوش‌های آنها را می‌برد، چون الله به هر چیز قادر و تواناست. ﴿٢١﴾ ای مردم! پروردگارتان را عبادت کنید که شما و کسانی را که پیش از شما بودند آفریده است، تا پرهیزگار شوید. ﴿٢٢﴾ آن ذاتی که زمین را برایتان فرشی و آسمان را سقفی قرار داد و از آسمان آب فرستاد و با وسیلۀ آن انواع میوه‌ها را بیرون آورد تا برای تان روزی باشد، پس برای الله شریکانی مقرر نکنید درحالیکه شما می‌دانید (که الله شریک ندارد). ﴿٢٣﴾ و اگر شما در آنچه بر بندۀ خود نازل کرده‌ایم شک دارید، پس یک سورۀ مانند آن را بیارید، و مددگاران خود -غیر از الله- را طلب کنید، اگر راست می‌گویید. ﴿٢٤﴾ پس اگر چنین نکردید و هرگز نتوانید کرد، پس از آتشی‌که هیزم آن مردم و سنگ‌ها هستند بترسید که برای کافران آماده و مهیا کرده شده است.

وَبَشِّرِ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ أَنَّ لَهُمۡ جَنَّٰتٖ
تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُۖ كُلَّمَا رُزِقُواْ مِنۡهَا مِن ثَمَرَةٖ
رِّزۡقٗا قَالُواْ هَٰذَا ٱلَّذِي رُزِقۡنَا مِن قَبۡلُۖ وَأُتُواْ بِهِۦ مُتَشَٰبِهٗاۖ
وَلَهُمۡ فِيهَآ أَزۡوَٰجٞ مُّطَهَّرَةٞۖ وَهُمۡ فِيهَا خَٰلِدُونَ ﴿٢٥﴾ ۞إِنَّ
ٱللَّهَ لَا يَسۡتَحۡيِۦٓ أَن يَضۡرِبَ مَثَلٗا مَّا بَعُوضَةٗ فَمَا فَوۡقَهَاۚ فَأَمَّا
ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ فَيَعۡلَمُونَ أَنَّهُ ٱلۡحَقُّ مِن رَّبِّهِمۡۖ وَأَمَّا
ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ فَيَقُولُونَ مَاذَآ أَرَادَ ٱللَّهُ بِهَٰذَا مَثَلٗاۘ
يُضِلُّ بِهِۦ كَثِيرٗا وَيَهۡدِي بِهِۦ كَثِيرٗاۚ وَمَا يُضِلُّ بِهِۦٓ
إِلَّا ٱلۡفَٰسِقِينَ ﴿٢٦﴾ ٱلَّذِينَ يَنقُضُونَ عَهۡدَ ٱللَّهِ مِنۢ بَعۡدِ
مِيثَٰقِهِۦ وَيَقۡطَعُونَ مَآ أَمَرَ ٱللَّهُ بِهِۦٓ أَن يُوصَلَ وَيُفۡسِدُونَ
فِي ٱلۡأَرۡضِۚ أُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡخَٰسِرُونَ ﴿٢٧﴾ كَيۡفَ
تَكۡفُرُونَ بِٱللَّهِ وَكُنتُمۡ أَمۡوَٰتٗا فَأَحۡيَٰكُمۡۖ ثُمَّ يُمِيتُكُمۡ
ثُمَّ يُحۡيِيكُمۡ ثُمَّ إِلَيۡهِ تُرۡجَعُونَ ﴿٢٨﴾ هُوَ ٱلَّذِي خَلَقَ
لَكُم مَّا فِي ٱلۡأَرۡضِ جَمِيعٗا ثُمَّ ٱسۡتَوَىٰٓ إِلَى ٱلسَّمَآءِ
فَسَوَّىٰهُنَّ سَبۡعَ سَمَٰوَٰتٖۚ وَهُوَ بِكُلِّ شَيۡءٍ عَلِيمٞ ﴿٢٩﴾

﴿۲۵﴾ و مژده ده آنانی را که ایمان آوردند و اعمال نیک انجام دادند که برای آنها باغ‌هایی است که از زیر آن نهرها روان است، هرگاه به آنها میوهٔ داده شود، گویند: این همان است که پیش‌تر به ما داده شد، و همانند آن برای آنها آورده شود، و برای آنها در جنت زنان پاکیزه است و آنها در آن برای همیشه اند. ﴿۲٦﴾ البته الله حیا نمی کند از اینکه هر مثلی را بزند، پشهٔ باشد یا کوچکتر از آن، پس کسانی که ایمان آورده‌اند می‌دانند که آن حق است و از جانب پروردگارشان است. و اما کسانی‌که کفر ورزیده‌اند می‌گویند: الله از این مثال چه قصدی داشته است؟، (الله) با آن بسیاری را گمراه کرده و با آن بسیاری را هدایت می کند ولی جز فاسقان را با آن گمراه نمی‌کند. ﴿۲۷﴾ همان کسانی‌که عهد الله را پس از بستن آن می‌شکنند و آنچه را الله دستور به پیوستن آن داده‌است قطع کرده و در زمین فساد می‌کنند، ایشان زیان کاران اند. ﴿۲۸﴾ چگونه انکار می‌کنید (وجود و وحدانیت الله را؟) درحالیکه شما مرده و معدوم بودید پس زنده (و ایجاد) کرد شما را، باز شما را می‌میراند، و باز شما را زنده می‌کند، و باز بسوی او باز گردانیده می شوید. ﴿۲۹﴾ او ذاتی است که آنچه در زمین وجود دارد برایتان آفرید، باز به سوی آسمان قصد کرد و آن را هفت آسمان ساخت و او به هر چیزی داناست.

وَإِذۡ قَالَ رَبُّكَ لِلۡمَلَٰٓئِكَةِ إِنِّي جَاعِلٞ فِي ٱلۡأَرۡضِ خَلِيفَةٗۖ قَالُوٓاْ
أَتَجۡعَلُ فِيهَا مَن يُفۡسِدُ فِيهَا وَيَسۡفِكُ ٱلدِّمَآءَ وَنَحۡنُ نُسَبِّحُ
بِحَمۡدِكَ وَنُقَدِّسُ لَكَۖ قَالَ إِنِّيٓ أَعۡلَمُ مَا لَا تَعۡلَمُونَ ﴿٣٠﴾ وَعَلَّمَ
ءَادَمَ ٱلۡأَسۡمَآءَ كُلَّهَا ثُمَّ عَرَضَهُمۡ عَلَى ٱلۡمَلَٰٓئِكَةِ فَقَالَ
أَنۢبِـُٔونِي بِأَسۡمَآءِ هَٰٓؤُلَآءِ إِن كُنتُمۡ صَٰدِقِينَ ﴿٣١﴾ قَالُواْ سُبۡحَٰنَكَ
لَا عِلۡمَ لَنَآ إِلَّا مَا عَلَّمۡتَنَآۖ إِنَّكَ أَنتَ ٱلۡعَلِيمُ ٱلۡحَكِيمُ ﴿٣٢﴾ قَالَ يَٰٓـَٔادَمُ
أَنۢبِئۡهُم بِأَسۡمَآئِهِمۡۖ فَلَمَّآ أَنۢبَأَهُم بِأَسۡمَآئِهِمۡ قَالَ أَلَمۡ أَقُل
لَّكُمۡ إِنِّيٓ أَعۡلَمُ غَيۡبَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ وَأَعۡلَمُ مَا تُبۡدُونَ
وَمَا كُنتُمۡ تَكۡتُمُونَ ﴿٣٣﴾ وَإِذۡ قُلۡنَا لِلۡمَلَٰٓئِكَةِ ٱسۡجُدُواْ لِأٓدَمَ
فَسَجَدُوٓاْ إِلَّآ إِبۡلِيسَ أَبَىٰ وَٱسۡتَكۡبَرَ وَكَانَ مِنَ ٱلۡكَٰفِرِينَ ﴿٣٤﴾ وَقُلۡنَا
يَٰٓـَٔادَمُ ٱسۡكُنۡ أَنتَ وَزَوۡجُكَ ٱلۡجَنَّةَ وَكُلَا مِنۡهَا رَغَدًا حَيۡثُ
شِئۡتُمَا وَلَا تَقۡرَبَا هَٰذِهِ ٱلشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٣٥﴾ فَأَزَلَّهُمَا
ٱلشَّيۡطَٰنُ عَنۡهَا فَأَخۡرَجَهُمَا مِمَّا كَانَا فِيهِۖ وَقُلۡنَا ٱهۡبِطُواْ بَعۡضُكُمۡ
لِبَعۡضٍ عَدُوّٞۖ وَلَكُمۡ فِي ٱلۡأَرۡضِ مُسۡتَقَرّٞ وَمَتَٰعٌ إِلَىٰ حِينٖ ﴿٣٦﴾ فَتَلَقَّىٰٓ
ءَادَمُ مِن رَّبِّهِۦ كَلِمَٰتٖ فَتَابَ عَلَيۡهِۚ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلتَّوَّابُ ٱلرَّحِيمُ ﴿٣٧﴾

﴿۳۰﴾ و یادآور شو وقتی که پروردگارت به فرشتگان فرمود: من در زمین جانشینی قرار می دهم، (فرشتگان) گفتند: آیا در آن کسی را می‌گماری که در آن فساد می‌کند و خون‌ها را می‌ریزد، در حالی که ما به حمد تو تسبیح می گوییم و ستایش و پاکی تو را بیان می‌داریم؟! گفت: من چیزی را می‌دانم که شما نمی‌دانید. ﴿۳۱﴾ و الله به آدم همه نام‌ها را آموخت، باز آن را بر فرشتگان عرضه کرد و گفت: نام های این اشیا را به من خبر دهید اگر صادق اید. ﴿۳۲﴾ فرشته ها گفتند: منزهی تو، ما نمی‌دانیم جز آنچه به ما آموخته‌ای، همانا تو دانا و حکیم هستی. ﴿۳۳﴾ الله فرمود: ای آدم! آنها را از نام‌های این چیزها خبر ده. و چون آن نام‌های اشیاء را برای آنان خبر داد، الله فرمود: آیا به شما نگفتم که من غیب آسمان‌ها و زمین را می‌دانم و آنچه را آشکار می‌سازید و آنچه را پنهان می‌کنید می‌دانم؟. ﴿٣٤﴾ و یاد آور شو وقتی را که به فرشته‌ها گفتیم برای (تعظیم) آدم سجده کنید، پس فرشته‌ها همه سجده کردند بجز ابلیس که انکار کرد و تکبر ورزید، و از جملهٔ کافران (منکران حکم الهی) شد. ﴿۳٥﴾ و گفتیم: ای آدم، تو با همسرت در بهشت سکونت گزین، واز نعمت‌های فراوان آن هر طور که می‌خواهید بخورید، اما به این درخت نزدیک نشوید، که از ظالمان خواهید شد. ﴿٣٦﴾ پس شیطان هر دو را از جنت لغزانید، پس بیرون کرد هر دو را از آن نعمتی‌که در آن بودند، (بعد از این) برای آنها گفتیم که از جنت پایان شوید، (چون) شما دشمن یکدیگر اید، (البته) برای شما در زمین قرارگاه و جای بهره‌مندی است تا وقت مقرر. ﴿۳۷﴾ باز آدم از پروردگارش کلماتی را دریافت نمود، و (الله) توبهٔ او را پذیرفت، چون الله بسیار توبه‌پذیر مهربان است.

قُلۡنَا ٱهۡبِطُواْ مِنۡهَا جَمِيعٗاۖ فَإِمَّا يَأۡتِيَنَّكُم مِّنِّي هُدٗى فَمَن تَبِعَ
هُدَايَ فَلَا خَوۡفٌ عَلَيۡهِمۡ وَلَا هُمۡ يَحۡزَنُونَ ٣٨ وَٱلَّذِينَ كَفَرُواْ
وَكَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَآ أُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ ٱلنَّارِۖ هُمۡ فِيهَا خَٰلِدُونَ ٣٩
يَٰبَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ ٱذۡكُرُواْ نِعۡمَتِيَ ٱلَّتِيٓ أَنۡعَمۡتُ عَلَيۡكُمۡ وَأَوۡفُواْ بِعَهۡدِيٓ
أُوفِ بِعَهۡدِكُمۡ وَإِيَّٰيَ فَٱرۡهَبُونِ ٤٠ وَءَامِنُواْ بِمَآ أَنزَلۡتُ مُصَدِّقٗا
لِّمَا مَعَكُمۡ وَلَا تَكُونُوٓاْ أَوَّلَ كَافِرِۭ بِهِۦۖ وَلَا تَشۡتَرُواْ بِـَٔايَٰتِي
ثَمَنٗا قَلِيلٗا وَإِيَّٰيَ فَٱتَّقُونِ ٤١ وَلَا تَلۡبِسُواْ ٱلۡحَقَّ بِٱلۡبَٰطِلِ وَتَكۡتُمُواْ
ٱلۡحَقَّ وَأَنتُمۡ تَعۡلَمُونَ ٤٢ وَأَقِيمُواْ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتُواْ ٱلزَّكَوٰةَ
وَٱرۡكَعُواْ مَعَ ٱلرَّٰكِعِينَ ٤٣ ۞ أَتَأۡمُرُونَ ٱلنَّاسَ بِٱلۡبِرِّ

وَتَنسَوۡنَ أَنفُسَكُمۡ وَأَنتُمۡ تَتۡلُونَ ٱلۡكِتَٰبَۚ أَفَلَا تَعۡقِلُونَ ٤٤
وَٱسۡتَعِينُواْ بِٱلصَّبۡرِ وَٱلصَّلَوٰةِۚ وَإِنَّهَا لَكَبِيرَةٌ إِلَّا عَلَى ٱلۡخَٰشِعِينَ
٤٥ ٱلَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُم مُّلَٰقُواْ رَبِّهِمۡ وَأَنَّهُمۡ إِلَيۡهِ رَٰجِعُونَ ٤٦
يَٰبَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ ٱذۡكُرُواْ نِعۡمَتِيَ ٱلَّتِيٓ أَنۡعَمۡتُ عَلَيۡكُمۡ وَأَنِّي فَضَّلۡتُكُمۡ
عَلَى ٱلۡعَٰلَمِينَ ٤٧ وَٱتَّقُواْ يَوۡمٗا لَّا تَجۡزِي نَفۡسٌ عَن نَّفۡسٖ شَيۡـٔٗا
وَلَا يُقۡبَلُ مِنۡهَا شَفَٰعَةٞ وَلَا يُؤۡخَذُ مِنۡهَا عَدۡلٞ وَلَا هُمۡ يُنصَرُونَ ٤٨

﴿۳۸﴾ (تاکیداً) گفتیم همۀ شما از جنت فرود آیید، پس اگر هدایتی از جانب من به شما آمد، پس کسانی که از راهنمایی من پیروی کنند نه ترسی بر آنان خواهد بود و نه غمگین می‌شوند. ﴿۳۹﴾ و کسانی‌که کفر ورزیدند و آیات ما را تکذیب کردند همین گروه دوزخی‌اند و همیشه در دوزخ می باشند. ﴿٤۰﴾ ای فرزندان یعقوب! به یاد آورید نعمت من را که بر شما ارزانی داشتم، و به پیمان من وفا کنید تا به پیمان شما وفا کنم، و تنها از من بترسید. ﴿٤۱﴾ و به آنچه که من نازل کرده‌ام و تصدیق کنندۀ چیزی است که با شما است، ایمان بیاورید، و نخستین کافر به آن نباشید، و آیات مرا به بهای حقیر نفروشید، و تنها از من بترسید. ﴿٤۲﴾ و حق را با باطل خلط نکنید و حق را کتمان نکنید در حالی که شما می‌دانید. ﴿٤۳﴾ و نماز را بر پا کنید و زکات را بدهید و با نمازگزاران نماز بخوانید. ﴿٤٤﴾ آیا مردم را به نیکی امر می کنید و خود را فراموش می‌کنید حال آنکه شما کتاب را می‌خوانید؟! آیا نمی‌اندیشید؟. ﴿٤٥﴾ و از صبر و نماز یاری بجویید و به راستی که آن دشوار است مگر بر فروتنان. ﴿٤٦﴾ آنانکه یقین دارند که پروردگارشان را ملاقات خواهند کرد و یقین دارند به‌سوی او باز می‌گردند. ﴿٤۷﴾ ای فرزندان یعقوب! یاد آور شوید نعمت مرا که بر شما ارزانی داشتم و نیز اینکه شما را بر جهانیان (هم عصرتان) فضیلت دادم. ﴿٤۸﴾ و از روزی بترسید که کسی نمی‌تواند برای کسی کاری را انجام دهد، و از کسی شفاعت پذیرفته نمی‌شود، و از کسی بدل و عوض گرفته نشود و نه یاری می‌شوند.

وَإِذْ نَجَّيْنَٰكُم مِّنْ ءَالِ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكُمْ سُوٓءَ ٱلْعَذَابِ يُذَبِّحُونَ أَبْنَآءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَآءَكُمْۚ وَفِى ذَٰلِكُم بَلَآءٌ مِّن رَّبِّكُمْ عَظِيمٌ ﴿٤٩﴾ وَإِذْ فَرَقْنَا بِكُمُ ٱلْبَحْرَ فَأَنجَيْنَٰكُمْ وَأَغْرَقْنَآ ءَالَ فِرْعَوْنَ وَأَنتُمْ تَنظُرُونَ ﴿٥٠﴾ وَإِذْ وَٰعَدْنَا مُوسَىٰٓ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً ثُمَّ ٱتَّخَذْتُمُ ٱلْعِجْلَ مِنۢ بَعْدِهِۦ وَأَنتُمْ ظَٰلِمُونَ ﴿٥١﴾ ثُمَّ عَفَوْنَا عَنكُم مِّنۢ بَعْدِ ذَٰلِكَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٥٢﴾ وَإِذْ ءَاتَيْنَا مُوسَى ٱلْكِتَٰبَ وَٱلْفُرْقَانَ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿٥٣﴾ وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِۦ يَٰقَوْمِ إِنَّكُمْ ظَلَمْتُمْ أَنفُسَكُم بِٱتِّخَاذِكُمُ ٱلْعِجْلَ فَتُوبُوٓا۟ إِلَىٰ بَارِئِكُمْ فَٱقْتُلُوٓا۟ أَنفُسَكُمْ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ عِندَ بَارِئِكُمْ فَتَابَ عَلَيْكُمْۚ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلتَّوَّابُ ٱلرَّحِيمُ ﴿٥٤﴾ وَإِذْ قُلْتُمْ يَٰمُوسَىٰ لَن نُّؤْمِنَ لَكَ حَتَّىٰ نَرَى ٱللَّهَ جَهْرَةً فَأَخَذَتْكُمُ ٱلصَّٰعِقَةُ وَأَنتُمْ تَنظُرُونَ ﴿٥٥﴾ ثُمَّ بَعَثْنَٰكُم مِّنۢ بَعْدِ مَوْتِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٥٦﴾ وَظَلَّلْنَا عَلَيْكُمُ ٱلْغَمَامَ وَأَنزَلْنَا عَلَيْكُمُ ٱلْمَنَّ وَٱلسَّلْوَىٰۖ كُلُوا۟ مِن طَيِّبَٰتِ مَا رَزَقْنَٰكُمْۚ وَمَا ظَلَمُونَا وَلَٰكِن كَانُوٓا۟ أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٥٧﴾

﴿۴۹﴾ و یادآور شوید هنگامی را که شما را از آل فرعون نجات دادیم که می‌چشاندند به شما عذابی سخت را، پسرانتان را می‌کشتند و زنانتان را زنده می گذاشتند و در این آزمایش بزرگ از جانب پروردگارتان بود. ﴿۵۰﴾ و یادآور شوید وقتی که دریا را برایتان شگافتیم و آل فرعون را غرق کردیم و شما نظر می‌کردید. ﴿۵۱﴾ و یادآور شوید این را که چون با موسی چهل شب وعده گذاشتیم باز بعد از رفتن او گوساله را معبود گرفتید درحالیکه شما ظالم بودید. ﴿۵۲﴾ باز شما را عفو کردیم تا شکرگزار باشید. ﴿۵۳﴾ و یاد آور شوید وقتی که موسی را کتاب آسمانی و فرقان دادیم تا هدایت شوید. ﴿۵٤﴾ و هنگامی‌که موسی به قومش گفت: ای قوم من! شما با پرستش گوساله بر خود ظلم کردید، پس به درگاه خالق تان توبه کنید، (باینطور که) خودتان را بکشید، این نزد خالق تان برایتان بهتر است، همانا او توبه‌پذیر مهربان است. ﴿۵۵﴾ و یادآور شوید هنگامی‌که شما گفتید: ای موسی! تا الله را آشکارا نبینیم هرگز به تو ایمان نخواهیم آورد، پس صاعقه شما را فرا گرفت در حالیکه شما نظر می‌کردید. ﴿۵٦﴾ باز شما را بعد از مردن تان زنده کردیم تا شکر الله را بجا آورید. ﴿۵۷﴾ و ابر را بر شما سایه بان کردیم و برایتان «مَنّ» و «سلوا» نازل کردیم، از نعمت های پاکیزهٔ که به شما روزی داده‌ایم، بخورید، و بر ما ظلم نکردند بلکه آنها بر خود ظلم می‌کردند.

وَإِذۡ قُلۡنَا ٱدۡخُلُواْ هَٰذِهِ ٱلۡقَرۡيَةَ فَكُلُواْ مِنۡهَا حَيۡثُ شِئۡتُمۡ
رَغَدٗا وَٱدۡخُلُواْ ٱلۡبَابَ سُجَّدٗا وَقُولُواْ حِطَّةٞ نَّغۡفِرۡ لَكُمۡ
خَطَٰيَٰكُمۡۚ وَسَنَزِيدُ ٱلۡمُحۡسِنِينَ ﴿٥٨﴾ فَبَدَّلَ ٱلَّذِينَ
ظَلَمُواْ قَوۡلًا غَيۡرَ ٱلَّذِى قِيلَ لَهُمۡ فَأَنزَلۡنَا عَلَى ٱلَّذِينَ ظَلَمُواْ
رِجۡزٗا مِّنَ ٱلسَّمَآءِ بِمَا كَانُواْ يَفۡسُقُونَ ﴿٥٩﴾ ۞ وَإِذِ ٱسۡتَسۡقَىٰ
مُوسَىٰ لِقَوۡمِهِۦ فَقُلۡنَا ٱضۡرِب بِّعَصَاكَ ٱلۡحَجَرَۖ فَٱنفَجَرَتۡ
مِنۡهُ ٱثۡنَتَا عَشۡرَةَ عَيۡنٗاۖ قَدۡ عَلِمَ كُلُّ أُنَاسٖ مَّشۡرَبَهُمۡۖ كُلُواْ
وَٱشۡرَبُواْ مِن رِّزۡقِ ٱللَّهِ وَلَا تَعۡثَوۡاْ فِى ٱلۡأَرۡضِ مُفۡسِدِينَ ﴿٦٠﴾
وَإِذۡ قُلۡتُمۡ يَٰمُوسَىٰ لَن نَّصۡبِرَ عَلَىٰ طَعَامٖ وَٰحِدٖ فَٱدۡعُ لَنَا
رَبَّكَ يُخۡرِجۡ لَنَا مِمَّا تُنۢبِتُ ٱلۡأَرۡضُ مِنۢ بَقۡلِهَا وَقِثَّآئِهَا
وَفُومِهَا وَعَدَسِهَا وَبَصَلِهَاۖ قَالَ أَتَسۡتَبۡدِلُونَ ٱلَّذِى هُوَ
أَدۡنَىٰ بِٱلَّذِى هُوَ خَيۡرٌۚ ٱهۡبِطُواْ مِصۡرٗا فَإِنَّ لَكُم مَّا سَأَلۡتُمۡۗ
وَضُرِبَتۡ عَلَيۡهِمُ ٱلذِّلَّةُ وَٱلۡمَسۡكَنَةُ وَبَآءُو بِغَضَبٖ مِّنَ
ٱللَّهِۗ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمۡ كَانُواْ يَكۡفُرُونَ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ وَيَقۡتُلُونَ
ٱلنَّبِيِّـۧنَ بِغَيۡرِ ٱلۡحَقِّۗ ذَٰلِكَ بِمَا عَصَواْ وَّكَانُواْ يَعۡتَدُونَ ﴿٦١﴾

﴿۵۸﴾ و یادآور شوید چون گفتیم: وارد این قریه شوید و از هرکجای آن خواستید به خوشی و فراوانی بخورید و از دروازهٔ آن سجده کنان وارد شوید و بگویید: گناهان ما را بیامرز، تا گناهان شما را بیامرزم و به نیکوکاران پاداش بیشتر خواهیم داد. ﴿۵۹﴾ پس تبدیل نمودند آن ظالمان (فرمودهٔ الله را) به سخن دیگر غیراز آنچه به آنها گفته شده بود، پس بر آن ظالمان به سبب اینکه کارهای فاسقانه می‌کردند عذابی از آسمان نازل کردیم. ﴿۶۰﴾ و چون موسی برای قومش آب خواست، پس ما گفتیم: با عصایت به آن سنگ بزن، پس از آن دوازده چشمه روان شد که هر قبیلهٔ جای آب خود را می‌دانست. بخورید و بنوشید از روزی الله، و همچون تباهکاران در زمین فساد و تباهی نکنید. ﴿۶۱﴾ و چون گفتید: هرگز ما بر یک طعام صبر کرده نمی‌توانیم، پس از پروردگارت درخواست کن تا از آنچه زمین می‌رویاند از سبزی و خیار و سیر و عدس و پیاز برای ما بیرون بیاورد. گفت: آیا چیزی را که پست‌تر است جانشین چیزی می‌کنید که بهتر است؟! به قریهٔ وارد شوید که آنچه می‌خواهید در آنجا برایتان است. و مُهرخواری و فقر بر آنها زده شد و سزاوار خشم الله گردیدند. این به آن سبب بود که آنها به آیات الله کفر می‌ورزیدند، و پیغمبران را به ناحق می‌کشتند، این به آن خاطر بود که آنها نافرمان و متجاوز بودند.

إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَٱلَّذِينَ هَادُواْ وَٱلنَّصَٰرَىٰ وَٱلصَّٰبِـِٔينَ مَنْ
ءَامَنَ بِٱللَّهِ وَٱلْيَوْمِ ٱلْأٓخِرِ وَعَمِلَ صَٰلِحًا فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ عِندَ
رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٦٢﴾ وَإِذْ أَخَذْنَا
مِيثَٰقَكُمْ وَرَفَعْنَا فَوْقَكُمُ ٱلطُّورَ خُذُواْ مَآ ءَاتَيْنَٰكُم
بِقُوَّةٍ وَٱذْكُرُواْ مَا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿٦٣﴾ ثُمَّ تَوَلَّيْتُم
مِّنۢ بَعْدِ ذَٰلِكَۖ فَلَوْلَا فَضْلُ ٱللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُۥ لَكُنتُم مِّنَ
ٱلْخَٰسِرِينَ ﴿٦٤﴾ وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ ٱلَّذِينَ ٱعْتَدَوْاْ مِنكُمْ فِى ٱلسَّبْتِ
فَقُلْنَا لَهُمْ كُونُواْ قِرَدَةً خَٰسِـِٔينَ ﴿٦٥﴾ فَجَعَلْنَٰهَا نَكَٰلًا لِّمَا
بَيْنَ يَدَيْهَا وَمَا خَلْفَهَا وَمَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٦٦﴾ وَإِذْ قَالَ
مُوسَىٰ لِقَوْمِهِۦٓ إِنَّ ٱللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَن تَذْبَحُواْ بَقَرَةًۖ قَالُوٓاْ
أَتَتَّخِذُنَا هُزُوًاۖ قَالَ أَعُوذُ بِٱللَّهِ أَنْ أَكُونَ مِنَ ٱلْجَٰهِلِينَ
﴿٦٧﴾ قَالُواْ ٱدْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّن لَّنَا مَا هِىَۚ قَالَ إِنَّهُۥ يَقُولُ إِنَّهَا
بَقَرَةٌ لَّا فَارِضٌ وَلَا بِكْرٌ عَوَانٌۢ بَيْنَ ذَٰلِكَۖ فَٱفْعَلُواْ مَا
تُؤْمَرُونَ ﴿٦٨﴾ قَالُواْ ٱدْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّن لَّنَا مَا لَوْنُهَاۚ قَالَ إِنَّهُۥ
يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ صَفْرَآءُ فَاقِعٌ لَّوْنُهَا تَسُرُّ ٱلنَّٰظِرِينَ ﴿٦٩﴾

﴿۶۲﴾ البته آنانکه ایمان آورده‌اند «مسلمانان» و کسانی‌که یهودی و صابئی و نصرانی بوده‌اند هر کس که به الله و روز قیامت ایمان آورد و عمل نیک انجام دهد اجرشان نزد پروردگارشان است، نه ترسی بر آنها است و نه غمگین می شوند. ﴿۶۳﴾ و چون از شما پیمان محکم گرفتیم و بالای شما کوه طور را برداشتیم (و گفتیم) بگیرید به قوّت و کوشش آن کتابی را که به شما داده‌ایم و یاد کنید آنچه در آن است تا پرهیزگار شوید. ﴿۶۴﴾ باز شما بعد از آن پیمان رویگردان شدید، پس اگر فضل الله و مهربانی او برشما نبود، البته از زیانکاران می‌شدید. ﴿۶۵﴾ و البته کسانی را از شما که در روز شنبه تجاوز کردند خوب شناختید، پس ما به آنها گفتیم: بوزینه های خوار و ذلیل باشید. ﴿۶۶﴾ پس آن عقوبت را عبرتی برای حاضران و آیندگان و پندی برای پرهیزگاران قرار دادیم. ﴿۶۷﴾ و یاد آور شوید هنگامی که موسی به قومش گفت: البته الله به شما دستور می‌دهد تا گاوی را ذبح کنید، گفتند: آیا ما را مورد استهزاء قرار می دهی؟ موسی گفت: پناه می‌برم به الله از اینکه از جاهلان باشم. ﴿۶۸﴾ گفتند: از پروردگارت درخواست کن که برای ما بیان کند آن گاو چگونه است؟ گفت: او می‌گوید آن گاوی است نه پیر و نه جوان بلکه میان آن دو است. پس آنچه به شما فرمان داده می‌شود، بجاآورید. ﴿۶۹﴾ (باز) گفتند: از پروردگارت درخواست کن که برای ما بیان کند رنگ آن چگونه است؟ گفت: او می‌فرماید: آن گاوی است زرد رنگ که بینندگان را شاد می کند.

قَالُواْ ٱدْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّن لَّنَا مَا هِيَ إِنَّ ٱلْبَقَرَ تَشَٰبَهَ عَلَيْنَا وَإِنَّآ إِن شَآءَ ٱللَّهُ لَمُهْتَدُونَ ﴿٧٠﴾ قَالَ إِنَّهُۥ يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ لَّا ذَلُولٌ تُثِيرُ ٱلْأَرْضَ وَلَا تَسْقِي ٱلْحَرْثَ مُسَلَّمَةٌ لَّا شِيَةَ فِيهَاۚ قَالُواْ ٱلْـَٰٔنَ جِئْتَ بِٱلْحَقِّۚ فَذَبَحُوهَا وَمَا كَادُواْ يَفْعَلُونَ ﴿٧١﴾ وَإِذْ قَتَلْتُمْ نَفْسًا فَٱدَّٰرَٰٔتُمْ فِيهَاۖ وَٱللَّهُ مُخْرِجٌ مَّا كُنتُمْ تَكْتُمُونَ ﴿٧٢﴾ فَقُلْنَا ٱضْرِبُوهُ بِبَعْضِهَاۚ كَذَٰلِكَ يُحْيِ ٱللَّهُ ٱلْمَوْتَىٰ وَيُرِيكُمْ ءَايَٰتِهِۦ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٧٣﴾ ثُمَّ قَسَتْ قُلُوبُكُم مِّنۢ بَعْدِ ذَٰلِكَ فَهِيَ كَٱلْحِجَارَةِ أَوْ أَشَدُّ قَسْوَةًۚ وَإِنَّ مِنَ ٱلْحِجَارَةِ لَمَا يَتَفَجَّرُ مِنْهُ ٱلْأَنْهَٰرُۚ وَإِنَّ مِنْهَا لَمَا يَشَّقَّقُ فَيَخْرُجُ مِنْهُ ٱلْمَآءُۚ وَإِنَّ مِنْهَا لَمَا يَهْبِطُ مِنْ خَشْيَةِ ٱللَّهِۗ وَمَا ٱللَّهُ بِغَٰفِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٧٤﴾ ۞ أَفَتَطْمَعُونَ أَن يُؤْمِنُواْ لَكُمْ وَقَدْ كَانَ فَرِيقٌ مِّنْهُمْ يَسْمَعُونَ كَلَٰمَ ٱللَّهِ ثُمَّ يُحَرِّفُونَهُۥ مِنۢ بَعْدِ مَا عَقَلُوهُ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٧٥﴾ وَإِذَا لَقُواْ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ قَالُوٓاْ ءَامَنَّا وَإِذَا خَلَا بَعْضُهُمْ إِلَىٰ بَعْضٍ قَالُوٓاْ أَتُحَدِّثُونَهُم بِمَا فَتَحَ ٱللَّهُ عَلَيْكُمْ لِيُحَآجُّوكُم بِهِۦ عِندَ رَبِّكُمْۚ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٧٦﴾

﴿۷۰﴾ (بار دیگر به موسی) گفتند: از پروردگارت برای ما بخواه تا برای ما بیان کند که آن چگونه است، چون گاو بر ما مشتبه شده است و ما اگر الله بخواهد حتما راهیاب خواهیم شد. ﴿۷۱﴾ موسی گفت: الله می‌فرماید: آن گاوی است که نه رام است که زمین را قلبه کند، و نه آبیاری کند کشتزار را، بی‌عیب و یک رنگ است. گفتند: اکنون سخن حق را بیان کردی، پس آن را ذبح کردند و نزدیک بود این کار را نکنند. ﴿۷۲﴾ و (سبب امر به ذبح گاو این بود که) وقتی فردی را کشتید و در (بارهٔ قاتل) آن اختلاف کردید و الله ظاهرکنندهٔ چیزی بود که آنرا پنهان می‌کردید. ﴿۷۳﴾ پس حکم کردیم که بزنید جسم مقتول را به یک حصهٔ از گوشت گاو، این چنین الله مرده‌ها را زنده می‌کند و به شما نشانه‌های قدرت خود را نشان می‌دهد تا بفهمید. ﴿۷٤﴾ پس از آن، دلهای شما سخت شد، مانند سنگ یا سخت‌تر (از سنگ). و بعضی از سنگ‌هاست که از آن نهرها جاری می شود، و بعضی از آنها است که می‌شگافد و آب از آن بیرون می‌آید، و بعضی از آنها است که از ترس الله زیر می‌افتد، و الله از آنچه می‌کنید غافل نیست. ﴿۷۵﴾ پس آیا شما (مسلمانان) طمع دارید که یهودیان به شما ایمان آورند در حالیکه گروهی از ایشان کلام الله را می‌شنوند. باز آن را پس از فهمیدنش، تحریف می‌کنند با آنکه حق را می دانستند؟ ﴿۷٦﴾ و چون با مؤمنان روبرو شوند، گویند: ایمان آورده‌ایم و چون با همدیگر به خلوت روند، گویند: آیا آنچه را الله برایتان (در بارهٔ محمد در تورات) آشکار کرده است با آنان در میان می‌گذارید تا در پیشگاه الله با آن بر شما حجت آورند، آیا نمی‌فهمید؟

أَوَلَا يَعۡلَمُونَ أَنَّ ٱللَّهَ يَعۡلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعۡلِنُونَ ﴿٧٧﴾
وَمِنۡهُمۡ أُمِّيُّونَ لَا يَعۡلَمُونَ ٱلۡكِتَٰبَ إِلَّآ أَمَانِيَّ وَإِنۡ هُمۡ
إِلَّا يَظُنُّونَ ﴿٧٨﴾ فَوَيۡلٞ لِّلَّذِينَ يَكۡتُبُونَ ٱلۡكِتَٰبَ بِأَيۡدِيهِمۡ
ثُمَّ يَقُولُونَ هَٰذَا مِنۡ عِندِ ٱللَّهِ لِيَشۡتَرُواْ بِهِۦ ثَمَنٗا قَلِيلٗاۖ
فَوَيۡلٞ لَّهُم مِّمَّا كَتَبَتۡ أَيۡدِيهِمۡ وَوَيۡلٞ لَّهُم مِّمَّا يَكۡسِبُونَ
﴿٧٩﴾ وَقَالُواْ لَن تَمَسَّنَا ٱلنَّارُ إِلَّآ أَيَّامٗا مَّعۡدُودَةٗۚ قُلۡ
أَتَّخَذۡتُمۡ عِندَ ٱللَّهِ عَهۡدٗا فَلَن يُخۡلِفَ ٱللَّهُ عَهۡدَهُۥٓۖ أَمۡ
تَقُولُونَ عَلَى ٱللَّهِ مَا لَا تَعۡلَمُونَ ﴿٨٠﴾ بَلَىٰۚ مَن كَسَبَ سَيِّئَةٗ
وَأَحَٰطَتۡ بِهِۦ خَطِيٓـَٔتُهُۥ فَأُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ ٱلنَّارِۖ هُمۡ
فِيهَا خَٰلِدُونَ ﴿٨١﴾ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ
أُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ ٱلۡجَنَّةِۖ هُمۡ فِيهَا خَٰلِدُونَ ﴿٨٢﴾ وَإِذۡ أَخَذۡنَا
مِيثَٰقَ بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ لَا تَعۡبُدُونَ إِلَّا ٱللَّهَ وَبِٱلۡوَٰلِدَيۡنِ
إِحۡسَانٗا وَذِي ٱلۡقُرۡبَىٰ وَٱلۡيَتَٰمَىٰ وَٱلۡمَسَٰكِينِ وَقُولُواْ
لِلنَّاسِ حُسۡنٗا وَأَقِيمُواْ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتُواْ ٱلزَّكَوٰةَ ثُمَّ
تَوَلَّيۡتُمۡ إِلَّا قَلِيلٗا مِّنكُمۡ وَأَنتُم مُّعۡرِضُونَ ﴿٨٣﴾

﴿۷۷﴾ آیا نمی‌دانند که الله آنچه را پنهان می‌کنند و آنچه را آشکار می‌کنند می‌داند؟. ﴿۷۸﴾ و بعضی از آنان ناخوان هستند که کتاب الله را جز آرزوهای خود نمی‌دانند و تنها از گمان کار می گیرند. ﴿۷۹﴾ پس وای برکسانی که کتاب را با دست‌های خود می‌نویسند باز می‌گویند: این از جانب الله است، تا آن را به بهای اندکی بفروشند، پس وای برآنها از آنچه دست‌های شان نوشت و وای بر آنان از آنچه (از این راه) بدست می‌آورند. ﴿۸۰﴾ و گفتند: آتش دوزخ جز چند روزی به ما نمی‌رسد. بگو: آیا از الله عهدی گرفته‌اید که الله هرگز در وعده خود خلاف نخواهد کرد یا اینکه بر الله چیزهایی را نسبت می‌دهید که به آن علم ندارید؟. ﴿۸۱﴾ بلی! هر که کار بد کند و او را گناهانش احاطه کند، پس همین گروه یاران دوزخ اند که در آن تا ابد می باشند. ﴿۸۲﴾ و آنانکه ایمان آوردند و کارهای نیک انجام دادند، همین گروه اهل جنت اند که در آن همیشه می باشند. ﴿۸۳﴾ و یاد آورشو این را که از اولاد یعقوب عهد محکم گرفتیم که به جز الله چیزی را عبادت نکنید، و با پدر و مادر و با خویشاوندان و با یتیمان و ناتوانان نیکی کنید، و با مردم سخن نیک بگویید، و نماز را برپا کنید، و زکوت را بدهید، اما شما (با آنکه عهد بستید) جز عدهٔ کمی از شما همه پشت گردانیدید.

وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَٰقَكُمْ لَا تَسْفِكُونَ دِمَآءَكُمْ وَلَا تُخْرِجُونَ
أَنفُسَكُم مِّن دِيَٰرِكُمْ ثُمَّ أَقْرَرْتُمْ وَأَنتُمْ تَشْهَدُونَ ﴿٨٤﴾
ثُمَّ أَنتُمْ هَٰٓؤُلَآءِ تَقْتُلُونَ أَنفُسَكُمْ وَتُخْرِجُونَ فَرِيقًا
مِّنكُم مِّن دِيَٰرِهِمْ تَظَٰهَرُونَ عَلَيْهِم بِٱلْإِثْمِ وَٱلْعُدْوَٰنِ
وَإِن يَأْتُوكُمْ أُسَٰرَىٰ تُفَٰدُوهُمْ وَهُوَ مُحَرَّمٌ عَلَيْكُمْ
إِخْرَاجُهُمْ ۚ أَفَتُؤْمِنُونَ بِبَعْضِ ٱلْكِتَٰبِ وَتَكْفُرُونَ بِبَعْضٍ ۚ
فَمَا جَزَآءُ مَن يَفْعَلُ ذَٰلِكَ مِنكُمْ إِلَّا خِزْىٌ فِى ٱلْحَيَوٰةِ
ٱلدُّنْيَا ۖ وَيَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ يُرَدُّونَ إِلَىٰٓ أَشَدِّ ٱلْعَذَابِ ۗ وَمَا ٱللَّهُ
بِغَٰفِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٨٥﴾ أُو۟لَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ ٱشْتَرَوُا۟ ٱلْحَيَوٰةَ
ٱلدُّنْيَا بِٱلْءَاخِرَةِ ۖ فَلَا يُخَفَّفُ عَنْهُمُ ٱلْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ
﴿٨٦﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَى ٱلْكِتَٰبَ وَقَفَّيْنَا مِنۢ بَعْدِهِۦ
بِٱلرُّسُلِ ۖ وَءَاتَيْنَا عِيسَى ٱبْنَ مَرْيَمَ ٱلْبَيِّنَٰتِ وَأَيَّدْنَٰهُ بِرُوحِ
ٱلْقُدُسِ ۗ أَفَكُلَّمَا جَآءَكُمْ رَسُولٌۢ بِمَا لَا تَهْوَىٰٓ أَنفُسُكُمُ
ٱسْتَكْبَرْتُمْ فَفَرِيقًا كَذَّبْتُمْ وَفَرِيقًا تَقْتُلُونَ ﴿٨٧﴾ وَقَالُوا۟ قُلُوبُنَا
غُلْفٌۢ ۚ بَل لَّعَنَهُمُ ٱللَّهُ بِكُفْرِهِمْ فَقَلِيلًا مَّا يُؤْمِنُونَ ﴿٨٨﴾

﴿۸٤﴾ و یاد آور شوید هنگامی را که از شما پیمان گرفتیم که خون یکدیگر را نریزید و یکدیگر را از سر زمینتان بیرون نکنید باز شما (به این پیمان) اقرار کردید، در حالیکه خود بر آن گواهید. ﴿۸٥﴾ باز این شما هستید که یکدیگر را می‌کشید و گروهی از خودتان را از سرزمین و خانه‌هایشان بیرون می‌کنید و علیه آنها به گناه و تجاوز یکدیگر را مدد می کنید. و اگر به اسارت پیش شما بیایند فدیه می‌دهید و آنان را آزاد می‌کنید حال آنکه بیرون کردن آنها بر شما حرام است. آیا به بخشی از کتاب (تورات) ایمان می‌آورید و به بخشی کفر می‌ورزید؟ برای کسی از شما که در دنیا چنین کند جز خواری و رسوایی نیست و روز قیامت به سخت‌ترین شکنجه و عذاب برگردانیده می‌شوند، و الله از آنچه انجام می‌دهید غافل نیست. ﴿٨٦﴾ این گروه همان کسانی هستند که زندگی دنیا را به عوض آخرت خریدند، پس عذاب آنان تخفیف نمی‌یابد و مدد نخواهند شد. ﴿۸۷﴾ و البته به موسی کتاب دادیم و در پی او پیغمبرانی را فرستادیم، و به عیسی پسر مریم معجزات و دلایل روشنی دادیم و او را به وسیلهٔ روح القدس (جبرئیل) تایید کردیم، آیا هرگاه پیغمبری پیش شما (احکامی) به خلاف میل و آرزویتان آورد سرکشی کردید، پس گروهی (از پیغمبران) را تکذیب کردید و گروهی را کشتید؟. ﴿۸۸﴾ و گفتند که دل‌های ما دارای غلاف و پرده است، (که حق را نمی‌فهمیم؛ حال آنکه در دل‌هایشان پرده نیست) بلکه الله آنها را به سبب کفر شان از رحمت خود دور کرده است، پس بسیار کمِ از آنها ایمان می‌آرند.

وَلَمَّا جَآءَهُمۡ كِتَٰبٞ مِّنۡ عِندِ ٱللَّهِ مُصَدِّقٞ لِّمَا مَعَهُمۡ
وَكَانُواْ مِن قَبۡلُ يَسۡتَفۡتِحُونَ عَلَى ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ فَلَمَّا
جَآءَهُم مَّا عَرَفُواْ كَفَرُواْ بِهِۦۚ فَلَعۡنَةُ ٱللَّهِ عَلَى ٱلۡكَٰفِرِينَ
﴿٨٩﴾ بِئۡسَمَا ٱشۡتَرَوۡاْ بِهِۦٓ أَنفُسَهُمۡ أَن يَكۡفُرُواْ بِمَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ
بَغۡيًا أَن يُنَزِّلَ ٱللَّهُ مِن فَضۡلِهِۦ عَلَىٰ مَن يَشَآءُ مِنۡ عِبَادِهِۦۖ
فَبَآءُو بِغَضَبٍ عَلَىٰ غَضَبٖۚ وَلِلۡكَٰفِرِينَ عَذَابٞ مُّهِينٞ
﴿٩٠﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمۡ ءَامِنُواْ بِمَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ قَالُواْ نُؤۡمِنُ بِمَآ أُنزِلَ
عَلَيۡنَا وَيَكۡفُرُونَ بِمَا وَرَآءَهُۥ وَهُوَ ٱلۡحَقُّ مُصَدِّقٗا لِّمَا
مَعَهُمۡۗ قُلۡ فَلِمَ تَقۡتُلُونَ أَنۢبِيَآءَ ٱللَّهِ مِن قَبۡلُ إِن كُنتُم
مُّؤۡمِنِينَ ﴿٩١﴾ ۞ وَلَقَدۡ جَآءَكُم مُّوسَىٰ بِٱلۡبَيِّنَٰتِ ثُمَّ
ٱتَّخَذۡتُمُ ٱلۡعِجۡلَ مِنۢ بَعۡدِهِۦ وَأَنتُمۡ ظَٰلِمُونَ ﴿٩٢﴾ وَإِذۡ
أَخَذۡنَا مِيثَٰقَكُمۡ وَرَفَعۡنَا فَوۡقَكُمُ ٱلطُّورَ خُذُواْ
مَآ ءَاتَيۡنَٰكُم بِقُوَّةٖ وَٱسۡمَعُواْۖ قَالُواْ سَمِعۡنَا وَعَصَيۡنَا
وَأُشۡرِبُواْ فِي قُلُوبِهِمُ ٱلۡعِجۡلَ بِكُفۡرِهِمۡۚ قُلۡ بِئۡسَمَا
يَأۡمُرُكُم بِهِۦٓ إِيمَٰنُكُمۡ إِن كُنتُم مُّؤۡمِنِينَ ﴿٩٣﴾

ربع الحزب ٢

﴿۸۹﴾ و چون کتابی از جانب الله پیش آنها آمد که تصدیق کنندهٔ کتابی بود که با خود داشتند در حالیکه پیش از آن بر کافران طلب فتح می‌کردند، پس وقتی پیش آنها آمد، آنچه را که از قبل شناخته بودند انکار کردند، پس لعنت الله بر کافران باد. ﴿۹۰﴾ بد است آنچه که خود را به آن فروختند و آنچه را الله نازل کرده بود به سبب حسد انکار کردند، (و این به آن خاطر بود که می‌گفتند:) چرا الله فضل خود را بر هرکس که بخواهد نازل می‌کند؟ پس به خشمی بر خشم دیگر گرفتار شدند و برای کافران عذاب رسواکننده ای است. ﴿۹۱﴾ و چون به آنها گفته شود به آنچه الله نازل کرده است ایمان بیاورید، گویند: به آنچه بر ما نازل شده است ایمان می‌آوریم، و به غیر آن کفر می‌ورزند، حال آنکه آن (چه الله بر پیغمبر نازل کرده است) حق، و تصدیق کنندهٔ چیزی است که با آنهاست. بگو: پس چرا پیش از این پیغمبران الله را می‌کشتید، اگر مؤمن هستید؟. ﴿۹۲﴾ و البته موسی با معجزات روشن پیش شما آمد، باز پس از او گوساله را پرستیدید، در حالی که ظالم بودید. ﴿۹۳﴾ و یاد آور شوید وقتی که از شما پیمان محکم گرفتیم و کوه طور را بر سرتان بلند کردیم. آنچه را به شما داده‌ایم محکم بگیرید و بشنوید. گفتند: شنیدیم (مگر) نافرمانی کردیم و به سبب کفرشان محبت گوساله در دل‌هایشان جای گرفته بود. بگو: ایمانتان شما را به بد چیزی امر می کند اگر مؤمن هستید.

قُلْ إِن كَانَتْ لَكُمُ ٱلدَّارُ ٱلْـَٔاخِرَةُ عِندَ ٱللَّهِ خَالِصَةً مِّن دُونِ ٱلنَّاسِ فَتَمَنَّوُا۟ ٱلْمَوْتَ إِن كُنتُمْ صَـٰدِقِينَ ﴿٩٤﴾ وَلَن يَتَمَنَّوْهُ أَبَدًۢا بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ ۗ وَٱللَّهُ عَلِيمٌۢ بِٱلظَّـٰلِمِينَ ﴿٩٥﴾ وَلَتَجِدَنَّهُمْ أَحْرَصَ ٱلنَّاسِ عَلَىٰ حَيَوٰةٍ وَمِنَ ٱلَّذِينَ أَشْرَكُوا۟ ۚ يَوَدُّ أَحَدُهُمْ لَوْ يُعَمَّرُ أَلْفَ سَنَةٍ وَمَا هُوَ بِمُزَحْزِحِهِۦ مِنَ ٱلْعَذَابِ أَن يُعَمَّرَ ۗ وَٱللَّهُ بَصِيرٌۢ بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿٩٦﴾ قُلْ مَن كَانَ عَدُوًّا لِّجِبْرِيلَ فَإِنَّهُۥ نَزَّلَهُۥ عَلَىٰ قَلْبِكَ بِإِذْنِ ٱللَّهِ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ وَهُدًى وَبُشْرَىٰ لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٩٧﴾ مَن كَانَ عَدُوًّا لِّلَّهِ وَمَلَـٰٓئِكَتِهِۦ وَرُسُلِهِۦ وَجِبْرِيلَ وَمِيكَىٰلَ فَإِنَّ ٱللَّهَ عَدُوٌّ لِّلْكَـٰفِرِينَ ﴿٩٨﴾ وَلَقَدْ أَنزَلْنَآ إِلَيْكَ ءَايَـٰتٍۭ بَيِّنَـٰتٍ ۖ وَمَا يَكْفُرُ بِهَآ إِلَّا ٱلْفَـٰسِقُونَ ﴿٩٩﴾ أَوَكُلَّمَا عَـٰهَدُوا۟ عَهْدًا نَّبَذَهُۥ فَرِيقٌ مِّنْهُم ۚ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٠٠﴾ وَلَمَّا جَآءَهُمْ رَسُولٌ مِّنْ عِندِ ٱللَّهِ مُصَدِّقٌ لِّمَا مَعَهُمْ نَبَذَ فَرِيقٌ مِّنَ ٱلَّذِينَ أُوتُوا۟ ٱلْكِتَـٰبَ كِتَـٰبَ ٱللَّهِ وَرَآءَ ظُهُورِهِمْ كَأَنَّهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٠١﴾

﴿۹٤﴾ بگو: اگر دار آخرت (جنت) در نزد الله خالص برای شما باشد بدون شراکت دیگر اهل ادیان، پس مرگ را آرزو کنید اگر در دعوای خود صادق هستید (تا که به جنت زود برسید). ﴿۹٥﴾ و هرگز مرگ را آرزو نکنند به سبب آن گناهی که بدست خود تقدیم کرده‌اند، و الله به حال ظالمان داناست. ﴿۹٦﴾ و آنها (یهود) را حریص‌ترین مردم بر زندگی دنیا خواهی یافت، حتی حریص‌تر از مشرکین، هر یک از آنان دوست دارد که هزار سال عمر کند، با اینکه اگر چنین عمری به وی داده شود او را از عذاب نجات نمی‌دهد و الله به آنچه می‌کنند بیناست. ﴿۹۷﴾ بگو: هرکس که دشمن جبرییل باشد، همانا او قرآن را به اذن الله بر قلب تو نازل کرده است، در حالیکه تأیید کنندهٔ کتابهایی است که در پیش آنان است و برای مؤمنان هدایت و بشارت است. ﴿۹۸﴾ هرکس که دشمن الله و فرشته ها و پیغمبران و جبرییل و میکاییل باشد پس البته الله دشمن کافران است. ﴿۹۹﴾ و البته آیت‌های روشن و بیانگر حق را بر تو نازل کردیم، و از آن آیات انکار نمی‌کند مگر فاسقان (نافرمانان). ﴿۱۰۰﴾ چرا هرگاه عهد محکم بستند (باز) گروهی از آنها آن را به دور انداخته و شکستند؟ بلکه بیشتر ایشان ایمان نمی‌آرند. ﴿۱۰۱﴾ و چون پیغمبری از جانب الله نزد آنها آمد که تصدیق کنندهٔ چیزی بود که با خود داشتند، گروهی از اهل کتاب، کتاب الله (قرآن) را پشت سرشان انداختند گویا (از آن هیچ) نمی‌دانند.

وَٱتَّبَعُواْ مَا تَتۡلُواْ ٱلشَّيَٰطِينُ عَلَىٰ مُلۡكِ سُلَيۡمَٰنَۖ وَمَا كَفَرَ
سُلَيۡمَٰنُ وَلَٰكِنَّ ٱلشَّيَٰطِينَ كَفَرُواْ يُعَلِّمُونَ ٱلنَّاسَ
ٱلسِّحۡرَ وَمَآ أُنزِلَ عَلَى ٱلۡمَلَكَيۡنِ بِبَابِلَ هَٰرُوتَ وَمَٰرُوتَۚ
وَمَا يُعَلِّمَانِ مِنۡ أَحَدٍ حَتَّىٰ يَقُولَآ إِنَّمَا نَحۡنُ فِتۡنَةٞ فَلَا
تَكۡفُرۡۖ فَيَتَعَلَّمُونَ مِنۡهُمَا مَا يُفَرِّقُونَ بِهِۦ بَيۡنَ ٱلۡمَرۡءِ
وَزَوۡجِهِۦۚ وَمَا هُم بِضَآرِّينَ بِهِۦ مِنۡ أَحَدٍ إِلَّا بِإِذۡنِ ٱللَّهِۚ
وَيَتَعَلَّمُونَ مَا يَضُرُّهُمۡ وَلَا يَنفَعُهُمۡۚ وَلَقَدۡ عَلِمُواْ لَمَنِ
ٱشۡتَرَىٰهُ مَا لَهُۥ فِي ٱلۡأٓخِرَةِ مِنۡ خَلَٰقٖۚ وَلَبِئۡسَ مَا شَرَوۡاْ بِهِۦٓ
أَنفُسَهُمۡۚ لَوۡ كَانُواْ يَعۡلَمُونَ ﴿١٠٢﴾ وَلَوۡ أَنَّهُمۡ ءَامَنُواْ وَٱتَّقَوۡاْ
لَمَثُوبَةٞ مِّنۡ عِندِ ٱللَّهِ خَيۡرٞۚ لَّوۡ كَانُواْ يَعۡلَمُونَ ﴿١٠٣﴾
يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تَقُولُواْ رَٰعِنَا وَقُولُواْ ٱنظُرۡنَا
وَٱسۡمَعُواْۗ وَلِلۡكَٰفِرِينَ عَذَابٌ أَلِيمٞ ﴿١٠٤﴾ مَّا يَوَدُّ
ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ مِنۡ أَهۡلِ ٱلۡكِتَٰبِ وَلَا ٱلۡمُشۡرِكِينَ
أَن يُنَزَّلَ عَلَيۡكُم مِّنۡ خَيۡرٖ مِّن رَّبِّكُمۡۚ وَٱللَّهُ يَخۡتَصُّ
بِرَحۡمَتِهِۦ مَن يَشَآءُۚ وَٱللَّهُ ذُو ٱلۡفَضۡلِ ٱلۡعَظِيمِ ﴿١٠٥﴾

﴿۱۰۲﴾ و پیروی کردند از آنچه شیاطین در روزگاز فرمانروایی سلیمان می خواندند، و سلیمان کفر نورزید، (و سحر و جادو نیاموخت) بلکه شیاطین کفر ورزیدند که به مردم جادو می‌آموختند و (نیز از) آنچه بر آن دو فرشته، هاروت و ماروت در بابل نازل شده بود پیروی می‌کردند. و این دو هیچ کسی را چیزی نمی‌آموختند مگر آنکه می‌گفتند: ما وسیلۀ آزمایش شما هستیم، پس کافر مشو. و مردم از آنان چیزی می‌آموختند که با آن بین مرد و همسرش جدایی می‌افگندند و آنان به کسی زیانی نمی‌رساندند مگر به اذن الله و چیزی را می‌آموختند که به آنها زیان می‌رساند و به آنها سودی نمی رساند. و به خوبی می‌دانستند که هرکس خریدار آن باشد در آخرت بهرۀ ندارد، و چه بد بود آنچه به جان خریدند اگر می‌دانستند. ﴿۱۰۳﴾ و اگر آنها ایمان می‌آوردند و پرهیزگاری می‌کردند یقینا ثوابی که نزد الله هست برایشان بهتر بود، اگر این را می‌دانستند. ﴿۱۰٤﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، پیغمبر را به لفظ «رَاعِنَا» (ما را رعایت کن) خطاب نکنید (بلکه)، بگویید (در خطاب خود) «انظُرنَا» (ما را نظر کن) و بشنوید (گفتۀ او را چون کلمۀ توهین‌آمیز در مقابل پیغمبر کفر است) و برای کفار عذاب دردناک است. ﴿۱۰۵﴾ کافرانِ اهل کتاب و مشرکین دوست ندارند که خیری از جانب پروردگارتان بر شما نازل شود، و الله هرکسی را که بخواهد به رحمت خویش اختصاص می‌دهد و الله دارای فضل بزرگ است.

نصف الحزب ٢

۞ مَا نَنسَخْ مِنْ ءَايَةٍ أَوْ نُنسِهَا نَأْتِ بِخَيْرٍ مِّنْهَآ أَوْ مِثْلِهَآ ۗ أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٠٦﴾ أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ ٱللَّهَ لَهُۥ مُلْكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۗ وَمَا لَكُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ مِن وَلِىٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿١٠٧﴾ أَمْ تُرِيدُونَ أَن تَسْـَٔلُوا۟ رَسُولَكُمْ كَمَا سُئِلَ مُوسَىٰ مِن قَبْلُ ۗ وَمَن يَتَبَدَّلِ ٱلْكُفْرَ بِٱلْإِيمَٰنِ فَقَدْ ضَلَّ سَوَآءَ ٱلسَّبِيلِ ﴿١٠٨﴾ وَدَّ كَثِيرٌ مِّنْ أَهْلِ ٱلْكِتَٰبِ لَوْ يَرُدُّونَكُم مِّنۢ بَعْدِ إِيمَٰنِكُمْ كُفَّارًا حَسَدًا مِّنْ عِندِ أَنفُسِهِم مِّنۢ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ ٱلْحَقُّ ۖ فَٱعْفُوا۟ وَٱصْفَحُوا۟ حَتَّىٰ يَأْتِىَ ٱللَّهُ بِأَمْرِهِۦٓ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٠٩﴾ وَأَقِيمُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتُوا۟ ٱلزَّكَوٰةَ ۚ وَمَا تُقَدِّمُوا۟ لِأَنفُسِكُم مِّنْ خَيْرٍ تَجِدُوهُ عِندَ ٱللَّهِ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿١١٠﴾ وَقَالُوا۟ لَن يَدْخُلَ ٱلْجَنَّةَ إِلَّا مَن كَانَ هُودًا أَوْ نَصَٰرَىٰ ۗ تِلْكَ أَمَانِيُّهُمْ ۗ قُلْ هَاتُوا۟ بُرْهَٰنَكُمْ إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ﴿١١١﴾ بَلَىٰ ۚ مَنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُۥ لِلَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَلَهُۥٓ أَجْرُهُۥ عِندَ رَبِّهِۦ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿١١٢﴾

﴿۱۰٦﴾ هر آیه ای را که نسخ کنیم یا آن را (از حافظۀ تو) فراموش گردانیم بهتر از آن یا مانند آن را می‌آوریم، آیا نمی‌دانی که الله بر هر چیز قادر است؟. ﴿۱۰۷﴾ آیا نمی‌دانی (ای مخاطب) که پادشاهی آسمان‌ها و زمین از الله است و برای شما جز او هیچ کارساز و مددگاری نیست. ﴿۱۰۸﴾ آیا از پیغمبرتان همان را می خواهید که پیش از او از موسی خواسته شد؟ و هرکسی کفر را جانشین ایمان گرداند به راستی که از راه راست گمراه شده است. ﴿۱۰۹﴾ بسیاری از اهل کتاب به خاطر حسدی که در دل دارند دوست دارند که شما پس از ایمان آوردنتان کافر شوید پس از اینکه حق برایشان روشن گردید، پس گذشت و چشم‌پوشی کنید تا الله فرمان خود را بیاورد. البته الله بر هر چیزی تواناست. ﴿۱۱۰﴾ و (در اصلاح خود کوشیده) نماز را برپا کنید و زکوت را بدهید و آنچه شما از خوبی و خیر برای خودتان پیش می‌فرستید، آن را نزد الله خواهید یافت. چون الله به آنچه می‌کنید بیناست. ﴿۱۱۱﴾ و گفتند: (یهود و نصارا) هرگز کسی وارد بهشت نمی‌شود مگر آنکه یهودی یا نصرانی باشد، این آرزوی آنهاست، بگو دلیل خود را بیاورید اگر در دعوای خود صادق هستید. ﴿۱۱۲﴾ بلی! هرکس که مخلصانه روی به الله کند (و منقاد اوامر او گردد) در حالیکه نیکوکار باشد، پس پاداش او نزد پروردگارش است، و نه ترسی بر آنهاست و نه اندوهگین می گردند.

وَقَالَتِ ٱلۡيَهُودُ لَيۡسَتِ ٱلنَّصَٰرَىٰ عَلَىٰ شَيۡءٖ وَقَالَتِ ٱلنَّصَٰرَىٰ
لَيۡسَتِ ٱلۡيَهُودُ عَلَىٰ شَيۡءٖ وَهُمۡ يَتۡلُونَ ٱلۡكِتَٰبَۗ كَذَٰلِكَ
قَالَ ٱلَّذِينَ لَا يَعۡلَمُونَ مِثۡلَ قَوۡلِهِمۡۚ فَٱللَّهُ يَحۡكُمُ بَيۡنَهُمۡ
يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ فِيمَا كَانُواْ فِيهِ يَخۡتَلِفُونَ ١١٣ وَمَنۡ أَظۡلَمُ مِمَّن
مَّنَعَ مَسَٰجِدَ ٱللَّهِ أَن يُذۡكَرَ فِيهَا ٱسۡمُهُۥ وَسَعَىٰ فِي خَرَابِهَآۚ
أُوْلَٰٓئِكَ مَا كَانَ لَهُمۡ أَن يَدۡخُلُوهَآ إِلَّا خَآئِفِينَۚ لَهُمۡ فِي
ٱلدُّنۡيَا خِزۡيٞ وَلَهُمۡ فِي ٱلۡأٓخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٞ ١١٤ وَلِلَّهِ ٱلۡمَشۡرِقُ
وَٱلۡمَغۡرِبُۚ فَأَيۡنَمَا تُوَلُّواْ فَثَمَّ وَجۡهُ ٱللَّهِۚ إِنَّ ٱللَّهَ وَٰسِعٌ عَلِيمٞ ١١٥
وَقَالُواْ ٱتَّخَذَ ٱللَّهُ وَلَدٗاۗ سُبۡحَٰنَهُۥۖ بَل لَّهُۥ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ
وَٱلۡأَرۡضِۖ كُلّٞ لَّهُۥ قَٰنِتُونَ ١١٦ بَدِيعُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۖ
وَإِذَا قَضَىٰٓ أَمۡرٗا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُۥ كُن فَيَكُونُ ١١٧ وَقَالَ
ٱلَّذِينَ لَا يَعۡلَمُونَ لَوۡلَا يُكَلِّمُنَا ٱللَّهُ أَوۡ تَأۡتِينَآ ءَايَةٞۗ
كَذَٰلِكَ قَالَ ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِم مِّثۡلَ قَوۡلِهِمۡۘ تَشَٰبَهَتۡ
قُلُوبُهُمۡۗ قَدۡ بَيَّنَّا ٱلۡأٓيَٰتِ لِقَوۡمٖ يُوقِنُونَ ١١٨ إِنَّآ أَرۡسَلۡنَٰكَ
بِٱلۡحَقِّ بَشِيرٗا وَنَذِيرٗاۖ وَلَا تُسۡـَٔلُ عَنۡ أَصۡحَٰبِ ٱلۡجَحِيمِ ١١٩

﴿۱۱۳﴾ ویهودی‌ها گفتند که نصارا بر چیزی (از حق) نیستند (که قابل اعتماد باشد) و نصارا گفتند که یهودی‌ها بر چیزی (از حق) نیستند (که قابل اعتماد باشد) در حالیکه هر دو کتاب الله را تلاوت می‌کنند (و می‌دانند که عقیدهٔ هر دو خلاف کتاب الله است) همچنین آنانکه (کتاب آسمانی را) نمی‌دانند مانند سخن آنها را گفتند، پس الله حکم خواهد کرد در میان ایشان در روز قیامت در بارهٔ چیزیکه در آن اختلاف می‌کردند. ﴿۱۱٤﴾ و کیست ظالم‌تر از کسیکه نگذارد در مساجد الله نام او برده شود و در ویرانی آن بکوشد؟ همان گروه را لایق نبود که داخل شوند در مسجدها مگر اینکه ترسان باشند (از عقوبت الهی)، (پس) برای آنها در دنیا رسوائی است و در آخرت عذاب بزرگ در پیش دارند. ﴿۱۱۵﴾ (با بند کردن مساجد، عبادت الله بند نمی‌شود زیرا) برای الله است جانب مشرق و جانب مغرب، پس به هر طرف که روی کنید (برای عبادت الله) همانجاست روی الله؛ همانا الله دارای فضل گشاده و داناست. ﴿۱۱٦﴾ و گفتند: الله فرزندی برای خود برگزیده است، او پاک و منزه است. بلکه آنچه در آسمان‌ها و زمین است از اوست، و همه فرمانبردار او هستند. ﴿۱۱۷﴾ به وجود آورندهٔ آسمان‌ها و زمین (از عدم و بدون هیچ نمونهٔ) است و چون ایجاد چیزی را فیصله کند، به آن می‌گوید: «باش»، پس می‌شود. ﴿۱۱۸﴾ و آنان‌که نمی‌دانند، گفتند: چرا الله با ما سخن نمی‌گوید یا معجزهٔ روشنی برای ما نمی‌فرستد؟ کسانی که پیش از آنها بودند مانند سخن آنها را گفتند، دل‌هایشان شبیه همدیگر است. به راستی که آیات را برای قومی روشن ساخته‌ایم که یقین دارند. ﴿۱۱۹﴾ یقینا ما تو را به حق مژده دهنده و بیم دهنده فرستادیم، و دربارهٔ دوزخیان از تو پرسیده نخواهد شد.

وَلَن تَرْضَىٰ عَنكَ ٱلْيَهُودُ وَلَا ٱلنَّصَٰرَىٰ حَتَّىٰ تَتَّبِعَ مِلَّتَهُمْ ۗ قُلْ إِنَّ هُدَى ٱللَّهِ هُوَ ٱلْهُدَىٰ ۗ وَلَئِنِ ٱتَّبَعْتَ أَهْوَآءَهُم بَعْدَ ٱلَّذِى جَآءَكَ مِنَ ٱلْعِلْمِ ۙ مَا لَكَ مِنَ ٱللَّهِ مِن وَلِىٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿١٢٠﴾ ٱلَّذِينَ ءَاتَيْنَٰهُمُ ٱلْكِتَٰبَ يَتْلُونَهُۥ حَقَّ تِلَاوَتِهِۦٓ أُو۟لَٰٓئِكَ يُؤْمِنُونَ بِهِۦ ۗ وَمَن يَكْفُرْ بِهِۦ فَأُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْخَٰسِرُونَ ﴿١٢١﴾ يَٰبَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ ٱذْكُرُوا۟ نِعْمَتِىَ ٱلَّتِىٓ أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَنِّى فَضَّلْتُكُمْ عَلَى ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿١٢٢﴾ وَٱتَّقُوا۟ يَوْمًا لَّا تَجْزِى نَفْسٌ عَن نَّفْسٍ شَيْـًٔا وَلَا يُقْبَلُ مِنْهَا عَدْلٌ وَلَا تَنفَعُهَا شَفَٰعَةٌ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿١٢٣﴾ ۞ وَإِذِ ٱبْتَلَىٰٓ إِبْرَٰهِۦمَ رَبُّهُۥ بِكَلِمَٰتٍ فَأَتَمَّهُنَّ ۖ قَالَ إِنِّى جَاعِلُكَ لِلنَّاسِ إِمَامًا ۖ قَالَ وَمِن ذُرِّيَّتِى ۖ قَالَ لَا يَنَالُ عَهْدِى ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿١٢٤﴾ وَإِذْ جَعَلْنَا ٱلْبَيْتَ مَثَابَةً لِّلنَّاسِ وَأَمْنًا وَٱتَّخِذُوا۟ مِن مَّقَامِ إِبْرَٰهِۦمَ مُصَلًّى ۖ وَعَهِدْنَآ إِلَىٰٓ إِبْرَٰهِۦمَ وَإِسْمَٰعِيلَ أَن طَهِّرَا بَيْتِىَ لِلطَّآئِفِينَ وَٱلْعَٰكِفِينَ وَٱلرُّكَّعِ ٱلسُّجُودِ ﴿١٢٥﴾ وَإِذْ قَالَ إِبْرَٰهِۦمُ رَبِّ ٱجْعَلْ هَٰذَا بَلَدًا ءَامِنًا وَٱرْزُقْ أَهْلَهُۥ مِنَ ٱلثَّمَرَٰتِ مَنْ ءَامَنَ مِنْهُم بِٱللَّهِ وَٱلْيَوْمِ ٱلْءَاخِرِ ۖ قَالَ وَمَن كَفَرَ فَأُمَتِّعُهُۥ قَلِيلًا ثُمَّ أَضْطَرُّهُۥٓ إِلَىٰ عَذَابِ ٱلنَّارِ ۖ وَبِئْسَ ٱلْمَصِيرُ ﴿١٢٦﴾

﴿۱۲۰﴾ و یهود و نصارا هرگز از تو راضی نخواهند شد تا اینکه از دینشان پیروی کنی. بگو: البته هدایت الله هدایت حقیقی است. و اگر از خواهشات و آرزوهایشان پیروی کنی پس از اینکه علم و آگاهی به تو آمده است، هیچ مددگار و یاوری از جانب الله برایت نخواهد بود. ﴿۱۲۱﴾ کسانی که به آنها کتاب داده‌ایم آن را طوری که حق خواندنش است تلاوت می کنند، ایشان به آن ایمان می‌آورند و هرکس به آن کفر ورزد پس آنان زیانکاران اند. ﴿۱۲۲﴾ ای فرزندان یعقوب! یاد کنید نعمت مرا که به شما ارزانی داشتم و اینکه شما را بر جهانیان (همعصر تان) برتری دادم. ﴿۱۲۳﴾ و (نیز) بترسید از روزی که کسی به داد کسی نمی رسد و بدلی از آن پذیرفته نمی‌شود و شفاعت به او سودی نمی‌رساند، و نه آنها یاری خواهند شد. ﴿۱۲٤﴾ و چون ابراهیم را پروردگارش با کلماتی امتحان کرد و آن را به طور کامل انجام داد. الله فرمود: تو را پیشوای مردم قرار می‌دهم، گفت: و از دودمان من (نیز پیشوایان مقرر کن) فرمود: عهد من به ظالمان نمی‌رسد. ﴿۱۲۵﴾ و باز یاد آور شوید وقتی که خانه کعبه را محل اجتماع مردم و جای امنی برای شان قرار دادیم. و گفتیم از مقام ابراهیم جای نماز بگیرید. و به ابراهیم و اسماعیل سفارش کردیم تا خانهٔ مرا برای طواف کنندگان و معتکفان و رکوع کنندگان و سجده‌کنندگان پاکیزه گردانید. ﴿۱۲٦﴾ و یاد آور شوید وقتی ابراهیم گفت: ای پروردگارم! اینجا (مکه) را شهر امن بگردان و از اهلش هر آن کس که به الله و روز آخرت ایمان آورد از میوه‌ها به او روزی ببخش. الله فرمود: و هرکس که کفر ورزد او را مدت اندکی بهره‌مند می‌گردانم، باز او را به عذاب آتش ناچار می‌سازم و بد جای بازگشت است دوزخ.

وَإِذْ يَرْفَعُ إِبْرَٰهِـۧمُ ٱلْقَوَاعِدَ مِنَ ٱلْبَيْتِ وَإِسْمَـٰعِيلُ رَبَّنَا تَقَبَّلْ
مِنَّآ ۖ إِنَّكَ أَنتَ ٱلسَّمِيعُ ٱلْعَلِيمُ ﴿١٢٧﴾ رَبَّنَا وَٱجْعَلْنَا مُسْلِمَيْنِ
لَكَ وَمِن ذُرِّيَّتِنَآ أُمَّةً مُّسْلِمَةً لَّكَ وَأَرِنَا مَنَاسِكَنَا وَتُبْ عَلَيْنَآ ۖ
إِنَّكَ أَنتَ ٱلتَّوَّابُ ٱلرَّحِيمُ ﴿١٢٨﴾ رَبَّنَا وَٱبْعَثْ فِيهِمْ رَسُولًا مِّنْهُمْ
يَتْلُواْ عَلَيْهِمْ ءَايَـٰتِكَ وَيُعَلِّمُهُمُ ٱلْكِتَـٰبَ وَٱلْحِكْمَةَ
وَيُزَكِّيهِمْ ۚ إِنَّكَ أَنتَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ ﴿١٢٩﴾ وَمَن يَرْغَبُ عَن مِّلَّةِ
إِبْرَٰهِـۧمَ إِلَّا مَن سَفِهَ نَفْسَهُۥ ۚ وَلَقَدِ ٱصْطَفَيْنَـٰهُ فِى ٱلدُّنْيَا ۖ
وَإِنَّهُۥ فِى ٱلْـَٔاخِرَةِ لَمِنَ ٱلصَّـٰلِحِينَ ﴿١٣٠﴾ إِذْ قَالَ لَهُۥ رَبُّهُۥٓ أَسْلِمْ ۖ
قَالَ أَسْلَمْتُ لِرَبِّ ٱلْعَـٰلَمِينَ ﴿١٣١﴾ وَوَصَّىٰ بِهَآ إِبْرَٰهِـۧمُ بَنِيهِ
وَيَعْقُوبُ يَـٰبَنِىَّ إِنَّ ٱللَّهَ ٱصْطَفَىٰ لَكُمُ ٱلدِّينَ فَلَا تَمُوتُنَّ
إِلَّا وَأَنتُم مُّسْلِمُونَ ﴿١٣٢﴾ أَمْ كُنتُمْ شُهَدَآءَ إِذْ حَضَرَ يَعْقُوبَ
ٱلْمَوْتُ إِذْ قَالَ لِبَنِيهِ مَا تَعْبُدُونَ مِنۢ بَعْدِى ۖ قَالُواْ نَعْبُدُ
إِلَـٰهَكَ وَإِلَـٰهَ ءَابَآئِكَ إِبْرَٰهِـۧمَ وَإِسْمَـٰعِيلَ وَإِسْحَـٰقَ إِلَـٰهًا
وَٰحِدًا وَنَحْنُ لَهُۥ مُسْلِمُونَ ﴿١٣٣﴾ تِلْكَ أُمَّةٌ قَدْ خَلَتْ ۖ لَهَا مَا كَسَبَتْ
وَلَكُم مَّا كَسَبْتُمْ ۖ وَلَا تُسْـَٔلُونَ عَمَّا كَانُواْ يَعْمَلُونَ ﴿١٣٤﴾

﴿۱۲۷﴾ (و یاد آور شوید) وقتی که ابراهیم و اسماعیل اساس و پایه‌های خانهٔ کعبه را بلند می‌کرد و (گفتند:) ای پروردگار ما! (بنای کعبه را) از ما قبول کن، چون تو شنوا و دانایی. ﴿۱۲۸﴾ ای پروردگار ما، ما را فرمان‌بردار خود بگردان، از فرزندان ما ملتی فرمانبردار پدید آور و به ما طرز عبادت ما را نشان ده، و توبهٔ ما را قبول کن، چون تویی قبول کنندهٔ توبه (و) بسیار مهربان. ﴿۱۲۹﴾ ای پروردگار ما! در میان اولاد من پیغمبری از جنس خود شان بفرست که آیات ترا بر آنها تلاوت کند و به آنها کتاب آسمانی و حکمت (علم و دانش آن) را بیاموزد و آنها را پاک سازد، یقینًا تویی بسیار غالب و با حکمت. ﴿۱۳۰﴾ و کیست که روی گرداند از دین ابراهیم بجز آنکه خود را خوار دانسته و نشناسد، و البته برگزیدیم ابراهیم را در دنیا، و یقینًا او در آخرت نیز از نیکان خواهد بود. ﴿۱۳۱﴾ (به یاد آور وقتی را که) پروردگارش حکم کرد که فرمان بردار (اوامرم) شو، ابراهیم گفت: فرمان بردار شدم برای پروردگار جهانیان. ﴿۱۳۲﴾ و ابراهیم و یعقوب پسرانشان را به آن وصیت کردند که ای فرزندان! الله دین را برایتان برگزیده است پس نمیرید مگر اینکه مسلمان باشید. ﴿۱۳۳﴾ آیا شما حاضر بودید وقتی که مرگ یعقوب فرا رسید؟ وقتی به پسران خود گفت که بعد از من چه چیز را عبادت می‌کنید؟ گفتند: معبودت را، و معبود پدرانت ابراهیم و اسماعیل و اسحاق را می‌پرستیم که معبودی یگانه است و ما فرمانبردار او هستیم. ﴿۱۳٤﴾ آنها امتی بودند که در گذشتند و اعمالشان به سود خودشان است و اعمال شما، به سود خودتان است؛ و شما مسؤول اعمال آنها نخواهید بود.

وَقَالُوا۟ كُونُوا۟ هُودًا أَوْ نَصَٰرَىٰ تَهْتَدُوا۟ ۗ قُلْ بَلْ مِلَّةَ إِبْرَٰهِـۧمَ
حَنِيفًا ۖ وَمَا كَانَ مِنَ ٱلْمُشْرِكِينَ ﴿١٣٥﴾ قُولُوٓا۟ ءَامَنَّا بِٱللَّهِ وَمَآ
أُنزِلَ إِلَيْنَا وَمَآ أُنزِلَ إِلَىٰٓ إِبْرَٰهِـۧمَ وَإِسْمَٰعِيلَ وَإِسْحَٰقَ وَيَعْقُوبَ
وَٱلْأَسْبَاطِ وَمَآ أُوتِىَ مُوسَىٰ وَعِيسَىٰ وَمَآ أُوتِىَ ٱلنَّبِيُّونَ مِن
رَّبِّهِمْ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِّنْهُمْ وَنَحْنُ لَهُۥ مُسْلِمُونَ ﴿١٣٦﴾
فَإِنْ ءَامَنُوا۟ بِمِثْلِ مَآ ءَامَنتُم بِهِۦ فَقَدِ ٱهْتَدَوا۟ ۖ وَّإِن تَوَلَّوْا۟
فَإِنَّمَا هُمْ فِى شِقَاقٍ ۖ فَسَيَكْفِيكَهُمُ ٱللَّهُ ۚ وَهُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلْعَلِيمُ
﴿١٣٧﴾ صِبْغَةَ ٱللَّهِ ۖ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ ٱللَّهِ صِبْغَةً ۖ وَنَحْنُ لَهُۥ
عَٰبِدُونَ ﴿١٣٨﴾ قُلْ أَتُحَآجُّونَنَا فِى ٱللَّهِ وَهُوَ رَبُّنَا وَرَبُّكُمْ
وَلَنَآ أَعْمَٰلُنَا وَلَكُمْ أَعْمَٰلُكُمْ وَنَحْنُ لَهُۥ مُخْلِصُونَ ﴿١٣٩﴾
أَمْ تَقُولُونَ إِنَّ إِبْرَٰهِـۧمَ وَإِسْمَٰعِيلَ وَإِسْحَٰقَ وَيَعْقُوبَ
وَٱلْأَسْبَاطَ كَانُوا۟ هُودًا أَوْ نَصَٰرَىٰ ۗ قُلْ ءَأَنتُمْ أَعْلَمُ أَمِ
ٱللَّهُ ۗ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّن كَتَمَ شَهَٰدَةً عِندَهُۥ مِنَ ٱللَّهِ ۗ وَمَا ٱللَّهُ
بِغَٰفِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿١٤٠﴾ تِلْكَ أُمَّةٌ قَدْ خَلَتْ ۖ لَهَا مَا كَسَبَتْ
وَلَكُم مَّا كَسَبْتُمْ ۖ وَلَا تُسْـَٔلُونَ عَمَّا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿١٤١﴾

﴿۱۳۵﴾ و (اهل کتاب) گفتند: یهودی یا نصرانی باشید تا هدایت شوید، بگو: بلکه دین ابراهیم (را انتخاب می‌کنم) که از ادیان باطل رویگردان و یکتاپرست بود و از مشرکان نبود. ﴿۱۳٦﴾ شما بگوید که ما ایمان آوردیم به الله و به آنچه نازل شده به ما، و به آنچه نازل شده به ابراهیم و اسماعیل و اسحق و یعقوب، و به نوادگان یعقوب، و ایمان آوردیم به آنچه که به موسی و عیسی داده شده، و به آنچه پیغمبران از جانب پروردگارشان دریافت کرده‌اند، و (در ایمان آوردن) میان هیچ یک از آنان فرق نمی‌گذاریم و ما تنها به اوتعالی منقادیم و بس. ﴿۱۳۷﴾ پس اگر ایمان آورند (اهل کتاب) مثل ایمان شما (اصحاب پیغمبر) پس یقینًا راه‌یاب شده اند، و اگر اعراض نمودند پس جز این نیست که آنها در مخالفت و ستیز قرار دارند، پس الله تو را (از شر آنها) کفایت می کند و الله شنوای داناست. ﴿۱۳۸﴾ (و بگویید) این است رنگ آمیزی الهی (که برترین رنگهاست)، و کیست از الله زیباتر باعتبار رنگ (دین فطرت) ؟ و ما تنها او را عبادت می کنیم. ﴿۱۳۹﴾ (ای پیغمبر به اهل کتاب) بگو! آیا در بارهٔ الله با ما مجادله می کنید؟ در حالیکه که او ربّ ما و ربّ شما هم است، و اعمال ما به سود ماست و اعمال شما به سود شماست، و ما برای اوتعالی اخلاص می‌ورزیم (او را با اخلاص می پرستیم). ﴿۱٤۰﴾ آیا (شما اهل کتاب می‌گویید که) ابراهیم و اسماعیل و اسحق و یعقوب و نبیرگان او (همه) یهودی یا نصرانی بودند؟ بگو: آیا شما داناتر هستید یا الله؟ و کیست ظالم‌تر از کسی که شهادتی را که از جانب الله نزد او است کتمان کند؟، و الله غافل نیست از چیزیکه شما می‌کنید. ﴿۱٤۱﴾ آن‌ها امتی بودند که گذشتند، اعمال آنها به سود خود آنهاست و اعمال شما به سود خودتان است و شما دربارهٔ اعمال آنها بازخواست نمی‌شوید.

۞ سَيَقُولُ ٱلسُّفَهَآءُ مِنَ ٱلنَّاسِ مَا وَلَّىٰهُمۡ عَن قِبۡلَتِهِمُ ٱلَّتِي كَانُواْ
عَلَيۡهَاۚ قُل لِّلَّهِ ٱلۡمَشۡرِقُ وَٱلۡمَغۡرِبُۚ يَهۡدِي مَن يَشَآءُ إِلَىٰ صِرَٰطٖ
مُّسۡتَقِيمٖ ﴿١٤٢﴾ وَكَذَٰلِكَ جَعَلۡنَٰكُمۡ أُمَّةٗ وَسَطٗا لِّتَكُونُواْ
شُهَدَآءَ عَلَى ٱلنَّاسِ وَيَكُونَ ٱلرَّسُولُ عَلَيۡكُمۡ شَهِيدٗاۗ وَمَا
جَعَلۡنَا ٱلۡقِبۡلَةَ ٱلَّتِي كُنتَ عَلَيۡهَآ إِلَّا لِنَعۡلَمَ مَن يَتَّبِعُ ٱلرَّسُولَ
مِمَّن يَنقَلِبُ عَلَىٰ عَقِبَيۡهِۚ وَإِن كَانَتۡ لَكَبِيرَةً إِلَّا عَلَى ٱلَّذِينَ
هَدَى ٱللَّهُۗ وَمَا كَانَ ٱللَّهُ لِيُضِيعَ إِيمَٰنَكُمۡۚ إِنَّ ٱللَّهَ
بِٱلنَّاسِ لَرَءُوفٞ رَّحِيمٞ ﴿١٤٣﴾ قَدۡ نَرَىٰ تَقَلُّبَ وَجۡهِكَ فِي ٱلسَّمَآءِۖ
فَلَنُوَلِّيَنَّكَ قِبۡلَةٗ تَرۡضَىٰهَاۚ فَوَلِّ وَجۡهَكَ شَطۡرَ ٱلۡمَسۡجِدِ
ٱلۡحَرَامِۚ وَحَيۡثُ مَا كُنتُمۡ فَوَلُّواْ وُجُوهَكُمۡ شَطۡرَهُۥۗ وَإِنَّ
ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡكِتَٰبَ لَيَعۡلَمُونَ أَنَّهُ ٱلۡحَقُّ مِن رَّبِّهِمۡۗ وَمَا ٱللَّهُ
بِغَٰفِلٍ عَمَّا يَعۡمَلُونَ ﴿١٤٤﴾ وَلَئِنۡ أَتَيۡتَ ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡكِتَٰبَ
بِكُلِّ ءَايَةٖ مَّا تَبِعُواْ قِبۡلَتَكَۚ وَمَآ أَنتَ بِتَابِعٖ قِبۡلَتَهُمۡۚ
وَمَا بَعۡضُهُم بِتَابِعٖ قِبۡلَةَ بَعۡضٖۚ وَلَئِنِ ٱتَّبَعۡتَ أَهۡوَآءَهُم مِّنۢ
بَعۡدِ مَا جَآءَكَ مِنَ ٱلۡعِلۡمِ إِنَّكَ إِذٗا لَّمِنَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿١٤٥﴾

﴿۱٤۲﴾ زودا که مردمان بی‌خرد بگویند چه چیزی بازگردانید مسلمانان را از قبلهٔ که بر آن بودند؟ (یعنی از بیت المقدس) بگو: تنها برای الله است جانب مشرق و مغرب (و همه جوانب)، هر کسی را که بخواهد به راه راست هدایت می‌کند. ﴿۱٤۳﴾ و این چنین شما را امت میانه رو گردانیدیم تا شما گواه باشید بر مردمان و پیغمبر (نیز) گواه باشد بر شما، و ما لازم نگردانیدیم قبلهٔ را که تو بر آن بودی (بیت المقدس) مگر اینکه بدانیم (با تغییر دادنش) چه کسی از پیغمبر پیروی می‌کند و چه کسی به عقب بر می‌گردد، و اگر چه آن خصلت (پیروی رسول) بسیار دشوار است مگر بر کسانی که الله آنان را هدایت نموده، و الله ایمانتان (یعنی نماز تان) را ضایع نمی‌گرداند، همانا الله نسبت به مردم (مسلمان) مشفق و مهربان است. ﴿۱٤٤﴾ البته ما می‌بینیم متوجّه شدن ترا به طرف آسمان، پس حتما متوجّه گردانیم ترا به سوی قبلهٔ که تو از آن راضی شوی، پس بگردان روی خود را (در نماز) به طرف مسجد الحرام، (کعبه) و شما (مسلمانان هم) هر جا که باشید پس بگردانید (در نماز) روی‌های خود را به طرف آن (کعبه) و البته آنان را که کتاب داده شده می‌دانند که آن (تحویل قبله) حق است از طرف ربّ شان، و الله از آنچه می‌کنند غافل نیست. ﴿۱٤۵﴾ واگر به اهل کتاب تمامی آیات و معجزات (مطلوبهٔ آنها را) بیاوری باز هم از قبلهٔ تو پیروی نمی‌کنند، و نه تو از قبلهٔ آنها پیروی می کنی، و نه آنها متابعت می‌کنند قبلهٔ یکدیگر را، و اگر تو (بالفرض) از خواهشات آنها پس از آگاهی و علمی که به تو رسید، پیروی کنی، البته در آن صورت از جملهٔ ظالمان خواهی بود.

ٱلَّذِينَ ءَاتَيۡنَٰهُمُ ٱلۡكِتَٰبَ يَعۡرِفُونَهُۥ كَمَا يَعۡرِفُونَ أَبۡنَآءَهُمۡۖ
وَإِنَّ فَرِيقٗا مِّنۡهُمۡ لَيَكۡتُمُونَ ٱلۡحَقَّ وَهُمۡ يَعۡلَمُونَ ١٤٦ ٱلۡحَقُّ
مِن رَّبِّكَ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ ٱلۡمُمۡتَرِينَ ١٤٧ وَلِكُلّٖ وِجۡهَةٌ
هُوَ مُوَلِّيهَاۖ فَٱسۡتَبِقُواْ ٱلۡخَيۡرَٰتِۚ أَيۡنَ مَا تَكُونُواْ يَأۡتِ بِكُمُ ٱللَّهُ
جَمِيعًاۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٞ ١٤٨ وَمِنۡ حَيۡثُ خَرَجۡتَ
فَوَلِّ وَجۡهَكَ شَطۡرَ ٱلۡمَسۡجِدِ ٱلۡحَرَامِۖ وَإِنَّهُۥ لَلۡحَقُّ مِن رَّبِّكَۗ
وَمَا ٱللَّهُ بِغَٰفِلٍ عَمَّا تَعۡمَلُونَ ١٤٩ وَمِنۡ حَيۡثُ خَرَجۡتَ فَوَلِّ
وَجۡهَكَ شَطۡرَ ٱلۡمَسۡجِدِ ٱلۡحَرَامِۚ وَحَيۡثُ مَا كُنتُمۡ فَوَلُّواْ
وُجُوهَكُمۡ شَطۡرَهُۥ لِئَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَيۡكُمۡ حُجَّةٌ إِلَّا ٱلَّذِينَ
ظَلَمُواْ مِنۡهُمۡ فَلَا تَخۡشَوۡهُمۡ وَٱخۡشَوۡنِي وَلِأُتِمَّ نِعۡمَتِي عَلَيۡكُمۡ
وَلَعَلَّكُمۡ تَهۡتَدُونَ ١٥٠ كَمَآ أَرۡسَلۡنَا فِيكُمۡ رَسُولٗا مِّنكُمۡ يَتۡلُواْ
عَلَيۡكُمۡ ءَايَٰتِنَا وَيُزَكِّيكُمۡ وَيُعَلِّمُكُمُ ٱلۡكِتَٰبَ وَٱلۡحِكۡمَةَ
وَيُعَلِّمُكُم مَّا لَمۡ تَكُونُواْ تَعۡلَمُونَ ١٥١ فَٱذۡكُرُونِيٓ أَذۡكُرۡكُمۡ
وَٱشۡكُرُواْ لِي وَلَا تَكۡفُرُونِ ١٥٢ يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ
ٱسۡتَعِينُواْ بِٱلصَّبۡرِ وَٱلصَّلَوٰةِۚ إِنَّ ٱللَّهَ مَعَ ٱلصَّـٰبِرِينَ ١٥٣

﴿۱٤٦﴾ آنانی که کتاب را به ایشان داده‌ایم، او (محمد) را می‌شناسند چنانکه فرزندانشان را می‌شناسند، و همانا گروهی از آنان حق را پنهان می‌کنند در حالی که می‌دانند. ﴿۱٤۷﴾ حق (در تحویل قبله تنها) از سوی پروردگارت می‌باشد، پس از شک کنندگان مباش. ﴿۱٤۸﴾ و برای هر یک جهت و قبلهٔ است که به سوی آن روی می‌آورد، پس در کارهای خیر شتاب کنید، و هر جایی که باشید الله همهٔ شما را یکجا جمع می نماید، همانا الله به هر چیز قادر است. ﴿۱٤۹﴾ از هر جا (و از هر شهر و نقطهٔ) که بیرون شوی، پس (به هنگام نماز،) روی خود را به طرف مسجد الحرام بگردان، و البته (قبله بودنِ آن) حق است از جانب پرورد گار تو، و الله از آنچه که شما می‌کنید غافل نیست. ﴿۱۵۰﴾ و از هر جای که تو بیرون شوی (در سفر) پس بگردان روی خود را به سوی مسجد الحرام، و در هر جای که شما باشید (ای مردم) پس بگردانید روی‌های خود را به سوی آن (یعنی کعبه) تا نباشد برای مردم اعتراضی بر شما، مگر آنانکه ظلم کرده‌اند از آنها (اهل کتاب) پس از آنها نترسید و از من بترسید (تحویل قبله یکی برای خوشی پیغمبر بود و دیگر برای اینکه) تا تمام کنم نعمت خود را بر شما، و تا راهیاب شوید. ﴿۱۵۱﴾ همانطور که فرستادیم در میان شما (برای هدایت تان) پیغمبری از جنس خود شما که تلاوت می کند بر شما آیات ما را و پاک می سازد شما را (از عقائد و اخلاق فاسد) و به شما کتاب و حکمت را می آموزد و آنچه را که نمی‌دانستید به شما تعلیم می دهد. ﴿۱۵۲﴾ پس شما مرا یاد کنید (به عبادت)، تا من شما را یاد کنم (به اجر و ثواب)، و شکر مرا را بجا آورید و (نعمت‌های) مرا کفران مکنید. ﴿۱۵۳﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، (در مشکلات و مصائب خود) به وسیلهٔ صبر و نماز مدد جویید؛ که (رحمت و نصرت) الله با صابران است.

وَلَا تَقُولُواْ لِمَن يُقۡتَلُ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ أَمۡوَٰتُۢۚ بَلۡ أَحۡيَآءٞ وَلَٰكِن لَّا تَشۡعُرُونَ ﴿١٥٤﴾ وَلَنَبۡلُوَنَّكُم بِشَيۡءٖ مِّنَ ٱلۡخَوۡفِ وَٱلۡجُوعِ وَنَقۡصٖ مِّنَ ٱلۡأَمۡوَٰلِ وَٱلۡأَنفُسِ وَٱلثَّمَرَٰتِۗ وَبَشِّرِ ٱلصَّٰبِرِينَ ﴿١٥٥﴾ ٱلَّذِينَ إِذَآ أَصَٰبَتۡهُم مُّصِيبَةٞ قَالُوٓاْ إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّآ إِلَيۡهِ رَٰجِعُونَ ﴿١٥٦﴾ أُوْلَٰٓئِكَ عَلَيۡهِمۡ صَلَوَٰتٞ مِّن رَّبِّهِمۡ وَرَحۡمَةٞۖ وَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡمُهۡتَدُونَ ﴿١٥٧﴾ ۞إِنَّ ٱلصَّفَا وَٱلۡمَرۡوَةَ مِن شَعَآئِرِ ٱللَّهِۖ فَمَنۡ حَجَّ ٱلۡبَيۡتَ أَوِ ٱعۡتَمَرَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيۡهِ أَن يَطَّوَّفَ بِهِمَاۚ وَمَن تَطَوَّعَ خَيۡرٗا فَإِنَّ ٱللَّهَ شَاكِرٌ عَلِيمٌ ﴿١٥٨﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ يَكۡتُمُونَ مَآ أَنزَلۡنَا مِنَ ٱلۡبَيِّنَٰتِ وَٱلۡهُدَىٰ مِنۢ بَعۡدِ مَا بَيَّنَّٰهُ لِلنَّاسِ فِي ٱلۡكِتَٰبِ أُوْلَٰٓئِكَ يَلۡعَنُهُمُ ٱللَّهُ وَيَلۡعَنُهُمُ ٱللَّٰعِنُونَ ﴿١٥٩﴾ إِلَّا ٱلَّذِينَ تَابُواْ وَأَصۡلَحُواْ وَبَيَّنُواْ فَأُوْلَٰٓئِكَ أَتُوبُ عَلَيۡهِمۡ وَأَنَا ٱلتَّوَّابُ ٱلرَّحِيمُ ﴿١٦٠﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَمَاتُواْ وَهُمۡ كُفَّارٌ أُوْلَٰٓئِكَ عَلَيۡهِمۡ لَعۡنَةُ ٱللَّهِ وَٱلۡمَلَٰٓئِكَةِ وَٱلنَّاسِ أَجۡمَعِينَ ﴿١٦١﴾ خَٰلِدِينَ فِيهَا لَا يُخَفَّفُ عَنۡهُمُ ٱلۡعَذَابُ وَلَا هُمۡ يُنظَرُونَ ﴿١٦٢﴾ وَإِلَٰهُكُمۡ إِلَٰهٞ وَٰحِدٞۖ لَّآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ٱلرَّحۡمَٰنُ ٱلرَّحِيمُ ﴿١٦٣﴾

﴿۱٥٤﴾ و کسانی را که در راه الله کشته می‌شوند مرده نخوانید. بلکه آنان (در نزد الله) زنده‌اند، ولی شما (آن زندگی برزخی را) نمی‌دانید. ﴿۱٥٥﴾ (وقت صبر شما مصیبت‌های آینده است) البته شما را به چیزی از ترس و گرسنگی و نقصان مالی و جانی و نقصان میوه‌ها می آزماییم، و مژده بده صبرکنندگان را (در برابر این مصائب). ﴿۱٥٦﴾ آنانی را که چون برسد به آن‌ها مصیبتی گویند: یقینا ما از الله ایم (و به حکم او آمده‌ایم) و ما به سوی او باز می گردیم. ﴿۱٥۷﴾ این گروه درود و رحمت الله شامل حالشان است و ایشان‌اند هدایت شدگان. ﴿۱٥۸﴾ یقیناً صفا و مروه (که جای صبر هاجر است) یکی از نشانه‌های دین الله اند، پس هرکس که (اراده کند) حج بیت الله یا عمره را، پس نیست گناهی بر او که طواف (سعی) کند در میان این هر دو، و هرکسی (داوطلبانه) کاری نیک انجام دهد، پس یقینا الله قدرکنندۀ (نیکی او و) داناست. ﴿۱٥۹﴾ البته کسانی که دلایل روشن، و هدایتی را که ما فرستاده‌ایم پنهان می‌کنند، بعد از آن که آن‌را در کتاب برای مردم بیان نموده‌ایم، آن گروه مورد لعنت الله و لعنت کنندگان قرار می گیرند. ﴿۱٦۰﴾ مگر آنانکه توبه کرده‌اند، و (عمل خود را) اصلاح کرده‌اند، و دلائل و هدایت ما را بیان داشته‌اند، پس توبۀ آن‌ها را قبول می کنم، و منم قبول‌کنندۀ توبه، (و) بی‌نهایت مهربان. ﴿۱٦۱﴾ البته آنانکه کفر ورزیدند و در حال کفر مردند، لعنت الله و فرشتگان و تمام مردم برایشان باد. ﴿۱٦۲﴾ در آن لعنت همیشه باقی می‌مانند، نه عذابِ آنها تخفیف می‌گردد و نه به آنان مهلتی داده می‌شود (که از عذاب بیرون شوند). ﴿۱٦۳﴾ و معبود شما معبودی یگانه است، معبود به حقی جز او وجود ندارد، بخشندۀ مهربان است.

إِنَّ فِي خَلْقِ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَٱخْتِلَٰفِ ٱلَّيْلِ وَٱلنَّهَارِ
وَٱلْفُلْكِ ٱلَّتِي تَجْرِي فِي ٱلْبَحْرِ بِمَا يَنفَعُ ٱلنَّاسَ وَمَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ
مِنَ ٱلسَّمَآءِ مِن مَّآءٍ فَأَحْيَا بِهِ ٱلْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَبَثَّ فِيهَا
مِن كُلِّ دَآبَّةٍ وَتَصْرِيفِ ٱلرِّيَٰحِ وَٱلسَّحَابِ ٱلْمُسَخَّرِ بَيْنَ
ٱلسَّمَآءِ وَٱلْأَرْضِ لَأَيَٰتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿١٦٤﴾ وَمِنَ ٱلنَّاسِ
مَن يَتَّخِذُ مِن دُونِ ٱللَّهِ أَندَادًا يُحِبُّونَهُمْ كَحُبِّ ٱللَّهِ ۖ وَٱلَّذِينَ
ءَامَنُوٓا۟ أَشَدُّ حُبًّا لِّلَّهِ ۗ وَلَوْ يَرَى ٱلَّذِينَ ظَلَمُوٓا۟ إِذْ يَرَوْنَ
ٱلْعَذَابَ أَنَّ ٱلْقُوَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا وَأَنَّ ٱللَّهَ شَدِيدُ ٱلْعَذَابِ ﴿١٦٥﴾
إِذْ تَبَرَّأَ ٱلَّذِينَ ٱتُّبِعُوا۟ مِنَ ٱلَّذِينَ ٱتَّبَعُوا۟ وَرَأَوُا۟ ٱلْعَذَابَ
وَتَقَطَّعَتْ بِهِمُ ٱلْأَسْبَابُ ﴿١٦٦﴾ وَقَالَ ٱلَّذِينَ ٱتَّبَعُوا۟ لَوْ أَنَّ
لَنَا كَرَّةً فَنَتَبَرَّأَ مِنْهُمْ كَمَا تَبَرَّءُوا۟ مِنَّا ۗ كَذَٰلِكَ يُرِيهِمُ ٱللَّهُ
أَعْمَٰلَهُمْ حَسَرَٰتٍ عَلَيْهِمْ ۖ وَمَا هُم بِخَٰرِجِينَ مِنَ ٱلنَّارِ ﴿١٦٧﴾
يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ كُلُوا۟ مِمَّا فِي ٱلْأَرْضِ حَلَٰلًا طَيِّبًا وَلَا تَتَّبِعُوا۟
خُطُوَٰتِ ٱلشَّيْطَٰنِ ۚ إِنَّهُۥ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿١٦٨﴾ إِنَّمَا يَأْمُرُكُم
بِٱلسُّوٓءِ وَٱلْفَحْشَآءِ وَأَن تَقُولُوا۟ عَلَى ٱللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿١٦٩﴾

﴿۱٦٤﴾ البته (دلیل وحدانیت الله این است که) در ایجادکردن آسمان‌ها و زمین، و در اختلاف شب و روز، و در کشتی‌های که به نفع مردم در بحر می‌روند، و در آنچه که نازل کرده است از آسمان از آب، تا زمین را بعد از خشکیدنش با آن زنده کند و انواع جانوران را در آن منتشر سازد، و در در حرکت درآوردن بادها، و در ابری که مسخّر کرده شده در بین آسمان و زمین، نشانه‌ها (و دلائل واضح) است (بر قدرت و وحدانیت اوتعالی) برای مردمی که بفهمند (و از عقل کار گیرند). ﴿۱٦٥﴾ و از مردم کسانی هستند که غیر از الله شریک‌هایی می‌گیرند و آن‌ها را دوست می دارند مانند دوست‌داشتن الله، و (اما) آنانکه ایمان آورده‌اند محبت‌شان به الله شدیدتر است (از محبت مشرکین با شریک‌های مقرر کرده خود)، و اگر ظالمان عذاب را ببینند درمی یابند که همه قوت به دست الله است، و (این را هم درمی یابند که) الله سخت عذاب‌دهنده است. ﴿۱٦٦﴾ وقتی عذاب را مشاهده کنند، پیشوایان (کفر) از پیروان خود بیزاری جویند و پیوند میانشان گسسته شود. ﴿۱٦٧﴾ و پیروان گویند: اگر بار دیگر به دنیا برگردانده شویم، تا از آقایان و رؤسای خود بیزاری جوییم، طوریکه اکنون از ما بیزار شده‌اند، این چنین الله نشان می‌دهد به آن‌ها اعمال شان را که موجب حسرت ایشان باشد و آن‌ها (پیروان و پیشوایان) از دوزخ بیرون نخواهند شد. ﴿۱٦٨﴾ ای مردم، از آنچه که در زمین حلال و پاکیزه است بخورید، و از گام های شیطان پیروی مکنید؛ همانا او برای شما دشمن آشکار است. ﴿۱٦٩﴾ جز این نیست که شیطان شما را به کارهای بد و به بی‌حیایی فرمان می دهد، و (فرمان می دهد به) اینکه آنچه را که (عاقبت بد آن را) نمی‌دانید به الله نسبت دهید.

وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ ٱتَّبِعُواْ مَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ قَالُواْ بَلۡ نَتَّبِعُ مَآ أَلۡفَيۡنَا
عَلَيۡهِ ءَابَآءَنَآۚ أَوَلَوۡ كَانَ ءَابَآؤُهُمۡ لَا يَعۡقِلُونَ شَيۡـٔٗا وَلَا
يَهۡتَدُونَ ١٧٠ وَمَثَلُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ كَمَثَلِ ٱلَّذِي يَنۡعِقُ
بِمَا لَا يَسۡمَعُ إِلَّا دُعَآءٗ وَنِدَآءٗۚ صُمُّۢ بُكۡمٌ عُمۡيٞ فَهُمۡ لَا يَعۡقِلُونَ
١٧١ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ كُلُواْ مِن طَيِّبَٰتِ مَا رَزَقۡنَٰكُمۡ
وَٱشۡكُرُواْ لِلَّهِ إِن كُنتُمۡ إِيَّاهُ تَعۡبُدُونَ ١٧٢ إِنَّمَا حَرَّمَ
عَلَيۡكُمُ ٱلۡمَيۡتَةَ وَٱلدَّمَ وَلَحۡمَ ٱلۡخِنزِيرِ وَمَآ أُهِلَّ بِهِۦ لِغَيۡرِ
ٱللَّهِۖ فَمَنِ ٱضۡطُرَّ غَيۡرَ بَاغٖ وَلَا عَادٖ فَلَآ إِثۡمَ عَلَيۡهِۚ إِنَّ ٱللَّهَ
غَفُورٞ رَّحِيمٌ ١٧٣ إِنَّ ٱلَّذِينَ يَكۡتُمُونَ مَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ مِنَ
ٱلۡكِتَٰبِ وَيَشۡتَرُونَ بِهِۦ ثَمَنٗا قَلِيلًا أُوْلَٰٓئِكَ مَا يَأۡكُلُونَ
فِي بُطُونِهِمۡ إِلَّا ٱلنَّارَ وَلَا يُكَلِّمُهُمُ ٱللَّهُ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ
وَلَا يُزَكِّيهِمۡ وَلَهُمۡ عَذَابٌ أَلِيمٌ ١٧٤ أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ
ٱشۡتَرَوُاْ ٱلضَّلَٰلَةَ بِٱلۡهُدَىٰ وَٱلۡعَذَابَ بِٱلۡمَغۡفِرَةِۚ فَمَآ
أَصۡبَرَهُمۡ عَلَى ٱلنَّارِ ١٧٥ ذَٰلِكَ بِأَنَّ ٱللَّهَ نَزَّلَ ٱلۡكِتَٰبَ بِٱلۡحَقِّۗ
وَإِنَّ ٱلَّذِينَ ٱخۡتَلَفُواْ فِي ٱلۡكِتَٰبِ لَفِي شِقَاقِۭ بَعِيدٖ ١٧٦

﴿۱۷۰﴾ و هنگامی (به مشرکین) گفته شود که پیروی کنید آن (دینی را) که الله نازل کرده است، (در جواب) گویند: بلکه پیروی می‌کنیم از آنچه که پدران خود را بر آن یافته ایم، (آیا پیروی می‌کنند پدران خود را) اگر چه پدرانشان چیزی را نمی فهمیدند و راه یاب نبودند؟. ﴿۱۷۱﴾ مثال کفّار مانند حیوانی است که وقتی صدایش کنند نشنود مگر فریاد و آواز را (گویا کافران) کران و گنگان و کوران‌اند، پس (حق و گمراهی را) نمی‌دانند. ﴿۱۷۲﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، بخورید از چیزهای پاکیزهٔ که به شما روزی داده‌ایم، و شکر الله را بجا آورید، اگر تنها او را عبادت می‌کنید. ﴿۱۷۳﴾ جز این نیست که الله حرام کرده است بر شما (حیوان و پرندهٔ) خود مرده و خون و خوک را و آنچه را که نام غیرالله بر او برده شده، پس هر که مجبور شود (به خوردن این چیزها) بدون آنکه (به خوردن آن) علاقه‌مند و تجاوزکار باشد، پس بر وی گناهی نیست، بدون شک الله آمرزندهٔ مهربان است. ﴿۱۷٤﴾ همانا کسانی‌که آنچه را الله از کتاب (آسمانی) نازل کرده، پنهان می کنند و آن را به بهای حقیر (دنیا) می‌فروشند، در شکمهایشان جز آتش چیزی را فرو نمی‌برند و الله در روز قیامت با آنها سخن نمی‌گوید و آنها را پاکیزه نمی‌گرداند و برای آنها عذاب دردناک است. ﴿۱۷٥﴾ آنها همان کسانی هستند که گمراهی را به عوض هدایت و عذاب را به عوض آمرزش خریدند، پس چقدر در برابر آتش صبر و تحمل دارند!. ﴿۱۷٦﴾ این عقوبت به سبب آن است که الله کتاب را به حق نازل کرده است و کسانی که در کتاب اختلاف کردند در ستیزهٔ عمیق قرار دارند.

۞ لَّيْسَ ٱلْبِرَّ أَن تُوَلُّوا۟ وُجُوهَكُمْ قِبَلَ ٱلْمَشْرِقِ وَٱلْمَغْرِبِ
وَلَٰكِنَّ ٱلْبِرَّ مَنْ ءَامَنَ بِٱللَّهِ وَٱلْيَوْمِ ٱلْءَاخِرِ وَٱلْمَلَٰٓئِكَةِ
وَٱلْكِتَٰبِ وَٱلنَّبِيِّۦنَ وَءَاتَى ٱلْمَالَ عَلَىٰ حُبِّهِۦ ذَوِى ٱلْقُرْبَىٰ وَٱلْيَتَٰمَىٰ
وَٱلْمَسَٰكِينَ وَٱبْنَ ٱلسَّبِيلِ وَٱلسَّآئِلِينَ وَفِى ٱلرِّقَابِ وَأَقَامَ
ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتَى ٱلزَّكَوٰةَ وَٱلْمُوفُونَ بِعَهْدِهِمْ إِذَا عَٰهَدُوا۟ ۖ
وَٱلصَّٰبِرِينَ فِى ٱلْبَأْسَآءِ وَٱلضَّرَّآءِ وَحِينَ ٱلْبَأْسِ ۗ أُو۟لَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ
صَدَقُوا۟ ۖ وَأُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْمُتَّقُونَ ﴿١٧٧﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ كُتِبَ
عَلَيْكُمُ ٱلْقِصَاصُ فِى ٱلْقَتْلَى ۖ ٱلْحُرُّ بِٱلْحُرِّ وَٱلْعَبْدُ بِٱلْعَبْدِ وَٱلْأُنثَىٰ
بِٱلْأُنثَىٰ ۚ فَمَنْ عُفِىَ لَهُۥ مِنْ أَخِيهِ شَىْءٌ فَٱتِّبَاعٌۢ بِٱلْمَعْرُوفِ وَأَدَآءٌ
إِلَيْهِ بِإِحْسَٰنٍ ۗ ذَٰلِكَ تَخْفِيفٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَرَحْمَةٌ ۗ فَمَنِ ٱعْتَدَىٰ
بَعْدَ ذَٰلِكَ فَلَهُۥ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٧٨﴾ وَلَكُمْ فِى ٱلْقِصَاصِ حَيَوٰةٌ يَٰٓأُو۟لِى
ٱلْأَلْبَٰبِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٧٩﴾ كُتِبَ عَلَيْكُمْ إِذَا حَضَرَ
أَحَدَكُمُ ٱلْمَوْتُ إِن تَرَكَ خَيْرًا ٱلْوَصِيَّةُ لِلْوَٰلِدَيْنِ وَٱلْأَقْرَبِينَ
بِٱلْمَعْرُوفِ ۖ حَقًّا عَلَى ٱلْمُتَّقِينَ ﴿١٨٠﴾ فَمَنۢ بَدَّلَهُۥ بَعْدَ مَا سَمِعَهُۥ
فَإِنَّمَآ إِثْمُهُۥ عَلَى ٱلَّذِينَ يُبَدِّلُونَهُۥٓ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٨١﴾

﴿۱۷۷﴾ نیکی (تنها) این نیست که روی خود را به طرف مشرق و یا به طرف مغرب بگردانید، لیکن نیکوکار کسی است که به الله و روز قیامت و فرشتگان و کتاب‌های الله و پیغمبران ایمان آورد، و مال (خود) را (در راه الله) با وجود دوست‌داشتن آن به خویشاوندان و یتیمان و مسکینان و مسافران و گداها، و در آزادنمودن برده ها (یا قرض داران) دهد، و نماز را برپا کند و زکوت را بدهد، و وفا کنندگان به عهد خود چون عهد کنند، و صبرکنندگان در وقت تنگدستی و سختی و در وقت جهاد، این گروه کسانی اند که (در دعوای ایمان خود) راست گفتند و همین گروه پرهیزگارانند. ﴿۱۷۸﴾ ای کسانی‌که ایمان آورده‌اید! در مورد کشته شدگان، قصاص بر شما مقرر شده است، آزاد در مقابل آزاد، و برده در مقابل برده، و زن در مقابل زن، پس هرکسی که از جانب برادرش برای او چیزی بخشوده شد، به خوبی پیروی کند و به نیکی دیه را به او بپردازد. این تخفیف و رحمتی از جانب پروردگارتان برای شماست، پس هرکس بعد از این (پس از گرفتن خونبها) تجاوز کرد، پس برای او عذاب دردناک است. ﴿۱۷۹﴾ و برای شما در اجرای قصاص زندگانی است ای خِردمندان، تا پرهیزگار شوید (و از قتل یکدیگر اجتناب ورزید). ﴿۱۸۰﴾ بر شما فرض شده است که هرگاه مرگِ یکی از شما فرا رسید اگر مالی باقی بگذارد، برای پدر و مادر و خویشاوندان به طور شایسته وصیت کند، و این حقی بر پرهیزگاران است. ﴿۱۸۱﴾ پس هرکس آن (وصیت) را پس از شنیدنش تغییر داد، پس گناهش تنها بر کسانی است که آن را تغییر می‌هند. یقیناً الله شنوای داناست.

فَمَنْ خَافَ مِن مُّوصٍ جَنَفًا أَوْ إِثْمًا فَأَصْلَحَ بَيْنَهُمْ فَلَآ إِثْمَ
عَلَيْهِ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٨٢﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ كُتِبَ
عَلَيْكُمُ ٱلصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ
لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٨٣﴾ أَيَّامًا مَّعْدُودَٰتٍ فَمَن كَانَ
مِنكُم مَّرِيضًا أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِّنْ أَيَّامٍ أُخَرَ وَعَلَى
ٱلَّذِينَ يُطِيقُونَهُۥ فِدْيَةٌ طَعَامُ مِسْكِينٍ فَمَن تَطَوَّعَ خَيْرًا
فَهُوَ خَيْرٌ لَّهُۥ وَأَن تَصُومُواْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنتُمْ تَعْلَمُونَ
﴿١٨٤﴾ شَهْرُ رَمَضَانَ ٱلَّذِىٓ أُنزِلَ فِيهِ ٱلْقُرْءَانُ هُدًى لِّلنَّاسِ
وَبَيِّنَٰتٍ مِّنَ ٱلْهُدَىٰ وَٱلْفُرْقَانِ فَمَن شَهِدَ مِنكُمُ
ٱلشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ وَمَن كَانَ مَرِيضًا أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ فَعِدَّةٌ
مِّنْ أَيَّامٍ أُخَرَ يُرِيدُ ٱللَّهُ بِكُمُ ٱلْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمُ
ٱلْعُسْرَ وَلِتُكْمِلُواْ ٱلْعِدَّةَ وَلِتُكَبِّرُواْ ٱللَّهَ عَلَىٰ مَا
هَدَىٰكُمْ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٨٥﴾ وَإِذَا سَأَلَكَ
عِبَادِى عَنِّى فَإِنِّى قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ ٱلدَّاعِ إِذَا دَعَانِ
فَلْيَسْتَجِيبُواْ لِى وَلْيُؤْمِنُواْ بِى لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ ﴿١٨٦﴾

﴿۱۸۲﴾ پس کسیکه بخاطر ترس از خطا یا ظلم وصیت‌کننده (وصیت را تبدیل و اصلاح کند) تا صلح را در میان آن‌ها برقرار کند پس بر وی گناهی نیست، بی گمان الله آمرزندۀ مهربان است. ﴿۱۸۳﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، روزه بر شما فرض شده است طوریکه فرض شده بود بر آنانکه پیش از شما بودند، تا پرهیزگار شوید. ﴿۱۸٤﴾ (روزه در) روزهای معدود (بر شما فرض است)، پس هر کسی از شما مریض یا در سفر باشد پس بر او شمردن روزهای دیگر (قضای روزه) لازم است، و بر آنانکه طاقت روزه گرفتن را ندارند، فدیه لازم است به اندازۀ خوراک یک مسکین، پس هرکس به خوشی خود کار نیک بکند پس آن برای او بهتر است، و روزه‌داشتن برای شما بهتر است اگر بدانید (ثواب آن را). ﴿۱۸۵﴾ ماه رمضان ماهی است که در آن قرآن نازل شده است، کتابی که هدایتگر مردم است و متضمن نشانه‌های آشکار هدایت و فرقان است. پس هر کس از شما در ماه رمضان حاضر و مقیم باشد، آن را روزه بگیرد، و هرکس که بیمار یا مسافر باشد، پس تعدادی از روزهای دیگر را روزه بگیرد، الله برای شما آسانی می‌خواهد و برای شما دشواری نمی‌خواهد، تا شمار روزها را کامل کنید و الله را به سبب آنکه شما را هدایت کرده است به بزرگی یاد کنید، و باشد که شکرگزار باشید. ﴿۱۸٦﴾ و چون بندگانم دربارۀ من از تو سوال کنند، پس (به ایشان بگو) من به آن‌ها نزدیک‌ام و دعای دعاکننده را هرگاه مرا بخواند قبول می‌کنم، پس باید آن‌ها (نیز) فرمان مرا قبول کنند، و باید به (وحدانیت) من یقین داشته باشند تا راه یابند (و کامیاب شوند).

أُحِلَّ لَكُمْ لَيْلَةَ ٱلصِّيَامِ ٱلرَّفَثُ إِلَىٰ نِسَآئِكُمْۚ هُنَّ لِبَاسٌ لَّكُمْ وَأَنتُمْ لِبَاسٌ لَّهُنَّۗ عَلِمَ ٱللَّهُ أَنَّكُمْ كُنتُمْ تَخْتَانُونَ أَنفُسَكُمْ فَتَابَ عَلَيْكُمْ وَعَفَا عَنكُمْۖ فَٱلْـَٰٔنَ بَٰشِرُوهُنَّ وَٱبْتَغُواْ مَا كَتَبَ ٱللَّهُ لَكُمْۚ وَكُلُواْ وَٱشْرَبُواْ حَتَّىٰ يَتَبَيَّنَ لَكُمُ ٱلْخَيْطُ ٱلْأَبْيَضُ مِنَ ٱلْخَيْطِ ٱلْأَسْوَدِ مِنَ ٱلْفَجْرِۖ ثُمَّ أَتِمُّواْ ٱلصِّيَامَ إِلَى ٱلَّيْلِۚ وَلَا تُبَٰشِرُوهُنَّ وَأَنتُمْ عَٰكِفُونَ فِي ٱلْمَسَٰجِدِۗ تِلْكَ حُدُودُ ٱللَّهِ فَلَا تَقْرَبُوهَاۗ كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ ٱللَّهُ ءَايَٰتِهِۦ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿١٨٧﴾ وَلَا تَأْكُلُوٓاْ أَمْوَٰلَكُم بَيْنَكُم بِٱلْبَٰطِلِ وَتُدْلُواْ بِهَآ إِلَى ٱلْحُكَّامِ لِتَأْكُلُواْ فَرِيقًا مِّنْ أَمْوَٰلِ ٱلنَّاسِ بِٱلْإِثْمِ وَأَنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١٨٨﴾ ۞ يَسْـَٔلُونَكَ عَنِ ٱلْأَهِلَّةِۖ قُلْ هِيَ مَوَٰقِيتُ لِلنَّاسِ وَٱلْحَجِّۗ وَلَيْسَ ٱلْبِرُّ بِأَن تَأْتُواْ ٱلْبُيُوتَ مِن ظُهُورِهَا وَلَٰكِنَّ ٱلْبِرَّ مَنِ ٱتَّقَىٰۗ وَأْتُواْ ٱلْبُيُوتَ مِنْ أَبْوَٰبِهَاۚ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿١٨٩﴾ وَقَٰتِلُواْ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ ٱلَّذِينَ يُقَٰتِلُونَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوٓاْۚ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُحِبُّ ٱلْمُعْتَدِينَ ﴿١٩٠﴾

﴿۱۸۷﴾ همبستری با زنانتان در شب روزه برای شما حلال شد، شما لباس آنها هستید و آنها لباس شما هستند، الله می‌دانست که شما در حق خود خیانت می‌کردید، پس توبهٔ شما را پذیرفت و از شما درگذشت. پس اکنون با آنها همبستری کنید و آنچه را که الله برایتان مقرر نموده طلب نمایید، و بخورید و بیاشامید تا رشتهٔ سفید از رشتهٔ سیاه برایتان روشن شود، باز روزه را تا شب کامل کنید، و در حالیکه در مساجد به اعتکاف نشسته‌اید با زنان مقاربت نکنید. این حدود الله است، پس به آن نزدیک نشوید. این چنین الله آیات خود را برای مردم بیان می‌کند تا پرهیزگار شوند. ﴿۱۸۸﴾ و مال‌های یکدیگرتان را در میانتان به ناحق نخورید و آن را به حکام تقدیم نکنید تا بخشی از اموال مردم را به گناه بخورید، در حالیکه شما (هم) می‌دانید. ﴿۱۸۹﴾ دربارهٔ (اوضاع مختلف) هلال های ماه از تو می‌پرسند، بگو: (اوضاع هلال ها) برای شناختن اوقات مردم است، و (خصوصًا برای معرفت وقت) حج است، و نیکی این نیست که (مانند عهد جاهلیت در حالت احرام) از پشت خانه ها وارد منازل شوید و لیکن نیکی، نیکی کسی است که تقوی پیشه کند، و از دروازهٔ خانه ها وارد آن شوید، و از الله بترسید (و کارها را بر عکس فرمودهٔ الله انجام ندهید) تا کامیاب شوید. ﴿۱۹۰﴾ و در راه الله با کسانی که با شما می‌جنگند، بجنگید و تجاوز نکنید، چرا که الله تجاوز کنندگان را دوست نمی دارد.

وَٱقْتُلُوهُمْ حَيْثُ ثَقِفْتُمُوهُمْ وَأَخْرِجُوهُم مِّنْ حَيْثُ أَخْرَجُوكُمْ وَٱلْفِتْنَةُ أَشَدُّ مِنَ ٱلْقَتْلِ وَلَا تُقَٰتِلُوهُمْ عِندَ ٱلْمَسْجِدِ ٱلْحَرَامِ حَتَّىٰ يُقَٰتِلُوكُمْ فِيهِ فَإِن قَٰتَلُوكُمْ فَٱقْتُلُوهُمْ كَذَٰلِكَ جَزَآءُ ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿١٩١﴾ فَإِنِ ٱنتَهَوْا۟ فَإِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٩٢﴾ وَقَٰتِلُوهُمْ حَتَّىٰ لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ ٱلدِّينُ لِلَّهِ فَإِنِ ٱنتَهَوْا۟ فَلَا عُدْوَٰنَ إِلَّا عَلَى ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿١٩٣﴾ ٱلشَّهْرُ ٱلْحَرَامُ بِٱلشَّهْرِ ٱلْحَرَامِ وَٱلْحُرُمَٰتُ قِصَاصٌ فَمَنِ ٱعْتَدَىٰ عَلَيْكُمْ فَٱعْتَدُوا۟ عَلَيْهِ بِمِثْلِ مَا ٱعْتَدَىٰ عَلَيْكُمْ وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَٱعْلَمُوٓا۟ أَنَّ ٱللَّهَ مَعَ ٱلْمُتَّقِينَ ﴿١٩٤﴾ وَأَنفِقُوا۟ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ وَلَا تُلْقُوا۟ بِأَيْدِيكُمْ إِلَى ٱلتَّهْلُكَةِ وَأَحْسِنُوٓا۟ إِنَّ ٱللَّهَ يُحِبُّ ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿١٩٥﴾ وَأَتِمُّوا۟ ٱلْحَجَّ وَٱلْعُمْرَةَ لِلَّهِ فَإِنْ أُحْصِرْتُمْ فَمَا ٱسْتَيْسَرَ مِنَ ٱلْهَدْىِ وَلَا تَحْلِقُوا۟ رُءُوسَكُمْ حَتَّىٰ يَبْلُغَ ٱلْهَدْىُ مَحِلَّهُۥ فَمَن كَانَ مِنكُم مَّرِيضًا أَوْ بِهِۦٓ أَذًى مِّن رَّأْسِهِۦ فَفِدْيَةٌ مِّن صِيَامٍ أَوْ صَدَقَةٍ أَوْ نُسُكٍ فَإِذَآ أَمِنتُمْ فَمَن تَمَتَّعَ بِٱلْعُمْرَةِ إِلَى ٱلْحَجِّ فَمَا ٱسْتَيْسَرَ مِنَ ٱلْهَدْىِ فَمَن لَّمْ يَجِدْ فَصِيَامُ ثَلَٰثَةِ أَيَّامٍ فِى ٱلْحَجِّ وَسَبْعَةٍ إِذَا رَجَعْتُمْ تِلْكَ عَشَرَةٌ كَامِلَةٌ ذَٰلِكَ لِمَن لَّمْ يَكُنْ أَهْلُهُۥ حَاضِرِى ٱلْمَسْجِدِ ٱلْحَرَامِ وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَٱعْلَمُوٓا۟ أَنَّ ٱللَّهَ شَدِيدُ ٱلْعِقَابِ ﴿١٩٦﴾

﴿۱۹۱﴾ و آنان (مشرکان) را در هر جایی که بیابید بکشید، و آن‌ها را از همان جای که شما را بیرون کرده بودند بیرون کنید، و فتنه (کفر و شرک) از قتل بدتر است، و با مشرکان در نزد مسجد الحرام نجنگید تا آنکه ایشان با شما بجنگند، پس اگر با شما (در آنجا) جنگ کردند پس آن‌ها را بکشید، اینچنن است سزای کافران. ﴿۱۹۲﴾ پس اگر (از شرک و جنگ) دست برداشتند (الله توبهٔ آن‌ها را قبول می‌کند) چون الله بسیار آمرزنده (و) مهربان است. ﴿۱۹۳﴾ و با آنها بجنگید تا فتنه (کفر و شرک) باقی نماند و دین همه برای الله باشد (و مردم تنها الله را عبادت کنند)، پس اگر از کفر و شرک خود دست برداشتند (با آن‌ها کاری نداشته باشید چرا که) روا نیست تجاوز مگر بر ظالمان (و ایشان از ظلم خود دست برداشتند). ﴿١٩٤﴾ (جنگ در) ماه حرام در مقابل (جنگ در) ماه حرام (جائز) است، چونکه از بی‌حرمتی مقدسات قصاص گرفته می‌شود، پس هرکس بر شما تجاوز کرد به مانند آنچه که به شما تجاوز کرده است به او تجاوز کنید و از الله بترسید، و بدانیدکه (مدد) الله با پرهیزگاران است. ﴿۱۹۵﴾ و در راه الله انفاق کنید و خود را با دستهایتان (به وسیلهٔ بخل) در هلاکت میندازید، و نیکی کنید، زیرا الله نیکی‌کنندگان را دوست می دارد. ﴿۱۹٦﴾ و حج و عمره را برای الله به اتمام برسانید، و اگر بازداشته شدید، هر آنچه از قربانی میسر است، ذبح کنید و سرهایتان را نتراشید تا وقتی که قربانی به جایگاه خود برسد، و هرکس از شما بیمار باشد یا آزاری در سر داشته باشد، و سر خود را بتراشد بر اوست که فدیه‌ای بدهد، از قبیل روزه یا صدقه یا قربانی، و چون امنیت و آسایش یافتید، پس هرکس پس از عمره قصد حج کند بر اوست که هر آنچه میسّر است قربانی کند و کسی که قربانی نیافت سه روز در حج روزه بگیرد، و هفت روز وقتی که برگشتید روزه بگیرید، این ده روز کاملی است. این (حج تمتع) برای کسی است که خانوادهٔ او اهل مسجدالحرام نباشد. (یعنی ساکن مکه نباشد). و از الله بترسید و بدانید که الله عقوبت سخت دارد.

ٱلْحَجُّ أَشْهُرٌ مَّعْلُومَٰتٌ ۚ فَمَن فَرَضَ فِيهِنَّ ٱلْحَجَّ فَلَا
رَفَثَ وَلَا فُسُوقَ وَلَا جِدَالَ فِى ٱلْحَجِّ ۗ وَمَا تَفْعَلُوا۟ مِنْ
خَيْرٍ يَعْلَمْهُ ٱللَّهُ ۗ وَتَزَوَّدُوا۟ فَإِنَّ خَيْرَ ٱلزَّادِ ٱلتَّقْوَىٰ ۚ
وَٱتَّقُونِ يَٰٓأُو۟لِى ٱلْأَلْبَٰبِ ﴿١٩٧﴾ لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ
أَن تَبْتَغُوا۟ فَضْلًا مِّن رَّبِّكُمْ ۚ فَإِذَآ أَفَضْتُم مِّنْ
عَرَفَٰتٍ فَٱذْكُرُوا۟ ٱللَّهَ عِندَ ٱلْمَشْعَرِ ٱلْحَرَامِ ۖ
وَٱذْكُرُوهُ كَمَا هَدَىٰكُمْ وَإِن كُنتُم مِّن قَبْلِهِۦ
لَمِنَ ٱلضَّآلِّينَ ﴿١٩٨﴾ ثُمَّ أَفِيضُوا۟ مِنْ حَيْثُ أَفَاضَ
ٱلنَّاسُ وَٱسْتَغْفِرُوا۟ ٱللَّهَ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٩٩﴾
فَإِذَا قَضَيْتُم مَّنَٰسِكَكُمْ فَٱذْكُرُوا۟ ٱللَّهَ كَذِكْرِكُمْ
ءَابَآءَكُمْ أَوْ أَشَدَّ ذِكْرًا ۗ فَمِنَ ٱلنَّاسِ مَن يَقُولُ
رَبَّنَآ ءَاتِنَا فِى ٱلدُّنْيَا وَمَا لَهُۥ فِى ٱلْءَاخِرَةِ مِنْ خَلَٰقٍ
﴿٢٠٠﴾ وَمِنْهُم مَّن يَقُولُ رَبَّنَآ ءَاتِنَا فِى ٱلدُّنْيَا حَسَنَةً
وَفِى ٱلْءَاخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ ٱلنَّارِ ﴿٢٠١﴾ أُو۟لَٰٓئِكَ
لَهُمْ نَصِيبٌ مِّمَّا كَسَبُوا۟ ۚ وَٱللَّهُ سَرِيعُ ٱلْحِسَابِ ﴿٢٠٢﴾

﴿۱۹۷﴾ (برای ادای) حج ماه‌های معلوم و معین است، پس هرکه در آن ماه‌ها ادای حج را بر خود فرض گرداند پس (بداند که) برای او جماع و گناه و جنگ و جدال در ایام حج جائز نیست (زیرا این‌ها منافی حج‌اند) و هرچه می‌کنید از کارهای نیک الله آن را می‌داند، و (در سفر حج با خود) توشه گیرید، و بهترین توشه پرهیزگاری است و از (عذاب) من بترسید ای صاحبان خِرَد. ﴿۱۹۸﴾ بر شما گناهی نیست که (در ایام حج) از پروردگار خود فضل و رزق طلب کنید (تجارت کنید)، پس چون از عرفات بازگشتید الله را نزد مشعر الحرام (مزدلفه) یاد کنید، او را یاد کنید چنانکه شما را هدایت کرده است، هرچند که پیش از آن از جملهٔ گمراهان بودید. ﴿۱۹۹﴾ باز از همان جا که مردم روانه می شوند، شما نیز روانه شوید و از الله آمرزش بخواهید چرا که الله بسیار آمرزنده (و) مهربان است. ﴿۲۰۰﴾ پس چون مناسک حج تان را ادا کردید پس الله را یاد کنید همانطور که پدران تان را یاد می کنید، بلکه بیشتر از آن، پس از مردمان کسی هست که می‌گوید: ای پروردگار ما! به ما در این دنیا نعمت و نیکی بده و در آخرت برای او هیچ سهمی نیست. ﴿۲۰۱﴾ و از مردمان (حاجیان) کسی هست که می‌گوید: ای پروردگار ما! در این دنیا به ما خیر و خوبی بده و در آخرت نیز خیر و خوبی بده، و ما را از عذاب دوزخ نگهدار. ﴿۲۰۲﴾ این گروه از آنچه که کرده‌اند حصه و بهره می برند، و الله زود حساب‌گیرندهٔ (اعمال بندگان خود) است.

الحِزْبُ ٤

۞ وَٱذۡكُرُواْ ٱللَّهَ فِيٓ أَيَّامٖ مَّعۡدُودَٰتٖۚ فَمَن تَعَجَّلَ فِي يَوۡمَيۡنِ فَلَآ إِثۡمَ عَلَيۡهِ وَمَن تَأَخَّرَ فَلَآ إِثۡمَ عَلَيۡهِۖ لِمَنِ ٱتَّقَىٰۗ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ وَٱعۡلَمُوٓاْ أَنَّكُمۡ إِلَيۡهِ تُحۡشَرُونَ ﴿٢٠٣﴾ وَمِنَ ٱلنَّاسِ مَن يُعۡجِبُكَ قَوۡلُهُۥ فِي ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَا وَيُشۡهِدُ ٱللَّهَ عَلَىٰ مَا فِي قَلۡبِهِۦ وَهُوَ أَلَدُّ ٱلۡخِصَامِ ﴿٢٠٤﴾ وَإِذَا تَوَلَّىٰ سَعَىٰ فِي ٱلۡأَرۡضِ لِيُفۡسِدَ فِيهَا وَيُهۡلِكَ ٱلۡحَرۡثَ وَٱلنَّسۡلَۚ وَٱللَّهُ لَا يُحِبُّ ٱلۡفَسَادَ ﴿٢٠٥﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُ ٱتَّقِ ٱللَّهَ أَخَذَتۡهُ ٱلۡعِزَّةُ بِٱلۡإِثۡمِۚ فَحَسۡبُهُۥ جَهَنَّمُۖ وَلَبِئۡسَ ٱلۡمِهَادُ ﴿٢٠٦﴾ وَمِنَ ٱلنَّاسِ مَن يَشۡرِي نَفۡسَهُ ٱبۡتِغَآءَ مَرۡضَاتِ ٱللَّهِۚ وَٱللَّهُ رَءُوفُۢ بِٱلۡعِبَادِ ﴿٢٠٧﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱدۡخُلُواْ فِي ٱلسِّلۡمِ كَآفَّةٗ وَلَا تَتَّبِعُواْ خُطُوَٰتِ ٱلشَّيۡطَٰنِۚ إِنَّهُۥ لَكُمۡ عَدُوّٞ مُّبِينٞ ﴿٢٠٨﴾ فَإِن زَلَلۡتُم مِّنۢ بَعۡدِ مَا جَآءَتۡكُمُ ٱلۡبَيِّنَٰتُ فَٱعۡلَمُوٓاْ أَنَّ ٱللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٠٩﴾ هَلۡ يَنظُرُونَ إِلَّآ أَن يَأۡتِيَهُمُ ٱللَّهُ فِي ظُلَلٖ مِّنَ ٱلۡغَمَامِ وَٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ وَقُضِيَ ٱلۡأَمۡرُۚ وَإِلَى ٱللَّهِ تُرۡجَعُ ٱلۡأُمُورُ ﴿٢١٠﴾

﴿۲۰۳﴾ و الله را در روزهای معین (شمرده‌شده در منی) یاد کنید، پس هرکسی عجله کند (و اعمال را) در دو روز انجام دهد بر او گناهی نیست، و کسیکه تاخیر کند (تا روز سوم) پس گناهی بر او نیست (بلکه او را ثواب زیاد است)، این (به جاآوردن ذکر الله) برای کسی است که تقوا اختیار کند، و از الله بترسید و بدانید که به دربار او جمع خواهید شد. ﴿۲۰٤﴾ و از مردمان کسی هست که سخنان او راجع به زندگانی دنیا تو را در تعجب می‌اندازد، و الله را بر آنچه که در دل دارد گواه می‌گیرد (قسم می‌خورد)، درحالیکه او سرسخت‌ترین دشمنان (و خصومت گران) است. ﴿۲۰۵﴾ و چون (از مجلس پیغمبر) بازگردد می‌کوشد تا در زمین فساد برپا کند، و زراعت و نسل‌های مردم را برباد سازد، و الله فساد (و فسادکاران را) دوست ندارد. ﴿۲۰٦﴾ و چون به او گفته شود (بطور نصیحت) که از الله بترس، غرور و تکبر می ورزد و به گناه (دیگر) وادارش می‌کند پس دوزخ برای او کافی است، و البته دوزخ بدجایی است. ﴿۲۰۷﴾ و از مردمان کسی هست که جان خود را برای حصول رضای الله می‌فروشد، والله به (همچنین) بندگان خود بسیار مشفق است. ﴿۲۰۸﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، بطور کامل در اسلام داخل شوید (در تطبیق همه احکام آن ادامه بدهید)، و از گام‌های شیطان پیروی نکنید، بی گمان او برای شما دشمن آشکار است. ﴿۲۰۹﴾ پس اگر بعد از اینکه دلائل واضح (و بیانگر حق) به شما آمد، بلغزید، پس بدانید که الله غالب است (بر همه مخلوقات و) حکیم است (در تأخیر عذاب مجرمان). ﴿۲۱۰﴾ آیا (کفار) انتظار دارند که الله با فرشتگان، در سایه بانهایی از ابر سفید به نزدشان بیاید ومعاملهٔ مردم فیصله شود (و قضاوت صورت گیرد) ؟ و تمام امور (معاملات و قضایای بشری) به بارگاه الله بازگردانیده می‌شود.

سَلْ بَنِيٓ إِسْرَٰٓءِيلَ كَمْ ءَاتَيْنَٰهُم مِّنْ ءَايَةٍۭ بَيِّنَةٍۗ وَمَن يُبَدِّلْ نِعْمَةَ
ٱللَّهِ مِنۢ بَعْدِ مَا جَآءَتْهُ فَإِنَّ ٱللَّهَ شَدِيدُ ٱلْعِقَابِ ﴿٢١١﴾ زُيِّنَ
لِلَّذِينَ كَفَرُوا۟ ٱلْحَيَوٰةُ ٱلدُّنْيَا وَيَسْخَرُونَ مِنَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ۘ وَٱلَّذِينَ
ٱتَّقَوْا۟ فَوْقَهُمْ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِۗ وَٱللَّهُ يَرْزُقُ مَن يَشَآءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ
﴿٢١٢﴾ كَانَ ٱلنَّاسُ أُمَّةً وَٰحِدَةً فَبَعَثَ ٱللَّهُ ٱلنَّبِيِّۦنَ مُبَشِّرِينَ
وَمُنذِرِينَ وَأَنزَلَ مَعَهُمُ ٱلْكِتَٰبَ بِٱلْحَقِّ لِيَحْكُمَ بَيْنَ ٱلنَّاسِ
فِيمَا ٱخْتَلَفُوا۟ فِيهِۚ وَمَا ٱخْتَلَفَ فِيهِ إِلَّا ٱلَّذِينَ أُوتُوهُ مِنۢ بَعْدِ
مَا جَآءَتْهُمُ ٱلْبَيِّنَٰتُ بَغْيًۢا بَيْنَهُمْۖ فَهَدَى ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟
لِمَا ٱخْتَلَفُوا۟ فِيهِ مِنَ ٱلْحَقِّ بِإِذْنِهِۦۗ وَٱللَّهُ يَهْدِي مَن يَشَآءُ
إِلَىٰ صِرَٰطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٢١٣﴾ أَمْ حَسِبْتُمْ أَن تَدْخُلُوا۟ ٱلْجَنَّةَ وَلَمَّا
يَأْتِكُم مَّثَلُ ٱلَّذِينَ خَلَوْا۟ مِن قَبْلِكُمۖ مَّسَّتْهُمُ ٱلْبَأْسَآءُ وَٱلضَّرَّآءُ
وَزُلْزِلُوا۟ حَتَّىٰ يَقُولَ ٱلرَّسُولُ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ مَعَهُۥ مَتَىٰ نَصْرُ
ٱللَّهِۗ أَلَآ إِنَّ نَصْرَ ٱللَّهِ قَرِيبٌ ﴿٢١٤﴾ يَسْـَٔلُونَكَ مَاذَا يُنفِقُونَۖ قُلْ
مَآ أَنفَقْتُم مِّنْ خَيْرٍ فَلِلْوَٰلِدَيْنِ وَٱلْأَقْرَبِينَ وَٱلْيَتَٰمَىٰ وَٱلْمَسَٰكِينِ
وَٱبْنِ ٱلسَّبِيلِۗ وَمَا تَفْعَلُوا۟ مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ ٱللَّهَ بِهِۦ عَلِيمٌ ﴿٢١٥﴾

﴿۲۱۱﴾ از بنی اسرائیل بپرس که چه بسیار نشانه‌های روشن به آنها دادیم. و هرکس که نعمت الله را - پس از آنکه پیش او آمد - (به کفران) بدل کند، پس البته الله سخت عقوبت دارد. ﴿۲۱۲﴾ زندگانی دنیا برای کافران آراسته شده است، و مؤمنان را مسخره می‌کنند. و پرهیزگاران در روز قیامت از آنها برترند، و الله کسی را که بخواهد بدون حساب روزی می‌دهد. ﴿۲۱۳﴾ مردم (در آغاز) امت واحد بودند، پس الله پیغمبرانِ مژده دهنده و بیم دهنده را فرستاد، و با آنها کتاب را (به حق) نازل کرد تا در میان مردم در آنچه اختلاف کردند به حق حکم کنند، و در آن اختلاف نورزیدند جز کسانی‌که (کتاب) به آنها داده شد. (و این اختلاف شان) بعد از آمدن دلائل ظاهر بود و آنها از روی ستم و حسد در میان خود اختلاف ورزیدند، پس الله به فرمان خود مؤمنان را در آنچه مردم اختلاف کردند به حق هدایت کرد، و الله هرکس را که بخواهد، به راه راست هدایت می‌کند. ﴿۲۱٤﴾ آیا گمان می کنید که (به آسانی) وارد جنّت می‌شوید؟! در حالیکه هنوز آنچه که بر سر گذشتگان آمده بود بر سر شما نیامده است. آن‌ها دچار سختی‌ها و مشقتها شدند، و چنان متزلزل و مضطرب شدند، حتی که پیغمبرشان و آنانکه با او ایمان آورده بودند می‌گفتند: پس مدد الله کَی خواهد آمد؟ (گفته شد) آگاه باشید که مدد الله نزدیک است. ﴿۲۱۵﴾ (مسلمانان) از تو می‌پرسند چه چیزی انفاق کنند (و به چه کسی بدهند) ؟ بگو: هر مالی را که انفاق می‌کنید (از مال حلال)، پس برای والدین و خویشاوندان و یتیمان و فقیران، و در راه ماندگان انفاق کنید، و هر نیکی انجام دهید پس یقیناً الله به آن داناست.

كُتِبَ عَلَيْكُمُ ٱلْقِتَالُ وَهُوَ كُرْهٌ لَّكُمْ ۖ وَعَسَىٰٓ أَن تَكْرَهُوا۟ شَيْـًٔا وَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ ۖ وَعَسَىٰٓ أَن تُحِبُّوا۟ شَيْـًٔا وَهُوَ شَرٌّ لَّكُمْ ۗ وَٱللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٢١٦﴾ يَسْـَٔلُونَكَ عَنِ ٱلشَّهْرِ ٱلْحَرَامِ قِتَالٍ فِيهِ ۖ قُلْ قِتَالٌ فِيهِ كَبِيرٌ ۖ وَصَدٌّ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ وَكُفْرٌۢ بِهِۦ وَٱلْمَسْجِدِ ٱلْحَرَامِ وَإِخْرَاجُ أَهْلِهِۦ مِنْهُ أَكْبَرُ عِندَ ٱللَّهِ ۚ وَٱلْفِتْنَةُ أَكْبَرُ مِنَ ٱلْقَتْلِ ۗ وَلَا يَزَالُونَ يُقَٰتِلُونَكُمْ حَتَّىٰ يَرُدُّوكُمْ عَن دِينِكُمْ إِنِ ٱسْتَطَٰعُوا۟ ۚ وَمَن يَرْتَدِدْ مِنكُمْ عَن دِينِهِۦ فَيَمُتْ وَهُوَ كَافِرٌ فَأُو۟لَٰٓئِكَ حَبِطَتْ أَعْمَٰلُهُمْ فِى ٱلدُّنْيَا وَٱلْءَاخِرَةِ ۖ وَأُو۟لَٰٓئِكَ أَصْحَٰبُ ٱلنَّارِ ۖ هُمْ فِيهَا خَٰلِدُونَ ﴿٢١٧﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَٱلَّذِينَ هَاجَرُوا۟ وَجَٰهَدُوا۟ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ أُو۟لَٰٓئِكَ يَرْجُونَ رَحْمَتَ ٱللَّهِ ۚ وَٱللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٢١٨﴾ ۞ يَسْـَٔلُونَكَ عَنِ ٱلْخَمْرِ وَٱلْمَيْسِرِ ۖ قُلْ فِيهِمَآ إِثْمٌ كَبِيرٌ وَمَنَٰفِعُ لِلنَّاسِ وَإِثْمُهُمَآ أَكْبَرُ مِن نَّفْعِهِمَا ۗ وَيَسْـَٔلُونَكَ مَاذَا يُنفِقُونَ ۖ قُلِ ٱلْعَفْوَ ۗ كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ ٱللَّهُ لَكُمُ ٱلْءَايَٰتِ لَعَلَّكُمْ تَتَفَكَّرُونَ ﴿٢١٩﴾

﴿۲۱٦﴾ جنگ (جهاد) بر شما فرض شد و آن برای شما ناخوشآیند (و مشکل) است و (لیکن) بسا (اوقات) چیزی را نمی پسندید در حالیکه به خیر شما می‌باشد و بسا چیزی را دوست دارید ولی به ضرر شما است، و الله می‌داند (نفع و زیان شما را) و شما نمی‌دانید. ﴿۲۱۷﴾ تو را در بارهٔ جنگ در ماه حرام می‌پرسند، بگو جنگ در آن (گناه) بزرگ است و (لیکن) منع‌کردن از راه الله، و منع‌کردن از مسجد الحرام، و بیرون‌کردن اهل مسجد الحرام از آن، نزد الله (گناه) بزرگ‌تر است، و فتنهٔ (شرک و شکنجه کردن مسلمانان در ماه حرام) بزرگتر و بدتر است، و پیوسته کفّار با شما می‌جنگند تا اگر بتوانند شما را از دین‌تان بازگردانند، و هرکه از شما از دین خود بازگردد و در حالتِ کفر بمیرد پس اعمال او در دنیا و در آخرت ضائع و تباه می‌شود، و آن گروه اصحاب دوزخ اند و در آن جا همیشه خواهند بود. ﴿۲۱۸﴾ البته آنانکه ایمان آوردند و آنانکه (بعد از ایمان) هجرت کردند و در راه الله جهاد کردند، آن گروه امید رحمت الله را دارند، و الله بسیار آمرزنده (و) مهربان است (و از رحمت و مغفرت خود آن‌ها را محروم نمی‌سازد). ﴿۲۱۹﴾ از تو دربارهٔ شراب و قمار می‌پرسند، بگو: در هر دو گناه بزرگ است، و برای مردم منافعی (دنیوی) هم دارند، و گناهشان از نفعشان بیشتر است. و از تو می‌پرسند کدام مال خود را انفاق کنند؟ بگو: اضافه از ضرورت‌تان را انفاق کنید، این چنین الله آیات را برای شما بیان می‌کند تا تفکر کنید.

فِي ٱلدُّنۡيَا وَٱلۡأٓخِرَةِۗ وَيَسۡـَٔلُونَكَ عَنِ ٱلۡيَتَٰمَىٰۖ قُلۡ إِصۡلَاحٞ لَّهُمۡ خَيۡرٞۖ وَإِن تُخَالِطُوهُمۡ فَإِخۡوَٰنُكُمۡۚ وَٱللَّهُ يَعۡلَمُ ٱلۡمُفۡسِدَ مِنَ ٱلۡمُصۡلِحِۚ وَلَوۡ شَآءَ ٱللَّهُ لَأَعۡنَتَكُمۡۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٞ ﴿٢٢٠﴾ وَلَا تَنكِحُواْ ٱلۡمُشۡرِكَٰتِ حَتَّىٰ يُؤۡمِنَّۚ وَلَأَمَةٞ مُّؤۡمِنَةٌ خَيۡرٞ مِّن مُّشۡرِكَةٖ وَلَوۡ أَعۡجَبَتۡكُمۡۗ وَلَا تُنكِحُواْ ٱلۡمُشۡرِكِينَ حَتَّىٰ يُؤۡمِنُواْۚ وَلَعَبۡدٞ مُّؤۡمِنٌ خَيۡرٞ مِّن مُّشۡرِكٖ وَلَوۡ أَعۡجَبَكُمۡۗ أُوْلَٰٓئِكَ يَدۡعُونَ إِلَى ٱلنَّارِۖ وَٱللَّهُ يَدۡعُوٓاْ إِلَى ٱلۡجَنَّةِ وَٱلۡمَغۡفِرَةِ بِإِذۡنِهِۦۖ وَيُبَيِّنُ ءَايَٰتِهِۦ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمۡ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٢٢١﴾ وَيَسۡـَٔلُونَكَ عَنِ ٱلۡمَحِيضِۖ قُلۡ هُوَ أَذٗى فَٱعۡتَزِلُواْ ٱلنِّسَآءَ فِي ٱلۡمَحِيضِ وَلَا تَقۡرَبُوهُنَّ حَتَّىٰ يَطۡهُرۡنَۖ فَإِذَا تَطَهَّرۡنَ فَأۡتُوهُنَّ مِنۡ حَيۡثُ أَمَرَكُمُ ٱللَّهُۚ إِنَّ ٱللَّهَ يُحِبُّ ٱلتَّوَّٰبِينَ وَيُحِبُّ ٱلۡمُتَطَهِّرِينَ ﴿٢٢٢﴾ نِسَآؤُكُمۡ حَرۡثٞ لَّكُمۡ فَأۡتُواْ حَرۡثَكُمۡ أَنَّىٰ شِئۡتُمۡۖ وَقَدِّمُواْ لِأَنفُسِكُمۡۚ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ وَٱعۡلَمُوٓاْ أَنَّكُم مُّلَٰقُوهُۗ وَبَشِّرِ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿٢٢٣﴾ وَلَا تَجۡعَلُواْ ٱللَّهَ عُرۡضَةٗ لِّأَيۡمَٰنِكُمۡ أَن تَبَرُّواْ وَتَتَّقُواْ وَتُصۡلِحُواْ بَيۡنَ ٱلنَّاسِۚ وَٱللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٞ ﴿٢٢٤﴾

﴿۲۲۰﴾ (این چنین الله نشانه‌ها را برای شما بیان می‌کند تا) در دنیا و آخرت (تفکر کنید) و از تو دربارهٔ اموال یتیم‌ها می پرسند، بگو اصلاح‌نمودنِ (اموال) آن‌ها بهتر است (برای شما و برای آن‌ها)، و اگر خلط سازید مال آن‌ها را با مال خود حرجی نیست؛ چون آن‌ها برادران شما اند؛ و الله مفسد را از مصلح می‌داند، و اگر الله می‌خواست شما را در مشقت می‌انداخت، و یقیناً الله غالب (و) باحکمت است. ﴿۲۲۱﴾ و نکاح نکنید با زنان مشرک تا آنکه ایمان آورند، و البته کنیز مؤمن بهتر است از زن آزادی که مشرک باشد، اگرچه (حسن و جمال) زن مشرک شما را در تعجب اندازد، و زنان مسلمان را به نکاح مردان مشرک ندهید، تا آنکه ایمان آورند، البته غلام مؤمن بهتر است از مرد آزاد مشرک اگرچه (مال و جمالش) شما را در تعجب اندازد؛ آنها (زنان و مردان مشرک) مردم را به طرف دوزخ دعوت می‌دهند، و الله به فرمان خود بندگان را به سوی بهشت و آمرزش دعوت می‌دهد، و آیات (و احکام) خود را برای مردم بیان می‌کند تا یادآور شوند. ﴿۲۲۲﴾ و از تو دربارهٔ حیض می‌پرسند، بگو: آن رنج و زیان است، و در حالت حیض از (مقاربت با) زنان دوری جویید، و با آن‌ها هم‌بستری مکنید تا آنکه پاک شوند، پس وقتی پاک شدند با آنان مقاربت کنید، از آنجا که الله شما را دستور داده‌است، چون الله توبه کنندگان و پاکیزگان را دوست دارد. ﴿۲۲۳﴾ زنان شما کشت‌زارِ شما اند، پس هرگونه که بخواهید به کشتزار خود درآیید، و برای خود (توشهٔ) پیش بفرستید، و از الله بترسید، و بدانید که شما با او روبرو خواهید شد، و مژده بده (ای پیغمبر، به نجات آن روز) مؤمنان را. ﴿۲۲٤﴾ و نام الله را در معرض قسم‌های خود قرار ندهید به غرض اینکه از نیکی و تقوا و اصلاح در بین مردم اجتناب کنید (چون الله به این سه کار امر کرده است پس نام او را برای منع از این کارها چگونه استعمال می‌کنید) و الله شنوا و دانا است.

لَّا يُؤَاخِذُكُمُ ٱللَّهُ بِٱللَّغْوِ فِىٓ أَيْمَٰنِكُمْ وَلَٰكِن يُؤَاخِذُكُم بِمَا كَسَبَتْ
قُلُوبُكُمْ ۗ وَٱللَّهُ غَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿٢٢٥﴾ لِّلَّذِينَ يُؤْلُونَ مِن نِّسَآئِهِمْ تَرَبُّصُ
أَرْبَعَةِ أَشْهُرٍ ۖ فَإِن فَآءُو فَإِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٢٢٦﴾ وَإِنْ عَزَمُوا۟
ٱلطَّلَٰقَ فَإِنَّ ٱللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٢٧﴾ وَٱلْمُطَلَّقَٰتُ يَتَرَبَّصْنَ بِأَنفُسِهِنَّ
ثَلَٰثَةَ قُرُوٓءٍ ۚ وَلَا يَحِلُّ لَهُنَّ أَن يَكْتُمْنَ مَا خَلَقَ ٱللَّهُ فِىٓ أَرْحَامِهِنَّ
إِن كُنَّ يُؤْمِنَّ بِٱللَّهِ وَٱلْيَوْمِ ٱلْءَاخِرِ ۚ وَبُعُولَتُهُنَّ أَحَقُّ بِرَدِّهِنَّ فِى
ذَٰلِكَ إِنْ أَرَادُوٓا۟ إِصْلَٰحًا ۚ وَلَهُنَّ مِثْلُ ٱلَّذِى عَلَيْهِنَّ بِٱلْمَعْرُوفِ ۚ
وَلِلرِّجَالِ عَلَيْهِنَّ دَرَجَةٌ ۗ وَٱللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٢٨﴾ ٱلطَّلَٰقُ مَرَّتَانِ ۖ
فَإِمْسَاكٌۢ بِمَعْرُوفٍ أَوْ تَسْرِيحٌۢ بِإِحْسَٰنٍ ۗ وَلَا يَحِلُّ لَكُمْ أَن تَأْخُذُوا۟
مِمَّآ ءَاتَيْتُمُوهُنَّ شَيْـًٔا إِلَّآ أَن يَخَافَآ أَلَّا يُقِيمَا حُدُودَ ٱللَّهِ ۖ
فَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا يُقِيمَا حُدُودَ ٱللَّهِ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا فِيمَا ٱفْتَدَتْ
بِهِۦ ۗ تِلْكَ حُدُودُ ٱللَّهِ فَلَا تَعْتَدُوهَا ۚ وَمَن يَتَعَدَّ حُدُودَ ٱللَّهِ فَأُو۟لَٰٓئِكَ
هُمُ ٱلظَّٰلِمُونَ ﴿٢٢٩﴾ فَإِن طَلَّقَهَا فَلَا تَحِلُّ لَهُۥ مِنۢ بَعْدُ حَتَّىٰ تَنكِحَ زَوْجًا
غَيْرَهُۥ ۗ فَإِن طَلَّقَهَا فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَآ أَن يَتَرَاجَعَآ إِن ظَنَّآ أَن
يُقِيمَا حُدُودَ ٱللَّهِ ۗ وَتِلْكَ حُدُودُ ٱللَّهِ يُبَيِّنُهَا لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٢٣٠﴾

﴿۲۲۵﴾ الله شما را به قسم‌های غیر قصدی (بیهوده) تان مؤاخذه نمی‌کند، بلکه شما را به آنچه دلهایتان قصد کرده است بازخواست می‌کند، و الله بسیار آمرزنده (و) بردبار است. ﴿۲۲۶﴾ برای کسانی‌که قسم می‌خورند با زنان خود آمیزش جنسی نکنند (ایلاء) چهار ماه انتظار و (مهلت) است، پس اگر (از قسم یاد شده) رجوع کنند (مورد عفو قرار می گیرند زیرا) به یقین الله آمرزنده (و) مهربان است. ﴿۲۲۷﴾ و اگر اراده طلاق کنند (یعنی رجوع نکردند) پس یقینا الله شنوای دانا است (بر اینکه به زبان چه گفتند و در دل چه داشتند). ﴿۲۲۸﴾ و زنان طلاق داده شده باید به مدت سه حیض (سه بار عادت ماهانه) انتظار بکشند، اگر به الله و روز آخرت ایمان دارند به آنان جایز نیست که آنچه الله در رحم‌های شان آفریده است بپوشانند (یعنی در صورت حمل به دروغ نگویند که عدت من گذشته است) ؛ و شوهرانشان در بازگردانیدن آنها (به نکاح خود در وقت عدّت) سزاوارترند، اگر قصد اصلاح دارند، و زنان بر مردان حقّی دارند مثل آن حقی که مردان بر زنان دارند که باید بطریقهٔ شایسته ادا نمایند (و لیکن) مردان بر زنان درجه برتری دارند، والله غالب باحکمت است. ﴿۲۲۹﴾ طلاق (که بعد از آن امکان رجوع است) دوبار است، پس از آن نگاه‌داشتن (زن) یا به خوبی است، یا به نیکی رها کردن است، و برای شما حلال نیست که چیزی از آن مالی (مَهری) که به زنان داده بودید بگیرید، مگر اینکه (زن و شوهر) بترسند از اینکه احکام الله را برپا نمی توانند (در صورت باقی‌داشتن نکاح)، پس اگر ترسیدید از اینکه (زن و شوهر) احکام الله را برپا نمی دارند پس گناهی بر آنها نیست که زن فدیه دهد (به شوهرِ خود برای خلاصی از نکاح او)، این حدود الله است، پس از آن تجاوز نکنید، و هرکس که (با مخالفت فرمان الهی) از حدود الله تجاوز کند، پس همان گروه ظالمان‌اند. ﴿۲۳۰﴾ و اگر (بارسوم) آن را طلاق داد، پس برای او حلال نیست مگر اینکه با شوهری دیگر ازدواج کند، پس اگر (شوهر دوم) او را طلاق داد، گناهی بر آنها نیست که دوباره به یکدیگر باز گردند، البته در صورتی که مطمئن باشند که حدود الهی را رعایت خواهند کرد. این حدود الله است آن را برای قومی که می دانند بیان می کند.

وَإِذَا طَلَّقْتُمُ ٱلنِّسَآءَ فَبَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَأَمْسِكُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ أَوْ سَرِّحُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍۚ وَلَا تُمْسِكُوهُنَّ ضِرَارًا لِّتَعْتَدُوا۟ۚ وَمَن يَفْعَلْ ذَٰلِكَ فَقَدْ ظَلَمَ نَفْسَهُۥۚ وَلَا تَتَّخِذُوٓا۟ ءَايَٰتِ ٱللَّهِ هُزُوًاۚ وَٱذْكُرُوا۟ نِعْمَتَ ٱللَّهِ عَلَيْكُمْ وَمَآ أَنزَلَ عَلَيْكُم مِّنَ ٱلْكِتَٰبِ وَٱلْحِكْمَةِ يَعِظُكُم بِهِۦۚ وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَٱعْلَمُوٓا۟ أَنَّ ٱللَّهَ بِكُلِّ شَىْءٍ عَلِيمٌ ﴿٢٣١﴾ وَإِذَا طَلَّقْتُمُ ٱلنِّسَآءَ فَبَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَلَا تَعْضُلُوهُنَّ أَن يَنكِحْنَ أَزْوَٰجَهُنَّ إِذَا تَرَٰضَوْا۟ بَيْنَهُم بِٱلْمَعْرُوفِۗ ذَٰلِكَ يُوعَظُ بِهِۦ مَن كَانَ مِنكُمْ يُؤْمِنُ بِٱللَّهِ وَٱلْيَوْمِ ٱلْءَاخِرِۗ ذَٰلِكُمْ أَزْكَىٰ لَكُمْ وَأَطْهَرُۚ وَٱللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٢٣٢﴾ ۞ وَٱلْوَٰلِدَٰتُ يُرْضِعْنَ أَوْلَٰدَهُنَّ حَوْلَيْنِ كَامِلَيْنِۖ لِمَنْ أَرَادَ أَن يُتِمَّ ٱلرَّضَاعَةَۚ وَعَلَى ٱلْمَوْلُودِ لَهُۥ رِزْقُهُنَّ وَكِسْوَتُهُنَّ بِٱلْمَعْرُوفِۚ لَا تُكَلَّفُ نَفْسٌ إِلَّا وُسْعَهَاۚ لَا تُضَآرَّ وَٰلِدَةٌۢ بِوَلَدِهَا وَلَا مَوْلُودٌ لَّهُۥ بِوَلَدِهِۦۚ وَعَلَى ٱلْوَارِثِ مِثْلُ ذَٰلِكَۗ فَإِنْ أَرَادَا فِصَالًا عَن تَرَاضٍ مِّنْهُمَا وَتَشَاوُرٍ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَاۗ وَإِنْ أَرَدتُّمْ أَن تَسْتَرْضِعُوٓا۟ أَوْلَٰدَكُمْ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِذَا سَلَّمْتُم مَّآ ءَاتَيْتُم بِٱلْمَعْرُوفِۗ وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَٱعْلَمُوٓا۟ أَنَّ ٱللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٢٣٣﴾

﴿۲۳۱﴾ و چون زنان را طلاق دادید و به پایان عدهٔ خود نزدیک شدند، پس یا آنها را به خوبی (طریقهٔ شرعی) نگاه دارید، و یا به خوبی (طریقهٔ شرعی) رها کنید و هرگز آنان را برای ضرر رسانیدن به آنها نزد خود نگاه نکنید تا (درحق آنها) ظلم و از حدگذری کنید، و هرکه چنین کند پس یقینا به خویشتن ظلم کرده است، و آیات (احکام) الله را مورد استهزاء و تمسخر قرار ندهید، و یاد کنید نعمتی را که الله بر شما انعام کرده است، و (یاد کنید) آنچه را که الله از کتاب و حکمت (سنت پیغمبر) بر شما نازل کرده است. الله شما را به وسیلهٔ آن (کتاب) پند می‌دهد و از الله بترسید و بدانید که الله به هر چیز داناست. ﴿۲۳۲﴾ و چون زنان را طلاق دادید و به پایان عدّهٔ خود رسیدند، آنها را از اینکه با شوهران (قبلی) خود ازدواج کنند - چنانچه در میانشان به طرز پسندیده توافق برقرار گردید - منع نکنید، این همان چیزی است که هرکس از شما که به الله و روز آخرت ایمان داشته باشد، به آن پند داده می‌شود. آن برایتان پاکتر و بهتر است، و الله می‌داند و شما نمی‌دانید. ﴿۲۳۳﴾ و مادران اولاد خود را تا دو سال کامل شیر دهند، این حکم برای کسی است که بخواهد مدت شیرخوارگی را تمام کند، و بر کسی که اولاد داده شده (پدر) انفاق زنان شیرده، و لباس آن‌ها به طریقهٔ مشروع و پسندیده لازم است، هیچ کس مکلّف ساخته نمی‌شود مگر به قدر توان او، و هیچ مادری نباید به سبب فرزندش ضرر بیند، و نه هیچ پدری به سبب فرزندش ضررمند شود، و بر وارث فرزند چنین چیزی (نفقه) لازم است، پس اگر پدر و مادر به رضا و مشورهٔ یکدیگر جدایی طفل را از شیر بخواهند پس گناهی بر آن‌ها نیست، و اگر بخواهید که برای اولاد خود دایه‌ای بگیرید، پس گناهی بر شما نیست؛ به شرط اینکه آنچه را که مقرر کرده‌اید، بطور شایسته پرداخت کنید، و از الله بترسید و بدانید که الله به آنچه که می‌کنید بیناست.

وَٱلَّذِينَ يُتَوَفَّوْنَ مِنكُمْ وَيَذَرُونَ أَزْوَٰجًا يَتَرَبَّصْنَ بِأَنفُسِهِنَّ
أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ وَعَشْرًا ۖ فَإِذَا بَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ
فِيمَا فَعَلْنَ فِىٓ أَنفُسِهِنَّ بِٱلْمَعْرُوفِ ۗ وَٱللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ
﴿٢٣٤﴾ وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا عَرَّضْتُم بِهِۦ مِنْ خِطْبَةِ ٱلنِّسَآءِ
أَوْ أَكْنَنتُمْ فِىٓ أَنفُسِكُمْ ۚ عَلِمَ ٱللَّهُ أَنَّكُمْ سَتَذْكُرُونَهُنَّ
وَلَٰكِن لَّا تُوَاعِدُوهُنَّ سِرًّا إِلَّآ أَن تَقُولُوا۟ قَوْلًا مَّعْرُوفًا ۚ
وَلَا تَعْزِمُوا۟ عُقْدَةَ ٱلنِّكَاحِ حَتَّىٰ يَبْلُغَ ٱلْكِتَٰبُ أَجَلَهُۥ ۚ
وَٱعْلَمُوٓا۟ أَنَّ ٱللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِىٓ أَنفُسِكُمْ فَٱحْذَرُوهُ ۚ وَٱعْلَمُوٓا۟
أَنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿٢٣٥﴾ لَّا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِن طَلَّقْتُمُ ٱلنِّسَآءَ
مَا لَمْ تَمَسُّوهُنَّ أَوْ تَفْرِضُوا۟ لَهُنَّ فَرِيضَةً ۚ وَمَتِّعُوهُنَّ عَلَى
ٱلْمُوسِعِ قَدَرُهُۥ وَعَلَى ٱلْمُقْتِرِ قَدَرُهُۥ مَتَٰعًۢا بِٱلْمَعْرُوفِ ۖ حَقًّا عَلَى
ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿٢٣٦﴾ وَإِن طَلَّقْتُمُوهُنَّ مِن قَبْلِ أَن تَمَسُّوهُنَّ وَقَدْ
فَرَضْتُمْ لَهُنَّ فَرِيضَةً فَنِصْفُ مَا فَرَضْتُمْ إِلَّآ أَن يَعْفُونَ
أَوْ يَعْفُوَا۟ ٱلَّذِى بِيَدِهِۦ عُقْدَةُ ٱلنِّكَاحِ ۚ وَأَن تَعْفُوٓا۟ أَقْرَبُ لِلتَّقْوَىٰ ۚ
وَلَا تَنسَوُا۟ ٱلْفَضْلَ بَيْنَكُمْ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٢٣٧﴾

﴿۲۳٤﴾ و کسانی از شما که وفات می‌کنند و زنانی را بجا می‌گذارند (باید آن زنان) تا مدت چهار ماه و ده روز انتظار بکشند، پس چون مهلت (عدت) خود را به پایان رساندند پس بر شما گناهی نیست در آنچه که آنان به طور شایسته دربارهٔ خود انجام دهند، و الله به آنچه که شما می‌کنید آگاه است. ﴿۲۳٥﴾ و بر شما گناهی نیست که به‌طور تعریض یا کنایه از زنان خواستگاری کنید، و یا در دلهایتان پنهان نمایید، الله می‌داند که شما آنها را یاد می‌کنید، مگر به آن‌ها وعده پنهانی (نکاح) ندهید به جز آنکه سخنی نیک گویید و قصد عقد نکاح نکنید تا آنکه میعاد عدت به پایان برسد و بدانید که الله آنچه را که در دل‌های شما است می‌داند، پس از او بترسید، و بدانید که الله آمرزنده (و) بردبار است. ﴿۲۳٦﴾ برشما گناهی نیست اگر زنان را قبل از اینکه با آنها همبستری نکرده باشید یا برای آنها مهری تعیین نکرده باشید، طلاق دهید، آنان (زنان مطلقه) را به طور پسندیده، (به نوعی) بهره‌مند سازید، ثروتمند به اندازهٔ خودش و تنگدست به اندازه خودش (ایشان را بهره مند سازند و این کاری است) شایسته بر ذمّهٔ نیکوکاران. ﴿۲۳۷﴾ و اگر زنان را پیش ازاینکه با آنها همبستری کرده باشید طلاق دادید در حالیکه مهری برای آنها مقرر کرده اید. پس (بر ذمهٔ شما پرداخت) نیم آنچه مقرر کرده‌اید لازم است، مگر اینکه (آن را به شما) ببخشند یا کسی که عقد نکاح در دست اوست (آن را) ببخشد، واگر ببخشید (عفو کنید) به تقوا نزدیک‌تر است، و احسان را در میان خود فراموش نکنید، بی گمان الله به آنچه می‌کنید بیناست.

حَٰفِظُواْ عَلَى ٱلصَّلَوَٰتِ وَٱلصَّلَوٰةِ ٱلْوُسْطَىٰ وَقُومُواْ لِلَّهِ
قَٰنِتِينَ ﴿٢٣٨﴾ فَإِنْ خِفْتُمْ فَرِجَالًا أَوْ رُكْبَانًاۖ فَإِذَآ أَمِنتُمْ
فَٱذْكُرُواْ ٱللَّهَ كَمَا عَلَّمَكُم مَّا لَمْ تَكُونُواْ تَعْلَمُونَ
﴿٢٣٩﴾ وَٱلَّذِينَ يُتَوَفَّوْنَ مِنكُمْ وَيَذَرُونَ أَزْوَٰجًا
وَصِيَّةً لِّأَزْوَٰجِهِم مَّتَٰعًا إِلَى ٱلْحَوْلِ غَيْرَ إِخْرَاجٍۚ فَإِنْ
خَرَجْنَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِي مَا فَعَلْنَ فِيٓ أَنفُسِهِنَّ
مِن مَّعْرُوفٍۗ وَٱللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٤٠﴾ وَلِلْمُطَلَّقَٰتِ مَتَٰعُۢ
بِٱلْمَعْرُوفِۖ حَقًّا عَلَى ٱلْمُتَّقِينَ ﴿٢٤١﴾ كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ
ٱللَّهُ لَكُمْ ءَايَٰتِهِۦ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٢٤٢﴾ ۞ أَلَمْ تَرَ
إِلَى ٱلَّذِينَ خَرَجُواْ مِن دِيَٰرِهِمْ وَهُمْ أُلُوفٌ حَذَرَ ٱلْمَوْتِ
فَقَالَ لَهُمُ ٱللَّهُ مُوتُواْ ثُمَّ أَحْيَٰهُمْۚ إِنَّ ٱللَّهَ لَذُو فَضْلٍ
عَلَى ٱلنَّاسِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ ﴿٢٤٣﴾
وَقَٰتِلُواْ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ وَٱعْلَمُوٓاْ أَنَّ ٱللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٤٤﴾ مَّن
ذَا ٱلَّذِي يُقْرِضُ ٱللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا فَيُضَٰعِفَهُۥ لَهُۥٓ أَضْعَافًا
كَثِيرَةًۚ وَٱللَّهُ يَقْبِضُ وَيَبْصُۜطُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٢٤٥﴾

﴿۲۳۸﴾ بر ادای نمازها محافظت (و پایبندی) کنید (و خصوصًا) نماز میانه (نماز عصر)، و منقاد (فروتنانه) برای الله بایستید. ﴿۲۳۹﴾ پس اگر (در میدان جهاد از ایستادن نماز) ترسیدید (باز هم نماز را ترک نکنید بلکه) پیاده یا سواره نماز را ادا کنید، پس وقتی ایمن شدید، الله را یاد کنید (همانطور که) به شما چیزهایی آموخت که خود نمی‌دانستید. ﴿۲۴۰﴾ و کسانی از شما که وفات می کنند و (بعد از وفات خود) زنانی را بر جای می‌گذارند (باید) برای همسران خود وصیت کنند که (وارثان شوهر) آنها را تا یکسال (در خانهٔ شوهر شان) بگذارند تا نفع ببرند و آنها را از خانه بیرون نکنند، و اگر خودشان بیرون رفتند، پس در آنچه آنها به طور شایسته دربارهٔ خود انجام می‌دهند گناهی بر شما نیست، و الله غالب با حکمت است. ﴿۲۴۱﴾ وبرای زنان طلاق داده شده هدیهٔ شایسته است (یعنی نفقه و سکنی) این حقی است بر مردان پرهیزگار. ﴿۲۴۲﴾ این چنین الله آیاتش را برای شما بیان می‌کند تا بفهمید. ﴿۲۴۳﴾ آیا نشنیدی داستان آنان را که از ترس مرگ از خانه‌های خود برآمدند در حالیکه هزارها نفر بودند؟ پس الله به آنها گفت: بمیرید (و مردند)، باز آن‌ها را زنده کرد، واقعا که الله بر مردم احسان و کرم دارد، و لیکن اکثر مردم شکر (احسانِ) الله را به جا نمی‌آورند. ﴿۲۴۴﴾ و در راه الله بجنگید (جهاد کنید و از مرگ نترسید) و بدانید که الله شنوا و داناست. ﴿۲۴۵﴾ کیست آنکه به الله قرض نیکو بدهد (در راه او انفاق کند) و (الله) آنرا برای او چندین برابر کند؟ و الله (در رزق بندگان) تنگی و گشایش می آورد و به بارگاه او بازمی گردید.

أَلَمْ تَرَ إِلَى ٱلْمَلَإِ مِنۢ بَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ مِنۢ بَعْدِ مُوسَىٰٓ إِذْ
قَالُوا۟ لِنَبِىٍّ لَّهُمُ ٱبْعَثْ لَنَا مَلِكًا نُّقَٰتِلْ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ ۖ
قَالَ هَلْ عَسَيْتُمْ إِن كُتِبَ عَلَيْكُمُ ٱلْقِتَالُ أَلَّا تُقَٰتِلُوا۟ ۖ
قَالُوا۟ وَمَا لَنَآ أَلَّا نُقَٰتِلَ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ وَقَدْ أُخْرِجْنَا
مِن دِيَٰرِنَا وَأَبْنَآئِنَا ۖ فَلَمَّا كُتِبَ عَلَيْهِمُ ٱلْقِتَالُ تَوَلَّوْا۟
إِلَّا قَلِيلًا مِّنْهُمْ ۗ وَٱللَّهُ عَلِيمٌۢ بِٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٢٤٦﴾ وَقَالَ لَهُمْ
نَبِيُّهُمْ إِنَّ ٱللَّهَ قَدْ بَعَثَ لَكُمْ طَالُوتَ مَلِكًا ۚ
قَالُوٓا۟ أَنَّىٰ يَكُونُ لَهُ ٱلْمُلْكُ عَلَيْنَا وَنَحْنُ أَحَقُّ
بِٱلْمُلْكِ مِنْهُ وَلَمْ يُؤْتَ سَعَةً مِّنَ ٱلْمَالِ ۚ قَالَ إِنَّ ٱللَّهَ
ٱصْطَفَىٰهُ عَلَيْكُمْ وَزَادَهُۥ بَسْطَةً فِى ٱلْعِلْمِ وَٱلْجِسْمِ ۖ
وَٱللَّهُ يُؤْتِى مُلْكَهُۥ مَن يَشَآءُ ۚ وَٱللَّهُ وَٰسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٤٧﴾
وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ ءَايَةَ مُلْكِهِۦٓ أَن يَأْتِيَكُمُ
ٱلتَّابُوتُ فِيهِ سَكِينَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَبَقِيَّةٌ مِّمَّا
تَرَكَ ءَالُ مُوسَىٰ وَءَالُ هَٰرُونَ تَحْمِلُهُ ٱلْمَلَٰٓئِكَةُ ۚ
إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَءَايَةً لَّكُمْ إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ﴿٢٤٨﴾

﴿۲٤٦﴾ آیا از (داستان) اشراف بنی اسرائیل که بعد از موسی بودند خبر نیافتی، وقتی به پیغمبر خود گفتند که برای ما پادشاهی مقرر کن تا (در زیر فرمان او) در راه الله بجنگیم، پیغمبرشان گفت: ممکن است بر شما جنگ فرض گردد باز شما جنگ نکنید؟ گفتند: ما را چه شده که در راه الله جنگ نکنیم؟ درحالیکه از سرزمین و فرزندان ما بیرون رانده شدیم؟ (لیکن) وقتی جنگ بر آن‌ها لازم شد، جز عدهٔ اندکی اعراض کردند، و الله به (احوال) ظالمان داناست. ﴿۲٤۷﴾ و پیغمبر شان به آن‌ها گفت که البته الله طالوت را پادشاه شما فرستاده است، گفتند: چگونه او پادشاه ما باشد در حالی که ما نسبت به او سزاوار فرمانروایی هستیم و به او مال فراوان داده نشده است؟ (پیغمبرشان) گفت: همانا الله او را بر شما برگزیده و در جسم و دانش بر شما برتری بخشیده است و الله ملک (سلطنت) خود را به هر کسی بخواهد می‌دهد، و الله گشایشگرِ داناست. ﴿۲٤۸﴾ و پیغمبرشان برای آن‌ها گفت که البته علامت پادشاهی او این است که آن صندوقِ (عهد) پیش شما بیاید، که در آن سکون و آرامش از جانب پروردگارتان می‌باشد، و در آن (صندوق) باقی ماندهٔ آنچه است که آل موسی و آل‌هارون برجای گذاشته‌اند، در حالیکه فرشته‌ها آن صندوق را حمل می کنند، یقینا در این دلیل (حقانیت طالوت) است برای شما اگر مؤمن هستید.

فَلَمَّا فَصَلَ طَالُوتُ بِٱلۡجُنُودِ قَالَ إِنَّ ٱللَّهَ مُبۡتَلِيكُم بِنَهَرٖ فَمَن شَرِبَ مِنۡهُ فَلَيۡسَ مِنِّي وَمَن لَّمۡ يَطۡعَمۡهُ فَإِنَّهُۥ مِنِّيٓ إِلَّا مَنِ ٱغۡتَرَفَ غُرۡفَةَۢ بِيَدِهِۦۚ فَشَرِبُواْ مِنۡهُ إِلَّا قَلِيلٗا مِّنۡهُمۡۚ فَلَمَّا جَاوَزَهُۥ هُوَ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ مَعَهُۥ قَالُواْ لَا طَاقَةَ لَنَا ٱلۡيَوۡمَ بِجَالُوتَ وَجُنُودِهِۦۚ قَالَ ٱلَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُم مُّلَٰقُواْ ٱللَّهِ كَم مِّن فِئَةٖ قَلِيلَةٍ غَلَبَتۡ فِئَةٗ كَثِيرَةَۢ بِإِذۡنِ ٱللَّهِۗ وَٱللَّهُ مَعَ ٱلصَّٰبِرِينَ ﴿٢٤٩﴾ وَلَمَّا بَرَزُواْ لِجَالُوتَ وَجُنُودِهِۦ قَالُواْ رَبَّنَآ أَفۡرِغۡ عَلَيۡنَا صَبۡرٗا وَثَبِّتۡ أَقۡدَامَنَا وَٱنصُرۡنَا عَلَى ٱلۡقَوۡمِ ٱلۡكَٰفِرِينَ ﴿٢٥٠﴾ فَهَزَمُوهُم بِإِذۡنِ ٱللَّهِ وَقَتَلَ دَاوُۥدُ جَالُوتَ وَءَاتَىٰهُ ٱللَّهُ ٱلۡمُلۡكَ وَٱلۡحِكۡمَةَ وَعَلَّمَهُۥ مِمَّا يَشَآءُۗ وَلَوۡلَا دَفۡعُ ٱللَّهِ ٱلنَّاسَ بَعۡضَهُم بِبَعۡضٖ لَّفَسَدَتِ ٱلۡأَرۡضُ وَلَٰكِنَّ ٱللَّهَ ذُو فَضۡلٍ عَلَى ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿٢٥١﴾ تِلۡكَ ءَايَٰتُ ٱللَّهِ نَتۡلُوهَا عَلَيۡكَ بِٱلۡحَقِّۚ وَإِنَّكَ لَمِنَ ٱلۡمُرۡسَلِينَ ﴿٢٥٢﴾

﴿۲٤۹﴾ پس وقتی طالوت با لشکر خود (از مردم و منطقهٔ خود) جدا شد گفت: البته الله شما را به وسیلهٔ (آب) نهر آزمایش می کند، پس هرکس از آن بنوشد پس او از من نیست، و هرکس از آن نچشد پس او از من است، به جز کسیکه به اندازهٔ یک کفِ دست گرفته بنوشد، پس همه جز تعداد کمی شان از آن نوشیدند، پس وقتی که طالوت و مؤمنانِ همراهانِ او از نهر عبور کردند، (کسانی که آب نوشیده بودند) گفتند: امروز طاقت جنگ با جالوت و لشکر او را نداریم، و کسانی که یقین داشتند که الله را ملاقات خواهند کرد، گفتند: چه بسا گروه کم بر گروه زیاد به اذن الله غالب می‌گردد و الله با صابران است. ﴿۲۵۰﴾ وقتی (طالوت و همراهان او) با جالوت و لشکر او روبرو شدند، گفتند: ای پروردگار ما! بر ما صبر و شکیبایی فروریز و ما را ثابت قدم بدار و ما را بر قوم کافر پیروز گردان. ﴿۲۵۱﴾ پس جالوت و لشکر او را به اذن الله شکست دادند، و داود جالوت را کشت، و الله داود را بادشاهی و پیغمبری داد، و به او از آنچه می‌خواست چیزهایی آموخت؛ و اگر الله بعضی از مردم را بوسیلهٔ بعضی دیگر دفع نمی‌کرد، یقینا زمین تباه (و از فساد پر) می‌شد، و لیکن الله لطف و احسان بسیار بر همه عالم دارد. ﴿۲۵۲﴾ این آیات، آیات (کتاب) الله است که آن را بر تو تلاوت می‌کنیم و یقینا تو از جملهٔ پیغمبران هستی.

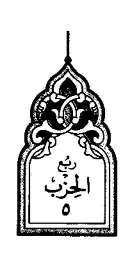
۞ تِلْكَ ٱلرُّسُلُ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ مِّنْهُم مَّن كَلَّمَ ٱللَّهُ ۖ وَرَفَعَ بَعْضَهُمْ دَرَجَٰتٍ ۚ وَءَاتَيْنَا عِيسَى ٱبْنَ مَرْيَمَ ٱلْبَيِّنَٰتِ وَأَيَّدْنَٰهُ بِرُوحِ ٱلْقُدُسِ ۗ وَلَوْ شَآءَ ٱللَّهُ مَا ٱقْتَتَلَ ٱلَّذِينَ مِنۢ بَعْدِهِم مِّنۢ بَعْدِ مَا جَآءَتْهُمُ ٱلْبَيِّنَٰتُ وَلَٰكِنِ ٱخْتَلَفُوا۟ فَمِنْهُم مَّنْ ءَامَنَ وَمِنْهُم مَّن كَفَرَ ۚ وَلَوْ شَآءَ ٱللَّهُ مَا ٱقْتَتَلُوا۟ وَلَٰكِنَّ ٱللَّهَ يَفْعَلُ مَا يُرِيدُ ﴿٢٥٣﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ أَنفِقُوا۟ مِمَّا رَزَقْنَٰكُم مِّن قَبْلِ أَن يَأْتِىَ يَوْمٌ لَّا بَيْعٌ فِيهِ وَلَا خُلَّةٌ وَلَا شَفَٰعَةٌ ۗ وَٱلْكَٰفِرُونَ هُمُ ٱلظَّٰلِمُونَ ﴿٢٥٤﴾ ٱللَّهُ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ٱلْحَىُّ ٱلْقَيُّومُ ۚ لَا تَأْخُذُهُۥ سِنَةٌ وَلَا نَوْمٌ ۚ لَّهُۥ مَا فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِى ٱلْأَرْضِ ۗ مَن ذَا ٱلَّذِى يَشْفَعُ عِندَهُۥٓ إِلَّا بِإِذْنِهِۦ ۚ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ ۖ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَىْءٍ مِّنْ عِلْمِهِۦٓ إِلَّا بِمَا شَآءَ ۚ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ ۖ وَلَا يَـُٔودُهُۥ حِفْظُهُمَا ۚ وَهُوَ ٱلْعَلِىُّ ٱلْعَظِيمُ ﴿٢٥٥﴾ لَآ إِكْرَاهَ فِى ٱلدِّينِ ۖ قَد تَّبَيَّنَ ٱلرُّشْدُ مِنَ ٱلْغَىِّ ۚ فَمَن يَكْفُرْ بِٱلطَّٰغُوتِ وَيُؤْمِنۢ بِٱللَّهِ فَقَدِ ٱسْتَمْسَكَ بِٱلْعُرْوَةِ ٱلْوُثْقَىٰ لَا ٱنفِصَامَ لَهَا ۗ وَٱللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٥٦﴾

﴿۲۵۳﴾ اینها پیغمبرانی هستند که بعضی آن‌ها را بر بعضی دیگر فضیلت داده‌ایم، از آن‌ها کسی هست که الله با او سخن گفت، و مراتب برخی (از ایشان) را بلند کرده است، و به عیسی پسر مریم معجزات واضح (و بیانگر حق) دادیم، و او را به وسیلهٔ روح القدس (جبرئیل) تقویت دادیم و اگر الله می‌خواست آنانکه بعد از آنها بودند بعد از اینکه دلائل روشن به آن‌ها آمد، با یکدیگر جنگ نمی‌کردند و لیکن اختلاف کردند (که آن سبب قتال گردید) پس از آن‌ها کسی بود که ایمان آورد، و از آن‌ها کسی بود که کفر را اختیار کرد، و (تأکیداً گفته می‌شود که) اگر الله می‌خواست با یکدیگر جنگ نمی‌کردند، و لیکن الله آنچه بخواهد انجام می‌دهد. ﴿۲۵٤﴾ ای کسانی‌که ایمان آورده‌اید، از آنچه که به شما روزی داده‌ایم انفاق کنید پیش از اینکه روزی بیاید که در آن نه خرید و فروشی است و نه دوستی و نه سفارشی، و کافران همان ظالمان حقیقی‌اند. ﴿۲۵۵﴾ الله آن ذاتی است هیچ معبودی برحق غیر از او وجود ندارد (که) همیشه زنده و پایدار است (تدبیر تمام کائنات در دست اوست)، او را نه پینکی می‌آید و نه خواب (یعنی از کائنات یک لحظه غافل نمی‌باشد) هرچه در آسمان‌ها و هرچه در زمین است خاص از اوست، کیست که نزد او شفاعت کند مگر به اجازهٔ او، آنچه را که پیش (روی) آن‌ها است و آنچه را که پشت‌سر آن‌ها است می‌داند (یعنی از احوال حاضر و آیندهٔ انسان‌ها باخبر است) و مردم از علم او آگاهی نمی یابند، مگر آن مقداری که او بخواهد. کرسی او آسمان‌ها و زمین را فرا گرفته است، و نگهداری آنها (آسمان‌ها و زمین) او را خسته نمی‌سازد، و او عالیتر و بزرگتر است. ﴿۲۵٦﴾ در (قبول‌کردن دین اسلام) اجباری نیست (چون) به راستی که هدایت از گمراهی جدا شده است، پس هرکس که به طاغوت کفر ورزد، و به الله ایمان بیاورد، به راستی که به دستاویز محکمی چنگ زده است که قطع‌شدنی نیست، و الله شنوای داناست (به اقوال و افعال مردم).

ٱللَّهُ وَلِيُّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ يُخْرِجُهُم مِّنَ ٱلظُّلُمَٰتِ إِلَى ٱلنُّورِ ۖ
وَٱلَّذِينَ كَفَرُوٓا۟ أَوْلِيَآؤُهُمُ ٱلطَّٰغُوتُ يُخْرِجُونَهُم مِّنَ
ٱلنُّورِ إِلَى ٱلظُّلُمَٰتِ ۗ أُو۟لَٰٓئِكَ أَصْحَٰبُ ٱلنَّارِ ۖ هُمْ فِيهَا
خَٰلِدُونَ ﴿٢٥٧﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى ٱلَّذِى حَآجَّ إِبْرَٰهِۦمَ فِى رَبِّهِۦٓ
أَنْ ءَاتَىٰهُ ٱللَّهُ ٱلْمُلْكَ إِذْ قَالَ إِبْرَٰهِۦمُ رَبِّىَ ٱلَّذِى يُحْىِۦ
وَيُمِيتُ قَالَ أَنَا۠ أُحْىِۦ وَأُمِيتُ ۖ قَالَ إِبْرَٰهِۦمُ فَإِنَّ ٱللَّهَ يَأْتِى
بِٱلشَّمْسِ مِنَ ٱلْمَشْرِقِ فَأْتِ بِهَا مِنَ ٱلْمَغْرِبِ فَبُهِتَ ٱلَّذِى
كَفَرَ ۗ وَٱللَّهُ لَا يَهْدِى ٱلْقَوْمَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٢٥٨﴾ أَوْ كَٱلَّذِى
مَرَّ عَلَىٰ قَرْيَةٍ وَهِىَ خَاوِيَةٌ عَلَىٰ عُرُوشِهَا قَالَ أَنَّىٰ يُحْىِۦ
هَٰذِهِ ٱللَّهُ بَعْدَ مَوْتِهَا ۖ فَأَمَاتَهُ ٱللَّهُ مِا۟ئَةَ عَامٍ ثُمَّ بَعَثَهُۥ ۖ
قَالَ كَمْ لَبِثْتَ ۖ قَالَ لَبِثْتُ يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ ۖ قَالَ بَل
لَّبِثْتَ مِا۟ئَةَ عَامٍ فَٱنظُرْ إِلَىٰ طَعَامِكَ وَشَرَابِكَ لَمْ يَتَسَنَّهْ ۖ
وَٱنظُرْ إِلَىٰ حِمَارِكَ وَلِنَجْعَلَكَ ءَايَةً لِّلنَّاسِ ۖ وَٱنظُرْ إِلَى
ٱلْعِظَامِ كَيْفَ نُنشِزُهَا ثُمَّ نَكْسُوهَا لَحْمًا ۚ فَلَمَّا
تَبَيَّنَ لَهُۥ قَالَ أَعْلَمُ أَنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٥٩﴾

﴿۲۵۷﴾ (البته) الله کارساز مؤمنان است که بیرون می‌آرد آن‌ها را از تاریک‌های معاصی به نور اطاعت، و آنانکه کفر ورزیدند کارساز آن‌ها شیطان سرکش است که بیرون می‌آرد ایشان را از نور فطرت به سوی تاریک‌های کفر، این گروه یاران آتش‌اند و در آن همیشه خواهند بود. ﴿۲۵۸﴾ آیا از (حال) کسی که الله به او پادشاهی بخشیده بود و با ابراهیم در مورد پروردگارش مجادله کرد خبرداری؟ وقتی ابراهیم گفت: پروردگار من آنست که زنده می‌کند و می‌میراند. (آن کافر) گفت: من (هم) زنده می‌کنم (کسی را بخواهم زنده می‌گذارم) و می‌میرانم (کسی را بخواهم قتل می‌کنم)، ابراهیم گفت: الله آفتاب را (هر روز) از جانب مشرق می‌آرد پس (اگر راستگو هستی) تو آفتاب را از مغرب بیار؟ پس آن که کفر ورزیده بود، حیران شد. و الله قوم ظالم را هدایت نمی کند. ﴿۲۵۹﴾ (و) یا در داستان آن شخص باندیش که از کنار قریۀ گذر کرد در حالیکه سقف‌های آن افتیده بود، گفت: الله اهل این قریه را بعد از مردن (و پوسیده‌شدن) چطور زنده خواهد کرد؟ پس الله او را صد سال میراند، باز او را زنده کرد، و گفت: (در این حالت) چقدر گذرانیدی؟ گفت: یک روز یا بخشی از روز. الله گفت: بلکه صد سال در این حال بودی، پس نظر کن به خوراک و نوشیدنی خود که تا حال تغیر نکرده است، و نظر کن به خر خود (که چگونه زنده می‌کنیم آن را)؟ (و خواستیم) که تو را نشانۀ (قدرت خود) برای مردم بگردانیم و نظر کن به استخوان‌های (خر خود) که چطور آن را پیوند می‌دهیم باز آن را با گوشت می‌پوشانیم؟ پس وقتی (قدرت الله) به آن شخص روشن شد گفت: می‌دانم که الله بر هرچیزی تواناست.

وَإِذْ قَالَ إِبْرَٰهِـۧمُ رَبِّ أَرِنِى كَيْفَ تُحْىِ ٱلْمَوْتَىٰ ۖ قَالَ أَوَلَمْ تُؤْمِن ۖ قَالَ بَلَىٰ وَلَـٰكِن لِّيَطْمَئِنَّ قَلْبِى ۖ قَالَ فَخُذْ أَرْبَعَةً مِّنَ ٱلطَّيْرِ فَصُرْهُنَّ إِلَيْكَ ثُمَّ ٱجْعَلْ عَلَىٰ كُلِّ جَبَلٍ مِّنْهُنَّ جُزْءًا ثُمَّ ٱدْعُهُنَّ يَأْتِينَكَ سَعْيًا ۚ وَٱعْلَمْ أَنَّ ٱللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٦٠﴾ مَّثَلُ ٱلَّذِينَ يُنفِقُونَ أَمْوَٰلَهُمْ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ كَمَثَلِ حَبَّةٍ أَنۢبَتَتْ سَبْعَ سَنَابِلَ فِى كُلِّ سُنۢبُلَةٍ مِّا۟ئَةُ حَبَّةٍ ۗ وَٱللَّهُ يُضَـٰعِفُ لِمَن يَشَآءُ ۗ وَٱللَّهُ وَٰسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٦١﴾ ٱلَّذِينَ يُنفِقُونَ أَمْوَٰلَهُمْ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ ثُمَّ لَا يُتْبِعُونَ مَآ أَنفَقُوا۟ مَنًّا وَلَآ أَذًى ۙ لَّهُمْ أَجْرُهُمْ عِندَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٢٦٢﴾ ۞ قَوْلٌ مَّعْرُوفٌ وَمَغْفِرَةٌ خَيْرٌ مِّن صَدَقَةٍ يَتْبَعُهَآ أَذًى ۗ وَٱللَّهُ غَنِىٌّ حَلِيمٌ ﴿٢٦٣﴾ يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لَا تُبْطِلُوا۟ صَدَقَـٰتِكُم بِٱلْمَنِّ وَٱلْأَذَىٰ كَٱلَّذِى يُنفِقُ مَالَهُۥ رِئَآءَ ٱلنَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُ بِٱللَّهِ وَٱلْيَوْمِ ٱلْـَٔاخِرِ ۖ فَمَثَلُهُۥ كَمَثَلِ صَفْوَانٍ عَلَيْهِ تُرَابٌ فَأَصَابَهُۥ وَابِلٌ فَتَرَكَهُۥ صَلْدًا ۖ لَّا يَقْدِرُونَ عَلَىٰ شَىْءٍ مِّمَّا كَسَبُوا۟ ۗ وَٱللَّهُ لَا يَهْدِى ٱلْقَوْمَ ٱلْكَـٰفِرِينَ ﴿٢٦٤﴾

﴿۲٦٠﴾ و به یادآور وقتی را که ابراهیم گفت: ای پروردگارم! به من نشان ده که چطور مرده‌ها را زنده می‌کنی؟ الله گفت: آیا ایمان نداری؟ ابراهیم گفت: بلی ایمان دارم، و لیکن می‌خواهم که دلم مطمئن شود، الله گفت: پس چهار پرنده را بگیر باز آنها را نزد خود قطعه قطعه کن باز هر قطعهٔ از آنها را بر کوهی بگذار، باز آن‌ها را بخوان، پس (می بینی که) دویده به نزد تو می آیند، و بدان که الله غالبِ باحکمت است. ﴿۲٦۱﴾ مثال کسانی که مالهایشان را در راه الله انفاق می‌کنند مانند دانه‌ایست که برویاند هفت خوشه را و در هر خوشهٔ آن صد دانه باشد، و الله برای کسی که بخواهد، چندین برابر می‌دهد و الله دارای فضل کشاده (و) دانا است. ﴿۲٦۲﴾ آنانکه مال‌های خود را در راه الله انفاق می‌کنند، باز بعد از (انفاق‌کردن) منت نمی گذارند و نه اذیت می‌رسانند، پاداششان نزد پروردگارشان است، و نه ترسی بر آنهاست و نه غمگین می‌گردند. ﴿۲٦۳﴾ سخن نیک (به محتاجان) و گذشت (از اشتباهات آن‌ها) از صدقهٔ که در پی آن آزار باشد بهتر است، و الله (از مخلوق خود) مستغنی (و) بردبار است (که به زودی مؤاخذه نمی‌کند). ﴿۲٦٤﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، صدقه‌های خود را با منت گذاشتن و آزار رسانی برباد نکنید، مانند کسی که مال خود را برای تظاهر و خود نمایی در برابر مردم انفاق می کند در حالیکه به الله و روز آخرت ایمان ندارد، پس مثال آن (شخص منافق) مانند سنگ صافی است که بر بالای آن خاک (نشسته) است، پس باران شدید بر آن بارید، پس آن سنگ را سخت و صاف برجایش گذاشت، مردمان ریاکار نیز از آنچه بدست آورده اند (آنچه را انفاق کرده اند) هیچ سودی (ثوابی) نمی برند، و الله قوم کافر را هدایت نمی کند.

وَمَثَلُ ٱلَّذِينَ يُنفِقُونَ أَمۡوَٰلَهُمُ ٱبۡتِغَآءَ مَرۡضَاتِ ٱللَّهِ
وَتَثۡبِيتٗا مِّنۡ أَنفُسِهِمۡ كَمَثَلِ جَنَّةِۭ بِرَبۡوَةٍ أَصَابَهَا وَابِلٞ
فَـَٔاتَتۡ أُكُلَهَا ضِعۡفَيۡنِ فَإِن لَّمۡ يُصِبۡهَا وَابِلٞ فَطَلّٞۗ
وَٱللَّهُ بِمَا تَعۡمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٢٦٥﴾ أَيَوَدُّ أَحَدُكُمۡ أَن تَكُونَ لَهُۥ
جَنَّةٞ مِّن نَّخِيلٖ وَأَعۡنَابٖ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ لَهُۥ
فِيهَا مِن كُلِّ ٱلثَّمَرَٰتِ وَأَصَابَهُ ٱلۡكِبَرُ وَلَهُۥ ذُرِّيَّةٞ
ضُعَفَآءُ فَأَصَابَهَآ إِعۡصَارٞ فِيهِ نَارٞ فَٱحۡتَرَقَتۡۗ كَذَٰلِكَ
يُبَيِّنُ ٱللَّهُ لَكُمُ ٱلۡأٓيَٰتِ لَعَلَّكُمۡ تَتَفَكَّرُونَ ﴿٢٦٦﴾ يَٰٓأَيُّهَا
ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ أَنفِقُواْ مِن طَيِّبَٰتِ مَا كَسَبۡتُمۡ وَمِمَّآ أَخۡرَجۡنَا
لَكُم مِّنَ ٱلۡأَرۡضِۖ وَلَا تَيَمَّمُواْ ٱلۡخَبِيثَ مِنۡهُ تُنفِقُونَ
وَلَسۡتُم بِـَٔاخِذِيهِ إِلَّآ أَن تُغۡمِضُواْ فِيهِۚ وَٱعۡلَمُوٓاْ أَنَّ ٱللَّهَ غَنِيٌّ
حَمِيدٌ ﴿٢٦٧﴾ ٱلشَّيۡطَٰنُ يَعِدُكُمُ ٱلۡفَقۡرَ وَيَأۡمُرُكُم بِٱلۡفَحۡشَآءِۖ
وَٱللَّهُ يَعِدُكُم مَّغۡفِرَةٗ مِّنۡهُ وَفَضۡلٗاۗ وَٱللَّهُ وَٰسِعٌ عَلِيمٞ
﴿٢٦٨﴾ يُؤۡتِي ٱلۡحِكۡمَةَ مَن يَشَآءُۚ وَمَن يُؤۡتَ ٱلۡحِكۡمَةَ فَقَدۡ
أُوتِيَ خَيۡرٗا كَثِيرٗاۗ وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّآ أُوْلُواْ ٱلۡأَلۡبَٰبِ ﴿٢٦٩﴾

﴿۲٦٥﴾ و مثال آنان که مال‌های خود را برای خشنودی الله و به خاطر یقین و باوری که (در دل) دارند انفاق می‌کنند، مانند باغی است که در تپه ای قرار دارد، و باران تند بر آن ببارد، پس میوهٔ خود را دوچند دهد، و اگر باران تند بر آن نبارد پس شبنم (یا باران کم) هم به او کافی است (که میوه دهد)، و الله به اعمالی که انجام می دهید بیناست. ﴿۲٦٦﴾ آیا کسی از شما دوست دارد (می‌خواهد) که باغی از درختان خرما و انگور داشته باشد و در زیر درخت‌های آن جوی‌ها روان باشد و در آن باغ از هرقسم میوه برایش باشد، و در حالی که به پیری رسیده و اولاد ضعیف و ناتوان دارد، پس ناگهان باد گرمی که در آن آتش است به آن (باغ) برسد و بسوزد، این چنین الله آیات خود را برای تان بیان می‌کند تا باشد که فکر کنید (زیرا آتش ریا باغ نیکی‌ها را می‌سوزاند). ﴿۲٦٧﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، از مالهای پاکیزهٔ که کسب کرده‌اید، و از آنچه که ما از زمین برایتان بیرون آورده ایم انفاق کنید، و به دادن چیزهای ناپاک قصد نکنید، در حالی که شما آن چیز ناپاک را نمی‌گیرید، مگر آنکه از بدی آن چشم پوشی کنید، و بدانید که الله بی‌نیاز و ستوده است. ﴿۲٦٨﴾ شیطان شما را وعدهٔ فقر و تنگدستی می دهد (از تنگ‌دستی می‌ترساند)، و شما را به بی‌حیائی دستور می دهد، و (لیکن) الله به شما وعدهٔ آمرزش و بخشش از جانب خود می‌هد و الله گشایشگر (دارای فضل فراوان) و دانا است. ﴿۲٦۹﴾ حکمت (علم با عمل) را به کسی که بخواهد می‌بخشد، و هرکس که حکمت به او داده شود یقینًا به او خیر بسیار داده شده است، و پند نمی گیرد مگر خردمندان.

وَمَآ أَنفَقْتُم مِّن نَّفَقَةٍ أَوْ نَذَرْتُم مِّن نَّذْرٍ فَإِنَّ ٱللَّهَ يَعْلَمُهُۥ ۗ وَمَا لِلظَّـٰلِمِينَ مِنْ أَنصَارٍ ﴿٢٧٠﴾ إِن تُبْدُوا۟ ٱلصَّدَقَـٰتِ فَنِعِمَّا هِىَ ۖ وَإِن تُخْفُوهَا وَتُؤْتُوهَا ٱلْفُقَرَآءَ فَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ ۚ وَيُكَفِّرُ عَنكُم مِّن سَيِّـَٔاتِكُمْ ۗ وَٱللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٢٧١﴾ ۞ لَّيْسَ عَلَيْكَ هُدَىٰهُمْ وَلَـٰكِنَّ ٱللَّهَ يَهْدِى مَن يَشَآءُ ۗ وَمَا تُنفِقُوا۟ مِنْ خَيْرٍ فَلِأَنفُسِكُمْ ۚ وَمَا تُنفِقُونَ إِلَّا ٱبْتِغَآءَ وَجْهِ ٱللَّهِ ۚ وَمَا تُنفِقُوا۟ مِنْ خَيْرٍ يُوَفَّ إِلَيْكُمْ وَأَنتُمْ لَا تُظْلَمُونَ ﴿٢٧٢﴾ لِلْفُقَرَآءِ ٱلَّذِينَ أُحْصِرُوا۟ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ لَا يَسْتَطِيعُونَ ضَرْبًا فِى ٱلْأَرْضِ يَحْسَبُهُمُ ٱلْجَاهِلُ أَغْنِيَآءَ مِنَ ٱلتَّعَفُّفِ تَعْرِفُهُم بِسِيمَـٰهُمْ لَا يَسْـَٔلُونَ ٱلنَّاسَ إِلْحَافًا ۗ وَمَا تُنفِقُوا۟ مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ ٱللَّهَ بِهِۦ عَلِيمٌ ﴿٢٧٣﴾ ٱلَّذِينَ يُنفِقُونَ أَمْوَٰلَهُم بِٱلَّيْلِ وَٱلنَّهَارِ سِرًّا وَعَلَانِيَةً فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ عِندَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٢٧٤﴾

نصف الحزب ٥

﴿۲۷۰﴾ و هر مالی را که در راه الله انفاق کنید و یا نذری را که بر خود لازم کنید پس یقیناً الله آن را می‌داند و برای ظالمان هیچ مددگاری نیست. ﴿۲۷۱﴾ اگر صدقه‌های خود را علناً و آشکارا بدهید پس خوب است، و اگر دادنِ آن را پوشیده دارید و به فقیران بدهید برای تان خوب‌تر است، و الله (به سبب انفاق‌کردن) بعض گناهان شما را محو می کند، و الله به آنچه می‌کنید باخبر است. ﴿۲۷۲﴾ (ای محمد!) هدایت آنها بر ذمهٔ تو نیست، بلکه الله هر کسی را که بخواهد هدایت می کند، و هرچه انفاق کنید به فائدهٔ خودتان است (چون) انفاق نمی‌کنید مگر برای طلب رضای الله، و هر چیز خوبی که انفاق کنید به طور کامل به شما بازگردانده می‌شود (ثواب آن به شما داده می شود) و به شما ظلمی نمی‌شود. ﴿۲۷۳﴾ (صدقه ها) برای فقیرهای است که در راه الله بازمانده اند (لذا) قدرت سفرکردن در زمینِ (برای حصول رزق) را ندارند، و به سبب پاکی‌شان از سوال و گدائی، شخص نادان آنها را ثروت‌مند می پندارد، آنها را از سیمایشان می‌شناسی، با اصرار چیزی از مردم نمی‌خواهند و هر آنچه از خوبی (مال حلال) انفاق کنید پس یقیناً الله به آن آگاه است. ﴿۲۷٤﴾ آنانِ که مال‌های خود را شب و روز، پوشیده و آشکارا (در راه الله) انفاق می‌کنند، پس ثواب‌شان در نزد پروردگارشان است، و بر آن‌ها (در روز قیامت) نه ترسی است و نه غمگین می شوند.

ٱلَّذِينَ يَأۡكُلُونَ ٱلرِّبَوٰاْ لَا يَقُومُونَ إِلَّا كَمَا يَقُومُ ٱلَّذِي
يَتَخَبَّطُهُ ٱلشَّيۡطَٰنُ مِنَ ٱلۡمَسِّۚ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمۡ قَالُوٓاْ إِنَّمَا ٱلۡبَيۡعُ
مِثۡلُ ٱلرِّبَوٰاْۗ وَأَحَلَّ ٱللَّهُ ٱلۡبَيۡعَ وَحَرَّمَ ٱلرِّبَوٰاْۚ فَمَن جَآءَهُۥ
مَوۡعِظَةٞ مِّن رَّبِّهِۦ فَٱنتَهَىٰ فَلَهُۥ مَا سَلَفَ وَأَمۡرُهُۥٓ إِلَى ٱللَّهِۖ وَمَنۡ
عَادَ فَأُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ ٱلنَّارِۖ هُمۡ فِيهَا خَٰلِدُونَ ﴿٢٧٥﴾ يَمۡحَقُ
ٱللَّهُ ٱلرِّبَوٰاْ وَيُرۡبِي ٱلصَّدَقَٰتِۗ وَٱللَّهُ لَا يُحِبُّ كُلَّ كَفَّارٍ أَثِيمٍ
﴿٢٧٦﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ وَأَقَامُواْ ٱلصَّلَوٰةَ
وَءَاتَوُاْ ٱلزَّكَوٰةَ لَهُمۡ أَجۡرُهُمۡ عِندَ رَبِّهِمۡ وَلَا خَوۡفٌ عَلَيۡهِمۡ
وَلَا هُمۡ يَحۡزَنُونَ ﴿٢٧٧﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱتَّقُواْ ٱللَّهَ
وَذَرُواْ مَا بَقِيَ مِنَ ٱلرِّبَوٰٓاْ إِن كُنتُم مُّؤۡمِنِينَ ﴿٢٧٨﴾ فَإِن لَّمۡ تَفۡعَلُواْ
فَأۡذَنُواْ بِحَرۡبٖ مِّنَ ٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦۖ وَإِن تُبۡتُمۡ فَلَكُمۡ رُءُوسُ
أَمۡوَٰلِكُمۡ لَا تَظۡلِمُونَ وَلَا تُظۡلَمُونَ ﴿٢٧٩﴾ وَإِن كَانَ
ذُو عُسۡرَةٖ فَنَظِرَةٌ إِلَىٰ مَيۡسَرَةٖۚ وَأَن تَصَدَّقُواْ خَيۡرٞ لَّكُمۡ
إِن كُنتُمۡ تَعۡلَمُونَ ﴿٢٨٠﴾ وَٱتَّقُواْ يَوۡمٗا تُرۡجَعُونَ فِيهِ إِلَى
ٱللَّهِۖ ثُمَّ تُوَفَّىٰ كُلُّ نَفۡسٖ مَّا كَسَبَتۡ وَهُمۡ لَا يُظۡلَمُونَ ﴿٢٨١﴾

﴿۲۷۵﴾ آنانکه مال سود را می‌خورند از قبر های شان برنمی‌خیزند مگر مانند کسی که شیطان به سبب تماس او را دچار دیوانگی کرده است، این (عذاب) به سبب آنست که گفتند: بیع (خرید و فروش) مانند سود است در حالیکه الله بیع (به غیر سود) را حلال قرار داده است و سود را حرام کرده است، پس کسی که نصیحتی از طرف پروردگارش به او آمد، باز از سودخوری اجتناب کرد، پس آنچه در گذشته به دست آورده است از خود او می‌باشد و معاملهٔ او با الله است، و هرکس به سودخوری باز گشت، پس ایشان دوزخیان‌اند و در آن همیشه و جاودانه می باشند. ﴿۲۷۶﴾ الله مال سود را از بین می‌برد و صدقات را (مال حلال که از آن صدقه داده می‌شود) افزایش و نمو می دهد، و الله هر ناسپاسِ گنهگار را دوست ندارد. ﴿۲۷۷﴾ یقیناً آنان که ایمان آوردند، و اعمال نیک انجام دادند، و نماز را برپا کردند، و زکوت را دادند، ثواب آن‌ها نزد پروردگارشان است، و هیچ ترسی بر آن‌ها (در قیامت) نیست و نه غمگین می شوند. ﴿۲۷۸﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، از عذاب الله بترسید و باقی ماندهٔ (معاملات) سود را ترک کنید اگر مؤمن هستید. ﴿۲۷۹﴾ پس اگر چنین نکردید (معاملهٔ سود را ترک نکردید) آگاه شوید به جنگی از طرف الله و رسول او، و اگر (از سودخواری) توبه کردید پس (اصل) سرمایهٔ اموال‌تان از خودتان است، نه شما به کسی ظلم کنید و نه بر شما ظلم می‌شود. ﴿۲۸۰﴾ و اگر قرض دار شما تنگ‌دست بود پس تا فرا رسیدن آسانی، مهلت داده می‌شود، و اگر ببخشید (قرضدارتان را معاف‌کنید) برای شما بهتر است اگر می دانید. ﴿۲۸۱﴾ و از روزی بترسید که در آن روز به بارگاه الهی بازگردانیده می شوید باز هر شخص (جزای) آنچه که کسب کرده بود کامل دریافت خواهد کرد، و بر آنها هیچگونه ظلمی نمی شود.

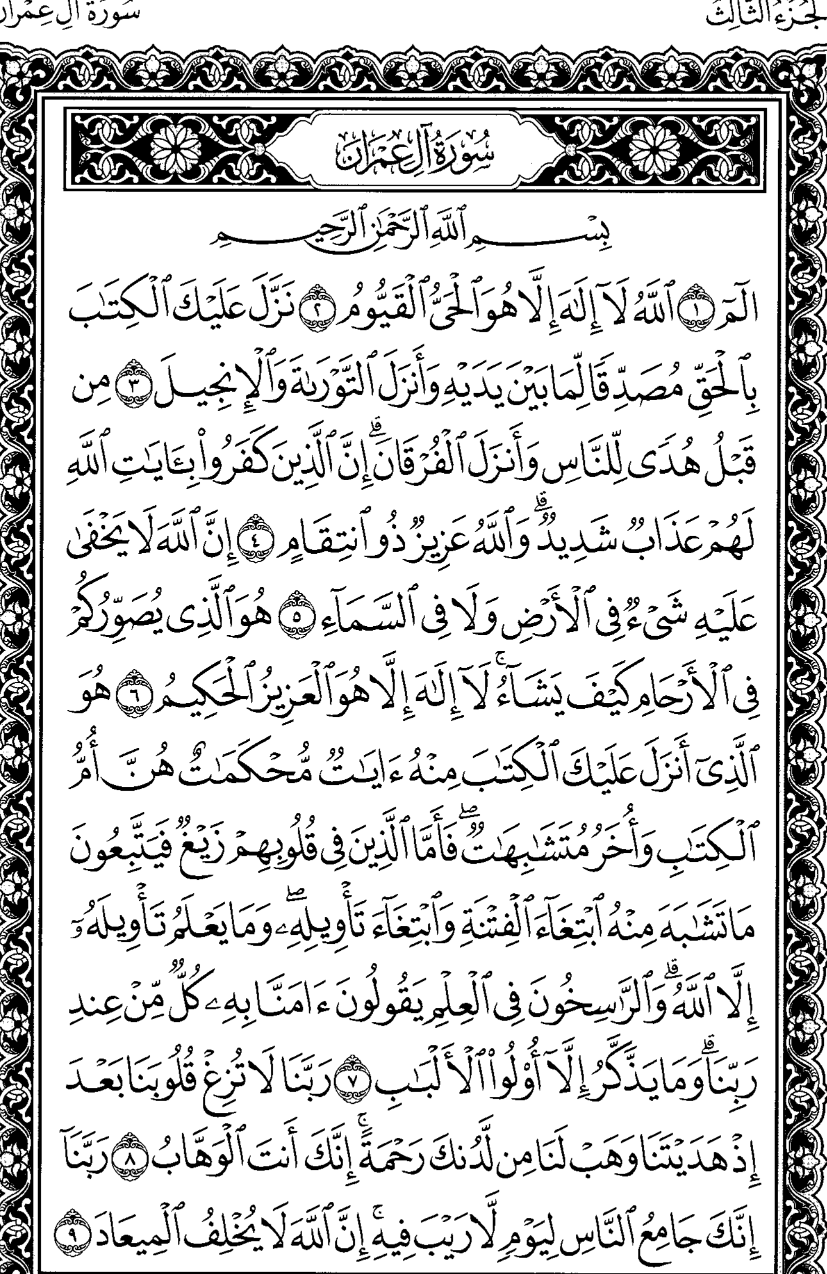
يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِذَا تَدَايَنتُم بِدَيْنٍ إِلَىٰٓ أَجَلٍ مُّسَمًّى
فَٱكْتُبُوهُۚ وَلْيَكْتُب بَّيْنَكُمْ كَاتِبُۢ بِٱلْعَدْلِۚ وَلَا يَأْبَ
كَاتِبٌ أَن يَكْتُبَ كَمَا عَلَّمَهُ ٱللَّهُۚ فَلْيَكْتُبْ وَلْيُمْلِلِ
ٱلَّذِى عَلَيْهِ ٱلْحَقُّ وَلْيَتَّقِ ٱللَّهَ رَبَّهُۥ وَلَا يَبْخَسْ مِنْهُ شَيْـًٔاۚ
فَإِن كَانَ ٱلَّذِى عَلَيْهِ ٱلْحَقُّ سَفِيهًا أَوْ ضَعِيفًا أَوْ لَا يَسْتَطِيعُ
أَن يُمِلَّ هُوَ فَلْيُمْلِلْ وَلِيُّهُۥ بِٱلْعَدْلِۚ وَٱسْتَشْهِدُواْ شَهِيدَيْنِ
مِن رِّجَالِكُمْۖ فَإِن لَّمْ يَكُونَا رَجُلَيْنِ فَرَجُلٌ وَٱمْرَأَتَانِ
مِمَّن تَرْضَوْنَ مِنَ ٱلشُّهَدَآءِ أَن تَضِلَّ إِحْدَىٰهُمَا فَتُذَكِّرَ
إِحْدَىٰهُمَا ٱلْأُخْرَىٰۚ وَلَا يَأْبَ ٱلشُّهَدَآءُ إِذَا مَا دُعُواْۚ وَلَا تَسْـَٔمُوٓاْ
أَن تَكْتُبُوهُ صَغِيرًا أَوْ كَبِيرًا إِلَىٰٓ أَجَلِهِۦۚ ذَٰلِكُمْ أَقْسَطُ
عِندَ ٱللَّهِ وَأَقْوَمُ لِلشَّهَٰدَةِ وَأَدْنَىٰٓ أَلَّا تَرْتَابُوٓاْ إِلَّآ أَن تَكُونَ
تِجَٰرَةً حَاضِرَةً تُدِيرُونَهَا بَيْنَكُمْ فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ
أَلَّا تَكْتُبُوهَاۗ وَأَشْهِدُوٓاْ إِذَا تَبَايَعْتُمْۚ وَلَا يُضَآرَّ كَاتِبٌ
وَلَا شَهِيدٌۚ وَإِن تَفْعَلُواْ فَإِنَّهُۥ فُسُوقُۢ بِكُمْۗ وَٱتَّقُواْ
ٱللَّهَۖ وَيُعَلِّمُكُمُ ٱللَّهُۗ وَٱللَّهُ بِكُلِّ شَىْءٍ عَلِيمٌ ﴿٢٨٢﴾

﴿۲۸۲﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، هرگاه با یکدیگر معامله دَین تا میعاد مقرر (معلوم) کردید پس آن را بنویسید، و باید نویسندهٔ عادل و با انصاف در میان شما بنویسد، و نویسنده نباید از نوشتن آن، طوری که الله به او آموخته است ابا ورزد، پس باید بنویسید، و کسی که به ذمهٔ او حق (دین) است باید بنویسد و املاء کند، و از پروردگارش بترسد، و چیزی از دین (مردم) را کم نکند، پس اگر کسی که بر ذمهٔ او حق (دین) است بی‌عقل یا ضعیف یا ناتوان یا نمی‌توانست املا کند، پس باید ولی او به عدل املاء کند، و دو شاهد از مردانتان گواه بگیرید، و اگر دو مرد نبودند پس یک مرد و دو زن از شاهدانی که می‌پسندید (بگیرید)، تا اگر یکی از آن دو (زن) فراموش کرد دیگری به او یادآوری کند. و وقتی گواهان برای گواهی دادن طلب شوند نباید ابا ورزند، و از اینکه دین را (خواه کم باشد یا بسیار) تا مدت مقرر آن بنویسید خسته نشوید، این (نوشتن) نزد الله به عدالت نزدیکتر است، و هم سبب محکم داشتن گواهی است، و هم برای آنکه (در مقدار دین) شک نکنید، مگر این که معاملهٔ نقدی باشد که در میان خود دست به دست می‌کنید، پس بر شما گناهی نیست در این که نوشته نکنید، و وقتی قصد خرید و فروش کردید گواه بگیرید، و نباید نویسنده و گواه ضررمند شوند، و اگر (چنین) کردید (به یکی از ایشان ضرر رسانیدید) پس یقینًا از فرمان الله سرباز زدید (و ضرر آن به شما می‌رسد)، و از الله بترسید و الله به شما (دین‌تان را) می‌آموزد، و الله به هرچیزی دانا است.

۞ وَإِن كُنتُمۡ عَلَىٰ سَفَرٖ وَلَمۡ تَجِدُواْ كَاتِبٗا فَرِهَٰنٞ مَّقۡبُوضَةٞۖ
فَإِنۡ أَمِنَ بَعۡضُكُم بَعۡضٗا فَلۡيُؤَدِّ ٱلَّذِي ٱؤۡتُمِنَ أَمَٰنَتَهُۥ وَلۡيَتَّقِ
ٱللَّهَ رَبَّهُۥۗ وَلَا تَكۡتُمُواْ ٱلشَّهَٰدَةَۚ وَمَن يَكۡتُمۡهَا فَإِنَّهُۥٓ
ءَاثِمٞ قَلۡبُهُۥۗ وَٱللَّهُ بِمَا تَعۡمَلُونَ عَلِيمٞ ﴿٢٨٣﴾ لِّلَّهِ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ
وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِۗ وَإِن تُبۡدُواْ مَا فِيٓ أَنفُسِكُمۡ أَوۡ تُخۡفُوهُ
يُحَاسِبۡكُم بِهِ ٱللَّهُۖ فَيَغۡفِرُ لِمَن يَشَآءُ وَيُعَذِّبُ مَن يَشَآءُۗ
وَٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٌ ﴿٢٨٤﴾ ءَامَنَ ٱلرَّسُولُ بِمَآ أُنزِلَ إِلَيۡهِ
مِن رَّبِّهِۦ وَٱلۡمُؤۡمِنُونَۚ كُلٌّ ءَامَنَ بِٱللَّهِ وَمَلَٰٓئِكَتِهِۦ
وَكُتُبِهِۦ وَرُسُلِهِۦ لَا نُفَرِّقُ بَيۡنَ أَحَدٖ مِّن رُّسُلِهِۦۚ وَقَالُواْ
سَمِعۡنَا وَأَطَعۡنَاۖ غُفۡرَانَكَ رَبَّنَا وَإِلَيۡكَ ٱلۡمَصِيرُ ﴿٢٨٥﴾ لَا يُكَلِّفُ
ٱللَّهُ نَفۡسًا إِلَّا وُسۡعَهَاۚ لَهَا مَا كَسَبَتۡ وَعَلَيۡهَا مَا ٱكۡتَسَبَتۡۗ
رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذۡنَآ إِن نَّسِينَآ أَوۡ أَخۡطَأۡنَاۚ رَبَّنَا وَلَا تَحۡمِلۡ
عَلَيۡنَآ إِصۡرٗا كَمَا حَمَلۡتَهُۥ عَلَى ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِنَاۚ رَبَّنَا
وَلَا تُحَمِّلۡنَا مَا لَا طَاقَةَ لَنَا بِهِۦۖ وَٱعۡفُ عَنَّا وَٱغۡفِرۡ لَنَا
وَٱرۡحَمۡنَآۚ أَنتَ مَوۡلَىٰنَا فَٱنصُرۡنَا عَلَى ٱلۡقَوۡمِ ٱلۡكَٰفِرِينَ ﴿٢٨٦﴾

﴿۲۸۳﴾ و اگر در سفر بودید و نویسنده‌ای نیافتید، پس چیزی را از (قرضدار) به طور گرو بگیرید، پس اگر یکدیگر تان را امین دانستید (و نخواستید از او گرو بگیرید) پس کسی که امین قرار داده شده باید امانتش را ادا کند، و باید از پروردگار خود بترسد، و شهادت را پنهان نکنید، و هرکس که آن را پنهان کند یقینًا دلش گناهکار است، و الله به آنچه می‌کنید دانا است. ﴿۲۸٤﴾ هرآنچه در آسمان‌ها و در زمین است خاص از الله است. و اگر آنچه را که در دل‌های شما است اظهار کنید یا بپوشانید البته الله دربارهٔ آن با شما محاسبه می‌کند، (بعد از حساب) پس هرکسی را که بخواهد می آمرزد و هرکسی را که بخواهد عذاب می دهد، و الله بر هر چیزی قادر است. ﴿۲۸٥﴾ پیغمبر به آنچه که به او از طرف پروردگارش نازل شد ایمان آورد، و مؤمنان، همگی به الله و فرشتگان وی و به کتاب‌های وی و به پیغمبران وی ایمان آوردند (وگفتند که در ایمان‌آوردن) در میان هیچ یک از پیغامبران او فرق نمی‌آوریم، و گفتند: شنديم و اطاعت کردیم (قبول کردیم احکام الله را)، ای پروردگارما! ما از تو آمرزش می‌خواهیم! و بازگشت به سوی تو است (یعنی به روز آخرت نیز ایمان داریم). ﴿۲۸٦﴾ الله هیچ کسی را مکلف نمی‌سازد مگر به قدر طاقت و توان او، (انسان) هرچه (از خیر) انجام داده به نفع خودش است و هرچه (از شرّ) انجام داده به ضرر خودش است، ای پروردگارما! اگر فراموش کردیم یا به خطا رفتیم ما را مواخذه مکن، و ای پروردگارما! بر ذمّهٔ ما بار گران را مگذار چنانکه آن (بار گران) را بر آنانِ که پیش از ما بودند نهادی، ای پروردگارما! آنچه تاب و توانش را نداریم بر ما مگذار و از ما درگذر و ما را مغفرت کن و برما رحمتت را نازل کن (زیرا که) توئی مولی و کارساز ما، پس ما را بر قوم کافر پیروز گردان.

سُورَةُ آلِ عِمۡرَانَ

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

الٓمٓ ﴿١﴾ ٱللَّهُ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ٱلۡحَيُّ ٱلۡقَيُّومُ ﴿٢﴾ نَزَّلَ عَلَيۡكَ ٱلۡكِتَٰبَ
بِٱلۡحَقِّ مُصَدِّقٗا لِّمَا بَيۡنَ يَدَيۡهِ وَأَنزَلَ ٱلتَّوۡرَىٰةَ وَٱلۡإِنجِيلَ ﴿٣﴾ مِن
قَبۡلُ هُدٗى لِّلنَّاسِ وَأَنزَلَ ٱلۡفُرۡقَانَۗ إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ
لَهُمۡ عَذَابٞ شَدِيدٞۗ وَٱللَّهُ عَزِيزٞ ذُو ٱنتِقَامٍ ﴿٤﴾ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَخۡفَىٰ
عَلَيۡهِ شَيۡءٞ فِي ٱلۡأَرۡضِ وَلَا فِي ٱلسَّمَآءِ ﴿٥﴾ هُوَ ٱلَّذِي يُصَوِّرُكُمۡ
فِي ٱلۡأَرۡحَامِ كَيۡفَ يَشَآءُۚ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡحَكِيمُ ﴿٦﴾ هُوَ
ٱلَّذِيٓ أَنزَلَ عَلَيۡكَ ٱلۡكِتَٰبَ مِنۡهُ ءَايَٰتٞ مُّحۡكَمَٰتٌ هُنَّ أُمُّ
ٱلۡكِتَٰبِ وَأُخَرُ مُتَشَٰبِهَٰتٞۖ فَأَمَّا ٱلَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمۡ زَيۡغٞ فَيَتَّبِعُونَ
مَا تَشَٰبَهَ مِنۡهُ ٱبۡتِغَآءَ ٱلۡفِتۡنَةِ وَٱبۡتِغَآءَ تَأۡوِيلِهِۦۖ وَمَا يَعۡلَمُ تَأۡوِيلَهُۥٓ
إِلَّا ٱللَّهُۗ وَٱلرَّٰسِخُونَ فِي ٱلۡعِلۡمِ يَقُولُونَ ءَامَنَّا بِهِۦ كُلّٞ مِّنۡ عِندِ
رَبِّنَاۗ وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّآ أُوْلُواْ ٱلۡأَلۡبَٰبِ ﴿٧﴾ رَبَّنَا لَا تُزِغۡ قُلُوبَنَا بَعۡدَ
إِذۡ هَدَيۡتَنَا وَهَبۡ لَنَا مِن لَّدُنكَ رَحۡمَةًۚ إِنَّكَ أَنتَ ٱلۡوَهَّابُ ﴿٨﴾ رَبَّنَآ
إِنَّكَ جَامِعُ ٱلنَّاسِ لِيَوۡمٖ لَّا رَيۡبَ فِيهِۚ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُخۡلِفُ ٱلۡمِيعَادَ ﴿٩﴾

سورة آل عمران

در مدینه نازل شده و دو صد آیت است

بنام الله بخشندۀ مهربان

﴿۱﴾ الم. (معنای این حروف به الله معلوم اســـت). ﴿۲﴾ الله آن ذاتی است که هیچ معبودی برحق جز او نیست، همیشه زنده و مدبر تمامی کائنات است. ﴿۳﴾ (الله) کتاب (قرآن) را به حـــق بر تو نازل کرد که (دارای احکام واقعی و) تصدیق‌کنندۀ آنچه که پیش از آن بوده می باشـــد، و تورات و انجیل را نازل کرد. ﴿٤﴾ پیـــش از این کتاب، برای هدایت مردم، و این کتاب را که فرق‌کنندۀ حق و باطل است (نیز برای هدایت) نازل کرد، یقینًا آنانِ که به آیات الله کفر ورزیدند، آن‌ها عذاب ســـخت در پیش دارند، و الله غالب (و) انتقام‌گیرنده اســـت. ﴿٥﴾ بی گمان چیزی در زمین و در آســـمان از الله پوشـــیده نمی‌ماند. ﴿٦﴾ (الله) آن ذاتی اســـت که شـــما را در رحم‌های (مادران‌تان) هر طوری که بخواهد صورت می‌بخشد، هیچ معبودی برحق به جز او وجود ندارد (و او) غالبِ باحکمت است. ﴿۷﴾ (الله) آن ذاتی است که قرآن را بر تو نازل کرد که بعضی آن آیاتی محکم اســـت که مفهوم آن واضح و روشـــن است، و آنها اصل قرآن است (که دیگر آیات در روشنی آن فهمیده می‌شود) و بعضی از آن «متشابهات» هستند (که مفهوم آن مشتبه و مخفی است و احتمال معانی دیگری هم دارند)، اما کســـانی که در دل‌هایشان کجی است برای فتنه‌انگیزی و تاویل نادرست از آیات متشابه پیروی می‌کنند، در حالیکه مفهوم متشـــابه را به جز الله کســـی نمی‌داند. و علمای راسخ در علم می‌گویند: به آن ایمان آوردیم (چون) همۀ قرآن (محکم و متشـــابه) از نزد پروردگارما اســـت، و پند نمی گیرد (از تعلیمات قرآن) مگر صاحبان عقل و خرد. ﴿۸﴾ (علمای راسخ در علـــم می‌گویند که) ای پروردگارما! بعد ازینکه مـــا را هدایت کردی دل‌های ما را کج و منحرف مکن و از طرف خود به ما رحمتی ببخش، چون تو بســـیار بخشش‌کننده‌ای. ﴿۹﴾ ای پروردگارما! یقینًا تو مردم را در روزی که در (حق‌بودن) آن شکی نیست، یکجا خواهی کرد، بی گمان الله در وعدۀ خود مخالفت نمی‌کند.

إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لَن تُغۡنِيَ عَنۡهُمۡ أَمۡوَٰلُهُمۡ وَلَآ أَوۡلَٰدُهُم
مِّنَ ٱللَّهِ شَيۡـٔٗاۖ وَأُوْلَٰٓئِكَ هُمۡ وَقُودُ ٱلنَّارِ ١٠ كَدَأۡبِ ءَالِ
فِرۡعَوۡنَ وَٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِمۡۚ كَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَا فَأَخَذَهُمُ ٱللَّهُ
بِذُنُوبِهِمۡۗ وَٱللَّهُ شَدِيدُ ٱلۡعِقَابِ ١١ قُل لِّلَّذِينَ كَفَرُواْ
سَتُغۡلَبُونَ وَتُحۡشَرُونَ إِلَىٰ جَهَنَّمَۖ وَبِئۡسَ ٱلۡمِهَادُ ١٢
قَدۡ كَانَ لَكُمۡ ءَايَةٞ فِي فِئَتَيۡنِ ٱلۡتَقَتَاۖ فِئَةٞ تُقَٰتِلُ فِي
سَبِيلِ ٱللَّهِ وَأُخۡرَىٰ كَافِرَةٞ يَرَوۡنَهُم مِّثۡلَيۡهِمۡ رَأۡيَ
ٱلۡعَيۡنِۚ وَٱللَّهُ يُؤَيِّدُ بِنَصۡرِهِۦ مَن يَشَآءُۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ
لَعِبۡرَةٗ لِّأُوْلِي ٱلۡأَبۡصَٰرِ ١٣ زُيِّنَ لِلنَّاسِ حُبُّ ٱلشَّهَوَٰتِ
مِنَ ٱلنِّسَآءِ وَٱلۡبَنِينَ وَٱلۡقَنَٰطِيرِ ٱلۡمُقَنطَرَةِ مِنَ ٱلذَّهَبِ
وَٱلۡفِضَّةِ وَٱلۡخَيۡلِ ٱلۡمُسَوَّمَةِ وَٱلۡأَنۡعَٰمِ وَٱلۡحَرۡثِۗ ذَٰلِكَ
مَتَٰعُ ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَاۖ وَٱللَّهُ عِندَهُۥ حُسۡنُ ٱلۡمَـَٔابِ ١٤ ۞ قُلۡ

أَؤُنَبِّئُكُم بِخَيۡرٖ مِّن ذَٰلِكُمۡۖ لِلَّذِينَ ٱتَّقَوۡاْ عِندَ رَبِّهِمۡ
جَنَّٰتٞ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَا وَأَزۡوَٰجٞ
مُّطَهَّرَةٞ وَرِضۡوَٰنٞ مِّنَ ٱللَّهِۗ وَٱللَّهُ بَصِيرُۢ بِٱلۡعِبَادِ ١٥

﴿۱۰﴾ بی گمان آنانِ که کافر شده‌اند مالها و اولادشان آن‌ها را هرگز از عذاب الله نجات نخواهـــد داد (بلکه) آنـــان هیزم (آتش افروز) دوزخ اند. ﴿۱۱﴾ مانند شـــیوهٔ (رفتار) آل فرعون و آنانِ که پیش از ایشـــان بودند آیات مـــا را تکذیب نمودند، پس الله آن‌ها را به سبب گناهان‌شان گرفت، و الله سخت عذاب‌دهنده است. ﴿۱۲﴾ به کفار بگو که عنقریب (در دنیا) مغلوب خواهید شـــد و (در آخرت) به طرف دوزخ حشر خواهید شد و دوزخ بد جایگاهی اســـت. ﴿۱۳﴾ (ای یهودیان) یقینًا برای شـــما نشـــانه اســـت (در شکست مشـــرکین و غلبهٔ مســـلمانان) در روبرو شـــدن دو گروه (روز بدر)، یک گروه در راه الله می‌جنگید و گروه دیگر کافر بودند (و در عدد زیاد بودند و) مســـلمانان را با چشـــمهای خود دوچند می‌دیدند، و الله به کمک خود هر کســـی را که بخواهد تأیید می کند (قوت می‌بخشـــد)، یقینًا در این (شکســـت کفار) عبرتی اســـت برای صاحبان بصیرت. ﴿۱٤﴾ برای مردم محبت شـــهوات (چیزهای مرغوب) از قبیل زنان و پسران و مال‌های فراوان از (نوع) طلا و نقره و اســـپ‌های نشـــان‌دار و چارپایان و کشـــتزارها، آراسته شده است (لیکن) آن (همه) وســـائل زندگانی دنیا اســـت، و ســـرانجام و بازگشت نیک به نزد الله می‌باشـــد. ﴿۱٥﴾ بگو: آیا شما را به چیزی که بهتر از متاع دنیا است خبر دهم؟ (آن خبر این اســـت که) برای آنان که تقوا پیشه کرده‌اند نزد پروردگارشان باغ‌های است که از زیر درخت‌های آن جوی‌ها جاری است، آنها در آن (باغ‌ها) همیشه می باشند، و زنان پاکیزه و رضامندی الله را دارند، و الله به بندگان خود بیناست.

ٱلَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَآ إِنَّنَآ ءَامَنَّا فَٱغۡفِرۡ لَنَا ذُنُوبَنَا وَقِنَا عَذَابَ ٱلنَّارِ ١٦ ٱلصَّٰبِرِينَ وَٱلصَّٰدِقِينَ وَٱلۡقَٰنِتِينَ وَٱلۡمُنفِقِينَ وَٱلۡمُسۡتَغۡفِرِينَ بِٱلۡأَسۡحَارِ ١٧ شَهِدَ ٱللَّهُ أَنَّهُۥ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ وَٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ وَأُوْلُواْ ٱلۡعِلۡمِ قَآئِمَۢا بِٱلۡقِسۡطِۚ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡحَكِيمُ ١٨ إِنَّ ٱلدِّينَ عِندَ ٱللَّهِ ٱلۡإِسۡلَٰمُۗ وَمَا ٱخۡتَلَفَ ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡكِتَٰبَ إِلَّا مِنۢ بَعۡدِ مَا جَآءَهُمُ ٱلۡعِلۡمُ بَغۡيَۢا بَيۡنَهُمۡۗ وَمَن يَكۡفُرۡ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ فَإِنَّ ٱللَّهَ سَرِيعُ ٱلۡحِسَابِ ١٩ فَإِنۡ حَآجُّوكَ فَقُلۡ أَسۡلَمۡتُ وَجۡهِيَ لِلَّهِ وَمَنِ ٱتَّبَعَنِۗ وَقُل لِّلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡكِتَٰبَ وَٱلۡأُمِّيِّـۧنَ ءَأَسۡلَمۡتُمۡۚ فَإِنۡ أَسۡلَمُواْ فَقَدِ ٱهۡتَدَواْۖ وَّإِن تَوَلَّوۡاْ فَإِنَّمَا عَلَيۡكَ ٱلۡبَلَٰغُۗ وَٱللَّهُ بَصِيرُۢ بِٱلۡعِبَادِ ٢٠ إِنَّ ٱلَّذِينَ يَكۡفُرُونَ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ وَيَقۡتُلُونَ ٱلنَّبِيِّـۧنَ بِغَيۡرِ حَقّٖ وَيَقۡتُلُونَ ٱلَّذِينَ يَأۡمُرُونَ بِٱلۡقِسۡطِ مِنَ ٱلنَّاسِ فَبَشِّرۡهُم بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ٢١ أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ حَبِطَتۡ أَعۡمَٰلُهُمۡ فِي ٱلدُّنۡيَا وَٱلۡأٓخِرَةِ وَمَا لَهُم مِّن نَّٰصِرِينَ ٢٢

﴿۱٦﴾ کســانی‌اند که می‌گویند! ای پروردگارما! یقینًا ما ایمان آوردیم، پس گناهان ما را بیامــرز و ما را از عذاب دوزخ نگاه دار. ﴿۱۷﴾ (اینها اند که درســختی‌ها) صبرکنندگان انــد و (در اقوال و افعال خود) صادقانند و (به طاعت و نیکی‌ها) مداومت‌کنندگان اند و (در راه الله) انفاق‌کننــدگان اند و در ســحرگاهان (از الله) آمرزش طلبان اند. ﴿۱۸﴾ الله گواهی داد (به وسیلهٔ دلائل تکوینی و تشریعی) بر اینکه هیچ معبودی برحق جز اوتعالی نیســت و (نیز گواهی داده‌اند) فرشته‌ها و صاحبان علم (بر توحید اوتعالی) در حالی که الله (مدبر امور مخلوقات) به عدل و انصاف است (پس) هیچ معبودی برحق جز اوتعالی نیست، غالب (و) باحکمت اســت. ﴿۱۹﴾ بی گمان دین (معتبر) نزد الله اسلام است، و آنانِ که کتاب داده شــده‌اند (یهود و نصــارا) اختلاف نکردند مگر بعد از اینکه آگاهی و علم (به حق‌بودنِ اســلام) به آن‌ها آمد و (اختلاف نکردند مگر) به ســبب سرکشــی و حســدی که در میان شان وجود داشــت، و هر کس به آیات الله کفر بورزد (و آنرا انکار کند)، پس (بداند که) الله زود حســاب‌گیرنده است. ﴿۲۰﴾ پس اگر (کفّار) با تو (دربارهٔ دین حق) مجادله کردند، پس بگو من و هرکســی که از من پیروی می کند خود را برای الله منقاد و تســلیم ســاخته‌ایم، و از اهل کتاب (یهود و نصارا) و از ناخوانان (مشرکین عرب) بپرس که آیا شــما به الله منقاد شده‌اید؟ (یعنی کتاب و دین او را قبول کرده‌اید؟) پس اگر منقاد و تســلیم شــدند، البته راه‌یاب شــده اند، و اگر رویگردان شدند پس تنها رســانیدن (تبلیغ) بر ذمهٔ تو است، و الله به بندگان بینا است. ﴿۲۱﴾ البته آنانِ که به آیات الله کفر می‌ورزند و پیغمبران را به ناحق می‌کشــند، و کســانی از مردم را که به عدل و انصاف امر می‌کنند، می‌کشــند پس آن‌ها را به عذاب دردناکی مژده بده. ﴿۲۲﴾ این گروه آنانی‌اند که اعمال‌شــان در دنیا و آخرت نابود و ضائع گردیده اســت، و برای آن‌ها هیچ مددگاری نیست.

أَلَمْ تَرَ إِلَى ٱلَّذِينَ أُوتُواْ نَصِيبًا مِّنَ ٱلْكِتَـٰبِ يُدْعَوْنَ إِلَىٰ كِتَـٰبِ
ٱللَّهِ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ يَتَوَلَّىٰ فَرِيقٌ مِّنْهُمْ وَهُم مُّعْرِضُونَ ﴿٢٣﴾
ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُواْ لَن تَمَسَّنَا ٱلنَّارُ إِلَّآ أَيَّامًا مَّعْدُودَٰتٍ ۖ
وَغَرَّهُمْ فِى دِينِهِم مَّا كَانُواْ يَفْتَرُونَ ﴿٢٤﴾ فَكَيْفَ إِذَا جَمَعْنَـٰهُمْ
لِيَوْمٍ لَّا رَيْبَ فِيهِ وَوُفِّيَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ وَهُمْ
لَا يُظْلَمُونَ ﴿٢٥﴾ قُلِ ٱللَّهُمَّ مَـٰلِكَ ٱلْمُلْكِ تُؤْتِى ٱلْمُلْكَ مَن
تَشَآءُ وَتَنزِعُ ٱلْمُلْكَ مِمَّن تَشَآءُ وَتُعِزُّ مَن تَشَآءُ وَتُذِلُّ مَن
تَشَآءُ ۖ بِيَدِكَ ٱلْخَيْرُ ۖ إِنَّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٦﴾ تُولِجُ ٱلَّيْلَ
فِى ٱلنَّهَارِ وَتُولِجُ ٱلنَّهَارَ فِى ٱلَّيْلِ ۖ وَتُخْرِجُ ٱلْحَىَّ مِنَ ٱلْمَيِّتِ
وَتُخْرِجُ ٱلْمَيِّتَ مِنَ ٱلْحَىِّ ۖ وَتَرْزُقُ مَن تَشَآءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٢٧﴾
لَّا يَتَّخِذِ ٱلْمُؤْمِنُونَ ٱلْكَـٰفِرِينَ أَوْلِيَآءَ مِن دُونِ ٱلْمُؤْمِنِينَ ۖ
وَمَن يَفْعَلْ ذَٰلِكَ فَلَيْسَ مِنَ ٱللَّهِ فِى شَىْءٍ إِلَّآ أَن تَتَّقُواْ مِنْهُمْ
تُقَـٰةً ۗ وَيُحَذِّرُكُمُ ٱللَّهُ نَفْسَهُۥ ۗ وَإِلَى ٱللَّهِ ٱلْمَصِيرُ ﴿٢٨﴾ قُلْ
إِن تُخْفُواْ مَا فِى صُدُورِكُمْ أَوْ تُبْدُوهُ يَعْلَمْهُ ٱللَّهُ ۗ وَيَعْلَمُ
مَا فِى ٱلسَّمَـٰوَٰتِ وَمَا فِى ٱلْأَرْضِ ۗ وَٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٩﴾

﴿۲۳﴾ آیا آنانِ را که حصهٔ از علم (کتاب سماوی) داده شده‌اند ندیدی که به سوی کتاب الله فراخوانده می‌شوند تا میان آنها قضاوت کند، باز گروهی از آن‌ها درحالی که اعراض‌کنان‌اند رو می‌گرداند. ﴿۲٤﴾ (سبب روگردانی‌شان) به این خاطر است که گفتند آتش دوزخ به ما نخواهد رسید مگر چند روزی اندک، و افتراهای شان در دین‌شان آنان را فریب داد. ﴿۲۵﴾ پس حال آنها چگونه خواهد بود وقتی که آنها را در روزی جمع کنیم که هیچ شکی در (آمدنِ) آن نیست، و به هر شخص (جزای) آنچه کرده است کاملاً داده شود، و بر آن‌ها ظلم نمی شود. ﴿۲٦﴾ بگو: ای پروردگارا! تو متصرف و صاحب بادشاهی (جهان) هستی، بادشاهی را به هر کسی که بخواهی می‌دهی، و بادشاهی را از هر کسی که بخواهی سلب می‌کنی، و کسی را که تو بخواهی عزت می‌دهی، و کسی را که تو بخواهی ذلیل می‌کنی، تمامی نیکی‌ها تنها به دست تو است، بی گمان تو بر هرچیز قدرت کامل داری. ﴿۲۷﴾ (یکی از علامات قدرت تو این است که) شب را در روز داخل می‌کنی، و روز را در شب داخل می‌کنی، و زنده را از مرده بیرون می کنی، و مرده را از زنده بیرون می‌آوری، و هر کسی را که بخواهی بی‌شمار روزی می‌دهی. ﴿۲۸﴾ نباید مؤمنان کافران را به جای مؤمنان به دوستی بگیرند، و هرکس این چنین کند پس در مقابل عهد الله در هیچ مرتبه ای نیست، مگر اینکه خود را از ضرر آن‌ها نگاه دارید، و الله شما را از (عظمت و جلال) خود می‌ترساند، و بازگشت شما به طرف او است. ﴿۲۹﴾ بگو: اگر آنچه که در سینه‌های تان دارید، بپوشانید یا اظهار کنید (در هردو صورت) الله آن را می‌داند و (بلکه) الله آنچه که در آسمان‌ها و آنچه که در زمین است می‌داند، و (مانند علم خود) الله به هرچیز قدرت کامل دارد.

يَوۡمَ تَجِدُ كُلُّ نَفۡسٖ مَّا عَمِلَتۡ مِنۡ خَيۡرٖ مُّحۡضَرٗا وَمَا عَمِلَتۡ
مِن سُوٓءٖ تَوَدُّ لَوۡ أَنَّ بَيۡنَهَا وَبَيۡنَهُۥٓ أَمَدَۢا بَعِيدٗاۗ وَيُحَذِّرُكُمُ ٱللَّهُ
نَفۡسَهُۥۗ وَٱللَّهُ رَءُوفُۢ بِٱلۡعِبَادِ ٣٠ قُلۡ إِن كُنتُمۡ تُحِبُّونَ ٱللَّهَ
فَٱتَّبِعُونِي يُحۡبِبۡكُمُ ٱللَّهُ وَيَغۡفِرۡ لَكُمۡ ذُنُوبَكُمۡۚ وَٱللَّهُ غَفُورٞ
رَّحِيمٞ ٣١ قُلۡ أَطِيعُواْ ٱللَّهَ وَٱلرَّسُولَۖ فَإِن تَوَلَّوۡاْ فَإِنَّ ٱللَّهَ لَا يُحِبُّ

ٱلۡكَٰفِرِينَ ٣٢ ۞ إِنَّ ٱللَّهَ ٱصۡطَفَىٰٓ ءَادَمَ وَنُوحٗا وَءَالَ إِبۡرَٰهِيمَ
وَءَالَ عِمۡرَٰنَ عَلَى ٱلۡعَٰلَمِينَ ٣٣ ذُرِّيَّةَۢ بَعۡضُهَا مِنۢ بَعۡضٖۗ وَٱللَّهُ
سَمِيعٌ عَلِيمٌ ٣٤ إِذۡ قَالَتِ ٱمۡرَأَتُ عِمۡرَٰنَ رَبِّ إِنِّي نَذَرۡتُ لَكَ
مَا فِي بَطۡنِي مُحَرَّرٗا فَتَقَبَّلۡ مِنِّيٓۖ إِنَّكَ أَنتَ ٱلسَّمِيعُ ٱلۡعَلِيمُ ٣٥
فَلَمَّا وَضَعَتۡهَا قَالَتۡ رَبِّ إِنِّي وَضَعۡتُهَآ أُنثَىٰ وَٱللَّهُ أَعۡلَمُ بِمَا وَضَعَتۡ
وَلَيۡسَ ٱلذَّكَرُ كَٱلۡأُنثَىٰۖ وَإِنِّي سَمَّيۡتُهَا مَرۡيَمَ وَإِنِّيٓ أُعِيذُهَا بِكَ
وَذُرِّيَّتَهَا مِنَ ٱلشَّيۡطَٰنِ ٱلرَّجِيمِ ٣٦ فَتَقَبَّلَهَا رَبُّهَا بِقَبُولٍ
حَسَنٖ وَأَنۢبَتَهَا نَبَاتًا حَسَنٗا وَكَفَّلَهَا زَكَرِيَّاۖ كُلَّمَا دَخَلَ عَلَيۡهَا
زَكَرِيَّا ٱلۡمِحۡرَابَ وَجَدَ عِندَهَا رِزۡقٗاۖ قَالَ يَٰمَرۡيَمُ أَنَّىٰ لَكِ هَٰذَاۖ
قَالَتۡ هُوَ مِنۡ عِندِ ٱللَّهِۖ إِنَّ ٱللَّهَ يَرۡزُقُ مَن يَشَآءُ بِغَيۡرِ حِسَابٍ ٣٧

﴿۳۰﴾ روزی که هرشخص هر آنچه از نیکی و بدی انجام داده‌است، حاضر می‌یابد (در آن روز دوســـت دارد (و آرزو می کند) که ای کاش در بین او و آنچه از بدی انجام داده اســـت مســـافهٔ دور می بود (که بدی‌های خود را نمی‌دید) و الله شما را از (عذاب) خود می‌ترســـاند، و الله به بندگان خود مشـــفق و مهربان اســـت. ﴿۳۱﴾ بگو: اگر شما الله را دوســـت دارید پس از من پیروی کنید تا الله شـــما را دوســـت بدارد، و گناهان شـــما را بیامرزد، والله آمرزندهٔ مهربان است. ﴿۳۲﴾ بگو: از الله و رسول او اطاعت کنید، پس اگر (از اطاعت الله و رسول او) رویگردان شدند، پس (بدانند که کافر شده اند و) الله کافران را دوســـت ندارد. ﴿۳۳﴾ بی گمـــان الله آدم و نوح و آل ابراهیـــم و آل عمران را (برای پیغامبـــری) برگزید (و بر دیگر اهل عالـــم برتری داد). ﴿۳٤﴾ (در حالیکه همگی از یک نســـل‌اند که) بعضی آن‌ها از بعضی دیگر است، و الله شـــنوا و دانا است. ﴿۳۵﴾ (به یاد آور کـــه) چـــون زن عمران گفت: ای پروردگارم، البته آنچه را که در شـــکم من اســـت خـــاص به رضای تو نذر کردم (بر خود لازم کردم) تا (از کارهای دنیا) آزاد باشـــد، پس از من قبول کن، بی گمان تو شـــنوا و دانائی. ﴿۳٦﴾ پس چون آن را زائید گفت: ای ربّ من! من دختر زاده ام، و الله بر آنچه او زاده بود داناتر بود (و به طور حســـرت گفت) و مرد مانند زن (کمزور) نمی‌باشـــد و من آن را مریم نام نهادم و او و اولاد او را از شـــرّ شـــیطان رانده شده در پناه تو می‌ســـپارم. ﴿۳۷﴾ پس پروردگارش (مریم) را قبول نیک کرد و او را نیک رویانید (بزرگ کرد)، و زکریا را سرپرســـت او ســـاخت، هرگاه زکریا داخل عبادتگاه می‌شـــد نزد او (مریم) خوردنی می‌یافت، زکریا گفت: ای مریم! این رزق به تو از کجا می‌آید؟ مریم گفت: این رزق از جانب الله می‌آید: بی گمان الله کسی را که بخواهد بدون حساب روزی می‌دهد (بدون زحمت و تکلیف).

هُنَالِكَ دَعَا زَكَرِيَّا رَبَّهُۥۖ قَالَ رَبِّ هَبۡ لِي مِن لَّدُنكَ ذُرِّيَّةٗ
طَيِّبَةًۖ إِنَّكَ سَمِيعُ ٱلدُّعَآءِ ﴿٣٨﴾ فَنَادَتۡهُ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ وَهُوَ قَآئِمٞ
يُصَلِّي فِي ٱلۡمِحۡرَابِ أَنَّ ٱللَّهَ يُبَشِّرُكَ بِيَحۡيَىٰ مُصَدِّقَۢا بِكَلِمَةٖ
مِّنَ ٱللَّهِ وَسَيِّدٗا وَحَصُورٗا وَنَبِيّٗا مِّنَ ٱلصَّٰلِحِينَ ﴿٣٩﴾ قَالَ رَبِّ
أَنَّىٰ يَكُونُ لِي غُلَٰمٞ وَقَدۡ بَلَغَنِيَ ٱلۡكِبَرُ وَٱمۡرَأَتِي عَاقِرٞۖ قَالَ
كَذَٰلِكَ ٱللَّهُ يَفۡعَلُ مَا يَشَآءُ ﴿٤٠﴾ قَالَ رَبِّ ٱجۡعَل لِّيٓ ءَايَةٗۖ
قَالَ ءَايَتُكَ أَلَّا تُكَلِّمَ ٱلنَّاسَ ثَلَٰثَةَ أَيَّامٍ إِلَّا رَمۡزٗاۗ وَٱذۡكُر
رَّبَّكَ كَثِيرٗا وَسَبِّحۡ بِٱلۡعَشِيِّ وَٱلۡإِبۡكَٰرِ ﴿٤١﴾ وَإِذۡ قَالَتِ
ٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ يَٰمَرۡيَمُ إِنَّ ٱللَّهَ ٱصۡطَفَىٰكِ وَطَهَّرَكِ وَٱصۡطَفَىٰكِ
عَلَىٰ نِسَآءِ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿٤٢﴾ يَٰمَرۡيَمُ ٱقۡنُتِي لِرَبِّكِ وَٱسۡجُدِي
وَٱرۡكَعِي مَعَ ٱلرَّٰكِعِينَ ﴿٤٣﴾ ذَٰلِكَ مِنۡ أَنۢبَآءِ ٱلۡغَيۡبِ نُوحِيهِ إِلَيۡكَۚ
وَمَا كُنتَ لَدَيۡهِمۡ إِذۡ يُلۡقُونَ أَقۡلَٰمَهُمۡ أَيُّهُمۡ يَكۡفُلُ مَرۡيَمَ
وَمَا كُنتَ لَدَيۡهِمۡ إِذۡ يَخۡتَصِمُونَ ﴿٤٤﴾ إِذۡ قَالَتِ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ
يَٰمَرۡيَمُ إِنَّ ٱللَّهَ يُبَشِّرُكِ بِكَلِمَةٖ مِّنۡهُ ٱسۡمُهُ ٱلۡمَسِيحُ عِيسَى
ٱبۡنُ مَرۡيَمَ وَجِيهٗا فِي ٱلدُّنۡيَا وَٱلۡأٓخِرَةِ وَمِنَ ٱلۡمُقَرَّبِينَ ﴿٤٥﴾

﴿۳۸﴾ در آنجـــا زکریا پروردگار خود را به دعا خوانـــد (و) گفت: ای پروردگارم! برای من از نزد خود نســـل پاکیزه ببخش؛ بی گمان تو شـــنوندهٔ دعائی. ﴿۳۹﴾ در حالیکه او (زکریا) در عبادتگاه نماز می‌خواند فرشته‌ها او را صدا زدند که الله تو را (به پسری بنام) یحیی مژده می‌دهد، که تصدیق‌کنندهٔ کلمه الله (عیســـی) اســـت، و سرور و پیشوا، و دور از گناهان، و پیغمبری از صالحان اســـت. ﴿٤۰﴾ زکریا گفت: ای پروردگارم! چطور مرا پســـر خواهد بود؟ در حالیکه به عمر پیری رسیده‌ام. و زنم نازای است، (الله) گفت: هم چنان اســـت، الله چیزی که بخواهد انجام میدهـــد. ﴿٤۱﴾ (زکریا) گفت: ای پروردگارم! برای من نشـــانه‌ای تعین کن (که از آن قرارگرفتن حمل را بدانم) الله گفت: نشانهٔ تو این اســـت که تا سه روز با مردم سخن‌نگویی، مگر به اشـــاره، و (به خاطر شکر) پروردگار خود را بســـیار یاد کن و صبح و شام او را تسبیح بگو. ﴿٤۲﴾ و (به یاد آور) هنگامی که فرشـــته‌ها گفتند: ای مریم! البته الله تو را برگزیده است (برای عبادت خود) و پاکیزه ات گردانیده و تو را بر دیگر زنانِ عالم برتری داده اســـت. ﴿٤۳﴾ ای مریم! پروردگارت را باعاجزی و تواضع اطاعت وعبادت کن، و ســـجده کن و با رکوع کنندگان رکوع کن (با نمازخوانان نماز بخوان). ﴿٤٤﴾ (این داســـتان مریم و زکریا) از خبرهای غیبی است که آن را بـــه تو وحی می‌کنیـــم، و تو نزد آن‌ها حاضر نبودی وقتـــی که قلم‌های خویش را می‌انداختند تا کدامشـــان کفالت و سرپرستی مریم را به عهده گیرد، و تو نزد آن‌ها نبودی وقتی (در مورد پرورش مریم) با یکدیگر مناقشـــه و کشمکش می‌کردند. ﴿٤۵﴾ (یادآور شو) وقتی که فرشته‌ها گفتند: ای مریم! البته الله تو را به کلمهٔ خود که نامش عیسی پسر مریم اســـت مژده می‌دهد، که در دنیا و آخرت والا مقام، و از جملهٔ مقربان (دربار الهی) است.

وَيُكَلِّمُ ٱلنَّاسَ فِي ٱلۡمَهۡدِ وَكَهۡلٗا وَمِنَ ٱلصَّٰلِحِينَ ٤٦
قَالَتۡ رَبِّ أَنَّىٰ يَكُونُ لِي وَلَدٞ وَلَمۡ يَمۡسَسۡنِي بَشَرٞۖ قَالَ كَذَٰلِكِ
ٱللَّهُ يَخۡلُقُ مَا يَشَآءُۚ إِذَا قَضَىٰٓ أَمۡرٗا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُۥ كُن فَيَكُونُ
٤٧ وَيُعَلِّمُهُ ٱلۡكِتَٰبَ وَٱلۡحِكۡمَةَ وَٱلتَّوۡرَىٰةَ وَٱلۡإِنجِيلَ
٤٨ وَرَسُولًا إِلَىٰ بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ أَنِّي قَدۡ جِئۡتُكُم بِـَٔايَةٖ مِّن
رَّبِّكُمۡ أَنِّيٓ أَخۡلُقُ لَكُم مِّنَ ٱلطِّينِ كَهَيۡـَٔةِ ٱلطَّيۡرِ فَأَنفُخُ
فِيهِ فَيَكُونُ طَيۡرَۢا بِإِذۡنِ ٱللَّهِۖ وَأُبۡرِئُ ٱلۡأَكۡمَهَ وَٱلۡأَبۡرَصَ
وَأُحۡيِ ٱلۡمَوۡتَىٰ بِإِذۡنِ ٱللَّهِۖ وَأُنَبِّئُكُم بِمَا تَأۡكُلُونَ وَمَا تَدَّخِرُونَ
فِي بُيُوتِكُمۡۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَةٗ لَّكُمۡ إِن كُنتُم مُّؤۡمِنِينَ ٤٩
وَمُصَدِّقٗا لِّمَا بَيۡنَ يَدَيَّ مِنَ ٱلتَّوۡرَىٰةِ وَلِأُحِلَّ لَكُم
بَعۡضَ ٱلَّذِي حُرِّمَ عَلَيۡكُمۡۚ وَجِئۡتُكُم بِـَٔايَةٖ مِّن رَّبِّكُمۡ
فَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ وَأَطِيعُونِ ٥٠ إِنَّ ٱللَّهَ رَبِّي وَرَبُّكُمۡ فَٱعۡبُدُوهُۚ
هَٰذَا صِرَٰطٞ مُّسۡتَقِيمٞ ٥١ ۞ فَلَمَّآ أَحَسَّ عِيسَىٰ مِنۡهُمُ
ٱلۡكُفۡرَ قَالَ مَنۡ أَنصَارِيٓ إِلَى ٱللَّهِۖ قَالَ ٱلۡحَوَارِيُّونَ نَحۡنُ
أَنصَارُ ٱللَّهِ ءَامَنَّا بِٱللَّهِ وَٱشۡهَدۡ بِأَنَّا مُسۡلِمُونَ ٥٢

﴿٤٦﴾ (و از عجائب آن پسر این است که) با مردم در گهواره و در وقت بزرگ سالی (نیز) سخن می گوید، و از جملهٔ صالحان است. ﴿٤٧﴾ مریم گفت: ای پروردگارم! چطور صاحب فرزند می شوم؟ در حالیکه دست هیچ انسانی به من نرسیده است؟ (جبرئیل) گفت: همچنین است، الله هرچیزی را که بخواهد بوجود می‌آرد (زیرا سنت الله این است که) چون آفریدن چیزی را فیصله کند می‌گوید: موجود شو پس فورا موجود می‌شود. ﴿٤٨﴾ (دیگر اوصاف آن پسر این است که الله) کتاب و حکمت و تورات و انجیل را به او می‌آموزد. ﴿٤٩﴾ و او را (به حیث) پیغمبر به سوی بنی اسرائیل می‌فرستد تا (به مردم بگوید) البته من با معجزه‌ای از طرف پروردگارتان پیش شما آمده‌ام، (آن معجزه این است که) من از گِل مانند شکل پرنده برای شما می‌سازم، باز در آن می‌دمم که به امر الله پرنده می شود، و کورِ مادر زاد و شخص مبتلا به مرضِ برص (پیس) را به امر الله علاج می‌کنم، و مرده را به امر الله زنده می‌کنم، و شما را از چیزی که (روزانه) می‌خورید و از چیزی که در خانه‌های خود (برای آینده) ذخیره می‌کنید خبر می‌دهم، یقینًا درین (معجزه ها) نشانه‌ای (دلیل نبوت من) برای شما است اگر یقین‌کننده هستید. ﴿٥٠﴾ و (آمده‌ام تا) تصدیق‌کننده تورات باشم که پیش از من آمده بود، و (آمده‌ام) تا برای شما حلال گردانم بعضی چیزهای که در تورات بر شما حرام است، و به شما نشانه و دلیلی از نزد پروردگارتان آوردم، پس از الله بترسید و مرا اطاعت کنید. ﴿٥١﴾ بی گمان الله (متصرف و) معبود من و (متصّرف و) معبود شما است، پس او را عبادت کنید که همین راه راست است (نه که من و مادرم را بپرستید).
﴿٥٢﴾ باز وقتی عیسی از آنها احساس کفر کرد گفت: کیست یاور من (در دعوت به سوی (دین) الله؟ اصحاب مخلص عیسی (حواریّون) گفتند: ما یاوران (دین) الله هستیم (که) به الله ایمان آورده‌ایم، (لذا) گواه باش که ما مسلمانیم.

رَبَّنَآ ءَامَنَّا بِمَآ أَنزَلۡتَ وَٱتَّبَعۡنَا ٱلرَّسُولَ فَٱكۡتُبۡنَا مَعَ ٱلشَّٰهِدِينَ ﴿٥٣﴾ وَمَكَرُواْ وَمَكَرَ ٱللَّهُۖ وَٱللَّهُ خَيۡرُ ٱلۡمَٰكِرِينَ ﴿٥٤﴾ إِذۡ قَالَ ٱللَّهُ يَٰعِيسَىٰٓ إِنِّي مُتَوَفِّيكَ وَرَافِعُكَ إِلَيَّ وَمُطَهِّرُكَ مِنَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَجَاعِلُ ٱلَّذِينَ ٱتَّبَعُوكَ فَوۡقَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓاْ إِلَىٰ يَوۡمِ ٱلۡقِيَٰمَةِۖ ثُمَّ إِلَيَّ مَرۡجِعُكُمۡ فَأَحۡكُمُ بَيۡنَكُمۡ فِيمَا كُنتُمۡ فِيهِ تَخۡتَلِفُونَ ﴿٥٥﴾ فَأَمَّا ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ فَأُعَذِّبُهُمۡ عَذَابٗا شَدِيدٗا فِي ٱلدُّنۡيَا وَٱلۡأٓخِرَةِ وَمَا لَهُم مِّن نَّٰصِرِينَ ﴿٥٦﴾ وَأَمَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ فَيُوَفِّيهِمۡ أُجُورَهُمۡۗ وَٱللَّهُ لَا يُحِبُّ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٥٧﴾ ذَٰلِكَ نَتۡلُوهُ عَلَيۡكَ مِنَ ٱلۡأٓيَٰتِ وَٱلذِّكۡرِ ٱلۡحَكِيمِ ﴿٥٨﴾ إِنَّ مَثَلَ عِيسَىٰ عِندَ ٱللَّهِ كَمَثَلِ ءَادَمَۖ خَلَقَهُۥ مِن تُرَابٖ ثُمَّ قَالَ لَهُۥ كُن فَيَكُونُ ﴿٥٩﴾ ٱلۡحَقُّ مِن رَّبِّكَ فَلَا تَكُن مِّنَ ٱلۡمُمۡتَرِينَ ﴿٦٠﴾ فَمَنۡ حَآجَّكَ فِيهِ مِنۢ بَعۡدِ مَا جَآءَكَ مِنَ ٱلۡعِلۡمِ فَقُلۡ تَعَالَوۡاْ نَدۡعُ أَبۡنَآءَنَا وَأَبۡنَآءَكُمۡ وَنِسَآءَنَا وَنِسَآءَكُمۡ وَأَنفُسَنَا وَأَنفُسَكُمۡ ثُمَّ نَبۡتَهِلۡ فَنَجۡعَل لَّعۡنَتَ ٱللَّهِ عَلَى ٱلۡكَٰذِبِينَ ﴿٦١﴾

﴿۵۳﴾ ای پرودگارمـــا! ما بـــه آنچه که تو نازل کرده ای ایمـــان آوردیم و از این پیغمبر متابعـــت کردیم، پـــس ما را همراه گواهان (راه حق) بنویـــس. ﴿٥٤﴾ و (یهودی‌ها برای کشـــتن عیسی) حیله و چاره کردند و الله (هم برای نجات عیسی) چاره‌جویی کرد و الله بهترین چاره‌جویان است. ﴿۵۵﴾ (به یادآورحیلهٔ نجات عیسی را) وقتی که الله گفت: ای عیســـی! البته (در آینده) تو را می میرانم (لیکن فعلًا) به ســـوی خود بالا می برم، و تو را از شـــرّ کافران پاک می کنم، و آنانِ را که از تو متابعت کردند بر آنانِ که کافر شـــده‌اند بالاتـــر می گردانم، (و این فوقیت) تا روز قیامت (خواهد بود)، باز بازگشـــت شـــما به طرف من اســـت، باز (در میان شما) در چیزی که با هم اختلاف می‌کردید فیصله خواهم کرد. ﴿٥٦﴾ پس کسانی که کفر ورزیدند آن‌ها را در دنیا و آخرت عذاب سخت خواهم داد، و هیچ یار و مددگاری ندارند (که به آنان امیدی داشـــته باشند). ﴿۵۷﴾ و امّا آنانِ که ایمـــان آوردند و کارهای نیک کردند پس الله ثواب آن‌هـــا را بطور کامل می دهد، و الله ظالمان را دوســـت ندارد. ﴿۵۸﴾ این کلام (قرآن) را بـــر تو تلاوت می‌کنیم (که این) از جملهٔ آیات ربّانی و سرشـــار از نصیحت‌های حکیمانه است. ﴿۵۹﴾ یقینًا مثال عیسی (در آفریدن بدون پدر) نزد الله مانند مثال آدم اســـت که او را از خاک آفرید باز به او فرمود: باش، پس شـــد. ﴿٦٠﴾ این (سخن) حق (بنده و رســـول‌بودن عیسی) از نزد پروردگار توســـت پس (تو ای مخاطب) از جملهٔ شـــک‌کنندگان مباش. ﴿٦١﴾ پس هرکس در این باره پس از آنکه علم و دلیل قطعی به تو رســـیده است با تو به مجادله پرداخت پس بگو (مخالفین را که) بیایید ما اولاد خود را، و شـــما اولاد خود را و ما زنان خود را و شـــما زنان تان را طلب کنیم و ما خود حاضر شـــویم و شما هم خود حاضر شوید پس دستِ دعا و عاجزی به‌سوی الله دراز می‌کنیم و لعنت الله را بر دروغگویان قرار می‌دهیم.

إِنَّ هَٰذَا لَهُوَ ٱلۡقَصَصُ ٱلۡحَقُّۚ وَمَا مِنۡ إِلَٰهٍ إِلَّا ٱللَّهُۚ وَإِنَّ ٱللَّهَ لَهُوَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡحَكِيمُ ﴿٦٢﴾ فَإِن تَوَلَّوۡاْ فَإِنَّ ٱللَّهَ عَلِيمُۢ بِٱلۡمُفۡسِدِينَ ﴿٦٣﴾ قُلۡ يَٰٓأَهۡلَ ٱلۡكِتَٰبِ تَعَالَوۡاْ إِلَىٰ كَلِمَةٖ سَوَآءِۭ بَيۡنَنَا وَبَيۡنَكُمۡ أَلَّا نَعۡبُدَ إِلَّا ٱللَّهَ وَلَا نُشۡرِكَ بِهِۦ شَيۡـٔٗا وَلَا يَتَّخِذَ بَعۡضُنَا بَعۡضًا أَرۡبَابٗا مِّن دُونِ ٱللَّهِۚ فَإِن تَوَلَّوۡاْ فَقُولُواْ ٱشۡهَدُواْ بِأَنَّا مُسۡلِمُونَ ﴿٦٤﴾ يَٰٓأَهۡلَ ٱلۡكِتَٰبِ لِمَ تُحَآجُّونَ فِيٓ إِبۡرَٰهِيمَ وَمَآ أُنزِلَتِ ٱلتَّوۡرَىٰةُ وَٱلۡإِنجِيلُ إِلَّا مِنۢ بَعۡدِهِۦٓۚ أَفَلَا تَعۡقِلُونَ ﴿٦٥﴾ هَٰٓأَنتُمۡ هَٰٓؤُلَآءِ حَٰجَجۡتُمۡ فِيمَا لَكُم بِهِۦ عِلۡمٞ فَلِمَ تُحَآجُّونَ فِيمَا لَيۡسَ لَكُم بِهِۦ عِلۡمٞۚ وَٱللَّهُ يَعۡلَمُ وَأَنتُمۡ لَا تَعۡلَمُونَ ﴿٦٦﴾ مَا كَانَ إِبۡرَٰهِيمُ يَهُودِيّٗا وَلَا نَصۡرَانِيّٗا وَلَٰكِن كَانَ حَنِيفٗا مُّسۡلِمٗا وَمَا كَانَ مِنَ ٱلۡمُشۡرِكِينَ ﴿٦٧﴾ إِنَّ أَوۡلَى ٱلنَّاسِ بِإِبۡرَٰهِيمَ لَلَّذِينَ ٱتَّبَعُوهُ وَهَٰذَا ٱلنَّبِيُّ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْۗ وَٱللَّهُ وَلِيُّ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿٦٨﴾ وَدَّت طَّآئِفَةٞ مِّنۡ أَهۡلِ ٱلۡكِتَٰبِ لَوۡ يُضِلُّونَكُمۡ وَمَا يُضِلُّونَ إِلَّآ أَنفُسَهُمۡ وَمَا يَشۡعُرُونَ ﴿٦٩﴾ يَٰٓأَهۡلَ ٱلۡكِتَٰبِ لِمَ تَكۡفُرُونَ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ وَأَنتُمۡ تَشۡهَدُونَ ﴿٧٠﴾

﴿٦٢﴾ یقینًا همین است قصهٔ راست (دربارهٔ عیسی)، و هیچ معبودی برحق غیر از الله نیست، بی گمان الله غالب و باحکمت است. ﴿٦٣﴾ پس اگر روی گرداندند (از توحید، پرواه مکن چون) بی گمان الله به حال مفسدان دانا است. ﴿٦٤﴾ بگو: ای اهل کتاب بیایید به سوی سخنی که بین ما و شما مشترک است (آن سخن این است) که غیر از الله کسی را عبادت نکنیم، و چیزی را شریک او نسازیم، و بعض ما بعضِ دیگر را بجز الله، ربّ (مالک تحریم و تحلیل) قرار ندهد، پس اگر (ازین دعوت) رویگردان شدند پس (ای اهل کتاب) گواه باشید که ما مسلمانیم (منقاد حکم الله ایم و بس). ﴿٦٥﴾ ای اهل کتاب چرا دربارهٔ ابراهیم مجادله می‌کنید؟ در حالیکه تورات و انجیل نازل نشده مگر بعد از ابراهیم، آیا نمی‌فهمید؟. ﴿٦٦﴾ آگاه باشید، شما همان گروهی هستید که دربارهٔ چیزی که به آن علم داشتید مجادله کردید پس چرا دربارهٔ چیزی که به آن علم ندارید مجادله می‌کنید؟ و الله (هرچیز را) می‌داند و شما نمی‌دانید. ﴿٦٧﴾ (حقیقت این است که) ابراهیم نه یهودی بود و نه نصرانی، و لیکن از شرک متنفّر و تسلیم فرمان الله بود، و از جملهٔ مشرکان نبود. ﴿٦٨﴾ یقینًا نزدیک‌ترینِ مردمان (در راه توحید) به ابراهیم کسانی بودند که از او پیروی کردند، و (نیز) این پیغمبر و آنانِ که به او ایمان آوردند و الله کارساز و مددگار مؤمنان است. ﴿٦٩﴾ گروهی از اهل کتاب آرزو داشتند که شما را گمراه سازند، و (در حقیقت) گمراه نمی‌سازند مگر خود را و (لیکن) نمی فهمند. ﴿٧٠﴾ ای اهل کتاب! چرا به آیات الله کفر می ورزید (انکار می‌کنید)؟ در حالیکه شما (نشانه‌های نبوّت محمد ﷺ را در کتب خودتان می بینید و در دل به حق‌بودن آن) گواهی می‌دهید.

يَٰٓأَهۡلَ ٱلۡكِتَٰبِ لِمَ تَلۡبِسُونَ ٱلۡحَقَّ بِٱلۡبَٰطِلِ وَتَكۡتُمُونَ ٱلۡحَقَّ
وَأَنتُمۡ تَعۡلَمُونَ ﴿٧١﴾ وَقَالَت طَّآئِفَةٞ مِّنۡ أَهۡلِ ٱلۡكِتَٰبِ ءَامِنُواْ
بِٱلَّذِيٓ أُنزِلَ عَلَى ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَجۡهَ ٱلنَّهَارِ وَٱكۡفُرُوٓاْ ءَاخِرَهُۥ
لَعَلَّهُمۡ يَرۡجِعُونَ ﴿٧٢﴾ وَلَا تُؤۡمِنُوٓاْ إِلَّا لِمَن تَبِعَ دِينَكُمۡ قُلۡ إِنَّ
ٱلۡهُدَىٰ هُدَى ٱللَّهِ أَن يُؤۡتَىٰٓ أَحَدٞ مِّثۡلَ مَآ أُوتِيتُمۡ أَوۡ يُحَآجُّوكُمۡ
عِندَ رَبِّكُمۡۗ قُلۡ إِنَّ ٱلۡفَضۡلَ بِيَدِ ٱللَّهِ يُؤۡتِيهِ مَن يَشَآءُۗ وَٱللَّهُ
وَٰسِعٌ عَلِيمٞ ﴿٧٣﴾ يَخۡتَصُّ بِرَحۡمَتِهِۦ مَن يَشَآءُۗ وَٱللَّهُ ذُو ٱلۡفَضۡلِ
ٱلۡعَظِيمِ ﴿٧٤﴾ ۞ وَمِنۡ أَهۡلِ ٱلۡكِتَٰبِ مَنۡ إِن تَأۡمَنۡهُ بِقِنطَارٖ
يُؤَدِّهِۦٓ إِلَيۡكَ وَمِنۡهُم مَّنۡ إِن تَأۡمَنۡهُ بِدِينَارٖ لَّا يُؤَدِّهِۦٓ إِلَيۡكَ
إِلَّا مَا دُمۡتَ عَلَيۡهِ قَآئِمٗاۗ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمۡ قَالُواْ لَيۡسَ عَلَيۡنَا فِي
ٱلۡأُمِّيِّـۧنَ سَبِيلٞ وَيَقُولُونَ عَلَى ٱللَّهِ ٱلۡكَذِبَ وَهُمۡ يَعۡلَمُونَ
﴿٧٥﴾ بَلَىٰۚ مَنۡ أَوۡفَىٰ بِعَهۡدِهِۦ وَٱتَّقَىٰ فَإِنَّ ٱللَّهَ يُحِبُّ ٱلۡمُتَّقِينَ
﴿٧٦﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ يَشۡتَرُونَ بِعَهۡدِ ٱللَّهِ وَأَيۡمَٰنِهِمۡ ثَمَنٗا قَلِيلًا
أُوْلَٰٓئِكَ لَا خَلَٰقَ لَهُمۡ فِي ٱلۡأٓخِرَةِ وَلَا يُكَلِّمُهُمُ ٱللَّهُ وَلَا يَنظُرُ
إِلَيۡهِمۡ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ وَلَا يُزَكِّيهِمۡ وَلَهُمۡ عَذَابٌ أَلِيمٞ ﴿٧٧﴾

﴿۷۱﴾ ای اهل کتاب، چرا حق را به باطل می پوشانید؟ و حق را (آگاهانه) کتمان می کنید؟ در حالیکه می‌دانید. ﴿۷۲﴾ و گروهی از اهل کتاب (به پیروان خود) گفتند: به آنچه بر مؤمنان نازل شده در اول روز ایمان آورید و در آخر روز به آن کفر ورزید (از ایمان خود برگردید)، تا شاید (این حال شما را دیده) از دین خود برگردند. ﴿۷۳﴾ (و می‌گویند) جز به کسی که از دین شما پیروی کند ایمان نیاورید، بگو: یقینًا هدایت (صحیح) همان هدایت الله است (و نیز می‌گویند: ایمان نیاورید به) کسی که مثل آنچه به شما داده شده، داده شود، یا (اینکه کسی بتواند) با شما در نزد پروردگارتان مجادله کند، بگو: (ای پیغمبر)، فضل و رحمت بدست الله است، آن را به کسی که بخواهد می‌دهد، و الله دارای فضل کشاده (و) دانا است. ﴿۷٤﴾ و الله کسی را که بخواهد به رحمت خود مخصوص می‌گرداند، و الله دارای فضل بزرگ است. ﴿۷۵﴾ و از اهل کتاب کسانی هست که اگر بطور امانت مال بسیار به او بسپاری آن را به تو بر می گرداند، و هست کسانی که اگر یک دینار را به او امانت بسپاری، آنرا دوباره بتو برنمی گرداند، مگر اینکه همیشه بالای سرش ایستاده باشی، این (خیانت) به سبب آن است که گفتند: ما در برابر بی‌سوادان مسئول نیستیم، و بر الله دروغ نسبت می دهند، در حالیکه آنان خود می‌دانند. ﴿۷٦﴾ بلی، هرکس به عهد خود وفا کند و پرهیزگار باشد (پس او نزد الله محبوب است و) بی گمان الله پرهیزگاران را دوست دارد ﴿۷۷﴾ یقینًا آنانِ که عهد و پیمان الله و سوگندهایشان را به بهای حقیر دنیا می‌فروشند این گروه در آخرت هیچ سهمی ندارند، و الله با آن‌ها سخن نمی گوید، و در روز قیامت به طرف آن‌ها نظر نمی کند، و آن‌ها را (از کفر) پاک نمی سازد، و برای آن‌ها عذاب دردناک است.

وَإِنَّ مِنۡهُمۡ لَفَرِيقٗا يَلۡوُۥنَ أَلۡسِنَتَهُم بِٱلۡكِتَٰبِ لِتَحۡسَبُوهُ
مِنَ ٱلۡكِتَٰبِ وَمَا هُوَ مِنَ ٱلۡكِتَٰبِ وَيَقُولُونَ هُوَ مِنۡ
عِندِ ٱللَّهِ وَمَا هُوَ مِنۡ عِندِ ٱللَّهِ وَيَقُولُونَ عَلَى ٱللَّهِ ٱلۡكَذِبَ
وَهُمۡ يَعۡلَمُونَ ﴿٧٨﴾ مَا كَانَ لِبَشَرٍ أَن يُؤۡتِيَهُ ٱللَّهُ ٱلۡكِتَٰبَ
وَٱلۡحُكۡمَ وَٱلنُّبُوَّةَ ثُمَّ يَقُولَ لِلنَّاسِ كُونُواْ عِبَادٗا لِّي مِن
دُونِ ٱللَّهِ وَلَٰكِن كُونُواْ رَبَّٰنِيِّـۧنَ بِمَا كُنتُمۡ تُعَلِّمُونَ
ٱلۡكِتَٰبَ وَبِمَا كُنتُمۡ تَدۡرُسُونَ ﴿٧٩﴾ وَلَا يَأۡمُرَكُمۡ أَن
تَتَّخِذُواْ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةَ وَٱلنَّبِيِّـۧنَ أَرۡبَابًاۗ أَيَأۡمُرُكُم بِٱلۡكُفۡرِ بَعۡدَ
إِذۡ أَنتُم مُّسۡلِمُونَ ﴿٨٠﴾ وَإِذۡ أَخَذَ ٱللَّهُ مِيثَٰقَ ٱلنَّبِيِّـۧنَ لَمَآ ءَاتَيۡتُكُم
مِّن كِتَٰبٖ وَحِكۡمَةٖ ثُمَّ جَآءَكُمۡ رَسُولٞ مُّصَدِّقٞ لِّمَا
مَعَكُمۡ لَتُؤۡمِنُنَّ بِهِۦ وَلَتَنصُرُنَّهُۥۚ قَالَ ءَأَقۡرَرۡتُمۡ وَأَخَذۡتُمۡ
عَلَىٰ ذَٰلِكُمۡ إِصۡرِيۖ قَالُوٓاْ أَقۡرَرۡنَاۚ قَالَ فَٱشۡهَدُواْ وَأَنَا۠ مَعَكُم
مِّنَ ٱلشَّٰهِدِينَ ﴿٨١﴾ فَمَن تَوَلَّىٰ بَعۡدَ ذَٰلِكَ فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ
ٱلۡفَٰسِقُونَ ﴿٨٢﴾ أَفَغَيۡرَ دِينِ ٱللَّهِ يَبۡغُونَ وَلَهُۥٓ أَسۡلَمَ مَن فِي
ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ طَوۡعٗا وَكَرۡهٗا وَإِلَيۡهِ يُرۡجَعُونَ ﴿٨٣﴾

﴿۷۸﴾ و البته گروهی از اهل کتاب هست که زبان‌های خود را در وقت خواندنِ کتاب (تورات) می‌پیچانند تا شما آن را از کتاب حساب کنید، حالیکه آن از تورات نیست، و می‌گویند: آن از جانب الله است، و در حقیقت از جانب الله نیست، و بر الله دروغ می‌بندند در حالیکه می‌دانند. ﴿۷۹﴾ برای هیچ بشری مناسب نیست که الله به او کتاب و حکم و پیغامبری بدهد باز به مردم بگوید الله را گذاشته بندگان من شوید، و لیکن (مناسب است که بگوید) به سبب آنچه می‌آموزید و می‌خوانید بندگان الله باشید. ﴿۸۰﴾ و به شما فرمان نمی دهد که فرشته‌ها و پیغامبران را متصرف و معبودان خود قرار دهید، آیا (معقول است که) شما را به کفر دستور دهد پس از اینکه شما مسلمان شدید؟!. ﴿۸۱﴾ و یادآور شو وقتی را که الله از پیغمبران عهد محکم گرفت که هرگاه به شما کتاب و حکمت دادم باز پیغمبری که تصدیق‌کننده آنچه با شما است نزد شما آید، حتما به او ایمان آرید و او را مدد کنید، فرمود:آیا اقرار کردید (به این عهد) و عهد محکم مرا در بارۀ آن قبول کردید؟ گفتند: اقرار کردیم، (الله) فرمود: پس گواه باشید (بر یکدیگر) و من هم با شما از جملۀ گواهان می‌باشم. ﴿۸۲﴾ پس هرکس پس از آن (از دین اسلام) روی گرداند پس ایشان فاسقان‌اند. ﴿۸۳﴾ آیا دینی غیر از دین الله را می‌خواهند؟ در حالیکه هرچه در آسمان‌ها و زمین است به خوشی یا اجبار منقاد و تسلیم او اند، و به سوی او بازگردانیده می شوند.

قُلۡ ءَامَنَّا بِٱللَّهِ وَمَآ أُنزِلَ عَلَيۡنَا وَمَآ أُنزِلَ عَلَىٰٓ إِبۡرَٰهِيمَ
وَإِسۡمَٰعِيلَ وَإِسۡحَٰقَ وَيَعۡقُوبَ وَٱلۡأَسۡبَاطِ وَمَآ أُوتِيَ مُوسَىٰ
وَعِيسَىٰ وَٱلنَّبِيُّونَ مِن رَّبِّهِمۡ لَا نُفَرِّقُ بَيۡنَ أَحَدٖ مِّنۡهُمۡ
وَنَحۡنُ لَهُۥ مُسۡلِمُونَ ﴿٨٤﴾ وَمَن يَبۡتَغِ غَيۡرَ ٱلۡإِسۡلَٰمِ دِينٗا فَلَن
يُقۡبَلَ مِنۡهُ وَهُوَ فِي ٱلۡأٓخِرَةِ مِنَ ٱلۡخَٰسِرِينَ ﴿٨٥﴾ كَيۡفَ
يَهۡدِي ٱللَّهُ قَوۡمٗا كَفَرُواْ بَعۡدَ إِيمَٰنِهِمۡ وَشَهِدُوٓاْ أَنَّ
ٱلرَّسُولَ حَقّٞ وَجَآءَهُمُ ٱلۡبَيِّنَٰتُۚ وَٱللَّهُ لَا يَهۡدِي ٱلۡقَوۡمَ
ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٨٦﴾ أُوْلَٰٓئِكَ جَزَآؤُهُمۡ أَنَّ عَلَيۡهِمۡ لَعۡنَةَ ٱللَّهِ
وَٱلۡمَلَٰٓئِكَةِ وَٱلنَّاسِ أَجۡمَعِينَ ﴿٨٧﴾ خَٰلِدِينَ فِيهَا لَا يُخَفَّفُ
عَنۡهُمُ ٱلۡعَذَابُ وَلَا هُمۡ يُنظَرُونَ ﴿٨٨﴾ إِلَّا ٱلَّذِينَ تَابُواْ مِنۢ
بَعۡدِ ذَٰلِكَ وَأَصۡلَحُواْ فَإِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٞ رَّحِيمٌ ﴿٨٩﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ
كَفَرُواْ بَعۡدَ إِيمَٰنِهِمۡ ثُمَّ ٱزۡدَادُواْ كُفۡرٗا لَّن تُقۡبَلَ تَوۡبَتُهُمۡ
وَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلضَّآلُّونَ ﴿٩٠﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَمَاتُواْ وَهُمۡ
كُفَّارٞ فَلَن يُقۡبَلَ مِنۡ أَحَدِهِم مِّلۡءُ ٱلۡأَرۡضِ ذَهَبٗا وَلَوِ
ٱفۡتَدَىٰ بِهِۦٓۗ أُوْلَٰٓئِكَ لَهُمۡ عَذَابٌ أَلِيمٞ وَمَا لَهُم مِّن نَّٰصِرِينَ ﴿٩١﴾

﴿۸٤﴾ بگـــو: (ما دینی غیر از دین الله را نمی‌خواهیـــم بلکه) به الله و به آنچه بر ما، و به آنچه بر ابراهیم و اســـماعیل و اســـحاق و یعقوب و نبیره‌های یعقوب نازل شده، و آنچه به موســـی و عیسی و دیگر پیغمبران از طرف پروردگارشان داده شده، ایمان آوردیم، بین هیچ یک از آن‌ها (در ایمان‌آوردن) فرق نمی‌گذاریم، و ما تســـلیم و منقاد الله هســـتیم و بس. ﴿۸۵﴾ و هرکه دینی غیر از اســـلام اختیار کند، هرگز از او پذیرفته نمی شـــود و در آخـــرت از جملهٔ زیان کاران خواهد بود. ﴿۸٦﴾ چگونه الله قومی را هدایت کند که بعد از ایمان‌شـــان کافر شدند (و بعد از اینکه) گواهی دادند که پیغمبر بر حق است و (بعد از اینکه) دلائل روشـــن به آن‌ها آمد، و الله قوم ظالم را هدایـــت نمی‌کند (به منزل مقصود نمی‌رســـاند). ﴿۸۷﴾ (این گروه) سزای‌شـــان این اســـت که لعنت الله و فرشته‌ها و همه مردمان بر آن‌ها است،. ﴿۸۸﴾ (در حالیکه) در آن (لعنت) همیشه اند پس عذاب از آن‌ها تخفیف نخواهد شـــد، و به آن‌ها مهلت داده نشده (که از عذاب بیرون شوند)، و به آنان نگاه کرده نمی‌شـــود. ﴿۸۹﴾ مگر آنانِ که بعـــد از آن توبه کردند، و عمل خود را اصلاح کردند، پس (امید اســـت که آن‌ها بخشـــیده شـــوند) بی گمان الله آمرزندهٔ مهربان است. ﴿۹۰﴾ البته آنانکه بعد از ایمان شـــان کافر شـــدند، باز بر کفر خود افزودند، هرگز توبهٔ آن‌ها قبول نمی شـــود، و این گروه، گمراهان‌اند. ﴿۹۱﴾ البته آنانِ که کافر شـــدند و در حالـــت کفر مردند، اگر زمین را پر از طلا کننـــد و آن را به عنوان فدیه بپردازد، هرگز از هیچ کســـی از آن‌ها قبول نمی شود، و برایشـــان عذاب دردناک است، و هیچ مددگاری ندارند (که به آن‌ها امید داشته باشند).

لَن تَنَالُواْ ٱلۡبِرَّ حَتَّىٰ تُنفِقُواْ مِمَّا تُحِبُّونَۚ وَمَا تُنفِقُواْ مِن شَيۡءٖ
فَإِنَّ ٱللَّهَ بِهِۦ عَلِيمٞ ﴿٩٢﴾ ۞كُلُّ ٱلطَّعَامِ كَانَ حِلّٗا لِّبَنِيٓ
إِسۡرَٰٓءِيلَ إِلَّا مَا حَرَّمَ إِسۡرَٰٓءِيلُ عَلَىٰ نَفۡسِهِۦ مِن قَبۡلِ أَن تُنَزَّلَ
ٱلتَّوۡرَىٰةُۚ قُلۡ فَأۡتُواْ بِٱلتَّوۡرَىٰةِ فَٱتۡلُوهَآ إِن كُنتُمۡ صَٰدِقِينَ
﴿٩٣﴾ فَمَنِ ٱفۡتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ ٱلۡكَذِبَ مِنۢ بَعۡدِ ذَٰلِكَ فَأُوْلَٰٓئِكَ
هُمُ ٱلظَّٰلِمُونَ ﴿٩٤﴾ قُلۡ صَدَقَ ٱللَّهُۗ فَٱتَّبِعُواْ مِلَّةَ إِبۡرَٰهِيمَ حَنِيفٗاۖ
وَمَا كَانَ مِنَ ٱلۡمُشۡرِكِينَ ﴿٩٥﴾ إِنَّ أَوَّلَ بَيۡتٖ وُضِعَ لِلنَّاسِ لَلَّذِي
بِبَكَّةَ مُبَارَكٗا وَهُدٗى لِّلۡعَٰلَمِينَ ﴿٩٦﴾ فِيهِ ءَايَٰتُۢ بَيِّنَٰتٞ مَّقَامُ
إِبۡرَٰهِيمَۖ وَمَن دَخَلَهُۥ كَانَ ءَامِنٗاۗ وَلِلَّهِ عَلَى ٱلنَّاسِ حِجُّ ٱلۡبَيۡتِ
مَنِ ٱسۡتَطَاعَ إِلَيۡهِ سَبِيلٗاۚ وَمَن كَفَرَ فَإِنَّ ٱللَّهَ غَنِيٌّ عَنِ ٱلۡعَٰلَمِينَ
﴿٩٧﴾ قُلۡ يَٰٓأَهۡلَ ٱلۡكِتَٰبِ لِمَ تَكۡفُرُونَ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ وَٱللَّهُ شَهِيدٌ
عَلَىٰ مَا تَعۡمَلُونَ ﴿٩٨﴾ قُلۡ يَٰٓأَهۡلَ ٱلۡكِتَٰبِ لِمَ تَصُدُّونَ عَن
سَبِيلِ ٱللَّهِ مَنۡ ءَامَنَ تَبۡغُونَهَا عِوَجٗا وَأَنتُمۡ شُهَدَآءُۗ وَمَا ٱللَّهُ
بِغَٰفِلٍ عَمَّا تَعۡمَلُونَ ﴿٩٩﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِن تُطِيعُواْ فَرِيقٗا
مِّنَ ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡكِتَٰبَ يَرُدُّوكُم بَعۡدَ إِيمَٰنِكُمۡ كَٰفِرِينَ ﴿١٠٠﴾

﴿۹۲﴾ هرگـــز (مرتبۀ) نیکی را حاصل کرده نمی توانید تا از مالی که دوســـت می‌دارید (در راه الله) انفاق کنید، و الله از آنچه (در راه او) انفاق می‌کنید باخبر اســـت (و اجر آن را به شـــما می‌دهد). ﴿۹۳﴾ تمام خوردنی‌ها برای بنی اســـرائیل حلال بود، به جز آنچه یعقوب پیش از نازل‌شـــدن تورات بر خود ممنوع قرار داده بود، بگو: تورات را بیارید و آن را بخوانید؛ اگر راســـتگو هستید (که این ها در تورات حرام بوده است). ﴿٩٤﴾ پس هرکـــس بعد از این (تفصیل)، بر الله افترا ببندد، پس ایشـــان ظالمان‌اند. ﴿۹۵﴾ بگو: الله راســـت گفته اســـت، پس از دین ابراهیم که یگانه پرست و به حق مایل و از شرک بیزار بود، و از جملۀ مشـــرکان نبود، پیروی کنید. ﴿٩٦﴾ بی گمان اولین خانۀ (عبادتگاهی) که برای مردمان بنا نهاده شـــد خانه‌ایست که در مکه قرار دارد، محل برکت و سبب هدایت برای عالمیان است. ﴿۹۷﴾ در آن (خانه و گرد و پیش آن) علامت‌های واضح است (که یکی از آن) جای ایستادن ابراهیم (در وقت اعمار بیت الله) است و (دیگر این که) هرکه در آن (و حدود آن) داخل شـــود، در امان اســـت، و الله حج خانۀ کعبه را بر مردمانی که توانایی رفتن به آنجا را دارند واجب گردانیده اســـت (توان رســـیدن به آن جا از لحاظ مالی و جانی و وســـائل راه را داشته باشند) و هرکس کفر بورزد (حج و دیگر احکام الله را انـــکار کند، ضـــرر و نقصانی بر اوتعالی نیســـت) زیرا او تعالی بدون شـــک از تمام جهانیان بی‌نیاز است. ﴿۹۸﴾ بگو: ای اهل کتاب! چرا به آیات الله کفر می ورزید (احکام واضح الله را انکار می‌کنید) ؟ در حالیکه الله به آنچه می‌کنید گواه (و عالم) است. ﴿۹۹﴾ بگـــو: ای اهل کتاب! (یهود و نصارا) چرا کســـی را که ایمان مـــی آورد از راه الله (دین اســـلام) منع می‌کنید، (و) آنرا کج و غلط معرفی می کنید، و شما (بر این کار خود) گواه هســـتید، و الله از آنچه می‌کنید غافل نیست. ﴿۱۰۰﴾ ای کسانیکه ایمان آورده اید! اگر از گروهی اهل کتاب اطاعت کنید، شما را بعد از ایمان‌تان به (حالت) کفر بازمی‌گردانند.

وَكَيۡفَ تَكۡفُرُونَ وَأَنتُمۡ تُتۡلَىٰ عَلَيۡكُمۡ ءَايَٰتُ ٱللَّهِ وَفِيكُمۡ رَسُولُهُۥۗ وَمَن يَعۡتَصِم بِٱللَّهِ فَقَدۡ هُدِيَ إِلَىٰ صِرَٰطٖ مُّسۡتَقِيمٖ ﴿١٠١﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱتَّقُواْ ٱللَّهَ حَقَّ تُقَاتِهِۦ وَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنتُم مُّسۡلِمُونَ ﴿١٠٢﴾ وَٱعۡتَصِمُواْ بِحَبۡلِ ٱللَّهِ جَمِيعٗا وَلَا تَفَرَّقُواْۚ وَٱذۡكُرُواْ نِعۡمَتَ ٱللَّهِ عَلَيۡكُمۡ إِذۡ كُنتُمۡ أَعۡدَآءٗ فَأَلَّفَ بَيۡنَ قُلُوبِكُمۡ فَأَصۡبَحۡتُم بِنِعۡمَتِهِۦٓ إِخۡوَٰنٗا وَكُنتُمۡ عَلَىٰ شَفَا حُفۡرَةٖ مِّنَ ٱلنَّارِ فَأَنقَذَكُم مِّنۡهَاۗ كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ ٱللَّهُ لَكُمۡ ءَايَٰتِهِۦ لَعَلَّكُمۡ تَهۡتَدُونَ ﴿١٠٣﴾ وَلۡتَكُن مِّنكُمۡ أُمَّةٞ يَدۡعُونَ إِلَى ٱلۡخَيۡرِ وَيَأۡمُرُونَ بِٱلۡمَعۡرُوفِ وَيَنۡهَوۡنَ عَنِ ٱلۡمُنكَرِۚ وَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡمُفۡلِحُونَ ﴿١٠٤﴾ وَلَا تَكُونُواْ كَٱلَّذِينَ تَفَرَّقُواْ وَٱخۡتَلَفُواْ مِنۢ بَعۡدِ مَا جَآءَهُمُ ٱلۡبَيِّنَٰتُۚ وَأُوْلَٰٓئِكَ لَهُمۡ عَذَابٌ عَظِيمٞ ﴿١٠٥﴾ يَوۡمَ تَبۡيَضُّ وُجُوهٞ وَتَسۡوَدُّ وُجُوهٞۚ فَأَمَّا ٱلَّذِينَ ٱسۡوَدَّتۡ وُجُوهُهُمۡ أَكَفَرۡتُم بَعۡدَ إِيمَٰنِكُمۡ فَذُوقُواْ ٱلۡعَذَابَ بِمَا كُنتُمۡ تَكۡفُرُونَ ﴿١٠٦﴾ وَأَمَّا ٱلَّذِينَ ٱبۡيَضَّتۡ وُجُوهُهُمۡ فَفِي رَحۡمَةِ ٱللَّهِۖ هُمۡ فِيهَا خَٰلِدُونَ ﴿١٠٧﴾ تِلۡكَ ءَايَٰتُ ٱللَّهِ نَتۡلُوهَا عَلَيۡكَ بِٱلۡحَقِّۗ وَمَا ٱللَّهُ يُرِيدُ ظُلۡمٗا لِّلۡعَٰلَمِينَ ﴿١٠٨﴾

﴿۱۰۱﴾ و چطـــور کفر می ورزید (کفـــر را قبول می‌کنید) در حالیکه آیات الله (قرآن) بر شـــما تلاوت می‌شـــود (تعلیم داده می‌شوید)، و رسول او (ســـنت پیغمبر) در میان شما اســـت، و هرکس دین الله را محکم بگیرد، پس یقیناً به راه راســـت هدایت شـــده است. ﴿۱۰۲﴾ ای کســـانیکه ایمان آورده اید! از الله بترســـید آن طور که ســـزاوار ترســـیدن از اوســـت، و نباید بمیرید مگر آنکه مسلمان باشید (و تاسرحد مرگ به احکام اسلام پابند باشـــید). ﴿۱۰۳﴾ وهمه یکجا به ریسمان (دین) الله چنگ بزنید (و آنرا محکم بگیرید) و متفرق نشوید و نعمتی را که الله بر شما انعام کرده بود، یاد کنید وقتی که دشمن یکدیگر بودید، پس الله میان دلهای شـــما الفت و محبـــت ایجاد کرد و به نعمت الله (باهم) برادر گشـــتید، درحالیکه بر کنارهٔ گودالی از دوزخ بودید، پس الله شما را از آن نجات بخشید، این چنین الله آیات خود را به شـــما بیان می‌کند تا راه‌یاب شوید. ﴿۱۰٤﴾ و باید از شما گروهی باشـــند که مردم را به نیکی دعوت دهند، و مردم را به کارهای نیک (و درست) دســـتور دهند و از کارهای بد (و خلاف شـــرع) منع کنند، و ایـــن جماعت کامیاب‌اند. ﴿۱۰۵﴾ و (شـــما مسلمانان) مانند کسانی مشوید که پراگنده شدند و اختلاف کردند بعد از اینکه دلائل واضح به آن‌ها آمد، و (این گروه) برای شـــان عذاب بزرگ است. ﴿۱۰٦﴾ (آن عذاب در) روزی اســـت که بعضی چهره‌ها ســـفید و درخشان می شود و چهره‌های (دیگر) سیاه می شود، پس کسانی که چهره‌هایشان سیاه گردیده است (برایشان گفته می شـــود) آیا پس از ایمان‌تان (و آمدن دلائل روشـــن) کافر شدید؟ پس به سبب اینکه کفر می ورزیدید عذاب را بچشـــید. ﴿۱۰۷﴾ اما کســـانی که چهره‌هایشان سفید و درخشان گردیده اســـت، پس آن‌ها در رحمتی از جانب الله (جنّت) هستند و آنان برای همیشه در آنجا می باشـــند. ﴿۱۰۸﴾ این آیات الله است که مشتمل بر حق و حقیقت‌اند، و آن را بر تو (ای پیغمبر) تلاوت می‌کنیم و الله هیچگونه ظلمی را برای مردمان عالم نمی‌خواهد.

وَلِلَّهِ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِۚ وَإِلَى ٱللَّهِ تُرۡجَعُ ٱلۡأُمُورُ ١٠٩ كُنتُمۡ خَيۡرَ أُمَّةٍ أُخۡرِجَتۡ لِلنَّاسِ تَأۡمُرُونَ بِٱلۡمَعۡرُوفِ وَتَنۡهَوۡنَ عَنِ ٱلۡمُنكَرِ وَتُؤۡمِنُونَ بِٱللَّهِۗ وَلَوۡ ءَامَنَ أَهۡلُ ٱلۡكِتَٰبِ لَكَانَ خَيۡرٗا لَّهُمۚ مِّنۡهُمُ ٱلۡمُؤۡمِنُونَ وَأَكۡثَرُهُمُ ٱلۡفَٰسِقُونَ ١١٠ لَن يَضُرُّوكُمۡ إِلَّآ أَذٗىۖ وَإِن يُقَٰتِلُوكُمۡ يُوَلُّوكُمُ ٱلۡأَدۡبَارَ ثُمَّ لَا يُنصَرُونَ ١١١ ضُرِبَتۡ عَلَيۡهِمُ ٱلذِّلَّةُ أَيۡنَ مَا ثُقِفُوٓاْ إِلَّا بِحَبۡلٖ مِّنَ ٱللَّهِ وَحَبۡلٖ مِّنَ ٱلنَّاسِ وَبَآءُو بِغَضَبٖ مِّنَ ٱللَّهِ وَضُرِبَتۡ عَلَيۡهِمُ ٱلۡمَسۡكَنَةُۚ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمۡ كَانُواْ يَكۡفُرُونَ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ وَيَقۡتُلُونَ ٱلۡأَنۢبِيَآءَ بِغَيۡرِ حَقّٖۚ ذَٰلِكَ بِمَا عَصَواْ وَّكَانُواْ يَعۡتَدُونَ ١١٢ ۞ لَيۡسُواْ سَوَآءٗۗ مِّنۡ أَهۡلِ ٱلۡكِتَٰبِ أُمَّةٞ قَآئِمَةٞ يَتۡلُونَ ءَايَٰتِ ٱللَّهِ ءَانَآءَ ٱلَّيۡلِ وَهُمۡ يَسۡجُدُونَ ١١٣ يُؤۡمِنُونَ بِٱللَّهِ وَٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِ وَيَأۡمُرُونَ بِٱلۡمَعۡرُوفِ وَيَنۡهَوۡنَ عَنِ ٱلۡمُنكَرِ وَيُسَٰرِعُونَ فِي ٱلۡخَيۡرَٰتِۖ وَأُوْلَٰٓئِكَ مِنَ ٱلصَّٰلِحِينَ ١١٤ وَمَا يَفۡعَلُواْ مِنۡ خَيۡرٖ فَلَن يُكۡفَرُوهُۗ وَٱللَّهُ عَلِيمُۢ بِٱلۡمُتَّقِينَ ١١٥

﴿۱۰۹﴾ و (چگونــه ظلــم را بخواهد درحالیکه) هرچه در آســمان‌ها و هرچه در زمین اســت (از مخلوقات) تنها از الله اســت، وتمامــی امور (معاملات بشــر) به طرف الله بازگردانیده می شــود. ﴿۱۱۰﴾ شــما بهترین امّتی هســتید که برای (نفع) مردم آفریده شده‌اید (مردم را) به کارهای نیک امر می‌کنید، و از کارهای بد (وناجائز) منع می کنید، و به الله ایمان دارید، و اگر اهل کتاب (مثل شــما) ایمان می‌آوردند برایشــان خیر (و بهتر) بود (لیکن) تعداد (کمی) از آن‌ها مؤمن‌اند، و بیشترشــان فاســق اند. ﴿۱۱۱﴾ (کفّار اهل کتاب) ضرری به شما رسانیده نمی‌توانند به جز آزار (اندک) و اگر با شما جنگ کنند به شــما پشــت می گردانند (هزیمت می یابند) باز مدد نمی شــوند. ﴿۱۱۲﴾ هرجایی که باشــند بر آن‌ها مُهر خواری و حقارت زده شــده اســت، مگر اینکه در پناه الله یا در پناه مردم باشــند (دین اســلام را قبول کنند، و یا از قومی مدد طلــب کنند) و به غضبی از جانب الله رجوع نموده اند، و مهرِ فقر و تنگ‌دســتی بر آن‌ها زده شده است، این (همه) به ســبب آن بود که به آیات الله کفر می‌ورزیدند، و پیغمبران را به ناحق قتل می‌کردند، ایــن (کفر و تجاوز بر پیغمبران) به ســبب آن بود که (از دســتورات الهی) نافرمانی می نمودنــد و از حدتجاوز می کردنــد. ﴿۱۱۳﴾ آنان همه (اهل کتاب باهم) برابر نیســتند (بلکه) از اهل کتاب گروهی هســت که (برای عبادت الله) ثابت قدم ایستاده می‌باشند، و در اوقات شــب سجده‌کنان آیات الله را تلاوت می‌کنند، (در تهجّد مشغول اند). ﴿۱۱٤﴾ بــه الله و روز آخــرت ایمان دارند، و (مردم را) به کارهای نیک دســتور می دهند، و از کارهای بد (و خلاف شــرع) منع می‌کنند، و در کارهای خیر شتاب می‌کنند، و این گروه (اهل کتــاب) از جملهٔ مردمان صالح اند. ﴿۱۱٥﴾ و هرآنچــه از نیکی و کار خیر انجام دهند پس هرگز به هدر نخواهد رفت، و الله به پرهیزگاران داناست.

إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لَن تُغۡنِيَ عَنۡهُمۡ أَمۡوَٰلُهُمۡ وَلَآ أَوۡلَٰدُهُم مِّنَ
ٱللَّهِ شَيۡـٔٗاۖ وَأُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ ٱلنَّارِۖ هُمۡ فِيهَا خَٰلِدُونَ ١١٦
مَثَلُ مَا يُنفِقُونَ فِي هَٰذِهِ ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَا كَمَثَلِ رِيحٖ فِيهَا
صِرٌّ أَصَابَتۡ حَرۡثَ قَوۡمٖ ظَلَمُوٓاْ أَنفُسَهُمۡ فَأَهۡلَكَتۡهُۚ وَمَا
ظَلَمَهُمُ ٱللَّهُ وَلَٰكِنۡ أَنفُسَهُمۡ يَظۡلِمُونَ ١١٧ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ
ءَامَنُواْ لَا تَتَّخِذُواْ بِطَانَةٗ مِّن دُونِكُمۡ لَا يَأۡلُونَكُمۡ خَبَالٗا
وَدُّواْ مَا عَنِتُّمۡ قَدۡ بَدَتِ ٱلۡبَغۡضَآءُ مِنۡ أَفۡوَٰهِهِمۡ وَمَا تُخۡفِي
صُدُورُهُمۡ أَكۡبَرُۚ قَدۡ بَيَّنَّا لَكُمُ ٱلۡأٓيَٰتِۖ إِن كُنتُمۡ تَعۡقِلُونَ
١١٨ هَٰٓأَنتُمۡ أُوْلَآءِ تُحِبُّونَهُمۡ وَلَا يُحِبُّونَكُمۡ وَتُؤۡمِنُونَ بِٱلۡكِتَٰبِ
كُلِّهِۦ وَإِذَا لَقُوكُمۡ قَالُوٓاْ ءَامَنَّا وَإِذَا خَلَوۡاْ عَضُّواْ عَلَيۡكُمُ
ٱلۡأَنَامِلَ مِنَ ٱلۡغَيۡظِۚ قُلۡ مُوتُواْ بِغَيۡظِكُمۡۗ إِنَّ ٱللَّهَ عَلِيمُۢ بِذَاتِ
ٱلصُّدُورِ ١١٩ إِن تَمۡسَسۡكُمۡ حَسَنَةٞ تَسُؤۡهُمۡ وَإِن تُصِبۡكُمۡ
سَيِّئَةٞ يَفۡرَحُواْ بِهَاۖ وَإِن تَصۡبِرُواْ وَتَتَّقُواْ لَا يَضُرُّكُمۡ كَيۡدُهُمۡ
شَيۡـًٔاۗ إِنَّ ٱللَّهَ بِمَا يَعۡمَلُونَ مُحِيطٞ ١٢٠ وَإِذۡ غَدَوۡتَ مِنۡ أَهۡلِكَ
تُبَوِّئُ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ مَقَٰعِدَ لِلۡقِتَالِۗ وَٱللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ١٢١

﴿۱۱٦﴾ البته آنانِ که کفر ورزیدند مال و اولادشـــان چیزی از عذاب الله را از آن‌ها دفع نخواهد کرد، و ایشان یاران دوزخ‌اند و در آن همیشه می باشند. ﴿۱۱۷﴾ مثال آنچه کفار در زندگانی دنیا انفاق می‌کنند، مثال بادی اســـت که در آن ســـرمای ســـخت است که بر کشـــت و زراعت قومی که بر خود ظلم کرده اند برسد، پس آنرا نابود کند، و الله بر آن‌ها ظلم نکرده اســـت، و لیکن (خود آن‌ها) به جان‌های خویـــش ظلم می‌کنند. ﴿۱۱۸﴾ ای کســـانی‌که ایمان آورده‌اید! از غیر خود (از غیر مسلمانان) محرم راز نگیرید (مردم دیگر را) که (ایشـــان) از رســـاندن هیچگونه ضرر (و فســـاد انداختن در میان شـــما) کوتاهی نمی‌کنند، و دوســـت دارند که شما به هر رنج و مشـــقت گرفتار شوید، چون دشمنی از دهان ایشـــان ظاهر شده است، و آنچه (از دشمنی که) در سینه‌های‌شان پوشیده می‌دارند بزرگتر اســـت، البته آیات را برای شـــما بیان کردیم اگر (عقل و خرد دارید) باندیشـــید. ﴿۱۱۹﴾ خبردار (ای مسلمانان) شما مردمی هستید که آنها را دوست دارید، و آن‌ها شما را دوست ندارند (چون) شـــما به تمامی کتاب‌های الهی ایمان دارید، و هر وقت با شما روبرو شـــوند می‌گویند: ایمان آورده‌ایم، و چون در خلوت بروند از شدت قهر و غضب بر شـــما، انگشـــتان خودرا با دندان می‌گزند، بگو: به (ســـبب) قهر و غضبی که دارید، بمیرید، بی گمان الله به راز ســـینه‌ها داناست. ﴿۱۲۰﴾ اگر به شما خوبی و راحتی برسد غمگین می شـــوند و اگر بدی و ناراحتی به شما برسد از آن خوشحال می شوند، و اگر صبر کنید و پرهیزگاری پیشـــه کنید، فریب و حیلهٔ آن‌ها هیچ ضرری به شـــما رســـانیده نمی‌توانـــد، (چون) بی گمان الله به آنچه می‌کنند احاطه دارد. ﴿۱۲۱﴾ و به یاد آور وقتی را کـــه صبحگاهان از میان خانواده ات بیرون شـــدی و جای مؤمنان را (در ســـنگرها به قصد جهاد با مشرکین) مشخص کردی، و الله شنوا و دانا است.

إِذۡ هَمَّت طَّآئِفَتَانِ مِنكُمۡ أَن تَفۡشَلَا وَٱللَّهُ وَلِيُّهُمَاۗ وَعَلَى ٱللَّهِ
فَلۡيَتَوَكَّلِ ٱلۡمُؤۡمِنُونَ ١٢٢ وَلَقَدۡ نَصَرَكُمُ ٱللَّهُ بِبَدۡرٖ وَأَنتُمۡ أَذِلَّةٞۖ
فَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ لَعَلَّكُمۡ تَشۡكُرُونَ ١٢٣ إِذۡ تَقُولُ لِلۡمُؤۡمِنِينَ
أَلَن يَكۡفِيَكُمۡ أَن يُمِدَّكُمۡ رَبُّكُم بِثَلَٰثَةِ ءَالَٰفٖ مِّنَ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةِ
مُنزَلِينَ ١٢٤ بَلَىٰٓۚ إِن تَصۡبِرُواْ وَتَتَّقُواْ وَيَأۡتُوكُم مِّن فَوۡرِهِمۡ
هَٰذَا يُمۡدِدۡكُمۡ رَبُّكُم بِخَمۡسَةِ ءَالَٰفٖ مِّنَ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةِ مُسَوِّمِينَ
١٢٥ وَمَا جَعَلَهُ ٱللَّهُ إِلَّا بُشۡرَىٰ لَكُمۡ وَلِتَطۡمَئِنَّ قُلُوبُكُم بِهِۦۗ
وَمَا ٱلنَّصۡرُ إِلَّا مِنۡ عِندِ ٱللَّهِ ٱلۡعَزِيزِ ٱلۡحَكِيمِ ١٢٦ لِيَقۡطَعَ طَرَفٗا
مِّنَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓاْ أَوۡ يَكۡبِتَهُمۡ فَيَنقَلِبُواْ خَآئِبِينَ ١٢٧
لَيۡسَ لَكَ مِنَ ٱلۡأَمۡرِ شَيۡءٌ أَوۡ يَتُوبَ عَلَيۡهِمۡ أَوۡ يُعَذِّبَهُمۡ فَإِنَّهُمۡ
ظَٰلِمُونَ ١٢٨ وَلِلَّهِ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِۚ يَغۡفِرُ لِمَن
يَشَآءُ وَيُعَذِّبُ مَن يَشَآءُۚ وَٱللَّهُ غَفُورٞ رَّحِيمٞ ١٢٩ يَٰٓأَيُّهَا
ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تَأۡكُلُواْ ٱلرِّبَوٰٓاْ أَضۡعَٰفٗا مُّضَٰعَفَةٗۖ
وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ لَعَلَّكُمۡ تُفۡلِحُونَ ١٣٠ وَٱتَّقُواْ ٱلنَّارَ ٱلَّتِيٓ أُعِدَّتۡ
لِلۡكَٰفِرِينَ ١٣١ وَأَطِيعُواْ ٱللَّهَ وَٱلرَّسُولَ لَعَلَّكُمۡ تُرۡحَمُونَ ١٣٢

﴿١٢٢﴾ چون دو گروهی از شـــما خواستند سستی کنند، و الله کارساز شان بود (که آن‌ها را از سســـتی نگاه داشـــت) و مؤمنان باید بر الله توکل کنند. ﴿١٢٣﴾ البته الله شما را در (جنگ) بدر نصرت داد، درحالیکه (در نظر دشمن) کم و حقیر بودید، پس از الله بترسید تا شـــکر (او را) به جا آرید. ﴿١٢٤﴾ وقتی به مؤمنان می‌گفتی: آیا برای شما کافی نیست که پروردگارتان به وسیلهٔ سه هزار فرشتهٔ فرود آورده‌شده از آسمان، شما را کمک کند؟. ﴿١٢٥﴾ بلـــی، اگر صبر کنید و پرهیزگار شـــوید و کفار (با جـــوش و خروش خود) به مقابلهٔ شـــما بیایند، الله شما را با پنج هزار فرشتهٔ نشاندار، مدد خواهد کرد. ﴿١٢٦﴾ و الله آن (نصرت) را جز بشـــارتی برای شـــما نگردانید، و تا دل‌های تان با آن مطمئن شود (و گرنه) نصرت و پیروزی (برای تان) نیســـت مگر از جانب الله غالب با حکمت (و اینکه نصرت الله به آمدن فرشته‌ها موقوف نیست). ﴿١٢٧﴾ (الله شما را مدد کرد) تا (به وسیلهٔ شـــما) طائفهٔ از کافران را نابود یا سرنگون و مغلوب سازد، و ناکام و شکست خورده (از میدان جنگ) بازگردند. ﴿١٢٨﴾ (اختیار) هیچ کاری بدســـت تو نیست، (الله) یا توبهٔ آنها را قبـــول می کند، و یا آن‌ها را عذاب می دهد، چرا که آنان ظالم‌اند. ﴿١٢٩﴾ (قبول توبه یا عذاب به دســـت الله است زیرا) هرچه در آســـمان‌ها و هرچه در زمین است (تنها) از الله است، هر کس را که بخواهد، عفو می کند، و هر کس را که بخواهد، عذاب می‌دهد، و الله آمرزندهٔ مهربان است. ﴿١٣٠﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! سود (ربا) را چندین برابر مخورید، و از الله بترسید، تا کامیاب و رستگار گردید. ﴿١٣١﴾ و از آتشی که برای کفار آماده شـــده است بترسید. ﴿١٣٢﴾ و از الله و رسول او اطاعت کنید تا مورد رحمت (الهی) قرار گیرید.

۞ وَسَارِعُوٓاْ إِلَىٰ مَغۡفِرَةٖ مِّن رَّبِّكُمۡ وَجَنَّةٍ عَرۡضُهَا ٱلسَّمَٰوَٰتُ وَٱلۡأَرۡضُ أُعِدَّتۡ لِلۡمُتَّقِينَ ١٣٣ ٱلَّذِينَ يُنفِقُونَ فِي ٱلسَّرَّآءِ وَٱلضَّرَّآءِ وَٱلۡكَٰظِمِينَ ٱلۡغَيۡظَ وَٱلۡعَافِينَ عَنِ ٱلنَّاسِۗ وَٱللَّهُ يُحِبُّ ٱلۡمُحۡسِنِينَ ١٣٤ وَٱلَّذِينَ إِذَا فَعَلُواْ فَٰحِشَةً أَوۡ ظَلَمُوٓاْ أَنفُسَهُمۡ ذَكَرُواْ ٱللَّهَ فَٱسۡتَغۡفَرُواْ لِذُنُوبِهِمۡ وَمَن يَغۡفِرُ ٱلذُّنُوبَ إِلَّا ٱللَّهُ وَلَمۡ يُصِرُّواْ عَلَىٰ مَا فَعَلُواْ وَهُمۡ يَعۡلَمُونَ ١٣٥ أُوْلَٰٓئِكَ جَزَآؤُهُم مَّغۡفِرَةٞ مِّن رَّبِّهِمۡ وَجَنَّٰتٞ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَاۚ وَنِعۡمَ أَجۡرُ ٱلۡعَٰمِلِينَ ١٣٦ قَدۡ خَلَتۡ مِن قَبۡلِكُمۡ سُنَنٞ فَسِيرُواْ فِي ٱلۡأَرۡضِ فَٱنظُرُواْ كَيۡفَ كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلۡمُكَذِّبِينَ ١٣٧ هَٰذَا بَيَانٞ لِّلنَّاسِ وَهُدٗى وَمَوۡعِظَةٞ لِّلۡمُتَّقِينَ ١٣٨ وَلَا تَهِنُواْ وَلَا تَحۡزَنُواْ وَأَنتُمُ ٱلۡأَعۡلَوۡنَ إِن كُنتُم مُّؤۡمِنِينَ ١٣٩ إِن يَمۡسَسۡكُمۡ قَرۡحٞ فَقَدۡ مَسَّ ٱلۡقَوۡمَ قَرۡحٞ مِّثۡلُهُۥۚ وَتِلۡكَ ٱلۡأَيَّامُ نُدَاوِلُهَا بَيۡنَ ٱلنَّاسِ وَلِيَعۡلَمَ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَيَتَّخِذَ مِنكُمۡ شُهَدَآءَۗ وَٱللَّهُ لَا يُحِبُّ ٱلظَّٰلِمِينَ ١٤٠

﴿١٣٣﴾ و بشتابید (به وسـیلۀ توبه) به سوی مغفرت از جانب پروردگارتان و جنتی که پهنای آن (برابر) آسمان‌ها و زمین است، (و) برای پرهیزگاران آماده شده است. ﴿١٣٤﴾ آنـانِ که مالهای شـان را در حال ثروتمندی و تنگدسـتی (در راه الله) انفاق می‌کنند، و غضـب خود را فـرو می برند و از (اشـتباهات) مـردم می گذرنـد، و الله (اینچنین) خوبی‌کننـدگان را دوسـت دارد. ﴿١٣٥﴾ و آنان که چون عملی زشـت (و گناهی) را مرتکب شـوند یا بر خویش ظلم کنند، (فوراً) الله را یاد می‌کنند پس برای (محو) گناهان خـود (از الله) آمرزش می‌خواهند، و (می‌دانند که) چه کسـی به جز الله می‌تواندگناهان مـردم را بیامرزد؟ و به آنچه (از کردار بد) کـرده اند اصرار (و مداومت) نمی‌ورزند، در حالیکـه (انجام بـد آن را) می‌دانند. ﴿١٣٦﴾ این گروه جزایشـان آمرزشـی از طرف پروردگارشـان، و باغ‌های که در زیر درختان وقصر های آن نهرها جاری است می‌باشد و در آن (باغ‌ها و قصرها) همیشـه می باشـند، و ثواب عمل کنندگان چه ثواب نیک و خوب اسـت. ﴿١٣٧﴾ پیش از شما سـنت‌های الهی (راجع به نصرت مؤمنان و عذاب کفار) گذشـته است پس در زمین سفر کنید و ببینید که سرانجام تکذیب‌کنندگان چطور بود. ﴿١٣٨﴾ این (قرآن) بیانگر (همان سـنت‌ها و بیان کنندۀ حقائق واقعی) اسـت برای مردم، و هدایت و پندی برای پرهیزگاران اسـت. ﴿١٣٩﴾ و (شما ای مسلمانان) سست و غمگین مشـوید؟ زیـرا که غالب و برترید، اگر مؤمن باشـید. ﴿١٤٠﴾ اگر (در جنگ احد) به شـما آسیب رسید (پریشـان مشـوید) چون به قوم کافر نیز مانند شما رسیده اسـت، و این (حوادث) روزگار را در بین مردم می‌گردانیم (تا آنها را آزمایش کنیم) و تا الله مؤمنان (حقیقی) را مشخص سازد، و از شما شهیدانی بگیرد، و الله ظالمان را دوست ندارد.

وَلِيُمَحِّصَ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَيَمۡحَقَ ٱلۡكَٰفِرِينَ ١٤١ أَمۡ
حَسِبۡتُمۡ أَن تَدۡخُلُواْ ٱلۡجَنَّةَ وَلَمَّا يَعۡلَمِ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ جَٰهَدُواْ
مِنكُمۡ وَيَعۡلَمَ ٱلصَّٰبِرِينَ ١٤٢ وَلَقَدۡ كُنتُمۡ تَمَنَّوۡنَ ٱلۡمَوۡتَ مِن
قَبۡلِ أَن تَلۡقَوۡهُ فَقَدۡ رَأَيۡتُمُوهُ وَأَنتُمۡ تَنظُرُونَ ١٤٣ وَمَا مُحَمَّدٌ
إِلَّا رَسُولٞ قَدۡ خَلَتۡ مِن قَبۡلِهِ ٱلرُّسُلُۚ أَفَإِيْن مَّاتَ أَوۡ قُتِلَ
ٱنقَلَبۡتُمۡ عَلَىٰٓ أَعۡقَٰبِكُمۡۚ وَمَن يَنقَلِبۡ عَلَىٰ عَقِبَيۡهِ فَلَن يَضُرَّ
ٱللَّهَ شَيۡـٔٗاۗ وَسَيَجۡزِي ٱللَّهُ ٱلشَّٰكِرِينَ ١٤٤ وَمَا كَانَ
لِنَفۡسٍ أَن تَمُوتَ إِلَّا بِإِذۡنِ ٱللَّهِ كِتَٰبٗا مُّؤَجَّلٗاۗ وَمَن يُرِدۡ
ثَوَابَ ٱلدُّنۡيَا نُؤۡتِهِۦ مِنۡهَا وَمَن يُرِدۡ ثَوَابَ ٱلۡأٓخِرَةِ نُؤۡتِهِۦ مِنۡهَاۚ
وَسَنَجۡزِي ٱلشَّٰكِرِينَ ١٤٥ وَكَأَيِّن مِّن نَّبِيّٖ قَٰتَلَ مَعَهُۥ
رِبِّيُّونَ كَثِيرٞ فَمَا وَهَنُواْ لِمَآ أَصَابَهُمۡ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ وَمَا ضَعُفُواْ
وَمَا ٱسۡتَكَانُواْۗ وَٱللَّهُ يُحِبُّ ٱلصَّٰبِرِينَ ١٤٦ وَمَا كَانَ قَوۡلَهُمۡ إِلَّآ أَن
قَالُواْ رَبَّنَا ٱغۡفِرۡ لَنَا ذُنُوبَنَا وَإِسۡرَافَنَا فِيٓ أَمۡرِنَا وَثَبِّتۡ أَقۡدَامَنَا
وَٱنصُرۡنَا عَلَى ٱلۡقَوۡمِ ٱلۡكَٰفِرِينَ ١٤٧ فَـَٔاتَىٰهُمُ ٱللَّهُ ثَوَابَ
ٱلدُّنۡيَا وَحُسۡنَ ثَوَابِ ٱلۡأٓخِرَةِۗ وَٱللَّهُ يُحِبُّ ٱلۡمُحۡسِنِينَ ١٤٨

﴿١٤١﴾ و تا الله مؤمنان را پاک و خالص گرداند (و ایشـــان را از منافقان متمایز سازد) و تـــا کافران را محو و نابود کنـــد. ﴿١٤٢﴾ آیا گمان دارید که به جنت می‌روید؟ درحالیکه الله (تاهنوز) مجاهدان و صابران شـــما را معلوم و مشـــخص نکرده است. ﴿١٤٣﴾ والبته آرزوی مـــوت (شـــهادت) را می‌کردید پیش از آنکه با آن روبرو شـــوید، پس آن (منظر موت) را دیدید، درحالیکه نگاه می‌کردید. ﴿١٤٤﴾ و نیســـت محمد (ﷺ) مگر پیغمبری که پیش از او پیغمبرانِ (دیگر) گذشـــته است، پس آیا اگر وفات کند (به موت طبعی) و یا کشـــته شود، پس به عقب بازمی‌گردید (مرتد می‌شـــوید؟) و هرکس به عقب برگردد (مرتد شـــود) پس هرگز به الله ضرری رسانیده نمی‌تواند، و زود است که الله شکرگزاران را ثواب دهد. ﴿١٤٥﴾ و (ممکن نیســـت) هیچکس جز به حکـــم الله نمی میرد و (الله) اجل (وقت مرگ هرکس) را نوشـــته و معّین نموده اســـت، و هرکه ثواب دنیا را بخواهد آنـــرا به او می دهیـــم، و هرکه ثواب آخرت را بخواهد آنرا بـــه او میدهیم، و زودا ثواب شـــاکران را می دهیم. ﴿١٤٦﴾ و چه بســـا پیغمبرانی گذشـــته‌اند که همراه آن‌ها مردمان یکتاپرست بســـیار (با کفّار) قتال (جهاد) کردند، پس به ســـبب آنچه در راه الله به آن‌ها رسید، ســـســـت و ناتوان نشـــدند، و (در مقابل دشمن) ذلیل نگشـــتند (وسر تسلیم خم نکردنـــد بلکه صبر کردند) و الله صبرکنندگان را دوســـت دارد. ﴿١٤٧﴾ وگفتار آنها جز ایـــن نبود که می‌گفتند: ای پروردگارما! گناهان ما را بیامرز، و اســـراف ما را معاف کن و قدم‌هـــای ما را (در جهاد با دشـــمن) ثابت گـــردان، و ما را بر قوم کافـــر پیروز گردان. ﴿١٤٨﴾ پس الله ثواب دنیا (فتح) و ثواب نیک آخرت (مغفرت و رحمت) را به ایشـــان بخشید و الله نیکوکاران را دوست دارد.

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِن تُطِيعُواْ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ
يَرُدُّوكُمْ عَلَىٰٓ أَعْقَٰبِكُمْ فَتَنقَلِبُواْ خَٰسِرِينَ
﴿١٤٩﴾ بَلِ ٱللَّهُ مَوْلَىٰكُمْۖ وَهُوَ خَيْرُ ٱلنَّٰصِرِينَ ﴿١٥٠﴾ سَنُلْقِى
فِى قُلُوبِ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ ٱلرُّعْبَ بِمَآ أَشْرَكُواْ بِٱللَّهِ
مَا لَمْ يُنَزِّلْ بِهِۦ سُلْطَٰنًاۖ وَمَأْوَىٰهُمُ ٱلنَّارُۖ وَبِئْسَ
مَثْوَى ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿١٥١﴾ وَلَقَدْ صَدَقَكُمُ ٱللَّهُ
وَعْدَهُۥٓ إِذْ تَحُسُّونَهُم بِإِذْنِهِۦۖ حَتَّىٰٓ إِذَا فَشِلْتُمْ
وَتَنَٰزَعْتُمْ فِى ٱلْأَمْرِ وَعَصَيْتُم مِّنۢ بَعْدِ مَآ أَرَىٰكُم
مَّا تُحِبُّونَۚ مِنكُم مَّن يُرِيدُ ٱلدُّنْيَا وَمِنكُم مَّن
يُرِيدُ ٱلْءَاخِرَةَۚ ثُمَّ صَرَفَكُمْ عَنْهُمْ لِيَبْتَلِيَكُمْۖ
وَلَقَدْ عَفَا عَنكُمْۗ وَٱللَّهُ ذُو فَضْلٍ عَلَى ٱلْمُؤْمِنِينَ
﴿١٥٢﴾ ۞ إِذْ تُصْعِدُونَ وَلَا تَلْوُۥنَ عَلَىٰٓ أَحَدٍ
وَٱلرَّسُولُ يَدْعُوكُمْ فِىٓ أُخْرَىٰكُمْ فَأَثَٰبَكُمْ
غَمًّۢا بِغَمٍّ لِّكَيْلَا تَحْزَنُواْ عَلَىٰ مَا فَاتَكُمْ وَلَا
مَآ أَصَٰبَكُمْۗ وَٱللَّهُ خَبِيرٌۢ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٥٣﴾

﴿١٤٩﴾ ای کســـانی که ایمان آورده اید! اگر از کسانیکه کافر شدند اطاعت کنید، شما را به عقب بازمی‌گردانند (مرتد می‌ســـازند) پس به خسارت و زیانکاری بازخواهید گشت. ﴿١٥٠﴾ (شما هیچ کارسازی ندارید) بلکه الله کارساز و مددگار شما است، و الله بهترین مددگاران اســـت (لذا تنها او را اطاعت کنیـــد). ﴿١٥١﴾ به زودی در دلهای کافران ترس شـــما را خواهیم انداخت، به سبب اینکه چیزهایی را با الله شریک مقرر نمودند که هیچ دلیلی بر (صحت) آن نازل نکرده است، و جایگاه آن‌ها دوزخ است، و جایگاه ستمگران چه بد جایگاهی است. ﴿١٥٢﴾ و البته الله وعدۀ خود را (مبنی بر پیروزی شما در جنگ احد) محقق گرداند، وقتی که کفار را به حکم الله می‌کشـــتید تا آن که سست شدید و در مســـأله (جنگ و تقسیم غنایم) نزاع کردید، و (از دستور پیغمبر) نافرمانی کردید، با آنکه به شـــما چیزی را نشان داد که دوست می‌داشتید آن را (نصرت و غنیمت را) و کسی از شـــما دنیا را می‌خواست، و از کســـی از شما آخرت را می‌خواســـت، باز الله شما را از (تعقیب کردن) آن‌ها منصرف ســـاخت تا شـــما را بیازماید، و البته الله (خطای شـــما) را معـــاف کرد، بی گمان الله بر مؤمنان منت و بخشـــش (و مهربانـــی) دارد. ﴿١٥٣﴾ به یاد آوریـــد هنگامی که (درجنگ احد در وقت فرار بر کوه) بالا می‌رفتید و به کســـی توجه نمی کردید، (درحالیکه) پیغمبرشـــما را ازپشـــت ســـر فریاد می‌کرد، پس الله (به سبب نافرمانی‌تان) غمی بر غمهای تان افزود و مجازات نمود (تا کوتاهی خود را بدانید، و) تا برچیزی که از دســـت داده اید (مال غنیمت) و بر آنچه (از آسیب و زخم و شکست) بر شما رسید؛ غمگین نشوید، و الله به آنچه می‌کنید آگاه است.

ثُمَّ أَنزَلَ عَلَيۡكُم مِّنۢ بَعۡدِ ٱلۡغَمِّ أَمَنَةٗ نُّعَاسٗا يَغۡشَىٰ طَآئِفَةٗ
مِّنكُمۡۖ وَطَآئِفَةٞ قَدۡ أَهَمَّتۡهُمۡ أَنفُسُهُمۡ يَظُنُّونَ بِٱللَّهِ غَيۡرَ
ٱلۡحَقِّ ظَنَّ ٱلۡجَٰهِلِيَّةِۖ يَقُولُونَ هَل لَّنَا مِنَ ٱلۡأَمۡرِ مِن شَيۡءٖۗ
قُلۡ إِنَّ ٱلۡأَمۡرَ كُلَّهُۥ لِلَّهِۗ يُخۡفُونَ فِيٓ أَنفُسِهِم مَّا لَا يُبۡدُونَ لَكَۖ
يَقُولُونَ لَوۡ كَانَ لَنَا مِنَ ٱلۡأَمۡرِ شَيۡءٞ مَّا قُتِلۡنَا هَٰهُنَاۗ قُل لَّوۡ كُنتُمۡ
فِي بُيُوتِكُمۡ لَبَرَزَ ٱلَّذِينَ كُتِبَ عَلَيۡهِمُ ٱلۡقَتۡلُ إِلَىٰ مَضَاجِعِهِمۡۖ
وَلِيَبۡتَلِيَ ٱللَّهُ مَا فِي صُدُورِكُمۡ وَلِيُمَحِّصَ مَا فِي قُلُوبِكُمۡۚ
وَٱللَّهُ عَلِيمُۢ بِذَاتِ ٱلصُّدُورِ ١٥٤ إِنَّ ٱلَّذِينَ تَوَلَّوۡاْ مِنكُمۡ
يَوۡمَ ٱلۡتَقَى ٱلۡجَمۡعَانِ إِنَّمَا ٱسۡتَزَلَّهُمُ ٱلشَّيۡطَٰنُ بِبَعۡضِ
مَا كَسَبُواْۖ وَلَقَدۡ عَفَا ٱللَّهُ عَنۡهُمۡۗ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ حَلِيمٞ ١٥٥ يَٰٓأَيُّهَا
ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تَكُونُواْ كَٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَقَالُواْ لِإِخۡوَٰنِهِمۡ إِذَا
ضَرَبُواْ فِي ٱلۡأَرۡضِ أَوۡ كَانُواْ غُزّٗى لَّوۡ كَانُواْ عِندَنَا مَا مَاتُواْ
وَمَا قُتِلُواْ لِيَجۡعَلَ ٱللَّهُ ذَٰلِكَ حَسۡرَةٗ فِي قُلُوبِهِمۡۗ وَٱللَّهُ يُحۡيِۦ
وَيُمِيتُۗ وَٱللَّهُ بِمَا تَعۡمَلُونَ بَصِيرٞ ١٥٦ وَلَئِن قُتِلۡتُمۡ فِي سَبِيلِ
ٱللَّهِ أَوۡ مُتُّمۡ لَمَغۡفِرَةٞ مِّنَ ٱللَّهِ وَرَحۡمَةٌ خَيۡرٞ مِّمَّا يَجۡمَعُونَ ١٥٧

﴿١٥٤﴾ بـــاز بعد از (آن) غم و اندوه، خواب پینکی را برای آرامش شـــما فرود آورد که گروهی از شـــما را فراگرفت، و گروه دیگر تنها در فکـــر خود بودند و دربارهٔ الله گمان ناحـــق، مانند گمان جاهلیـــت می‌کردند و می‌گفتند: آیا ما در ایـــن امر (جنگ) اختیاری داریـــم؟ بگو: البته همه کار و اختیار به دســـت الله اســـت، در دل‌هـــای خود چیزی را می‌پوشـــانند که آنرا به تو اظهار نمی‌کنند، می‌گویند: اگر در این کار چیزی اختیار داشتیم در اینجا کشـــته نمی‌شـــدیم، بگو: اگر در خانه‌های تان (هم) می‌بودید البته آنانِ که کشته شـــدن در مورد شان نوشته شده اســـت به رزمگاه و جای قتل خود بیرون می‌شدند و تا الله آنچـــه را که در ســـینه‌های تان بود بیازماید، و تا آنچه کـــه در دل‌های تان بود پاک و خالص کند، و الله به آنچه در ســـینه‌ها اســـت داناست. ﴿١٥٥﴾ یقینا آنان که از میان شما در روز روبرو شـــدنِ دو گروه (مسلمانان و کفار) پشت گردانیدند (فرار کردند) جز این نیســـت که شیطان آنها را به ســـبب بعضی گناهانی که کرده بودند، لغزانید. البته الله آن‌ها را عفو کرد، بی گمان الله آمرزندهٔ بردبار اســـت. ﴿١٥٦﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، مانند کســـانی مشوید که کافر شدند وقتی برادران شـــان به سفر (تجارت) یا برای جهاد رفتند،گفتند: اگر آن‌ها نزد ما (در خانه) بودند، نه می‌مردند و نه کشـــته می‌شدند، (چنین گفتند) تا الله این ســـخن را سبب حســـرت و افسوس در دل‌های شان گرداند، درحالیکه الله زنده می‌کند و می‌میراند (زندگی و مرگ به دســـت الله اســـت) و الله به آنچه می‌کنید بیناســـت. ﴿١٥٧﴾ اگر در راه الله کشـــته شـــوید یا بمیرید، البته آمرزش و رحمت الله از آنچه (در زندگی خود) جمع می‌کنند، بهتر است.

وَلَئِن مُّتُّمۡ أَوۡ قُتِلۡتُمۡ لَإِلَى ٱللَّهِ تُحۡشَرُونَ ١٥٨ فَبِمَا رَحۡمَةٖ مِّنَ ٱللَّهِ
لِنتَ لَهُمۡۖ وَلَوۡ كُنتَ فَظًّا غَلِيظَ ٱلۡقَلۡبِ لَٱنفَضُّواْ مِنۡ حَوۡلِكَۖ
فَٱعۡفُ عَنۡهُمۡ وَٱسۡتَغۡفِرۡ لَهُمۡ وَشَاوِرۡهُمۡ فِي ٱلۡأَمۡرِۖ فَإِذَا عَزَمۡتَ
فَتَوَكَّلۡ عَلَى ٱللَّهِۚ إِنَّ ٱللَّهَ يُحِبُّ ٱلۡمُتَوَكِّلِينَ ١٥٩ إِن يَنصُرۡكُمُ ٱللَّهُ
فَلَا غَالِبَ لَكُمۡۖ وَإِن يَخۡذُلۡكُمۡ فَمَن ذَا ٱلَّذِي يَنصُرُكُم مِّنۢ
بَعۡدِهِۦۗ وَعَلَى ٱللَّهِ فَلۡيَتَوَكَّلِ ٱلۡمُؤۡمِنُونَ ١٦٠ وَمَا كَانَ لِنَبِيٍّ أَن
يَغُلَّۚ وَمَن يَغۡلُلۡ يَأۡتِ بِمَا غَلَّ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِۚ ثُمَّ تُوَفَّىٰ كُلُّ
نَفۡسٖ مَّا كَسَبَتۡ وَهُمۡ لَا يُظۡلَمُونَ ١٦١ أَفَمَنِ ٱتَّبَعَ رِضۡوَٰنَ
ٱللَّهِ كَمَنۢ بَآءَ بِسَخَطٖ مِّنَ ٱللَّهِ وَمَأۡوَىٰهُ جَهَنَّمُۖ وَبِئۡسَ ٱلۡمَصِيرُ
١٦٢ هُمۡ دَرَجَٰتٌ عِندَ ٱللَّهِۗ وَٱللَّهُ بَصِيرُۢ بِمَا يَعۡمَلُونَ ١٦٣ لَقَدۡ
مَنَّ ٱللَّهُ عَلَى ٱلۡمُؤۡمِنِينَ إِذۡ بَعَثَ فِيهِمۡ رَسُولٗا مِّنۡ أَنفُسِهِمۡ
يَتۡلُواْ عَلَيۡهِمۡ ءَايَٰتِهِۦ وَيُزَكِّيهِمۡ وَيُعَلِّمُهُمُ ٱلۡكِتَٰبَ
وَٱلۡحِكۡمَةَ وَإِن كَانُواْ مِن قَبۡلُ لَفِي ضَلَٰلٖ مُّبِينٍ ١٦٤ أَوَلَمَّآ
أَصَٰبَتۡكُم مُّصِيبَةٞ قَدۡ أَصَبۡتُم مِّثۡلَيۡهَا قُلۡتُمۡ أَنَّىٰ هَٰذَاۖ
قُلۡ هُوَ مِنۡ عِندِ أَنفُسِكُمۡۗ إِنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٞ ١٦٥

﴿۱۵۸﴾ اگر بمیرید (به مرگ طبیعی) و یا کشته شوید، البته (در هردو صورت) به سوی الله باز گردانده و جمع خواهید شد. ﴿۱۵۹﴾ پس به سبب رحمت الله است که در مقابل آن‌ها نرمی کردی، و اگر درشـــت‌خوی و سخت‌دل بودی، حتما (مسلمانان) از اطراف تو دور می‌شـــدند، پس آن‌ها را (در مورد حق خود) عفو کن و برای آن‌ها (در بارهٔ حق الله) مغفرت بخواه و در کارها با آنان مشـــورت کن، پس چون (برکاری) تصمیم گرفتی پس بـــر الله توکل کن؛ بی گمان الله توکل‌کنندگان را دوســـت دارد. ﴿۱٦۰﴾ اگر الله شـــما را یاری و مدد کند، پس هیچکس بر شـــما غالب نخواهد شـــد، و اگر شما را خوار و ترک کند، کیســـت که بعد از او شـــما را مدد کند؟ و مؤمنان باید بـــر الله توکل کنند. ﴿۱٦۱﴾ وبرای هیچ پیغمبری شایســـته نیست که در مال غنیمت خیانت کند (زیرا) هرکه در مال غنیمت خیانت کند، در روز قیامت با خیانت خود حاضر می شود، باز به هر کس جزای آنچه کرده اســـت، بطور کامل داده می شود، و بر آن‌ها ظلم نمی شود. ﴿۱٦۲﴾ آیا کسی که از رضای الله پیروی می کند، مانند کســـی اســـت که به قهر و خشم الله بازگشته است (و گرفتار شده است) و جای او دوزخ است؟ و دوزخ بد جای بازگشت است. ﴿۱٦۳﴾ آنهـــا (پیروانِ رضـــای الله) مراتب و مقام مختلفی نزد الله دارنـــد، و الله به آنچه می‌کنند، بیناســـت. ﴿۱٦٤﴾ به راســـتی که الله بر مؤمنان احســـان نمود، آن وقت که در میان آن‌ها پیغمبری از جنس خودشـــان فرســـتاد تا آیات الله را بر آنها تـــلاوت کند، و آن‌ها را (از عقائد و اعمال باطل) پاک ســـازد و به ایشان (احکام) کتاب (قرآن) و حکمت (سنت) را تعلیـــم دهد، هرچند پیش از آن در گمراهی آشـــکارا واقع بودنـــد. ﴿۱٦۵﴾ آیا وقتی که مصیبتی (در جنگ احد) به شـــما رسید، در حالیکه شما (در جنگ بدر) دوچند آن را (به دشمن‌تان) رســـانیده بودید، (باز) گفتید: این مصیبت از کجا آمد؟ بگو: آن (مصیبت) از طرف خودتان است (وسبب آن خود تان هستید)، یقینا الله بر هرچیز قادر است.

وَمَآ أَصَٰبَكُمۡ يَوۡمَ ٱلۡتَقَى ٱلۡجَمۡعَانِ فَبِإِذۡنِ ٱللَّهِ وَلِيَعۡلَمَ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ
﴿١٦٦﴾ وَلِيَعۡلَمَ ٱلَّذِينَ نَافَقُواْۚ وَقِيلَ لَهُمۡ تَعَالَوۡاْ قَٰتِلُواْ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ
أَوِ ٱدۡفَعُواْۖ قَالُواْ لَوۡ نَعۡلَمُ قِتَالٗا لَّٱتَّبَعۡنَٰكُمۡۗ هُمۡ لِلۡكُفۡرِ يَوۡمَئِذٍ
أَقۡرَبُ مِنۡهُمۡ لِلۡإِيمَٰنِۚ يَقُولُونَ بِأَفۡوَٰهِهِم مَّا لَيۡسَ فِي قُلُوبِهِمۡۚ
وَٱللَّهُ أَعۡلَمُ بِمَا يَكۡتُمُونَ ﴿١٦٧﴾ ٱلَّذِينَ قَالُواْ لِإِخۡوَٰنِهِمۡ وَقَعَدُواْ
لَوۡ أَطَاعُونَا مَا قُتِلُواْۗ قُلۡ فَٱدۡرَءُواْ عَنۡ أَنفُسِكُمُ ٱلۡمَوۡتَ إِن
كُنتُمۡ صَٰدِقِينَ ﴿١٦٨﴾ وَلَا تَحۡسَبَنَّ ٱلَّذِينَ قُتِلُواْ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ
أَمۡوَٰتَۢاۚ بَلۡ أَحۡيَآءٌ عِندَ رَبِّهِمۡ يُرۡزَقُونَ ﴿١٦٩﴾ فَرِحِينَ بِمَآ ءَاتَىٰهُمُ
ٱللَّهُ مِن فَضۡلِهِۦ وَيَسۡتَبۡشِرُونَ بِٱلَّذِينَ لَمۡ يَلۡحَقُواْ بِهِم
مِّنۡ خَلۡفِهِمۡ أَلَّا خَوۡفٌ عَلَيۡهِمۡ وَلَا هُمۡ يَحۡزَنُونَ ﴿١٧٠﴾ ۞ يَسۡتَبۡشِرُونَ

بِنِعۡمَةٖ مِّنَ ٱللَّهِ وَفَضۡلٖ وَأَنَّ ٱللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجۡرَ
ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿١٧١﴾ ٱلَّذِينَ ٱسۡتَجَابُواْ لِلَّهِ وَٱلرَّسُولِ مِنۢ بَعۡدِ مَآ أَصَابَهُمُ
ٱلۡقَرۡحُۚ لِلَّذِينَ أَحۡسَنُواْ مِنۡهُمۡ وَٱتَّقَوۡاْ أَجۡرٌ عَظِيمٌ ﴿١٧٢﴾
ٱلَّذِينَ قَالَ لَهُمُ ٱلنَّاسُ إِنَّ ٱلنَّاسَ قَدۡ جَمَعُواْ لَكُمۡ فَٱخۡشَوۡهُمۡ
فَزَادَهُمۡ إِيمَٰنٗا وَقَالُواْ حَسۡبُنَا ٱللَّهُ وَنِعۡمَ ٱلۡوَكِيلُ ﴿١٧٣﴾

﴿١٦٦﴾ و هر چه (از مصائب) در روز روبرو شدنِ دو گروه (جنگ احد) به شما رسید، پس به حکم الله بود (تا شـــما را در برابر آن اجر دهد و) تا مؤمنان را مشـــخص ســـازد. ﴿١٦٧﴾ و تا الله منافقان را آشـــکار و مشخص سازد، منافقانی که به آن‌ها گفته شد: بیاید در راه الله بجنگید یا دشـــمن را (از خود) دفع کنید، (در جواب) گفتند: اگر می‌دانســـتیم این جنگی واقعی اســـت حتما از شما پیروی می‌کردیم، آنان (منافقان) درآن روز، به کفر نزدیک‌تر بودند تا به ایمان، با دهان خویش سخنی را می‌گویند که در دل‌هایشان نیست، و الله به آنچه (در دلهای خود) می‌پوشـــانند داناتر است. ﴿١٦٨﴾ آنان‌که به برادران خود گفتنـــد: و (خودشـــان در خانه‌ها) نشســـتند، اگـــر از ما اطاعت می‌کردنـــد (و به جنگ نمی‌رفتند حالا) کشـــته نمی‌شدند، بگو: اگر در گفتهٔ خود صادق هستید، پس مرگ را از خود دور کنید. ﴿١٦٩﴾ وآنانی را که در راه الله کشـــته شـــده‌اند مرده گمان نکنید، بلکه (در جهـــان برزخ) زنده‌اند، (و) نزد پروردگارشـــان روزی (ونعمت‌ها) داده می‌شـــوند. ﴿١٧٠﴾ آنان به آنچه که الله از فضل و کرم خود به آن‌ها داده اســـت، خوشحال‌اند، و به کســـانی که بعد از آنان می‌آیند و (لیکن) هنوز به آنها یکجا نشـــده‌اند، مژده می‌دهند (به این که) هیچ خوفی بر آن‌ها نیســـت و نه غمگین می شوند. ﴿١٧١﴾ به نعمت‌های الله و فضل او مژده می دهند (و ابراز خوشـــی می‌کننـــد)، و به اینکه الله ثواب مؤمنان را ضائع نمی‌کنـــد. ﴿١٧٢﴾ آن‌ها (آنانی‌اند) امر الله و پیغمبر را اجابت کردند؛ بعد از اینکه زخمها به آن‌ها رســـیده بود، برای کسانی از ایشـــان که نیکی کردند و تقوی پیشه نمودند، ثواب بس‌بزرگ اســـت. ﴿١٧٣﴾ آنانی که مردم به ایشان گفتند: یقینا مردم (کفار برای قتال شما ســـپاه) جمع کرده‌اند، پس از آن‌ها بترســـید، پس (این سخن) ایمان آن‌ها را زیاد کرد، و گفتند: ما را الله بس است، و او بهترین کارساز است.

فَٱنقَلَبُواْ بِنِعۡمَةٖ مِّنَ ٱللَّهِ وَفَضۡلٖ لَّمۡ يَمۡسَسۡهُمۡ سُوٓءٞ وَٱتَّبَعُواْ
رِضۡوَٰنَ ٱللَّهِۗ وَٱللَّهُ ذُو فَضۡلٍ عَظِيمٍ ﴿١٧٤﴾ إِنَّمَا ذَٰلِكُمُ ٱلشَّيۡطَٰنُ
يُخَوِّفُ أَوۡلِيَآءَهُۥ فَلَا تَخَافُوهُمۡ وَخَافُونِ إِن كُنتُم مُّؤۡمِنِينَ ﴿١٧٥﴾
وَلَا يَحۡزُنكَ ٱلَّذِينَ يُسَٰرِعُونَ فِي ٱلۡكُفۡرِۚ إِنَّهُمۡ لَن يَضُرُّواْ ٱللَّهَ
شَيۡـٔٗاۗ يُرِيدُ ٱللَّهُ أَلَّا يَجۡعَلَ لَهُمۡ حَظّٗا فِي ٱلۡأٓخِرَةِۖ وَلَهُمۡ عَذَابٌ
عَظِيمٌ ﴿١٧٦﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ ٱشۡتَرَوُاْ ٱلۡكُفۡرَ بِٱلۡإِيمَٰنِ لَن يَضُرُّواْ ٱللَّهَ
شَيۡـٔٗاۖ وَلَهُمۡ عَذَابٌ أَلِيمٞ ﴿١٧٧﴾ وَلَا يَحۡسَبَنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓاْ أَنَّمَا
نُمۡلِي لَهُمۡ خَيۡرٞ لِّأَنفُسِهِمۡۚ إِنَّمَا نُمۡلِي لَهُمۡ لِيَزۡدَادُوٓاْ إِثۡمٗاۖ وَلَهُمۡ
عَذَابٞ مُّهِينٞ ﴿١٧٨﴾ مَّا كَانَ ٱللَّهُ لِيَذَرَ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ عَلَىٰ مَآ أَنتُمۡ
عَلَيۡهِ حَتَّىٰ يَمِيزَ ٱلۡخَبِيثَ مِنَ ٱلطَّيِّبِۗ وَمَا كَانَ ٱللَّهُ لِيُطۡلِعَكُمۡ
عَلَى ٱلۡغَيۡبِ وَلَٰكِنَّ ٱللَّهَ يَجۡتَبِي مِن رُّسُلِهِۦ مَن يَشَآءُۖ فَـَٔامِنُواْ بِٱللَّهِ
وَرُسُلِهِۦۚ وَإِن تُؤۡمِنُواْ وَتَتَّقُواْ فَلَكُمۡ أَجۡرٌ عَظِيمٞ ﴿١٧٩﴾ وَلَا يَحۡسَبَنَّ
ٱلَّذِينَ يَبۡخَلُونَ بِمَآ ءَاتَىٰهُمُ ٱللَّهُ مِن فَضۡلِهِۦ هُوَ خَيۡرٗا لَّهُمۖ
بَلۡ هُوَ شَرّٞ لَّهُمۡۖ سَيُطَوَّقُونَ مَا بَخِلُواْ بِهِۦ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِۗ وَلِلَّهِ
مِيرَٰثُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۗ وَٱللَّهُ بِمَا تَعۡمَلُونَ خَبِيرٞ ﴿١٨٠﴾

﴿١٧٤﴾ پس آنان با نعمت و فضل الله بازگشـــتند و هیچ زیانی به آن‌ها نرسید و جویای رضای الله بودند، و الله دارای فضلِ بزرگ اســـت. ﴿١٧٥﴾ جز این نیســـت که آن (خبر دهنده) شـــیطان است که (مســـلمانان را) از دوستان خود (کفّار) می‌ترساند، پس از آن‌ها مترســـید، و از من بترســـید، اگر مؤمن هســـتید. ﴿١٧٦﴾ آنان که در قبول و نصرت کفر شتاب می‌کنند، تو را پریشـــان و غمگین نسازد، (چون) آن‌ها هیچ ضرری به الله رسانده نمی‌توانند، الله می‌خواهد در آخرت هیچ ســـهمی برای آن‌ها قرار ندهد (بلکه) برای آن‌ها عذاب بزرگ است. ﴿١٧٧﴾ یقینا آنان که کفر را به عوض ایمان اختیار نمودند، هرگز به الله ضرری رســـانده نمی‌توانند، (بلکه) برایشـــان عذاب دردناک باشد. ﴿١٧٨﴾ و کافران هرگز گمان نکنند که مهلت دادنِ ما به آن‌ها به خیر شـــان اســـت، (بلکه) جز این نیست کـــه ما آن‌ها را مهلت می‌دهم تا (به اختیار خود) به گنـــاه خویش بافزایند، و برای آن‌ها عذاب اهانت آمیز (و رســـواکننده) است. ﴿١٧٩﴾ چنین نیســـت که الله مؤمنان را بر آن حالی که شـــما بر آن هســـتید بگذارد، تا آن که ناپاک (منافق و کافر) را از پاک (مؤمن) جدا ســـازد و چنین نیســـت که الله شما را از چیزهای پوشـــیده (از عقل و حوّاس) آگاه سازد، و لیکن الله (برای آگاه‌ساختن بعضی از امور غیبی) از پیغمبرانش هرکه را بخواهد انتخاب می‌کند، پس به الله و به پیغمبران او ایمان بیاورید (ایمان خود را محکم بدارید)، و اگر ایمان بیاورید و پرهیزگاری کنید، پس برای شما ثوابِ بزرگ خواهد داد. ﴿١٨٠﴾ و کســـانی که الله از فضل خود به آن‌ها داده اســـت (و) بخل می‌کنند، گمان نبرند که آن بخل به خیر (و فائدۀ) آن‌ها اســـت، بلکه (آن بخل) به ضرر آن‌هاست، (چون) زود است که آن چه به آن بخل می‌ورزیدند، در روز قیامت طوق گردن آن‌ها خواهد شد، و میراث آسمان‌ها و زمین تنها از الله است، و الله به هر آنچه می‌کنید، خبردار است.

لَّقَدْ سَمِعَ ٱللَّهُ قَوْلَ ٱلَّذِينَ قَالُوٓا۟ إِنَّ ٱللَّهَ فَقِيرٌ وَنَحْنُ أَغْنِيَآءُ ۘ
سَنَكْتُبُ مَا قَالُوا۟ وَقَتْلَهُمُ ٱلْأَنۢبِيَآءَ بِغَيْرِ حَقٍّ وَنَقُولُ
ذُوقُوا۟ عَذَابَ ٱلْحَرِيقِ ﴿١٨١﴾ ذَٰلِكَ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيكُمْ
وَأَنَّ ٱللَّهَ لَيْسَ بِظَلَّامٍ لِّلْعَبِيدِ ﴿١٨٢﴾ ٱلَّذِينَ قَالُوٓا۟ إِنَّ ٱللَّهَ
عَهِدَ إِلَيْنَآ أَلَّا نُؤْمِنَ لِرَسُولٍ حَتَّىٰ يَأْتِيَنَا بِقُرْبَانٍ
تَأْكُلُهُ ٱلنَّارُ ۗ قُلْ قَدْ جَآءَكُمْ رُسُلٌ مِّن قَبْلِى بِٱلْبَيِّنَٰتِ
وَبِٱلَّذِى قُلْتُمْ فَلِمَ قَتَلْتُمُوهُمْ إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ
﴿١٨٣﴾ فَإِن كَذَّبُوكَ فَقَدْ كُذِّبَ رُسُلٌ مِّن قَبْلِكَ جَآءُو
بِٱلْبَيِّنَٰتِ وَٱلزُّبُرِ وَٱلْكِتَٰبِ ٱلْمُنِيرِ ﴿١٨٤﴾ كُلُّ نَفْسٍ
ذَآئِقَةُ ٱلْمَوْتِ ۗ وَإِنَّمَا تُوَفَّوْنَ أُجُورَكُمْ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ ۖ
فَمَن زُحْزِحَ عَنِ ٱلنَّارِ وَأُدْخِلَ ٱلْجَنَّةَ فَقَدْ فَازَ ۗ وَمَا

ٱلْحَيَوٰةُ ٱلدُّنْيَآ إِلَّا مَتَٰعُ ٱلْغُرُورِ ﴿١٨٥﴾ ۞ لَتُبْلَوُنَّ فِىٓ
أَمْوَٰلِكُمْ وَأَنفُسِكُمْ وَلَتَسْمَعُنَّ مِنَ ٱلَّذِينَ أُوتُوا۟
ٱلْكِتَٰبَ مِن قَبْلِكُمْ وَمِنَ ٱلَّذِينَ أَشْرَكُوٓا۟ أَذًى كَثِيرًا ۚ
وَإِن تَصْبِرُوا۟ وَتَتَّقُوا۟ فَإِنَّ ذَٰلِكَ مِنْ عَزْمِ ٱلْأُمُورِ ﴿١٨٦﴾

﴿۱۸۱﴾ البته الله سـخن کسـانی را که گفتند: یقینا الله محتاج اسـت، و ما غنی هستیم شـنید، به زودی آنچه را گفته اند می‌نویسـیم، و قضیهٔ به ناحق کشتن پیغمبران را (نیز می‌نویسـیم)، و (به ایشان) خواهیم گفت: عذاب سوزان را بچشید. ﴿۱۸۲﴾ این (عذاب سوزان) به سـبب آن اعمالی است که به دست خود پیش فرستادید و (گرنه) الله نسبت به بندگان خود ظالم‌نیسـت. ﴿۱۸۳﴾ (این‌ها) آنانی‌اند که (به دروغ) گفتند: البته الله با ما عهد بسـته است که به هیچ پیغمبری ایمان نیاوریم تا آن که قربانی ای برای ما بیاورد که آتش آن را بسـوزاند، بگو: البته پیش از من پیغمبرانی بودند که معجزهای آشکار را با آن چه که گفتید برایتان آوردند، پس چرا آن‌ها را کشـتید، اگر راستگو هستید. ﴿۱۸٤﴾ پس اگـر تو را تکذیب کردند پس (پروا مکن و بدان که) چندین پیغمبر قبل از تو، معجزه‌ها و صحیفه‌ها و کتاب روشـن آورده بودند، (لیکن) تکذیب شـدند. ﴿۱۸۵﴾ هر نفسـی (جاندار) چشـندهٔ مرگ اسـت، و البته جزای اعمالتان در روز قیامت بطور کامل به شما داده می‌شود، پس هر کس از دوزخ دور کرده و وارد بهشت کرده شد، یقیناکامیاب شده اسـت، و زندگانی دنیا نیست مگر متاع غرور (سـبب نفع و فریب بنده است). ﴿۱۸٦﴾ حتما در مال‌ها و جان‌هایتان آزموده می شـوید، و حتما از آنانی که پیش از شـما کتاب داده شـده‌اند (یهود و نصاری) و از مشرکین سخنان اذیت کنندهٔ (تمسخر آمیز و طعن) بسـیار خواهید شـنید، ولی اگر (در این امتحان و اذیت‌ها) صبر و تقوی اختیار کردید، پس یقینا این (خصلت) از چیزهای است که تصمیم را استوار و محکم می گرداند.

وَإِذْ أَخَذَ ٱللَّهُ مِيثَٰقَ ٱلَّذِينَ أُوتُوا۟ ٱلْكِتَٰبَ لَتُبَيِّنُنَّهُۥ لِلنَّاسِ
وَلَا تَكْتُمُونَهُۥ فَنَبَذُوهُ وَرَآءَ ظُهُورِهِمْ وَٱشْتَرَوْا۟ بِهِۦ ثَمَنًا
قَلِيلًا ۖ فَبِئْسَ مَا يَشْتَرُونَ ﴿١٨٧﴾ لَا تَحْسَبَنَّ ٱلَّذِينَ يَفْرَحُونَ بِمَآ
أَتَوا۟ وَّيُحِبُّونَ أَن يُحْمَدُوا۟ بِمَا لَمْ يَفْعَلُوا۟ فَلَا تَحْسَبَنَّهُم
بِمَفَازَةٍ مِّنَ ٱلْعَذَابِ ۖ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٨٨﴾ وَلِلَّهِ مُلْكُ
ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۗ وَٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٨٩﴾ إِنَّ فِى
خَلْقِ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَٱخْتِلَٰفِ ٱلَّيْلِ وَٱلنَّهَارِ لَءَايَٰتٍ
لِّأُو۟لِى ٱلْأَلْبَٰبِ ﴿١٩٠﴾ ٱلَّذِينَ يَذْكُرُونَ ٱللَّهَ قِيَٰمًا وَقُعُودًا
وَعَلَىٰ جُنُوبِهِمْ وَيَتَفَكَّرُونَ فِى خَلْقِ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ
رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَٰذَا بَٰطِلًا سُبْحَٰنَكَ فَقِنَا عَذَابَ ٱلنَّارِ ﴿١٩١﴾
رَبَّنَآ إِنَّكَ مَن تُدْخِلِ ٱلنَّارَ فَقَدْ أَخْزَيْتَهُۥ ۖ وَمَا لِلظَّٰلِمِينَ مِنْ
أَنصَارٍ ﴿١٩٢﴾ رَّبَّنَآ إِنَّنَا سَمِعْنَا مُنَادِيًا يُنَادِى لِلْإِيمَٰنِ أَنْ
ءَامِنُوا۟ بِرَبِّكُمْ فَـَٔامَنَّا ۚ رَبَّنَا فَٱغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَكَفِّرْ عَنَّا
سَيِّـَٔاتِنَا وَتَوَفَّنَا مَعَ ٱلْأَبْرَارِ ﴿١٩٣﴾ رَبَّنَا وَءَاتِنَا مَا وَعَدتَّنَا عَلَىٰ
رُسُلِكَ وَلَا تُخْزِنَا يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ ۗ إِنَّكَ لَا تُخْلِفُ ٱلْمِيعَادَ ﴿١٩٤﴾

﴿١٨٧﴾ و یـــاد کن وقتی را که الله از آنانی که کتاب داده شـــده بود پیمان محکم گرفت که حتما باید کتاب را برای مردم بیان کنید، و (احکام و دســـتورات) آن را نپوشانید، پس آن‌ها عهد را پشـــت ســـرخود انداختند (وآن را پوشانیدند) و آنرا با متاع و عوض کم (و حقیر) فروختند، پس بد اســـت آنچه خریدند. ﴿١٨٨﴾ گمان مبـــر در مورد آنانی که به کردهٔ خویش خرســـند می‌شوند و دوســـت دارند بر آنچه که نکرده‌اند ستایش شوند، و گمـــان مبر که آن‌ها از عذاب نجات می یابند (بلکه) آن‌ها عذاب دردناکی در پیش دارند. ﴿١٨٩﴾ بادشـــاهی آســـمان‌ها و زمین تنها از الله اســـت، و الله بر هرچیزی توانا اســـت. ﴿١٩٠﴾ یقیناً در آفریدنِ آســـمان‌ها و زمیـــن (به هیئت خاص) و در اختلاف (پی در پی آمدن) شـــب و روز، دلائل واضح (به قدرت و وحدانیت الله) برای صاحبان خرد است. ﴿١٩١﴾ (خردمندان) آنانی‌اند که الله را (به حالت) ایســـتاده، و نشسته، و بر پهلو آرامیده یاد می‌کنند، و در (حکمت از) آفریدن آســـمان‌ها و زمین تفکر می‌کنند (و در دعای خود می‌گوینـــد:) ای پرودگارما! این (عالم و موجودات) را بی‌فائده نه آفریده ای، پاکی تو (از آنچه لایق شـــأن تو نیست) پس ما را از عذاب دوزخ نگاه دار. ﴿١٩٢﴾ ای پروردگار ما! یقینا کســـی را که تو در دوزخ درآوری پس یقینا رسوایش کرده ای، و برای ظالمان هیچ مددگاری نیســـت (تا آن‌ها را از این رسوائی نجات دهد). ﴿١٩٣﴾ ای پروردگار ما! یقینا ما شـــنیدیم که دعوت‌دهندهٔ (مردم را) به سوی ایمان دعوت می‌دهد، (و می‌گوید:) که به پروردگارتان ایمان آرید، پس ما ایمان آوردیم، پس ای پروردگار ما! گناهان ما را بیامرز، و از مـــا بدی‌های ما را دور کن، و مـــا را با نیکان بمیران. ﴿١٩٤﴾ ای پروردگار ما! آنچه را کـــه بر زبان پیغمبران خـــود (از نصرت در دنیا، وجنت در آخرت) به ما وعد کرده ای عطا کن، و ما را در روز قیامت رسوا مکن (زیرا ما ایمان داریم که) یقینا تو وعده‌خلافی نمی‌کنی.

فَٱسْتَجَابَ لَهُمْ رَبُّهُمْ أَنِّى لَآ أُضِيعُ عَمَلَ عَٰمِلٍ مِّنكُم مِّن ذَكَرٍ أَوْ أُنثَىٰ ۖ بَعْضُكُم مِّنۢ بَعْضٍ ۖ فَٱلَّذِينَ هَاجَرُوا۟ وَأُخْرِجُوا۟ مِن دِيَٰرِهِمْ وَأُوذُوا۟ فِى سَبِيلِى وَقَٰتَلُوا۟ وَقُتِلُوا۟ لَأُكَفِّرَنَّ عَنْهُمْ سَيِّـَٔاتِهِمْ وَلَأُدْخِلَنَّهُمْ جَنَّٰتٍ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ ثَوَابًا مِّنْ عِندِ ٱللَّهِ ۗ وَٱللَّهُ عِندَهُۥ حُسْنُ ٱلثَّوَابِ ﴿١٩٥﴾ لَا يَغُرَّنَّكَ تَقَلُّبُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ فِى ٱلْبِلَٰدِ ﴿١٩٦﴾ مَتَٰعٌ قَلِيلٌ ثُمَّ مَأْوَىٰهُمْ جَهَنَّمُ ۚ وَبِئْسَ ٱلْمِهَادُ ﴿١٩٧﴾ لَٰكِنِ ٱلَّذِينَ ٱتَّقَوْا۟ رَبَّهُمْ لَهُمْ جَنَّٰتٌ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَا نُزُلًا مِّنْ عِندِ ٱللَّهِ ۗ وَمَا عِندَ ٱللَّهِ خَيْرٌ لِّلْأَبْرَارِ ﴿١٩٨﴾ وَإِنَّ مِنْ أَهْلِ ٱلْكِتَٰبِ لَمَن يُؤْمِنُ بِٱللَّهِ وَمَآ أُنزِلَ إِلَيْكُمْ وَمَآ أُنزِلَ إِلَيْهِمْ خَٰشِعِينَ لِلَّهِ لَا يَشْتَرُونَ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ ثَمَنًا قَلِيلًا ۗ أُو۟لَٰٓئِكَ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِندَ رَبِّهِمْ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ سَرِيعُ ٱلْحِسَابِ ﴿١٩٩﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ٱصْبِرُوا۟ وَصَابِرُوا۟ وَرَابِطُوا۟ وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٢٠٠﴾

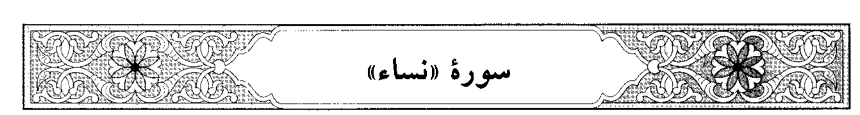
سُورَةُ النِّسَاءِ

﴿١٩٥﴾ پــس پروردگارشــان دعای آن‌ها را قبول کرد (به این طــور) که من عمل هیچ عمل‌کننده ای شــما را؛ خواه مرد باشد و خواه زن، ضائع نمی‌کنم، شما از جنس یکدیگر هســتید (که در ایمان و عمل، مرد و زن فرق ندارند، و یکی از آن اعمال هجرت است) پس آنان که هجرت کردند و از خانه‌های شــان بیرون رانده شدند و در راه من (راه الله) اذیت‌ها دیدند و (با کفّار) جنگ کردند و کشــته شــدند، حتما گناهان شان را محو می کنیم و حتما آن‌ها را در باغ‌های که در زیر درختان و قصرهای آن نهرها جاری اســت، داخل کنیم، این ثواب از جانب الله داده می‌شــود، و ثواب نیکو و خوب نزد الله اســت. ﴿١٩٦﴾ گشــت و گذار کافران در شهرها تو را نفریبد. ﴿١٩٧﴾ (این متاع) چند روزه و ناچیز اســت، باز جایگاه شــان دوزخ اســت، و دوزخ (برای کافران) چه بد آرامگاهی اســت. ﴿١٩٨﴾ لیکن آنانی که (تقوی پیشــه کردند و) از پروردگار خود ترسیدند برای آن‌ها باغ‌هایی اســت که از زیر آن نهرها جاری می‌باشــد، و در آن همیشه اند، (و این) مهمانی است از نزد الله، و آنچه نزد الله است، برای نیکوکاران (از هر چیزی) بهتر است. ﴿١٩٩﴾ (همه اهل کتاب دوزخی نیســتند) و یقینا از اهل کتاب کسانی هستند که به الله و به آنچه بر شــما نازل شده و به آنچه بر خود آن‌ها نازل شده است؛ درحالیکه در برابر الله متواضــع اند، ایمان دارند، آیات (و احــکام) الله را در برابر متاع حقیر (دنیا) عوض نمی کنند، این گروه اســت که نزد پروردگارشــان اجر خود را دارند، بی گمان الله زود حســاب‌گیرنده اســت. ﴿٢٠٠﴾ ای کســانی که ایمان آورده اید، صبر پیشه کنید، (و در مقابل دشــمن) پایداری ورزید و برای جهاد آماده باشید (در انتظار جهاد وسایل جنگی خود را مهیا کنید) و از الله بترسید تا که کامیاب شوید

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ ٱتَّقُواْ رَبَّكُمُ ٱلَّذِي خَلَقَكُم مِّن نَّفْسٍ وَٰحِدَةٍ وَخَلَقَ مِنْهَا
زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالًا كَثِيرًا وَنِسَآءً وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ ٱلَّذِي تَسَآءَلُونَ
بِهِۦ وَٱلْأَرْحَامَ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَلَيْكُمْ رَقِيبًا ﴿١﴾ وَءَاتُواْ ٱلْيَتَٰمَىٰٓ أَمْوَٰلَهُمْ
وَلَا تَتَبَدَّلُواْ ٱلْخَبِيثَ بِٱلطَّيِّبِ وَلَا تَأْكُلُوٓاْ أَمْوَٰلَهُمْ إِلَىٰٓ أَمْوَٰلِكُمْ إِنَّهُۥ
كَانَ حُوبًا كَبِيرًا ﴿٢﴾ وَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تُقْسِطُواْ فِي ٱلْيَتَٰمَىٰ فَٱنكِحُواْ
مَا طَابَ لَكُم مِّنَ ٱلنِّسَآءِ مَثْنَىٰ وَثُلَٰثَ وَرُبَٰعَ فَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تَعْدِلُواْ
فَوَٰحِدَةً أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَٰنُكُمْ ذَٰلِكَ أَدْنَىٰٓ أَلَّا تَعُولُواْ ﴿٣﴾ وَءَاتُواْ
ٱلنِّسَآءَ صَدُقَٰتِهِنَّ نِحْلَةً فَإِن طِبْنَ لَكُمْ عَن شَيْءٍ مِّنْهُ نَفْسًا فَكُلُوهُ
هَنِيٓـًٔا مَّرِيٓـًٔا ﴿٤﴾ وَلَا تُؤْتُواْ ٱلسُّفَهَآءَ أَمْوَٰلَكُمُ ٱلَّتِي جَعَلَ ٱللَّهُ لَكُمْ
قِيَٰمًا وَٱرْزُقُوهُمْ فِيهَا وَٱكْسُوهُمْ وَقُولُواْ لَهُمْ قَوْلًا مَّعْرُوفًا ﴿٥﴾ وَٱبْتَلُواْ
ٱلْيَتَٰمَىٰ حَتَّىٰٓ إِذَا بَلَغُواْ ٱلنِّكَاحَ فَإِنْ ءَانَسْتُم مِّنْهُمْ رُشْدًا فَٱدْفَعُوٓاْ
إِلَيْهِمْ أَمْوَٰلَهُمْ وَلَا تَأْكُلُوهَآ إِسْرَافًا وَبِدَارًا أَن يَكْبَرُواْ وَمَن كَانَ
غَنِيًّا فَلْيَسْتَعْفِفْ وَمَن كَانَ فَقِيرًا فَلْيَأْكُلْ بِٱلْمَعْرُوفِ فَإِذَا
دَفَعْتُمْ إِلَيْهِمْ أَمْوَٰلَهُمْ فَأَشْهِدُواْ عَلَيْهِمْ وَكَفَىٰ بِٱللَّهِ حَسِيبًا ﴿٦﴾

سورهٔ «نساء»

در مدینه نازل شده و یکصدو هفتاد و شش آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ ای مردم! از پروردگارتان (مالک و متصرّف تان) بترسید، آن (پروردگاری) که شما را از یک شخص آفرید، و همسر او (حوا) را (نیز) از همان شخص (آدم) آفرید، و (باز) از آن دو (آدم و حوا)، مرد و زن بسیاری را (در روی زمین) منتشر ساخت، و از الله بترسید که به نام او از یکدیگر سوال (درخواست) می‌کنید، همچنین از قطع صلهٔ رحمی (و تلف شدن حقوق) خویشاوندان بترسید؟ بی گمان الله بر (کردار و گفتار) شما نگهبان هست. ﴿۲﴾ و مال‌های یتیمان را به خودشان (بعد از بلوغ آن‌ها) بسپارید، و (مال) ناپاک را با (مال) پاکیزه تبدیل نکنید و مالهای آنان (یتیمان) را با مالهای خود (یکجا کرده) نخورید، چون این (کار) گناهِ بزرگ است. ﴿۳﴾ و اگر ترسیدید از اینکه در حق دختران یتیم عدل کرده نمی‌توانید پس (در این صورت) از دیگر زنانی که مورد پسندتان است؛ دو زن، یاسه زن، یا چهار زن را نکاح کنید، پس اگر ترسیدید که عدل کرده نمی‌توانید پس (فقط) یک زن را نکاح کنید یا (اکتفا کنید به) کنیزی که مالک شده‌اید، این نزدیکتر به آن است که (با عیالمندشدن و فقیرشدن، در حق زنان) ظلم نکنید. ﴿٤﴾ و مهرهای زنان را به خوشی و رضایت، به ایشان بدهید، پس اگر از خلوص دل برای شما چیزی از مهر را (معاف کرده) بگذارند، پس آن را خوش و گوارا بخورید. ﴿٥﴾ و به نادانان اموال تان را مسپارید که الله آن را سبب بقا و زندگیتان گردانیده است، و از آن مال، خوراک و پوشاک شان را بدهید، وبا آن‌ها سخن نیک و پسندیده بگویید. ﴿٦﴾ و یتیمان را امتحان کنید (که بالغ شده‌اند یا نه؟) تا وقتی که به عمر نکاح (بلوغ) برسند، پس اگر در آن‌ها عقل و تدبیر را احساس کردید پس به آن‌ها مال‌هایشان را بسپارید، و آن (مالها) را به اسراف و شتاب مخورید (از ترس) اینکه بزرگ شوند (و مال خود را تصرّف کنند) و هرکس توانمند (ثروتمند) بود، پس باید (از خوردن مال یتیم) پرهیزگاری و پاکی کند، و کسی که فقیر و تنگدست بود از مال یتیم به قدر ضرورت باید بخورد، پس وقتی خواستید مالهای شان را به آنها بسپارید، پس بر آن‌ها گواه بگیرید، و الله بر محاسبه (بندگان) کافی است.

لِّلرِّجَالِ نَصِيبٌ مِّمَّا تَرَكَ ٱلْوَٰلِدَانِ وَٱلْأَقْرَبُونَ وَلِلنِّسَآءِ نَصِيبٌ مِّمَّا تَرَكَ ٱلْوَٰلِدَانِ وَٱلْأَقْرَبُونَ مِمَّا قَلَّ مِنْهُ أَوْ كَثُرَ ۚ نَصِيبًا مَّفْرُوضًا ﴿٧﴾ وَإِذَا حَضَرَ ٱلْقِسْمَةَ أُو۟لُوا۟ ٱلْقُرْبَىٰ وَٱلْيَتَٰمَىٰ وَٱلْمَسَٰكِينُ فَٱرْزُقُوهُم مِّنْهُ وَقُولُوا۟ لَهُمْ قَوْلًا مَّعْرُوفًا ﴿٨﴾ وَلْيَخْشَ ٱلَّذِينَ لَوْ تَرَكُوا۟ مِنْ خَلْفِهِمْ ذُرِّيَّةً ضِعَٰفًا خَافُوا۟ عَلَيْهِمْ فَلْيَتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَلْيَقُولُوا۟ قَوْلًا سَدِيدًا ﴿٩﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ يَأْكُلُونَ أَمْوَٰلَ ٱلْيَتَٰمَىٰ ظُلْمًا إِنَّمَا يَأْكُلُونَ فِى بُطُونِهِمْ نَارًا ۖ وَسَيَصْلَوْنَ سَعِيرًا ﴿١٠﴾ يُوصِيكُمُ ٱللَّهُ فِىٓ أَوْلَٰدِكُمْ ۖ لِلذَّكَرِ مِثْلُ حَظِّ ٱلْأُنثَيَيْنِ ۚ فَإِن كُنَّ نِسَآءً فَوْقَ ٱثْنَتَيْنِ فَلَهُنَّ ثُلُثَا مَا تَرَكَ ۖ وَإِن كَانَتْ وَٰحِدَةً فَلَهَا ٱلنِّصْفُ ۚ وَلِأَبَوَيْهِ لِكُلِّ وَٰحِدٍ مِّنْهُمَا ٱلسُّدُسُ مِمَّا تَرَكَ إِن كَانَ لَهُۥ وَلَدٌ ۚ فَإِن لَّمْ يَكُن لَّهُۥ وَلَدٌ وَوَرِثَهُۥٓ أَبَوَاهُ فَلِأُمِّهِ ٱلثُّلُثُ ۚ فَإِن كَانَ لَهُۥٓ إِخْوَةٌ فَلِأُمِّهِ ٱلسُّدُسُ ۚ مِنۢ بَعْدِ وَصِيَّةٍ يُوصِى بِهَآ أَوْ دَيْنٍ ۗ ءَابَآؤُكُمْ وَأَبْنَآؤُكُمْ لَا تَدْرُونَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ لَكُمْ نَفْعًا ۚ فَرِيضَةً مِّنَ ٱللَّهِ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١١﴾

﴿۷﴾ مردان از آنچه که پدر و مادر و خویشاوندان به میراث می گذارند سهم دارند، و زنان از آنچه که پدر و مادر و خویشاوندان به میراث می گذارند سهم دارند، آن سهم (از اموال متروکه) کم باشد یا زیاد باشد (برای هریک) حصهٔ معیّن مقرر گردیده است. ﴿۸﴾ و چون خویشاوندان (که وارث نیستند) ویتیمان و ناتوانان در تقسیم میراث حاضر شوند، پس به آنها چیزی از آن (مال به طور بخشش) بدهید، و با آن‌ها سخن نیک وشایسته بگویید. ﴿۹﴾ وآنانی که اگر اولاد ضعیف از خود بجا بگذارند و بر (آیندهٔ) آن‌ها ترس دارند (که ضائع نشوند) باید از الله بترسند، پس باید (در وصیت) از الله بترسند و باید سخن محکم و درست بگویند (که مخالف با عدل و حق نباشد). ﴿۱۰﴾ یقینا آنانی که مالهای (چنین) یتیمان (ضعیف) را به ظلم می‌خورند، جز این نیست که در شکم‌های خود آتش را می خورند، و زود است که در آتش شعله ور داخل شوند. ﴿۱۱﴾ (چون رعایت اولاد ضروری است لذا) الله شما را دربارهٔ اولادتان سفارش می‌کند (که دارایی خود را برباد نکرده و آن‌ها را فقیر نگذارید. و در وقت تقسیم) برای پسر مانند دو سهم دختر است، پس اگر وارثان زن باشند و اضافه از دو نفر باشند، پس برای آن‌ها (از جملهٔ سه حصهٔ ترکه)، دو حصهٔ سهم می‌رسد، و اگر یکی باشد، پس نصف ترکه از اوست، و برای هریک از پدر و مادر میّت، یک ششم ترکه است اگر از میت فرزندی باشد، و اگر از میت فرزندی نباشد و پدر و مادر او وارث او گردند، پس برای مادر یک سوم است (و باقی از پدر است) و اگر از میّت برادرانی مانده باشد، پس مادر او یک ششم ترکه را می برد، البته (تقسیم میراث) بعد از تنفیذ وصیتی است که میت به آن وصیت کرده است یا بعد از ادای دین است (اگر میّت دیندار باشد) و شما نمی‌دانید که پدران و پسرانتان کدام یکی از آنها برای تان سودمندتر است، (این احکام) از طرف الله مقرر شده است؛ یقینا الله (به احوال ورثه) دانا و حکیم است

۞ وَلَكُمۡ نِصۡفُ مَا تَرَكَ أَزۡوَٰجُكُمۡ إِن لَّمۡ يَكُن
لَّهُنَّ وَلَدٞۚ فَإِن كَانَ لَهُنَّ وَلَدٞ فَلَكُمُ ٱلرُّبُعُ مِمَّا
تَرَكۡنَۚ مِنۢ بَعۡدِ وَصِيَّةٖ يُوصِينَ بِهَآ أَوۡ دَيۡنٖۚ
وَلَهُنَّ ٱلرُّبُعُ مِمَّا تَرَكۡتُمۡ إِن لَّمۡ يَكُن لَّكُمۡ وَلَدٞۚ
فَإِن كَانَ لَكُمۡ وَلَدٞ فَلَهُنَّ ٱلثُّمُنُ مِمَّا تَرَكۡتُمۚ
مِّنۢ بَعۡدِ وَصِيَّةٖ تُوصُونَ بِهَآ أَوۡ دَيۡنٖۗ وَإِن كَانَ
رَجُلٞ يُورَثُ كَلَٰلَةً أَوِ ٱمۡرَأَةٞ وَلَهُۥٓ أَخٌ أَوۡ أُخۡتٞ فَلِكُلِّ
وَٰحِدٖ مِّنۡهُمَا ٱلسُّدُسُۚ فَإِن كَانُوٓاْ أَكۡثَرَ مِن ذَٰلِكَ
فَهُمۡ شُرَكَآءُ فِي ٱلثُّلُثِۚ مِنۢ بَعۡدِ وَصِيَّةٖ يُوصَىٰ
بِهَآ أَوۡ دَيۡنٍ غَيۡرَ مُضَآرّٖۚ وَصِيَّةٗ مِّنَ ٱللَّهِۗ وَٱللَّهُ
عَلِيمٌ حَلِيمٞ ١٢ تِلۡكَ حُدُودُ ٱللَّهِۚ وَمَن يُطِعِ ٱللَّهَ
وَرَسُولَهُۥ يُدۡخِلۡهُ جَنَّٰتٖ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا
ٱلۡأَنۡهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَاۚ وَذَٰلِكَ ٱلۡفَوۡزُ ٱلۡعَظِيمُ
١٣ وَمَن يَعۡصِ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ وَيَتَعَدَّ حُدُودَهُۥ
يُدۡخِلۡهُ نَارًا خَٰلِدٗا فِيهَا وَلَهُۥ عَذَابٞ مُّهِينٞ ١٤

﴿۱۲﴾ و برای شما (مردان) نصف از ترکهٔ است که زن‌هایتان از خود بجا گذاشته اند، اگر آن‌ها اولاد نداشته باشند، ولی اگر اولاد داشته باشند، سهم شما یک چهارم از ترکه است، البته بعد از تنفیذ وصیتی که زنان به آن وصیت می‌کنند یا بعد از ادای دین (اگر دیندار باشند)، و (اما اگر شوهر وفات کرد) سهم زنان یک چهارم از ترکهٔ شما است اگر فرزندی نداشته باشید، اما اگر فرزندی داشته باشید، سهم زنان شما یک هشتم ترکهٔ شما است (لیکن) بعد از تنفیذ وصیتی که شما به آن و صیت می‌کنید یا بعد از ادای دین (اگر دیندار باشید) و اگر مردی یا زنی که از او ارث برده شود کلاله باشد (یعنی والدین و فرزند نداشته باشد) و او برادر و خواهر داشته باشد، پس برای هریک از آنان یک ششم می‌رسد، پس اگر (خواهر و برادر) بیش از یکی باشند همه‌شان در یک سوم مساویانه شریک اند، البته بعد از تنفیذ وصیت یا بعد از ادای دین، (به شرطی که) وصیت (وصیت‌کننده) به وارث ضرر نرساند، (این حکم) سفارشی از جانب الله است، و الله دانا (و) بردبار است. ﴿۱۳﴾ آن (چه بیان شد) حدود و مقررات الله است، و هرکس از الله و رسول او اطاعت و پیروی کند، الله او را در باغ‌های داخل می‌کند که از زیر درختان و قصرهای آن نهرها جاری است، آنان برای همیشه در آن می باشند، و این است کامیابی بزرگ. ﴿١٤﴾ و هرکس نافرمانی الله و رسول او را کند و از حدود الهی تجاوز کند الله او را در آتشی داخل می‌کند که همیشه در آن می ماند، و برای او عذاب رسواکننده (اهانت آمیز) است

وَٱلَّٰتِي يَأۡتِينَ ٱلۡفَٰحِشَةَ مِن نِّسَآئِكُمۡ فَٱسۡتَشۡهِدُواْ عَلَيۡهِنَّ أَرۡبَعَةٗ مِّنكُمۡۖ فَإِن شَهِدُواْ فَأَمۡسِكُوهُنَّ فِي ٱلۡبُيُوتِ حَتَّىٰ يَتَوَفَّىٰهُنَّ ٱلۡمَوۡتُ أَوۡ يَجۡعَلَ ٱللَّهُ لَهُنَّ سَبِيلٗا ﴿١٥﴾ وَٱلَّذَانِ يَأۡتِيَٰنِهَا مِنكُمۡ فَـَٔاذُوهُمَاۖ فَإِن تَابَا وَأَصۡلَحَا فَأَعۡرِضُواْ عَنۡهُمَآۗ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ تَوَّابٗا رَّحِيمًا ﴿١٦﴾ إِنَّمَا ٱلتَّوۡبَةُ عَلَى ٱللَّهِ لِلَّذِينَ يَعۡمَلُونَ ٱلسُّوٓءَ بِجَهَٰلَةٖ ثُمَّ يَتُوبُونَ مِن قَرِيبٖ فَأُوْلَٰٓئِكَ يَتُوبُ ٱللَّهُ عَلَيۡهِمۡۗ وَكَانَ ٱللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمٗا ﴿١٧﴾ وَلَيۡسَتِ ٱلتَّوۡبَةُ لِلَّذِينَ يَعۡمَلُونَ ٱلسَّيِّـَٔاتِ حَتَّىٰٓ إِذَا حَضَرَ أَحَدَهُمُ ٱلۡمَوۡتُ قَالَ إِنِّي تُبۡتُ ٱلۡـَٰٔنَ وَلَا ٱلَّذِينَ يَمُوتُونَ وَهُمۡ كُفَّارٌۚ أُوْلَٰٓئِكَ أَعۡتَدۡنَا لَهُمۡ عَذَابًا أَلِيمٗا ﴿١٨﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا يَحِلُّ لَكُمۡ أَن تَرِثُواْ ٱلنِّسَآءَ كَرۡهٗاۖ وَلَا تَعۡضُلُوهُنَّ لِتَذۡهَبُواْ بِبَعۡضِ مَآ ءَاتَيۡتُمُوهُنَّ إِلَّآ أَن يَأۡتِينَ بِفَٰحِشَةٖ مُّبَيِّنَةٖۚ وَعَاشِرُوهُنَّ بِٱلۡمَعۡرُوفِۚ فَإِن كَرِهۡتُمُوهُنَّ فَعَسَىٰٓ أَن تَكۡرَهُواْ شَيۡـٔٗا وَيَجۡعَلَ ٱللَّهُ فِيهِ خَيۡرٗا كَثِيرٗا ﴿١٩﴾

﴿١٥﴾ و آنانی از زنان شما که مرتکب فاحشه (زنا) می شوند، پس بر آن‌ها چهار مرد از خودتان (از مسلمانان عادل) را گواه طلب کنید، پس اگر گواهی دادند (بر کار بد آن‌ها) پس آنها را در خانه‌ها محبوس کنید تا آن که ملک الموت روح آن‌ها را قبض کند، یا الله برای آن‌ها (قانون و) راهی دیگری مقرر کند. ﴿١٦﴾ و آن دو کس از شما که زنا می‌کنند (از زن و مرد) پس آنها را (بوسیلهٔ حاکم) آزار دهید، پس اگر توبه کردند (از عمل فاحشه) و اصلاح کردند (عمل خود را) پس از آزارسانی شان دست بردارید؛ زیرا الله توبه پذیر (و) بسیار مهربان است. ﴿١٧﴾ جز این نیست که (وعدهٔ) قبول توبه بر ذمهٔ الله است (الله متعال برخود واجب گردانیده است) (این) تنها برای آنانی است که به نادانی کاربد می‌کنند، و باز به زودی توبه می‌کنند (از گناه خویش) پس این گروه است که الله توبهٔ شان را قبول می‌کند، و الله دانای باحکمت است. ﴿١٨﴾ و (وعدهٔ) قبول توبه برای کسانی نیست که گناه می‌کنند تا وقتی که مرگ یکی از آن‌ها برسد می‌گوید: البته اکنون توبه کردم، و نیز توبهٔ آنانی که در حالت کفر می‌میرند (قبول نمی گردد)، برای این (دو) گروه عذابِ دردناک آماده کرده‌ایم. ﴿١٩﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، برای شما حلال نیست که زنان را جبراً (بدون رضامندی آن‌ها) به ارث ببرید، و نیز زنان (بیوه) را از نکاح (با مردی دیگر) منع مکنید، تا بخشی از مالی را که به آن‌ها (به طور مهر) داده بودید، پس بگیرید مگر آنکه مرتکب عمل زشت آشکار شوند، و با زنان به طریقهٔ نیک و پسندیده زندگانی کنید، پس اگر آن‌ها را دوست ندارید (صبر کنید) زیرا چه بسا؛ چیزی را خوش ندارید و (لیکن) الله در آن خیر و برکت بسیاری گذاشته است

وَإِنْ أَرَدتُّمُ ٱسْتِبْدَالَ زَوْجٍ مَّكَانَ زَوْجٍ وَءَاتَيْتُمْ إِحْدَىٰهُنَّ قِنطَارًا فَلَا تَأْخُذُوا۟ مِنْهُ شَيْـًٔا ۚ أَتَأْخُذُونَهُۥ بُهْتَـٰنًا وَإِثْمًا مُّبِينًا ﴿٢٠﴾ وَكَيْفَ تَأْخُذُونَهُۥ وَقَدْ أَفْضَىٰ بَعْضُكُمْ إِلَىٰ بَعْضٍ وَأَخَذْنَ مِنكُم مِّيثَـٰقًا غَلِيظًا ﴿٢١﴾ وَلَا تَنكِحُوا۟ مَا نَكَحَ ءَابَآؤُكُم مِّنَ ٱلنِّسَآءِ إِلَّا مَا قَدْ سَلَفَ ۚ إِنَّهُۥ كَانَ فَـٰحِشَةً وَمَقْتًا وَسَآءَ سَبِيلًا ﴿٢٢﴾ حُرِّمَتْ عَلَيْكُمْ أُمَّهَـٰتُكُمْ وَبَنَاتُكُمْ وَأَخَوَٰتُكُمْ وَعَمَّـٰتُكُمْ وَخَـٰلَـٰتُكُمْ وَبَنَاتُ ٱلْأَخِ وَبَنَاتُ ٱلْأُخْتِ وَأُمَّهَـٰتُكُمُ ٱلَّـٰتِىٓ أَرْضَعْنَكُمْ وَأَخَوَٰتُكُم مِّنَ ٱلرَّضَـٰعَةِ وَأُمَّهَـٰتُ نِسَآئِكُمْ وَرَبَـٰٓئِبُكُمُ ٱلَّـٰتِى فِى حُجُورِكُم مِّن نِّسَآئِكُمُ ٱلَّـٰتِى دَخَلْتُم بِهِنَّ فَإِن لَّمْ تَكُونُوا۟ دَخَلْتُم بِهِنَّ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ وَحَلَـٰٓئِلُ أَبْنَآئِكُمُ ٱلَّذِينَ مِنْ أَصْلَـٰبِكُمْ وَأَن تَجْمَعُوا۟ بَيْنَ ٱلْأُخْتَيْنِ إِلَّا مَا قَدْ سَلَفَ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٢٣﴾

﴿۲۰﴾ و اگر خواستید همسر (جدید) را به جای همسر (قدیم) قرار دهید (یعنی زن قدیم را طلاق دهید) و به یکی از آن‌ها مال بسیار (به طور مهر) داده باشید، پس از آن (مال) چیزی نگیرید، آیا آن را به ستم و تجاوز آشکار پس می‌گیرید؟. ﴿۲۱﴾ و چطور آن را می‌گیرید حال آن که بایکدیگر آمیزش (جنسی) کرده‌اید (و هریک بر عورت دیگری اطلاع پیدا کرده است) در حالیکه زنان از شما عهد محکم (در عقد نکاح) گرفته‌اند. ﴿۲۲﴾ و با زنانی ازدواج نکنید که پدران تان با آنها نکاح کرده بودند، مگر آنچه در گذشته (قبل از نزول این آیت) رخ داده است، بی گمان این کار، بی‌حیائی و عمل ناشایست و منفور و راه بد است. ﴿۲۳﴾ بر شما مادران تان حرام شده است و دختران‌تان و خواهران‌تان و عّمه‌هایتان و خاله‌هایتان و دختران برادر و دختران خواهر و (حرام شده است) آن مادران شما که شما را شیر داده‌اند و خواهران رضاعی تان و مادران زن‌هایتان، و دختران زنان تان که در کنار شما پرورش یافته‌اند؛ از بطن آن زنان تان که با آن‌ها همبستر شده‌اید، پس اگر با آنها همبستر نشده‌اید، پس بر شما گناهی نیست (در نکاح‌کردنِ دختران آن‌ها)، و (حرام شده است) زنان پسرانِ شما که از پشت (نسل) خود تان باشند، و (حرام شده است) این که دوخواهر را در نکاح خود جمع کنید، مگر آنچه گذشته است، بی گمان الله آمرزنده (و) مهربان است

۞ وَٱلۡمُحۡصَنَٰتُ مِنَ ٱلنِّسَآءِ إِلَّا مَا مَلَكَتۡ أَيۡمَٰنُكُمۡۖ كِتَٰبَ ٱللَّهِ عَلَيۡكُمۡۚ وَأُحِلَّ لَكُم مَّا وَرَآءَ ذَٰلِكُمۡ أَن تَبۡتَغُواْ بِأَمۡوَٰلِكُم مُّحۡصِنِينَ غَيۡرَ مُسَٰفِحِينَۚ فَمَا ٱسۡتَمۡتَعۡتُم بِهِۦ مِنۡهُنَّ فَـَٔاتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ فَرِيضَةٗۚ وَلَا جُنَاحَ عَلَيۡكُمۡ فِيمَا تَرَٰضَيۡتُم بِهِۦ مِنۢ بَعۡدِ ٱلۡفَرِيضَةِۚ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمٗا ﴿٢٤﴾ وَمَن لَّمۡ يَسۡتَطِعۡ مِنكُمۡ طَوۡلًا أَن يَنكِحَ ٱلۡمُحۡصَنَٰتِ ٱلۡمُؤۡمِنَٰتِ فَمِن مَّا مَلَكَتۡ أَيۡمَٰنُكُم مِّن فَتَيَٰتِكُمُ ٱلۡمُؤۡمِنَٰتِۚ وَٱللَّهُ أَعۡلَمُ بِإِيمَٰنِكُمۚ بَعۡضُكُم مِّنۢ بَعۡضٖۚ فَٱنكِحُوهُنَّ بِإِذۡنِ أَهۡلِهِنَّ وَءَاتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ بِٱلۡمَعۡرُوفِ مُحۡصَنَٰتٍ غَيۡرَ مُسَٰفِحَٰتٖ وَلَا مُتَّخِذَٰتِ أَخۡدَانٖۚ فَإِذَآ أُحۡصِنَّ فَإِنۡ أَتَيۡنَ بِفَٰحِشَةٖ فَعَلَيۡهِنَّ نِصۡفُ مَا عَلَى ٱلۡمُحۡصَنَٰتِ مِنَ ٱلۡعَذَابِۚ ذَٰلِكَ لِمَنۡ خَشِيَ ٱلۡعَنَتَ مِنكُمۡۚ وَأَن تَصۡبِرُواْ خَيۡرٞ لَّكُمۡۗ وَٱللَّهُ غَفُورٞ رَّحِيمٞ ﴿٢٥﴾ يُرِيدُ ٱللَّهُ لِيُبَيِّنَ لَكُمۡ وَيَهۡدِيَكُمۡ سُنَنَ ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِكُمۡ وَيَتُوبَ عَلَيۡكُمۡۗ وَٱللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٞ ﴿٢٦﴾

﴿٢٤﴾ و زنان شوهردار بر شما حرام شده است مگر کنیزهای که مالک آنها شده‌اید، این فریضهٔ الهی است که بر شما لازم شده است، و برای شما غیر این محرمات حلال است (به شرطی) که به مالهای خویش طلب نکاح کنید به قصد پاکی، نه به قصد شهوت‌رانی و زنا، پس آنچه از زنان نفع گرفته‌اید (بوسیلهٔ آمیزش جنسی) پس مهرهایشان را مطابق آنچه (از جانب الله) مقرر شده است بدهید، و بر شما در آنچه با یکدیگر بعد از مهر مقرر توافق نموده اید، گناهی نیست، (چون) یقینا الله دانای باحکمت است. ﴿٢٥﴾ و هرکه از شما قدرت مالی نداشته باشد که (به وسیلهٔ آن) با زنان مسلمان آزاد نکاح کند، پس باید با کنیزهای مسلمانی که مالک آنهاشده اید نکاح کند، و الله به ایمان شما عالم تر است، همهٔ شما از جنس یکدیگرید (همهٔ تان فرزندان آدم هستید) پس کنیزان مسلمان را به اجازهٔ اهل آن‌ها نکاح کنید و مهرهایشان را به وجه معروف و نیک به آنان بدهید (به شرطی که) پاکدامن باشند و زانی نباشند و نه دوست پنهانی گیرنده باشند، پس وقتی شوهردار شدند، اگر مرتکب فاحشه (زنا) شدند پس بر آن‌ها نیمی از عقوبتی (حدی) که بر زنان آزاد است (اجرای آن لازم است)، این (نکاح کنیزکان) برای کسی از شما است که از واقع‌شدن در گناه بترسد، و صبرکردن (نسبت به نکاح کنیزها) برایتان بهتر است، و الله آمرزندهٔ مهربان است. ﴿٢٦﴾ الله می‌خواهد برای شما (قواعد دین‌تان را) بیان کند، و شما را به طریقه‌های (نیک) آنانی که پیش از شما بودند راهنمائی کند، و (می‌خواهد) توبهٔ شما را که قبول کند، والله دانای باحکمت است

وَٱللَّهُ يُرِيدُ أَن يَتُوبَ عَلَيۡكُمۡ وَيُرِيدُ ٱلَّذِينَ يَتَّبِعُونَ
ٱلشَّهَوَٰتِ أَن تَمِيلُواْ مَيۡلًا عَظِيمٗا ﴿٢٧﴾ يُرِيدُ ٱللَّهُ أَن يُخَفِّفَ
عَنكُمۡۚ وَخُلِقَ ٱلۡإِنسَٰنُ ضَعِيفٗا ﴿٢٨﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ
لَا تَأۡكُلُوٓاْ أَمۡوَٰلَكُم بَيۡنَكُم بِٱلۡبَٰطِلِ إِلَّآ أَن تَكُونَ
تِجَٰرَةً عَن تَرَاضٖ مِّنكُمۡۚ وَلَا تَقۡتُلُوٓاْ أَنفُسَكُمۡۚ إِنَّ
ٱللَّهَ كَانَ بِكُمۡ رَحِيمٗا ﴿٢٩﴾ وَمَن يَفۡعَلۡ ذَٰلِكَ عُدۡوَٰنٗا
وَظُلۡمٗا فَسَوۡفَ نُصۡلِيهِ نَارٗاۚ وَكَانَ ذَٰلِكَ عَلَى ٱللَّهِ
يَسِيرًا ﴿٣٠﴾ إِن تَجۡتَنِبُواْ كَبَآئِرَ مَا تُنۡهَوۡنَ عَنۡهُ نُكَفِّرۡ
عَنكُمۡ سَيِّـَٔاتِكُمۡ وَنُدۡخِلۡكُم مُّدۡخَلٗا كَرِيمٗا ﴿٣١﴾
وَلَا تَتَمَنَّوۡاْ مَا فَضَّلَ ٱللَّهُ بِهِۦ بَعۡضَكُمۡ عَلَىٰ بَعۡضٖۚ لِّلرِّجَالِ
نَصِيبٞ مِّمَّا ٱكۡتَسَبُواْۖ وَلِلنِّسَآءِ نَصِيبٞ مِّمَّا ٱكۡتَسَبۡنَۚ
وَسۡـَٔلُواْ ٱللَّهَ مِن فَضۡلِهِۦٓۚ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ بِكُلِّ شَيۡءٍ
عَلِيمٗا ﴿٣٢﴾ وَلِكُلّٖ جَعَلۡنَا مَوَٰلِيَ مِمَّا تَرَكَ ٱلۡوَٰلِدَانِ
وَٱلۡأَقۡرَبُونَۚ وَٱلَّذِينَ عَقَدَتۡ أَيۡمَٰنُكُمۡ فَـَٔاتُوهُمۡ
نَصِيبَهُمۡۚ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ شَهِيدًا ﴿٣٣﴾

﴿۲۷﴾ و الله می‌خواهد شمارا ببخشد (و به سوی رحمت خود بازگرداند)، و کسانی که از شهوات‌پیروی می کنند، می خواهند شما (از راه راست) به کجی بزرگ متمایل شوید (و حق را کاملاً ترک گوید). ﴿۲۸﴾ الله می‌خواهد که (با آسان کردن احکام) بار تکلیف شما را سبک کند (زیرا) انسان ضعیف آفریده شده است. ﴿۲۹﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، مال‌های یکدیگر را در بین خودتان به ناحق مخورید، مگر این که از راه تجارت به رضامندی یکدیگر باشد، و خود را نکشید، بی گمان الله به شما همیشه مهربان است. ﴿۳۰﴾ و هرکه با تجاوز و ظلم چنین کند، پس به زودی او را در آتش سوزان داخل می کنیم، و این کار بر الله آسان است. ﴿۳۱﴾ اگر از گناهان بزرگی که از آن منع می‌شوید، پرهیز کنید (پس) گناهان کوچک‌تان را از شما دور (محو) می سازیم، و شما را در جای عزت و کرامت داخل می کنیم. ﴿۳۲﴾ و آنچه را که الله سبب فضیلت بعضی شما بر بعضی دیگر قرار داده است تمنی نکنید، برای مردان از آنچه خود کسب کرده‌اند سهمی است، و برای زنان از آنچه خود کسب کرده‌اند سهمی است، و (به جای آرزوهای بی مورد) از فضل الله بخواهید، یقینًا الله به هرچیزی عالم است. ﴿۳۳﴾ و برای هریک از والدین وخویشان و آنانی که با ایشان پیمان بسته اید، در چیزی که از خود بجا می‌گذارند، ورثه و حقدار قرار داده ایم، پس سهمِ آن‌ها را (از ارث) بدهید، زیرا الله بر هرچیز گواه است

ٱلرِّجَالُ قَوَّٰمُونَ عَلَى ٱلنِّسَآءِ بِمَا فَضَّلَ ٱللَّهُ بَعۡضَهُمۡ عَلَىٰ
بَعۡضٖ وَبِمَآ أَنفَقُواْ مِنۡ أَمۡوَٰلِهِمۡۚ فَٱلصَّٰلِحَٰتُ قَٰنِتَٰتٌ
حَٰفِظَٰتٞ لِّلۡغَيۡبِ بِمَا حَفِظَ ٱللَّهُۚ وَٱلَّٰتِي تَخَافُونَ
نُشُوزَهُنَّ فَعِظُوهُنَّ وَٱهۡجُرُوهُنَّ فِي ٱلۡمَضَاجِعِ
وَٱضۡرِبُوهُنَّۖ فَإِنۡ أَطَعۡنَكُمۡ فَلَا تَبۡغُواْ عَلَيۡهِنَّ سَبِيلًاۗ
إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَلِيّٗا كَبِيرٗا ٣٤ وَإِنۡ خِفۡتُمۡ شِقَاقَ بَيۡنِهِمَا
فَٱبۡعَثُواْ حَكَمٗا مِّنۡ أَهۡلِهِۦ وَحَكَمٗا مِّنۡ أَهۡلِهَآ إِن
يُرِيدَآ إِصۡلَٰحٗا يُوَفِّقِ ٱللَّهُ بَيۡنَهُمَآۗ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَلِيمًا
خَبِيرٗا ٣٥ ۞ وَٱعۡبُدُواْ ٱللَّهَ وَلَا تُشۡرِكُواْ بِهِۦ شَيۡـٔٗاۖ

وَبِٱلۡوَٰلِدَيۡنِ إِحۡسَٰنٗا وَبِذِي ٱلۡقُرۡبَىٰ وَٱلۡيَتَٰمَىٰ وَٱلۡمَسَٰكِينِ
وَٱلۡجَارِ ذِي ٱلۡقُرۡبَىٰ وَٱلۡجَارِ ٱلۡجُنُبِ وَٱلصَّاحِبِ بِٱلۡجَنۢبِ
وَٱبۡنِ ٱلسَّبِيلِ وَمَا مَلَكَتۡ أَيۡمَٰنُكُمۡۗ إِنَّ ٱللَّهَ
لَا يُحِبُّ مَن كَانَ مُخۡتَالٗا فَخُورًا ٣٦ ٱلَّذِينَ يَبۡخَلُونَ
وَيَأۡمُرُونَ ٱلنَّاسَ بِٱلۡبُخۡلِ وَيَكۡتُمُونَ مَآ ءَاتَىٰهُمُ
ٱللَّهُ مِن فَضۡلِهِۦۗ وَأَعۡتَدۡنَا لِلۡكَٰفِرِينَ عَذَابٗا مُّهِينٗا ٣٧

﴿٣٤﴾ مردان بر زنان ولایت دارند (صاحب اداره و حاکم‌اند) از آن جهت که الله بعضی (مردان) را بر بعضی دیگر (زنان) برتری داده است (از نگاه قدرت بدنی و ارادۀ محکم)، و اینکه از مالهای خود (بر زنان) انفاق می‌کنند، پس زنان نیکوکار، فرمان‌بردار شوهرانِ خود می‌باشند، و حقوق و اسرار شوهران خود را در غیاب آن‌ها محافظت می کنند، به سبب اینکه الله آن‌ها را (به وسیلۀ شوهرها) محافظت می کند. و زنانی که از نافرمانی آن‌ها می‌ترسید پس؛ (اولاً) آن‌ها را نصیحت کنید، و (ثانیاً: اگر مؤثر نشد) در خوابگاه از آن‌ها دوری کنید، و (ثالثا: اگر پند وجدایی فایدۀ نکرد) پس آن‌ها را بزنید، پس اگر از شما اطاعت کردند، باز بهانه ای (برای ظلم و ستم) بر آن‌ها مجویید؛ بی گمان الله بلندمرتبه (و) بسیار بزرگ است. ﴿٣٥﴾ و اگر (شما اولیای امور) از اختلاف میان زن و شوهر ترسیدید، پس صلاح کاری (داور) از خانوادۀ شوهر و صلاح کاری (داور) از خانوادۀ زن بفرستید، اگر (صلاح کاران) اصلاح را بخواهند الله میان آن دو (زن و شوهر) موافقت (و الفت) پیدا می‌کند؛ بی گمان الله دانای باخبر است. ﴿٣٦﴾ و الله را عبادت کنید و با او چیزی را شریک نسازید، و با پدر و مادر نیکی و احسان کنید، و با خویشاوندان و یتیمان و ناداران، و با همسایۀ خویشاوند و با همسایۀ بیگانه و با همنشین در پهلو نشسته و با مسافران و با کنیزان؛ بی گمان الله کسی را که متکبّر و خودستا (فخر فروش) باشد، دوست ندارد. ﴿٣٧﴾ (همچنان الله دوست ندارد) آنانی را که بخل می‌ورزند و مردم را (هم) به بخل امر می‌کنند، و آنچه را الله از فضل خود به آن‌ها داده است، می‌پوشانند، و برای کافران عذاب خوارکننده مهیا نموده‌ایم.

وَٱلَّذِينَ يُنفِقُونَ أَمۡوَٰلَهُمۡ رِئَآءَ ٱلنَّاسِ وَلَا يُؤۡمِنُونَ بِٱللَّهِ
وَلَا بِٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِۗ وَمَن يَكُنِ ٱلشَّيۡطَٰنُ لَهُۥ قَرِينٗا فَسَآءَ
قَرِينٗا ﴿٣٨﴾ وَمَاذَا عَلَيۡهِمۡ لَوۡ ءَامَنُواْ بِٱللَّهِ وَٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِ وَأَنفَقُواْ
مِمَّا رَزَقَهُمُ ٱللَّهُۚ وَكَانَ ٱللَّهُ بِهِمۡ عَلِيمًا ﴿٣٩﴾ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَظۡلِمُ
مِثۡقَالَ ذَرَّةٖۖ وَإِن تَكُ حَسَنَةٗ يُضَٰعِفۡهَا وَيُؤۡتِ مِن لَّدُنۡهُ
أَجۡرًا عَظِيمٗا ﴿٤٠﴾ فَكَيۡفَ إِذَا جِئۡنَا مِن كُلِّ أُمَّةِۭ بِشَهِيدٖ
وَجِئۡنَا بِكَ عَلَىٰ هَٰٓؤُلَآءِ شَهِيدٗا ﴿٤١﴾ يَوۡمَئِذٖ يَوَدُّ ٱلَّذِينَ
كَفَرُواْ وَعَصَوُاْ ٱلرَّسُولَ لَوۡ تُسَوَّىٰ بِهِمُ ٱلۡأَرۡضُ وَلَا يَكۡتُمُونَ
ٱللَّهَ حَدِيثٗا ﴿٤٢﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تَقۡرَبُواْ ٱلصَّلَوٰةَ وَأَنتُمۡ
سُكَٰرَىٰ حَتَّىٰ تَعۡلَمُواْ مَا تَقُولُونَ وَلَا جُنُبًا إِلَّا عَابِرِي
سَبِيلٍ حَتَّىٰ تَغۡتَسِلُواْۚ وَإِن كُنتُم مَّرۡضَىٰٓ أَوۡ عَلَىٰ سَفَرٍ أَوۡ جَآءَ
أَحَدٞ مِّنكُم مِّنَ ٱلۡغَآئِطِ أَوۡ لَٰمَسۡتُمُ ٱلنِّسَآءَ فَلَمۡ تَجِدُواْ مَآءٗ
فَتَيَمَّمُواْ صَعِيدٗا طَيِّبٗا فَٱمۡسَحُواْ بِوُجُوهِكُمۡ وَأَيۡدِيكُمۡۗ
إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَفُوًّا غَفُورًا ﴿٤٣﴾ أَلَمۡ تَرَ إِلَى ٱلَّذِينَ أُوتُواْ نَصِيبٗا مِّنَ
ٱلۡكِتَٰبِ يَشۡتَرُونَ ٱلضَّلَٰلَةَ وَيُرِيدُونَ أَن تَضِلُّواْ ٱلسَّبِيلَ ﴿٤٤﴾

﴿۳۸﴾ و آنانی که مال‌های خود را برای نمایش به مردم انفاق می‌کنند و (در حقیقت) به الله و به روز آخرت ایمان ندارند (در واقع شیطان همدم آن‌ها است) و هرکس که شیطان همنشین او باشد، پس وی چه بد همنشینی است. ﴿۳۹﴾ و اگر به الله و به روز آخرت ایمان می‌آوردند، و (به اخلاص) از آنچه الله به آن‌ها روزی داده است، انفاق می‌کردند؛ چه زیانی بر آن‌ها داشت؟ و الله به (احوال) آن‌ها داناست. ﴿٤٠﴾ البته الله به وزن ذرّهٔ (بر کسی) ظلم نمی‌کند، و اگر آن (ذره) نیکی باشد، (الله) دوچندانش می‌کند، و از نزد خود (صاحب آن را) ثوابِ بزرگ میدهد. ﴿٤١﴾ پس حال مردم چگونه باشد؛ وقتی از هر امتی گواهی بیاوریم، و تو را (نیز ای محمد) بر آنان (امت مسلمان) گواه بیاوریم. ﴿٤٢﴾ در آن روز، آنانی که کفر ورزیده اند و از پیغمبر نافرمانی کرده اند آرزو می کنند که ای کاش زمین بر آنها هموار گردد (در زمین فرو روند) و نمی توانند هیچ سخنی را از الله پنهان کنند. ﴿٤٣﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، در حال مستی و نشه به نماز نزدیک مشوید، تا وقتی که بدانید چه می گویید، و در حال جنابت به نماز نزدیک مشوید (در حال جنابت در مسجد داخل نشوید) مگر اینکه عبور نماید (از مسجد) تا آن که غسل کنید و اگر بیمار باشید، و یا مسافر باشید، یا یکی از شما از قضای حاجت آمد، یا با زنان هم‌بستری کرده باشید و آب نیافتید پس تیمم کنید بر زمین (خاک) پاک، پس مسح کنید به آن روی‌ها و دست‌های خود را، بی گمان الله عفوکننده (و) آمرزنده است. ﴿٤٤﴾ آیا به سوی آنانی که بهرهٔ از (علم) کتاب داده شده‌اند ندیدی (یهود) که گمراهی را (در بدل هدایت) می خرند و می‌خواهند که شما (هم) راه حق را گم کنید

وَٱللَّهُ أَعۡلَمُ بِأَعۡدَآئِكُمۡۚ وَكَفَىٰ بِٱللَّهِ وَلِيّٗا وَكَفَىٰ بِٱللَّهِ نَصِيرٗا ﴿٤٥﴾
مِّنَ ٱلَّذِينَ هَادُواْ يُحَرِّفُونَ ٱلۡكَلِمَ عَن مَّوَاضِعِهِۦ وَيَقُولُونَ
سَمِعۡنَا وَعَصَيۡنَا وَٱسۡمَعۡ غَيۡرَ مُسۡمَعٖ وَرَٰعِنَا لَيَّۢا بِأَلۡسِنَتِهِمۡ
وَطَعۡنٗا فِى ٱلدِّينِۚ وَلَوۡ أَنَّهُمۡ قَالُواْ سَمِعۡنَا وَأَطَعۡنَا وَٱسۡمَعۡ وَٱنظُرۡنَا
لَكَانَ خَيۡرٗا لَّهُمۡ وَأَقۡوَمَ وَلَٰكِن لَّعَنَهُمُ ٱللَّهُ بِكُفۡرِهِمۡ فَلَا يُؤۡمِنُونَ
إِلَّا قَلِيلٗا ﴿٤٦﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡكِتَٰبَ ءَامِنُواْ بِمَا نَزَّلۡنَا
مُصَدِّقٗا لِّمَا مَعَكُم مِّن قَبۡلِ أَن نَّطۡمِسَ وُجُوهٗا فَنَرُدَّهَا
عَلَىٰٓ أَدۡبَارِهَآ أَوۡ نَلۡعَنَهُمۡ كَمَا لَعَنَّآ أَصۡحَٰبَ ٱلسَّبۡتِۚ وَكَانَ أَمۡرُ
ٱللَّهِ مَفۡعُولًا ﴿٤٧﴾ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَغۡفِرُ أَن يُشۡرَكَ بِهِۦ وَيَغۡفِرُ مَا دُونَ
ذَٰلِكَ لِمَن يَشَآءُۚ وَمَن يُشۡرِكۡ بِٱللَّهِ فَقَدِ ٱفۡتَرَىٰٓ إِثۡمًا عَظِيمًا
﴿٤٨﴾ أَلَمۡ تَرَ إِلَى ٱلَّذِينَ يُزَكُّونَ أَنفُسَهُمۚ بَلِ ٱللَّهُ يُزَكِّى مَن يَشَآءُ
وَلَا يُظۡلَمُونَ فَتِيلًا ﴿٤٩﴾ ٱنظُرۡ كَيۡفَ يَفۡتَرُونَ عَلَى ٱللَّهِ ٱلۡكَذِبَۖ
وَكَفَىٰ بِهِۦٓ إِثۡمٗا مُّبِينًا ﴿٥٠﴾ أَلَمۡ تَرَ إِلَى ٱلَّذِينَ أُوتُواْ نَصِيبٗا
مِّنَ ٱلۡكِتَٰبِ يُؤۡمِنُونَ بِٱلۡجِبۡتِ وَٱلطَّٰغُوتِ وَيَقُولُونَ
لِلَّذِينَ كَفَرُواْ هَٰٓؤُلَآءِ أَهۡدَىٰ مِنَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ سَبِيلًا ﴿٥١﴾

﴿٤٥﴾ و (ای مؤمنان) الله به دشمنان شما داناتراست، و کافی است که الله دوست و کارساز شما باشد و کافی است که الله مددگار شما باشد. ﴿٤٦﴾ گروهی از یهودی‌ها اند که کلمات را از جاهای آن تحریف می‌کنند و تغیر می‌دهند، و (به طور استهزاء) می‌گویند: شنیدیم (سخن ترا ای محمد) ولی نافرمانی کردیم، و بشنو (ای پیغمبر و) ناشنیده بگیر، و (می‌گویند:) حال ما را مراعات کن، و سخن را در زبانهای خود می پیچانند، تا در دین طعنه زنند، و اگر می‌گفتند: شنیدیم و اطاعت کردیم، و تو بشنو و به ما نظر کن، البته برای آن‌ها خیر بود و درست تر بود، و لیکن الله آن‌ها را به سبب کفرشان از رحمت خود محروم کرده است، پس ایمان نمی‌آرند مگر اندک. ﴿٤٧﴾ ای اهل کتاب! به آنچه نازل کرده‌ایم و تصدیق‌کنندهٔ آن کتابی که با شما است، ایمان آورید، پیش از اینکه چهره‌ها را محو و مسخ سازیم و پیش از اینکه آن‌ها را به شکل عقب (مانند پشت سر) برگردانیم، یا اصحاب آن چهره‌ها را از رحمت خود دور سازیم، طوری که صاحبان روز شنبه را از رحمت خود دور کردیم، و امر و ارادهٔ الله شدنی (و یقینی) است. ﴿٤٨﴾ البته الله نمی‌بخشد این را که با او چیزی شریک قرار داده شود، و غیر از آن (شرک) را، برای کسی بخواهد می‌بخشد، و هرکس که (چیزی را) با الله شریک گرداند، پس در حقیقت به الله گناه بزرگی را افترا بسته است. ﴿٤٩﴾ آیا به سوی آنانی که خود را پاک می شمارند، ندیدی؟ بلکه الله هرکه را بخواهد پاک می‌سازد، و به قدر فتیلی (رشتهٔ در وسط هسته خرما) ظلم کرده نشوند. ﴿٥٠﴾ ببین چطور بر الله دروغ و افترا می بندند؟ و کافی است که این گناه آشکار باشد. ﴿٥١﴾ آیا آنانی را که بهره ای از علم کتاب (الله) داده شده اند، ندیدی که به بت و طاغوت (قوت‌های سرکش) ایمان دارند، و راجع به کفار می‌گویند: این گروه نسبت به مؤمنان راه‌یاب تر اند

أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ لَعَنَهُمُ ٱللَّهُۖ وَمَن يَلۡعَنِ ٱللَّهُ فَلَن تَجِدَ لَهُۥ نَصِيرًا ﴿٥٢﴾ أَمۡ لَهُمۡ نَصِيبٞ مِّنَ ٱلۡمُلۡكِ فَإِذٗا لَّا يُؤۡتُونَ ٱلنَّاسَ نَقِيرًا ﴿٥٣﴾ أَمۡ يَحۡسُدُونَ ٱلنَّاسَ عَلَىٰ مَآ ءَاتَىٰهُمُ ٱللَّهُ مِن فَضۡلِهِۦۖ فَقَدۡ ءَاتَيۡنَآ ءَالَ إِبۡرَٰهِيمَ ٱلۡكِتَٰبَ وَٱلۡحِكۡمَةَ وَءَاتَيۡنَٰهُم مُّلۡكًا عَظِيمٗا ﴿٥٤﴾ فَمِنۡهُم مَّنۡ ءَامَنَ بِهِۦ وَمِنۡهُم مَّن صَدَّ عَنۡهُۚ وَكَفَىٰ بِجَهَنَّمَ سَعِيرًا ﴿٥٥﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ بِـَٔايَٰتِنَا سَوۡفَ نُصۡلِيهِمۡ نَارٗا كُلَّمَا نَضِجَتۡ جُلُودُهُم بَدَّلۡنَٰهُمۡ جُلُودًا غَيۡرَهَا لِيَذُوقُواْ ٱلۡعَذَابَۗ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَزِيزًا حَكِيمٗا ﴿٥٦﴾ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ سَنُدۡخِلُهُمۡ جَنَّٰتٖ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَآ أَبَدٗاۖ لَّهُمۡ فِيهَآ أَزۡوَٰجٞ مُّطَهَّرَةٞۖ وَنُدۡخِلُهُمۡ ظِلّٗا ظَلِيلًا ﴿٥٧﴾ ۞ إِنَّ ٱللَّهَ يَأۡمُرُكُمۡ أَن تُؤَدُّواْ ٱلۡأَمَٰنَٰتِ إِلَىٰٓ أَهۡلِهَا وَإِذَا حَكَمۡتُم بَيۡنَ ٱلنَّاسِ أَن تَحۡكُمُواْ بِٱلۡعَدۡلِۚ إِنَّ ٱللَّهَ نِعِمَّا يَعِظُكُم بِهِۦٓۗ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ سَمِيعَۢا بَصِيرٗا ﴿٥٨﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ أَطِيعُواْ ٱللَّهَ وَأَطِيعُواْ ٱلرَّسُولَ وَأُوْلِي ٱلۡأَمۡرِ مِنكُمۡۖ فَإِن تَنَٰزَعۡتُمۡ فِي شَيۡءٖ فَرُدُّوهُ إِلَى ٱللَّهِ وَٱلرَّسُولِ إِن كُنتُمۡ تُؤۡمِنُونَ بِٱللَّهِ وَٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِۚ ذَٰلِكَ خَيۡرٞ وَأَحۡسَنُ تَأۡوِيلًا ﴿٥٩﴾

﴿٥٢﴾ این گروه کسانی‌اند که الله آن‌ها را لعنت کرده است، و کسی را که الله لعنت کند، پس برای او هیچ مددگاری نخواهی یافت. ﴿٥٣﴾ آیا برای آن‌ها (یهودیان) سهمی در بادشاهی وحکومت است؟ که در آن صورت، به مردم (چیزی را) برابر شگاف هسته خرما نخواهند داد. ﴿٥٤﴾ یا اینکه (یهودیان) نسبت به مردمان (مسلمان) بخاطر اینکه الله به آن‌ها از فضل خود (کتاب) داده است، حسد می‌ورزند؟ یقینا ما به اولاد ابراهیم (شما بنی اسرائیل) کتاب و حکمت و بادشاهی بزرگ را دادیم. ﴿٥٥﴾ پس برخی از آن‌ها (یهودیان) به او (محمد) ایمان آوردند، و برخی از ایشان (ایمان نیاوردند بلکه) مانع ایمان آوردن مردم شدند، و آتش شعله ور دوزخ برای آنها کافی است. ﴿٥٦﴾ البته آنانی که به آیات ما کفر ورزیدند؛ حتما آن‌ها را در آتش دوزخ درخواهیم آورد، هر قدر پوست‌های (بدن) شان بسوزد و پخته شود، پوست‌های دیگری به عوض پوست های (اولی) شان قرار می دهیم، تا عذاب را بچشند؛ بی گمان الله غالبِ باحکمت است. ﴿٥٧﴾ و آنانی که ایمان آوردند و کارهای نیک انجام دادند، البته آن‌ها را به زودی در باغ‌های که در زیر آن‌ها نهرها جاری است، داخل می کنیم، آنان برای همیشه در آن می باشند، برای آن‌ها در آنجا زنان پاکیزه است و آن‌ها را در سایهٔ دوامدار درمی آریم. ﴿٥٨﴾ البته الله به شما دستور می دهد که امانت‌ها را به اهل آن (اصحاب آن) بسپارید و هرگاه میان مردم فیصله کردید، پس به عدل و انصاف حکم کنید، بی گمان الله شما را به آنچه نیک است پند و نصیحت می‌دهد؛ یقینا الله (به فیصله‌های شما) شنوا و بیناست. ﴿٥٩﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، از الله و پیغمبر و از صاحبان امرتان اطاعت کنید، و اگر در چیزی اختلاف کردید پس آن را به الله و رسول او (قرآن وسنت) برگردانید، اگر به الله و روز آخرت ایمان دارید، این (برای شما در دنیا) بهتر است و از نگاه عاقبت (آخرت) نیکوتر است

أَلَمۡ تَرَ إِلَى ٱلَّذِينَ يَزۡعُمُونَ أَنَّهُمۡ ءَامَنُواْ بِمَآ أُنزِلَ إِلَيۡكَ
وَمَآ أُنزِلَ مِن قَبۡلِكَ يُرِيدُونَ أَن يَتَحَاكَمُوٓاْ إِلَى ٱلطَّٰغُوتِ
وَقَدۡ أُمِرُوٓاْ أَن يَكۡفُرُواْ بِهِۦۖ وَيُرِيدُ ٱلشَّيۡطَٰنُ أَن يُضِلَّهُمۡ
ضَلَٰلَۢا بَعِيدٗا ﴿٦٠﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمۡ تَعَالَوۡاْ إِلَىٰ مَآ أَنزَلَ
ٱللَّهُ وَإِلَى ٱلرَّسُولِ رَأَيۡتَ ٱلۡمُنَٰفِقِينَ يَصُدُّونَ عَنكَ
صُدُودٗا ﴿٦١﴾ فَكَيۡفَ إِذَآ أَصَٰبَتۡهُم مُّصِيبَةُۢ بِمَا
قَدَّمَتۡ أَيۡدِيهِمۡ ثُمَّ جَآءُوكَ يَحۡلِفُونَ بِٱللَّهِ إِنۡ أَرَدۡنَآ إِلَّآ
إِحۡسَٰنٗا وَتَوۡفِيقًا ﴿٦٢﴾ أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ يَعۡلَمُ ٱللَّهُ مَا
فِي قُلُوبِهِمۡ فَأَعۡرِضۡ عَنۡهُمۡ وَعِظۡهُمۡ وَقُل لَّهُمۡ فِيٓ
أَنفُسِهِمۡ قَوۡلَۢا بَلِيغٗا ﴿٦٣﴾ وَمَآ أَرۡسَلۡنَا مِن رَّسُولٍ إِلَّا
لِيُطَاعَ بِإِذۡنِ ٱللَّهِۚ وَلَوۡ أَنَّهُمۡ إِذ ظَّلَمُوٓاْ أَنفُسَهُمۡ
جَآءُوكَ فَٱسۡتَغۡفَرُواْ ٱللَّهَ وَٱسۡتَغۡفَرَ لَهُمُ ٱلرَّسُولُ
لَوَجَدُواْ ٱللَّهَ تَوَّابٗا رَّحِيمٗا ﴿٦٤﴾ فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤۡمِنُونَ
حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيۡنَهُمۡ ثُمَّ لَا يَجِدُواْ فِيٓ
أَنفُسِهِمۡ حَرَجٗا مِّمَّا قَضَيۡتَ وَيُسَلِّمُواْ تَسۡلِيمٗا ﴿٦٥﴾

﴿٦٠﴾ آیا ندیدی به سوی آنانی که ادعا می‌کنند به کتابی که برتو نازل شده و به کتابی که پیش از تو نازل شده ایمان آورده‌اند و می‌خواهند فیصلهٔ قضایای خود را پیش طاغوت ببرند؟ در حالیکه به آنها دستور داده شده که به طاغوت کفر بورزند (حکم طاغوت را قبول نکند) و شیطان می‌خواهد آن‌ها را به گمراهی دور (از حق) دچار کند. ﴿٦١﴾ و چون به آن‌ها گفته شود بیایید به طرف آنچه الله نازل کرده است، و (بیایید) به طرف رسول، منافقان را می‌بینی از تو سخت روی می گردانند. ﴿٦٢﴾ پس چگونه وقتی به سبب آنچه با دست‌های خود انجام داده اند، مصیبتی به آن‌ها برسد، باز (بخاطر رهایی از آن) نزد تو می آیند و به الله قسم می خورند که (هدف ما از داوری نزد طاغوت) جز نیکی و موافقت (بین دو طرف درگیر) نبود. ﴿٦٣﴾ این گروه آنانی‌اند که الله آنچه در دل (پنهان) دارند می‌داند، پس از (انتقام) آن‌ها درگذر و آن‌ها را وعظ و اندرز ده و به آن‌ها سخنی بگو که به دل‌های آن‌ها بنشیند، و مناسب حال شان باشد. ﴿٦٤﴾ و ما هیچ پیغمبری را نفرستادیم مگر اینکه به حکم الله اطاعت شود، و اگر آن‌ها وقتی به جان خویش ظلم کردند نزد تو می‌آمدند، و از الله مغفرت می‌خواستند و پیغمبر هم برای آن‌ها طلب مغفرت می‌کرد، البته الله را توبه پذیر (و) بسیار مهربان می‌یافتند. ﴿٦٥﴾ این چنین نیست، به پروردگارت قسم که آن‌ها مؤمن (واقعی) نمی‌شوند تا آن که در حلّ اختلاف شان تو را حَکم و داور مقرر کنند، باز در دل خود هیچگونه دلتنگی راجع به حکم (و قضاوت) تو نیابند، و (در برابر فیصلهٔ تو) کاملاً تسلیم گردند.

وَلَوْ أَنَّا كَتَبْنَا عَلَيْهِمْ أَنِ ٱقْتُلُوٓا۟ أَنفُسَكُمْ أَوِ ٱخْرُجُوا۟ مِن دِيَٰرِكُم مَّا فَعَلُوهُ إِلَّا قَلِيلٌ مِّنْهُمْ ۖ وَلَوْ أَنَّهُمْ فَعَلُوا۟ مَا يُوعَظُونَ بِهِۦ لَكَانَ خَيْرًا لَّهُمْ وَأَشَدَّ تَثْبِيتًا ﴿٦٦﴾ وَإِذًا لَّءَاتَيْنَٰهُم مِّن لَّدُنَّآ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٦٧﴾ وَلَهَدَيْنَٰهُمْ صِرَٰطًا مُّسْتَقِيمًا ﴿٦٨﴾ وَمَن يُطِعِ ٱللَّهَ وَٱلرَّسُولَ فَأُو۟لَٰٓئِكَ مَعَ ٱلَّذِينَ أَنْعَمَ ٱللَّهُ عَلَيْهِم مِّنَ ٱلنَّبِيِّـۧنَ وَٱلصِّدِّيقِينَ وَٱلشُّهَدَآءِ وَٱلصَّٰلِحِينَ ۚ وَحَسُنَ أُو۟لَٰٓئِكَ رَفِيقًا ﴿٦٩﴾ ذَٰلِكَ ٱلْفَضْلُ مِنَ ٱللَّهِ ۚ وَكَفَىٰ بِٱللَّهِ عَلِيمًا ﴿٧٠﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ خُذُوا۟ حِذْرَكُمْ فَٱنفِرُوا۟ ثُبَاتٍ أَوِ ٱنفِرُوا۟ جَمِيعًا ﴿٧١﴾ وَإِنَّ مِنكُمْ لَمَن لَّيُبَطِّئَنَّ فَإِنْ أَصَٰبَتْكُم مُّصِيبَةٌ قَالَ قَدْ أَنْعَمَ ٱللَّهُ عَلَىَّ إِذْ لَمْ أَكُن مَّعَهُمْ شَهِيدًا ﴿٧٢﴾ وَلَئِنْ أَصَٰبَكُمْ فَضْلٌ مِّنَ ٱللَّهِ لَيَقُولَنَّ كَأَن لَّمْ تَكُنۢ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُۥ مَوَدَّةٌ يَٰلَيْتَنِى كُنتُ مَعَهُمْ فَأَفُوزَ فَوْزًا عَظِيمًا ﴿٧٣﴾ ۞ فَلْيُقَٰتِلْ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ ٱلَّذِينَ يَشْرُونَ ٱلْحَيَوٰةَ ٱلدُّنْيَا بِٱلْءَاخِرَةِ ۚ وَمَن يُقَٰتِلْ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ فَيُقْتَلْ أَوْ يَغْلِبْ فَسَوْفَ نُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٧٤﴾

﴿٦٦﴾ و اگر ما به آن‌ها (منافقین) دستور می دادیم که خود را بکشید یا از خانه‌های خود بیرون روید، مگر عدد کم از آن‌ها این امر (الله) را بجا نمی‌آوردند، و اگر آن‌ها به آنچه پند داده می شوند عمل می کردند، البته برایشان بهتر می‌بود و در ثابت قدمی (آن‌ها بر ایمان) محکم‌تر می‌بود. ﴿٦٧﴾ و البته در آن صورت؛ به آن‌ها از نزد خود ثواب بزرگ می‌دادیم. ﴿٦٨﴾ و البته آن‌ها را به راه راست هدایت می‌کردیم. ﴿٦٩﴾ و هر کس که از الله و رسول اطاعت کند؛ پس این گروه (در روز قیامت) با آنانی همراه خواهند بود که الله به آن‌ها نعمت‌ها بخشیده است، مانند پیغمبران و صادقان و شهیدان و نیکان، و این گروه چه رفقای خوبی اند. ﴿٧٠﴾ این مقام و مرتبه از نزد الله است، و الله (از نگاه دانائی) به احوال بندگان خود کافی است. ﴿٧١﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، هوشیار و بیدار باشید و آمادگی تان را (برای رویارویی بادشمن) بگیرید، پس (برای جهاد) دسته دسته یا همه یکجا بیرون شوید. ﴿٧٢﴾ البته از شما کسانی هست که (در بیرون‌شدن برای جهاد) سستی وتأخیر می‌کند، پس اگر مصیبتی به شما برسد (در آن وقت) می گوید: الله بر من احسان و نعمت (خودرا ارزانی) کرد که با آن‌ها (در وقت جنگ) حاضر نبودم. ﴿٧٣﴾ واگر به شما نعمتی از طرف الله برسد، البته (این منافق) می گوید: چنانکه گویا در بین شما و او هیچ دوستی نبود، ای کاش با ایشان (مسلمانان) بودم تا به کامیابی بزرگ فائز می‌شدم. ﴿٧٤﴾ پس آنانی که زندگی دنیا را به آخرت می فروشند، باید در راه الله بجنگند، و هرکه در راه الله بجنگد، پس کشته یا (بر دشمن) غالب شود، پس به زودی ثوابی بزرگ به او خواهیم داد

وَمَا لَكُمْ لَا تُقَٰتِلُونَ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ وَٱلْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ ٱلرِّجَالِ
وَٱلنِّسَآءِ وَٱلْوِلْدَٰنِ ٱلَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَآ أَخْرِجْنَا مِنْ هَٰذِهِ ٱلْقَرْيَةِ
ٱلظَّالِمِ أَهْلُهَا وَٱجْعَل لَّنَا مِن لَّدُنكَ وَلِيًّا وَٱجْعَل لَّنَا مِن لَّدُنكَ نَصِيرًا
﴿٧٥﴾ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ يُقَٰتِلُونَ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ ۖ وَٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ يُقَٰتِلُونَ فِى
سَبِيلِ ٱلطَّٰغُوتِ فَقَٰتِلُوٓا۟ أَوْلِيَآءَ ٱلشَّيْطَٰنِ ۖ إِنَّ كَيْدَ ٱلشَّيْطَٰنِ
كَانَ ضَعِيفًا ﴿٧٦﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى ٱلَّذِينَ قِيلَ لَهُمْ كُفُّوٓا۟ أَيْدِيَكُمْ وَأَقِيمُوا۟
ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتُوا۟ ٱلزَّكَوٰةَ فَلَمَّا كُتِبَ عَلَيْهِمُ ٱلْقِتَالُ إِذَا فَرِيقٌ مِّنْهُمْ
يَخْشَوْنَ ٱلنَّاسَ كَخَشْيَةِ ٱللَّهِ أَوْ أَشَدَّ خَشْيَةً ۚ وَقَالُوا۟ رَبَّنَا لِمَ كَتَبْتَ
عَلَيْنَا ٱلْقِتَالَ لَوْلَآ أَخَّرْتَنَآ إِلَىٰٓ أَجَلٍ قَرِيبٍ ۗ قُلْ مَتَٰعُ ٱلدُّنْيَا قَلِيلٌ
وَٱلْءَاخِرَةُ خَيْرٌ لِّمَنِ ٱتَّقَىٰ وَلَا تُظْلَمُونَ فَتِيلًا ﴿٧٧﴾ أَيْنَمَا تَكُونُوا۟
يُدْرِككُّمُ ٱلْمَوْتُ وَلَوْ كُنتُمْ فِى بُرُوجٍ مُّشَيَّدَةٍ ۗ وَإِن تُصِبْهُمْ حَسَنَةٌ
يَقُولُوا۟ هَٰذِهِۦ مِنْ عِندِ ٱللَّهِ ۖ وَإِن تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌ يَقُولُوا۟ هَٰذِهِۦ مِنْ
عِندِكَ ۚ قُلْ كُلٌّ مِّنْ عِندِ ٱللَّهِ ۖ فَمَالِ هَٰٓؤُلَآءِ ٱلْقَوْمِ لَا يَكَادُونَ يَفْقَهُونَ
حَدِيثًا ﴿٧٨﴾ مَّآ أَصَابَكَ مِنْ حَسَنَةٍ فَمِنَ ٱللَّهِ ۖ وَمَآ أَصَابَكَ مِن سَيِّئَةٍ
فَمِن نَّفْسِكَ ۚ وَأَرْسَلْنَٰكَ لِلنَّاسِ رَسُولًا ۚ وَكَفَىٰ بِٱللَّهِ شَهِيدًا ﴿٧٩﴾

﴿۷۵﴾ و چه شده شما را که در راه الله و در راه نجات ضعیفان نمی‌جنگید؟ (که اعم) از مردان و زنان و کودکان‌اند، آنانی که می‌گویند: ای پروردگار ما! ما را از این قریه ای که اهل آن ظالم‌اند بیرون کن، و برای ما از جانب خود کارسازی مقرر کن، و برای ما از نزد خود مددگاری مقرر کن. ﴿۷٦﴾ آنانی که مؤمن‌اند در راه الله می‌جنگند و آنانی که کافر اند در راه طاغوت (شیطان) می‌جنگند، پس (ای مؤمنان) با دوستان شیطان بجنگید، چونکه حیلهٔ شیطان ضعیف است. ﴿۷۷﴾ آیا ندیدی آنانی را که به ایشان گفته شد (فعلاً) دست از جنگ بردارید، و نماز را برپا دارید و زکات بدهید، پس چون برآن‌ها جنگ فرض شد ناگهان گروهی از آن‌ها، از مردم (کفّار) می‌ترسند؛ مانند ترس شان از الله، بلکه سخت تر از آن، و گفتند: ای پروردگارما! چرا بر ما جنگ را (حالا) فرض کردی؟ چرا جنگ را تا مدتی کوتاه تأخیر نکردی؟ بگو: که بهره‌مندی دنیا کم است، و (ولی کامیابی) آخرت برای کسی که تقوا پیشه کند، بهتر است. و بر شما به اندازهٔ رشتهٔ پشت خستهٔ خرما هم ظلم نخواهد شد. ﴿۷۸﴾ در هرجائی باشید مرگ به سراغ تان می آید اگر چه در قلعه های مستحکم باشید، و اگر به آن‌ها (منافقان) خوبی و پیروزی برسد می‌گویند: این از طرف الله است، و اگر خساره و بدیی به آن‌ها برسد می‌گویند: این از طرف تو است، بگو: که همه از طرف الله است، پس چه شده است این گروه را که هیچ سخنی را (در موقع فهم و درک) نمی فهمند. ﴿۷۹﴾ (ای انسان) هر چه از خوبی و فائده بتو برسد از (فضل) الله است، و هر چه از بدی و مصیبت بتو برسد، پس از نفسِ توست، و (ای پیغمبر، تو مسؤل نیکی و بدی آن‌ها نیستی) چون ما تو را پیغام رسان رسالت خود به مردم فرستاده‌ایم، و گواهی الله در این مورد کافی است

مَّن يُطِعِ ٱلرَّسُولَ فَقَدۡ أَطَاعَ ٱللَّهَۖ وَمَن تَوَلَّىٰ فَمَآ أَرۡسَلۡنَٰكَ
عَلَيۡهِمۡ حَفِيظٗا ﴿٨٠﴾ وَيَقُولُونَ طَاعَةٞ فَإِذَا بَرَزُواْ مِنۡ عِندِكَ
بَيَّتَ طَآئِفَةٞ مِّنۡهُمۡ غَيۡرَ ٱلَّذِي تَقُولُۖ وَٱللَّهُ يَكۡتُبُ مَا يُبَيِّتُونَۖ
فَأَعۡرِضۡ عَنۡهُمۡ وَتَوَكَّلۡ عَلَى ٱللَّهِۚ وَكَفَىٰ بِٱللَّهِ وَكِيلًا
﴿٨١﴾ أَفَلَا يَتَدَبَّرُونَ ٱلۡقُرۡءَانَۚ وَلَوۡ كَانَ مِنۡ عِندِ غَيۡرِ ٱللَّهِ
لَوَجَدُواْ فِيهِ ٱخۡتِلَٰفٗا كَثِيرٗا ﴿٨٢﴾ وَإِذَا جَآءَهُمۡ أَمۡرٞ مِّنَ ٱلۡأَمۡنِ
أَوِ ٱلۡخَوۡفِ أَذَاعُواْ بِهِۦۖ وَلَوۡ رَدُّوهُ إِلَى ٱلرَّسُولِ وَإِلَىٰٓ أُوْلِي ٱلۡأَمۡرِ
مِنۡهُمۡ لَعَلِمَهُ ٱلَّذِينَ يَسۡتَنۢبِطُونَهُۥ مِنۡهُمۡۗ وَلَوۡلَا فَضۡلُ ٱللَّهِ
عَلَيۡكُمۡ وَرَحۡمَتُهُۥ لَٱتَّبَعۡتُمُ ٱلشَّيۡطَٰنَ إِلَّا قَلِيلٗا ﴿٨٣﴾
فَقَٰتِلۡ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ لَا تُكَلَّفُ إِلَّا نَفۡسَكَۚ وَحَرِّضِ ٱلۡمُؤۡمِنِينَۖ
عَسَى ٱللَّهُ أَن يَكُفَّ بَأۡسَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْۚ وَٱللَّهُ أَشَدُّ بَأۡسٗا
وَأَشَدُّ تَنكِيلٗا ﴿٨٤﴾ مَّن يَشۡفَعۡ شَفَٰعَةً حَسَنَةٗ يَكُن لَّهُۥ
نَصِيبٞ مِّنۡهَاۖ وَمَن يَشۡفَعۡ شَفَٰعَةٗ سَيِّئَةٗ يَكُن لَّهُۥ كِفۡلٞ مِّنۡهَاۗ
وَكَانَ ٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ مُّقِيتٗا ﴿٨٥﴾ وَإِذَا حُيِّيتُم بِتَحِيَّةٖ فَحَيُّواْ
بِأَحۡسَنَ مِنۡهَآ أَوۡ رُدُّوهَآۗ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٍ حَسِيبًا ﴿٨٦﴾

﴿٨٠﴾ و هرکس رسول (الله) را اطاعت کند، در حقیقت الله را اطاعت کرده است، و هرکس (از پیروی رسول الله) سرکشی کند، (پروا مکن) چون ما تو را بر آنان نگهبان (از گناه) نفرستادیم. ﴿٨١﴾ و (منافقان در مجلس روزانهٔ تو) می‌گویند: کار ما اطاعت و فرمانبرداری است، (لیکن) پس چون از نزد تو بیرون روند، گروهی از آنان در جلسه های شبانه بر خلاف سخنان تو عمل می کنند (تدبیر و چاره‌اندیشی می کنند) والله آنچه در جلسات شبانه (شان) می گذرد می‌نویسد، پس (از انتقام) آن‌ها اعراض کن و بر الله توکل کن، (چون) کافی است که الله کارساز و پشتیبان باشد. ﴿٨٢﴾ آیا در مفهوم و معانی قرآن فکر و تدبر نمی‌کنند؟ و (درحالیکه) اگر قرآن از طرف غیر الله بود البته در (احکام و معانی) آن اختلافات بسیاری می‌یافتند. ﴿٨٣﴾ و هرگاه خبری (شایعهٔ) دربارهٔ امن یا خوف (مسلمانان به منافقان) برسد (فوراً) آن را نشر می‌کنند، و اگر آن شایعات را (قبل از پخش نمودن) به پیغمبر یا به صاحبان امر (رأی) برمی‌گرداندند البته آنانی که اهل فهم و درک و استنباط اند (نتیجه و حقیقت) آن خبر را می یافتند، و اگر فضل الله و رحمت او بر شما نبود، البته جز اندکی از شما؛ پیروی شیطان را می‌کردید. ﴿٨٤﴾ پس در راه الله بجنگ، که جز خودت کسی بر آن مکلف نیست و مؤمنان را (به جهاد) تشویق کن، امید است که الله از سختی (و گزند) کافران جلوگیری کند، و الله قوی‌تر، و سزایش (نیز) دردناکتر است. ﴿٨٥﴾ هرکس شفاعت (سفارش) نیکی بکند، از آن سهمی می برد. و هرکس شفاعت بد (ناجائز) بکند، از آن سهمی می برد، و الله بر هرچیزی قادر است. ﴿٨٦﴾ و چون بر شما سلامی تقدیم شود، پس با کلمات بهتر از آن، یا همانند آن، جواب دهید، بی گمان الله بر هرچیز حسابگر است.

ٱللَّهُ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَۚ لَيَجۡمَعَنَّكُمۡ إِلَىٰ يَوۡمِ ٱلۡقِيَٰمَةِ لَا رَيۡبَ فِيهِۗ
وَمَنۡ أَصۡدَقُ مِنَ ٱللَّهِ حَدِيثٗا ﴿٨٧﴾ ۞ فَمَا لَكُمۡ فِي ٱلۡمُنَٰفِقِينَ
فِئَتَيۡنِ وَٱللَّهُ أَرۡكَسَهُم بِمَا كَسَبُوٓاْۚ أَتُرِيدُونَ أَن تَهۡدُواْ مَنۡ
أَضَلَّ ٱللَّهُۖ وَمَن يُضۡلِلِ ٱللَّهُ فَلَن تَجِدَ لَهُۥ سَبِيلٗا ﴿٨٨﴾ وَدُّواْ لَوۡ تَكۡفُرُونَ
كَمَا كَفَرُواْ فَتَكُونُونَ سَوَآءٗۖ فَلَا تَتَّخِذُواْ مِنۡهُمۡ أَوۡلِيَآءَ حَتَّىٰ
يُهَاجِرُواْ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِۚ فَإِن تَوَلَّوۡاْ فَخُذُوهُمۡ وَٱقۡتُلُوهُمۡ حَيۡثُ
وَجَدتُّمُوهُمۡۖ وَلَا تَتَّخِذُواْ مِنۡهُمۡ وَلِيّٗا وَلَا نَصِيرًا ﴿٨٩﴾ إِلَّا ٱلَّذِينَ
يَصِلُونَ إِلَىٰ قَوۡمِۭ بَيۡنَكُمۡ وَبَيۡنَهُم مِّيثَٰقٌ أَوۡ جَآءُوكُمۡ حَصِرَتۡ
صُدُورُهُمۡ أَن يُقَٰتِلُوكُمۡ أَوۡ يُقَٰتِلُواْ قَوۡمَهُمۡۚ وَلَوۡ شَآءَ ٱللَّهُ
لَسَلَّطَهُمۡ عَلَيۡكُمۡ فَلَقَٰتَلُوكُمۡۚ فَإِنِ ٱعۡتَزَلُوكُمۡ فَلَمۡ يُقَٰتِلُوكُمۡ
وَأَلۡقَوۡاْ إِلَيۡكُمُ ٱلسَّلَمَ فَمَا جَعَلَ ٱللَّهُ لَكُمۡ عَلَيۡهِمۡ سَبِيلٗا ﴿٩٠﴾
سَتَجِدُونَ ءَاخَرِينَ يُرِيدُونَ أَن يَأۡمَنُوكُمۡ وَيَأۡمَنُواْ قَوۡمَهُمۡ كُلَّ
مَا رُدُّوٓاْ إِلَى ٱلۡفِتۡنَةِ أُرۡكِسُواْ فِيهَاۚ فَإِن لَّمۡ يَعۡتَزِلُوكُمۡ وَيُلۡقُوٓاْ
إِلَيۡكُمُ ٱلسَّلَمَ وَيَكُفُّوٓاْ أَيۡدِيَهُمۡ فَخُذُوهُمۡ وَٱقۡتُلُوهُمۡ حَيۡثُ
ثَقِفۡتُمُوهُمۡۚ وَأُوْلَٰٓئِكُمۡ جَعَلۡنَا لَكُمۡ عَلَيۡهِمۡ سُلۡطَٰنٗا مُّبِينٗا ﴿٩١﴾

﴿۸۷﴾ الله ذاتی است که هیچ معبودی (برحق) جز او نیست، البته در روز قیامت که هیچ شکی در آن نیست، شما را جمع می کند. و صادق‌تر از الله در سخن کیست. ﴿۸۸﴾ پس شما را چه شده که دربارۀ منافقین دو گروه شده‌اید؟ در حالیکه الله آن‌ها را به سزای آنچه کرده‌اند، سرنگون ساخته است، آیا می‌خواهید کسی را که الله گمراه ساخته است هدایت (شده یاد) کنید؟ وحال آنکه هیچگاه برای کسی که الله او را گمراه ساخته راهی به سوی هدایت نخواهی یافت. ﴿۸۹﴾ و آنان دوست دارند که شما نیز کافر شوید طوری که خودشان کافر شده اند، تا شما و آن‌ها (در کفر) برابر شوید، پس از آن‌ها هیچ دوستی نگیرید، تا آن که (ایمان آورده) در راه الله هجرت کنند، پس اگر (از ایمان و هجرت) اعراض نمودند، پس هرجایی آن‌ها را یافتید، آن‌ها را به اسارت بگیرید و بکشید، و از آن‌ها (کسی را) دوست و مددگار خود مگیرید. ﴿۹۰﴾ مگر آنانی که با قومی که بین شما و آن‌ها پیمان است، پیوند (رابطه) دارند (نکشید)، یا آنانی که نزد شما بیایند در حالیکه سینه های شان از جنگیدن با شما، یا از جنگیدن با قوم خود، به تنگ آمده است، و اگر الله می‌خواست آن‌ها را بر شما مسلط می‌ساخت، باز حتما با شما می جنگیدند، پس اگر آن‌ها از (جنگ با) شما دوری جستند و با شما نجنگیدند و با شما پیشنهاد صلح کردند، پس الله برای شما راهی (قتال علیه) آن‌ها را قرار نداده است. ﴿۹۱﴾ عنقریب گروه دیگری (از مشرکین) را خواهید یافت که می‌خواهند هم از (ضرر) شما در امن باشند و هم از (ضرر) قوم خود. و هرگاه به فتنه (قتال علیه مسلمانان) باز گردانیده شوند، در آن سرنگون می شوند (در جنگ علیه مسلمانان سهم می گیرند)، پس اگر از جنگ با شما کناره گیری نکردند و به شما پیشنهاد صلح نکردند و از جنگیدن با شما دست نگرفتند، پس در هرجایی که آن‌ها را یافتید به اسارت بگیرید و آن‌ها را بکشید، و این گروهی است که ما برای شما علیه آن‌ها دلیل ظاهر (بر جواز قتل ایشان) قرار داده ایم.

وَمَا كَانَ لِمُؤۡمِنٍ أَن يَقۡتُلَ مُؤۡمِنًا إِلَّا خَطَـًٔاۚ وَمَن قَتَلَ
مُؤۡمِنًا خَطَـًٔا فَتَحۡرِيرُ رَقَبَةٖ مُّؤۡمِنَةٖ وَدِيَةٞ مُّسَلَّمَةٌ
إِلَىٰٓ أَهۡلِهِۦٓ إِلَّآ أَن يَصَّدَّقُواْۚ فَإِن كَانَ مِن قَوۡمٍ عَدُوّٖ
لَّكُمۡ وَهُوَ مُؤۡمِنٞ فَتَحۡرِيرُ رَقَبَةٖ مُّؤۡمِنَةٖۖ وَإِن كَانَ
مِن قَوۡمِۭ بَيۡنَكُمۡ وَبَيۡنَهُم مِّيثَٰقٞ فَدِيَةٞ مُّسَلَّمَةٌ إِلَىٰٓ
أَهۡلِهِۦ وَتَحۡرِيرُ رَقَبَةٖ مُّؤۡمِنَةٖۖ فَمَن لَّمۡ يَجِدۡ فَصِيَامُ
شَهۡرَيۡنِ مُتَتَابِعَيۡنِ تَوۡبَةٗ مِّنَ ٱللَّهِۗ وَكَانَ ٱللَّهُ
عَلِيمًا حَكِيمٗا ﴿٩٢﴾ وَمَن يَقۡتُلۡ مُؤۡمِنٗا مُّتَعَمِّدٗا
فَجَزَآؤُهُۥ جَهَنَّمُ خَٰلِدٗا فِيهَا وَغَضِبَ ٱللَّهُ عَلَيۡهِ
وَلَعَنَهُۥ وَأَعَدَّ لَهُۥ عَذَابًا عَظِيمٗا ﴿٩٣﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ
ءَامَنُوٓاْ إِذَا ضَرَبۡتُمۡ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ فَتَبَيَّنُواْ وَلَا تَقُولُواْ
لِمَنۡ أَلۡقَىٰٓ إِلَيۡكُمُ ٱلسَّلَٰمَ لَسۡتَ مُؤۡمِنٗا تَبۡتَغُونَ
عَرَضَ ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَا فَعِندَ ٱللَّهِ مَغَانِمُ كَثِيرَةٞۚ
كَذَٰلِكَ كُنتُم مِّن قَبۡلُ فَمَنَّ ٱللَّهُ عَلَيۡكُمۡ
فَتَبَيَّنُوٓاْۚ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ بِمَا تَعۡمَلُونَ خَبِيرٗا ﴿٩٤﴾

﴿۹۲﴾ و برای هیچ مؤمنی شایسته (جائز) نیست که مؤمن دیگری را بکشد، مگر اینکه به خطا (به غیر قصد باشد)، و هرکس که مؤمنی را به خطا بکشد، پس بر او (لازم) است که بردهٔ مؤمنی را آزاد کند، و به ورثهٔ مقتول دیت بسپارد، مگر اینکه (اولیای مقتول) صدقه (معاف) کنند، پس اگر مقتول از گروه دشمنِ شما باشد (و لیکن خودش) مسلمان است، پس بر او (قاتل لازم) است که یک بردهٔ مسلمان را آزاد کند، و اگر (مقتول) از قومی باشد که میان شما و آن‌ها عهدی است، پس باید به خانوادهٔ وی (مقتول) دیت سپرده شود و بردهٔ مؤمنی را آزاد کند، واگر برده نیافت، پس بر او (لازم) است که دو ماه روزهٔ پی در پی بگیرد، (این کفاره) بخاطر (قبولیت) توبهٔ (قاتل) از جانب الله می‌باشد، و الله دانای باحکمت است. ﴿۹۳﴾ و هرکس که مؤمنی را قصداً (بدون هیچ سببی که موجب قتل باشد) بکشد، پس سزای او دوزخ است، که همیشه در آن می باشد و مورد غضب الله قرار می گیرد، و الله او را لعنت می کند، و برای او عذاب بس بزرگی را آماده کرده است. ﴿۹٤﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، وقتی در راه الله (برای جهاد) سفر کردید، پس به درستی تحقیق کنید (تا کافر را از مسلمان تشخیص دهید) و به کسی که به شما (کلمهٔ) اسلام را تقدیم کرد، نگوید تو مؤمن نیستی (و قتل تو رواست) تا به وسیلهٔ آن (کشتن مؤمن)، متاع زندگانی دنیا (مال غنیمت) را بدست آرید، و نزد الله غنیمت‌های بسیار است، شما نیز پیش از آن (اسلام) همانطور بودید، پس الله بر شما احسان کرد (که مسلمان شدید)، پس به درستی تحقیق (پرس و جو) کنید، بی گمان الله به آنچه می‌کنید آگاه است.

لَّا يَسۡتَوِي ٱلۡقَٰعِدُونَ مِنَ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ غَيۡرُ أُوْلِي ٱلضَّرَرِ وَٱلۡمُجَٰهِدُونَ
فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ بِأَمۡوَٰلِهِمۡ وَأَنفُسِهِمۡۚ فَضَّلَ ٱللَّهُ ٱلۡمُجَٰهِدِينَ بِأَمۡوَٰلِهِمۡ
وَأَنفُسِهِمۡ عَلَى ٱلۡقَٰعِدِينَ دَرَجَةٗۚ وَكُلّٗا وَعَدَ ٱللَّهُ ٱلۡحُسۡنَىٰۚ وَفَضَّلَ ٱللَّهُ
ٱلۡمُجَٰهِدِينَ عَلَى ٱلۡقَٰعِدِينَ أَجۡرًا عَظِيمٗا ٩٥ دَرَجَٰتٖ مِّنۡهُ وَمَغۡفِرَةٗ
وَرَحۡمَةٗۚ وَكَانَ ٱللَّهُ غَفُورٗا رَّحِيمًا ٩٦ إِنَّ ٱلَّذِينَ تَوَفَّىٰهُمُ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ
ظَالِمِيٓ أَنفُسِهِمۡ قَالُواْ فِيمَ كُنتُمۡۖ قَالُواْ كُنَّا مُسۡتَضۡعَفِينَ فِي ٱلۡأَرۡضِۚ
قَالُوٓاْ أَلَمۡ تَكُنۡ أَرۡضُ ٱللَّهِ وَٰسِعَةٗ فَتُهَاجِرُواْ فِيهَاۚ فَأُوْلَٰٓئِكَ مَأۡوَىٰهُمۡ
جَهَنَّمُۖ وَسَآءَتۡ مَصِيرًا ٩٧ إِلَّا ٱلۡمُسۡتَضۡعَفِينَ مِنَ ٱلرِّجَالِ
وَٱلنِّسَآءِ وَٱلۡوِلۡدَٰنِ لَا يَسۡتَطِيعُونَ حِيلَةٗ وَلَا يَهۡتَدُونَ سَبِيلٗا ٩٨

فَأُوْلَٰٓئِكَ عَسَى ٱللَّهُ أَن يَعۡفُوَ عَنۡهُمۡۚ وَكَانَ ٱللَّهُ عَفُوًّا غَفُورٗا ٩٩ ۞ وَمَن
يُهَاجِرۡ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ يَجِدۡ فِي ٱلۡأَرۡضِ مُرَٰغَمٗا كَثِيرٗا وَسَعَةٗۚ وَمَن
يَخۡرُجۡ مِنۢ بَيۡتِهِۦ مُهَاجِرًا إِلَى ٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ ثُمَّ يُدۡرِكۡهُ ٱلۡمَوۡتُ فَقَدۡ
وَقَعَ أَجۡرُهُۥ عَلَى ٱللَّهِۗ وَكَانَ ٱللَّهُ غَفُورٗا رَّحِيمٗا ١٠٠ وَإِذَا ضَرَبۡتُمۡ فِي
ٱلۡأَرۡضِ فَلَيۡسَ عَلَيۡكُمۡ جُنَاحٌ أَن تَقۡصُرُواْ مِنَ ٱلصَّلَوٰةِ إِنۡ خِفۡتُمۡ
أَن يَفۡتِنَكُمُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓاْۚ إِنَّ ٱلۡكَٰفِرِينَ كَانُواْ لَكُمۡ عَدُوّٗا مُّبِينٗا ١٠١

﴿۹۵﴾ مؤمنان خانه نشین غیر معذور (و نشسته از جهاد)، با مجاهدانی که در راه الله با مال و جان خود می جنگند، برابر نیستند، (بلکه) الله آنانی را که با مال و جانهای خود جهاد می‌کنند درجۀ بر نشستگان (از جهاد) فضیلت داده است و الله همه (ایشان) را وعدۀ نیک داده است، و (لیکن) الله مجاهدان را بر نشستگان به ثوابِ بس بزرگ برتری داده است. ﴿۹٦﴾ و (نیز) مراتبی بس بزرگ از طرف او (الله)، و مغفرت و رحمت را (به ایشان می دهد)، و الله بسیار آمرزنده (و) بسیار مهربان است. ﴿۹۷﴾ البته آنان که فرشته ها ارواح‌شان را قبض می کنند در حالی که (به سبب ترک هجرت) به جان‌های خویش ظلم کردند، قبض کنندگان ارواح به آن‌ها می گویند: شما در چه حال بودید؟ (در جواب) گفتند: ما در زمین ضعیف بودیم، (فرشته‌ها) گویند: آیا زمین الله وسیع نبود تا در آن هجرت کنید؟، پس این گروه مسکن‌شان دوزخ است، و (دوزخ) چه بد سر انجامی است. ﴿۹۸﴾ مگر مستضعفان واقعی، از مردان و زنان و کودکانِ که هیچ چاره (و وسیلۀ) ندارند و هیچ راهی (برای هجرت) نمی‌یابند. ﴿۹۹﴾ پس این گروه امید است که الله آن‌ها مورد عفو قرار دهد، و الله همیشه عفوکننده (و) آمرزنده است. ﴿۱۰۰﴾ و هرکس در راه الله هجرت کند، در زمین اقامتگاه های زیاد و کشادگی (در رزق) خواهد یافت، و هرکه از خانۀ خود به قصد هجرت به طرف الله و رسول او بیرون شود، باز مرگش فرا رسد، پس یقینا که ثواب او بر ذمۀ الله ثابت شده است، و الله آمرزندۀ مهربان است. ﴿۱۰۱﴾ چون در زمین سفر کردید، پس بر شما گناهی نیست که نماز را کوتاه کنید (نمازهای چهار رکعتی را دو رکعت بخوانید) اگر ترسیدید که کافران شما را در فتنه (و در بلا) می‌اندازند، چون کفار برای شما دشمن علنی و آشکار اند.

وَإِذَا كُنتَ فِيهِمْ فَأَقَمْتَ لَهُمُ الصَّلَوٰةَ فَلْتَقُمْ طَآئِفَةٌ
مِّنْهُم مَّعَكَ وَلْيَأْخُذُوٓا۟ أَسْلِحَتَهُمْ ۖ فَإِذَا سَجَدُوا۟ فَلْيَكُونُوا۟
مِن وَرَآئِكُمْ وَلْتَأْتِ طَآئِفَةٌ أُخْرَىٰ لَمْ يُصَلُّوا۟ فَلْيُصَلُّوا۟
مَعَكَ وَلْيَأْخُذُوا۟ حِذْرَهُمْ وَأَسْلِحَتَهُمْ ۗ وَدَّ ٱلَّذِينَ
كَفَرُوا۟ لَوْ تَغْفُلُونَ عَنْ أَسْلِحَتِكُمْ وَأَمْتِعَتِكُمْ فَيَمِيلُونَ
عَلَيْكُم مَّيْلَةً وَٰحِدَةً ۚ وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِن كَانَ بِكُمْ
أَذًى مِّن مَّطَرٍ أَوْ كُنتُم مَّرْضَىٰٓ أَن تَضَعُوٓا۟ أَسْلِحَتَكُمْ ۖ
وَخُذُوا۟ حِذْرَكُمْ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ أَعَدَّ لِلْكَٰفِرِينَ عَذَابًا مُّهِينًا ﴿١٠٢﴾
فَإِذَا قَضَيْتُمُ ٱلصَّلَوٰةَ فَٱذْكُرُوا۟ ٱللَّهَ قِيَٰمًا وَقُعُودًا وَعَلَىٰ
جُنُوبِكُمْ ۚ فَإِذَا ٱطْمَأْنَنتُمْ فَأَقِيمُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ ۚ إِنَّ ٱلصَّلَوٰةَ
كَانَتْ عَلَى ٱلْمُؤْمِنِينَ كِتَٰبًا مَّوْقُوتًا ﴿١٠٣﴾ وَلَا تَهِنُوا۟ فِى
ٱبْتِغَآءِ ٱلْقَوْمِ ۖ إِن تَكُونُوا۟ تَأْلَمُونَ فَإِنَّهُمْ يَأْلَمُونَ كَمَا
تَأْلَمُونَ ۖ وَتَرْجُونَ مِنَ ٱللَّهِ مَا لَا يَرْجُونَ ۗ وَكَانَ ٱللَّهُ
عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١٠٤﴾ إِنَّآ أَنزَلْنَآ إِلَيْكَ ٱلْكِتَٰبَ بِٱلْحَقِّ لِتَحْكُمَ
بَيْنَ ٱلنَّاسِ بِمَآ أَرَىٰكَ ٱللَّهُ ۚ وَلَا تَكُن لِّلْخَآئِنِينَ خَصِيمًا ﴿١٠٥﴾

﴿۱۰۲﴾ و چون (تو ای محمد، در حالت خوف) در میان آن‌ها (مؤمنان) بودی و برای آن‌ها نماز برپا داشتی، پس باید گروهی از آن‌ها همرای تو (در نماز) بایستند، و باید (هردو گروه) سلاح خود را نیز بگیرند، پس چون این گروه سجده کردند (یک رکعت را ادا کردند)، پس آن گروه دیگر باید در پشت سر شما (در مقابل دشمن) قرار گیرند و باید آن گروه دیگر که (تاهنوز) نماز نخوانده اند، باید بیاید و با تو نماز بخوانند، و باید (آن‌ها نیز) احتیاط و آمادگی و سلاح خود را بگیرند، چون کافران آرزو دارند که شما از سلاح‌ها و سامان خود، غافل شوید، پس یکباره بر شما حمله کنند، و اگر به سبب باران یا بیماری به زحمت بودید، پس بر شما گناهی نیست که سلاح خود را (در نماز) بر زمین بگذارید و لیکن هوشیار جان خود باشید، یقینا الله برای کافران عذاب رسواکننده ای آماده کرده است. ﴿۱۰۳﴾ وقتی نماز را ادا کردید، پس الله را (بعد از نماز هم) ایستاده و نشسته و بر پهلوهای خود یاد کنید و چون آسوده خاطر و آرام شدید، پس نماز را (به طریقۀ قبل از جنگ و در اوقاتش) ادا کنید، زیرا نماز بر مؤمنان در اوقات معین فرض شده است. ﴿۱۰٤﴾ و (در وقت جهاد) در طلب و تعقیب قوم (کافر) سستی نکنید، اگر شما درد و رنج می‌بینید (در جنگ) پس آنان (کفّار) نیز همانطور که شما درد و رنج می‌بینید، درد و رنج می بینند و (لیکن) شما (ثوابی را) از الله امید دارید که آن‌ها امید ندارند، و الله دانای باحکمت است. ﴿۱۰۵﴾ البته ما این کتاب (قرآن) را به حق بر تو نازل کردیم (که دارای احکام حق و واقعی است)، تا بوسیلۀ آنچه الله به تو آموخته، میان مردم قضاوت کنی، و برای خائنان (بخاطر ایشان با اصحاب حق) جدال و خصومت مکن.

وَٱسۡتَغۡفِرِ ٱللَّهَۖ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ غَفُورٗا رَّحِيمٗا ١٠٦ وَلَا تُجَٰدِلۡ
عَنِ ٱلَّذِينَ يَخۡتَانُونَ أَنفُسَهُمۡۚ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُحِبُّ مَن كَانَ
خَوَّانًا أَثِيمٗا ١٠٧ يَسۡتَخۡفُونَ مِنَ ٱلنَّاسِ وَلَا يَسۡتَخۡفُونَ
مِنَ ٱللَّهِ وَهُوَ مَعَهُمۡ إِذۡ يُبَيِّتُونَ مَا لَا يَرۡضَىٰ مِنَ ٱلۡقَوۡلِۚ
وَكَانَ ٱللَّهُ بِمَا يَعۡمَلُونَ مُحِيطًا ١٠٨ هَٰٓأَنتُمۡ هَٰٓؤُلَآءِ
جَٰدَلۡتُمۡ عَنۡهُمۡ فِي ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَا فَمَن يُجَٰدِلُ ٱللَّهَ عَنۡهُمۡ
يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ أَم مَّن يَكُونُ عَلَيۡهِمۡ وَكِيلٗا ١٠٩ وَمَن يَعۡمَلۡ
سُوٓءًا أَوۡ يَظۡلِمۡ نَفۡسَهُۥ ثُمَّ يَسۡتَغۡفِرِ ٱللَّهَ يَجِدِ ٱللَّهَ غَفُورٗا
رَّحِيمٗا ١١٠ وَمَن يَكۡسِبۡ إِثۡمٗا فَإِنَّمَا يَكۡسِبُهُۥ عَلَىٰ نَفۡسِهِۦۚ
وَكَانَ ٱللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمٗا ١١١ وَمَن يَكۡسِبۡ خَطِيٓـَٔةً
أَوۡ إِثۡمٗا ثُمَّ يَرۡمِ بِهِۦ بَرِيٓـٔٗا فَقَدِ ٱحۡتَمَلَ بُهۡتَٰنٗا وَإِثۡمٗا مُّبِينٗا
١١٢ وَلَوۡلَا فَضۡلُ ٱللَّهِ عَلَيۡكَ وَرَحۡمَتُهُۥ لَهَمَّت طَّآئِفَةٞ مِّنۡهُمۡ
أَن يُضِلُّوكَ وَمَا يُضِلُّونَ إِلَّآ أَنفُسَهُمۡۖ وَمَا يَضُرُّونَكَ
مِن شَيۡءٖۚ وَأَنزَلَ ٱللَّهُ عَلَيۡكَ ٱلۡكِتَٰبَ وَٱلۡحِكۡمَةَ وَعَلَّمَكَ
مَا لَمۡ تَكُن تَعۡلَمُۚ وَكَانَ فَضۡلُ ٱللَّهِ عَلَيۡكَ عَظِيمٗا ١١٣

﴿١٠٦﴾ و از الله آمرزش بخواه؛ چونکه الله آمرزندۀ مهربان است. ﴿١٠٧﴾ و از طرف آنانی که به خویشتن خیانت می‌کنند جدال (دفاع) مکن؛ زیرا الله کسی را که خائن و گنهگار باشد، دوست نمی‌دارد. ﴿١٠٨﴾ ایشان (اعمال زشت خود را) از مردم می‌پوشانند و از الله نمی پوشانند، (چگونه از الله می پوشانند) در حالیکه او با آن‌هاست؛ وقتی که در شب (در میان خود) طرح ریزی می کنند آنچه ازسخن‌های که الله نمی پسندد، و الله به آنچه می‌کنند (با علم خود) احاطه دارد. ﴿١٠٩﴾ آگاه! شما آن گروهی هستید که از خیانت‌کاران در زندگی دنیا دفاع می کردید، پس کیست که در روز قیامت به پیشگاه الله از آن‌ها دفاع کند؟ یا کیست که برای (دفاع از) آن‌ها (در روز قیامت) وکیل باشد؟. ﴿١١٠﴾ و هر کس کار بدی را (در حق دیگران) انجام دهد، یا بر خود ظلم کند، باز از الله مغفرت بخواهد (توبۀ او قبول خواهد شد چون) الله را آمرزندۀ مهربان می یابد. ﴿١١١﴾ و هرکس گناهی انجام دهد، تنها آن (گناه) را به ضرر خویش مرتکب شده است، و الله دانای باحکمت است. ﴿١١٢﴾ و هر کس خطا یا گناهی مرتکب شود (از روی قصد یا خطا) باز آن (گناه) را به گردن بی گناهی باندازد، البته بهتان و گناهِ آشکار را بر دوش کشیده است. ﴿١١٣﴾ و اگر فضل و مهربانی الله بر تو نبود، البته گروهی از آن‌ها (منافقین یهود) قصد داشتند که تو را (از فیصلۀ حق) گمراه کنند، اما جز خود را گمراه نمی‌کنند و به تو هیچ ضرری رسانده نمی‌توانند و (فضل الله این است که) الله بر تو کتاب و حکمت را نازل کرد و چیزی را که تو نمی دانستی به تو آموخت، و فضل الله بر تو بسیار بزرگ است.

نصف الحزب ١٠

۞ لَّا خَيْرَ فِي كَثِيرٍ مِّن نَّجْوَاهُمْ إِلَّا مَنْ أَمَرَ بِصَدَقَةٍ أَوْ مَعْرُوفٍ أَوْ إِصْلَاحٍ بَيْنَ النَّاسِ ۚ وَمَن يَفْعَلْ ذَٰلِكَ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ فَسَوْفَ نُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿١١٤﴾ وَمَن يُشَاقِقِ الرَّسُولَ مِن بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُ الْهُدَىٰ وَيَتَّبِعْ غَيْرَ سَبِيلِ الْمُؤْمِنِينَ نُوَلِّهِ مَا تَوَلَّىٰ وَنُصْلِهِ جَهَنَّمَ ۖ وَسَاءَتْ مَصِيرًا ﴿١١٥﴾ إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَن يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَٰلِكَ لِمَن يَشَاءُ ۚ وَمَن يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا ﴿١١٦﴾ إِن يَدْعُونَ مِن دُونِهِ إِلَّا إِنَاثًا وَإِن يَدْعُونَ إِلَّا شَيْطَانًا مَّرِيدًا ﴿١١٧﴾ لَّعَنَهُ اللَّهُ ۘ وَقَالَ لَأَتَّخِذَنَّ مِنْ عِبَادِكَ نَصِيبًا مَّفْرُوضًا ﴿١١٨﴾ وَلَأُضِلَّنَّهُمْ وَلَأُمَنِّيَنَّهُمْ وَلَآمُرَنَّهُمْ فَلَيُبَتِّكُنَّ آذَانَ الْأَنْعَامِ وَلَآمُرَنَّهُمْ فَلَيُغَيِّرُنَّ خَلْقَ اللَّهِ ۚ وَمَن يَتَّخِذِ الشَّيْطَانَ وَلِيًّا مِّن دُونِ اللَّهِ فَقَدْ خَسِرَ خُسْرَانًا مُّبِينًا ﴿١١٩﴾ يَعِدُهُمْ وَيُمَنِّيهِمْ ۖ وَمَا يَعِدُهُمُ الشَّيْطَانُ إِلَّا غُرُورًا ﴿١٢٠﴾ أُولَٰئِكَ مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَلَا يَجِدُونَ عَنْهَا مَحِيصًا ﴿١٢١﴾

﴿١١٤﴾ در بسیاری از سخنان و مشوره‌های سری آن‌ها خیر و فائده ای نیست به جز (سخن) کسی که به صدقه، یا کار نیک، یا صلح در بین مردمان حکم کند، و هرکس برای کسب رضای الله چنین (اعمال نیک) کند، پس به زودی او را ثوابِ بس‌بزرگ خواهیم داد. ﴿١١٥﴾ و هرکس بعد از اینکه هدایت برایش ظاهر شد، باز به مخالفت رسول الله پرداخت و راه غیر مؤمنان را (غیر دین اسلام را) پیروی کرد؛ او را به همان جهتی که روی آورده می سپاریم، و او را به دوزخ داخل می کنیم، و (دوزخ) بد سرانجامی است. ﴿١١٦﴾ البته الله از اینکه با او شریک قرار داده شود نمی بخشد، و پایین تر از شرک را برای کسی که بخواهد می بخشد، و هر که با الله شریک مقرر کند یقینا به گمراهی دور از حق گمراه شده است. ﴿١١٧﴾ (مشرک‌ها در رفع حاجات خود) غیر از الله معبودانی را که مؤنث اند می خوانند (به نام های مؤنث یاد می‌شوند، و در حقیقت) شیطان سرکش را می‌خوانند. ﴿١١٨﴾ الله او (شیطان) را از رحمت خود دور کرده است؛ وقتی گفت: من حتما از بندگان تو حصه و مقدار معیّنی می‌گیرم (تابع خود می سازم). ﴿١١٩﴾ (شیطان گفت:) و حتما آنان (اولاد آدم) را گمراه می سازم و به آرزوهای (خام) مشغول شان می سازم، و حتما آن‌ها را دستور می دهم که گوش‌های چارپایان را ببرند (برای مشخص ساختن آنها برای بتان و معبودان باطل) و حتما به آن‌ها دستور می دهم که فطرت و آفرینش الله را تغیر دهند. و هر که شیطان را به جز الله دوست خود بگیرد، بیگمان زیان کرده زیانی آشکار. ﴿١٢٠﴾ شیطان به آن‌ها وعده های خام می‌دهد و ایشان را در آرزوها غرق می کند و شیطان جز فریب، وعدهٔ دیگر به آن‌ها نمی‌دهد. ﴿١٢١﴾ این گروه (پیرو شیطان) سرانجام‌شان دوزخ است، و از آن راه گریز نیابند.

وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ سَنُدۡخِلُهُمۡ جَنَّٰتٖ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَآ أَبَدٗاۖ وَعۡدَ ٱللَّهِ حَقّٗاۚ وَمَنۡ أَصۡدَقُ مِنَ ٱللَّهِ قِيلٗا ﴿١٢٢﴾ لَّيۡسَ بِأَمَانِيِّكُمۡ وَلَآ أَمَانِيِّ أَهۡلِ ٱلۡكِتَٰبِۗ مَن يَعۡمَلۡ سُوٓءٗا يُجۡزَ بِهِۦ وَلَا يَجِدۡ لَهُۥ مِن دُونِ ٱللَّهِ وَلِيّٗا وَلَا نَصِيرٗا ﴿١٢٣﴾ وَمَن يَعۡمَلۡ مِنَ ٱلصَّٰلِحَٰتِ مِن ذَكَرٍ أَوۡ أُنثَىٰ وَهُوَ مُؤۡمِنٞ فَأُوْلَٰٓئِكَ يَدۡخُلُونَ ٱلۡجَنَّةَ وَلَا يُظۡلَمُونَ نَقِيرٗا ﴿١٢٤﴾ وَمَنۡ أَحۡسَنُ دِينٗا مِّمَّنۡ أَسۡلَمَ وَجۡهَهُۥ لِلَّهِ وَهُوَ مُحۡسِنٞ وَٱتَّبَعَ مِلَّةَ إِبۡرَٰهِيمَ حَنِيفٗاۗ وَٱتَّخَذَ ٱللَّهُ إِبۡرَٰهِيمَ خَلِيلٗا ﴿١٢٥﴾ وَلِلَّهِ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِۚ وَكَانَ ٱللَّهُ بِكُلِّ شَيۡءٖ مُّحِيطٗا ﴿١٢٦﴾ وَيَسۡتَفۡتُونَكَ فِي ٱلنِّسَآءِۖ قُلِ ٱللَّهُ يُفۡتِيكُمۡ فِيهِنَّ وَمَا يُتۡلَىٰ عَلَيۡكُمۡ فِي ٱلۡكِتَٰبِ فِي يَتَٰمَى ٱلنِّسَآءِ ٱلَّٰتِي لَا تُؤۡتُونَهُنَّ مَا كُتِبَ لَهُنَّ وَتَرۡغَبُونَ أَن تَنكِحُوهُنَّ وَٱلۡمُسۡتَضۡعَفِينَ مِنَ ٱلۡوِلۡدَٰنِ وَأَن تَقُومُواْ لِلۡيَتَٰمَىٰ بِٱلۡقِسۡطِۚ وَمَا تَفۡعَلُواْ مِنۡ خَيۡرٖ فَإِنَّ ٱللَّهَ كَانَ بِهِۦ عَلِيمٗا ﴿١٢٧﴾

﴿۱۲۲﴾ و آنانی که ایمان آورده‌اند و کارهای نیک انجام داده اند به زودی آن‌ها را در باغ‌های که از زیر آن‌ها نهرها جاری می‌باشد وارد می کنیم، در آن همیشه جاودانند، (این را الله وعده داده است و) وعدهٔ الله راست است، و چه کسی در سخن از الله راستگوتر است؟. ﴿۱۲۳﴾ (وعدهٔ الله) بر وفق آرزوهای شما و آرزوهای اهل کتاب نیست، (بلکه) هرکس بدی کند در برابر آن سزا داده می شود، و برای خود غیر از الله هیچ کارساز و مددگاری نمی یابید. ﴿۱۲٤﴾ و هر کس که کارهای نیک کند، خواه مرد باشد یا زن، در حالیکه مؤمن باشند، پس ایشان داخل جنت می شوند و به اندازهٔ شگاف خسته خرما مورد ظلم قرار نمی گیرند. ﴿۱۲۵﴾ و کیست خوب‌تر به اعتبار دین از آن کس که روی خود را برای الله منقاد گرداند، و نیکوکار باشد و از ملّت ابراهیم پیروی کند در حالیکه از ادیان باطل نفرت داشت، و الله ابراهیم را دوست خود گرفت. ﴿۱۲٦﴾ و هرچه در آسمان‌ها و هرچه در زمین است، از الله است. و الله بر هر چیز (از نگاه علم و قدرت) احاطه دارد. ﴿۱۲۷﴾ و از تو دربارهٔ زنان فتوا می‌طلبند، بگو: الله به شما دربارهٔ زنان فتوا می‌دهد و (فتوا می دهد در مورد) آنچه بر شما در قرآن (در اول این سوره) تلاوت می‌شود که دربارهٔ زنان یتیمِ نازل شده که حق مقرر آن‌ها را (از میراث و مهر) به ایشان نمی‌دهید، و (در عین حال) به نکاح آنها رغبت دارید. و شما را دربارهٔ کودکان ضعیف (که میراث آن‌ها را نخورید فتوا می‌دهد) و اینکه در حق یتیمان به عدل و انصاف رفتار کنید، و هر چه از کار نیک انجام دهید (ضائع نمی‌شود) بی گمان الله به آن داناست.

وَإِنِ ٱمۡرَأَةٌ خَافَتۡ مِنۢ بَعۡلِهَا نُشُوزًا أَوۡ إِعۡرَاضٗا فَلَا جُنَاحَ عَلَيۡهِمَآ أَن يُصۡلِحَا بَيۡنَهُمَا صُلۡحٗاۚ وَٱلصُّلۡحُ خَيۡرٞۗ وَأُحۡضِرَتِ ٱلۡأَنفُسُ ٱلشُّحَّۚ وَإِن تُحۡسِنُواْ وَتَتَّقُواْ فَإِنَّ ٱللَّهَ كَانَ بِمَا تَعۡمَلُونَ خَبِيرٗا ﴿١٢٨﴾ وَلَن تَسۡتَطِيعُوٓاْ أَن تَعۡدِلُواْ بَيۡنَ ٱلنِّسَآءِ وَلَوۡ حَرَصۡتُمۡۖ فَلَا تَمِيلُواْ كُلَّ ٱلۡمَيۡلِ فَتَذَرُوهَا كَٱلۡمُعَلَّقَةِۚ وَإِن تُصۡلِحُواْ وَتَتَّقُواْ فَإِنَّ ٱللَّهَ كَانَ غَفُورٗا رَّحِيمٗا ﴿١٢٩﴾ وَإِن يَتَفَرَّقَا يُغۡنِ ٱللَّهُ كُلّٗا مِّن سَعَتِهِۦۚ وَكَانَ ٱللَّهُ وَٰسِعًا حَكِيمٗا ﴿١٣٠﴾ وَلِلَّهِ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِۗ وَلَقَدۡ وَصَّيۡنَا ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡكِتَٰبَ مِن قَبۡلِكُمۡ وَإِيَّاكُمۡ أَنِ ٱتَّقُواْ ٱللَّهَۚ وَإِن تَكۡفُرُواْ فَإِنَّ لِلَّهِ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِۚ وَكَانَ ٱللَّهُ غَنِيًّا حَمِيدٗا ﴿١٣١﴾ وَلِلَّهِ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِۚ وَكَفَىٰ بِٱللَّهِ وَكِيلًا ﴿١٣٢﴾ إِن يَشَأۡ يُذۡهِبۡكُمۡ أَيُّهَا ٱلنَّاسُ وَيَأۡتِ بِـَٔاخَرِينَۚ وَكَانَ ٱللَّهُ عَلَىٰ ذَٰلِكَ قَدِيرٗا ﴿١٣٣﴾ مَّن كَانَ يُرِيدُ ثَوَابَ ٱلدُّنۡيَا فَعِندَ ٱللَّهِ ثَوَابُ ٱلدُّنۡيَا وَٱلۡأٓخِرَةِۚ وَكَانَ ٱللَّهُ سَمِيعَۢا بَصِيرٗا ﴿١٣٤﴾

﴿۱۲۸﴾ و اگر زنی از بی میلی یا نفرت شوهر خود بیم داشت، پس بر آن دو گناهی نیست که در میان خویش صلح آورند به نوعی از (انواع) صلح، و صلح (و آشتی در هرکاری) بهتر است و (طبعاً) بخل در هر نفس وجود دارد، و اگر (با زنان) خوبی کنید و (از حق تلفی آن‌ها) پرهیز کنید، (این به خیر شما است) یقینا الله به آنچه می‌کنید آگاه است. ﴿۱۲۹﴾ و هرگز نمی‌توانید در بین زنان عدل کنید، اگر چه بر عدالت (میان آنها) حریص باشید، پس به یک طرف کاملاً تمایل نکنید تا آنکه آن‌ها را آویزان بگذارید (که نه او را طلاق دهید و نه حقش را ادا کنید) و اگر (با زنان تان) صلح کنید و پرهیزگاری کنید (به نفع شماست)؛ بی گمان الله آمرزندهٔ مهربان است. ﴿۱۳۰﴾ و اگر آن دو (زن و شوهر) از یکدیگر جدا شوند، پس الله هریک را از رحمت گشادهٔ خود بی‌نیاز می‌گرداند، و الله گشایشگر باحکمت است. ﴿۱۳۱﴾ و هرچه در آسمان‌ها و هرچه در زمین است، از الله است، و به تاکید آنانی را که پیش از شما کتاب دادیم، و شما را نیز که از الله بترسید، و اگر کافر شوید (به الله هیچ زیانی نیست)، زیرا یقینا هرچه در آسمان‌ها و هرچه در زمین است از الله می باشد، و الله بی‌نیاز (و دارای صفات کمال) ستوده است. ﴿۱۳۲﴾ و هرچه در آسمان‌ها و هرچه در زمین است، برای الله است، و کافی است که الله کارساز مخلوقات (در تدبیر و ادارهٔ آسمان‌ها و زمین) باشد. ﴿۱۳۳﴾ (ای مردم) اگر الله بخواهد شما را از بین می‌برد (هلاک می‌سازد)، و مردمان دیگر را می‌آورد (ایجاد می‌کند)، و الله بر این کار قادر است. ﴿۱۳٤﴾ و هرکس ثواب دنیا را بخواهد؛ پس (بداند که) ثواب دنیا و آخرت نزد الله است، و الله شنوای بیناست.

۞ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ كُونُواْ قَوَّٰمِينَ بِٱلۡقِسۡطِ شُهَدَآءَ لِلَّهِ وَلَوۡ
عَلَىٰٓ أَنفُسِكُمۡ أَوِ ٱلۡوَٰلِدَيۡنِ وَٱلۡأَقۡرَبِينَۚ إِن يَكُنۡ غَنِيًّا أَوۡ فَقِيرٗا
فَٱللَّهُ أَوۡلَىٰ بِهِمَاۖ فَلَا تَتَّبِعُواْ ٱلۡهَوَىٰٓ أَن تَعۡدِلُواْۚ وَإِن تَلۡوُۥٓاْ
أَوۡ تُعۡرِضُواْ فَإِنَّ ٱللَّهَ كَانَ بِمَا تَعۡمَلُونَ خَبِيرٗا ﴿١٣٥﴾ يَٰٓأَيُّهَا
ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ ءَامِنُواْ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ وَٱلۡكِتَٰبِ ٱلَّذِي نَزَّلَ
عَلَىٰ رَسُولِهِۦ وَٱلۡكِتَٰبِ ٱلَّذِيٓ أَنزَلَ مِن قَبۡلُۚ وَمَن يَكۡفُرۡ
بِٱللَّهِ وَمَلَٰٓئِكَتِهِۦ وَكُتُبِهِۦ وَرُسُلِهِۦ وَٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِ فَقَدۡ ضَلَّ
ضَلَٰلَۢا بَعِيدًا ﴿١٣٦﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ثُمَّ كَفَرُواْ ثُمَّ ءَامَنُواْ ثُمَّ
كَفَرُواْ ثُمَّ ٱزۡدَادُواْ كُفۡرٗا لَّمۡ يَكُنِ ٱللَّهُ لِيَغۡفِرَ لَهُمۡ وَلَا لِيَهۡدِيَهُمۡ
سَبِيلَۢا ﴿١٣٧﴾ بَشِّرِ ٱلۡمُنَٰفِقِينَ بِأَنَّ لَهُمۡ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٣٨﴾ ٱلَّذِينَ
يَتَّخِذُونَ ٱلۡكَٰفِرِينَ أَوۡلِيَآءَ مِن دُونِ ٱلۡمُؤۡمِنِينَۚ أَيَبۡتَغُونَ
عِندَهُمُ ٱلۡعِزَّةَ فَإِنَّ ٱلۡعِزَّةَ لِلَّهِ جَمِيعٗا ﴿١٣٩﴾ وَقَدۡ نَزَّلَ عَلَيۡكُمۡ فِي
ٱلۡكِتَٰبِ أَنۡ إِذَا سَمِعۡتُمۡ ءَايَٰتِ ٱللَّهِ يُكۡفَرُ بِهَا وَيُسۡتَهۡزَأُ بِهَا فَلَا
تَقۡعُدُواْ مَعَهُمۡ حَتَّىٰ يَخُوضُواْ فِي حَدِيثٍ غَيۡرِهِۦٓۚ إِنَّكُمۡ إِذٗا مِّثۡلُهُمۡۗ
إِنَّ ٱللَّهَ جَامِعُ ٱلۡمُنَٰفِقِينَ وَٱلۡكَٰفِرِينَ فِي جَهَنَّمَ جَمِيعًا ﴿١٤٠﴾

﴿۱۳۵﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، همیشه برپا کنندۀ عدل باشید و برای الله گواهی دهید، اگر چه (آن گواهی) به ضرر خودتان، یا والدین، یا خویشاوندان‌تان باشد، و اگر (یک جانب دعوا) مال‌دار یا تنگ‌دست باشند، پس الله نسبت به آنها اولی تر است، پس از هوای نفس پیروی مکنید تا (تجاوز نکنید و) به انصاف رفتار کنید، و اگر (در گواهی‌دادن) زبان بپیچانید (و درست گواهی ندهید) یا (از گواهی دادن به حق) اعراض نمائید، پس (بدانید که) الله به آنچه می‌کنید خبردار است. ﴿۱۳٦﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، به الله و رسول او و به کتابی که بر پیغمبرش نازل کرده است، و به کتابی که پیشتر نازل کرده، ایمان محکم و جازم آورید. و هرکه به الله و فرشته‌های او و کتاب‌های او و پیغمبران او و به روز آخرت کفر ورزد، پس یقینا به گمراهی دور از حق گمراه شده است. ﴿۱۳۷﴾ البته آنانی که ایمان آوردند باز کافر شدند، باز ایمان آوردند، باز کافر شدند، باز بر کفر خود افزودند؛ الله آن‌ها را هرگز نمی بخشد، و آن‌ها را (به راه حق) هدایت نمی کند (چون که منافق‌اند). ﴿۱۳۸﴾ منافقان را مژده ده که برای آن‌ها عذابِ دردناک است. ﴿۱۳۹﴾ کسانی که کفار را به جای مؤمنان دوست خود قرار می‌دهند، آیا عزت را نزد آنان می جویند؟ بی گمان همه عزت از الله است. ﴿۱٤۰﴾ و البته الله بر شما در قرآن (این حکم را) نازل کرده است که چون شنیدید که آیات الله مورد کفر و تمسخر قرار می گیرد پس با آنان منشینید (در مجالس شان شرکت نکنید) تا آن که به سخن دیگر شروع کنند، وگرنه شما هم (در کفر و استهزا) مثل آن‌ها خواهید بود؛ البته الله همه منافقین و کفار را در دوزخ یکجا جمع می کند.

ٱلَّذِينَ يَتَرَبَّصُونَ بِكُمۡ فَإِن كَانَ لَكُمۡ فَتۡحٞ مِّنَ ٱللَّهِ قَالُوٓاْ
أَلَمۡ نَكُن مَّعَكُمۡ وَإِن كَانَ لِلۡكَٰفِرِينَ نَصِيبٞ قَالُوٓاْ
أَلَمۡ نَسۡتَحۡوِذۡ عَلَيۡكُمۡ وَنَمۡنَعۡكُم مِّنَ ٱلۡمُؤۡمِنِينَۚ فَٱللَّهُ يَحۡكُمُ
بَيۡنَكُمۡ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِۗ وَلَن يَجۡعَلَ ٱللَّهُ لِلۡكَٰفِرِينَ عَلَى ٱلۡمُؤۡمِنِينَ
سَبِيلًا ﴿١٤١﴾ إِنَّ ٱلۡمُنَٰفِقِينَ يُخَٰدِعُونَ ٱللَّهَ وَهُوَ خَٰدِعُهُمۡ وَإِذَا
قَامُوٓاْ إِلَى ٱلصَّلَوٰةِ قَامُواْ كُسَالَىٰ يُرَآءُونَ ٱلنَّاسَ وَلَا يَذۡكُرُونَ
ٱللَّهَ إِلَّا قَلِيلٗا ﴿١٤٢﴾ مُّذَبۡذَبِينَ بَيۡنَ ذَٰلِكَ لَآ إِلَىٰ هَٰٓؤُلَآءِ وَلَآ إِلَىٰ
هَٰٓؤُلَآءِۚ وَمَن يُضۡلِلِ ٱللَّهُ فَلَن تَجِدَ لَهُۥ سَبِيلٗا ﴿١٤٣﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ
ءَامَنُواْ لَا تَتَّخِذُواْ ٱلۡكَٰفِرِينَ أَوۡلِيَآءَ مِن دُونِ ٱلۡمُؤۡمِنِينَۚ
أَتُرِيدُونَ أَن تَجۡعَلُواْ لِلَّهِ عَلَيۡكُمۡ سُلۡطَٰنٗا مُّبِينًا ﴿١٤٤﴾ إِنَّ
ٱلۡمُنَٰفِقِينَ فِي ٱلدَّرۡكِ ٱلۡأَسۡفَلِ مِنَ ٱلنَّارِ وَلَن تَجِدَ لَهُمۡ نَصِيرًا
﴿١٤٥﴾ إِلَّا ٱلَّذِينَ تَابُواْ وَأَصۡلَحُواْ وَٱعۡتَصَمُواْ بِٱللَّهِ وَأَخۡلَصُواْ
دِينَهُمۡ لِلَّهِ فَأُوْلَٰٓئِكَ مَعَ ٱلۡمُؤۡمِنِينَۖ وَسَوۡفَ يُؤۡتِ ٱللَّهُ
ٱلۡمُؤۡمِنِينَ أَجۡرًا عَظِيمٗا ﴿١٤٦﴾ مَّا يَفۡعَلُ ٱللَّهُ بِعَذَابِكُمۡ
إِن شَكَرۡتُمۡ وَءَامَنتُمۡۚ وَكَانَ ٱللَّهُ شَاكِرًا عَلِيمٗا ﴿١٤٧﴾

﴿۱٤۱﴾ آنانی که انتظار آمدن حوادثات را بر شما می‌کشند، پس اگر از طرف الله به شما فتحی برسد می گویند: آیا ما با شما نبودیم؟ واگر سهمی (از غلبه و پیروزی) نصیب کفار باشد، می‌گویند: آیا ما (برای محافظۀ شما) بر شما احاطه نکرده بودیم، و آیا شما را از ضرر مؤمنان منع نکردیم؟ پس الله در روز قیامت میان تان (شما مؤمنان و منافقان) فیصله خواهد کرد، و هرگز الله برای کافران، بر (ضرر) مؤمنان راه غلبه قرار نداده است. ﴿۱٤۲﴾ البته منافقین (به گمان خود) با الله نیرنگ می‌کنند، در حالیکه الله (با تدبیر خود) به آن‌ها نیزنگ می زند، و چون (منافقان) به سوی نماز برخیزند؛ با کسالت برمی خیزند، به مردم (تظاهر نموده نیکی و صلاح خود را) نشان می‌دهند، و الله را یاد نمی‌کنند مگر بسیار کم. ﴿۱٤۳﴾ در میان ایمان و کفر حیران و متردد اند، نه به طرف این‌ها (مؤمنان) اند و نه به طرف آنان (کفّار) و هرکس را که الله گمراه کند پس هرگز راهی (هدایت) برای او نخواهی یافت. ﴿۱٤٤﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، کافران را دوست نگیرید به جای مؤمنان، آیا (کفار را دوست گرفته) می‌خواهید در پیشگاه الله دلیلی واضح علیه خود قرار دهید؟. ﴿۱٤٥﴾ یقینًا منافقین در طبقۀ زیرین دوزخ اند، و (ای مخاطب) برای آن‌ها هیچ مددگاری نخواهی یافت. ﴿۱٤٦﴾ مگر آنانی که توبه کردند و (عمل خود را) اصلاح کردند و به دین الله چنگ زدند، و دین (عبادت) خود را برای الله خالص کردند، پس این گروه همرای کسانی اند که ایمان آورده اند، و زود است که الله به مؤمنان ثواب بزرگ دهد. ﴿۱٤۷﴾ اگر شکر (الله را) کنید و ایمان آورید، الله به عذاب (دادن) شما چه می‌کند؟ و الله قدردانِ (نیکی ها و) داناست (از نیکی بندگان آگاه می‌باشد).

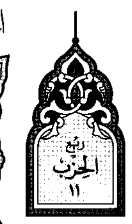

۞ لَّا يُحِبُّ ٱللَّهُ ٱلْجَهْرَ بِٱلسُّوٓءِ مِنَ ٱلْقَوْلِ إِلَّا مَن ظُلِمَ ۚ وَكَانَ ٱللَّهُ سَمِيعًا عَلِيمًا ﴿١٤٨﴾ إِن تُبْدُوا۟ خَيْرًا أَوْ تُخْفُوهُ أَوْ تَعْفُوا۟ عَن سُوٓءٍ فَإِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَفُوًّا قَدِيرًا ﴿١٤٩﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِٱللَّهِ وَرُسُلِهِۦ وَيُرِيدُونَ أَن يُفَرِّقُوا۟ بَيْنَ ٱللَّهِ وَرُسُلِهِۦ وَيَقُولُونَ نُؤْمِنُ بِبَعْضٍ وَنَكْفُرُ بِبَعْضٍ وَيُرِيدُونَ أَن يَتَّخِذُوا۟ بَيْنَ ذَٰلِكَ سَبِيلًا ﴿١٥٠﴾ أُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْكَٰفِرُونَ حَقًّا ۚ وَأَعْتَدْنَا لِلْكَٰفِرِينَ عَذَابًا مُّهِينًا ﴿١٥١﴾ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ بِٱللَّهِ وَرُسُلِهِۦ وَلَمْ يُفَرِّقُوا۟ بَيْنَ أَحَدٍ مِّنْهُمْ أُو۟لَٰٓئِكَ سَوْفَ يُؤْتِيهِمْ أُجُورَهُمْ ۗ وَكَانَ ٱللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿١٥٢﴾ يَسْـَٔلُكَ أَهْلُ ٱلْكِتَٰبِ أَن تُنَزِّلَ عَلَيْهِمْ كِتَٰبًا مِّنَ ٱلسَّمَآءِ ۚ فَقَدْ سَأَلُوا۟ مُوسَىٰٓ أَكْبَرَ مِن ذَٰلِكَ فَقَالُوٓا۟ أَرِنَا ٱللَّهَ جَهْرَةً فَأَخَذَتْهُمُ ٱلصَّٰعِقَةُ بِظُلْمِهِمْ ۚ ثُمَّ ٱتَّخَذُوا۟ ٱلْعِجْلَ مِنۢ بَعْدِ مَا جَآءَتْهُمُ ٱلْبَيِّنَٰتُ فَعَفَوْنَا عَن ذَٰلِكَ ۚ وَءَاتَيْنَا مُوسَىٰ سُلْطَٰنًا مُّبِينًا ﴿١٥٣﴾ وَرَفَعْنَا فَوْقَهُمُ ٱلطُّورَ بِمِيثَٰقِهِمْ وَقُلْنَا لَهُمُ ٱدْخُلُوا۟ ٱلْبَابَ سُجَّدًا وَقُلْنَا لَهُمْ لَا تَعْدُوا۟ فِى ٱلسَّبْتِ وَأَخَذْنَا مِنْهُم مِّيثَٰقًا غَلِيظًا ﴿١٥٤﴾

﴿١٤٨﴾ الله فریاد کشیدن به بدزبانی (دشنام و فحش) را دوست ندارد مگر از کسی که بر او ظلم شده است، و الله شنوای داناست. ﴿١٤٩﴾ اگر نیکی را ظاهر کنید، یا آن را بپوشانید، یا از بدی کسی بگذرید (عفو کنید)، پس یقینا الله عفوکنندهٔ قادر است. ﴿١٥٠﴾ البته آنانی که به الله و پیغمبرانش کفر می‌ورزند و می‌خواهند که (در ایمان‌آوردن) بین الله و پیغمبرانش جدایی آورند، و می‌گویند: به بعضی (از پیغمبران) ایمان داریم، و بعضی دیگر را انکار می کنیم، و می‌خواهند در بین آن دو (کفر و ایمان) راه دیگری را برای خود بگیرند. ﴿١٥١﴾ این گروه به حق کافران (واقعی) اند و برای کافران عذاب رسواکننده آماده کرده‌ایم. ﴿١٥٢﴾ و آنانی که به الله و پیغمبران او ایمان آورده‌اند و (در ایمان‌آوردن) بین یکی از آن‌ها فرق نمی گذارند، این گروه زود است که الله اجر (و ثواب) شان را دهد، و الله آمرزندهٔ مهربان است. ﴿١٥٣﴾ اهل کتاب از تو می خواهند که یکباره (و یکجا) کتابی از آسمان برای آنها نازل کنی، (لیکن تو مرنج) چون از موسی بزرگ‌تر از این را طلب کردند، و گفتند: الله را به ما آشکارا نشان بده، پس آوازی سخت آنها را گرفت به سبب ظلمشان (و هلاک شدند). باز گوساله را معبود خود قرار دادند، (و این) بعد از آن که معجزه‌های واضح برای آنها آمد، پس آن (جرم آن‌ها) را هم معاف کردیم و به موسی حجت واضح و آشکار دادیم. ﴿١٥٤﴾ و کوه طور را برای عهدگرفتن از ایشان، بالای سرشان برداشتیم، و به آن‌ها گفیتم: سجده‌کنان از دروازه داخل شوید، و به آن‌ها گفتیم: در روز شنبه تجاوز نکنید، (ماهی را شکار نکنید) و از آن‌ها پیمان محکم گرفتیم.

فَبِمَا نَقْضِهِم مِّيثَٰقَهُمْ وَكُفْرِهِم بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ وَقَتْلِهِمُ ٱلْأَنۢبِيَآءَ بِغَيْرِ حَقٍّ وَقَوْلِهِمْ قُلُوبُنَا غُلْفٌۢ ۚ بَلْ طَبَعَ ٱللَّهُ عَلَيْهَا بِكُفْرِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُونَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٥٥﴾ وَبِكُفْرِهِمْ وَقَوْلِهِمْ عَلَىٰ مَرْيَمَ بُهْتَٰنًا عَظِيمًا ﴿١٥٦﴾ وَقَوْلِهِمْ إِنَّا قَتَلْنَا ٱلْمَسِيحَ عِيسَى ٱبْنَ مَرْيَمَ رَسُولَ ٱللَّهِ وَمَا قَتَلُوهُ وَمَا صَلَبُوهُ وَلَٰكِن شُبِّهَ لَهُمْ ۚ وَإِنَّ ٱلَّذِينَ ٱخْتَلَفُوا۟ فِيهِ لَفِى شَكٍّ مِّنْهُ ۚ مَا لَهُم بِهِۦ مِنْ عِلْمٍ إِلَّا ٱتِّبَاعَ ٱلظَّنِّ ۚ وَمَا قَتَلُوهُ يَقِينًۢا ﴿١٥٧﴾ بَل رَّفَعَهُ ٱللَّهُ إِلَيْهِ ۚ وَكَانَ ٱللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿١٥٨﴾ وَإِن مِّنْ أَهْلِ ٱلْكِتَٰبِ إِلَّا لَيُؤْمِنَنَّ بِهِۦ قَبْلَ مَوْتِهِۦ ۖ وَيَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ يَكُونُ عَلَيْهِمْ شَهِيدًا ﴿١٥٩﴾ فَبِظُلْمٍ مِّنَ ٱلَّذِينَ هَادُوا۟ حَرَّمْنَا عَلَيْهِمْ طَيِّبَٰتٍ أُحِلَّتْ لَهُمْ وَبِصَدِّهِمْ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ كَثِيرًا ﴿١٦٠﴾ وَأَخْذِهِمُ ٱلرِّبَوٰا۟ وَقَدْ نُهُوا۟ عَنْهُ وَأَكْلِهِمْ أَمْوَٰلَ ٱلنَّاسِ بِٱلْبَٰطِلِ ۚ وَأَعْتَدْنَا لِلْكَٰفِرِينَ مِنْهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٦١﴾ لَّٰكِنِ ٱلرَّٰسِخُونَ فِى ٱلْعِلْمِ مِنْهُمْ وَٱلْمُؤْمِنُونَ يُؤْمِنُونَ بِمَآ أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَآ أُنزِلَ مِن قَبْلِكَ ۚ وَٱلْمُقِيمِينَ ٱلصَّلَوٰةَ ۚ وَٱلْمُؤْتُونَ ٱلزَّكَوٰةَ وَٱلْمُؤْمِنُونَ بِٱللَّهِ وَٱلْيَوْمِ ٱلْءَاخِرِ أُو۟لَٰٓئِكَ سَنُؤْتِيهِمْ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿١٦٢﴾

﴿١٥٥﴾ پس به سبب عهد شکنی و کفرشان به آیات الله و کشتن پیغمبران به ناحق و گفتن این سخن که بر دل‌های ما پرده است (لذا ما نمی‌فهمیم؛ ما آنان را عذاب کردیم) بلکه الله به سبب کفرشان، بر دل‌هایشان مهر نهاده است و ایمان نمی‌آرند مگر اندکی (از ایشان). ﴿١٥٦﴾ و به سبب کفرآن‌ها و سخنان آن‌ها که بهتان بزرگی بر مریم بستند (مورد غضب ما قرار گرفتند). ﴿١٥٧﴾ و به خاطری (مورد لعنت و عذاب ما قرار گرفتند) که گفتند: ما مسیح؛ عیسی پسر مریم را که رسول الله بود کشتیم، در حالیکه آنان او (عیسی) را نکشتند و نه (او را) به دار کشیدند، بلکه کار بر آنان مشتبه شد (و کسی مشابه عیسی را کشتند)، یقینا آنانی که در بارهٔ او (عیسی) اختلاف کردند البته تا هنوز در شک‌اند، و هیچ دلیل و علم یقینی (راجع به قتل او) ندارند جز پیروی از گمان، و به یقین او را نکشتند. ﴿١٥٨﴾ بلکه الله او را به نزد خود بالا برد، و الله غالبِ باحکمت است. ﴿١٥٩﴾ وهیچ فردی از اهل کتاب نیست، مگر این که قبل از مرگش به (نبوت) عیسی ایمان می آورد، و او (عیسی) روز قیامت بر آن‌ها گواه خواهد بود. ﴿١٦٠﴾ پس به سبب ظلمی که یهودیان مرتکب آن شدند و (به سبب آن که) مردم را از راه الله باز می داشتند، چیزهای پاکیزه ای را که قبلاً بر ایشان حلال بود، حرام کردیم. ﴿١٦١﴾ و به سبب سودخوردن آن‌ها، درحالیکه از (خوردنِ) آن منع شده بودند، و خوردن‌شان مال مردم را به ناحق، (چیزهای پاکیزه را بر آنان حرام کردیم) و برای کافران ایشان عذاب دردناک را آماده کرده‌ایم. ﴿١٦٢﴾ مگر آنانی که در علم راسخ اند از یهودیان و مؤمنان، آنچه بر تو و آنچه قبل از تو نازل شده است، ایمان دارند. مخصوصا برپاکننده‌گان نماز و ادا کنندگان زکات و ایمان آورندگان به الله و به روز آخرت، این گروه را به زودی ثواب بزرگ می دهیم.

۞ إِنَّآ أَوۡحَيۡنَآ إِلَيۡكَ كَمَآ أَوۡحَيۡنَآ إِلَىٰ نُوحٖ وَٱلنَّبِيِّـۧنَ مِنۢ بَعۡدِهِۦۚ وَأَوۡحَيۡنَآ إِلَىٰٓ إِبۡرَٰهِيمَ وَإِسۡمَٰعِيلَ وَإِسۡحَٰقَ وَيَعۡقُوبَ وَٱلۡأَسۡبَاطِ وَعِيسَىٰ وَأَيُّوبَ وَيُونُسَ وَهَٰرُونَ وَسُلَيۡمَٰنَۚ وَءَاتَيۡنَا دَاوُۥدَ زَبُورٗا ﴿١٦٣﴾ وَرُسُلٗا قَدۡ قَصَصۡنَٰهُمۡ عَلَيۡكَ مِن قَبۡلُ وَرُسُلٗا لَّمۡ نَقۡصُصۡهُمۡ عَلَيۡكَۚ وَكَلَّمَ ٱللَّهُ مُوسَىٰ تَكۡلِيمٗا ﴿١٦٤﴾ رُّسُلٗا مُّبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ لِئَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَى ٱللَّهِ حُجَّةُۢ بَعۡدَ ٱلرُّسُلِۚ وَكَانَ ٱللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمٗا ﴿١٦٥﴾ لَّٰكِنِ ٱللَّهُ يَشۡهَدُ بِمَآ أَنزَلَ إِلَيۡكَۖ أَنزَلَهُۥ بِعِلۡمِهِۦۖ وَٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ يَشۡهَدُونَۚ وَكَفَىٰ بِٱللَّهِ شَهِيدًا ﴿١٦٦﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَصَدُّواْ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ قَدۡ ضَلُّواْ ضَلَٰلَۢا بَعِيدًا ﴿١٦٧﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَظَلَمُواْ لَمۡ يَكُنِ ٱللَّهُ لِيَغۡفِرَ لَهُمۡ وَلَا لِيَهۡدِيَهُمۡ طَرِيقًا ﴿١٦٨﴾ إِلَّا طَرِيقَ جَهَنَّمَ خَٰلِدِينَ فِيهَآ أَبَدٗاۚ وَكَانَ ذَٰلِكَ عَلَى ٱللَّهِ يَسِيرٗا ﴿١٦٩﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ قَدۡ جَآءَكُمُ ٱلرَّسُولُ بِٱلۡحَقِّ مِن رَّبِّكُمۡ فَـَٔامِنُواْ خَيۡرٗا لَّكُمۡۚ وَإِن تَكۡفُرُواْ فَإِنَّ لِلَّهِ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۚ وَكَانَ ٱللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمٗا ﴿١٧٠﴾

﴿١٦٣﴾ (ای محمد) البته ما به تو وحی فرستادیم طوری که به نوح و پیغمبرانی که بعد از او بودند، وحی فرستادیم، (همچنین) به ابراهیم و اسماعیل و اسحاق و یعقوب، و به سوی نبیرگان اسحاق و به عیسی و ایوب و یونس و هارون و سلیمان، وحی کردیم. و به داود زبور دادیم. ﴿١٦٤﴾ و به پیغمبرانی که قصهٔ آن‌ها را پیش از این (داستان) بر تو بیان کردیم، وحی کردیم، و به پیغمبرانی که قصهٔ آن‌ها را بر تو بیان نکرده‌ایم نیز وحی کردیم. و الله با موسی (به وسیلهٔ وحی) سخن گفت؛ سخنی خاص. ﴿١٦٥﴾ پیغمبرانی را (فرستادیم) که مژده دهنده و بیم دهنده بودند، تا بعد از آمدن پیغمبران برای مردم در برابر الله دلیلی (یعنی بهانه ای) نباشد، و الله غالبِ باحکمت است. ﴿١٦٦﴾ (گرچه کافران بابهانه جویی های شان قرآن را قبول نمی کنند) لیکن الله (به حق‌بودنِ) آنچه بر تو نازل کرده، گواهی می‌دهد، (چون) آن را به علم خود بر تو نازل کرده، و ملائکه (نیز) به (حق‌بودن آن) گواهی می‌دهند و گواهی الله (برای تو) کافی است. ﴿١٦٧﴾ البته آنانی که کفر ورزیدند و دیگران را از راه الله منع نمودند، یقینا گمراه شدند به گمراهی دور (از حق). ﴿١٦٨﴾ هرآئینه آنانی که کافر شدند و ظلم کردند، الله بر آن نیست که آن‌ها را ببخشد و به راهی هدایت شان کند. ﴿١٦٩﴾ به جز راه دوزخ، که در آن تا ابد برای همیشه بمانند، و این (عذاب) بر الله آسان است. ﴿١٧٠﴾ ای مردم! یقینا پیغمبر از سوی پروردگارتان با (دین) حق پیش شما آمده است، پس (به آن) ایمان آورید که به خیر شماست، و اگر کفر ورزید (پس بدانید که) هرچه در آسمان‌ها و در زمین است از الله است، و الله دانای حکیم است.

يَٰٓأَهۡلَ ٱلۡكِتَٰبِ لَا تَغۡلُواْ فِي دِينِكُمۡ وَلَا تَقُولُواْ عَلَى
ٱللَّهِ إِلَّا ٱلۡحَقَّۚ إِنَّمَا ٱلۡمَسِيحُ عِيسَى ٱبۡنُ مَرۡيَمَ رَسُولُ ٱللَّهِ
وَكَلِمَتُهُۥٓ أَلۡقَىٰهَآ إِلَىٰ مَرۡيَمَ وَرُوحٞ مِّنۡهُۖ فَـَٔامِنُواْ بِٱللَّهِ
وَرُسُلِهِۦۖ وَلَا تَقُولُواْ ثَلَٰثَةٌۚ ٱنتَهُواْ خَيۡرٗا لَّكُمۡۚ إِنَّمَا ٱللَّهُ
إِلَٰهٞ وَٰحِدٞۖ سُبۡحَٰنَهُۥٓ أَن يَكُونَ لَهُۥ وَلَدٞۘ لَّهُۥ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ
وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِۗ وَكَفَىٰ بِٱللَّهِ وَكِيلٗا ١٧١ لَّن يَسۡتَنكِفَ
ٱلۡمَسِيحُ أَن يَكُونَ عَبۡدٗا لِّلَّهِ وَلَا ٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ ٱلۡمُقَرَّبُونَۚ
وَمَن يَسۡتَنكِفۡ عَنۡ عِبَادَتِهِۦ وَيَسۡتَكۡبِرۡ فَسَيَحۡشُرُهُمۡ
إِلَيۡهِ جَمِيعٗا ١٧٢ فَأَمَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ
فَيُوَفِّيهِمۡ أُجُورَهُمۡ وَيَزِيدُهُم مِّن فَضۡلِهِۦۖ وَأَمَّا ٱلَّذِينَ
ٱسۡتَنكَفُواْ وَٱسۡتَكۡبَرُواْ فَيُعَذِّبُهُمۡ عَذَابًا أَلِيمٗا وَلَا
يَجِدُونَ لَهُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ وَلِيّٗا وَلَا نَصِيرٗا ١٧٣ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ
قَدۡ جَآءَكُم بُرۡهَٰنٞ مِّن رَّبِّكُمۡ وَأَنزَلۡنَآ إِلَيۡكُمۡ نُورٗا مُّبِينٗا
١٧٤ فَأَمَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ بِٱللَّهِ وَٱعۡتَصَمُواْ بِهِۦ فَسَيُدۡخِلُهُمۡ فِي
رَحۡمَةٖ مِّنۡهُ وَفَضۡلٖ وَيَهۡدِيهِمۡ إِلَيۡهِ صِرَٰطٗا مُّسۡتَقِيمٗا ١٧٥

﴿۱۷۱﴾ ای اهلِ کتاب! در دین خود غلو نکنید و دربارهٔ الله نگویید مگر سخن حق (و مناسب شأن او)، جز این نیست که مسیح؛ عیسی پسر مریم، رسول الله و (پیدا شده از) کلمهٔ اوست (کلمهٔ «کن») که به مریم القا کرد و روحی است از جانب الله، پس به الله و پیغمبرانِ وی ایمان آورید و نگوید: (معبود کائنات) سه است؛ (از عقیده تثلیث) بازآیید که به خیر شماست، جز این نیست که معبود برحق فقط الله هست و بس، پاک و منزه است از اینکه فرزندی داشته باشد، هرچه در آسمان‌ها و هرچه در زمین است، تنها از اوست، و الله برای کارسازی و تدبیر عالم کافی است. ﴿۱۷۲﴾ (چرا از بنده بودن عیسی انکار می‌کنید؟در حالیکه) مسیح هرگز از اینکه بندهٔ الله باشد ابا (و تکبر) نورزیده، و نه فرشته‌های مقرب (درگاه الهی) از بندگی او ابا می ورزند. و هرکس از بندگی الله ابا داشته باشد و تکبر بورزد، پس به زودی الله همه (مردم) را یکجا به دربارِ خویش جمع خواهد کرد (و سزای متکبران را خواهدداد). ﴿۱۷۳﴾ پس آنانی که ایمان آورده و کارهای نیک انجام داده اند، ثوابِ آن‌ها را تمام و کامل می دهد، و آن‌ها را از فضل خود بیشتر خواهد داد، و اما آنانی که از عبادت الله ابا ورزیده و تکبر نمودند، پس به عذاب دردناک گرفتارشان می کند و غیر از الله برای خود هیچ دوست و مددگاری نمی یابند. ﴿۱۷٤﴾ ای مردم! یقینا به شما از طرف پروردگارتان برهانی (قاطع) آمده است و (آن برهان این است که) ما به سوی شما نوری تابناک (کتابی که ظاهرکنندهٔ حق از باطل است) نازل کردیم. ﴿۱۷٥﴾ پس کسانی که به الله ایمان آوردند و به (دین) او چنگ زدند، پس زود است که آن‌ها را در جوار رحمت و فضلی از جانب خود داخل کند، و آن‌ها را به سوی خود؛ به راه راست هدایت کند.

يَسْتَفْتُونَكَ قُلِ ٱللَّهُ يُفْتِيكُمْ فِى ٱلْكَلَٰلَةِ ۚ إِنِ ٱمْرُؤٌا۟ هَلَكَ لَيْسَ لَهُۥ وَلَدٌ وَلَهُۥٓ أُخْتٌ فَلَهَا نِصْفُ مَا تَرَكَ ۚ وَهُوَ يَرِثُهَآ إِن لَّمْ يَكُن لَّهَا وَلَدٌ ۚ فَإِن كَانَتَا ٱثْنَتَيْنِ فَلَهُمَا ٱلثُّلُثَانِ مِمَّا تَرَكَ ۚ وَإِن كَانُوٓا۟ إِخْوَةً رِّجَالًا وَنِسَآءً فَلِلذَّكَرِ مِثْلُ حَظِّ ٱلْأُنثَيَيْنِ ۗ يُبَيِّنُ ٱللَّهُ لَكُمْ أَن تَضِلُّوا۟ ۗ وَٱللَّهُ بِكُلِّ شَىْءٍ عَلِيمٌۢ ﴿١٧٦﴾

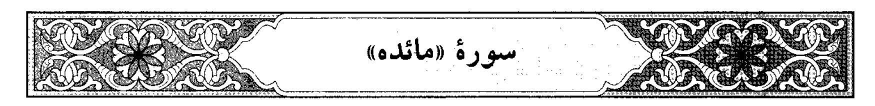
سُورَةُ المَائِدَةِ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ أَوْفُوا۟ بِٱلْعُقُودِ ۚ أُحِلَّتْ لَكُم بَهِيمَةُ ٱلْأَنْعَٰمِ إِلَّا مَا يُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ غَيْرَ مُحِلِّى ٱلصَّيْدِ وَأَنتُمْ حُرُمٌ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ يَحْكُمُ مَا يُرِيدُ ﴿١﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لَا تُحِلُّوا۟ شَعَٰٓئِرَ ٱللَّهِ وَلَا ٱلشَّهْرَ ٱلْحَرَامَ وَلَا ٱلْهَدْىَ وَلَا ٱلْقَلَٰٓئِدَ وَلَآ ءَآمِّينَ ٱلْبَيْتَ ٱلْحَرَامَ يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِّن رَّبِّهِمْ وَرِضْوَٰنًا ۚ وَإِذَا حَلَلْتُمْ فَٱصْطَادُوا۟ ۚ وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَـَٔانُ قَوْمٍ أَن صَدُّوكُمْ عَنِ ٱلْمَسْجِدِ ٱلْحَرَامِ أَن تَعْتَدُوا۟ ۘ وَتَعَاوَنُوا۟ عَلَى ٱلْبِرِّ وَٱلتَّقْوَىٰ ۖ وَلَا تَعَاوَنُوا۟ عَلَى ٱلْإِثْمِ وَٱلْعُدْوَٰنِ ۚ وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ ۖ إِنَّ ٱللَّهَ شَدِيدُ ٱلْعِقَابِ ﴿٢﴾

﴿١٧٦﴾ از تو فتوا می طلبند (دربارۀ کلاله) بگو: الله دربارۀ کلاله به شما چنین فتوا می‌دهد که اگر مردی وفات کند و فرزندی نداشته باشد (و نه پدر) و او خواهری داشته باشد، پس نصف ترکه به خواهر می‌رسد، و آن برادر از او (خواهر) میراث می‌برد اگر (خواهر کلاله باشد) او فرزند نداشته باشد (و نه پدر)، و اگر خواهران (در صورت کلاله‌بودن برادر) دو تن باشند، پس برای آنان دو سوم ترکه، از آنچه برادر از خود گذاشته می‌رسد، و اگر آنان (ورثۀ کلاله) برادر و خواهر باشند، پس برای هر مرد، سهمی مانند سهم دو زن می‌رسد، الله برای شما (احکام را) بیان می‌کند تا گمراه نشوید، و الله به هرچیزی داناست.

در مدینه نازل شده، و یکصد و بیست آیت است

بنام الله بخشندۀ مهربان

﴿١﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، به عهد و پیمانهای خود (با الله و مردم) وفا کنید، (خوردن گوشت) چهارپایان برای شما حلال شده، مگر آنچه حرمتِ آن بر شما (در آینده) تلاوت می‌شود. و شکار را در حالتِ احرام حلال نشمارید، بی گمان الله هرچه که بخواهد حکم می‌کند. ﴿٢﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، حرمت شعایر (علامات دین) الله و ماه‌های حرام (ذوالقعده ذوالحجه و محرم و رجب) و قربانی های قلاده دار و عازمان بیت الله که از پروردگار شان فضل و رضایت می طلبند؛ حلال نشمارید (به آن بی‌حرمتی نکنید)، و چون از احرام بیرون آمدید پس (می توانید) شکار کنید. و عداوت قومی به علت این که شما را از مسجد الحرام منع کردند بر آن واندارد که از حد تجاوز کنید، و بر نیکی و تقوا با یکدیگر همکاری نمایید و (یکدیگر را) برگناه و تجاوز همکاری نکنید، و از الله بترسید، چون الله سخت عذاب‌دهنده است.

حُرِّمَتۡ عَلَيۡكُمُ ٱلۡمَيۡتَةُ وَٱلدَّمُ وَلَحۡمُ ٱلۡخِنزِيرِ وَمَآ أُهِلَّ لِغَيۡرِ ٱللَّهِ بِهِۦ
وَٱلۡمُنۡخَنِقَةُ وَٱلۡمَوۡقُوذَةُ وَٱلۡمُتَرَدِّيَةُ وَٱلنَّطِيحَةُ وَمَآ أَكَلَ
ٱلسَّبُعُ إِلَّا مَا ذَكَّيۡتُمۡ وَمَا ذُبِحَ عَلَى ٱلنُّصُبِ وَأَن تَسۡتَقۡسِمُواْ
بِٱلۡأَزۡلَٰمِۚ ذَٰلِكُمۡ فِسۡقٌۗ ٱلۡيَوۡمَ يَئِسَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ مِن دِينِكُمۡ فَلَا
تَخۡشَوۡهُمۡ وَٱخۡشَوۡنِۚ ٱلۡيَوۡمَ أَكۡمَلۡتُ لَكُمۡ دِينَكُمۡ وَأَتۡمَمۡتُ عَلَيۡكُمۡ
نِعۡمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ ٱلۡإِسۡلَٰمَ دِينٗاۚ فَمَنِ ٱضۡطُرَّ فِي مَخۡمَصَةٍ
غَيۡرَ مُتَجَانِفٖ لِّإِثۡمٖ فَإِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٞ رَّحِيمٞ ٣ يَسۡـَٔلُونَكَ مَاذَآ
أُحِلَّ لَهُمۡۖ قُلۡ أُحِلَّ لَكُمُ ٱلطَّيِّبَٰتُ وَمَا عَلَّمۡتُم مِّنَ ٱلۡجَوَارِحِ
مُكَلِّبِينَ تُعَلِّمُونَهُنَّ مِمَّا عَلَّمَكُمُ ٱللَّهُۖ فَكُلُواْ مِمَّآ أَمۡسَكۡنَ عَلَيۡكُمۡ
وَٱذۡكُرُواْ ٱسۡمَ ٱللَّهِ عَلَيۡهِۖ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَۚ إِنَّ ٱللَّهَ سَرِيعُ ٱلۡحِسَابِ ٤
ٱلۡيَوۡمَ أُحِلَّ لَكُمُ ٱلطَّيِّبَٰتُۖ وَطَعَامُ ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡكِتَٰبَ حِلّٞ لَّكُمۡ
وَطَعَامُكُمۡ حِلّٞ لَّهُمۡۖ وَٱلۡمُحۡصَنَٰتُ مِنَ ٱلۡمُؤۡمِنَٰتِ وَٱلۡمُحۡصَنَٰتُ
مِنَ ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡكِتَٰبَ مِن قَبۡلِكُمۡ إِذَآ ءَاتَيۡتُمُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ
مُحۡصِنِينَ غَيۡرَ مُسَٰفِحِينَ وَلَا مُتَّخِذِيٓ أَخۡدَانٖۗ وَمَن يَكۡفُرۡ
بِٱلۡإِيمَٰنِ فَقَدۡ حَبِطَ عَمَلُهُۥ وَهُوَ فِي ٱلۡأٓخِرَةِ مِنَ ٱلۡخَٰسِرِينَ ٥

﴿۳﴾ (طبق وعده) بر شما حیوان خود مرده (مردار) و خون و گوشت خوک و آنچه نام غیر الله (در وقت ذبح کردن) بر آن یاد شده و خفه شده و به ضرب (چوب و سنگ) مرده و از بلندی افتاده و به شاخ زده شده (و مرده) و آنچه درندگان خورده باشند، مگر آنچه را که (زنده یابید) و ذبح (شرعی) کرده باشید. و (همچنان) آنچه برای بتان ذبح شده‌اند و آنکه با تیرهای فال تعیین قسمت کنید (همه) بر شما حرام شده است. اینها همه فسق است، امروز کفار از (مغلوب‌ساختن) دین شما ناامید شده‌اند، پس از آن‌ها نترسید، و از من (از الله) بترسید. امروز دین تان را به شما کامل کردم، و نعمتِ خود را بر شما تمام نمودم، و اسلام را برای شما (به عنوان) دین پسندیدم، پس هر کس بی آنکه متمایل به گناه باشد در (حال) گرسنگی مجبور (به خوردن محرّمات) گردد، پس (بداند) که الله آمرزندۀ مهربان است. ﴿٤﴾ از تو می‌پرسند که چه چیزی برای آن‌ها حلال شده است؟ بگو: همه چیزهای پاکیزه برای شما حلال شده است، و (نیز) آنچه از شکار حیوانات پاره‌کنندۀ (شکاری) در حالیکه (آنها را) برای شکار می پرورانید و از آنچه الله به شما آموخته است، به آنها (سگان) می‌آموزید پس از آنچه برای شما نگاه داشته اند، بخورید (و لیکن) نام الله را (در وقت ارسال) بر آن یاد کنید، و از الله بترسید، بی گمان الله زود حساب‌گیرنده است. ﴿٥﴾ امروز برای شما چیزهای پاکیزه حلال شده است، و طعام اهل کتاب برای شما حلال است، و طعام شما (نیز) به آن‌ها حلال است و زنان پاکدامن از مؤمنات، و نیز زنان پاکدامن از کسانی که پیش از شما به آنان کتاب داده شده برای شما حلال است (به شرطی که) مهر آن‌ها را بدهید در حالیکه پاکدامن باشید نه زناکار و نه دوست پنهانی گیرنده، و هرکه به ایمان (خود یا ارکان ایمان) کفر ورزد؛ البته عمل او تباه شده، و او در آخرت از (جملۀ) زیانکاران است.

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِذَا قُمۡتُمۡ إِلَى ٱلصَّلَوٰةِ فَٱغۡسِلُواْ وُجُوهَكُمۡ وَأَيۡدِيَكُمۡ إِلَى ٱلۡمَرَافِقِ وَٱمۡسَحُواْ بِرُءُوسِكُمۡ وَأَرۡجُلَكُمۡ إِلَى ٱلۡكَعۡبَيۡنِۚ وَإِن كُنتُمۡ جُنُبٗا فَٱطَّهَّرُواْۚ وَإِن كُنتُم مَّرۡضَىٰٓ أَوۡ عَلَىٰ سَفَرٍ أَوۡ جَآءَ أَحَدٞ مِّنكُم مِّنَ ٱلۡغَآئِطِ أَوۡ لَٰمَسۡتُمُ ٱلنِّسَآءَ فَلَمۡ تَجِدُواْ مَآءٗ فَتَيَمَّمُواْ صَعِيدٗا طَيِّبٗا فَٱمۡسَحُواْ بِوُجُوهِكُمۡ وَأَيۡدِيكُم مِّنۡهُۚ مَا يُرِيدُ ٱللَّهُ لِيَجۡعَلَ عَلَيۡكُم مِّنۡ حَرَجٖ وَلَٰكِن يُرِيدُ لِيُطَهِّرَكُمۡ وَلِيُتِمَّ نِعۡمَتَهُۥ عَلَيۡكُمۡ لَعَلَّكُمۡ تَشۡكُرُونَ ﴿٦﴾ وَٱذۡكُرُواْ نِعۡمَةَ ٱللَّهِ عَلَيۡكُمۡ وَمِيثَٰقَهُ ٱلَّذِي وَاثَقَكُم بِهِۦٓ إِذۡ قُلۡتُمۡ سَمِعۡنَا وَأَطَعۡنَاۖ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَلِيمُۢ بِذَاتِ ٱلصُّدُورِ ﴿٧﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ كُونُواْ قَوَّٰمِينَ لِلَّهِ شُهَدَآءَ بِٱلۡقِسۡطِۖ وَلَا يَجۡرِمَنَّكُمۡ شَنَـَٔانُ قَوۡمٍ عَلَىٰٓ أَلَّا تَعۡدِلُواْۚ ٱعۡدِلُواْ هُوَ أَقۡرَبُ لِلتَّقۡوَىٰۖ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَۚ إِنَّ ٱللَّهَ خَبِيرُۢ بِمَا تَعۡمَلُونَ ﴿٨﴾ وَعَدَ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ لَهُم مَّغۡفِرَةٞ وَأَجۡرٌ عَظِيمٞ ﴿٩﴾

﴿٦﴾ (از علامات ایمان طهارت و نماز است پس) ای کسانی که ایمان آورده اید، چون به (قصد) نماز ایستادید، پس روی و دست‌های تان را تا آرنج بشویید و سرهای خود را مسح کنید، و پاهای تان را تا شتالنگ بشوید، و اگر جنب باشید پس خود را پاک کنید (غسل کنید)، و اگر مریض یا مسافر باشید، یا کسی از شما از مکان قضای حاجت بیاید، یا با زنان تماس (آمیزش) کرده باشید و آبی (برای وضو یا غسل) نیابید پس قصد خاک پاک (تیمم) کنید، پس به آن خاک روی و دست‌های تان را مسح کنید، الله نمی‌خواهد بر شما مشقتی را لازم گرداند، و لیکن می‌خواهد که شما را پاک سازد، و نعمت خود را بر شما تمام کند، تا شکر او را به جا آرید. ﴿٧﴾ و یاد کنید نعمتی را که الله بر شما انعام کرده است و پیمانی را که با شما محکم بسته است، آن وقت که گفتید: شندیم و اطاعت کردیم، و از الله بترسید، زیرا الله به آنچه در دل‌هاست آگاه است. ﴿٨﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، برای (احقاق حق) الله (طبق عهدتان) برخیزید و به عدل و انصاف گواهی دهید و عداوت با قومی شما را به بی عدالتی وادار نکند (بلکه) عدل کنید که (عدل و انصاف) به تقوی نزدیکتر است، و از الله بترسید؛ بی گمان الله به آنچه می‌کنید آگاه است. ﴿٩﴾ الله به آنانی که ایمان آوردند و کارهای نیک انجام داده اند، وعده کرده است که آمرزش و پاداشی بزرگ خواهند داشت.

وَٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَكَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَآ أُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ
ٱلۡجَحِيمِ ﴿١٠﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱذۡكُرُواْ نِعۡمَتَ
ٱللَّهِ عَلَيۡكُمۡ إِذۡ هَمَّ قَوۡمٌ أَن يَبۡسُطُوٓاْ إِلَيۡكُمۡ أَيۡدِيَهُمۡ
فَكَفَّ أَيۡدِيَهُمۡ عَنكُمۡۖ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَۚ وَعَلَى ٱللَّهِ فَلۡيَتَوَكَّلِ
ٱلۡمُؤۡمِنُونَ ﴿١١﴾ ۞وَلَقَدۡ أَخَذَ ٱللَّهُ مِيثَٰقَ بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ
وَبَعَثۡنَا مِنۡهُمُ ٱثۡنَيۡ عَشَرَ نَقِيبٗاۖ وَقَالَ ٱللَّهُ إِنِّي
مَعَكُمۡۖ لَئِنۡ أَقَمۡتُمُ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتَيۡتُمُ ٱلزَّكَوٰةَ
وَءَامَنتُم بِرُسُلِي وَعَزَّرۡتُمُوهُمۡ وَأَقۡرَضۡتُمُ ٱللَّهَ قَرۡضًا
حَسَنٗا لَّأُكَفِّرَنَّ عَنكُمۡ سَيِّـَٔاتِكُمۡ وَلَأُدۡخِلَنَّكُمۡ
جَنَّٰتٖ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُۚ فَمَن كَفَرَ بَعۡدَ ذَٰلِكَ
مِنكُمۡ فَقَدۡ ضَلَّ سَوَآءَ ٱلسَّبِيلِ ﴿١٢﴾ فَبِمَا نَقۡضِهِم
مِّيثَٰقَهُمۡ لَعَنَّٰهُمۡ وَجَعَلۡنَا قُلُوبَهُمۡ قَٰسِيَةٗۖ يُحَرِّفُونَ
ٱلۡكَلِمَ عَن مَّوَاضِعِهِۦ وَنَسُواْ حَظّٗا مِّمَّا ذُكِّرُواْ
بِهِۦۚ وَلَا تَزَالُ تَطَّلِعُ عَلَىٰ خَآئِنَةٖ مِّنۡهُمۡ إِلَّا قَلِيلٗا مِّنۡهُمۡۖ
فَٱعۡفُ عَنۡهُمۡ وَٱصۡفَحۡۚ إِنَّ ٱللَّهَ يُحِبُّ ٱلۡمُحۡسِنِينَ ﴿١٣﴾

﴿۱۰﴾ و آنانی که کفر ورزیدند و آیات ما را دروغ پنداشتند، همان گروه دوزخیان‌اند. ﴿۱۱﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، آن نعمتی را که الله بر شما ارزانی نمود یادآور شوید، آن وقت که گروهی (از دشمنان) قصد کردند که به طرف شما دست تجاوز دراز کنند (و پیغمبر را به قتل برسانند) پس الله دست‌های آن‌ها را از شما کوتاه کرد، و از الله بترسید، و مؤمنان باید بر الله توکل کنند. ﴿۱۲﴾ و البته الله از بنی اسرائیل (اولاد یعقوب) پیمان محکم گرفت و از میان آن‌ها دوازده سرپرست (انتخاب کرده و) فرستادیم. و الله (به آنان) فرمود: یقیناً من با شما ام؛ اگر نماز را برپا کنید و زکات بدهید و به پیغمبران من ایمان آرید و ایشان را مدد و یاری کنید، و به الله قرض نیک دهید (در راه او انفاق کنید)، البته از شما گناهانتان را محو می کنم و شما را در باغ‌های که از زیر آن‌ها نهرها جاری است، وارد می کنم. پس از این (عهد و وعده)، هرکس از شما کافر شود، به راستی که از راه راست منحرف گشته است. ﴿۱۳﴾ پس (یهود را) به خاطر پیمان شکنی شان لعنت کردیم و (از رحمت خود دور ساختیم) دل‌هایشان را سخت گردانیدیم. سخنان الله را از محّل آن تغیر می‌دادند، و بخشی از آنچه را که به آن پند داده شده بودند فراموش کردند، و همیشه تو بر خیانت (تازهٔ) از ایشان آگاه می‌شوی، مگر اندکی از آن‌ها (که خیانت نمی‌کنند)پس از آن‌ها درگذر و (از لغزشهای شان) روی بگردان، یقینا الله نیکوکاران را دوست دارد.

وَمِنَ ٱلَّذِينَ قَالُوٓاْ إِنَّا نَصَٰرَىٰٓ أَخَذۡنَا مِيثَٰقَهُمۡ فَنَسُواْ
حَظّٗا مِّمَّا ذُكِّرُواْ بِهِۦ فَأَغۡرَيۡنَا بَيۡنَهُمُ ٱلۡعَدَاوَةَ
وَٱلۡبَغۡضَآءَ إِلَىٰ يَوۡمِ ٱلۡقِيَٰمَةِۚ وَسَوۡفَ يُنَبِّئُهُمُ ٱللَّهُ
بِمَا كَانُواْ يَصۡنَعُونَ ١٤ يَٰٓأَهۡلَ ٱلۡكِتَٰبِ قَدۡ
جَآءَكُمۡ رَسُولُنَا يُبَيِّنُ لَكُمۡ كَثِيرٗا مِّمَّا
كُنتُمۡ تُخۡفُونَ مِنَ ٱلۡكِتَٰبِ وَيَعۡفُواْ عَن كَثِيرٖۚ
قَدۡ جَآءَكُم مِّنَ ٱللَّهِ نُورٞ وَكِتَٰبٞ مُّبِينٞ ١٥
يَهۡدِي بِهِ ٱللَّهُ مَنِ ٱتَّبَعَ رِضۡوَٰنَهُۥ سُبُلَ ٱلسَّلَٰمِ
وَيُخۡرِجُهُم مِّنَ ٱلظُّلُمَٰتِ إِلَى ٱلنُّورِ بِإِذۡنِهِۦ
وَيَهۡدِيهِمۡ إِلَىٰ صِرَٰطٖ مُّسۡتَقِيمٖ ١٦ لَّقَدۡ كَفَرَ
ٱلَّذِينَ قَالُوٓاْ إِنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلۡمَسِيحُ ٱبۡنُ مَرۡيَمَۚ
قُلۡ فَمَن يَمۡلِكُ مِنَ ٱللَّهِ شَيۡـًٔا إِنۡ أَرَادَ أَن يُهۡلِكَ
ٱلۡمَسِيحَ ٱبۡنَ مَرۡيَمَ وَأُمَّهُۥ وَمَن فِي ٱلۡأَرۡضِ
جَمِيعٗاۗ وَلِلَّهِ مُلۡكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ وَمَا بَيۡنَهُمَاۚ
يَخۡلُقُ مَا يَشَآءُۚ وَٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٞ ١٧

﴿١٤﴾ از آنانی که گفتند ما نصارا هستیم، پیمان گرفتیم. پس (آنان نیز مانند یهود) بخشی از آنچه را که به آن پند داده شده بودند فراموش کردند، پس ما (نیز) دشمنی و کینه را در میان شان تا روز قیامت قرار دادیم، و الله به زودی آن‌ها را به آنچه می‌کردند؛ آگاه خواهد ساخت. ﴿١٥﴾ ای اهل کتاب! بی گمان فرستادۀ ما نزد شما آمد تا بسیاری از چیزهای از کتاب (تورات و انجیل) را که پنهان کرده اید برای شما بیان کند و از کوتاهی‌های شما درگذرد، البته از طرف الله نور و کتاب آشکار برای شما آمده است. ﴿١٦﴾ الله به وسیلۀ آن (کتاب) کسانی را که از رضای او پیروی می کنند، به سوی راه‌های سلامتی هدایت می‌کند، و به حکم خود آن‌ها را از تاریکی‌های (کفر) به روشنی (اسلام) بیرون می‌کند، و به راه راست هدایت می‌کند. ﴿١٧﴾ هرآئینه آنان که گفتند: الله همان مسیح پسر مریم است یقینا کافر شدند. بگو: اگر الله بخواهد که مسیح پسر مریم و مادرش و همه مردمان روی زمین را یکجا به هلاکت رساند؟ پس چه کسی می‌تواند الله را (از این کار) باز دارد؟ و سلطنت آسمان‌ها و زمین و هرچه در بین آنهاست از الله است، هر چه بخواهد، می‌آفریند. و الله بر هرچیزی تواناست.

وَقَالَتِ ٱلْيَهُودُ وَٱلنَّصَٰرَىٰ نَحْنُ أَبْنَٰٓؤُاْ ٱللَّهِ وَأَحِبَّٰٓؤُهُۥۚ قُلْ فَلِمَ يُعَذِّبُكُم بِذُنُوبِكُمۖ بَلْ أَنتُم بَشَرٌ مِّمَّنْ خَلَقَۚ يَغْفِرُ لِمَن يَشَآءُ وَيُعَذِّبُ مَن يَشَآءُۚ وَلِلَّهِ مُلْكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَاۖ وَإِلَيْهِ ٱلْمَصِيرُ ﴿١٨﴾ يَٰٓأَهْلَ ٱلْكِتَٰبِ قَدْ جَآءَكُمْ رَسُولُنَا يُبَيِّنُ لَكُمْ عَلَىٰ فَتْرَةٍ مِّنَ ٱلرُّسُلِ أَن تَقُولُواْ مَا جَآءَنَا مِنۢ بَشِيرٍ وَلَا نَذِيرٍۖ فَقَدْ جَآءَكُم بَشِيرٌ وَنَذِيرٌۗ وَٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٩﴾ وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِۦ يَٰقَوْمِ ٱذْكُرُواْ نِعْمَةَ ٱللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ جَعَلَ فِيكُمْ أَنۢبِيَآءَ وَجَعَلَكُم مُّلُوكًا وَءَاتَىٰكُم مَّا لَمْ يُؤْتِ أَحَدًا مِّنَ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٢٠﴾ يَٰقَوْمِ ٱدْخُلُواْ ٱلْأَرْضَ ٱلْمُقَدَّسَةَ ٱلَّتِي كَتَبَ ٱللَّهُ لَكُمْ وَلَا تَرْتَدُّواْ عَلَىٰٓ أَدْبَارِكُمْ فَتَنقَلِبُواْ خَٰسِرِينَ ﴿٢١﴾ قَالُواْ يَٰمُوسَىٰٓ إِنَّ فِيهَا قَوْمًا جَبَّارِينَ وَإِنَّا لَن نَّدْخُلَهَا حَتَّىٰ يَخْرُجُواْ مِنْهَا فَإِن يَخْرُجُواْ مِنْهَا فَإِنَّا دَٰخِلُونَ ﴿٢٢﴾ قَالَ رَجُلَانِ مِنَ ٱلَّذِينَ يَخَافُونَ أَنْعَمَ ٱللَّهُ عَلَيْهِمَا ٱدْخُلُواْ عَلَيْهِمُ ٱلْبَابَ فَإِذَا دَخَلْتُمُوهُ فَإِنَّكُمْ غَٰلِبُونَۚ وَعَلَى ٱللَّهِ فَتَوَكَّلُوٓاْ إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ﴿٢٣﴾

﴿١٨﴾ و یهود و نصارا گفتند: که ما پسران الله و دوستان اوییم (و طوری که پدر پسر را عذاب نمی‌دهد الله ما را نیز عذاب نمی‌دهد) بگو: پس چرا (الله) شما را (در دنیا) به سبب گناهان‌تان عذاب می‌دهد، بلکه شما هم بشری هستید از جمله کسانی که آفریده است، هر کسی را که بخواهد مغفرت می‌کند و هر کسی را که بخواهد، عذاب می‌دهد. و بادشاهی آسمان‌ها و زمین و آنچه در میان آنهاست، تنها از الله است، و بازگشت همه به سوی اوست. ﴿١٩﴾ ای اهل کتاب! البته پیغمبر ما نزد شما آمده است که برای شما بیان می‌کند (احکام ما را) بعد از انقطاع دوران پیغامبران تا نگویید که هیچ مژده دهنده و بیم دهنده ای نزد ما نیامد، پس یقینا مژده‌دهنده و بیم دهنده نزد شما آمد، و الله بر هرچیزی تواناست. ﴿٢٠﴾ و یاد آور شو زمانی را که موسی به قوم خود گفت: ای قوم من، نعمت الله را بر خود یادکنید، وقتی در میان شما پیغمبرانی قرار داد؛ و شما را بادشاهانی گردانید، و به شما چیزی داد که به هیچ کسی از مردمان جهان نداده بود. ﴿٢١﴾ (و موسی گفت:) ای قوم من، در سرزمینِ مقدس داخل شوید که الله برای شما (داخل‌شدن به آن را) لازم کرده است، و بر پشت خود برنگردید (و از فرمان ما اعراض نکنید) که زیانکار می شوید. ﴿٢٢﴾ (بنی اسرائیل در جواب) گفتند: ای موسی! یقینا در آن سرزمین قومِ زورآور هستند، و ما داخل آن نمی شویم تا آن‌ها از آنجا بیرون نروند، پس اگر از آنجا بیرون شدند، ما حتما داخل می شویم. ﴿٢٣﴾ دو تن از آنانی که می‌ترسیدند و الله بر آنان نعمت داده بود، گفتند: از راه دروازه بر آن‌ها درآیید (و هجوم بیاورید)، پس اگر از آن داخل شدید پس حتما غالب خواهید شد (لیکن به این شرط که) بر الله توکل کنید، اگر مؤمن هستید.

قَالُوا۟ يَٰمُوسَىٰٓ إِنَّا لَن نَّدْخُلَهَآ أَبَدًا مَّا دَامُوا۟ فِيهَا فَٱذْهَبْ
أَنتَ وَرَبُّكَ فَقَٰتِلَآ إِنَّا هَٰهُنَا قَٰعِدُونَ ﴿٢٤﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّى
لَآ أَمْلِكُ إِلَّا نَفْسِى وَأَخِى ۖ فَٱفْرُقْ بَيْنَنَا وَبَيْنَ ٱلْقَوْمِ
ٱلْفَٰسِقِينَ ﴿٢٥﴾ قَالَ فَإِنَّهَا مُحَرَّمَةٌ عَلَيْهِمْ ۛ أَرْبَعِينَ سَنَةً ۛ
يَتِيهُونَ فِى ٱلْأَرْضِ ۚ فَلَا تَأْسَ عَلَى ٱلْقَوْمِ ٱلْفَٰسِقِينَ
﴿٢٦﴾ ۞ وَٱتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ ٱبْنَىْ ءَادَمَ بِٱلْحَقِّ إِذْ قَرَّبَا قُرْبَانًا فَتُقُبِّلَ
مِنْ أَحَدِهِمَا وَلَمْ يُتَقَبَّلْ مِنَ ٱلْءَاخَرِ قَالَ لَأَقْتُلَنَّكَ ۖ
قَالَ إِنَّمَا يَتَقَبَّلُ ٱللَّهُ مِنَ ٱلْمُتَّقِينَ ﴿٢٧﴾ لَئِنۢ بَسَطتَ إِلَىَّ يَدَكَ
لِتَقْتُلَنِى مَآ أَنَا۠ بِبَاسِطٍ يَدِىَ إِلَيْكَ لِأَقْتُلَكَ ۖ إِنِّىٓ أَخَافُ ٱللَّهَ
رَبَّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٢٨﴾ إِنِّىٓ أُرِيدُ أَن تَبُوٓأَ بِإِثْمِى وَإِثْمِكَ فَتَكُونَ
مِنْ أَصْحَٰبِ ٱلنَّارِ ۚ وَذَٰلِكَ جَزَٰٓؤُا۟ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٢٩﴾ فَطَوَّعَتْ
لَهُۥ نَفْسُهُۥ قَتْلَ أَخِيهِ فَقَتَلَهُۥ فَأَصْبَحَ مِنَ ٱلْخَٰسِرِينَ ﴿٣٠﴾
فَبَعَثَ ٱللَّهُ غُرَابًا يَبْحَثُ فِى ٱلْأَرْضِ لِيُرِيَهُۥ كَيْفَ يُوَٰرِى
سَوْءَةَ أَخِيهِ ۚ قَالَ يَٰوَيْلَتَىٰٓ أَعَجَزْتُ أَنْ أَكُونَ مِثْلَ هَٰذَا
ٱلْغُرَابِ فَأُوَٰرِىَ سَوْءَةَ أَخِى ۖ فَأَصْبَحَ مِنَ ٱلنَّٰدِمِينَ ﴿٣١﴾

﴿٢٤﴾ (بنی اسرائیل در جواب) گفتند: ای موسی! ما تا ابد در آن داخل نمی‌شویم تا وقتی که آنان در آنجا هستند، پس تو و پروردگارت بروید و بجنگید، ما در اینجا می نشینیم. ﴿٢٥﴾ (موسی) گفت: ای پروردگارم! یقینا من جز اختیار خودم و برادرم را ندارم، پس در بین ما و در بین این قوم نافرمان، جدایی بانداز (تا از یکدیگر جدا و متمایز شویم). ﴿٢٦﴾ الله (دعای موسی را قبول فرموده) گفت: پس آن سرزمین تا چهل سال بر آن‌ها حرام است (و به سبب نافرمانی شان) حیران و سرگردان در زمین بگردند (و به جایی نرسند) پس (تو ای موسی) بر قوم فاسق و نافرمان اندوهگین مشو. ﴿٢٧﴾ (و نافرمانی مردمان در مقابل الله تاریخ قدیمی دارد لهذا ای محمد) بر آن‌ها داستان دو پسر آدم را به راستی تلاوت کن، وقتی که هر یکی از آن دو (به دربار الهی) قربانی پیش کردند، پس از یکی آن دو (هابیل) پذیرفته شد و از دیگری (قابیل) پذیرفته نشد. گفت: (قابیل به هابیل) حتما تو را می‌کشم، (هابیل) گفت: الله تنها از پرهیزگاران می پذیرد. ﴿٢٨﴾ اگر دست به سوی من دراز کنی تا مرا بکشی، من دستم را به سوی تو دراز نمی کنم تا تو را بکشم (چون) من از الله، پروردگار جهانیان می‌ترسم. ﴿٢٩﴾ چون من می‌خواهم که گناه (قتل) من و گناه (سابقهٔ) خودت را (به دربار الله) ببری، پس در نتیجه از جملهٔ دوزخیان باشی، و این (دوزخ) سزای ظالمان است. ﴿٣٠﴾ پس نفس او کشتن برادرش را در نظرش آسان نمود، پس او را کشت و از جملهٔ زیانکاران شد. ﴿٣١﴾ پس الله زاغی را فرستاد که زمین را می کاوید تا به او (قابیل) نشان دهد که چگونه مردهٔ برادرش را (در زمین) بپوشاند، گفت: (قابیل) ای وای بر من! آیا عاجزم از اینکه مانند این زاغ باشم و جسد برادرم را (در زمین) بپوشانم؟ پس از پشیمان‌شدگان گردید.

مِنۡ أَجۡلِ ذَٰلِكَ كَتَبۡنَا عَلَىٰ بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ أَنَّهُۥ مَن قَتَلَ نَفۡسَۢا بِغَيۡرِ نَفۡسٍ أَوۡ فَسَادٖ فِي ٱلۡأَرۡضِ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ ٱلنَّاسَ جَمِيعٗا وَمَنۡ أَحۡيَاهَا فَكَأَنَّمَآ أَحۡيَا ٱلنَّاسَ جَمِيعٗاۚ وَلَقَدۡ جَآءَتۡهُمۡ رُسُلُنَا بِٱلۡبَيِّنَٰتِ ثُمَّ إِنَّ كَثِيرٗا مِّنۡهُم بَعۡدَ ذَٰلِكَ فِي ٱلۡأَرۡضِ لَمُسۡرِفُونَ ﴿٣٢﴾ إِنَّمَا جَزَٰٓؤُاْ ٱلَّذِينَ يُحَارِبُونَ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ وَيَسۡعَوۡنَ فِي ٱلۡأَرۡضِ فَسَادًا أَن يُقَتَّلُوٓاْ أَوۡ يُصَلَّبُوٓاْ أَوۡ تُقَطَّعَ أَيۡدِيهِمۡ وَأَرۡجُلُهُم مِّنۡ خِلَٰفٍ أَوۡ يُنفَوۡاْ مِنَ ٱلۡأَرۡضِۚ ذَٰلِكَ لَهُمۡ خِزۡيٞ فِي ٱلدُّنۡيَاۖ وَلَهُمۡ فِي ٱلۡأٓخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٣٣﴾ إِلَّا ٱلَّذِينَ تَابُواْ مِن قَبۡلِ أَن تَقۡدِرُواْ عَلَيۡهِمۡۖ فَٱعۡلَمُوٓاْ أَنَّ ٱللَّهَ غَفُورٞ رَّحِيمٞ ﴿٣٤﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱتَّقُواْ ٱللَّهَ وَٱبۡتَغُوٓاْ إِلَيۡهِ ٱلۡوَسِيلَةَ وَجَٰهِدُواْ فِي سَبِيلِهِۦ لَعَلَّكُمۡ تُفۡلِحُونَ ﴿٣٥﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لَوۡ أَنَّ لَهُم مَّا فِي ٱلۡأَرۡضِ جَمِيعٗا وَمِثۡلَهُۥ مَعَهُۥ لِيَفۡتَدُواْ بِهِۦ مِنۡ عَذَابِ يَوۡمِ ٱلۡقِيَٰمَةِ مَا تُقُبِّلَ مِنۡهُمۡۖ وَلَهُمۡ عَذَابٌ أَلِيمٞ ﴿٣٦﴾

﴿۳۲﴾ به این جهت (قتل ناحق بود که) بر بنی اسرائیل حکم کردیم که هرکس کسی را بدون اینکه کسی را کشته باشد یا در زمین فساد کرده باشد، بکشد، پس چنان است که همهٔ مردم را کشته باشد، و هرکس کسی را زنده بدارد (سبب حیات انسان گردد) پس چنان است که همهٔ مردم را زنده داشته است. بی گمان پیغمبران ما دلائل واضح برای آنان (بنی اسرائیل) آوردند، باز (هم) بسیاری از آن‌ها در زمین (با قتل ناحق) از حد تجاوز می کنند. ﴿۳۳﴾ جز این نیست که سزای آنانی که با الله و رسول او به جنگ می خیزند و در زمین برای فساد سعی می ورزند، این است که کشته شوند (اگر نفس بی گناه را قتل کرده باشند) یا به دار آویخته شوند (اگر قتل و غارت کرده باشند) یا دست و پایشان از جانب مخالف بریده شود (اگر فقط غارت کرده باشند) یا از زمین (وطن) تبعید شوند. این (سزا) ذلت و رسوایی برای آن‌ها در دنیاست و در آخرت هم برایشان عذاب بزرگ خواهد بود. ﴿۳٤﴾ مگر آنانی که پیش از اینکه بر (گرفتنِ) آن‌ها قادر شوید، توبه کرده باشند، پس بدانید که الله آمرزندهٔ مهربان است. ﴿۳۵﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، از الله بترسید و به سوی او طلب وسیله کنید (هر نیکی که شما را به بارگاه الهی نزدیک می کند)، و در راه او جهاد کنید تا کامیاب شوید. ﴿۳٦﴾ یقینا آنانی که کفر ورزیدند، اگر (بالفرض) تمام آنچه در روی زمین است از آن‌ها باشد، و مثل آن را نیز داشته باشند، تا به عوض عذاب روز قیامت آن را (به دربار الله) فدیه دهند، هرگز از آن‌ها پذیرفته نمی شود، و برای آن‌ها عذاب دردناک است.

يُرِيدُونَ أَن يَخْرُجُوا۟ مِنَ ٱلنَّارِ وَمَا هُم بِخَٰرِجِينَ مِنْهَا ۖ
وَلَهُمْ عَذَابٌ مُّقِيمٌ ﴿٣٧﴾ وَٱلسَّارِقُ وَٱلسَّارِقَةُ فَٱقْطَعُوٓا۟
أَيْدِيَهُمَا جَزَآءًۢ بِمَا كَسَبَا نَكَٰلًا مِّنَ ٱللَّهِ ۗ وَٱللَّهُ عَزِيزٌ
حَكِيمٌ ﴿٣٨﴾ فَمَن تَابَ مِنۢ بَعْدِ ظُلْمِهِۦ وَأَصْلَحَ فَإِنَّ ٱللَّهَ
يَتُوبُ عَلَيْهِ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٣٩﴾ أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ ٱللَّهَ
لَهُۥ مُلْكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ يُعَذِّبُ مَن يَشَآءُ وَيَغْفِرُ
لِمَن يَشَآءُ ۗ وَٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿٤٠﴾ ۞ يَٰٓأَيُّهَا
ٱلرَّسُولُ لَا يَحْزُنكَ ٱلَّذِينَ يُسَٰرِعُونَ فِى ٱلْكُفْرِ مِنَ
ٱلَّذِينَ قَالُوٓا۟ ءَامَنَّا بِأَفْوَٰهِهِمْ وَلَمْ تُؤْمِن قُلُوبُهُمْ ۛ وَمِنَ
ٱلَّذِينَ هَادُوا۟ ۛ سَمَّٰعُونَ لِلْكَذِبِ سَمَّٰعُونَ لِقَوْمٍ
ءَاخَرِينَ لَمْ يَأْتُوكَ ۖ يُحَرِّفُونَ ٱلْكَلِمَ مِنۢ بَعْدِ مَوَاضِعِهِۦ ۖ
يَقُولُونَ إِنْ أُوتِيتُمْ هَٰذَا فَخُذُوهُ وَإِن لَّمْ تُؤْتَوْهُ
فَٱحْذَرُوا۟ ۚ وَمَن يُرِدِ ٱللَّهُ فِتْنَتَهُۥ فَلَن تَمْلِكَ لَهُۥ مِنَ ٱللَّهِ
شَيْـًٔا ۚ أُو۟لَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ لَمْ يُرِدِ ٱللَّهُ أَن يُطَهِّرَ قُلُوبَهُمْ ۚ لَهُمْ
فِى ٱلدُّنْيَا خِزْىٌ ۖ وَلَهُمْ فِى ٱلْءَاخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٤١﴾

﴿۳۷﴾ (در آخرت کفار) می خواهند از دوزخ بیرون شوند در حالیکه از آن بیرون‌شدنی نیستند و برای آن‌ها عذاب همیشه و پایدار است. ﴿۳۸﴾ و مرد دزد و زن دزد؛ دستهای شان را (بعد از ثبوت آن) به سزای آنچه کرده‌اند ببرید، (این سرزنش عبرت انگیز) عذابی از طرف الله است، و الله غالب (و) باحکمت است. ﴿۳۹﴾ پس هرکس پس از ظلم (و گناه) خویش توبه کند، و (عمل) خود را اصلاح و درست کند، پس یقینا الله توبهٔ او را قبول می‌کند، چون الله آمرزندهٔ مهربان است. ﴿٤٠﴾ آیا ندانسته ای (تو ای مخاطب) که پادشاهی آسمان‌ها و زمین از الله است؟ (لذا) هر که را بخواهد عذاب می‌دهد، و هر که را بخواهد می بخشد. و الله بر هرچیزی قادر است. ﴿٤١﴾ ای پیغمبر! آنانی که در کفر شتاب می‌کنند تو را اندوهگین نسازند، (چه) از آنانی که به زبان گفتند: که ما ایمان آوردیم، ولی دل‌هایشان ایمان نیآورده است، و چه از یهود (باشند) آنان به سخن‌های دروغ گوش می دهند، به سخنان قوم دیگر که هنوز به نزد تو نیامده‌اند، گوش می‌دهند و کلمات را (تورات را بعد از درک آن) از محل آن تغییر می‌دهند و می‌گویند: (به پیروان خود) اگر این (حکم تحریف‌شده) به شما داده شد، بگیرید (قبول کنید)، و اگر آن به شما داده نشد پس دوری کنید (محتاط باشید)، و هر کس الله گمراهی او را خواسته باشد، هرگز در برابر الله برای او اختیاری نداری (که هدایت شود)، این گروه (منافقین و یهود) کسانی‌اند که الله نخواسته است دل‌های شان را پاک سازد، برای آن‌ها در دنیا رسوائی است، و برای آن‌ها در آخرت (نیز) عذاب سخت خواهد بود.

سَمَّٰعُونَ لِلۡكَذِبِ أَكَّٰلُونَ لِلسُّحۡتِۚ فَإِن جَآءُوكَ فَٱحۡكُم بَيۡنَهُمۡ أَوۡ أَعۡرِضۡ عَنۡهُمۡۖ وَإِن تُعۡرِضۡ عَنۡهُمۡ فَلَن يَضُرُّوكَ شَيۡـٔٗاۖ وَإِنۡ حَكَمۡتَ فَٱحۡكُم بَيۡنَهُم بِٱلۡقِسۡطِۚ إِنَّ ٱللَّهَ يُحِبُّ ٱلۡمُقۡسِطِينَ ﴿٤٢﴾ وَكَيۡفَ يُحَكِّمُونَكَ وَعِندَهُمُ ٱلتَّوۡرَىٰةُ فِيهَا حُكۡمُ ٱللَّهِ ثُمَّ يَتَوَلَّوۡنَ مِنۢ بَعۡدِ ذَٰلِكَۚ وَمَآ أُوْلَٰٓئِكَ بِٱلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿٤٣﴾ إِنَّآ أَنزَلۡنَا ٱلتَّوۡرَىٰةَ فِيهَا هُدٗى وَنُورٞۚ يَحۡكُمُ بِهَا ٱلنَّبِيُّونَ ٱلَّذِينَ أَسۡلَمُواْ لِلَّذِينَ هَادُواْ وَٱلرَّبَّٰنِيُّونَ وَٱلۡأَحۡبَارُ بِمَا ٱسۡتُحۡفِظُواْ مِن كِتَٰبِ ٱللَّهِ وَكَانُواْ عَلَيۡهِ شُهَدَآءَۚ فَلَا تَخۡشَوُاْ ٱلنَّاسَ وَٱخۡشَوۡنِ وَلَا تَشۡتَرُواْ بِـَٔايَٰتِي ثَمَنٗا قَلِيلٗاۚ وَمَن لَّمۡ يَحۡكُم بِمَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡكَٰفِرُونَ ﴿٤٤﴾ وَكَتَبۡنَا عَلَيۡهِمۡ فِيهَآ أَنَّ ٱلنَّفۡسَ بِٱلنَّفۡسِ وَٱلۡعَيۡنَ بِٱلۡعَيۡنِ وَٱلۡأَنفَ بِٱلۡأَنفِ وَٱلۡأُذُنَ بِٱلۡأُذُنِ وَٱلسِّنَّ بِٱلسِّنِّ وَٱلۡجُرُوحَ قِصَاصٞۚ فَمَن تَصَدَّقَ بِهِۦ فَهُوَ كَفَّارَةٞ لَّهُۥۚ وَمَن لَّمۡ يَحۡكُم بِمَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلظَّٰلِمُونَ ﴿٤٥﴾

﴿٤٢﴾ (آن‌ها) شنوای سخن دروغ و بسیار رشوه خوار اند، پس اگر (برای فیصله) نزد تو آیند پس در بین آن‌ها فیصله کن یا از آن‌ها روی بگردان، و اگر روی گردانی (و فیصله نکردی) پس هرگز به تو ضرری رسانده نمی‌توانند، و اگر فیصله کردی؛ پس به عدل و انصاف فیصله کن، بی گمان الله عدل‌کنندگان را دوست می دارد. ﴿٤٣﴾ و (لیکن یهودیان) چگونه تو را داور مقرر می‌کنند در حالیکه تورات نزد ایشان است و در آن حکم الله است، آن گاه باز روی می گردانند؟ و ایشان مؤمن نیستند (به تورات خود). ﴿٤٤﴾ البته ما تورات را نازل کردیم که در آن هدایت و نور است (برای بشریت). پیغمبرانی که منقاد حکم الله بودند بر طبق آن برای یهودی‌ها حکم می‌کردند. (همچنین) علمای ربانی و دانشمندانی که به حفظ کتاب الله مامور بودند بر آن گواهی دادند. پس ازمردم مترسید، از من بترسید و آیات مرا به بهای حقیر و اندک مفروشید و هر که مطابق آیاتی که الله نازل کرده است حکم نکند، پس آن گروه کافر است. ﴿٤٥﴾ و در آن (تورات) برای شان مقرر کردیم که نفس در برابر نفس و چشم در برابرچشم و بینی در برابر بینی و گوش در برابر گوش و دندان در برابر دندان و زخمها نیز قصاص است و هر که از قصاص درگذرد، برای گناهش کفاره ای خواهد بود و هر که به آنچه الله (در حدود و قصاص)نازل کرده است حکم نکند، پس این گروه ستمکار است.

وَقَفَّيْنَا عَلَىٰٓ ءَاثَٰرِهِم بِعِيسَى ٱبْنِ مَرْيَمَ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ
مِنَ ٱلتَّوْرَىٰةِ ۖ وَءَاتَيْنَٰهُ ٱلْإِنجِيلَ فِيهِ هُدًى وَنُورٌ وَمُصَدِّقًا
لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ ٱلتَّوْرَىٰةِ وَهُدًى وَمَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٤٦﴾
وَلْيَحْكُمْ أَهْلُ ٱلْإِنجِيلِ بِمَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ فِيهِ ۚ وَمَن لَّمْ يَحْكُم
بِمَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ فَأُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْفَٰسِقُونَ ﴿٤٧﴾ وَأَنزَلْنَآ إِلَيْكَ
ٱلْكِتَٰبَ بِٱلْحَقِّ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ ٱلْكِتَٰبِ
وَمُهَيْمِنًا عَلَيْهِ ۖ فَٱحْكُم بَيْنَهُم بِمَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ ۖ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَآءَهُمْ
عَمَّا جَآءَكَ مِنَ ٱلْحَقِّ ۚ لِكُلٍّ جَعَلْنَا مِنكُمْ شِرْعَةً وَمِنْهَاجًا ۚ
وَلَوْ شَآءَ ٱللَّهُ لَجَعَلَكُمْ أُمَّةً وَٰحِدَةً وَلَٰكِن لِّيَبْلُوَكُمْ
فِى مَآ ءَاتَىٰكُمْ ۖ فَٱسْتَبِقُوا۟ ٱلْخَيْرَٰتِ ۚ إِلَى ٱللَّهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا
فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿٤٨﴾ وَأَنِ ٱحْكُم بَيْنَهُم
بِمَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَآءَهُمْ وَٱحْذَرْهُمْ أَن يَفْتِنُوكَ عَنۢ
بَعْضِ مَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ إِلَيْكَ ۖ فَإِن تَوَلَّوْا۟ فَٱعْلَمْ أَنَّمَا يُرِيدُ ٱللَّهُ أَن يُصِيبَهُم
بِبَعْضِ ذُنُوبِهِمْ ۗ وَإِنَّ كَثِيرًا مِّنَ ٱلنَّاسِ لَفَٰسِقُونَ ﴿٤٩﴾ أَفَحُكْمَ
ٱلْجَٰهِلِيَّةِ يَبْغُونَ ۚ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ ٱللَّهِ حُكْمًا لِّقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴿٥٠﴾

﴿٤٦﴾ و از پی آنان (پیغمبران پیشین) عیسی پسر مریم را فرستادیم که تصدیق‌کننده آنچه پیش از او بود (تورات)، و به عیسی انجیل را دادیم که در آن نور و هدایت بود، در حالیکه تصدیق کننده آنچه پیش از آن بود- که تورات است، و هدایت و پند برای پرهیزگاران است. ﴿٤٧﴾ وباید معتقدانِ انجیل مطابق آنچه الله نازل کرده است حکم و فیصله کنند، و هر که مطابق آنچه الله نازل کرده است فیصله نکند، پس همان گروه فاسقان‌اند. ﴿٤٨﴾ و این کتاب را به راستی بر تو نازل کردیم، تصدیق کننده و حاکم بر کتابهایی است که پیش از آن بوده است، پس مطابق آنچه الله نازل کرده است در بین آنان حکم کن، و از خواهشات (نفسانی) آنان (به جای) آنچه از حق به تو رسیده است، پیروی مکن، البته برای هر گروهی از شما شریعت و روشی مقرر کردیم، و اگر الله می‌خواست همهٔ شما را (مسلمانان، یهود و نصار را) یک امت (پیرو توحید) می‌گردانید، ولیکن (چنین نکرد) تا شما را در آنچه بشما داده است بیازماید، پس در کارهای نیک سبقت بگیرید، بازگشت همهٔ شما بسوی الله است، تا شما را به آنچه در آن اختلاف می‌کردید؛ آگاه سازد. ﴿٤٩﴾ (و قرآن را بر تو نازل کردیم) برای این که در بین آن‌ها مطابق آنچه الله نازل کرده است حکم کنی، و از خواهشات (نفسانی) آن‌ها پیروی مکن، و محتاط باش از اینکه مبادا تو را از بعضی آنچه الله بر تو نازل کرده است منحرف سازند، باز اگر روی گرداندند، پس بدان که الله می‌خواهد آن‌ها را به سزای بعضی از گناهانشان عذاب دهد، ویقیناً بسیاری از مردم فاسق‌اند. ﴿٥٠﴾ آیا آنان حکم جاهلیت (ملت‌های جاهل) را می‌خواهند؟ برای آن مردمی که اهل یقین هستند چه حکمی از حکم الله بهتر است؟

۞ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تَتَّخِذُواْ ٱلۡيَهُودَ وَٱلنَّصَٰرَىٰٓ أَوۡلِيَآءَۘ بَعۡضُهُمۡ أَوۡلِيَآءُ بَعۡضٖۚ وَمَن يَتَوَلَّهُم مِّنكُمۡ فَإِنَّهُۥ مِنۡهُمۡۗ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَهۡدِي ٱلۡقَوۡمَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٥١﴾ فَتَرَى ٱلَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٞ يُسَٰرِعُونَ فِيهِمۡ يَقُولُونَ نَخۡشَىٰٓ أَن تُصِيبَنَا دَآئِرَةٞۚ فَعَسَى ٱللَّهُ أَن يَأۡتِيَ بِٱلۡفَتۡحِ أَوۡ أَمۡرٖ مِّنۡ عِندِهِۦ فَيُصۡبِحُواْ عَلَىٰ مَآ أَسَرُّواْ فِيٓ أَنفُسِهِمۡ نَٰدِمِينَ ﴿٥٢﴾ وَيَقُولُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ أَهَٰٓؤُلَآءِ ٱلَّذِينَ أَقۡسَمُواْ بِٱللَّهِ جَهۡدَ أَيۡمَٰنِهِمۡ إِنَّهُمۡ لَمَعَكُمۡۚ حَبِطَتۡ أَعۡمَٰلُهُمۡ فَأَصۡبَحُواْ خَٰسِرِينَ ﴿٥٣﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ مَن يَرۡتَدَّ مِنكُمۡ عَن دِينِهِۦ فَسَوۡفَ يَأۡتِي ٱللَّهُ بِقَوۡمٖ يُحِبُّهُمۡ وَيُحِبُّونَهُۥٓ أَذِلَّةٍ عَلَى ٱلۡمُؤۡمِنِينَ أَعِزَّةٍ عَلَى ٱلۡكَٰفِرِينَ يُجَٰهِدُونَ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ وَلَا يَخَافُونَ لَوۡمَةَ لَآئِمٖۚ ذَٰلِكَ فَضۡلُ ٱللَّهِ يُؤۡتِيهِ مَن يَشَآءُۚ وَٱللَّهُ وَٰسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٥٤﴾ إِنَّمَا وَلِيُّكُمُ ٱللَّهُ وَرَسُولُهُۥ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱلَّذِينَ يُقِيمُونَ ٱلصَّلَوٰةَ وَيُؤۡتُونَ ٱلزَّكَوٰةَ وَهُمۡ رَٰكِعُونَ ﴿٥٥﴾ وَمَن يَتَوَلَّ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ فَإِنَّ حِزۡبَ ٱللَّهِ هُمُ ٱلۡغَٰلِبُونَ ﴿٥٦﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تَتَّخِذُواْ ٱلَّذِينَ ٱتَّخَذُواْ دِينَكُمۡ هُزُوٗا وَلَعِبٗا مِّنَ ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡكِتَٰبَ مِن قَبۡلِكُمۡ وَٱلۡكُفَّارَ أَوۡلِيَآءَۚ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ إِن كُنتُم مُّؤۡمِنِينَ ﴿٥٧﴾

﴿٥١﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، یهود و نصاری را دوست نگیرید (زیرا آنها هرگز دوست شما نمی‌شوند، بلکه) بعضی از آن‌ها دوستان بعضی دیگراند. و هرکس از شما با آن‌ها دوستی کند یقینا او هم از آنهاست، بی گمان الله قوم ظالم را هدایت نمی‌کند. ﴿٥٢﴾ پس آنانی که در دل‌های شان بیماری (نفاق) است می‌بینی که در دوستی آن‌ها (کفّار) شتاب می‌کنند؛ می‌گویند: (به طور بهانه) می‌ترسیم از اینکه مصیبتی (از طرف آن‌ها) بما برسد، پس امید است که الله فتح (مبین) را بیارد و یا امری دیگری از نزد خود، پس از آنچه در دل‌های خود می‌پوشانیدند، پیشمان گردند. ﴿٥٣﴾ و مؤمنان می گویند: آیا این‌ها (منافقان) بودند که قسم‌های محکم به نام الله می‌خوردند که با شمااند، اعمال شان برباد شد، پس زیان‌کار گشتند. ﴿٥٤﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، هرکس از شما از دین خود بازگردد (ضرری به دین نمی رسد) پس به زودی الله قومی را به میان می آورد که ایشان را دوست می دارد و ایشان نیز او را دوست می دارند، با مؤمنان متواضع و با کفّار سخت و شدید اند، در راه الله جهاد می کنند، و از ملامت، ملامت‌کننده نمی ترسند، این (صفات مذکور) فضل الله است که آنرا به هر کسی بخواهد می‌دهد، و الله گشایشگرِ داناست. ﴿٥٥﴾ جز این نیست که دوست شما تنها الله و رسول او و آن مؤمنانی است که نماز را برپا می‌کنند و زکات را می‌دهند؛ در حالیکه در رکوع اند (در برابر الله متواضع و عاجزاند). ﴿٥٦﴾ و هرکس که الله و رسول او و مؤمنان را دوست خود قرار دهد، پس (او از جملهٔ مؤمنان واقعی است و) یقینا که حزب الله غالب اند. ﴿٥٧﴾ (لذا) ای کسانی که ایمان آورده اید، آنانی را که دین شما را به استهزا و بازی گرفته اند، چه از آنانی که پیش از شما به آنها (یهود و نصارا) کتاب داده شده و چه از (دیگر) کافران، دوست نگیرید و از الله بترسید، اگر مؤمن هستید.

وَإِذَا نَادَيْتُمْ إِلَى ٱلصَّلَوٰةِ ٱتَّخَذُوهَا هُزُوًا وَلَعِبًا ۚ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ
لَّا يَعْقِلُونَ ﴿٥٨﴾ قُلْ يَٰٓأَهْلَ ٱلْكِتَٰبِ هَلْ تَنقِمُونَ مِنَّآ إِلَّآ أَنْ ءَامَنَّا
بِٱللَّهِ وَمَآ أُنزِلَ إِلَيْنَا وَمَآ أُنزِلَ مِن قَبْلُ وَأَنَّ أَكْثَرَكُمْ فَٰسِقُونَ ﴿٥٩﴾
قُلْ هَلْ أُنَبِّئُكُم بِشَرٍّ مِّن ذَٰلِكَ مَثُوبَةً عِندَ ٱللَّهِ ۚ مَن لَّعَنَهُ ٱللَّهُ وَغَضِبَ
عَلَيْهِ وَجَعَلَ مِنْهُمُ ٱلْقِرَدَةَ وَٱلْخَنَازِيرَ وَعَبَدَ ٱلطَّٰغُوتَ ۚ أُو۟لَٰٓئِكَ شَرٌّ
مَّكَانًا وَأَضَلُّ عَن سَوَآءِ ٱلسَّبِيلِ ﴿٦٠﴾ وَإِذَا جَآءُوكُمْ قَالُوٓا۟ ءَامَنَّا وَقَد
دَّخَلُوا۟ بِٱلْكُفْرِ وَهُمْ قَدْ خَرَجُوا۟ بِهِۦ ۚ وَٱللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا كَانُوا۟ يَكْتُمُونَ
﴿٦١﴾ وَتَرَىٰ كَثِيرًا مِّنْهُمْ يُسَٰرِعُونَ فِى ٱلْإِثْمِ وَٱلْعُدْوَٰنِ وَأَكْلِهِمُ
ٱلسُّحْتَ ۚ لَبِئْسَ مَا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿٦٢﴾ لَوْلَا يَنْهَىٰهُمُ ٱلرَّبَّٰنِيُّونَ
وَٱلْأَحْبَارُ عَن قَوْلِهِمُ ٱلْإِثْمَ وَأَكْلِهِمُ ٱلسُّحْتَ ۚ لَبِئْسَ مَا كَانُوا۟
يَصْنَعُونَ ﴿٦٣﴾ وَقَالَتِ ٱلْيَهُودُ يَدُ ٱللَّهِ مَغْلُولَةٌ ۚ غُلَّتْ أَيْدِيهِمْ وَلُعِنُوا۟
بِمَا قَالُوا۟ ۘ بَلْ يَدَاهُ مَبْسُوطَتَانِ يُنفِقُ كَيْفَ يَشَآءُ ۚ وَلَيَزِيدَنَّ كَثِيرًا
مِّنْهُم مَّآ أُنزِلَ إِلَيْكَ مِن رَّبِّكَ طُغْيَٰنًا وَكُفْرًا ۚ وَأَلْقَيْنَا بَيْنَهُمُ ٱلْعَدَٰوَةَ
وَٱلْبَغْضَآءَ إِلَىٰ يَوْمِ ٱلْقِيَٰمَةِ ۚ كُلَّمَآ أَوْقَدُوا۟ نَارًا لِّلْحَرْبِ أَطْفَأَهَا
ٱللَّهُ ۚ وَيَسْعَوْنَ فِى ٱلْأَرْضِ فَسَادًا ۚ وَٱللَّهُ لَا يُحِبُّ ٱلْمُفْسِدِينَ ﴿٦٤﴾

﴿٥٨﴾ و هرگاه به طرف نماز (مردم را) بخوانید، آن را به مسخره و بازی می‌گیرند، این (استهزا) به سبب آن است که آن‌ها مردمی اند که تعقل نمی‌کنند (نادان‌اند). ﴿٥٩﴾ بگو: ای اهل کتاب! آیا بخاطر این بر ما عیب می‌گیرید که ما به الله و آنچه بر ما و آنچه پیش از ما نازل شده، ایمان آوردیم؟ و این بخاطر آنست که بیشتر شما فاسقید. ﴿٦٠﴾ بگو: آیا شما را به بدتر از آن (شخص عیب دار) به اعتبار جزا در نزد الله آگاه سازم؟ آن کسی که الله او را لعنت کرده است و بر او خشم گرفته و برخی از آن‌ها را بوزینگان و خوکان و (نیز) طاغوت پرستان گردانیده است، این گروه اند که از نظر مرتبه بدتر و از راه راست گمراه‌تر اند. ﴿٦١﴾ و هرگاه (منافقان) نزد شما آیند، می‌گویند: ایمان آوردیم و حال آنکه (نزد تو با) کفر درآمده و با کفر بیرون رفته اند، و الله به آنچه می‌پوشانند داناتر است. ﴿٦٢﴾ و بسیاری از آن‌ها را می‌بینی که در گناه و تجاوز و خوردن حرام و رشوت خواری شان، شتاب می کنند، البته بد است آنچه می‌کنند. ﴿٦٣﴾ چرا خداپرستان و دانشمندان، آنها را از دروغ گفتن و حرامخواری شان بازنمی‌دارند؟، البته بد است آنچه می کردند. ﴿٦٤﴾ و یهودی‌ها گفتند: دست الله بسته است، دست‌های خودشان بسته باد. و به سزای آن گفتار، لعنت شدند. بلکه دو دست الله گشاده است هر طوری که بخواهد انفاق می‌کند، و آنچه بر تو از جانب پروردگارت نازل شده است، طغیان و کفرشان را بیشتر می کند و تا روز قیامت دشمنی و کینه را در میان شان افگندیم، هرگاه آتش جنگ را افروختند الله خاموشش ساخت و آنان در روی زمین به فساد می کوشند، و الله مفسدان را دوست ندارد.

وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ ٱلْكِتَٰبِ ءَامَنُوا۟ وَٱتَّقَوْا۟ لَكَفَّرْنَا عَنْهُمْ سَيِّـَٔاتِهِمْ وَلَأَدْخَلْنَٰهُمْ جَنَّٰتِ ٱلنَّعِيمِ ﴿٦٥﴾ وَلَوْ أَنَّهُمْ أَقَامُوا۟ ٱلتَّوْرَىٰةَ وَٱلْإِنجِيلَ وَمَآ أُنزِلَ إِلَيْهِم مِّن رَّبِّهِمْ لَأَكَلُوا۟ مِن فَوْقِهِمْ وَمِن تَحْتِ أَرْجُلِهِم ۚ مِّنْهُمْ أُمَّةٌ مُّقْتَصِدَةٌ ۖ وَكَثِيرٌ مِّنْهُمْ سَآءَ مَا يَعْمَلُونَ ﴿٦٦﴾ ۞ يَٰٓأَيُّهَا ٱلرَّسُولُ بَلِّغْ مَآ أُنزِلَ إِلَيْكَ مِن رَّبِّكَ ۖ وَإِن لَّمْ تَفْعَلْ فَمَا بَلَّغْتَ رِسَالَتَهُۥ ۚ وَٱللَّهُ يَعْصِمُكَ مِنَ ٱلنَّاسِ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَهْدِى ٱلْقَوْمَ ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿٦٧﴾ قُلْ يَٰٓأَهْلَ ٱلْكِتَٰبِ لَسْتُمْ عَلَىٰ شَىْءٍ حَتَّىٰ تُقِيمُوا۟ ٱلتَّوْرَىٰةَ وَٱلْإِنجِيلَ وَمَآ أُنزِلَ إِلَيْكُم مِّن رَّبِّكُمْ ۗ وَلَيَزِيدَنَّ كَثِيرًا مِّنْهُم مَّآ أُنزِلَ إِلَيْكَ مِن رَّبِّكَ طُغْيَٰنًا وَكُفْرًا ۖ فَلَا تَأْسَ عَلَى ٱلْقَوْمِ ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿٦٨﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَٱلَّذِينَ هَادُوا۟ وَٱلصَّٰبِـُٔونَ وَٱلنَّصَٰرَىٰ مَنْ ءَامَنَ بِٱللَّهِ وَٱلْيَوْمِ ٱلْءَاخِرِ وَعَمِلَ صَٰلِحًا فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٦٩﴾ لَقَدْ أَخَذْنَا مِيثَٰقَ بَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ وَأَرْسَلْنَآ إِلَيْهِمْ رُسُلًا ۖ كُلَّمَا جَآءَهُمْ رَسُولٌۢ بِمَا لَا تَهْوَىٰٓ أَنفُسُهُمْ فَرِيقًا كَذَّبُوا۟ وَفَرِيقًا يَقْتُلُونَ ﴿٧٠﴾

﴿٦٥﴾ و اگر اهل کتاب ایمان آورده و تقوی پیشه می کردند البته ما از آن‌ها بدی‌هایشان را محو می‌کردیم و آن‌ها را در باغ‌های پرنعمت بهشت درمی‌آوردیم. ﴿٦٦﴾ و اگر آن‌ها تورات و انجیل و آنچه از طرف پروردگارشان (قرآن) بر آنها نازل شده برپا می‌کردند (نافذ می‌کردند) البته از بالای سر شان و از زیرپاهای شان (نعمت‌های آسمان و زمین را) می‌خوردند، گروهی از آن‌ها میانه رو هستند، و بسیاری از آن‌ها آنچه می‌کنند بد است. ﴿٦٧﴾ ای پیغمبر! آنچه از پروردگارت بر تو نازل شده است به مردم برسان، اگر چنین نکردی پیغام او را نرسانده ای، الله تو را از (شر) مردم حفظ می کند، البته الله مردم کافر را هدایت نمی کند. ﴿٦٨﴾ بگو: ای اهل کتاب شما در هیچ درجه ای نیستید تا آن که تورات و انجیل و آنچه از جانب پروردگارتان بر شما نازل شده است برپا دارید (نافذ کنید) و البته آنچه از جانب پروردگارت بر تو نازل شده است بر طغیان و کفر شان می افزاید، پس بر قوم کافر غمگین مشو. ﴿٦٩﴾ البته آنانی که ایمان آورده‌اند و یهودیان و صابئان (بی‌دینان) و نصارا، هرکس از این‌ها به الله و روز قیامت ایمان داشته باشد و کار شایسته کند (در آخرت) بیمی بر او نیست و غمگین نمی شود. ﴿٧٠﴾ البته ما از بنی اسرائیل پیمان گرفتیم و به سوی آن‌ها پیغمبرانی فرستادیم، (اما) هرگاه پیغمبری پیامی می آورد که دلخواهشان نبود، گروهی (از پیغمبران) را تکذیب می کردند و گروهی را می کشتند.

وَحَسِبُوٓاْ أَلَّا تَكُونَ فِتۡنَةٞ فَعَمُواْ وَصَمُّواْ ثُمَّ تَابَ ٱللَّهُ عَلَيۡهِمۡ ثُمَّ
عَمُواْ وَصَمُّواْ كَثِيرٞ مِّنۡهُمۡۚ وَٱللَّهُ بَصِيرُۢ بِمَا يَعۡمَلُونَ ﴿٧١﴾
لَقَدۡ كَفَرَ ٱلَّذِينَ قَالُوٓاْ إِنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلۡمَسِيحُ ٱبۡنُ مَرۡيَمَۖ وَقَالَ ٱلۡمَسِيحُ
يَٰبَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ ٱعۡبُدُواْ ٱللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمۡۖ إِنَّهُۥ مَن يُشۡرِكۡ
بِٱللَّهِ فَقَدۡ حَرَّمَ ٱللَّهُ عَلَيۡهِ ٱلۡجَنَّةَ وَمَأۡوَىٰهُ ٱلنَّارُۖ وَمَا
لِلظَّٰلِمِينَ مِنۡ أَنصَارٖ ﴿٧٢﴾ لَّقَدۡ كَفَرَ ٱلَّذِينَ قَالُوٓاْ إِنَّ ٱللَّهَ
ثَالِثُ ثَلَٰثَةٖۘ وَمَا مِنۡ إِلَٰهٍ إِلَّآ إِلَٰهٞ وَٰحِدٞۚ وَإِن لَّمۡ يَنتَهُواْ
عَمَّا يَقُولُونَ لَيَمَسَّنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ مِنۡهُمۡ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٧٣﴾
أَفَلَا يَتُوبُونَ إِلَى ٱللَّهِ وَيَسۡتَغۡفِرُونَهُۥۚ وَٱللَّهُ غَفُورٞ رَّحِيمٞ ﴿٧٤﴾
مَّا ٱلۡمَسِيحُ ٱبۡنُ مَرۡيَمَ إِلَّا رَسُولٞ قَدۡ خَلَتۡ مِن قَبۡلِهِ ٱلرُّسُلُ وَأُمُّهُۥ
صِدِّيقَةٞۖ كَانَا يَأۡكُلَانِ ٱلطَّعَامَۗ ٱنظُرۡ كَيۡفَ نُبَيِّنُ لَهُمُ ٱلۡأٓيَٰتِ
ثُمَّ ٱنظُرۡ أَنَّىٰ يُؤۡفَكُونَ ﴿٧٥﴾ قُلۡ أَتَعۡبُدُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ مَا لَا
يَمۡلِكُ لَكُمۡ ضَرّٗا وَلَا نَفۡعٗاۚ وَٱللَّهُ هُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلۡعَلِيمُ ﴿٧٦﴾ قُلۡ
يَٰٓأَهۡلَ ٱلۡكِتَٰبِ لَا تَغۡلُواْ فِي دِينِكُمۡ غَيۡرَ ٱلۡحَقِّ وَلَا تَتَّبِعُوٓاْ أَهۡوَآءَ
قَوۡمٖ قَدۡ ضَلُّواْ مِن قَبۡلُ وَأَضَلُّواْ كَثِيرٗا وَضَلُّواْ عَن سَوَآءِ ٱلسَّبِيلِ ﴿٧٧﴾

﴿٧١﴾ و (یهودیان) گمان کردند که هیچ عذاب و امتحانی برایشان نخواهد بود، لذا (از دیدن حقایق)کور و (از شنیدن حقایق) کر شدند، باز الله توبه شان را بپذیرفت باز بسیاری از آنها کور و کر شدند و الله به آنچه می‌کنند بیناست. ﴿٧٢﴾ البته آنانی که گفتند: الله، همان مسیح پسر مریم است، یقینا کافر شدند (در حالیکه) مسیح خود گفته بود که ای بنی اسرائیل! الله را عبادت کنید که ربّ من و ربّ شماست؛ یقینا هرکس به الله شریک آرد البته الله جنت را بر او حرام کرده و جایگاه او دوزخ است. و برای ظالمان هیچ مددگاری نیست. ﴿٧٣﴾ البته آنانی که گفتند: الله، سومِ معبودهای سه‌گانه است، کافر شدند. حال آنکه هیچ معبود برحق نیست جز یک معبوْد برحق و یکتا، و اگر از آنچه می‌گویند (شرک) بازنیامدند، البته به کافرانِ آن‌ها عذاب دردناک خواهد رسید. ﴿٧٤﴾ آیا (بر شرک پایدار اند و) به دربار الله توبه نمی‌کنند و از وی آمرزش نمی‌خواهند؟ در حالیکه الله بخشندهٔ مهربان است. ﴿٧٥﴾ مسیح پسر مریم نیست مگر پیغمبری که پیش از او نیز پیغمبرانی گذشته است، و مادر او زن صادق (و تصدیق کننده) بود، و هردو (مادر و پسر) طعام می‌خوردند (حال آنکه الله طعام نمی‌خورد)، بنگر چگونه ما آیات (دلائل توحید) را بیان می‌کنیم، باز بنگر چگونه (از راه حق) بازگردانیده می‌شوند؟. ﴿٧٦﴾ بگو: آیا غیر از الله چیزی را می‌پرستید که مالک هیچ ضرر و هیچ نفعی برای شما نیست؟، و یقینا الله شنوای داناست (پس تنها او را عبادت کنید). ﴿٧٧﴾ بگو: ای اهل کتاب! در دین خود به ناحق (و بی‌دلیل) از حد تجاوز مکنید و خواهشات مردمانی را که پیش از این گمراه شدند و بسیاری (از مردم) را گمراه کردند و خود هم (از راه راست) منحرف شدند، پیروی مکنید.

لُعِنَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ مِنۢ بَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ عَلَىٰ لِسَانِ دَاوُۥدَ وَعِيسَى ٱبْنِ مَرْيَمَ ۚ ذَٰلِكَ بِمَا عَصَوا۟ وَّكَانُوا۟ يَعْتَدُونَ ﴿٧٨﴾ كَانُوا۟ لَا يَتَنَاهَوْنَ عَن مُّنكَرٍ فَعَلُوهُ ۚ لَبِئْسَ مَا كَانُوا۟ يَفْعَلُونَ ﴿٧٩﴾ تَرَىٰ كَثِيرًا مِّنْهُمْ يَتَوَلَّوْنَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ ۚ لَبِئْسَ مَا قَدَّمَتْ لَهُمْ أَنفُسُهُمْ أَن سَخِطَ ٱللَّهُ عَلَيْهِمْ وَفِى ٱلْعَذَابِ هُمْ خَٰلِدُونَ ﴿٨٠﴾ وَلَوْ كَانُوا۟ يُؤْمِنُونَ بِٱللَّهِ وَٱلنَّبِىِّ وَمَآ أُنزِلَ إِلَيْهِ مَا ٱتَّخَذُوهُمْ أَوْلِيَآءَ وَلَٰكِنَّ كَثِيرًا مِّنْهُمْ فَٰسِقُونَ ﴿٨١﴾ ۞ لَتَجِدَنَّ أَشَدَّ ٱلنَّاسِ عَدَٰوَةً لِّلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ٱلْيَهُودَ وَٱلَّذِينَ أَشْرَكُوا۟ ۖ وَلَتَجِدَنَّ أَقْرَبَهُم مَّوَدَّةً لِّلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ٱلَّذِينَ قَالُوٓا۟ إِنَّا نَصَٰرَىٰ ۚ ذَٰلِكَ بِأَنَّ مِنْهُمْ قِسِّيسِينَ وَرُهْبَانًا وَأَنَّهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ ﴿٨٢﴾ وَإِذَا سَمِعُوا۟ مَآ أُنزِلَ إِلَى ٱلرَّسُولِ تَرَىٰٓ أَعْيُنَهُمْ تَفِيضُ مِنَ ٱلدَّمْعِ مِمَّا عَرَفُوا۟ مِنَ ٱلْحَقِّ ۖ يَقُولُونَ رَبَّنَآ ءَامَنَّا فَٱكْتُبْنَا مَعَ ٱلشَّٰهِدِينَ ﴿٨٣﴾

﴿۷۸﴾ کافران بنی اسرائیل بر زبان داود و عیسی پسر مریم، مورد لعنت قرار گرفتند. این (لعنت) به سبب آن بود که نافرمانی می کردند و از حد می گذشتند. ﴿۷۹﴾ (چون) آنان یکدیگر را از کارهای بدی که می‌کردند، منع نمی‌کردند. البته چه بد است آنچه می‌کردند. ﴿۸۰﴾ بسیاری از ایشان را می‌بینی که با کافران دوستی می‌کنند، البته چه بد است آنچه نفس‌هایشان برای آن‌ها پیش فرستاده است، به سبب اینکه الله از آن‌ها ناراض شده است و آن‌ها در عذاب برای همیشه اند. ﴿۸۱﴾ و اگر آن‌ها به الله و پیغمبر و به آنچه به سوی او نازل شده، ایمان می‌آوردند، آنان (کفار) را دوست نمی‌گرفتند، و لیکن بسیاری از آن‌ها فاسق (و نافرمان) اند. ﴿۸۲﴾ البته یهودیان و مشرکان را سخت‌ترین دشمن مسلمانان می‌یابی، و البته مهربانترین مردم نسبت به مسلمانان آنانی را می‌یابی که گفتند: ما نصاری ایم. این (محبت نصاری با مسلمانان) به سبب این است که از آنان کشیشان و گوشه‌نشینانی هستند و (نیز) به سبب آن است که آنان (نصاری) تکبرّ نمی‌ورزند (از پذیرفتن سخن حق). ﴿۸۳﴾ و چون (دانشمندان و منصفان نصاری) آنچه را که بر پیغمبر (محمد، ﷺ) نازل شده بشنوند، می‌بینی که چشمانشان پر از اشک می شود به سبب آنچه از حق شناخته اند، (و) می‌گویند: ای پروردگارما! ما ایمان آورده ایم؛ پس ما را در زمرۀ گواهان (بر صدق محمد ﷺ) بنویس.

وَمَا لَنَا لَا نُؤْمِنُ بِٱللَّهِ وَمَا جَآءَنَا مِنَ ٱلْحَقِّ وَنَطْمَعُ أَن يُدْخِلَنَا رَبُّنَا مَعَ ٱلْقَوْمِ ٱلصَّٰلِحِينَ ﴿٨٤﴾ فَأَثَٰبَهُمُ ٱللَّهُ بِمَا قَالُوا۟ جَنَّٰتٍ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَا ۚ وَذَٰلِكَ جَزَآءُ ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿٨٥﴾ وَٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ وَكَذَّبُوا۟ بِـَٔايَٰتِنَآ أُو۟لَٰٓئِكَ أَصْحَٰبُ ٱلْجَحِيمِ ﴿٨٦﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لَا تُحَرِّمُوا۟ طَيِّبَٰتِ مَآ أَحَلَّ ٱللَّهُ لَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوٓا۟ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُحِبُّ ٱلْمُعْتَدِينَ ﴿٨٧﴾ وَكُلُوا۟ مِمَّا رَزَقَكُمُ ٱللَّهُ حَلَٰلًا طَيِّبًا ۚ وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ ٱلَّذِىٓ أَنتُم بِهِۦ مُؤْمِنُونَ ﴿٨٨﴾ لَا يُؤَاخِذُكُمُ ٱللَّهُ بِٱللَّغْوِ فِىٓ أَيْمَٰنِكُمْ وَلَٰكِن يُؤَاخِذُكُم بِمَا عَقَّدتُّمُ ٱلْأَيْمَٰنَ ۖ فَكَفَّٰرَتُهُۥٓ إِطْعَامُ عَشَرَةِ مَسَٰكِينَ مِنْ أَوْسَطِ مَا تُطْعِمُونَ أَهْلِيكُمْ أَوْ كِسْوَتُهُمْ أَوْ تَحْرِيرُ رَقَبَةٍ ۖ فَمَن لَّمْ يَجِدْ فَصِيَامُ ثَلَٰثَةِ أَيَّامٍ ۚ ذَٰلِكَ كَفَّٰرَةُ أَيْمَٰنِكُمْ إِذَا حَلَفْتُمْ ۚ وَٱحْفَظُوٓا۟ أَيْمَٰنَكُمْ ۚ كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ ٱللَّهُ لَكُمْ ءَايَٰتِهِۦ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٨٩﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ إِنَّمَا ٱلْخَمْرُ وَٱلْمَيْسِرُ وَٱلْأَنصَابُ وَٱلْأَزْلَٰمُ رِجْسٌ مِّنْ عَمَلِ ٱلشَّيْطَٰنِ فَٱجْتَنِبُوهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٩٠﴾

﴿٨٤﴾ و (می‌گویند:) ما را چه شده که به الله و آنچه از حق به ما آمده، ایمان نه‌آوریم؟ در حالیکه طمع داریم که پروردگارما، ما را با قوم صالح یکجا و داخل کند. ﴿٨٥﴾ پس به سبب آنچه گفتند، الله به آن‌ها باغ‌های پاداش داد که از زیر آن نهرها جاری می‌باشد، درآن همیشه می مانند. و این است پاداش نیکوکاران. ﴿٨٦﴾ و آنانی که کافر شدند و آیات ما را دروغ شمردند، ایشان اهل دوزخ‌اند. ﴿٨٧﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، چیزهای پاکیزه را که الله بر شما حلال کرده است (برخود) حرام نکنید، و از حد تجاوز نکنید؛ بی گمان الله تجاوزکاران را دوست نمی‌دارد. ﴿٨٨﴾ و از آنچه الله روزی حلال و پاکیزه به شما داده است، بخورید. و از الله، پروردگاری که شما به او ایمان دارید، بترسید. ﴿٨٩﴾ الله شما را به سبب سوگندهای لغوتان بازخواست نمی کند و لیکن به سبب، شکستن سوگندهایی که به قصد می خورید، مواخذه می کند و کفاره آن اطعام ده مسکین است از غذای متوسطی که به خانواده خویش می خورانید یا دادن لباس به آنها یا آزاد کردن یک غلام، و هر که (این موارد را) نیافت پس بر او سه روز روزه لازم است، این کفاره قسم های تان است، هرگاه که قسم خوردید (و آنرا شکستید).و قسمهای تان را نگاه دارید. الله اینچنین آیات خود را برای شما بیان می کند، باشد که شکرگزار شوید. ﴿٩٠﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، جز این نیست که شراب و قمار و بتان و تیرهای قرعه (فال‌بینی) همه پلید و از کار شیطان‌اند، پس از آن پرهیز کنید تا رستگار شوید.

إِنَّمَا يُرِيدُ ٱلشَّيْطَٰنُ أَن يُوقِعَ بَيْنَكُمُ ٱلْعَدَٰوَةَ وَٱلْبَغْضَآءَ
فِى ٱلْخَمْرِ وَٱلْمَيْسِرِ وَيَصُدَّكُمْ عَن ذِكْرِ ٱللَّهِ وَعَنِ
ٱلصَّلَوٰةِ ۖ فَهَلْ أَنتُم مُّنتَهُونَ ﴿٩١﴾ وَأَطِيعُوا۟ ٱللَّهَ وَأَطِيعُوا۟
ٱلرَّسُولَ وَٱحْذَرُوا۟ ۚ فَإِن تَوَلَّيْتُمْ فَٱعْلَمُوٓا۟ أَنَّمَا عَلَىٰ رَسُولِنَا
ٱلْبَلَٰغُ ٱلْمُبِينُ ﴿٩٢﴾ لَيْسَ عَلَى ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ
جُنَاحٌ فِيمَا طَعِمُوٓا۟ إِذَا مَا ٱتَّقَوا۟ وَّءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ
ثُمَّ ٱتَّقَوا۟ وَّءَامَنُوا۟ ثُمَّ ٱتَّقَوا۟ وَّأَحْسَنُوا۟ ۗ وَٱللَّهُ يُحِبُّ
ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿٩٣﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لَيَبْلُوَنَّكُمُ ٱللَّهُ بِشَىْءٍ
مِّنَ ٱلصَّيْدِ تَنَالُهُۥٓ أَيْدِيكُمْ وَرِمَاحُكُمْ لِيَعْلَمَ ٱللَّهُ مَن يَخَافُهُۥ
بِٱلْغَيْبِ ۚ فَمَنِ ٱعْتَدَىٰ بَعْدَ ذَٰلِكَ فَلَهُۥ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٩٤﴾ يَٰٓأَيُّهَا
ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لَا تَقْتُلُوا۟ ٱلصَّيْدَ وَأَنتُمْ حُرُمٌ ۚ وَمَن قَتَلَهُۥ
مِنكُم مُّتَعَمِّدًا فَجَزَآءٌ مِّثْلُ مَا قَتَلَ مِنَ ٱلنَّعَمِ يَحْكُمُ بِهِۦ ذَوَا
عَدْلٍ مِّنكُمْ هَدْيًۢا بَٰلِغَ ٱلْكَعْبَةِ أَوْ كَفَّٰرَةٌ طَعَامُ مَسَٰكِينَ
أَوْ عَدْلُ ذَٰلِكَ صِيَامًا لِّيَذُوقَ وَبَالَ أَمْرِهِۦ ۗ عَفَا ٱللَّهُ عَمَّا
سَلَفَ ۚ وَمَنْ عَادَ فَيَنتَقِمُ ٱللَّهُ مِنْهُ ۚ وَٱللَّهُ عَزِيزٌ ذُو ٱنتِقَامٍ ﴿٩٥﴾

﴿۹۱﴾ جز این نیست که شیطان می‌خواهد به وسیلۀ شراب و قمار میان شما دشمنی و کینه ایجاد کند، و شما را از یاد الله و نماز باز دارد، پس (با این همه مفاسد) آیا باز می‌آیید؟. ﴿۹۲﴾ (از اطاعت شیطان برحذر باشید) و الله و رسول را اطاعت کنید، و (از نافرمانی ایشان) حذر کنید، پس اگر (از اطاعت الله و رسول)رویگردان شدید، بدانید که وظیفۀ پیغمبر ما رسانیدن پیام روشن الهی است. ﴿۹۳﴾ بر آنانی که ایمان آورده و کارهای نیک و شایسته انجام داده‌اند، گناهی در مورد آنچه (پیش از تحریم) خورده اند، نیست؛ هرگاه تقوا پیشه کنند و ایمان بیاورند و کارهای نیک انجام دهند، باز تقوا پیشه کنند و ایمان بیاورند، باز تقوا پیشه کنند و نیکی نمایند. و الله نیکوکاران را دوست دارد. ﴿۹٤﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، البته الله شما را به شکاری که با دستهای تان می گیرید یا با نیزه شکار می کنید، می آزماید. تا معلوم کند که چه کسی در نهان از او می ترسد. و هرکس از این پس از حد بگذرد، عذاب دردناکی (در پیش) دارد. ﴿۹۵﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، هر گاه در احرام باشید شکار را مکشید و هر که شکار را به قصد بکشد جزای او قربانی کردن حیوانی است مانند آنچه کشته است به شرط آنکه دو عادل به آن گواهی دهند و قربانی را به کعبه رساند، یا برای جبران آن به مساکین طعام دهد، یا برابر آن روزه بگیرد، تا سزای کار خود را بچشد. الله از آنچه درگذشته کرده اید عفو کرده است، (لیکن)هر که (به آن اشتباه) بازگردد، الله از او انتقام می گیرد، چون الله غالبِ انتقام گیرنده است.

أُحِلَّ لَكُمْ صَيْدُ ٱلْبَحْرِ وَطَعَامُهُۥ مَتَٰعًا لَّكُمْ وَلِلسَّيَّارَةِ ۖ وَحُرِّمَ عَلَيْكُمْ صَيْدُ ٱلْبَرِّ مَا دُمْتُمْ حُرُمًا ۗ وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ ٱلَّذِىٓ إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٩٦﴾ ۞ جَعَلَ ٱللَّهُ ٱلْكَعْبَةَ ٱلْبَيْتَ ٱلْحَرَامَ قِيَٰمًا لِّلنَّاسِ وَٱلشَّهْرَ ٱلْحَرَامَ وَٱلْهَدْىَ وَٱلْقَلَٰٓئِدَ ۚ ذَٰلِكَ لِتَعْلَمُوٓا۟ أَنَّ ٱللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِى ٱلْأَرْضِ وَأَنَّ ٱللَّهَ بِكُلِّ شَىْءٍ عَلِيمٌ ﴿٩٧﴾ ٱعْلَمُوٓا۟ أَنَّ ٱللَّهَ شَدِيدُ ٱلْعِقَابِ وَأَنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٩٨﴾ مَّا عَلَى ٱلرَّسُولِ إِلَّا ٱلْبَلَٰغُ ۗ وَٱللَّهُ يَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا تَكْتُمُونَ ﴿٩٩﴾ قُل لَّا يَسْتَوِى ٱلْخَبِيثُ وَٱلطَّيِّبُ وَلَوْ أَعْجَبَكَ كَثْرَةُ ٱلْخَبِيثِ ۚ فَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ يَٰٓأُو۟لِى ٱلْأَلْبَٰبِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿١٠٠﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لَا تَسْـَٔلُوا۟ عَنْ أَشْيَآءَ إِن تُبْدَ لَكُمْ تَسُؤْكُمْ وَإِن تَسْـَٔلُوا۟ عَنْهَا حِينَ يُنَزَّلُ ٱلْقُرْءَانُ تُبْدَ لَكُمْ عَفَا ٱللَّهُ عَنْهَا ۗ وَٱللَّهُ غَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿١٠١﴾ قَدْ سَأَلَهَا قَوْمٌ مِّن قَبْلِكُمْ ثُمَّ أَصْبَحُوا۟ بِهَا كَٰفِرِينَ ﴿١٠٢﴾ مَا جَعَلَ ٱللَّهُ مِنۢ بَحِيرَةٍ وَلَا سَآئِبَةٍ وَلَا وَصِيلَةٍ وَلَا حَامٍ ۙ وَلَٰكِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ يَفْتَرُونَ عَلَى ٱللَّهِ ٱلْكَذِبَ ۖ وَأَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ﴿١٠٣﴾

﴿۹٦﴾ شکار دریا و خوردن آن، برای شما حلال شده که بهره ای (توشهٔ) برای شما و مسافرانِ است. و شکار صحرایی (خشکه) تا وقتی که دِر احرام هستید بر شما حرام شده است. و از الله بترسید، پروردگاری که به نزد او حشر می شوید. ﴿۹۷﴾ الله کعبه، بیت الحرام را (با) ماه حرام و قربانی بی قلاده و قربانی باقلاده وسیلهٔ قوام (سبب بقای) مردم گردانید، تا بدانید که الله هر چه را که در آسمانها و زمین است، می داند. و او به هر چیزی دانا است. ﴿۹۸﴾ بدانید که عقوبت الله سخت است و (این را نیز بدانید که) الله آمرزندهٔ مهربان است. ﴿۹۹﴾ بر (ذمهٔ) پیغمبر نیست مگر رسانیدن پیغام. و آنچه را که آشکار می کنید یا پنهان می دارید الله می داند. ﴿۱۰۰﴾ بگو: (ای مردم) پلید (حرام) و پاکیزه (حلال) برابر نیست، اگرچه فراوانی ناپاکان تو را به تعجب اندازد، پس ای صاحبان خرد از الله بترسید، باشد که رستگار و کامیاب گردید. ﴿۱۰۱﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، از چیزهای که اگر (حقیقت آن‌ها) برای شما آشکار شود، شما را اندوهگین می سازد، سوال نکنید. و اگر در وقت نزول قرآن از آن سوال کنید، برای تان روشن می شود، و (درحالیکه) الله از آن چیزها، عفو کرده است. و الله آمرزندهٔ بردبار است. ﴿۱۰۲﴾ البته مردمی که پیش از شما بودند از آن چیزها سؤال کردند باز به آن کافر شدند. ﴿۱۰۳﴾ الله در بارهٔ بحیره (ماده شتری که به خاطر بتان گوشش بریده می شد و شیرش دوشیده نمی شد و کسی برآن سوار نمی شد) و سائبه (ماده شتری که برای بتان گذاشته می شد و مورد استفاده قرار نمی گرفت) و وصیله (ماده شتری که پی در پی دو اولاد ماده می زائید باز به خاطر بتان آزاد گذاشته می شد) و حام (شتر نری که برای جفت گیری استعمال می شد باز به خاطر بتان آزاد گذاشته می شد) حکمی نکرده است و لیکن کافران بر الله دروغ می بندند و اکثر آن‌ها تعقل نمی‌کنند (بی خرد اند).

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْاْ إِلَىٰ مَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ وَإِلَى ٱلرَّسُولِ قَالُواْ حَسْبُنَا
مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ ءَابَآءَنَآۚ أَوَلَوْ كَانَ ءَابَآؤُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ
شَيْـًٔا وَلَا يَهْتَدُونَ ﴿١٠٤﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ عَلَيْكُمْ أَنفُسَكُمْۖ
لَا يَضُرُّكُم مَّن ضَلَّ إِذَا ٱهْتَدَيْتُمْۚ إِلَى ٱللَّهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا
فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٠٥﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ شَهَٰدَةُ
بَيْنِكُمْ إِذَا حَضَرَ أَحَدَكُمُ ٱلْمَوْتُ حِينَ ٱلْوَصِيَّةِ ٱثْنَانِ ذَوَا
عَدْلٍ مِّنكُمْ أَوْ ءَاخَرَانِ مِنْ غَيْرِكُمْ إِنْ أَنتُمْ ضَرَبْتُمْ فِى ٱلْأَرْضِ
فَأَصَٰبَتْكُم مُّصِيبَةُ ٱلْمَوْتِۚ تَحْبِسُونَهُمَا مِنۢ بَعْدِ ٱلصَّلَوٰةِ
فَيُقْسِمَانِ بِٱللَّهِ إِنِ ٱرْتَبْتُمْ لَا نَشْتَرِى بِهِۦ ثَمَنًا وَلَوْ كَانَ ذَا
قُرْبَىٰ وَلَا نَكْتُمُ شَهَٰدَةَ ٱللَّهِ إِنَّآ إِذًا لَّمِنَ ٱلْـَٔاثِمِينَ ﴿١٠٦﴾ فَإِنْ عُثِرَ
عَلَىٰٓ أَنَّهُمَا ٱسْتَحَقَّآ إِثْمًا فَـَٔاخَرَانِ يَقُومَانِ مَقَامَهُمَا مِنَ ٱلَّذِينَ
ٱسْتَحَقَّ عَلَيْهِمُ ٱلْأَوْلَيَٰنِ فَيُقْسِمَانِ بِٱللَّهِ لَشَهَٰدَتُنَآ أَحَقُّ مِن
شَهَٰدَتِهِمَا وَمَا ٱعْتَدَيْنَآ إِنَّآ إِذًا لَّمِنَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿١٠٧﴾ ذَٰلِكَ أَدْنَىٰٓ
أَن يَأْتُواْ بِٱلشَّهَٰدَةِ عَلَىٰ وَجْهِهَآ أَوْ يَخَافُوٓاْ أَن تُرَدَّ أَيْمَٰنُۢ بَعْدَ
أَيْمَٰنِهِمْۗ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ وَٱسْمَعُواْۗ وَٱللَّهُ لَا يَهْدِى ٱلْقَوْمَ ٱلْفَٰسِقِينَ ﴿١٠٨﴾

﴿۱۰٤﴾ و چون به آنها گفته شود که به آنچه الله نازل کرده و به سوی پیغمبر بیایید، می گویند: آن رسم و رواجی که پدران خود را برآن یافته ایم ما را بس است، اگرچه پدرانشان چیزی را نمی دانستند و (به حق) هدایت شده نبوده اند. ﴿۱۰۵﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، (پیش از همه) به (اصلاح) خود پردازید. اگر شما هدایت شوید، آنانی که گمراه اند به شما ضرری نمی رسانند. بازگشت همۀ شما به سوی الله است، و شما را به آنچه (در دنیا) می کردید، آگاه می سازد. ﴿۱۰٦﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، وقتی مرگتان فرا رسد به هنگام وصیت؛ دو تن عادل را از میان خودتان به گواهی بگیرید، یا از غیر خودتان، هرگاه که درسفر بودید و مصیبت مرگ برای تان فرا رسید، اگر در بارۀ آن دو در شک افتادید پس تابعد از نماز آن دو را نگاه دارید، تا به الله سوگند بخورند که این شهادت را به هیچ قیمتی عوض نمی کنیم، اگر چه به سود خویشاوندان ما باشد و هرگز شهادت الهی را کتمان نمی کنیم، چون در آن صورت از گناهکاران خواهیم بود. ﴿۱۰۷﴾ پس اگر معلوم شد که آن دو گواه مرتکب گناه (خیانت) شده‌اند، پس دو شاهد دیگر که اولی تر از آن دو باشند جای ایشان را بگیرند پس به الله قسم بخورند که شهادت ما از شهادت آن دو درست تر است، و ما از حد تجاوز نکرده‌ایم، اگر چنین کنیم (در آن صورت) ما از ظالمان خواهیم بود. ﴿۱۰۸﴾ این روش نزدیک تر است بر اینکه گواهی را به طریقۀ درست آن ادا کنند، یا پس از سوگند خوردن، از رد شدن سوگندهایشان بترسند. و از الله بترسید و (فرمان او را) بشنوید، چون الله قوم فاسق و نافرمان را هدایت نمی کند.

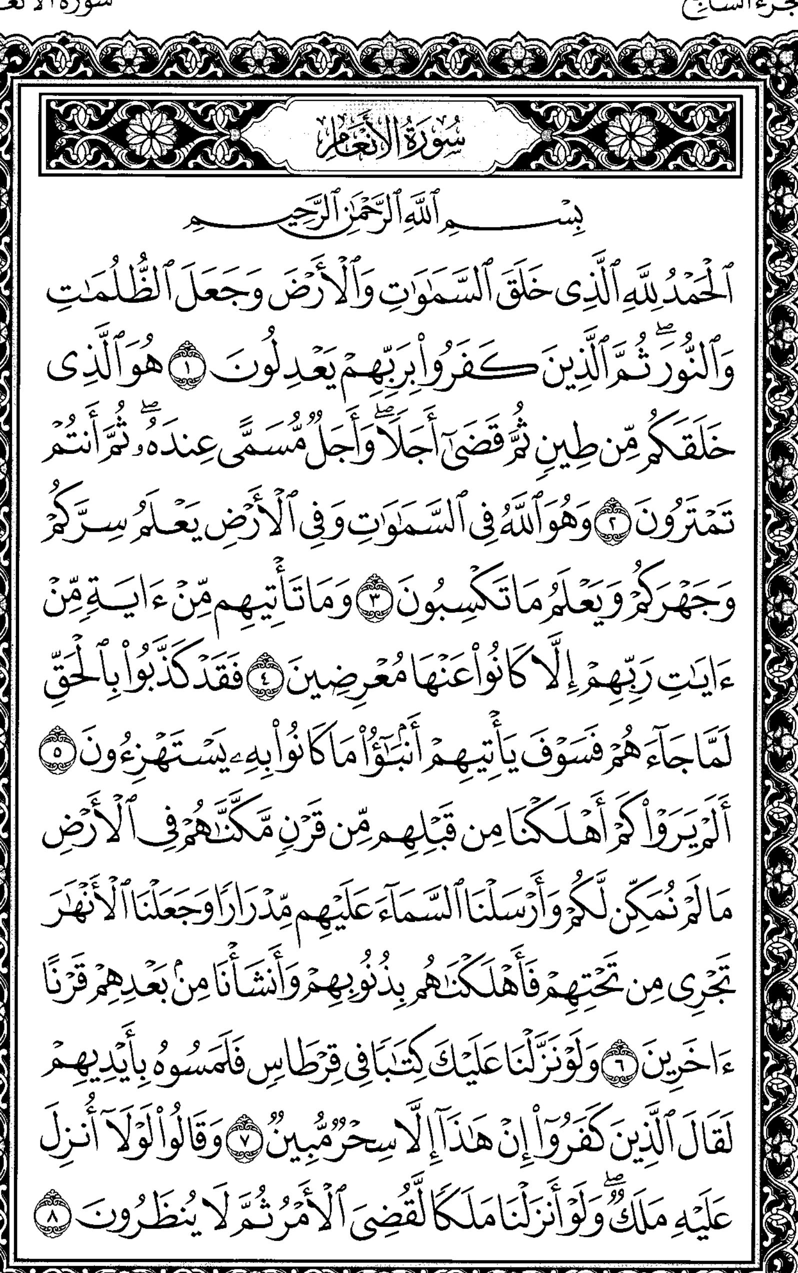
نصف الحزب ١٣

۞يَوۡمَ يَجۡمَعُ ٱللَّهُ ٱلرُّسُلَ فَيَقُولُ مَاذَآ أُجِبۡتُمۡۖ قَالُواْ لَا عِلۡمَ لَنَآۖ
إِنَّكَ أَنتَ عَلَّٰمُ ٱلۡغُيُوبِ ﴿١٠٩﴾ إِذۡ قَالَ ٱللَّهُ يَٰعِيسَى ٱبۡنَ مَرۡيَمَ
ٱذۡكُرۡ نِعۡمَتِي عَلَيۡكَ وَعَلَىٰ وَٰلِدَتِكَ إِذۡ أَيَّدتُّكَ بِرُوحِ
ٱلۡقُدُسِ تُكَلِّمُ ٱلنَّاسَ فِي ٱلۡمَهۡدِ وَكَهۡلٗاۖ وَإِذۡ عَلَّمۡتُكَ
ٱلۡكِتَٰبَ وَٱلۡحِكۡمَةَ وَٱلتَّوۡرَىٰةَ وَٱلۡإِنجِيلَۖ وَإِذۡ تَخۡلُقُ
مِنَ ٱلطِّينِ كَهَيۡـَٔةِ ٱلطَّيۡرِ بِإِذۡنِي فَتَنفُخُ فِيهَا فَتَكُونُ
طَيۡرَۢا بِإِذۡنِيۖ وَتُبۡرِئُ ٱلۡأَكۡمَهَ وَٱلۡأَبۡرَصَ بِإِذۡنِيۖ وَإِذۡ تُخۡرِجُ
ٱلۡمَوۡتَىٰ بِإِذۡنِيۖ وَإِذۡ كَفَفۡتُ بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ عَنكَ إِذۡ
جِئۡتَهُم بِٱلۡبَيِّنَٰتِ فَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ مِنۡهُمۡ إِنۡ هَٰذَآ
إِلَّا سِحۡرٞ مُّبِينٞ ﴿١١٠﴾ وَإِذۡ أَوۡحَيۡتُ إِلَى ٱلۡحَوَارِيِّـۧنَ أَنۡ ءَامِنُواْ
بِي وَبِرَسُولِي قَالُوٓاْ ءَامَنَّا وَٱشۡهَدۡ بِأَنَّنَا مُسۡلِمُونَ ﴿١١١﴾
إِذۡ قَالَ ٱلۡحَوَارِيُّونَ يَٰعِيسَى ٱبۡنَ مَرۡيَمَ هَلۡ يَسۡتَطِيعُ رَبُّكَ
أَن يُنَزِّلَ عَلَيۡنَا مَآئِدَةٗ مِّنَ ٱلسَّمَآءِۖ قَالَ ٱتَّقُواْ ٱللَّهَ إِن كُنتُم
مُّؤۡمِنِينَ ﴿١١٢﴾ قَالُواْ نُرِيدُ أَن نَّأۡكُلَ مِنۡهَا وَتَطۡمَئِنَّ قُلُوبُنَا
وَنَعۡلَمَ أَن قَدۡ صَدَقۡتَنَا وَنَكُونَ عَلَيۡهَا مِنَ ٱلشَّٰهِدِينَ ﴿١١٣﴾

﴿۱۰۹﴾ روزی که الله پیغمبران را جمع کند، پس بگوید: به دعوت شما چه جواب داده شد؟ (در جواب) گویند: ما را هیچ علمی نیست، بی گمان دانای چیزهای پوشیده تویی. ﴿۱۱۰﴾ وقتی الله به عیسی پسر مریم گوید: نعمت مرا بر خویش و بر مادرت یاد کن، وقتی که تو را به روح القدس (جبرئیل) تائید کردم. با مردم در گهواره و در میانسالی سخن می‌گفتی. و وقتی که به تو کتاب و حکمت و تورات و انجیل آموختم. و وقتی که به حکم من از گل مانند شکل پرنده می‌ساختی، باز در آن می‌دمیدی، پس به حکم من پرنده‌ای می‌شد. و کور مادرزاد و پیس را به حکم من شفا می‌دادی. و وقتی که مردگان را به حکم من (زنده از گور) بیرون می‌کردی، و چون ضرر بنی اسرائیل را وقتی که برایشان معجزه‌ها آوردی، از تو منع کردیم. پس کافران شان (بنی اسرائیل) گفتند: این چیزی جز سحری آشکار نیست. ﴿۱۱۱﴾ و چون به حواریان (اصحاب مخلص عیسی) وحی فرستادیم که به من و به پیامبر من (عیسی) ایمان بیاورید، گفتند: ایمان آوردیم، و گواه باش که ما تسلیم (و مسلمان) هستیم. ﴿۱۱۲﴾ یاد آور شو وقتی که حواریون (همراهان مخلص عیسی) گفتند: ای عیسی پسر مریم! آیا پروردگار تو می‌تواند که بر ما خوانی (پر از طعام) از آسمان فرود آرد؟ عیسی گفت: اگر مؤمن هستید، از الله بترسید. ﴿۱۱۳﴾ گفتند: می‌خواهیم که از آن بخوریم، و دل‌های ما (آرام گیرد و) مطمئن شود و بدانیم که به ما راست گفته‌ای، و بر نزول آن از گواهان باشیم.

قَالَ عِيسَى ٱبْنُ مَرْيَمَ ٱللَّهُمَّ رَبَّنَآ أَنزِلْ عَلَيْنَا مَآئِدَةً مِّنَ ٱلسَّمَآءِ
تَكُونُ لَنَا عِيدًا لِّأَوَّلِنَا وَءَاخِرِنَا وَءَايَةً مِّنكَ ۖ وَٱرْزُقْنَا وَأَنتَ
خَيْرُ ٱلرَّٰزِقِينَ ﴿١١٤﴾ قَالَ ٱللَّهُ إِنِّى مُنَزِّلُهَا عَلَيْكُمْ ۖ فَمَن يَكْفُرْ بَعْدُ
مِنكُمْ فَإِنِّىٓ أُعَذِّبُهُۥ عَذَابًا لَّآ أُعَذِّبُهُۥٓ أَحَدًا مِّنَ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿١١٥﴾
وَإِذْ قَالَ ٱللَّهُ يَٰعِيسَى ٱبْنَ مَرْيَمَ ءَأَنتَ قُلْتَ لِلنَّاسِ ٱتَّخِذُونِى
وَأُمِّىَ إِلَٰهَيْنِ مِن دُونِ ٱللَّهِ ۖ قَالَ سُبْحَٰنَكَ مَا يَكُونُ لِىٓ أَنْ أَقُولَ
مَا لَيْسَ لِى بِحَقٍّ ۚ إِن كُنتُ قُلْتُهُۥ فَقَدْ عَلِمْتَهُۥ ۚ تَعْلَمُ مَا فِى نَفْسِى
وَلَآ أَعْلَمُ مَا فِى نَفْسِكَ ۚ إِنَّكَ أَنتَ عَلَّٰمُ ٱلْغُيُوبِ ﴿١١٦﴾ مَا قُلْتُ لَهُمْ
إِلَّا مَآ أَمَرْتَنِى بِهِۦٓ أَنِ ٱعْبُدُوا۟ ٱللَّهَ رَبِّى وَرَبَّكُمْ ۚ وَكُنتُ عَلَيْهِمْ
شَهِيدًا مَّا دُمْتُ فِيهِمْ ۖ فَلَمَّا تَوَفَّيْتَنِى كُنتَ أَنتَ ٱلرَّقِيبَ عَلَيْهِمْ ۚ
وَأَنتَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ شَهِيدٌ ﴿١١٧﴾ إِن تُعَذِّبْهُمْ فَإِنَّهُمْ عِبَادُكَ ۖ وَإِن
تَغْفِرْ لَهُمْ فَإِنَّكَ أَنتَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ ﴿١١٨﴾ قَالَ ٱللَّهُ هَٰذَا يَوْمُ يَنفَعُ
ٱلصَّٰدِقِينَ صِدْقُهُمْ ۚ لَهُمْ جَنَّٰتٌ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ خَٰلِدِينَ
فِيهَآ أَبَدًا ۖ رَّضِىَ ٱللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا۟ عَنْهُ ۚ ذَٰلِكَ ٱلْفَوْزُ ٱلْعَظِيمُ ﴿١١٩﴾ لِلَّهِ
مُلْكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَمَا فِيهِنَّ ۚ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌۢ ﴿١٢٠﴾

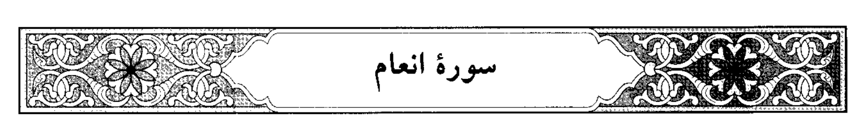
﴿۱۱٤﴾ عیسی پسر مریم (در دعای خود) گفت: ای پروردگارما! از آسمان خوانی (پر از طعام) بر ما نازل فرما تا عیدی برای ما باشد؛ برای اول و آخر ما. و (تا) دلیلی (نبوتِ من) از جانب تو باشد و ما را روزی ده که توئی بهترین روزی‌دهندگان. ﴿۱۱۵﴾ الله فرمود: من نازل‌کنندهٔ آن (خوان) برشما هستم، ولی هرکس از شما بعد از آن کافر شود (ناشکری کند)، پس او را عذابی می دهم که هیچ کس از اهل عالم را چنین عذاب نداده باشم. ﴿۱۱٦﴾ و (یادآور شو) وقتی را که الله گوید: ای عیسی پسر مریم! آیا تو به مردم گفتی که من و مادرم را (دو معبود) غیر از الله گیرید؟ عیسی گفت: تو را به پاکی یاد می کنم (ای الله)، سزاوار من نیست آنچه را بگویم که لایق من نیست، اگر این سخن را گفته باشم، پس یقیناً تو آن را دانسته ای، می‌دانی آنچه را در دل من است و نمی‌دانم آنچه در نفس توست، چون تنها توئی دانای رازهای پوشیده. ﴿۱۱۷﴾ جز آنچه تو مرا به آن فرمان داده بودی، برای آنها نگفته ام که الله را که پروردگار من و شماست عبادت کنید، و تا وقتی در میان آن‌ها بودم، بر آن‌ها گواه بودم، پس وقتی مرا وفات دادی (به سوی خود بردی) تو خودت بر آن‌ها نگهبان بوده ای، و توئی بر هرچیز گواه (و) نگهبان. ﴿۱۱۸﴾ (حالا) اگر آن‌ها را عذاب دهی، پس آن‌ها بندگان تواند و اگر آن‌ها را بیامرزی، پس یقینا تویی غالبِ باحکمت. ﴿۱۱۹﴾ الله فرمود: امروز روزیست که راستان را راستی‌شان نفع می‌رساند، برای آن‌ها باغ‌هایی است که از زیر آن‌ها نهرها جاری است، همیشه در آن اند تا ابد، الله از آن‌ها راضی شد و آن‌ها از الله راضی شدند، این است کامیابی بزرگ. ﴿۱۲۰﴾ فرمانروایی آسمان‌ها و زمین و هرچه در آنهاست برای الله است، و او بر همه چیز تواناست.

سُورَةُ الأَنْعَامِ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ٱلْحَمْدُ لِلَّهِ ٱلَّذِى خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ وَجَعَلَ ٱلظُّلُمَٰتِ
وَٱلنُّورَ ۖ ثُمَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ بِرَبِّهِمْ يَعْدِلُونَ ﴿١﴾ هُوَ ٱلَّذِى
خَلَقَكُم مِّن طِينٍ ثُمَّ قَضَىٰٓ أَجَلًا ۖ وَأَجَلٌ مُّسَمًّى عِندَهُۥ ۖ ثُمَّ أَنتُمْ
تَمْتَرُونَ ﴿٢﴾ وَهُوَ ٱللَّهُ فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَفِى ٱلْأَرْضِ ۖ يَعْلَمُ سِرَّكُمْ
وَجَهْرَكُمْ وَيَعْلَمُ مَا تَكْسِبُونَ ﴿٣﴾ وَمَا تَأْتِيهِم مِّنْ ءَايَةٍ مِّنْ
ءَايَٰتِ رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُوا۟ عَنْهَا مُعْرِضِينَ ﴿٤﴾ فَقَدْ كَذَّبُوا۟ بِٱلْحَقِّ
لَمَّا جَآءَهُمْ ۖ فَسَوْفَ يَأْتِيهِمْ أَنۢبَٰٓؤُا۟ مَا كَانُوا۟ بِهِۦ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٥﴾
أَلَمْ يَرَوْا۟ كَمْ أَهْلَكْنَا مِن قَبْلِهِم مِّن قَرْنٍ مَّكَّنَّٰهُمْ فِى ٱلْأَرْضِ
مَا لَمْ نُمَكِّن لَّكُمْ وَأَرْسَلْنَا ٱلسَّمَآءَ عَلَيْهِم مِّدْرَارًا وَجَعَلْنَا ٱلْأَنْهَٰرَ
تَجْرِى مِن تَحْتِهِمْ فَأَهْلَكْنَٰهُم بِذُنُوبِهِمْ وَأَنشَأْنَا مِنۢ بَعْدِهِمْ قَرْنًا
ءَاخَرِينَ ﴿٦﴾ وَلَوْ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ كِتَٰبًا فِى قِرْطَاسٍ فَلَمَسُوهُ بِأَيْدِيهِمْ
لَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓا۟ إِنْ هَٰذَآ إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿٧﴾ وَقَالُوا۟ لَوْلَآ أُنزِلَ
عَلَيْهِ مَلَكٌ ۖ وَلَوْ أَنزَلْنَا مَلَكًا لَّقُضِىَ ٱلْأَمْرُ ثُمَّ لَا يُنظَرُونَ ﴿٨﴾

سورۀ انعام

در مکه نازل شده و یکصد و شصت و پنج آیت است

بنام الله بخشندۀ مهربان

﴿۱﴾ همه ثنا و ستایش (همه خوبی‌ها) مخصوص الله است که آسمان‌ها و زمین را آفرید و تاریکی‌ها و روشنی را قرار داد. (اما) باز هم کافران به پروردگار خود (مخلوق را) برابر و همتا می‌گیرند. ﴿۲﴾ او (الله) ذاتی است که شما را از گِل آفرید، باز (برای مرگ تان) اجلی مقرر کرد، و اجلی معیّن (برای زنده‌کردنِ شما در روز قیامت) نزد او است. باز هم شما (در قدرت) او شک می‌کنید. ﴿۳﴾ و او (الله) ذاتی است که معبود (حقیقی) در آسمان‌ها و در زمین است. (چون) او رازهای پوشیدۀ شما را و (چیزهای) آشکارای شما را می‌داند و هرچه را بدست می آورید می داند. ﴿٤﴾ و هیچ آیتی از آیات پروردگارشان (کفار) برایشان نمی‌آید، مگر اینکه (به عوض تصدیق و ایمان) از آن رویگردان اند. ﴿٥﴾ (لذا) وقتی سخن حق به آنها آمد آنرا دروغ شمردند، پس به زودی، خبر چیزهایی که به آن تمسخر می‌کردند به آنها خواهد رسید. ﴿٦﴾ آیا ندیدند که پیش از آنها چه (بسیار) مردمی را هلاک کرده ایم؟ مردمی که در زمین قوت داده بودیم، آنچنان قوتی که به شما نداده ایم و بر آنها از آسمان بارانهای بسیار (پی در پی) فرستادیم و نهرها را از زیر (باغها و کاخهای) شان جاری ساختیم. پس آن ها را به سبب گناهانشان هلاک کردیم و پس از آنها مردمی دیگر را آفریدیم. ﴿۷﴾ و اگر بر تو کتابی نوشته بر کاغذ نازل می‌کردیم که آن را با دست‌های خود لمس می‌کردند؛ (بازهم) کافران می‌گفتند: این (کتاب) جز جادویی آشکار نیست. ﴿۸﴾ و (کافران) گفتند: چرا فرشته ای بر او (برای تاییدپیغمبر) نازل نشد؟ و (در حالیکه) اگر فرشته ای را نازل می‌کردیم، البته کار (آن‌ها) به انجام می رسید (وهلاک می‌شدند) و هیچ مهلتی به آنان داده نمی‌شد.

وَلَوۡ جَعَلۡنَٰهُ مَلَكٗا لَّجَعَلۡنَٰهُ رَجُلٗا وَلَلَبَسۡنَا عَلَيۡهِم مَّا
يَلۡبِسُونَ ٩ وَلَقَدِ ٱسۡتُهۡزِئَ بِرُسُلٖ مِّن قَبۡلِكَ فَحَاقَ بِٱلَّذِينَ
سَخِرُواْ مِنۡهُم مَّا كَانُواْ بِهِۦ يَسۡتَهۡزِءُونَ ١٠ قُلۡ سِيرُواْ
فِي ٱلۡأَرۡضِ ثُمَّ ٱنظُرُواْ كَيۡفَ كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلۡمُكَذِّبِينَ
١١ قُل لِّمَن مَّا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۖ قُل لِّلَّهِۚ كَتَبَ عَلَىٰ
نَفۡسِهِ ٱلرَّحۡمَةَۚ لَيَجۡمَعَنَّكُمۡ إِلَىٰ يَوۡمِ ٱلۡقِيَٰمَةِ لَا رَيۡبَ

فِيهِۚ ٱلَّذِينَ خَسِرُوٓاْ أَنفُسَهُمۡ فَهُمۡ لَا يُؤۡمِنُونَ ١٢ ۞ وَلَهُۥ
مَا سَكَنَ فِي ٱلَّيۡلِ وَٱلنَّهَارِۚ وَهُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلۡعَلِيمُ ١٣ قُلۡ
أَغَيۡرَ ٱللَّهِ أَتَّخِذُ وَلِيّٗا فَاطِرِ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ وَهُوَ
يُطۡعِمُ وَلَا يُطۡعَمُۗ قُلۡ إِنِّيٓ أُمِرۡتُ أَنۡ أَكُونَ أَوَّلَ مَنۡ أَسۡلَمَۖ
وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ ٱلۡمُشۡرِكِينَ ١٤ قُلۡ إِنِّيٓ أَخَافُ إِنۡ عَصَيۡتُ
رَبِّي عَذَابَ يَوۡمٍ عَظِيمٖ ١٥ مَّن يُصۡرَفۡ عَنۡهُ يَوۡمَئِذٖ فَقَدۡ رَحِمَهُۥۚ
وَذَٰلِكَ ٱلۡفَوۡزُ ٱلۡمُبِينُ ١٦ وَإِن يَمۡسَسۡكَ ٱللَّهُ بِضُرّٖ فَلَا كَاشِفَ
لَهُۥٓ إِلَّا هُوَۖ وَإِن يَمۡسَسۡكَ بِخَيۡرٖ فَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٞ
١٧ وَهُوَ ٱلۡقَاهِرُ فَوۡقَ عِبَادِهِۦۚ وَهُوَ ٱلۡحَكِيمُ ٱلۡخَبِيرُ ١٨

﴿۹﴾ و اگر او (پیغمبر) را فرشته قرار می دادیم، البته او را به صورت مردی درمی آوردیم، و البته آن‌ها را دچار اشتباهی می‌کردیم که قبلا در آن (مشتبه) بودند. ﴿۱۰﴾ البته پیغمبرانی که پیش از تو هم بودند، استهزا شدند، پس مسخره کنندگان را (سزای) عذابی که به مسخره می گرفتند، احاطه کرد. ﴿۱۱﴾ بگو: در زمین بگردید باز ببینید که سر انجام (و سرنوشت) تکذیب کنندگان چه شد؟. ﴿۱۲﴾ بگو: آنچه (از مخلوقاتی) که در آسمان‌ها و در زمین است برای کیست (و در تصرف کیست)؟ بگو: همه از الله (و در تصرف الله) است، رحمت را بر خود لازم کرده است (برای کسی که مستحق رحمت باشد) همۀ شما را در روز قیامت که در آن شکی نیست جمع خواهد کرد. (امّا) آنانی که به زیان خود کار کرده اند ایمان نمی‌آرند. ﴿۱۳﴾ و تنها برای اوست هرچه در شب و روز قرار گرفته. و او شنوای داناست. ﴿١٤﴾ بگو: آیا غیر از الله را کارساز خود قرار دهم؟ در حالیکه تنها او آفرینندۀ آسمان‌ها و زمین است. و او همه (مخلوقات) را روزی می‌دهد، و کسی به او روزی نمی دهد (و اوتعالی به روزی نیازی ندارد) بگو: به من امر شده که اوّلین کسی باشم که منقاد و تسلیم اوست، و (نیز به من گفته شده که) هرگز از مشرکان مباش. ﴿١٥﴾ بگو: اگر من پروردگارم را نافرمانی کنم، از عذاب روزی بزرگ می‌ترسم. ﴿١٦﴾ در آن روز عذاب از هر کسی دور گردانده شود یقینا مورد رحمت الله واقع شده است، و این کامیابی آشکاری است. ﴿۱۷﴾ اگر الله به تو محنتی برساند، هیچ کس جز خودش برطرف کنندۀ آن نیست، و اگر به تو خیری برساند، پس او برهر چیزی تواناست. ﴿۱۸﴾ و اوست که بالای بندگان خود قرار داشته و بر آنها غالب و مسلط است، و اوست حکیم (و) آگاه.

قُلۡ أَيُّ شَيۡءٍ أَكۡبَرُ شَهَٰدَةٗۖ قُلِ ٱللَّهُۖ شَهِيدُۢ بَيۡنِي وَبَيۡنَكُمۡۚ وَأُوحِيَ إِلَيَّ هَٰذَا
ٱلۡقُرۡءَانُ لِأُنذِرَكُم بِهِۦ وَمَنۢ بَلَغَۚ أَئِنَّكُمۡ لَتَشۡهَدُونَ أَنَّ مَعَ ٱللَّهِ ءَالِهَةً
أُخۡرَىٰۚ قُل لَّآ أَشۡهَدُۚ قُلۡ إِنَّمَا هُوَ إِلَٰهٞ وَٰحِدٞ وَإِنَّنِي بَرِيٓءٞ مِّمَّا تُشۡرِكُونَ
﴿١٩﴾ ٱلَّذِينَ ءَاتَيۡنَٰهُمُ ٱلۡكِتَٰبَ يَعۡرِفُونَهُۥ كَمَا يَعۡرِفُونَ أَبۡنَآءَهُمُۘ ٱلَّذِينَ
خَسِرُوٓاْ أَنفُسَهُمۡ فَهُمۡ لَا يُؤۡمِنُونَ ﴿٢٠﴾ وَمَنۡ أَظۡلَمُ مِمَّنِ ٱفۡتَرَىٰ عَلَى
ٱللَّهِ كَذِبًا أَوۡ كَذَّبَ بِـَٔايَٰتِهِۦٓۚ إِنَّهُۥ لَا يُفۡلِحُ ٱلظَّٰلِمُونَ ﴿٢١﴾ وَيَوۡمَ نَحۡشُرُهُمۡ
جَمِيعٗا ثُمَّ نَقُولُ لِلَّذِينَ أَشۡرَكُوٓاْ أَيۡنَ شُرَكَآؤُكُمُ ٱلَّذِينَ كُنتُمۡ تَزۡعُمُونَ ﴿٢٢﴾
ثُمَّ لَمۡ تَكُن فِتۡنَتُهُمۡ إِلَّآ أَن قَالُواْ وَٱللَّهِ رَبِّنَا مَا كُنَّا مُشۡرِكِينَ ﴿٢٣﴾
ٱنظُرۡ كَيۡفَ كَذَبُواْ عَلَىٰٓ أَنفُسِهِمۡۚ وَضَلَّ عَنۡهُم مَّا كَانُواْ يَفۡتَرُونَ ﴿٢٤﴾
وَمِنۡهُم مَّن يَسۡتَمِعُ إِلَيۡكَۖ وَجَعَلۡنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمۡ أَكِنَّةً أَن يَفۡقَهُوهُ
وَفِيٓ ءَاذَانِهِمۡ وَقۡرٗاۚ وَإِن يَرَوۡاْ كُلَّ ءَايَةٖ لَّا يُؤۡمِنُواْ بِهَاۖ حَتَّىٰٓ إِذَا
جَآءُوكَ يُجَٰدِلُونَكَ يَقُولُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓاْ إِنۡ هَٰذَآ إِلَّآ أَسَٰطِيرُ
ٱلۡأَوَّلِينَ ﴿٢٥﴾ وَهُمۡ يَنۡهَوۡنَ عَنۡهُ وَيَنۡـَٔوۡنَ عَنۡهُۖ وَإِن يُهۡلِكُونَ إِلَّآ
أَنفُسَهُمۡ وَمَا يَشۡعُرُونَ ﴿٢٦﴾ وَلَوۡ تَرَىٰٓ إِذۡ وُقِفُواْ عَلَى ٱلنَّارِ فَقَالُواْ
يَٰلَيۡتَنَا نُرَدُّ وَلَا نُكَذِّبَ بِـَٔايَٰتِ رَبِّنَا وَنَكُونَ مِنَ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿٢٧﴾

﴿۱۹﴾ بگو: گواهی چه کسی بزرگ‌تر و (قابل اعتمادتر) است؟ بگو: الله میان من و شما گواه است. و (گواهی دیگر این است که) این قرآن به من وحی شده، تا شما را و هر کس را که به او (این پیام الهی) برسد بیم دهم، آیا شما گواهی می دهید که با الله معبودهای دیگری است؟ بگو: من گواهی نمی‌دهم، بگو: جز این نیست که او معبودی است یکتا، و از آنچه با او شریک می سازید بیزارم. ﴿۲۰﴾ آنانی که کتاب (آسمانی) به ایشان داده‌ایم، او (پیغمبر) را مانند فرزندان خود می‌شناسند. (البته) آنانی که به خود زیان رساندند، ایمان نمی‌آورند. ﴿۲۱﴾ وکیست ظالم‌تر از آنکه بر الله دروغ بندد؟ یا اینکه آیات او را تکذیب کند؟، یقینًا ظالمان رستگار نمی‌شوند. ﴿۲۲﴾ و روزی که همهٔ آن‌ها را جمع کنیم (معبودها و عبادت کنندگان آنها را) باز به کسانی که شرک آورده بودند می گوییم: شریک‌های شما که آن‌ها را شریک الله گمان می‌کردید؛ کجا اند؟. ﴿۲۳﴾ باز فتنهٔ آنان (جواب‌شان) جز این نیست که می گویند: قسم به الله، ای پروردگار ما، ما مشرک نبودیم. ﴿۲٤﴾ ببین، چگونه بر خود دروغ بستند و آنچه (از معبودهای که با الله شریک قرار داده و) افترا می‌کردند، از آنها گم گشت. ﴿۲۵﴾ و از آنها (مشرکان) کسانی هستند که به تو گوش می‌دهند و (لیکن) ما در دل‌های آن‌ها پرده‌ها قرار داده ایم تا آن را نفهمند و در گوش‌های آن‌ها سنگینی را گذاشته ایم (تا نشنوند)، و اگر ببینند هر معجزهٔ را (بازهم) ایمان نمی‌آورند، تا وقتی که نزد تو آیند با تو مجادله می‌کنند و می‌گویند: این (قرآن) نیست مگر افسانه‌های پیشینیان. ﴿۲٦﴾ و آن‌ها مردم را از آن (قرآن یا محمد) منع می‌کنند و خود نیز از او دور می‌شوند، و هلاک نمی‌کنند مگر خود را، ولی نمی دانند. ﴿۲۷﴾ و اگر (تو ای مخاطب) آنان را که وقتی بر کنارهٔ دوزخ بازداشته شوند، ببینی، می گویند: ای کاش بازگردانیده شویم (به دنیا) و باز آیات پروردگار خود را تکذیب نکنیم، و از مؤمنان شویم.

بَلْ بَدَا لَهُم مَّا كَانُوا۟ يُخْفُونَ مِن قَبْلُ ۖ وَلَوْ رُدُّوا۟ لَعَادُوا۟ لِمَا نُهُوا۟ عَنْهُ
وَإِنَّهُمْ لَكَٰذِبُونَ ﴿٢٨﴾ وَقَالُوٓا۟ إِنْ هِىَ إِلَّا حَيَاتُنَا ٱلدُّنْيَا وَمَا نَحْنُ
بِمَبْعُوثِينَ ﴿٢٩﴾ وَلَوْ تَرَىٰٓ إِذْ وُقِفُوا۟ عَلَىٰ رَبِّهِمْ ۚ قَالَ أَلَيْسَ هَٰذَا
بِٱلْحَقِّ ۚ قَالُوا۟ بَلَىٰ وَرَبِّنَا ۚ قَالَ فَذُوقُوا۟ ٱلْعَذَابَ بِمَا كُنتُمْ تَكْفُرُونَ
﴿٣٠﴾ قَدْ خَسِرَ ٱلَّذِينَ كَذَّبُوا۟ بِلِقَآءِ ٱللَّهِ ۖ حَتَّىٰٓ إِذَا جَآءَتْهُمُ ٱلسَّاعَةُ
بَغْتَةً قَالُوا۟ يَٰحَسْرَتَنَا عَلَىٰ مَا فَرَّطْنَا فِيهَا وَهُمْ يَحْمِلُونَ أَوْزَارَهُمْ
عَلَىٰ ظُهُورِهِمْ ۚ أَلَا سَآءَ مَا يَزِرُونَ ﴿٣١﴾ وَمَا ٱلْحَيَوٰةُ ٱلدُّنْيَآ
إِلَّا لَعِبٌ وَلَهْوٌ ۖ وَلَلدَّارُ ٱلْءَاخِرَةُ خَيْرٌ لِّلَّذِينَ يَتَّقُونَ ۗ أَفَلَا تَعْقِلُونَ
﴿٣٢﴾ قَدْ نَعْلَمُ إِنَّهُۥ لَيَحْزُنُكَ ٱلَّذِى يَقُولُونَ ۖ فَإِنَّهُمْ لَا يُكَذِّبُونَكَ
وَلَٰكِنَّ ٱلظَّٰلِمِينَ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ يَجْحَدُونَ ﴿٣٣﴾ وَلَقَدْ كُذِّبَتْ
رُسُلٌ مِّن قَبْلِكَ فَصَبَرُوا۟ عَلَىٰ مَا كُذِّبُوا۟ وَأُوذُوا۟ حَتَّىٰٓ أَتَىٰهُمْ
نَصْرُنَا ۚ وَلَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَٰتِ ٱللَّهِ ۚ وَلَقَدْ جَآءَكَ مِن نَّبَإِى۟ ٱلْمُرْسَلِينَ
﴿٣٤﴾ وَإِن كَانَ كَبُرَ عَلَيْكَ إِعْرَاضُهُمْ فَإِنِ ٱسْتَطَعْتَ أَن تَبْتَغِىَ
نَفَقًا فِى ٱلْأَرْضِ أَوْ سُلَّمًا فِى ٱلسَّمَآءِ فَتَأْتِيَهُم بِـَٔايَةٍ ۚ وَلَوْ شَآءَ
ٱللَّهُ لَجَمَعَهُمْ عَلَى ٱلْهُدَىٰ ۚ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ ٱلْجَٰهِلِينَ ﴿٣٥﴾

﴿۲۸﴾ نه، بلکه چیزی را که پیش از این می‌پوشانیدند، بر آن‌ها ظاهر شده است، و اگر (بالفرض) بازگردانیده هم شوند (به دنیا) حتما به سوی آنچه از آن منع شده بودند، برمی گردند، و یقیناً آن‌ها دروغگویند (در این سخن شان). ﴿۲۹﴾ و گفتند: (منکران آخرت که) حیاتی جز همین زندگی این دنیای ما نیست، و ما (دوباره زنده و) برانگیخته نخواهیم شد. ﴿۳۰﴾ و اگر ببینی (تو ای مخاطب) وقتی به حضور پروردگارشان بازداشته شوند، (پس) پروردگار گوید: آیا این (رستاخیز و حساب و کتاب) حق نیست؟ گویند: بلی راست است، قسم به پروردگارما. گوید: (الله) پس به سبب آنکه (در دنیا) کفر می ورزیدید، این عذاب را بچشید. ﴿۳۱﴾ یقینا آنانی که ملاقات الله را دروغ پنداشتند، (روز قیامت) زیان کار شدند. تا آن که قیامت ناگهانی بر آن‌ها بیاید (پس) گویند: ای افسوس بر ما، بر اینکه دربارهٔ (ایمان به) قیامت کوتاهی کردیم، (در حالیکه) آنها بارهای (گناهان) خود را بر پشت‌هایشان برمی دارند، آگاه شوید! چه بد است آنچه می‌بردارند. ﴿۳۲﴾ و زندگانی دنیا جز بازی و مشغولی نیست. و البته خانهٔ آخرت برای آنانی که پرهیزگاری می‌کنند، بهتر است. آیا نمی اندیشید (عقل ندارید)؟. ﴿۳۳﴾ البته می‌دانیم که آنچه آن‌ها می‌گویند تو را اندوهگین می‌کند، پس (در حقیقت) آن‌ها تو را تکذیب نمی‌کنند، و لیکن این ظالمان آیات الله را انکار می‌کنند. ﴿۳٤﴾ و البته پیغمبرانی پیش از تو نیز تکذیب شدند، ولی بر آنچه تکذیب شدند و بر اذیت‌های که دیدند، صبر کردند. تا آن که مدد ما به آنها رسید. و برای (مصداق) سخن‌های الله هیچ تغیردهندهٔ نیست، و البته (در این کتاب) از خبر پیغمبرانِ (پیشین) به تو آمده است. ﴿۳۵﴾ و اگر اعراض آن‌ها (از ایمان) بر تو گران تمام شود، پس اگر بتوانی راهی در زیر زمین بجویی، یا زینه ای (نردبانی) در آسمان بجویی، تا (از زمین یا آسمان) معجزهٔ به آن‌ها بیاوری (ولی چنین نمی توانی، پس اندوهگین مشو) و اگر الله می‌خواست البته همه را به راه راست جمع (وهدایت) می‌کرد، پس (به حکمت الله) از نادانان مباش.

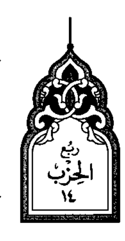
۞ إِنَّمَا يَسْتَجِيبُ ٱلَّذِينَ يَسْمَعُونَ وَٱلْمَوْتَىٰ يَبْعَثُهُمُ ٱللَّهُ ثُمَّ إِلَيْهِ
يُرْجَعُونَ ﴿٣٦﴾ وَقَالُوا۟ لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ ءَايَةٌ مِّن رَّبِّهِۦ ۚ قُلْ إِنَّ ٱللَّهَ
قَادِرٌ عَلَىٰٓ أَن يُنَزِّلَ ءَايَةً وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٧﴾ وَمَا
مِن دَآبَّةٍ فِى ٱلْأَرْضِ وَلَا طَٰٓئِرٍ يَطِيرُ بِجَنَاحَيْهِ إِلَّآ أُمَمٌ أَمْثَالُكُم ۚ
مَّا فَرَّطْنَا فِى ٱلْكِتَٰبِ مِن شَىْءٍ ۚ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّهِمْ يُحْشَرُونَ ﴿٣٨﴾
وَٱلَّذِينَ كَذَّبُوا۟ بِـَٔايَٰتِنَا صُمٌّ وَبُكْمٌ فِى ٱلظُّلُمَٰتِ ۗ مَن يَشَإِ
ٱللَّهُ يُضْلِلْهُ وَمَن يَشَأْ يَجْعَلْهُ عَلَىٰ صِرَٰطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٣٩﴾ قُلْ
أَرَءَيْتَكُمْ إِنْ أَتَىٰكُمْ عَذَابُ ٱللَّهِ أَوْ أَتَتْكُمُ ٱلسَّاعَةُ أَغَيْرَ ٱللَّهِ
تَدْعُونَ إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ﴿٤٠﴾ بَلْ إِيَّاهُ تَدْعُونَ فَيَكْشِفُ
مَا تَدْعُونَ إِلَيْهِ إِن شَآءَ وَتَنسَوْنَ مَا تُشْرِكُونَ ﴿٤١﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَآ
إِلَىٰٓ أُمَمٍ مِّن قَبْلِكَ فَأَخَذْنَٰهُم بِٱلْبَأْسَآءِ وَٱلضَّرَّآءِ لَعَلَّهُمْ
يَتَضَرَّعُونَ ﴿٤٢﴾ فَلَوْلَآ إِذْ جَآءَهُم بَأْسُنَا تَضَرَّعُوا۟ وَلَٰكِن قَسَتْ
قُلُوبُهُمْ وَزَيَّنَ لَهُمُ ٱلشَّيْطَٰنُ مَا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿٤٣﴾ فَلَمَّا
نَسُوا۟ مَا ذُكِّرُوا۟ بِهِۦ فَتَحْنَا عَلَيْهِمْ أَبْوَٰبَ كُلِّ شَىْءٍ حَتَّىٰٓ
إِذَا فَرِحُوا۟ بِمَآ أُوتُوٓا۟ أَخَذْنَٰهُم بَغْتَةً فَإِذَا هُم مُّبْلِسُونَ ﴿٤٤﴾

﴿۳٦﴾ جز این نیست که تنها آنانی دعوت تو را می‌پذیرند که (سخن حق را) می‌شنوند. و الله مردگان را (روز قیامت) زنده می‌کند، باز به سوی او بازگردانیده می شوند. ﴿۳۷﴾ و (مشرکین به طور اعتراض) گفتند: چرا معجزهٔ (به خواست آنها) از طرف پروردگارش بر او (پیغمبر) نازل نشد؟ بگو: یقینا الله قادر است بر اینکه معجزه نازل کند. و لیکن بیشتر آن‌ها (حکمت از نازل نکردن معجزهٔ فرمایشی را) نمی‌دانند. ﴿۳۸﴾ و هیچ جنبنده ای در زمین نیست، و هیچ پرنده ای که با دو بال خود می‌پرد، مگر اینکه آنها (نیز) امتهای (گوناگونی) مانند شما هستند (که از هدف آفرینش خود تجاوز نمی‌کنند). و ما در کتاب (قرآن) از بیان هیچ چیزی کوتاهی نکردیم، باز همگی به سوی پروردگارشان محشور می شوند. ﴿۳۹﴾ و آنانی که آیات (و دلائل روشن) ما را تکذیب نمودند، آن‌ها (در حقیقت) کر اند و گنگ اند و (همیشه) در تاریکی ها اند (تاریکی‌های کفر و جهل). الله هر کسی را بخواهد، گمراه می‌کند، و هر کسی را بخواهد به راه راست قرار می دهد. ﴿٤٠﴾ بگو: مرا آگاه سازید، اگر عذاب الله به شما آید، یا قیامت به شما برسد آیا (در آن وقت هم) کسی جز الله را می‌خوانید اگر (در این گمان تان) صادق هستید؟ ﴿٤١﴾ نه، بلکه (در آن وقت) فقط الله را می‌خوانید، پس اگر (الله) بخواهد آنچه را برای دفع آن دعا می‌کنید، از شما دفع می‌کند، و آنچه را که با او شریک مقرر کرده اید، (در آن وقت) فراموش می‌کنید. ﴿٤٢﴾ و البته ما به سوی امت‌های که پیش از تو بودند، پیغمبرانی فرستادیم (لیکن ایشان را تکذیب نمودند) پس آن‌ها را به سختی‌ها (در اموال) و مصیبت‌ها (در ابدان) دچار کردیم، تا تضرّع و زاری نمایند (و منقاد شوند). ﴿٤٣﴾ پس چرا وقتی که سختی و عذاب ما به ایشان آمد، زاری نکردند (و منقاد نشدند؟) و لیکن (حقیقت این است که) دل‌هایشان سخت شد. و شیطان آنچه (از اعمال زشت) را می‌کردند، در نظر شان مزین ساخت. ﴿٤٤﴾ پس وقتی آنچه را که به آن پند داده شده بودند، فراموش کردند، دروازه های هرچیز را بر آن‌ها گشودیم، تا چون به آنچه که داده شده بودند خورسند شدند؛ ناگهان آنها را گرفتیم، پس یکباره ناامید شدند.

فَقُطِعَ دَابِرُ ٱلۡقَوۡمِ ٱلَّذِينَ ظَلَمُواْۚ وَٱلۡحَمۡدُ لِلَّهِ رَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿٤٥﴾
قُلۡ أَرَءَيۡتُمۡ إِنۡ أَخَذَ ٱللَّهُ سَمۡعَكُمۡ وَأَبۡصَٰرَكُمۡ وَخَتَمَ عَلَىٰ قُلُوبِكُم
مَّنۡ إِلَٰهٌ غَيۡرُ ٱللَّهِ يَأۡتِيكُم بِهِۗ ٱنظُرۡ كَيۡفَ نُصَرِّفُ ٱلۡأٓيَٰتِ
ثُمَّ هُمۡ يَصۡدِفُونَ ﴿٤٦﴾ قُلۡ أَرَءَيۡتَكُمۡ إِنۡ أَتَىٰكُمۡ عَذَابُ ٱللَّهِ
بَغۡتَةً أَوۡ جَهۡرَةً هَلۡ يُهۡلَكُ إِلَّا ٱلۡقَوۡمُ ٱلظَّٰلِمُونَ ﴿٤٧﴾ وَمَا
نُرۡسِلُ ٱلۡمُرۡسَلِينَ إِلَّا مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَۖ فَمَنۡ ءَامَنَ وَأَصۡلَحَ
فَلَا خَوۡفٌ عَلَيۡهِمۡ وَلَا هُمۡ يَحۡزَنُونَ ﴿٤٨﴾ وَٱلَّذِينَ كَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَا
يَمَسُّهُمُ ٱلۡعَذَابُ بِمَا كَانُواْ يَفۡسُقُونَ ﴿٤٩﴾ قُل لَّآ أَقُولُ لَكُمۡ
عِندِي خَزَآئِنُ ٱللَّهِ وَلَآ أَعۡلَمُ ٱلۡغَيۡبَ وَلَآ أَقُولُ لَكُمۡ إِنِّي مَلَكٌۖ
إِنۡ أَتَّبِعُ إِلَّا مَا يُوحَىٰٓ إِلَيَّۚ قُلۡ هَلۡ يَسۡتَوِي ٱلۡأَعۡمَىٰ وَٱلۡبَصِيرُۚ
أَفَلَا تَتَفَكَّرُونَ ﴿٥٠﴾ وَأَنذِرۡ بِهِ ٱلَّذِينَ يَخَافُونَ أَن يُحۡشَرُوٓاْ إِلَىٰ
رَبِّهِمۡ لَيۡسَ لَهُم مِّن دُونِهِۦ وَلِيّٞ وَلَا شَفِيعٞ لَّعَلَّهُمۡ يَتَّقُونَ
﴿٥١﴾ وَلَا تَطۡرُدِ ٱلَّذِينَ يَدۡعُونَ رَبَّهُم بِٱلۡغَدَوٰةِ وَٱلۡعَشِيِّ يُرِيدُونَ
وَجۡهَهُۥۖ مَا عَلَيۡكَ مِنۡ حِسَابِهِم مِّن شَيۡءٖ وَمَا مِنۡ حِسَابِكَ
عَلَيۡهِم مِّن شَيۡءٖ فَتَطۡرُدَهُمۡ فَتَكُونَ مِنَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٥٢﴾

﴿٤٥﴾ لذا بنیان قوم ظالم ریشه کن شد. و تمامی ستایش مخصوص الله است که پروردگار جهانیان است. ﴿٤٦﴾ بگو: مرا آگاه سازید، اگر الله شنوائی تان را و چشمهای تان (بینائی‌تان) را بگیرد و بر دل‌های تان مهر زند، کیست معبودی به جز الله که آنها را به شما برگرداند؟ ببین که چطور آیات خود را به شیوه های مختلف بیان می‌کنیم؟ بازهم آن‌ها (از این آیات) اعراض می‌کنند. ﴿٤٧﴾ بگو: مرا آگاه سازید، اگر عذاب الله ناگهانی یا آشکارا بر شما بیاید، (پس شما چه می‌توانید کرد؟و) آیا جز قوم ظالم و ستمگار (کسی دیگر) هلاک می‌شود؟ ﴿٤٨﴾ و ما پیغمبران را نمی‌فرستیم مگر مژده‌دهنده و بیم دهنده، لذا هرکس ایمان آورد و (اعمال خود را) اصلاح کرد، پس هیچ ترسی بر آن‌ها (در روز آخرت) نخواهد بود و نه غمگین می شوند. ﴿٤٩﴾ و آنانی که آیات ما را دورغ پنداشتند، به آن‌ها عذاب (ما) به سبب اعمال فاسقانهٔ که می‌کردند، می رسد. ﴿٥٠﴾ بگو: من به شما نمی‌گویم که خزانه‌های الله نزد من است، و نه می گویم که غیب را می‌دانم، و به شما نمی‌گویم که من فرشته‌ام. من پیروی نمی‌کنم مگر آنچه را که به من وحی می‌شود، بگو: آیا بینا و نابینا (مسلمان و کافر) برابرند؟ آیا تفکر نمی‌کنید؟ ﴿٥١﴾ و به وسیلهٔ قرآن آنانی را بترسان که از محشورشدن به دربار پروردگار خود می‌ترسند، (چون) برای آنها غیر از الله هیچ کارساز و شفاعت کننده ای نیست. (بترسان آن‌ها را) تا ایشان پرهیزگاری کنند. ﴿٥٢﴾ و آنانی که پروردگار خود را صبح و شام می‌خوانند، در حالیکه خشنودی او را می‌طلبند، از خود مران. چیزی از حساب آنها بر تو نیست و چیزی از حساب تو بر آنها نیست. اگر آن‌ها را از خود برانی، پس از ظالمان خواهی بود.

وَكَذَٰلِكَ فَتَنَّا بَعۡضَهُم بِبَعۡضٖ لِّيَقُولُوٓاْ أَهَٰٓؤُلَآءِ مَنَّ ٱللَّهُ عَلَيۡهِم مِّنۢ بَيۡنِنَآۗ أَلَيۡسَ ٱللَّهُ بِأَعۡلَمَ بِٱلشَّٰكِرِينَ ﴿٥٣﴾ وَإِذَا جَآءَكَ ٱلَّذِينَ يُؤۡمِنُونَ بِـَٔايَٰتِنَا فَقُلۡ سَلَٰمٌ عَلَيۡكُمۡۖ كَتَبَ رَبُّكُمۡ عَلَىٰ نَفۡسِهِ ٱلرَّحۡمَةَ أَنَّهُۥ مَنۡ عَمِلَ مِنكُمۡ سُوٓءَۢا بِجَهَٰلَةٖ ثُمَّ تَابَ مِنۢ بَعۡدِهِۦ وَأَصۡلَحَ فَأَنَّهُۥ غَفُورٞ رَّحِيمٞ ﴿٥٤﴾ وَكَذَٰلِكَ نُفَصِّلُ ٱلۡأٓيَٰتِ وَلِتَسۡتَبِينَ سَبِيلُ ٱلۡمُجۡرِمِينَ ﴿٥٥﴾ قُلۡ إِنِّي نُهِيتُ أَنۡ أَعۡبُدَ ٱلَّذِينَ تَدۡعُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِۚ قُل لَّآ أَتَّبِعُ أَهۡوَآءَكُمۡ قَدۡ ضَلَلۡتُ إِذٗا وَمَآ أَنَا۠ مِنَ ٱلۡمُهۡتَدِينَ ﴿٥٦﴾ قُلۡ إِنِّي عَلَىٰ بَيِّنَةٖ مِّن رَّبِّي وَكَذَّبۡتُم بِهِۦۚ مَا عِندِي مَا تَسۡتَعۡجِلُونَ بِهِۦٓۚ إِنِ ٱلۡحُكۡمُ إِلَّا لِلَّهِۖ يَقُصُّ ٱلۡحَقَّۖ وَهُوَ خَيۡرُ ٱلۡفَٰصِلِينَ ﴿٥٧﴾ قُل لَّوۡ أَنَّ عِندِي مَا تَسۡتَعۡجِلُونَ بِهِۦ لَقُضِيَ ٱلۡأَمۡرُ بَيۡنِي وَبَيۡنَكُمۡۗ وَٱللَّهُ أَعۡلَمُ بِٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٥٨﴾ ۞ وَعِندَهُۥ مَفَاتِحُ ٱلۡغَيۡبِ لَا يَعۡلَمُهَآ إِلَّا هُوَۚ وَيَعۡلَمُ مَا فِي ٱلۡبَرِّ وَٱلۡبَحۡرِۚ وَمَا تَسۡقُطُ مِن وَرَقَةٍ إِلَّا يَعۡلَمُهَا وَلَا حَبَّةٖ فِي ظُلُمَٰتِ ٱلۡأَرۡضِ وَلَا رَطۡبٖ وَلَا يَابِسٍ إِلَّا فِي كِتَٰبٖ مُّبِينٖ ﴿٥٩﴾

﴿٥٣﴾ و این گونه ما بعضی از آن‌ها را (مستکبران را) به بعضی دیگر (مستضعفان) آزمودیم، تا (مستکبران) بگویند: آیا این‌ها (همان مردمی) اند که الله از میان ما بر آن‌ها منت نهاده است؟ (بلی!) آیا الله به احوال شکرگزاران دانا نیست؟. ﴿٥٤﴾ و چون آنانی که به آیات ما ایمان دارند، نزد تو بیایند، پس بگو: سلام بر شما (و اینکه) پروردگار تان بر خود رحمت را لازم گردانیده است. (به این طور که) هرکس از شما به نادانی کار بدی کند، باز بعد از آن توبه کند و (عمل خود را) اصلاح کند، پس بداند که یقینا الله آمرزندۀ مهربان است. ﴿٥٥﴾ و این طور آیات خود را با تفصیل و روشنی بیان می‌کنیم (تا بفهمند) و تا راه مجرمان آشکار گردد. ﴿٥٦﴾ بگو: من نهی شدم از این که آن کسانی را که شما به جز الله عبادت می کنید, عبادت کنم. بگو: من از هوا و خواهشات شما پیروی نمی‌کنم، در آن صورت گمراه شده باشم، و از راه‌یافتگان نباشم. ﴿٥٧﴾ بگو: البته من از طرف پروردگار خود بر حجت و برهان آشکاری قرار دارم، در حالیکه شما آن را تکذیب نموده‌اید، و آنچه (از عذاب الهی) را به شتاب از من می طلبید، در نزد من نیست. حکم (نزول عذاب یا رحمت) نیست مگر بدست الله. او بیان کنندۀ سخن حق است، و او بهترین فیصله‌کنندگان است. ﴿٥٨﴾ بگو: اگر آنچه را که با این شتاب می طلبید، نزد من می‌بود. البته کار میان من و شما فیصله می‌شد، زیرا الله (به احوال) ستمگاران داناتر است. ﴿٥٩﴾ کلیدهای غیب تنها نزد اوست. جز او کسی از غیب آگاهی ندارد. هر چه را که در خشکی و دریاست می داند. هیچ برگی از درختی نمی افتد مگر آنکه الله از آن آگاه است. و هیچ دانه ای در تاریکیهای زمین و هیچ تری و خشکی نیست مگر آینکه (تفصیل آن) در کتاب مبین درج است.

وَهُوَ ٱلَّذِي يَتَوَفَّىٰكُم بِٱلَّيۡلِ وَيَعۡلَمُ مَا جَرَحۡتُم بِٱلنَّهَارِ ثُمَّ
يَبۡعَثُكُمۡ فِيهِ لِيُقۡضَىٰٓ أَجَلٞ مُّسَمّٗىۖ ثُمَّ إِلَيۡهِ مَرۡجِعُكُمۡ ثُمَّ
يُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمۡ تَعۡمَلُونَ ٦٠ وَهُوَ ٱلۡقَاهِرُ فَوۡقَ عِبَادِهِۦۖ
وَيُرۡسِلُ عَلَيۡكُمۡ حَفَظَةً حَتَّىٰٓ إِذَا جَآءَ أَحَدَكُمُ ٱلۡمَوۡتُ تَوَفَّتۡهُ
رُسُلُنَا وَهُمۡ لَا يُفَرِّطُونَ ٦١ ثُمَّ رُدُّوٓاْ إِلَى ٱللَّهِ مَوۡلَىٰهُمُ ٱلۡحَقِّۚ
أَلَا لَهُ ٱلۡحُكۡمُ وَهُوَ أَسۡرَعُ ٱلۡحَٰسِبِينَ ٦٢ قُلۡ مَن يُنَجِّيكُم مِّن
ظُلُمَٰتِ ٱلۡبَرِّ وَٱلۡبَحۡرِ تَدۡعُونَهُۥ تَضَرُّعٗا وَخُفۡيَةٗ لَّئِنۡ أَنجَىٰنَا مِنۡ
هَٰذِهِۦ لَنَكُونَنَّ مِنَ ٱلشَّٰكِرِينَ ٦٣ قُلِ ٱللَّهُ يُنَجِّيكُم مِّنۡهَا وَمِن كُلِّ كَرۡبٖ
ثُمَّ أَنتُمۡ تُشۡرِكُونَ ٦٤ قُلۡ هُوَ ٱلۡقَادِرُ عَلَىٰٓ أَن يَبۡعَثَ عَلَيۡكُمۡ عَذَابٗا مِّن
فَوۡقِكُمۡ أَوۡ مِن تَحۡتِ أَرۡجُلِكُمۡ أَوۡ يَلۡبِسَكُمۡ شِيَعٗا وَيُذِيقَ بَعۡضَكُم
بَأۡسَ بَعۡضٍۗ ٱنظُرۡ كَيۡفَ نُصَرِّفُ ٱلۡأٓيَٰتِ لَعَلَّهُمۡ يَفۡقَهُونَ ٦٥ وَكَذَّبَ
بِهِۦ قَوۡمُكَ وَهُوَ ٱلۡحَقُّۚ قُل لَّسۡتُ عَلَيۡكُم بِوَكِيلٖ ٦٦ لِّكُلِّ نَبَإٖ
مُّسۡتَقَرّٞۚ وَسَوۡفَ تَعۡلَمُونَ ٦٧ وَإِذَا رَأَيۡتَ ٱلَّذِينَ يَخُوضُونَ فِيٓ ءَايَٰتِنَا
فَأَعۡرِضۡ عَنۡهُمۡ حَتَّىٰ يَخُوضُواْ فِي حَدِيثٍ غَيۡرِهِۦۚ وَإِمَّا يُنسِيَنَّكَ
ٱلشَّيۡطَٰنُ فَلَا تَقۡعُدۡ بَعۡدَ ٱلذِّكۡرَىٰ مَعَ ٱلۡقَوۡمِ ٱلظَّٰلِمِينَ ٦٨

﴿٦٠﴾ و او (الله) ذاتی است که شما را در شب می میراند و هر چه را در روز کسب کرده اید می داند، باز شما را در بامداد زنده می سازد، تا آن وقتی که مدت معین عمرتان به پایان رسد. باز بازگشت شما به نزد اوست. باز شما را از آنچه (در دنیا) کرده اید آگاه می کند. ﴿٦١﴾ و الله بالای بندگان خود قرار داشته و بر آنها غالب است، و برای شما نگهبانانی می فرستد، تا چون مرگ یکی از شما فرا رسد، فرستادگان ما (فرشته ها) جان او را بگیرند و در حکم ما هیچ کوتاهی نکنند. ﴿٦٢﴾ باز به سوی الله، مولای حقیقی خویش بازگردانیده شوند. بدان که حکم، حکم اوست و او سریع ترین حسابگران است. ﴿٦٣﴾ بگو کیست که شما را از تاریکی‌های بیابان و دریا نجات دهد؟ در حالیکه او را به زاری و در نهان می خوانید که اگر از این تاریکی ما را نجات دهد، حتما از شکرگزاران خواهیم بود. ﴿٦٤﴾ بگو: الله شما را از این تاریکی‌ها (بلکه) از هر مصیبتی دیگر، نجات می‌دهد. بازهم شما (به جای شکر) شرک می‌ورزید؟. ﴿٦٥﴾ بگو: او قادر بر آن است که از بالای سرتان یا از زیر پاهایتان عذابی برشما بفرستد، یا شما را به صورت گروه های مختلف باهم درگیر کند و دشمنی و عذاب بعضی از شما را به بعضی دیگر بچشاند. بنگر که آیات را چگونه با شیوه های گوناگون بیان می کنیم، باشدکه بفهمند. ﴿٦٦﴾ و قوم تو این (قرآن) را دروغ پنداشتند، در حالیکه سخن حق و راست است، بگو: من عهده دار و وکیل (ایمان آوردن و عذاب) شما نیستم. ﴿٦٧﴾ برای هر خبری وقت مقرر است، (از جمله فرود آمدن عذاب بر شما) و به زودی خواهید دانست. ﴿٦٨﴾ و چون ببینی که در آیات ما از روی تمسخر گفت و گو می کنند، پس از آنها روی بگردان تا به سخن دیگری بپردازند. و اگر شیطان تو را به فراموشی انداخت، پس بعد از یاد آمدن با آن مردم ستمکاره منشین.

وَمَا عَلَى ٱلَّذِينَ يَتَّقُونَ مِنْ حِسَابِهِم مِّن شَىْءٍ وَلَٰكِن
ذِكْرَىٰ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿٦٩﴾ وَذَرِ ٱلَّذِينَ ٱتَّخَذُوا۟ دِينَهُمْ
لَعِبًا وَلَهْوًا وَغَرَّتْهُمُ ٱلْحَيَوٰةُ ٱلدُّنْيَا ۚ وَذَكِّرْ بِهِۦٓ أَن
تُبْسَلَ نَفْسٌۢ بِمَا كَسَبَتْ لَيْسَ لَهَا مِن دُونِ ٱللَّهِ وَلِىٌّ
وَلَا شَفِيعٌ وَإِن تَعْدِلْ كُلَّ عَدْلٍ لَّا يُؤْخَذْ مِنْهَآ ۗ أُو۟لَٰٓئِكَ
ٱلَّذِينَ أُبْسِلُوا۟ بِمَا كَسَبُوا۟ ۖ لَهُمْ شَرَابٌ مِّنْ حَمِيمٍ
وَعَذَابٌ أَلِيمٌۢ بِمَا كَانُوا۟ يَكْفُرُونَ ﴿٧٠﴾ قُلْ أَنَدْعُوا۟ مِن دُونِ
ٱللَّهِ مَا لَا يَنفَعُنَا وَلَا يَضُرُّنَا وَنُرَدُّ عَلَىٰٓ أَعْقَابِنَا بَعْدَ إِذْ
هَدَىٰنَا ٱللَّهُ كَٱلَّذِى ٱسْتَهْوَتْهُ ٱلشَّيَٰطِينُ فِى ٱلْأَرْضِ
حَيْرَانَ لَهُۥٓ أَصْحَٰبٌ يَدْعُونَهُۥٓ إِلَى ٱلْهُدَى ٱئْتِنَا ۗ قُلْ إِنَّ
هُدَى ٱللَّهِ هُوَ ٱلْهُدَىٰ ۖ وَأُمِرْنَا لِنُسْلِمَ لِرَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٧١﴾ وَأَنْ
أَقِيمُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ وَٱتَّقُوهُ ۚ وَهُوَ ٱلَّذِىٓ إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٧٢﴾ وَهُوَ
ٱلَّذِى خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ بِٱلْحَقِّ ۖ وَيَوْمَ يَقُولُ كُن
فَيَكُونُ ۚ قَوْلُهُ ٱلْحَقُّ ۚ وَلَهُ ٱلْمُلْكُ يَوْمَ يُنفَخُ فِى ٱلصُّورِ ۚ
عَٰلِمُ ٱلْغَيْبِ وَٱلشَّهَٰدَةِ ۚ وَهُوَ ٱلْحَكِيمُ ٱلْخَبِيرُ ﴿٧٣﴾

﴿٦٩﴾ و پرهیزگاران به گناه آنها (کافران) بازخواست نخواهند شد. و لیکن باید آنان را پند دهند تا شاید پرهیزگار شوند. ﴿۷۰﴾ و بگذار آن کسانی را که دین خویش را به بازی و لهو گرفته اند و زندگانی دنیا فریبشان داده است. و به قرآن پندشان ده که به سزای اعمال خویش در جهنم محبوس خواهند ماند در حالیکه جز الله هیچ مددگار و شفیعی ندارند و اگر برای نجات خویش هرگونه فدیه دهند پذیرفته نخواهد شد. آنان به سبب آنچه کرده اند در جهنم محبوسند و به سزای آنکه کافر شده اند برایشان شرابی از آب جوشان و عذابی دردناک خواهد بود. ﴿۷۱﴾ بگو : آیا غیر از الله کسی را بخوانیم که نه به ما سود می رساند و نه زیان می رساند؟ و آیا پس از آنکه الله ما را هدایت کرده است، مانند آن کس که شیطان گمراهش ساخته و حیران بر روی زمین رهایش کرده، از دین بازگردیم؟ او یارانی (دلسوز) دارد که به سوی هدایت دعوتش می دهند که نزد ما بیا. بگو: هدایتی که از سوی الله باشد، هدایت واقعی است و به ما حکم شده که در برابر پروردگار جهانیان منقاد و تسلیم باشیم. ﴿۷۲﴾ و (نیز به ما حکم شده که) نماز را برپا کنید و از الله بترسید، و اوست آن ذاتی که به دربارش حشر می‌شوید. ﴿۷۳﴾ و او (الله) کسی است که آسمان‌ها، و زمین را به حق (باعدل و تدبیر محکم) آفرید، و روزی که بگوید: موجود شو، پس بی درنگ موجود می‌شود؛ سخن او حق است، و روزی که در صور دمیده شود؛ پادشاهی تنها از اوست، دانای همه چیزهای غائب و آشکار است، و اوست ذات باحکمت (و) آگاه (از هرچیزی).

۞ وَإِذْ قَالَ إِبْرَٰهِيمُ لِأَبِيهِ ءَازَرَ أَتَتَّخِذُ أَصْنَامًا ءَالِهَةً إِنِّيٓ
أَرَىٰكَ وَقَوْمَكَ فِي ضَلَٰلٖ مُّبِينٖ ﴿٧٤﴾ وَكَذَٰلِكَ نُرِيٓ إِبْرَٰهِيمَ
مَلَكُوتَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَلِيَكُونَ مِنَ ٱلْمُوقِنِينَ
﴿٧٥﴾ فَلَمَّا جَنَّ عَلَيْهِ ٱلَّيْلُ رَءَا كَوْكَبٗاۖ قَالَ هَٰذَا رَبِّيۖ فَلَمَّآ أَفَلَ
قَالَ لَآ أُحِبُّ ٱلْأٓفِلِينَ ﴿٧٦﴾ فَلَمَّا رَءَا ٱلْقَمَرَ بَازِغٗا قَالَ هَٰذَا
رَبِّيۖ فَلَمَّآ أَفَلَ قَالَ لَئِن لَّمْ يَهْدِنِي رَبِّي لَأَكُونَنَّ مِنَ ٱلْقَوْمِ
ٱلضَّآلِّينَ ﴿٧٧﴾ فَلَمَّا رَءَا ٱلشَّمْسَ بَازِغَةٗ قَالَ هَٰذَا رَبِّي هَٰذَآ
أَكْبَرُۖ فَلَمَّآ أَفَلَتْ قَالَ يَٰقَوْمِ إِنِّي بَرِيٓءٞ مِّمَّا تُشْرِكُونَ
﴿٧٨﴾ إِنِّي وَجَّهْتُ وَجْهِيَ لِلَّذِي فَطَرَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ
حَنِيفٗاۖ وَمَآ أَنَا۠ مِنَ ٱلْمُشْرِكِينَ ﴿٧٩﴾ وَحَآجَّهُۥ قَوْمُهُۥۚ قَالَ
أَتُحَٰٓجُّوٓنِّي فِي ٱللَّهِ وَقَدْ هَدَىٰنِۚ وَلَآ أَخَافُ مَا تُشْرِكُونَ بِهِۦٓ
إِلَّآ أَن يَشَآءَ رَبِّي شَيْـٔٗاۚ وَسِعَ رَبِّي كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًاۚ أَفَلَا
تَتَذَكَّرُونَ ﴿٨٠﴾ وَكَيْفَ أَخَافُ مَآ أَشْرَكْتُمْ وَلَا تَخَافُونَ
أَنَّكُمْ أَشْرَكْتُم بِٱللَّهِ مَا لَمْ يُنَزِّلْ بِهِۦ عَلَيْكُمْ سُلْطَٰنٗاۚ
فَأَيُّ ٱلْفَرِيقَيْنِ أَحَقُّ بِٱلْأَمْنِۖ إِن كُنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٨١﴾

﴿٧٤﴾ و یادآور شو چون ابراهیم به پدر خود آزر گفت: آیا بت‌ها را معبود خود قرار می‌دهی؟ یقیناً من تو و قومت را در گمراهی آشکار می‌بینم. ﴿٧٥﴾ و این گونه به ابراهیم پادشاهی عظیم آسمان‌ها و زمین را نشان دادیم تا (بفهمد و) از جملهٔ یقین‌کنندگان باشد. ﴿٧٦﴾ پس چون بر وی شب تاریک شد، او ستاره ای را دید، گفت: (به طور تعجب: آیا) این پروردگار من است؟پس چون غروب کرد، گفت: غائب‌شوندگان را دوست ندارم. ﴿٧٧﴾ باز چون ماه را طلوع‌کنان دید، گفت: (آیا) این است پروردگار من؟ پس چون ماه (نیز) غروب کرد گفت: اگر پروردگارم مرا هدایت نکند البته از مردمان گمراه می‌شوم. ﴿٧٨﴾ باز چون آفتاب را طلوع کرده دید، گفت: (آیا) این پروردگار من است؟ (چونکه) این بزرگتر است، پس چون آفتاب (هم) غروب کرد، گفت: ای قوم من، البته من از آنچه (با الله) شریک می‌سازید بیزارم. ﴿٧٩﴾ بی گمان من روی خود را به سوی کسی گردانیده ام که آسمان‌ها و زمین را آفریده است (از عدم به وجود آورده است) در حالیکه من از شرک متنفرم، و از مشرکان نیستم. ﴿٨٠﴾ و قومش با او مجادله کردند. گفت: (ابراهیم) آیا با من دربارهٔ (وحدانیت) الله مجادله می‌کنید؟ در حالیکه او مرا هدایت کرده است، و من از آنچه با او شریک می‌سازید بیمی ندارم، مگر این که پروردگارم (دربارهٔ من) چیزی بخواهد. و علم پروردگار من به هرچیزی احاطه یافته است، پس آیا یادآور نمی‌شوید و پند نمی گیرید؟ ﴿٨١﴾ و چگونه از آن چیزی که شریک (الله) ساخته اید بترسم، در حالیکه شما چیزهایی را که الله هیچ دلیلی در بارهٔ آنها نازل نکرده است می پرستید و بیمی به دل راه نمی دهید؟ (بگویید) که کدام یک از این دو گروه به ایمنی احق ترند، اگر می دانید؟

ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَلَمْ يَلْبِسُوٓاْ إِيمَـٰنَهُم بِظُلْمٍ أُوْلَـٰٓئِكَ لَهُمُ ٱلْأَمْنُ وَهُم مُّهْتَدُونَ ﴿٨٢﴾ وَتِلْكَ حُجَّتُنَآ ءَاتَيْنَـٰهَآ إِبْرَٰهِيمَ عَلَىٰ قَوْمِهِۦ ۚ نَرْفَعُ دَرَجَـٰتٍ مَّن نَّشَآءُ ۗ إِنَّ رَبَّكَ حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿٨٣﴾ وَوَهَبْنَا لَهُۥٓ إِسْحَـٰقَ وَيَعْقُوبَ ۚ كُلًّا هَدَيْنَا ۚ وَنُوحًا هَدَيْنَا مِن قَبْلُ ۖ وَمِن ذُرِّيَّتِهِۦ دَاوُۥدَ وَسُلَيْمَـٰنَ وَأَيُّوبَ وَيُوسُفَ وَمُوسَىٰ وَهَـٰرُونَ ۚ وَكَذَٰلِكَ نَجْزِى ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿٨٤﴾ وَزَكَرِيَّا وَيَحْيَىٰ وَعِيسَىٰ وَإِلْيَاسَ ۖ كُلٌّ مِّنَ ٱلصَّـٰلِحِينَ ﴿٨٥﴾ وَإِسْمَـٰعِيلَ وَٱلْيَسَعَ وَيُونُسَ وَلُوطًا ۚ وَكُلًّا فَضَّلْنَا عَلَى ٱلْعَـٰلَمِينَ ﴿٨٦﴾ وَمِنْ ءَابَآئِهِمْ وَذُرِّيَّـٰتِهِمْ وَإِخْوَٰنِهِمْ ۖ وَٱجْتَبَيْنَـٰهُمْ وَهَدَيْنَـٰهُمْ إِلَىٰ صِرَٰطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٨٧﴾ ذَٰلِكَ هُدَى ٱللَّهِ يَهْدِى بِهِۦ مَن يَشَآءُ مِنْ عِبَادِهِۦ ۚ وَلَوْ أَشْرَكُواْ لَحَبِطَ عَنْهُم مَّا كَانُواْ يَعْمَلُونَ ﴿٨٨﴾ أُوْلَـٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ ءَاتَيْنَـٰهُمُ ٱلْكِتَـٰبَ وَٱلْحُكْمَ وَٱلنُّبُوَّةَ ۚ فَإِن يَكْفُرْ بِهَا هَـٰٓؤُلَآءِ فَقَدْ وَكَّلْنَا بِهَا قَوْمًا لَّيْسُواْ بِهَا بِكَـٰفِرِينَ ﴿٨٩﴾ أُوْلَـٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ هَدَى ٱللَّهُ ۖ فَبِهُدَىٰهُمُ ٱقْتَدِهْ ۗ قُل لَّآ أَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا ۖ إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرَىٰ لِلْعَـٰلَمِينَ ﴿٩٠﴾

﴿۸۲﴾ آنانی که ایمان آورده‌اند و ایمان شان را به شرک آلوده نکرده‌اند، این گروه اند که از عذاب در امن اند و این گروه راه‌یاب‌اند. ﴿۸۳﴾ و این (نوع دلیل قطعی) حجت ماست که آن را به ابراهیم در برابر قومش دادیم، هرکه را بخواهیم به درجات بالا می بریم، یقینا پروردگار تو حکیم (و) داناست. ﴿۸٤﴾ و ما به او (ابراهیم) اسحاق و یعقوب را بخشیدیم. و هر یکی آنها را هدایت نمودیم، و نوح را (هم) پیش از آنها هدایت کرده بودیم، و از نسل او (ابراهیم) داود و سلیمان و ایوب و یوسف و موسی و هارون را (نیز هدایت کردیم) و ما اینگونه نیکوکاران را پاداش می‌دهیم. ﴿۸۵﴾ و زکریا و یحیی و عیسی و الیاس را (نیز هدایت نمودیم و) همه از صالحان بودند. ﴿۸٦﴾ و اسماعیل و یسع و یونس و لوط را (نیز هدایت نمودیم)، و همه را بر جهانیان فضیلت دادیم. ﴿۸۷﴾ و از پدرانشان و فرزندانشان و برادرانشان (بعضی را هدایت کردیم و) کسانی را برگزیدیم و به راه راست هدایت کردیم. ﴿۸۸﴾ این است هدایت الله، هر که از بندگانش را که بخواهد به آن هدایت می کند. و اگر (بالفرض) شرک ورزند البته آنچه انجام داده اند نابود می گردید. ﴿۸۹﴾ اینها کسانی اند که به آنها کتاب و فرمان (فیصله درست) و نبوت دادیم، اگر این قوم (مشرک) به آنان کفر ورزند (غمگین مباش چون ما) قوم دیگری را بر آن گمارده ایم که آن را انکار نمی کنند. ﴿۹۰﴾ آنان کسانی اند که الله آن‌ها را (به راه حق) هدایت کرد، پس (تو ای محمد) به هدایت آن‌ها اقتدا کن. و بگو: من هیچ مزدی از شما بر آن نمی طلبم، این کتاب جز اندرزی برای مردم جهان نیست.

وَمَا قَدَرُوا۟ ٱللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِۦٓ إِذْ قَالُوا۟ مَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ عَلَىٰ بَشَرٍ مِّن شَىْءٍ ۗ
قُلْ مَنْ أَنزَلَ ٱلْكِتَـٰبَ ٱلَّذِى جَآءَ بِهِۦ مُوسَىٰ نُورًا وَهُدًى
لِّلنَّاسِ ۖ تَجْعَلُونَهُۥ قَرَاطِيسَ تُبْدُونَهَا وَتُخْفُونَ كَثِيرًا ۖ وَعُلِّمْتُم
مَّا لَمْ تَعْلَمُوٓا۟ أَنتُمْ وَلَآ ءَابَآؤُكُمْ ۖ قُلِ ٱللَّهُ ۖ ثُمَّ ذَرْهُمْ فِى خَوْضِهِمْ
يَلْعَبُونَ ﴿٩١﴾ وَهَـٰذَا كِتَـٰبٌ أَنزَلْنَـٰهُ مُبَارَكٌ مُّصَدِّقُ ٱلَّذِى بَيْنَ
يَدَيْهِ وَلِتُنذِرَ أُمَّ ٱلْقُرَىٰ وَمَنْ حَوْلَهَا ۚ وَٱلَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِٱلْـَٔاخِرَةِ
يُؤْمِنُونَ بِهِۦ ۖ وَهُمْ عَلَىٰ صَلَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ ﴿٩٢﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ
ٱفْتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ كَذِبًا أَوْ قَالَ أُوحِىَ إِلَىَّ وَلَمْ يُوحَ إِلَيْهِ شَىْءٌ
وَمَن قَالَ سَأُنزِلُ مِثْلَ مَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ ۗ وَلَوْ تَرَىٰٓ إِذِ ٱلظَّـٰلِمُونَ فِى
غَمَرَاتِ ٱلْمَوْتِ وَٱلْمَلَـٰٓئِكَةُ بَاسِطُوٓا۟ أَيْدِيهِمْ أَخْرِجُوٓا۟ أَنفُسَكُمُ ۖ
ٱلْيَوْمَ تُجْزَوْنَ عَذَابَ ٱلْهُونِ بِمَا كُنتُمْ تَقُولُونَ عَلَى ٱللَّهِ غَيْرَ
ٱلْحَقِّ وَكُنتُمْ عَنْ ءَايَـٰتِهِۦ تَسْتَكْبِرُونَ ﴿٩٣﴾ وَلَقَدْ جِئْتُمُونَا
فُرَٰدَىٰ كَمَا خَلَقْنَـٰكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَتَرَكْتُم مَّا خَوَّلْنَـٰكُمْ وَرَآءَ
ظُهُورِكُمْ ۖ وَمَا نَرَىٰ مَعَكُمْ شُفَعَآءَكُمُ ٱلَّذِينَ زَعَمْتُمْ أَنَّهُمْ فِيكُمْ
شُرَكَـٰٓؤُا۟ ۚ لَقَد تَّقَطَّعَ بَيْنَكُمْ وَضَلَّ عَنكُم مَّا كُنتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٩٤﴾

﴿۹۱﴾ و (مشرکان) الله را آن چنان که لایق اوست، نشناختند. چون گفتند: الله بر هیچ انسانی چیزی نازل نکرده است، بگو: کتابی را که موسی برای نور و هدایت مردم آورد، چه کسی بر او نازل کرده بود؟ (لیکن) آن را بر ورق ها نوشتید، بخشی از آن را آشکار می سازید ولی اکثر آن را پنهان می دارید. و به شما چیزهای آموخته شد که از این پیش نه شما می دانستید و نه پدرانتان می دانستند، بگو: آن الله است (که آن را بر من نازل کرده است) باز ایشان را بگذار تا در انکار و باطل گویی خود غوطه ور باشند. ﴿۹۲﴾ و (بگو) این است کتابی مبارک؛ که نازل کرده ایم، تصدیق کننده کتابی است که پیش از آن نازل شده است. تا به وسیلۀ آن مردم ام القری (مکه) و مردم اطرافش را بترسانی. و آنانی که به روز قیامت ایمان می آورند، به آن نیز ایمان دارند. و ایشان بر نمازهای خویش محافظت دارند. ﴿۹۳﴾ و کیست ظالم‌تر از آن که بر الله دروغ بست، یا گفت: به من وحی شده است؟ در حالیکه چیزی بر او وحی نشده است، و (کیست ظالم تر از آن که) گفت: من نیز مانند آنچه که الله نازل کرده است، نازل می کنم! و اگر ببینی (تو ای مخاطب)وقتی که آن ظالمان در سختی‌های نزع گرفتار اند، و فرشتگان دست‌های خود را (به طرف آن‌ها) گشوده اند (و می گویند)که جان‌های خود را بیرون کنید، امروز شما به عذابی خوارکننده عذاب داده می شوید، و این سزا به سبب آن است که در بارۀ الله به ناحق سخن می گفتید و از آیات او تکبر (و سرکشی) می‌کردید. ﴿٩٤﴾ البته همان طور که در آغاز شما را آفریدیم، اکنون نیز نزد ما تک و تنها آمده اید، در حالیکه هر چه را که به شما داده بودیم (در دنیا) پشت سر گذاشته اید و هیچ یک از شفیعانتان را که می پنداشتید (در سرنوشت شما) شریکان الله اند، با شما نمی بینیم. البته روابط میان شما و آن‌ها از هم بریده شده و آنچه (از شریکانی که به نفع خود) می پنداشتید، از شما گم گشته است.

۞ إِنَّ ٱللَّهَ فَالِقُ ٱلْحَبِّ وَٱلنَّوَىٰ ۖ يُخْرِجُ ٱلْحَىَّ مِنَ ٱلْمَيِّتِ وَمُخْرِجُ
ٱلْمَيِّتِ مِنَ ٱلْحَىِّ ۚ ذَٰلِكُمُ ٱللَّهُ ۖ فَأَنَّىٰ تُؤْفَكُونَ ﴿٩٥﴾ فَالِقُ ٱلْإِصْبَاحِ
وَجَعَلَ ٱلَّيْلَ سَكَنًا وَٱلشَّمْسَ وَٱلْقَمَرَ حُسْبَانًا ۚ ذَٰلِكَ تَقْدِيرُ
ٱلْعَزِيزِ ٱلْعَلِيمِ ﴿٩٦﴾ وَهُوَ ٱلَّذِى جَعَلَ لَكُمُ ٱلنُّجُومَ لِتَهْتَدُوا۟
بِهَا فِى ظُلُمَٰتِ ٱلْبَرِّ وَٱلْبَحْرِ ۗ قَدْ فَصَّلْنَا ٱلْءَايَٰتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ
﴿٩٧﴾ وَهُوَ ٱلَّذِىٓ أَنشَأَكُم مِّن نَّفْسٍ وَٰحِدَةٍ فَمُسْتَقَرٌّ وَمُسْتَوْدَعٌ ۗ
قَدْ فَصَّلْنَا ٱلْءَايَٰتِ لِقَوْمٍ يَفْقَهُونَ ﴿٩٨﴾ وَهُوَ ٱلَّذِىٓ أَنزَلَ مِنَ
ٱلسَّمَآءِ مَآءً فَأَخْرَجْنَا بِهِۦ نَبَاتَ كُلِّ شَىْءٍ فَأَخْرَجْنَا مِنْهُ
خَضِرًا نُّخْرِجُ مِنْهُ حَبًّا مُّتَرَاكِبًا وَمِنَ ٱلنَّخْلِ مِن طَلْعِهَا قِنْوَانٌ
دَانِيَةٌ وَجَنَّٰتٍ مِّنْ أَعْنَابٍ وَٱلزَّيْتُونَ وَٱلرُّمَّانَ مُشْتَبِهًا وَغَيْرَ
مُتَشَٰبِهٍ ۗ ٱنظُرُوٓا۟ إِلَىٰ ثَمَرِهِۦٓ إِذَآ أَثْمَرَ وَيَنْعِهِۦٓ ۚ إِنَّ فِى ذَٰلِكُمْ
لَءَايَٰتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٩٩﴾ وَجَعَلُوا۟ لِلَّهِ شُرَكَآءَ ٱلْجِنَّ وَخَلَقَهُمْ ۖ
وَخَرَقُوا۟ لَهُۥ بَنِينَ وَبَنَٰتٍۭ بِغَيْرِ عِلْمٍ ۚ سُبْحَٰنَهُۥ وَتَعَٰلَىٰ عَمَّا يَصِفُونَ
﴿١٠٠﴾ بَدِيعُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۖ أَنَّىٰ يَكُونُ لَهُۥ وَلَدٌ وَلَمْ تَكُن لَّهُۥ
صَٰحِبَةٌ ۖ وَخَلَقَ كُلَّ شَىْءٍ ۖ وَهُوَ بِكُلِّ شَىْءٍ عَلِيمٌ ﴿١٠١﴾

﴿۹٥﴾ بی گمان الله شگافندهٔ (رویانندهٔ) دانه و خسته است، زنده را از مرده بیرون می‌آورد و بیرون‌آورندهٔ (ایجادکنندهٔ) مرده از زنده است، آن است (الله) معبود شما، پس چگونه (از حق) گردانیده می‌شوید؟. ﴿۹٦﴾ (همان الله) شگافندهٔ روشنی صبح است و شب را برای آرامش قرار داد و خورشید و ماه را برای حساب کردن اوقات. این است تقدیر پروردگار قدرتمندِ دانا. ﴿۹۷﴾ و الله آن ذاتی است که برای شما ستاره‌ها را آفرید، تا به وسیلهٔ آن در تاریکی‌های خشکی و تاریکی‌های بحر، راه‌یاب شوید. واقعا ما آیات را برای آنانی که می دانند، به تفصیل بیان کرده ایم. ﴿۹۸﴾ و الله آن ذاتی است که شما را از یک نفس آفرید، پس برای شما قرارگاه است (در دنیا) و امانت‌گاه است (در قبر) واقعا آیات (توحید) را برای قومی که می‌فهمند، به تفصیل بیان کرده ایم. ﴿۹۹﴾ و الله آن ذاتی است که از آسمان آبی فرو آورد، پس به وسیلهٔ آن آب هرگونه گیاه را بیرون آوردیم، و از آن گیاه، جوانهٔ سبزی را بیرون آوردیم که از آن جوانهٔ سبز دانه‌های به هم پیوسته را بیرون آوردیم، و از شگوفهٔ درختان خرما خوشه‌هایی است نزدیک به زمین، و نیز (رویانیدیم به آن آب) باغ‌های از درخت‌های انگور و زیتون و انار را مشابه به همدیگر و غیر مشابه به همدیگر، به میوهٔ آن درخت، چون ثمر آن ظاهر شود نگاه کنید، و (نیز) به پخته‌شدن آن، وقتی برسد (نگاه کنید). یقینا در این ها (نباتات) برای مردمی که ایمان می آورند نشانه هاست (که دلیل بر قدرت الله است). ﴿۱۰۰﴾ و (لیکن کافران به آن آیات یقین نکردند بلکه) با الله شریک‌های از جن مقرر کردند، در حالیکه (الله) آنان را (نیز) آفریده است. و برای الله پسران و دخترانی از روی نادانی خود قرار دادند، در حالیکه پاک و برتر است از آنچه (در حق اوتعالی) وصف می‌کنند. ﴿۱۰۱﴾ ایجادکنندهٔ آسمان‌ها و زمین است (از عدم محض بدون هیچ نمونه ای) چطور برای او فرزندی باشد؟ در صورتی که برای او همسری نبوده و او همه چیز را آفریده است. و او به هرچیزی داناست.

ذَٰلِكُمُ ٱللَّهُ رَبُّكُمۡۖ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَۖ خَٰلِقُ كُلِّ شَيۡءٖ فَٱعۡبُدُوهُۚ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ وَكِيلٞ ﴿١٠٢﴾ لَّا تُدۡرِكُهُ ٱلۡأَبۡصَٰرُ وَهُوَ يُدۡرِكُ ٱلۡأَبۡصَٰرَۖ وَهُوَ ٱللَّطِيفُ ٱلۡخَبِيرُ ﴿١٠٣﴾ قَدۡ جَآءَكُم بَصَآئِرُ مِن رَّبِّكُمۡۖ فَمَنۡ أَبۡصَرَ فَلِنَفۡسِهِۦۖ وَمَنۡ عَمِيَ فَعَلَيۡهَاۚ وَمَآ أَنَا۠ عَلَيۡكُم بِحَفِيظٖ ﴿١٠٤﴾ وَكَذَٰلِكَ نُصَرِّفُ ٱلۡأٓيَٰتِ وَلِيَقُولُواْ دَرَسۡتَ وَلِنُبَيِّنَهُۥ لِقَوۡمٖ يَعۡلَمُونَ ﴿١٠٥﴾ ٱتَّبِعۡ مَآ أُوحِيَ إِلَيۡكَ مِن رَّبِّكَۖ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَۖ وَأَعۡرِضۡ عَنِ ٱلۡمُشۡرِكِينَ ﴿١٠٦﴾ وَلَوۡ شَآءَ ٱللَّهُ مَآ أَشۡرَكُواْۗ وَمَا جَعَلۡنَٰكَ عَلَيۡهِمۡ حَفِيظٗاۖ وَمَآ أَنتَ عَلَيۡهِم بِوَكِيلٖ ﴿١٠٧﴾ وَلَا تَسُبُّواْ ٱلَّذِينَ يَدۡعُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ فَيَسُبُّواْ ٱللَّهَ عَدۡوَۢا بِغَيۡرِ عِلۡمٖۗ كَذَٰلِكَ زَيَّنَّا لِكُلِّ أُمَّةٍ عَمَلَهُمۡ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّهِم مَّرۡجِعُهُمۡ فَيُنَبِّئُهُم بِمَا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ﴿١٠٨﴾ وَأَقۡسَمُواْ بِٱللَّهِ جَهۡدَ أَيۡمَٰنِهِمۡ لَئِن جَآءَتۡهُمۡ ءَايَةٞ لَّيُؤۡمِنُنَّ بِهَاۚ قُلۡ إِنَّمَا ٱلۡأٓيَٰتُ عِندَ ٱللَّهِۖ وَمَا يُشۡعِرُكُمۡ أَنَّهَآ إِذَا جَآءَتۡ لَا يُؤۡمِنُونَ ﴿١٠٩﴾ وَنُقَلِّبُ أَفۡـِٔدَتَهُمۡ وَأَبۡصَٰرَهُمۡ كَمَا لَمۡ يُؤۡمِنُواْ بِهِۦٓ أَوَّلَ مَرَّةٖ وَنَذَرُهُمۡ فِي طُغۡيَٰنِهِمۡ يَعۡمَهُونَ ﴿١١٠﴾

﴿۱۰۲﴾ این است الله، مالک و متصرف شما، نیست هیچ معبودی برحق به جز او که آفرینندهٔ همه چیز است، پس تنها او را عبادت کنید، و او بر هرچیز وکیل و نگهبان است. ﴿۱۰۳﴾ چشم‌ها (ذات) او را دریافته (و دیده) نمی‌توانند و او چشم‌ها را درمی یابد، و او مهربان (و) آگاه است. ﴿۱۰٤﴾ البته دلایل بصیرت و روشنی از نزد پروردگار تان برای شما آمده است، پس هرکس به دیدهٔ بصیرت (حق را) بنگرد، پس به سود خودِ اوست، و هرکس نابینا ماند، پس به ضرر خودِ اوست. بگو: من بر شما محافظ نیستم. ﴿۱۰۵﴾ و این گونه آیات (دلائل وحدانیت) خود را به اسلوب‌های مختلف بیان می‌کنیم (تا بفهمند)، و مبادا بگویند: تو (این قرآن را از کسی) درس خوانده ای، و تا اینکه آن (دین) را برای قومی که می دانند، بیان کنیم. ﴿۱۰٦﴾ پیروی کن آنچه را که از طرف پروردگارت به تو وحی شده، هیچ معبودی برحق به جز او نیست. و از مشرکان روی بگردان. ﴿۱۰۷﴾ و اگر الله می‌خواست آنها شرک نمی‌آوردند. و تو را بر آن‌ها محافظ نگردانیده‌ایم، و تو وکیل آن‌ها نیستی (که معاملهٔ آن‌ها به تو تفویض شده باشد). ﴿۱۰۸﴾ و (ای مسلمانان) آنانی را که غیر الله را می‌خوانند دشنام ندهید. چرا که آن‌ها از روی دشمنی و جهالت الله را دشنام خواهند داد، این گونه برای هر امتی عمل آن‌ها را (در دنیا) زینت داده‌ایم. باز بازگشت آن‌ها به سوی پروردگارشان است، پس او (الله) آن‌ها را از (حقیقت)آنچه می‌کردند، آگاه خواهد ساخت. ﴿۱۰۹﴾ و (مشرکین) با سخت ترین قسم های شان به الله قسم خوردند، که اگر معجزه ای به آن‌ها بیاید حتما به آن ایمان می آورند، بگو آیات (معجزه‌ها) فقط در اختیار الله می‌باشد، و شما چه می دانید که اگر معجزهٔ هم بیاید باز (به آن) ایمان نمی‌آورند. ﴿۱۱۰﴾ و دل‌ها و دیدگان آن‌ها را برمی‌گردانیم، طوری که اولین بار به آن ایمان نیاوردند، و آن‌ها را می‌گذاریم تا در سرکشی شان سرگردان و حیران بمانند.

۞ وَلَوْ أَنَّنَا نَزَّلْنَآ إِلَيْهِمُ ٱلْمَلَٰٓئِكَةَ وَكَلَّمَهُمُ ٱلْمَوْتَىٰ وَحَشَرْنَا عَلَيْهِمْ كُلَّ شَىْءٍ قُبُلًا مَّا كَانُوا۟ لِيُؤْمِنُوٓا۟ إِلَّآ أَن يَشَآءَ ٱللَّهُ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ يَجْهَلُونَ ﴿١١١﴾ وَكَذَٰلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِىٍّ عَدُوًّا شَيَٰطِينَ ٱلْإِنسِ وَٱلْجِنِّ يُوحِى بَعْضُهُمْ إِلَىٰ بَعْضٍ زُخْرُفَ ٱلْقَوْلِ غُرُورًا ۚ وَلَوْ شَآءَ رَبُّكَ مَا فَعَلُوهُ ۖ فَذَرْهُمْ وَمَا يَفْتَرُونَ ﴿١١٢﴾ وَلِتَصْغَىٰٓ إِلَيْهِ أَفْـِٔدَةُ ٱلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِٱلْـَٔاخِرَةِ وَلِيَرْضَوْهُ وَلِيَقْتَرِفُوا۟ مَا هُم مُّقْتَرِفُونَ ﴿١١٣﴾ أَفَغَيْرَ ٱللَّهِ أَبْتَغِى حَكَمًا وَهُوَ ٱلَّذِىٓ أَنزَلَ إِلَيْكُمُ ٱلْكِتَٰبَ مُفَصَّلًا ۚ وَٱلَّذِينَ ءَاتَيْنَٰهُمُ ٱلْكِتَٰبَ يَعْلَمُونَ أَنَّهُۥ مُنَزَّلٌ مِّن رَّبِّكَ بِٱلْحَقِّ ۖ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ ٱلْمُمْتَرِينَ ﴿١١٤﴾ وَتَمَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ صِدْقًا وَعَدْلًا ۚ لَّا مُبَدِّلَ لِكَلِمَٰتِهِۦ ۚ وَهُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلْعَلِيمُ ﴿١١٥﴾ وَإِن تُطِعْ أَكْثَرَ مَن فِى ٱلْأَرْضِ يُضِلُّوكَ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ ۚ إِن يَتَّبِعُونَ إِلَّا ٱلظَّنَّ وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ ﴿١١٦﴾ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ مَن يَضِلُّ عَن سَبِيلِهِۦ ۖ وَهُوَ أَعْلَمُ بِٱلْمُهْتَدِينَ ﴿١١٧﴾ فَكُلُوا۟ مِمَّا ذُكِرَ ٱسْمُ ٱللَّهِ عَلَيْهِ إِن كُنتُم بِـَٔايَٰتِهِۦ مُؤْمِنِينَ ﴿١١٨﴾

﴿۱۱۱﴾ و اگر ما فرشته ها را بر آنها نازل می کردیم و مرده ها با ایشان سخن می گفتند و هر چیزی را یکجا نزد آنان جمع می کردیم، باز هم ایمان نمی آوردند، مگر اینکه الله بخواهد (با اجبار ایمان بیاورند). و لیکن بیشترشان جاهلند. ﴿۱۱۲﴾ و همچنین ما برای هر پیغمبری دشمنی از شیطان‌های انس و جن قرار دادیم. که بعضی از آن‌ها به بعضی دیگر دروغ‌های مزّین را (برای فریب‌دادنِ مردم) القا می کنند، و اگر پروردگارت می‌خواست این کار را نمی کردند، پس ایشان را با افترا و دروغ‌شان بگذار. ﴿۱۱۳﴾ و (سخن‌های فریبنده را به یکدیگر می‌رسانند) تا دلهای آنانی که به روز آخرت ایمان نمی‌آورند، به سوی آن (سخن‌ها) مایل شود، و تا آن را بپسندند (و به آن خوش شوند)، و تا بدست آورند آن بدی‌های را که در پی بدست آوردن آن اند. ﴿۱۱٤﴾ (بگو:) آیا (با این همه دلایل روشن) داور دیگری غیر از الله را طلب کنم؟ در حالیکه اوست که (برای حکَم‌ساختن) کتاب (قرآن) را به تفصیل به سوی شما نازل کرده است. و آنانی که (قبلاً)به آنها کتاب داده‌ایم، می‌دانند که این کتاب (قرآن) از جانب پروردگارت به حق نازل شده است. پس هیچگاه از شک‌کنندگان مباش. ﴿۱۱٥﴾ و کلام پروردگارت در راستی و عدالت به حد کمال است. هیچ تغییر دهنده ای برای کلمات او نیست. و اوست شنوای دانا. ﴿۱۱٦﴾ و اگر از اکثر افراد روی زمین اطاعت کنی، تو را از راه الله گمراه می‌کنند (چون این‌ها) جز از گمان پیروی نمی‌کنند، و جز به دروغ سخن نمی گویند. ﴿۱۱۷﴾ یقیناً پروردگار تو به کسانی که از راه او گمراه می شوند آگاه تر است. و به هدایت یافتگان (نیز) آگاه تر است. ﴿۱۱۸﴾ پس (مطابق هدایت پروردگارتان) بخورید از ذبحی که نام الله بر آن یاد شده، اگر به آیات الله ایمان دارید.

وَمَا لَكُمۡ أَلَّا تَأۡكُلُواْ مِمَّا ذُكِرَ ٱسۡمُ ٱللَّهِ عَلَيۡهِ وَقَدۡ فَصَّلَ
لَكُم مَّا حَرَّمَ عَلَيۡكُمۡ إِلَّا مَا ٱضۡطُرِرۡتُمۡ إِلَيۡهِۗ وَإِنَّ كَثِيرٗا
لَّيُضِلُّونَ بِأَهۡوَآئِهِم بِغَيۡرِ عِلۡمٍۚ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعۡلَمُ بِٱلۡمُعۡتَدِينَ
﴿١١٩﴾ وَذَرُواْ ظَٰهِرَ ٱلۡإِثۡمِ وَبَاطِنَهُۥٓۚ إِنَّ ٱلَّذِينَ يَكۡسِبُونَ ٱلۡإِثۡمَ
سَيُجۡزَوۡنَ بِمَا كَانُواْ يَقۡتَرِفُونَ ﴿١٢٠﴾ وَلَا تَأۡكُلُواْ مِمَّا لَمۡ
يُذۡكَرِ ٱسۡمُ ٱللَّهِ عَلَيۡهِ وَإِنَّهُۥ لَفِسۡقٞۗ وَإِنَّ ٱلشَّيَٰطِينَ لَيُوحُونَ
إِلَىٰٓ أَوۡلِيَآئِهِمۡ لِيُجَٰدِلُوكُمۡۖ وَإِنۡ أَطَعۡتُمُوهُمۡ إِنَّكُمۡ لَمُشۡرِكُونَ
﴿١٢١﴾ أَوَمَن كَانَ مَيۡتٗا فَأَحۡيَيۡنَٰهُ وَجَعَلۡنَا لَهُۥ نُورٗا يَمۡشِي بِهِۦ
فِي ٱلنَّاسِ كَمَن مَّثَلُهُۥ فِي ٱلظُّلُمَٰتِ لَيۡسَ بِخَارِجٖ مِّنۡهَاۚ كَذَٰلِكَ
زُيِّنَ لِلۡكَٰفِرِينَ مَا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ﴿١٢٢﴾ وَكَذَٰلِكَ جَعَلۡنَا
فِي كُلِّ قَرۡيَةٍ أَكَٰبِرَ مُجۡرِمِيهَا لِيَمۡكُرُواْ فِيهَاۖ وَمَا
يَمۡكُرُونَ إِلَّا بِأَنفُسِهِمۡ وَمَا يَشۡعُرُونَ ﴿١٢٣﴾ وَإِذَا جَآءَتۡهُمۡ
ءَايَةٞ قَالُواْ لَن نُّؤۡمِنَ حَتَّىٰ نُؤۡتَىٰ مِثۡلَ مَآ أُوتِيَ رُسُلُ ٱللَّهِۘ ٱللَّهُ
أَعۡلَمُ حَيۡثُ يَجۡعَلُ رِسَالَتَهُۥۗ سَيُصِيبُ ٱلَّذِينَ أَجۡرَمُواْ صَغَارٌ
عِندَ ٱللَّهِ وَعَذَابٞ شَدِيدُۢ بِمَا كَانُواْ يَمۡكُرُونَ ﴿١٢٤﴾

﴿۱۱۹﴾ و شما را چه شده که از آنچه نام الله بر آن برده شده است نمی‌خورید؟ در حالیکه الله چیزهایی را که بر شما حرام شده است به تفصیل بیان کرده است، مگر آنچه که (به خوردن آن) ناچار گردید. و البته بسیاری از مردم دیگران را از روی جهل و نادانی، با خواهشات خود، گمراه می‌کنند. یقیناً پروردگارت به آنانی که از حد تجاوز می کنند داناترست. ﴿۱۲۰﴾ و گناه آشکار و پنهان را ترک کنید؛ البته آنانی که مرتکب گناه می شوند، به زودی سزای اعمالی را که مرتکب شده اند، خواهند دید. ﴿۱۲۱﴾ از ذبحی که نام الله بر آن یاد نشده است مخورید چون (خوردن آن) فسق و نافرمانی است، بی گمان شیاطین به دوستان خود القا می کنند تا با شما مجادله کنند، اگر از ایشان اطاعت کنید، یقینا شما هم مشرک می شوید. ﴿۱۲۲﴾ آیا آن کس که (با جهل و شرک) مرده بود، پس ما او را (با هدایت خود)زنده ساختیم و برای او نوری (ایمانی) بخشیدیم تا به وسیلهٔ آن در میان مردم راه خود را بیابد، مانند کسی است که به تاریکی گرفتار است و راه بیرون شدن از آن را نمی داند؟ اینچنین اعمال کافران، در نظرشان مزین جلوه داده شده بود. ﴿۱۲۳﴾ و ما این چنین در هر قریهٔ (دهی) مجرمان را بزرگان شان قرار دادیم تا در آن دهات، حیله (و فساد) کنند. اما جز به ضرر خودشان حیله‌سازی نمی‌کنند و (لیکن) نمی فهمند. ﴿۱۲٤﴾ هرگاه آیه ای بر آنها نازل شد، گفتند: هرگز ما ایمان نمی آوریم تا آن که آنچه به پیغمبران الله داده شده به ما نیز داده شود. (بگو:) الله داناتر است که رسالت خود را در کجا قرار دهد. به زودی به مجرمانی که گناه می کردند، سزای آن مکر و نیرنگی که می کردند، خواری و عذابی شدید از نزد الله خواهد رسید.

فَمَن يُرِدِ ٱللَّهُ أَن يَهۡدِيَهُۥ يَشۡرَحۡ صَدۡرَهُۥ لِلۡإِسۡلَٰمِۖ وَمَن
يُرِدۡ أَن يُضِلَّهُۥ يَجۡعَلۡ صَدۡرَهُۥ ضَيِّقًا حَرَجٗا كَأَنَّمَا
يَصَّعَّدُ فِي ٱلسَّمَآءِۚ كَذَٰلِكَ يَجۡعَلُ ٱللَّهُ ٱلرِّجۡسَ عَلَى ٱلَّذِينَ
لَا يُؤۡمِنُونَ ﴿١٢٥﴾ وَهَٰذَا صِرَٰطُ رَبِّكَ مُسۡتَقِيمٗاۗ قَدۡ فَصَّلۡنَا
ٱلۡأٓيَٰتِ لِقَوۡمٖ يَذَّكَّرُونَ ﴿١٢٦﴾ ۞ لَهُمۡ دَارُ ٱلسَّلَٰمِ عِندَ

رَبِّهِمۡۖ وَهُوَ وَلِيُّهُم بِمَا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ﴿١٢٧﴾ وَيَوۡمَ يَحۡشُرُهُمۡ
جَمِيعٗا يَٰمَعۡشَرَ ٱلۡجِنِّ قَدِ ٱسۡتَكۡثَرۡتُم مِّنَ ٱلۡإِنسِۖ وَقَالَ
أَوۡلِيَآؤُهُم مِّنَ ٱلۡإِنسِ رَبَّنَا ٱسۡتَمۡتَعَ بَعۡضُنَا بِبَعۡضٖ وَبَلَغۡنَآ
أَجَلَنَا ٱلَّذِيٓ أَجَّلۡتَ لَنَاۚ قَالَ ٱلنَّارُ مَثۡوَىٰكُمۡ خَٰلِدِينَ فِيهَآ
إِلَّا مَا شَآءَ ٱللَّهُۚ إِنَّ رَبَّكَ حَكِيمٌ عَلِيمٞ ﴿١٢٨﴾ وَكَذَٰلِكَ نُوَلِّي
بَعۡضَ ٱلظَّٰلِمِينَ بَعۡضَۢا بِمَا كَانُواْ يَكۡسِبُونَ ﴿١٢٩﴾
يَٰمَعۡشَرَ ٱلۡجِنِّ وَٱلۡإِنسِ أَلَمۡ يَأۡتِكُمۡ رُسُلٞ مِّنكُمۡ
يَقُصُّونَ عَلَيۡكُمۡ ءَايَٰتِي وَيُنذِرُونَكُمۡ لِقَآءَ يَوۡمِكُمۡ
هَٰذَاۚ قَالُواْ شَهِدۡنَا عَلَىٰٓ أَنفُسِنَاۖ وَغَرَّتۡهُمُ ٱلۡحَيَوٰةُ ٱلدُّنۡيَا
وَشَهِدُواْ عَلَىٰٓ أَنفُسِهِمۡ أَنَّهُمۡ كَانُواْ كَٰفِرِينَ ﴿١٣٠﴾

﴿۱۲۵﴾ پس الله هر که را بخواهد هدایت کند، سینهٔ او را برای پذیرش اسلام می‌گشاید. و هر که را بخواهد گمراه کند، پس سینهٔ او را (از پذیرفتن اسلام) تنگ می‌کند، گویا که به آسمان بالا می‌رود، این گونه الله به آنهایی که ایمان نمی آورند، پلیدی را قرار می دهد. ﴿۱۲٦﴾ و این است راه راستِ پروردگارت، البته ما آیات (خود) را برای قومی که عبرت می گیرند، به تفصیل بیان کرده‌ایم. ﴿۱۲۷﴾ برای آنها در نزد پروردگارشان، خانهٔ سلامتی و آرامش است. و او دوست و کارساز شان است به سبب کارهایی که می کردند. ﴿۱۲۸﴾ و روزی که الله همهٔ آنها را یکجا جمع کند (و بگوید:) ای گروه جن! از انسان‌ها پیروان زیادی گرفتید. و دوستان آنها از انسان‌ها گویند: ای پروردگارما! بعضی ما از بعضی دیگر استفاده کرد، و به میعادی که برای ما مقرر کرده بودی، رسیدیم، (الله در جواب شان) گوید: آتش دوزخ جایگاه شماست همیشه در آن هستید، مگر چیزی را الله بخواهد، بی گمان پروردگار تو باحکمت (و) داناست. ﴿۱۲۹﴾ و این چنین بعضی ظالمان را بر بعضی دیگر به سبب آنچه می‌کردند، مسلّط می‌کنیم. ﴿۱۳۰﴾ ای گروه جن و انس! آیا از میان شما پیغمبرانی برای شما نیامدند که آیات و احکام مرا بر شما بیان می‌کردند، و شما را از ملاقات این روزتان می‌ترسانیدند؟ گویند: بر خود اعتراف کردیم. و زندگانی دنیا آنها را فریب داده بود، و بر خود گواهی دادند که کافر بودند.

ذَٰلِكَ أَن لَّمْ يَكُن رَّبُّكَ مُهْلِكَ ٱلْقُرَىٰ بِظُلْمٍ وَأَهْلُهَا
غَٰفِلُونَ ﴿١٣١﴾ وَلِكُلٍّ دَرَجَٰتٌ مِّمَّا عَمِلُوا۟ ۚ وَمَا رَبُّكَ
بِغَٰفِلٍ عَمَّا يَعْمَلُونَ ﴿١٣٢﴾ وَرَبُّكَ ٱلْغَنِىُّ ذُو ٱلرَّحْمَةِ ۚ
إِن يَشَأْ يُذْهِبْكُمْ وَيَسْتَخْلِفْ مِنۢ بَعْدِكُم مَّا
يَشَآءُ كَمَآ أَنشَأَكُم مِّن ذُرِّيَّةِ قَوْمٍ ءَاخَرِينَ ﴿١٣٣﴾
إِنَّ مَا تُوعَدُونَ لَءَاتٍ ۖ وَمَآ أَنتُم بِمُعْجِزِينَ ﴿١٣٤﴾ قُلْ يَٰقَوْمِ
ٱعْمَلُوا۟ عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ إِنِّى عَامِلٌ ۖ فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ
مَن تَكُونُ لَهُۥ عَٰقِبَةُ ٱلدَّارِ ۗ إِنَّهُۥ لَا يُفْلِحُ ٱلظَّٰلِمُونَ ﴿١٣٥﴾
وَجَعَلُوا۟ لِلَّهِ مِمَّا ذَرَأَ مِنَ ٱلْحَرْثِ وَٱلْأَنْعَٰمِ نَصِيبًا
فَقَالُوا۟ هَٰذَا لِلَّهِ بِزَعْمِهِمْ وَهَٰذَا لِشُرَكَآئِنَا ۖ فَمَا كَانَ
لِشُرَكَآئِهِمْ فَلَا يَصِلُ إِلَى ٱللَّهِ ۖ وَمَا كَانَ لِلَّهِ فَهُوَ
يَصِلُ إِلَىٰ شُرَكَآئِهِمْ ۗ سَآءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿١٣٦﴾ وَكَذَٰلِكَ
زَيَّنَ لِكَثِيرٍ مِّنَ ٱلْمُشْرِكِينَ قَتْلَ أَوْلَٰدِهِمْ
شُرَكَآؤُهُمْ لِيُرْدُوهُمْ وَلِيَلْبِسُوا۟ عَلَيْهِمْ دِينَهُمْ ۖ
وَلَوْ شَآءَ ٱللَّهُ مَا فَعَلُوهُ ۖ فَذَرْهُمْ وَمَا يَفْتَرُونَ ﴿١٣٧﴾

﴿۱۳۱﴾ این (فرستادن پیغمبران) به سبب آن است که هرگز پروردگار تو هلاک‌کنندۀ قریه‌ها از روی ظلم نیست، در حالیکه اهل آن (از احکام الله) غافل و بی‌خبر باشند. ﴿۱۳۲﴾ و برای هر یک مطابق کردارشان مراتبی است، و پروردگار تو از آنچه می‌کنند، بی‌خبر نیست. ﴿۱۳۳﴾ و پروردگار تو بی‌نیاز و صاحب رحمت است. اگر بخواهد شما را می‌برد (هلاک می‌کند) و بعد از شما هر کسی را بخواهد جایگزین می کند، همان طوری که شما را از نسل قوم دیگر آفرید (و جایگرین آن‌ها ساخت). ﴿۱۳٤﴾ یقینا آنچه وعده داده می‌شوید آمدنی است. و شما نمی توانید (الله را) ناتوان سازید. ﴿۱۳۵﴾ بگو: ای قوم من، به جایگاه و منزلت خویش عمل کنید، که من هم (بر اساس جایگاه و منزلت خود) عمل می کنم، پس به زودی خواهید دانست که سرانجام سرای آخرت از که خواهد بود. یقیناً ظالمان کامیاب نمی شوند. ﴿۱۳٦﴾ و برای الله از کشت ها و چارپایانی که آفریده است نصیبی مقرر کردند (در حالیکه همه از الله است) و (به گمان باطل خود) گفتند: که این قسمت برای الله است و این قسمت برای بتان ماست. پس آنچه سهم بتانشان بود به الله نمی رسید؛ ولی هر آنچه سهم الله بود به بتانشان می رسید. چه بد قضاوت (و داوری) می کنند. ﴿۱۳۷﴾ و این چنین برای بسیاری از مشرکان، شیاطین شان کشتن فرزندانشان را زیبا جلوه دادند، تا هلاکشان کنند و دینشان را بر آنان مشتبه گردانند، و اگر الله می‌خواست آنها چنین نمی‌کردند. پس آنان را با دروغهایی که می‌بافند بگذار.

وَقَالُواْ هَٰذِهِۦٓ أَنۡعَٰمٞ وَحَرۡثٌ حِجۡرٞ لَّا يَطۡعَمُهَآ إِلَّا مَن نَّشَآءُ
بِزَعۡمِهِمۡ وَأَنۡعَٰمٌ حُرِّمَتۡ ظُهُورُهَا وَأَنۡعَٰمٞ لَّا يَذۡكُرُونَ
ٱسۡمَ ٱللَّهِ عَلَيۡهَا ٱفۡتِرَآءً عَلَيۡهِۚ سَيَجۡزِيهِم بِمَا كَانُواْ
يَفۡتَرُونَ ﴿١٣٨﴾ وَقَالُواْ مَا فِي بُطُونِ هَٰذِهِ ٱلۡأَنۡعَٰمِ خَالِصَةٞ
لِّذُكُورِنَا وَمُحَرَّمٌ عَلَىٰٓ أَزۡوَٰجِنَاۖ وَإِن يَكُن مَّيۡتَةٗ
فَهُمۡ فِيهِ شُرَكَآءُۚ سَيَجۡزِيهِمۡ وَصۡفَهُمۡۚ إِنَّهُۥ حَكِيمٌ
عَلِيمٞ ﴿١٣٩﴾ قَدۡ خَسِرَ ٱلَّذِينَ قَتَلُوٓاْ أَوۡلَٰدَهُمۡ سَفَهَۢا بِغَيۡرِ
عِلۡمٖ وَحَرَّمُواْ مَا رَزَقَهُمُ ٱللَّهُ ٱفۡتِرَآءً عَلَى ٱللَّهِۚ قَدۡ ضَلُّواْ
وَمَا كَانُواْ مُهۡتَدِينَ ﴿١٤٠﴾ ۞ وَهُوَ ٱلَّذِيٓ أَنشَأَ جَنَّٰتٖ
مَّعۡرُوشَٰتٖ وَغَيۡرَ مَعۡرُوشَٰتٖ وَٱلنَّخۡلَ وَٱلزَّرۡعَ مُخۡتَلِفًا
أُكُلُهُۥ وَٱلزَّيۡتُونَ وَٱلرُّمَّانَ مُتَشَٰبِهٗا وَغَيۡرَ مُتَشَٰبِهٖۚ
كُلُواْ مِن ثَمَرِهِۦٓ إِذَآ أَثۡمَرَ وَءَاتُواْ حَقَّهُۥ يَوۡمَ حَصَادِهِۦۖ
وَلَا تُسۡرِفُوٓاْۚ إِنَّهُۥ لَا يُحِبُّ ٱلۡمُسۡرِفِينَ ﴿١٤١﴾ وَمِنَ ٱلۡأَنۡعَٰمِ
حَمُولَةٗ وَفَرۡشٗاۚ كُلُواْ مِمَّا رَزَقَكُمُ ٱللَّهُ وَلَا تَتَّبِعُواْ
خُطُوَٰتِ ٱلشَّيۡطَٰنِۚ إِنَّهُۥ لَكُمۡ عَدُوّٞ مُّبِينٞ ﴿١٤٢﴾

﴿۱۳۸﴾ و (به گمان فاسد خود) گفتند: اینها چهارپایان و کشتزار (های) ممنوع است، که جز کسی که ما می‌خواهیم نباید از آن بخورد، و چهارپایانی است که (سوار شدن بر) پشت آنها حرام شده است. و چهارپایانی (داشتند) که وقت ذبح نام الله را بر آن ذکر نمی‌کردند. (این احکام را) بر الله به دروغ نسبت دادند، (و الله) به زودی ایشان را به خاطر آنچه افترا می کردند، سزا خواهد داد. ﴿۱۳۹﴾ و گفتند: هر آنچه در شکم این چهارپایان است برای مردان ما حلال و برای زن های ما حرام است، و اگر مردار باشد (مرده به دنیا آمده باشد) زن و مرد در آن شریک می باشند، الله به سبب این گفتار آنها را سزا خواهد داد. چون او حکیم (و) داناست. ﴿۱٤۰﴾ البته خساره مند شد کسانی که اولاد خود را به نادانی کشتند، و چیزی را که الله به ایشان روزی داده بود با دروغ بستن بر الله حرام کردند، به‌راستی که گمراه شدند، و هدایت یافته نبودند. ﴿۱٤۱﴾ و (الله) اوست که باغهایی آفرید، که برخی درختان آن برداشته شده بر پایه ها است و برخی هم غیر برداشته شده بر پایه ها است، و درخت خرما و کشتزار، با طعمهای گوناگون، و زیتون و انار، (در شکل) مشابه به یکدیگر، و (در مزه و لذت) مشابهت ندارند. چون میوه دهند و (میوهٔ آن) پخته شود پس از آنها بخورید. و در روز درو حق آن را (عشر آن را) نیز بپردازید. و اسراف مکنید چون که الله اسرافکاران را دوست ندارد. ﴿۱٤۲﴾ و نیز (آفرید)، چهارپایانی که بار می برند و بعضی که از پشم و موی آن فرش ساخته می‌شود (و یا حیوانی که مانند فرش در زمین خوابانیده و ذبح می‌شوند) از هرچه الله به شما روزی داده است بخورید و از قدم های شیطان پیروی مکنید، چون او دشمن آشکار شماست.

ثَمَٰنِيَةَ أَزۡوَٰجٖۖ مِّنَ ٱلضَّأۡنِ ٱثۡنَيۡنِ وَمِنَ ٱلۡمَعۡزِ ٱثۡنَيۡنِۗ
قُلۡ ءَآلذَّكَرَيۡنِ حَرَّمَ أَمِ ٱلۡأُنثَيَيۡنِ أَمَّا ٱشۡتَمَلَتۡ عَلَيۡهِ
أَرۡحَامُ ٱلۡأُنثَيَيۡنِۖ نَبِّـُٔونِي بِعِلۡمٍ إِن كُنتُمۡ صَٰدِقِينَ ١٤٣
وَمِنَ ٱلۡإِبِلِ ٱثۡنَيۡنِ وَمِنَ ٱلۡبَقَرِ ٱثۡنَيۡنِۗ قُلۡ ءَآلذَّكَرَيۡنِ
حَرَّمَ أَمِ ٱلۡأُنثَيَيۡنِ أَمَّا ٱشۡتَمَلَتۡ عَلَيۡهِ أَرۡحَامُ ٱلۡأُنثَيَيۡنِۖ
أَمۡ كُنتُمۡ شُهَدَآءَ إِذۡ وَصَّىٰكُمُ ٱللَّهُ بِهَٰذَاۚ فَمَنۡ
أَظۡلَمُ مِمَّنِ ٱفۡتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ كَذِبٗا لِّيُضِلَّ ٱلنَّاسَ بِغَيۡرِ
عِلۡمٍۚ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَهۡدِي ٱلۡقَوۡمَ ٱلظَّٰلِمِينَ ١٤٤ قُل لَّآ أَجِدُ
فِي مَآ أُوحِيَ إِلَيَّ مُحَرَّمًا عَلَىٰ طَاعِمٖ يَطۡعَمُهُۥٓ إِلَّآ أَن يَكُونَ
مَيۡتَةً أَوۡ دَمٗا مَّسۡفُوحًا أَوۡ لَحۡمَ خِنزِيرٖ فَإِنَّهُۥ رِجۡسٌ أَوۡ
فِسۡقًا أُهِلَّ لِغَيۡرِ ٱللَّهِ بِهِۦۚ فَمَنِ ٱضۡطُرَّ غَيۡرَ بَاغٖ وَلَا عَادٖ
فَإِنَّ رَبَّكَ غَفُورٞ رَّحِيمٞ ١٤٥ وَعَلَى ٱلَّذِينَ هَادُواْ حَرَّمۡنَا
كُلَّ ذِي ظُفُرٖۖ وَمِنَ ٱلۡبَقَرِ وَٱلۡغَنَمِ حَرَّمۡنَا عَلَيۡهِمۡ
شُحُومَهُمَآ إِلَّا مَا حَمَلَتۡ ظُهُورُهُمَآ أَوِ ٱلۡحَوَايَآ أَوۡ مَا ٱخۡتَلَطَ
بِعَظۡمٖۚ ذَٰلِكَ جَزَيۡنَٰهُم بِبَغۡيِهِمۡۖ وَإِنَّا لَصَٰدِقُونَ ١٤٦

﴿١٤٣﴾ (الله برای شما حلال کرده است) هشت جفت، از گوسفند، نر و ماده و از بز، نر و ماده. بگو: آیا، آن دو نر را حرام کرده است یا آن دو ماده را؟ یا آنچه را در شکم ماده ها است؟ با علم یقینی و دانش به من خبر دهید اگر (در دعوای تان) صادق هستید. ﴿١٤٤﴾ و (الله آفرید) از شتر نر و ماده و از گاو نر و ماده، بگو: آیا آن دو نر را حرام کرده است یا آن دو ماده را یا آنچه را که در شکم ماده ها است؟ آیا شما حاضر بودید وقتی که الله شما را به این کار امر کرد؟ پس کیست ظالم‌تر از کسی که بر الله افترا کند تا بدون علم مردم را گمراه سازد؟ یقینا الله قوم ظالم را هدایت نمی‌کند. ﴿١٤٥﴾ بگو: در میان آنچه بر من وحی شده است چیزی را که خوردن آن حرام باشد، نمی یابم، جز مردار یا خون ریخته یا گوشت خوک که همۀ اینها ناپاک‌اند، یا حیوانی که (در وقت ذبح) نام غیر الله بر آن برده شده باشد. پس هرکس ناچار به خوردن (این محرمات) گردد بی آنکه سرکشی کند و از حد بگذرد، پس بداند که پروردگارت آمرزنده (و) مهربان است. ﴿١٤٦﴾ و بر یهود هر حیوان ناخن‌دار را حرام کردیم و از گاو و گوسفند، چربی آن دو را، بر آن‌ها حرام کردیم مگر آن چربی که بر پشت آن دو، یا بر روده‌ها باشد، یا (آن چربی که) به استخوانها چسپیده باشد. این (تحریم) به سزای سرکشی شان (از دین) بود و یقینا ما صادق‌ایم.

فَإِن كَذَّبُوكَ فَقُل رَّبُّكُمْ ذُو رَحْمَةٍ وَٰسِعَةٍ وَلَا يُرَدُّ
بَأْسُهُۥ عَنِ ٱلْقَوْمِ ٱلْمُجْرِمِينَ ﴿١٤٧﴾ سَيَقُولُ ٱلَّذِينَ أَشْرَكُوا۟
لَوْ شَآءَ ٱللَّهُ مَآ أَشْرَكْنَا وَلَآ ءَابَآؤُنَا وَلَا حَرَّمْنَا مِن شَىْءٍ ۚ
كَذَٰلِكَ كَذَّبَ ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ حَتَّىٰ ذَاقُوا۟ بَأْسَنَا ۗ
قُلْ هَلْ عِندَكُم مِّنْ عِلْمٍ فَتُخْرِجُوهُ لَنَآ ۖ إِن تَتَّبِعُونَ إِلَّا
ٱلظَّنَّ وَإِنْ أَنتُمْ إِلَّا تَخْرُصُونَ ﴿١٤٨﴾ قُلْ فَلِلَّهِ ٱلْحُجَّةُ ٱلْبَٰلِغَةُ ۖ
فَلَوْ شَآءَ لَهَدَىٰكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿١٤٩﴾ قُلْ هَلُمَّ شُهَدَآءَكُمُ
ٱلَّذِينَ يَشْهَدُونَ أَنَّ ٱللَّهَ حَرَّمَ هَٰذَا ۖ فَإِن شَهِدُوا۟ فَلَا تَشْهَدْ
مَعَهُمْ ۚ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَآءَ ٱلَّذِينَ كَذَّبُوا۟ بِـَٔايَٰتِنَا وَٱلَّذِينَ
لَا يُؤْمِنُونَ بِٱلْءَاخِرَةِ وَهُم بِرَبِّهِمْ يَعْدِلُونَ ﴿١٥٠﴾ ۞ قُلْ
تَعَالَوْا۟ أَتْلُ مَا حَرَّمَ رَبُّكُمْ عَلَيْكُمْ ۖ أَلَّا تُشْرِكُوا۟
بِهِۦ شَيْـًٔا ۖ وَبِٱلْوَٰلِدَيْنِ إِحْسَٰنًا ۖ وَلَا تَقْتُلُوٓا۟ أَوْلَٰدَكُم
مِّنْ إِمْلَٰقٍ ۖ نَّحْنُ نَرْزُقُكُمْ وَإِيَّاهُمْ ۖ وَلَا تَقْرَبُوا۟ ٱلْفَوَٰحِشَ
مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ ۖ وَلَا تَقْتُلُوا۟ ٱلنَّفْسَ ٱلَّتِى حَرَّمَ ٱللَّهُ
إِلَّا بِٱلْحَقِّ ۚ ذَٰلِكُمْ وَصَّىٰكُم بِهِۦ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿١٥١﴾

﴿١٤٧﴾ پس اگر تو را تکذیب کنند، پس بگو: (شما خورسند مشوید) چون پروردگار شما دارای رحمت گشاده است (لذا در عذاب شما تعجیل نمی‌کند ورنه) عذاب او از گروه مجرمان رد نمی‌شود. ﴿١٤٨﴾ مشرکان (در بر حق بودنِ خود) خواهند گفت: اگر الله می‌خواست ما و پدران ما شرک نمی‌آوردیم و نه بر خود چیزی را حرام می‌کردیم، آنانی که پیش از ایشان بودند نیز همچنین (پیغامبران را) تکذیب کردند تا آن که عذاب ما را چشیدند. بگو: آیا نزد شما علمی (دلیلی قطعی) هست (بر این دعوی‌تان) تا آن را برای ما آشکار کنید؟ (بلکه) شما از گمان پیروی می‌کنید، و دروغگویانی بیش نیستید. ﴿١٤٩﴾ بگو: دلیل محکم و رسا خاص برای الله است، اگر می خواست همه شما را یکجا هدایت می کرد. ﴿١٥٠﴾ بگو: شاهدان خود را که گواهی دهند به این که الله اینها را حرام کرده است بیاورید؟ پس اگر گواهی دادند پس توبا آنها گواهی مده (یعنی گواهی آن‌ها را قبول مکن) و از خواهشات آنانی که آیات ما را تکذیب کرده‌اند، و آنانی را که به روز قیامت ایمان ندارند پیروی مکن، و آن‌ها با پروردگار خود همتا قرار می‌دهند. ﴿١٥١﴾ بگو: بیایید تا آنچه را که پروردگارتان بر شما حرام کرده است، برایتان تلاوت کنم اینکه به الله شریک قرار مدهید و به پدر و مادر نیکی کنید و از بیم فقر و تنگدستی اولاد خود را مکشید ما به شما و ایشان روزی می دهیم و به کارهای زشت (بی حیایی) چه ظاهر باشد و چه پوشیده نزدیک مشوید. و کسی را که الله کشتن او را حرام کرده است مگر به حق مکشید. این چیزهایی است که شما را به (ترک) آن سفارش می کند، تا درک کنید و دریابید.

وَلَا تَقْرَبُوا۟ مَالَ ٱلْيَتِيمِ إِلَّا بِٱلَّتِى هِىَ أَحْسَنُ حَتَّىٰ يَبْلُغَ أَشُدَّهُۥ ۖ
وَأَوْفُوا۟ ٱلْكَيْلَ وَٱلْمِيزَانَ بِٱلْقِسْطِ ۖ لَا نُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا
وُسْعَهَا ۖ وَإِذَا قُلْتُمْ فَٱعْدِلُوا۟ وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ ۖ وَبِعَهْدِ
ٱللَّهِ أَوْفُوا۟ ۚ ذَٰلِكُمْ وَصَّىٰكُم بِهِۦ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿١٥٢﴾
وَأَنَّ هَٰذَا صِرَٰطِى مُسْتَقِيمًا فَٱتَّبِعُوهُ ۖ وَلَا تَتَّبِعُوا۟ ٱلسُّبُلَ
فَتَفَرَّقَ بِكُمْ عَن سَبِيلِهِۦ ۚ ذَٰلِكُمْ وَصَّىٰكُم بِهِۦ لَعَلَّكُمْ
تَتَّقُونَ ﴿١٥٣﴾ ثُمَّ ءَاتَيْنَا مُوسَى ٱلْكِتَٰبَ تَمَامًا عَلَى ٱلَّذِىٓ
أَحْسَنَ وَتَفْصِيلًا لِّكُلِّ شَىْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً لَّعَلَّهُم بِلِقَآءِ
رَبِّهِمْ يُؤْمِنُونَ ﴿١٥٤﴾ وَهَٰذَا كِتَٰبٌ أَنزَلْنَٰهُ مُبَارَكٌ فَٱتَّبِعُوهُ
وَٱتَّقُوا۟ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿١٥٥﴾ أَن تَقُولُوٓا۟ إِنَّمَآ أُنزِلَ ٱلْكِتَٰبُ
عَلَىٰ طَآئِفَتَيْنِ مِن قَبْلِنَا وَإِن كُنَّا عَن دِرَاسَتِهِمْ لَغَٰفِلِينَ
﴿١٥٦﴾ أَوْ تَقُولُوا۟ لَوْ أَنَّآ أُنزِلَ عَلَيْنَا ٱلْكِتَٰبُ لَكُنَّآ أَهْدَىٰ
مِنْهُمْ ۚ فَقَدْ جَآءَكُم بَيِّنَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ ۚ
فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّن كَذَّبَ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ وَصَدَفَ عَنْهَا ۗ سَنَجْزِى ٱلَّذِينَ
يَصْدِفُونَ عَنْ ءَايَٰتِنَا سُوٓءَ ٱلْعَذَابِ بِمَا كَانُوا۟ يَصْدِفُونَ ﴿١٥٧﴾

﴿۱۵۲﴾ و به مال یتیم نزدیک مشوید مگر به طریقهٔ نیک (و مشروع) تا اینکه به سن رشد (جوانی و بلوغ) برسد. و پیمانه و ترازو را به عدل و انصاف مراعات کنید، هیچکس را مکلف نمی‌سازیم مگر به قدر طاقت و توان او. و هرگاه سخن گفتید پس انصاف (را مراعات) کنید، و اگرچه (کسی که دربارهٔ او سخن می‌گوید) خویشاوند شما باشد. و به عهد الله وفا کنید، این ها اموری است که (الله) شما را به آن سفارش کرده است، تا عبرت گیرید. ﴿۱۵۳﴾ و (بگو) این است راه راست من، پس از آن پیروی کنید و از راههای دیگر پیروی مکنید، که شما را از راه (مستقیم)پراگنده می سازد. این است آنچه (الله) شما را به آن سفارش می کند، تا پرهیزگار شوید. ﴿۱٥٤﴾ باز به موسی کتاب (تورات) دادیم تا نعمت را بر کسی که نیکی کرده است تمام کنیم، و تفصیل‌کننده هر چیزی باشد و نیز راهنمایی و رحمت برای مردم باشد. به این امید که (بنی اسرائیل) به ملاقات پروردگارشان ایمان بیاورند. ﴿۱۵۵﴾ و این (قرآن نیز) کتابی است که بابرکت آن را نازل کرده‌ایم، پس آن را پیروی کنید، و تقوی پیشه کنید. تا مستحق رحمت (الله) گردید. ﴿۱٥٦﴾ تا نگویید که کتاب تنها بر دو گروهی پیش از ما نازل شده است، و در حالیکه ما از آموختن آنها غافل بوده ایم. ﴿۱۵۷﴾ یا تا نگویید که اگر بر ما هم کتاب نازل می شد، بهتر از آنان راه یافته تر می بودیم. بدون شک بر شما هم از جانب پروردگارتان دلیل روشن و هدایت و رحمت آمده است. پس کیست ظالم‌تر از آن کس که آیات الله را تکذیب کند و از آن روی بگرداند؟ به زودی کسانی را که از آیات ما روی می گردانند، به سبب این اعراضشان به عذابی سخت سزا خواهیم داد.

هَلۡ يَنظُرُونَ إِلَّآ أَن تَأۡتِيَهُمُ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ أَوۡ يَأۡتِيَ رَبُّكَ أَوۡ يَأۡتِيَ بَعۡضُ
ءَايَٰتِ رَبِّكَۗ يَوۡمَ يَأۡتِي بَعۡضُ ءَايَٰتِ رَبِّكَ لَا يَنفَعُ نَفۡسًا إِيمَٰنُهَا
لَمۡ تَكُنۡ ءَامَنَتۡ مِن قَبۡلُ أَوۡ كَسَبَتۡ فِيٓ إِيمَٰنِهَا خَيۡرٗاۗ قُلِ ٱنتَظِرُوٓاْ
إِنَّا مُنتَظِرُونَ ﴿١٥٨﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ فَرَّقُواْ دِينَهُمۡ وَكَانُواْ شِيَعٗا لَّسۡتَ
مِنۡهُمۡ فِي شَيۡءٍۚ إِنَّمَآ أَمۡرُهُمۡ إِلَى ٱللَّهِ ثُمَّ يُنَبِّئُهُم بِمَا كَانُواْ يَفۡعَلُونَ
﴿١٥٩﴾ مَن جَآءَ بِٱلۡحَسَنَةِ فَلَهُۥ عَشۡرُ أَمۡثَالِهَاۖ وَمَن جَآءَ بِٱلسَّيِّئَةِ
فَلَا يُجۡزَىٰٓ إِلَّا مِثۡلَهَا وَهُمۡ لَا يُظۡلَمُونَ ﴿١٦٠﴾ قُلۡ إِنَّنِي هَدَىٰنِي رَبِّيٓ
إِلَىٰ صِرَٰطٖ مُّسۡتَقِيمٖ دِينٗا قِيَمٗا مِّلَّةَ إِبۡرَٰهِيمَ حَنِيفٗاۚ وَمَا كَانَ
مِنَ ٱلۡمُشۡرِكِينَ ﴿١٦١﴾ قُلۡ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحۡيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ
رَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿١٦٢﴾ لَا شَرِيكَ لَهُۥۖ وَبِذَٰلِكَ أُمِرۡتُ وَأَنَا۠ أَوَّلُ ٱلۡمُسۡلِمِينَ
﴿١٦٣﴾ قُلۡ أَغَيۡرَ ٱللَّهِ أَبۡغِي رَبّٗا وَهُوَ رَبُّ كُلِّ شَيۡءٖۚ وَلَا تَكۡسِبُ كُلُّ
نَفۡسٍ إِلَّا عَلَيۡهَاۚ وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٞ وِزۡرَ أُخۡرَىٰۚ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُم
مَّرۡجِعُكُمۡ فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمۡ فِيهِ تَخۡتَلِفُونَ ﴿١٦٤﴾ وَهُوَ ٱلَّذِي جَعَلَكُمۡ
خَلَٰٓئِفَ ٱلۡأَرۡضِ وَرَفَعَ بَعۡضَكُمۡ فَوۡقَ بَعۡضٖ دَرَجَٰتٖ لِّيَبۡلُوَكُمۡ فِي
مَآ ءَاتَىٰكُمۡۗ إِنَّ رَبَّكَ سَرِيعُ ٱلۡعِقَابِ وَإِنَّهُۥ لَغَفُورٞ رَّحِيمُۢ ﴿١٦٥﴾

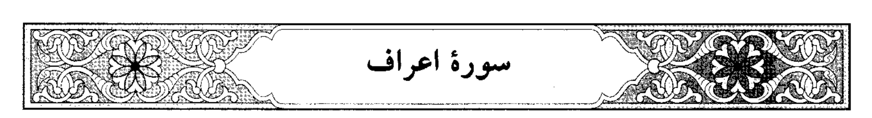
﴿۱۵۸﴾ آیا (این اعراض‌کنندگان) انتظار می‌کشند که فرشتگان پیش آنها بیایند یا پروردگارت بیاید یا بعضی از نشانه‌های پروردگارت بیاید؟! روزی که بعضی از نشانه‌های پروردگارت بیاید، کسی که از پیش ایمان نیاورده و یا در وقت مومن بودن کار نیکی انجام نداده باشد، ایمانش به او سودی نمی رساند. بگو: انتظار بکشید ما هم با شما منتظریم. ﴿۱۵۹﴾ یقیناً آنانی که دین خود را پراگنده کردند و گروه گروه شدند، تو به هیچ وجه از آنان نیستی (تو مسؤل آنان نیستی)، جزء این نیست که کار آن‌ها با الله است. باز الله آن‌ها را به آنچه می‌کردند، آگاه خواهد ساخت. ﴿۱٦۰﴾ هر کس کار نیکی انجام دهد پس ده برابر به او پاداش است، و هر که کار بدی انجام دهد تنها مانند آن سزا خواهد دید، و به آن‌ها هرگز ظلم نخواهد شد. ﴿۱٦۱﴾ بگو: یقیناً پروردگارم مرا به راه راست هدایت کرده است، و آن دین راست و استوار، دین ابراهیم است که از ادیان باطل متنفر بود و از مشرکان نبود. ﴿۱٦۲﴾ بگو: یقیناً نماز من و عبادت من و زندگی من و مرگ من، همه برای الله؛ پروردگار جهانیان است. ﴿۱٦۳﴾ هیچ شریکی برای او نیست، و به این (توحید) امر شده ام، و من نخستین مسلمانم. ﴿۱٦٤﴾ بگو: آیا جز الله پروردگار دیگر بجویم؟ درحالیکه او پروردگار (مالک و متصرف) هر چیزی است. و هیچ کس عمل بد را جز به زیان خود انجام نمی دهد (عذابش فقط برای خودش است)، و هیچ کسی بار گناه کسی دیگر را برنمی دارد. باز بازگشت همهٔ شما به‌سوی پروردگارتان است، و او شما را به آنچه در آن اختلاف می‌کردید، آگاه می‌سازد. ﴿۱٦۵﴾ و او (الله) آن ذاتی است که شما را جانشینان (اقوام دیگر) در زمین قرار داده‌است، و بعضی شما را بر بعضی دیگر در مراتب بالاتر برد، تا شما را در آنچه (از نعمت‌ها) که داده‌است بیازماید. یقیناً پروردگار تو زود سزادهنده است. و بدون شک او آمرزندهٔ مهربان است.

سُورَةُ الأَعْرَافِ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

الٓمٓصٓ ﴿١﴾ كِتَٰبٌ أُنزِلَ إِلَيْكَ فَلَا يَكُن فِي صَدْرِكَ حَرَجٌ مِّنْهُ لِتُنذِرَ بِهِۦ وَذِكْرَىٰ لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٢﴾ ٱتَّبِعُواْ مَآ أُنزِلَ إِلَيْكُم مِّن رَّبِّكُمْ وَلَا تَتَّبِعُواْ مِن دُونِهِۦٓ أَوْلِيَآءَ ۗ قَلِيلًا مَّا تَذَكَّرُونَ ﴿٣﴾ وَكَم مِّن قَرْيَةٍ أَهْلَكْنَٰهَا فَجَآءَهَا بَأْسُنَا بَيَٰتًا أَوْ هُمْ قَآئِلُونَ ﴿٤﴾ فَمَا كَانَ دَعْوَىٰهُمْ إِذْ جَآءَهُم بَأْسُنَآ إِلَّآ أَن قَالُوٓاْ إِنَّا كُنَّا ظَٰلِمِينَ ﴿٥﴾ فَلَنَسْـَٔلَنَّ ٱلَّذِينَ أُرْسِلَ إِلَيْهِمْ وَلَنَسْـَٔلَنَّ ٱلْمُرْسَلِينَ ﴿٦﴾ فَلَنَقُصَّنَّ عَلَيْهِم بِعِلْمٍ ۖ وَمَا كُنَّا غَآئِبِينَ ﴿٧﴾ وَٱلْوَزْنُ يَوْمَئِذٍ ٱلْحَقُّ ۚ فَمَن ثَقُلَتْ مَوَٰزِينُهُۥ فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْمُفْلِحُونَ ﴿٨﴾ وَمَنْ خَفَّتْ مَوَٰزِينُهُۥ فَأُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ خَسِرُوٓاْ أَنفُسَهُم بِمَا كَانُواْ بِـَٔايَٰتِنَا يَظْلِمُونَ ﴿٩﴾ وَلَقَدْ مَكَّنَّٰكُمْ فِي ٱلْأَرْضِ وَجَعَلْنَا لَكُمْ فِيهَا مَعَٰيِشَ ۗ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ ﴿١٠﴾ وَلَقَدْ خَلَقْنَٰكُمْ ثُمَّ صَوَّرْنَٰكُمْ ثُمَّ قُلْنَا لِلْمَلَٰٓئِكَةِ ٱسْجُدُواْ لِأٓدَمَ فَسَجَدُوٓاْ إِلَّآ إِبْلِيسَ لَمْ يَكُن مِّنَ ٱلسَّٰجِدِينَ ﴿١١﴾

سورۀ اعراف

در مکه نازل شده و دو صد و شش آیت است

بنام الله بخشندۀ مهربان

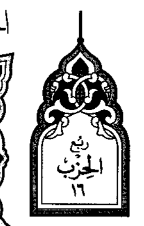
﴿۱﴾ المص. معنای این حروف به الله معلوم است. ﴿۲﴾ این کتابی است که به سوی تو نازل شده پس نباید در سینه ات به خاطر آن (بخاطر تکذیب مشرکان) تنگی باشد، (این کتاب بر تو نازل شد) تا به وسیلۀ آن (مردم را) بیم دهی، و (تا) برای مؤمنان پندی باشد. ﴿۳﴾ (پس) آنچه را از سوی پروردگارتان بر شما نازل شده، پیروی کنید. و غیر از او (الله) از دوستان دیگر پیروی مکنید، چه اندک پند می‌گیرید. ﴿٤﴾ و (به سبب پند نپذیرفتن) چه بسیار قریه‌های که (مردمش را) هلاک کردیم، پس عذاب ما در شب، یا در خواب نیم روز به سوی آنان آمد. ﴿٥﴾ پس چون عذاب ما به آنها آمد سخنشان جز این نبود که گفتند: ما ظالم بودیم. ﴿٦﴾ پس حتما از کسانی که پیغمبران به سوی آن‌ها فرستاده شده خواهیم پرسید، و حتما از پیغمبران نیز خواهیم پرسید. ﴿۷﴾ و البته (از هر چه کرده اند) با علم و آگاهی برایشان بیان خواهیم کرد، چون ما (از احوال شان) غایب نبودیم. ﴿۸﴾ و در آن روز، وزن (اعمال) حق است. لذا هر کس که کفۀ (اعمال نیک) وزن شدۀ او سنگین باشد پس آن گروه کامیاب‌اند. ﴿۹﴾ و هر کس که کفۀ (اعمال نیک) وزن شدۀ او سبک باشد، پس آن گروه آنانی‌اند که خود را خساره مند کرده اند، به سبب آنکه به آیات ما ظلم می‌کردند. ﴿۱۰﴾ و البته ما شما را در زمین جایگاه و اسقرار دادیم، و برای شما در آن وسائل معیشت (تان را) گذاشتیم. (اما) چه کم شکرگزاری (الله را ادا) می‌کنید. ﴿۱۱﴾ و البته شما را آفریدیم (پدر شما را از خاک)، باز شما را صورت دادیم (آدم را و به تبع او شمارا)، باز به فرشته‌ها گفتیم: (امر کردیم) برای آدم سجده کنید، پس همه (فرشته‌ها) سجده کردند مگر ابلیس که از سجده‌کنندگان نبود.

قَالَ مَا مَنَعَكَ أَلَّا تَسْجُدَ إِذْ أَمَرْتُكَ ۖ قَالَ أَنَا خَيْرٌ مِّنْهُ خَلَقْتَنِي مِن نَّارٍ
وَخَلَقْتَهُۥ مِن طِينٍ ﴿١٢﴾ قَالَ فَٱهْبِطْ مِنْهَا فَمَا يَكُونُ لَكَ أَن تَتَكَبَّرَ
فِيهَا فَٱخْرُجْ إِنَّكَ مِنَ ٱلصَّٰغِرِينَ ﴿١٣﴾ قَالَ أَنظِرْنِيٓ إِلَىٰ يَوْمِ يُبْعَثُونَ
﴿١٤﴾ قَالَ إِنَّكَ مِنَ ٱلْمُنظَرِينَ ﴿١٥﴾ قَالَ فَبِمَآ أَغْوَيْتَنِي لَأَقْعُدَنَّ لَهُمْ
صِرَٰطَكَ ٱلْمُسْتَقِيمَ ﴿١٦﴾ ثُمَّ لَءَاتِيَنَّهُم مِّنۢ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ وَمِنْ خَلْفِهِمْ
وَعَنْ أَيْمَٰنِهِمْ وَعَن شَمَآئِلِهِمْ ۖ وَلَا تَجِدُ أَكْثَرَهُمْ شَٰكِرِينَ ﴿١٧﴾ قَالَ
ٱخْرُجْ مِنْهَا مَذْءُومًا مَّدْحُورًا ۖ لَّمَن تَبِعَكَ مِنْهُمْ لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنكُمْ
أَجْمَعِينَ ﴿١٨﴾ وَيَٰٓـَٔادَمُ ٱسْكُنْ أَنتَ وَزَوْجُكَ ٱلْجَنَّةَ فَكُلَا مِنْ حَيْثُ
شِئْتُمَا وَلَا تَقْرَبَا هَٰذِهِ ٱلشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿١٩﴾ فَوَسْوَسَ
لَهُمَا ٱلشَّيْطَٰنُ لِيُبْدِيَ لَهُمَا مَا وُۥرِيَ عَنْهُمَا مِن سَوْءَٰتِهِمَا وَقَالَ
مَا نَهَىٰكُمَا رَبُّكُمَا عَنْ هَٰذِهِ ٱلشَّجَرَةِ إِلَّآ أَن تَكُونَا مَلَكَيْنِ
أَوْ تَكُونَا مِنَ ٱلْخَٰلِدِينَ ﴿٢٠﴾ وَقَاسَمَهُمَآ إِنِّي لَكُمَا لَمِنَ ٱلنَّٰصِحِينَ ﴿٢١﴾
فَدَلَّىٰهُمَا بِغُرُورٍ ۚ فَلَمَّا ذَاقَا ٱلشَّجَرَةَ بَدَتْ لَهُمَا سَوْءَٰتُهُمَا وَطَفِقَا
يَخْصِفَانِ عَلَيْهِمَا مِن وَرَقِ ٱلْجَنَّةِ ۖ وَنَادَىٰهُمَا رَبُّهُمَآ أَلَمْ أَنْهَكُمَا عَن
تِلْكُمَا ٱلشَّجَرَةِ وَأَقُل لَّكُمَآ إِنَّ ٱلشَّيْطَٰنَ لَكُمَا عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٢٢﴾

﴿۱۲﴾ فرمود: (الله به ابلیس) چه چیز تو را از سجده کردن بازداشت، وقتی تو را به سجده امر کردم؟ ابلیس گفت: زیرا من از آدم بهترم (چون) مرا از آتش آفریدی و او را از گِل. ﴿۱۳﴾ (الله) فرمود: پس از آن (آسمان) پایین شو، تو را چه رسد که در آن تکبر ورزی، پس بیرون شو، یقینا تو از خوارشدگانی. ﴿۱٤﴾ گفت: (ابلیس ای الله!) مرا تا روزی که مردم برانگیخته می‌شوند مهلت ده. ﴿۱۵﴾ (الله) فرمود: یقیناً تو از مهلت‌داده‌شدگانی. ﴿۱٦﴾ گفت: (ابلیس ای الله!) پس به سبب اینکه مرا گمراه نمودی، من هم (برای گمراه‌ساختن) آنها (اولاد آدم) در سر راه راست تو می‌نشینم. ﴿۱۷﴾ باز (برای گمراه‌ساختن آن‌ها) از پیش روی آن‌ها، و از پشت سر آن‌ها، و از طرف راست‌شان، و از طرف چپ‌شان می‌آیم. و اکثر آن‌ها را شکرگزار نخواهی یافت. ﴿۱۸﴾ (الله) فرمود: از آن نکوهیده و رانده شده بیرون رو، که البته هر کسی از آنها از تو پیروی کند، حتما دوزخ را از همهٔ شما (تو و پیروان تو) پر می کنم. ﴿۱۹﴾ و (گفتیم:) ای آدم! تو و همسرت در جنّت سکونت گزینید، پس از هرجا که می‌خواهید بخورید، ولی به این درخت نزدیک مشوید که از ظالمان می‌شوید. ﴿۲۰﴾ پس شیطان (در دل) هردو وسوسه انداخت تا (در نتیجهٔ وسوسه) برای هردو آنچه از شرمگاه‌شان را که (از دیدن) مستور بود، آشکار گرداند. و گفت: (شیطان در وسوسه خود) پروردگارتان شما را از (خوردن) این درخت منع نکرده است، مگر اینکه مبادا (به سبب خوردنِ آن) دو فرشته گردید، یا از باشندگان دائمی جنت شوید. ﴿۲۱﴾ و برای آن دو قسم خورد که من برای شما از خیرخواهانم. ﴿۲۲﴾ پس آن دو را با فریب (از مرتبه‌شان) پایین کرد. پس چون آن دو از آن درخت چشیدند، عورتهای‌شان برای آنها آشکار شد، و شروع نمودند به چسپانیدن برگ درختان جنت بر جسم خود. و پروردگارشان ندا داد: آیا شما را از آن درخت منع نکرده بودم و نگفته بودم که بی گمان شیطان دشمن آشکار شماست؟

قَالَا رَبَّنَا ظَلَمۡنَآ أَنفُسَنَا وَإِن لَّمۡ تَغۡفِرۡ لَنَا وَتَرۡحَمۡنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ ٱلۡخَٰسِرِينَ ٢٣ قَالَ ٱهۡبِطُواْ بَعۡضُكُمۡ لِبَعۡضٍ عَدُوّٞۖ وَلَكُمۡ فِي ٱلۡأَرۡضِ مُسۡتَقَرّٞ وَمَتَٰعٌ إِلَىٰ حِينٖ ٢٤ قَالَ فِيهَا تَحۡيَوۡنَ وَفِيهَا تَمُوتُونَ وَمِنۡهَا تُخۡرَجُونَ ٢٥ يَٰبَنِيٓ ءَادَمَ قَدۡ أَنزَلۡنَا عَلَيۡكُمۡ لِبَاسٗا يُوَٰرِي سَوۡءَٰتِكُمۡ وَرِيشٗاۖ وَلِبَاسُ ٱلتَّقۡوَىٰ ذَٰلِكَ خَيۡرٞۚ ذَٰلِكَ مِنۡ ءَايَٰتِ ٱللَّهِ لَعَلَّهُمۡ يَذَّكَّرُونَ ٢٦ يَٰبَنِيٓ ءَادَمَ لَا يَفۡتِنَنَّكُمُ ٱلشَّيۡطَٰنُ كَمَآ أَخۡرَجَ أَبَوَيۡكُم مِّنَ ٱلۡجَنَّةِ يَنزِعُ عَنۡهُمَا لِبَاسَهُمَا لِيُرِيَهُمَا سَوۡءَٰتِهِمَآۚ إِنَّهُۥ يَرَىٰكُمۡ هُوَ وَقَبِيلُهُۥ مِنۡ حَيۡثُ لَا تَرَوۡنَهُمۡۗ إِنَّا جَعَلۡنَا ٱلشَّيَٰطِينَ أَوۡلِيَآءَ لِلَّذِينَ لَا يُؤۡمِنُونَ ٢٧ وَإِذَا فَعَلُواْ فَٰحِشَةٗ قَالُواْ وَجَدۡنَا عَلَيۡهَآ ءَابَآءَنَا وَٱللَّهُ أَمَرَنَا بِهَاۗ قُلۡ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَأۡمُرُ بِٱلۡفَحۡشَآءِۖ أَتَقُولُونَ عَلَى ٱللَّهِ مَا لَا تَعۡلَمُونَ ٢٨ قُلۡ أَمَرَ رَبِّي بِٱلۡقِسۡطِۖ وَأَقِيمُواْ وُجُوهَكُمۡ عِندَ كُلِّ مَسۡجِدٖ وَٱدۡعُوهُ مُخۡلِصِينَ لَهُ ٱلدِّينَۚ كَمَا بَدَأَكُمۡ تَعُودُونَ ٢٩ فَرِيقًا هَدَىٰ وَفَرِيقًا حَقَّ عَلَيۡهِمُ ٱلضَّلَٰلَةُۚ إِنَّهُمُ ٱتَّخَذُواْ ٱلشَّيَٰطِينَ أَوۡلِيَآءَ مِن دُونِ ٱللَّهِ وَيَحۡسَبُونَ أَنَّهُم مُّهۡتَدُونَ ٣٠

﴿۲۳﴾ (آدم و حوا به غفلت خود اعتراف نموده عرض کردند و) گفتند: ای پروردگارما! ما بر خود ظلم کردیم، و اگر ما را نیامرزی و به ما رحم نکنی، البته از زیان‌کاران می‌شویم. ﴿۲٤﴾ (الله) فرمود: پایین شوید (که) شما دشمن یکدیگرید، و برای شما در زمین قرارگاه (و مسکن) است، و بهره مندی است تا مدتی معین. ﴿۲٥﴾ (باز الله) فرمود: در آن (زمین) زندگی می کنید، و در آن می‌میرید، و از آن (در روز قیامت) برانگیخته می‌شوید. ﴿۲٦﴾ ای اولاد آدم! البته ما برای شما لباسی را فرود آوردیم که عورت‌های شما را می پوشاند، و برای شما زینت است. و (لیکن) لباس پرهیزگاری و (عمل صالح) این (از همه) بهتر است. این از نشانه های الله (بر اکرام اولاد آدم) است. تا (نعمت او را) یادآور شوند. ﴿۲۷﴾ ای اولاد آدم! زنهار شیطان شما را نفریبد (و در فتنه و گمراهی نه‌اندازد) طوری که پدر و مادر شما را از جنّت بیرون کرد، لباس شان را از تنشان بیرون کشید تا شرمگاهشان را به ایشان نمایان کند. البته شیطان و قبیله اش از جایی که آنها را نمی بینید شما را می بینند. البته ما شیطانها را دوستان کسانی قرار دادیم که ایمان نمی آورند. ﴿۲۸﴾ (لذا) چون کار زشتی (بی‌حیائی) کنند، می‌گویند: ما پدران خود را بر آن یافته‌ایم، و الله ما را به آن امر کرده است، بگو: هرگز الله به کار زشت امر نمی‌کند، آیا آنچه را که نمی‌دانید به الله نسبت میدهید؟ ﴿۲۹﴾ بگو: (بلکه) پروردگارم به عدل و انصاف امر کرده است، و اینکه چهره‌های تان را در هر مسجدی (در هر نماز به سوی قبله) راست کنید، و او را اطاعت کنید، در حالیکه دین خود را برای او خالص گردانیده اید. چنانکه شما را (در ابتدا) آفرید (بار دوم زنده کرده) به سوی او برمی گردید. ﴿۳۰﴾ گروهی را هدایت کرد، و گروهی گمراهی بر آنها ثابت شده است. (چون) آن‌ها شیاطین را بجای الله کارساز و دوست خود گردانیده‌اند. و (باز هم) گمان می‌کنند که بر راه راست قرار دارند.

۞ يَٰبَنِيٓ ءَادَمَ خُذُواْ زِينَتَكُمۡ عِندَ كُلِّ مَسۡجِدٖ وَكُلُواْ وَٱشۡرَبُواْ وَلَا تُسۡرِفُوٓاْۚ إِنَّهُۥ لَا يُحِبُّ ٱلۡمُسۡرِفِينَ ﴿٣١﴾ قُلۡ مَنۡ حَرَّمَ زِينَةَ ٱللَّهِ ٱلَّتِيٓ أَخۡرَجَ لِعِبَادِهِۦ وَٱلطَّيِّبَٰتِ مِنَ ٱلرِّزۡقِۚ قُلۡ هِيَ لِلَّذِينَ ءَامَنُواْ فِي ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَا خَالِصَةٗ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِۗ كَذَٰلِكَ نُفَصِّلُ ٱلۡأٓيَٰتِ لِقَوۡمٖ يَعۡلَمُونَ ﴿٣٢﴾ قُلۡ إِنَّمَا حَرَّمَ رَبِّيَ ٱلۡفَوَٰحِشَ مَا ظَهَرَ مِنۡهَا وَمَا بَطَنَ وَٱلۡإِثۡمَ وَٱلۡبَغۡيَ بِغَيۡرِ ٱلۡحَقِّ وَأَن تُشۡرِكُواْ بِٱللَّهِ مَا لَمۡ يُنَزِّلۡ بِهِۦ سُلۡطَٰنٗا وَأَن تَقُولُواْ عَلَى ٱللَّهِ مَا لَا تَعۡلَمُونَ ﴿٣٣﴾ وَلِكُلِّ أُمَّةٍ أَجَلٞۖ فَإِذَا جَآءَ أَجَلُهُمۡ لَا يَسۡتَأۡخِرُونَ سَاعَةٗ وَلَا يَسۡتَقۡدِمُونَ ﴿٣٤﴾ يَٰبَنِيٓ ءَادَمَ إِمَّا يَأۡتِيَنَّكُمۡ رُسُلٞ مِّنكُمۡ يَقُصُّونَ عَلَيۡكُمۡ ءَايَٰتِي فَمَنِ ٱتَّقَىٰ وَأَصۡلَحَ فَلَا خَوۡفٌ عَلَيۡهِمۡ وَلَا هُمۡ يَحۡزَنُونَ ﴿٣٥﴾ وَٱلَّذِينَ كَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَا وَٱسۡتَكۡبَرُواْ عَنۡهَآ أُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ ٱلنَّارِۖ هُمۡ فِيهَا خَٰلِدُونَ ﴿٣٦﴾ فَمَنۡ أَظۡلَمُ مِمَّنِ ٱفۡتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ كَذِبًا أَوۡ كَذَّبَ بِـَٔايَٰتِهِۦٓۚ أُوْلَٰٓئِكَ يَنَالُهُمۡ نَصِيبُهُم مِّنَ ٱلۡكِتَٰبِۖ حَتَّىٰٓ إِذَا جَآءَتۡهُمۡ رُسُلُنَا يَتَوَفَّوۡنَهُمۡ قَالُوٓاْ أَيۡنَ مَا كُنتُمۡ تَدۡعُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِۖ قَالُواْ ضَلُّواْ عَنَّا وَشَهِدُواْ عَلَىٰٓ أَنفُسِهِمۡ أَنَّهُمۡ كَانُواْ كَٰفِرِينَ ﴿٣٧﴾

﴿۳۱﴾ ای اولاد آدم! زینت خود را (لباس خود را) در هر مسجدی (وقت هر نمازی) بگیرید، و بخورید و بنوشید ولی (در لباس و خورد و نوش) اسراف (و حدگذری) مکنید. (چون) الله اسراف‌کنندگان را دوست ندارد. ﴿۳۲﴾ بگو: چه کسی زینت الله را که برای بندگانش بیرون آورده، و چیزهای پاک را حرام کرده است؟ بگو: آن (وسایل زینت و چیزهای پاک) در زندگانی دنیا برای مؤمنان است. و روز قیامت هم خالص از مؤمنان است. اینچنین آیات را برای قومی که می‌دانند بیان می‌کنیم. ﴿۳۳﴾ بگو: جز این نیست که پروردگارم فواحش (بی‌حیائی‌ها) را حرام کرده است، آنچه آشکار باشد از آن، و آنچه پنهان باشد. و (حرام کرده است) گناه و تجاوز و سرکشی به ناحق را (در حق مردم)، و (حرام کرده است) این که چیزی را با الله شریک مقرر کنید که بر حقانیت آن هیچ دلیلی نازل نکرده است. و (حرام کرده است) این که چیزی را که (بطلان آن را) نمی‌دانید، به الله نسبت دهید. ﴿۳٤﴾ و برای هر امتی اجلی (مقرر) است، پس چون اجلشان آید نه ساعتی پس می شود، و نه پیش می شود. ﴿۳۵﴾ ای اولاد آدم! اگر برای شما پیغامبران از جنس خود شما بیایند که آیات (و احکام مرا) بر شما بخوانند، پس هرکس از الله بترسد و (اعمال خود را) اصلاح کند، پس بر آن‌ها (در روز قیامت) هیچ ترسی نخواهد بود و نه آن‌ها غمگین می شوند. ﴿۳٦﴾ و (امّا) آنانی که آیات ما را تکذیب کنند و از (قبول) آنها تکبر ورزند، این گروه اهل دوزخ‌اند و در آن همیشه اند. ﴿۳۷﴾ پس کیست ظالم‌تر از آن که بر الله دروغ ببندد یا آیات او را دروغ بشمارد؟ این گروه، به آن‌ها حصهٔ شان از آنچه در کتاب (نامهٔ اعمال‌شان) بر آنان نوشته شده، خواهد رسید تا وقتی که چون نزد آن‌ها فرستادگان ما بیایند که ارواح‌شان قبض کنند، گویند: کجاست آنچه غیر از الله عبادت می‌کردید؟ (تا شما را از مرگ نجات دهند؟ در جواب) گویند: آن‌ها از نظر ما گم شدند، و علیه خود گواهی دهند که آن‌ها کافر بودند.

قَالَ ٱدْخُلُوا۟ فِىٓ أُمَمٍ قَدْ خَلَتْ مِن قَبْلِكُم مِّنَ ٱلْجِنِّ وَٱلْإِنسِ
فِى ٱلنَّارِ ۖ كُلَّمَا دَخَلَتْ أُمَّةٌ لَّعَنَتْ أُخْتَهَا ۖ حَتَّىٰٓ إِذَا ٱدَّارَكُوا۟
فِيهَا جَمِيعًا قَالَتْ أُخْرَىٰهُمْ لِأُولَىٰهُمْ رَبَّنَا هَٰٓؤُلَآءِ أَضَلُّونَا فَـَٔاتِهِمْ
عَذَابًا ضِعْفًا مِّنَ ٱلنَّارِ ۖ قَالَ لِكُلٍّ ضِعْفٌ وَلَٰكِن لَّا تَعْلَمُونَ
﴿٣٨﴾ وَقَالَتْ أُولَىٰهُمْ لِأُخْرَىٰهُمْ فَمَا كَانَ لَكُمْ عَلَيْنَا مِن فَضْلٍ
فَذُوقُوا۟ ٱلْعَذَابَ بِمَا كُنتُمْ تَكْسِبُونَ ﴿٣٩﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ
كَذَّبُوا۟ بِـَٔايَٰتِنَا وَٱسْتَكْبَرُوا۟ عَنْهَا لَا تُفَتَّحُ لَهُمْ أَبْوَٰبُ ٱلسَّمَآءِ
وَلَا يَدْخُلُونَ ٱلْجَنَّةَ حَتَّىٰ يَلِجَ ٱلْجَمَلُ فِى سَمِّ ٱلْخِيَاطِ ۚ وَكَذَٰلِكَ
نَجْزِى ٱلْمُجْرِمِينَ ﴿٤٠﴾ لَهُم مِّن جَهَنَّمَ مِهَادٌ وَمِن فَوْقِهِمْ غَوَاشٍ ۚ
وَكَذَٰلِكَ نَجْزِى ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٤١﴾ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ
لَا نُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَآ أُو۟لَٰٓئِكَ أَصْحَٰبُ ٱلْجَنَّةِ ۖ هُمْ
فِيهَا خَٰلِدُونَ ﴿٤٢﴾ وَنَزَعْنَا مَا فِى صُدُورِهِم مِّنْ غِلٍّ تَجْرِى
مِن تَحْتِهِمُ ٱلْأَنْهَٰرُ ۖ وَقَالُوا۟ ٱلْحَمْدُ لِلَّهِ ٱلَّذِى هَدَىٰنَا لِهَٰذَا وَمَا كُنَّا
لِنَهْتَدِىَ لَوْلَآ أَنْ هَدَىٰنَا ٱللَّهُ ۖ لَقَدْ جَآءَتْ رُسُلُ رَبِّنَا بِٱلْحَقِّ ۖ
وَنُودُوٓا۟ أَن تِلْكُمُ ٱلْجَنَّةُ أُورِثْتُمُوهَا بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٤٣﴾

﴿۳۸﴾ (الله) فرمود: به همراه امتهایی از جن ها و انسان‌ها که پیش از شما گذشته اند داخل دوزخ شوید، هرگاه گروهی داخل دوزخ شود هم مانند خود را لعنت می‌کند، تا اینکه همه در آن یگدیگر را بیابند، آنگاه پیروان به پیشینیان (زعمای) خود می‌گویند: پروردگارا! اینها ما را گمراه کردند، پس به آنان دوچند از عذاب آتش بده. الله می‌فرماید: برای هر یک عذاب دو چندان است لیکن شما نمی‌دانید. ﴿۳۹﴾ و گروه پیشین از آنها به گروه پسین گویند: پس شما را بر ما هیچ فضلی نیست، لذا عذاب آتش را (مانند ما) بچشید به سبب آنچه می‌کردید. ﴿٤٠﴾ البته آنانی که آیات ما را دروغ شمردند و از قبول‌کردن آن تکبر نمودند، هرگز برای (اعمال و ارواح) شان دروازه‌های آسمان گشوده نمی شود، و به جنت داخل نمی شوند تا آن که شتر در سوراخ سوزن درآید، و این چنین مجرمان را سزا می‌دهیم. ﴿٤١﴾ برای آنها (مجرمان) فرشهای از آتش دوزخ است، و از بالای‌شان هم پوشش‌ها (لحاف‌ها از آتش دوزخ) و ما این چنین ظالمان را سزا می‌دهیم. ﴿٤٢﴾ و آنانی که ایمان آوردند و کارهای نیک کردند (به قدر طاقت خود) هیچ کس را مکلف نمی‌سازیم مگر به قدر طاقتش. آن گروه اهل جنت‌اند (که) در آن همیشه می باشند. ﴿٤٣﴾ و (در جنّت) هرگونه کینه ای را از سینه های شان (مؤمنان) دور می کنیم، در حالیکه نهرها در زیر (قصرهای) شان جاری است و گویند: سپاس پروردگاری راست که ما را به این راه هدایت کرد و اگر ما را هدایت نمی کرد، هرگز راه خویش را نمی یافتیم. البته پیغمبران پروردگار ما به حق آمدند. و ایشان را ندا داده شود که این همان جنتی است که آنرا به پاداش کارهایی که می کردید، به میراث برده اید.

وَنَادَىٰٓ أَصۡحَٰبُ ٱلۡجَنَّةِ أَصۡحَٰبَ ٱلنَّارِ أَن قَدۡ وَجَدۡنَا مَا وَعَدَنَا رَبُّنَا حَقّٗا فَهَلۡ وَجَدتُّم مَّا وَعَدَ رَبُّكُمۡ حَقّٗاۖ قَالُواْ نَعَمۡۚ فَأَذَّنَ مُؤَذِّنُۢ بَيۡنَهُمۡ أَن لَّعۡنَةُ ٱللَّهِ عَلَى ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٤٤﴾ ٱلَّذِينَ يَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ وَيَبۡغُونَهَا عِوَجٗا وَهُم بِٱلۡأٓخِرَةِ كَٰفِرُونَ ﴿٤٥﴾ وَبَيۡنَهُمَا حِجَابٞۚ وَعَلَى ٱلۡأَعۡرَافِ رِجَالٞ يَعۡرِفُونَ كُلَّۢا بِسِيمَىٰهُمۡۚ وَنَادَوۡاْ أَصۡحَٰبَ ٱلۡجَنَّةِ أَن سَلَٰمٌ عَلَيۡكُمۡۚ لَمۡ يَدۡخُلُوهَا وَهُمۡ يَطۡمَعُونَ ﴿٤٦﴾ ۞وَإِذَا صُرِفَتۡ أَبۡصَٰرُهُمۡ تِلۡقَآءَ أَصۡحَٰبِ ٱلنَّارِ قَالُواْ رَبَّنَا لَا تَجۡعَلۡنَا مَعَ ٱلۡقَوۡمِ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٤٧﴾ وَنَادَىٰٓ أَصۡحَٰبُ ٱلۡأَعۡرَافِ رِجَالٗا يَعۡرِفُونَهُم بِسِيمَىٰهُمۡ قَالُواْ مَآ أَغۡنَىٰ عَنكُمۡ جَمۡعُكُمۡ وَمَا كُنتُمۡ تَسۡتَكۡبِرُونَ ﴿٤٨﴾ أَهَٰٓؤُلَآءِ ٱلَّذِينَ أَقۡسَمۡتُمۡ لَا يَنَالُهُمُ ٱللَّهُ بِرَحۡمَةٍۚ ٱدۡخُلُواْ ٱلۡجَنَّةَ لَا خَوۡفٌ عَلَيۡكُمۡ وَلَآ أَنتُمۡ تَحۡزَنُونَ ﴿٤٩﴾ وَنَادَىٰٓ أَصۡحَٰبُ ٱلنَّارِ أَصۡحَٰبَ ٱلۡجَنَّةِ أَنۡ أَفِيضُواْ عَلَيۡنَا مِنَ ٱلۡمَآءِ أَوۡ مِمَّا رَزَقَكُمُ ٱللَّهُۚ قَالُوٓاْ إِنَّ ٱللَّهَ حَرَّمَهُمَا عَلَى ٱلۡكَٰفِرِينَ ﴿٥٠﴾ ٱلَّذِينَ ٱتَّخَذُواْ دِينَهُمۡ لَهۡوٗا وَلَعِبٗا وَغَرَّتۡهُمُ ٱلۡحَيَوٰةُ ٱلدُّنۡيَاۚ فَٱلۡيَوۡمَ نَنسَىٰهُمۡ كَمَا نَسُواْ لِقَآءَ يَوۡمِهِمۡ هَٰذَا وَمَا كَانُواْ بِـَٔايَٰتِنَا يَجۡحَدُونَ ﴿٥١﴾

﴿٤٤﴾ و جنتیان دوزخیان را ندا دهند که ما آنچه را پروردگار ما به ما وعده داده بود، راست یافتیم، پس آیا شما هم آنچه را که پروردگارتان به شما وعده داده بود راست یافتید؟ گویند: آری! پس آواز دهندهٔ در میان آن‌ها آواز می دهد که لعنت الله بر ظالمان باد. ﴿٤٥﴾ (هم) آنانی که مردم را از راه الله (توحید) منع می‌کردند و برای آن کجی می‌خواستند، و آن‌ها از روز آخرت هم منکر بودند. ﴿٤٦﴾ و در بین آن دو (جنت و دوزخ) پرده ای است. و بر اعراف مردمانی هستند که هریک از (اهل جنت و اهل دزوخ) را از سیمای آنان می شناسند، و اهل جنت را ندا می دهند که سلام بر شما باد، در حالیکه هنوز خودشان وارد جنت نشده‌اند، اما امید (داخل‌شدن) آن را دارند. ﴿٤٧﴾ و چون چشمان شان (اصحاب اعراف) به سوی دوزخیان گردانیده شود، گویند: ای پروردگار ما! ما را همرای مردمان ظالم (در دوزخ) قرار مده. ﴿٤٨﴾ و اهل اعراف مردانی (دوزخی) را آواز دهند که آن‌ها را به علامات‌شان می شناسند. گویند: جمعیت (و اتفاق) تان و آن همه تکبر (وسرکشی) که می‌کردید. شما را فایده ای نبخشید. ﴿٤٩﴾ آیا این‌ها (جنتیان) بودند، که قسم می خوردید که هرگز الله (کفار را) شامل هیچ رحمتی قرار نمی دهد، (در حالیکه به ایشان گفته می شود) در جنت داخل شوید، هیچ ترسی بر شما نیست، و نه اندوهگین می شوید. ﴿٥٠﴾ و دوزخیان جنتیان را ندا می دهند که جرعه ای از آب یا از چیزی که الله به شما روزی داده است، بر ما بریزید. (در جواب) گویند: یقینا الله آن هر دو را بر کافران حرام ساخته است. ﴿٥١﴾ آنانی که دین خود را به بازی و لهو گرفتند و زندگی دنیا آنها را فریب داد پس امروز آنان را فراموش می کنیم، چنانکه آنها ملاقات این روز را (در دنیا) فراموش کرده بودند و آیات ما را انکار می کردند.

وَلَقَدۡ جِئۡنَٰهُم بِكِتَٰبٖ فَصَّلۡنَٰهُ عَلَىٰ عِلۡمٍ هُدٗى وَرَحۡمَةٗ
لِّقَوۡمٖ يُؤۡمِنُونَ ٥٢ هَلۡ يَنظُرُونَ إِلَّا تَأۡوِيلَهُۥۚ يَوۡمَ يَأۡتِي تَأۡوِيلُهُۥ
يَقُولُ ٱلَّذِينَ نَسُوهُ مِن قَبۡلُ قَدۡ جَآءَتۡ رُسُلُ رَبِّنَا بِٱلۡحَقِّ
فَهَل لَّنَا مِن شُفَعَآءَ فَيَشۡفَعُواْ لَنَآ أَوۡ نُرَدُّ فَنَعۡمَلَ غَيۡرَ ٱلَّذِي
كُنَّا نَعۡمَلُۚ قَدۡ خَسِرُوٓاْ أَنفُسَهُمۡ وَضَلَّ عَنۡهُم مَّا كَانُواْ
يَفۡتَرُونَ ٥٣ إِنَّ رَبَّكُمُ ٱللَّهُ ٱلَّذِي خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَ
فِي سِتَّةِ أَيَّامٖ ثُمَّ ٱسۡتَوَىٰ عَلَى ٱلۡعَرۡشِۖ يُغۡشِي ٱلَّيۡلَ ٱلنَّهَارَ
يَطۡلُبُهُۥ حَثِيثٗا وَٱلشَّمۡسَ وَٱلۡقَمَرَ وَٱلنُّجُومَ مُسَخَّرَٰتِۭ
بِأَمۡرِهِۦٓۗ أَلَا لَهُ ٱلۡخَلۡقُ وَٱلۡأَمۡرُۗ تَبَارَكَ ٱللَّهُ رَبُّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ٥٤
ٱدۡعُواْ رَبَّكُمۡ تَضَرُّعٗا وَخُفۡيَةًۚ إِنَّهُۥ لَا يُحِبُّ ٱلۡمُعۡتَدِينَ ٥٥
وَلَا تُفۡسِدُواْ فِي ٱلۡأَرۡضِ بَعۡدَ إِصۡلَٰحِهَا وَٱدۡعُوهُ خَوۡفٗا وَطَمَعًاۚ
إِنَّ رَحۡمَتَ ٱللَّهِ قَرِيبٞ مِّنَ ٱلۡمُحۡسِنِينَ ٥٦ وَهُوَ ٱلَّذِي يُرۡسِلُ
ٱلرِّيَٰحَ بُشۡرَۢا بَيۡنَ يَدَيۡ رَحۡمَتِهِۦۖ حَتَّىٰٓ إِذَآ أَقَلَّتۡ سَحَابٗا ثِقَالٗا
سُقۡنَٰهُ لِبَلَدٖ مَّيِّتٖ فَأَنزَلۡنَا بِهِ ٱلۡمَآءَ فَأَخۡرَجۡنَا بِهِۦ مِن كُلِّ
ٱلثَّمَرَٰتِۚ كَذَٰلِكَ نُخۡرِجُ ٱلۡمَوۡتَىٰ لَعَلَّكُمۡ تَذَكَّرُونَ ٥٧

﴿۵۲﴾ و البته به آن‌ها کتابی آوردیم که مضمون آن را به تفصیل و از روی علم بیان کردیم، در حالیکه هدایت و رحمت برای مؤمنان است. ﴿۵۳﴾ آیا آنان جز در انتظار تأویل آنند (در انتظار انجام و نتیجهٔ آن کتاب اند)؟ روزی که نتیجه و انجام آن بیاید (ظاهر شود) آنانی که نتیجه را پیش از آن (در دنیا) فراموش کرده بودند، می گویند: همانا پیغمبران پروردگار ما (دین) حق را آورده بودند (و لیکن ما سخنانان آنها را نپذیرفتیم) پس آیا شفاعت کنندگانی هست که ما را شفاعت کنند (و برای ما واسطه شوند)؟ و یا پس گردانیده شویم (به دنیا) باز عمل کنیم غیر آنچه می‌کردیم (این آرزوی شان فائده ندارد) زیرا خود را زیانمند کردند، و گم شد از آن‌ها آنچه (در دنیا) افترا می‌کردند. ﴿٥٤﴾ یقینا پروردگار شما الله است که آسمانها و زمین را در شش روز آفرید سپس بر عرش قرار گرفت، شب را به روز می پوشاند و روز را به شتاب می طلبد و آفتاب و ماه و ستارگان در فرمان او مسخر هستند. آگاه باشید! که آفرینش و فرمانروایی تنها برای الله است. بزرگوار و نهایت بزرگ و با برکت است الله، (چون او) پروردگار جهانیان است. ﴿۵۵﴾ (پس) پرودگارتان را به عاجزی وپنهان بخوانید. البته الله از حدتجاوزکنندگان را دوست ندارد. (کسی که او را گذاشته دیگری را بخوانند). ﴿٥٦﴾ و در زمین بعد از اصلاح آن فساد مکنید و او (الله) را با بیم و امید بخوایند، چون رحمت الله به نیکوکاران قریب است. ﴿۵۷﴾ و او (الله) همان ذاتی است که بادها را مژده‌دهنده پیشاپیش رحمت خود (پیش از باران) می‌فرستد، تا آن که چون ابر گران را بردارد، (پس) آن را به سوی زمین مرده (خشک) روان می‌کنیم، باز (به وسیلهٔ آن) آب را می‌بارانیم، باز از آن از هر قسم میوهٔ بیرون می‌کنیم، این گونه مرده ها را (زنده نموده) بیرون می‌کنیم. (این قیاس برای این است) تا شما پند گیرید.

وَٱلْبَلَدُ ٱلطَّيِّبُ يَخْرُجُ نَبَاتُهُۥ بِإِذْنِ رَبِّهِۦ ۖ وَٱلَّذِى خَبُثَ لَا يَخْرُجُ
إِلَّا نَكِدًا ۚ كَذَٰلِكَ نُصَرِّفُ ٱلْءَايَٰتِ لِقَوْمٍ يَشْكُرُونَ ﴿٥٨﴾
لَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِۦ فَقَالَ يَٰقَوْمِ ٱعْبُدُوا۟ ٱللَّهَ مَا لَكُم
مِّنْ إِلَٰهٍ غَيْرُهُۥٓ إِنِّىٓ أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿٥٩﴾
قَالَ ٱلْمَلَأُ مِن قَوْمِهِۦٓ إِنَّا لَنَرَىٰكَ فِى ضَلَٰلٍ مُّبِينٍ ﴿٦٠﴾ قَالَ يَٰقَوْمِ
لَيْسَ بِى ضَلَٰلَةٌ وَلَٰكِنِّى رَسُولٌ مِّن رَّبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٦١﴾
أُبَلِّغُكُمْ رِسَٰلَٰتِ رَبِّى وَأَنصَحُ لَكُمْ وَأَعْلَمُ مِنَ ٱللَّهِ
مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٦٢﴾ أَوَعَجِبْتُمْ أَن جَآءَكُمْ ذِكْرٌ مِّن رَّبِّكُمْ
عَلَىٰ رَجُلٍ مِّنكُمْ لِيُنذِرَكُمْ وَلِتَتَّقُوا۟ وَلَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ
﴿٦٣﴾ فَكَذَّبُوهُ فَأَنجَيْنَٰهُ وَٱلَّذِينَ مَعَهُۥ فِى ٱلْفُلْكِ وَأَغْرَقْنَا ٱلَّذِينَ
كَذَّبُوا۟ بِـَٔايَٰتِنَآ ۚ إِنَّهُمْ كَانُوا۟ قَوْمًا عَمِينَ ﴿٦٤﴾ ۞ وَإِلَىٰ
عَادٍ أَخَاهُمْ هُودًا ۗ قَالَ يَٰقَوْمِ ٱعْبُدُوا۟ ٱللَّهَ مَا لَكُم مِّنْ إِلَٰهٍ
غَيْرُهُۥٓ ۚ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٦٥﴾ قَالَ ٱلْمَلَأُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ مِن قَوْمِهِۦٓ
إِنَّا لَنَرَىٰكَ فِى سَفَاهَةٍ وَإِنَّا لَنَظُنُّكَ مِنَ ٱلْكَٰذِبِينَ ﴿٦٦﴾
قَالَ يَٰقَوْمِ لَيْسَ بِى سَفَاهَةٌ وَلَٰكِنِّى رَسُولٌ مِّن رَّبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٦٧﴾

﴿۵۸﴾ و شهر (زمین) پاک گیاهش به حکم پروردگارش می‌روید، و آن زمینی که ناپاک است گیاهش جز بی فایده و اندک نمی‌روید. این گونه آیات (قدرت) خود را برای مردمی که شکرگزاری می کنند بیان می کنیم. ﴿۵۹﴾ البته نوح را به سوی قومش فرستادیم، پس گفت: (در دعوتِ خود) ای قوم من! (فقط) الله را عبادت کنید (که) برای شما هیچ معبودی برحق غیر از او نیست، یقینا من بر شما از عذاب روز سخت و بزرگ می‌ترسم. ﴿۶۰﴾ رؤسای قوم نوح گفتند: یقیناً ما تو را در گمراهی آشکار می‌بینیم. ﴿۶۱﴾ (نوح در جواب) گفت: ای قوم من! در من هیچگونه گمراهی نیست، و لیکن من پیغام‌رسان از جانب پروردگار عالمیان هستم. ﴿۶۲﴾ به شما پیام‌های پروردگارم را می‌رسانم و شما را نصیحت می‌کنم (پند و اندرز می دهم)، و از جانب الله چیزهایی را می‌دانم که شما نمی‌دانید. ﴿۶۳﴾ آیا تعجب کردید از اینکه به شما پندی از سوی پروردگارتان بر مردی از خودتان آمد؟ تا شما را (از عذاب الله) بترساند. و تا شما (از شرک) پرهیزگاری کنید و باشد که مورد رحمت (الهی) قرارگیرید. ﴿۶۴﴾ اما او را تکذیب کردند. پس او و کسانی را که با او (ایمان آورده و) در کشتی بودند، نجات دادیم، و آنانی را که آیات ما را دروغ شمردند، غرق کردیم. (چون) آن‌ها قوم نابینا (و گمراه) بودند. ﴿۶۵﴾ و به سوی قوم عاد برادرشان هود را فرستادیم. گفت: ای قوم من، فقط الله را بپرستید که برای شما معبودی برحق غیر او نیست ، آیا پرهیزگاری نمی کنید؟ ﴿۶۶﴾ سرداران کافر قوم او گفتند: یقیناً ما تو را در بیخردی می‌بینیم، و تو را از دروغگویان می‌پنداریم. ﴿۶۷﴾ (هود در جواب شان) گفت: ای قوم من! در من هیچ بیخردی نیست، بلکه من پیغمبری از جانب پروردگار جهانیانم.

أُبَلِّغُكُمْ رِسَٰلَٰتِ رَبِّى وَأَنَا۠ لَكُمْ نَاصِحٌ أَمِينٌ ﴿٦٨﴾ أَوَعَجِبْتُمْ أَن جَآءَكُمْ ذِكْرٌ مِّن رَّبِّكُمْ عَلَىٰ رَجُلٍ مِّنكُمْ لِيُنذِرَكُمْ ۚ وَٱذْكُرُوٓا۟ إِذْ جَعَلَكُمْ خُلَفَآءَ مِنۢ بَعْدِ قَوْمِ نُوحٍ وَزَادَكُمْ فِى ٱلْخَلْقِ بَصْۜطَةً ۖ فَٱذْكُرُوٓا۟ ءَالَآءَ ٱللَّهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٦٩﴾ قَالُوٓا۟ أَجِئْتَنَا لِنَعْبُدَ ٱللَّهَ وَحْدَهُۥ وَنَذَرَ مَا كَانَ يَعْبُدُ ءَابَآؤُنَا ۖ فَأْتِنَا بِمَا تَعِدُنَآ إِن كُنتَ مِنَ ٱلصَّٰدِقِينَ ﴿٧٠﴾ قَالَ قَدْ وَقَعَ عَلَيْكُم مِّن رَّبِّكُمْ رِجْسٌ وَغَضَبٌ ۖ أَتُجَٰدِلُونَنِى فِىٓ أَسْمَآءٍ سَمَّيْتُمُوهَآ أَنتُمْ وَءَابَآؤُكُم مَّا نَزَّلَ ٱللَّهُ بِهَا مِن سُلْطَٰنٍ ۚ فَٱنتَظِرُوٓا۟ إِنِّى مَعَكُم مِّنَ ٱلْمُنتَظِرِينَ ﴿٧١﴾ فَأَنجَيْنَٰهُ وَٱلَّذِينَ مَعَهُۥ بِرَحْمَةٍ مِّنَّا وَقَطَعْنَا دَابِرَ ٱلَّذِينَ كَذَّبُوا۟ بِـَٔايَٰتِنَا ۖ وَمَا كَانُوا۟ مُؤْمِنِينَ ﴿٧٢﴾ وَإِلَىٰ ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَٰلِحًا ۗ قَالَ يَٰقَوْمِ ٱعْبُدُوا۟ ٱللَّهَ مَا لَكُم مِّنْ إِلَٰهٍ غَيْرُهُۥ ۖ قَدْ جَآءَتْكُم بَيِّنَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ ۖ هَٰذِهِۦ نَاقَةُ ٱللَّهِ لَكُمْ ءَايَةً ۖ فَذَرُوهَا تَأْكُلْ فِىٓ أَرْضِ ٱللَّهِ ۖ وَلَا تَمَسُّوهَا بِسُوٓءٍ فَيَأْخُذَكُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٧٣﴾

﴿۶۸﴾ پیام‌های پروردگارم را به شما می‌رسانم، و من برای شما خیرخواهی امین‌ام. ﴿۶۹﴾ آیا شما از این تعجب می کنید که به شما پندی از جانب پروردگارتان به وسیلهٔ مردی از خودتان آمد، تا شما را (از عذاب الله) بترساند؟ و به یاد آورید آن زمان را که شما را جانشین قوم نوح ساخت. و به جسم تان توانایی افزود. پس نعمتهای الله را به یاد آورید، تا رستگار شوید. ﴿۷۰﴾ (قوم در جواب) گفتند: آیا نزد ما آمده‌ای تا تنها الله را عبادت کنیم و آنچه را که پدران ما عبادت می‌کردند، ترک کنیم؟ پس آنچه را به ما وعده می‌دهی (ما را از آن می‌ترسانی) بر ما بیاور اگر تو از راست‌گویانی. ﴿۷۱﴾ (هود) گفت: عذاب پروردگارتان بر شما حتمی شده است. آیا در بارۀ نامهایی که شما و پدرانتان (بر آن بتها) نهاده اید؛ با من مجادله می کنید؟ (در حالیکه) الله هیچ دلیلی بر (حقانیت) آنها نازل نکرده است، پس انتظار (عذاب الهی) باشید، من هم با شما از انتظار کنندگانم. ﴿۷۲﴾ پس هود و همراهان (مؤمن) او را به رحمتی از جانب خود نجات دادیم، و آنانی که آیات ما را دروغ پنداشتند و مؤمن نبودند، ریشه کن کردیم. ﴿۷۳﴾ و به سوی قوم ثمود برادرشان صالح را (فرستادیم) گفت: ای قوم من، فقط الله را عبادت کنید، برای شما معبودی برحق جز الله نیست. همانا از طرف پروردگارتان معجزۀ آشکار برای شما آمده است، این ماده شتر (از جانب) الله برای شما معجزه است (که خلاف عادت آن را از سنگ آفریده است)، پس بگذارید در زمین الله بچرد، و به آن هیچ آزاری نرسانید که شما را عذاب دردناک خواهد گرفت.

وَٱذۡكُرُوٓاْ إِذۡ جَعَلَكُمۡ خُلَفَآءَ مِنۢ بَعۡدِ عَادٖ وَبَوَّأَكُمۡ فِي ٱلۡأَرۡضِ تَتَّخِذُونَ مِن سُهُولِهَا قُصُورٗا وَتَنۡحِتُونَ ٱلۡجِبَالَ بُيُوتٗاۖ فَٱذۡكُرُوٓاْ ءَالَآءَ ٱللَّهِ وَلَا تَعۡثَوۡاْ فِي ٱلۡأَرۡضِ مُفۡسِدِينَ ٧٤ قَالَ ٱلۡمَلَأُ ٱلَّذِينَ ٱسۡتَكۡبَرُواْ مِن قَوۡمِهِۦ لِلَّذِينَ ٱسۡتُضۡعِفُواْ لِمَنۡ ءَامَنَ مِنۡهُمۡ أَتَعۡلَمُونَ أَنَّ صَٰلِحٗا مُّرۡسَلٞ مِّن رَّبِّهِۦۚ قَالُوٓاْ إِنَّا بِمَآ أُرۡسِلَ بِهِۦ مُؤۡمِنُونَ ٧٥ قَالَ ٱلَّذِينَ ٱسۡتَكۡبَرُوٓاْ إِنَّا بِٱلَّذِيٓ ءَامَنتُم بِهِۦ كَٰفِرُونَ ٧٦ فَعَقَرُواْ ٱلنَّاقَةَ وَعَتَوۡاْ عَنۡ أَمۡرِ رَبِّهِمۡ وَقَالُواْ يَٰصَٰلِحُ ٱئۡتِنَا بِمَا تَعِدُنَآ إِن كُنتَ مِنَ ٱلۡمُرۡسَلِينَ ٧٧ فَأَخَذَتۡهُمُ ٱلرَّجۡفَةُ فَأَصۡبَحُواْ فِي دَارِهِمۡ جَٰثِمِينَ ٧٨ فَتَوَلَّىٰ عَنۡهُمۡ وَقَالَ يَٰقَوۡمِ لَقَدۡ أَبۡلَغۡتُكُمۡ رِسَالَةَ رَبِّي وَنَصَحۡتُ لَكُمۡ وَلَٰكِن لَّا تُحِبُّونَ ٱلنَّٰصِحِينَ ٧٩ وَلُوطًا إِذۡ قَالَ لِقَوۡمِهِۦٓ أَتَأۡتُونَ ٱلۡفَٰحِشَةَ مَا سَبَقَكُم بِهَا مِنۡ أَحَدٖ مِّنَ ٱلۡعَٰلَمِينَ ٨٠ إِنَّكُمۡ لَتَأۡتُونَ ٱلرِّجَالَ شَهۡوَةٗ مِّن دُونِ ٱلنِّسَآءِۚ بَلۡ أَنتُمۡ قَوۡمٞ مُّسۡرِفُونَ ٨١

﴿۷٤﴾ و به یاد آورید آن وقت را که شما را پس از قوم عاد جانشین (آنان) گردانید، و در زمین شما را جایگاه (خوب و مناسب) داد که بر قسمتهای هموار آن قصرها می ساختید و کوها را برای ساختن خانه ها می‌تراشیدید. پس نعمتهای الله را یاد کنید و در زمین فساد مکنید. ﴿۷٥﴾ رؤسای متکبر قوم صالح به مستضعفانی که ایمان آورده بودند گفتند: آیا می دانید (یقین می‌کنید) که صالح از طرف پروردگارش فرستاده شده است؟ (مؤمنان مستضعف) گفتند: (بلی) بدون شک ما به آنچه به او فرستاده شده است، ایمان داریم. ﴿۷٦﴾ متکبرین (قوم صالح) گفتند: یقینا ما به آنچه شما به آن ایمان آورده‌اید، کافریم. ﴿۷۷﴾ پس ماده شتر را کشتند و از فرمان پروردگارشان سرکشی نمودند و گفتند: ای صالح! آن (عذاب) را که به ما وعده می دهی بیاور، اگر از پیغمبران هستی. ﴿۷۸﴾ پس آن‌ها را زلزلۀ شدید گرفت، پس در خانه‌های شان به زانوافتاده (مرده) صبح کردند. ﴿۷۹﴾ پس (صالح) از آن‌ها روی گرداند (آن‌ها را مرده به حال شان گذاشت) و گفت: البته من پیام پروردگارم را به شما رساندم و شما را پند و اندرز دادم، ولی شما نصیحت‌کنندگان (خیرخواهان) را دوست ندارید. ﴿۸۰﴾ و لوط (را به حیث پیغمبر فرستادیم) وقتی به قوم خود گفت: آیا آن کار زشت (بی حیائی) را انجام می دهید، که هیچ کس از مردم عالم پیش از شما (آن کار قبیح را) نکرده است؟ ﴿۸۱﴾ البته شما به جای زنان با مردان آمیزش (وشهوترانی) می‌کنید، بلکه شما مردم اسرافکار (و تجاوزکار) هستید.

وَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِۦٓ إِلَّآ أَن قَالُوٓاْ أَخْرِجُوهُم مِّن قَرْيَتِكُمْۖ إِنَّهُمْ أُنَاسٞ يَتَطَهَّرُونَ ﴿٨٢﴾ فَأَنجَيْنَٰهُ وَأَهْلَهُۥٓ إِلَّا ٱمْرَأَتَهُۥ كَانَتْ مِنَ ٱلْغَٰبِرِينَ ﴿٨٣﴾ وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِم مَّطَرٗاۖ فَٱنظُرْ كَيْفَ كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلْمُجْرِمِينَ ﴿٨٤﴾ وَإِلَىٰ مَدْيَنَ أَخَاهُمْ شُعَيْبٗاۚ قَالَ يَٰقَوْمِ ٱعْبُدُواْ ٱللَّهَ مَا لَكُم مِّنْ إِلَٰهٍ غَيْرُهُۥۖ قَدْ جَآءَتْكُم بَيِّنَةٞ مِّن رَّبِّكُمْۖ فَأَوْفُواْ ٱلْكَيْلَ وَٱلْمِيزَانَ وَلَا تَبْخَسُواْ ٱلنَّاسَ أَشْيَآءَهُمْ وَلَا تُفْسِدُواْ فِي ٱلْأَرْضِ بَعْدَ إِصْلَٰحِهَاۚ ذَٰلِكُمْ خَيْرٞ لَّكُمْ إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ﴿٨٥﴾ وَلَا تَقْعُدُواْ بِكُلِّ صِرَٰطٖ تُوعِدُونَ وَتَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ مَنْ ءَامَنَ بِهِۦ وَتَبْغُونَهَا عِوَجٗاۚ وَٱذْكُرُوٓاْ إِذْ كُنتُمْ قَلِيلٗا فَكَثَّرَكُمْۖ وَٱنظُرُواْ كَيْفَ كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلْمُفْسِدِينَ ﴿٨٦﴾ وَإِن كَانَ طَآئِفَةٞ مِّنكُمْ ءَامَنُواْ بِٱلَّذِيٓ أُرْسِلْتُ بِهِۦ وَطَآئِفَةٞ لَّمْ يُؤْمِنُواْ فَٱصْبِرُواْ حَتَّىٰ يَحْكُمَ ٱللَّهُ بَيْنَنَاۚ وَهُوَ خَيْرُ ٱلْحَٰكِمِينَ ﴿٨٧﴾

﴿۸۲﴾ و جواب قوم لوط جز این نبود که (از روی تمسخر) گفتند: آن‌ها را (لوط و پیروان او را) از قریۀ خود بیرون کنید، زیرا این‌ها مردمی هستند که پاکدامنی را می خواهند (و از کار ما بیزاری می جویند). ﴿۸۳﴾ پس ما لوط و خانواده اش را، به جز همسر او که از باقی‌ماندگان در عذاب بود، نجات دادیم. ﴿۸٤﴾ و ما بر آن قوم باران عجیبی (از سنگ‌ها) باراندیم، پس بنگر (ای شنونده) که سرانجام جنایت‌کاران چه شد؟ ﴿۸۵﴾ و به سوی اهل مدین برادرشان شعیب را (به حیث پیغمبر) فرستادیم (پس شعیب) گفت: ای قوم من، تنها الله را عبادت کنید که برای شما معبودی برحق غیر از او نیست. همانا از نزد پروردگارتان دلیل واضح به شما آمده است، پس پیمانه و ترازو را کامل ادا کنید، و حقوق و اموال مردم را کم نکنید، و در زمین بعد از اصلاح آن فساد نکنید، این (هدایات) به شما خیر (و بهتر) است، اگر مؤمن هستید. ﴿۸٦﴾ و بر سر هر راهی منشینید تا کسانی را که به الله ایمان آورده‌اند بترسانید، و از راه الله (مردم را) منع کنید، و آن را کج می‌خواهید. و به یاد آورید (نعمت الله را) وقتی که شما کم بودید پس شما را زیاد کرد. و بنگرید که سرانجام فسادکنندگان چگونه بوده است!. ﴿۸۷﴾ اگر گروهی از شما به آنچه که من از جانب الله به (تبلیغ) آن فرستاده شده ام، ایمان آورده اند و گروه دیگری هنوز ایمان نیاورده اند، پس صبر کنید تا الله میان ما فیصله کند و او بهترین فیصله‌کنندگان است.

۞ قَالَ ٱلۡمَلَأُ ٱلَّذِينَ ٱسۡتَكۡبَرُواْ مِن قَوۡمِهِۦ لَنُخۡرِجَنَّكَ يَٰشُعَيۡبُ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ مَعَكَ مِن قَرۡيَتِنَآ أَوۡ لَتَعُودُنَّ فِي مِلَّتِنَاۚ قَالَ أَوَلَوۡ كُنَّا كَٰرِهِينَ ﴿٨٨﴾ قَدِ ٱفۡتَرَيۡنَا عَلَى ٱللَّهِ كَذِبًا إِنۡ عُدۡنَا فِي مِلَّتِكُم بَعۡدَ إِذۡ نَجَّىٰنَا ٱللَّهُ مِنۡهَاۚ وَمَا يَكُونُ لَنَآ أَن نَّعُودَ فِيهَآ إِلَّآ أَن يَشَآءَ ٱللَّهُ رَبُّنَاۚ وَسِعَ رَبُّنَا كُلَّ شَيۡءٍ عِلۡمًاۚ عَلَى ٱللَّهِ تَوَكَّلۡنَاۚ رَبَّنَا ٱفۡتَحۡ بَيۡنَنَا وَبَيۡنَ قَوۡمِنَا بِٱلۡحَقِّ وَأَنتَ خَيۡرُ ٱلۡفَٰتِحِينَ ﴿٨٩﴾ وَقَالَ ٱلۡمَلَأُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ مِن قَوۡمِهِۦ لَئِنِ ٱتَّبَعۡتُمۡ شُعَيۡبًا إِنَّكُمۡ إِذٗا لَّخَٰسِرُونَ ﴿٩٠﴾ فَأَخَذَتۡهُمُ ٱلرَّجۡفَةُ فَأَصۡبَحُواْ فِي دَارِهِمۡ جَٰثِمِينَ ﴿٩١﴾ ٱلَّذِينَ كَذَّبُواْ شُعَيۡبٗا كَأَن لَّمۡ يَغۡنَوۡاْ فِيهَاۚ ٱلَّذِينَ كَذَّبُواْ شُعَيۡبٗا كَانُواْ هُمُ ٱلۡخَٰسِرِينَ ﴿٩٢﴾ فَتَوَلَّىٰ عَنۡهُمۡ وَقَالَ يَٰقَوۡمِ لَقَدۡ أَبۡلَغۡتُكُمۡ رِسَٰلَٰتِ رَبِّي وَنَصَحۡتُ لَكُمۡۖ فَكَيۡفَ ءَاسَىٰ عَلَىٰ قَوۡمٖ كَٰفِرِينَ ﴿٩٣﴾ وَمَآ أَرۡسَلۡنَا فِي قَرۡيَةٖ مِّن نَّبِيٍّ إِلَّآ أَخَذۡنَآ أَهۡلَهَا بِٱلۡبَأۡسَآءِ وَٱلضَّرَّآءِ لَعَلَّهُمۡ يَضَّرَّعُونَ ﴿٩٤﴾ ثُمَّ بَدَّلۡنَا مَكَانَ ٱلسَّيِّئَةِ ٱلۡحَسَنَةَ حَتَّىٰ عَفَواْ وَّقَالُواْ قَدۡ مَسَّ ءَابَآءَنَا ٱلضَّرَّآءُ وَٱلسَّرَّآءُ فَأَخَذۡنَٰهُم بَغۡتَةٗ وَهُمۡ لَا يَشۡعُرُونَ ﴿٩٥﴾

﴿۸۸﴾ رؤسای متکبر قوم شعیب گفتند: ای شعیب، تو و آنانی را که به تو ایمان آورده اند از قریهٔ خود بیرون می رانیم یا آنکه به دین ما بازگردید. گفت: اگرچه از آن کراهت داشته باشیم؟ ﴿۸۹﴾ اگر به دین شما بازگردیم بعد از اینکه الله ما را از آن نجات داد، همانا بر الله افترا بسته‌ایم. برای ما شایسته نیست که به آن بازگردیم مگر اینکه پروردگار ما بخواهد، علم پروردگارِ ما همه چیز را احاطه کرده است، بر الله توکل نموده‌ایم. ای پروردگار ما! میان ما و قوم ما به حق فیصله کن و توئی بهترین فیصله‌کنندگان. ﴿۹۰﴾ و رؤسای قومش که کافر بودند، گفتند: اگر از شعیب پیروی کنید (در آن صورت) سخت زیان خواهید کرد. ﴿۹۱﴾ پس آن‌ها را زلزلهٔ سخت گرفت، پس در خانه‌های خود (مرده) و به زانوافتیده صبح کردند. ﴿۹۲﴾ آنانی که شعیب را دروغگوی شمردند (طوری شدند که) گویا هرگز در آن قریه سکونت نکرده بودند، آنانی که شعیب را دروغگوی شمردند، همان زیان کاران بودند. ﴿۹۳﴾ پس شعیب از نزد آن‌ها روی گرداند و گفت: (به طور افسوس) ای قوم من! البته من پیام‌های پروردگارم را به شما رساندم، و برای شما نصیحت (و خیرخواهی) کردم، پس چگونه بر (هلاکت شدن) قوم کافر غمگین شوم. ﴿۹٤﴾ و در هیچ شهری، پیغمبری را نفرستادیم مگر اینکه اهل آن شهر را (بعد از نافرمانی شان) به سختی‌ها و ضررها گرفتار کردیم تا باشد که (به الله) زاری و تضرّع کنند. ﴿۹۵﴾ باز به جای بدی نیکی را قرار دادیم، تا آن که عددشان افزون شد (باز غافل شده) و گفتند: پدران ما هم (گاه) دچار سختی و (گاه دچار) خوشی و آسانی شدند (و این شیوهٔ زمانه است)، پس آن‌ها را (به خاطر سخن کفرآمیز شان) ناگهان هلاک کردیم، در حالیکه آن‌ها (از آمدن عذاب) بی خبر بودند.

وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ ٱلْقُرَىٰٓ ءَامَنُوا۟ وَٱتَّقَوْا۟ لَفَتَحْنَا عَلَيْهِم بَرَكَٰتٍ
مِّنَ ٱلسَّمَآءِ وَٱلْأَرْضِ وَلَٰكِن كَذَّبُوا۟ فَأَخَذْنَٰهُم بِمَا كَانُوا۟
يَكْسِبُونَ ﴿٩٦﴾ أَفَأَمِنَ أَهْلُ ٱلْقُرَىٰٓ أَن يَأْتِيَهُم بَأْسُنَا
بَيَٰتًا وَهُمْ نَآئِمُونَ ﴿٩٧﴾ أَوَأَمِنَ أَهْلُ ٱلْقُرَىٰٓ أَن يَأْتِيَهُم
بَأْسُنَا ضُحًى وَهُمْ يَلْعَبُونَ ﴿٩٨﴾ أَفَأَمِنُوا۟ مَكْرَ ٱللَّهِ ۚ
فَلَا يَأْمَنُ مَكْرَ ٱللَّهِ إِلَّا ٱلْقَوْمُ ٱلْخَٰسِرُونَ ﴿٩٩﴾ أَوَلَمْ يَهْدِ
لِلَّذِينَ يَرِثُونَ ٱلْأَرْضَ مِنۢ بَعْدِ أَهْلِهَآ أَن لَّوْ نَشَآءُ
أَصَبْنَٰهُم بِذُنُوبِهِمْ ۚ وَنَطْبَعُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ
﴿١٠٠﴾ تِلْكَ ٱلْقُرَىٰ نَقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ أَنۢبَآئِهَا ۚ وَلَقَدْ جَآءَتْهُمْ
رُسُلُهُم بِٱلْبَيِّنَٰتِ فَمَا كَانُوا۟ لِيُؤْمِنُوا۟ بِمَا كَذَّبُوا۟ مِن
قَبْلُ ۚ كَذَٰلِكَ يَطْبَعُ ٱللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِ ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿١٠١﴾ وَمَا وَجَدْنَا
لِأَكْثَرِهِم مِّنْ عَهْدٍ ۖ وَإِن وَجَدْنَآ أَكْثَرَهُمْ لَفَٰسِقِينَ ﴿١٠٢﴾
ثُمَّ بَعَثْنَا مِنۢ بَعْدِهِم مُّوسَىٰ بِـَٔايَٰتِنَآ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَإِي۟هِۦ
فَظَلَمُوا۟ بِهَا ۖ فَٱنظُرْ كَيْفَ كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلْمُفْسِدِينَ ﴿١٠٣﴾
وَقَالَ مُوسَىٰ يَٰفِرْعَوْنُ إِنِّى رَسُولٌ مِّن رَّبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿١٠٤﴾

﴿۹٦﴾ و اگر اهل شهرها (که به آن‌ها پیغمبر فرستاده شد) ایمان می‌آوردند و پرهیزگار می‌شدند، البته بر آن‌ها (دروازۀ) برکات از آسمان و زمین را می‌گشودیم، و لیکن (به جای ایمان آوردن) تکذیب کردند. پس آن‌ها را به سبب آنچه می‌کردند (به عذاب) گرفتار کردیم. ﴿۹۷﴾ آیا اهل قریه‌ها در امان شده اند از اینکه عذاب ما هنگام شب، در حالیکه به خواب رفته اند، به آن‌هابرسد؟ ﴿۹۸﴾ آیا اهل قریه‌ها در امان شده اند از اینکه عذاب ما در وقت چاشت، در حالیکه به بازی و تفریح مشغول اند، به آنها برسد؟ ﴿۹۹﴾ آیا از مکر (تدبیر) الله ایمن شده‌اند؟ زیرا از تدبیر الله ایمن نمی‌شود مگر قوم زیانکار. ﴿۱۰۰﴾ آیا برای آنانی که زمین را بعد از (هلاکت) ساکنان آن به ارث می برند، سبب هدایت نگردید که اگر ما بخواهیم آن‌ها را به سزای گناهانشان می رساندیم؟ (و نیز) بر دل‌هایشان مهر می زدیم؟ تا دیگر نشنوند. ﴿۱۰۱﴾ این قریه را (که داستان هلاک شدن شان ذکر شد) بعضی از اخبار آن‌ها را بر تو بیان می‌کنیم، و البته نزد آن‌ها پیغمبران‌شان با دلائل واضح آمده بود، پس به ایمان‌آوردن آماده نشدند، به سبب اینکه (پیغمبران را) از پیش تکذیب کردند، این طور الله بر دل‌های کافران مهر می‌زند. ﴿۱۰۲﴾ و در بیشتر آن‌ها وفای به عهد نیافتیم، و یقیناً بیشتر آن‌ها را (عهدشکن و) نافرمان یافتیم. ﴿۱۰۳﴾ باز موسی را بعد از آن پیغمبران پیشین همراه با آیات (معجزه‌های) خود به سوی فرعون و رؤسای قوم او فرستادیم، اما آنان به (مقابل) آیات ما ظلم کردند. پس بنگر که انجام مفسدان چطور شد؟ ﴿۱۰٤﴾ موسی گفت: (در دعوت خود) ای فرعون! یقیناً من فرستاده ای از سوی پروردگار عالمیان ام.

حَقِيقٌ عَلَىٰٓ أَن لَّآ أَقُولَ عَلَى ٱللَّهِ إِلَّا ٱلْحَقَّ ۚ قَدْ جِئْتُكُم بِبَيِّنَةٍ
مِّن رَّبِّكُمْ فَأَرْسِلْ مَعِىَ بَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ ﴿١٠٥﴾ قَالَ إِن كُنتَ
جِئْتَ بِـَٔايَةٍ فَأْتِ بِهَآ إِن كُنتَ مِنَ ٱلصَّٰدِقِينَ ﴿١٠٦﴾ فَأَلْقَىٰ
عَصَاهُ فَإِذَا هِىَ ثُعْبَانٌ مُّبِينٌ ﴿١٠٧﴾ وَنَزَعَ يَدَهُۥ فَإِذَا هِىَ بَيْضَآءُ
لِلنَّٰظِرِينَ ﴿١٠٨﴾ قَالَ ٱلْمَلَأُ مِن قَوْمِ فِرْعَوْنَ إِنَّ هَٰذَا لَسَٰحِرٌ
عَلِيمٌ ﴿١٠٩﴾ يُرِيدُ أَن يُخْرِجَكُم مِّنْ أَرْضِكُمْ ۖ فَمَاذَا تَأْمُرُونَ
﴿١١٠﴾ قَالُوٓا۟ أَرْجِهْ وَأَخَاهُ وَأَرْسِلْ فِى ٱلْمَدَآئِنِ حَٰشِرِينَ ﴿١١١﴾ يَأْتُوكَ
بِكُلِّ سَٰحِرٍ عَلِيمٍ ﴿١١٢﴾ وَجَآءَ ٱلسَّحَرَةُ فِرْعَوْنَ قَالُوٓا۟ إِنَّ
لَنَا لَأَجْرًا إِن كُنَّا نَحْنُ ٱلْغَٰلِبِينَ ﴿١١٣﴾ قَالَ نَعَمْ وَإِنَّكُمْ
لَمِنَ ٱلْمُقَرَّبِينَ ﴿١١٤﴾ قَالُوا۟ يَٰمُوسَىٰٓ إِمَّآ أَن تُلْقِىَ وَإِمَّآ أَن
نَّكُونَ نَحْنُ ٱلْمُلْقِينَ ﴿١١٥﴾ قَالَ أَلْقُوا۟ ۖ فَلَمَّآ أَلْقَوْا۟ سَحَرُوٓا۟
أَعْيُنَ ٱلنَّاسِ وَٱسْتَرْهَبُوهُمْ وَجَآءُو بِسِحْرٍ عَظِيمٍ ﴿١١٦﴾
۞ وَأَوْحَيْنَآ إِلَىٰ مُوسَىٰٓ أَنْ أَلْقِ عَصَاكَ ۖ فَإِذَا هِىَ تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ
﴿١١٧﴾ فَوَقَعَ ٱلْحَقُّ وَبَطَلَ مَا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿١١٨﴾ فَغُلِبُوا۟
هُنَالِكَ وَٱنقَلَبُوا۟ صَٰغِرِينَ ﴿١١٩﴾ وَأُلْقِىَ ٱلسَّحَرَةُ سَٰجِدِينَ ﴿١٢٠﴾

﴿۱۰۵﴾ سزاوار است که دربارهٔ الله جز سخن راست و واقعی نگویم. البته من از طرف پروردگارتان برای شما معجزه (و دلیل) روشن آورده ام، پس بنی اسرائیل را (آزاد نموده) همرای من بفرست. ﴿۱۰٦﴾ (فرعون) گفت: اگر معجزه ای با خود آورده ای، آن را بیاور، اگر از راستگویانی. ﴿۱۰۷﴾ پس (به طور معجزه) موسی عصای خود را انداخت، پس ناگهان به صورت اژدهائی ظاهر شد. ﴿۱۰۸﴾ و دست خود را (از گریبان) بیرون آورد، پس ناگهان دست او برای بینندگان درخشید. ﴿۱۰۹﴾ سران قوم فرعون (بعد از دیدن این دو معجزه) گفتند: یقینا این شخص جادوگری دانا است. ﴿۱۱۰﴾ می‌خواهد شما را از سرزمینتان بیرون کند، پس چه مشوره می‌دهید؟ ﴿۱۱۱﴾ (مشاوران فرعون)گفتند: او (موسی) و برادرش را مهلت بده و نگاه دار، (و کسی را) به شهرها بفرست تا همه مردم را جمع کند. ﴿۱۱۲﴾ تا هر جادوگر ماهر و دانا را نزد تو بیاورند. ﴿۱۱۳﴾ و جادوگران نزد فرعون آمدند (و) گفتند: اگر ما غالب شویم آیا برای ما پاداشی (جائزه و انعامی) هست؟ ﴿۱۱٤﴾ (فرعون) گفت: بلی، بلکه یقیناً شما از مقربان (دربار من) خواهید بود. ﴿۱۱۵﴾ (در آغاز مقابله جادوگران) گفتند: ای موسی! یا تو (عصایت را برای مقابله) بانداز، یا ما (سحر خود را) می‌اندازیم. ﴿۱۱٦﴾ (موسی) گفت: (شما) باندازید، پس وقتی (عصاها و ریسمان‌های خود را) انداختند، چشم‌های مردم را جادو کردند، و آنها را ترساندند، و جادوی بزرگی را پیش کردند. ﴿۱۱۷﴾ (و در عین حال) به موسی وحی فرستادیم که عصای خود را بانداز (چون انداخت) پس ناگهان جادوهای دروغین شان را فرو می‌برد. ﴿۱۱۸﴾ پس حق (معجزهٔ موسی) به ثبوت رسید (روشن شد) و آنچه جادوگران می‌کردند، باطل شد. ﴿۱۱۹﴾ پس در آنجا مغلوب شدند (شکست خوردند جادوگران و اتباع فرعون)، و خوار و ذلیل برگشتند. ﴿۱۲۰﴾ جادوگران به سجده وادار شدند و افتیدند.

قَالُوٓاْ ءَامَنَّا بِرَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ١٢١ رَبِّ مُوسَىٰ وَهَٰرُونَ ١٢٢ قَالَ
فِرۡعَوۡنُ ءَامَنتُم بِهِۦ قَبۡلَ أَنۡ ءَاذَنَ لَكُمۡۖ إِنَّ هَٰذَا لَمَكۡرٞ
مَّكَرۡتُمُوهُ فِي ٱلۡمَدِينَةِ لِتُخۡرِجُواْ مِنۡهَآ أَهۡلَهَاۖ فَسَوۡفَ تَعۡلَمُونَ
١٢٣ لَأُقَطِّعَنَّ أَيۡدِيَكُمۡ وَأَرۡجُلَكُم مِّنۡ خِلَٰفٖ ثُمَّ لَأُصَلِّبَنَّكُمۡ
أَجۡمَعِينَ ١٢٤ قَالُوٓاْ إِنَّآ إِلَىٰ رَبِّنَا مُنقَلِبُونَ ١٢٥ وَمَا تَنقِمُ مِنَّآ
إِلَّآ أَنۡ ءَامَنَّا بِـَٔايَٰتِ رَبِّنَا لَمَّا جَآءَتۡنَاۚ رَبَّنَآ أَفۡرِغۡ عَلَيۡنَا صَبۡرٗا
وَتَوَفَّنَا مُسۡلِمِينَ ١٢٦ وَقَالَ ٱلۡمَلَأُ مِن قَوۡمِ فِرۡعَوۡنَ أَتَذَرُ مُوسَىٰ
وَقَوۡمَهُۥ لِيُفۡسِدُواْ فِي ٱلۡأَرۡضِ وَيَذَرَكَ وَءَالِهَتَكَۚ قَالَ سَنُقَتِّلُ
أَبۡنَآءَهُمۡ وَنَسۡتَحۡيِۦ نِسَآءَهُمۡ وَإِنَّا فَوۡقَهُمۡ قَٰهِرُونَ ١٢٧
قَالَ مُوسَىٰ لِقَوۡمِهِ ٱسۡتَعِينُواْ بِٱللَّهِ وَٱصۡبِرُوٓاْۖ إِنَّ ٱلۡأَرۡضَ
لِلَّهِ يُورِثُهَا مَن يَشَآءُ مِنۡ عِبَادِهِۦۖ وَٱلۡعَٰقِبَةُ لِلۡمُتَّقِينَ ١٢٨
قَالُوٓاْ أُوذِينَا مِن قَبۡلِ أَن تَأۡتِيَنَا وَمِنۢ بَعۡدِ مَا جِئۡتَنَاۚ قَالَ
عَسَىٰ رَبُّكُمۡ أَن يُهۡلِكَ عَدُوَّكُمۡ وَيَسۡتَخۡلِفَكُمۡ فِي ٱلۡأَرۡضِ
فَيَنظُرَ كَيۡفَ تَعۡمَلُونَ ١٢٩ وَلَقَدۡ أَخَذۡنَآ ءَالَ فِرۡعَوۡنَ
بِٱلسِّنِينَ وَنَقۡصٖ مِّنَ ٱلثَّمَرَٰتِ لَعَلَّهُمۡ يَذَّكَّرُونَ ١٣٠

﴿۱۲۱﴾ (و) گفتند: به پروردگار عالمیان ایمان آوردیم. ﴿۱۲۲﴾ پروردگار موسی و هارون (که به عبادت او دعوت می‌دهند). ﴿۱۲۳﴾ فرعون (جادوگران را عتاب کرده) گفت: آیا پیش از آنکه من به شما اجازه دهم به او ایمان آوردید؟ این حیله ای است که شما در بارۀ این شهر سنجیده اید تا اهل آن را از آن بیرون کنید. پس به زودی خواهید دانست (که در این شهر چه کسی می‌ماند؟). ﴿۱۲٤﴾ البته دستها و پای های شما را از جانب مخالف خواهم برید، باز همۀ شما را به دار می‌کشم. ﴿۱۲۵﴾ (جادوگران مؤمن) گفتند: البته ما به طرف پروردگار ما باز می گردیم. ﴿۱۲٦﴾ و تو از ما انتقام نمی‌گیری مگر اینکه چون آیات پروردگار ما آمد (و ما) به آن ایمان آورده‌ایم، ای پروردگار ما! بر ما صبر فرو ریز و ما را مسلمان بمیران. ﴿۱۲۷﴾ و سران قوم فرعون گفتند: که آیا موسی و قومش را می‌گذاری تا در زمین فساد کنند، و تو و معبودانت را رها کنند؟ (فرعون) گفت: (کجا می‌گذارم) به زودی پسران (و مردان) شان را قتل می‌کنیم و زنان آن‌ها را زنده می‌گذاریم، چون ما بر آن‌ها مسلط هستیم. ﴿۱۲۸﴾ موسی به قوم خود گفت: از الله کمک بخواهید و صبر (و مقاومت) کنید، (چون) زمین از الله است، هر که از بندگانِ خود را که بخواهد، وارث آن می‌گرداند، و انجام (نیک) از پرهیزگاران است. ﴿۱۲۹﴾ (بنی اسرائیل به موسی) گفتند: پیش از آنکه نزد ما بیایی و (هم) بعد از آنکه نزد ما آمدی اذیت شدیم، (پس چه باید کرد؟) موسی گفت: امید است که پروردگارتان دشمن شما را نابود کند و شما را در زمین (مصر) جانشین آنان سازد و ببیند که چگونه عمل می‌کنید؟ ﴿۱۳۰﴾ و ما فرعونیان را با قحط سالی و کمبود میوه‌ها گرفتار کردیم تا پند گیرند. (و شاید به‌سوی الله برگردند).

فَإِذَا جَآءَتۡهُمُ ٱلۡحَسَنَةُ قَالُواْ لَنَا هَٰذِهِۦۖ وَإِن تُصِبۡهُمۡ سَيِّئَةٞ
يَطَّيَّرُواْ بِمُوسَىٰ وَمَن مَّعَهُۥٓۗ أَلَآ إِنَّمَا طَٰٓئِرُهُمۡ عِندَ ٱللَّهِ
وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَهُمۡ لَا يَعۡلَمُونَ ١٣١ وَقَالُواْ مَهۡمَا تَأۡتِنَا بِهِۦ
مِنۡ ءَايَةٖ لِّتَسۡحَرَنَا بِهَا فَمَا نَحۡنُ لَكَ بِمُؤۡمِنِينَ ١٣٢ فَأَرۡسَلۡنَا
عَلَيۡهِمُ ٱلطُّوفَانَ وَٱلۡجَرَادَ وَٱلۡقُمَّلَ وَٱلضَّفَادِعَ وَٱلدَّمَ
ءَايَٰتٖ مُّفَصَّلَٰتٖ فَٱسۡتَكۡبَرُواْ وَكَانُواْ قَوۡمٗا مُّجۡرِمِينَ
١٣٣ وَلَمَّا وَقَعَ عَلَيۡهِمُ ٱلرِّجۡزُ قَالُواْ يَٰمُوسَى ٱدۡعُ لَنَا رَبَّكَ بِمَا
عَهِدَ عِندَكَۖ لَئِن كَشَفۡتَ عَنَّا ٱلرِّجۡزَ لَنُؤۡمِنَنَّ لَكَ
وَلَنُرۡسِلَنَّ مَعَكَ بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ ١٣٤ فَلَمَّا كَشَفۡنَا عَنۡهُمُ
ٱلرِّجۡزَ إِلَىٰٓ أَجَلٍ هُم بَٰلِغُوهُ إِذَا هُمۡ يَنكُثُونَ ١٣٥ فَٱنتَقَمۡنَا
مِنۡهُمۡ فَأَغۡرَقۡنَٰهُمۡ فِي ٱلۡيَمِّ بِأَنَّهُمۡ كَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَا وَكَانُواْ عَنۡهَا
غَٰفِلِينَ ١٣٦ وَأَوۡرَثۡنَا ٱلۡقَوۡمَ ٱلَّذِينَ كَانُواْ يُسۡتَضۡعَفُونَ
مَشَٰرِقَ ٱلۡأَرۡضِ وَمَغَٰرِبَهَا ٱلَّتِي بَٰرَكۡنَا فِيهَاۖ وَتَمَّتۡ كَلِمَتُ
رَبِّكَ ٱلۡحُسۡنَىٰ عَلَىٰ بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ بِمَا صَبَرُواْۖ وَدَمَّرۡنَا
مَا كَانَ يَصۡنَعُ فِرۡعَوۡنُ وَقَوۡمُهُۥ وَمَا كَانُواْ يَعۡرِشُونَ ١٣٧

﴿۱۳۱﴾ (لیکن عبرت نگرفتند) پس وقتی نیکیی به آنها دست می داد می گفتند: سزاوار ماست و چون بدیی به آنها می رسید، به موسی و همراهانش بدفالی می گرفتند. آگاه باشید که بدفالی (خوشبختی و بدبختی) آن‌ها نزد الله است، لیکن بیشترینشان نمی دانند. ﴿۱۳۲﴾ و گفتند (ای موسی)! هر چه از معجزه (ها و دلایل) برای ما بیاوری تا ما را با آن جادو کنی، به تو ایمان نمی‌آوریم. ﴿۱۳۳﴾ پس ما بر آن‌ها طوفان و (هجوم) ملخ و شپش و کوربقه ها و خون (روان) را بصورت آیات (و علامات) جدا جدا، فرستادیم. اما باز تکبر ورزیدند و قوم مجرم بودند. ﴿۱۳٤﴾ و هرگاه که عذاب بر آنها واقع شد، گفتند: ای موسی! با (توسل با) آن عهدی که الله نزد تو دارد، برای ما به پروردگارت دعا کن (که این عذاب را از ما بردارد) اگر عذاب را از ما دور کنی حتماً به تو ایمان می‌آوریم، و (به گفتۀ تو) حتماً بنی‌اسرائیل را همراه تو می‌فرستیم. ﴿۱۳۵﴾ پس چون تا آن وقت معین که قرار گذاشته بودند، عذاب را از آنها دور نمودیم، ناگهان پیمان خود را می شکستند. ﴿۱۳٦﴾ لذا از آن‌ها انتقام گرفتیم پس آن‌ها را در دریا غرق نمودیم به سبب این که آیات ما را دروغ شمردند، و از آنها (عقوبت و قهر الله) غافل بودند. ﴿۱۳۷﴾ و آن قوم مستضعف (بنی‌اسرائیل) را در مشارق و مغارب سرزمینی که در آن برکت نهادیم (سر زمین شام) وارث خزانه و سلطنت گردانیدیم. و سخن نیک (وعدۀ نیک) که پروردگار تو به بنی اسرائیل داده بود به سبب اینکه صبر ورزیده بودند، به کمال رسید (تحقق یافت). و آنچه را که فرعون و قومش می ساختند و آنچه از باغها را که بر پایه ها افراشته بودند، نابود کردیم.

وَجَٰوَزْنَا بِبَنِيٓ إِسْرَٰٓءِيلَ ٱلْبَحْرَ فَأَتَوْاْ عَلَىٰ قَوْمٍ يَعْكُفُونَ
عَلَىٰٓ أَصْنَامٍ لَّهُمْۚ قَالُواْ يَٰمُوسَى ٱجْعَل لَّنَآ إِلَٰهًا كَمَا
لَهُمْ ءَالِهَةٌۚ قَالَ إِنَّكُمْ قَوْمٌ تَجْهَلُونَ ﴿١٣٨﴾ إِنَّ هَٰٓؤُلَآءِ مُتَبَّرٌ
مَّا هُمْ فِيهِ وَبَٰطِلٌ مَّا كَانُواْ يَعْمَلُونَ ﴿١٣٩﴾ قَالَ أَغَيْرَ ٱللَّهِ
أَبْغِيكُمْ إِلَٰهًا وَهُوَ فَضَّلَكُمْ عَلَى ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿١٤٠﴾ وَإِذْ أَنجَيْنَٰكُم
مِّنْ ءَالِ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكُمْ سُوٓءَ ٱلْعَذَابِ يُقَتِّلُونَ
أَبْنَآءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَآءَكُمْۚ وَفِي ذَٰلِكُم بَلَآءٌ
مِّن رَّبِّكُمْ عَظِيمٌ ﴿١٤١﴾ ۞ وَوَٰعَدْنَا مُوسَىٰ ثَلَٰثِينَ لَيْلَةً
وَأَتْمَمْنَٰهَا بِعَشْرٍ فَتَمَّ مِيقَٰتُ رَبِّهِۦٓ أَرْبَعِينَ لَيْلَةًۚ وَقَالَ
مُوسَىٰ لِأَخِيهِ هَٰرُونَ ٱخْلُفْنِي فِي قَوْمِي وَأَصْلِحْ وَلَا تَتَّبِعْ
سَبِيلَ ٱلْمُفْسِدِينَ ﴿١٤٢﴾ وَلَمَّا جَآءَ مُوسَىٰ لِمِيقَٰتِنَا وَكَلَّمَهُۥ
رَبُّهُۥ قَالَ رَبِّ أَرِنِيٓ أَنظُرْ إِلَيْكَۚ قَالَ لَن تَرَىٰنِي وَلَٰكِنِ
ٱنظُرْ إِلَى ٱلْجَبَلِ فَإِنِ ٱسْتَقَرَّ مَكَانَهُۥ فَسَوْفَ تَرَىٰنِيۚ فَلَمَّا
تَجَلَّىٰ رَبُّهُۥ لِلْجَبَلِ جَعَلَهُۥ دَكًّا وَخَرَّ مُوسَىٰ صَعِقًاۚ فَلَمَّآ
أَفَاقَ قَالَ سُبْحَٰنَكَ تُبْتُ إِلَيْكَ وَأَنَا۠ أَوَّلُ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿١٤٣﴾

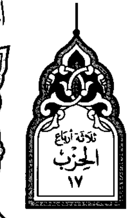
﴿۱۳۸﴾ و بنی اسرائیل را از بحر گذراندیم، تا اینکه (در راه) بر قومی آمدند که به عبادت بت‌های خویش مشغول بودند،گفتند: (بنی اسرائیل) ای موسی! برای ما هم معبودی مقرر کن همان‌طور که آنان را معبودانی هست، گفت: یقینا شما قوم نادان و جاهل هستید. ﴿۱۳۹﴾ چون آنچه که این مردم در آن قرار دارند، نابود و هلاک شده است، و عملی که می‌کنند باطل است. ﴿۱٤۰﴾ (موسی) گفت: آیا غیر از الله معبودی برای شما بخواهم؟ در حالیکه او شما را بر جهانیان (زمان‌تان) فضیلت داده است. ﴿۱٤۱﴾ و یادآور شوید هنگامی را که شما را از پیروان فرعون نجات دادیم که شما را سخت عذاب می کردند؛ پسران تان را قتل می‌کردند و زنان تان را زنده می‌گذاشتند، و در این برای شما از طرف پروردگارتان آزمایشِ بزرگ بود. ﴿۱٤۲﴾ و سی شب با موسی وعده گذاشتیم و آن را با ده شب دیگر تکمیل کردیم، تا وقت مقرر پروردگارش چهل شب کامل شد. و (در وقت رفتن به کوه طور) موسی به برادرش هارون گفت: در میان قوم من جانشین (نائب) من باش و در اصلاح (شان) بکوش و از راه مفسدان پیروی مکن. ﴿۱٤۳﴾ و چون موسی به وعده گاه ما آمد و پروردگارش با او سخن گفت، (موسی) گفت: ای پروردگارم! خودت را به من نشان ده تا تو را ببینم. (الله) فرمود: مرا هرگز نمی توان دید (توان دیدن مرا نداری). بلکه به کوه نگاه کن، اگر در جایش برقرار ماند تو هم مرا خواهی دید. وقتی پروردگارش به کوه تجلی کرد، آن کوه ریز ریز شد و موسی بیهوش به زمین افتید، باز وقتی به هوش آمد، گفت: پاکی تراست (ای الله)، به‌دربار تو توبه کردم و من اولینِ مؤمنان هستم.

قَالَ يَٰمُوسَىٰٓ إِنِّي ٱصۡطَفَيۡتُكَ عَلَى ٱلنَّاسِ بِرِسَٰلَٰتِي وَبِكَلَٰمِي
فَخُذۡ مَآ ءَاتَيۡتُكَ وَكُن مِّنَ ٱلشَّٰكِرِينَ ﴿١٤٤﴾ وَكَتَبۡنَا
لَهُۥ فِي ٱلۡأَلۡوَاحِ مِن كُلِّ شَيۡءٖ مَّوۡعِظَةٗ وَتَفۡصِيلٗا لِّكُلِّ
شَيۡءٖ فَخُذۡهَا بِقُوَّةٖ وَأۡمُرۡ قَوۡمَكَ يَأۡخُذُواْ بِأَحۡسَنِهَاۚ سَأُوْرِيكُمۡ
دَارَ ٱلۡفَٰسِقِينَ ﴿١٤٥﴾ سَأَصۡرِفُ عَنۡ ءَايَٰتِيَ ٱلَّذِينَ يَتَكَبَّرُونَ
فِي ٱلۡأَرۡضِ بِغَيۡرِ ٱلۡحَقِّ وَإِن يَرَوۡاْ كُلَّ ءَايَةٖ لَّا يُؤۡمِنُواْ بِهَا
وَإِن يَرَوۡاْ سَبِيلَ ٱلرُّشۡدِ لَا يَتَّخِذُوهُ سَبِيلٗا وَإِن يَرَوۡاْ سَبِيلَ
ٱلۡغَيِّ يَتَّخِذُوهُ سَبِيلٗاۚ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمۡ كَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَا
وَكَانُواْ عَنۡهَا غَٰفِلِينَ ﴿١٤٦﴾ وَٱلَّذِينَ كَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَا
وَلِقَآءِ ٱلۡأٓخِرَةِ حَبِطَتۡ أَعۡمَٰلُهُمۡۚ هَلۡ يُجۡزَوۡنَ إِلَّا مَا كَانُواْ
يَعۡمَلُونَ ﴿١٤٧﴾ وَٱتَّخَذَ قَوۡمُ مُوسَىٰ مِنۢ بَعۡدِهِۦ مِنۡ حُلِيِّهِمۡ
عِجۡلٗا جَسَدٗا لَّهُۥ خُوَارٌۚ أَلَمۡ يَرَوۡاْ أَنَّهُۥ لَا يُكَلِّمُهُمۡ
وَلَا يَهۡدِيهِمۡ سَبِيلًاۘ ٱتَّخَذُوهُ وَكَانُواْ ظَٰلِمِينَ ﴿١٤٨﴾
وَلَمَّا سُقِطَ فِيٓ أَيۡدِيهِمۡ وَرَأَوۡاْ أَنَّهُمۡ قَدۡ ضَلُّواْ قَالُواْ لَئِن
لَّمۡ يَرۡحَمۡنَا رَبُّنَا وَيَغۡفِرۡ لَنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ ٱلۡخَٰسِرِينَ ﴿١٤٩﴾

﴿۱٤٤﴾ (الله) فرمود: ای موسی، البته من تو را به (رسانیدن) پیام‌ها و کلام (کتاب) خویش بر مردم برگزیده‌ام، پس چیزی را که من به تو داده‌ام (از وحی و کتاب) بگیر و از شکرگزاران باش. ﴿۱٤٥﴾ و در لوحه‌های تورات برای او (موسی) از هرچیزی نوشتیم تا عبرت و یادآوری، و تفصیل هرچیزی (در شرع موسوی) باشد، برای موسی نوشتیم، پس (به موسی گفتیم:) آن را با قدرت و عزم قوی بگیر، و به قومت دستور بده تا نیکوترین آن را اختیار کنند (که سبب هدایت و رحمت است)، به زودی سرزمین گناهکاران را به شما نشان خواهم داد. ﴿۱٤٦﴾ به زودی کسانی را که به ناحق در زمین تکبر می کنند، از آیات خویش رویگردان می سازم، و اگر هر آیتی را ببینند ایمان نمی آورند و اگر راه هدایت را ببینند آنرا راه خود قرار نمی دهند و اگر راه گمراهی را ببینند آنرا راه خود قرار می دهند. زیرا آنها آیات ما را دروغ شمردند و از آن غافل بودند. ﴿۱٤۷﴾ و آنانی که آیات ما و ملاقات روز آخرت را دروغ شمردند، اعمال شان برباد شد، آیا جز در برابر کارهایی که می کردند، سزا داده می‌شوند؟! ﴿۱٤۸﴾ و قوم موسی بعد از او (رفتن او به کوه طور) از زیورات خود گوساله ای که آواز گاو داشت (ساختند و به عبادت) گرفتند. آیا نمی‌دیدند که آن پیکر (گوساله) با آنان سخن نمی‌گوید و آنان را به راهی رهنمایی نمی‌کند؟ بازهم آن را معبود قرار دادند؟ و واقعا که ظالم بودند. ﴿۱٤۹﴾ و چون ارزش گوساله از نظر شان سقوط کرد از آن کار پشیمان شدند و دیدند که گمراه شده اند، گفتند: اگر پروردگار ما به ما رحم نکند و ما را نیامرزد، البته از زیان کاران خواهیم بود.

وَلَمَّا رَجَعَ مُوسَىٰٓ إِلَىٰ قَوْمِهِۦ غَضْبَٰنَ أَسِفًا قَالَ بِئْسَمَا خَلَفْتُمُونِى
مِنۢ بَعْدِىٓ ۖ أَعَجِلْتُمْ أَمْرَ رَبِّكُمْ ۖ وَأَلْقَى ٱلْأَلْوَاحَ وَأَخَذَ بِرَأْسِ
أَخِيهِ يَجُرُّهُۥٓ إِلَيْهِ ۚ قَالَ ٱبْنَ أُمَّ إِنَّ ٱلْقَوْمَ ٱسْتَضْعَفُونِى وَكَادُوا۟
يَقْتُلُونَنِى فَلَا تُشْمِتْ بِىَ ٱلْأَعْدَآءَ وَلَا تَجْعَلْنِى مَعَ ٱلْقَوْمِ
ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿١٥٠﴾ قَالَ رَبِّ ٱغْفِرْ لِى وَلِأَخِى وَأَدْخِلْنَا فِى رَحْمَتِكَ ۖ
وَأَنتَ أَرْحَمُ ٱلرَّٰحِمِينَ ﴿١٥١﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ ٱتَّخَذُوا۟ ٱلْعِجْلَ سَيَنَالُهُمْ
غَضَبٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَذِلَّةٌ فِى ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا ۚ وَكَذَٰلِكَ نَجْزِى
ٱلْمُفْتَرِينَ ﴿١٥٢﴾ وَٱلَّذِينَ عَمِلُوا۟ ٱلسَّيِّـَٔاتِ ثُمَّ تَابُوا۟ مِنۢ
بَعْدِهَا وَءَامَنُوٓا۟ إِنَّ رَبَّكَ مِنۢ بَعْدِهَا لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٥٣﴾
وَلَمَّا سَكَتَ عَن مُّوسَى ٱلْغَضَبُ أَخَذَ ٱلْأَلْوَاحَ ۖ وَفِى نُسْخَتِهَا
هُدًى وَرَحْمَةٌ لِّلَّذِينَ هُمْ لِرَبِّهِمْ يَرْهَبُونَ ﴿١٥٤﴾ وَٱخْتَارَ مُوسَىٰ
قَوْمَهُۥ سَبْعِينَ رَجُلًا لِّمِيقَٰتِنَا ۖ فَلَمَّآ أَخَذَتْهُمُ ٱلرَّجْفَةُ قَالَ
رَبِّ لَوْ شِئْتَ أَهْلَكْتَهُم مِّن قَبْلُ وَإِيَّٰىَ ۖ أَتُهْلِكُنَا بِمَا فَعَلَ
ٱلسُّفَهَآءُ مِنَّآ ۖ إِنْ هِىَ إِلَّا فِتْنَتُكَ تُضِلُّ بِهَا مَن تَشَآءُ وَتَهْدِى
مَن تَشَآءُ ۖ أَنتَ وَلِيُّنَا فَٱغْفِرْ لَنَا وَٱرْحَمْنَا ۖ وَأَنتَ خَيْرُ ٱلْغَٰفِرِينَ ﴿١٥٥﴾

﴿۱۵۰﴾ و چون موسی (از کوه طور) به طرف قوم خود بازگشت (و گوساله پرستی آنها را دید) در حالت خشم و افسوس گفت: پس از من بد جانشینانی برایم بودید، آیا در (مخالفت) امر پروردگارتان عجله کردید؟ و لوحه‌های تورات را انداخت و سر پردارش را گرفت و آن را به‌سوی خود کشید. (هارون) گفت: ای پسر مادرم! این قوم مرا ناتوان شمردند و تحقیرم نمودند، (بلکه) نزدیک بود مرا بکشند، پس دشمنان را به من شاد مگردان و مرا با قوم ظالم قرار مده. ﴿۱۵۱﴾ (وقتی خشم موسی فرو نشست) گفت: ای پروردگارم! من و برادرم را ببخش، و ما را در سایهٔ رحمت خود داخل کن، و تو مهربان‌ترین مهربانانی. ﴿۱۵۲﴾ یقیناً آنانی که گوساله را معبود خود قرار دادند قهری بزرگ از جانب پروردگارشان، و خواری در زندگی دنیا آنان را خواهد رسید. و این چنین افتراکنندگان را سزا می‌دهیم. ﴿۱۵۳﴾ و آنانی که کارهای بد انجام دادند (باز) پس از آن توبه کردند (و) ایمان آوردند (به وحدانیت الله) یقیناً پروردگار تو آمرزنده (و) مهربان است. ﴿۱۵٤﴾ و چون خشم موسی فرو نشست، لوحه‌های تورات را گرفت، و در نوشته های آن راهنمائی و رحمت بود برای آنانی که ایشان از پروردگار شان بیم دارند. ﴿۱۵۵﴾ موسی برای وعده گاه ما از میان قوم خود هفتاد تن را انتخاب کرد. چون زلزله آنها را فرو گرفت، گفت: ای پروردگارم، اگر می خواستی آنها و مرا پیش از این هلاک می کردی. آیا به خاطر اعمالی که بیخردان ما انجام داده اند، ما را هلاک می کنی؟ و این (عقوبت) جز آزمایش تو نیست، هر کس را که بخواهی به آن گمراه می کنی و هر کس را که بخواهی هدایت می کنی. توئی مددگار ما، پس ما را بیامرز و بر ما رحم کن که تو بهترین آمرزندگانی.

۞ وَٱكْتُبْ لَنَا فِى هَٰذِهِ ٱلدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِى ٱلْءَاخِرَةِ إِنَّا هُدْنَآ إِلَيْكَ ۚ قَالَ عَذَابِىٓ أُصِيبُ بِهِۦ مَنْ أَشَآءُ ۖ وَرَحْمَتِى وَسِعَتْ كُلَّ شَىْءٍ ۚ فَسَأَكْتُبُهَا لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ وَيُؤْتُونَ ٱلزَّكَوٰةَ وَٱلَّذِينَ هُم بِـَٔايَٰتِنَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٥٦﴾ ٱلَّذِينَ يَتَّبِعُونَ ٱلرَّسُولَ ٱلنَّبِىَّ ٱلْأُمِّىَّ ٱلَّذِى يَجِدُونَهُۥ مَكْتُوبًا عِندَهُمْ فِى ٱلتَّوْرَىٰةِ وَٱلْإِنجِيلِ يَأْمُرُهُم بِٱلْمَعْرُوفِ وَيَنْهَىٰهُمْ عَنِ ٱلْمُنكَرِ وَيُحِلُّ لَهُمُ ٱلطَّيِّبَٰتِ وَيُحَرِّمُ عَلَيْهِمُ ٱلْخَبَٰٓئِثَ وَيَضَعُ عَنْهُمْ إِصْرَهُمْ وَٱلْأَغْلَٰلَ ٱلَّتِى كَانَتْ عَلَيْهِمْ ۚ فَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ بِهِۦ وَعَزَّرُوهُ وَنَصَرُوهُ وَٱتَّبَعُوا۟ ٱلنُّورَ ٱلَّذِىٓ أُنزِلَ مَعَهُۥٓ ۙ أُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْمُفْلِحُونَ ﴿١٥٧﴾ قُلْ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ إِنِّى رَسُولُ ٱللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا ٱلَّذِى لَهُۥ مُلْكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۖ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ يُحْىِۦ وَيُمِيتُ ۖ فَـَٔامِنُوا۟ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِ ٱلنَّبِىِّ ٱلْأُمِّىِّ ٱلَّذِى يُؤْمِنُ بِٱللَّهِ وَكَلِمَٰتِهِۦ وَٱتَّبِعُوهُ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٥٨﴾ وَمِن قَوْمِ مُوسَىٰٓ أُمَّةٌ يَهْدُونَ بِٱلْحَقِّ وَبِهِۦ يَعْدِلُونَ ﴿١٥٩﴾

﴿۱٥٦﴾ و برای ما در این دنیا نیکی بنویس و در آخرت (نیز نیکی بنویس)، البته ما به‌سوی تو رجوع نمودیم. (الله) فرمود: عذاب خود را به کسی که بخواهم می‌رسانم و رحمت من هر چیزی را دربرگرفته است، و آن را برای کسانی مقرر می‌دارم که پرهیزگاری می‌کنند و زکات را می دهند و به آیات ما ایمان می‌آورند. ﴿۱٥۷﴾ و کسانی که از پیغمبر ناخوان پیروی می‌کنند، پیغمبری که (اوصاف و سیرت) او را نزد خود در تورات و انجیل نوشته می‌یابند، آنان را به کارهای نیک امر می‌کند و از کارهای بد باز می‌دارد، چیز های پاکیزه را برایشان حلال می‌کند و چیزهای پلید را بر آنان حرام می‌نماید. و بار گران را از آنها برمی‌دارد و بند و زنجیره‌هایی را که بر آنان بود دور می کند، پس کسانی که به او ایمان آوردند و او را تعظیم نمودند و او را مدد کردند و از نوری که همراه وی فرو فرستاده شده است پیروی کردند، این گروه رستگار (و کامیاب) اند. ﴿۱٥۸﴾ (ای پیغمبر!) بگو: ای مردم (جهان)، من فرستادهٔ الله به سوی همهٔ شما هستم، آن پروردگاری که سلطنت آسمانها و زمین خاص از اوست. و هیچ معبودی برحق جز او نیست، زنده می کند و می میراند. پس به الله و رسول عالیقدر او، که ناخوان است و به الله و سخنهای او ایمان دارد، ایمان بیاورید و از او پیروی کنید، تا هدایت شوید. ﴿۱٥۹﴾ و از قوم موسی جماعتی هستند که (دیگران را) به حق راهنمائی می‌کنند، و به آن فیصلهٔ عادلانه می‌کنند.

وَقَطَّعْنَٰهُمُ ٱثْنَتَىْ عَشْرَةَ أَسْبَاطًا أُمَمًاۚ وَأَوْحَيْنَآ إِلَىٰ
مُوسَىٰٓ إِذِ ٱسْتَسْقَىٰهُ قَوْمُهُۥٓ أَنِ ٱضْرِب بِّعَصَاكَ ٱلْحَجَرَۖ
فَٱنۢبَجَسَتْ مِنْهُ ٱثْنَتَا عَشْرَةَ عَيْنًاۖ قَدْ عَلِمَ كُلُّ أُنَاسٍ
مَّشْرَبَهُمْۚ وَظَلَّلْنَا عَلَيْهِمُ ٱلْغَمَٰمَ وَأَنزَلْنَا عَلَيْهِمُ
ٱلْمَنَّ وَٱلسَّلْوَىٰۖ كُلُوا۟ مِن طَيِّبَٰتِ مَا رَزَقْنَٰكُمْۚ وَمَا
ظَلَمُونَا وَلَٰكِن كَانُوٓا۟ أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿١٦٠﴾
وَإِذْ قِيلَ لَهُمُ ٱسْكُنُوا۟ هَٰذِهِ ٱلْقَرْيَةَ وَكُلُوا۟ مِنْهَا
حَيْثُ شِئْتُمْ وَقُولُوا۟ حِطَّةٌ وَٱدْخُلُوا۟ ٱلْبَابَ سُجَّدًا
نَّغْفِرْ لَكُمْ خَطِيٓـَٰٔتِكُمْۚ سَنَزِيدُ ٱلْمُحْسِنِينَ
﴿١٦١﴾ فَبَدَّلَ ٱلَّذِينَ ظَلَمُوا۟ مِنْهُمْ قَوْلًا غَيْرَ ٱلَّذِى قِيلَ
لَهُمْ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِجْزًا مِّنَ ٱلسَّمَآءِ بِمَا كَانُوا۟
يَظْلِمُونَ ﴿١٦٢﴾ وَسْـَٔلْهُمْ عَنِ ٱلْقَرْيَةِ ٱلَّتِى كَانَتْ
حَاضِرَةَ ٱلْبَحْرِ إِذْ يَعْدُونَ فِى ٱلسَّبْتِ إِذْ تَأْتِيهِمْ
حِيتَانُهُمْ يَوْمَ سَبْتِهِمْ شُرَّعًا وَيَوْمَ لَا يَسْبِتُونَۙ لَا تَأْتِيهِمْۚ
كَذَٰلِكَ نَبْلُوهُم بِمَا كَانُوا۟ يَفْسُقُونَ ﴿١٦٣﴾

﴿۱٦۰﴾ و آنها را (بنی اسرائیل را) به دوازده سبط (طائفه و قبیله) تقسیم کردیم که هر یک امتی بودند، و به موسی وحی فرستادیم وقتی که قومش از او آب خواستند، که با عصایت به سنگ بزن، پس (از زدن عصا) از آن سنگ دوازده چشمه جاری شد که هر گروه جای آب نوشی وآب‌گیری خود را دانست، و ابر سفید را بر بالای آن‌ها سایه‌بان ساختیم، و بر آن‌ها منّ (شیرنی آسمانی) و سلوا (غذایی از پرنده‌ها) را نازل کردیم (و به آنان گفتیم) از چیزهای پاکیزه ای که به شما روزی داده‌ایم بخورید، و (آن‌ها به سبب مخالفت امر الله) بر ما ظلم نکردند، بلکه بر خودشان ظلم می‌کردند. ﴿۱٦۱﴾ و یاد کن وقتی به آنان گفته شد که در این شهر (بیت المقدس) سکونت کنید و در آن از هر جایی که بخواهید بخورید. و بگویید: گناهان ما را بیامرز. و سجده کنان از دروازهٔ شهر داخل شوید، تاگناهانتان را بیامرزیم (بلکه) به زودی نیکوکاران را اجر بیشتر می دهیم. ﴿۱٦۲﴾ پس ظالمان آن‌ها سخنی که به آنها گفته شده بود (فرمودهٔ الله را) به سخن دیگری تبدیل نمودند، پس به سزای اینکه ظلم می‌کردند، عذابی از آسمان بر آن‌ها فرستادیم. ﴿۱٦۳﴾ و بپرس از آنان (یهود) دربارهٔ قریه ای که در کنار دریا بود، وقتی که در (روز) شنبه تجاوز می‌کردند، هنگامی که ماهی‌ها در روز شنبه به روی آب ظاهر می شدند، و روزهای غیر شنبه به سویشان نمی‌آمدند، اینگونه آنان را به سبب فسقی که می‌کردند، می آزمودیم.

وَإِذْ قَالَتْ أُمَّةٌ مِّنْهُمْ لِمَ تَعِظُونَ قَوْمًا ٱللَّهُ مُهْلِكُهُمْ أَوْ مُعَذِّبُهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا ۖ قَالُوا۟ مَعْذِرَةً إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿١٦٤﴾ فَلَمَّا نَسُوا۟ مَا ذُكِّرُوا۟ بِهِۦٓ أَنجَيْنَا ٱلَّذِينَ يَنْهَوْنَ عَنِ ٱلسُّوٓءِ وَأَخَذْنَا ٱلَّذِينَ ظَلَمُوا۟ بِعَذَابٍۭ بَـِٔيسٍۭ بِمَا كَانُوا۟ يَفْسُقُونَ ﴿١٦٥﴾ فَلَمَّا عَتَوْا۟ عَن مَّا نُهُوا۟ عَنْهُ قُلْنَا لَهُمْ كُونُوا۟ قِرَدَةً خَـٰسِـِٔينَ ﴿١٦٦﴾ وَإِذْ تَأَذَّنَ رَبُّكَ لَيَبْعَثَنَّ عَلَيْهِمْ إِلَىٰ يَوْمِ ٱلْقِيَـٰمَةِ مَن يَسُومُهُمْ سُوٓءَ ٱلْعَذَابِ ۗ إِنَّ رَبَّكَ لَسَرِيعُ ٱلْعِقَابِ ۖ وَإِنَّهُۥ لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٦٧﴾ وَقَطَّعْنَـٰهُمْ فِى ٱلْأَرْضِ أُمَمًا ۖ مِّنْهُمُ ٱلصَّـٰلِحُونَ وَمِنْهُمْ دُونَ ذَٰلِكَ ۖ وَبَلَوْنَـٰهُم بِٱلْحَسَنَـٰتِ وَٱلسَّيِّـَٔاتِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿١٦٨﴾ فَخَلَفَ مِنۢ بَعْدِهِمْ خَلْفٌ وَرِثُوا۟ ٱلْكِتَـٰبَ يَأْخُذُونَ عَرَضَ هَـٰذَا ٱلْأَدْنَىٰ وَيَقُولُونَ سَيُغْفَرُ لَنَا وَإِن يَأْتِهِمْ عَرَضٌ مِّثْلُهُۥ يَأْخُذُوهُ ۚ أَلَمْ يُؤْخَذْ عَلَيْهِم مِّيثَـٰقُ ٱلْكِتَـٰبِ أَن لَّا يَقُولُوا۟ عَلَى ٱللَّهِ إِلَّا ٱلْحَقَّ وَدَرَسُوا۟ مَا فِيهِ ۗ وَٱلدَّارُ ٱلْـَٔاخِرَةُ خَيْرٌ لِّلَّذِينَ يَتَّقُونَ ۗ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٦٩﴾ وَٱلَّذِينَ يُمَسِّكُونَ بِٱلْكِتَـٰبِ وَأَقَامُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ إِنَّا لَا نُضِيعُ أَجْرَ ٱلْمُصْلِحِينَ ﴿١٧٠﴾

﴿١٦٤﴾ و چون جماعتی از ایشان (صالحان یهود) گفتند: چرا قومی را پند می دهید که الله، هلاکشان خواهد کرد، یا آنها را عذاب سخت خواهد داد؟ گفتند: تا پیش پروردگارتان معذور باشیم و شاید آنها پرهیزگار شوند. ﴿١٦٥﴾ پس چون پندی را که به آنها داده شده بود فراموش کردند، آنانی را که از بدی منع می کردند نجات دادیم و ظالمان را به سبب نافرمانی شان به عذاب سخت گرفتار کردیم. ﴿١٦٦﴾ پس وقتی از چیزی که از آن منع شده بودند سرکشی کردند، به آنها گفتیم: بوزینه های حقیرِ خوار شوید. ﴿١٦٧﴾ و یاد آور شو وقتی را که پروردگار تو اعلام کرد که کسی را بر آنان بفرستد که تا روز قیامت به آنها عذاب سخت بچشاند. یقینا پروردگار تو زود سزا می دهد و نیز آمرزنده (و) مهربان است. ﴿١٦٨﴾ و یهودی‌ها را در روی زمین به صورت گروه‌های مختلف متفرق نمودیم که برخی از آن‌ها صالحان اند، و بعض از آن‌ها کم‌تر از آن‌ها اند، و آن‌ها را به خوبی ها و بدی ها آزمودیم تا به دربار الله رجوع نمایند. ﴿١٦٩﴾ بعد از آنها جانشینان بد آمدند و وارث آن کتاب گردیدند که متاع دنیوی پست را می گیرند و می گویند: به زودی آمرزیده می شویم. و اگر متاعی مانند آن بیابند باز هم آن را می گیرند آیا در کتاب (تورات) از آنها پیمان گرفته نشد که در بارهٔ الله نگویند مگر سخن حق، حال آنکه آنچه در آن کتاب آمده بود خوانده بودند. و سرای آخرت برای کسانی که پرهیزگاری پیشه می کنند (به مراتب) بهتر است، آیا (پس از این بیان) تعقل (درک) نمی کنید؟ ﴿١٧٠﴾ و آنانی که به کتاب (قرآن) تمسک می‌کنند و نماز را برپا داشته اند (مستحق اجر اند و بدانند که) ما ثواب اصلاح‌گران را ضایع نمی‌کنیم.

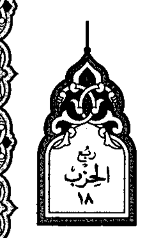

۞ وَإِذْ نَتَقْنَا ٱلْجَبَلَ فَوْقَهُمْ كَأَنَّهُۥ ظُلَّةٌ وَظَنُّوٓا۟ أَنَّهُۥ وَاقِعٌۢ بِهِمْ
خُذُوا۟ مَآ ءَاتَيْنَٰكُم بِقُوَّةٍ وَٱذْكُرُوا۟ مَا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٧١﴾
وَإِذْ أَخَذَ رَبُّكَ مِنۢ بَنِىٓ ءَادَمَ مِن ظُهُورِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَأَشْهَدَهُمْ
عَلَىٰٓ أَنفُسِهِمْ أَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ ۖ قَالُوا۟ بَلَىٰ ۛ شَهِدْنَآ ۛ أَن تَقُولُوا۟ يَوْمَ
ٱلْقِيَٰمَةِ إِنَّا كُنَّا عَنْ هَٰذَا غَٰفِلِينَ ﴿١٧٢﴾ أَوْ تَقُولُوٓا۟ إِنَّمَآ أَشْرَكَ
ءَابَآؤُنَا مِن قَبْلُ وَكُنَّا ذُرِّيَّةً مِّنۢ بَعْدِهِمْ ۖ أَفَتُهْلِكُنَا
بِمَا فَعَلَ ٱلْمُبْطِلُونَ ﴿١٧٣﴾ وَكَذَٰلِكَ نُفَصِّلُ ٱلْءَايَٰتِ وَلَعَلَّهُمْ
يَرْجِعُونَ ﴿١٧٤﴾ وَٱتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ ٱلَّذِىٓ ءَاتَيْنَٰهُ ءَايَٰتِنَا فَٱنسَلَخَ
مِنْهَا فَأَتْبَعَهُ ٱلشَّيْطَٰنُ فَكَانَ مِنَ ٱلْغَاوِينَ ﴿١٧٥﴾ وَلَوْ شِئْنَا
لَرَفَعْنَٰهُ بِهَا وَلَٰكِنَّهُۥٓ أَخْلَدَ إِلَى ٱلْأَرْضِ وَٱتَّبَعَ هَوَىٰهُ ۚ فَمَثَلُهُۥ
كَمَثَلِ ٱلْكَلْبِ إِن تَحْمِلْ عَلَيْهِ يَلْهَثْ أَوْ تَتْرُكْهُ
يَلْهَث ۚ ذَّٰلِكَ مَثَلُ ٱلْقَوْمِ ٱلَّذِينَ كَذَّبُوا۟ بِـَٔايَٰتِنَا ۚ فَٱقْصُصِ
ٱلْقَصَصَ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ ﴿١٧٦﴾ سَآءَ مَثَلًا ٱلْقَوْمُ ٱلَّذِينَ
كَذَّبُوا۟ بِـَٔايَٰتِنَا وَأَنفُسَهُمْ كَانُوا۟ يَظْلِمُونَ ﴿١٧٧﴾ مَن يَهْدِ ٱللَّهُ
فَهُوَ ٱلْمُهْتَدِى ۖ وَمَن يُضْلِلْ فَأُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْخَٰسِرُونَ ﴿١٧٨﴾

﴿۱۷۱﴾ و به یاد آور وقتی که کوه را بر سرشان چون سایبانی قرار دادیم و پنداشتند که اکنون، بر سرشان خواهد افتاد، (در آن وقت به ایشان گفتیم) کتابی را که به شما داده ایم با عزم و نیرومندی بگیرید و هر چه را که در آن آمده است یاد کنید، تا پرهیزگار شوید. ﴿۱۷۲﴾ و به یاد آور وقتی که پروردگار تو از پشت فرزندان آدم فرزندانشان را بیرون آورد، و آنان را بر خودشان گواه گرفت که آیا من پروردگار شما نیستم؟ گفتند: بلی! گواهی می‌دهیم. تا روز قیامت نگویید: ما از این (ربوبیت تو) غافل بودیم. ﴿۱۷۳﴾ یا نگویید که پدران ما پیش از این مشرک بودند و مانسلی بودیم بعد از آنها (که ما به تقلید آن‌ها رفتیم). آیا به سبب کاری که اهل باطل کرده است، ما را هلاک می کنی؟ ﴿۱۷٤﴾ و ما این گونه آیات را به تفصیل بیان می‌کنیم (تا بفهمند) و (از کفر به فطرت پاک) بازگردند. ﴿۱۷۵﴾ و برای آنان خبر آن کس را بخوان که (علم) آیات خود را به او داده بودیم، پس از آن (از عمل کردن به آن) بیرون رفت، و شیطان او را تعقیب کرد (و بر او غالب شد)، و او از جملۀ گمراهان شد. ﴿۱۷٦﴾ و اگر ما می‌خواستیم مقام او را به سبب علم به آن آیات بالا می‌بردیم، ولی او به زمین متمایل شد و از هوی و هوس خود پیروی کرد. پس حالت او مانند سگ است، اگر او را به رفتن مجبور کنی زبان از دهان بیرون می‌آورد، و اگر آن را رها کنی باز زبان از دهان بیرون می‌آورد. این است حالت قومی که آیات ما را دروغ شمردند. پس داستان تکذیب کنندگان را حکایت کن تا تفکر نمایند (و از تکذیب بازآیند). ﴿۱۷۷﴾ بد است مثَل مردمی که آیات ما را دروغ شمردند و (لکن) به خود ظلم می‌کردند. ﴿۱۷۸﴾ الله هرکس را که هدایت کند او راه یاب است، و هرکس را که گمراه سازد پس بی‌گمان ایشان زیانکارانند.

وَلَقَدۡ ذَرَأۡنَا لِجَهَنَّمَ كَثِيرٗا مِّنَ ٱلۡجِنِّ وَٱلۡإِنسِۖ لَهُمۡ قُلُوبٞ لَّا يَفۡقَهُونَ
بِهَا وَلَهُمۡ أَعۡيُنٞ لَّا يُبۡصِرُونَ بِهَا وَلَهُمۡ ءَاذَانٞ لَّا يَسۡمَعُونَ بِهَآۚ
أُوْلَٰٓئِكَ كَٱلۡأَنۡعَٰمِ بَلۡ هُمۡ أَضَلُّۚ أُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡغَٰفِلُونَ ﴿١٧٩﴾ وَلِلَّهِ
ٱلۡأَسۡمَآءُ ٱلۡحُسۡنَىٰ فَٱدۡعُوهُ بِهَاۖ وَذَرُواْ ٱلَّذِينَ يُلۡحِدُونَ فِيٓ أَسۡمَٰٓئِهِۦۚ
سَيُجۡزَوۡنَ مَا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ﴿١٨٠﴾ وَمِمَّنۡ خَلَقۡنَآ أُمَّةٞ يَهۡدُونَ بِٱلۡحَقِّ
وَبِهِۦ يَعۡدِلُونَ ﴿١٨١﴾ وَٱلَّذِينَ كَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَا سَنَسۡتَدۡرِجُهُم
مِّنۡ حَيۡثُ لَا يَعۡلَمُونَ ﴿١٨٢﴾ وَأُمۡلِي لَهُمۡۚ إِنَّ كَيۡدِي مَتِينٌ ﴿١٨٣﴾ أَوَلَمۡ
يَتَفَكَّرُواْۗ مَا بِصَاحِبِهِم مِّن جِنَّةٍۚ إِنۡ هُوَ إِلَّا نَذِيرٞ مُّبِينٌ ﴿١٨٤﴾
أَوَلَمۡ يَنظُرُواْ فِي مَلَكُوتِ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ وَمَا خَلَقَ ٱللَّهُ
مِن شَيۡءٖ وَأَنۡ عَسَىٰٓ أَن يَكُونَ قَدِ ٱقۡتَرَبَ أَجَلُهُمۡۖ فَبِأَيِّ حَدِيثِۢ
بَعۡدَهُۥ يُؤۡمِنُونَ ﴿١٨٥﴾ مَن يُضۡلِلِ ٱللَّهُ فَلَا هَادِيَ لَهُۥۚ وَيَذَرُهُمۡ
فِي طُغۡيَٰنِهِمۡ يَعۡمَهُونَ ﴿١٨٦﴾ يَسۡـَٔلُونَكَ عَنِ ٱلسَّاعَةِ أَيَّانَ مُرۡسَىٰهَاۖ
قُلۡ إِنَّمَا عِلۡمُهَا عِندَ رَبِّيۖ لَا يُجَلِّيهَا لِوَقۡتِهَآ إِلَّا هُوَۚ ثَقُلَتۡ فِي
ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۚ لَا تَأۡتِيكُمۡ إِلَّا بَغۡتَةٗۗ يَسۡـَٔلُونَكَ كَأَنَّكَ حَفِيٌّ عَنۡهَاۖ
قُلۡ إِنَّمَا عِلۡمُهَا عِندَ ٱللَّهِ وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَعۡلَمُونَ ﴿١٨٧﴾

﴿۱۷۹﴾ البته برای دوزخ بسیاری از جن ها و انسانها را آفریدیم که (علامت آن‌ها این است:) ایشان را دلهایی است که به آن (حق را) نمی فهمند و چشمهایی است که به آن نمی بینند و گوشهایی است که به آن (سخن حق را) نمی شنوند اینها مانند چهارپایانند، بلکه گمراه تر از آنها. ایشان غافلانند. ﴿۱۸۰﴾ و تنها الله دارای زیباترین و نیکوترین نام‌ها است، پس او را به آن نام‌ها بخوانید، و بگذارید آنانی را که در نام‌های الله کج روی می کنند (و آن راتحریف می‌کنند)، به زودی سزای آنچه را که می‌کردند، خواهند دید. ﴿۱۸۱﴾ (همه را برای دوزخ نه‌آفریده‌ایم بلکه) از آنانی که ما آفریده‌ایم جماعتی هستند که مردم را به حق راهنمائی می‌کنند، و به آن عادلانه حکم می‌کنند. ﴿۱۸۲﴾ و آنانی که آیات ما را دروغ شمردند به تدریج آن‌ها را از جایی که ندانند، گرفتار خواهیم کرد. ﴿۱۸۳﴾ (امّا) اکنون آن‌ها را مهلت می‌دهم، چون تدبیر من استوار و متین است. ﴿۱۸٤﴾ آیا فکر نکردند که در همنشین شان هیچگونه دیوانگی نیست. و او بیم دهنده ای آشکاراست. ﴿۱۸۵﴾ آیا در ملکوت آسمانها و زمین و چیزهای دیگری که الله آفریده است (عقلمندانه) نظر نکردند؟ و شاید که مرگشان (یا مهلت عذاب آن‌ها) نزدیک باشد. و پس از (انکار) آن به کدام سخن باور می کنند؟ ﴿۱۸٦﴾ هر کس را که الله گمراه کند پس برای او هیچ هدایت‌کننده ای نیست، و آنها را در سرکشی‌شان حیران می گذارد. ﴿۱۸۷﴾ از تو دربارۀ قیامت می‌پرسند که چه وقت رخ می دهد؟ بگو: جز این نیست که علم آن نزد پروردگار من است، کسی جز او نمی تواند وقتش را ظاهر کند. (این واقعه) بر (اهل) آسمان‌ها و زمین سخت و دشوار است، نمی آید (قیامت) به سراغ تان مگر ناگهانی. باز از تو دربارۀ قیامت می‌پرسند، گویا تو از آن آگاه هستی، بگو: جز این نیست که علم آن نزد الله است، و لیکن بیشتر مردم نمی‌دانند.

قُل لَّآ أَمۡلِكُ لِنَفۡسِي نَفۡعٗا وَلَا ضَرًّا إِلَّا مَا شَآءَ ٱللَّهُۚ وَلَوۡ كُنتُ
أَعۡلَمُ ٱلۡغَيۡبَ لَٱسۡتَكۡثَرۡتُ مِنَ ٱلۡخَيۡرِ وَمَا مَسَّنِيَ ٱلسُّوٓءُۚ
إِنۡ أَنَا۠ إِلَّا نَذِيرٞ وَبَشِيرٞ لِّقَوۡمٖ يُؤۡمِنُونَ ١٨٨ ۞ هُوَ ٱلَّذِي خَلَقَكُم
مِّن نَّفۡسٖ وَٰحِدَةٖ وَجَعَلَ مِنۡهَا زَوۡجَهَا لِيَسۡكُنَ إِلَيۡهَاۖ فَلَمَّا
تَغَشَّىٰهَا حَمَلَتۡ حَمۡلًا خَفِيفٗا فَمَرَّتۡ بِهِۦۖ فَلَمَّآ أَثۡقَلَت دَّعَوَا
ٱللَّهَ رَبَّهُمَا لَئِنۡ ءَاتَيۡتَنَا صَٰلِحٗا لَّنَكُونَنَّ مِنَ ٱلشَّٰكِرِينَ ١٨٩
فَلَمَّآ ءَاتَىٰهُمَا صَٰلِحٗا جَعَلَا لَهُۥ شُرَكَآءَ فِيمَآ ءَاتَىٰهُمَاۚ فَتَعَٰلَى
ٱللَّهُ عَمَّا يُشۡرِكُونَ ١٩٠ أَيُشۡرِكُونَ مَا لَا يَخۡلُقُ شَيۡـٔٗا وَهُمۡ يُخۡلَقُونَ
١٩١ وَلَا يَسۡتَطِيعُونَ لَهُمۡ نَصۡرٗا وَلَآ أَنفُسَهُمۡ يَنصُرُونَ ١٩٢
وَإِن تَدۡعُوهُمۡ إِلَى ٱلۡهُدَىٰ لَا يَتَّبِعُوكُمۡۚ سَوَآءٌ عَلَيۡكُمۡ أَدَعَوۡتُمُوهُمۡ
أَمۡ أَنتُمۡ صَٰمِتُونَ ١٩٣ إِنَّ ٱلَّذِينَ تَدۡعُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ عِبَادٌ
أَمۡثَالُكُمۡۖ فَٱدۡعُوهُمۡ فَلۡيَسۡتَجِيبُواْ لَكُمۡ إِن كُنتُمۡ
صَٰدِقِينَ ١٩٤ أَلَهُمۡ أَرۡجُلٞ يَمۡشُونَ بِهَآۖ أَمۡ لَهُمۡ أَيۡدٖ يَبۡطِشُونَ
بِهَآۖ أَمۡ لَهُمۡ أَعۡيُنٞ يُبۡصِرُونَ بِهَآۖ أَمۡ لَهُمۡ ءَاذَانٞ يَسۡمَعُونَ
بِهَاۗ قُلِ ٱدۡعُواْ شُرَكَآءَكُمۡ ثُمَّ كِيدُونِ فَلَا تُنظِرُونِ ١٩٥

﴿۱۸۸﴾ بگو: (دانستن وقت قیامت چه) بلکه من مالک (جلب) نفع و (دفع) ضرری برای خود نیستم مگر چیزی را که الله (دربارهٔ من) بخواهد، و اگر من غیب را می‌دانستم منافع زیادی (به نفع خود) می افزودم، و هیچ ضرری به من نمی‌رسید (بلکه) من نیستم مگر ترساننده و مژده‌دهنده برای قومی که ایمان می آورند. ﴿۱۸۹﴾ الله آن ذاتی است که شما را از یک شخص آفرید، و از تن او زنش را (نیز) آفرید تا به او آرامش یابد. پس (نظام تولد و تناسل آغاز شد) چون مرد با زن خود همبستر شد (آن زن) به بار سبک باردار شد (حامل شد) پس وقتی که بار وی سنگین شد (و به ولادت نزدیک شد) پس زن و شوهر (هردو) دعا کردند و از پروردگار خود خواستند که اگر به ما فرزند نیک (و سالمی) دهی، ما حتما از شکرگزاران خواهیم شد. ﴿۱۹۰﴾ پس وقتی (الله) به آن دو فرزند نیک داد، آنان در آنچه که به ایشان عطا نموده بود، برای الله شریکانی قرار دادند، پس الله برتر است از آنچه با وی شریک مقرر می‌کنند. ﴿۱۹۱﴾ آیا چیزی را شریک الله قرار می دهند که چیزی نمی آفرینند. درحالیکه خود شان نیز مخلوق اند (و به آفریننده محتاج‌اند). ﴿۱۹۲﴾ و (آن معبودها) نمی توانند یاریشان کنند و حتی خودشان را هم نه می توانند یاری کنند. ﴿۱۹۳﴾ و اگر آن معبودها را به هدایت طلب کنید از شما متابعت نکنند. (پس) بر شما برابر است که آن‌ها را (به حق) بخوانید یا خاموش باشید. ﴿۱۹٤﴾ البته آنانی را که به جز الله (به عبادت) می خوانید، بندگانی مانند شما اند. آنها را بخوانید تا (دعای) شما را اجابت کنند، اگر (در دعوای خویش) راستگویید. ﴿۱۹٥﴾ (بلکه معبودهای تان با شما هیچ مشابهتی ندارند) آیا پاهایی دارند که با آن راه بروند؟ یا دستهایی دارند که با آن کاری را انجام دهند؟ آیا چشم‌هایی دارند که با آن ببینند؟ یا گوش‌هایی دارند که با آن بشنوند؟ بگو: شریکان الله را بخوانید، باز دربارهٔ من حیله سازی و چاره‌جویی کنید و باز مرا مهلت ندهید.

إِنَّ وَلِـِّۧيَ ٱللَّهُ ٱلَّذِي نَزَّلَ ٱلۡكِتَٰبَۖ وَهُوَ يَتَوَلَّى ٱلصَّٰلِحِينَ ١٩٦ وَٱلَّذِينَ تَدۡعُونَ مِن دُونِهِۦ لَا يَسۡتَطِيعُونَ نَصۡرَكُمۡ وَلَآ أَنفُسَهُمۡ يَنصُرُونَ ١٩٧ وَإِن تَدۡعُوهُمۡ إِلَى ٱلۡهُدَىٰ لَا يَسۡمَعُواْۖ وَتَرَىٰهُمۡ يَنظُرُونَ إِلَيۡكَ وَهُمۡ لَا يُبۡصِرُونَ ١٩٨ خُذِ ٱلۡعَفۡوَ وَأۡمُرۡ بِٱلۡعُرۡفِ وَأَعۡرِضۡ عَنِ ٱلۡجَٰهِلِينَ ١٩٩ وَإِمَّا يَنزَغَنَّكَ مِنَ ٱلشَّيۡطَٰنِ نَزۡغٞ فَٱسۡتَعِذۡ بِٱللَّهِۚ إِنَّهُۥ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ٢٠٠ إِنَّ ٱلَّذِينَ ٱتَّقَوۡاْ إِذَا مَسَّهُمۡ طَٰٓئِفٞ مِّنَ ٱلشَّيۡطَٰنِ تَذَكَّرُواْ فَإِذَا هُم مُّبۡصِرُونَ ٢٠١ وَإِخۡوَٰنُهُمۡ يَمُدُّونَهُمۡ فِي ٱلۡغَيِّ ثُمَّ لَا يُقۡصِرُونَ ٢٠٢ وَإِذَا لَمۡ تَأۡتِهِم بِـَٔايَةٖ قَالُواْ لَوۡلَا ٱجۡتَبَيۡتَهَاۚ قُلۡ إِنَّمَآ أَتَّبِعُ مَا يُوحَىٰٓ إِلَيَّ مِن رَّبِّيۚ هَٰذَا بَصَآئِرُ مِن رَّبِّكُمۡ وَهُدٗى وَرَحۡمَةٞ لِّقَوۡمٖ يُؤۡمِنُونَ ٢٠٣ وَإِذَا قُرِئَ ٱلۡقُرۡءَانُ فَٱسۡتَمِعُواْ لَهُۥ وَأَنصِتُواْ لَعَلَّكُمۡ تُرۡحَمُونَ ٢٠٤ وَٱذۡكُر رَّبَّكَ فِي نَفۡسِكَ تَضَرُّعٗا وَخِيفَةٗ وَدُونَ ٱلۡجَهۡرِ مِنَ ٱلۡقَوۡلِ بِٱلۡغُدُوِّ وَٱلۡأٓصَالِ وَلَا تَكُن مِّنَ ٱلۡغَٰفِلِينَ ٢٠٥ إِنَّ ٱلَّذِينَ عِندَ رَبِّكَ لَا يَسۡتَكۡبِرُونَ عَنۡ عِبَادَتِهِۦ وَيُسَبِّحُونَهُۥ وَلَهُۥ يَسۡجُدُونَ۩ ٢٠٦

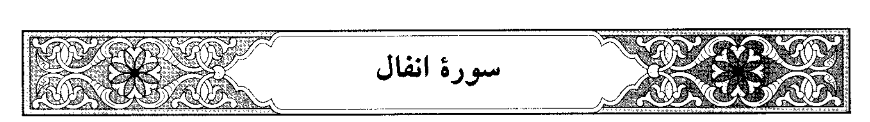
﴿۱۹٦﴾ همانا یار و کارساز من الله است، پروردگاری که کتاب را نازل کرده است. و او صالحان را یاری می کند. ﴿۱۹۷﴾ و آنانی را که به جای الله (برای مدد خود) می خوانید، نمی توانند شما را یاری کنند و نه خود را یاری می کنند. ﴿۱۹۸﴾ و اگر آنان را به‌سوی (راه) هدایت بخوانید نمی‌شنوند، و آنان را می‌بینی که به‌سوی تو می‌نگرند در حالیکه چیزی را نمی‌بینند. ﴿۱۹۹﴾ (با وجود بی ادبی مشرکین، ادب دعوت را رعایت کن و) عفو را پیشه کن و به نیکی فرمان ده و از جاهلان اعراض کن. ﴿۲۰۰﴾ و اگر از جانب شیطان وسوسه ای به تو رسد، پس به الله پناه بجوی، همانا او شنوای داناست. ﴿۲۰۱﴾ کسانی که پرهیزگاری می کنند چون از شیطان وسوسه ای به آنها برسد، الله را یاد می کنند، آنگاه بینا می گردند (که آن وسوسهٔ شیطانی است). ﴿۲۰۲﴾ و برادرانشان (شیطان صفتان گمراه) آنها (مشرکین) را در گمراهی‌شان مدد می‌کنند، باز کوتاهی نمی‌کنند. ﴿۲۰۳﴾ چون معجزه ای برایشان نیاوری، گویند: چرا تو معجزه ای انتخاب نکردی؟ بگو: من پیرو چیزی هستم که از پروردگارم به من وحی می شود. و این (قرآن) بصیرتهایی است از جانب پروردگارتان. و هدایت و رحمت است برای مردمی که ایمان می آورند. ﴿۲۰٤﴾ و هرگاه قرآن خوانده می‌شود، به آن گوش دهید و خاموش باشید (تا بشنوید) باشد که بر شما رحم شود. ﴿۲۰۵﴾ و پروردگارت را در دل خود به عاجزی و ترس، بی آنکه آوازت را بلند کنی، در وقت صباح و شامگاه یاد کن و از غافلان مباش. ﴿۲۰٦﴾ (زیرا) آنانی که نزد پروردگارت هستند از عبادت او تکبر نمی‌ورزند، و او را به پاکی یاد می‌کنند و برای او سجده می‌کنند.

سُورَةُ الأَنفَالِ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

يَسْـَٔلُونَكَ عَنِ ٱلْأَنفَالِ ۖ قُلِ ٱلْأَنفَالُ لِلَّهِ وَٱلرَّسُولِ ۖ فَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَأَصْلِحُوا۟ ذَاتَ بَيْنِكُمْ ۖ وَأَطِيعُوا۟ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥٓ إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ﴿١﴾ إِنَّمَا ٱلْمُؤْمِنُونَ ٱلَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ ٱللَّهُ وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ وَإِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِمْ ءَايَٰتُهُۥ زَادَتْهُمْ إِيمَٰنًا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٢﴾ ٱلَّذِينَ يُقِيمُونَ ٱلصَّلَوٰةَ وَمِمَّا رَزَقْنَٰهُمْ يُنفِقُونَ ﴿٣﴾ أُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْمُؤْمِنُونَ حَقًّا ۚ لَّهُمْ دَرَجَٰتٌ عِندَ رَبِّهِمْ وَمَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿٤﴾ كَمَآ أَخْرَجَكَ رَبُّكَ مِنۢ بَيْتِكَ بِٱلْحَقِّ وَإِنَّ فَرِيقًا مِّنَ ٱلْمُؤْمِنِينَ لَكَٰرِهُونَ ﴿٥﴾ يُجَٰدِلُونَكَ فِى ٱلْحَقِّ بَعْدَ مَا تَبَيَّنَ كَأَنَّمَا يُسَاقُونَ إِلَى ٱلْمَوْتِ وَهُمْ يَنظُرُونَ ﴿٦﴾ وَإِذْ يَعِدُكُمُ ٱللَّهُ إِحْدَى ٱلطَّآئِفَتَيْنِ أَنَّهَا لَكُمْ وَتَوَدُّونَ أَنَّ غَيْرَ ذَاتِ ٱلشَّوْكَةِ تَكُونُ لَكُمْ وَيُرِيدُ ٱللَّهُ أَن يُحِقَّ ٱلْحَقَّ بِكَلِمَٰتِهِۦ وَيَقْطَعَ دَابِرَ ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿٧﴾ لِيُحِقَّ ٱلْحَقَّ وَيُبْطِلَ ٱلْبَٰطِلَ وَلَوْ كَرِهَ ٱلْمُجْرِمُونَ ﴿٨﴾

در مدینه نازل شده و هفتاد و پنج آیت است

بنام الله بخشندۀ مهربان

﴿۱﴾ از تو دربارۀ مال‌های غنیمت می‌پرسند. بگو: مال‌های غنیمت متعلق به الله و پیغمبر است، پس از الله بترسید و در میان خویش صلح و صفا بیاورید و الله و رسول او را اطاعت کنید اگر شما مؤمن هستید. ﴿۲﴾ جز این نیست که مؤمنان کامل آنانی‌اند که هرگاه نام الله (نزد آن‌ها) یاد شود، دل‌های شان هراسان گردد، و چون آیات الله بر آن‌ها تلاوت شود، ایمان شان افزون گردد و بر پروردگارشان توکل می‌کنند. ﴿۳﴾ آنانی که نماز را برپا می‌کنند و از آنچه به آن‌ها روزی داده‌ایم انفاق می‌کنند. ﴿٤﴾ این جماعت در واقع مؤمنان کامل‌اند. برای آن‌ها درجاتی است نزد پروردگارشان، و آمرزش و رزق نیکو است. ﴿۵﴾ همچنان که پروردگارت تو را از خانه‌ات به حق بیرون کرد، در حالیکه گروهی از مسلمانان (از بیرون‌شدن) سخت کراهت داشتند (باز راضی شدند). ﴿٦﴾ (آن مؤمنان) با تو در بارۀ حق؛ بعد از اینکه (حق‌بودنِ آن) واضح شد، مجادله می‌کردند، گویا به سوی مرگ سوق داده می‌شدند و ایشان (به آن) می‌نگرند. ﴿۷﴾ و یادآور شوید وقتی را که الله به شما یکی از دو طائفه را وعده می‌کرد که (گروه مسلح) برای شما باشد، و شما می‌خواستید که طائفۀ بی سلاح برای شما باشد. در حالیکه الله می‌خواست که حق (دین و غلبۀ مسلمانان) را به سخنان (فرمان‌های) خود ثابت کند و کافران را ریشه کن کند. ﴿۸﴾ تا (دین) حق را ثابت کند و باطل (کفر) را نابود سازد، اگرچه مجرمان خوش نداشته باشند.

إِذۡ تَسۡتَغِيثُونَ رَبَّكُمۡ فَٱسۡتَجَابَ لَكُمۡ أَنِّي مُمِدُّكُم بِأَلۡفٖ مِّنَ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةِ مُرۡدِفِينَ ٩ وَمَا جَعَلَهُ ٱللَّهُ إِلَّا بُشۡرَىٰ وَلِتَطۡمَئِنَّ بِهِۦ قُلُوبُكُمۡۚ وَمَا ٱلنَّصۡرُ إِلَّا مِنۡ عِندِ ٱللَّهِۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ١٠ إِذۡ يُغَشِّيكُمُ ٱلنُّعَاسَ أَمَنَةٗ مِّنۡهُ وَيُنَزِّلُ عَلَيۡكُم مِّنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءٗ لِّيُطَهِّرَكُم بِهِۦ وَيُذۡهِبَ عَنكُمۡ رِجۡزَ ٱلشَّيۡطَٰنِ وَلِيَرۡبِطَ عَلَىٰ قُلُوبِكُمۡ وَيُثَبِّتَ بِهِ ٱلۡأَقۡدَامَ ١١ إِذۡ يُوحِي رَبُّكَ إِلَى ٱلۡمَلَٰٓئِكَةِ أَنِّي مَعَكُمۡ فَثَبِّتُواْ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْۚ سَأُلۡقِي فِي قُلُوبِ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ ٱلرُّعۡبَ فَٱضۡرِبُواْ فَوۡقَ ٱلۡأَعۡنَاقِ وَٱضۡرِبُواْ مِنۡهُمۡ كُلَّ بَنَانٖ ١٢ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمۡ شَآقُّواْ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥۚ وَمَن يُشَاقِقِ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ فَإِنَّ ٱللَّهَ شَدِيدُ ٱلۡعِقَابِ ١٣ ذَٰلِكُمۡ فَذُوقُوهُ وَأَنَّ لِلۡكَٰفِرِينَ عَذَابَ ٱلنَّارِ ١٤ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِذَا لَقِيتُمُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ زَحۡفٗا فَلَا تُوَلُّوهُمُ ٱلۡأَدۡبَارَ ١٥ وَمَن يُوَلِّهِمۡ يَوۡمَئِذٖ دُبُرَهُۥٓ إِلَّا مُتَحَرِّفٗا لِّقِتَالٍ أَوۡ مُتَحَيِّزًا إِلَىٰ فِئَةٖ فَقَدۡ بَآءَ بِغَضَبٖ مِّنَ ٱللَّهِ وَمَأۡوَىٰهُ جَهَنَّمُۖ وَبِئۡسَ ٱلۡمَصِيرُ ١٦

﴿۹﴾ یادآور شوید وقتی که از پروردگارتان یاری خواستید، پس دعای شما را قبول کرد که من شما را با هزار فرشته که پشت سر یکدیگر قرار دارند، مدد می کنم. ﴿۱۰﴾ و آن (مدد آسمانی) را الله جز برای بشارت و اینکه دلهایتان به آن مطمئن شود قرار نداد. و نصرت نیست مگر از جانب الله، چون او غالبِ حکیم است. ﴿۱۱﴾ (و به یاد آورید) وقتی را که خواب خفیف را بر شما مسلط ساخت، تا باعث امنیت و آرامش شما از جانب الله بگردد، و از آسمان آبی بر شما فرستاد تا با آن شما را پاک بگرداند و پلیدی شیطان را از شما دور سازد، و دلهای شما را ثابت بگرداند، و به وسیلهٔ آن قدم های شما را ثابت سازد. ﴿۱۲﴾ (و به یاد آورید) وقتی را که پروردگار تو به فرشته ها وحی کرد که من با شما ام، پس مؤمنان را ثابت‌قدم دارید (مدد کنید). به زودی در دلهای کافران خوف را می اندازم، پس بر بالای گردنها بزنید و انگشتانشان را قطع کنید. ﴿۱۳﴾ این (حمایت الهی) به این سبب است که آن‌ها از الله و رسول او مخالفت کردند، و هرکس که با الله و رسول او مخالفت کند، پس یقینا بداند که عقوبت الله سخت است. ﴿١٤﴾ این است (عذاب دنیوی) پس بچشید آن را، (و بدانید که) برای کافران (در آخرت) دوزخ (آماده) است. ﴿۱۵﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، هرگاه با (لشکر) کفّار روبرو شدید، پس به آن‌ها پشت نگردانید (و فرار نکنید). ﴿١٦﴾ و هرکس که در آن روز (به کفار) پشت گرداند، مگر کسی که (قصدش) گوشه‌گیری برای جنگ (مجدد) یا یاری به گروه (دیگر از مجاهدین) باشد، (در غیر آن) به غضب الله گرفتار می‌شود، و جایگاهش دوزخ است، و چه بدجای بازگشت است(دوزخ)!.

فَلَمْ تَقْتُلُوهُمْ وَلَٰكِنَّ ٱللَّهَ قَتَلَهُمْ ۚ وَمَا رَمَيْتَ إِذْ رَمَيْتَ
وَلَٰكِنَّ ٱللَّهَ رَمَىٰ ۚ وَلِيُبْلِيَ ٱلْمُؤْمِنِينَ مِنْهُ بَلَآءً حَسَنًا ۚ
إِنَّ ٱللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٧﴾ ذَٰلِكُمْ وَأَنَّ ٱللَّهَ مُوهِنُ كَيْدِ
ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿١٨﴾ إِن تَسْتَفْتِحُوا۟ فَقَدْ جَآءَكُمُ ٱلْفَتْحُ ۖ وَإِن
تَنتَهُوا۟ فَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ ۖ وَإِن تَعُودُوا۟ نَعُدْ وَلَن تُغْنِيَ عَنكُمْ
فِئَتُكُمْ شَيْـًٔا وَلَوْ كَثُرَتْ وَأَنَّ ٱللَّهَ مَعَ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿١٩﴾
يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ أَطِيعُوا۟ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ وَلَا تَوَلَّوْا۟ عَنْهُ
وَأَنتُمْ تَسْمَعُونَ ﴿٢٠﴾ وَلَا تَكُونُوا۟ كَٱلَّذِينَ قَالُوا۟ سَمِعْنَا وَهُمْ
لَا يَسْمَعُونَ ﴿٢١﴾ ۞ إِنَّ شَرَّ ٱلدَّوَآبِّ عِندَ ٱللَّهِ ٱلصُّمُّ ٱلْبُكْمُ

ٱلَّذِينَ لَا يَعْقِلُونَ ﴿٢٢﴾ وَلَوْ عَلِمَ ٱللَّهُ فِيهِمْ خَيْرًا لَّأَسْمَعَهُمْ ۖ
وَلَوْ أَسْمَعَهُمْ لَتَوَلَّوا۟ وَّهُم مُّعْرِضُونَ ﴿٢٣﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ
ءَامَنُوا۟ ٱسْتَجِيبُوا۟ لِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ إِذَا دَعَاكُمْ لِمَا يُحْيِيكُمْ ۖ
وَٱعْلَمُوٓا۟ أَنَّ ٱللَّهَ يَحُولُ بَيْنَ ٱلْمَرْءِ وَقَلْبِهِۦ وَأَنَّهُۥٓ إِلَيْهِ
تُحْشَرُونَ ﴿٢٤﴾ وَٱتَّقُوا۟ فِتْنَةً لَّا تُصِيبَنَّ ٱلَّذِينَ ظَلَمُوا۟
مِنكُمْ خَآصَّةً ۖ وَٱعْلَمُوٓا۟ أَنَّ ٱللَّهَ شَدِيدُ ٱلْعِقَابِ ﴿٢٥﴾

﴿۱۷﴾ (بعد از مدد الله به وسیلهٔ فرشته‌ها بدانید که در حقیقت) شما (بانیروی خود) آنان را نکشتید، بلکه الله آنها را (با مدد های غیبی خود) به قتل رسانید. (و درحقیقت) تو (مشت ریگ را) بر آن‌ها نه‌افگندی، بلکه الله افگند، (الله چنین کرد) تا مؤمنان را از طرف خود به آزمایش نیک بیازماید (که نصرت و غنیمت است) زیرا الله شنوا (و) دانا است. ﴿۱۸﴾ این است (آزمایش نیک)، و (بدانید که) الله، سست‌کنندهٔ حیلهٔ کافران است. ﴿۱۹﴾ (ای مشرکان!) اگر پیروزی مسلمانان را می‌طلبید، پس اینک فتح و پیروزی به سوی شما آمد، و اگر (از جنگ با مسلمانان) بازآیید به شما بهتر است، و اگر (به کفر و عناد تان) بازگردید ما هم(به نصرت مسلمانان) بازمی‌گردیم و (بدانید) که جماعت تان هرچند عدد آن‌ها زیاد باشد، هرگز نمی‌توانند چیزی را از شما دفع کنند، و الله با مؤمنان است. ﴿۲۰﴾ (شرط نصرت الله این است) ای کسانی که ایمان آورده اید، الله و رسول او را اطاعت کنید، و از اطاعت رسول الله اعراض نکنید، در حالیکه امر الله را (در بارهٔ اطاعت رسول) می‌شنوید. ﴿۲۱﴾ و مانند آنانی مشوید که گفتند: شندیم (سخن رسول را) ولی (در حقیقت) آن‌ها نمی‌شنیدند. ﴿۲۲﴾ زیرا بدترین رونده‌گان (جانوران در روی زمین) نزد الله کران و گنگانی‌اند که (حق را) درک نمی‌کنند. ﴿۲۳﴾ و اگر الله در آنان خیری می دانست، آن‌ها را (به شنیدن سخن حق توفیق می‌داد و) شنوایشان می ساخت، و اگر آنان را (در صورت عدم توفیق) شنوا می ساخت، البته باز هم روی می‌گردانیدند، در حالیکه اعراض‌کنان می‌بودند. ﴿۲٤﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، چون الله و پیامبرش شما را به چیزی دعوت دهند که زندگی ابدی تان باشد (پس) دعوتشان را اجابت کنید و بدانید که الله میان شخص و (ارادهٔ) قلبش حایل می شود. و همه به دربار او جمع کرده می‌شوید. ﴿۲۵﴾ و از فتنه ای بترسید که تنها به ظالمان تان نمی نرسد، و بدانید که الله سخت عقوبت دهنده است.

وَٱذْكُرُوٓاْ إِذْ أَنتُمْ قَلِيلٞ مُّسْتَضْعَفُونَ فِي ٱلْأَرْضِ تَخَافُونَ أَن يَتَخَطَّفَكُمُ ٱلنَّاسُ فَـَٔاوَىٰكُمْ وَأَيَّدَكُم بِنَصْرِهِۦ وَرَزَقَكُم مِّنَ ٱلطَّيِّبَٰتِ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٢٦﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تَخُونُواْ ٱللَّهَ وَٱلرَّسُولَ وَتَخُونُوٓاْ أَمَٰنَٰتِكُمْ وَأَنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٢٧﴾ وَٱعْلَمُوٓاْ أَنَّمَآ أَمْوَٰلُكُمْ وَأَوْلَٰدُكُمْ فِتْنَةٞ وَأَنَّ ٱللَّهَ عِندَهُۥٓ أَجْرٌ عَظِيمٞ ﴿٢٨﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِن تَتَّقُواْ ٱللَّهَ يَجْعَل لَّكُمْ فُرْقَانٗا وَيُكَفِّرْ عَنكُمْ سَيِّـَٔاتِكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْۗ وَٱللَّهُ ذُو ٱلْفَضْلِ ٱلْعَظِيمِ ﴿٢٩﴾ وَإِذْ يَمْكُرُ بِكَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لِيُثْبِتُوكَ أَوْ يَقْتُلُوكَ أَوْ يُخْرِجُوكَۚ وَيَمْكُرُونَ وَيَمْكُرُ ٱللَّهُۖ وَٱللَّهُ خَيْرُ ٱلْمَٰكِرِينَ ﴿٣٠﴾ وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ ءَايَٰتُنَا قَالُواْ قَدْ سَمِعْنَا لَوْ نَشَآءُ لَقُلْنَا مِثْلَ هَٰذَآ إِنْ هَٰذَآ إِلَّآ أَسَٰطِيرُ ٱلْأَوَّلِينَ ﴿٣١﴾ وَإِذْ قَالُواْ ٱللَّهُمَّ إِن كَانَ هَٰذَا هُوَ ٱلْحَقَّ مِنْ عِندِكَ فَأَمْطِرْ عَلَيْنَا حِجَارَةٗ مِّنَ ٱلسَّمَآءِ أَوِ ٱئْتِنَا بِعَذَابٍ أَلِيمٖ ﴿٣٢﴾ وَمَا كَانَ ٱللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ وَأَنتَ فِيهِمْۚ وَمَا كَانَ ٱللَّهُ مُعَذِّبَهُمْ وَهُمْ يَسْتَغْفِرُونَ ﴿٣٣﴾

﴿۲٦﴾ و یادآور شوید وقتی را که شما در زمین کم و مستضعف بودید (و) می‌ترسیدید که مردم شما را اختطاف کنند، پس الله به شما جای داد (در مدینه) و شما را به کمک خود تایید کرد (نصرت بخشید)، و از چیزهای پاکیزه به شما روزی داد، تا شکرگزاری کنید. ﴿۲۷﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، به الله و رسول خیانت نکنید، و نه در امانت‌های خویش خیانت کنید، در حالیکه شما (سزای خیانت را) می‌دانید. ﴿۲۸﴾ و بدانید که مالها و فرزندانتان (سبب) آزمایشی (برای شما) است، و البته نزد الله ثواب بزرگ است. ﴿۲۹﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، اگر از الله بترسید، به شما قوت فرق کننده میان حق و باطل می دهد، و بدی‌های شما را محو می کند و گناهان شما را می‌آمرزد (و شما را از فضل خود اجر و ثواب می‌دهد، چون) الله صاحب فضل بزرگ است. ﴿۳۰﴾ و یادآور شو زمانی که کافران (مکه) در مورد تو حیله‌سنجی (و نقشه کشی) می‌کردند، تا تو را زندانی کنند، یا تو را بکشند، یا تو را (از مکه) بیرون کنند، و آن‌ها در مورد تو حیله می‌سنجیدند و الله هم (برای نجات تو) تدبیر می‌کرد و الله بهترین تدبیرکنندگان است. ﴿۳۱﴾ و چون آیات ما بر آن‌ها تلاوت شود، گویند: شنیدیم، و اگر بخواهیم ما هم مانند آن (قرآن) می گوییم، این چیزی نیست مگر افسانه های مردمانِ پیشین. ﴿۳۲﴾ و یاد آور شو زمانی که گفتند: پروردگارا! اگر این (دین) حق از نزد تو است، پس از آسمان سنگهایی بر ما بباران، و یا برای ما عذابی دردناک بیار. ﴿۳۳﴾ و (لیکن این وقت رسیدن عذاب نیست چون) تا وقتی که تو در میان آنها هستی، الله عذاب دهندۀ آن‌ها نیست، و الله عذاب‌دهندۀ آن‌ها نیست در حالیکه از الله مغفرت می خواهند.

وَمَا لَهُمۡ أَلَّا يُعَذِّبَهُمُ ٱللَّهُ وَهُمۡ يَصُدُّونَ عَنِ ٱلۡمَسۡجِدِ
ٱلۡحَرَامِ وَمَا كَانُوٓاْ أَوۡلِيَآءَهُۥٓۚ إِنۡ أَوۡلِيَآؤُهُۥٓ إِلَّا ٱلۡمُتَّقُونَ
وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَهُمۡ لَا يَعۡلَمُونَ ٣٤ وَمَا كَانَ صَلَاتُهُمۡ
عِندَ ٱلۡبَيۡتِ إِلَّا مُكَآءٗ وَتَصۡدِيَةٗۚ فَذُوقُواْ ٱلۡعَذَابَ
بِمَا كُنتُمۡ تَكۡفُرُونَ ٣٥ إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ يُنفِقُونَ
أَمۡوَٰلَهُمۡ لِيَصُدُّواْ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِۚ فَسَيُنفِقُونَهَا ثُمَّ تَكُونُ
عَلَيۡهِمۡ حَسۡرَةٗ ثُمَّ يُغۡلَبُونَۗ وَٱلَّذِينَ كَفَرُوٓاْ إِلَىٰ جَهَنَّمَ
يُحۡشَرُونَ ٣٦ لِيَمِيزَ ٱللَّهُ ٱلۡخَبِيثَ مِنَ ٱلطَّيِّبِ وَيَجۡعَلَ
ٱلۡخَبِيثَ بَعۡضَهُۥ عَلَىٰ بَعۡضٖ فَيَرۡكُمَهُۥ جَمِيعٗا فَيَجۡعَلَهُۥ
فِي جَهَنَّمَۚ أُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡخَٰسِرُونَ ٣٧ قُل لِّلَّذِينَ
كَفَرُوٓاْ إِن يَنتَهُواْ يُغۡفَرۡ لَهُم مَّا قَدۡ سَلَفَ وَإِن يَعُودُواْ
فَقَدۡ مَضَتۡ سُنَّتُ ٱلۡأَوَّلِينَ ٣٨ وَقَٰتِلُوهُمۡ حَتَّىٰ
لَا تَكُونَ فِتۡنَةٞ وَيَكُونَ ٱلدِّينُ كُلُّهُۥ لِلَّهِۚ فَإِنِ
ٱنتَهَوۡاْ فَإِنَّ ٱللَّهَ بِمَا يَعۡمَلُونَ بَصِيرٞ ٣٩ وَإِن تَوَلَّوۡاْ
فَٱعۡلَمُوٓاْ أَنَّ ٱللَّهَ مَوۡلَىٰكُمۡۚ نِعۡمَ ٱلۡمَوۡلَىٰ وَنِعۡمَ ٱلنَّصِيرُ ٤٠

﴿۳٤﴾ و چه (مانعی) است که الله آن‌ها را عذاب نکند، حال آن که (مؤمنان را) از مسجد الحرام منع می‌کنند، و آن‌ها متولیان مسجد الحرام نیستند، و متولیان آن نیست مگر پرهیزگاران، و لیکن بیشتر آن‌ها (این حقیقت) را نمی‌دانند. ﴿۳۵﴾ و نماز آن‌ها (مشرکین) در نزد کعبه نبود مگر صفیرکشیدن و کف‌زدن (یعنی به جای نمازخواندن چنین تمسخری می‌کردند)، پس (به آن‌ها گفته شد که) عذاب را به سزای کفرتان بچشید. ﴿۳٦﴾ البته آنانی که کفر ورزیدند مال‌های خود را برای منع‌نمودن مردم از راه و دین الله انفاق می‌کنند، پس زود است که آن را انفاق کنند، باز (عاقبت) آن انفاق شان سبب حسرت برایشان خواهد شد، و باز مغلوب می گردند. و آنانی که کفر ورزیدند به سوی دوزخ حشر می شوند. ﴿۳۷﴾ (این حشر نمودنِ کفّار برای این است) تا الله پلیدان (کافران) را از پاکان (مؤمنان) جدا سازد و بعضی پلیدان را بر بعضِ دیگر قرار دهد، پس آن همه (پلیدان) را توده سازد، باز آن (همه) را در دوزخ بیندازد، این جماعت همان زیانکارانند. ﴿۳۸﴾ به کافران بگو: اگر بازآیند (از کفر شان) آنچه گذشته است برای آنها آمرزیده می شود، و اگر بازگردند (به کفر و عداوت مسلمانان)، پس طریقهٔ الله با کفار پیشین گذشته است. ﴿۳۹﴾ و (اگر به عداوت تان بازگشتند پس) با آنها بجنگید تا فتنهٔ (شرک) باقی نماند، و دین، همه برای الله باشد. پس اگر بازآمدند (از کفر)، یقیناً الله به آنچه می‌کنند، بیناست. ﴿٤۰﴾ و اگر روی گشتاندند (از ایمان، پس اندوهگین مشوید. بلکه) بدانید که الله کارساز شماست، و الله بهترین کارساز و بهترین مددگار است (پس با مشرکان بجنگید).

۞ وَٱعۡلَمُوٓاْ أَنَّمَا غَنِمۡتُم مِّن شَيۡءٖ فَأَنَّ لِلَّهِ خُمُسَهُۥ وَلِلرَّسُولِ وَلِذِي ٱلۡقُرۡبَىٰ وَٱلۡيَتَٰمَىٰ وَٱلۡمَسَٰكِينِ وَٱبۡنِ ٱلسَّبِيلِ إِن كُنتُمۡ ءَامَنتُم بِٱللَّهِ وَمَآ أَنزَلۡنَا عَلَىٰ عَبۡدِنَا يَوۡمَ ٱلۡفُرۡقَانِ يَوۡمَ ٱلۡتَقَى ٱلۡجَمۡعَانِۗ وَٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٌ ﴿٤١﴾ إِذۡ أَنتُم بِٱلۡعُدۡوَةِ ٱلدُّنۡيَا وَهُم بِٱلۡعُدۡوَةِ ٱلۡقُصۡوَىٰ وَٱلرَّكۡبُ أَسۡفَلَ مِنكُمۡۚ وَلَوۡ تَوَاعَدتُّمۡ لَٱخۡتَلَفۡتُمۡ فِي ٱلۡمِيعَٰدِ وَلَٰكِن لِّيَقۡضِيَ ٱللَّهُ أَمۡرٗا كَانَ مَفۡعُولٗا لِّيَهۡلِكَ مَنۡ هَلَكَ عَنۢ بَيِّنَةٖ وَيَحۡيَىٰ مَنۡ حَيَّ عَنۢ بَيِّنَةٖۗ وَإِنَّ ٱللَّهَ لَسَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٤٢﴾ إِذۡ يُرِيكَهُمُ ٱللَّهُ فِي مَنَامِكَ قَلِيلٗاۖ وَلَوۡ أَرَىٰكَهُمۡ كَثِيرٗا لَّفَشِلۡتُمۡ وَلَتَنَٰزَعۡتُمۡ فِي ٱلۡأَمۡرِ وَلَٰكِنَّ ٱللَّهَ سَلَّمَۚ إِنَّهُۥ عَلِيمُۢ بِذَاتِ ٱلصُّدُورِ ﴿٤٣﴾ وَإِذۡ يُرِيكُمُوهُمۡ إِذِ ٱلۡتَقَيۡتُمۡ فِيٓ أَعۡيُنِكُمۡ قَلِيلٗا وَيُقَلِّلُكُمۡ فِيٓ أَعۡيُنِهِمۡ لِيَقۡضِيَ ٱللَّهُ أَمۡرٗا كَانَ مَفۡعُولٗاۗ وَإِلَى ٱللَّهِ تُرۡجَعُ ٱلۡأُمُورُ ﴿٤٤﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِذَا لَقِيتُمۡ فِئَةٗ فَٱثۡبُتُواْ وَٱذۡكُرُواْ ٱللَّهَ كَثِيرٗا لَّعَلَّكُمۡ تُفۡلِحُونَ ﴿٤٥﴾

﴿۴۱﴾ و بدانید که هرآنچه را (از کافران) به غنیمت گرفتید، پس پنجم حصهٔ آن از الله و پیغمبر و خویشاوندان (پیغمبر) و یتیمان و مسکینان و مسافران (در راه ماندگان) است، اگر به الله و به آنچه بر بندهٔ خود در روز جدایی حق و باطل نازل کردیم ایمان دارید؛ روزی که آن دو گروه (مؤمن و کافر در روز بدر) روبرو شدند. و الله بر هرچیزی قادر است. ﴿۴۲﴾ یادآور شوید وقتی که شما در جانب نزدیکتر بودید، و آنان (دشمنانتان) در جانب دورتر بودند و قافلهٔ (آینده از شام) در پائین تر از شما (در کنار ساحل) قرار داشت. و اگر با یکدیگر وعدهٔ (جنگ) می کردید (و ناگهان حکم جنگ صادر نمی‌شد) البته در وعده مخالفت می‌کردید، و لیکن (ناگهانی به شما دستور جنگ داده شد) تا الله کاری را که انجام دادنی بود، به انجام برساند، تا کسی که به دلیل واضح هلاک‌شدنی بود، هلاک شود. و کسی که به دلیل واضح زنده‌ماندنی بود، زنده بماند. و یقیناً الله شنوای داناست. ﴿۴۳﴾ قابل یادآوری است وقتی که الله (عدد) آن‌ها را در خوابت به تو کم نشان داد، واگر آن‌ها را به تو بسیار نشان می‌داد، البته سست می‌شدید و در کار (جنگ با مشرکین) نزاع می‌کردید، و لیکن الله (شما را از اختلاف و بزدلی) در امان داشت. چون الله از راز سینه‌ها آگاه است. ﴿۴۴﴾ و چون وقتی که با هم روبرو شدید، الله آن‌ها را در چشم شما کم نشان می‌داد، و شما را (نیز) در چشم آن‌ها کم نشان می‌داد تا الله کاری را که شدنی بود (غلبهٔ اسلام)، به انجام برساند و تمام کارها به سوی الله بازگردانیده می‌شود. ﴿۴۵﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، چون با جماعت (کفار در وقت جنگ) روبرو شدید، پس ثابت قدم باشید و الله را بسیار یاد کنید تا (به نصرت و پاداش الهی دست یابید و) رستگار شوید.

وَأَطِيعُواْ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ وَلَا تَنَٰزَعُواْ فَتَفۡشَلُواْ وَتَذۡهَبَ
رِيحُكُمۡۖ وَٱصۡبِرُوٓاْۚ إِنَّ ٱللَّهَ مَعَ ٱلصَّٰبِرِينَ ٤٦ وَلَا تَكُونُواْ
كَٱلَّذِينَ خَرَجُواْ مِن دِيَٰرِهِم بَطَرٗا وَرِئَآءَ ٱلنَّاسِ وَيَصُدُّونَ
عَن سَبِيلِ ٱللَّهِۚ وَٱللَّهُ بِمَا يَعۡمَلُونَ مُحِيطٞ ٤٧ وَإِذۡ زَيَّنَ
لَهُمُ ٱلشَّيۡطَٰنُ أَعۡمَٰلَهُمۡ وَقَالَ لَا غَالِبَ لَكُمُ ٱلۡيَوۡمَ مِنَ
ٱلنَّاسِ وَإِنِّي جَارٞ لَّكُمۡۖ فَلَمَّا تَرَآءَتِ ٱلۡفِئَتَانِ نَكَصَ
عَلَىٰ عَقِبَيۡهِ وَقَالَ إِنِّي بَرِيٓءٞ مِّنكُمۡ إِنِّيٓ أَرَىٰ مَا لَا
تَرَوۡنَ إِنِّيٓ أَخَافُ ٱللَّهَۚ وَٱللَّهُ شَدِيدُ ٱلۡعِقَابِ ٤٨ إِذۡ يَقُولُ
ٱلۡمُنَٰفِقُونَ وَٱلَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ غَرَّ هَٰٓؤُلَآءِ دِينُهُمۡۗ
وَمَن يَتَوَكَّلۡ عَلَى ٱللَّهِ فَإِنَّ ٱللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٞ ٤٩ وَلَوۡ
تَرَىٰٓ إِذۡ يَتَوَفَّى ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ يَضۡرِبُونَ
وُجُوهَهُمۡ وَأَدۡبَٰرَهُمۡ وَذُوقُواْ عَذَابَ ٱلۡحَرِيقِ ٥٠ ذَٰلِكَ
بِمَا قَدَّمَتۡ أَيۡدِيكُمۡ وَأَنَّ ٱللَّهَ لَيۡسَ بِظَلَّٰمٖ لِّلۡعَبِيدِ ٥١
كَدَأۡبِ ءَالِ فِرۡعَوۡنَ وَٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِمۡۚ كَفَرُواْ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ
فَأَخَذَهُمُ ٱللَّهُ بِذُنُوبِهِمۡۚ إِنَّ ٱللَّهَ قَوِيّٞ شَدِيدُ ٱلۡعِقَابِ ٥٢

﴿٤٦﴾ و (دیگر اینکه در اثنای جنگ) الله و رسول او را اطاعت کنید و بایکدیگر اختلاف نکنید که سست و بزدل می شوید و قوت هیبت شما از بین می رود. (بلکه) صبر کنید چونکه (نصرت) الله با صبرکنندگان است. ﴿٤٧﴾ و مانند کسانی نباشید که به تکبر و غرور و برای خودنمایی (به مردم) از دیار خویش بیرون آمدند و (در حالیکه) دیگران را از راه الله باز می داشتند. و الله به هر کاری که می کنند احاطه دارد. ﴿٤٨﴾ و چون شیطان اعمالشان را به آن‌ها زینت داد و گفت: امروز هیچ کس از مردمِ (مسلمان) بر شما غلبه کننده نیست و یقینا من پناه دهندۀ (مددگار) شماام. (لیکن) پس چون هر دو گروه (کافر و مسلمان) با هم روبروشدند، شیطان بر پاشنه‌های خود بازگشت وگفت: البته من از شما بیزارم، چون من چیزی را می‌بینم که شما نمی‌بینید، یقینا من از الله می‌ترسم. و الله سخت عذاب‌دهنده است. ﴿٤٩﴾ (شیطان اعمال‌شان را زینت داد آن) وقتی که منافقین و آنانی که در دل‌هایشان بیماری (شک) بود، می گفتند: این جماعت (مسلمانان) را دین‌شان فریفته است. و (لیکن به گفته های آن‌ها پروا نکنید زیرا) هر کس بر الله توکل کند (الله او را کافیست)، چون الله غالب (و) باحکمت است. ﴿٥٠﴾ و اگر می‌دیدی (تو ای مخاطب، تعجب می‌کردی) وقتی که فرشته‌ها روح کافران را (در بدر) قبض می‌کردند، در حالیکه بر روی‌ها و پشت‌هایشان می‌زدند و (می گفتند:) عذاب سوزان را بچشید. ﴿٥١﴾ این (عذاب سوزان) به سبب آن کرداری است که دست‌های شما پیش کرده‌است، و اینکه الله بر بندگان خود ستمگر نیست. ﴿٥٢﴾ مانند عادت فرعونیان و (عادت) آنانی که پیش از آن‌ها بودند که به آیات الله کفر می ورزیدند، پس الله آن‌ها را به سبب گناهانشان گرفتار کرد، زیرا الله توانا (و) سخت عذاب‌دهنده است.

ذَٰلِكَ بِأَنَّ ٱللَّهَ لَمۡ يَكُ مُغَيِّرٗا نِّعۡمَةً أَنۡعَمَهَا عَلَىٰ قَوۡمٍ حَتَّىٰ
يُغَيِّرُواْ مَا بِأَنفُسِهِمۡ وَأَنَّ ٱللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٞ ﴿٥٣﴾ كَدَأۡبِ ءَالِ
فِرۡعَوۡنَ وَٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِمۡۚ كَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِ رَبِّهِمۡ فَأَهۡلَكۡنَٰهُم
بِذُنُوبِهِمۡ وَأَغۡرَقۡنَآ ءَالَ فِرۡعَوۡنَۚ وَكُلّٞ كَانُواْ ظَٰلِمِينَ ﴿٥٤﴾
إِنَّ شَرَّ ٱلدَّوَآبِّ عِندَ ٱللَّهِ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ فَهُمۡ لَا يُؤۡمِنُونَ
﴿٥٥﴾ ٱلَّذِينَ عَٰهَدتَّ مِنۡهُمۡ ثُمَّ يَنقُضُونَ عَهۡدَهُمۡ فِي كُلِّ
مَرَّةٖ وَهُمۡ لَا يَتَّقُونَ ﴿٥٦﴾ فَإِمَّا تَثۡقَفَنَّهُمۡ فِي ٱلۡحَرۡبِ فَشَرِّدۡ بِهِم
مَّنۡ خَلۡفَهُمۡ لَعَلَّهُمۡ يَذَّكَّرُونَ ﴿٥٧﴾ وَإِمَّا تَخَافَنَّ مِن قَوۡمٍ
خِيَانَةٗ فَٱنۢبِذۡ إِلَيۡهِمۡ عَلَىٰ سَوَآءٍۚ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُحِبُّ ٱلۡخَآئِنِينَ
﴿٥٨﴾ وَلَا يَحۡسَبَنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ سَبَقُوٓاْۚ إِنَّهُمۡ لَا يُعۡجِزُونَ
﴿٥٩﴾ وَأَعِدُّواْ لَهُم مَّا ٱسۡتَطَعۡتُم مِّن قُوَّةٖ وَمِن رِّبَاطِ ٱلۡخَيۡلِ
تُرۡهِبُونَ بِهِۦ عَدُوَّ ٱللَّهِ وَعَدُوَّكُمۡ وَءَاخَرِينَ مِن دُونِهِمۡ
لَا تَعۡلَمُونَهُمُ ٱللَّهُ يَعۡلَمُهُمۡۚ وَمَا تُنفِقُواْ مِن شَيۡءٖ فِي سَبِيلِ
ٱللَّهِ يُوَفَّ إِلَيۡكُمۡ وَأَنتُمۡ لَا تُظۡلَمُونَ ﴿٦٠﴾ ۞ وَإِن جَنَحُواْ لِلسَّلۡمِ
فَٱجۡنَحۡ لَهَا وَتَوَكَّلۡ عَلَى ٱللَّهِۚ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلۡعَلِيمُ ﴿٦١﴾

﴿۵۳﴾ آن (عذاب سخت) به این سبب بود که الله تبدیل‌کننده نعمتی نیست که بر قومی بخشیده باشد مگر آن که آنان آنچه را که در دل اراده دارند تبدیل کنند (ارادۀ شکر را به ناشکری، و ارادۀ ایمان را به کفر، و ارادۀ اطاعت را به نافرمانی،) و الله شنوای دانا است. ﴿۵٤﴾ (باز به تاکید گفته می‌شود که) مانند عادت فرعونیان و (عادت) آنانی که پیش از آن‌ها بودند که آیات (دلائل) پروردگار خود را دروغ شمردند، پس آن‌ها را به سبب گناهانشان هلاک کردیم و فرعونیان را غرق نمودیم (چون که) همۀ آن‌ها ظالم بودند. ﴿۵۵﴾ یقینا بدترین روندگان (جانوران روی زمین) نزد الله کسانی اند که کفر ورزیدند، پس ایمان نمی‌آرند. ﴿۵٦﴾ همان کسانی که از آن‌ها عهد گرفتی باز عهد خود را در هر بار می‌شکنند و از (الله و عهدشکنی خویش) نمی‌ترسند. ﴿۵۷﴾ پس اگر آن‌ها را در میدان جنگ بیابی، پس به سبب (قتلِ) آن‌ها، کسانی را که پشتیبان آنان هستند، متفرق ساز (و بترسان)؛ تا عبرت گیرند. ﴿۵۸﴾ و اگر از قومی بیم خیانت (عهدشکنی) داری پس به طرف آن‌ها عهدشان را (علنا و) به طور برابر بینداز (شما و آنها برابر بدانید که عهد شکسته است)، زیرا الله خیانت‌کاران را دوست ندارد. ﴿۵۹﴾ و کفار گمان نبرند که (از عذاب الهی) سبقت کرده‌اند (و جان به سلامت برده اند)، چون آن‌ها (الله را) عاجز کرده نمی‌توانند. ﴿٦۰﴾ و (ای مسلمانان!) برای مقابله با کفّار هر چه در توان دارید از انواع قوت، آماده سازید و (خصوصا) از اسپ‌های مهیا شده، تا با آن دشمن الله و دشمن خودتان را بترسانید. و (نیز) دشمنان دیگر غیر از آنها (مشرکین) را که شما آن‌ها را نمی شناسید (و) الله آن‌ها را می شناسد، و هرچیزی که در راه الله (برای آمادگی جهاد) انفاق می‌کنید، اجر آن به شما کاملاً داده خواهد شد، و به شما ظلم نمی شود. ﴿٦۱﴾ و اگر کفار به صلح مائل و (آماده) شدند ، پس تو نیز به آن میل کن (آماده شو)، و (لیکن) بر الله توکل کن، چون الله شنوای داناست.

وَإِن يُرِيدُوٓاْ أَن يَخۡدَعُوكَ فَإِنَّ حَسۡبَكَ ٱللَّهُۚ هُوَ ٱلَّذِيٓ أَيَّدَكَ بِنَصۡرِهِۦ وَبِٱلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿٦٢﴾ وَأَلَّفَ بَيۡنَ قُلُوبِهِمۡۚ لَوۡ أَنفَقۡتَ مَا فِي ٱلۡأَرۡضِ جَمِيعٗا مَّآ أَلَّفۡتَ بَيۡنَ قُلُوبِهِمۡ وَلَٰكِنَّ ٱللَّهَ أَلَّفَ بَيۡنَهُمۡۚ إِنَّهُۥ عَزِيزٌ حَكِيمٞ ﴿٦٣﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِيُّ حَسۡبُكَ ٱللَّهُ وَمَنِ ٱتَّبَعَكَ مِنَ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿٦٤﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِيُّ حَرِّضِ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ عَلَى ٱلۡقِتَالِۚ إِن يَكُن مِّنكُمۡ عِشۡرُونَ صَٰبِرُونَ يَغۡلِبُواْ مِاْئَتَيۡنِۚ وَإِن يَكُن مِّنكُم مِّاْئَةٞ يَغۡلِبُوٓاْ أَلۡفٗا مِّنَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ بِأَنَّهُمۡ قَوۡمٞ لَّا يَفۡقَهُونَ ﴿٦٥﴾ ٱلۡـَٰٔنَ خَفَّفَ ٱللَّهُ عَنكُمۡ وَعَلِمَ أَنَّ فِيكُمۡ ضَعۡفٗاۚ فَإِن يَكُن مِّنكُم مِّاْئَةٞ صَابِرَةٞ يَغۡلِبُواْ مِاْئَتَيۡنِۚ وَإِن يَكُن مِّنكُمۡ أَلۡفٞ يَغۡلِبُوٓاْ أَلۡفَيۡنِ بِإِذۡنِ ٱللَّهِۗ وَٱللَّهُ مَعَ ٱلصَّٰبِرِينَ ﴿٦٦﴾ مَا كَانَ لِنَبِيٍّ أَن يَكُونَ لَهُۥٓ أَسۡرَىٰ حَتَّىٰ يُثۡخِنَ فِي ٱلۡأَرۡضِۚ تُرِيدُونَ عَرَضَ ٱلدُّنۡيَا وَٱللَّهُ يُرِيدُ ٱلۡأٓخِرَةَۗ وَٱللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٞ ﴿٦٧﴾ لَّوۡلَا كِتَٰبٞ مِّنَ ٱللَّهِ سَبَقَ لَمَسَّكُمۡ فِيمَآ أَخَذۡتُمۡ عَذَابٌ عَظِيمٞ ﴿٦٨﴾ فَكُلُواْ مِمَّا غَنِمۡتُمۡ حَلَٰلٗا طَيِّبٗاۚ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَۚ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٞ رَّحِيمٞ ﴿٦٩﴾

﴿۶۲﴾ و اگر کفار بخواهند که (به بهانهٔ صلح) تو را فریب دهند (پروا مکن)، زیرا الله تو را بس است. همان (الله) بود که تو را به کمک خود و مؤمنان قوت داد. ﴿۶۳﴾ و هم اوست که در بین دل‌هایشان (مسلمانان) الفت و محبت ایجاد کرد، اگر همه اموال روی زمین را انفاق می‌کردی نمی‌توانستی در بین دل‌های آن‌ها الفت برقرار کنی، و لیکن الله در میان آن‌ها الفت انداخت، یقیناً او غالبِ باحکمت است. ﴿۶۴﴾ ای پیغمبر! الله و مؤمنانِ پیرو تو؛ تو را کافی است. ﴿۶۵﴾ ای پیغمبر! مؤمنان را بر قتالِ (کفار و جهاد در راه الله) ترغیب کن، اگر از شما بیست نفر صابر باشد، بر دو صد تن (کفار) غالب می آیند، و اگر از شما صد نفر باشد، بر هزار تن از کافران، غالب می شوند. زیرا کفار قومی اند، نادان. ﴿۶۶﴾ اکنون الله بر شما تخفیف نمود، چون دانست که در شما (به علّت کثرت دشمن) ضعف است، پس اگر از شما صد نفر صابر باشد بر دو صد کافر غالب می آیند، و اگر از شما هزار نفر باشد (پس) بر دو هزار غالب می آیند، به اذن الله. و (نصرت) الله با صابران است. ﴿۶۷﴾ برای هیچ پیغمبری سزاوار نیست و (نبوده) که او را اسیرهایی باشد تا در زمین قتل کند، (به وسیلهٔ شکست دشمن) شما متاع (عارضی) دنیا را می خواهید و الله (برای شما ثواب) آخرت را می‌خواهد، و الله غالبِ باحکمت است. ﴿۶۸﴾ اگر حکم پیشین (نوشته شدهٔ) الله نبود، البته به شما در مقابل فدیه ای که گرفتید، عذابِ بزرگ می‌رسید. ﴿۶۹﴾ پس (بگذارید فدیه را و) از آنچه به غنیمت گرفته‌اید، حلال و پاکیزه بخورید، و از الله بترسید، همانا الله بسیار آمرزگار (و) مهربان است.

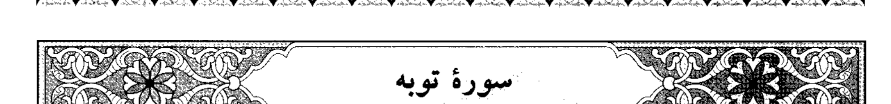
يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِيُّ قُل لِّمَن فِيٓ أَيۡدِيكُم مِّنَ ٱلۡأَسۡرَىٰٓ إِن يَعۡلَمِ ٱللَّهُ فِي قُلُوبِكُمۡ خَيۡرٗا يُؤۡتِكُمۡ خَيۡرٗا مِّمَّآ أُخِذَ مِنكُمۡ وَيَغۡفِرۡ لَكُمۡۚ وَٱللَّهُ غَفُورٞ رَّحِيمٞ ﴿٧٠﴾ وَإِن يُرِيدُواْ خِيَانَتَكَ فَقَدۡ خَانُواْ ٱللَّهَ مِن قَبۡلُ فَأَمۡكَنَ مِنۡهُمۡۗ وَٱللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٧١﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَهَاجَرُواْ وَجَٰهَدُواْ بِأَمۡوَٰلِهِمۡ وَأَنفُسِهِمۡ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ وَٱلَّذِينَ ءَاوَواْ وَّنَصَرُوٓاْ أُوْلَٰٓئِكَ بَعۡضُهُمۡ أَوۡلِيَآءُ بَعۡضٖۚ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَلَمۡ يُهَاجِرُواْ مَا لَكُم مِّن وَلَٰيَتِهِم مِّن شَيۡءٍ حَتَّىٰ يُهَاجِرُواْۚ وَإِنِ ٱسۡتَنصَرُوكُمۡ فِي ٱلدِّينِ فَعَلَيۡكُمُ ٱلنَّصۡرُ إِلَّا عَلَىٰ قَوۡمِۭ بَيۡنَكُمۡ وَبَيۡنَهُم مِّيثَٰقٞۗ وَٱللَّهُ بِمَا تَعۡمَلُونَ بَصِيرٞ ﴿٧٢﴾ وَٱلَّذِينَ كَفَرُواْ بَعۡضُهُمۡ أَوۡلِيَآءُ بَعۡضٍۚ إِلَّا تَفۡعَلُوهُ تَكُن فِتۡنَةٞ فِي ٱلۡأَرۡضِ وَفَسَادٞ كَبِيرٞ ﴿٧٣﴾ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَهَاجَرُواْ وَجَٰهَدُواْ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ وَٱلَّذِينَ ءَاوَواْ وَّنَصَرُوٓاْ أُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡمُؤۡمِنُونَ حَقّٗاۚ لَّهُم مَّغۡفِرَةٞ وَرِزۡقٞ كَرِيمٞ ﴿٧٤﴾ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ مِنۢ بَعۡدُ وَهَاجَرُواْ وَجَٰهَدُواْ مَعَكُمۡ فَأُوْلَٰٓئِكَ مِنكُمۡۚ وَأُوْلُواْ ٱلۡأَرۡحَامِ بَعۡضُهُمۡ أَوۡلَىٰ بِبَعۡضٖ فِي كِتَٰبِ ٱللَّهِۚ إِنَّ ٱللَّهَ بِكُلِّ شَيۡءٍ عَلِيمُۢ ﴿٧٥﴾

﴿۷۰﴾ ای پیغمبر! به اسیرانی که در زیر دست شمااند بگو: اگر الله در دلهای شما نیکی را معلوم کند البته به شما بهتر از آن فدیه ای که ازشما گرفته شده می دهد، و شما را می‌آمرزد و الله بسیار آمرزگار (و) مهربان است. ﴿۷۱﴾ و اگر بخواهند با تو خیانت کنند، پس (تعجب مکن که) البته پیش از این نیز به الله خیانت کرده بودند، پس الله تو را (به خاطر انتقام‌گرفتن) بر آن‌ها مسلط گردانید، و الله دانای حکیم است. ﴿۷۲﴾ یقیناً آنانی که ایمان آوردند و هجرت کردند و با مالها و جانهای خود در راه الله جهاد کردند، وآنانی که (مهاجرین را) جای دادند و مدد کردند، این جماعت دوستان و خیرخواه یکدیگراند. و آنانی که ایمان آوردند و (لیکن) هجرت نکرده‌اند، شما را از دوستی آن‌ها هیچ سهمی نیست، تا آن که هجرت کنند (از مکه به مدینه). و اگر (همین مسلمانان غیر مهاجر) در کارهای دین از شما مدد طلب کنند، پس بر شماست مددکردن آن‌ها، مگر اینکه علیه قومی که میان شما و آن‌ها عهد و پیمان است، و الله به آن چه می‌کنید بیناست. ﴿۷۳﴾ و آنانی که کفر ورزیدند، دوستان یکدیگراند، (و) اگر شما این دستور را عملی نکنید (و با کفار قطع رابطه نکنید) در زمین فتنه و فساد بزرگی برپا خواهد شد. ﴿۷٤﴾ و آنانی که ایمان آورده‌اند و هجرت کرده‌اند و در راه الله جهاد کرده‌اند، و آنان که جای دادند (مهاجرین را) و مدد کردند. همین جماعت در حقیقت مؤمنان کامل‌اند (که) برایشان آمرزش و روزی عزّت‌مندانه است. ﴿۷٥﴾ و آنانی که ایمان آوردند بعد از (نزول این آیت) و هجرت کردند و همرای شما جهاد کردند، پس این جماعت نیز از جملهٔ شمااند، و صاحبان قرابت، بعضی آن‌ها به بعضی نزدیکتراند (در استحقاق میراث نسبت سایر مؤمنان) در کتاب الله. یقینا الله به هرچیزی داناست.

سُورَةُ التَّوۡبَةِ

بَرَآءَةٞ مِّنَ ٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦٓ إِلَى ٱلَّذِينَ عَٰهَدتُّم مِّنَ ٱلۡمُشۡرِكِينَ ١
فَسِيحُواْ فِي ٱلۡأَرۡضِ أَرۡبَعَةَ أَشۡهُرٖ وَٱعۡلَمُوٓاْ أَنَّكُمۡ غَيۡرُ مُعۡجِزِي
ٱللَّهِ وَأَنَّ ٱللَّهَ مُخۡزِي ٱلۡكَٰفِرِينَ ٢ وَأَذَٰنٞ مِّنَ ٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦٓ
إِلَى ٱلنَّاسِ يَوۡمَ ٱلۡحَجِّ ٱلۡأَكۡبَرِ أَنَّ ٱللَّهَ بَرِيٓءٞ مِّنَ ٱلۡمُشۡرِكِينَ
وَرَسُولُهُۥۚ فَإِن تُبۡتُمۡ فَهُوَ خَيۡرٞ لَّكُمۡۖ وَإِن تَوَلَّيۡتُمۡ فَٱعۡلَمُوٓاْ
أَنَّكُمۡ غَيۡرُ مُعۡجِزِي ٱللَّهِۗ وَبَشِّرِ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ
٣ إِلَّا ٱلَّذِينَ عَٰهَدتُّم مِّنَ ٱلۡمُشۡرِكِينَ ثُمَّ لَمۡ يَنقُصُوكُمۡ شَيۡـٔٗا
وَلَمۡ يُظَٰهِرُواْ عَلَيۡكُمۡ أَحَدٗا فَأَتِمُّوٓاْ إِلَيۡهِمۡ عَهۡدَهُمۡ إِلَىٰ مُدَّتِهِمۡۚ
إِنَّ ٱللَّهَ يُحِبُّ ٱلۡمُتَّقِينَ ٤ فَإِذَا ٱنسَلَخَ ٱلۡأَشۡهُرُ ٱلۡحُرُمُ
فَٱقۡتُلُواْ ٱلۡمُشۡرِكِينَ حَيۡثُ وَجَدتُّمُوهُمۡ وَخُذُوهُمۡ وَٱحۡصُرُوهُمۡ
وَٱقۡعُدُواْ لَهُمۡ كُلَّ مَرۡصَدٖۚ فَإِن تَابُواْ وَأَقَامُواْ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتَوُاْ
ٱلزَّكَوٰةَ فَخَلُّواْ سَبِيلَهُمۡۚ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٞ رَّحِيمٞ ٥ وَإِنۡ أَحَدٞ
مِّنَ ٱلۡمُشۡرِكِينَ ٱسۡتَجَارَكَ فَأَجِرۡهُ حَتَّىٰ يَسۡمَعَ كَلَٰمَ
ٱللَّهِ ثُمَّ أَبۡلِغۡهُ مَأۡمَنَهُۥۚ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمۡ قَوۡمٞ لَّا يَعۡلَمُونَ ٦

سورهٔ توبه

در مدینه نازل شده و یکصد و بیست و نه آیت است

﴿۱﴾ (این) ابراز بیزاری است از طرف الله و رسول او نسبت به آن مشرکانی که با آنها عهد کرده‌اید. ﴿۲﴾ (به ایشان بگو:) پس در زمین (حدود مسلمانان) تا چهار ماه (از شوّال تا آخر ماه محرم) بگردید و بدانید که شما الله را عاجز کرده نمی‌توانید (از عقوبت مجرمان)، و اینکه الله رسواکنندهٔ کافران است. ﴿۳﴾ و اعلان است از طرف الله و رسول او برای مردم (جهان) در روز حج اکبر (حج فرضی) به اینکه الله از مشرکین بیزار است و رسول او (نیز از آن‌ها بیزار است)، پس اگر توبه کنید (از شرک) پس آن برای شما خیر است، و اگر روی بگردانید (و بر شرک باقی بمانید)، پس بدانید که شما الله را عاجز کرده نمی‌توانید، و کافران را به عذاب دردناک مژده بده. ﴿٤﴾ مگر آن مشرکانی که با آن‌ها عهد بسته اید و باز از آن (تعهدات خود) چیزی را نسبت به شما کم (نقض) نکردند، و هیچ کس را علیه شما مدد نکردند، پس عهد آنان را تا پایان مدت مقرر شان تمام کنید. چون الله متقیان را دوست دارد. ﴿٥﴾ پس چون ماه‌های حرام (یعنی مهلت مشرکان) به پایان رسد، پس آن مشرکان را در هرجایی یافتید بکشید، و آن‌ها را (اسیر) بگیرید و آن‌ها را (از داخل‌شدن در حدود حرم) منع کنید و برای منع آن‌ها در هر کمین‌گاهی بنشنید، پس اگر (از شرک) توبه کنند و نماز را برپا کنند و زکات بدهند، پس راه را بر آن‌ها باز کنید، (و آن‌ها را از مسجدالحرام و حدود حرم منع نکنید). چون الله آمرزگار (و) مهربان است. ﴿٦﴾ و اگر یکی از مشرکان از تو امان (پناه) خواست، پس او را امان ده تا کلام الله را بشنود، باز او را در جای امنش برسان، این (فرمان امان‌دادن) به سبب آنست که آن‌ها قوم نادان‌اند (تا چیزی از دین ما را بدانند).

كَيْفَ يَكُونُ لِلْمُشْرِكِينَ عَهْدٌ عِندَ ٱللَّهِ وَعِندَ رَسُولِهِۦٓ
إِلَّا ٱلَّذِينَ عَٰهَدتُّمْ عِندَ ٱلْمَسْجِدِ ٱلْحَرَامِ ۖ فَمَا ٱسْتَقَٰمُوا۟
لَكُمْ فَٱسْتَقِيمُوا۟ لَهُمْ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ يُحِبُّ ٱلْمُتَّقِينَ ﴿٧﴾
كَيْفَ وَإِن يَظْهَرُوا۟ عَلَيْكُمْ لَا يَرْقُبُوا۟ فِيكُمْ إِلًّا وَلَا
ذِمَّةً ۚ يُرْضُونَكُم بِأَفْوَٰهِهِمْ وَتَأْبَىٰ قُلُوبُهُمْ وَأَكْثَرُهُمْ
فَٰسِقُونَ ﴿٨﴾ ٱشْتَرَوْا۟ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ ثَمَنًا قَلِيلًا فَصَدُّوا۟ عَن
سَبِيلِهِۦٓ ۚ إِنَّهُمْ سَآءَ مَا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿٩﴾ لَا يَرْقُبُونَ
فِى مُؤْمِنٍ إِلًّا وَلَا ذِمَّةً ۚ وَأُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْمُعْتَدُونَ ﴿١٠﴾ فَإِن
تَابُوا۟ وَأَقَامُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتَوُا۟ ٱلزَّكَوٰةَ فَإِخْوَٰنُكُمْ فِى
ٱلدِّينِ ۗ وَنُفَصِّلُ ٱلْءَايَٰتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿١١﴾ وَإِن
نَّكَثُوٓا۟ أَيْمَٰنَهُم مِّنۢ بَعْدِ عَهْدِهِمْ وَطَعَنُوا۟ فِى دِينِكُمْ
فَقَٰتِلُوٓا۟ أَئِمَّةَ ٱلْكُفْرِ ۙ إِنَّهُمْ لَآ أَيْمَٰنَ لَهُمْ لَعَلَّهُمْ
يَنتَهُونَ ﴿١٢﴾ أَلَا تُقَٰتِلُونَ قَوْمًا نَّكَثُوٓا۟ أَيْمَٰنَهُمْ
وَهَمُّوا۟ بِإِخْرَاجِ ٱلرَّسُولِ وَهُم بَدَءُوكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ ۚ
أَتَخْشَوْنَهُمْ ۚ فَٱللَّهُ أَحَقُّ أَن تَخْشَوْهُ إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ﴿١٣﴾

﴿۷﴾ (بعد از عهدشکنی خود آن‌ها) چگونه برای مشرکین نزد الله و رسول او عهدی بماند؟ به جز آنانی که با آن‌ها کنار مسجد الحرام عهد بسته بودید، پس تا وقتی که با شما (بر عهد و پیمان شان) وفادار باشند، شما نیز به عهد تان با آنان وفادار باشید. بی گمان الله پرهیزگاران را دوست دارد. ﴿۸﴾ چگونه (عهد و پیمانی داشته باشند) در حالیکه اگر بر شما غالب شوند، دربارهٔ شما حق قرابت و عهد را مراعات نمی‌کنند. (بلکه) شما را با زبان شان راضی می‌سازند، و (از دوستی شما) دل‌های آن‌ها ابا می ورزد، و بیشترین آن‌ها فاسق (نافرمان و عهدشکن) اند. ﴿۹﴾ آیات الله را به بهای ناچیزی فروختند و (مردم را) از راه او بازداشتند (و خود شان نیز از آن اعراض کردند) و یقینا بد است آنچه می کنند. ﴿۱۰﴾ دربارهٔ هیچ مؤمنی حق قرابت و عهد را رعایت نمی‌کنند، و این جماعت تجاوزکاران‌اند. ﴿۱۱﴾ پس اگر توبه کردند (از شرک) و نماز را برپا داشتند و زکات را دادند، پس آن‌ها برادران شما در دین هستند، ما آیات خود را برای مردمی که می‌دانند، به تفصیل بیان می‌کنیم. ﴿۱۲﴾ ولی اگر (مشرکین) قسم‌های خود را بعد از عهدخویش (با شما) شکستند، و به دین تان (دین اسلام) طعنه زدند، پس با پیشوایان کفر بجگنید، چرا که قسم های آن‌ها قابل اعتبار نیست، تا (از عهدشکنی خود) دست بردارند. ﴿۱۳﴾ چرا نمی‌جنگید با قومی که قسم‌های خود را شکستند، و به بیرون‌کردن پیغمبر (از مدینه نیز) عزم کردند، و آن‌ها (جنگ و عهدشکنی را) برای بار اول آغاز نمودند؟ آیا از آن‌ها می‌ترسید؟ پس الله سزاوارتر به آن است که از او بترسید، اگر مؤمن هستید.

قَٰتِلُوهُمۡ يُعَذِّبۡهُمُ ٱللَّهُ بِأَيۡدِيكُمۡ وَيُخۡزِهِمۡ وَيَنصُرۡكُمۡ عَلَيۡهِمۡ وَيَشۡفِ صُدُورَ قَوۡمٖ مُّؤۡمِنِينَ ﴿١٤﴾ وَيُذۡهِبۡ غَيۡظَ قُلُوبِهِمۡۗ وَيَتُوبُ ٱللَّهُ عَلَىٰ مَن يَشَآءُۗ وَٱللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٥﴾ أَمۡ حَسِبۡتُمۡ أَن تُتۡرَكُواْ وَلَمَّا يَعۡلَمِ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ جَٰهَدُواْ مِنكُمۡ وَلَمۡ يَتَّخِذُواْ مِن دُونِ ٱللَّهِ وَلَا رَسُولِهِۦ وَلَا ٱلۡمُؤۡمِنِينَ وَلِيجَةٗۚ وَٱللَّهُ خَبِيرُۢ بِمَا تَعۡمَلُونَ ﴿١٦﴾ مَا كَانَ لِلۡمُشۡرِكِينَ أَن يَعۡمُرُواْ مَسَٰجِدَ ٱللَّهِ شَٰهِدِينَ عَلَىٰٓ أَنفُسِهِم بِٱلۡكُفۡرِۚ أُوْلَٰٓئِكَ حَبِطَتۡ أَعۡمَٰلُهُمۡ وَفِي ٱلنَّارِ هُمۡ خَٰلِدُونَ ﴿١٧﴾ إِنَّمَا يَعۡمُرُ مَسَٰجِدَ ٱللَّهِ مَنۡ ءَامَنَ بِٱللَّهِ وَٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِ وَأَقَامَ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتَى ٱلزَّكَوٰةَ وَلَمۡ يَخۡشَ إِلَّا ٱللَّهَۖ فَعَسَىٰٓ أُوْلَٰٓئِكَ أَن يَكُونُواْ مِنَ ٱلۡمُهۡتَدِينَ ﴿١٨﴾ ۞ أَجَعَلۡتُمۡ سِقَايَةَ ٱلۡحَآجِّ وَعِمَارَةَ ٱلۡمَسۡجِدِ ٱلۡحَرَامِ كَمَنۡ ءَامَنَ بِٱللَّهِ وَٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِ وَجَٰهَدَ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِۚ لَا يَسۡتَوُۥنَ عِندَ ٱللَّهِۗ وَٱللَّهُ لَا يَهۡدِي ٱلۡقَوۡمَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿١٩﴾ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَهَاجَرُواْ وَجَٰهَدُواْ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ بِأَمۡوَٰلِهِمۡ وَأَنفُسِهِمۡ أَعۡظَمُ دَرَجَةً عِندَ ٱللَّهِۚ وَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡفَآئِزُونَ ﴿٢٠﴾

﴿۱٤﴾ با آنان (کفار عهدشکن) بجنگید الله آن‌ها را به دست شما عذاب می‌دهد، و رسوایشان می‌سازد، و شما را بر آن‌ها پیروز می گرداند، و سینه‌های مؤمنان را شفا می بخشد. ﴿۱٥﴾ و خشم دل‌های مؤمنان را می‌برد. و الله توبۀ هرکس را که بخواهد می‌پذیرد، و الله دانای باحکمت است. ﴿۱٦﴾ آیا گمان کرده اید که (بدون امتحان) گذاشته می‌شوید، در حالیکه تا هنوز الله (اخلاص) آنانی از شما را که جهاد کرده‌اند، معلوم (ظاهر) نکرده است. و (نیز) کسانی را که غیر از الله و رسول او و مسلمانان دوست پنهانی (همراز) نگرفته‌اند (معلوم نکرده است). و الله به آنچه شما می‌کنید باخبر است. ﴿۱۷﴾ برای مشرکان روا نیست که مساجد الله را آباد کنند، در حالیکه بر کفر خود گواهی می دهند. این گروه کسانی اند که نیکی‌هایشان برباد شده و آن‌ها در دوزخ برای همیشه اند. ﴿۱۸﴾ مساجد الله را تنها کسانی آباد می‌کنند که به الله و روز آخرت (قیامت) ایمان داشته و نماز را برپا کنند و زکات دهند و به جز الله از کسی نمی ترسند. پس امید است که این جماعت از راه‌یافتگان باشند. ﴿۱۹﴾ آیا (شما مشرکان) تنها آب‌دادنِ حاجیان و آبادنمودنِ مسجد الحرام را مانند عمل کسی قرار داده‌اید که به الله و روز آخرت ایمان آورده و در راه الله جهادکرده است؟ این دو عمل نزد الله برابر نیستند و الله قوم ظالم را هدایت نمی کند. ﴿۲۰﴾ (بلکه) آنانی که ایمان آورده و هجرت کرده‌اند و در راه الله با مالها و جانهای شان جهاد کرده‌اند، نزد الله مقام والاتر دارند، و این جماعت رستگاران اند.

يُبَشِّرُهُمْ رَبُّهُم بِرَحْمَةٍ مِّنْهُ وَرِضْوَانٍ وَجَنَّاتٍ لَّهُمْ فِيهَا
نَعِيمٌ مُّقِيمٌ ﴿٢١﴾ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ۚ إِنَّ اللَّهَ عِندَهُ أَجْرٌ
عَظِيمٌ ﴿٢٢﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا آبَاءَكُمْ
وَإِخْوَانَكُمْ أَوْلِيَاءَ إِنِ اسْتَحَبُّوا الْكُفْرَ عَلَى الْإِيمَانِ ۚ
وَمَن يَتَوَلَّهُم مِّنكُمْ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٢٣﴾ قُلْ إِن
كَانَ آبَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ وَإِخْوَانُكُمْ وَأَزْوَاجُكُمْ
وَعَشِيرَتُكُمْ وَأَمْوَالٌ اقْتَرَفْتُمُوهَا وَتِجَارَةٌ تَخْشَوْنَ
كَسَادَهَا وَمَسَاكِنُ تَرْضَوْنَهَا أَحَبَّ إِلَيْكُم مِّنَ اللَّهِ
وَرَسُولِهِ وَجِهَادٍ فِي سَبِيلِهِ فَتَرَبَّصُوا حَتَّىٰ يَأْتِيَ اللَّهُ
بِأَمْرِهِ ۗ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿٢٤﴾ لَقَدْ نَصَرَكُمُ
اللَّهُ فِي مَوَاطِنَ كَثِيرَةٍ ۙ وَيَوْمَ حُنَيْنٍ ۙ إِذْ أَعْجَبَتْكُمْ
كَثْرَتُكُمْ فَلَمْ تُغْنِ عَنكُمْ شَيْئًا وَضَاقَتْ عَلَيْكُمُ
الْأَرْضُ بِمَا رَحُبَتْ ثُمَّ وَلَّيْتُم مُّدْبِرِينَ ﴿٢٥﴾ ثُمَّ أَنزَلَ اللَّهُ
سَكِينَتَهُ عَلَىٰ رَسُولِهِ وَعَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَأَنزَلَ جُنُودًا
لَّمْ تَرَوْهَا وَعَذَّبَ الَّذِينَ كَفَرُوا ۚ وَذَٰلِكَ جَزَاءُ الْكَافِرِينَ ﴿٢٦﴾

﴿۲۱﴾ پروردگارشان آن‌ها را به رحمتی از طرف خود و خشنودی و به باغ‌های که در آن‌ها نعمت‌های دائمی دارند، مژده می‌دهد. ﴿۲۲﴾ همیشه اند در آن باغ‌ها تا ابد، یقیناً نزد الله (برای نیکان) ثواب عظیم است. ﴿۲۳﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! اگر پدران و برادران شما کفر را بر ایمان ترجیح دادند، پس آن‌ها را به دوستی نگیرید، و هرکسی که از شما با آنان (با پدران و برادران کافر خود) دوستی کند، پس آنان همان ظالمان‌اند. ﴿٢٤﴾ بگو: اگر پدران تان و پسران‌تان و برادران‌تان و زن‌هایتان و خویشاوندانتان، و مال‌های که کسب کرده‌اید و تجارتی که از بی‌رواجی (و بی بازاری) آن می‌ترسید و عمارت‌های که آنرا می پسندید، نزد شما از الله و رسول او و از جهاد در راه الله محبوب تر است، پس انتظار کنید تا آن که الله حکمش (عقوبتش) را بیاورد. و الله مردم فاسق را هدایت نمی کند. ﴿۲۵﴾ البته الله شما را در مواضع بسیاری مدد کرد و (خصوصاً) در روز (جنگ) حنین، وقتی که بسیاری تعداد تان شما را فریفته ساخته بود (لیکن) آن بسیاری تعداد چیزی را از شما دفع نکرد (بلکه) زمین با وجود فراخی آن بر شما تنگ گردید، باز در حالیکه پشت به دشمن گردانیده بودید، پا به فرار نهادید. ﴿٢٦﴾ و باز الله آرامش و اطمیانِ خود را بر رسولش و مؤمنان نازل کرد و (از آسمان) لشکرهای را فرستاد که شما نمی‌دیدید و کافران را عذاب داد. و این است سزای کافران.

ثُمَّ يَتُوبُ ٱللَّهُ مِنۢ بَعۡدِ ذَٰلِكَ عَلَىٰ مَن يَشَآءُۗ وَٱللَّهُ غَفُورٞ رَّحِيمٞ ﴿٢٧﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِنَّمَا ٱلۡمُشۡرِكُونَ نَجَسٞ فَلَا يَقۡرَبُواْ ٱلۡمَسۡجِدَ ٱلۡحَرَامَ بَعۡدَ عَامِهِمۡ هَٰذَاۚ وَإِنۡ خِفۡتُمۡ عَيۡلَةٗ فَسَوۡفَ يُغۡنِيكُمُ ٱللَّهُ مِن فَضۡلِهِۦٓ إِن شَآءَۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَلِيمٌ حَكِيمٞ ﴿٢٨﴾ قَٰتِلُواْ ٱلَّذِينَ لَا يُؤۡمِنُونَ بِٱللَّهِ وَلَا بِٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِ وَلَا يُحَرِّمُونَ مَا حَرَّمَ ٱللَّهُ وَرَسُولُهُۥ وَلَا يَدِينُونَ دِينَ ٱلۡحَقِّ مِنَ ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡكِتَٰبَ حَتَّىٰ يُعۡطُواْ ٱلۡجِزۡيَةَ عَن يَدٖ وَهُمۡ صَٰغِرُونَ ﴿٢٩﴾ وَقَالَتِ ٱلۡيَهُودُ عُزَيۡرٌ ٱبۡنُ ٱللَّهِ وَقَالَتِ ٱلنَّصَٰرَى ٱلۡمَسِيحُ ٱبۡنُ ٱللَّهِۖ ذَٰلِكَ قَوۡلُهُم بِأَفۡوَٰهِهِمۡۖ يُضَٰهِـُٔونَ قَوۡلَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ مِن قَبۡلُۚ قَٰتَلَهُمُ ٱللَّهُۖ أَنَّىٰ يُؤۡفَكُونَ ﴿٣٠﴾ ٱتَّخَذُوٓاْ أَحۡبَارَهُمۡ وَرُهۡبَٰنَهُمۡ أَرۡبَابٗا مِّن دُونِ ٱللَّهِ وَٱلۡمَسِيحَ ٱبۡنَ مَرۡيَمَ وَمَآ أُمِرُوٓاْ إِلَّا لِيَعۡبُدُوٓاْ إِلَٰهٗا وَٰحِدٗاۖ لَّآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَۚ سُبۡحَٰنَهُۥ عَمَّا يُشۡرِكُونَ ﴿٣١﴾

﴿۲۷﴾ باز الله بعد ار این، توبۀ هر کس را که بخواهد قبول می کند و الله آمرزگار (و) مهربان است. ﴿۲۸﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! جز این نیست که مشرک‌ها پلیداند، پس نباید به مسجدالحرام نزدیک شوند بعد از این سال‌شان، و اگر از فقر (به سبب ناآمدن مشرکان) بترسید، پس الله به زودی شما را از فضل خود غنی می‌سازد، اگر بخواهد. چون الله دانای باحکمت است. ﴿۲۹﴾ (ای مسلمانان!) با آنانی (از اهل کتاب) بجنگید که به الله و روز آخرت ایمان نمی‌آورند، و چیزی را که الله و رسول او حرام قرار داده اند، حرام نمی‌دانند و از دین حق اطاعت نمی‌کنند، حال آنکه از کسانی اند که به آن‌ها کتاب آسمانی داده شده است، (پس بجنگید با آن‌ها) تا آن که (ایمان آورند یا) جزیه را به دست خود با کمال حقارت بدهند. ﴿۳۰﴾ (از دلایل ایمان نیاوردن شان این است که) یهودی‌ها گفتند: عُزَیر پسر الله است. و نصارا گفتند: مسیح (عیسی بن مریم) پسر الله است. این است سخن آن‌ها (که) در دهانهایشان (وجود دارد) به سخن آنانی که از پیش کفر ورزیده بودند مشابهت دارد. الله آن‌ها را هلاک کند (پس) چگونه (با وجود دلایل واضح) بازگردانیده می‌شوند؟ ﴿۳۱﴾ (سبب گمراهی‌شان این بود که) علماء و گوشه‌نشینان (پیران) خود را به جای الله معبودهای خود گردانیدند، و مسیح پسر مریم را (نیز) معبودخود قرار دادند. حال آنکه امر نشده بودند مگر این که معبود یگانه را عبادت کنند که هیچ معبودی برحق غیر از او نیست. و پاک است او از آنچه با او شریک می‌سازند.

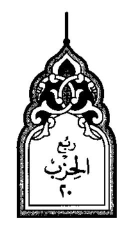
يُرِيدُونَ أَن يُطۡفِـُٔواْ نُورَ ٱللَّهِ بِأَفۡوَٰهِهِمۡ وَيَأۡبَى ٱللَّهُ إِلَّآ أَن
يُتِمَّ نُورَهُۥ وَلَوۡ كَرِهَ ٱلۡكَٰفِرُونَ ﴿٣٢﴾ هُوَ ٱلَّذِيٓ أَرۡسَلَ
رَسُولَهُۥ بِٱلۡهُدَىٰ وَدِينِ ٱلۡحَقِّ لِيُظۡهِرَهُۥ عَلَى ٱلدِّينِ
كُلِّهِۦ وَلَوۡ كَرِهَ ٱلۡمُشۡرِكُونَ ﴿٣٣﴾ ۞يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ
ءَامَنُوٓاْ إِنَّ كَثِيرٗا مِّنَ ٱلۡأَحۡبَارِ وَٱلرُّهۡبَانِ لَيَأۡكُلُونَ
أَمۡوَٰلَ ٱلنَّاسِ بِٱلۡبَٰطِلِ وَيَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِۗ وَٱلَّذِينَ
يَكۡنِزُونَ ٱلذَّهَبَ وَٱلۡفِضَّةَ وَلَا يُنفِقُونَهَا فِي
سَبِيلِ ٱللَّهِ فَبَشِّرۡهُم بِعَذَابٍ أَلِيمٖ ﴿٣٤﴾ يَوۡمَ يُحۡمَىٰ عَلَيۡهَا
فِي نَارِ جَهَنَّمَ فَتُكۡوَىٰ بِهَا جِبَاهُهُمۡ وَجُنُوبُهُمۡ
وَظُهُورُهُمۡۖ هَٰذَا مَا كَنَزۡتُمۡ لِأَنفُسِكُمۡ فَذُوقُواْ مَا كُنتُمۡ
تَكۡنِزُونَ ﴿٣٥﴾ إِنَّ عِدَّةَ ٱلشُّهُورِ عِندَ ٱللَّهِ ٱثۡنَا عَشَرَ
شَهۡرٗا فِي كِتَٰبِ ٱللَّهِ يَوۡمَ خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَ مِنۡهَآ
أَرۡبَعَةٌ حُرُمٞۚ ذَٰلِكَ ٱلدِّينُ ٱلۡقَيِّمُۚ فَلَا تَظۡلِمُواْ فِيهِنَّ
أَنفُسَكُمۡۚ وَقَٰتِلُواْ ٱلۡمُشۡرِكِينَ كَآفَّةٗ كَمَا
يُقَٰتِلُونَكُمۡ كَآفَّةٗۚ وَٱعۡلَمُوٓاْ أَنَّ ٱللَّهَ مَعَ ٱلۡمُتَّقِينَ ﴿٣٦﴾

﴿۳۲﴾ می‌خواهند نور الله (چراغ توحید) را با دهانهایشان (با سخن‌های دور از حقیقت) خاموش کنند و الله ابا می‌ورزد مگر اینکه نورش را کامل کند، اگرچه کافران دوست نداشته باشند. ﴿۳۳﴾ او (الله) همان ذاتیست که پیغمبر خود را با (اصول) هدایت و دین حق فرستاد، تا آن را بر تمامی ادیانِ عالم غالب سازد، اگرچه مشرکان خوش نداشته باشند. ﴿۳٤﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، البته بسیاری از علمایِ (یهود) و گوشه‌نشینانِ (نصارا) مال‌های مردم را به ناحق می‌خورند، و مردم را از راه (و دین) الله منع می‌کنند. و آنانی که طلا و نقره (مال دنیا) را ذخیره می‌کنند و آن را در راه الله انفاق نمی‌کنند، پس آن‌ها را به عذابِ دردناک مژده بده. ﴿۳۵﴾ روزی که آن گنجینه ها (طلا و نقره) در آتش دوزخ گداخته شود، پس به وسیلۀ آن پیشانی و پهلو و پشت‌های آن‌ها داغ کرده شود (و گفته شود که) این است آنچه برای خود ذخیره کرده بودید، پس آنچه را ذخیره می‌کردید، بچشید. ﴿۳٦﴾ یقیناً شمار ماه‌ها نزد الله در کتابش از روزی که آسمان‌ها و زمین را آفریده است، دوازده ماه است، از آنجمله چهار ماه حرام (قابل احترام و بزرگداشت) است. دین راست و درست همین است، پس در آنها (چهار ماه حرام؛ به وسیلۀ جنگ) به خویش ظلم مکنید. و با مشرکان بجنگید، قسمی که آن‌ها همه (به همکاری یکدیگر) باشما می‌جنگند، و بدانید که الله باپرهیزگاران است.

إِنَّمَا ٱلنَّسِيٓءُ زِيَادَةٞ فِي ٱلۡكُفۡرِۖ يُضَلُّ بِهِ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ يُحِلُّونَهُۥ عَامٗا وَيُحَرِّمُونَهُۥ عَامٗا لِّيُوَاطِـُٔواْ عِدَّةَ مَا حَرَّمَ ٱللَّهُ فَيُحِلُّواْ مَا حَرَّمَ ٱللَّهُۚ زُيِّنَ لَهُمۡ سُوٓءُ أَعۡمَٰلِهِمۡۗ وَٱللَّهُ لَا يَهۡدِي ٱلۡقَوۡمَ ٱلۡكَٰفِرِينَ ٣٧ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ مَا لَكُمۡ إِذَا قِيلَ لَكُمُ ٱنفِرُواْ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ ٱثَّاقَلۡتُمۡ إِلَى ٱلۡأَرۡضِۚ أَرَضِيتُم بِٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَا مِنَ ٱلۡأٓخِرَةِۚ فَمَا مَتَٰعُ ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَا فِي ٱلۡأٓخِرَةِ إِلَّا قَلِيلٌ ٣٨ إِلَّا تَنفِرُواْ يُعَذِّبۡكُمۡ عَذَابًا أَلِيمٗا وَيَسۡتَبۡدِلۡ قَوۡمًا غَيۡرَكُمۡ وَلَا تَضُرُّوهُ شَيۡـٔٗاۗ وَٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٌ ٣٩ إِلَّا تَنصُرُوهُ فَقَدۡ نَصَرَهُ ٱللَّهُ إِذۡ أَخۡرَجَهُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ ثَانِيَ ٱثۡنَيۡنِ إِذۡ هُمَا فِي ٱلۡغَارِ إِذۡ يَقُولُ لِصَٰحِبِهِۦ لَا تَحۡزَنۡ إِنَّ ٱللَّهَ مَعَنَاۖ فَأَنزَلَ ٱللَّهُ سَكِينَتَهُۥ عَلَيۡهِ وَأَيَّدَهُۥ بِجُنُودٖ لَّمۡ تَرَوۡهَا وَجَعَلَ كَلِمَةَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ ٱلسُّفۡلَىٰۗ وَكَلِمَةُ ٱللَّهِ هِيَ ٱلۡعُلۡيَاۗ وَٱللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ٤٠

﴿۳۷﴾ جز این نیست که تأخیرنمودن ماهای حرام و بی‌جاکردن آن، فزونی در کفر است که کافران به سبب آن گمراه ساخته می‌شوند، چون که (جنگ در) آن را، یک سال حلال می‌شمارند، و یک سال دیگر آن را حرام قرار می‌دهند، تا شمارۀ ماههای که الله (جنگ را در آن) حرام قرار داده است موافق سازند، پس (در نتیجه) چیزی را که الله حرام گردانیده است، برخود حلال گردانند. (در حقیقت) اعمال بدشان برای آن‌ها مزیّن شده است. و الله قوم کافر را هدایت نمی کند. ﴿۳۸﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، شما را چه شده است که چون به شما گفته می شود در راه الله بیرون شوید، گران شده به زمین میل می‌کنید (تنبلی می‌کنید)؟ آیا به جای آخرت به زندگی دنیا راضی شده‌اید؟ پس متاع زندگی دنیا در برابر آخرت، اندکی بیش نیست. ﴿۳۹﴾ اگر بیرون نشوید (در راه الله) شما را عذاب دردناک می‌دهد، و به جای شما قوم دیگری را می‌آورد، و به او هیچ ضرری رسانده نمی‌توانید، و الله بر هرچیز قادر است. ﴿٤٠﴾ اگر او (پیغمبر) را یاری نکنید (هیچ پروایی نیست) چون او را الله یاری کرد، آن وقتی که او را کافران (از مکه) بیرون کردند در حالیکه او دومِ آن دو تن بود، وقتی که هردو در غار بودند (بلکه) وقتی که به هم‌صحبت خود (ابوبکرِ صدیق) می‌گفت: غمگین مشو، چون الله با ماست، پس الله آرامشِ و اطمینان خود را بر پیغمبر نازل کرد و او را به لشکری که آنها را ندیدید کمک کرد، و کلمۀ کافران را پست گردانید و کلمۀ الله بلند است، و الله غالب (و) باحکمت است.

ٱنفِرُواْ خِفَافٗا وَثِقَالٗا وَجَٰهِدُواْ بِأَمۡوَٰلِكُمۡ وَأَنفُسِكُمۡ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِۚ ذَٰلِكُمۡ خَيۡرٞ لَّكُمۡ إِن كُنتُمۡ تَعۡلَمُونَ ٤١ لَوۡ كَانَ عَرَضٗا قَرِيبٗا وَسَفَرٗا قَاصِدٗا لَّٱتَّبَعُوكَ وَلَٰكِنۢ بَعُدَتۡ عَلَيۡهِمُ ٱلشُّقَّةُۚ وَسَيَحۡلِفُونَ بِٱللَّهِ لَوِ ٱسۡتَطَعۡنَا لَخَرَجۡنَا مَعَكُمۡ يُهۡلِكُونَ أَنفُسَهُمۡ وَٱللَّهُ يَعۡلَمُ إِنَّهُمۡ لَكَٰذِبُونَ ٤٢ عَفَا ٱللَّهُ عَنكَ لِمَ أَذِنتَ لَهُمۡ حَتَّىٰ يَتَبَيَّنَ لَكَ ٱلَّذِينَ صَدَقُواْ وَتَعۡلَمَ ٱلۡكَٰذِبِينَ ٤٣ لَا يَسۡتَـٔۡذِنُكَ ٱلَّذِينَ يُؤۡمِنُونَ بِٱللَّهِ وَٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِ أَن يُجَٰهِدُواْ بِأَمۡوَٰلِهِمۡ وَأَنفُسِهِمۡۗ وَٱللَّهُ عَلِيمُۢ بِٱلۡمُتَّقِينَ ٤٤ إِنَّمَا يَسۡتَـٔۡذِنُكَ ٱلَّذِينَ لَا يُؤۡمِنُونَ بِٱللَّهِ وَٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِ وَٱرۡتَابَتۡ قُلُوبُهُمۡ فَهُمۡ فِي رَيۡبِهِمۡ يَتَرَدَّدُونَ ٤٥ ۞ وَلَوۡ أَرَادُواْ ٱلۡخُرُوجَ لَأَعَدُّواْ لَهُۥ عُدَّةٗ وَلَٰكِن كَرِهَ ٱللَّهُ ٱنۢبِعَاثَهُمۡ فَثَبَّطَهُمۡ وَقِيلَ ٱقۡعُدُواْ مَعَ ٱلۡقَٰعِدِينَ ٤٦ لَوۡ خَرَجُواْ فِيكُم مَّا زَادُوكُمۡ إِلَّا خَبَالٗا وَلَأَوۡضَعُواْ خِلَٰلَكُمۡ يَبۡغُونَكُمُ ٱلۡفِتۡنَةَ وَفِيكُمۡ سَمَّٰعُونَ لَهُمۡۗ وَٱللَّهُ عَلِيمُۢ بِٱلظَّٰلِمِينَ ٤٧

﴿٤١﴾ بیرون شوید (برای جهاد) در حالت سبکی و گرانی‌تان (بانشاط و بی نشاط)، و با مالها و جانهای خود در راه الله جهاد کنید، این برای شما خیر است، اگر بدانید. ﴿٤٢﴾ اگر منفعتی نزدیک و سفری آسان بود، حتما از تو پیروی می‌کردند، ولی مسافت طولانی راه برای آنان دشوار است. به الله سوگند می خورند که اگر می‌توانستیم با شما بیرون می‌شدیم، خود را هلاک می‌کنند و الله می‌داند که آنها دروغگو اند. ﴿٤٣﴾ (اگرچه) الله تو را معاف کرده است. (لیکن) چرا پیش از آنکه راستگویان بر تو معلوم گردند و دروغگویان را بشناسی، به آن‌ها اجازه (نشست از جهاد) دادی؟ ﴿٤٤﴾ آنانی که به الله و روز آخرت ایمان دارند، دربارۀ اینکه با مالها و جانهای خود جهاد کنند، از تو اجازه نمی‌طلبند. و الله به احوال (همچون) پرهیزگاران داناست. ﴿٤٥﴾ تنها آنانی از تو اجازه می‌خواهند (تا به جهاد نروند) که (از زیر دل) به الله و روز آخرت ایمان ندارند، و دل‌های شان از شک پر شده است، لذا آن‌ها در شک خود (مبتلا بوده) سرگردان‌اند. ﴿٤٦﴾ و اگر آنها (منافقان) به راستی ارادۀ بیرون‌شدن (برای جهاد) داشتند البته برای آن سامان و وسایل جنگ را آماده می‌کردند، و لیکن الله روان‌شدن آن‌ها را (به جهاد) خوش نداشت پس آنان را از حرکت (باشما) منصرف گردانید و (گویا به آنها) گفته شد: بنشینید (در خانه‌های تان) با نشستگان (ضعیفان و اطفال). ﴿٤٧﴾ (الله آن‌ها را از بیرون رفتن با شما منع کرد که) اگر آنان با شما بیرون می‌آمدند چیزی جز فساد (و اختلاف) به شما نمی‌افزودند، و البته باسرعت در میان شما به فسادانگیزی می پرداختند و در حق شما فتنه جویی می کردند، در حالیکه در میان شما کسانی هستند که سخن آنها را می شنوند. و الله به احوال ظالمان داناست.

لَقَدِ ٱبۡتَغَوُاْ ٱلۡفِتۡنَةَ مِن قَبۡلُ وَقَلَّبُواْ لَكَ ٱلۡأُمُورَ حَتَّىٰ
جَآءَ ٱلۡحَقُّ وَظَهَرَ أَمۡرُ ٱللَّهِ وَهُمۡ كَٰرِهُونَ ﴿٤٨﴾ وَمِنۡهُم
مَّن يَقُولُ ٱئۡذَن لِّي وَلَا تَفۡتِنِّيٓۚ أَلَا فِي ٱلۡفِتۡنَةِ سَقَطُواْۗ وَإِنَّ
جَهَنَّمَ لَمُحِيطَةُۢ بِٱلۡكَٰفِرِينَ ﴿٤٩﴾ إِن تُصِبۡكَ
حَسَنَةٞ تَسُؤۡهُمۡۖ وَإِن تُصِبۡكَ مُصِيبَةٞ يَقُولُواْ قَدۡ
أَخَذۡنَآ أَمۡرَنَا مِن قَبۡلُ وَيَتَوَلَّواْ وَّهُمۡ فَرِحُونَ ﴿٥٠﴾ قُل
لَّن يُصِيبَنَآ إِلَّا مَا كَتَبَ ٱللَّهُ لَنَا هُوَ مَوۡلَىٰنَاۚ وَعَلَى
ٱللَّهِ فَلۡيَتَوَكَّلِ ٱلۡمُؤۡمِنُونَ ﴿٥١﴾ قُلۡ هَلۡ تَرَبَّصُونَ بِنَآ إِلَّآ
إِحۡدَى ٱلۡحُسۡنَيَيۡنِۖ وَنَحۡنُ نَتَرَبَّصُ بِكُمۡ أَن يُصِيبَكُمُ ٱللَّهُ
بِعَذَابٖ مِّنۡ عِندِهِۦٓ أَوۡ بِأَيۡدِينَاۖ فَتَرَبَّصُوٓاْ إِنَّا مَعَكُم
مُّتَرَبِّصُونَ ﴿٥٢﴾ قُلۡ أَنفِقُواْ طَوۡعًا أَوۡ كَرۡهٗا لَّن يُتَقَبَّلَ
مِنكُمۡ إِنَّكُمۡ كُنتُمۡ قَوۡمٗا فَٰسِقِينَ ﴿٥٣﴾ وَمَا
مَنَعَهُمۡ أَن تُقۡبَلَ مِنۡهُمۡ نَفَقَٰتُهُمۡ إِلَّآ أَنَّهُمۡ كَفَرُواْ
بِٱللَّهِ وَبِرَسُولِهِۦ وَلَا يَأۡتُونَ ٱلصَّلَوٰةَ إِلَّا وَهُمۡ
كُسَالَىٰ وَلَا يُنفِقُونَ إِلَّا وَهُمۡ كَٰرِهُونَ ﴿٥٤﴾

﴿٤٨﴾ (دلیل فساد طلبی‌شان این است که) البته پیش از این فتنه را (در غزوهٔ تبوک نیز) طلب کرده بودند و بر ضد تو نیرنگ‌ها و چاره‌اندیشی‌ها کردند، تا آن که حق (غلبهٔ مسلمانان) آمد و امر (دین) الله آشکار شد، در حالیکه (منافقین) آن را خوش نداشتند. ﴿٤٩﴾ و از آنها (منافقین) کسی هست که می گوید: (به پیغمبر) مرا اجازه ده (به تخلف از جهاد) و مرا در فتنه مینداز، آگاه باش که همین اکنون در فتنه افتیده‌اند و یقینا دوزخ احاطه‌کنندهٔ کافران است. ﴿٥٠﴾ اگر به تو خیری برسد آن‌ها را می رنجاند، و اگر به تو مصیبتی برسد، می گویند: البته ما از پیش احتیاط خود را گرفتیم و (از نزد تو) شادمان برمی گردند. ﴿٥١﴾ بگو: هرگز به ما نمی‌رسد مگر آنچه الله برای ما نوشته است، او کارساز ماست، و باید که مؤمنان به الله توکل کنند. ﴿٥٢﴾ بگو: آیا دربارهٔ ما جز یکی از این دو خوبی را انتظار دارید (پیروزی یا شهادت را)؟ و ما در بارهٔ شما انتظار می کشیم که الله از نزد خود یا بدستان ما به شما عذابی برساند. پس انتظار بکشید و ما هم با شما در انتظاریم. ﴿٥٣﴾ بگو: شما (منافقان) چه با خوشی (مال تان را در جهاد) انفاق کنید یا به کراهت، (در هردو صورت) هرگز از شما پذیرفته نمی شود، زیرا شما قوم فاسق بودید. ﴿٥٤﴾ و هیچ چیز مانع پذیرفته شدن انفاقهای شان نشد جز اینکه (در دل) به الله و رسول او کافر شده‌اند، و به نماز نمی‌آیند مگر در حال کسالت و انفاق نمی کنند (مال خود را) مگر با کراهت.

فَلَا تُعْجِبْكَ أَمْوَٰلُهُمْ وَلَآ أَوْلَٰدُهُمْ ۚ إِنَّمَا يُرِيدُ ٱللَّهُ لِيُعَذِّبَهُم بِهَا فِى ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا وَتَزْهَقَ أَنفُسُهُمْ وَهُمْ كَٰفِرُونَ ﴿٥٥﴾ وَيَحْلِفُونَ بِٱللَّهِ إِنَّهُمْ لَمِنكُمْ وَمَا هُم مِّنكُمْ وَلَٰكِنَّهُمْ قَوْمٌ يَفْرَقُونَ ﴿٥٦﴾ لَوْ يَجِدُونَ مَلْجَـًٔا أَوْ مَغَٰرَٰتٍ أَوْ مُدَّخَلًا لَّوَلَّوْا۟ إِلَيْهِ وَهُمْ يَجْمَحُونَ ﴿٥٧﴾ وَمِنْهُم مَّن يَلْمِزُكَ فِى ٱلصَّدَقَٰتِ فَإِنْ أُعْطُوا۟ مِنْهَا رَضُوا۟ وَإِن لَّمْ يُعْطَوْا۟ مِنْهَآ إِذَا هُمْ يَسْخَطُونَ ﴿٥٨﴾ وَلَوْ أَنَّهُمْ رَضُوا۟ مَآ ءَاتَىٰهُمُ ٱللَّهُ وَرَسُولُهُۥ وَقَالُوا۟ حَسْبُنَا ٱللَّهُ سَيُؤْتِينَا ٱللَّهُ مِن فَضْلِهِۦ وَرَسُولُهُۥٓ إِنَّآ إِلَى ٱللَّهِ رَٰغِبُونَ ﴿٥٩﴾ ۞ إِنَّمَا ٱلصَّدَقَٰتُ لِلْفُقَرَآءِ وَٱلْمَسَٰكِينِ وَٱلْعَٰمِلِينَ عَلَيْهَا وَٱلْمُؤَلَّفَةِ قُلُوبُهُمْ وَفِى ٱلرِّقَابِ وَٱلْغَٰرِمِينَ وَفِى سَبِيلِ ٱللَّهِ وَٱبْنِ ٱلسَّبِيلِ ۖ فَرِيضَةً مِّنَ ٱللَّهِ ۗ وَٱللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٦٠﴾ وَمِنْهُمُ ٱلَّذِينَ يُؤْذُونَ ٱلنَّبِىَّ وَيَقُولُونَ هُوَ أُذُنٌ ۚ قُلْ أُذُنُ خَيْرٍ لَّكُمْ يُؤْمِنُ بِٱللَّهِ وَيُؤْمِنُ لِلْمُؤْمِنِينَ وَرَحْمَةٌ لِّلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ مِنكُمْ ۚ وَٱلَّذِينَ يُؤْذُونَ رَسُولَ ٱللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٦١﴾

﴿۵۵﴾ پس مالها و اولاد آن‌ها تو را در تعجب نه‌اندازد، چون الله می‌خواهد آن‌ها را به وسیلهٔ اینها (مال و اولاد) در زندگی دنیا عذاب دهد، و جانشان در حالی بیرون آید که کافر باشند. ﴿٥٦﴾ به الله قسم می‌خورند که آن‌ها از شما (مسلمانان) اند، و حال آنکه از شما نیستند، و لیکن آن‌ها قومی هستند که می ترسند (و تقیه می کنند). ﴿۵۷﴾ اگر پناهگاهی بیابند، یا غارهایی، یا سوراخی را، البته با سرعت به طرف آن روی می آورند (تا از شما مخفی شوند). ﴿۵۸﴾ و بعضی از آنها (منافقین) دربارهٔ (تقسیم) صدقات بر تو عیب و ایراد می گیرند، پس اگر به آن‌ها از آن داده شود، راضی می‌شوند، و اگر از آن داده نشوند، ناگهان ناراض (و خشمگین) می‌شوند. ﴿۵۹﴾ و اگر آن‌ها به آنچه که الله و رسول او به آنها داده اند راضی می شدند، و می‌گفتند: الله ما را بس است، به زودی الله از فضلش و رسول او به ما می دهند، البته ما به سوی الله مشتاق و راغبیم (این برای شان بهتر بود). ﴿٦۰﴾ صدقه‌ها تنها برای فقیران و مسکین‌ها و وظیفه‌داران (و کارکنانِ) جمع آوری صدقات و برای آنانی که دل‌هایشان به طرف اسلام رغبت داده می‌شود و در راه آزادی بردگان (از غلامی) و دینداران و در راه الله (مجاهدان) و برای مسافران (بازماندگان در سفر) اختصاص دارد، فریضه ای از طرف الله است. و الله دانا و باحکمت است. ﴿٦۱﴾ و از منافقان کسانی‌اند که پیغمبر را آزار می دهند و می‌گویند: او سراپا گوش (خوش باور) است. بگو: گوش خیری برای شماست (زیرا از شما درمی گذرد، و چونکه) به الله ایمان دارد و (سخن) مؤمنان را تصدیق می‌کند و برای آنانی از شما که ایمان آورده‌اند، رحمتی است. و آنانی که رسول الله را می آزارند، عذاب دردناک در پیش دارند.

يَحۡلِفُونَ بِٱللَّهِ لَكُمۡ لِيُرۡضُوكُمۡ وَٱللَّهُ وَرَسُولُهُۥٓ أَحَقُّ
أَن يُرۡضُوهُ إِن كَانُواْ مُؤۡمِنِينَ ﴿٦٢﴾ أَلَمۡ يَعۡلَمُوٓاْ أَنَّهُۥ مَن
يُحَادِدِ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ فَأَنَّ لَهُۥ نَارَ جَهَنَّمَ خَٰلِدٗا فِيهَاۚ
ذَٰلِكَ ٱلۡخِزۡيُ ٱلۡعَظِيمُ ﴿٦٣﴾ يَحۡذَرُ ٱلۡمُنَٰفِقُونَ أَن
تُنَزَّلَ عَلَيۡهِمۡ سُورَةٞ تُنَبِّئُهُم بِمَا فِي قُلُوبِهِمۡۚ قُلِ ٱسۡتَهۡزِءُوٓاْ
إِنَّ ٱللَّهَ مُخۡرِجٞ مَّا تَحۡذَرُونَ ﴿٦٤﴾ وَلَئِن سَأَلۡتَهُمۡ
لَيَقُولُنَّ إِنَّمَا كُنَّا نَخُوضُ وَنَلۡعَبُۚ قُلۡ أَبِٱللَّهِ وَءَايَٰتِهِۦ
وَرَسُولِهِۦ كُنتُمۡ تَسۡتَهۡزِءُونَ ﴿٦٥﴾ لَا تَعۡتَذِرُواْ قَدۡ كَفَرۡتُم
بَعۡدَ إِيمَٰنِكُمۡۚ إِن نَّعۡفُ عَن طَآئِفَةٖ مِّنكُمۡ نُعَذِّبۡ طَآئِفَةَۢ
بِأَنَّهُمۡ كَانُواْ مُجۡرِمِينَ ﴿٦٦﴾ ٱلۡمُنَٰفِقُونَ وَٱلۡمُنَٰفِقَٰتُ
بَعۡضُهُم مِّنۢ بَعۡضٖۚ يَأۡمُرُونَ بِٱلۡمُنكَرِ وَيَنۡهَوۡنَ
عَنِ ٱلۡمَعۡرُوفِ وَيَقۡبِضُونَ أَيۡدِيَهُمۡۚ نَسُواْ ٱللَّهَ فَنَسِيَهُمۡۚ
إِنَّ ٱلۡمُنَٰفِقِينَ هُمُ ٱلۡفَٰسِقُونَ ﴿٦٧﴾ وَعَدَ ٱللَّهُ ٱلۡمُنَٰفِقِينَ
وَٱلۡمُنَٰفِقَٰتِ وَٱلۡكُفَّارَ نَارَ جَهَنَّمَ خَٰلِدِينَ فِيهَاۚ هِيَ
حَسۡبُهُمۡۚ وَلَعَنَهُمُ ٱللَّهُۖ وَلَهُمۡ عَذَابٞ مُّقِيمٞ ﴿٦٨﴾

﴿۶۲﴾ (آن منافقان) در نزد شما به الله قسم می‌خورند تا شما را راضی کنند، حال آنکه الله و رسول او سزاوارترند که راضی شان کنند، اگر مؤمن هستند. ﴿۶۳﴾ آیا (منافقان) ندانستند که هرکس با الله و رسول او مخالفت کند بی گمان برای او آتش دوزخ است که همیشه در آن می ماند، و این رسوایی بزرگ است. ﴿۶٤﴾ منافقان (با اظهار ترس تمسخر آمیز) از آن می‌ترسند که سوره ای دربارۀ آنان نازل شود که از آنچه در دلهایشان است آگاه سازد، بگو: مسخره کنید، یقینا الله آنچه را که از آن می ترسید، آشکار می‌سازد. ﴿۶۵﴾ و اگر از آن‌ها بپرسی (چرا مسلمانان را مورد تمسخر قرار می دهید؟) البته می گویند: ما شوخی و بازی می‌کردیم، بگو: آیا به الله و آیات او و رسولش تمسخر می‌کردید؟ ﴿۶۶﴾ (اکنون) عذر پیش نکنید، چون شما بعد از (اظهار) ایمان تان کافر شده‌اید، اگر گروهی از شما را عفو کنیم، گروهی دیگر را به سبب آنکه (توبه نکردند و) گناهکار بودند، عذاب می‌دهیم. ﴿۶۷﴾ مردان و زنان منافق (در نفاق و بی‌دینی مانند) یکدیگراند (که) به گناه امر و از نیکی نهی می کنند و دست‌های خود را (از انفاق‌کردن در راه الله) می بندند. الله را فراموش کردند، پس الله نیز آن‌ها را (از رحمت خود) فراموش (محروم) کرد، واقعا که منافقان فاسق و نافرمان‌اند. ﴿۶۸﴾ (لذا) الله برای مردان و زنان منافق و کافران، دوزخ را وعده داده است که در آن همیشه اند، همان (دوزخ) برایشان کافی است. الله آن‌ها را از رحمت خود دور نموده است، و برای آن‌ها عذاب همیشگی است.

كَٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِكُمۡ كَانُوٓاْ أَشَدَّ مِنكُمۡ قُوَّةٗ وَأَكۡثَرَ أَمۡوَٰلٗا وَأَوۡلَٰدٗا فَٱسۡتَمۡتَعُواْ بِخَلَٰقِهِمۡ فَٱسۡتَمۡتَعۡتُم بِخَلَٰقِكُمۡ كَمَا ٱسۡتَمۡتَعَ ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِكُم بِخَلَٰقِهِمۡ وَخُضۡتُمۡ كَٱلَّذِي خَاضُوٓاْۚ أُوْلَٰٓئِكَ حَبِطَتۡ أَعۡمَٰلُهُمۡ فِي ٱلدُّنۡيَا وَٱلۡأٓخِرَةِۖ وَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡخَٰسِرُونَ ﴿٦٩﴾ أَلَمۡ يَأۡتِهِمۡ نَبَأُ ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِمۡ قَوۡمِ نُوحٖ وَعَادٖ وَثَمُودَ وَقَوۡمِ إِبۡرَٰهِيمَ وَأَصۡحَٰبِ مَدۡيَنَ وَٱلۡمُؤۡتَفِكَٰتِۚ أَتَتۡهُمۡ رُسُلُهُم بِٱلۡبَيِّنَٰتِۖ فَمَا كَانَ ٱللَّهُ لِيَظۡلِمَهُمۡ وَلَٰكِن كَانُوٓاْ أَنفُسَهُمۡ يَظۡلِمُونَ ﴿٧٠﴾ وَٱلۡمُؤۡمِنُونَ وَٱلۡمُؤۡمِنَٰتُ بَعۡضُهُمۡ أَوۡلِيَآءُ بَعۡضٖۚ يَأۡمُرُونَ بِٱلۡمَعۡرُوفِ وَيَنۡهَوۡنَ عَنِ ٱلۡمُنكَرِ وَيُقِيمُونَ ٱلصَّلَوٰةَ وَيُؤۡتُونَ ٱلزَّكَوٰةَ وَيُطِيعُونَ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥٓۚ أُوْلَٰٓئِكَ سَيَرۡحَمُهُمُ ٱللَّهُۗ إِنَّ ٱللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٞ ﴿٧١﴾ وَعَدَ ٱللَّهُ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ وَٱلۡمُؤۡمِنَٰتِ جَنَّٰتٖ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَا وَمَسَٰكِنَ طَيِّبَةٗ فِي جَنَّٰتِ عَدۡنٖۚ وَرِضۡوَٰنٞ مِّنَ ٱللَّهِ أَكۡبَرُۚ ذَٰلِكَ هُوَ ٱلۡفَوۡزُ ٱلۡعَظِيمُ ﴿٧٢﴾

﴿۶۹﴾ مانند (کفر و نفاق) آنانی که پیش از شما بودند (در حالی که) از شما قوی‌تر و ثروتمندتر و دارای اولاد بیشتر بودند، پس از حصهٔ خویش (چند روز) نفع بردند، و شما هم از حصهٔ خود نفع بردید، قسمی که آنانی که پیش از شما بودند از حصهٔ خود نفع بردند، و شما (در لذتهای دنیا و تکذیب ما) فرو رفتید طوریکه (مردمان سابق) فرو رفتند، این گروه اعمال‌شان در دنیا و آخرت برباد شد، و این گروه زیانکارانند. ﴿۷۰﴾ آیا به آن‌ها (مشرکین و منافقین) خبر آنانی که پیش از ایشان بودند نیامده است؟ (یعنی) قوم نوح و قوم عاد و قوم ثمود و قوم ابراهیم و باشندگان مدین و قریه‌های زیر و زبر شده که پیغمبران‌شان دلائل واضح و روشن برایشان آوردند (لیکن کفر ورزیدند و به سبب آن بر ایشان عذاب آمد) پس الله هرگز به آن‌ها ظلم نکرده بود، ولی آن‌ها بر خود ظلم می‌کردند. ﴿۷۱﴾ مردان و زنان مؤمن دوستان یکدیگرند (که) به نیکی امر می‌کنند و از بدی منع می‌کنند، و نماز را برپا می کنند و زکات را می پردازند، و الله و رسول او را اطاعت می‌کنند، این گروه؛ الله آنها را بزودی مورد رحمت خویش قرار خواهد داد، چون الله غالب (و) باحکمت است. ﴿۷۲﴾ الله به مردان و زنان مؤمن باغ‌های را وعده کرده است که از زیر (درختان و قصر های) آن نهرهای جاری است، در آن همیشه اند، و (نیز) قصرهای پاکیزه در بهشت‌های دائمی (وعده کرده است)، و خشنودی الله از همه چیز بزرگ‌تر است. (در حقیقت) این است کامیابی بزرگ.

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِيُّ جَٰهِدِ ٱلۡكُفَّارَ وَٱلۡمُنَٰفِقِينَ وَٱغۡلُظۡ عَلَيۡهِمۡۚ وَمَأۡوَىٰهُمۡ جَهَنَّمُۖ وَبِئۡسَ ٱلۡمَصِيرُ ٧٣ يَحۡلِفُونَ بِٱللَّهِ مَا قَالُواْ وَلَقَدۡ قَالُواْ كَلِمَةَ ٱلۡكُفۡرِ وَكَفَرُواْ بَعۡدَ إِسۡلَٰمِهِمۡ وَهَمُّواْ بِمَا لَمۡ يَنَالُواْۚ وَمَا نَقَمُوٓاْ إِلَّآ أَنۡ أَغۡنَىٰهُمُ ٱللَّهُ وَرَسُولُهُۥ مِن فَضۡلِهِۦۚ فَإِن يَتُوبُواْ يَكُ خَيۡرٗا لَّهُمۡۖ وَإِن يَتَوَلَّوۡاْ يُعَذِّبۡهُمُ ٱللَّهُ عَذَابًا أَلِيمٗا فِي ٱلدُّنۡيَا وَٱلۡأٓخِرَةِۚ وَمَا لَهُمۡ فِي ٱلۡأَرۡضِ مِن وَلِيّٖ وَلَا نَصِيرٖ ٧٤ ۞ وَمِنۡهُم مَّنۡ عَٰهَدَ ٱللَّهَ لَئِنۡ ءَاتَىٰنَا مِن فَضۡلِهِۦ لَنَصَّدَّقَنَّ وَلَنَكُونَنَّ مِنَ ٱلصَّٰلِحِينَ ٧٥ فَلَمَّآ ءَاتَىٰهُم مِّن فَضۡلِهِۦ بَخِلُواْ بِهِۦ وَتَوَلَّواْ وَّهُم مُّعۡرِضُونَ ٧٦ فَأَعۡقَبَهُمۡ نِفَاقٗا فِي قُلُوبِهِمۡ إِلَىٰ يَوۡمِ يَلۡقَوۡنَهُۥ بِمَآ أَخۡلَفُواْ ٱللَّهَ مَا وَعَدُوهُ وَبِمَا كَانُواْ يَكۡذِبُونَ ٧٧ أَلَمۡ يَعۡلَمُوٓاْ أَنَّ ٱللَّهَ يَعۡلَمُ سِرَّهُمۡ وَنَجۡوَىٰهُمۡ وَأَنَّ ٱللَّهَ عَلَّٰمُ ٱلۡغُيُوبِ ٧٨ ٱلَّذِينَ يَلۡمِزُونَ ٱلۡمُطَّوِّعِينَ مِنَ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ فِي ٱلصَّدَقَٰتِ وَٱلَّذِينَ لَا يَجِدُونَ إِلَّا جُهۡدَهُمۡ فَيَسۡخَرُونَ مِنۡهُمۡ سَخِرَ ٱللَّهُ مِنۡهُمۡ وَلَهُمۡ عَذَابٌ أَلِيمٌ ٧٩

﴿۷۳﴾ ای پیغمبر! با کفار و منافقین جهاد کن و بر آن‌ها شدت کن (این عذاب دنیا است و در آخرت) جایگاهشان دوزخ است، و چه بد جایگاهی است (دوزخ). ﴿۷٤﴾ (منافقان) به الله قسم می‌خورند که (سخن کفر) نگفته‌اند، (درحالیکه) بدون شک سخن کفر را گفتند، و پس از (اظهار) اسلامشان کافر گشته‌اند و عزم انجام کاری را نمودند که آنرا حاصل کرده نمی توانند، و به اعتراض نپرداختند مگر به سبب آن که الله آنان را از فضل خود توانگر ساخت و پیغمبرش. پس اگر (از نفاق) توبه کنند برایشان بهتر است، و اگر روی بگردانند الله در دنیا و آخرت آنان را به عذابی دردناک مبتلا می‌کند و آنان در روی زمین هیچ کارساز و مددکاری نخواهند داشت. ﴿۷۵﴾ و از آنان (منافقین) کسانی هستند که با الله عهد کردند که اگر از فضل خود به ما (مال و ثروت) دهد، حتما صدقه می دهیم و از نیکان خواهیم شد. ﴿۷٦﴾ پس چون (الله) از فضل خود به آن‌ها داد، به آن بخل ورزیدند و اعراض‌کنان برگشتند. ﴿۷۷﴾ پس در عقب عهدشکنی‌شان (و به سزای آن، الله) نفاق را در دل‌هایشان باقی گذاشت تا روزی که با او ملاقات کنند، به سبب اینکه در چیزی که با او وعده کرده بودند وعده‌خلافی کردند و به سبب اینکه دروغ می‌گفتند. ﴿۷۸﴾ آیا ندانستند که الله رازهای پوشیده و سخن‌های پنهانی آن‌ها را می‌داند، و اینکه الله دانای غیبهاست. ﴿۷۹﴾ کسانی که از مؤمنان داوطلب در صدقات عیبجویی می‌کنند، و از مردمانی که جز به اندازۀ توان شان چیزی (برای انفاق در راه الله) نمی یابند، عیبجویی می‌کنند و آنان را مسخره می کنند، الله ایشان را مورد تمسخر قرار می‌دهد و آن‌ها عذاب دردناک دارند.

ٱسْتَغْفِرْ لَهُمْ أَوْ لَا تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ إِن تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ سَبْعِينَ مَرَّةً
فَلَن يَغْفِرَ ٱللَّهُ لَهُمْ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ كَفَرُوا۟ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ
وَٱللَّهُ لَا يَهْدِى ٱلْقَوْمَ ٱلْفَٰسِقِينَ ﴿٨٠﴾ فَرِحَ ٱلْمُخَلَّفُونَ بِمَقْعَدِهِمْ
خِلَٰفَ رَسُولِ ٱللَّهِ وَكَرِهُوٓا۟ أَن يُجَٰهِدُوا۟ بِأَمْوَٰلِهِمْ وَأَنفُسِهِمْ
فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ وَقَالُوا۟ لَا تَنفِرُوا۟ فِى ٱلْحَرِّ قُلْ نَارُ جَهَنَّمَ أَشَدُّ حَرًّا
لَّوْ كَانُوا۟ يَفْقَهُونَ ﴿٨١﴾ فَلْيَضْحَكُوا۟ قَلِيلًا وَلْيَبْكُوا۟ كَثِيرًا جَزَآءً
بِمَا كَانُوا۟ يَكْسِبُونَ ﴿٨٢﴾ فَإِن رَّجَعَكَ ٱللَّهُ إِلَىٰ طَآئِفَةٍ
مِّنْهُمْ فَٱسْتَـْٔذَنُوكَ لِلْخُرُوجِ فَقُل لَّن تَخْرُجُوا۟ مَعِىَ أَبَدًا وَلَن
تُقَٰتِلُوا۟ مَعِىَ عَدُوًّا إِنَّكُمْ رَضِيتُم بِٱلْقُعُودِ أَوَّلَ مَرَّةٍ فَٱقْعُدُوا۟
مَعَ ٱلْخَٰلِفِينَ ﴿٨٣﴾ وَلَا تُصَلِّ عَلَىٰٓ أَحَدٍ مِّنْهُم مَّاتَ أَبَدًا وَلَا تَقُمْ
عَلَىٰ قَبْرِهِۦٓ إِنَّهُمْ كَفَرُوا۟ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ وَمَاتُوا۟ وَهُمْ فَٰسِقُونَ
﴿٨٤﴾ وَلَا تُعْجِبْكَ أَمْوَٰلُهُمْ وَأَوْلَٰدُهُمْ إِنَّمَا يُرِيدُ ٱللَّهُ أَن يُعَذِّبَهُم
بِهَا فِى ٱلدُّنْيَا وَتَزْهَقَ أَنفُسُهُمْ وَهُمْ كَٰفِرُونَ ﴿٨٥﴾ وَإِذَآ
أُنزِلَتْ سُورَةٌ أَنْ ءَامِنُوا۟ بِٱللَّهِ وَجَٰهِدُوا۟ مَعَ رَسُولِهِ ٱسْتَـْٔذَنَكَ
أُو۟لُوا۟ ٱلطَّوْلِ مِنْهُمْ وَقَالُوا۟ ذَرْنَا نَكُن مَّعَ ٱلْقَٰعِدِينَ ﴿٨٦﴾

﴿۸۰﴾ (لذا ای پیغمبر)، چه برای آن‌ها آمرزش بخواهی چه آمرزش نخواهی (برابر است، چون) اگر هفتاد بار برای آن‌ها مغفرت بخواهی الله هرگز آن‌ها را نمی آمرزد، این (نیامرزیدن) به سبب آن است که آن‌ها به الله و رسولش کفر ورزیدند و الله مردم فاسق (و کافر) راهدایت نمی کند. ﴿۸۱﴾ تخلف کنندگان از جهاد (غزوهٔ تبوک) به نشستنِ خود (در خانه‌هایشان) بر خلاف رسول الله شادمان شدند، و خوش نداشتند که با مالها و جانهایشان در راه الله جهاد کنند، و گفتند: (به پیروان خود) در گرما (به جهاد) بیرون مشوید، بگو: آتش جهنم بسیار گرمتر و سوزانتر است اگر می‌دانستند. ﴿۸۲﴾ پس باید کم بخندند و بسیار گریه کنند، این جزای کارهایی است که می‌کردند. ﴿۸۳﴾ پس اگر الله تو را (از غزوهٔ تبوک) به سوی طائفهٔ از منافقین بازگرداند پس ایشان از تو برای بیرون شدن به جهاد اجازه خواستند، بگو: هرگز با من برای جهاد بیرون نخواهید شد، و هرگز همراهِ من با هیچ دشمنی نخواهید جنگید، چون شما اول بار به نشستن راضی شدید پس اکنون هم با خانه‌نشینان بنشینید. ﴿۸٤﴾ و هرگز بر هیچ یکی از آن‌ها که بمیرد، نماز (جنازه) مخوان و بر قبر هیچ یکی از آن‌ها نایست، چون ایشان به الله و رسول او کافر شدند و در حال فسق (و بی‌ایمانی) مردند. ﴿۸۵﴾ و اموال و اولاد آنان تو را (ای مخاطب)، در تعجب نه‌اندازد، چون الله می‌خواهد که آن‌ها را به وسیلهٔ آن در دنیا عذاب دهد، و جانشان در حال کفر بیرون رود. ﴿۸٦﴾ و چون سوره ای نازل شود که به الله ایمان آورید و همراه پیغمبرش جهاد کنید، ثروتمندان ایشان از تو اجازه می‌خواهند و می‌گویند: بگذار تا با خانه‌نشینان باشیم.

رَضُواْ بِأَن يَكُونُواْ مَعَ ٱلۡخَوَالِفِ وَطُبِعَ عَلَىٰ قُلُوبِهِمۡ فَهُمۡ
لَا يَفۡقَهُونَ ﴿٨٧﴾ لَٰكِنِ ٱلرَّسُولُ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ مَعَهُۥ
جَٰهَدُواْ بِأَمۡوَٰلِهِمۡ وَأَنفُسِهِمۡۚ وَأُوْلَٰٓئِكَ لَهُمُ ٱلۡخَيۡرَٰتُۖ
وَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡمُفۡلِحُونَ ﴿٨٨﴾ أَعَدَّ ٱللَّهُ لَهُمۡ جَنَّٰتٖ تَجۡرِي
مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَاۚ ذَٰلِكَ ٱلۡفَوۡزُ ٱلۡعَظِيمُ ﴿٨٩﴾
وَجَآءَ ٱلۡمُعَذِّرُونَ مِنَ ٱلۡأَعۡرَابِ لِيُؤۡذَنَ لَهُمۡ وَقَعَدَ ٱلَّذِينَ
كَذَبُواْ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥۚ سَيُصِيبُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ مِنۡهُمۡ عَذَابٌ
أَلِيمٞ ﴿٩٠﴾ لَّيۡسَ عَلَى ٱلضُّعَفَآءِ وَلَا عَلَى ٱلۡمَرۡضَىٰ وَلَا عَلَى ٱلَّذِينَ
لَا يَجِدُونَ مَا يُنفِقُونَ حَرَجٌ إِذَا نَصَحُواْ لِلَّهِ وَرَسُولِهِۦۚ
مَا عَلَى ٱلۡمُحۡسِنِينَ مِن سَبِيلٖۚ وَٱللَّهُ غَفُورٞ رَّحِيمٞ ﴿٩١﴾
وَلَا عَلَى ٱلَّذِينَ إِذَا مَآ أَتَوۡكَ لِتَحۡمِلَهُمۡ قُلۡتَ لَآ أَجِدُ
مَآ أَحۡمِلُكُمۡ عَلَيۡهِ تَوَلَّواْ وَّأَعۡيُنُهُمۡ تَفِيضُ مِنَ ٱلدَّمۡعِ
حَزَنًا أَلَّا يَجِدُواْ مَا يُنفِقُونَ ﴿٩٢﴾ ۞ إِنَّمَا ٱلسَّبِيلُ عَلَى
ٱلَّذِينَ يَسۡتَـٔۡذِنُونَكَ وَهُمۡ أَغۡنِيَآءُۚ رَضُواْ بِأَن يَكُونُواْ
مَعَ ٱلۡخَوَالِفِ وَطَبَعَ ٱللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمۡ فَهُمۡ لَا يَعۡلَمُونَ ﴿٩٣﴾

﴿۸۷﴾ (به جهاد نرفتند بلکه) راضی شدند که همرای تخلف کنندگان باشند، و بر دل‌هایشان مهر نهاده شده است، پس آن‌ها نمی‌فهمند. ﴿۸۸﴾ لیکن پیغمبر و مؤمنانی که همرای وی‌اند، با مالها و جانهای خود جهاد کردند، و اینها برایشان همهٔ نعمت‌ها است، و اینها کامیاب‌اند. ﴿۸۹﴾ الله برایشان باغ‌هایی آماده کرده است که از زیر آن‌ها نهرها می‌رود، در آن همیشه اند، این همان پیروزی بزرگ است. ﴿۹۰﴾ و عذرخواهان بادیه‌نشین (نزد تو) آمدند تا برایشان اجازه داده شود (به تخلف از جهاد). و آنانی که به الله و رسول او دروغ گفتند، در خانه نشستند. زود است که به کافرانِ اعراب عذاب دردناک برسد. ﴿۹۱﴾ (در نشستن از جهاد) بر ضعیفان گناهی نیست و بر بیماران گناهی نیست و بر آنانی که چیزی نمی‌یابند تا انفاق کنند (در جهاد) گناهی نیست، به شرطی که برای الله و رسول اوخیر خواهی کنند. (چون) بر نیکی‌کنندگان هیچ راهی (عِتاب و عقاب) نیست. و الله آمرزندهٔ مهربان است. ﴿۹۲﴾ و همچنین گناهی نیست بر کسانی که چون پیش تو آمدند تا آنان را بر مرکبی سوار کنی، گفتی: چیزی نمی‌یابم که شما را بر آن سوار کنم، و ایشان برگشتند درحالیکه چشمانشان از شدت اندوه پر از اشک بود از آن که چرا چیزی نمی‌یابند که انفاق جهاد کنند. ﴿۹۳﴾ البته راه مؤاخذه بر کسانی است که از تو اجازه می‌خواهند درحالیکه ثروتمند هستند. و راضی شدند به اینکه با خانه‌نشینان باشند، و الله بر دلهایشان مُهر نهاده است، پس آنها نمی‌دانند.

يَعۡتَذِرُونَ إِلَيۡكُمۡ إِذَا رَجَعۡتُمۡ إِلَيۡهِمۡۚ قُل لَّا تَعۡتَذِرُواْ
لَن نُّؤۡمِنَ لَكُمۡ قَدۡ نَبَّأَنَا ٱللَّهُ مِنۡ أَخۡبَارِكُمۡۚ وَسَيَرَى
ٱللَّهُ عَمَلَكُمۡ وَرَسُولُهُۥ ثُمَّ تُرَدُّونَ إِلَىٰ عَٰلِمِ ٱلۡغَيۡبِ وَٱلشَّهَٰدَةِ
فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمۡ تَعۡمَلُونَ ﴿٩٤﴾ سَيَحۡلِفُونَ بِٱللَّهِ
لَكُمۡ إِذَا ٱنقَلَبۡتُمۡ إِلَيۡهِمۡ لِتُعۡرِضُواْ عَنۡهُمۡۖ فَأَعۡرِضُواْ
عَنۡهُمۡۖ إِنَّهُمۡ رِجۡسٞۖ وَمَأۡوَىٰهُمۡ جَهَنَّمُ جَزَآءَۢ بِمَا كَانُواْ
يَكۡسِبُونَ ﴿٩٥﴾ يَحۡلِفُونَ لَكُمۡ لِتَرۡضَوۡاْ عَنۡهُمۡۖ فَإِن
تَرۡضَوۡاْ عَنۡهُمۡ فَإِنَّ ٱللَّهَ لَا يَرۡضَىٰ عَنِ ٱلۡقَوۡمِ ٱلۡفَٰسِقِينَ
﴿٩٦﴾ ٱلۡأَعۡرَابُ أَشَدُّ كُفۡرٗا وَنِفَاقٗا وَأَجۡدَرُ أَلَّا يَعۡلَمُواْ حُدُودَ
مَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ عَلَىٰ رَسُولِهِۦۗ وَٱللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٞ ﴿٩٧﴾ وَمِنَ
ٱلۡأَعۡرَابِ مَن يَتَّخِذُ مَا يُنفِقُ مَغۡرَمٗا وَيَتَرَبَّصُ بِكُمُ
ٱلدَّوَآئِرَۚ عَلَيۡهِمۡ دَآئِرَةُ ٱلسَّوۡءِۗ وَٱللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٞ ﴿٩٨﴾ وَمِنَ
ٱلۡأَعۡرَابِ مَن يُؤۡمِنُ بِٱللَّهِ وَٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِ وَيَتَّخِذُ مَا يُنفِقُ
قُرُبَٰتٍ عِندَ ٱللَّهِ وَصَلَوَٰتِ ٱلرَّسُولِۚ أَلَآ إِنَّهَا قُرۡبَةٞ لَّهُمۡۚ
سَيُدۡخِلُهُمُ ٱللَّهُ فِي رَحۡمَتِهِۦٓۚ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٞ رَّحِيمٞ ﴿٩٩﴾

﴿۹٤﴾ چون بازگردید (از غزوه تبوک) به سوی آن‌ها (منافقین) نزد شما عذر خواهی می کنند. بگو: عذر خواهی نکنید که هرگز سخن شما را باور نمی‌کنیم (چون) الله ما را از سخن‌های شما خبر داده است و الله و پیغمبرش عمل شما را خواهند دید، باز به‌سوی ذاتی که از پنهان و آشکار آگاه است بازگردانیده می‌شوید و شما را به آنچه انجام می‌دادید آگاه می‌سازد. ﴿۹۵﴾ چون به‌سوی آنان برگردید برای شما به الله قسم خواهند خورد تا از (جرم) آنان صرف نظر کنید، پس از آنها روی بگردانید، چون آنها پلیدند و به سزای آنچه می‌کردند، جایگاهشان دوزخ است. ﴿۹٦﴾ (منافقین) برای شما قسم می‌خورند تا از آنها راضی شوید، پس اگر شما (هم) از آنان راضی شوید الله از قوم نافرمان راضی نمی‌شود. ﴿۹۷﴾ (منافقان) اعراب (صحرانشینان) در کفر و نفاق سخت‌تراند، و سزاوارتراند به اینکه شریعتی را که الله بر پیغمبر خود نازل کرده، ندانند، و الله دانا (و) حکیم است. ﴿۹۸﴾ و از اعراب (صحرانشینان) کسانی هستند که آنچه را انفاق می‌کنند تاوان می شمارند، و برای شما پیش آمد بد و ناگوار را انتظار می‌کنند، حال آنکه پیشامد بد بر خود آن‌ها خواهد بود، و الله شنوای داناست. ﴿۹۹﴾ و از اعراب (صحرانشینان) کسانی هستند که به الله و روز آخرت ایمان دارند و آنچه را که در راه الله انفاق می‌کنند، سبب تقّرب نزد الله قرار می‌دهند و دعاهای پیغمبر الله (را نیز). آگاه باشید! بی‌گمان آن (انفاق مال) برایشان مایهٔ تقرب نزد الله است. به زودی الله آن‌ها را در جوار رحمت خود (جنت) داخل می کند. چون الله آمرزگارِ مهربان است.

وَٱلسَّٰبِقُونَ ٱلۡأَوَّلُونَ مِنَ ٱلۡمُهَٰجِرِينَ وَٱلۡأَنصَارِ وَٱلَّذِينَ
ٱتَّبَعُوهُم بِإِحۡسَٰنٖ رَّضِيَ ٱللَّهُ عَنۡهُمۡ وَرَضُواْ عَنۡهُ وَأَعَدَّ
لَهُمۡ جَنَّٰتٖ تَجۡرِي تَحۡتَهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَآ أَبَدٗاۚ
ذَٰلِكَ ٱلۡفَوۡزُ ٱلۡعَظِيمُ ١٠٠ وَمِمَّنۡ حَوۡلَكُم مِّنَ ٱلۡأَعۡرَابِ
مُنَٰفِقُونَۖ وَمِنۡ أَهۡلِ ٱلۡمَدِينَةِ مَرَدُواْ عَلَى ٱلنِّفَاقِ لَا تَعۡلَمُهُمۡۖ
نَحۡنُ نَعۡلَمُهُمۡۚ سَنُعَذِّبُهُم مَّرَّتَيۡنِ ثُمَّ يُرَدُّونَ إِلَىٰ عَذَابٍ
عَظِيمٖ ١٠١ وَءَاخَرُونَ ٱعۡتَرَفُواْ بِذُنُوبِهِمۡ خَلَطُواْ عَمَلٗا صَٰلِحٗا
وَءَاخَرَ سَيِّئًا عَسَى ٱللَّهُ أَن يَتُوبَ عَلَيۡهِمۡۚ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٞ رَّحِيمٌ
١٠٢ خُذۡ مِنۡ أَمۡوَٰلِهِمۡ صَدَقَةٗ تُطَهِّرُهُمۡ وَتُزَكِّيهِم بِهَا وَصَلِّ عَلَيۡهِمۡۖ
إِنَّ صَلَوٰتَكَ سَكَنٞ لَّهُمۡۗ وَٱللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ١٠٣ أَلَمۡ يَعۡلَمُوٓاْ أَنَّ
ٱللَّهَ هُوَ يَقۡبَلُ ٱلتَّوۡبَةَ عَنۡ عِبَادِهِۦ وَيَأۡخُذُ ٱلصَّدَقَٰتِ وَأَنَّ
ٱللَّهَ هُوَ ٱلتَّوَّابُ ٱلرَّحِيمُ ١٠٤ وَقُلِ ٱعۡمَلُواْ فَسَيَرَى ٱللَّهُ عَمَلَكُمۡ
وَرَسُولُهُۥ وَٱلۡمُؤۡمِنُونَۖ وَسَتُرَدُّونَ إِلَىٰ عَٰلِمِ ٱلۡغَيۡبِ وَٱلشَّهَٰدَةِ
فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمۡ تَعۡمَلُونَ ١٠٥ وَءَاخَرُونَ مُرۡجَوۡنَ لِأَمۡرِ ٱللَّهِ
إِمَّا يُعَذِّبُهُمۡ وَإِمَّا يَتُوبُ عَلَيۡهِمۡۗ وَٱللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٞ ١٠٦

﴿۱۰۰﴾ و سبقت‌کنندگان نخستین (در هجرت و نصرت) از مهاجرین و انصار و آنانی که با نیکوکاری از آن‌ها (صحابه) پیروی کرده‌اند، الله از آن‌ها راضی شده است و آن‌ها از او راضی شده‌اند، و برای آن‌ها باغ‌هایی آماده کرده است که از زیر آن نهرها جاری است، همیشه در آن جاودانند، این است همان پیروزی بزرگ. ﴿۱۰۱﴾ و (بعضی) از صحرانشینان که در اطراف شما هستند و بعضی از اهل مدینه منافق‌اند که بر نفاق مهارت پیدا نموده‌اند، و تو (ای پیغمبر) آن‌ها را نمی‌شناسی، (بلکه) ما آن‌ها را می شناسیم، به زودی آن‌ها را (در دنیا) دو مرتبه عذاب خواهیم داد، باز به طرف عذاب بزرگ (و سخت در آخرت) گردانیده می شوند. ﴿۱۰۲﴾ و دیگرانی اند که به گناهان خود اعتراف نموده‌اند (چون) عمل نیک را با عمل دیگر که بد است خلط نموده‌اند، امید است که الله توبۀ آنها را بپذیرد، چون الله آمرزنده (و) مهربان است. ﴿۱۰۳﴾ (ای پیغمبر!) از مال‌های آنها (مسلمانان) صدقه بگیر تا آن‌ها را با آن پاک سازی، و برای آن‌ها دعا کن، زیرا دعای تو سبب آرامش آن‌ها است، و الله شنوای داناست. ﴿۱۰٤﴾ آیا نداسته‌اند که تنها الله توبه را از بندگانش می‌پذیرد، و زکات و صدقه را قبول می‌کند، و الله توبه‌پذیر (و) مهربان است؟ ﴿۱۰۵﴾ و بگو: عمل (نیک) کنید پس به زودی الله اعمال شما را می‌بیند، و همچنین پیغمبرش و مؤمنان اعمال شما را می‌بینند، و به‌سوی دانای پنهان و آشکار بازگردانیده خواهید شد، باز شما را به آنچه می‌کردید آگاه می‌سازد. ﴿۱۰٦﴾ و دیگرانی هستند که به امر الله واگذار شده‌اند، یا آنها را عذاب می‌دهد و یا توبه‌شان را قبول می‌کند، و الله دانای باحکمت است.

وَٱلَّذِينَ ٱتَّخَذُوا۟ مَسْجِدًا ضِرَارًا وَكُفْرًا وَتَفْرِيقًۢا بَيْنَ
ٱلْمُؤْمِنِينَ وَإِرْصَادًا لِّمَنْ حَارَبَ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ مِن قَبْلُ ۚ
وَلَيَحْلِفُنَّ إِنْ أَرَدْنَآ إِلَّا ٱلْحُسْنَىٰ ۖ وَٱللَّهُ يَشْهَدُ إِنَّهُمْ
لَكَـٰذِبُونَ ﴿١٠٧﴾ لَا تَقُمْ فِيهِ أَبَدًا ۚ لَّمَسْجِدٌ أُسِّسَ عَلَى ٱلتَّقْوَىٰ
مِنْ أَوَّلِ يَوْمٍ أَحَقُّ أَن تَقُومَ فِيهِ ۚ فِيهِ رِجَالٌ يُحِبُّونَ أَن
يَتَطَهَّرُوا۟ ۚ وَٱللَّهُ يُحِبُّ ٱلْمُطَّهِّرِينَ ﴿١٠٨﴾ أَفَمَنْ أَسَّسَ بُنْيَـٰنَهُۥ
عَلَىٰ تَقْوَىٰ مِنَ ٱللَّهِ وَرِضْوَٰنٍ خَيْرٌ أَم مَّنْ أَسَّسَ بُنْيَـٰنَهُۥ
عَلَىٰ شَفَا جُرُفٍ هَارٍ فَٱنْهَارَ بِهِۦ فِى نَارِ جَهَنَّمَ ۗ وَٱللَّهُ لَا يَهْدِى
ٱلْقَوْمَ ٱلظَّـٰلِمِينَ ﴿١٠٩﴾ لَا يَزَالُ بُنْيَـٰنُهُمُ ٱلَّذِى بَنَوْا۟ رِيبَةً
فِى قُلُوبِهِمْ إِلَّآ أَن تَقَطَّعَ قُلُوبُهُمْ ۗ وَٱللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ
﴿١١٠﴾ ۞ إِنَّ ٱللَّهَ ٱشْتَرَىٰ مِنَ ٱلْمُؤْمِنِينَ أَنفُسَهُمْ وَأَمْوَٰلَهُم
بِأَنَّ لَهُمُ ٱلْجَنَّةَ ۚ يُقَـٰتِلُونَ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ فَيَقْتُلُونَ
وَيُقْتَلُونَ ۖ وَعْدًا عَلَيْهِ حَقًّا فِى ٱلتَّوْرَىٰةِ وَٱلْإِنجِيلِ
وَٱلْقُرْءَانِ ۚ وَمَنْ أَوْفَىٰ بِعَهْدِهِۦ مِنَ ٱللَّهِ ۚ فَٱسْتَبْشِرُوا۟
بِبَيْعِكُمُ ٱلَّذِى بَايَعْتُم بِهِۦ ۚ وَذَٰلِكَ هُوَ ٱلْفَوْزُ ٱلْعَظِيمُ ﴿١١١﴾

﴿۱۰۷﴾ و آنانی که به منظور زیان رساندن و (ایجاد و اشاعه) کفر و تفرقه اندازی بین مؤمنان مسجد ساختند تا کمینگاهی برای کسانی که پیش از این با الله و پیغمبرش جنگیده بودند باشد، و قسم می‌خورند که جز نیکی منظوری نداشته‌ایم، اما الله گواهی می‌دهد که آنها دروغگو هستند. ﴿۱۰۸﴾ هرگز در آن نایست (و نماز مگزار)، البته مسجدی که از روز اول بر اساس تقوا بنیان گذاری شده سزاوارتر است که در آن بایستی (و نماز بگزاری)، در آنجا مردانی اند که دوست دارند خود را پاکیزه دارند و الله پاکیزگان را دوست می دارد. ﴿۱۰۹﴾ آیا کسی که بنیاد خود را بر تقوای الله و خشنودی او بنیان نهاده است بهتر می‌باشد یا کسی که بنیاد (کار) خود را بر کنارهٔ وادی نزدیک به سقوط بنیان گذاری کرده است و با آن در آتش جهنم می‌افتد؟ و الله قوم ظالم را هدایت نمی‌کند. ﴿۱۱۰﴾ همیشه آن عمارتی که (بر اساس نفاق) بنا کرده اند، در دل‌هایشان سبب شک و پریشانی است، مگر آن که دل‌هایشان پاره پاره شود، (واقعا که) الله دانای حکیم است. ﴿۱۱۱﴾ بی گمان الله از مؤمنان جانهایشان و اموالشان را به عوض آنکه بهشت برای آنان باشد خریده است. در راه الله می جنگند، پس می‌کشند (کفار را) و کشته می‌شوند، این وعده ای است که در تورات و انجیل و قرآن بر او (الله، مقرر) است، و چه کسی از الله به وعدهٔ خود وفاکننده‌تر است؟! پس (ای کسانی که ایمان آورده اید) به معامله ای که کرده‌اید خوش باشید و این همان پیروزی بزرگ است.

ٱلتَّٰٓئِبُونَ ٱلۡعَٰبِدُونَ ٱلۡحَٰمِدُونَ ٱلسَّٰٓئِحُونَ
ٱلرَّٰكِعُونَ ٱلسَّٰجِدُونَ ٱلۡأٓمِرُونَ بِٱلۡمَعۡرُوفِ
وَٱلنَّاهُونَ عَنِ ٱلۡمُنكَرِ وَٱلۡحَٰفِظُونَ لِحُدُودِ ٱللَّهِۗ
وَبَشِّرِ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿١١٢﴾ مَا كَانَ لِلنَّبِيِّ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ
أَن يَسۡتَغۡفِرُواْ لِلۡمُشۡرِكِينَ وَلَوۡ كَانُوٓاْ أُوْلِي قُرۡبَىٰ
مِنۢ بَعۡدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمۡ أَنَّهُمۡ أَصۡحَٰبُ ٱلۡجَحِيمِ ﴿١١٣﴾ وَمَا
كَانَ ٱسۡتِغۡفَارُ إِبۡرَٰهِيمَ لِأَبِيهِ إِلَّا عَن مَّوۡعِدَةٖ وَعَدَهَآ
إِيَّاهُ فَلَمَّا تَبَيَّنَ لَهُۥٓ أَنَّهُۥ عَدُوّٞ لِّلَّهِ تَبَرَّأَ مِنۡهُۚ إِنَّ إِبۡرَٰهِيمَ
لَأَوَّٰهٌ حَلِيمٞ ﴿١١٤﴾ وَمَا كَانَ ٱللَّهُ لِيُضِلَّ قَوۡمَۢا بَعۡدَ إِذۡ
هَدَىٰهُمۡ حَتَّىٰ يُبَيِّنَ لَهُم مَّا يَتَّقُونَۚ إِنَّ ٱللَّهَ بِكُلِّ شَيۡءٍ
عَلِيمٌ ﴿١١٥﴾ إِنَّ ٱللَّهَ لَهُۥ مُلۡكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۖ يُحۡيِۦ
وَيُمِيتُۚ وَمَا لَكُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ مِن وَلِيّٖ وَلَا نَصِيرٖ ﴿١١٦﴾
لَّقَد تَّابَ ٱللَّهُ عَلَى ٱلنَّبِيِّ وَٱلۡمُهَٰجِرِينَ وَٱلۡأَنصَارِ ٱلَّذِينَ
ٱتَّبَعُوهُ فِي سَاعَةِ ٱلۡعُسۡرَةِ مِنۢ بَعۡدِ مَا كَادَ يَزِيغُ قُلُوبُ
فَرِيقٖ مِّنۡهُمۡ ثُمَّ تَابَ عَلَيۡهِمۡۚ إِنَّهُۥ بِهِمۡ رَءُوفٞ رَّحِيمٞ ﴿١١٧﴾

﴿۱۱۲﴾ آنان (مؤمنان فداکار) توبه‌کنندگان‌اند، عبادت‌کنندگان‌اند، حمدگویان اند، سفرکنندگان‌اند (در راه الله) رکوع و سَجده‌کنندگان‌اند، به نیکی امرکنندگان‌اند، و از بدی منع‌کنندگان‌اند، و نگاه‌کنندگان حدود الله اند، و مؤمنان را (به این انجام نیک) مژده بده. ﴿۱۱۳﴾ پیغمبر و مؤمنان را روا نیست که برای مشرکان آمرزش بخواهند هر چند که خویشاوند باشند، پس از آنکه برایشان روشن شد که آنان اهل دوزخ‌اند. ﴿۱۱٤﴾ و طلب آمرزش ابراهیم برای پدرش نبود مگر به سبب وعده ای که به او داده بود، ولی هنگامی که برای او روشن شد که وی دشمن الله است از او ابراز بیزاری نمود، بی‌گمان ابراهیم بسیار دست به دعا و بردبار و مهربان بود. ﴿۱۱٥﴾ و الله هرگز قومی را پس از آنکه هدایتشان کرده است گمراه نمی‌سازد تا زمانی که آنچه را باید از آن بپرهیزند برایشان روشن نماید. چون الله به هر چیزی داناست. ﴿۱۱٦﴾ (قدرت الله نیز مانند علم او به همه کائنات احاطه دارد و) یقینًا بادشاهی آسمان‌ها و زمین برای الله است، زندگی می‌بخشد و می‌میراند، و برای شما جز الله هیچ کارساز و مددگاری نیست. ﴿۱۱۷﴾ بی گمان الله بر پیغمبر و مهاجرین و انصار (به رحمت متوجّه شد و) ببخشود، آنانی که در هنگام سختی (غزوۀ تبوک) از او پیروی کردند، بعد از آنکه نزدیک بود دلهای گروهی از آنان منحرف شود، باز توبۀ آنان را پذیرفت. چرا که او نسبت به آنان مشفق (و) مهربان است.

وَعَلَى ٱلثَّلَٰثَةِ ٱلَّذِينَ خُلِّفُواْ حَتَّىٰٓ إِذَا ضَاقَتْ عَلَيْهِمُ ٱلْأَرْضُ
بِمَا رَحُبَتْ وَضَاقَتْ عَلَيْهِمْ أَنفُسُهُمْ وَظَنُّوٓاْ أَن لَّا مَلْجَأَ
مِنَ ٱللَّهِ إِلَّآ إِلَيْهِ ثُمَّ تَابَ عَلَيْهِمْ لِيَتُوبُوٓاْۚ إِنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلتَّوَّابُ
ٱلرَّحِيمُ ﴿١١٨﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱتَّقُواْ ٱللَّهَ وَكُونُواْ مَعَ
ٱلصَّٰدِقِينَ ﴿١١٩﴾ مَا كَانَ لِأَهْلِ ٱلْمَدِينَةِ وَمَنْ حَوْلَهُم
مِّنَ ٱلْأَعْرَابِ أَن يَتَخَلَّفُواْ عَن رَّسُولِ ٱللَّهِ وَلَا يَرْغَبُواْ
بِأَنفُسِهِمْ عَن نَّفْسِهِۦۚ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ لَا يُصِيبُهُمْ ظَمَأٌ
وَلَا نَصَبٌ وَلَا مَخْمَصَةٌ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ وَلَا يَطَـُٔونَ مَوْطِئًا
يَغِيظُ ٱلْكُفَّارَ وَلَا يَنَالُونَ مِنْ عَدُوٍّ نَّيْلًا إِلَّا كُتِبَ
لَهُم بِهِۦ عَمَلٌ صَٰلِحٌۚ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ ٱلْمُحْسِنِينَ
﴿١٢٠﴾ وَلَا يُنفِقُونَ نَفَقَةً صَغِيرَةً وَلَا كَبِيرَةً وَلَا يَقْطَعُونَ
وَادِيًا إِلَّا كُتِبَ لَهُمْ لِيَجْزِيَهُمُ ٱللَّهُ أَحْسَنَ مَا كَانُواْ
يَعْمَلُونَ ﴿١٢١﴾ ۞ وَمَا كَانَ ٱلْمُؤْمِنُونَ لِيَنفِرُواْ كَآفَّةًۚ
فَلَوْلَا نَفَرَ مِن كُلِّ فِرْقَةٍ مِّنْهُمْ طَآئِفَةٌ لِّيَتَفَقَّهُواْ فِي ٱلدِّينِ
وَلِيُنذِرُواْ قَوْمَهُمْ إِذَا رَجَعُوٓاْ إِلَيْهِمْ لَعَلَّهُمْ يَحْذَرُونَ ﴿١٢٢﴾

﴿۱۱۸﴾ و (الله) توبۀ آن سه کس را پذیرفت که بازمانده بودند تا آنکه زمین با همۀ فراخی‌اش بر آنان تنگ شد و جانهایشان بر آنان تنگ آمد، و یقین کردند که هیچ پناهگاهی از الله جز به‌سوی او نیست، باز از آنان درگذشت (و آنها را به توبه توفیق داد) تا توبه نمایند. بی‌گمان الله بسیار توبه‌پذیر (و) مهربان است. ﴿۱۱۹﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، از الله بترسید و با صادقان باشید. ﴿۱۲۰﴾ برای اهل مدینه و آنانی که در اطراف آن‌ها هستند از بادیه‌نشینان سزاوار نیست که از همراهی رسول الله پس مانند، و جانهای خود را از جان پیغمبر دوست‌تر داشته باشند، (این پس‌ماندن به خاطری سزاوارشان نیست) که هیچ تشنگی و رنج و گرسنگی در راه الله به آنان نمی رسد، و هیچ گامی بر نمی‌دارند که کافران را به خشم آورد و هیچ چیزی از دشمن حاصل نمی‌کنند، مگر اینکه به سبب آن ثواب عمل نیکی برای شان نوشته می‌شود، زیرا الله اجر نیکوکاران را ضائع نمی‌کند. ﴿۱۲۱﴾ و هیچ انفاقی، چه اندک و چه زیاد نمی‌کنند و از هیچ سرزمینی عبور نمی کنند مگر اینکه برایشان (عمل صالح) نوشته می‌شود، تا الله در عوض نیکوترین اعمالی که می‌کردند به آنان پاداش دهد. ﴿۱۲۲﴾ و شایسته نیست که مؤمنان همگی (برای طلب علم) بیرون شوند، پس چرا از هر قبیلۀ از ایشان یک گروهی بیرون نمی‌شود تا در دین دانشمند شوند و تا قوم خود را، وقتی به سوی آنها بازگردند، بترسانند. شاید که آن‌ها (پند گیرند و) از عذاب الله بترسند.

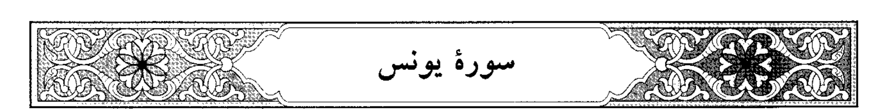
يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ قَٰتِلُواْ ٱلَّذِينَ يَلُونَكُم مِّنَ ٱلۡكُفَّارِ
وَلۡيَجِدُواْ فِيكُمۡ غِلۡظَةٗۚ وَٱعۡلَمُوٓاْ أَنَّ ٱللَّهَ مَعَ ٱلۡمُتَّقِينَ
﴿١٢٣﴾ وَإِذَا مَآ أُنزِلَتۡ سُورَةٞ فَمِنۡهُم مَّن يَقُولُ أَيُّكُمۡ زَادَتۡهُ
هَٰذِهِۦٓ إِيمَٰنٗاۚ فَأَمَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ فَزَادَتۡهُمۡ إِيمَٰنٗا وَهُمۡ
يَسۡتَبۡشِرُونَ ﴿١٢٤﴾ وَأَمَّا ٱلَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٞ فَزَادَتۡهُمۡ
رِجۡسًا إِلَىٰ رِجۡسِهِمۡ وَمَاتُواْ وَهُمۡ كَٰفِرُونَ ﴿١٢٥﴾ أَوَلَا
يَرَوۡنَ أَنَّهُمۡ يُفۡتَنُونَ فِي كُلِّ عَامٖ مَّرَّةً أَوۡ مَرَّتَيۡنِ
ثُمَّ لَا يَتُوبُونَ وَلَا هُمۡ يَذَّكَّرُونَ ﴿١٢٦﴾ وَإِذَا مَآ
أُنزِلَتۡ سُورَةٞ نَّظَرَ بَعۡضُهُمۡ إِلَىٰ بَعۡضٍ هَلۡ يَرَىٰكُم
مِّنۡ أَحَدٖ ثُمَّ ٱنصَرَفُواْۚ صَرَفَ ٱللَّهُ قُلُوبَهُم بِأَنَّهُمۡ قَوۡمٞ
لَّا يَفۡقَهُونَ ﴿١٢٧﴾ لَقَدۡ جَآءَكُمۡ رَسُولٞ مِّنۡ أَنفُسِكُمۡ
عَزِيزٌ عَلَيۡهِ مَا عَنِتُّمۡ حَرِيصٌ عَلَيۡكُم بِٱلۡمُؤۡمِنِينَ
رَءُوفٞ رَّحِيمٞ ﴿١٢٨﴾ فَإِن تَوَلَّوۡاْ فَقُلۡ حَسۡبِيَ ٱللَّهُ لَآ إِلَٰهَ
إِلَّا هُوَۖ عَلَيۡهِ تَوَكَّلۡتُۖ وَهُوَ رَبُّ ٱلۡعَرۡشِ ٱلۡعَظِيمِ ﴿١٢٩﴾

سُورَةُ يُونُسَ

﴿۱۲۳﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، با کفاری که با شما متصل (و هم‌مرزاند) بجنگید، و باید که در شما سختی و قوّت را بیابند (و محسوس کنند) و بدانید که (نصرت) الله با پرهیزگاران است. ﴿۱۲٤﴾ و چون سوره ای نازل شود پس از میان آن‌ها (منافقان) کسی هست که (به طور استهزا) می‌گوید: ایمان کدام یک از شما را این (سوره) افزود؟ (بگو:) اما آنانی که ایمان آورده‌اند البته بر ایمان آن‌ها افزوده است و آن‌ها خوش و شادمان می شوند. ﴿۱۲۵﴾ و امّا آنانی که در دل‌هایشان مرض (شک و نفاق) است، (آن سوره) پلیدیی بر پلیدی سابق‌شان افزود و (سرانجام) در حالت کفر می میرند. ﴿۱۲٦﴾ آیا (منافقان) نمی‌بینند که آن‌ها در هرسال، یک یا دو بار آزموده می شوند؟ (ولی) باز هم توبه نمی‌کنند و پند و عبرت نمی‌گیرند. ﴿۱۲۷﴾ و هرگاه سوره ای نازل شود منافقان به یکدیگر نظر می‌کنند (از روی استهزاء، و از یکدیگر می‌پرسند که) آیا کسی (از مؤمنان در این مجلس) شما را می‌بیند؟ باز (از مجلس پیغمبر) برمی‌گردند. الله دل‌های ایشان (را از قبول حق) بازگردانیده است، زیرا آن‌ها قومی هستند که نمی فهمند. ﴿۱۲۸﴾ البته برای شما پیغمبری از خودتان آمده است. رنج و مصیبتی که به شما برسد بر او دشوار است، به شما حریص است و نسبت به مؤمنان مشفق (و) مهربان است. ﴿۱۲۹﴾ پس اگر روی گردانند (از تو ای محمد) بگو: الله مرا بس است، هیچ معبودی برحق نیست جز او، بر وی توکل کرده‌ام، و او مالک عرش بزرگ است.

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

الٓر ۚ تِلْكَ ءَايَٰتُ ٱلْكِتَٰبِ ٱلْحَكِيمِ ﴿١﴾ أَكَانَ لِلنَّاسِ عَجَبًا
أَنْ أَوْحَيْنَآ إِلَىٰ رَجُلٍ مِّنْهُمْ أَنْ أَنذِرِ ٱلنَّاسَ وَبَشِّرِ ٱلَّذِينَ
ءَامَنُوٓا۟ أَنَّ لَهُمْ قَدَمَ صِدْقٍ عِندَ رَبِّهِمْ ۗ قَالَ ٱلْكَٰفِرُونَ
إِنَّ هَٰذَا لَسَٰحِرٌ مُّبِينٌ ﴿٢﴾ إِنَّ رَبَّكُمُ ٱللَّهُ ٱلَّذِى خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ
وَٱلْأَرْضَ فِى سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ ٱسْتَوَىٰ عَلَى ٱلْعَرْشِ ۖ يُدَبِّرُ ٱلْأَمْرَ ۖ
مَا مِن شَفِيعٍ إِلَّا مِنۢ بَعْدِ إِذْنِهِۦ ۚ ذَٰلِكُمُ ٱللَّهُ رَبُّكُمْ فَٱعْبُدُوهُ ۚ
أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٣﴾ إِلَيْهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا ۖ وَعْدَ ٱللَّهِ حَقًّا ۚ إِنَّهُۥ
يَبْدَؤُا۟ ٱلْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُۥ لِيَجْزِىَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟
ٱلصَّٰلِحَٰتِ بِٱلْقِسْطِ ۚ وَٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ لَهُمْ شَرَابٌ مِّنْ حَمِيمٍ
وَعَذَابٌ أَلِيمٌۢ بِمَا كَانُوا۟ يَكْفُرُونَ ﴿٤﴾ هُوَ ٱلَّذِى جَعَلَ ٱلشَّمْسَ
ضِيَآءً وَٱلْقَمَرَ نُورًا وَقَدَّرَهُۥ مَنَازِلَ لِتَعْلَمُوا۟ عَدَدَ ٱلسِّنِينَ
وَٱلْحِسَابَ ۚ مَا خَلَقَ ٱللَّهُ ذَٰلِكَ إِلَّا بِٱلْحَقِّ ۚ يُفَصِّلُ ٱلْءَايَٰتِ
لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٥﴾ إِنَّ فِى ٱخْتِلَٰفِ ٱلَّيْلِ وَٱلنَّهَارِ وَمَا خَلَقَ
ٱللَّهُ فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ لَءَايَٰتٍ لِّقَوْمٍ يَتَّقُونَ ﴿٦﴾

سورهٔ یونس

در مکه نازل شده و یکصد و نه آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ (الر) مفهوم این حروف به الله معلوم است، این آیات همان کتاب پر از حکمت است. ﴿۲﴾ آیا برای مردم (کفّار) تعجب آور است که به سوی مردی از خودشان وحی فرستادیم که مردم را (از عذاب الله) بترسان؟ و آنانی را که ایمان آورده‌اند مژده بده به اینکه آن‌ها مقام عالی نزد پروردگارشان دارند، (لیکن) کافران گفتند: همانا این شخص جادوگر آشکار است. ﴿۳﴾ (پیام آن شخص این بود که) البته پروردگار شما الله است که آسمان‌ها و زمین را در شش روز آفرید، باز (طوریکه شایستهٔ شکوه و جلال اوست) بر عرش مستقر شد. (و) کار (کائنات) را تدبیر و اداره می‌کند. هیچ شفاعت‌کننده ای نیست مگر بعد از اجازهٔ او، این است الله پروردگار شما، پس او را عبادت کنید، آیا عبرت نمی‌گیرید. ﴿٤﴾ بازگشت همهٔ شما به‌سوی اوست، این وعدهٔ راست الله است، چون او آفریدن مخلوقات را آغاز می‌کند، باز آن را بازمی‌گرداند تا کسانی را که ایمان آورده و کارهای نیک انجام داده‌اند به عدل و انصاف پاداش دهد، و اما کسانی‌که کفر ورزیده‌اند نوشیدنی از آب داغ و سوزان دارند و عذابی دردناک در پیش دارند، به سبب آنکه کفر می‌ورزیدند. ﴿٥﴾ او (الله) ذاتی است که آفتاب را درخشان و ماه را تابان گردانیده و برای ماه منازلی (مسیرهایی) مقرر نموده است تا شمارهٔ سالها و حساب (روز و ماه) را بدانید. الله آن را جز به حق نیافریده است. الله آیات را برای آنانی که می‌دانند به تفصیل (و روشنی) بیان می‌کند. ﴿٦﴾ البته در اختلاف (رفت و آمد) شب و روز و آنچه الله در آسمان‌ها و در زمین آفریده است، دلائلی واضح (بر توحید او تعالی) است برای مردمی که پرهیزگاری می‌کنند.

إِنَّ ٱلَّذِينَ لَا يَرۡجُونَ لِقَآءَنَا وَرَضُواْ بِٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَا وَٱطۡمَأَنُّواْ
بِهَا وَٱلَّذِينَ هُمۡ عَنۡ ءَايَٰتِنَا غَٰفِلُونَ ٧ أُوْلَٰٓئِكَ مَأۡوَىٰهُمُ
ٱلنَّارُ بِمَا كَانُواْ يَكۡسِبُونَ ٨ إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ
ٱلصَّٰلِحَٰتِ يَهۡدِيهِمۡ رَبُّهُم بِإِيمَٰنِهِمۡۖ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهِمُ
ٱلۡأَنۡهَٰرُ فِي جَنَّٰتِ ٱلنَّعِيمِ ٩ دَعۡوَىٰهُمۡ فِيهَا سُبۡحَٰنَكَ
ٱللَّهُمَّ وَتَحِيَّتُهُمۡ فِيهَا سَلَٰمٞۚ وَءَاخِرُ دَعۡوَىٰهُمۡ أَنِ ٱلۡحَمۡدُ
لِلَّهِ رَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ١٠ ۞وَلَوۡ يُعَجِّلُ ٱللَّهُ لِلنَّاسِ ٱلشَّرَّ
ٱسۡتِعۡجَالَهُم بِٱلۡخَيۡرِ لَقُضِيَ إِلَيۡهِمۡ أَجَلُهُمۡۖ فَنَذَرُ ٱلَّذِينَ
لَا يَرۡجُونَ لِقَآءَنَا فِي طُغۡيَٰنِهِمۡ يَعۡمَهُونَ ١١ وَإِذَا مَسَّ ٱلۡإِنسَٰنَ
ٱلضُّرُّ دَعَانَا لِجَنۢبِهِۦٓ أَوۡ قَاعِدًا أَوۡ قَآئِمٗا فَلَمَّا كَشَفۡنَا
عَنۡهُ ضُرَّهُۥ مَرَّ كَأَن لَّمۡ يَدۡعُنَآ إِلَىٰ ضُرّٖ مَّسَّهُۥۚ كَذَٰلِكَ زُيِّنَ
لِلۡمُسۡرِفِينَ مَا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ١٢ وَلَقَدۡ أَهۡلَكۡنَا ٱلۡقُرُونَ
مِن قَبۡلِكُمۡ لَمَّا ظَلَمُواْ وَجَآءَتۡهُمۡ رُسُلُهُم بِٱلۡبَيِّنَٰتِ وَمَا كَانُواْ
لِيُؤۡمِنُواْۚ كَذَٰلِكَ نَجۡزِي ٱلۡقَوۡمَ ٱلۡمُجۡرِمِينَ ١٣ ثُمَّ جَعَلۡنَٰكُمۡ
خَلَٰٓئِفَ فِي ٱلۡأَرۡضِ مِنۢ بَعۡدِهِمۡ لِنَنظُرَ كَيۡفَ تَعۡمَلُونَ ١٤

ثلاثة أرباع الحزب ٢١

﴿۷﴾ یقینا آنانی که ملاقات ما را امید ندارند و به زندگی دنیا راضی شده‌اند و به آن مطمئن شده‌اند، و نیز آنانی که از آیات ما غافل‌اند. ﴿۸﴾ این گروه جایگاه شان دوزخ است، به سبب آنچه می‌کردند. ﴿۹﴾ البته آنانی که ایمان آورده‌اند و کارهای نیک انجام داده اند، پروردگارشان به سبب ایمان شان، آن‌ها را به باغهای پر ناز و نعمت جنت هدایت می‌کند که جوی ها در زیر آن روان است. ﴿۱۰﴾ (ابتدای) دعای آن‌ها در جنت این است که ای الله! پاکی تو راست، و کلمهٔ ملاقات آن‌ها در آنجا سلام (علیکم) است، و پایان دعایشان این است که شکر و سپاس مخصوصِ پروردگار جهانیان است. ﴿۱۱﴾ و اگر الله به همان شتابی که مردم خیر را می‌طلبند، شر را به آنها به شتاب می رسانید، حتما اجلشان به زودی می رسید، اما کسانی را که به ملاقات ما امید ندارند، رها می‌کنیم تا در سرکشی و نافرمانی خود سرگردان شوند. ﴿۱۲﴾ و چون به انسان رنجی برسد (خواه) به پهلو یا نشسته یا ایستاده باشد ما را به کمک می خواند، پس هرگاه رنج و مصیبت را از او دور کنیم چنان به راه خود می رود که گویا ما را به دور کردن رنجی که به او رسیده بود، به کمک نخوانده است، این طور برای اسراف کاران آنچه انجام می دادند، زینت داده شده است. ﴿۱۳﴾ و البته مردمان پیش از شما را هلاک کردیم وقتی ظلم کردند، پیغمبرانشان با معجزهای روشن نزد آنان آمدند، ولی هرگز آماده نبودند که ایمان بیاورند، این طور قوم مجرم را سزا می‌دهیم. ﴿۱٤﴾ باز شما را بعد از آن‌ها در زمین جانشین گردانیدیم تا ببینیم چگونه عمل می‌کنید.

وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ ءَايَاتُنَا بَيِّنَٰتٍ قَالَ ٱلَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَآءَنَا ٱئْتِ بِقُرْءَانٍ غَيْرِ هَٰذَآ أَوْ بَدِّلْهُ قُلْ مَا يَكُونُ لِىٓ أَنْ أُبَدِّلَهُۥ مِن تِلْقَآئِ نَفْسِىٓ إِنْ أَتَّبِعُ إِلَّا مَا يُوحَىٰٓ إِلَىَّ إِنِّىٓ أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّى عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٥﴾ قُل لَّوْ شَآءَ ٱللَّهُ مَا تَلَوْتُهُۥ عَلَيْكُمْ وَلَآ أَدْرَىٰكُم بِهِۦ فَقَدْ لَبِثْتُ فِيكُمْ عُمُرًا مِّن قَبْلِهِۦٓ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٦﴾ فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ ٱفْتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِـَٔايَٰتِهِۦٓ إِنَّهُۥ لَا يُفْلِحُ ٱلْمُجْرِمُونَ ﴿١٧﴾ وَيَعْبُدُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنفَعُهُمْ وَيَقُولُونَ هَٰٓؤُلَآءِ شُفَعَٰٓؤُنَا عِندَ ٱللَّهِ قُلْ أَتُنَبِّـُٔونَ ٱللَّهَ بِمَا لَا يَعْلَمُ فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَلَا فِى ٱلْأَرْضِ سُبْحَٰنَهُۥ وَتَعَٰلَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿١٨﴾ وَمَا كَانَ ٱلنَّاسُ إِلَّآ أُمَّةً وَٰحِدَةً فَٱخْتَلَفُوا۟ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِن رَّبِّكَ لَقُضِىَ بَيْنَهُمْ فِيمَا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿١٩﴾ وَيَقُولُونَ لَوْلَآ أُنزِلَ عَلَيْهِ ءَايَةٌ مِّن رَّبِّهِۦ فَقُلْ إِنَّمَا ٱلْغَيْبُ لِلَّهِ فَٱنتَظِرُوٓا۟ إِنِّى مَعَكُم مِّنَ ٱلْمُنتَظِرِينَ ﴿٢٠﴾

﴿۱۵﴾ و چون آیات روشن ما بر آنها خوانده شود کسانی که به ملاقات ما امید ندارند، می‌گویند: قرآنی دیگر غیر از این بیاور، یا آن را عوض کن، بگو: مرا نرسد که از پیش خود آن را تغییر دهم، مگر آنچه که به من وحی می‌شود از آن پیروی می‌کنم. من اگر نافرمانی پروردگارم را کنم از عذاب روزی بزرگ می‌ترسم. ﴿۱٦﴾ بگو: اگر الله می‌خواست آن را بر شما تلاوت نمی‌کردم، و خود او هم شما را به آن آگاه نمی‌کرد، البته پیش از این عمری را درمیان شما سپری کرده‌ام، آیا نمی‌فهمید؟ ﴿۱۷﴾ پس کیست ظالم‌تر از آن که بر الله دروغ ببندد، یا آیات او را دروغ بشمارد، یقینًا مجرمان رستگار نمی‌شوند. ﴿۱۸﴾ و اینها غیر از الله چیزهایی را می‌پرستند که به آنان نه زیانی می‌رسانند و نه نفعی به آنان می رسانند، و می‌گویند: اینها شفاعت‌کنندگان ما نزد الله هستند. بگو: آیا الله را به آنچه که در آسمانها و زمین نمی‌داند، خبر می‌دهید؟ (اگر اینها حقیقت می‌داشتند در علم الله حتما می‌بودند) او پاک و برتر است از آنچه با وی شریک می‌سازند. ﴿۱۹﴾ و مردم جهان نبودند مگر امت واحد (پیرو دین حق) پس اختلاف کردند، و اگر سخنی که سابقا از طرف پروردگار تو صادر شده است نبود، البته فیصله می کرد در میان آن‌ها (با هلاک نمودن کفّار و نجات مسلمانان) در چیزی که در آن اختلاف دارند. ﴿۲۰﴾ و می‌گویند: چرا معجزه ای از سوی پروردگارش بر او نازل نشده است (چنانکه ما می‌خواهیم)؟ بگو: جز این نیست که علم غیب مخصوص الله است، پس انتظار بکشید که من هم با شما از انتظارکنندگانم.

وَإِذَآ أَذَقۡنَا ٱلنَّاسَ رَحۡمَةٗ مِّنۢ بَعۡدِ ضَرَّآءَ مَسَّتۡهُمۡ إِذَا لَهُم مَّكۡرٞ
فِيٓ ءَايَاتِنَاۚ قُلِ ٱللَّهُ أَسۡرَعُ مَكۡرًاۚ إِنَّ رُسُلَنَا يَكۡتُبُونَ مَا تَمۡكُرُونَ
٢١ هُوَ ٱلَّذِي يُسَيِّرُكُمۡ فِي ٱلۡبَرِّ وَٱلۡبَحۡرِۖ حَتَّىٰٓ إِذَا كُنتُمۡ فِي ٱلۡفُلۡكِ
وَجَرَيۡنَ بِهِم بِرِيحٖ طَيِّبَةٖ وَفَرِحُواْ بِهَا جَآءَتۡهَا رِيحٌ عَاصِفٞ
وَجَآءَهُمُ ٱلۡمَوۡجُ مِن كُلِّ مَكَانٖ وَظَنُّوٓاْ أَنَّهُمۡ أُحِيطَ بِهِمۡ
دَعَوُاْ ٱللَّهَ مُخۡلِصِينَ لَهُ ٱلدِّينَ لَئِنۡ أَنجَيۡتَنَا مِنۡ هَٰذِهِۦ لَنَكُونَنَّ
مِنَ ٱلشَّٰكِرِينَ ٢٢ فَلَمَّآ أَنجَىٰهُمۡ إِذَا هُمۡ يَبۡغُونَ فِي ٱلۡأَرۡضِ بِغَيۡرِ
ٱلۡحَقِّۗ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ إِنَّمَا بَغۡيُكُمۡ عَلَىٰٓ أَنفُسِكُمۖ مَّتَٰعَ ٱلۡحَيَوٰةِ
ٱلدُّنۡيَاۖ ثُمَّ إِلَيۡنَا مَرۡجِعُكُمۡ فَنُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمۡ تَعۡمَلُونَ ٢٣
إِنَّمَا مَثَلُ ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَا كَمَآءٍ أَنزَلۡنَٰهُ مِنَ ٱلسَّمَآءِ فَٱخۡتَلَطَ
بِهِۦ نَبَاتُ ٱلۡأَرۡضِ مِمَّا يَأۡكُلُ ٱلنَّاسُ وَٱلۡأَنۡعَٰمُ حَتَّىٰٓ إِذَآ
أَخَذَتِ ٱلۡأَرۡضُ زُخۡرُفَهَا وَٱزَّيَّنَتۡ وَظَنَّ أَهۡلُهَآ أَنَّهُمۡ قَٰدِرُونَ
عَلَيۡهَآ أَتَىٰهَآ أَمۡرُنَا لَيۡلًا أَوۡ نَهَارٗا فَجَعَلۡنَٰهَا حَصِيدٗا كَأَن لَّمۡ تَغۡنَ
بِٱلۡأَمۡسِۚ كَذَٰلِكَ نُفَصِّلُ ٱلۡأٓيَٰتِ لِقَوۡمٖ يَتَفَكَّرُونَ ٢٤ وَٱللَّهُ يَدۡعُوٓاْ
إِلَىٰ دَارِ ٱلسَّلَٰمِ وَيَهۡدِي مَن يَشَآءُ إِلَىٰ صِرَٰطٖ مُّسۡتَقِيمٖ ٢٥

﴿۲۱﴾ و چون پس از مصیبت و سختی که به مردم رسیده است رحمتی به آنان بچشانیم، ناگهان در آیات ما مکر و حیله می‌کنند، بگو: الله در مکر (مجازات) سریعتر است. بی‌گمان فرستادگان ما مکر و حیله‌های شما را می‌نویسند. ﴿۲۲﴾ او (الله) آن ذاتیست که شما را در خشکی و دریا می گرداند تا آنکه در کشتی‌ها نشینید، و باد خوش آنان را پیش بَرَد و سواران با آن باد موافق شاد شوند، و ناگهان بادی سخت به آنان رسد و از هر سو موج به سویشان آید، و آنان یقین کنند که گرفتار شده‌اند (آن وقت) الله را درحالیکه دین و عبادت را برایش پاک و خالص کرده اند، به فریاد می‌خوانند و (می گویند:) اگر ما را از این حال نجات دهی البته از شکرکنندگان خواهیم بود. ﴿۲۳﴾ پس هرگاه آن‌ها را نجات دهد، ناگهانی آن‌ها در زمین به ناحق سرکشی می‌کنند (و به بیراهه می روند) ای مردم! غیر از این نیست که سرکشی شما تنها بر ضرر خودتان است، (تا چند روز) بهرۀ زندگانی دنیاست (که از آن استفاده می‌کنید)، باز بازگشت تان به نزد ما است، پس شما را به آنچه می‌کردید آگاه خواهیم کرد. ﴿۲٤﴾ جز این نیست که مَثَل زندگانی دنیا مانند آبی است که از آسمان فرود آوردیم و با آن گیاهان زمین که انسانها و چهارپایان از آن می‌خورند درهم آمیخت و زمین درخشانی خود را به دست می‌آورد، و دارای زیب و زینت گردید و ساکنان آن گمان کردند که بر (استفاده از) آن توان دارند. ناگهان فرمان ما در شب یا روز آمد و آن را چون کشت درو شده گردانیدیم، گویی دیروز وجود نداشته است. این چنین آیات را برای مردمی که می‌اندیشند به تفصیل بیان می‌کنیم. ﴿۲۵﴾ و الله (شما را به وسیلۀ این آیات) به سوی سرای سلامتی (جنت) دعوت می‌دهد. و هر کسی را بخواهد به راه راست هدایت می‌کند.

۞ لِّلَّذِينَ أَحۡسَنُواْ ٱلۡحُسۡنَىٰ وَزِيَادَةٞۖ وَلَا يَرۡهَقُ وُجُوهَهُمۡ قَتَرٞ
وَلَا ذِلَّةٌۚ أُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ ٱلۡجَنَّةِۖ هُمۡ فِيهَا خَٰلِدُونَ ٢٦ وَٱلَّذِينَ
كَسَبُواْ ٱلسَّيِّـَٔاتِ جَزَآءُ سَيِّئَةِۭ بِمِثۡلِهَا وَتَرۡهَقُهُمۡ ذِلَّةٞۖ مَّا لَهُم
مِّنَ ٱللَّهِ مِنۡ عَاصِمٖۖ كَأَنَّمَآ أُغۡشِيَتۡ وُجُوهُهُمۡ قِطَعٗا مِّنَ ٱلَّيۡلِ
مُظۡلِمًاۚ أُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ ٱلنَّارِۖ هُمۡ فِيهَا خَٰلِدُونَ ٢٧ وَيَوۡمَ نَحۡشُرُهُمۡ
جَمِيعٗا ثُمَّ نَقُولُ لِلَّذِينَ أَشۡرَكُواْ مَكَانَكُمۡ أَنتُمۡ وَشُرَكَآؤُكُمۡۚ فَزَيَّلۡنَا
بَيۡنَهُمۡۖ وَقَالَ شُرَكَآؤُهُم مَّا كُنتُمۡ إِيَّانَا تَعۡبُدُونَ ٢٨ فَكَفَىٰ بِٱللَّهِ
شَهِيدَۢا بَيۡنَنَا وَبَيۡنَكُمۡ إِن كُنَّا عَنۡ عِبَادَتِكُمۡ لَغَٰفِلِينَ ٢٩
هُنَالِكَ تَبۡلُواْ كُلُّ نَفۡسٖ مَّآ أَسۡلَفَتۡۚ وَرُدُّوٓاْ إِلَى ٱللَّهِ مَوۡلَىٰهُمُ
ٱلۡحَقِّۖ وَضَلَّ عَنۡهُم مَّا كَانُواْ يَفۡتَرُونَ ٣٠ قُلۡ مَن يَرۡزُقُكُم مِّنَ
ٱلسَّمَآءِ وَٱلۡأَرۡضِ أَمَّن يَمۡلِكُ ٱلسَّمۡعَ وَٱلۡأَبۡصَٰرَ وَمَن يُخۡرِجُ
ٱلۡحَيَّ مِنَ ٱلۡمَيِّتِ وَيُخۡرِجُ ٱلۡمَيِّتَ مِنَ ٱلۡحَيِّ وَمَن يُدَبِّرُ ٱلۡأَمۡرَۚ
فَسَيَقُولُونَ ٱللَّهُۚ فَقُلۡ أَفَلَا تَتَّقُونَ ٣١ فَذَٰلِكُمُ ٱللَّهُ رَبُّكُمُ
ٱلۡحَقُّۖ فَمَاذَا بَعۡدَ ٱلۡحَقِّ إِلَّا ٱلضَّلَٰلُۖ فَأَنَّىٰ تُصۡرَفُونَ ٣٢ كَذَٰلِكَ
حَقَّتۡ كَلِمَتُ رَبِّكَ عَلَى ٱلَّذِينَ فَسَقُوٓاْ أَنَّهُمۡ لَا يُؤۡمِنُونَ ٣٣

﴿۲٦﴾ (نعمت‌های سرای سلامتی) برای آنانی که کارهای نیک کرده‌اند، نیکویی (جنت) است و افزوده بر آن (دیدار الله) است. و چهره‌های شان را سیاهی و ذلتی (گناه) نمی پوشاند، اینها اهل جنت اند که در آن همیشه خواهند بود. ﴿۲۷﴾ و آنانی که مرتکب بدی ها شده اند (بدانند) که سزای بدی مانند آن است، و بر آن‌ها غبار ذلت و رسوائی نشیند، در برابر الله هیچ پناه دهنده ای ندارند، (طوری معلوم می شوند که) گویی چهره‌های شان به قطعه‌های از شب تاریک پوشانیده شده است، اینها دوزخیان‌اند که در آن همیشه می باشند. ﴿۲۸﴾ و یادآور شوید روزی را که همه مردم را جمع کنیم، باز به مشرکان می‌گوییم: شما و معبودانی که با الله شریک می‌ساختید در جای خود بایستید. باز در میانشان جدایی می‌آوریم و شرکایشان می‌گویند: شما ما را نمی‌پرستیدید (بلکه شیاطین را پرستش می‌کردید). ﴿۲۹﴾ پس الله به عنوان گواه در بین ما و شما کافی است، البته ما از عبادت شما بی‌خبر بودیم. ﴿۳۰﴾ در آنجا هر کس آنچه را که قبلاً فرستاده بود می آزماید (که آیا به نفع خود فرستاده یا به ضرر خود) و به دربار الله که کارساز و معبود حقیقی آن‌ها است بازگردانیده شوند و آنچه به الله افترا می‌کردند، از آنها گم خواهد شد. ﴿۳۱﴾ بگو: (به مشرکان) کیست که از آسمان و زمین به شما روزی می‌دهد؟ یا کیست که مالک گوش و چشمها است؟ و کیست که زنده را از مرده بیرون می‌آورد، و کیست که مرده را از زنده بیرون می‌آورد؟ و کیست که امور (عالم) را تدبیر (و حکم خود را در آن تنفیذ) می‌کند؟ (در جواب) خواهند گفت: «الله»، پس بگو: آیا (از الله) نمی‌ترسید؟!. ﴿۳۲﴾ پس این است الله، پروردگار حقیقی شما، پس بعد از حق جز گمراهی نیست، پس چگونه بازگردانیده می‌شوید؟ ﴿۳۳﴾ این گونه سخن پروردگارت بر فاسقان ثابت شده است (و به حقیقت پیوست) که آن‌ها ایمان نمی‌آرند (و اهلیت هدایت را ندارند).

قُلْ هَلْ مِن شُرَكَآئِكُم مَّن يَبْدَؤُا۟ ٱلْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُۥ ۚ قُلِ ٱللَّهُ يَبْدَؤُا۟ ٱلْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُۥ ۖ فَأَنَّىٰ تُؤْفَكُونَ ﴿٣٤﴾ قُلْ هَلْ مِن شُرَكَآئِكُم مَّن يَهْدِىٓ إِلَى ٱلْحَقِّ ۚ قُلِ ٱللَّهُ يَهْدِى لِلْحَقِّ ۗ أَفَمَن يَهْدِىٓ إِلَى ٱلْحَقِّ أَحَقُّ أَن يُتَّبَعَ أَمَّن لَّا يَهِدِّىٓ إِلَّآ أَن يُهْدَىٰ ۖ فَمَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُونَ ﴿٣٥﴾ وَمَا يَتَّبِعُ أَكْثَرُهُمْ إِلَّا ظَنًّا ۚ إِنَّ ٱلظَّنَّ لَا يُغْنِى مِنَ ٱلْحَقِّ شَيْـًٔا ۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَلِيمٌۢ بِمَا يَفْعَلُونَ ﴿٣٦﴾ وَمَا كَانَ هَٰذَا ٱلْقُرْءَانُ أَن يُفْتَرَىٰ مِن دُونِ ٱللَّهِ وَلَٰكِن تَصْدِيقَ ٱلَّذِى بَيْنَ يَدَيْهِ وَتَفْصِيلَ ٱلْكِتَٰبِ لَا رَيْبَ فِيهِ مِن رَّبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٣٧﴾ أَمْ يَقُولُونَ ٱفْتَرَىٰهُ ۖ قُلْ فَأْتُوا۟ بِسُورَةٍ مِّثْلِهِۦ وَٱدْعُوا۟ مَنِ ٱسْتَطَعْتُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ﴿٣٨﴾ بَلْ كَذَّبُوا۟ بِمَا لَمْ يُحِيطُوا۟ بِعِلْمِهِۦ وَلَمَّا يَأْتِهِمْ تَأْوِيلُهُۥ ۚ كَذَٰلِكَ كَذَّبَ ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ ۖ فَٱنظُرْ كَيْفَ كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٣٩﴾ وَمِنْهُم مَّن يُؤْمِنُ بِهِۦ وَمِنْهُم مَّن لَّا يُؤْمِنُ بِهِۦ ۚ وَرَبُّكَ أَعْلَمُ بِٱلْمُفْسِدِينَ ﴿٤٠﴾ وَإِن كَذَّبُوكَ فَقُل لِّى عَمَلِى وَلَكُمْ عَمَلُكُمْ ۖ أَنتُم بَرِيٓـُٔونَ مِمَّآ أَعْمَلُ وَأَنَا۠ بَرِىٓءٌ مِّمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٤١﴾ وَمِنْهُم مَّن يَسْتَمِعُونَ إِلَيْكَ ۚ أَفَأَنتَ تُسْمِعُ ٱلصُّمَّ وَلَوْ كَانُوا۟ لَا يَعْقِلُونَ ﴿٤٢﴾

﴿۳٤﴾ بگو: آیا از شریکان شما کسی هست که آفرینش را آغاز کند باز آن را برگرداند؟ بگو: تنها الله آفرینش را آغاز می‌کند باز آن را برمی‌گرداند. پس چگونه بازگردانیده می شوید؟! ﴿۳۵﴾ بگو: آیا از شریک های شما کسی هست که (مردم را) به‌سوی دین حق راهنمایی کند؟ بگو: الله (مردم را) به‌سوی دین حق راهنمایی می‌کند. آیا آن کس که به‌سوی حق هدایت می‌کند سزاوارتر است که پیروی شود یا کسی که خودش راه نمی‌یابد مگر اینکه راهنمایی گردد؟ پس شما را چه شده است؟ چگونه حکم (نادرست) می‌کنید؟ ﴿۳٦﴾ و بیشتر شان (مشرکان) جز از گمان پیروی نمی‌کنند، حال آنکه گمان، انسان را از حق بی‌نیاز نمی‌کند. البته الله به آنچه می‌کنند آگاه است. ﴿۳۷﴾ و چنان نیست که این قرآن از سوی غیر الله ساخته شود، لیکن تصدیق کنندهٔ آن کتاب‌های آسمانی است که پیش از آن نازل شده‌اند، و تفصیل دهندهٔ کتاب است که در آن هیچ شکی نیست و از سوی پروردگار جهانیان است. ﴿۳۸﴾ آیا (کفار مکه) می‌گویند: آن (قرآن) را به دروغ ساخته است؟ بگو: پس سوره ای مانند آن بیاورید و (برای کمک خود) هرکسی را که می‌توانید، غیر از الله، طلب کنید، اگر(در دعوای تان) راستگو هستید. ﴿۳۹﴾ (قرآن ساختهٔ بشر نیست) بلکه چیزی را تکذیب کردند که به علم آن آگاهی نداشتند و هنوز تأویلش به آنان نیامده است، این گونه کسانی که پیش از آنان بودند، تکذیب کردند، پس بنگر که سرانجام ظالمان چگونه شد؟!. ﴿٤۰﴾ و (مردم در مورد قرآن دو گروه‌اند) از ایشان بعضی است که به آن ایمان می‌آورند، و بعضی از آن‌ها به آن ایمان نمی‌آورند، و پروردگار تو به حال مفسدان داناتر است. ﴿٤۱﴾ و اگر تو را تکذیب کردند پس بگو: عمل من به خودم است، و عمل شما به خود شما است، (من جوابگوی عمل خود و شما جوابگوی عمل خودتان هستید) شما از آنچه من می‌کنم بیزارید و من هم از آنچه شما می‌کنید بیزارم. ﴿٤۲﴾ و از آنان (تکذیب‌کنندگان) کسانی هستند که (به ظاهر) به تو گوش می دهند، آیا تو می‌توانی کران را بشنوانی؟ اگرچه عقل و خرد نیز نداشته باشند.

وَمِنْهُم مَّن يَنظُرُ إِلَيْكَ ۚ أَفَأَنتَ تَهْدِي ٱلْعُمْيَ وَلَوْ كَانُوا۟ لَا يُبْصِرُونَ ﴿٤٣﴾ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَظْلِمُ ٱلنَّاسَ شَيْـًٔا وَلَـٰكِنَّ ٱلنَّاسَ أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٤٤﴾ وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ كَأَن لَّمْ يَلْبَثُوٓا۟ إِلَّا سَاعَةً مِّنَ ٱلنَّهَارِ يَتَعَارَفُونَ بَيْنَهُمْ ۚ قَدْ خَسِرَ ٱلَّذِينَ كَذَّبُوا۟ بِلِقَآءِ ٱللَّهِ وَمَا كَانُوا۟ مُهْتَدِينَ ﴿٤٥﴾ وَإِمَّا نُرِيَنَّكَ بَعْضَ ٱلَّذِي نَعِدُهُمْ أَوْ نَتَوَفَّيَنَّكَ فَإِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ ثُمَّ ٱللَّهُ شَهِيدٌ عَلَىٰ مَا يَفْعَلُونَ ﴿٤٦﴾ وَلِكُلِّ أُمَّةٍ رَّسُولٌ ۖ فَإِذَا جَآءَ رَسُولُهُمْ قُضِيَ بَيْنَهُم بِٱلْقِسْطِ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٤٧﴾ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَـٰذَا ٱلْوَعْدُ إِن كُنتُمْ صَـٰدِقِينَ ﴿٤٨﴾ قُل لَّآ أَمْلِكُ لِنَفْسِي ضَرًّا وَلَا نَفْعًا إِلَّا مَا شَآءَ ٱللَّهُ ۗ لِكُلِّ أُمَّةٍ أَجَلٌ ۚ إِذَا جَآءَ أَجَلُهُمْ فَلَا يَسْتَـْٔخِرُونَ سَاعَةً ۖ وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ ﴿٤٩﴾ قُلْ أَرَءَيْتُمْ إِنْ أَتَىٰكُمْ عَذَابُهُۥ بَيَـٰتًا أَوْ نَهَارًا مَّاذَا يَسْتَعْجِلُ مِنْهُ ٱلْمُجْرِمُونَ ﴿٥٠﴾ أَثُمَّ إِذَا مَا وَقَعَ ءَامَنتُم بِهِۦٓ ۚ ءَآلْـَٔـٰنَ وَقَدْ كُنتُم بِهِۦ تَسْتَعْجِلُونَ ﴿٥١﴾ ثُمَّ قِيلَ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا۟ ذُوقُوا۟ عَذَابَ ٱلْخُلْدِ هَلْ تُجْزَوْنَ إِلَّا بِمَا كُنتُمْ تَكْسِبُونَ ﴿٥٢﴾ ۞ وَيَسْتَنۢبِـُٔونَكَ أَحَقٌّ هُوَ ۖ قُلْ إِي وَرَبِّيٓ إِنَّهُۥ لَحَقٌّ ۖ وَمَآ أَنتُم بِمُعْجِزِينَ ﴿٥٣﴾

﴿۴۳﴾ و از آن‌ها کسی هست که به تو می نگرد، آیا تو کوران را اگر چه نبینند راهنمایی‌کرده می‌توانی؟ ﴿٤٤﴾ یقینا الله به هیچ وجه به مردم ظلم نمی‌کند، بلکه مردم به خویشتن ظلم می‌کنند. ﴿٤٥﴾ و در روزی که (در میدان محشر) مردم را جمع می کند (چنان معلوم خواهد شد که) گویا به قدر ساعتی از روز نمانده اند، (در آن وقت) باهم آشنا می شوند، (و لیکن به یکدیگر نفعی رسانده نتوانند). البته آنانی که دیدار الله را (در روز محشر) تکذیب کردند، زیانکار شدند و راه‌یافته نبودند. ﴿٤٦﴾ و اگر بعضی از آنچه را که به آنها وعده داده‌ایم به تو نشان دهیم، یا تو را بمیرانیم (در هر دو صورت) بازگشت‌شان به‌سوی ماست، باز الله بر آنچه می‌کنند گواه است. ﴿٤٧﴾ و برای هر امّتی پیغمبری می‌باشد، پس وقتی پیامبرشان بیاید، به عدل و انصاف در میانشان فیصله می‌شود، و هیچ ظلمی به آنها نمی‌شود. ﴿٤٨﴾ و (مشرکان) می‌گویند: این وعده چه وقت است؟ اگر راست می گویید. ﴿٤٩﴾ بگو: (من چه می دانم؟ زیرا) من برای خود زیان و نفعی در اختیار ندارم، مگر چیزی را که الله بخواهد، برای هر امتی اجلی است، پس چون اجلشان برسد، نه ساعتی تأخیر شود و نه (ساعتی) پیش افتد. ﴿٥٠﴾ بگو: (ای پیغمبر) مرا خبر دهید؛ اگر عذاب او شب یا روز به شما بیاید، پس مجرمان (کافران) بخاطر چه چیز عذاب را به زودی می‌خواهند؟ ﴿٥١﴾ (لذا گفته شود) باز آیا وقتی که (آن عذاب) تحقق یابد به آن ایمان می‌آورید؟ آیا اکنون (ایمان می‌آورید) درحالیکه رسیدن آن را به زودی می‌طلبیدید؟! ﴿٥٢﴾ باز (در روز قیامت) به ظالمان گفته شود عذاب ابدی را بچشید، آیا جز به آنچه کسب می‌کردید (در دنیا) سزا داده می‌شوید. ﴿٥٣﴾ و از تو می‌پرسند که آن (وعدۀ عذاب ابدی) راست است؟ بگو: آری، و قسم به پروردگارم که آن البته حق است، و شما (الله را از فرستادن آن عذاب) عاجزکننده نیستید.

وَلَوْ أَنَّ لِكُلِّ نَفْسٍ ظَلَمَتْ مَا فِي ٱلْأَرْضِ لَٱفْتَدَتْ بِهِۦۗ وَأَسَرُّواْ ٱلنَّدَامَةَ لَمَّا رَأَوُاْ ٱلْعَذَابَۖ وَقُضِيَ بَيْنَهُم بِٱلْقِسْطِ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٥٤﴾ أَلَآ إِنَّ لِلَّهِ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِۗ أَلَآ إِنَّ وَعْدَ ٱللَّهِ حَقّٞ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٥﴾ هُوَ يُحْيِۦ وَيُمِيتُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٥٦﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ قَدْ جَآءَتْكُم مَّوْعِظَةٞ مِّن رَّبِّكُمْ وَشِفَآءٞ لِّمَا فِي ٱلصُّدُورِ وَهُدٗى وَرَحْمَةٞ لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿٥٧﴾ قُلْ بِفَضْلِ ٱللَّهِ وَبِرَحْمَتِهِۦ فَبِذَٰلِكَ فَلْيَفْرَحُواْ هُوَ خَيْرٞ مِّمَّا يَجْمَعُونَ ﴿٥٨﴾ قُلْ أَرَءَيْتُم مَّآ أَنزَلَ ٱللَّهُ لَكُم مِّن رِّزْقٖ فَجَعَلْتُم مِّنْهُ حَرَامٗا وَحَلَٰلٗا قُلْ ءَآللَّهُ أَذِنَ لَكُمْۖ أَمْ عَلَى ٱللَّهِ تَفْتَرُونَ ﴿٥٩﴾ وَمَا ظَنُّ ٱلَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى ٱللَّهِ ٱلْكَذِبَ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِۗ إِنَّ ٱللَّهَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى ٱلنَّاسِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَشْكُرُونَ ﴿٦٠﴾ وَمَا تَكُونُ فِي شَأْنٖ وَمَا تَتْلُواْ مِنْهُ مِن قُرْءَانٖ وَلَا تَعْمَلُونَ مِنْ عَمَلٍ إِلَّا كُنَّا عَلَيْكُمْ شُهُودًا إِذْ تُفِيضُونَ فِيهِۚ وَمَا يَعْزُبُ عَن رَّبِّكَ مِن مِّثْقَالِ ذَرَّةٖ فِي ٱلْأَرْضِ وَلَا فِي ٱلسَّمَآءِ وَلَآ أَصْغَرَ مِن ذَٰلِكَ وَلَآ أَكْبَرَ إِلَّا فِي كِتَٰبٖ مُّبِينٍ ﴿٦١﴾

﴿٥٤﴾ و اگر (بالفرض) برای هر کسی که ظالم کرده است، تمام آنچه در زمین است می بود، حتماآن را برای نجات خود می‌پرداخت. و چون عذاب الله را ببینند پنهانی اظهار ندامت می‌کنند و در میان آنان به عدل و انصاف فیصله می‌گردد، و بر آن‌ها ظلم نمی‌شود. ﴿٥٥﴾ آگاه باشید آنچه که در آسمانها و زمین است از الله است. آگاه باشید که وعدۀ الله حق است ولی اکثر آنها نمی‌دانند. ﴿٥٦﴾ او (الله) زندگی می‌بخشد و می‌میراند و به سوی او بازگردانیده می‌شوید. ﴿٥٧﴾ ای مردم (جهان)! یقینا برای شما از طرف پروردگارتان پندی آمده است و شفایی برای آنچه در سینه هاست و هدایت و رحمتی است برای کسانی که ایمان آورده اند. ﴿٥٨﴾ بگو: به فضل و رحمت الله است که (مسلمانان) باید به آن شادمان شوند. و این از هرچه (از مال و متاع دنیا) جمع می کنند بهتر است. ﴿٥٩﴾ بگو: به من خبر دهید آنچه از روزیی که الله برایتان نازل کرده است، پس (چرا) بعضی آن را حرام و بعضی آن را حلال قرار داده اید؟ آیا الله به شما اجازه داده است؟ یا بر الله دروغ می‌بندید؟!. ﴿٦٠﴾ و آنانی که بر الله دروغ می بندند (در بارۀ) روز قیامت چه گمان دارند؟ یقینا الله نسبت به مردم دارای فضل و مهربانی است، لیکن بیشترشان شکرگزار نیستند. ﴿٦١﴾ و نمی‌باشی (تو ای انسان) در هیچ حالتی و تلاوت نمی‌کنی هیچ آیه ای از قرآن را و هیچ کاری نمی‌کنید مگر اینکه ما بر شما گواهیم وقتی به آن کار شروع می‌کنید. و به اندازۀ ذره‌ای در زمین و آسمان از پروردگارت پنهان نمی‌ماند، و نه کوچکتر از آن و نه بزرگتر از آن مگر اینکه در کتابی روشن نوشته شده است.

أَلَآ إِنَّ أَوۡلِيَآءَ ٱللَّهِ لَا خَوۡفٌ عَلَيۡهِمۡ وَلَا هُمۡ يَحۡزَنُونَ ﴿٦٢﴾
ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَكَانُواْ يَتَّقُونَ ﴿٦٣﴾ لَهُمُ ٱلۡبُشۡرَىٰ
فِي ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَا وَفِي ٱلۡأٓخِرَةِۚ لَا تَبۡدِيلَ لِكَلِمَٰتِ
ٱللَّهِۚ ذَٰلِكَ هُوَ ٱلۡفَوۡزُ ٱلۡعَظِيمُ ﴿٦٤﴾ وَلَا يَحۡزُنكَ قَوۡلُهُمۡۘ إِنَّ
ٱلۡعِزَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًاۚ هُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلۡعَلِيمُ ﴿٦٥﴾ أَلَآ إِنَّ لِلَّهِ
مَن فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَن فِي ٱلۡأَرۡضِۗ وَمَا يَتَّبِعُ ٱلَّذِينَ
يَدۡعُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ شُرَكَآءَۚ إِن يَتَّبِعُونَ إِلَّا ٱلظَّنَّ
وَإِنۡ هُمۡ إِلَّا يَخۡرُصُونَ ﴿٦٦﴾ هُوَ ٱلَّذِي جَعَلَ لَكُمُ
ٱلَّيۡلَ لِتَسۡكُنُواْ فِيهِ وَٱلنَّهَارَ مُبۡصِرًاۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ
لَأٓيَٰتٖ لِّقَوۡمٖ يَسۡمَعُونَ ﴿٦٧﴾ قَالُواْ ٱتَّخَذَ ٱللَّهُ وَلَدٗاۗ
سُبۡحَٰنَهُۥۖ هُوَ ٱلۡغَنِيُّۖ لَهُۥ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِۚ
إِنۡ عِندَكُم مِّن سُلۡطَٰنِۭ بِهَٰذَآۚ أَتَقُولُونَ عَلَى ٱللَّهِ
مَا لَا تَعۡلَمُونَ ﴿٦٨﴾ قُلۡ إِنَّ ٱلَّذِينَ يَفۡتَرُونَ عَلَى ٱللَّهِ ٱلۡكَذِبَ
لَا يُفۡلِحُونَ ﴿٦٩﴾ مَتَٰعٞ فِي ٱلدُّنۡيَا ثُمَّ إِلَيۡنَا مَرۡجِعُهُمۡ ثُمَّ
نُذِيقُهُمُ ٱلۡعَذَابَ ٱلشَّدِيدَ بِمَا كَانُواْ يَكۡفُرُونَ ﴿٧٠﴾

﴿٦٢﴾ آگاه باشید که البته بر دوستان الله (مردمانی که اعمال نیک انجام می دهند) هیچ ترسی نیست و (در روز قیامت) آن‌ها غمگین نمی شوند. ﴿٦٣﴾ (این دوستان الله) کسانی‌اند که ایمان آورده‌اند و از الله می‌ترسند و تقوی پیشه کرده اند. ﴿٦٤﴾ برای آنها در زندگانی دنیا و آخرت بشارت است، سخنان الله هیچ دگرگونی نمی‌یابد، این همان پیروزی بزرگ است. ﴿٦٥﴾ و سخن آنها ترا غمگین نکند، زیرا عزت کاملا از الله است و او شنوای داناست. ﴿٦٦﴾ آگاه باشید که هر که در آسمان‌ها و هر که در زمین‌است، از الله است. و کسانی که غیر از الله شریکانی را به کمک (خویش) می‌خوانند جز از گمان پیروی نمی‌کنند، و کارشان جز تخمین و دروغ نیست. ﴿٦٧﴾ اوست آن ذاتی که شب را برای شما آفریده است تا در آن آرام گیرید و روز را (برای دیدن شما) روشن گردانید، یقیناً در این امر برای مردمانی که می‌شنوند (کلام الله را) دلائل واضح است. ﴿٦٨﴾ (مشرکان) گفتند: الله برای خود فرزند گرفته است (پس فرزند الله را عبادت باید کرد) او پاک و منزه است و او (از هر مخلوقی) بی نیاز است. هرچه در آسمانها و زمین است از الله است، هیچ دلیلی بر این (ادعا) ندارید، آیا به الله چیزی را نسبت می‌دهید که نمی‌دانید؟!. ﴿٦٩﴾ بگو: یقیناً آنانی که بر الله دروغ می بندند کامیاب نخواهند شد. ﴿٧٠﴾ (بلکه چند روز) متاعی است در دنیا، باز بازگشت آن‌ها به سوی ماست. باز عذاب سخت را به سبب کفری که می‌ورزیدند به آنها می‌چشانیم.

۞ وَٱتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ نُوحٍ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِۦ يَٰقَوْمِ إِن كَانَ كَبُرَ
عَلَيْكُم مَّقَامِى وَتَذْكِيرِى بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ فَعَلَى ٱللَّهِ تَوَكَّلْتُ
فَأَجْمِعُوٓاْ أَمْرَكُمْ وَشُرَكَآءَكُمْ ثُمَّ لَا يَكُنْ أَمْرُكُمْ عَلَيْكُمْ غُمَّةً ثُمَّ
ٱقْضُوٓاْ إِلَىَّ وَلَا تُنظِرُونِ ﴿٧١﴾ فَإِن تَوَلَّيْتُمْ فَمَا سَأَلْتُكُم مِّنْ أَجْرٍ
إِنْ أَجْرِىَ إِلَّا عَلَى ٱللَّهِ وَأُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ مِنَ ٱلْمُسْلِمِينَ ﴿٧٢﴾
فَكَذَّبُوهُ فَنَجَّيْنَٰهُ وَمَن مَّعَهُۥ فِى ٱلْفُلْكِ وَجَعَلْنَٰهُمْ خَلَٰٓئِفَ
وَأَغْرَقْنَا ٱلَّذِينَ كَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَا فَٱنظُرْ كَيْفَ كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلْمُنذَرِينَ
﴿٧٣﴾ ثُمَّ بَعَثْنَا مِنۢ بَعْدِهِۦ رُسُلًا إِلَىٰ قَوْمِهِمْ فَجَآءُوهُم بِٱلْبَيِّنَٰتِ
فَمَا كَانُواْ لِيُؤْمِنُواْ بِمَا كَذَّبُواْ بِهِۦ مِن قَبْلُ كَذَٰلِكَ نَطْبَعُ عَلَىٰ قُلُوبِ
ٱلْمُعْتَدِينَ ﴿٧٤﴾ ثُمَّ بَعَثْنَا مِنۢ بَعْدِهِم مُّوسَىٰ وَهَٰرُونَ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ
وَمَلَإِيْهِۦ بِـَٔايَٰتِنَا فَٱسْتَكْبَرُواْ وَكَانُواْ قَوْمًا مُّجْرِمِينَ ﴿٧٥﴾
فَلَمَّا جَآءَهُمُ ٱلْحَقُّ مِنْ عِندِنَا قَالُوٓاْ إِنَّ هَٰذَا لَسِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿٧٦﴾
قَالَ مُوسَىٰٓ أَتَقُولُونَ لِلْحَقِّ لَمَّا جَآءَكُمْ أَسِحْرٌ هَٰذَا وَلَا يُفْلِحُ
ٱلسَّٰحِرُونَ ﴿٧٧﴾ قَالُوٓاْ أَجِئْتَنَا لِتَلْفِتَنَا عَمَّا وَجَدْنَا عَلَيْهِ ءَابَآءَنَا
وَتَكُونَ لَكُمَا ٱلْكِبْرِيَآءُ فِى ٱلْأَرْضِ وَمَا نَحْنُ لَكُمَا بِمُؤْمِنِينَ ﴿٧٨﴾

﴿۷۱﴾ و قصهٔ نوح را برای آنان بخوان، وقتی که به قوم خود گفت: «ای قوم من! اگر ماندنِ من (در بین شما) و پند دادنم به آیات الله بر شما سخت می گذرد، پس بر الله توکل کرده‌ام. لذا شما تصمیم قاطع بگیرید همرای شریکان خویش، باز کارتان بر شما پوشیده نباشد. باز آنچه را که می‌خواهید در حق من انجام دهید، دریغ نکنید و مرا مهلت ندهید. ﴿۷۲﴾ پس اگر (از قبول دعوت من) روی گردانید (به من زیانی نیست و بدانید) که من از شما هیچ مزدی نخواسته‌ام. مزد من نیست مگر بر الله، و فرمان داده شده ام که از مسلمانان (فرمانبرداران) باشم. ﴿۷۳﴾ پس او را تکذیب کردند، باز او و آنانی را که با او در کشتی بودند نجات دادیم و آنها (نجات‌یافته‌گان) را جانشینان گردانیدیم، و آنانی را که آیات ما را تکذیب کردند غرق کردیم، پس ببین که سرانجام بیم داده شدگان چه شد؟ ﴿٧٤﴾ باز پس از نوح پیغمبرانی را به سوی اقوام‌شان فرستادیم، پس به آن‌ها دلائل واضح آوردند، اما ایشان هرگز آمادهٔ آن نبودند که به آنچه که قبلا تکذیب نموده بودند، ایمان بیاورند. این طور ما بر دلهای تجاوزکاران مهر می نهیم. ﴿۷۵﴾ باز پس از آنها موسی و هارون را با آیات خود به سوی فرعون و سران قوم او فرستادیم، ولی آنها تکبر نمودند و قوم مجرم بودند. ﴿٧٦﴾ پس چون حق از جانب ما بسویشان آمد، گفتند: یقیناً این جادوی آشکار است. ﴿۷۷﴾ موسی (درجواب) گفت: آیا وقتی حق به شما آمد، می‌گویید: (این جادو است؟) آیا این جادو است؟ حال آنکه جادوگران (در مقابل دین حق) کامیاب نمی‌شوند. ﴿۷۸﴾ گفتند: آیا پیش ما آمده‌ای تا ما را از چیزهایی که پدران و نیاکان خود را بر آن یافته‌ایم بازداری؟ و می‌خواهید در این سرزمین بزرگی و ریاست برای شما دو نفر باشد؟ و ما به شما دو تن ایمان نمی‌آوریم.

وَقَالَ فِرْعَوْنُ ٱئْتُونِي بِكُلِّ سَٰحِرٍ عَلِيمٍ ﴿٧٩﴾ فَلَمَّا جَآءَ ٱلسَّحَرَةُ
قَالَ لَهُم مُّوسَىٰٓ أَلْقُوا۟ مَآ أَنتُم مُّلْقُونَ ﴿٨٠﴾ فَلَمَّآ أَلْقَوْا۟ قَالَ
مُوسَىٰ مَا جِئْتُم بِهِ ٱلسِّحْرُ ۖ إِنَّ ٱللَّهَ سَيُبْطِلُهُۥٓ ۖ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُصْلِحُ
عَمَلَ ٱلْمُفْسِدِينَ ﴿٨١﴾ وَيُحِقُّ ٱللَّهُ ٱلْحَقَّ بِكَلِمَٰتِهِۦ وَلَوْ كَرِهَ
ٱلْمُجْرِمُونَ ﴿٨٢﴾ فَمَآ ءَامَنَ لِمُوسَىٰٓ إِلَّا ذُرِّيَّةٌ مِّن قَوْمِهِۦ عَلَىٰ
خَوْفٍ مِّن فِرْعَوْنَ وَمَلَإِي۟هِمْ أَن يَفْتِنَهُمْ ۚ وَإِنَّ فِرْعَوْنَ لَعَالٍ
فِى ٱلْأَرْضِ وَإِنَّهُۥ لَمِنَ ٱلْمُسْرِفِينَ ﴿٨٣﴾ وَقَالَ مُوسَىٰ يَٰقَوْمِ إِن
كُنتُمْ ءَامَنتُم بِٱللَّهِ فَعَلَيْهِ تَوَكَّلُوٓا۟ إِن كُنتُم مُّسْلِمِينَ ﴿٨٤﴾
فَقَالُوا۟ عَلَى ٱللَّهِ تَوَكَّلْنَا رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا فِتْنَةً لِّلْقَوْمِ ٱلظَّٰلِمِينَ
﴿٨٥﴾ وَنَجِّنَا بِرَحْمَتِكَ مِنَ ٱلْقَوْمِ ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿٨٦﴾ وَأَوْحَيْنَآ إِلَىٰ مُوسَىٰ
وَأَخِيهِ أَن تَبَوَّءَا لِقَوْمِكُمَا بِمِصْرَ بُيُوتًا وَٱجْعَلُوا۟ بُيُوتَكُمْ
قِبْلَةً وَأَقِيمُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ ۗ وَبَشِّرِ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿٨٧﴾ وَقَالَ مُوسَىٰ
رَبَّنَآ إِنَّكَ ءَاتَيْتَ فِرْعَوْنَ وَمَلَأَهُۥ زِينَةً وَأَمْوَٰلًا فِى ٱلْحَيَوٰةِ
ٱلدُّنْيَا رَبَّنَا لِيُضِلُّوا۟ عَن سَبِيلِكَ ۖ رَبَّنَا ٱطْمِسْ عَلَىٰٓ أَمْوَٰلِهِمْ
وَٱشْدُدْ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُوا۟ حَتَّىٰ يَرَوُا۟ ٱلْعَذَابَ ٱلْأَلِيمَ ﴿٨٨﴾

﴿۷۹﴾ و فرعون گفت: هرجادوگر دانا (و ماهر) را نزد من بیاورید. ﴿۸۰﴾ و چون جادوگران (برای مقابله) آمدند، موسی به آنها گفت: آنچه را می خواهید بافگنید، (در میدان) بیندازید. ﴿۸۱﴾ پس چون (عصاها و ریسمان‌های خود را) انداختند، موسی گفت: آنچه را که شما آورده‌اید همه جادوست، یقیناً الله آن را به زودی باطل خواهد کرد، چون الله کار مفسدان را درست (و سودمند) نمی‌کند. ﴿۸۲﴾ و الله حق را به سخن‌های خود ثابت می‌کند، هرچند مجرمان نپسندند. ﴿۸۳﴾ پس هیچ‌کس به موسی ایمان نیاورد مگر جوانانی(اندک) از بنی‌اسرائیل (آن هم) با ترس از فرعون و سران قوم او که مبادا آنان را در فتنه اندازند (و از دین برگردانند). چون فرعون در زمین طغیان کرده بود و از زمرهٔ تجاوزکاران بود. ﴿۸٤﴾ و موسی گفت: ای قوم من! اگر به الله ایمان آورده‌اید پس بر وی توکل کنید اگر مسلمان (فرمانبردار) هستید. ﴿۸۵﴾ پس گفتند: بر الله توکل کردیم، ای پروردگار ما! ما را فتنهٔ برای قوم ظالم مگردان. ﴿۸٦﴾ و ما را به رحمت خود از قوم کافر نجات ده. ﴿۸۷﴾ و به سوی موسی و برادرش (هارون) وحی کردیم که برای قوم خود خانه‌هایی در مصر ترتیب دهید و خانه‌هایتان را رو به قبله (و محل برگزاری نماز) قرار دهید، و نماز را بر پا کنید و مؤمنان را مژده بده. ﴿۸۸﴾ و گفت موسی: ای پروردگارما! یقیناً به فرعون و اشراف قوم او زینت و مالهای بسیار در زندگانی دنیا داده ای. پروردگارما! تا (مردم را) از راه تو گمراه سازند؟ ای پروردگارما! مال‌های شان را نابود کن و دل‌های شان را سخت کن که ایمان نیارند، تا عذاب دردناک را بینند.

قَالَ قَدْ أُجِيبَت دَّعْوَتُكُمَا فَٱسْتَقِيمَا وَلَا تَتَّبِعَآنِّ سَبِيلَ
ٱلَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٨٩﴾ ۞ وَجَٰوَزْنَا بِبَنِيٓ إِسْرَٰٓءِيلَ ٱلْبَحْرَ فَأَتْبَعَهُمْ
فِرْعَوْنُ وَجُنُودُهُۥ بَغْيًا وَعَدْوًاۖ حَتَّىٰٓ إِذَآ أَدْرَكَهُ ٱلْغَرَقُ
قَالَ ءَامَنتُ أَنَّهُۥ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا ٱلَّذِيٓ ءَامَنَتْ بِهِۦ بَنُوٓاْ إِسْرَٰٓءِيلَ
وَأَنَا۠ مِنَ ٱلْمُسْلِمِينَ ﴿٩٠﴾ ءَآلْـَٰٔنَ وَقَدْ عَصَيْتَ قَبْلُ وَكُنتَ
مِنَ ٱلْمُفْسِدِينَ ﴿٩١﴾ فَٱلْيَوْمَ نُنَجِّيكَ بِبَدَنِكَ لِتَكُونَ لِمَنْ
خَلْفَكَ ءَايَةًۚ وَإِنَّ كَثِيرًا مِّنَ ٱلنَّاسِ عَنْ ءَايَٰتِنَا لَغَٰفِلُونَ
﴿٩٢﴾ وَلَقَدْ بَوَّأْنَا بَنِيٓ إِسْرَٰٓءِيلَ مُبَوَّأَ صِدْقٍ وَرَزَقْنَٰهُم مِّنَ
ٱلطَّيِّبَٰتِ فَمَا ٱخْتَلَفُواْ حَتَّىٰ جَآءَهُمُ ٱلْعِلْمُۚ إِنَّ رَبَّكَ يَقْضِي
بَيْنَهُمْ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ فِيمَا كَانُواْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿٩٣﴾ فَإِن كُنتَ فِي شَكٍّ
مِّمَّآ أَنزَلْنَآ إِلَيْكَ فَسْـَٔلِ ٱلَّذِينَ يَقْرَءُونَ ٱلْكِتَٰبَ مِن
قَبْلِكَۚ لَقَدْ جَآءَكَ ٱلْحَقُّ مِن رَّبِّكَ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ ٱلْمُمْتَرِينَ ﴿٩٤﴾
وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ ٱلَّذِينَ كَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ فَتَكُونَ مِنَ ٱلْخَٰسِرِينَ
﴿٩٥﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ حَقَّتْ عَلَيْهِمْ كَلِمَتُ رَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٩٦﴾
وَلَوْ جَآءَتْهُمْ كُلُّ ءَايَةٍ حَتَّىٰ يَرَوُاْ ٱلْعَذَابَ ٱلْأَلِيمَ ﴿٩٧﴾

﴿۸۹﴾ (الله) گفت: البته دعای هردوی شما قبول شد، پس (به راه راست) استقامت کنید، و از راه نادانان پیروی نکنید. ﴿۹۰﴾ و بنی اسرائیل را از دریا عبور دادیم، پس فرعون و لشکر او از راه ستم و سرکشی آن‌ها را تعقیب کردند، تا آن که غرقاب فرعون را احاطه کرد و گفت: یقین کردم که هیچ معبودی جز آن که بنی اسرائیل به او ایمان آورده‌اند، نیست. و من (هم اکنون) از مسلمانانم. ﴿۹۱﴾ (به او گفته شد) اکنون؟ در حالیکه پیش از این نافرمانی کردی و از جملهٔ مفسدان بودی؟ ﴿۹۲﴾ پس امروز تو را با جسدت (جسد بی‌جانت) نجات می‌دهیم تا برای کسانی که پس از تو می آیند نشانهٔ (عبرت) باشی، و یقیناً بسیاری از مردم از نشانه‌های (قدرت) ما غافل‌اند. ﴿۹۳﴾ و البته بنی‌اسرائیل را در جایگاه خوب و ستوده ای جای دادیم و از پاکیزه‌ها به آنها روزی دادیم. و اختلاف نورزیدند تا آن که دانش به آنان رسید. یقینا پروردگارت روز قیامت دربارهٔ چیزی که در آن اختلاف می کردند، در میان آنها فیصله خواهد کرد. ﴿۹٤﴾ پس اگر (بالفرض) دربارهٔ چیزی که بر تو نازل کرده‌ایم، در شک و تردید هستی، پس از آنانی که پیش از تو کتاب می‌خواندند بپرس. البته از سوی پروردگارت حق برای تو آمده است. پس، از شک کنندگان مباش. ﴿۹۵﴾ و از آنانی که آیات الله را دروغ شمردند مباش، که از زیانکاران می شوی. ﴿۹٦﴾ یقیناً آنانی که حکم پروردگارت بر آن‌ها ثابت شده است (که بر کفر از دنیا می‌روند)، ایمان نمی‌آورند. ﴿۹۷﴾ و اگر هرگونه نشانه ای به آن‌ها بیاید، (بازهم ایمان نمی‌آورند) تا وقتی که عذاب دردناک را بینند.

فَلَوْلَا كَانَتْ قَرْيَةٌ ءَامَنَتْ فَنَفَعَهَآ إِيمَٰنُهَآ إِلَّا قَوْمَ يُونُسَ لَمَّآ ءَامَنُوا۟ كَشَفْنَا عَنْهُمْ عَذَابَ ٱلْخِزْىِ فِى ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا وَمَتَّعْنَٰهُمْ إِلَىٰ حِينٍ ﴿٩٨﴾ وَلَوْ شَآءَ رَبُّكَ لَءَامَنَ مَن فِى ٱلْأَرْضِ كُلُّهُمْ جَمِيعًا ۚ أَفَأَنتَ تُكْرِهُ ٱلنَّاسَ حَتَّىٰ يَكُونُوا۟ مُؤْمِنِينَ ﴿٩٩﴾ وَمَا كَانَ لِنَفْسٍ أَن تُؤْمِنَ إِلَّا بِإِذْنِ ٱللَّهِ ۚ وَيَجْعَلُ ٱلرِّجْسَ عَلَى ٱلَّذِينَ لَا يَعْقِلُونَ ﴿١٠٠﴾ قُلِ ٱنظُرُوا۟ مَاذَا فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۚ وَمَا تُغْنِى ٱلْءَايَٰتُ وَٱلنُّذُرُ عَن قَوْمٍ لَّا يُؤْمِنُونَ ﴿١٠١﴾ فَهَلْ يَنتَظِرُونَ إِلَّا مِثْلَ أَيَّامِ ٱلَّذِينَ خَلَوْا۟ مِن قَبْلِهِمْ ۚ قُلْ فَٱنتَظِرُوٓا۟ إِنِّى مَعَكُم مِّنَ ٱلْمُنتَظِرِينَ ﴿١٠٢﴾ ثُمَّ نُنَجِّى رُسُلَنَا وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ۚ كَذَٰلِكَ حَقًّا عَلَيْنَا نُنجِ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿١٠٣﴾ قُلْ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ إِن كُنتُمْ فِى شَكٍّ مِّن دِينِى فَلَآ أَعْبُدُ ٱلَّذِينَ تَعْبُدُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ وَلَٰكِنْ أَعْبُدُ ٱللَّهَ ٱلَّذِى يَتَوَفَّىٰكُمْ ۖ وَأُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ مِنَ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿١٠٤﴾ وَأَنْ أَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ ٱلْمُشْرِكِينَ ﴿١٠٥﴾ وَلَا تَدْعُ مِن دُونِ ٱللَّهِ مَا لَا يَنفَعُكَ وَلَا يَضُرُّكَ ۖ فَإِن فَعَلْتَ فَإِنَّكَ إِذًا مِّنَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿١٠٦﴾

﴿٩٨﴾ و مردم هیچ شهری ایمان نیاوردند که ایمانشان به آنان نفعی برساند مگر قوم یونس که چون ایمان آوردند عذاب رسواگر را در زندگی دنیا از آنان برطرف نمودیم و آنان را تا مدتی بهره مند ساختیم. ﴿٩٩﴾ و اگر پروردگار تو می‌خواست البته هرکه در روی زمین است، همه ایمان می‌آوردند (لیکن الله این را نخواست) پس آیا تو مردم را مجبور می‌سازی تا (همه) ایمان بیاورند؟ ﴿١٠٠﴾ و هیچ کس نمی‌تواند ایمان بیاورد مگر به اذن الله، و بر آنانی که نمی‌فهمند پلیدی قرار می‌دهد. ﴿١٠١﴾ بگو: بنگرید که چه چیزی در آسمانها و زمین است؟ اما آیات و بیم دادنها به گروهی که ایمان نمی‌آورند سود نمی‌بخشد. ﴿١٠٢﴾ پس آیا جز مانند روزهای پیشینیان را انتظار می‌کشند؟ بگو: پس انتظار بکشید، من نیز با شما از منتظرانم. ﴿١٠٣﴾ باز پیغامبران خود و مؤمنان را نجات می دهیم، این گونه بر خود لازم گردانیدیم که مؤمنان را نجات می‌دهیم. ﴿١٠٤﴾ بگو: ای مردم! اگر راجع به دین در شک و تردید هستید (از من امید چیزی نکنید) زیرا من کسانی را نمی‌پرستم که شما به غیر از الله می‌پرستید، بلکه الله را می‌پرستم که شما را می‌میراند. و به من دستور داده شده که از مؤمنان باشم. ﴿١٠٥﴾ و (به من دستور داده شده) اینکه به سوی دینی روی آور که خالی از هرگونه شرک و انحراف است. و اینکه هرگز از مشرکان مباش.﴿١٠٦﴾ و (به من دستور داده شده) اینکه به غیر از الله کسی (و چیزی) را مخوان که هیچ سود و زیانی به تو نمی‌رساند، اگر چنین کنی در آن صورت یقینا از ظالمان خواهی شد.

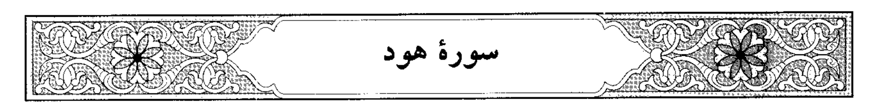
وَإِن يَمۡسَسۡكَ ٱللَّهُ بِضُرّٖ فَلَا كَاشِفَ لَهُۥٓ إِلَّا هُوَۖ وَإِن يُرِدۡكَ
بِخَيۡرٖ فَلَا رَآدَّ لِفَضۡلِهِۦۚ يُصِيبُ بِهِۦ مَن يَشَآءُ مِنۡ عِبَادِهِۦۚ
وَهُوَ ٱلۡغَفُورُ ٱلرَّحِيمُ ١٠٧ قُلۡ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ قَدۡ جَآءَكُمُ ٱلۡحَقُّ
مِن رَّبِّكُمۡۖ فَمَنِ ٱهۡتَدَىٰ فَإِنَّمَا يَهۡتَدِي لِنَفۡسِهِۦۖ وَمَن ضَلَّ
فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيۡهَاۖ وَمَآ أَنَا۠ عَلَيۡكُم بِوَكِيلٖ ١٠٨ وَٱتَّبِعۡ مَا يُوحَىٰٓ
إِلَيۡكَ وَٱصۡبِرۡ حَتَّىٰ يَحۡكُمَ ٱللَّهُۚ وَهُوَ خَيۡرُ ٱلۡحَٰكِمِينَ ١٠٩

سُورَةُ هُودٍ

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

الٓرۚ كِتَٰبٌ أُحۡكِمَتۡ ءَايَٰتُهُۥ ثُمَّ فُصِّلَتۡ مِن لَّدُنۡ حَكِيمٍ خَبِيرٍ ١
أَلَّا تَعۡبُدُوٓاْ إِلَّا ٱللَّهَۚ إِنَّنِي لَكُم مِّنۡهُ نَذِيرٞ وَبَشِيرٞ ٢ وَأَنِ ٱسۡتَغۡفِرُواْ
رَبَّكُمۡ ثُمَّ تُوبُوٓاْ إِلَيۡهِ يُمَتِّعۡكُم مَّتَٰعًا حَسَنًا إِلَىٰٓ أَجَلٖ مُّسَمّٗى وَيُؤۡتِ
كُلَّ ذِي فَضۡلٖ فَضۡلَهُۥۖ وَإِن تَوَلَّوۡاْ فَإِنِّيٓ أَخَافُ عَلَيۡكُمۡ عَذَابَ يَوۡمٖ
كَبِيرٍ ٣ إِلَى ٱللَّهِ مَرۡجِعُكُمۡۖ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٌ ٤ أَلَآ إِنَّهُمۡ
يَثۡنُونَ صُدُورَهُمۡ لِيَسۡتَخۡفُواْ مِنۡهُۚ أَلَا حِينَ يَسۡتَغۡشُونَ ثِيَابَهُمۡ
يَعۡلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعۡلِنُونَۚ إِنَّهُۥ عَلِيمُۢ بِذَاتِ ٱلصُّدُورِ ٥

﴿۱۰۷﴾ و اگر الله به تو ضرری برساند پس هیچ دورکننده ای برای آن جز خود او نیست و اگر خیری به تو بخواهد پس فضل او را هیچ ردکننده ای نیست، آن را به هر کس از بندگانش که بخواهد می‌رساند و او آمرزنده (و) مهربان است. ﴿۱۰۸﴾ بگو: ای مردم! حق از نزد پروردگارتان برای شما آمده است، پس هرکس هدایت یافت، به نفع خود هدایت یافته است، و هرکس گمراه شود پس به زیان خودش گمراه می شود، و من بر شما وکیل و نگهبان نیستم. ﴿۱۰۹﴾ و (ای محمد) از آنچه که بر تو وحی می‌شود، پیروی کن. و صابر و شکیبا باش تا آن که الله (در میان تو و مخالفانِ تو) فیصله کند و او بهترین فیصله‌کنندگان است.

سورۀ هود

در مکه نازل شده و یکصد و بیست و سه آیت است

بنام الله بخشندۀ مهربان

﴿۱﴾ الر (معنای این حروف را الله می‌داند)، این (قرآن) کتابی است که آیات آن استوار و محکم گردیده، باز از جانب حکیمِ آگاه به تفصیل بیان شده است. ﴿۲﴾ برای اینکه چیزی را نپرستید مگر الله را، چون من از جانب او برای شما ترساننده و مژده‌دهنده هستم. ﴿۳﴾ و برای اینکه از پروردگارتان آمرزش بخواهید، باز به دربار او توبه کنید، تا شما را تا مدت معین به طرز نیکو بهره‌مند سازد و تا به هر صاحب فضل (در عقیده و عمل)، پاداش فضل او را بدهد. و اگر (از عبادت الله و توبه) روی بگردانید، پس من بر شما از عذاب روز بزرگ می‌ترسم. ﴿٤﴾ (چون) بازگشت شما به سوی الله است و او بر هرچیزی تواناست. ﴿۵﴾ آگاه باش که آنها (مشرکان) سینه‌های خود را می پیچند تا خود را از الله پنهان کنند، آگاه باش، وقتی که آنها خود را با جامه هایشان می پوشانند، الله آنچه را که پنهان می کنند و آنچه را آشکار می‌سازند، می‌داند. چرا که او به راز سینه ها داناست.

۞ وَمَا مِن دَآبَّةٍ فِي ٱلۡأَرۡضِ إِلَّا عَلَى ٱللَّهِ رِزۡقُهَا وَيَعۡلَمُ مُسۡتَقَرَّهَا وَمُسۡتَوۡدَعَهَاۚ كُلّٞ فِي كِتَٰبٖ مُّبِينٖ ٦ وَهُوَ ٱلَّذِي خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٖ وَكَانَ عَرۡشُهُۥ عَلَى ٱلۡمَآءِ لِيَبۡلُوَكُمۡ أَيُّكُمۡ أَحۡسَنُ عَمَلٗاۗ وَلَئِن قُلۡتَ إِنَّكُم مَّبۡعُوثُونَ مِنۢ بَعۡدِ ٱلۡمَوۡتِ لَيَقُولَنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓاْ إِنۡ هَٰذَآ إِلَّا سِحۡرٞ مُّبِينٞ ٧ وَلَئِنۡ أَخَّرۡنَا عَنۡهُمُ ٱلۡعَذَابَ إِلَىٰٓ أُمَّةٖ مَّعۡدُودَةٖ لَّيَقُولُنَّ مَا يَحۡبِسُهُۥٓۗ أَلَا يَوۡمَ يَأۡتِيهِمۡ لَيۡسَ مَصۡرُوفًا عَنۡهُمۡ وَحَاقَ بِهِم مَّا كَانُواْ بِهِۦ يَسۡتَهۡزِءُونَ ٨ وَلَئِنۡ أَذَقۡنَا ٱلۡإِنسَٰنَ مِنَّا رَحۡمَةٗ ثُمَّ نَزَعۡنَٰهَا مِنۡهُ إِنَّهُۥ لَيَـُٔوسٞ كَفُورٞ ٩ وَلَئِنۡ أَذَقۡنَٰهُ نَعۡمَآءَ بَعۡدَ ضَرَّآءَ مَسَّتۡهُ لَيَقُولَنَّ ذَهَبَ ٱلسَّيِّـَٔاتُ عَنِّيٓۚ إِنَّهُۥ لَفَرِحٞ فَخُورٌ ١٠ إِلَّا ٱلَّذِينَ صَبَرُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ أُوْلَٰٓئِكَ لَهُم مَّغۡفِرَةٞ وَأَجۡرٞ كَبِيرٞ ١١ فَلَعَلَّكَ تَارِكُۢ بَعۡضَ مَا يُوحَىٰٓ إِلَيۡكَ وَضَآئِقُۢ بِهِۦ صَدۡرُكَ أَن يَقُولُواْ لَوۡلَآ أُنزِلَ عَلَيۡهِ كَنزٌ أَوۡ جَآءَ مَعَهُۥ مَلَكٌۚ إِنَّمَآ أَنتَ نَذِيرٞۚ وَٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ وَكِيلٌ ١٢

﴿٦﴾ هیچ رونده ای (جانداری) در زمین نیست مگر اینکه روزی آن بر عهدهٔ الله است و محل استقرار و محل بازگشت آن را می‌داند، همه در کتاب بیانگر و روشن (لوح المحفوظ) ثبت است. ﴿٧﴾ و او (الله) همان ذاتیست که آسمان‌ها و زمین را در شش روز آفرید، درحالیکه عرش او بر آب بود (و شما را آفرید) تا شما را بیازماید که کدام تان نیکوکارترید. و اگر بگویی شما پس از مرگ زنده می‌شوید، کافران می‌گویند: این سخن جز جادوی آشکار نیست. ﴿٨﴾ و اگر عذاب را از آن‌ها تا مدت شمرده شده به تأخیر باندازیم، البته (به طور تمسخر) می گویند: چه چیز مانع (آمدن آن عذاب) می‌شود؟ آگاه باش! روزی که عذاب به آن‌ها برسد از آنها بازگشتنی نیست و چیزی را که به آن استهزاء می‌کردند، آنان را دربر می‌گیرد. ﴿٩﴾ و اگر از جانب خود به انسان رحمتی بچشانیم، باز آن را از وی بگیریم البته بسی ناامید و ناسپاس می گردد. ﴿١٠﴾ و اگر بعد از رنجی که به او رسیده است نعمتی بچشانیم، می‌گوید: بدیها و سختی‌ها از من دور شد. یقینا او شادمان (و) فخر فروش است. ﴿١١﴾ مگر آنانی که صبر نمودند و کارها ی نیک انجام دادند، اینها برای شان آمرزش و پاداش بزرگ است. ﴿١٢﴾ مبادا بعضی از آنچه را که به سویت وحی می‌شود رها کنی و از اینکه می‌گویند: چرا گنجی بر او نازل نشد یا چرا فرشته ای با او نیامد (تا رسالت او را تصدیق کند) دلتنگ و ناراحت شوی، حال آنکه تو تنها بیم دهنده هستی و الله بر همه چیز مراقب و نگاهبان است.

أَمْ يَقُولُونَ ٱفْتَرَىٰهُ ۖ قُلْ فَأْتُوا۟ بِعَشْرِ سُوَرٍ مِّثْلِهِۦ مُفْتَرَيَٰتٍ
وَٱدْعُوا۟ مَنِ ٱسْتَطَعْتُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ﴿١٣﴾
فَإِلَّمْ يَسْتَجِيبُوا۟ لَكُمْ فَٱعْلَمُوٓا۟ أَنَّمَآ أُنزِلَ بِعِلْمِ ٱللَّهِ وَأَن
لَّآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ۖ فَهَلْ أَنتُم مُّسْلِمُونَ ﴿١٤﴾ مَن كَانَ يُرِيدُ ٱلْحَيَوٰةَ
ٱلدُّنْيَا وَزِينَتَهَا نُوَفِّ إِلَيْهِمْ أَعْمَٰلَهُمْ فِيهَا وَهُمْ فِيهَا
لَا يُبْخَسُونَ ﴿١٥﴾ أُو۟لَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ لَيْسَ لَهُمْ فِى ٱلْءَاخِرَةِ إِلَّا
ٱلنَّارُ ۖ وَحَبِطَ مَا صَنَعُوا۟ فِيهَا وَبَٰطِلٌ مَّا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿١٦﴾
أَفَمَن كَانَ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّهِۦ وَيَتْلُوهُ شَاهِدٌ مِّنْهُ وَمِن قَبْلِهِۦ
كِتَٰبُ مُوسَىٰٓ إِمَامًا وَرَحْمَةً ۚ أُو۟لَٰٓئِكَ يُؤْمِنُونَ بِهِۦ ۚ وَمَن يَكْفُرْ
بِهِۦ مِنَ ٱلْأَحْزَابِ فَٱلنَّارُ مَوْعِدُهُۥ ۚ فَلَا تَكُ فِى مِرْيَةٍ مِّنْهُ ۚ إِنَّهُ
ٱلْحَقُّ مِن رَّبِّكَ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٧﴾ وَمَنْ
أَظْلَمُ مِمَّنِ ٱفْتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ كَذِبًا ۚ أُو۟لَٰٓئِكَ يُعْرَضُونَ عَلَىٰ
رَبِّهِمْ وَيَقُولُ ٱلْأَشْهَٰدُ هَٰٓؤُلَآءِ ٱلَّذِينَ كَذَبُوا۟ عَلَىٰ رَبِّهِمْ ۚ
أَلَا لَعْنَةُ ٱللَّهِ عَلَى ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿١٨﴾ ٱلَّذِينَ يَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ
ٱللَّهِ وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا وَهُم بِٱلْءَاخِرَةِ هُمْ كَٰفِرُونَ ﴿١٩﴾

﴿۱۳﴾ یا (مشرکین) می‌گویند: این قرآن خود ساخته و افترای پیغمبر است؟ بگو: پس شما ده سورۀ ساخته شده (دروغین) مانند آن را بیاورید و غیر از الله هرکس را که می‌توانید به یاری طلب کنید، اگر راستگو هستید. ﴿١٤﴾ پس اگر سخن شما را اجابت نکردند، پس بدانید که قرآن به علم الله نازل شده است و (بدانید) که هیچ معبودی برحق جز او نیست، پس آیا مسلمان (فرمانبردار) می‌شوید؟ ﴿١٥﴾ کسانی که زندگانی دنیا و زینت آن را بخواهند، ثمرۀ اعمالشان را در همین دنیا کامل به آن‌ها می دهیم، و به آن‌ها کم داده نخواهد شد. ﴿١٦﴾ (لیکن) ایشان کسانی‌اند که در آخرت (جزایی) جز آتش برایشان نیست و آنچه در دنیا کرده اند ضایع و هدر رفته است و کارهایشان باطل گردیده است. ﴿۱۷﴾ آیا کسی‌که دلیل واضح از جانب پروردگار خود دارد و گواهی از سوی الله به دنبال آن باشد، و پیش از قرآن (هم)، کتاب موسی پیشوا و رحمت بوده است (مانند کسی است که در گمراهی قرار دارد)؟! ایشان به آن (حقایقی که پیغمبر آورده) ایمان می‌آورند، و هرکس از این احزاب و گروهها به آن کفر ورزد، پس آتش وعدگاه اوست. پس دربارۀ آن در شک و تردید مباش، بی‌گمان آن (قرآن) حق است و از سوی پروردگارت آمده است، ولی بسیار مردم ایمان نمی‌آورند. ﴿۱۸﴾ و کیست ظالم‌تر از آن کس که بر الله دروغ ببندد، ایشان بر پروردگارشان عرضه می شوند، و گواهان می گویند: این‌ها همان کسانی اند که بر پروردگار شان دروغ بستند، آگاه باشید! لعنت الله بر ظالمان است. ﴿۱۹﴾ آنانی که مردم را از راه الله منع می‌کنند، و برای آن، کجی را می خواهند و آن‌ها از آخرت هم منکرند.

أُوْلَٰٓئِكَ لَمْ يَكُونُواْ مُعْجِزِينَ فِي ٱلْأَرْضِ وَمَا كَانَ لَهُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ مِنْ أَوْلِيَآءَۘ يُضَٰعَفُ لَهُمُ ٱلْعَذَابُۚ مَا كَانُواْ يَسْتَطِيعُونَ ٱلسَّمْعَ وَمَا كَانُواْ يُبْصِرُونَ ﴿٢٠﴾ أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ خَسِرُوٓاْ أَنفُسَهُمْ وَضَلَّ عَنْهُم مَّا كَانُواْ يَفْتَرُونَ ﴿٢١﴾ لَا جَرَمَ أَنَّهُمْ فِي ٱلْأٓخِرَةِ هُمُ ٱلْأَخْسَرُونَ ﴿٢٢﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ وَأَخْبَتُوٓاْ إِلَىٰ رَبِّهِمْ أُوْلَٰٓئِكَ أَصْحَٰبُ ٱلْجَنَّةِۖ هُمْ فِيهَا خَٰلِدُونَ ﴿٢٣﴾ ۞ مَثَلُ ٱلْفَرِيقَيْنِ كَٱلْأَعْمَىٰ وَٱلْأَصَمِّ وَٱلْبَصِيرِ وَٱلسَّمِيعِۚ هَلْ يَسْتَوِيَانِ مَثَلًاۚ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٢٤﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِۦٓ إِنِّي لَكُمْ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٢٥﴾ أَن لَّا تَعْبُدُوٓاْ إِلَّا ٱللَّهَۖ إِنِّيٓ أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ أَلِيمٍ ﴿٢٦﴾ فَقَالَ ٱلْمَلَأُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ مِن قَوْمِهِۦ مَا نَرَىٰكَ إِلَّا بَشَرًا مِّثْلَنَا وَمَا نَرَىٰكَ ٱتَّبَعَكَ إِلَّا ٱلَّذِينَ هُمْ أَرَاذِلُنَا بَادِيَ ٱلرَّأْيِ وَمَا نَرَىٰ لَكُمْ عَلَيْنَا مِن فَضْلٍۭ بَلْ نَظُنُّكُمْ كَٰذِبِينَ ﴿٢٧﴾ قَالَ يَٰقَوْمِ أَرَءَيْتُمْ إِن كُنتُ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّي وَءَاتَىٰنِي رَحْمَةً مِّنْ عِندِهِۦ فَعُمِّيَتْ عَلَيْكُمْ أَنُلْزِمُكُمُوهَا وَأَنتُمْ لَهَا كَٰرِهُونَ ﴿٢٨﴾

﴿۲۰﴾ ایشان (نمی توانند الله را) در زمین ناتوان و عاجز کنند و آنان به غیر از الله کارساز و مددگاری ندارند، (در آخرت) عذاب برای آنها دو چندان خواهد شد (و آنان) توان شنیدن حق را نداشتند و حق را نمی دیدند. ﴿۲۱﴾ این گروه آنانی‌اند که به خود خساره و زیان زده اند و آنچه (بر الله) دروغ می بستند، از آنها گم و ناپدید گردید. ﴿۲۲﴾ بدون شک آن‌ها در آخرت زیانکارترند. ﴿۲۳﴾ البته آنانی که ایمان آوردند و کارهای نیک کردند و برای پروردگارشان تواضع و فروتنی نمودند، آنها اهل جنت‌اند (که) در آن جاودانند. ﴿٢٤﴾ مثَل این دو گروه مانند کور و کر، و بینا و شنواست، آیا حال این دو گروه باهم برابر است؟ پس آیا پند نمی‌گیرید؟! ﴿۲٥﴾ و البته نوح را به سوی قومش فرستادیم (پس گفت: ای قوم من) یقیناً من برای شما بیم دهندۀ آشکار هستم. ﴿٢٦﴾ که جز الله را عبادت نکنید؛ زیرا من از عذاب روزِ دردناک بر شما می‌ترسم. ﴿۲۷﴾ پس اشراف و سران قوم او که کافر بودند،گفتند: ما تو را جز بشری مانند خودما نمی‌بینیم و ما می‌بینیم که جز افراد حقیر و فرومایه و کوتاه فکرِ ما کسی از تو پیروی نکرده‌اند، و برای شما برخود هیچ فضل و برتری نمی بینیم، بلکه شما را دروغگو می‌پنداریم. ﴿۲۸﴾ (نوح) گفت: ای قوم من! به من بگویید اگر دلیلی روشن از سوی پروردگارم داشته باشم و رحمتی از نزد خود به من داده باشد و (این رحمت الهی) بر شما پنهان مانده باشد، آیا می‌توانیم شما را به پذیرش آن ملزم کنیم در حالیکه شما آن را دوست نمی‌دارید؟

وَيَٰقَوْمِ لَآ أَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ مَالًا ۖ إِنْ أَجْرِىَ إِلَّا عَلَى ٱللَّهِ ۚ وَمَآ أَنَا۠
بِطَارِدِ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ ۚ إِنَّهُم مُّلَٰقُوا۟ رَبِّهِمْ وَلَٰكِنِّىٓ أَرَىٰكُمْ قَوْمًا
تَجْهَلُونَ ﴿٢٩﴾ وَيَٰقَوْمِ مَن يَنصُرُنِى مِنَ ٱللَّهِ إِن طَرَدتُّهُمْ ۚ أَفَلَا
تَذَكَّرُونَ ﴿٣٠﴾ وَلَآ أَقُولُ لَكُمْ عِندِى خَزَآئِنُ ٱللَّهِ وَلَآ
أَعْلَمُ ٱلْغَيْبَ وَلَآ أَقُولُ إِنِّى مَلَكٌ وَلَآ أَقُولُ لِلَّذِينَ تَزْدَرِىٓ
أَعْيُنُكُمْ لَن يُؤْتِيَهُمُ ٱللَّهُ خَيْرًا ۖ ٱللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا فِىٓ أَنفُسِهِمْ ۖ إِنِّىٓ
إِذًا لَّمِنَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٣١﴾ قَالُوا۟ يَٰنُوحُ قَدْ جَٰدَلْتَنَا فَأَكْثَرْتَ جِدَٰلَنَا
فَأْتِنَا بِمَا تَعِدُنَآ إِن كُنتَ مِنَ ٱلصَّٰدِقِينَ ﴿٣٢﴾ قَالَ إِنَّمَا
يَأْتِيكُم بِهِ ٱللَّهُ إِن شَآءَ وَمَآ أَنتُم بِمُعْجِزِينَ ﴿٣٣﴾ وَلَا يَنفَعُكُمْ
نُصْحِىٓ إِنْ أَرَدتُّ أَنْ أَنصَحَ لَكُمْ إِن كَانَ ٱللَّهُ يُرِيدُ أَن
يُغْوِيَكُمْ ۚ هُوَ رَبُّكُمْ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٣٤﴾ أَمْ يَقُولُونَ ٱفْتَرَىٰهُ ۖ
قُلْ إِنِ ٱفْتَرَيْتُهُۥ فَعَلَىَّ إِجْرَامِى وَأَنَا۠ بَرِىٓءٌ مِّمَّا تُجْرِمُونَ
﴿٣٥﴾ وَأُوحِىَ إِلَىٰ نُوحٍ أَنَّهُۥ لَن يُؤْمِنَ مِن قَوْمِكَ إِلَّا مَن قَدْ ءَامَنَ
فَلَا تَبْتَئِسْ بِمَا كَانُوا۟ يَفْعَلُونَ ﴿٣٦﴾ وَٱصْنَعِ ٱلْفُلْكَ بِأَعْيُنِنَا
وَوَحْيِنَا وَلَا تُخَٰطِبْنِى فِى ٱلَّذِينَ ظَلَمُوٓا۟ ۚ إِنَّهُم مُّغْرَقُونَ ﴿٣٧﴾

﴿۲۹﴾ و ای قوم من! در مقابل (تبلیغ) آن (دعوت) از شما چیزی نمی‌خواهم، چرا که پاداش من جز بر الله نیست. و من مؤمنان را (از خود) نمی‌رانم، آنان پروردگار خود را ملاقات می‌کنند ولی من شما را قومی (نادان) می‌بینم که جهالت می کنید. ﴿۳۰﴾ و ای قوم من! اگر آنها را طرد کنم، چه کسی مرا در برابر (عذاب) الله مدد خواهد کرد؟ آیا عبرت نمی گیرید؟ ﴿۳۱﴾ و به شما نمی‌گویم که خزانه های الله نزد من است. و (نمی گویم) غیب نیز می‌دانم. و نمی‌گویم که من فرشته هستم. و دربارهٔ آنانی که چشمان شما آنان را به حقارت می بیند نمی‌گویم الله خیری به آنان نخواهد داد. (بلکه) الله به آنچه در دلهای آنان است آگاه‌تر است. در این صورت من از جملهٔ ظالمان خواهم بود. ﴿۳۲﴾ گفتند: ای نوح، به راستی با ما مجادله کردی و بسیار هم جدال کردی، لذا آنچه را که به ما وعده می دهی بیار اگر از راستگویان هستی. ﴿۳۳﴾ (نوح) گفت: تنها الله است که اگر بخواهد آن را برای شما می‌آورد، و شما (الله را) عاجز کننده نیستید. ﴿۳٤﴾ و اگر بخواهم شما را اندرز بگویم، اندرز من به شما سودی نمی‌رساند، اگر الله بخواهد شما را گمراه کند. او پروردگارشماست و به‌سوی او باز گردانیده می‌شوید. ﴿۳۵﴾ آیا (مشرکین مانند قوم نوح) می‌گویند: آن (قرآن) را (محمد) از خود ساخته است؟ بگو: اگر آن را از خود ساخته باشم گناهش برگردن من است، ولی من از جرمی که شما می‌کنید بیزارم. ﴿۳٦﴾ و به سوی نوح وحی فرستاده شد که از قوم تو جز آنانی که ایمان آورده‌اند، هرگز کسی ایمان نخواهد آورد، پس به سبب آنچه می کنند غمگین مشو. ﴿۳۷﴾ و زیر نظر ما و به حکم ما کشتی را بساز، و دربارهٔ ظالمان با من سخن مگو؛ چرا که آن‌ها غرق شدنی اند.

وَيَصۡنَعُ ٱلۡفُلۡكَ وَكُلَّمَا مَرَّ عَلَيۡهِ مَلَأٞ مِّن قَوۡمِهِۦ سَخِرُواْ مِنۡهُۚ قَالَ إِن تَسۡخَرُواْ مِنَّا فَإِنَّا نَسۡخَرُ مِنكُمۡ كَمَا تَسۡخَرُونَ ﴿٣٨﴾ فَسَوۡفَ تَعۡلَمُونَ مَن يَأۡتِيهِ عَذَابٞ يُخۡزِيهِ وَيَحِلُّ عَلَيۡهِ عَذَابٞ مُّقِيمٌ ﴿٣٩﴾ حَتَّىٰٓ إِذَا جَآءَ أَمۡرُنَا وَفَارَ ٱلتَّنُّورُ قُلۡنَا ٱحۡمِلۡ فِيهَا مِن كُلّٖ زَوۡجَيۡنِ ٱثۡنَيۡنِ وَأَهۡلَكَ إِلَّا مَن سَبَقَ عَلَيۡهِ ٱلۡقَوۡلُ وَمَنۡ ءَامَنَۚ وَمَآ ءَامَنَ مَعَهُۥٓ إِلَّا قَلِيلٞ ﴿٤٠﴾ ۞ وَقَالَ ٱرۡكَبُواْ فِيهَا بِسۡمِ ٱللَّهِ مَجۡرٜىٰهَا وَمُرۡسَىٰهَآۚ إِنَّ رَبِّي لَغَفُورٞ رَّحِيمٞ ﴿٤١﴾ وَهِيَ تَجۡرِي بِهِمۡ فِي مَوۡجٖ كَٱلۡجِبَالِ وَنَادَىٰ نُوحٌ ٱبۡنَهُۥ وَكَانَ فِي مَعۡزِلٖ يَٰبُنَيَّ ٱرۡكَب مَّعَنَا وَلَا تَكُن مَّعَ ٱلۡكَٰفِرِينَ ﴿٤٢﴾ قَالَ سَـَٔاوِيٓ إِلَىٰ جَبَلٖ يَعۡصِمُنِي مِنَ ٱلۡمَآءِۚ قَالَ لَا عَاصِمَ ٱلۡيَوۡمَ مِنۡ أَمۡرِ ٱللَّهِ إِلَّا مَن رَّحِمَۚ وَحَالَ بَيۡنَهُمَا ٱلۡمَوۡجُ فَكَانَ مِنَ ٱلۡمُغۡرَقِينَ ﴿٤٣﴾ وَقِيلَ يَٰٓأَرۡضُ ٱبۡلَعِي مَآءَكِ وَيَٰسَمَآءُ أَقۡلِعِي وَغِيضَ ٱلۡمَآءُ وَقُضِيَ ٱلۡأَمۡرُ وَٱسۡتَوَتۡ عَلَى ٱلۡجُودِيِّۖ وَقِيلَ بُعۡدٗا لِّلۡقَوۡمِ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٤٤﴾ وَنَادَىٰ نُوحٞ رَّبَّهُۥ فَقَالَ رَبِّ إِنَّ ٱبۡنِي مِنۡ أَهۡلِي وَإِنَّ وَعۡدَكَ ٱلۡحَقُّ وَأَنتَ أَحۡكَمُ ٱلۡحَٰكِمِينَ ﴿٤٥﴾

﴿۳۸﴾ و نوح کشتی را می‌ساخت و هربار که اشرافی از قومش بر او می‌گذشتند، او را مسخره می‌کردند، گفت: اگر (امروز) ما را مسخره می‌کنید، ما نیز شما را همانگونه که مسخره می کنید، مسخره خواهیم کرد. ﴿۳۹﴾ پس به زودی خواهید دانست که برچه کسی عذابی خواهد آمد که خوارش سازد. و بر او عذاب دائمی نازل خواهد شد. ﴿٤٠﴾ تا آن وقت که فرمان ما رسید و آب از تنور فوران کرد، گفتیم: از هر جنسی دو تن (نر و ماده) در آن سوار کن و خانواده ات را، مگر کسانی که فرمان ما بر (هلاک آنان) از پیش صادر شده است. و کسانی را در آن بردار که ایمان آورده‌اند. و با او جز افراد کم ایمان نیاورده بودند. ﴿٤١﴾ و (نوح به همراهان خود) گفت: در کشتی سوار شوید، به نام الله است روان شدنش و ایستادنش، البته پروردگار من آمرزندۀ مهربان است. ﴿٤٢﴾ و آن کشتی، آن‌ها را در میان موجی مانند کوه‌ها (باخود) می‌بُرد و نوح (در وقت سوار شدن) پسرش را در حالیکه در کناری بود، صدا کرد که ای پسرک من! با ما سوار شو و با کافران مباش. ﴿٤٣﴾ (پسر در جواب) گفت: به زودی به سوی کوهی پناه می‌برم که مرا از آب نگاه دارد، نوح گفت: امروز هیچ نگاه‌دارنده ای از عذاب الله نیست، به جز کسی که الله به او رحم کند، (در این هنگام بود که) موج میان آن دو حائل شد، پس (پسر) از غرق‌شدگان شد. ﴿٤٤﴾ (و پس از انجامیدنِ امر الله، باز فرمان داد به زمین و آسمان و) گفته شد: ای زمین آب خود را فروبر و ای آسمان باران خود را ببند. و آب کم ساخته شد و حکم الله به جا آورده شد و کشتی بر کوه جودی قرار گرفت. و گفته شد: نابود باد قوم ستمکار. ﴿٤٥﴾ و نوح پروردگار خود را آواز داد و گفت: ای پروردگارم! یقیناً پسرم از اهل بیت من است، و البته وعدۀ تو (به نجات اهل بیت من) راست است. و تو بهترین (عادل ترین) حکم کنندگانی.

قَالَ يَٰنُوحُ إِنَّهُۥ لَيْسَ مِنْ أَهْلِكَ ۖ إِنَّهُۥ عَمَلٌ غَيْرُ صَٰلِحٍ ۖ فَلَا تَسْـَٔلْنِ مَا لَيْسَ لَكَ بِهِۦ عِلْمٌ ۖ إِنِّىٓ أَعِظُكَ أَن تَكُونَ مِنَ ٱلْجَٰهِلِينَ ﴿٤٦﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّىٓ أَعُوذُ بِكَ أَنْ أَسْـَٔلَكَ مَا لَيْسَ لِى بِهِۦ عِلْمٌ ۖ وَإِلَّا تَغْفِرْ لِى وَتَرْحَمْنِىٓ أَكُن مِّنَ ٱلْخَٰسِرِينَ ﴿٤٧﴾ قِيلَ يَٰنُوحُ ٱهْبِطْ بِسَلَٰمٍ مِّنَّا وَبَرَكَٰتٍ عَلَيْكَ وَعَلَىٰٓ أُمَمٍ مِّمَّن مَّعَكَ ۚ وَأُمَمٌ سَنُمَتِّعُهُمْ ثُمَّ يَمَسُّهُم مِّنَّا عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٤٨﴾ تِلْكَ مِنْ أَنۢبَآءِ ٱلْغَيْبِ نُوحِيهَآ إِلَيْكَ ۖ مَا كُنتَ تَعْلَمُهَآ أَنتَ وَلَا قَوْمُكَ مِن قَبْلِ هَٰذَا ۖ فَٱصْبِرْ ۖ إِنَّ ٱلْعَٰقِبَةَ لِلْمُتَّقِينَ ﴿٤٩﴾ وَإِلَىٰ عَادٍ أَخَاهُمْ هُودًا ۚ قَالَ يَٰقَوْمِ ٱعْبُدُوا۟ ٱللَّهَ مَا لَكُم مِّنْ إِلَٰهٍ غَيْرُهُۥٓ ۖ إِنْ أَنتُمْ إِلَّا مُفْتَرُونَ ﴿٥٠﴾ يَٰقَوْمِ لَآ أَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا ۖ إِنْ أَجْرِىَ إِلَّا عَلَى ٱلَّذِى فَطَرَنِىٓ ۚ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٥١﴾ وَيَٰقَوْمِ ٱسْتَغْفِرُوا۟ رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوبُوٓا۟ إِلَيْهِ يُرْسِلِ ٱلسَّمَآءَ عَلَيْكُم مِّدْرَارًا وَيَزِدْكُمْ قُوَّةً إِلَىٰ قُوَّتِكُمْ وَلَا تَتَوَلَّوْا۟ مُجْرِمِينَ ﴿٥٢﴾ قَالُوا۟ يَٰهُودُ مَا جِئْتَنَا بِبَيِّنَةٍ وَمَا نَحْنُ بِتَارِكِىٓ ءَالِهَتِنَا عَن قَوْلِكَ وَمَا نَحْنُ لَكَ بِمُؤْمِنِينَ ﴿٥٣﴾

﴿٤٦﴾ الله فرمود: ای نوح! در حقیقت او از اهل تو نیست، چون این (نمونۀ) عمل ناشایست است، پس چیزی را که به آن علم نداری از من مخواه، البته من به تو پند می‌دهم که مبادا از نادانان باشی. ﴿٤٧﴾ نوح گفت: ای پروردگارم، من به تو پناه می‌برم از اینکه چیزی را از تو بخواهم که به آن علم ندارم، و اگر مرا نیامرزی و بر من رحم نکنی از زیان کاران خواهم بود. ﴿٤٨﴾ گفته شد: ای نوح! فرود آی (از کشتی) با سلامتی از جانب ما با برکت‌های فرود آمده بر تو و بر امت‌هایی که با تو هستند و امت‌های دیگر اند که به زودی آنها را (در دنیا) بهره مند می کنیم باز به آن‌ها از جانب ما (به خاطر ایمان نیاوردن‌شان) عذاب دردناک می رسد. ﴿٤٩﴾ این (داستان نوح) از خبرهای غیب (و خارج از علم مردم) است که آن را به تو وحی می کنیم، در حالیکه تو و قومت پیش از این آن را نمی‌دانستید، پس صبر کن، یقیناً عاقبت نیک از پرهیزگاران است. ﴿٥٠﴾ و به سوی قوم عاد برادرشان هود را فرستادیم، (هود) گفت: ای قوم من! (تنها) الله را بپرستید، جز او هیچ معبودی برحق برای شما نیست و شما (در گرفتن معبودها) جز افتراکنندگان (بر الله) نیستید. ﴿٥١﴾ ای قوم من! بر (تبلیغ رسالت و بیان) آن مزدی از شما نمی‌خواهم، مزد من تنها بر عهدۀ کسی است که مرا آفریده است، پس آیا نمی‌فهمید؟ ﴿٥٢﴾ ای قوم من! از پروردگار تان آمرزش بخواهید، باز به سوی او توبه کنید که آسمان را بر شما بارنده می کند، و قوتی بر قوت (سابق) تان می افزاید. و مجرمانه (از ایمان و توبه) روی نگردانید. ﴿٥٣﴾ گفتند: ای هود! برای ما دلیلی واضح نیاورده ای و ما به گفتۀ تو معبودانِ خود را ترک نخواهیم کرد و ما به تو ایمان نمی‌آوریم.

إِن نَّقُولُ إِلَّا ٱعْتَرَىٰكَ بَعْضُ ءَالِهَتِنَا بِسُوٓءٍۗ قَالَ إِنِّىٓ أُشْهِدُ ٱللَّهَ
وَٱشْهَدُوٓا۟ أَنِّى بَرِىٓءٌ مِّمَّا تُشْرِكُونَ ﴿٥٤﴾ مِن دُونِهِۦۖ فَكِيدُونِى
جَمِيعًا ثُمَّ لَا تُنظِرُونِ ﴿٥٥﴾ إِنِّى تَوَكَّلْتُ عَلَى ٱللَّهِ رَبِّى وَرَبِّكُم
مَّا مِن دَآبَّةٍ إِلَّا هُوَ ءَاخِذٌۢ بِنَاصِيَتِهَآۚ إِنَّ رَبِّى عَلَىٰ صِرَٰطٍ مُّسْتَقِيمٍ
﴿٥٦﴾ فَإِن تَوَلَّوْا۟ فَقَدْ أَبْلَغْتُكُم مَّآ أُرْسِلْتُ بِهِۦٓ إِلَيْكُمْۚ وَيَسْتَخْلِفُ
رَبِّى قَوْمًا غَيْرَكُمْ وَلَا تَضُرُّونَهُۥ شَيْـًٔاۚ إِنَّ رَبِّى عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ حَفِيظٌ
﴿٥٧﴾ وَلَمَّا جَآءَ أَمْرُنَا نَجَّيْنَا هُودًا وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ مَعَهُۥ بِرَحْمَةٍ مِّنَّا
وَنَجَّيْنَٰهُم مِّنْ عَذَابٍ غَلِيظٍ ﴿٥٨﴾ وَتِلْكَ عَادٌۖ جَحَدُوا۟ بِـَٔايَٰتِ
رَبِّهِمْ وَعَصَوْا۟ رُسُلَهُۥ وَٱتَّبَعُوٓا۟ أَمْرَ كُلِّ جَبَّارٍ عَنِيدٍ ﴿٥٩﴾ وَأُتْبِعُوا۟ فِى
هَٰذِهِ ٱلدُّنْيَا لَعْنَةً وَيَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِۗ أَلَآ إِنَّ عَادًا كَفَرُوا۟ رَبَّهُمْۗ أَلَا
بُعْدًا لِّعَادٍ قَوْمِ هُودٍ ﴿٦٠﴾ ۞ وَإِلَىٰ ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَٰلِحًاۚ قَالَ يَٰقَوْمِ
ٱعْبُدُوا۟ ٱللَّهَ مَا لَكُم مِّنْ إِلَٰهٍ غَيْرُهُۥۖ هُوَ أَنشَأَكُم مِّنَ ٱلْأَرْضِ
وَٱسْتَعْمَرَكُمْ فِيهَا فَٱسْتَغْفِرُوهُ ثُمَّ تُوبُوٓا۟ إِلَيْهِۚ إِنَّ رَبِّى قَرِيبٌ مُّجِيبٌ
﴿٦١﴾ قَالُوا۟ يَٰصَٰلِحُ قَدْ كُنتَ فِينَا مَرْجُوًّا قَبْلَ هَٰذَآۖ أَتَنْهَىٰنَآ أَن نَّعْبُدَ
مَا يَعْبُدُ ءَابَآؤُنَا وَإِنَّنَا لَفِى شَكٍّ مِّمَّا تَدْعُونَآ إِلَيْهِ مُرِيبٍ ﴿٦٢﴾

﴿۵٤﴾ دربارۀ تو چیزی نمی‌گوییم مگر این که بعضی معبودان ما به تو آسیبی رسانده است. هود گفت: من الله را گواه می‌گیرم و شما (هم) گواه باشید که من از آنچه (شما می‌پرستید و) شریک الله می‌سازید، بیزارم. ﴿۵۵﴾ به جز الله (از تمامی معبودانتان متنفرم، پس) همگی دربارۀ من به حیله و چاره‌جویی بپردازید، باز مرا مهلت ندهید. ﴿۵٦﴾ (چون) من بر الله، پروردگار خود و پروردگار شما توکل کرده‌ام، هیچ رونده ای نیست مگر اینکه او موی پیشانی او را در دست دارد (بر او مسلّط است)، بی‌گمان پروردگارم بر راه راست است. ﴿۵۷﴾ پس اگر روی بگردانید، همانا من آنچه را که به رسانیدنِ آن به‌سوی شما فرستاده شده ام، رسانیدم. و پروردگارم (شما را هلاک نموده) قومی دیگر را به جای شما جانشین خواهد کرد و شما هیچ زیانی به او نمی‌رسانید. یقینا پروردگارم بر همه چیز (ناظر و) نگهبان است. ﴿۵۸﴾ و چون حکم ما (به هلاکت آن‌ها) رسید، هود و کسانی را که با وی ایمان آورده بودند، به (واسطۀ) رحمتی از جانب خویش نجات دادیم و آنها را از عذاب سخت نجات دادیم. ﴿۵۹﴾ و این قبیلۀ عاد بودند که آیات پروردگار خود را انکار نمودند، و پیغمبرانش را نافرمانی کردند و از (دستور) هر متکبر و سرکش پیروی نمودند. ﴿٦۰﴾ و در این دنیا از پی آنها لعنت فرستاده شد. و در روز قیامت نیز، آگاه باشید که قوم عاد به پروردگار خود کفر ورزیدند، آگاه باشید که دوری (و هلاکت) بر عاد قوم هود است. ﴿٦۱﴾ و به سوی ثمود برادرشان صالح را فرستادیم، (صالح) گفت: ای قوم من! تنها الله را عبادت کنید (که) برای شما هیچ معبودی (برحق) نیست مگر الله (که) او شما را (در آغاز خلقت) از زمین آفرید و شما را آباد کنندگان زمین ساخت، پس از او آمرزش بخواهید، و باز به سوی او توبه کنید، که بی گمان پروردگار من نزدیک و قبول‌کنندۀ دعا است. ﴿٦۲﴾ گفتند: ای صالح! البته تو پیش از این در میان ما مایۀ امید بودی، آیا ما را از عبادت آنچه پدران ما عبادت می‌کردند بازمی‌داری؟ و یقیناً ما راجع به چیزی که ما را به آن دعوت می‌دهی سخت در شکیم.

قَالَ يَٰقَوۡمِ أَرَءَيۡتُمۡ إِن كُنتُ عَلَىٰ بَيِّنَةٖ مِّن رَّبِّي وَءَاتَىٰنِي مِنۡهُ رَحۡمَةٗ فَمَن يَنصُرُنِي مِنَ ٱللَّهِ إِنۡ عَصَيۡتُهُۥۖ فَمَا تَزِيدُونَنِي غَيۡرَ تَخۡسِيرٖ ﴿٦٣﴾ وَيَٰقَوۡمِ هَٰذِهِۦ نَاقَةُ ٱللَّهِ لَكُمۡ ءَايَةٗۖ فَذَرُوهَا تَأۡكُلۡ فِيٓ أَرۡضِ ٱللَّهِۖ وَلَا تَمَسُّوهَا بِسُوٓءٖ فَيَأۡخُذَكُمۡ عَذَابٞ قَرِيبٞ ﴿٦٤﴾ فَعَقَرُوهَا فَقَالَ تَمَتَّعُواْ فِي دَارِكُمۡ ثَلَٰثَةَ أَيَّامٖۖ ذَٰلِكَ وَعۡدٌ غَيۡرُ مَكۡذُوبٖ ﴿٦٥﴾ فَلَمَّا جَآءَ أَمۡرُنَا نَجَّيۡنَا صَٰلِحٗا وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ مَعَهُۥ بِرَحۡمَةٖ مِّنَّا وَمِنۡ خِزۡيِ يَوۡمِئِذٍۚ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ ٱلۡقَوِيُّ ٱلۡعَزِيزُ ﴿٦٦﴾ وَأَخَذَ ٱلَّذِينَ ظَلَمُواْ ٱلصَّيۡحَةُ فَأَصۡبَحُواْ فِي دِيَٰرِهِمۡ جَٰثِمِينَ ﴿٦٧﴾ كَأَن لَّمۡ يَغۡنَوۡاْ فِيهَآۗ أَلَآ إِنَّ ثَمُودَاْ كَفَرُواْ رَبَّهُمۡۗ أَلَا بُعۡدٗا لِّثَمُودَ ﴿٦٨﴾ وَلَقَدۡ جَآءَتۡ رُسُلُنَآ إِبۡرَٰهِيمَ بِٱلۡبُشۡرَىٰ قَالُواْ سَلَٰمٗاۖ قَالَ سَلَٰمٞۖ فَمَا لَبِثَ أَن جَآءَ بِعِجۡلٍ حَنِيذٖ ﴿٦٩﴾ فَلَمَّا رَءَآ أَيۡدِيَهُمۡ لَا تَصِلُ إِلَيۡهِ نَكِرَهُمۡ وَأَوۡجَسَ مِنۡهُمۡ خِيفَةٗۚ قَالُواْ لَا تَخَفۡ إِنَّآ أُرۡسِلۡنَآ إِلَىٰ قَوۡمِ لُوطٖ ﴿٧٠﴾ وَٱمۡرَأَتُهُۥ قَآئِمَةٞ فَضَحِكَتۡ فَبَشَّرۡنَٰهَا بِإِسۡحَٰقَ وَمِن وَرَآءِ إِسۡحَٰقَ يَعۡقُوبَ ﴿٧١﴾

﴿۶۳﴾ (صالح) گفت: ای قوم من! آیا دیدید که اگر از سوی پروردگارم دلیل واضح داشته باشم و از نزد خود رحمتی به من عطا کرده باشد، پس اگر از فرمان او نافرمانی کنم، چه کسی مرا در برابر (عقوبت) الله یاری خواهد کرد؟ (در نتیجه) شما جز بر زیان من نمی‌افزایید. ﴿۶٤﴾ ای قوم من! این ماده شتر (آفریدۀ) الله است که برای شما معجزه است، پس بگذارید آن را که در زمینِ الله بچرد، و هیچ آسیبی به او نرسانید که به عذاب زودرس گرفتار می شوید. ﴿۶۵﴾ پس آن ماده شتر را کشتند، پس (صالح) گفت: تا سه روز در خانه های خود برخوردار شوید، این وعدۀ بی دروغ است. ﴿۶۶﴾ پس وقتی که فرمان ما رسید صالح و کسانی را که همراه او ایمان آورده بودند به (سبب) رحمتی از سوی خویش نجات دادیم و از رسوایی آن روز رهایی بخشیدیم، البته پروردگارت توانای غالب است. ﴿۶۷﴾ و آنانی را که ظلم کرده بودند، آواز سخت فراگرفت، پس در خانه‌های شان (مرده و) بر زانو افتیدند. ﴿۶۸﴾ گویی هرگز در آن جا سکونت نکردند، آگاه باشید که ثمود به پروردگارشان کفر ورزیدند، آگاه باشید! دوری (و هلاکت) بر ثمود باد. ﴿۶۹﴾ و البته فرستادگان (فرشتگان) ما برای ابراهیم مژده آوردند، و گفتند: سلام (بر تو ای ابراهیم)، گفت: سلام (بر شما باد)، پس دیری نپایید که ابراهیم گوسالۀ بریان آورد. ﴿۷۰﴾ پس چون دید که دست‌هایشان به آن (غذا) نمی‌رسد (و نمی‌خورند) این کار را از آنان ناپسند (و ناشناخته) دانست و از آن‌ها در دل احساس خوف نمود، (فرشته‌ها) گفتند: نترس، چون ما به سوی قوم لوط فرستاده شده‌ایم. ﴿۷۱﴾ و زن ابراهیم ایستاده بود پس خندید، زیرا ما او را به (تولّد) اسحاق مژده دادیم، و از پی اسحاق به (تولد) یعقوب.

قَالَتْ يَٰوَيْلَتَىٰٓ ءَأَلِدُ وَأَنَا۠ عَجُوزٌ وَهَٰذَا بَعْلِى شَيْخًا ۖ إِنَّ هَٰذَا لَشَىْءٌ عَجِيبٌ ﴿٧٢﴾ قَالُوٓا۟ أَتَعْجَبِينَ مِنْ أَمْرِ ٱللَّهِ ۖ رَحْمَتُ ٱللَّهِ وَبَرَكَٰتُهُۥ عَلَيْكُمْ أَهْلَ ٱلْبَيْتِ ۚ إِنَّهُۥ حَمِيدٌ مَّجِيدٌ ﴿٧٣﴾ فَلَمَّا ذَهَبَ عَنْ إِبْرَٰهِيمَ ٱلرَّوْعُ وَجَآءَتْهُ ٱلْبُشْرَىٰ يُجَٰدِلُنَا فِى قَوْمِ لُوطٍ ﴿٧٤﴾ إِنَّ إِبْرَٰهِيمَ لَحَلِيمٌ أَوَّٰهٌ مُّنِيبٌ ﴿٧٥﴾ يَٰٓإِبْرَٰهِيمُ أَعْرِضْ عَنْ هَٰذَآ ۖ إِنَّهُۥ قَدْ جَآءَ أَمْرُ رَبِّكَ ۖ وَإِنَّهُمْ ءَاتِيهِمْ عَذَابٌ غَيْرُ مَرْدُودٍ ﴿٧٦﴾ وَلَمَّا جَآءَتْ رُسُلُنَا لُوطًا سِىٓءَ بِهِمْ وَضَاقَ بِهِمْ ذَرْعًا وَقَالَ هَٰذَا يَوْمٌ عَصِيبٌ ﴿٧٧﴾ وَجَآءَهُۥ قَوْمُهُۥ يُهْرَعُونَ إِلَيْهِ وَمِن قَبْلُ كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ٱلسَّيِّـَٔاتِ ۚ قَالَ يَٰقَوْمِ هَٰٓؤُلَآءِ بَنَاتِى هُنَّ أَطْهَرُ لَكُمْ ۖ فَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَلَا تُخْزُونِ فِى ضَيْفِىٓ ۖ أَلَيْسَ مِنكُمْ رَجُلٌ رَّشِيدٌ ﴿٧٨﴾ قَالُوا۟ لَقَدْ عَلِمْتَ مَا لَنَا فِى بَنَاتِكَ مِنْ حَقٍّ وَإِنَّكَ لَتَعْلَمُ مَا نُرِيدُ ﴿٧٩﴾ قَالَ لَوْ أَنَّ لِى بِكُمْ قُوَّةً أَوْ ءَاوِىٓ إِلَىٰ رُكْنٍ شَدِيدٍ ﴿٨٠﴾ قَالُوا۟ يَٰلُوطُ إِنَّا رُسُلُ رَبِّكَ لَن يَصِلُوٓا۟ إِلَيْكَ ۖ فَأَسْرِ بِأَهْلِكَ بِقِطْعٍ مِّنَ ٱلَّيْلِ وَلَا يَلْتَفِتْ مِنكُمْ أَحَدٌ إِلَّا ٱمْرَأَتَكَ ۖ إِنَّهُۥ مُصِيبُهَا مَآ أَصَابَهُمْ ۚ إِنَّ مَوْعِدَهُمُ ٱلصُّبْحُ ۚ أَلَيْسَ ٱلصُّبْحُ بِقَرِيبٍ ﴿٨١﴾

﴿۷۲﴾ گفت: (ساره) وای بر من! آیا فرزند می زایم حال آنکه من پیره زنم، و این شوهرم نیز پیر مرد است؟ واقعا این چیز بسیار عجیب است. ﴿۷۳﴾ فرشته‌ها گفتند: آیا از امر الله تعجب می‌کنی؟ (در حالیکه) رحمت الله و برکات او بر شماست ای اهل این خانه، بی گمان او ستوده (و) بزرگوار است. ﴿۷٤﴾ پس چون ترس از ابراهیم زایل شد و مژده (فرزند) به او رسید، شروع کرد به جدال کردن با ما دربارهٔ (عذاب) قوم لوط. ﴿۷۵﴾ چون ابراهیم بسی بردبار، آه کشنده (دردمند) و توبه کار بود. ﴿۷٦﴾ (جواب آمد) ای ابراهیم! از این بحث و گفتگو بگذر، چون امر پروردگارت (به هلاک آن‌ها) رسیده است و البته عذاب ردناشدنی بر آنها خواهد آمد. ﴿۷۷﴾ وچون فرستادگان ما نزد لوط آمدند از آمدنشان غمگین شد و بر آنها دل‌تنگ شد (از غم محافظت آن خوبرویان) و گفت: امروز، روزی سخت است. ﴿۷۸﴾ و قوم او دویده بسویش آمدند و پیش از آن هم کارهای زشت می‌کردند، لوط گفت: ای قوم من! این دختران (قوم) من اند، آن‌ها برای شما (حلال و) پاکیزه ترند (پس با آن‌ها نکاح کنید) و از الله بترسید و در بارهٔ مهمانانم مرا رسوا و شرمنده نکنید، آیا در میان شما هیچ مرد رشید نیست (تا شما را از این کار زشت منع کند)؟ ﴿۷۹﴾ (بدکاران قوم) گفتند: البته تو خوب دانسته ای که ما به دخترانت هیچ حقّی و رغبتی نداریم (چون در نکاح ما نیستند) و یقیناً تو خوب می‌دانی ما چه می خواهیم. ﴿۸۰﴾ لوط گفت: کاش در مقابل شما توانایی داشتم و یا پناهگاه محکمی (قوم و قبیلهٔ نیرومند) داشتم که به آن پناه می‌بردم. ﴿۸۱﴾ (فرشته‌ها) گفتند: ای لوط! بی گمان ما فرستادگان پروردگار توییم، آنان هرگز به تو رسیده نمی‌توانند (تا گزندی بتو برسانند) پس در حصه ای از شب، خانواده‌ات را ببر و نباید کسی از شما به پشت سر خود بنگرد، مگر همسرت را (با خود نبر)، که هر آنچه به آنان برسد به او (هم) خواهد رسید، البته وعده گاه (نابودی) آن‌ها صبح است، آیا صبح نزدیک نیست؟

فَلَمَّا جَآءَ أَمۡرُنَا جَعَلۡنَا عَٰلِيَهَا سَافِلَهَا وَأَمۡطَرۡنَا عَلَيۡهَا حِجَارَةٗ مِّن سِجِّيلٖ مَّنضُودٖ ﴿٨٢﴾ مُّسَوَّمَةً عِندَ رَبِّكَۖ وَمَا هِيَ مِنَ ٱلظَّٰلِمِينَ بِبَعِيدٖ ﴿٨٣﴾ ۞وَإِلَىٰ مَدۡيَنَ أَخَاهُمۡ شُعَيۡبٗاۚ قَالَ يَٰقَوۡمِ ٱعۡبُدُواْ ٱللَّهَ مَا لَكُم مِّنۡ إِلَٰهٍ غَيۡرُهُۥۖ وَلَا تَنقُصُواْ ٱلۡمِكۡيَالَ وَٱلۡمِيزَانَۖ إِنِّيٓ أَرَىٰكُم بِخَيۡرٖ وَإِنِّيٓ أَخَافُ عَلَيۡكُمۡ عَذَابَ يَوۡمٖ مُّحِيطٖ ﴿٨٤﴾ وَيَٰقَوۡمِ أَوۡفُواْ ٱلۡمِكۡيَالَ وَٱلۡمِيزَانَ بِٱلۡقِسۡطِۖ وَلَا تَبۡخَسُواْ ٱلنَّاسَ أَشۡيَآءَهُمۡ وَلَا تَعۡثَوۡاْ فِي ٱلۡأَرۡضِ مُفۡسِدِينَ ﴿٨٥﴾ بَقِيَّتُ ٱللَّهِ خَيۡرٞ لَّكُمۡ إِن كُنتُم مُّؤۡمِنِينَۚ وَمَآ أَنَا۠ عَلَيۡكُم بِحَفِيظٖ ﴿٨٦﴾ قَالُواْ يَٰشُعَيۡبُ أَصَلَوٰتُكَ تَأۡمُرُكَ أَن نَّتۡرُكَ مَا يَعۡبُدُ ءَابَآؤُنَآ أَوۡ أَن نَّفۡعَلَ فِيٓ أَمۡوَٰلِنَا مَا نَشَٰٓؤُاْۖ إِنَّكَ لَأَنتَ ٱلۡحَلِيمُ ٱلرَّشِيدُ ﴿٨٧﴾ قَالَ يَٰقَوۡمِ أَرَءَيۡتُمۡ إِن كُنتُ عَلَىٰ بَيِّنَةٖ مِّن رَّبِّي وَرَزَقَنِي مِنۡهُ رِزۡقًا حَسَنٗاۚ وَمَآ أُرِيدُ أَنۡ أُخَالِفَكُمۡ إِلَىٰ مَآ أَنۡهَىٰكُمۡ عَنۡهُۚ إِنۡ أُرِيدُ إِلَّا ٱلۡإِصۡلَٰحَ مَا ٱسۡتَطَعۡتُۚ وَمَا تَوۡفِيقِيٓ إِلَّا بِٱللَّهِۚ عَلَيۡهِ تَوَكَّلۡتُ وَإِلَيۡهِ أُنِيبُ ﴿٨٨﴾

﴿۸۲﴾ پس چون حکم ما آمد، آن (شهر و سرزمین) را زیر و رو کردیم. و آنجا را با سنگ گِلی پیاپی از آسمان، سنگباران کردیم. ﴿۸۳﴾ سنگ‌هایی که نزد پروردگارت نشان دار بودند. و این چنین سنگباران (عذاب) از ظالمان دور نیست. ﴿۸٤﴾ و به سوی اهل مدین برادرشان شعیب را فرستادیم که گفت: ای قوم من، الله را بپرستید برای شما غیر او (الله) هیچ معبودی (برحق) نیست، و پیمانه و ترازو را (در داد و گرفت) کم مکنید، چون من شما را در نعمت (مال و دارایی بسیار) می‌بینم، و در حقیقت بر شما از عذاب روز احاطه‌کننده (روز قیامت) می‌ترسم. ﴿۸۵﴾ و گفت، ای قوم من! پیمانه و ترازو را تمام و کمال به انصاف دهید و به مردم چیزهایشان را کم مدهید و در زمین فساد و تباهی نکنید. ﴿۸٦﴾ باقیماندهٔ حلالی که الله می گذارد برایتان بهتر است، اگر ایمان دارید. و من بر شما محافظ نیستم (تا بر اعمال شما نظارت کنم). ﴿۸۷﴾ گفتند: ای شعیب! آیا نمازت به تو فرمان می‌دهد که آنچه را پدران ما می‌پرستیدند ترک کنیم؟ یا در اموال ما به میل خود تصرف نکنیم؟ البته تو بردبار و خردمند هستی! ﴿۸۸﴾ (شعیب) گفت: ای قوم من! به من خبر دهید اگر دلیل واضحی از نزد پروردگارم داشته باشم و از نزد خود رزق و روزی خوبی به من داده باشد (آیا می‌توانم به خلاف دستورات او عمل کنم؟)، و نمی‌خواهم شما را از چیزی نهی کنم و خودم مرتکب آن شوم. من قصدی جز اصلاح ندارم. و توفیق من جز به تأیید الله نیست، تنها بر او توکل کرده‌ام و به‌سوی او باز می گردم.

وَيَٰقَوۡمِ لَا يَجۡرِمَنَّكُمۡ شِقَاقِيٓ أَن يُصِيبَكُم مِّثۡلُ مَآ أَصَابَ
قَوۡمَ نُوحٍ أَوۡ قَوۡمَ هُودٍ أَوۡ قَوۡمَ صَٰلِحٖۚ وَمَا قَوۡمُ لُوطٖ مِّنكُم
بِبَعِيدٖ ﴿٨٩﴾ وَٱسۡتَغۡفِرُواْ رَبَّكُمۡ ثُمَّ تُوبُوٓاْ إِلَيۡهِۚ إِنَّ رَبِّي
رَحِيمٞ وَدُودٞ ﴿٩٠﴾ قَالُواْ يَٰشُعَيۡبُ مَا نَفۡقَهُ كَثِيرٗا مِّمَّا تَقُولُ
وَإِنَّا لَنَرَىٰكَ فِينَا ضَعِيفٗاۖ وَلَوۡلَا رَهۡطُكَ لَرَجَمۡنَٰكَۖ وَمَآ أَنتَ
عَلَيۡنَا بِعَزِيزٖ ﴿٩١﴾ قَالَ يَٰقَوۡمِ أَرَهۡطِيٓ أَعَزُّ عَلَيۡكُم مِّنَ ٱللَّهِ
وَٱتَّخَذۡتُمُوهُ وَرَآءَكُمۡ ظِهۡرِيًّاۖ إِنَّ رَبِّي بِمَا تَعۡمَلُونَ
مُحِيطٞ ﴿٩٢﴾ وَيَٰقَوۡمِ ٱعۡمَلُواْ عَلَىٰ مَكَانَتِكُمۡ إِنِّي عَٰمِلٞۖ
سَوۡفَ تَعۡلَمُونَ مَن يَأۡتِيهِ عَذَابٞ يُخۡزِيهِ وَمَنۡ هُوَ كَٰذِبٞۖ
وَٱرۡتَقِبُوٓاْ إِنِّي مَعَكُمۡ رَقِيبٞ ﴿٩٣﴾ وَلَمَّا جَآءَ أَمۡرُنَا نَجَّيۡنَا
شُعَيۡبٗا وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ مَعَهُۥ بِرَحۡمَةٖ مِّنَّا وَأَخَذَتِ
ٱلَّذِينَ ظَلَمُواْ ٱلصَّيۡحَةُ فَأَصۡبَحُواْ فِي دِيَٰرِهِمۡ جَٰثِمِينَ ﴿٩٤﴾
كَأَن لَّمۡ يَغۡنَوۡاْ فِيهَآۗ أَلَا بُعۡدٗا لِّمَدۡيَنَ كَمَا بَعِدَتۡ ثَمُودُ ﴿٩٥﴾
وَلَقَدۡ أَرۡسَلۡنَا مُوسَىٰ بِـَٔايَٰتِنَا وَسُلۡطَٰنٖ مُّبِينٍ ﴿٩٦﴾ إِلَىٰ فِرۡعَوۡنَ
وَمَلَإِيْهِۦ فَٱتَّبَعُوٓاْ أَمۡرَ فِرۡعَوۡنَۖ وَمَآ أَمۡرُ فِرۡعَوۡنَ بِرَشِيدٖ ﴿٩٧﴾

﴿۸۹﴾ و ای قوم من! جرم مخالفت شما با من، سبب نگردد که همان بلائی به شما برسد که به قوم نوح یا قوم هود یا قوم صالح رسید، و قوم لوط از شما دور نیست. ﴿۹۰﴾ و از پروردگار خود آمرزش بخواهید، باز به دربارِ او توبه کنید، همانا پروردگار من مهربان (و) دوستدار (نیکان) است. ﴿۹۱﴾ (به طور تمسخر) گفتند: ای شعیب! بسیاری از آنچه را که تو می گویی، نمی‌فهمیم و ما واقعا تو را در میان خود ناتوان می‌بینیم و اگر قبیلۀ تو نبود، حتما سنگسارت می‌کردیم. و تو بر ما گرانقدر نیستی. ﴿۹۲﴾ (شعیب) گفت: ای قوم من! آیا قبیله‌ام در نزد شما از الله گرامی‌تر است؟ و الله را پشت سر خویش گرفته اید (و فراموش کرده‌اید)، در حالیکه پروردگارم به آنچه می‌کنید احاطه دارد. ﴿۹۳﴾ و ای قوم من! شما بر روش خود عمل کنید، من نیز به روش خود عمل می‌کنم، به زودی خواهید دانست که عذاب رسوا کننده به چه کسی می‌رسد، (و خواهید دانست) چه کسی دروغگو است؟ انتظار بکشید، من هم با شما منتظرم. ﴿۹٤﴾ و چون امر ما (به هلاکت قوم) آمد، شعیب و آنانی را که با وی ایمان آورده بودند به رحمتی از جانب خود نجات دادیم و صدایی مرگبار ظالمان را گرفت، پس در خانه هایشان از پا درآمدند. ﴿۹۵﴾ گویا در آن قریه (قبلاً) سکونت نکرده بودند، آگاه باش، دوری باد بر اهل مدین، همان طوری که ثمود دور افتادند. ﴿۹٦﴾ و البته موسی را با آیات (معجزات) خود و با دلیل ظاهرکنندۀ حق فرستادیم. ﴿۹۷﴾ به سوی فرعون و سران قوم او، ولی سران از امر فرعون پیروی کردند، حال آنکه امر فرعون راست و مایۀ هدایت نبود.

يَقۡدُمُ قَوۡمَهُۥ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ فَأَوۡرَدَهُمُ ٱلنَّارَۖ وَبِئۡسَ ٱلۡوِرۡدُ
ٱلۡمَوۡرُودُ ﴿٩٨﴾ وَأُتۡبِعُواْ فِي هَٰذِهِۦ لَعۡنَةٗ وَيَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِۚ بِئۡسَ
ٱلرِّفۡدُ ٱلۡمَرۡفُودُ ﴿٩٩﴾ ذَٰلِكَ مِنۡ أَنۢبَآءِ ٱلۡقُرَىٰ نَقُصُّهُۥ عَلَيۡكَۖ
مِنۡهَا قَآئِمٞ وَحَصِيدٞ ﴿١٠٠﴾ وَمَا ظَلَمۡنَٰهُمۡ وَلَٰكِن ظَلَمُوٓاْ
أَنفُسَهُمۡۖ فَمَآ أَغۡنَتۡ عَنۡهُمۡ ءَالِهَتُهُمُ ٱلَّتِي يَدۡعُونَ مِن دُونِ
ٱللَّهِ مِن شَيۡءٖ لَّمَّا جَآءَ أَمۡرُ رَبِّكَۖ وَمَا زَادُوهُمۡ غَيۡرَ تَتۡبِيبٖ ﴿١٠١﴾
وَكَذَٰلِكَ أَخۡذُ رَبِّكَ إِذَآ أَخَذَ ٱلۡقُرَىٰ وَهِيَ ظَٰلِمَةٌۚ إِنَّ أَخۡذَهُۥٓ
أَلِيمٞ شَدِيدٌ ﴿١٠٢﴾ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَةٗ لِّمَنۡ خَافَ عَذَابَ ٱلۡأٓخِرَةِۚ
ذَٰلِكَ يَوۡمٞ مَّجۡمُوعٞ لَّهُ ٱلنَّاسُ وَذَٰلِكَ يَوۡمٞ مَّشۡهُودٞ ﴿١٠٣﴾
وَمَا نُؤَخِّرُهُۥٓ إِلَّا لِأَجَلٖ مَّعۡدُودٖ ﴿١٠٤﴾ يَوۡمَ يَأۡتِ لَا تَكَلَّمُ نَفۡسٌ
إِلَّا بِإِذۡنِهِۦۚ فَمِنۡهُمۡ شَقِيّٞ وَسَعِيدٞ ﴿١٠٥﴾ فَأَمَّا ٱلَّذِينَ شَقُواْ فَفِي
ٱلنَّارِ لَهُمۡ فِيهَا زَفِيرٞ وَشَهِيقٌ ﴿١٠٦﴾ خَٰلِدِينَ فِيهَا مَا دَامَتِ ٱلسَّمَٰوَٰتُ
وَٱلۡأَرۡضُ إِلَّا مَا شَآءَ رَبُّكَۚ إِنَّ رَبَّكَ فَعَّالٞ لِّمَا يُرِيدُ ﴿١٠٧﴾
۞ وَأَمَّا ٱلَّذِينَ سُعِدُواْ فَفِي ٱلۡجَنَّةِ خَٰلِدِينَ فِيهَا مَا دَامَتِ
ٱلسَّمَٰوَٰتُ وَٱلۡأَرۡضُ إِلَّا مَا شَآءَ رَبُّكَۖ عَطَآءً غَيۡرَ مَجۡذُوذٖ ﴿١٠٨﴾

﴿۹۸﴾ او (فرعون) روز قیامت پیشاپیش قوم خود می رود، پس آنها را وارد آتش دوزخ خواهد ساخت. و دوزخ چه بدجای واردشدن است برای واردان. ﴿۹۹﴾ در این دنیا و در روز قیامت (نیز) لعنت از پی آنان است، چه بد عطائی است که به آنها داده می‌شود!. ﴿۱۰۰﴾ این از خبرهای شهرهایی است که برای تو حکایت می‌کنیم، برخی از این شهرها هنوز بر سر پا باقی هستند و برخی (مانند کشت درو شده) از بیخ کنده شده‌اند. ﴿۱۰۱﴾ و ما بر آنها (ساکنان آن شهرها) ظلم نکردیم ولی آن‌ها خود بر خویشتن ظلم کردند، پس معبودانشان که به غیر از الله می‌خواندند وقتی که فرمان پروردگارت رسید چیزی را از آنان دفع نکردند و بر آنها جز نابودی و هلاکت نه افزودند. ﴿۱۰۲﴾ و گرفتن پروردگارت این چنین است؛ وقتی شهرهایی را عذاب دهد در حالیکه اهل آن ستمگر باشند، زیرا عذاب الله دردناک و سخت است. ﴿۱۰۳﴾ یقیناً در این (داستانها) دلیل (عبرت) است برای کسی که از عذاب آخرت می ترسد، آن روز، روزیست که مردم برای آن جمع کرده می شوند و آن روز روزیست که همه مردم در آن حاضر کرده می شوند. ﴿۱۰٤﴾ و ما آن روز (قیامت) را به تأخیر نمی اندازیم، مگر تا مدت شمرده شده و معین. ﴿۱۰٥﴾ روزی که (قیامت) برسد هیچکس سخن نمی‌گوید مگر به اذن الله، پس (در آن روز) برخی از آنان بدبختند و برخی از آنان نیکبخت. ﴿۱۰٦﴾ اما آنانی که بدبخت شده اند پس در آتش دوزخ باشند، برای آن‌ها در آنجا فریاد (نفس با آواز) و ناله (نفس بی آواز و پست) است. ﴿۱۰۷﴾ تا آسمانها و زمین باقی است، ایشان در آن جاودانه می‌مانند مگر آنچه پروردگارت بخواهد، بی‌گمان پروردگار تو هر کاری را که بخواهد انجام می‌دهد. ﴿۱۰۸﴾ و اما کسانی که نیکبخت شده اند، پس در جنت همیشه به سر می‌برند و در آنجا تا زمانی که آسمانها و زمین باقی است جاودانه‌اند، مگر آنچه پروردگارت بخواهد، این بخششی پیوسته و ناگسستنی است.

فَلَا تَكُ فِي مِرْيَةٍ مِّمَّا يَعْبُدُ هَٰٓؤُلَآءِۚ مَا يَعْبُدُونَ إِلَّا كَمَا يَعْبُدُ
ءَابَآؤُهُم مِّن قَبْلُۚ وَإِنَّا لَمُوَفُّوهُمْ نَصِيبَهُمْ غَيْرَ مَنقُوصٍ
﴿١٠٩﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَى ٱلْكِتَٰبَ فَٱخْتُلِفَ فِيهِۚ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ
سَبَقَتْ مِن رَّبِّكَ لَقُضِيَ بَيْنَهُمْۚ وَإِنَّهُمْ لَفِي شَكٍّ مِّنْهُ مُرِيبٍ
﴿١١٠﴾ وَإِنَّ كُلًّا لَّمَّا لَيُوَفِّيَنَّهُمْ رَبُّكَ أَعْمَٰلَهُمْۚ إِنَّهُۥ بِمَا يَعْمَلُونَ
خَبِيرٌ ﴿١١١﴾ فَٱسْتَقِمْ كَمَآ أُمِرْتَ وَمَن تَابَ مَعَكَ وَلَا تَطْغَوْاْۚ
إِنَّهُۥ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿١١٢﴾ وَلَا تَرْكَنُوٓاْ إِلَى ٱلَّذِينَ ظَلَمُواْ
فَتَمَسَّكُمُ ٱلنَّارُ وَمَا لَكُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ مِنْ أَوْلِيَآءَ ثُمَّ
لَا تُنصَرُونَ ﴿١١٣﴾ وَأَقِمِ ٱلصَّلَوٰةَ طَرَفَيِ ٱلنَّهَارِ وَزُلَفًا مِّنَ
ٱلَّيْلِۚ إِنَّ ٱلْحَسَنَٰتِ يُذْهِبْنَ ٱلسَّيِّـَٔاتِۚ ذَٰلِكَ ذِكْرَىٰ
لِلذَّٰكِرِينَ ﴿١١٤﴾ وَٱصْبِرْ فَإِنَّ ٱللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ ٱلْمُحْسِنِينَ
﴿١١٥﴾ فَلَوْلَا كَانَ مِنَ ٱلْقُرُونِ مِن قَبْلِكُمْ أُوْلُواْ بَقِيَّةٍ يَنْهَوْنَ
عَنِ ٱلْفَسَادِ فِي ٱلْأَرْضِ إِلَّا قَلِيلًا مِّمَّنْ أَنجَيْنَا مِنْهُمْۗ وَٱتَّبَعَ
ٱلَّذِينَ ظَلَمُواْ مَآ أُتْرِفُواْ فِيهِ وَكَانُواْ مُجْرِمِينَ ﴿١١٦﴾ وَمَا
كَانَ رَبُّكَ لِيُهْلِكَ ٱلْقُرَىٰ بِظُلْمٍ وَأَهْلُهَا مُصْلِحُونَ ﴿١١٧﴾

﴿۱۰۹﴾ پس در بارهٔ (بطلان) آنچه می‌پرستند در شک مباش، آنها همان گونه (چیزهایی را) می‌پرستند که پدرانشان در گذشته می‌پرستیدند، و ما نصیب آنها (از عذاب) را کامل و بدون هیچ کم و کاستی به آنان خواهیم داد. ﴿۱۱۰﴾ و البته ما به موسی کتاب دادیم، پس در آن اختلاف واقع شد، و اگر سخن پروردگارت از پیش بر این نرفته بود حتما در میان آنان فیصله می‌شد و آنان سخت در شک و تردیدند. ﴿۱۱۱﴾ و البته پروردگارت (جزای) اعمال همگی را کامل و بدون کم و کاست می‌دهد و او به آنچه می‌کنند آگاه است. ﴿۱۱۲﴾ پس همانطور که دستور یافته‌ای استقامت کن و (نیز) کسی که همراه تو توبه کرده (و روی به الله آورده است باید چنین کند) و (از راه راست) سرکشی مکنید، بی‌گمان او به آنچه می‌کنید بیناست. ﴿۱۱۳﴾ و به سوی ظالمان (مشرکان) متمائل نشوید که آتش دوزخ به شما خواهد رسید، و جز الله دوست و کارسازی ندارید، باز نصرت داده نمی شوید. ﴿۱۱٤﴾ و در دو طرف روز (بامداد و مغرب) نماز را برپا دار و در ساعتی از شب، چون نیکی‌ها بدی ها را محو می‌سازند، این (قرآن) پندی است برای پندپذیران. ﴿۱۱۵﴾ و صبر پیشه کن که همانا (صبر عمل نیک است و) الله ثواب نیکوکاران را ضائع نمی‌کند. ﴿۱۱٦﴾ پس چرا در قرنهای پیش از شما صاحبان فضل نبودند که از فساد در روی زمین نهی می‌کردند، مگر اندکی (بودند) از کسانی که از میان آنها نجاتشان دادیم. و ظالمان به دنبال خوشگذرانی و نعمتی که در آن بودند، رفتند. و آنان مجرمان بودند. ﴿۱۱۷﴾ و پروردگار تو هرگز بر آن نبوده است که شهرها را به ظلم هلاک سازد، در حالیکه اهل آن مصلح (و نیکوکار) باشند.

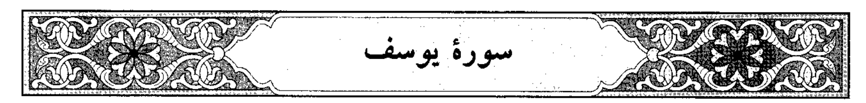
وَلَوْ شَآءَ رَبُّكَ لَجَعَلَ ٱلنَّاسَ أُمَّةً وَٰحِدَةً ۖ وَلَا يَزَالُونَ مُخْتَلِفِينَ
﴿١١٨﴾ إِلَّا مَن رَّحِمَ رَبُّكَ ۚ وَلِذَٰلِكَ خَلَقَهُمْ ۗ وَتَمَّتْ كَلِمَةُ رَبِّكَ
لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنَ ٱلْجِنَّةِ وَٱلنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿١١٩﴾ وَكُلًّا نَّقُصُّ
عَلَيْكَ مِنْ أَنۢبَآءِ ٱلرُّسُلِ مَا نُثَبِّتُ بِهِۦ فُؤَادَكَ ۚ وَجَآءَكَ فِي هَٰذِهِ
ٱلْحَقُّ وَمَوْعِظَةٌ وَذِكْرَىٰ لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿١٢٠﴾ وَقُل لِّلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ
ٱعْمَلُوا۟ عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ إِنَّا عَٰمِلُونَ ﴿١٢١﴾ وَٱنتَظِرُوٓا۟ إِنَّا مُنتَظِرُونَ
﴿١٢٢﴾ وَلِلَّهِ غَيْبُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَإِلَيْهِ يُرْجَعُ ٱلْأَمْرُ كُلُّهُۥ
فَٱعْبُدْهُ وَتَوَكَّلْ عَلَيْهِ ۚ وَمَا رَبُّكَ بِغَٰفِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿١٢٣﴾

سُورَةُ يُوسُفَ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

الٓر ۚ تِلْكَ ءَايَٰتُ ٱلْكِتَٰبِ ٱلْمُبِينِ ﴿١﴾ إِنَّآ أَنزَلْنَٰهُ قُرْءَٰنًا
عَرَبِيًّا لَّعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٢﴾ نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ أَحْسَنَ
ٱلْقَصَصِ بِمَآ أَوْحَيْنَآ إِلَيْكَ هَٰذَا ٱلْقُرْءَانَ وَإِن كُنتَ مِن قَبْلِهِۦ
لَمِنَ ٱلْغَٰفِلِينَ ﴿٣﴾ إِذْ قَالَ يُوسُفُ لِأَبِيهِ يَٰٓأَبَتِ إِنِّي رَأَيْتُ
أَحَدَ عَشَرَ كَوْكَبًا وَٱلشَّمْسَ وَٱلْقَمَرَ رَأَيْتُهُمْ لِي سَٰجِدِينَ ﴿٤﴾

﴿۱۱۸﴾ و اگر پروردگار تو (اسلام اجباری مردم را) می‌خواست، البته همه مردم را امت واحد (تابع توحید) می‌گردانید، (ولی مردم) همیشه در اختلاف اند. ﴿۱۱۹﴾ مگر کسانی که پروردگارت بر آنها رحم کرده، و (الله) برای همین مردم را آفریده است و تمام شد سخن پروردگار تو که البته دوزخ را از جِنّ و انس همگی پر خواهم کرد. ﴿۱۲۰﴾ و هر یک از سرگذشت پیغمبران را بر تو بیان می کنیم، آنچه که دلت را به آن استوار و محکم می گردانیم، و در این (سوره) برای تو حق آمده است، و برای مؤمنان پند و یادآوری آمده است. ﴿۱۲۱﴾ و به آنانی که ایمان نمی‌آورند بگو: شما بر شیوه و طریقۀ خود عمل کنید که ما نیز عمل می کنیم. ﴿۱۲۲﴾ و شما منتظر (نتیجۀ اعمال خود) باشید و ما هم منتظریم. ﴿۱۲۳﴾ و(دانستن) غیب آسمانها و زمین خاص از الله است. و همۀ کارها به سوی او بازگردانده می شود، پس او را عبادت کن و بر او توکل کن. و پروردگارت از آنچه می‌کنید غافل نیست.

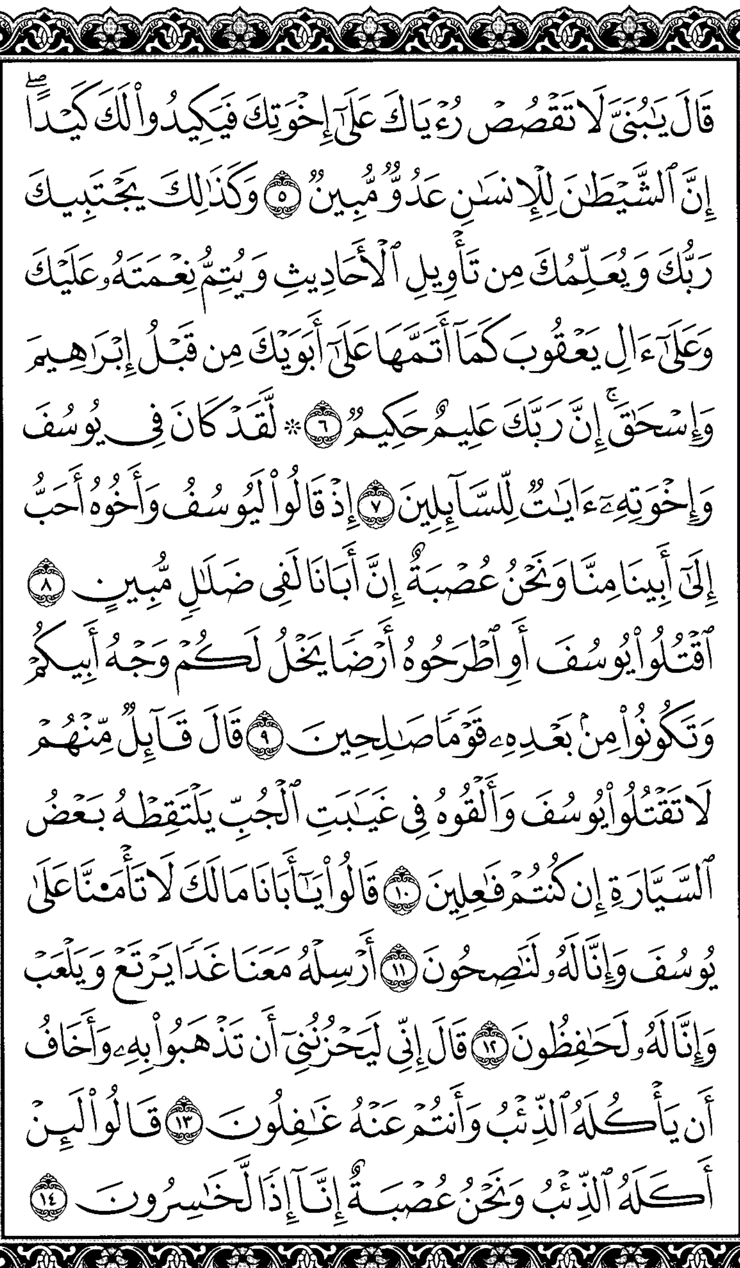

سورۀ یوسف

در مکه نازل شده و یکصدویازده آیت است

بنام الله بخشندۀ مهربان

﴿۱﴾ الر (مفهوم این حروف به الله معلوم است)، این آیات، آیات کتاب واضح (و بیانگر حق و باطل) است. ﴿۲﴾ چون ما آن را قرآن (خواندنی و) به زبان عربی نازل کردیم تا (مفهوم آن را) درک کنید. ﴿۳﴾ ما بهترین داستان ها را، با وحی فرستادن و به وسیلۀ این قرآن بر تو حکایت می‌کنیم، حال آنکه پیش از این از بی‌خبران بودی. ﴿٤﴾ (آن داستان این است که) چون یوسف به پدرش گفت: ای پدر (بزرگوارم)! من یازده ستاره و آفتاب و ماه را در خواب دیدم، دیدم که آن‌ها برایم سجده می‌کنند.

قَالَ يَٰبُنَيَّ لَا تَقۡصُصۡ رُءۡيَاكَ عَلَىٰٓ إِخۡوَتِكَ فَيَكِيدُواْ لَكَ كَيۡدًاۖ
إِنَّ ٱلشَّيۡطَٰنَ لِلۡإِنسَٰنِ عَدُوّٞ مُّبِينٞ ٥ وَكَذَٰلِكَ يَجۡتَبِيكَ
رَبُّكَ وَيُعَلِّمُكَ مِن تَأۡوِيلِ ٱلۡأَحَادِيثِ وَيُتِمُّ نِعۡمَتَهُۥ عَلَيۡكَ
وَعَلَىٰٓ ءَالِ يَعۡقُوبَ كَمَآ أَتَمَّهَا عَلَىٰٓ أَبَوَيۡكَ مِن قَبۡلُ إِبۡرَٰهِيمَ
وَإِسۡحَٰقَۚ إِنَّ رَبَّكَ عَلِيمٌ حَكِيمٞ ٦ ۞ لَّقَدۡ كَانَ فِي يُوسُفَ
وَإِخۡوَتِهِۦٓ ءَايَٰتٞ لِّلسَّآئِلِينَ ٧ إِذۡ قَالُواْ لَيُوسُفُ وَأَخُوهُ أَحَبُّ
إِلَىٰٓ أَبِينَا مِنَّا وَنَحۡنُ عُصۡبَةٌ إِنَّ أَبَانَا لَفِي ضَلَٰلٖ مُّبِينٍ ٨
ٱقۡتُلُواْ يُوسُفَ أَوِ ٱطۡرَحُوهُ أَرۡضٗا يَخۡلُ لَكُمۡ وَجۡهُ أَبِيكُمۡ
وَتَكُونُواْ مِنۢ بَعۡدِهِۦ قَوۡمٗا صَٰلِحِينَ ٩ قَالَ قَآئِلٞ مِّنۡهُمۡ
لَا تَقۡتُلُواْ يُوسُفَ وَأَلۡقُوهُ فِي غَيَٰبَتِ ٱلۡجُبِّ يَلۡتَقِطۡهُ بَعۡضُ
ٱلسَّيَّارَةِ إِن كُنتُمۡ فَٰعِلِينَ ١٠ قَالُواْ يَٰٓأَبَانَا مَالَكَ لَا تَأۡمَ۫نَّا عَلَىٰ
يُوسُفَ وَإِنَّا لَهُۥ لَنَٰصِحُونَ ١١ أَرۡسِلۡهُ مَعَنَا غَدٗا يَرۡتَعۡ وَيَلۡعَبۡ
وَإِنَّا لَهُۥ لَحَٰفِظُونَ ١٢ قَالَ إِنِّي لَيَحۡزُنُنِيٓ أَن تَذۡهَبُواْ بِهِۦ وَأَخَافُ
أَن يَأۡكُلَهُ ٱلذِّئۡبُ وَأَنتُمۡ عَنۡهُ غَٰفِلُونَ ١٣ قَالُواْ لَئِنۡ
أَكَلَهُ ٱلذِّئۡبُ وَنَحۡنُ عُصۡبَةٌ إِنَّآ إِذٗا لَّخَٰسِرُونَ ١٤

نصف الحزب ٢٤

﴿۵﴾ (یعقوب) گفت: ای پسرک من! خوابت را به برادرانت حکایت مکن که برای تو حیله‌سازی می‌کنند، زیرا شیطان برای انسان دشمن آشکار است. ﴿٦﴾ و اینچنین پروردگارت تو را برمی‌گزیند و تعبیر خوابها را به تو می‌آموزد و نعمت خود را بر تو و فرزندان یعقوب کامل می‌کند همانطور که پیش از این بر پدرانت ابراهیم و اسحاق کامل نمود. بی‌گمان پروردگارت دانای باحکمت است. ﴿۷﴾ البته در سرگذشت یوسف و برادرانش برای پرسندگان نشانه‌هاست. ﴿۸﴾ وقتی که (برادران یوسف در مشورهٔ خود) گفتند: یقیناً یوسف و برادرش (بنیامین) نزد پدر ما نسبت به ما دوست داشتنی ترند، در حالیکه ما جمعی نیرومند هستیم، واقعا پدر ما در خطای آشکار است. ﴿۹﴾ (لذا) یوسف را بکشید یا او را در سرزمینِ (دور) بیندازید تا توجّه پدرتان به شما معطوف گردد، و بعد از او (پس از قتل یوسف، با توبه کردن) مردمان نیک و شایسته باشید. ﴿۱۰﴾ گوینده ای از آنان گفت: یوسف را نکشید بلکه او را در قعر چاهی باندازید، تا کسی از مسافران او را بگیرد، اگر می خواهید کاری بکنید. ﴿۱۱﴾ گفتند: ای پدر (مهربان‌ما)! چرا در بارهٔ یوسف به ما اطمینان نداری حال آنکه ما خیرخواه او هستیم؟ ﴿۱۲﴾ (اگر ما را خیرخواه او می‌دانی) فردا او را با ما بفرست تا بخورد و بازی کند و البته ما نگهبان و مراقب او خواهیم بود. ﴿۱۳﴾ (پدر) گفت: اینکه او را با خود ببرید، مرا سخت غمگین می کند و (نیز) می‌ترسم از آن که او را گرگ بخورد و شما از او بی‌خبر باشید. ﴿١٤﴾ (پسران) گفتند: اگر او را گرگ بخورد با اینکه ما (بر دفع گرگ) گروه نیرومند هستیم، در این صورت یقیناً زیانکار خواهیم بود.

فَلَمَّا ذَهَبُوا۟ بِهِۦ وَأَجْمَعُوٓا۟ أَن يَجْعَلُوهُ فِى غَيَٰبَتِ ٱلْجُبِّ ۚ وَأَوْحَيْنَآ
إِلَيْهِ لَتُنَبِّئَنَّهُم بِأَمْرِهِمْ هَٰذَا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١٥﴾ وَجَآءُوٓ
أَبَاهُمْ عِشَآءً يَبْكُونَ ﴿١٦﴾ قَالُوا۟ يَٰٓأَبَانَآ إِنَّا ذَهَبْنَا نَسْتَبِقُ
وَتَرَكْنَا يُوسُفَ عِندَ مَتَٰعِنَا فَأَكَلَهُ ٱلذِّئْبُ ۖ وَمَآ أَنتَ
بِمُؤْمِنٍ لَّنَا وَلَوْ كُنَّا صَٰدِقِينَ ﴿١٧﴾ وَجَآءُو عَلَىٰ قَمِيصِهِۦ
بِدَمٍ كَذِبٍ ۚ قَالَ بَلْ سَوَّلَتْ لَكُمْ أَنفُسُكُمْ أَمْرًا ۖ فَصَبْرٌ جَمِيلٌ ۖ
وَٱللَّهُ ٱلْمُسْتَعَانُ عَلَىٰ مَا تَصِفُونَ ﴿١٨﴾ وَجَآءَتْ سَيَّارَةٌ
فَأَرْسَلُوا۟ وَارِدَهُمْ فَأَدْلَىٰ دَلْوَهُۥ ۖ قَالَ يَٰبُشْرَىٰ هَٰذَا غُلَٰمٌ ۚ وَأَسَرُّوهُ
بِضَٰعَةً ۚ وَٱللَّهُ عَلِيمٌۢ بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿١٩﴾ وَشَرَوْهُ بِثَمَنٍۭ بَخْسٍ
دَرَٰهِمَ مَعْدُودَةٍ وَكَانُوا۟ فِيهِ مِنَ ٱلزَّٰهِدِينَ ﴿٢٠﴾ وَقَالَ
ٱلَّذِى ٱشْتَرَىٰهُ مِن مِّصْرَ لِٱمْرَأَتِهِۦٓ أَكْرِمِى مَثْوَىٰهُ عَسَىٰٓ
أَن يَنفَعَنَآ أَوْ نَتَّخِذَهُۥ وَلَدًا ۚ وَكَذَٰلِكَ مَكَّنَّا لِيُوسُفَ فِى
ٱلْأَرْضِ وَلِنُعَلِّمَهُۥ مِن تَأْوِيلِ ٱلْأَحَادِيثِ ۚ وَٱللَّهُ غَالِبٌ عَلَىٰٓ
أَمْرِهِۦ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢١﴾ وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُۥٓ
ءَاتَيْنَٰهُ حُكْمًا وَعِلْمًا ۚ وَكَذَٰلِكَ نَجْزِى ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿٢٢﴾

﴿۱۵﴾ پس وقتی او را بردند و تصمیم گرفتند که او را در قعر چاه بیندازند (در همان لحظه) به او (یوسف) وحی کردیم که البته آن‌ها را از این کارشان آگاه خواهی ساخت، در حالیکه نمی فهمند. ﴿١٦﴾ و شب‌گریان نزد پدر آمدند. ﴿۱۷﴾ گفتند: ای پدر! ما رفتیم که مسابقه دهیم، و یوسف را نزد سامان و اسباب ما گذاشتیم، پس گرگ او را خورد، ولی تو باورکنندهٔ ما نیستی اگر چه راستگو باشیم. ﴿۱۸﴾ و پیراهن او را آلوده به خون دروغ آوردند، پدر گفت: نه، بلکه نفس‌های‌تان کار زشت را برای شما آراسته است، پس کار من صبر نیک است و راجع به آنچه بیان می‌کنید، از الله مدد خواسته می‌شود. ﴿۱۹﴾ و کاروانی (نزدیک چاه) آمد پس آب‌آور خود را فرستادند، پس دلو خود را انداخت (وقتی به جای آب، یوسف را دید) گفت: مژده باد! این یک پسر است، و او را به طور متاعی پنهان ساختند، و الله به آنچه می‌کردند داناست. ﴿۲۰﴾ و او را به پول ناچیزی (و تنها) به چند درهم شمرده شده فروختند و در بارهٔ او بی‌علاقه بودند. ﴿۲۱﴾ و آن کس از اهل مصر که او را خریده بود به همسرش گفت: او را گرامی دار شاید به حال ما نفعی برساند، یا او را به فرزندی بگیریم. و این گونه ما یوسف را در سرزمین تمکین دادیم و تا تعبیر خوابها را به او بیاموزیم. و الله بر کار خود غالب است، اما بیشتر مردم نمی‌دانند. ﴿۲۲﴾ و چون به کمال جوانی خود رسید به او حکمت و دانایی دادیم، و این چنین به نیکوکاران پاداش می دهیم.

وَرَٰوَدَتۡهُ ٱلَّتِي هُوَ فِي بَيۡتِهَا عَن نَّفۡسِهِۦ وَغَلَّقَتِ ٱلۡأَبۡوَٰبَ وَقَالَتۡ هَيۡتَ لَكَۚ قَالَ مَعَاذَ ٱللَّهِۖ إِنَّهُۥ رَبِّيٓ أَحۡسَنَ مَثۡوَايَۖ إِنَّهُۥ لَا يُفۡلِحُ ٱلظَّٰلِمُونَ ﴿٢٣﴾ وَلَقَدۡ هَمَّتۡ بِهِۦۖ وَهَمَّ بِهَا لَوۡلَآ أَن رَّءَا بُرۡهَٰنَ رَبِّهِۦۚ كَذَٰلِكَ لِنَصۡرِفَ عَنۡهُ ٱلسُّوٓءَ وَٱلۡفَحۡشَآءَۚ إِنَّهُۥ مِنۡ عِبَادِنَا ٱلۡمُخۡلَصِينَ ﴿٢٤﴾ وَٱسۡتَبَقَا ٱلۡبَابَ وَقَدَّتۡ قَمِيصَهُۥ مِن دُبُرٖ وَأَلۡفَيَا سَيِّدَهَا لَدَا ٱلۡبَابِۚ قَالَتۡ مَا جَزَآءُ مَنۡ أَرَادَ بِأَهۡلِكَ سُوٓءًا إِلَّآ أَن يُسۡجَنَ أَوۡ عَذَابٌ أَلِيمٞ ﴿٢٥﴾ قَالَ هِيَ رَٰوَدَتۡنِي عَن نَّفۡسِيۚ وَشَهِدَ شَاهِدٞ مِّنۡ أَهۡلِهَآ إِن كَانَ قَمِيصُهُۥ قُدَّ مِن قُبُلٖ فَصَدَقَتۡ وَهُوَ مِنَ ٱلۡكَٰذِبِينَ ﴿٢٦﴾ وَإِن كَانَ قَمِيصُهُۥ قُدَّ مِن دُبُرٖ فَكَذَبَتۡ وَهُوَ مِنَ ٱلصَّٰدِقِينَ ﴿٢٧﴾ فَلَمَّا رَءَا قَمِيصَهُۥ قُدَّ مِن دُبُرٖ قَالَ إِنَّهُۥ مِن كَيۡدِكُنَّۖ إِنَّ كَيۡدَكُنَّ عَظِيمٞ ﴿٢٨﴾ يُوسُفُ أَعۡرِضۡ عَنۡ هَٰذَاۚ وَٱسۡتَغۡفِرِي لِذَنۢبِكِۖ إِنَّكِ كُنتِ مِنَ ٱلۡخَاطِـِٔينَ ﴿٢٩﴾ ۞ وَقَالَ نِسۡوَةٞ فِي ٱلۡمَدِينَةِ ٱمۡرَأَتُ ٱلۡعَزِيزِ تُرَٰوِدُ فَتَىٰهَا عَن نَّفۡسِهِۦۖ قَدۡ شَغَفَهَا حُبًّاۖ إِنَّا لَنَرَىٰهَا فِي ضَلَٰلٖ مُّبِينٖ ﴿٣٠﴾

﴿۲۳﴾ و آن زنی که یوسف در خانه‌اش بود خواست تا از او کام گیرد (و از پاکدامنی او را بیرون آورد)، و درها را بست و گفت: پیش بیا که از توام، یوسف گفت: (از این کار زشت) به الله پناه می‌برم و او (عزیز مصر) آقای من است، (جای) مرا نیکو ساخت، بی‌گمان ظالمان رستگار نمی‌شوند. ﴿۲٤﴾ البته آن زن قصدِ(مقاربت با) یوسف کرد. (ولی) اگر یوسف برهان پروردگارش را نمی‌دید، او نیز قصدِ(مقاربت با) آن زن می کرد. ما این چنین کردیم تا بدی و فحشا را از او دور سازیم، چون که او از بندگان مخلص و برگزیدۀ ما بود. ﴿۲۵﴾ و هر دو به طرف دروازه بر یکدیگر سبقت کردند و آن زن پیراهن یوسف را از پشت پاره کرد. و شوهرش را نزدیک دروازه یافتند. (زن به شوهر خود) گفت: جزای کسی که قصد بدی به همسرت کرده چیست؟ جز این (نیست) که زندانی گردد یا عذاب دردناک (داده) شود. ﴿۲٦﴾ یوسف (در جواب) گفت: این زن نفس مرا به خود طلب کرد، (ولی من انکار کردم و از وی فرار می نمودم) و شاهدی از خانوادۀ آن زن گواهی داد که اگر پیراهن او از پیش روی پاره شده باشد، پس آن زن راست گفته است و یوسف از دروغگویان است. ﴿۲۷﴾ و اگر پیراهنش از پشت پاره شده باشد، پس این زن دروغ گفته است و یوسف از راست‌گویان است. ﴿۲۸﴾ پس چون (شوهر) دید که پیراهن یوسف از پشت پاره شده، گفت: یقینا این (ماجرا) از مکر شما زنان است، زیرا مکر شما زنان بزرگ است. ﴿۲۹﴾ (عزیز مصر گفت:) ای یوسف! تو از افشای این کار درگذر و تو ای زن! برای گناه خود آمرزش بخواه، چون از خطاکاران بودی. ﴿۳۰﴾ و عده ای از زنان در شهر گفتند: زن عزیز از غلامش کام می‌خواهد تا او را از پاکدامنی غافل کند، به راستی محبت (یوسف) در دلش جای گرفته است، البته او را در گمراهی آشکار می‌بینیم.

فَلَمَّا سَمِعَتۡ بِمَكۡرِهِنَّ أَرۡسَلَتۡ إِلَيۡهِنَّ وَأَعۡتَدَتۡ لَهُنَّ مُتَّكَـٔٗا
وَءَاتَتۡ كُلَّ وَٰحِدَةٖ مِّنۡهُنَّ سِكِّينٗا وَقَالَتِ ٱخۡرُجۡ عَلَيۡهِنَّۖ فَلَمَّا رَأَيۡنَهُۥٓ
أَكۡبَرۡنَهُۥ وَقَطَّعۡنَ أَيۡدِيَهُنَّ وَقُلۡنَ حَٰشَ لِلَّهِ مَا هَٰذَا بَشَرًا إِنۡ هَٰذَآ
إِلَّا مَلَكٞ كَرِيمٞ ٣١ قَالَتۡ فَذَٰلِكُنَّ ٱلَّذِي لُمۡتُنَّنِي فِيهِۖ وَلَقَدۡ رَٰوَدتُّهُۥ
عَن نَّفۡسِهِۦ فَٱسۡتَعۡصَمَۖ وَلَئِن لَّمۡ يَفۡعَلۡ مَآ ءَامُرُهُۥ لَيُسۡجَنَنَّ
وَلَيَكُونٗا مِّنَ ٱلصَّٰغِرِينَ ٣٢ قَالَ رَبِّ ٱلسِّجۡنُ أَحَبُّ إِلَيَّ مِمَّا يَدۡعُونَنِيٓ
إِلَيۡهِۖ وَإِلَّا تَصۡرِفۡ عَنِّي كَيۡدَهُنَّ أَصۡبُ إِلَيۡهِنَّ وَأَكُن مِّنَ ٱلۡجَٰهِلِينَ
٣٣ فَٱسۡتَجَابَ لَهُۥ رَبُّهُۥ فَصَرَفَ عَنۡهُ كَيۡدَهُنَّۚ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلسَّمِيعُ
ٱلۡعَلِيمُ ٣٤ ثُمَّ بَدَا لَهُم مِّنۢ بَعۡدِ مَا رَأَوُاْ ٱلۡأٓيَٰتِ لَيَسۡجُنُنَّهُۥ
حَتَّىٰ حِينٖ ٣٥ وَدَخَلَ مَعَهُ ٱلسِّجۡنَ فَتَيَانِۖ قَالَ أَحَدُهُمَآ إِنِّيٓ
أَرَىٰنِيٓ أَعۡصِرُ خَمۡرٗاۖ وَقَالَ ٱلۡأٓخَرُ إِنِّيٓ أَرَىٰنِيٓ أَحۡمِلُ فَوۡقَ رَأۡسِي
خُبۡزٗا تَأۡكُلُ ٱلطَّيۡرُ مِنۡهُۖ نَبِّئۡنَا بِتَأۡوِيلِهِۦٓۖ إِنَّا نَرَىٰكَ مِنَ
ٱلۡمُحۡسِنِينَ ٣٦ قَالَ لَا يَأۡتِيكُمَا طَعَامٞ تُرۡزَقَانِهِۦٓ إِلَّا نَبَّأۡتُكُمَا
بِتَأۡوِيلِهِۦ قَبۡلَ أَن يَأۡتِيَكُمَاۚ ذَٰلِكُمَا مِمَّا عَلَّمَنِي رَبِّيٓۚ إِنِّي تَرَكۡتُ
مِلَّةَ قَوۡمٖ لَّا يُؤۡمِنُونَ بِٱللَّهِ وَهُم بِٱلۡأٓخِرَةِ هُمۡ كَٰفِرُونَ ٣٧

﴿۳۱﴾ پس چون زن عزیز حیلهٔ زنان (غیبت آنان) را شنید، کسی را به سوی زنان فرستاد و برای آن‌ها مجلسی آماده کرد و به دست هر یک از آن‌ها کاردی داد و گفت: (به یوسف) بر زنان بیرون آی. پس چون زنان او را دیدند او را (در حسن و جمال) بزرگ یافتند و دست‌های خود را (از شدت مشغول شدن به جمال او) بریدند و گفتند: سبحان الله (پاکی است الله را) این بشر نیست (بلکه) این جز فرشتهٔ بزرگوار نیست. ﴿۳۲﴾ زن عزیز گفت: این همان جوانی است که مرا دربارهٔ محبت او ملامت کردید، و البته من او را بسوی خود طلب کردم، ولی خود را پاک داشت. و اگر آنچه را که به او دستور می‌دهم انجام ندهد، حتما زندانی می‌شود و حتما از خوارشدگان خواهد شد. ﴿۳۳﴾ گفت: پروردگارا! زندان برای من دوست داشتنی تر است از چیزی که مرا به سوی آن می‌خوانند. و اگر مکر آن زنان را از من بازنداری به سوی آنان خواهم گروید و از جملهٔ نادانان می‌گردم. ﴿۳٤﴾ پس پروردگارش دعای او را قبول کرد و مکر زنان را از او باز داشت. یقینا او شنوای داناست. ﴿۳۵﴾ باز به نظرشان رسید پس از آنکه علامات (پاکی یوسف) را دیدند که البته او را تا مدتی زندانی کنند. ﴿۳٦﴾ و دو جوان با یوسف به زندان درآمدند، یکی از آن دو گفت: من در خواب دیدم که انگور (برای شراب) می‌فشارم، و دیگری گفت: من در خواب دیدم که بر سر خویش نانی برداشته‌ام که پرنده ها از آن می‌خورند، ما را از تعبیر این خواب آگاه کن که تو را از جملهٔ نیکوکاران می‌بینیم. ﴿۳۷﴾ یوسف گفت: پیش از آنکه غذایتان به شما برسد، شما را از تعبیر خوابتان آگاه خواهم ساخت، این (تعبیر خواب) که به شما می‌گویم از چیزهایی است که پروردگارم به من آموخته است. همانا من آیین قومی را که به الله ایمان نمی‌آورند و منکر آخرت نیز هستند، ترک کرده ام.

وَٱتَّبَعۡتُ مِلَّةَ ءَابَآءِيٓ إِبۡرَٰهِيمَ وَإِسۡحَٰقَ وَيَعۡقُوبَۚ مَا كَانَ
لَنَآ أَن نُّشۡرِكَ بِٱللَّهِ مِن شَيۡءٖۚ ذَٰلِكَ مِن فَضۡلِ ٱللَّهِ عَلَيۡنَا وَعَلَى
ٱلنَّاسِ وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَشۡكُرُونَ ﴿٣٨﴾ يَٰصَٰحِبَيِ
ٱلسِّجۡنِ ءَأَرۡبَابٞ مُّتَفَرِّقُونَ خَيۡرٌ أَمِ ٱللَّهُ ٱلۡوَٰحِدُ ٱلۡقَهَّارُ
﴿٣٩﴾ مَا تَعۡبُدُونَ مِن دُونِهِۦٓ إِلَّآ أَسۡمَآءٗ سَمَّيۡتُمُوهَآ أَنتُمۡ
وَءَابَآؤُكُم مَّآ أَنزَلَ ٱللَّهُ بِهَا مِن سُلۡطَٰنٍۚ إِنِ ٱلۡحُكۡمُ إِلَّا لِلَّهِ
أَمَرَ أَلَّا تَعۡبُدُوٓاْ إِلَّآ إِيَّاهُۚ ذَٰلِكَ ٱلدِّينُ ٱلۡقَيِّمُ وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَ
ٱلنَّاسِ لَا يَعۡلَمُونَ ﴿٤٠﴾ يَٰصَٰحِبَيِ ٱلسِّجۡنِ أَمَّآ أَحَدُكُمَا
فَيَسۡقِي رَبَّهُۥ خَمۡرٗاۖ وَأَمَّا ٱلۡأٓخَرُ فَيُصۡلَبُ فَتَأۡكُلُ ٱلطَّيۡرُ
مِن رَّأۡسِهِۦۚ قُضِيَ ٱلۡأَمۡرُ ٱلَّذِي فِيهِ تَسۡتَفۡتِيَانِ ﴿٤١﴾ وَقَالَ
لِلَّذِي ظَنَّ أَنَّهُۥ نَاجٖ مِّنۡهُمَا ٱذۡكُرۡنِي عِندَ رَبِّكَ فَأَنسَىٰهُ
ٱلشَّيۡطَٰنُ ذِكۡرَ رَبِّهِۦ فَلَبِثَ فِي ٱلسِّجۡنِ بِضۡعَ سِنِينَ
﴿٤٢﴾ وَقَالَ ٱلۡمَلِكُ إِنِّيٓ أَرَىٰ سَبۡعَ بَقَرَٰتٖ سِمَانٖ يَأۡكُلُهُنَّ
سَبۡعٌ عِجَافٞ وَسَبۡعَ سُنۢبُلَٰتٍ خُضۡرٖ وَأُخَرَ يَابِسَٰتٖۖ يَٰٓأَيُّهَا
ٱلۡمَلَأُ أَفۡتُونِي فِي رُءۡيَٰيَ إِن كُنتُمۡ لِلرُّءۡيَا تَعۡبُرُونَ ﴿٤٣﴾

﴿۳۸﴾ بلکه دین پدرانم ابراهیم و اسحق و یعقوب را پیروی کرده ام، برای ما شایسته نیست که با الله چیزی را شریک گردانیم، این (ایمان و توحید) از فضل الله بر ما و بر مردم است، ولی بیشتر مردم شکرگزاری نمی کنند. ﴿۳۹﴾ (یوسف گفت:) ای دوستان زندانی ام! آیا معبودهای پراگنده بهتر است یا الله یگانۀ غالب (بر همه مخلوقات)؟ ﴿٤۰﴾ غیر از او نمی‌پرستید مگر نام‌هایی را که شما و پدرانتان وضع کرده اید، الله (هیچ) دلیل و برهانی بر (صحت) آنان نفرستاده است. فرمانروایی (کائنات) تنها از الله است و امر کرده که جز او را نپرستید، این است دین راست و استوار، ولی بیشتر مردم نمی‌دانند. ﴿٤۱﴾ ای دوستان زندانی ام! امّا یکی از شما (مثل سابق) به آقای خود شراب می‌نوشاند، اما آن دیگر به دار کشیده می‌شود و پرنده‌ها از سر او می‌خورند. (باز گفت:) امری که شما دوتن جویای (تعبیر آن) از من شدید، فیصله شده است. ﴿٤۲﴾ و به یکی از آن دو که گمان می کرد نجات می‌یابد، گفت: مرا در نزد آقای خود یاد کن، پس شیطان از یادش بُرد که پروردگارش را (برای نجات خویش) یاد کند، بنابراین یوسف چند سال در زندان ماند. ﴿٤۳﴾ و پادشاه گفت: من در خواب هفت گاو فربه را دیدم که هفت گاو لاغر، آنها را می‌خوردند، و هفت خوشۀ سبز و هفت خوشۀ خشک دیگر را دیدم. ای سران قوم! در بارۀ خوابم به من نظر دهید، اگر خواب را تعبیر می کنید.

قَالُوٓاْ أَضۡغَٰثُ أَحۡلَٰمٖۖ وَمَا نَحۡنُ بِتَأۡوِيلِ ٱلۡأَحۡلَٰمِ بِعَٰلِمِينَ ٤٤
وَقَالَ ٱلَّذِي نَجَا مِنۡهُمَا وَٱدَّكَرَ بَعۡدَ أُمَّةٍ أَنَا۠ أُنَبِّئُكُم بِتَأۡوِيلِهِۦ
فَأَرۡسِلُونِ ٤٥ يُوسُفُ أَيُّهَا ٱلصِّدِّيقُ أَفۡتِنَا فِي سَبۡعِ بَقَرَٰتٖ
سِمَانٖ يَأۡكُلُهُنَّ سَبۡعٌ عِجَافٞ وَسَبۡعِ سُنۢبُلَٰتٍ خُضۡرٖ
وَأُخَرَ يَابِسَٰتٖ لَّعَلِّيٓ أَرۡجِعُ إِلَى ٱلنَّاسِ لَعَلَّهُمۡ يَعۡلَمُونَ ٤٦ قَالَ
تَزۡرَعُونَ سَبۡعَ سِنِينَ دَأَبٗا فَمَا حَصَدتُّمۡ فَذَرُوهُ فِي سُنۢبُلِهِۦٓ إِلَّا
قَلِيلٗا مِّمَّا تَأۡكُلُونَ ٤٧ ثُمَّ يَأۡتِي مِنۢ بَعۡدِ ذَٰلِكَ سَبۡعٞ شِدَادٞ يَأۡكُلۡنَ
مَا قَدَّمۡتُمۡ لَهُنَّ إِلَّا قَلِيلٗا مِّمَّا تُحۡصِنُونَ ٤٨ ثُمَّ يَأۡتِي مِنۢ بَعۡدِ ذَٰلِكَ
عَامٞ فِيهِ يُغَاثُ ٱلنَّاسُ وَفِيهِ يَعۡصِرُونَ ٤٩ وَقَالَ ٱلۡمَلِكُ ٱئۡتُونِي
بِهِۦۖ فَلَمَّا جَآءَهُ ٱلرَّسُولُ قَالَ ٱرۡجِعۡ إِلَىٰ رَبِّكَ فَسۡـَٔلۡهُ مَا بَالُ
ٱلنِّسۡوَةِ ٱلَّٰتِي قَطَّعۡنَ أَيۡدِيَهُنَّۚ إِنَّ رَبِّي بِكَيۡدِهِنَّ عَلِيمٞ ٥٠
قَالَ مَا خَطۡبُكُنَّ إِذۡ رَٰوَدتُّنَّ يُوسُفَ عَن نَّفۡسِهِۦۚ قُلۡنَ حَٰشَ
لِلَّهِ مَا عَلِمۡنَا عَلَيۡهِ مِن سُوٓءٖۚ قَالَتِ ٱمۡرَأَتُ ٱلۡعَزِيزِ ٱلۡـَٰٔنَ حَصۡحَصَ
ٱلۡحَقُّ أَنَا۠ رَٰوَدتُّهُۥ عَن نَّفۡسِهِۦ وَإِنَّهُۥ لَمِنَ ٱلصَّٰدِقِينَ ٥١ ذَٰلِكَ
لِيَعۡلَمَ أَنِّي لَمۡ أَخُنۡهُ بِٱلۡغَيۡبِ وَأَنَّ ٱللَّهَ لَا يَهۡدِي كَيۡدَ ٱلۡخَآئِنِينَ ٥٢

﴿٤٤﴾ (سران قوم) گفتند: این خواب‌های پریشان کننده و بی‌اساس است و ما به تعبیر خواب‌های پریشان و بی‌اساس آگاهی نداریم. ﴿٤٥﴾ و کسی که از آن دو نفر نجات یافته بود بعد از مدتها به یاد آورد (و) گفت: من شما را از تعبیر آن باخبر می‌سازم، پس مرا (نزد یوسف) بفرستید. ﴿٤٦﴾ (پس نزد یوسف رفته و گفت:) ای یوسف! ای مرد راستگو! دربارهٔ هفت گاو فربه که هفت گاو لاغر آنها را می‌خورند، و (دربارهٔ) هفت خوشهٔ سبز و هفت خوشهٔ خشک به ما نظر ده تا اینکه من به‌سوی مردم برگردم، امید است آنان بدانند. ﴿٤٧﴾ یوسف گفت: هفت سال پی در پی کشت کنید و آنچه را که درو نمودید جز اندکی که می‌خورید در خوشهٔ آن بگذارید. ﴿٤٨﴾ پس از آن، هفت سالِ سخت می آید که آنچه را به خاطر آن ذخیره کرده اید می خورند مگر اندکی از آنچه که ذخیره می‌کنید. ﴿٤٩﴾ باز بعد از آن (سالهای خشک و سخت) سالی می‌آید که به مردم (در آن سال) باران می‌رسد، و در آن شیره (انگور و زیتون و دیگر میوه‌ها) را می‌فشارند. ﴿٥٠﴾ و پادشاه گفت: یوسف را پیش من بیاورید، چون قاصد نزد او آمد، گفت: پیش آقایت بازگرد و از او بپرس ماجرای زنانی که دست‌هایشان را بریدند چه بود؟ و یقینا پروردگارم به مکر آنان داناست. ﴿٥١﴾ پادشاه (زنان را جمع کرده) گفت: جریان شما چه بود آنگاه که خواستید یوسف را به خود بخوانید؟ گفتند: پناه بر الله، هیچ گناهی از او سراغ نداریم. زن عزیز گفت: اکنون حق آشکار شد، این من بودم که او را به سوی خود خواندم (ولی او به من روی نداد) و یقینا او از راستگویان است. ﴿٥٢﴾ این (درخواست من) به آن خاطر است که او (عزیز مصر) بداند من در نهان به او خیانت نکرده‌ام و الله مکر خیانت‌کاران را به سر نمی‌رساند.

۞ وَمَآ أُبَرِّئُ نَفۡسِيٓۚ إِنَّ ٱلنَّفۡسَ لَأَمَّارَةُۢ بِٱلسُّوٓءِ إِلَّا مَا رَحِمَ رَبِّيٓۚ
إِنَّ رَبِّي غَفُورٞ رَّحِيمٞ ﴿٥٣﴾ وَقَالَ ٱلۡمَلِكُ ٱئۡتُونِي بِهِۦٓ أَسۡتَخۡلِصۡهُ
لِنَفۡسِيۖ فَلَمَّا كَلَّمَهُۥ قَالَ إِنَّكَ ٱلۡيَوۡمَ لَدَيۡنَا مَكِينٌ أَمِينٞ ﴿٥٤﴾
قَالَ ٱجۡعَلۡنِي عَلَىٰ خَزَآئِنِ ٱلۡأَرۡضِۖ إِنِّي حَفِيظٌ عَلِيمٞ ﴿٥٥﴾ وَكَذَٰلِكَ
مَكَّنَّا لِيُوسُفَ فِي ٱلۡأَرۡضِ يَتَبَوَّأُ مِنۡهَا حَيۡثُ يَشَآءُۚ نُصِيبُ
بِرَحۡمَتِنَا مَن نَّشَآءُۖ وَلَا نُضِيعُ أَجۡرَ ٱلۡمُحۡسِنِينَ ﴿٥٦﴾ وَلَأَجۡرُ
ٱلۡأٓخِرَةِ خَيۡرٞ لِّلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَكَانُواْ يَتَّقُونَ ﴿٥٧﴾ وَجَآءَ
إِخۡوَةُ يُوسُفَ فَدَخَلُواْ عَلَيۡهِ فَعَرَفَهُمۡ وَهُمۡ لَهُۥ مُنكِرُونَ
﴿٥٨﴾ وَلَمَّا جَهَّزَهُم بِجَهَازِهِمۡ قَالَ ٱئۡتُونِي بِأَخٖ لَّكُم مِّنۡ أَبِيكُمۡۚ أَلَا
تَرَوۡنَ أَنِّيٓ أُوفِي ٱلۡكَيۡلَ وَأَنَا۠ خَيۡرُ ٱلۡمُنزِلِينَ ﴿٥٩﴾ فَإِن لَّمۡ تَأۡتُونِي
بِهِۦ فَلَا كَيۡلَ لَكُمۡ عِندِي وَلَا تَقۡرَبُونِ ﴿٦٠﴾ قَالُواْ سَنُرَٰوِدُ عَنۡهُ أَبَاهُ
وَإِنَّا لَفَٰعِلُونَ ﴿٦١﴾ وَقَالَ لِفِتۡيَٰنِهِ ٱجۡعَلُواْ بِضَٰعَتَهُمۡ فِي رِحَالِهِمۡ
لَعَلَّهُمۡ يَعۡرِفُونَهَآ إِذَا ٱنقَلَبُوٓاْ إِلَىٰٓ أَهۡلِهِمۡ لَعَلَّهُمۡ يَرۡجِعُونَ
﴿٦٢﴾ فَلَمَّا رَجَعُوٓاْ إِلَىٰٓ أَبِيهِمۡ قَالُواْ يَٰٓأَبَانَا مُنِعَ مِنَّا ٱلۡكَيۡلُ
فَأَرۡسِلۡ مَعَنَآ أَخَانَا نَكۡتَلۡ وَإِنَّا لَهُۥ لَحَٰفِظُونَ ﴿٦٣﴾

﴿۵۳﴾ و من نفس خود را تبرئه نمی‌کنم؛ چرا که نفس حتما بسیار به بدی امر می کند، مگر نفس کسی که پروردگارم به او رحم کند، چون پروردگارم آمرزندۀ مهربان است. ﴿۵٤﴾ و پادشاه(بار دوم) گفت: او را نزد من بیاورید تا وی را از مخصوص (مشورۀ خود و از افراد مقرب) خود گردانم. پس چون با او به سخن پرداخت، گفت: البته تو امروز نزد ما ارجمند و امانتدار (و قابل اعتماد) هستی. ﴿۵۵﴾ یوسف گفت: مرا بر خزانه‌های مصر مقرر کن، چون که من نگاهدارندۀ دانا هستم. ﴿۵٦﴾ این چنین یوسف را در این سرزمین قدرت و نعمت (و نفوذ) دادیم، که در آن هر جا که بخواهد قرار گیرد، ما نعمت خود را به هرکس که بخواهیم می رسانیم و مزد نیکوکاران را ضایع نمی‌گردانیم. ﴿۵۷﴾ و البته ثواب آخرت برای آنانی که ایمان آورده و پرهیزگاری می کردند (نسبت به پادشاهی دنیا) بهتر است. ﴿۵۸﴾ و برادران یوسف (برای حصول غلّه) به مصر آمدند، پس بر او وارد شدند، یوسف آنان‌را شناخت ولی آنها یوسف را نشناختند. ﴿۵۹﴾ و چون یوسف خوار و بارشان را مجهز کرد، گفت: (بار دیگر) برادر پدریِ خود را نزد من آورید، مگر نمی‌بینید که من پیمانه را به تمام و کمال می‌دهم و من بهترین میزبانان هستم؟ ﴿٦٠﴾ پس اگر او را نزد من نیاوردید، پس برای شما هرگز پیمانۀ غلّه نزد من نیست و هرگز به من نزدیک نشوید. ﴿٦١﴾ گفتند: دربارۀ او با پدرش گفتگو نموده تلاش می کنیم که (به هر وسیله ممکن او را نزد تو بیاوریم) و این کار را خواهیم کرد. ﴿٦٢﴾ و به جوانان (خدمتگذار خود) گفت: سرمایۀ (پول) شان را (که پرداخته‌اند) در بارهایشان بگذارید، تا چون به نزد خانواده‌شان بازگردند آن را بازیابند و شاید (دوباره) برگردند. ﴿٦٣﴾ پس چون به سوی پدر خویش بازگشتند، گفتند: ای پدرا! پیمانۀ غلّه از ما منع شد، پس برادر ما را با ما بفرست تا پیمانه بگیریم و همانا ما نگهبان او هستیم.

قَالَ هَلْ ءَامَنُكُمْ عَلَيْهِ إِلَّا كَمَآ أَمِنتُكُمْ عَلَىٰٓ أَخِيهِ مِن قَبْلُ فَٱللَّهُ خَيْرٌ حَٰفِظًا ۖ وَهُوَ أَرْحَمُ ٱلرَّٰحِمِينَ ﴿٦٤﴾ وَلَمَّا فَتَحُوا۟ مَتَٰعَهُمْ وَجَدُوا۟ بِضَٰعَتَهُمْ رُدَّتْ إِلَيْهِمْ ۖ قَالُوا۟ يَٰٓأَبَانَا مَا نَبْغِى ۖ هَٰذِهِۦ بِضَٰعَتُنَا رُدَّتْ إِلَيْنَا ۖ وَنَمِيرُ أَهْلَنَا وَنَحْفَظُ أَخَانَا وَنَزْدَادُ كَيْلَ بَعِيرٍ ۖ ذَٰلِكَ كَيْلٌ يَسِيرٌ ﴿٦٥﴾ قَالَ لَنْ أُرْسِلَهُۥ مَعَكُمْ حَتَّىٰ تُؤْتُونِ مَوْثِقًا مِّنَ ٱللَّهِ لَتَأْتُنَّنِى بِهِۦٓ إِلَّآ أَن يُحَاطَ بِكُمْ ۖ فَلَمَّآ ءَاتَوْهُ مَوْثِقَهُمْ قَالَ ٱللَّهُ عَلَىٰ مَا نَقُولُ وَكِيلٌ ﴿٦٦﴾ وَقَالَ يَٰبَنِىَّ لَا تَدْخُلُوا۟ مِنۢ بَابٍ وَٰحِدٍ وَٱدْخُلُوا۟ مِنْ أَبْوَٰبٍ مُّتَفَرِّقَةٍ ۖ وَمَآ أُغْنِى عَنكُم مِّنَ ٱللَّهِ مِن شَىْءٍ ۖ إِنِ ٱلْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ ۖ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ ۖ وَعَلَيْهِ فَلْيَتَوَكَّلِ ٱلْمُتَوَكِّلُونَ ﴿٦٧﴾ وَلَمَّا دَخَلُوا۟ مِنْ حَيْثُ أَمَرَهُمْ أَبُوهُم مَّا كَانَ يُغْنِى عَنْهُم مِّنَ ٱللَّهِ مِن شَىْءٍ إِلَّا حَاجَةً فِى نَفْسِ يَعْقُوبَ قَضَىٰهَا ۚ وَإِنَّهُۥ لَذُو عِلْمٍ لِّمَا عَلَّمْنَٰهُ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٦٨﴾ وَلَمَّا دَخَلُوا۟ عَلَىٰ يُوسُفَ ءَاوَىٰٓ إِلَيْهِ أَخَاهُ ۖ قَالَ إِنِّىٓ أَنَا۠ أَخُوكَ فَلَا تَبْتَئِسْ بِمَا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿٦٩﴾

﴿٦٤﴾ پدر گفت: آیا من دربارهٔ او به شما اطمینان کنم همانگونه که دربارهٔ برادرش (یوسف) پیش از این به شما اطمینان کردم؟! پس الله بهترین نگهبان و او مهربانترین مهربانان است. ﴿٦٥﴾ و چون بارشان را باز کردند، دیدند که سرمایهٔ (پول) شان به آنان بازگردانده شده است. گفتند: ای پدر! ما دیگر چه می‌خواهیم؟ این سرمایهٔ ماست که به ما بازگردانده شده است و (باز می‌رویم تا) برای خانوادهٔ خود آذوقه بیاوریم و برادر خود را محافظت می‌کنیم و یک بار شتر زیاده خواهیم آورد، و این مقدار (برای ما کم و) ناچیز است. ﴿٦٦﴾ یعقوب گفت: هرگز او را با شما نمی فرستم تا اینکه عهدی به نام الله به من بدهید که او را حتما نزد من برمی‌گردانید، مگر اینکه گرفتار شوید (و از توان شما خارج گردد)، پس وقتی با پدر عهد بستند، یعقوب گفت: الله بر آنچه می‌گوییم وکیل (آگاه و ناظر) است. ﴿٦٧﴾ و (یعقوب از باب احتیاط) گفت: ای پسران من! از یک دروازه داخل نشوید، بلکه از دروازه های مختلف وارد شوید، و نمی‌توانم چیزی را که الله مقرر کرده است از شما دور کنم، (چون) حکم (نفع و ضرر) تنها و خاص به دست الله است، بر او توکل کرده‌ام و توکل کنندگان باید بر او توکل کنند. ﴿٦٨﴾ و چون همان طور که پدرشان به آنان دستور داده بود، وارد شدند، (چنین ورود) نمی‌توانست آنچه را که الله خواسته بود از آنان دفع کند، ولی آنچه را که در دل یعقوب بود برآورده کرد، یقینا یعقوب به خاطر اینکه ما به او آموخته بودیم، دارای علم بزرگی بود. لیکن بسیاری از مردم نمی‌دانند. ﴿٦٩﴾ و چون (بار دوم) بر یوسف وارد شدند، برادرش (بنیامین) را نزد خود جای داد. گفت: من برادر تو (یوسف) هستم، پس از آنچه کرده‌اند اندوهگین مباش.

فَلَمَّا جَهَّزَهُم بِجَهَازِهِمْ جَعَلَ ٱلسِّقَايَةَ فِى رَحْلِ أَخِيهِ
ثُمَّ أَذَّنَ مُؤَذِّنٌ أَيَّتُهَا ٱلْعِيرُ إِنَّكُمْ لَسَٰرِقُونَ ﴿٧٠﴾ قَالُوا۟
وَأَقْبَلُوا۟ عَلَيْهِم مَّاذَا تَفْقِدُونَ ﴿٧١﴾ قَالُوا۟ نَفْقِدُ صُوَاعَ ٱلْمَلِكِ
وَلِمَن جَآءَ بِهِۦ حِمْلُ بَعِيرٍ وَأَنَا۠ بِهِۦ زَعِيمٌ ﴿٧٢﴾ قَالُوا۟ تَٱللَّهِ
لَقَدْ عَلِمْتُم مَّا جِئْنَا لِنُفْسِدَ فِى ٱلْأَرْضِ وَمَا كُنَّا سَٰرِقِينَ
﴿٧٣﴾ قَالُوا۟ فَمَا جَزَٰٓؤُهُۥٓ إِن كُنتُمْ كَٰذِبِينَ ﴿٧٤﴾ قَالُوا۟ جَزَٰٓؤُهُۥ
مَن وُجِدَ فِى رَحْلِهِۦ فَهُوَ جَزَٰٓؤُهُۥ ۚ كَذَٰلِكَ نَجْزِى ٱلظَّٰلِمِينَ
﴿٧٥﴾ فَبَدَأَ بِأَوْعِيَتِهِمْ قَبْلَ وِعَآءِ أَخِيهِ ثُمَّ ٱسْتَخْرَجَهَا مِن
وِعَآءِ أَخِيهِ ۚ كَذَٰلِكَ كِدْنَا لِيُوسُفَ ۖ مَا كَانَ لِيَأْخُذَ أَخَاهُ
فِى دِينِ ٱلْمَلِكِ إِلَّآ أَن يَشَآءَ ٱللَّهُ ۚ نَرْفَعُ دَرَجَٰتٍ مَّن نَّشَآءُ ۗ
وَفَوْقَ كُلِّ ذِى عِلْمٍ عَلِيمٌ ﴿٧٦﴾ ۞ قَالُوٓا۟ إِن يَسْرِقْ
فَقَدْ سَرَقَ أَخٌ لَّهُۥ مِن قَبْلُ ۚ فَأَسَرَّهَا يُوسُفُ فِى نَفْسِهِۦ
وَلَمْ يُبْدِهَا لَهُمْ ۚ قَالَ أَنتُمْ شَرٌّ مَّكَانًا ۖ وَٱللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا
تَصِفُونَ ﴿٧٧﴾ قَالُوا۟ يَٰٓأَيُّهَا ٱلْعَزِيزُ إِنَّ لَهُۥٓ أَبًا شَيْخًا كَبِيرًا
فَخُذْ أَحَدَنَا مَكَانَهُۥٓ ۖ إِنَّا نَرَىٰكَ مِنَ ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿٧٨﴾

﴿۷۰﴾ پس چون یوسف آنان را با آذوقه و سامان شان مجهز کرد، جام آبخوری (پادشاه) را در بار برادرش نهاد. باز ندا دهنده‌ای ندا داد: ای کاروان! حتما شما دزد هستید. ﴿۷۱﴾ روی به‌سوی ایشان کرده و گفتند: چه چیز را گم کرده‌اید؟ ﴿۷۲﴾ گفتند: جام پادشاه را گم کرده‌ایم و برای هر کس که آنرا بیاورد بار شتر (از غله) خواهد بود و من ضامن این (وعده) هستم. ﴿۷۳﴾ (برادران یوسف) گفتند: به الله قسم که شما خوب دانسته‌اید که ما در سرزمین مصر برای فساد نیامده‌ایم و ما (پیش از این) دزد نبودیم. ﴿۷٤﴾ (مأموران) گفتند: پس سزای او (دزد) چیست اگر دروغگو باشید؟ ﴿۷٥﴾ گفتند: سزایش این است که هر کس آن جام در بارش یافت شود پس به سزای دزدی اسیر گردد، ما این چنین ظالمان را سزا می‌دهیم. ﴿۷٦﴾ پس پیش از بار برادرش، به تفتیش نمودن بارهای دیگران آغاز کرد، باز پیمانه را از بار برادرش بیرون آورد، ما اینگونه برای یوسف تدبیر آموختیم، زیرا او نمی‌توانست در دین پادشاه برادرش را بگیرد، مگر اینکه الله بخواهد، درجات هر کس را که بخواهیم بالا می‌بریم و فوق هر دانایی دانایی بزرگتر هست. ﴿۷۷﴾ (برادرانش) گفتند: اگر او دزدی کند (بعید نیست) چون برادرش پیش از او دزدی کرده است. پس یوسف آن را در دل خود پنهان نمود و آن را برایشان آشکار نکرد. (و در دل خویش) گفت: شما مقام بدتری دارید و الله به آنچه وصف می‌کنید داناتر است. ﴿۷۸﴾ گفتند: ای عزیز! او پدر پیر و سالخورده ای دارد، پس یکی از ما را به جای او بگیر، یقینا تو را از نیکوکاران می‌بینیم.

قَالَ مَعَاذَ ٱللَّهِ أَن نَّأْخُذَ إِلَّا مَن وَجَدْنَا مَتَٰعَنَا عِندَهُۥٓ إِنَّآ
إِذًا لَّظَٰلِمُونَ ﴿٧٩﴾ فَلَمَّا ٱسْتَيْـَٔسُوا۟ مِنْهُ خَلَصُوا۟ نَجِيًّا ۖ
قَالَ كَبِيرُهُمْ أَلَمْ تَعْلَمُوٓا۟ أَنَّ أَبَاكُمْ قَدْ أَخَذَ عَلَيْكُم
مَّوْثِقًا مِّنَ ٱللَّهِ وَمِن قَبْلُ مَا فَرَّطتُمْ فِى يُوسُفَ ۖ فَلَنْ أَبْرَحَ
ٱلْأَرْضَ حَتَّىٰ يَأْذَنَ لِىٓ أَبِىٓ أَوْ يَحْكُمَ ٱللَّهُ لِى ۖ وَهُوَ خَيْرُ ٱلْحَٰكِمِينَ
﴿٨٠﴾ ٱرْجِعُوٓا۟ إِلَىٰٓ أَبِيكُمْ فَقُولُوا۟ يَٰٓأَبَانَآ إِنَّ ٱبْنَكَ سَرَقَ
وَمَا شَهِدْنَآ إِلَّا بِمَا عَلِمْنَا وَمَا كُنَّا لِلْغَيْبِ حَٰفِظِينَ
﴿٨١﴾ وَسْـَٔلِ ٱلْقَرْيَةَ ٱلَّتِى كُنَّا فِيهَا وَٱلْعِيرَ ٱلَّتِىٓ أَقْبَلْنَا فِيهَا ۖ
وَإِنَّا لَصَٰدِقُونَ ﴿٨٢﴾ قَالَ بَلْ سَوَّلَتْ لَكُمْ أَنفُسُكُمْ أَمْرًا ۖ
فَصَبْرٌ جَمِيلٌ ۖ عَسَى ٱللَّهُ أَن يَأْتِيَنِى بِهِمْ جَمِيعًا ۚ إِنَّهُۥ هُوَ
ٱلْعَلِيمُ ٱلْحَكِيمُ ﴿٨٣﴾ وَتَوَلَّىٰ عَنْهُمْ وَقَالَ يَٰٓأَسَفَىٰ عَلَىٰ
يُوسُفَ وَٱبْيَضَّتْ عَيْنَاهُ مِنَ ٱلْحُزْنِ فَهُوَ كَظِيمٌ
﴿٨٤﴾ قَالُوا۟ تَٱللَّهِ تَفْتَؤُا۟ تَذْكُرُ يُوسُفَ حَتَّىٰ تَكُونَ حَرَضًا
أَوْ تَكُونَ مِنَ ٱلْهَٰلِكِينَ ﴿٨٥﴾ قَالَ إِنَّمَآ أَشْكُوا۟ بَثِّى
وَحُزْنِىٓ إِلَى ٱللَّهِ وَأَعْلَمُ مِنَ ٱللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٨٦﴾

﴿۷۹﴾ یوسف گفت: به الله پناه می‌برم از اینکه غیر از کسی را که متاع خود را نزد او یافته‌ایم بگیریم، ما در آن صورت از ظالمان خواهیم بود. ﴿۸۰﴾ و هنگامی که از او ناامید شدند در خلوتی برای مشورت نشستند، بزرگ آنان گفت: آیا ندانسته‌اید که پدرتان از شما به نام الله عهد محکم گرفته است و پیش از این دربارۀ یوسف کوتاهی کرده‌اید؟ من هرگز از این سرزمین حرکت نمی‌کنم مگر اینکه پدرم به من اجازه دهد، یا الله در حق من حکم کند و او بهترین حکم کنندگان است. ﴿۸۱﴾ نزد پدرتان برگردید و بگویید: ای پدر! پسرت دزدی کرده است، و گواهی ندادیم جز به آنچه دانستیم و ما نگهبان علم غیب نبودیم. ﴿۸۲﴾ و از (مردم) دهی که در آن بودیم بپرس و از کاروانی که با آن آمدیم، و یقیناً ما راستگوییم. ﴿۸۳﴾ یعقوب گفت: (نه) بلکه نفس‌های‌تان امری (زشتی) را برای شما آراسته است، پس کارِ من صبر نیک است، امید که الله همۀ آن‌ها را یکجا نزد من بیارد، چون او دانای حکیم است. ﴿۸٤﴾ و از آنان روی گرداند و گفت: ای دریغ بر یوسف! و چشمانش از اندوه سفید و نابینا گردید درحالیکه بسیار غمگین بود. ﴿۸٥﴾ پسران گفتند: قسم به الله همیشه یوسف را یاد می‌کنی تا بیمار (و نزدیک به مرگ) شوی یا از هلاک شدگان گردی. ﴿۸٦﴾ یعقوب گفت: من پریشانی حال و اندوهم را تنها به الله شکایت می کنم و از سوی الله چیزهایی را می‌دانم که شما نمی‌دانید.

يَٰبَنِيَّ ٱذۡهَبُواْ فَتَحَسَّسُواْ مِن يُوسُفَ وَأَخِيهِ وَلَا تَاْيۡـَٔسُواْ
مِن رَّوۡحِ ٱللَّهِۖ إِنَّهُۥ لَا يَاْيۡـَٔسُ مِن رَّوۡحِ ٱللَّهِ إِلَّا ٱلۡقَوۡمُ
ٱلۡكَٰفِرُونَ ﴿٨٧﴾ فَلَمَّا دَخَلُواْ عَلَيۡهِ قَالُواْ يَٰٓأَيُّهَا ٱلۡعَزِيزُ
مَسَّنَا وَأَهۡلَنَا ٱلضُّرُّ وَجِئۡنَا بِبِضَٰعَةٖ مُّزۡجَىٰةٖ فَأَوۡفِ لَنَا
ٱلۡكَيۡلَ وَتَصَدَّقۡ عَلَيۡنَآۖ إِنَّ ٱللَّهَ يَجۡزِي ٱلۡمُتَصَدِّقِينَ
﴿٨٨﴾ قَالَ هَلۡ عَلِمۡتُم مَّا فَعَلۡتُم بِيُوسُفَ وَأَخِيهِ إِذۡ أَنتُمۡ
جَٰهِلُونَ ﴿٨٩﴾ قَالُوٓاْ أَءِنَّكَ لَأَنتَ يُوسُفُۖ قَالَ أَنَا۠ يُوسُفُ
وَهَٰذَآ أَخِيۖ قَدۡ مَنَّ ٱللَّهُ عَلَيۡنَآۖ إِنَّهُۥ مَن يَتَّقِ وَيَصۡبِرۡ فَإِنَّ
ٱللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجۡرَ ٱلۡمُحۡسِنِينَ ﴿٩٠﴾ قَالُواْ تَٱللَّهِ لَقَدۡ
ءَاثَرَكَ ٱللَّهُ عَلَيۡنَا وَإِن كُنَّا لَخَٰطِـِٔينَ ﴿٩١﴾ قَالَ لَا تَثۡرِيبَ
عَلَيۡكُمُ ٱلۡيَوۡمَۖ يَغۡفِرُ ٱللَّهُ لَكُمۡۖ وَهُوَ أَرۡحَمُ ٱلرَّٰحِمِينَ
﴿٩٢﴾ ٱذۡهَبُواْ بِقَمِيصِي هَٰذَا فَأَلۡقُوهُ عَلَىٰ وَجۡهِ أَبِي يَأۡتِ
بَصِيرٗا وَأۡتُونِي بِأَهۡلِكُمۡ أَجۡمَعِينَ ﴿٩٣﴾ وَلَمَّا فَصَلَتِ
ٱلۡعِيرُ قَالَ أَبُوهُمۡ إِنِّي لَأَجِدُ رِيحَ يُوسُفَۖ لَوۡلَآ أَن
تُفَنِّدُونِ ﴿٩٤﴾ قَالُواْ تَٱللَّهِ إِنَّكَ لَفِي ضَلَٰلِكَ ٱلۡقَدِيمِ ﴿٩٥﴾

﴿۸۷﴾ ای پسران من! بروید و از یوسف و برادرش جستجو کنید و از رحمت الله ناامید مشوید، زیرا جز قوم کافر از رحمت الله ناامید نمی‌شود. ﴿۸۸﴾ و هنگامی‌که (بار سوم) پیش یوسف رفتند، گفتند: ای عزیز! به ما و خانوادۀ ما سختی رسیده است و سرمایۀ اندک و ناچیز آورده‌ایم، پس پیمانۀ ما را کامل بده و بر ما (بیشتر) بخشش کن، چون الله صدقه دهندگان را پاداش می‌دهد. ﴿۸۹﴾ یوسف گفت: آیا به یاد دارید که با یوسف و برادرش وقتی که نادان بودید چه کردید؟ ﴿۹۰﴾ گفتند: آیا واقعاً تو یوسف هستی؟ گفت: بلی! من یوسف هستم و این برادر من است، الله بر ما منت نهاده است. چون هرکس تقوا و صبر پیشه کند، بی گمان الله پاداش نیکوکاران را ضایع نمی‌کند. ﴿۹۱﴾ (برادرانش) گفتند: قسم به الله که الله تو را بر ما برتری داده است و در حقیقت ما خطاکار بودیم. ﴿۹۲﴾ یوسف گفت: امروز بر شما هیچ سرزنش و ملامتی نیست. الله شما را می‌آمرزد و او مهربان‌ترین مهربانان است. ﴿۹۳﴾ (و به برادرانِ خود گفت:) این پیراهن مرا با خود ببرید و آن‌را بر روی پدرم بیاندازید تا بینا گردد و اهل خویش را همه یکجا نزد من بیاورید. ﴿۹۴﴾ و چون کاروانِ (برادران یوسف به سوی شام) حرکت کرد، پدرشان گفت: اگر مرا به بی‌خردی نسبت ندهید همانا من بوی یوسف را می‌یابم. ﴿۹۵﴾ (اهل خانه) گفتند: قسم به الله که تو در همان خطای قدیمت هستی.

فَلَمَّآ أَن جَآءَ ٱلْبَشِيرُ أَلْقَىٰهُ عَلَىٰ وَجْهِهِۦ فَٱرْتَدَّ بَصِيرًا ۖ قَالَ أَلَمْ أَقُل لَّكُمْ إِنِّىٓ أَعْلَمُ مِنَ ٱللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٩٦﴾ قَالُوا۟ يَٰٓأَبَانَا ٱسْتَغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَآ إِنَّا كُنَّا خَٰطِـِٔينَ ﴿٩٧﴾ قَالَ سَوْفَ أَسْتَغْفِرُ لَكُمْ رَبِّىٓ ۖ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلْغَفُورُ ٱلرَّحِيمُ ﴿٩٨﴾ فَلَمَّا دَخَلُوا۟ عَلَىٰ يُوسُفَ ءَاوَىٰٓ إِلَيْهِ أَبَوَيْهِ وَقَالَ ٱدْخُلُوا۟ مِصْرَ إِن شَآءَ ٱللَّهُ ءَامِنِينَ ﴿٩٩﴾ وَرَفَعَ أَبَوَيْهِ عَلَى ٱلْعَرْشِ وَخَرُّوا۟ لَهُۥ سُجَّدًا ۖ وَقَالَ يَٰٓأَبَتِ هَٰذَا تَأْوِيلُ رُءْيَٰىَ مِن قَبْلُ قَدْ جَعَلَهَا رَبِّى حَقًّا ۖ وَقَدْ أَحْسَنَ بِىٓ إِذْ أَخْرَجَنِى مِنَ ٱلسِّجْنِ وَجَآءَ بِكُم مِّنَ ٱلْبَدْوِ مِنۢ بَعْدِ أَن نَّزَغَ ٱلشَّيْطَٰنُ بَيْنِى وَبَيْنَ إِخْوَتِىٓ ۚ إِنَّ رَبِّى لَطِيفٌ لِّمَا يَشَآءُ ۚ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلْعَلِيمُ ٱلْحَكِيمُ ﴿١٠٠﴾ ۞ رَبِّ قَدْ ءَاتَيْتَنِى مِنَ ٱلْمُلْكِ وَعَلَّمْتَنِى مِن تَأْوِيلِ ٱلْأَحَادِيثِ ۚ فَاطِرَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ أَنتَ وَلِىِّۦ فِى ٱلدُّنْيَا وَٱلْءَاخِرَةِ ۖ تَوَفَّنِى مُسْلِمًا وَأَلْحِقْنِى بِٱلصَّٰلِحِينَ ﴿١٠١﴾ ذَٰلِكَ مِنْ أَنۢبَآءِ ٱلْغَيْبِ نُوحِيهِ إِلَيْكَ ۖ وَمَا كُنتَ لَدَيْهِمْ إِذْ أَجْمَعُوٓا۟ أَمْرَهُمْ وَهُمْ يَمْكُرُونَ ﴿١٠٢﴾ وَمَآ أَكْثَرُ ٱلنَّاسِ وَلَوْ حَرَصْتَ بِمُؤْمِنِينَ ﴿١٠٣﴾

﴿۹٦﴾ پس چون مژده‌دهنده آمد، و پیراهن را بر روی یعقوب انداخت پس او بینا گشت، و گفت: آیا به شما نگفته بودم که از جانب الله چیزهایی را می‌دانم که شما نمی‌دانید؟ ﴿۹۷﴾ (پس از رسیدن به کنعان) پسران گفتند: ای پدرا! برای ما آمرزش گناهان ما را بخواه که ما خطاکار بودیم. ﴿۹۸﴾ گفت: به زودی از پروردگارم برای شما آمرزش می‌خواهم زیرا او آمرزگارِ مهربان است. ﴿۹۹﴾ پس چون بر یوسف درآمدند، پدر و مادر خود را در کنار خود جای داد و گفت: به خواست الله با امن و امان وارد سرزمین مصر شوید. ﴿۱۰۰﴾ و پدر و مادر خود را بر تخت نشاند و همهٔ آنان برای او سجده‌کُنان به زمین افتادند، و گفت: ای پدرا! این تعبیر خوابی است که قبلاً دیده بودم و پروردگارم آن را راست و درست گردانید، و حقا که به من احسان کرد وقتی که مرا از زندان بیرون ساخت و شما را پس از آنکه شیطان بین من و برادرانم اختلاف افگنده بود از دهات باز آورد. به راستی پروردگارم هر چه بخواهد (با لطف و مهربانی خود) سنجیده و دقیق انجام می‌دهد، زیرا او دانای حکیم است. ﴿۱۰۱﴾ ای پروردگارا! واقعا (نصیبی بزرگ) از پادشاهی به من دادی و به من از تعبیر خوابها آموختی، ای آفرینندهٔ آسمان‌ها و زمین! تو کارساز من در دنیا و آخرت هستی، مرا مسلمان بمیران و به صالحان ملحق بگردان. ﴿۱۰۲﴾ این داستان از خبرهای غیب است که آن را به تو وحی می‌کنیم. و تو نزد آنان نبودی وقتی که تصمیم گرفتند، در حالیکه آنان نیرنگ و توطئه‌چینی می کردند. ﴿۱۰۳﴾ و بیشتر مردم هرچند حرص بورزی، ایمان نمی‌آورند.

وَمَا تَسۡـَٔلُهُمۡ عَلَيۡهِ مِنۡ أَجۡرٍۚ إِنۡ هُوَ إِلَّا ذِكۡرٞ لِّلۡعَٰلَمِينَ ﴿١٠٤﴾ وَكَأَيِّن مِّنۡ ءَايَةٖ فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ يَمُرُّونَ عَلَيۡهَا وَهُمۡ عَنۡهَا مُعۡرِضُونَ ﴿١٠٥﴾ وَمَا يُؤۡمِنُ أَكۡثَرُهُم بِٱللَّهِ إِلَّا وَهُم مُّشۡرِكُونَ ﴿١٠٦﴾ أَفَأَمِنُوٓاْ أَن تَأۡتِيَهُمۡ غَٰشِيَةٞ مِّنۡ عَذَابِ ٱللَّهِ أَوۡ تَأۡتِيَهُمُ ٱلسَّاعَةُ بَغۡتَةٗ وَهُمۡ لَا يَشۡعُرُونَ ﴿١٠٧﴾ قُلۡ هَٰذِهِۦ سَبِيلِيٓ أَدۡعُوٓاْ إِلَى ٱللَّهِۚ عَلَىٰ بَصِيرَةٍ أَنَا۠ وَمَنِ ٱتَّبَعَنِيۖ وَسُبۡحَٰنَ ٱللَّهِ وَمَآ أَنَا۠ مِنَ ٱلۡمُشۡرِكِينَ ﴿١٠٨﴾ وَمَآ أَرۡسَلۡنَا مِن قَبۡلِكَ إِلَّا رِجَالٗا نُّوحِيٓ إِلَيۡهِم مِّنۡ أَهۡلِ ٱلۡقُرَىٰٓۗ أَفَلَمۡ يَسِيرُواْ فِي ٱلۡأَرۡضِ فَيَنظُرُواْ كَيۡفَ كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِمۡۗ وَلَدَارُ ٱلۡأٓخِرَةِ خَيۡرٞ لِّلَّذِينَ ٱتَّقَوۡاْۚ أَفَلَا تَعۡقِلُونَ ﴿١٠٩﴾ حَتَّىٰٓ إِذَا ٱسۡتَيۡـَٔسَ ٱلرُّسُلُ وَظَنُّوٓاْ أَنَّهُمۡ قَدۡ كُذِبُواْ جَآءَهُمۡ نَصۡرُنَا فَنُجِّيَ مَن نَّشَآءُۖ وَلَا يُرَدُّ بَأۡسُنَا عَنِ ٱلۡقَوۡمِ ٱلۡمُجۡرِمِينَ ﴿١١٠﴾ لَقَدۡ كَانَ فِي قَصَصِهِمۡ عِبۡرَةٞ لِّأُوْلِي ٱلۡأَلۡبَٰبِۗ مَا كَانَ حَدِيثٗا يُفۡتَرَىٰ وَلَٰكِن تَصۡدِيقَ ٱلَّذِي بَيۡنَ يَدَيۡهِ وَتَفۡصِيلَ كُلِّ شَيۡءٖ وَهُدٗى وَرَحۡمَةٗ لِّقَوۡمٖ يُؤۡمِنُونَ ﴿١١١﴾

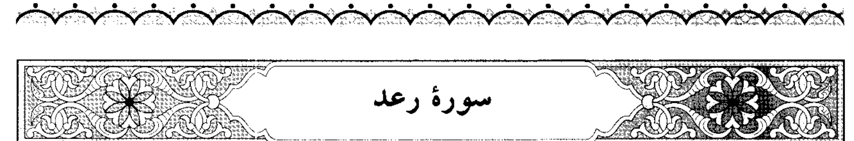
﴿۱۰٤﴾ و تو در برابر (این دعوت) از آنان مزدی نمی‌خواهی و آن (قرآن) جز پند و اندرزی برای عالمیان نیست. ﴿۱۰۵﴾ و چه بسیار دلائل قدرت و وحدانیت (الله) در آسمان‌ها و زمین است که بر آن می‌گذرند درحالیکه ایشان از آن روی می گردانند. ﴿۱۰٦﴾ و بیشترشان (که ادعای ایمان می‌کنند) به الله ایمان نمی‌آورند مگر اینکه مشرکند. ﴿۱۰۷﴾ آیا ایمن هستند از این که عذاب همه گیر از سوی الله بر آنان بیاید، یا ناگهان قیامت به آنها بیاید، درحالیکه غافل و بی‌خبر باشند؟!. ﴿۱۰۸﴾ بگو: این راه من است، با بصیرت و آگاهی به‌سوی الله دعوت می‌کنم و پیروان من هم (باید چنین باشند) و الله (از هر عیب) پاک است و من از مشرکان نیستم. ﴿۱۰۹﴾ و نفرستاده‌ایم پیش از تو مگر مَردانِ را که وحی می‌فرستادیم به آن‌ها در حالی که آن‌ها از اهل شهرهای بزرگ می‌بودند، آیا پس نرفته‌اند (مشرک‌ها) در زمین (همان پیغمبران) تا ببینند که چگونه شد انجام آنان که پیش از مشرک‌ها بودند (بلکه رفته‌اند و عبرت نگرفته‌اند،) و البته سرای آخرت بهتر است برای پرهیزگاران، آیا نمی اندیشید؟ ﴿۱۱۰﴾ (پیغمبران پیشین اقوام شان را دعوت دادند) تا آنکه پیغمبران ناامید گشته و گمان کردند که به دروغ وعده داده شده اند، آنگاه یاری ما به آنان رسید پس کسانی را که خواستیم نجات دادیم، و عذاب ما از گروه مجرمان برگشت ندارد. ﴿۱۱۱﴾ به راستی که در داستانهای آنان (پیغمبران) عبرتی برای صاحبان خرد است، (قرآن) سخنی نیست که به دروغ ساخته شده باشد بلکه تصدیق کنندۀ کتابی است که پیش از آن است، و بیانگر هر چیزی است و سبب هدایت و رحمت است برای کسانی که ایمان می‌آورند.

سورة الرعد

بسم الله الرحمن الرحيم

الٓمٓرۚ تِلۡكَ ءَايَٰتُ ٱلۡكِتَٰبِۗ وَٱلَّذِيٓ أُنزِلَ إِلَيۡكَ مِن رَّبِّكَ ٱلۡحَقُّ
وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يُؤۡمِنُونَ ﴿١﴾ ٱللَّهُ ٱلَّذِي رَفَعَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ
بِغَيۡرِ عَمَدٖ تَرَوۡنَهَاۖ ثُمَّ ٱسۡتَوَىٰ عَلَى ٱلۡعَرۡشِۖ وَسَخَّرَ ٱلشَّمۡسَ وَٱلۡقَمَرَۖ
كُلّٞ يَجۡرِي لِأَجَلٖ مُّسَمّٗىۚ يُدَبِّرُ ٱلۡأَمۡرَ يُفَصِّلُ ٱلۡأٓيَٰتِ لَعَلَّكُم
بِلِقَآءِ رَبِّكُمۡ تُوقِنُونَ ﴿٢﴾ وَهُوَ ٱلَّذِي مَدَّ ٱلۡأَرۡضَ وَجَعَلَ فِيهَا رَوَٰسِيَ
وَأَنۡهَٰرٗاۖ وَمِن كُلِّ ٱلثَّمَرَٰتِ جَعَلَ فِيهَا زَوۡجَيۡنِ ٱثۡنَيۡنِۖ يُغۡشِي ٱلَّيۡلَ
ٱلنَّهَارَۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَٰتٖ لِّقَوۡمٖ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٣﴾ وَفِي ٱلۡأَرۡضِ
قِطَعٞ مُّتَجَٰوِرَٰتٞ وَجَنَّٰتٞ مِّنۡ أَعۡنَٰبٖ وَزَرۡعٞ وَنَخِيلٞ صِنۡوَانٞ
وَغَيۡرُ صِنۡوَانٖ يُسۡقَىٰ بِمَآءٖ وَٰحِدٖ وَنُفَضِّلُ بَعۡضَهَا عَلَىٰ بَعۡضٖ
فِي ٱلۡأُكُلِۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَٰتٖ لِّقَوۡمٖ يَعۡقِلُونَ ﴿٤﴾ ۞ وَإِن تَعۡجَبۡ
فَعَجَبٞ قَوۡلُهُمۡ أَءِذَا كُنَّا تُرَٰبًا أَءِنَّا لَفِي خَلۡقٖ جَدِيدٍۗ
أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ بِرَبِّهِمۡۖ وَأُوْلَٰٓئِكَ ٱلۡأَغۡلَٰلُ فِيٓ
أَعۡنَاقِهِمۡۖ وَأُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ ٱلنَّارِۖ هُمۡ فِيهَا خَٰلِدُونَ ﴿٥﴾

سورۀ رعد

در مکه نازل شده و چهل و سه آیت است

بنام الله بخشندۀ مهربان

﴿۱﴾ المر. (مفهوم این حروف را الله می داند) این آیات کتاب (قرآن) است، و آنچه که از جانب پروردگارت به‌سوی تو نازل شده حق است، ولی بیشتر مردم ایمان نمی‌آورند. ﴿۲﴾ الله ذاتی است که آسمان‌ها را بدون ستونهایی که آن‌ها را ببینید بلند کرد، باز بر عرش مستقر شد و آفتاب و ماه را مسخر کرد، هر یک تا مدت معین در حرکت است، الله کار هستی را تدبیر (و اداره) می‌کند و او آیات (علامات قدرت) خود را به تفصیل بیان می‌کند تا شما به ملاقات پروردگارتان یقین کنید. ﴿۳﴾ و اوست آن ذاتی که زمین را هموار و گسترده کرد و در آن کوهها و نهرها گذاشت و از هرگونه میوه جفت دوگانه آفرید، شب را بر روز می‌پوشاند، یقینا در این (امور) نشانه‌هایی است برای آنان که (در وحدانیت و قدرت الله) می‌اندیشند. ﴿٤﴾ و در زمین قطعه های کنار هم (به هم پیوسته) و باغهایی از انگور و کشتزارها وجود دارد و درختان خرما چه از یک ریشه و چه از غیر یک ریشه که همه با یک آب آبیاری می‌شوند، اما برخی را از لحاظ طعم و لذت بر برخی دیگر برتری می‌دهیم، یقینا در این (اختلاف) نشانه‌هایی (قدرت الهی) است برای کسانی که می‌اندیشند. ﴿۵﴾ و اگر تعجب کنی (از تکذیب آنان) پس این سخن آنان عجیب تر است (که گفتند:) آیا وقتی خاک گردیم به راستی در آفرینش جدیدی می‌باشیم؟ (دوباره زنده می‌شویم؟) این‌ها کسانی‌اند که به پرروردگارشان کفر ورزیدند و طوق و زنجیرها در گردنهایشان خواهد بود. این ها دوزخی‌اند و در آن جاودانه می‌مانند.

وَيَسْتَعْجِلُونَكَ بِٱلسَّيِّئَةِ قَبْلَ ٱلْحَسَنَةِ وَقَدْ خَلَتْ مِن
قَبْلِهِمُ ٱلْمَثُلَٰتُ ۗ وَإِنَّ رَبَّكَ لَذُو مَغْفِرَةٍ لِّلنَّاسِ عَلَىٰ ظُلْمِهِمْ ۖ
وَإِنَّ رَبَّكَ لَشَدِيدُ ٱلْعِقَابِ ﴿٦﴾ وَيَقُولُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ لَوْلَآ
أُنزِلَ عَلَيْهِ ءَايَةٌ مِّن رَّبِّهِۦٓ ۗ إِنَّمَآ أَنتَ مُنذِرٌ ۖ وَلِكُلِّ قَوْمٍ
هَادٍ ﴿٧﴾ ٱللَّهُ يَعْلَمُ مَا تَحْمِلُ كُلُّ أُنثَىٰ وَمَا تَغِيضُ ٱلْأَرْحَامُ
وَمَا تَزْدَادُ ۖ وَكُلُّ شَىْءٍ عِندَهُۥ بِمِقْدَارٍ ﴿٨﴾ عَٰلِمُ ٱلْغَيْبِ
وَٱلشَّهَٰدَةِ ٱلْكَبِيرُ ٱلْمُتَعَالِ ﴿٩﴾ سَوَآءٌ مِّنكُم مَّنْ
أَسَرَّ ٱلْقَوْلَ وَمَن جَهَرَ بِهِۦ وَمَنْ هُوَ مُسْتَخْفٍۭ بِٱلَّيْلِ وَسَارِبٌۢ
بِٱلنَّهَارِ ﴿١٠﴾ لَهُۥ مُعَقِّبَٰتٌ مِّنۢ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِۦ
يَحْفَظُونَهُۥ مِنْ أَمْرِ ٱللَّهِ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتَّىٰ يُغَيِّرُوا۟
مَا بِأَنفُسِهِمْ ۗ وَإِذَآ أَرَادَ ٱللَّهُ بِقَوْمٍ سُوٓءًا فَلَا مَرَدَّ لَهُۥ ۚ وَمَا
لَهُم مِّن دُونِهِۦ مِن وَالٍ ﴿١١﴾ هُوَ ٱلَّذِى يُرِيكُمُ ٱلْبَرْقَ خَوْفًا
وَطَمَعًا وَيُنشِئُ ٱلسَّحَابَ ٱلثِّقَالَ ﴿١٢﴾ وَيُسَبِّحُ ٱلرَّعْدُ بِحَمْدِهِۦ
وَٱلْمَلَٰٓئِكَةُ مِنْ خِيفَتِهِۦ وَيُرْسِلُ ٱلصَّوَٰعِقَ فَيُصِيبُ بِهَا
مَن يَشَآءُ وَهُمْ يُجَٰدِلُونَ فِى ٱللَّهِ وَهُوَ شَدِيدُ ٱلْمِحَالِ ﴿١٣﴾

﴿۶﴾ و پیش از خوبی (رحمت الهی)، بدی (عذاب) را با شتاب از تو می‌خواهند، حال آنکه پیش از ایشان عقوبت ها (بر امثال شان) گذشته است و یقیناً پروردگارت نسبت به مردم - با وجود ظلم شان - آمرزنده است و البته پروردگارت سخت عذاب دهنده است. ﴿۷﴾ و کافران می‌گویند: چرا معجزه ای از سوی پروردگارش بر او فرستاده نشده است؟ همانا تو تنها بیم دهنده هستی و هر قومی راهنمایی دارد. ﴿۸﴾ الله می‌داند که هر (جاندار) ماده چه چیزی را در شکم حمل می‌کند و (نیز می داند) آنچه را که رحمها کم می کنند و آنچه را می‌افزایند، و هر چیزی در نزد الله به اندازهٔ معین است. ﴿۹﴾ (او) دانای همه پوشیده‌ها و آشکارا است، (و او) بزرگ بلند مرتبه است. ﴿۱۰﴾ برابر است (نزد او) هرکس از شما سخن را پنهان می‌دارد و کسی که آن را آشکار می‌سازد، و (برابر است نزد او) هرکس در شب پنهان است و هرکس در روز آشکارا حرکت می کند. ﴿۱۱﴾ برای او فرشتگانی است که پیاپی از روبرو و پشت سر به فرمان الله او را مراقبت (نگهبانی) می‌کنند، همانا الله احوال هیچ قومی را تغییر نمی دهد تا وقتی که آنان احوال خود را تغییر دهند و چون الله برای قومی بلائی بخواهد پس هیچ برگشتی برای آن نیست و برای آنان جز او هیچ کارسازی نیست. ﴿۱۲﴾ اوست که برق (آسمان) را برای بیم و امید به شما نشان می دهد و نیز ابرهای سنگین بار را ایجاد می کند. ﴿۱۳﴾ و رعد به ستایش او و فرشتگان نیز از ترس او تسبیح می‌گویند، و صاعقه‌ها را می‌فرستد و هرکس را که بخواهد به آنها گرفتار می‌کند، درحالیکه آنان دربارهٔ الله مجادله می کنند، حال آنکه او (در رساندن عذاب) بسیار قدرتمند است.

لَهُۥ دَعۡوَةُ ٱلۡحَقِّۚ وَٱلَّذِينَ يَدۡعُونَ مِن دُونِهِۦ لَا يَسۡتَجِيبُونَ لَهُم بِشَيۡءٍ إِلَّا
كَبَٰسِطِ كَفَّيۡهِ إِلَى ٱلۡمَآءِ لِيَبۡلُغَ فَاهُ وَمَا هُوَ بِبَٰلِغِهِۦۚ وَمَا دُعَآءُ ٱلۡكَٰفِرِينَ
إِلَّا فِي ضَلَٰلٖ ﴿١٤﴾ وَلِلَّهِ يَسۡجُدُ مَن فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ طَوۡعٗا

وَكَرۡهٗا وَظِلَٰلُهُم بِٱلۡغُدُوِّ وَٱلۡأٓصَالِ۩ ﴿١٥﴾ قُلۡ مَن رَّبُّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ
وَٱلۡأَرۡضِ قُلِ ٱللَّهُۚ قُلۡ أَفَٱتَّخَذۡتُم مِّن دُونِهِۦٓ أَوۡلِيَآءَ لَا يَمۡلِكُونَ
لِأَنفُسِهِمۡ نَفۡعٗا وَلَا ضَرّٗاۚ قُلۡ هَلۡ يَسۡتَوِي ٱلۡأَعۡمَىٰ وَٱلۡبَصِيرُ أَمۡ هَلۡ
تَسۡتَوِي ٱلظُّلُمَٰتُ وَٱلنُّورُۗ أَمۡ جَعَلُواْ لِلَّهِ شُرَكَآءَ خَلَقُواْ كَخَلۡقِهِۦ فَتَشَٰبَهَ
ٱلۡخَلۡقُ عَلَيۡهِمۡۚ قُلِ ٱللَّهُ خَٰلِقُ كُلِّ شَيۡءٖ وَهُوَ ٱلۡوَٰحِدُ ٱلۡقَهَّٰرُ ﴿١٦﴾ أَنزَلَ
مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءٗ فَسَالَتۡ أَوۡدِيَةُۢ بِقَدَرِهَا فَٱحۡتَمَلَ ٱلسَّيۡلُ زَبَدٗا رَّابِيٗاۖ
وَمِمَّا يُوقِدُونَ عَلَيۡهِ فِي ٱلنَّارِ ٱبۡتِغَآءَ حِلۡيَةٍ أَوۡ مَتَٰعٖ زَبَدٞ مِّثۡلُهُۥۚ
كَذَٰلِكَ يَضۡرِبُ ٱللَّهُ ٱلۡحَقَّ وَٱلۡبَٰطِلَۚ فَأَمَّا ٱلزَّبَدُ فَيَذۡهَبُ جُفَآءٗۖ
وَأَمَّا مَا يَنفَعُ ٱلنَّاسَ فَيَمۡكُثُ فِي ٱلۡأَرۡضِۚ كَذَٰلِكَ يَضۡرِبُ ٱللَّهُ
ٱلۡأَمۡثَالَ ﴿١٧﴾ لِلَّذِينَ ٱسۡتَجَابُواْ لِرَبِّهِمُ ٱلۡحُسۡنَىٰۚ وَٱلَّذِينَ لَمۡ يَسۡتَجِيبُواْ
لَهُۥ لَوۡ أَنَّ لَهُم مَّا فِي ٱلۡأَرۡضِ جَمِيعٗا وَمِثۡلَهُۥ مَعَهُۥ لَٱفۡتَدَوۡاْ بِهِۦٓۚ
أُوْلَٰٓئِكَ لَهُمۡ سُوٓءُ ٱلۡحِسَابِ وَمَأۡوَىٰهُمۡ جَهَنَّمُۖ وَبِئۡسَ ٱلۡمِهَادُ ﴿١٨﴾

﴿١٤﴾ تنها الله است که شایستۀ عبادت و دعاست. و کسانی که جز الله را می‌خوانند به هیچ وجه دعایشان را اجابت نمی کنند، مگر مانند کسی که دو دستش را به‌سوی آب بگشاید تا به دهانش برسد در حالیکه هرگز آب به دهانش نخواهد رسید، و دعای کافران جز در گمراهی (و ناامیدی) نیست. ﴿١٥﴾ و هر آنچه که در آسمانها و زمین است خواسته و ناخواسته برای الله سجده می‌کنند، و همچنین سایه‌هایشان صبح و شام برای الله سجده می‌کنند. ﴿١٦﴾ بگو: کیست پروردگار آسمانها و زمین؟ در (پاسخ آنان)، بگو: «الله» بگو: آیا جز الله دوستانی گرفته‌اید که برای خودشان هم مالک نفع و زیانی نیستند؟ بگو: آیا کور و بینا برابرند؟ آیا تاریکی‌ها و روشنی برابرند؟ آیا شریکانی برای الله قرار داده اند که همچون آفریدن الله (چیزی را) آفریده باشند پس در نتیجه کار خلقت بر آنها مشتبه شده است؟ بگو: الله آفرینندۀ همه چیز است و اوست یگانۀ غالب. ﴿١٧﴾ الله از آسمان آبی فرو فرستاد و رودخانه‌هایی به اندازۀ گنجایش خویش روان گشت، پس سیل کف بلندی روی خود برداشت. همچنین از آنچه در آتش می گذارید (از طلا و نقره و غیره) برای حصول زیورات و ابزار، از آن نیز کفی بالا می‌آید، الله برای حق و باطل این چنین مثل می زند (تا آنرا بیان و روشن کند)، اما آن کف از میان می‌رود و اما آنچه به مردم سود می‌بخشد بر روی زمین باقی می ماند، الله این چنین مثلها را می زند. ﴿١٨﴾ برای آنانی که دعوت پروردگارشان را اجابت کرده اند حسنی (سرانجام نیک) است، و آنانی که دعوت پروردگار خود را اجابت نکرده اند (بالفرض) اگر همۀ آنچه که در زمین است و مانند آن را باخود داشته باشند البته همگی را برای رهایی خود (از عذاب الهی) فدیه خواهند داد، برای آنان سختی حساب است و جایگاهشان دوزخ است و (دوزخ) چه بد جایگاهی است!

۞ أَفَمَن يَعْلَمُ أَنَّمَآ أُنزِلَ إِلَيْكَ مِن رَّبِّكَ ٱلْحَقُّ كَمَنْ هُوَ أَعْمَىٰٓ ۚ إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُو۟لُوا۟ ٱلْأَلْبَٰبِ ﴿١٩﴾ ٱلَّذِينَ يُوفُونَ بِعَهْدِ ٱللَّهِ وَلَا يَنقُضُونَ ٱلْمِيثَٰقَ ﴿٢٠﴾ وَٱلَّذِينَ يَصِلُونَ مَآ أَمَرَ ٱللَّهُ بِهِۦٓ أَن يُوصَلَ وَيَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ وَيَخَافُونَ سُوٓءَ ٱلْحِسَابِ ﴿٢١﴾ وَٱلَّذِينَ صَبَرُوا۟ ٱبْتِغَآءَ وَجْهِ رَبِّهِمْ وَأَقَامُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ وَأَنفَقُوا۟ مِمَّا رَزَقْنَٰهُمْ سِرًّا وَعَلَانِيَةً وَيَدْرَءُونَ بِٱلْحَسَنَةِ ٱلسَّيِّئَةَ أُو۟لَٰٓئِكَ لَهُمْ عُقْبَى ٱلدَّارِ ﴿٢٢﴾ جَنَّٰتُ عَدْنٍ يَدْخُلُونَهَا وَمَن صَلَحَ مِنْ ءَابَآئِهِمْ وَأَزْوَٰجِهِمْ وَذُرِّيَّٰتِهِمْ ۖ وَٱلْمَلَٰٓئِكَةُ يَدْخُلُونَ عَلَيْهِم مِّن كُلِّ بَابٍ ﴿٢٣﴾ سَلَٰمٌ عَلَيْكُم بِمَا صَبَرْتُمْ ۚ فَنِعْمَ عُقْبَى ٱلدَّارِ ﴿٢٤﴾ وَٱلَّذِينَ يَنقُضُونَ عَهْدَ ٱللَّهِ مِنۢ بَعْدِ مِيثَٰقِهِۦ وَيَقْطَعُونَ مَآ أَمَرَ ٱللَّهُ بِهِۦٓ أَن يُوصَلَ وَيُفْسِدُونَ فِى ٱلْأَرْضِ ۙ أُو۟لَٰٓئِكَ لَهُمُ ٱللَّعْنَةُ وَلَهُمْ سُوٓءُ ٱلدَّارِ ﴿٢٥﴾ ٱللَّهُ يَبْسُطُ ٱلرِّزْقَ لِمَن يَشَآءُ وَيَقْدِرُ ۚ وَفَرِحُوا۟ بِٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا وَمَا ٱلْحَيَوٰةُ ٱلدُّنْيَا فِى ٱلْءَاخِرَةِ إِلَّا مَتَٰعٌ ﴿٢٦﴾ وَيَقُولُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ لَوْلَآ أُنزِلَ عَلَيْهِ ءَايَةٌ مِّن رَّبِّهِۦ ۗ قُلْ إِنَّ ٱللَّهَ يُضِلُّ مَن يَشَآءُ وَيَهْدِىٓ إِلَيْهِ مَنْ أَنَابَ ﴿٢٧﴾ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَتَطْمَئِنُّ قُلُوبُهُم بِذِكْرِ ٱللَّهِ ۗ أَلَا بِذِكْرِ ٱللَّهِ تَطْمَئِنُّ ٱلْقُلُوبُ ﴿٢٨﴾

﴿۱۹﴾ آیا کسی که می‌داند آنچه از سوی پروردگارت بر تو نازل شده حق است، مانند کسی است که نابیناست؟ تنها خردمندانند که پند می گیرند. ﴿۲۰﴾ (خردمندان) آنانی‌اند که به عهدی که با الله بسته اند، وفا می‌کنند و عهد او را نمی‌شکنند. ﴿۲۱﴾ و (همچنان خردمندان) آنانی‌اند که آنچه را الله به پیوستنش امر کرده است می پیوندند و از پروردگار خویش می‌ترسند و از سختی حساب بیمناک هستند. ﴿۲۲﴾ و (همچنان خردمندان) آنانی اند به خاطر پروردگارشان صبر و شکیبایی کردند و نماز را برپا داشتند و از آنچه که به آنها روزی دادیم به صورت پنهان و آشکار انفاق کردند و بدی را به نیکی دفع می‌کنند، این ها هستند که پاداش نیکِ آخرت از ایشان خواهد بود. ﴿۲۳﴾ همان باغهای بهشت که جای (اقامت) همیشگی است، آنان همراه پدران و فرزندان و همسران شایستۀ خود در آنجا وارد می‌شوند و فرشتگان (برای سلام و خوش آمدید) از هر دروازه ای بر ایشان وارد می‌شوند. ﴿۲٤﴾ (و می گویند:) سلامتی بر شما باد به پاداش صبر و شکیبایی که داشتید، پس آن سرای آخرت چه نیکو است!. ﴿۲۵﴾ و اما آنانی که عهد الله را پس از بستن آن می‌شکنند و چیزی را که الله به پیوستن آن امر کرده می‌بُرند و در زمین فساد می‌کنند، این گروه برایشان لعنت است و برایشان سختی آن سرای (نیز) است. ﴿۲٦﴾ الله برای هر کسی که بخواهد، رزق را می‌گشاید و تنگ می‌سازد و (کافران) به زندگی دنیا خورسند شدند، حال آنکه زندگانی دنیا در مقابل آخرت جز بهرۀ ناچیز (و چند روزه) نیست. ﴿۲۷﴾ و کافران می گویند: چرا بر او (محمد) معجزه ای از جانب پروردگارش نازل نشد؟ بگو: الله هرکس را بخواهد گمراه می‌کند و هرکس را که بسوی او رجوع کند، به راه خویش هدایت می‌کند. ﴿۲۸﴾ آنانی که ایمان آوردند و دلهایشان به یاد الله آرام می گیرد، آگاه باشید! که دلها با یاد الله آرام می‌گیرند.

ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ طُوبَىٰ لَهُمۡ وَحُسۡنُ مَـَٔابٖ ﴿٢٩﴾
كَذَٰلِكَ أَرۡسَلۡنَٰكَ فِيٓ أُمَّةٖ قَدۡ خَلَتۡ مِن قَبۡلِهَآ أُمَمٞ لِّتَتۡلُوَاْ
عَلَيۡهِمُ ٱلَّذِيٓ أَوۡحَيۡنَآ إِلَيۡكَ وَهُمۡ يَكۡفُرُونَ بِٱلرَّحۡمَٰنِۚ قُلۡ هُوَ رَبِّي
لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ عَلَيۡهِ تَوَكَّلۡتُ وَإِلَيۡهِ مَتَابِ ﴿٣٠﴾ وَلَوۡ أَنَّ قُرۡءَانٗا
سُيِّرَتۡ بِهِ ٱلۡجِبَالُ أَوۡ قُطِّعَتۡ بِهِ ٱلۡأَرۡضُ أَوۡ كُلِّمَ بِهِ ٱلۡمَوۡتَىٰۗ
بَل لِّلَّهِ ٱلۡأَمۡرُ جَمِيعًاۗ أَفَلَمۡ يَاْيۡـَٔسِ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ أَن لَّوۡ يَشَآءُ
ٱللَّهُ لَهَدَى ٱلنَّاسَ جَمِيعٗاۗ وَلَا يَزَالُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ تُصِيبُهُم
بِمَا صَنَعُواْ قَارِعَةٌ أَوۡ تَحُلُّ قَرِيبٗا مِّن دَارِهِمۡ حَتَّىٰ يَأۡتِيَ وَعۡدُ
ٱللَّهِۚ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُخۡلِفُ ٱلۡمِيعَادَ ﴿٣١﴾ وَلَقَدِ ٱسۡتُهۡزِئَ بِرُسُلٖ مِّن
قَبۡلِكَ فَأَمۡلَيۡتُ لِلَّذِينَ كَفَرُواْ ثُمَّ أَخَذۡتُهُمۡۖ فَكَيۡفَ كَانَ
عِقَابِ ﴿٣٢﴾ أَفَمَنۡ هُوَ قَآئِمٌ عَلَىٰ كُلِّ نَفۡسِۭ بِمَا كَسَبَتۡۗ وَجَعَلُواْ
لِلَّهِ شُرَكَآءَ قُلۡ سَمُّوهُمۡۚ أَمۡ تُنَبِّـُٔونَهُۥ بِمَا لَا يَعۡلَمُ فِي ٱلۡأَرۡضِ أَم
بِظَٰهِرٖ مِّنَ ٱلۡقَوۡلِۗ بَلۡ زُيِّنَ لِلَّذِينَ كَفَرُواْ مَكۡرُهُمۡ وَصُدُّواْ عَنِ
ٱلسَّبِيلِۗ وَمَن يُضۡلِلِ ٱللَّهُ فَمَا لَهُۥ مِنۡ هَادٖ ﴿٣٣﴾ لَّهُمۡ عَذَابٞ فِي ٱلۡحَيَوٰةِ
ٱلدُّنۡيَاۖ وَلَعَذَابُ ٱلۡأٓخِرَةِ أَشَقُّۖ وَمَا لَهُم مِّنَ ٱللَّهِ مِن وَاقٖ ﴿٣٤﴾

﴿۲۹﴾ آنانی که ایمان آورده‌اند و کارهای نیک انجام داده اند، خوشا به حال ایشان و آنان سرانجام نیک دارند. ﴿۳۰﴾ این چنین تو را در میان امتی فرستادیم که امتهای بسیاری پیش از آن گذشته اند، تا آنچه را به تو وحی کرده‌ایم بر آنان بخوانی. هر چند که به پروردگار مهربان کفر می ورزند. بگو: او (الله) پروردگار من است، جز او معبود به حقی نیست، بر او توکل کرده‌ام و بازگشت من به‌سوی اوست. ﴿۳۱﴾ و اگر قرآنی بود که کوهها به وسیلۀ آن در حرکت آورده می شد و یا زمین به وسیلۀ آن پاره پاره کرده می شد و یا مردگان با آن به سخن گفتن درآورده می شد (باز هم ایمان نمی آوردند)، بلکه همۀ کارها الله را است. آیا مؤمنان ندانسته اند که اگر الله می‌خواست همۀ مردم را هدایت می‌کرد؟ و کافران همیشه به سزای آنچه می‌کنند مصیبت کوبنده ای به آنان می رسد. یا آن مصیبت نزدیک خانۀ شان فرود می‌آید، تا آنگاه که وعدۀ الله برسد، بی‌گمان الله وعدۀ خود را خلاف نمی‌کند. ﴿۳۲﴾ البته پیغمبران پیش از تو (نیز) مورد تمسخر قرار گرفتند، پس به کافران مهلت دادم، باز آن‌ها را گرفتار ساختم، پس سزای من چگونه بود؟ ﴿۳۳﴾ آیا کسی که بر هر شخصی به آنچه کرده حافظ و مراقب است (چون بتان است)؟! و برای الله شریکانی قرار داده‌اند. بگو: نام های آنها را بگیرید، آیا الله را به آنچه که در زمین نمی‌داند (و نمی شناسد) خبر می‌دهید؟ یا اینکه با سخنان ظاهری (مردم) فریفته می‌شوید (و آنها را عبادت می کنید)؟ بلکه برای کافران مکر (کفر) شان مزین شده است و از راه راست باز داشته شده‌اند، و هرکس را که الله گمراه کند هیچ هدایت‌کننده ای ندارد. ﴿۳٤﴾ برای این چنین مردم در زندگی دنیا عذاب سخت است. و البته عذاب آخرت سخت‌تر است، و برای آن‌ها در برابر (عذاب) الله هیچ نگهدارنده ای نیست.

۞ مَّثَلُ ٱلْجَنَّةِ ٱلَّتِى وُعِدَ ٱلْمُتَّقُونَ ۖ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَـٰرُ ۖ
أُكُلُهَا دَآئِمٌ وَظِلُّهَا ۚ تِلْكَ عُقْبَى ٱلَّذِينَ ٱتَّقَوا۟ ۖ وَّعُقْبَى
ٱلْكَـٰفِرِينَ ٱلنَّارُ ﴿٣٥﴾ وَٱلَّذِينَ ءَاتَيْنَـٰهُمُ ٱلْكِتَـٰبَ يَفْرَحُونَ
بِمَآ أُنزِلَ إِلَيْكَ ۖ وَمِنَ ٱلْأَحْزَابِ مَن يُنكِرُ بَعْضَهُۥ ۚ قُلْ إِنَّمَآ
أُمِرْتُ أَنْ أَعْبُدَ ٱللَّهَ وَلَآ أُشْرِكَ بِهِۦٓ ۚ إِلَيْهِ أَدْعُوا۟ وَإِلَيْهِ مَـَٔابِ
﴿٣٦﴾ وَكَذَٰلِكَ أَنزَلْنَـٰهُ حُكْمًا عَرَبِيًّا ۚ وَلَئِنِ ٱتَّبَعْتَ أَهْوَآءَهُم بَعْدَ
مَا جَآءَكَ مِنَ ٱلْعِلْمِ مَا لَكَ مِنَ ٱللَّهِ مِن وَلِىٍّ وَلَا وَاقٍ ﴿٣٧﴾ وَلَقَدْ
أَرْسَلْنَا رُسُلًا مِّن قَبْلِكَ وَجَعَلْنَا لَهُمْ أَزْوَٰجًا وَذُرِّيَّةً ۚ وَمَا كَانَ
لِرَسُولٍ أَن يَأْتِىَ بِـَٔايَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ ٱللَّهِ ۗ لِكُلِّ أَجَلٍ كِتَابٌ ﴿٣٨﴾
يَمْحُوا۟ ٱللَّهُ مَا يَشَآءُ وَيُثْبِتُ ۖ وَعِندَهُۥٓ أُمُّ ٱلْكِتَـٰبِ ﴿٣٩﴾ وَإِن مَّا
نُرِيَنَّكَ بَعْضَ ٱلَّذِى نَعِدُهُمْ أَوْ نَتَوَفَّيَنَّكَ فَإِنَّمَا عَلَيْكَ ٱلْبَلَـٰغُ
وَعَلَيْنَا ٱلْحِسَابُ ﴿٤٠﴾ أَوَلَمْ يَرَوْا۟ أَنَّا نَأْتِى ٱلْأَرْضَ نَنقُصُهَا
مِنْ أَطْرَافِهَا ۚ وَٱللَّهُ يَحْكُمُ لَا مُعَقِّبَ لِحُكْمِهِۦ ۚ وَهُوَ سَرِيعُ
ٱلْحِسَابِ ﴿٤١﴾ وَقَدْ مَكَرَ ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ فَلِلَّهِ ٱلْمَكْرُ جَمِيعًا ۖ
يَعْلَمُ مَا تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ ۗ وَسَيَعْلَمُ ٱلْكُفَّـٰرُ لِمَنْ عُقْبَى ٱلدَّارِ ﴿٤٢﴾

﴿۳۵﴾ صفت جنتی که به پرهیزگاران وعده داده شده است (چنین است که) نهرها از زیر قصرها و درختان آن جاری است، میوه‌هایش همیشگی و سایه‌اش (نیز) دایمی است. این است سرانجام متقیان و سرانجام کافران آتش (دوزخ) است. ﴿۳٦﴾ و (بعضی از) آنانی‌که به ایشان کتاب داده‌ایم از آنچه به‌سوی تو نازل شده است، خورسند می‌شوند، و از احزاب (کافران) کسانی هستند که بخشی از (احکام) آن را انکار می‌کند. بگو: به من این حکم شده که تنها الله را بپرستم و به او چیزی را شریک نسازم. به‌سوی او (مردم را) دعوت می‌دهم و بازگشت من به‌سوی اوست. ﴿۳۷﴾ و این چنین قرآن را به عنوان کتابی روشن و با زبان عربی نازل کردیم، و (بالفرض) اگر از خواهشات آنها پیروی کنی بعد از علمی که به تو رسیده است، تو را از (عذاب) الله هیچ حمایتگر و مددگاری نیست. ﴿۳۸﴾ و به راستی پیش از تو (نیز) پیغمبرانی را فرستادیم و برایشان زنان و فرزندانی قرار داده‌ایم، و برای هیچ پیغمبری ممکن نیست که معجزه ای بیاورد مگر به اجازهٔ الله. و برای هر امری (هر وعدهٔ) کتاب (قضای معین) نوشته شده است. ﴿۳۹﴾ الله هر چیزی را که بخواهد از میان می‌برد و هر چیزی را که بخواهد ثابت می‌دارد، و ام الکتاب (لوح محفوظ) در نزد اوست. ﴿٤۰﴾ و اگر برخی از آنچه را که به آنان وعده می‌دهیم به تو نشان دهیم و یا اینکه تو را بمیرانیم، در هر حال تنها رساندن(پیغام) بر عهدهٔ تو است و حساب بر عهدهٔ ما می‌باشد. ﴿٤۱﴾ آیا ندیدند که ما به این زمین می آئیم (و) از اطراف آن می‌کاهیم (و از تصرف کفار بیرون می آوریم)؟ و الله حکم می‌کند و فرمان و حکمش هیچ‌گونه رد و مانعی ندارد، و او زود حساب گیرنده است. ﴿٤۲﴾ البته آنانی که پیش از ایشان بودند مکر و حیله ورزیدند ولی تدبیر و نقشه‌ها همگی خاص (بدست الله و) از الله است، آنچه را که هرکس انجام می‌دهد می‌داند و کافران خواهند دانست که انجام نیکو از کیست.

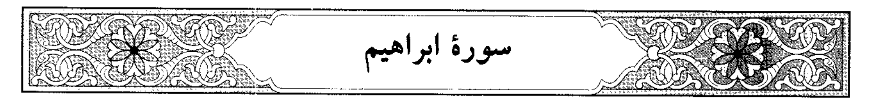
وَيَقُولُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ لَسْتَ مُرْسَلًا ۚ قُلْ كَفَىٰ بِٱللَّهِ شَهِيدًۢا بَيْنِى وَبَيْنَكُمْ وَمَنْ عِندَهُۥ عِلْمُ ٱلْكِتَٰبِ ﴿٤٣﴾

سُورَةُ إِبْرَاهِيمَ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

الٓر ۚ كِتَٰبٌ أَنزَلْنَٰهُ إِلَيْكَ لِتُخْرِجَ ٱلنَّاسَ مِنَ ٱلظُّلُمَٰتِ إِلَى ٱلنُّورِ بِإِذْنِ رَبِّهِمْ إِلَىٰ صِرَٰطِ ٱلْعَزِيزِ ٱلْحَمِيدِ ﴿١﴾ ٱللَّهِ ٱلَّذِى لَهُۥ مَا فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِى ٱلْأَرْضِ ۗ وَوَيْلٌ لِّلْكَٰفِرِينَ مِنْ عَذَابٍ شَدِيدٍ ﴿٢﴾ ٱلَّذِينَ يَسْتَحِبُّونَ ٱلْحَيَوٰةَ ٱلدُّنْيَا عَلَى ٱلْءَاخِرَةِ وَيَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا ۚ أُو۟لَٰٓئِكَ فِى ضَلَٰلٍۭ بَعِيدٍ ﴿٣﴾ وَمَآ أَرْسَلْنَا مِن رَّسُولٍ إِلَّا بِلِسَانِ قَوْمِهِۦ لِيُبَيِّنَ لَهُمْ ۖ فَيُضِلُّ ٱللَّهُ مَن يَشَآءُ وَيَهْدِى مَن يَشَآءُ ۚ وَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ ﴿٤﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِـَٔايَٰتِنَآ أَنْ أَخْرِجْ قَوْمَكَ مِنَ ٱلظُّلُمَٰتِ إِلَى ٱلنُّورِ وَذَكِّرْهُم بِأَيَّىٰمِ ٱللَّهِ ۚ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَءَايَٰتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿٥﴾

﴿٤٣﴾ و کافران می‌گویند: تو رسول الله نیستی، بگو: کافی است که الله در بین من و شما گواه باشد، (و کافی است گواهی) کسی که نزد او علم کتاب است.

سورۀ ابراهیم

در مکه نازل شده و پنجاه دو آیت است

بنام الله بخشندۀ مهربان

﴿١﴾ الر. (مراد این حروف به الله معلوم است) کتابی است که آن را به سوی تو نازل کرده‌ایم تا (به وسیلۀ آن) مردم از تاریکی‌ها (کفر و گناه) به سوی روشنایی (ایمان و عمل صالح) به حکم پروردگارشان بیرون آوری، به سوی راه آن غالبِ ستوده. ﴿٢﴾ الله ذاتی که آنچه در آسمانها و زمین است خاص از اوست، و وای (هلاکت باد) بر کافران از عذاب سخت!. ﴿٣﴾ آنانی که زندگی دنیا را (دوست داشته و) بر آخرت ترجیح می‌دهند و مردم را از راه الله منع می‌کنند و در آن کجی و انحراف می طلبند، این گروه کسانی اند که در گمراهی دور از حق قرار دارند. ﴿٤﴾ و ما هیچ رسولی را نفرستادیم مگر به زبان قومش، تا (دین الله را) برای شان بیان کند (لیکن بازهم قبول نکردند) پس الله هر کسی را که بخواهد گمراه می‌کند و هر کسی را که بخواهد، هدایت می‌کند و او غالبِ با حکمت است. ﴿٥﴾ البته موسی را با معجزه‌های خود فرستادیم که قوم خود را از تاریکی‌ها (کفر و جهل) به سوی روشنی (ایمان و دانش) بیرون کن و به آنان روزهای (نعمت‌ها و مصیبت‌های) الله را یادآوری کن (تا پند گیرند). یقینا در این (امور) عبرتهایی برای هر صبر کنندۀ سپاسگزار است.

وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ ٱذْكُرُوا۟ نِعْمَةَ ٱللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ أَنجَىٰكُم مِّنْ ءَالِ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكُمْ سُوٓءَ ٱلْعَذَابِ وَيُذَبِّحُونَ أَبْنَآءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَآءَكُمْ ۚ وَفِى ذَٰلِكُم بَلَآءٌ مِّن رَّبِّكُمْ عَظِيمٌ ﴿٦﴾ وَإِذْ تَأَذَّنَ رَبُّكُمْ لَئِن شَكَرْتُمْ لَأَزِيدَنَّكُمْ ۖ وَلَئِن كَفَرْتُمْ إِنَّ عَذَابِى لَشَدِيدٌ ﴿٧﴾ وَقَالَ مُوسَىٰٓ إِن تَكْفُرُوٓا۟ أَنتُمْ وَمَن فِى ٱلْأَرْضِ جَمِيعًا فَإِنَّ ٱللَّهَ لَغَنِىٌّ حَمِيدٌ ﴿٨﴾ أَلَمْ يَأْتِكُمْ نَبَؤُا۟ ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ وَثَمُودَ ۛ وَٱلَّذِينَ مِنۢ بَعْدِهِمْ ۛ لَا يَعْلَمُهُمْ إِلَّا ٱللَّهُ ۚ جَآءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِٱلْبَيِّنَٰتِ فَرَدُّوٓا۟ أَيْدِيَهُمْ فِىٓ أَفْوَٰهِهِمْ وَقَالُوٓا۟ إِنَّا كَفَرْنَا بِمَآ أُرْسِلْتُم بِهِۦ وَإِنَّا لَفِى شَكٍّ مِّمَّا تَدْعُونَنَآ إِلَيْهِ مُرِيبٍ ﴿٩﴾

۞ قَالَتْ رُسُلُهُمْ أَفِى ٱللَّهِ شَكٌّ فَاطِرِ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۖ يَدْعُوكُمْ لِيَغْفِرَ لَكُم مِّن ذُنُوبِكُمْ وَيُؤَخِّرَكُمْ إِلَىٰٓ أَجَلٍ مُّسَمًّى ۚ قَالُوٓا۟ إِنْ أَنتُمْ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا تُرِيدُونَ أَن تَصُدُّونَا عَمَّا كَانَ يَعْبُدُ ءَابَآؤُنَا فَأْتُونَا بِسُلْطَٰنٍ مُّبِينٍ ﴿١٠﴾

﴿٦﴾ و یاد کن برایشان وقتی را که موسی به قوم خود گفت: نعمت الله را بر خود به یاد آورید، آن زمان که شما را از فرعون نجات داد که بدترین عذاب را به شما می‌رساندند و پسرانتان را می کشتند و زنانتان را زنده نگاه می‌داشتند و در این امر آزمایش بزرگی از جانب پروردگارتان بود. ﴿٧﴾ و چون پروردگارتان اعلان کرد که اگر (نعمت‌هایم را) شکر کنید، البته بر نعمت های شما می افزایم و اگر کفر بورزید، بی‌گمان عذاب من بسیار سخت است. ﴿٨﴾ و موسی گفت: اگر شما و مردمان روی زمین همه یکجا کافر شوید (بدانید) که الله بی‌نیاز و ستوده است. ﴿٩﴾ آیا خبر آنانی که پیش از شما بودند (مانند) قوم نوح، عاد، ثمود، و کسان دیگری که پس از ایشان آمدند (و) به جز الله کسی از آنان خبر ندارد، به شما نرسیده است؟ پیغمبرانشان با معجزات (فراوان) به نزد آنان آمدند ولی دستانشان را در دهان‌هایشان گذاشتند و گفتند: ما به آنچه شما به آن فرستاده شده اید کافریم و در مورد آنچه ما را به سوی آن دعوت می دهید، سخت در شک هستیم. ﴿١٠﴾ پیغمبرانشان گفتند: آیا دربارهٔ الله آفرینندهٔ آسمانها و زمین شکی است؟! او شما را دعوت می‌کند تا گناهانتان را بیامرزد و تا مدتی معین شما را مهلت می دهد. گفتند: شما جز بشری مانند ما نیستید، می‌خواهید ما را از آنچه پدران ما می‌پرستیدند منع کنید، پس (اگر در ادعای تان صادق هستید) برای ما دلیلی آشکار بیاورید.

قَالَتۡ لَهُمۡ رُسُلُهُمۡ إِن نَّحۡنُ إِلَّا بَشَرٞ مِّثۡلُكُمۡ وَلَٰكِنَّ ٱللَّهَ يَمُنُّ عَلَىٰ مَن يَشَآءُ مِنۡ عِبَادِهِۦۖ وَمَا كَانَ لَنَآ أَن نَّأۡتِيَكُم بِسُلۡطَٰنٍ إِلَّا بِإِذۡنِ ٱللَّهِۚ وَعَلَى ٱللَّهِ فَلۡيَتَوَكَّلِ ٱلۡمُؤۡمِنُونَ ﴿١١﴾ وَمَا لَنَآ أَلَّا نَتَوَكَّلَ عَلَى ٱللَّهِ وَقَدۡ هَدَىٰنَا سُبُلَنَاۚ وَلَنَصۡبِرَنَّ عَلَىٰ مَآ ءَاذَيۡتُمُونَاۚ وَعَلَى ٱللَّهِ فَلۡيَتَوَكَّلِ ٱلۡمُتَوَكِّلُونَ ﴿١٢﴾ وَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لِرُسُلِهِمۡ لَنُخۡرِجَنَّكُم مِّنۡ أَرۡضِنَآ أَوۡ لَتَعُودُنَّ فِي مِلَّتِنَاۖ فَأَوۡحَىٰٓ إِلَيۡهِمۡ رَبُّهُمۡ لَنُهۡلِكَنَّ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿١٣﴾ وَلَنُسۡكِنَنَّكُمُ ٱلۡأَرۡضَ مِنۢ بَعۡدِهِمۡۚ ذَٰلِكَ لِمَنۡ خَافَ مَقَامِي وَخَافَ وَعِيدِ ﴿١٤﴾ وَٱسۡتَفۡتَحُواْ وَخَابَ كُلُّ جَبَّارٍ عَنِيدٖ ﴿١٥﴾ مِّن وَرَآئِهِۦ جَهَنَّمُ وَيُسۡقَىٰ مِن مَّآءٖ صَدِيدٖ ﴿١٦﴾ يَتَجَرَّعُهُۥ وَلَا يَكَادُ يُسِيغُهُۥ وَيَأۡتِيهِ ٱلۡمَوۡتُ مِن كُلِّ مَكَانٖ وَمَا هُوَ بِمَيِّتٖۖ وَمِن وَرَآئِهِۦ عَذَابٌ غَلِيظٞ ﴿١٧﴾ مَّثَلُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ بِرَبِّهِمۡۖ أَعۡمَٰلُهُمۡ كَرَمَادٍ ٱشۡتَدَّتۡ بِهِ ٱلرِّيحُ فِي يَوۡمٍ عَاصِفٖۖ لَّا يَقۡدِرُونَ مِمَّا كَسَبُواْ عَلَىٰ شَيۡءٖۚ ذَٰلِكَ هُوَ ٱلضَّلَٰلُ ٱلۡبَعِيدُ ﴿١٨﴾

﴿١١﴾ پیغمبرانشان به آنها گفتند: ما جز بشری مثل شما نیستیم، ولی الله بر هر کس از بندگان خود که بخواهد (با انتخاب او به نبوت) منت می‌نهد، و در توان ما نیست که جز به اذن الله برای شما حجتی بیاوریم، و مؤمنان باید تنها بر الله توکل کنند. ﴿۱۲﴾ و (پیغمبران گفتند:) چرا بر الله توکل نکنیم؟ حال آنکه ما را به راه‌های (زندگی و نجات) ما راهنمایی نموده است و البته ما بر آزار شما صبر خواهیم کرد و توکل کنندگان باید تنها بر الله توکل کنند. ﴿۱۳﴾ و (باز) کافران به پیغمبرانشان گفتند: البته شما را از سرزمین خود بیرون می‌کنیم یا اینکه به دین ما بازگردید. پس پروردگارشان به آنان وحی کرد که حتماً ظالمان را هلاک می‌کنیم. ﴿١٤﴾ و پس از آنها شما را در این سرزمین ساکن خواهیم کرد. این (وعده) برای کسی است که از ایستادن در حضور من بترسد و از بیم دادن من بترسد. ﴿۱۵﴾ و (پیغمبران) از الله فتح (نصرت) طلبیدند و (سر انجام) هر متکبر سرکشی ناکام شد. ﴿١٦﴾ پشت سر او دوزخ است و از زرداب دوزخیان به او نوشانیده می‌شود. ﴿۱۷﴾ (به سبب تلخی و داغی) آن‌را جرعه جرعه می‌نوشد و نزدیک نیست که به آسانی از گلویش بگذرد و مرگ از هرسو به سراغ او می‌آید، لیکن نمی‌میرد، و به تعقیب آن، عذاب سختی در پیشروی خود دارد. ﴿۱۸﴾ مثال آنانی که به پروردگارشان کفر ورزیدند اعمال شان مانند خاکستری است که تند بادی در یک روز طوفانی بر آن وزیده باشد، به هیچ چیزی از آنچه (در دنیا) کسب کرده بودند، قدرت ندارند. این همان گمراهی دور (و درازی) است.

أَلَمْ تَرَ أَنَّ ٱللَّهَ خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ بِٱلْحَقِّ ۚ إِن يَشَأْ يُذْهِبْكُمْ وَيَأْتِ بِخَلْقٍ جَدِيدٍ ﴿١٩﴾ وَمَا ذَٰلِكَ عَلَى ٱللَّهِ بِعَزِيزٍ ﴿٢٠﴾ وَبَرَزُوا۟ لِلَّهِ جَمِيعًا فَقَالَ ٱلضُّعَفَٰٓؤُا۟ لِلَّذِينَ ٱسْتَكْبَرُوٓا۟ إِنَّا كُنَّا لَكُمْ تَبَعًا فَهَلْ أَنتُم مُّغْنُونَ عَنَّا مِنْ عَذَابِ ٱللَّهِ مِن شَىْءٍ ۚ قَالُوا۟ لَوْ هَدَىٰنَا ٱللَّهُ لَهَدَيْنَٰكُمْ ۖ سَوَآءٌ عَلَيْنَآ أَجَزِعْنَآ أَمْ صَبَرْنَا مَا لَنَا مِن مَّحِيصٍ ﴿٢١﴾ وَقَالَ ٱلشَّيْطَٰنُ لَمَّا قُضِىَ ٱلْأَمْرُ إِنَّ ٱللَّهَ وَعَدَكُمْ وَعْدَ ٱلْحَقِّ وَوَعَدتُّكُمْ فَأَخْلَفْتُكُمْ ۖ وَمَا كَانَ لِىَ عَلَيْكُم مِّن سُلْطَٰنٍ إِلَّآ أَن دَعَوْتُكُمْ فَٱسْتَجَبْتُمْ لِى ۖ فَلَا تَلُومُونِى وَلُومُوٓا۟ أَنفُسَكُم ۖ مَّآ أَنَا۠ بِمُصْرِخِكُمْ وَمَآ أَنتُم بِمُصْرِخِىَّ ۖ إِنِّى كَفَرْتُ بِمَآ أَشْرَكْتُمُونِ مِن قَبْلُ ۗ إِنَّ ٱلظَّٰلِمِينَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢٢﴾ وَأُدْخِلَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ جَنَّٰتٍ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَا بِإِذْنِ رَبِّهِمْ ۖ تَحِيَّتُهُمْ فِيهَا سَلَٰمٌ ﴿٢٣﴾ أَلَمْ تَرَ كَيْفَ ضَرَبَ ٱللَّهُ مَثَلًا كَلِمَةً طَيِّبَةً كَشَجَرَةٍ طَيِّبَةٍ أَصْلُهَا ثَابِتٌ وَفَرْعُهَا فِى ٱلسَّمَآءِ ﴿٢٤﴾

﴿۱۹﴾ آیا ندانسته ای (ای مخاطب) که الله آسمانها و زمین را به حق آفریده است، اگر بخواهد شما را (از میان) می‌برد و خلق جدیدی می‌آورد؟! ﴿۲۰﴾ و این کار بر الله مشکل نیست. ﴿۲۱﴾ و (در روز قیامت) همه به دربار الله حاضر می‌شوند، پس ضعیفان به آنانی که خود را بزرگ می‌شمردتد می‌گویند: ما پیرو شما بودیم، پس آیا می‌توانید چیزی از عذاب الله را از ما دفع کنید؟ می‌گویند: اگر الله ما را هدایت می‌کرد ما هم شما را هدایت می‌نمودیم، برای ما برابر است چه بی‌تابی کنیم یا صبر کنیم، هیچ پناهگاهی نداریم. ﴿۲۲﴾ و وقتی که کار (قضاوت) به پایان برسد (و کار از کار بگذرد) شیطان می‌گوید: الله به شما وعدۀ راست داد و من به شما وعده دادم و با شما وعده خلافی کردم. و من هیچ سلطه ای بر شما نداشتم جز اینکه شما را دعوت دادم و شما هم دعوتم را پذیرفتید. پس مرا ملامت نکنید و خود را ملامت کنید، نه من به فریاد شما می‌رسم و نه شما به فریاد من می‌رسید، البته به اینکه پیش از این شما مرا شریک الله قرار می دادید کافرم. بی‌گمان ظالمان برایشان عذاب دردناک است. ﴿۲۳﴾ و کسانی‌که ایمان آورده و کارهای نیک انجام داده‌اند به باغهایی درآورده می‌شوند که در زیر (درختان و قصرهای) آن نهرها روان است، در آنجا به حکم پروردگارشان همیشه‌اند، دعای شان در آنجا سلام گفتن است. ﴿٢٤﴾ آیا ندیدی که الله چگونه مثال زد؛ سخن پاک را مانند درخت پاک ساخت که ریشه آن (در زمین) استوار و محکم است و شاخه آن در آسمان است.

تُؤْتِىٓ أُكُلَهَا كُلَّ حِينٍۭ بِإِذْنِ رَبِّهَا ۗ وَيَضْرِبُ ٱللَّهُ ٱلْأَمْثَالَ
لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٢٥﴾ وَمَثَلُ كَلِمَةٍ خَبِيثَةٍ
كَشَجَرَةٍ خَبِيثَةٍ ٱجْتُثَّتْ مِن فَوْقِ ٱلْأَرْضِ مَا لَهَا مِن
قَرَارٍ ﴿٢٦﴾ يُثَبِّتُ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ بِٱلْقَوْلِ ٱلثَّابِتِ فِى ٱلْحَيَوٰةِ
ٱلدُّنْيَا وَفِى ٱلْـَٔاخِرَةِ ۖ وَيُضِلُّ ٱللَّهُ ٱلظَّٰلِمِينَ ۚ وَيَفْعَلُ ٱللَّهُ
مَا يَشَآءُ ﴿٢٧﴾ ۞ أَلَمْ تَرَ إِلَى ٱلَّذِينَ بَدَّلُوا۟ نِعْمَتَ ٱللَّهِ كُفْرًا
وَأَحَلُّوا۟ قَوْمَهُمْ دَارَ ٱلْبَوَارِ ﴿٢٨﴾ جَهَنَّمَ يَصْلَوْنَهَا ۖ وَبِئْسَ
ٱلْقَرَارُ ﴿٢٩﴾ وَجَعَلُوا۟ لِلَّهِ أَندَادًا لِّيُضِلُّوا۟ عَن سَبِيلِهِۦ ۗ قُلْ
تَمَتَّعُوا۟ فَإِنَّ مَصِيرَكُمْ إِلَى ٱلنَّارِ ﴿٣٠﴾ قُل لِّعِبَادِىَ ٱلَّذِينَ
ءَامَنُوا۟ يُقِيمُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ وَيُنفِقُوا۟ مِمَّا رَزَقْنَٰهُمْ سِرًّا وَعَلَانِيَةً
مِّن قَبْلِ أَن يَأْتِىَ يَوْمٌ لَّا بَيْعٌ فِيهِ وَلَا خِلَٰلٌ ﴿٣١﴾ ٱللَّهُ ٱلَّذِى
خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ وَأَنزَلَ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءً فَأَخْرَجَ
بِهِۦ مِنَ ٱلثَّمَرَٰتِ رِزْقًا لَّكُمْ ۖ وَسَخَّرَ لَكُمُ ٱلْفُلْكَ لِتَجْرِىَ
فِى ٱلْبَحْرِ بِأَمْرِهِۦ ۖ وَسَخَّرَ لَكُمُ ٱلْأَنْهَٰرَ ﴿٣٢﴾ وَسَخَّرَ لَكُمُ
ٱلشَّمْسَ وَٱلْقَمَرَ دَآئِبَيْنِ ۖ وَسَخَّرَ لَكُمُ ٱلَّيْلَ وَٱلنَّهَارَ ﴿٣٣﴾

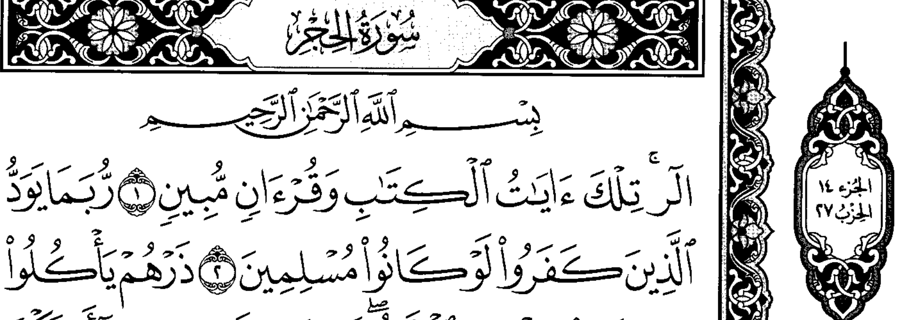
﴿۲۵﴾ که به حکم پروردگارش در هر وقتی میوهٔ خود را می‌دهد. و الله این مثالها را برای مردم می‌زند تا یادآور شوند و عبرت گیرند. ﴿٢٦﴾ و مثال سخن پلید به درخت پلید می‌ماند که از روی زمین کنده شده و آن را هیچ قراری نباشد. ﴿۲۷﴾ الله مؤمنان را در زندگانی دنیا و آخرت به سبب سخن پایدار، ثابت‌قدم می‌دارد و ظالمان را گمراه می سازد، و الله هرچه بخواهد انجام می‌دهد. ﴿۲۸﴾ آیا ندیدی آنانی که نعمت الله را به ناسپاسی تبدیل کردند و قومشان را به سرای هلاکت درآورده‌اند؟!. ﴿۲۹﴾ آن (سرای هلاکت) دوزخ است که داخل می شوند و چه بد قرارگاه است. ﴿۳۰﴾ و برای الله شریکانی مقرر نمودند تا (مردم را) از راه او گمراه کنند، بگو: برخوردار شوید (بهره و لذت ببرید)، به یقین بازگشت شما به‌سوی آتش است. ﴿۳۱﴾ به بندگان مؤمن من بگو: نماز را برپا کنند و از آنچه به ایشان روزی داده‌ایم (مقداری را) در پنهان و آشکار انفاق کنند، پیش از آنکه روزی برسد که در آن خرید و فروش و دوستی نیست. ﴿۳۲﴾ الله ذاتی است که آسمانها و زمین را آفرید و از آسمان آبی نازل کرد و با آن آب میوه‌های را پیدا کرد و روزی شما گردانید و کشتی را برایتان رام ساخت تا به حکم او در بحر روان شود، و نهرها را برای شما مسخر کرد. ﴿۳۳﴾ و برای شما آفتاب و ماه را که همیشه در حرکت‌اند، تابع کرد و تابع کرد برای شما شب و روز را.

وَءَاتَىٰكُم مِّن كُلِّ مَا سَأَلْتُمُوهُ ۚ وَإِن تَعُدُّوا۟ نِعْمَتَ ٱللَّهِ
لَا تُحْصُوهَآ ۗ إِنَّ ٱلْإِنسَٰنَ لَظَلُومٌ كَفَّارٌ ﴿٣٤﴾ وَإِذْ قَالَ إِبْرَٰهِيمُ
رَبِّ ٱجْعَلْ هَٰذَا ٱلْبَلَدَ ءَامِنًا وَٱجْنُبْنِى وَبَنِىَّ أَن نَّعْبُدَ
ٱلْأَصْنَامَ ﴿٣٥﴾ رَبِّ إِنَّهُنَّ أَضْلَلْنَ كَثِيرًا مِّنَ ٱلنَّاسِ ۖ فَمَن
تَبِعَنِى فَإِنَّهُۥ مِنِّى ۖ وَمَنْ عَصَانِى فَإِنَّكَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٣٦﴾ رَّبَّنَآ
إِنِّىٓ أَسْكَنتُ مِن ذُرِّيَّتِى بِوَادٍ غَيْرِ ذِى زَرْعٍ عِندَ بَيْتِكَ
ٱلْمُحَرَّمِ رَبَّنَا لِيُقِيمُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ فَٱجْعَلْ أَفْـِٔدَةً مِّنَ ٱلنَّاسِ
تَهْوِىٓ إِلَيْهِمْ وَٱرْزُقْهُم مِّنَ ٱلثَّمَرَٰتِ لَعَلَّهُمْ يَشْكُرُونَ
﴿٣٧﴾ رَبَّنَآ إِنَّكَ تَعْلَمُ مَا نُخْفِى وَمَا نُعْلِنُ ۗ وَمَا يَخْفَىٰ عَلَى ٱللَّهِ
مِن شَىْءٍ فِى ٱلْأَرْضِ وَلَا فِى ٱلسَّمَآءِ ﴿٣٨﴾ ٱلْحَمْدُ لِلَّهِ ٱلَّذِى
وَهَبَ لِى عَلَى ٱلْكِبَرِ إِسْمَٰعِيلَ وَإِسْحَٰقَ ۚ إِنَّ رَبِّى لَسَمِيعُ
ٱلدُّعَآءِ ﴿٣٩﴾ رَبِّ ٱجْعَلْنِى مُقِيمَ ٱلصَّلَوٰةِ وَمِن ذُرِّيَّتِى ۚ رَبَّنَا
وَتَقَبَّلْ دُعَآءِ ﴿٤٠﴾ رَبَّنَا ٱغْفِرْ لِى وَلِوَٰلِدَىَّ وَلِلْمُؤْمِنِينَ
يَوْمَ يَقُومُ ٱلْحِسَابُ ﴿٤١﴾ وَلَا تَحْسَبَنَّ ٱللَّهَ غَٰفِلًا عَمَّا يَعْمَلُ
ٱلظَّٰلِمُونَ ۚ إِنَّمَا يُؤَخِّرُهُمْ لِيَوْمٍ تَشْخَصُ فِيهِ ٱلْأَبْصَٰرُ ﴿٤٢﴾

﴿۳٤﴾ و از هرچیزی که از او خواسته‌اید به شما داده است و اگر نعمت الله را بشمارید نمی توانید آنرا به شمار درآورید، واقعا انسان ظالم و ناشکر است. ﴿۳٥﴾ و یادآور شوید وقتی را که ابراهیم گفت: ای پروردگارم! این شهر (مکه) را جای امن بگردان و مرا و اولاد مرا از بت‌پرستی دور دار. ﴿۳٦﴾ پروردگارا! این بتان بسیاری از مردم را گمراه ساخته‌اند، پس هرکس از من پیروی کند او از من است و هرکس از من نافرمانی کند بی‌گمان تو آمرزندهٔ مهربانی. ﴿۳۷﴾ ای پروردگار ما! من (یکی از) فرزندانم را در درّهٔ بی‌کشت و زرع (و) در کنار خانهٔ تو که آن راحرام ساخته‌ای سکونت داده‌ام، پروردگارا! تا اینکه نماز را برپا دارند، پس چنان کن که دلهای برخی از مردم به سوی آن مایل گردد و از میوه‌ها به آنان روزی ده، باشد که شکرگزاری کنند. ﴿۳۸﴾ ای پروردگار ما! یقینا تو می‌دانی آنچه را که پنهان می کنیم و آنچه را که آشکار می کنیم. و هیچ چیزی در زمین و در آسمان بر الله پوشیده نمی‌ماند. ﴿۳۹﴾ شکر و ستایش الله را که در سن پیری اسماعیل و اسحاق را به من بخشید، یقینا پروردگارم شنوندهٔ دعاست. ﴿٤۰﴾ ای پروردگارم! مرا و فرزندانم را برپا دارندهٔ نماز گردان. پروردگارا! و دعای مرا بپذیر. ﴿٤۱﴾ ای پروردگارما! مرا و پدر و مادرم و مؤمنان را بیامرز در آن روزی که حساب برپا می‌گردد. ﴿٤۲﴾ و الله را از آنچه ظالمان می‌کنند، غافل مپندار. جز این نیست که (عذاب) آن‌ها را برای روزی که چشم‌ها در آن خِیْرَه شود، به تأخیر می‌اندازد.

مُهۡطِعِينَ مُقۡنِعِي رُءُوسِهِمۡ لَا يَرۡتَدُّ إِلَيۡهِمۡ طَرۡفُهُمۡۖ
وَأَفۡـِٔدَتُهُمۡ هَوَآءٞ ﴿٤٣﴾ وَأَنذِرِ ٱلنَّاسَ يَوۡمَ يَأۡتِيهِمُ ٱلۡعَذَابُ
فَيَقُولُ ٱلَّذِينَ ظَلَمُواْ رَبَّنَآ أَخِّرۡنَآ إِلَىٰٓ أَجَلٖ قَرِيبٖ نُّجِبۡ
دَعۡوَتَكَ وَنَتَّبِعِ ٱلرُّسُلَۗ أَوَلَمۡ تَكُونُوٓاْ أَقۡسَمۡتُم مِّن قَبۡلُ
مَا لَكُم مِّن زَوَالٖ ﴿٤٤﴾ وَسَكَنتُمۡ فِي مَسَٰكِنِ ٱلَّذِينَ ظَلَمُوٓاْ
أَنفُسَهُمۡ وَتَبَيَّنَ لَكُمۡ كَيۡفَ فَعَلۡنَا بِهِمۡ وَضَرَبۡنَا لَكُمُ
ٱلۡأَمۡثَالَ ﴿٤٥﴾ وَقَدۡ مَكَرُواْ مَكۡرَهُمۡ وَعِندَ ٱللَّهِ مَكۡرُهُمۡ
وَإِن كَانَ مَكۡرُهُمۡ لِتَزُولَ مِنۡهُ ٱلۡجِبَالُ ﴿٤٦﴾ فَلَا
تَحۡسَبَنَّ ٱللَّهَ مُخۡلِفَ وَعۡدِهِۦ رُسُلَهُۥٓۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَزِيزٞ
ذُو ٱنتِقَامٖ ﴿٤٧﴾ يَوۡمَ تُبَدَّلُ ٱلۡأَرۡضُ غَيۡرَ ٱلۡأَرۡضِ وَٱلسَّمَٰوَٰتُۖ
وَبَرَزُواْ لِلَّهِ ٱلۡوَٰحِدِ ٱلۡقَهَّارِ ﴿٤٨﴾ وَتَرَى ٱلۡمُجۡرِمِينَ يَوۡمَئِذٖ
مُّقَرَّنِينَ فِي ٱلۡأَصۡفَادِ ﴿٤٩﴾ سَرَابِيلُهُم مِّن قَطِرَانٖ وَتَغۡشَىٰ
وُجُوهَهُمُ ٱلنَّارُ ﴿٥٠﴾ لِيَجۡزِيَ ٱللَّهُ كُلَّ نَفۡسٖ مَّا كَسَبَتۡۚ
إِنَّ ٱللَّهَ سَرِيعُ ٱلۡحِسَابِ ﴿٥١﴾ هَٰذَا بَلَٰغٞ لِّلنَّاسِ وَلِيُنذَرُواْ بِهِۦ
وَلِيَعۡلَمُوٓاْ أَنَّمَا هُوَ إِلَٰهٞ وَٰحِدٞ وَلِيَذَّكَّرَ أُوْلُواْ ٱلۡأَلۡبَٰبِ ﴿٥٢﴾

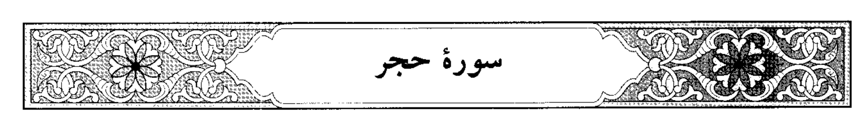
﴿٤٣﴾ شتابانند؛ درحالیکه سرهای خود را بالا گرفته اند و چشمهای شان به سوی شان باز نمی گردد و دلهایشان (از فهم و ادراک) خالی است. ﴿٤٤﴾ و مردم را از روزی بترسان که عذاب به آنها می‌آید پس ظالمان می‌گویند: «ای پروردگارما! ما را تا مدتی مهلت بده تا دعوتت را بپذیریم و از پیغمبران پیروی کنیم. (به آنان گفته می‌شود:) آیا پیش از این(در دنیا) قسم نخوردید که شما را هیچ زوالی نیست (و از بین نمی‌روید)؟ ﴿٤٥﴾ و سکونت کردید در منازل آنانی که بر خویش ظلم کرده بودند و برای شما واضح شد که ما با آن‌ها چه کردیم و برای شما مثال‌ها زدیم. ﴿٤٦﴾ و البته آنان دسیسه و مکرشان را به کار بردند و مکرشان با الله است، هر چند از مکرشان کوهها از جای کنده می‌شد. ﴿٤٧﴾ پس گمان مبر که الله وعدهٔ خود به پیامبرانش را خلاف می‌کند، بی‌گمان الله غالب (و) انتقام گیرنده است. ﴿٤٨﴾ (آن انتقام) در آن روزی (است) که زمین به غیر این زمین مبدل گردانیده می شود و آسمانها به آسمانهای دیگری تبدیل شده و بندگان در پیشگاه الله یگانهٔ قهار حاضر می‌شوند. ﴿٤٩﴾ و جنایت کاران را در آن روز می‌بینی که با یکدیگر در زنجیره‌ها بسته شده‌اند. ﴿٥٠﴾ که پیراهن‌های شان از سرب‌گداخته‌شده است و آتش چهره‌هایشان را می‌پوشاند. ﴿٥١﴾ تا الله هر شخص را بر وفق آنچه کرده است، سزا دهد. یقینا الله زود حساب‌گر است. ﴿٥٢﴾ این (قرآن) ابلاغی است برای مردمان تا به آن بیم داده شوند و بدانند که تنها او معبود یگانه است و تا صاحبان خرد پند و عبرت گیرند.

سُورَةُ الحِجۡرِ

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

الٓرۚ تِلۡكَ ءَايَٰتُ ٱلۡكِتَٰبِ وَقُرۡءَانٖ مُّبِينٖ ١ رُّبَمَا يَوَدُّ
ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لَوۡ كَانُواْ مُسۡلِمِينَ ٢ ذَرۡهُمۡ يَأۡكُلُواْ
وَيَتَمَتَّعُواْ وَيُلۡهِهِمُ ٱلۡأَمَلُۖ فَسَوۡفَ يَعۡلَمُونَ ٣ وَمَآ أَهۡلَكۡنَا
مِن قَرۡيَةٍ إِلَّا وَلَهَا كِتَابٞ مَّعۡلُومٞ ٤ مَّا تَسۡبِقُ مِنۡ أُمَّةٍ
أَجَلَهَا وَمَا يَسۡتَـٔۡخِرُونَ ٥ وَقَالُواْ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِي نُزِّلَ عَلَيۡهِ
ٱلذِّكۡرُ إِنَّكَ لَمَجۡنُونٞ ٦ لَّوۡ مَا تَأۡتِينَا بِٱلۡمَلَٰٓئِكَةِ إِن كُنتَ
مِنَ ٱلصَّٰدِقِينَ ٧ مَا نُنَزِّلُ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةَ إِلَّا بِٱلۡحَقِّ وَمَا كَانُوٓاْ
إِذٗا مُّنظَرِينَ ٨ إِنَّا نَحۡنُ نَزَّلۡنَا ٱلذِّكۡرَ وَإِنَّا لَهُۥ لَحَٰفِظُونَ ٩
وَلَقَدۡ أَرۡسَلۡنَا مِن قَبۡلِكَ فِي شِيَعِ ٱلۡأَوَّلِينَ ١٠ وَمَا يَأۡتِيهِم
مِّن رَّسُولٍ إِلَّا كَانُواْ بِهِۦ يَسۡتَهۡزِءُونَ ١١ كَذَٰلِكَ نَسۡلُكُهُۥ
فِي قُلُوبِ ٱلۡمُجۡرِمِينَ ١٢ لَا يُؤۡمِنُونَ بِهِۦ وَقَدۡ خَلَتۡ سُنَّةُ ٱلۡأَوَّلِينَ
١٣ وَلَوۡ فَتَحۡنَا عَلَيۡهِم بَابٗا مِّنَ ٱلسَّمَآءِ فَظَلُّواْ فِيهِ يَعۡرُجُونَ ١٤
لَقَالُوٓاْ إِنَّمَا سُكِّرَتۡ أَبۡصَٰرُنَا بَلۡ نَحۡنُ قَوۡمٞ مَّسۡحُورُونَ ١٥

سورۀ حجر

در مکه نازل شده و نودونه آیت است

بنام الله بخشندۀ مهربان

﴿١﴾ الر. (مفهوم این حروف به الله معلوم است) این آیات کتاب و قرآن بیان‌کنندۀ (حق و باطل) است. ﴿٢﴾ چه بسا کافران (در روز قیامت) آرزو کنند که کاش مسلمان بودند. ﴿٣﴾ (اکنون) بگذار آن‌ها را تا بخورند و (چند روزی از لذتها) برخوردار شوند و آرزو(ها) آنها را غافل سازد، پس به زودی خواهند دانست. ﴿٤﴾ و ما هیچ (اهل) قریه ای را هلاک نکردیم مگر آنکه (برای هلاکتِ آن‌ها) اجل نوشتۀ معلوم بود. ﴿٥﴾ و هیچ امتی از اجل خود نه پیش می افتد و نه پس می‌مانند. ﴿٦﴾ و (مشرکین به طور تمسخر و انکار) گفتند: ای کسی که قرآن بر او نازل شده است! یقینا تو دیوانه هستی. ﴿٧﴾ (اگر هوشیار باشی) و اگر از راستگویان هستی چرا فرشتگان را به نزد ما نمی‌آوری؟ ﴿٨﴾ (در جواب بگو:) ما فرشته ها را جز به حق فرو نمی‌فرستیم و آنگاه (پس از فرود آمدن فرشته‌ها) به آنها مهلت داده نمی‌شود. ﴿٩﴾ بی گمان ما خود قرآن را نازل کرده‌ایم لذا ما خود نگهبان آن هستیم. ﴿١٠﴾ (این رویۀ مشرکین تنها با تو نیست) و البته پیش از تو نیز در مردم‌های پیشین، پیغمبرانی فرستادیم (و ایشان نیز تکذیب شدند). ﴿١١﴾ و هیچ رسولی نزد ایشان نیامد مگر اینکه او را مسخره می‌کردند. ﴿١٢﴾ این چنین آن (استهزاء) را در دلهای مجرمان داخل می گردانیم. ﴿١٣﴾ که به آن ایمان نمی‌آورند و البته راه و رسم (تکذیب نمودن کافران باز آمدن عذاب الهی) در پیشینان گذشته است. ﴿١٤﴾ و اگر بر آن‌ها دروازه ای از آسمان باز کنیم، پس همیشه در آن بالا می رفتند. ﴿١٥﴾ حتما می گفتند: ما چشم بندی شده‌ایم، بلکه گروهی جادو شده هستیم.

وَلَقَدۡ جَعَلۡنَا فِي ٱلسَّمَآءِ بُرُوجٗا وَزَيَّنَّٰهَا لِلنَّٰظِرِينَ ١٦
وَحَفِظۡنَٰهَا مِن كُلِّ شَيۡطَٰنٖ رَّجِيمٍ ١٧ إِلَّا مَنِ ٱسۡتَرَقَ ٱلسَّمۡعَ
فَأَتۡبَعَهُۥ شِهَابٞ مُّبِينٞ ١٨ وَٱلۡأَرۡضَ مَدَدۡنَٰهَا وَأَلۡقَيۡنَا فِيهَا
رَوَٰسِيَ وَأَنۢبَتۡنَا فِيهَا مِن كُلِّ شَيۡءٖ مَّوۡزُونٖ ١٩ وَجَعَلۡنَا لَكُمۡ
فِيهَا مَعَٰيِشَ وَمَن لَّسۡتُمۡ لَهُۥ بِرَٰزِقِينَ ٢٠ وَإِن مِّن شَيۡءٍ إِلَّا
عِندَنَا خَزَآئِنُهُۥ وَمَا نُنَزِّلُهُۥٓ إِلَّا بِقَدَرٖ مَّعۡلُومٖ ٢١ وَأَرۡسَلۡنَا
ٱلرِّيَٰحَ لَوَٰقِحَ فَأَنزَلۡنَا مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءٗ فَأَسۡقَيۡنَٰكُمُوهُ وَمَآ أَنتُمۡ
لَهُۥ بِخَٰزِنِينَ ٢٢ وَإِنَّا لَنَحۡنُ نُحۡيِۦ وَنُمِيتُ وَنَحۡنُ ٱلۡوَٰرِثُونَ ٢٣
وَلَقَدۡ عَلِمۡنَا ٱلۡمُسۡتَقۡدِمِينَ مِنكُمۡ وَلَقَدۡ عَلِمۡنَا ٱلۡمُسۡتَـٔۡخِرِينَ
٢٤ وَإِنَّ رَبَّكَ هُوَ يَحۡشُرُهُمۡۚ إِنَّهُۥ حَكِيمٌ عَلِيمٞ ٢٥ وَلَقَدۡ خَلَقۡنَا
ٱلۡإِنسَٰنَ مِن صَلۡصَٰلٖ مِّنۡ حَمَإٖ مَّسۡنُونٖ ٢٦ وَٱلۡجَآنَّ خَلَقۡنَٰهُ مِن
قَبۡلُ مِن نَّارِ ٱلسَّمُومِ ٢٧ وَإِذۡ قَالَ رَبُّكَ لِلۡمَلَٰٓئِكَةِ إِنِّي خَٰلِقُۢ بَشَرٗا
مِّن صَلۡصَٰلٖ مِّنۡ حَمَإٖ مَّسۡنُونٖ ٢٨ فَإِذَا سَوَّيۡتُهُۥ وَنَفَخۡتُ فِيهِ
مِن رُّوحِي فَقَعُواْ لَهُۥ سَٰجِدِينَ ٢٩ فَسَجَدَ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ كُلُّهُمۡ
أَجۡمَعُونَ ٣٠ إِلَّآ إِبۡلِيسَ أَبَىٰٓ أَن يَكُونَ مَعَ ٱلسَّٰجِدِينَ ٣١

﴿١٦﴾ و بدون شک ما در آسمان برجهای آفریدیم و آن را برای بینندگان زینت دادیم. ﴿١٧﴾ و آن را از هر شیطان رانده شده محفوظ و مصون داشتیم. ﴿١٨﴾ به جز شیطانی که دزدیده گوش دهد که شهاب درخشان در پی او می افتند. ﴿١٩﴾ و زمین را هموار کردیم و در آن کوه‌های محکم نهادیم و از هر چیز به اندازهٔ معیّن و بطور سنجیده رویانیدیم. ﴿٢٠﴾ و برای شما در زمین اسباب معیشت قرار دادیم و برای کسانی که شما روزی دهندهٔ آنها نیستید. ﴿٢١﴾ و هیچ چیزی نیست مگر اینکه خزانه‌های آن پیش ماست و(لیکن) آن را جز به اندازهٔ معین نازل نمی‌کنیم. ﴿٢٢﴾ و بادها را باردارکنندهٔ ابر فرستادیم پس از آسمان آب باراندیم و آن را به شما نوشانیدیم و شما ذخیره کنندهٔ آن نیستید. ﴿٢٣﴾ و یقیناً ما هستیم که زندگی می‌بخشیم و ما می‌میرانیم و ما وارث نعمت‌های روی زمین هستیم. ﴿٢٤﴾ و البته ما (حال) گذشته‌گان شما را دانسته‌ایم (که چه عمل داشتند) و البته ما آیندگان شما را دانسته‌ایم (که چه عمل خواهند کرد). ﴿٢٥﴾ و البته پروردگار تو آنان را (در روز قیامت) محشور می کند چون او باحکمتِ داناست. ﴿٢٦﴾ و البته انسان را از گِل خشک از قسم لای سیاهِ بوی گرفته آفریدیم. ﴿٢٧﴾ و جن را پیش از آدم از آتش سوزان آفریدیم. ﴿٢٨﴾ و یادآور شو چون پروردگارت به فرشته‌ها گفت: که من بشری را از گِل خشک از قسم لای سیاهِ بوی گرفته خواهم آفرید. ﴿٢٩﴾ پس هرگاه (صورت و جسد) آن را برابر کردم و در آن از روح آفریدهٔ خود دمیدم پس (شما فرشته‌ها) پیش او به سجده بیفتید. ﴿٣٠﴾ پس فرشته‌ها همه یکجا سجده کردند. ﴿٣١﴾ مگر ابلیس که ابا ورزید از اینکه با سجده‌کنندگان باشد.

قَالَ يَٰٓإِبۡلِيسُ مَا لَكَ أَلَّا تَكُونَ مَعَ ٱلسَّٰجِدِينَ ﴿٣٢﴾ قَالَ لَمۡ أَكُن لِّأَسۡجُدَ لِبَشَرٍ خَلَقۡتَهُۥ مِن صَلۡصَٰلٖ مِّنۡ حَمَإٖ مَّسۡنُونٖ ﴿٣٣﴾ قَالَ فَٱخۡرُجۡ مِنۡهَا فَإِنَّكَ رَجِيمٞ ﴿٣٤﴾ وَإِنَّ عَلَيۡكَ ٱللَّعۡنَةَ إِلَىٰ يَوۡمِ ٱلدِّينِ ﴿٣٥﴾ قَالَ رَبِّ فَأَنظِرۡنِيٓ إِلَىٰ يَوۡمِ يُبۡعَثُونَ ﴿٣٦﴾ قَالَ فَإِنَّكَ مِنَ ٱلۡمُنظَرِينَ ﴿٣٧﴾ إِلَىٰ يَوۡمِ ٱلۡوَقۡتِ ٱلۡمَعۡلُومِ ﴿٣٨﴾ قَالَ رَبِّ بِمَآ أَغۡوَيۡتَنِي لَأُزَيِّنَنَّ لَهُمۡ فِي ٱلۡأَرۡضِ وَلَأُغۡوِيَنَّهُمۡ أَجۡمَعِينَ ﴿٣٩﴾ إِلَّا عِبَادَكَ مِنۡهُمُ ٱلۡمُخۡلَصِينَ ﴿٤٠﴾ قَالَ هَٰذَا صِرَٰطٌ عَلَيَّ مُسۡتَقِيمٌ ﴿٤١﴾ إِنَّ عِبَادِي لَيۡسَ لَكَ عَلَيۡهِمۡ سُلۡطَٰنٌ إِلَّا مَنِ ٱتَّبَعَكَ مِنَ ٱلۡغَاوِينَ ﴿٤٢﴾ وَإِنَّ جَهَنَّمَ لَمَوۡعِدُهُمۡ أَجۡمَعِينَ ﴿٤٣﴾ لَهَا سَبۡعَةُ أَبۡوَٰبٖ لِّكُلِّ بَابٖ مِّنۡهُمۡ جُزۡءٞ مَّقۡسُومٌ ﴿٤٤﴾ إِنَّ ٱلۡمُتَّقِينَ فِي جَنَّٰتٖ وَعُيُونٍ ﴿٤٥﴾ ٱدۡخُلُوهَا بِسَلَٰمٍ ءَامِنِينَ ﴿٤٦﴾ وَنَزَعۡنَا مَا فِي صُدُورِهِم مِّنۡ غِلٍّ إِخۡوَٰنًا عَلَىٰ سُرُرٖ مُّتَقَٰبِلِينَ ﴿٤٧﴾ لَا يَمَسُّهُمۡ فِيهَا نَصَبٞ وَمَا هُم مِّنۡهَا بِمُخۡرَجِينَ ﴿٤٨﴾ ۞ نَبِّئۡ عِبَادِيٓ أَنِّيٓ أَنَا ٱلۡغَفُورُ ٱلرَّحِيمُ ﴿٤٩﴾ وَأَنَّ عَذَابِي هُوَ ٱلۡعَذَابُ ٱلۡأَلِيمُ ﴿٥٠﴾ وَنَبِّئۡهُمۡ عَن ضَيۡفِ إِبۡرَٰهِيمَ ﴿٥١﴾

﴿٣٢﴾ الله فرمود: ای ابلیس! تو را چه شده است که همراه سجده‌کنندگان نیستی؟!. ﴿٣٣﴾ ابلیس گفت: من آن نیستم که برای بشری که او را از گِل خشک از قسم گل سیاهِ بوی گرفته آفریدی، سجده کنم. ﴿٣٤﴾ الله فرمود: پس بیرون شو از آنجا (از آن مقام والا) بی گمان تو رانده شده‌ای. ﴿٣٥﴾ و یقینا تا روز جزا بر تو لعنت (دوری از رحمت الله) است. ﴿٣٦﴾ ابلیس گفت: ای پروردگارا! مرا تا روزی که مردم برانگیخته می‌شوند، مهلت ده. ﴿٣٧﴾ الله فرمود: همانا تو از جملهٔ مهلت‌داده‌شده‌گانی. ﴿٣٨﴾ تا روز وقت (مقرر و) معلوم. ﴿٣٩﴾ (باز) ابلیس گفت: ای پروردگارم! به سبب اینکه مرا گمراه نمودی (چون از فرمان تو سرکشی کردم، پس گناهان را) در زمین برایشان زیبا جلوه می‌دهم و همگی آنان را گمراه می‌نمایم. ﴿٤٠﴾ به جز بندگان خالص تو از جملهٔ آنان را (که بر آنها مسلط نمی توان شد). ﴿٤١﴾ الله (در جواب) فرمود: این (دین اسلام) راهی است راست که بر من می رسد. ﴿٤٢﴾ البته تو بر بندگان (خالص) من سلطه نداری مگر گمراهانی که از تو پیروی می‌کنند. ﴿٤٣﴾ و البته وعده گاه همهٔ آن‌ها دوزخ است. ﴿٤٤﴾ برای آن هفت در است و برای هر دری از آنان بخشی معین است. ﴿٤٥﴾ البته پرهیزگاران در باغ‌ها و چشمه‌سارها اند. ﴿٤٦﴾ (به ایشان گفته می شود) در آن با سلامتی و امنیت درآیید. ﴿٤٧﴾ و کینه‌ای را که در سینه‌های آنان است بیرون می‌کشیم (و) برادرانه بر تختها روبروی هم می‌نشینند. ﴿٤٨﴾ در آن جا رنجی به آنان نمی‌رسد، و از آنجا بیرون شدنی نیستند. ﴿٤٩﴾ بندگان مرا آگاه ساز که منم آمرزندهٔ مهربان. ﴿٥٠﴾ و (نیز بندگان مرا آگاه کن) یقینا که عذاب من، عذاب درناک است. ﴿٥١﴾ و به آن‌ها از مهمانان ابراهیم خبر ده (که هم برای رحمت آمده بودند و هم برای عذاب).

إِذْ دَخَلُوا۟ عَلَيْهِ فَقَالُوا۟ سَلَـٰمًا قَالَ إِنَّا مِنكُمْ وَجِلُونَ ﴿٥٢﴾ قَالُوا۟ لَا تَوْجَلْ إِنَّا نُبَشِّرُكَ بِغُلَـٰمٍ عَلِيمٍ ﴿٥٣﴾ قَالَ أَبَشَّرْتُمُونِى عَلَىٰٓ أَن مَّسَّنِىَ ٱلْكِبَرُ فَبِمَ تُبَشِّرُونَ ﴿٥٤﴾ قَالُوا۟ بَشَّرْنَـٰكَ بِٱلْحَقِّ فَلَا تَكُن مِّنَ ٱلْقَـٰنِطِينَ ﴿٥٥﴾ قَالَ وَمَن يَقْنَطُ مِن رَّحْمَةِ رَبِّهِۦٓ إِلَّا ٱلضَّآلُّونَ ﴿٥٦﴾ قَالَ فَمَا خَطْبُكُمْ أَيُّهَا ٱلْمُرْسَلُونَ ﴿٥٧﴾ قَالُوٓا۟ إِنَّآ أُرْسِلْنَآ إِلَىٰ قَوْمٍ مُّجْرِمِينَ ﴿٥٨﴾ إِلَّآ ءَالَ لُوطٍ إِنَّا لَمُنَجُّوهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٥٩﴾ إِلَّا ٱمْرَأَتَهُۥ قَدَّرْنَآ إِنَّهَا لَمِنَ ٱلْغَـٰبِرِينَ ﴿٦٠﴾ فَلَمَّا جَآءَ ءَالَ لُوطٍ ٱلْمُرْسَلُونَ ﴿٦١﴾ قَالَ إِنَّكُمْ قَوْمٌ مُّنكَرُونَ ﴿٦٢﴾ قَالُوا۟ بَلْ جِئْنَـٰكَ بِمَا كَانُوا۟ فِيهِ يَمْتَرُونَ ﴿٦٣﴾ وَأَتَيْنَـٰكَ بِٱلْحَقِّ وَإِنَّا لَصَـٰدِقُونَ ﴿٦٤﴾ فَأَسْرِ بِأَهْلِكَ بِقِطْعٍ مِّنَ ٱلَّيْلِ وَٱتَّبِعْ أَدْبَـٰرَهُمْ وَلَا يَلْتَفِتْ مِنكُمْ أَحَدٌ وَٱمْضُوا۟ حَيْثُ تُؤْمَرُونَ ﴿٦٥﴾ وَقَضَيْنَآ إِلَيْهِ ذَٰلِكَ ٱلْأَمْرَ أَنَّ دَابِرَ هَـٰٓؤُلَآءِ مَقْطُوعٌ مُّصْبِحِينَ ﴿٦٦﴾ وَجَآءَ أَهْلُ ٱلْمَدِينَةِ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿٦٧﴾ قَالَ إِنَّ هَـٰٓؤُلَآءِ ضَيْفِى فَلَا تَفْضَحُونِ ﴿٦٨﴾ وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَلَا تُخْزُونِ ﴿٦٩﴾ قَالُوٓا۟ أَوَلَمْ نَنْهَكَ عَنِ ٱلْعَـٰلَمِينَ ﴿٧٠﴾

﴿٥٢﴾ وقتی که بر او وارد شدند، و سلام گفتند، ابراهیم گفت: البته ما از شما ترسان‌ایم. ﴿٥٣﴾ (فرشته‌ها) گفتند: نترس، چون ما تو را به پسر دانا (پیغمبر) مژده می‌دهیم. ﴿٥٤﴾ (ابراهیم) گفت: آیا مرا با وجود اینکه به سن پیری رسیده ام مژده می‌دهید؟ پس چه مژده ای به من می‌دهید؟ ﴿٥٥﴾ گفتند: ما تو را به حق مژده دادیم، پس از ناامیدان مباش. ﴿٥٦﴾ ابراهیم گفت: جز گمراهان چه کسی از رحمت پروردگارش ناامید می‌شود؟ ﴿٥٧﴾ (باز) گفت: پس کار مهم شما چیست ای فرستاده‌شدگان؟ ﴿٥٨﴾ گفتند: همانا ما به سوی قوم مجرم (جنایتکار) فرستاده شده‌ایم. ﴿٥٩﴾ غیر از ال لوط (خانواده و پیروان او) که البته همهٔ آن‌ها را نجات می دهیم. ﴿٦٠﴾ به جز همسر او (چون الله فرموده است) ما فیصله کرده‌ایم که او از باقی‌ماندگان در عذاب باشد. ﴿٦١﴾ پس وقتی فرشته‌های فرستاده‌شده نزد خاندان لوط آمدند. ﴿٦٢﴾ لوط گفت: البته شما مردم ناآشنائید. ﴿٦٣﴾ گفتند: (نه، ما ناآشنا نیستیم) بلکه برای تو خبر چیزی را آورده‌ایم که (قومِ تو) در آن شک می‌کردند. ﴿٦٤﴾ و حق را برای تو آورده‌ایم، و البته ما راستگویانیم. ﴿٦٥﴾ لذا در بخشی از شب خانواده‌ات را همرایت ببر و خودت از پسِ ایشان برو و کسی از شما به پشت سر نگاه نکند و به همانجا که به شما دستور داده می‌شوید، بروید. ﴿٦٦﴾ و به سوی لوط وحی فرستادیم همان امر را که البته بیخ این گروه در وقت صباح کنده خواهد شد. ﴿٦٧﴾ و (همزمان) اهل شهر (سدوم) خوشی‌کنان آمدند (که مهمانان زیبا و خوبصورت آمده‌اند!!). ﴿٦٨﴾ لوط گفت: چون این‌ها مهمانان من‌اند پس مرا شرمنده مکنید. ﴿٦٩﴾ و از الله بترسید و مرا خوار مکنید. ﴿٧٠﴾ (قوم) گفتند: آیا تو را از (میزبانی) مردم جهان منع نکرده بودیم؟

قَالَ هَٰٓؤُلَآءِ بَنَاتِيٓ إِن كُنتُمۡ فَٰعِلِينَ ﴿٧١﴾ لَعَمۡرُكَ إِنَّهُمۡ لَفِي سَكۡرَتِهِمۡ يَعۡمَهُونَ ﴿٧٢﴾ فَأَخَذَتۡهُمُ ٱلصَّيۡحَةُ مُشۡرِقِينَ ﴿٧٣﴾ فَجَعَلۡنَا عَٰلِيَهَا سَافِلَهَا وَأَمۡطَرۡنَا عَلَيۡهِمۡ حِجَارَةٗ مِّن سِجِّيلٍ ﴿٧٤﴾ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَٰتٖ لِّلۡمُتَوَسِّمِينَ ﴿٧٥﴾ وَإِنَّهَا لَبِسَبِيلٖ مُّقِيمٍ ﴿٧٦﴾ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَةٗ لِّلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿٧٧﴾ وَإِن كَانَ أَصۡحَٰبُ ٱلۡأَيۡكَةِ لَظَٰلِمِينَ ﴿٧٨﴾ فَٱنتَقَمۡنَا مِنۡهُمۡ وَإِنَّهُمَا لَبِإِمَامٖ مُّبِينٖ ﴿٧٩﴾ وَلَقَدۡ كَذَّبَ أَصۡحَٰبُ ٱلۡحِجۡرِ ٱلۡمُرۡسَلِينَ ﴿٨٠﴾ وَءَاتَيۡنَٰهُمۡ ءَايَٰتِنَا فَكَانُواْ عَنۡهَا مُعۡرِضِينَ ﴿٨١﴾ وَكَانُواْ يَنۡحِتُونَ مِنَ ٱلۡجِبَالِ بُيُوتًا ءَامِنِينَ ﴿٨٢﴾ فَأَخَذَتۡهُمُ ٱلصَّيۡحَةُ مُصۡبِحِينَ ﴿٨٣﴾ فَمَآ أَغۡنَىٰ عَنۡهُم مَّا كَانُواْ يَكۡسِبُونَ ﴿٨٤﴾ وَمَا خَلَقۡنَا ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَ وَمَا بَيۡنَهُمَآ إِلَّا بِٱلۡحَقِّۗ وَإِنَّ ٱلسَّاعَةَ لَأٓتِيَةٞۖ فَٱصۡفَحِ ٱلصَّفۡحَ ٱلۡجَمِيلَ ﴿٨٥﴾ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ ٱلۡخَلَّٰقُ ٱلۡعَلِيمُ ﴿٨٦﴾ وَلَقَدۡ ءَاتَيۡنَٰكَ سَبۡعٗا مِّنَ ٱلۡمَثَانِي وَٱلۡقُرۡءَانَ ٱلۡعَظِيمَ ﴿٨٧﴾ لَا تَمُدَّنَّ عَيۡنَيۡكَ إِلَىٰ مَا مَتَّعۡنَا بِهِۦٓ أَزۡوَٰجٗا مِّنۡهُمۡ وَلَا تَحۡزَنۡ عَلَيۡهِمۡ وَٱخۡفِضۡ جَنَاحَكَ لِلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿٨٨﴾ وَقُلۡ إِنِّيٓ أَنَا ٱلنَّذِيرُ ٱلۡمُبِينُ ﴿٨٩﴾ كَمَآ أَنزَلۡنَا عَلَى ٱلۡمُقۡتَسِمِينَ ﴿٩٠﴾

﴿۷۱﴾ لوط گفت: این ها دختران من‌اند (با آنها نکاح کنید) اگر می خواهید کاری بکنید. ﴿۷۲﴾ قسم به بخشندهٔ عمر تو که آن‌ها در مستی (شهوت‌پرستی) خود حیران (وسرگردان) بودند. ﴿۷۳﴾ پس هنگام طلوع آفتاب آواز سخت مرگبار ایشان را فرا گرفت. ﴿۷٤﴾ پس آن شهر را زیر و زبر کردیم و بر آنها سنگهایی از سنگ گِل بارانیدیم. ﴿۷۵﴾ البته در این (سرگذشت) برای هوشمندان (و عبرت گیرندگان) نشانه‌هایی است. ﴿۷٦﴾ و یقینًا آن شهر (ویران‌شده) بر سر راه عبور و مرور موجود است. ﴿۷۷﴾ البته در این (عذاب) نشانهٔ برای یقین‌کنندگان است. ﴿۷۸﴾ و البته باشندگان ایکه (منطقهٔ خلاب نیز) ظالم بودند. ﴿۷۹﴾ پس از آنان نیز انتقام گرفتیم، و هر دو (قریهٔ خراب‌شده) بر سر راهی واضح و آشکار است. ﴿۸۰﴾ و البته اهل حجر (قوم ثمود نیز) پیغمبران را تکذیب کردند. ﴿۸۱﴾ و آیات خود را (توسط پیغمبرشان) برای ایشان فرستادیم ولی آنان روی گردان بودند. ﴿۸۲﴾ و از کوه‌ها خانه‌ها می‌تراشیدند که همیشه در امان باشند. ﴿۸۳﴾ پس صبحدم آواز سخت و مرگبار آنها را فراگرفت. ﴿۸٤﴾ پس آنچه کسب می‌کردند (عذاب الهی را) از ایشان دفع نکرد. ﴿۸۵﴾ و ما آسمان‌ها و زمین و آنچه را که در بین آندو است جز به حق نه‌آفریدیم و البته قیامت آمدنی است پس (فعلاً) به طریقهٔ خوب از آن‌ها درگذر (بدون انتقام‌گرفتن). ﴿۸٦﴾ چون پروردگارت همان آفریدگارِ داناست. ﴿۸۷﴾ و البته سبع المثانی (هفت آیت سورهٔ الفاتحه که در نمازها مکرر تلاوت می شود) و قرآن بزرگ را به تو دادیم. ﴿۸۸﴾ و چشمانت را به آنچه که گروههایی از آنان‌را بهره‌مند ساخته‌ایم مدوز و بر آنان غمگین مشو و بال مهربانی خود را برای مؤمنان هموار کن. ﴿۸۹﴾ و بگو: یقینا من بیم دهندهٔ آشکارم. ﴿۹۰﴾ همان طور که (عذاب را) بر تقسیم کنندگان فرود آوردیم (شما را نیز از آن بیم می دهیم).

ٱلَّذِينَ جَعَلُواْ ٱلۡقُرۡءَانَ عِضِينَ ﴿٩١﴾ فَوَرَبِّكَ لَنَسۡـَٔلَنَّهُمۡ أَجۡمَعِينَ ﴿٩٢﴾ عَمَّا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ﴿٩٣﴾ فَٱصۡدَعۡ بِمَا تُؤۡمَرُ وَأَعۡرِضۡ عَنِ ٱلۡمُشۡرِكِينَ ﴿٩٤﴾ إِنَّا كَفَيۡنَٰكَ ٱلۡمُسۡتَهۡزِءِينَ ﴿٩٥﴾ ٱلَّذِينَ يَجۡعَلُونَ مَعَ ٱللَّهِ إِلَٰهًا ءَاخَرَۚ فَسَوۡفَ يَعۡلَمُونَ ﴿٩٦﴾ وَلَقَدۡ نَعۡلَمُ أَنَّكَ يَضِيقُ صَدۡرُكَ بِمَا يَقُولُونَ ﴿٩٧﴾ فَسَبِّحۡ بِحَمۡدِ رَبِّكَ وَكُن مِّنَ ٱلسَّٰجِدِينَ ﴿٩٨﴾ وَٱعۡبُدۡ رَبَّكَ حَتَّىٰ يَأۡتِيَكَ ٱلۡيَقِينُ ﴿٩٩﴾

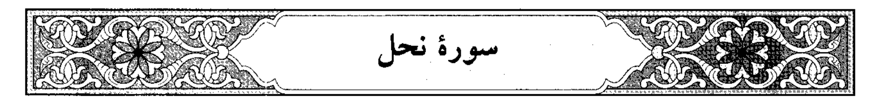
سُورَةُ النَّحۡلِ

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

أَتَىٰٓ أَمۡرُ ٱللَّهِ فَلَا تَسۡتَعۡجِلُوهُۚ سُبۡحَٰنَهُۥ وَتَعَٰلَىٰ عَمَّا يُشۡرِكُونَ ﴿١﴾ يُنَزِّلُ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةَ بِٱلرُّوحِ مِنۡ أَمۡرِهِۦ عَلَىٰ مَن يَشَآءُ مِنۡ عِبَادِهِۦٓ أَنۡ أَنذِرُوٓاْ أَنَّهُۥ لَآ إِلَٰهَ إِلَّآ أَنَا۠ فَٱتَّقُونِ ﴿٢﴾ خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَ بِٱلۡحَقِّۚ تَعَٰلَىٰ عَمَّا يُشۡرِكُونَ ﴿٣﴾ خَلَقَ ٱلۡإِنسَٰنَ مِن نُّطۡفَةٖ فَإِذَا هُوَ خَصِيمٞ مُّبِينٞ ﴿٤﴾ وَٱلۡأَنۡعَٰمَ خَلَقَهَاۖ لَكُمۡ فِيهَا دِفۡءٞ وَمَنَٰفِعُ وَمِنۡهَا تَأۡكُلُونَ ﴿٥﴾ وَلَكُمۡ فِيهَا جَمَالٌ حِينَ تُرِيحُونَ وَحِينَ تَسۡرَحُونَ ﴿٦﴾

﴿٩١﴾ آنانی که کتاب آسمانی را بخش بخش ساختند. ﴿٩٢﴾ پس قسم به پروردگارت که البته از همهٔ آن‌ها خواهیم پرسید. ﴿٩٣﴾ از آنچه می‌کردند. ﴿٩٤﴾ پس آنچه را که به (دعوت و تبلیغ) آن امر می‌شوی، اعلان و آشکار کن و از مشرکان روی بگردان. ﴿٩٥﴾ چون ما تو را از شرّ استهزا کنندگان کفایت کننده ایم. ﴿٩٦﴾ آنانی که معبود دیگری را با الله قرار می‌دهند، پس به زودی (حقیقت را) خواهند دانست. ﴿٩٧﴾ و البته ما خوب می‌دانیم که سینهٔ تو تنگ می‌شود به سبب آنچه می گویند. ﴿٩٨﴾ پس پروردگارت را به پاکی یاد کن و از سجده کنندگان(نماز گزاران) باش. ﴿٩٩﴾ و پروردگارت را پرستش کن تا وقتی که یقین تو رسد (مرگ به سراغت بیاید).

سورهٔ نحل

در مکه نازل شده و یک صد و بیست و هشت آیت است.

بنام الله بخشندهٔ مهربان.

﴿١﴾ امر الله رسید (غلبهٔ توحید و شکست کفّار) پس آن را به شتاب طلب نکنید، او پاک و بلند مرتبه است از چیزهایی که با او شریک می‌سازند. ﴿٢﴾ ملائکه را با وحی، به حکم خود بر هرکس از بندگانش که بخواهد فرود می‌آرد، که بترسانید (مردم را از مخالفت با پیغام الهی) که هیچ معبودی برحق به جز من (الله) نیست، پس از من بترسید (و خود را از عذابم نگاه دارید). ﴿٣﴾ آسمان‌ها و زمین را به حق آفریده است، بلندمرتبه است از آنچه با او شریک می‌سازند. ﴿٤﴾ انسان را از نطفه ای (قطرهٔ منی) آفرید، پس ناگهان وی خصومت‌کنندهٔ آشکار است. ﴿٥﴾ چهارپایان را برای شما آفریده است در آن‌ها برای شما وسیلهٔ گرم‌شدن و فائده‌های دیگر است. و از آن‌ها (گوشت و چربی آنها را) می‌خورید. ﴿٦﴾ و برایتان در آنها زینت و زیبایی است وقتیکه آنها را (شام از چراگاه) می‌آورید و وقتی که آنها را (صبح به چراگاه) می‌برید.

وَتَحۡمِلُ أَثۡقَالَكُمۡ إِلَىٰ بَلَدٖ لَّمۡ تَكُونُواْ بَٰلِغِيهِ إِلَّا بِشِقِّ ٱلۡأَنفُسِۚ إِنَّ رَبَّكُمۡ لَرَءُوفٞ رَّحِيمٞ ﴿٧﴾ وَٱلۡخَيۡلَ وَٱلۡبِغَالَ وَٱلۡحَمِيرَ لِتَرۡكَبُوهَا وَزِينَةٗۚ وَيَخۡلُقُ مَا لَا تَعۡلَمُونَ ﴿٨﴾ وَعَلَى ٱللَّهِ قَصۡدُ ٱلسَّبِيلِ وَمِنۡهَا جَآئِرٞۚ وَلَوۡ شَآءَ لَهَدَىٰكُمۡ أَجۡمَعِينَ ﴿٩﴾ هُوَ ٱلَّذِيٓ أَنزَلَ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءٗۖ لَّكُم مِّنۡهُ شَرَابٞ وَمِنۡهُ شَجَرٞ فِيهِ تُسِيمُونَ ﴿١٠﴾ يُنۢبِتُ لَكُم بِهِ ٱلزَّرۡعَ وَٱلزَّيۡتُونَ وَٱلنَّخِيلَ وَٱلۡأَعۡنَٰبَ وَمِن كُلِّ ٱلثَّمَرَٰتِۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَةٗ لِّقَوۡمٖ يَتَفَكَّرُونَ ﴿١١﴾ وَسَخَّرَ لَكُمُ ٱلَّيۡلَ وَٱلنَّهَارَ وَٱلشَّمۡسَ وَٱلۡقَمَرَۖ وَٱلنُّجُومُ مُسَخَّرَٰتُۢ بِأَمۡرِهِۦٓۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَٰتٖ لِّقَوۡمٖ يَعۡقِلُونَ ﴿١٢﴾ وَمَا ذَرَأَ لَكُمۡ فِي ٱلۡأَرۡضِ مُخۡتَلِفًا أَلۡوَٰنُهُۥٓۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَةٗ لِّقَوۡمٖ يَذَّكَّرُونَ ﴿١٣﴾ وَهُوَ ٱلَّذِي سَخَّرَ ٱلۡبَحۡرَ لِتَأۡكُلُواْ مِنۡهُ لَحۡمٗا طَرِيّٗا وَتَسۡتَخۡرِجُواْ مِنۡهُ حِلۡيَةٗ تَلۡبَسُونَهَاۖ وَتَرَى ٱلۡفُلۡكَ مَوَاخِرَ فِيهِ وَلِتَبۡتَغُواْ مِن فَضۡلِهِۦ وَلَعَلَّكُمۡ تَشۡكُرُونَ ﴿١٤﴾

﴿٧﴾ و بارهای شما را به شهر و سرزمینی حمل می‌کنند که جز با رنج و مشقت به آن نمی‌توانستید برسید، یقینا پروردگارتان رئوف و مهربان است. ﴿٨﴾ و اسپ‌ها و قاطرها و الاغها را آفریده تا بر آنها سوار شوید و زینتی (برای شما) هست. و چیزهایی (دیگر) می‌آفریند که شما نمی‌دانید. ﴿٩﴾ (و هدایت مردمان به) راه راست میانه بر الله است، و برخی از آن (راهها) کج است. و اگر (الله) می‌خواست همهٔ شما را هدایت می‌کرد. ﴿١٠﴾ او ذاتی است که از آسمان برای شما آبی فرو فرستاده است که از آن می‌نوشید و با آن درختان و گیاهان می‌رویند (و) حیوانات خود را در آن می‌چرانید. ﴿١١﴾ الله به وسیلهٔ آن آب، کشت و زیتون و خرما و انگور و از همه نوع میوه می‌رویاند، به یقین در این چیزها نشانهٔ روشنی است برای کسانی‌که می اندیشند. ﴿١٢﴾ و شب و روز و آفتاب و ماه را برایتان مسخر کرد و ستارگان به حکم او مسخر شده‌اند. بی‌گمان در این کار برای گروهی که تعقل می کنند، نشانه هاست. ﴿١٣﴾ و چیزهایی را که در زمین با رنگهای مختلف و در انواع گوناگون آفریده برای شما مسخر و رام گردانیده است. البته در این امر برای گروهی که یادآور شوند، نشانهٔ روشنی است. ﴿١٤﴾ و اوست که دریا را مسخر ساخته است تا از آن گوشت تازه بخورید و از آن زیوراتی بیرون بیاورید که آن را می‌پوشید. و کشتی‌ها را در آن شگافنده می‌بینی، و تا از فضل او طلب معیشت کنید و تا شکرگزاری کنید.

وَأَلْقَىٰ فِي ٱلْأَرْضِ رَوَٰسِيَ أَن تَمِيدَ بِكُمْ وَأَنْهَٰرًا وَسُبُلًا لَّعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٥﴾ وَعَلَٰمَٰتٍ ۚ وَبِٱلنَّجْمِ هُمْ يَهْتَدُونَ ﴿١٦﴾ أَفَمَن يَخْلُقُ كَمَن لَّا يَخْلُقُ ۗ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿١٧﴾ وَإِن تَعُدُّوا۟ نِعْمَةَ ٱللَّهِ لَا تُحْصُوهَآ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٨﴾ وَٱللَّهُ يَعْلَمُ مَا تُسِرُّونَ وَمَا تُعْلِنُونَ ﴿١٩﴾ وَٱلَّذِينَ يَدْعُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ لَا يَخْلُقُونَ شَيْـًٔا وَهُمْ يُخْلَقُونَ ﴿٢٠﴾ أَمْوَٰتٌ غَيْرُ أَحْيَآءٍ ۖ وَمَا يَشْعُرُونَ أَيَّانَ يُبْعَثُونَ ﴿٢١﴾ إِلَٰهُكُمْ إِلَٰهٌ وَٰحِدٌ ۚ فَٱلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِٱلْـَٔاخِرَةِ قُلُوبُهُم مُّنكِرَةٌ وَهُم مُّسْتَكْبِرُونَ ﴿٢٢﴾ لَا جَرَمَ أَنَّ ٱللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ ۚ إِنَّهُۥ لَا يُحِبُّ ٱلْمُسْتَكْبِرِينَ ﴿٢٣﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُم مَّاذَآ أَنزَلَ رَبُّكُمْ ۙ قَالُوٓا۟ أَسَٰطِيرُ ٱلْأَوَّلِينَ ﴿٢٤﴾ لِيَحْمِلُوٓا۟ أَوْزَارَهُمْ كَامِلَةً يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ ۙ وَمِنْ أَوْزَارِ ٱلَّذِينَ يُضِلُّونَهُم بِغَيْرِ عِلْمٍ ۗ أَلَا سَآءَ مَا يَزِرُونَ ﴿٢٥﴾ قَدْ مَكَرَ ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ فَأَتَى ٱللَّهُ بُنْيَٰنَهُم مِّنَ ٱلْقَوَاعِدِ فَخَرَّ عَلَيْهِمُ ٱلسَّقْفُ مِن فَوْقِهِمْ وَأَتَىٰهُمُ ٱلْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٦﴾

﴿١٥﴾ و در زمین کوههای استوار و پابرجایی قرار داد تا (زمین) شما را نجنباند. و نهرها و راههایی را آفرید تا شما راه خود را بیابید. ﴿١٦﴾ و نشانه‌هایی دیگر نیز قرار داد، و آنان به وسیلهٔ ستارگان راه می‌یابند. ﴿١٧﴾ پس آیا کسی که می آفریند مانند کسی است که آفریده نتواند؟ آیا یادآورد نمی‌شوید؟. ﴿١٨﴾ و اگر نعمت‌های الله را بشمارید آن را احاطه کرده نمی‌توانید، بی‌گمان الله آمرزندهٔ مهربان است. ﴿١٩﴾ و الله هرچه را که می‌پوشانید و هرچه را که اظهار می‌کنید، می‌داند. ﴿٢٠﴾ و آنانی را که جز الله (در حاجات خود) می‌خوانند، چیزی نمی‌آفرینند، بلکه خودشان آفریده می‌شوند. ﴿٢١﴾ (آن معبودهای خود ساخته) مرده‌اند (و بی روح اند)، و نمی‌دانند چه وقت زنده و برانگیخته می‌شوند. ﴿٢٢﴾ (پس) معبود واقعی شما معبود یکتا است، لذا آنانی که به روز آخرت ایمان نمی‌آورند، دل‌های شان انکارگر است، و آن‌ها مستکبران اند. ﴿٢٣﴾ شکی نیست که آنچه را پنهان می کنید و آنچه را آشکار می‌سازید، (الله) می‌داند، یقینا او مستکبران را دوست نمی‌دارد. ﴿٢٤﴾ و چون به آنان گفته شود: پروردگارتان چه چیز را نازل کرده است؟ می‌گویند: افسانه‌های پیشینیان را (نازل کرده است). ﴿٢٥﴾ تا در روز قیامت به طور کامل بار گناهان خویش و بخشی از بار گناهان کسانی را حمل کنند که ایشان را به نادانی گمراه ساخته‌اند. و چه بد باری را حمل می‌کنند!. ﴿٢٦﴾ البته آنانی که پیش از ایشان بودند (برای انکار توحید) مکر ورزیدند، پس الله از اساس بر بنیان شان زد و آنرا انداخت و سقف از بالای سرشان بر آنان افتاد و عذاب (الله) از جایی که نمی‌دانستند به آنان رسید.

ثُمَّ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ يُخۡزِيهِمۡ وَيَقُولُ أَيۡنَ شُرَكَآءِيَ ٱلَّذِينَ
كُنتُمۡ تُشَٰٓقُّونَ فِيهِمۡۚ قَالَ ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡعِلۡمَ إِنَّ ٱلۡخِزۡيَ
ٱلۡيَوۡمَ وَٱلسُّوٓءَ عَلَى ٱلۡكَٰفِرِينَ ﴿٢٧﴾ ٱلَّذِينَ تَتَوَفَّىٰهُمُ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ
ظَالِمِيٓ أَنفُسِهِمۡۖ فَأَلۡقَوُاْ ٱلسَّلَمَ مَا كُنَّا نَعۡمَلُ مِن سُوٓءِۭۚ بَلَىٰٓۚ
إِنَّ ٱللَّهَ عَلِيمُۢ بِمَا كُنتُمۡ تَعۡمَلُونَ ﴿٢٨﴾ فَٱدۡخُلُوٓاْ أَبۡوَٰبَ جَهَنَّمَ
خَٰلِدِينَ فِيهَاۖ فَلَبِئۡسَ مَثۡوَى ٱلۡمُتَكَبِّرِينَ ﴿٢٩﴾ ۞ وَقِيلَ
لِلَّذِينَ ٱتَّقَوۡاْ مَاذَآ أَنزَلَ رَبُّكُمۡۚ قَالُواْ خَيۡرٗاۗ لِّلَّذِينَ أَحۡسَنُواْ فِي
هَٰذِهِ ٱلدُّنۡيَا حَسَنَةٞۚ وَلَدَارُ ٱلۡأٓخِرَةِ خَيۡرٞۚ وَلَنِعۡمَ دَارُ ٱلۡمُتَّقِينَ
﴿٣٠﴾ جَنَّٰتُ عَدۡنٖ يَدۡخُلُونَهَا تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُۖ
لَهُمۡ فِيهَا مَا يَشَآءُونَۚ كَذَٰلِكَ يَجۡزِي ٱللَّهُ ٱلۡمُتَّقِينَ ﴿٣١﴾
ٱلَّذِينَ تَتَوَفَّىٰهُمُ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ طَيِّبِينَ يَقُولُونَ سَلَٰمٌ عَلَيۡكُمُ
ٱدۡخُلُواْ ٱلۡجَنَّةَ بِمَا كُنتُمۡ تَعۡمَلُونَ ﴿٣٢﴾ هَلۡ يَنظُرُونَ إِلَّآ أَن
تَأۡتِيَهُمُ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ أَوۡ يَأۡتِيَ أَمۡرُ رَبِّكَۚ كَذَٰلِكَ فَعَلَ ٱلَّذِينَ مِن
قَبۡلِهِمۡۚ وَمَا ظَلَمَهُمُ ٱللَّهُ وَلَٰكِن كَانُوٓاْ أَنفُسَهُمۡ يَظۡلِمُونَ ﴿٣٣﴾
فَأَصَابَهُمۡ سَيِّـَٔاتُ مَا عَمِلُواْ وَحَاقَ بِهِم مَّا كَانُواْ بِهِۦ يَسۡتَهۡزِءُونَ ﴿٣٤﴾

﴿٢٧﴾ (این عذاب دنیا بود) باز روز قیامت آنان را رسوا می‌کند و می‌فرماید: کجا اند شریکهای من که شما به خاطر آنها (با پیغمبران) مخالفت می کردید؟ صاحبان علم می‌گویند: به یقین خواری و بدی امروز نصیب کافران است. ﴿٢٨﴾ آنانی که فرشتگان ارواح ایشان را قبض می کنند، در حالی که برخود ظالم بودند، پس تسلیم می‌شوند (و می‌گویند:) ما هرگز هیچ کار بدی نمی کردیم، بلی! یقینا که الله به آنچه می‌کردید، داناست. ﴿٢٩﴾ پس از دروازه‌های دوزخ درآید و همیشه در آن باشید. و حقا که جای متکبران چه بد است. ﴿٣٠﴾ و به پرهیزگاران گفته می‌شود: پروردگارتان چه چیزی را نازل کرده است؟ می‌گویند: خیر را (نازل کرده است لهذا) برای نیکوکاران در همین دنیا نیکی است و یقینا سرای آخرت بهتر خواهد بود. و چه خوب است سرای پرهیزگاران! ﴿٣١﴾ باغهای همیشگی بهشت که در آن وارد می‌شوند نهرها در زیر درختان آن روان است، در آنجا هر چه بخواهند دارند. الله این چنین به متقیان پاداش می‌دهد. ﴿٣٢﴾ آنان که فرشتگان ارواح شان را قبض می کنند در حالی که پاک‌اند. می‌گویند: سلام بر شما باد به خاطر کارهایی که می‌کردید به بهشت وارد شوید. ﴿٣٣﴾ آیا کافران انتظار نمی کشند جز این که فرشتگان به سوی شان بیایند، یا اینکه فرمان پروردگارت برسد، همانطور کسانی که پیش از ایشان بودند این چنین کردند؟ و الله بر آنان ظلم نکرد بلکه خودشان به خود ظلم می کردند. ﴿٣٤﴾ پس سزای بدی هایی که می‌کردند به ایشان رسید و آنچه به آن تمسخر می‌کردند آنان را دربر گرفت.

وَقَالَ ٱلَّذِينَ أَشۡرَكُواْ لَوۡ شَآءَ ٱللَّهُ مَا عَبَدۡنَا مِن دُونِهِۦ مِن
شَيۡءٖ نَّحۡنُ وَلَآ ءَابَآؤُنَا وَلَا حَرَّمۡنَا مِن دُونِهِۦ مِن شَيۡءٖۚ كَذَٰلِكَ
فَعَلَ ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِمۡۚ فَهَلۡ عَلَى ٱلرُّسُلِ إِلَّا ٱلۡبَلَٰغُ ٱلۡمُبِينُ
﴿٣٥﴾ وَلَقَدۡ بَعَثۡنَا فِي كُلِّ أُمَّةٖ رَّسُولًا أَنِ ٱعۡبُدُواْ ٱللَّهَ
وَٱجۡتَنِبُواْ ٱلطَّٰغُوتَۖ فَمِنۡهُم مَّنۡ هَدَى ٱللَّهُ وَمِنۡهُم مَّنۡ
حَقَّتۡ عَلَيۡهِ ٱلضَّلَٰلَةُۚ فَسِيرُواْ فِي ٱلۡأَرۡضِ فَٱنظُرُواْ كَيۡفَ
كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلۡمُكَذِّبِينَ ﴿٣٦﴾ إِن تَحۡرِصۡ عَلَىٰ هُدَىٰهُمۡ
فَإِنَّ ٱللَّهَ لَا يَهۡدِي مَن يُضِلُّۖ وَمَا لَهُم مِّن نَّٰصِرِينَ ﴿٣٧﴾
وَأَقۡسَمُواْ بِٱللَّهِ جَهۡدَ أَيۡمَٰنِهِمۡ لَا يَبۡعَثُ ٱللَّهُ مَن يَمُوتُۚ بَلَىٰ
وَعۡدًا عَلَيۡهِ حَقّٗا وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَعۡلَمُونَ ﴿٣٨﴾
لِيُبَيِّنَ لَهُمُ ٱلَّذِي يَخۡتَلِفُونَ فِيهِ وَلِيَعۡلَمَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓاْ
أَنَّهُمۡ كَانُواْ كَٰذِبِينَ ﴿٣٩﴾ إِنَّمَا قَوۡلُنَا لِشَيۡءٍ إِذَآ أَرَدۡنَٰهُ أَن نَّقُولَ
لَهُۥ كُن فَيَكُونُ ﴿٤٠﴾ وَٱلَّذِينَ هَاجَرُواْ فِي ٱللَّهِ مِنۢ بَعۡدِ مَا ظُلِمُواْ
لَنُبَوِّئَنَّهُمۡ فِي ٱلدُّنۡيَا حَسَنَةٗۖ وَلَأَجۡرُ ٱلۡأٓخِرَةِ أَكۡبَرُۚ لَوۡ كَانُواْ
يَعۡلَمُونَ ﴿٤١﴾ ٱلَّذِينَ صَبَرُواْ وَعَلَىٰ رَبِّهِمۡ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٤٢﴾

﴿٣٥﴾ و مشرکان گفتند: اگر الله می‌خواست نه ما و نه پدران ما غیر از او هیچ چیزی را عبادت نمی‌کردیم، و چیزی را بدون حکم او حرام نمی‌کردیم، کسانی هم که پیش از ایشان بودند این چنین کردند. پس آیا جز ابلاغ آشکار چیزی دیگری بر عهدهٔ پیغمبران است؟ ﴿٣٦﴾ و به یقین ما در میان هر امتی پیغمبری را فرستادیم (تا به مردم بگویند:) الله را بپرستید و از طاغوت اجتناب ورزید. پس از میان ایشان کسانی بودند که الله آنها را هدایت کرد، و گروهی دیگر نیز بودند که گمراهی بر آنها ثابت شد. پس در زمین سیر کنید و بنگرید که انجام تکذیب کنندگان چگونه شد. ﴿٣٧﴾ اگر بر هدایت آنان حریص باشی بدان که الله کسی را که گمراه نماید هدایت نمی‌کند، و آنان هیچ مددگارانی ندارند. ﴿٣٨﴾ و(مشرکان) به طور جدی به الله قسم خوردند که الله کسی را که می‌میرد، زنده نمی‌گرداند، بلی! این وعدهٔ حق بر عهدهٔ اوست، ولی بیشتر مردم نمی‌دانند. ﴿٣٩﴾ تا برای شان بیان کند آنچه را که در مورد آن اختلاف می‌ورزند و تا کافران بدانند که خود آنان دروغگو بوده‌اند. ﴿٤٠﴾ چون امر ما برای ایجاد چیزی که اراده اش را کرده ایم، جز این نیست که می‌گوییم: موجود شو؛ پس فوراً موجود می‌شود. ﴿٤١﴾ و آنان که در راه الله هجرت کردند پس از اینکه مورد ستم قرار گرفتند، البته آنان را در این دنیا به سرای نیک جای می‌دهیم و البته پاداش آخرت بزرگتر است، اگر می‌دانستند. ﴿٤٢﴾ (آن هجرت کنندگان) کسانی اند که صبر کردند (بر ترک وطن و دشواریهای هجرت) و بر پروردگارشان توکل می‌کنند.

وَمَآ أَرۡسَلۡنَا مِن قَبۡلِكَ إِلَّا رِجَالٗا نُّوحِيٓ إِلَيۡهِمۡۖ فَسۡـَٔلُوٓاْ أَهۡلَ ٱلذِّكۡرِ إِن كُنتُمۡ لَا تَعۡلَمُونَ ٤٣ بِٱلۡبَيِّنَٰتِ وَٱلزُّبُرِۗ وَأَنزَلۡنَآ إِلَيۡكَ ٱلذِّكۡرَ لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ إِلَيۡهِمۡ وَلَعَلَّهُمۡ يَتَفَكَّرُونَ ٤٤ أَفَأَمِنَ ٱلَّذِينَ مَكَرُواْ ٱلسَّيِّـَٔاتِ أَن يَخۡسِفَ ٱللَّهُ بِهِمُ ٱلۡأَرۡضَ أَوۡ يَأۡتِيَهُمُ ٱلۡعَذَابُ مِنۡ حَيۡثُ لَا يَشۡعُرُونَ ٤٥ أَوۡ يَأۡخُذَهُمۡ فِي تَقَلُّبِهِمۡ فَمَا هُم بِمُعۡجِزِينَ ٤٦ أَوۡ يَأۡخُذَهُمۡ عَلَىٰ تَخَوُّفٖ فَإِنَّ رَبَّكُمۡ لَرَءُوفٞ رَّحِيمٌ ٤٧ أَوَلَمۡ يَرَوۡاْ إِلَىٰ مَا خَلَقَ ٱللَّهُ مِن شَيۡءٖ يَتَفَيَّؤُاْ ظِلَٰلُهُۥ عَنِ ٱلۡيَمِينِ وَٱلشَّمَآئِلِ سُجَّدٗا لِّلَّهِ وَهُمۡ دَٰخِرُونَ ٤٨ وَلِلَّهِ يَسۡجُدُ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِ مِن دَآبَّةٖ وَٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ وَهُمۡ لَا يَسۡتَكۡبِرُونَ ٤٩ يَخَافُونَ رَبَّهُم مِّن فَوۡقِهِمۡ وَيَفۡعَلُونَ مَا يُؤۡمَرُونَ۩ ٥٠ ۞ وَقَالَ ٱللَّهُ لَا تَتَّخِذُوٓاْ إِلَٰهَيۡنِ ٱثۡنَيۡنِۖ إِنَّمَا هُوَ إِلَٰهٞ وَٰحِدٞ فَإِيَّٰيَ فَٱرۡهَبُونِ ٥١ وَلَهُۥ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ وَلَهُ ٱلدِّينُ وَاصِبًاۚ أَفَغَيۡرَ ٱللَّهِ تَتَّقُونَ ٥٢ وَمَا بِكُم مِّن نِّعۡمَةٖ فَمِنَ ٱللَّهِۖ ثُمَّ إِذَا مَسَّكُمُ ٱلضُّرُّ فَإِلَيۡهِ تَجۡـَٔرُونَ ٥٣ ثُمَّ إِذَا كَشَفَ ٱلضُّرَّ عَنكُمۡ إِذَا فَرِيقٞ مِّنكُم بِرَبِّهِمۡ يُشۡرِكُونَ ٥٤

﴿٤٣﴾ و پیش از تو جز مردانی را که به آنان وحی می کردیم، نفرستادیم، پس اگر نمی‌دانید از اهل علم بپرسید. ﴿٤٤﴾ آنان را با دلایل روشن و کتابها فرستادیم. و قرآن را بر تو نازل کردیم تا برای مردم چیزی را که برای آنان فرستاده شده است بیان کنی، و تا آنان تفکر کنند. ﴿٤٥﴾ آیا کسانی‌که مکرهای بد سنجیدند، ایمن شده اند از اینکه الله آنان را در دل زمین فرو بَرَد یا اینکه عذاب از آن جایی که نمی‌دانند بر آنان بیاید؟! ﴿٤٦﴾ یا الله در حال رفت و آمدشان آنان را بگیرد؟ پس عاجزکننده نیستند. ﴿٤٧﴾ یا آنان را در حالت ترس شان بگیرد، پس یقینا پروردگارتان رئوف (و) مهربان است. ﴿٤٨﴾ آیا به چیزهایی که الله آفریده است ندیدند که چگونه سایه‌های آن از راست و چپ سجده کنان و فروتنانه برای الله می‌گردند. ﴿٤٩﴾ و هر چه در آسمان‌ها و هرچه در زمین است از جنبده ها، برای الله سجده می کنند و فرشته‌ها نیز سجده می کنند و آن‌ها از عبادت الله سرکشی نمی‌کنند. ﴿٥٠﴾ از پروردگارشان که بالای سرشان است می‌ترسند و آنچه را که به آنان دستور داده می‌شود، انجام می‌دهند. ﴿٥١﴾ و الله فرمود: دو معبود برای خود نگیرید، جز این نیست که او معبود حق و یکتاست، پس تنها از من بترسید. ﴿٥٢﴾ و آنچه در آسمانها و زمین است خاص از اوست، و دین پایدار نیز خاص از اوست، پس آیا از غیر الله می‌ترسید؟ ﴿٥٣﴾ و آنچه از نعمت‌ها باشماست همه از سوی الله است، باز چون زیان و ضرری به شما رسد، به سوی او می نالید. ﴿٥٤﴾ باز هنگامی که الله زیان را از شما دور کند آنگاه گروهی از شما به پروردگارشان شرک می‌آرند.

لِيَكْفُرُوا۟ بِمَآ ءَاتَيْنَٰهُمْ ۚ فَتَمَتَّعُوا۟ ۖ فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٥٥﴾ وَيَجْعَلُونَ لِمَا لَا يَعْلَمُونَ نَصِيبًا مِّمَّا رَزَقْنَٰهُمْ ۗ تَٱللَّهِ لَتُسْـَٔلُنَّ عَمَّا كُنتُمْ تَفْتَرُونَ ﴿٥٦﴾ وَيَجْعَلُونَ لِلَّهِ ٱلْبَنَٰتِ سُبْحَٰنَهُۥ ۙ وَلَهُم مَّا يَشْتَهُونَ ﴿٥٧﴾ وَإِذَا بُشِّرَ أَحَدُهُم بِٱلْأُنثَىٰ ظَلَّ وَجْهُهُۥ مُسْوَدًّا وَهُوَ كَظِيمٌ ﴿٥٨﴾ يَتَوَٰرَىٰ مِنَ ٱلْقَوْمِ مِن سُوٓءِ مَا بُشِّرَ بِهِۦٓ ۚ أَيُمْسِكُهُۥ عَلَىٰ هُونٍ أَمْ يَدُسُّهُۥ فِى ٱلتُّرَابِ ۗ أَلَا سَآءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿٥٩﴾ لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِٱلْـَٔاخِرَةِ مَثَلُ ٱلسَّوْءِ ۖ وَلِلَّهِ ٱلْمَثَلُ ٱلْأَعْلَىٰ ۚ وَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ ﴿٦٠﴾ وَلَوْ يُؤَاخِذُ ٱللَّهُ ٱلنَّاسَ بِظُلْمِهِم مَّا تَرَكَ عَلَيْهَا مِن دَآبَّةٍ وَلَٰكِن يُؤَخِّرُهُمْ إِلَىٰٓ أَجَلٍ مُّسَمًّى ۖ فَإِذَا جَآءَ أَجَلُهُمْ لَا يَسْتَـْٔخِرُونَ سَاعَةً ۖ وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ ﴿٦١﴾ وَيَجْعَلُونَ لِلَّهِ مَا يَكْرَهُونَ ۚ وَتَصِفُ أَلْسِنَتُهُمُ ٱلْكَذِبَ أَنَّ لَهُمُ ٱلْحُسْنَىٰ ۖ لَا جَرَمَ أَنَّ لَهُمُ ٱلنَّارَ وَأَنَّهُم مُّفْرَطُونَ ﴿٦٢﴾ تَٱللَّهِ لَقَدْ أَرْسَلْنَآ إِلَىٰٓ أُمَمٍ مِّن قَبْلِكَ فَزَيَّنَ لَهُمُ ٱلشَّيْطَٰنُ أَعْمَٰلَهُمْ فَهُوَ وَلِيُّهُمُ ٱلْيَوْمَ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٦٣﴾ وَمَآ أَنزَلْنَا عَلَيْكَ ٱلْكِتَٰبَ إِلَّا لِتُبَيِّنَ لَهُمُ ٱلَّذِى ٱخْتَلَفُوا۟ فِيهِ ۙ وَهُدًى وَرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٦٤﴾

﴿٥٥﴾ (بگذار) تا در آنچه به آنان داده‌ایم ناشکری کنند. پس اکنون (از نعمتهای دنیا) برخوردار شوید، پس به زودی خواهید دانست (که چه سرنوشت سیاهی دارید)! ﴿٥٦﴾ و از آنچه به آنان روزی داده‌ایم نصیبی برای آنچه (بتهایی که چیزی) نمی‌دانند مقرر می‌کنند. قسم به الله از آنچه به دروغ افترا می کردید، پرسیده خواهید شد. ﴿٥٧﴾ و برای الله دختران را قرار می‌دهند، پاک است او، و برای خود آنچه دوست دارند قرار می‌دهند. ﴿٥٨﴾ و هرگاه به یکی از آنها مژده تولد دختر داده شود؛ درحالیکه پر از غصه و اندوه است، چهره‌اش سیاه می‌گردد. ﴿٥٩﴾ به خاطر مژدهٔ بدی که به او داده شده، خود را از قوم پنهان می کند، (و با خود می‌گوید): آیا او را با خواری نگاه دارد یا وی را زنده به گور کند؟ آگاه باشید! که چه بد قضاوت می‌کردند. ﴿٦٠﴾ برای آنانی که به آخرت ایمان ندارند، وصف زشت است. و صفت والا برای الله است و او غالبِ باحکمت است. ﴿٦١﴾ و اگر الله مردم را به سبب ظلمشان گرفتار می کرد هیچ جانداری را بر روی زمین باقی نمی‌گذاشت، لیکن آنان را تا مدت معینی مهلت می‌دهد، پس چون وقت مقرر آنان برسد لحظه ای (اجلشان) به تاخیر نمی‌افتد، و لحظه ای نیز پیش نمی‌شود. ﴿٦٢﴾ و برای الله چیزی را قرار می‌دهند که خوش ندارند، و زبانهایشان سخن دروغ بیان می کند (و می‌گویند:) که نیکویی از ایشان است. بدون شک آتش دوزخ از ایشان است و آنان پیش از دیگران به آنجا رانده می‌شوند. ﴿٦٣﴾ قسم به الله که پیغمبران را به‌سوی امتهایی که پیش از تو بودند فرستادیم. پس شیطان کارهایشان را در نظرشان زیبا جلوه داد، لذا امروز هم شیطان یاورشان است و عذاب دردناکی دارند. ﴿٦٤﴾ و ما کتاب را بر تو نازل نکردیم مگر بخاطر اینکه چیزی را برای شان بیان کنی که در آن اختلاف کرده اند و تا هدایت و رحمتی برای مؤمنان باشد.

وَٱللَّهُ أَنزَلَ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءً فَأَحْيَا بِهِ ٱلْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَآۚ إِنَّ فِي
ذَٰلِكَ لَأٓيَةً لِّقَوْمٍ يَسْمَعُونَ ﴿٦٥﴾ وَإِنَّ لَكُمْ فِي ٱلْأَنْعَٰمِ لَعِبْرَةًۖ نُّسْقِيكُم
مِّمَّا فِي بُطُونِهِۦ مِنۢ بَيْنِ فَرْثٍ وَدَمٍ لَّبَنًا خَالِصًا سَآئِغًا لِّلشَّٰرِبِينَ
﴿٦٦﴾ وَمِن ثَمَرَٰتِ ٱلنَّخِيلِ وَٱلْأَعْنَٰبِ تَتَّخِذُونَ مِنْهُ سَكَرًا وَرِزْقًا
حَسَنًاۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَةً لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٦٧﴾ وَأَوْحَىٰ رَبُّكَ إِلَى ٱلنَّحْلِ
أَنِ ٱتَّخِذِي مِنَ ٱلْجِبَالِ بُيُوتًا وَمِنَ ٱلشَّجَرِ وَمِمَّا يَعْرِشُونَ ﴿٦٨﴾ ثُمَّ
كُلِي مِن كُلِّ ٱلثَّمَرَٰتِ فَٱسْلُكِي سُبُلَ رَبِّكِ ذُلُلًاۚ يَخْرُجُ مِنۢ بُطُونِهَا
شَرَابٌ مُّخْتَلِفٌ أَلْوَٰنُهُۥ فِيهِ شِفَآءٌ لِّلنَّاسِۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَةً لِّقَوْمٍ
يَتَفَكَّرُونَ ﴿٦٩﴾ وَٱللَّهُ خَلَقَكُمْ ثُمَّ يَتَوَفَّىٰكُمْۚ وَمِنكُم مَّن يُرَدُّ إِلَىٰٓ
أَرْذَلِ ٱلْعُمُرِ لِكَيْ لَا يَعْلَمَ بَعْدَ عِلْمٍ شَيْـًٔاۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَلِيمٌ قَدِيرٌ ﴿٧٠﴾
وَٱللَّهُ فَضَّلَ بَعْضَكُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ فِي ٱلرِّزْقِۚ فَمَا ٱلَّذِينَ فُضِّلُواْ
بِرَآدِّي رِزْقِهِمْ عَلَىٰ مَا مَلَكَتْ أَيْمَٰنُهُمْ فَهُمْ فِيهِ سَوَآءٌۚ أَفَبِنِعْمَةِ
ٱللَّهِ يَجْحَدُونَ ﴿٧١﴾ وَٱللَّهُ جَعَلَ لَكُم مِّنْ أَنفُسِكُمْ أَزْوَٰجًا
وَجَعَلَ لَكُم مِّنْ أَزْوَٰجِكُم بَنِينَ وَحَفَدَةً وَرَزَقَكُم مِّنَ
ٱلطَّيِّبَٰتِۚ أَفَبِٱلْبَٰطِلِ يُؤْمِنُونَ وَبِنِعْمَتِ ٱللَّهِ هُمْ يَكْفُرُونَ ﴿٧٢﴾

﴿٦٥﴾ و الله از آسمان آبی نازل کرد و با آن زمین را پس از مردنش (خشک‌شدن) زنده ساخت، به یقین در این دلیل روشنی است برای قومی که (سخن الله را) می‌شنوند. ﴿٦٦﴾ و البته در چهارپایان (شتر و گاو و گوسفند) برای شما عبرت است، از آنچه در شکمهایشان است از میان سرگین و خون، شیری خالص به شما می‌نوشانیم که برای نوشندگان خوشخور و گوارا است. ﴿٦٧﴾ و نیز از میوه‌های درختان خرما و انگور شراب می سازید و روزیِ پاک و حلال از آن می‌گیرید، البته در این نشانه ای است برای قومی که درک می‌کنند. ﴿٦٨﴾ و پروردگارت به زنبور عسل الهام کرد که از کوهها و از درختان و از آنچه مردم بنا می کنند، برای خود خانه ها بسازد. ﴿٦٩﴾ باز از همهٔ میوه‌ها بخور و رام شده راههای پروردگارت را در پیش گیر، از شکمهای زنبوران نوشیدنی به رنگهای مختلف بیرون می آید. در آن برای مردمان شفا است، بی‌گمان در این، نشانه ای است برای مردمی که تفکر می کنند. ﴿٧٠﴾ و الله شما را آفرید، باز شما را می‌میراند و برخی از شما به خوارترین (دورهٔ) پیری بازگردانیده می‌شوند طوریکه پس از دانستن چیزی نمی داند (و همه چیز را فراموش می‌کنند)، چون الله دانای تواناست. ﴿٧١﴾ و الله بعضی از شما را بر بعضی دیگر در روزی برتری داده است، آنانی که (در روزی) برتری داده شده‌اند حاضر نیستند که روزی خود را به بردگان خود بدهند تا همهٔ شان در آن (دارایی) مساوی باشند، پس آیا نعمت الله را انکار می‌کنند؟ ﴿٧٢﴾ الله از جنس خودتان برای شما همسرانی قرار داد و از همسرانتان برای شما فرزندان و نوادگان آفرید و از چیز های پاکیزه به شما روزی داد، آیا (باز هم) به باطل ایمان می‌آورند و به نعمت الله کفر می ورزند؟

وَيَعۡبُدُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ مَا لَا يَمۡلِكُ لَهُمۡ رِزۡقٗا مِّنَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ
وَٱلۡأَرۡضِ شَيۡـٔٗا وَلَا يَسۡتَطِيعُونَ ٧٣ فَلَا تَضۡرِبُواْ لِلَّهِ ٱلۡأَمۡثَالَۚ
إِنَّ ٱللَّهَ يَعۡلَمُ وَأَنتُمۡ لَا تَعۡلَمُونَ ٧٤ ۞ضَرَبَ ٱللَّهُ مَثَلًا عَبۡدٗا
مَّمۡلُوكٗا لَّا يَقۡدِرُ عَلَىٰ شَيۡءٖ وَمَن رَّزَقۡنَٰهُ مِنَّا رِزۡقًا حَسَنٗا
فَهُوَ يُنفِقُ مِنۡهُ سِرّٗا وَجَهۡرًاۖ هَلۡ يَسۡتَوُۥنَۚ ٱلۡحَمۡدُ لِلَّهِۚ
بَلۡ أَكۡثَرُهُمۡ لَا يَعۡلَمُونَ ٧٥ وَضَرَبَ ٱللَّهُ مَثَلٗا رَّجُلَيۡنِ
أَحَدُهُمَآ أَبۡكَمُ لَا يَقۡدِرُ عَلَىٰ شَيۡءٖ وَهُوَ كَلٌّ عَلَىٰ مَوۡلَىٰهُ
أَيۡنَمَا يُوَجِّههُّ لَا يَأۡتِ بِخَيۡرٍ هَلۡ يَسۡتَوِي هُوَ وَمَن يَأۡمُرُ
بِٱلۡعَدۡلِ وَهُوَ عَلَىٰ صِرَٰطٖ مُّسۡتَقِيمٖ ٧٦ وَلِلَّهِ غَيۡبُ
ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۚ وَمَآ أَمۡرُ ٱلسَّاعَةِ إِلَّا كَلَمۡحِ
ٱلۡبَصَرِ أَوۡ هُوَ أَقۡرَبُۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٞ ٧٧
وَٱللَّهُ أَخۡرَجَكُم مِّنۢ بُطُونِ أُمَّهَٰتِكُمۡ لَا تَعۡلَمُونَ شَيۡـٔٗا
وَجَعَلَ لَكُمُ ٱلسَّمۡعَ وَٱلۡأَبۡصَٰرَ وَٱلۡأَفۡـِٔدَةَ لَعَلَّكُمۡ
تَشۡكُرُونَ ٧٨ أَلَمۡ يَرَوۡاْ إِلَى ٱلطَّيۡرِ مُسَخَّرَٰتٖ فِي جَوِّ ٱلسَّمَآءِ
مَا يُمۡسِكُهُنَّ إِلَّا ٱللَّهُۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَٰتٖ لِّقَوۡمٖ يُؤۡمِنُونَ ٧٩

﴿۷۳﴾ و به جای الله چیزهایی را عبادت می‌کنند که مالک کمترین رزقی در آسمانها و زمین برای آنان نیستند و توانایی ندارند. ﴿٧٤﴾ پس برای الله امثال (مانندها) قرار ندهید (مخلوق را به او تشبیه نکنید)، بی‌گمان الله می‌داند و شما نمی‌دانید. ﴿۷۵﴾ الله بردۀ مملوکی را به طور مثال ذکر کرده است که برای (انجام) هیچ کاری قدرت ندارد، و نیز کسی را مثل می‌زند که از سوی خویش به او روزی پاکیزه داده است، پس او در پنهان و آشکار از آن انفاق می کند، آیا این دو برابرند؟ الحمد لله (سپاسها مخصوص الله است)، بلکه بیشتر آنان نمی‌دانند. ﴿٧٦﴾ و الله دو مرد را مَثَل می‌زند که یکی از آنان گنگ است و بر انجام چیزی توانایی ندارد، و او باردوش آقای خویش بوده و هر جا او را بفرستد خیری به همراه نمی‌آورد. آیا او برابر با کسی است که به عدل فرمان می‌دهد و بر راه راست قرار دارد؟ ﴿۷۷﴾ و علم غیب آسمانها و زمین مخصوص الله است. و کار قیامت به اندازۀ یک چشم زدن یا کمتر از آن است، بی‌گمان الله بر هر کاری قادر است. ﴿۷۸﴾ و الله شما را از شکم های مادران‌تان بیرون آورد، در حالی که هیچ چیز نمی‌دانستید، و برای شما گوش و چشم و دل داد، تا شکر او را به جا آرید. ﴿۷۹﴾ آیا به سوی پرندگان رام شده در فضای آسمان ندیده اند؟ آنها را کسی جز الله (از افتیدن) نگاه نمی‌دارد، یقینا در این (نمونۀ قدرت الهی) برای کسانی که ایمان دارند نشانه‌هاست.

وَٱللَّهُ جَعَلَ لَكُم مِّنۢ بُيُوتِكُمۡ سَكَنٗا وَجَعَلَ لَكُم مِّن جُلُودِ
ٱلۡأَنۡعَٰمِ بُيُوتٗا تَسۡتَخِفُّونَهَا يَوۡمَ ظَعۡنِكُمۡ وَيَوۡمَ إِقَامَتِكُمۡ
وَمِنۡ أَصۡوَافِهَا وَأَوۡبَارِهَا وَأَشۡعَارِهَآ أَثَٰثٗا وَمَتَٰعًا إِلَىٰ حِينٖ
﴿٨٠﴾ وَٱللَّهُ جَعَلَ لَكُم مِّمَّا خَلَقَ ظِلَٰلٗا وَجَعَلَ لَكُم مِّنَ
ٱلۡجِبَالِ أَكۡنَٰنٗا وَجَعَلَ لَكُمۡ سَرَٰبِيلَ تَقِيكُمُ
ٱلۡحَرَّ وَسَرَٰبِيلَ تَقِيكُم بَأۡسَكُمۡۚ كَذَٰلِكَ يُتِمُّ نِعۡمَتَهُۥ
عَلَيۡكُمۡ لَعَلَّكُمۡ تُسۡلِمُونَ ﴿٨١﴾ فَإِن تَوَلَّوۡاْ فَإِنَّمَا عَلَيۡكَ
ٱلۡبَلَٰغُ ٱلۡمُبِينُ ﴿٨٢﴾ يَعۡرِفُونَ نِعۡمَتَ ٱللَّهِ ثُمَّ يُنكِرُونَهَا
وَأَكۡثَرُهُمُ ٱلۡكَٰفِرُونَ ﴿٨٣﴾ وَيَوۡمَ نَبۡعَثُ مِن كُلِّ أُمَّةٖ
شَهِيدٗا ثُمَّ لَا يُؤۡذَنُ لِلَّذِينَ كَفَرُواْ وَلَا هُمۡ يُسۡتَعۡتَبُونَ
﴿٨٤﴾ وَإِذَا رَءَا ٱلَّذِينَ ظَلَمُواْ ٱلۡعَذَابَ فَلَا يُخَفَّفُ عَنۡهُمۡ وَلَا هُمۡ
يُنظَرُونَ ﴿٨٥﴾ وَإِذَا رَءَا ٱلَّذِينَ أَشۡرَكُواْ شُرَكَآءَهُمۡ قَالُواْ
رَبَّنَا هَٰٓؤُلَآءِ شُرَكَآؤُنَا ٱلَّذِينَ كُنَّا نَدۡعُواْ مِن دُونِكَۖ
فَأَلۡقَوۡاْ إِلَيۡهِمُ ٱلۡقَوۡلَ إِنَّكُمۡ لَكَٰذِبُونَ ﴿٨٦﴾ وَأَلۡقَوۡاْ إِلَى
ٱللَّهِ يَوۡمَئِذٍ ٱلسَّلَمَۖ وَضَلَّ عَنۡهُم مَّا كَانُواْ يَفۡتَرُونَ ﴿٨٧﴾

﴿۸۰﴾ و الله از خانه‌هایتان برای شما جای آرامش و آسایش قرار داد، و از پوست چهارپایان خانه هایی برایتان قرار داده است که آنها را در وقت سفرتان و در روز اقامت تان سبک می‌یابید، و از پشم گوسفند و موی شتر و بز وسائل منزل (و موجبات رفاه) شما را آماده کرده است، تا مدتی معین از آنها استفاده کنید. ﴿۸۱﴾ و الله از چیزهایی که آفریده سایه‌هایی را برایتان ایجاد کرد، و از کوهها برای شما غارها قرار داد، و برایتان جامه هایی ایجاد کرد که شما را از گرمی (و سردی) حفظ می کند و جامه هایی که شما را از آسیب جنگ حمایت می کند، این چنین او نعمتش را بر شما تمام می‌کند تا تسلیم و منقاد شوید. ﴿۸۲﴾ پس اگر رویگردان شدند (از پذیرش اسلام و ایمان، اندوهگین مشو) چون بر تو رساندنِ آشکار است و بس. ﴿۸۳﴾ نعمت‌های الله را می شناسند (لیکن) باز آن را انکار می‌کنند و بیشتر آن‌ها کافر اند. ﴿۸٤﴾ و روزی که از هر امتی گواهی برانگیزیم، باز به کافران اجازه (عذر خواهی) داده نمی شود و از آنان خواسته نمی‌شود که (با توبه و عمل صالح) پروردگارشان را راضی کنند. ﴿۸۵﴾ و چون ظالمان عذاب را بینند، پس از آن‌ها کاسته نشود(این عذاب) و نه مهلت داده می شوند. ﴿۸٦﴾ و چون مشرکان شریکان(معبودان) خود را ببینند، می‌گویند: ای پروردگارما! این ها اند شریکان ما که آنان را به جای تو می‌خواندیم، (معبودان) این سخنان آنها را رد می کنند (و می‌گویند:) که یقینا شما دروغگوئید. ﴿۸۷﴾ و آن روز به سوی الله پیغام تسلیم و انقیاد را می افگنند و آنچه را افترا می کردند از آنان گم می‌شود.

ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَصَدُّواْ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ زِدۡنَٰهُمۡ عَذَابٗا فَوۡقَ ٱلۡعَذَابِ بِمَا كَانُواْ يُفۡسِدُونَ ﴿٨٨﴾ وَيَوۡمَ نَبۡعَثُ فِي كُلِّ أُمَّةٖ شَهِيدًا عَلَيۡهِم مِّنۡ أَنفُسِهِمۡۖ وَجِئۡنَا بِكَ شَهِيدًا عَلَىٰ هَٰٓؤُلَآءِۚ وَنَزَّلۡنَا عَلَيۡكَ ٱلۡكِتَٰبَ تِبۡيَٰنٗا لِّكُلِّ شَيۡءٖ وَهُدٗى وَرَحۡمَةٗ وَبُشۡرَىٰ لِلۡمُسۡلِمِينَ ﴿٨٩﴾ ۞إِنَّ ٱللَّهَ يَأۡمُرُ بِٱلۡعَدۡلِ وَٱلۡإِحۡسَٰنِ وَإِيتَآيِٕ ذِي ٱلۡقُرۡبَىٰ وَيَنۡهَىٰ عَنِ ٱلۡفَحۡشَآءِ وَٱلۡمُنكَرِ وَٱلۡبَغۡيِۚ يَعِظُكُمۡ لَعَلَّكُمۡ تَذَكَّرُونَ ﴿٩٠﴾ وَأَوۡفُواْ بِعَهۡدِ ٱللَّهِ إِذَا عَٰهَدتُّمۡ وَلَا تَنقُضُواْ ٱلۡأَيۡمَٰنَ بَعۡدَ تَوۡكِيدِهَا وَقَدۡ جَعَلۡتُمُ ٱللَّهَ عَلَيۡكُمۡ كَفِيلًاۚ إِنَّ ٱللَّهَ يَعۡلَمُ مَا تَفۡعَلُونَ ﴿٩١﴾ وَلَا تَكُونُواْ كَٱلَّتِي نَقَضَتۡ غَزۡلَهَا مِنۢ بَعۡدِ قُوَّةٍ أَنكَٰثٗا تَتَّخِذُونَ أَيۡمَٰنَكُمۡ دَخَلَۢا بَيۡنَكُمۡ أَن تَكُونَ أُمَّةٌ هِيَ أَرۡبَىٰ مِنۡ أُمَّةٍۚ إِنَّمَا يَبۡلُوكُمُ ٱللَّهُ بِهِۦۚ وَلَيُبَيِّنَنَّ لَكُمۡ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ مَا كُنتُمۡ فِيهِ تَخۡتَلِفُونَ ﴿٩٢﴾ وَلَوۡ شَآءَ ٱللَّهُ لَجَعَلَكُمۡ أُمَّةٗ وَٰحِدَةٗ وَلَٰكِن يُضِلُّ مَن يَشَآءُ وَيَهۡدِي مَن يَشَآءُۚ وَلَتُسۡـَٔلُنَّ عَمَّا كُنتُمۡ تَعۡمَلُونَ ﴿٩٣﴾

﴿۸۸﴾ آنانی که کافر شدند و از راه (دین) الله منع نمودند، عذابی بر عذابشان می‌افزاییم به سبب اینکه (در زمین) فساد می‌کردند. ﴿۸۹﴾ و به یاد آور روزی را که در هر امتِ گواهی از خودِ آن‌ها بر آنها می فرستیم و تو را هم بر ایشان گواه آوریم. و کتاب را (به تدریج) بر تو نازل کردیم که بیانگر هرچیز و وسیلهٔ هدایت و رحمتی (است). و بشارتی است برای مسلمانان. ﴿۹۰﴾ البته الله به عدل و احسان و بخشش به خویشاوندان امر می‌کند و از فحشا (کار زشت) و ناشایست و تجاوز منع می کند. و شما را پند می‌دهد تا عبرت گیرید. ﴿۹۱﴾ و به عهد الله چون عهد کردید، وفا کنید. و قسم ها را پس از تأکید آن نشکنید، در حالیکه الله را بر خود کفیل (ضامن) گردانیده‌اید، بی گمان الله آنچه را که می‌کنید، می‌داند. ﴿۹۲﴾ و مانند آن (زن) نباشید که رشتهٔ خود را پس از محکم تابیدن گسست، تا قسم های تان را در میان خود وسیلهٔ فریب سازید، تا گروهی از گروهی دیگر (مال و امکانات) بیشتر بدست آورد. جز این نیست که الله شما را به وسیلهٔ آن می‌آزماید، و به یقین روز قیامت آنچه را که در آن اختلاف می‌کردید برایتان بیان می کند. ﴿۹۳﴾ و اگر الله می‌خواست شما را امت واحد (مسلمان) می‌گردانید ولی کسی را که بخواهد گمراه می‌کند و کسی را که بخواهد هدایت می‌کند. و البته از آنچه در دنیا می‌کردید، پرسیده خواهید شد.

وَلَا تَتَّخِذُوٓاْ أَيۡمَٰنَكُمۡ دَخَلَۢا بَيۡنَكُمۡ فَتَزِلَّ قَدَمُۢ بَعۡدَ ثُبُوتِهَا وَتَذُوقُواْ ٱلسُّوٓءَ بِمَا صَدَدتُّمۡ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ وَلَكُمۡ عَذَابٌ عَظِيمٞ ﴿٩٤﴾ وَلَا تَشۡتَرُواْ بِعَهۡدِ ٱللَّهِ ثَمَنٗا قَلِيلًاۚ إِنَّمَا عِندَ ٱللَّهِ هُوَ خَيۡرٞ لَّكُمۡ إِن كُنتُمۡ تَعۡلَمُونَ ﴿٩٥﴾ مَا عِندَكُمۡ يَنفَدُ وَمَا عِندَ ٱللَّهِ بَاقٖۗ وَلَنَجۡزِيَنَّ ٱلَّذِينَ صَبَرُوٓاْ أَجۡرَهُم بِأَحۡسَنِ مَا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ﴿٩٦﴾ مَنۡ عَمِلَ صَٰلِحٗا مِّن ذَكَرٍ أَوۡ أُنثَىٰ وَهُوَ مُؤۡمِنٞ فَلَنُحۡيِيَنَّهُۥ حَيَوٰةٗ طَيِّبَةٗۖ وَلَنَجۡزِيَنَّهُمۡ أَجۡرَهُم بِأَحۡسَنِ مَا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ﴿٩٧﴾ فَإِذَا قَرَأۡتَ ٱلۡقُرۡءَانَ فَٱسۡتَعِذۡ بِٱللَّهِ مِنَ ٱلشَّيۡطَٰنِ ٱلرَّجِيمِ ﴿٩٨﴾ إِنَّهُۥ لَيۡسَ لَهُۥ سُلۡطَٰنٌ عَلَى ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَلَىٰ رَبِّهِمۡ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٩٩﴾ إِنَّمَا سُلۡطَٰنُهُۥ عَلَى ٱلَّذِينَ يَتَوَلَّوۡنَهُۥ وَٱلَّذِينَ هُم بِهِۦ مُشۡرِكُونَ ﴿١٠٠﴾ وَإِذَا بَدَّلۡنَآ ءَايَةٗ مَّكَانَ ءَايَةٖ وَٱللَّهُ أَعۡلَمُ بِمَا يُنَزِّلُ قَالُوٓاْ إِنَّمَآ أَنتَ مُفۡتَرِۭۚ بَلۡ أَكۡثَرُهُمۡ لَا يَعۡلَمُونَ ﴿١٠١﴾ قُلۡ نَزَّلَهُۥ رُوحُ ٱلۡقُدُسِ مِن رَّبِّكَ بِٱلۡحَقِّ لِيُثَبِّتَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَهُدٗى وَبُشۡرَىٰ لِلۡمُسۡلِمِينَ ﴿١٠٢﴾

﴿٩٤﴾ و قسم هایتان را درمیان خود وسیلۀ فریب قرار ندهید، تا (مبادا) قدمهایتان پس از محکم‌شدنش بلغزد، و به سبب منع‌کردنتان از راه الله عذاب را بچشید و در آخرت عذاب بزرگ داشته باشید. ﴿٩٥﴾ و عهد الله را به بهای حقیر(دنیا) نفروشید، زیرا آنچه نزد الله است همان برای شما بهتر است، اگر بدانید. ﴿٩٦﴾ (چون) آنچه نزد شماست فانی‌شدنی است و آنچه نزد الله است (برای همیشه) باقی می‌ماند. و البته صابران را (نظر) به نیکوترینِ آنچه عمل می کردند، ثواب خواهیم داد. ﴿٩٧﴾ هر کس خواه زن و خواه مرد، کار نیک انجام دهد و او مؤمن باشد، البته به زندگی پاک و خوشایند زنده اش می کنیم. و حتما (نظر) به نیکوترینِ آنچه عمل می کردند، ثوابشان خواهیم داد. ﴿٩٨﴾ پس هرگاه که خواستی قرآن بخوانی از (شر) شیطان رانده شده به الله پناه بخواه. ﴿٩٩﴾ بی‌گمان شیطان بر کسانی که ایمان آورده اند و بر پروردگارشان توکل می‌کنند، هیچ تسلط ندارد. ﴿١٠٠﴾ سلطۀ او تنها بر کسانی است که او را به دوستی می‌گیرند و (سلطۀ او) بر کسانی است که آنها به او (الله) شرک می‌آورند. ﴿١٠١﴾ و چون آیتی را به جای آیت دیگر بدل کنیم و الله به آنچه نازل می‌کند داناتر است. (دوستان شیطان) می‌گویند: جز این نیست که تو افتراکننده ای؛ بلکه اکثر آنها نمی‌دانند. ﴿١٠٢﴾ بگو: روح القدس (جبرئیل) آن را به حق از سوی پروردگارت نازل کرده است، تا مؤمنان را ثابت قدم گرداند و تا هدایت و مژده ای باشد برای مسلمانان.

وَلَقَدۡ نَعۡلَمُ أَنَّهُمۡ يَقُولُونَ إِنَّمَا يُعَلِّمُهُۥ بَشَرٞۗ لِّسَانُ ٱلَّذِي يُلۡحِدُونَ إِلَيۡهِ أَعۡجَمِيّٞ وَهَٰذَا لِسَانٌ عَرَبِيّٞ مُّبِينٌ ﴿١٠٣﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ لَا يُؤۡمِنُونَ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ لَا يَهۡدِيهِمُ ٱللَّهُ وَلَهُمۡ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٠٤﴾ إِنَّمَا يَفۡتَرِي ٱلۡكَذِبَ ٱلَّذِينَ لَا يُؤۡمِنُونَ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِۖ وَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡكَٰذِبُونَ ﴿١٠٥﴾ مَن كَفَرَ بِٱللَّهِ مِنۢ بَعۡدِ إِيمَٰنِهِۦٓ إِلَّا مَنۡ أُكۡرِهَ وَقَلۡبُهُۥ مُطۡمَئِنُّۢ بِٱلۡإِيمَٰنِ وَلَٰكِن مَّن شَرَحَ بِٱلۡكُفۡرِ صَدۡرٗا فَعَلَيۡهِمۡ غَضَبٞ مِّنَ ٱللَّهِ وَلَهُمۡ عَذَابٌ عَظِيمٞ ﴿١٠٦﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمُ ٱسۡتَحَبُّواْ ٱلۡحَيَوٰةَ ٱلدُّنۡيَا عَلَى ٱلۡأٓخِرَةِ وَأَنَّ ٱللَّهَ لَا يَهۡدِي ٱلۡقَوۡمَ ٱلۡكَٰفِرِينَ ﴿١٠٧﴾ أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ طَبَعَ ٱللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمۡ وَسَمۡعِهِمۡ وَأَبۡصَٰرِهِمۡۖ وَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡغَٰفِلُونَ ﴿١٠٨﴾ لَا جَرَمَ أَنَّهُمۡ فِي ٱلۡأٓخِرَةِ هُمُ ٱلۡخَٰسِرُونَ ﴿١٠٩﴾ ثُمَّ إِنَّ رَبَّكَ لِلَّذِينَ هَاجَرُواْ مِنۢ بَعۡدِ مَا فُتِنُواْ ثُمَّ جَٰهَدُواْ وَصَبَرُوٓاْ إِنَّ رَبَّكَ مِنۢ بَعۡدِهَا لَغَفُورٞ رَّحِيمٞ ﴿١١٠﴾

﴿١٠٣﴾ و البته می‌دانیم که آنان می‌گویند: جز این نیست که بشری این قرآن را به او می‌آموزد. زبان کسی که این را به او نسبت می‌دهند، عجمی (غیر عربی) است. و این (قرآن) به زبان عربی واضح و روشن است. ﴿١٠٤﴾ یقینا آنان که به آیات الله ایمان نمی‌آورند، الله آن‌ها به راه راست نمی‌برد، (بلکه) برایشان عذاب دردناک است. ﴿١٠٥﴾ جز این نیست که فقط کسانی دروغ می‌بندند که به آیات الله ایمان ندارند و ایشان خود دروغگویانند. ﴿١٠٦﴾ کسی که به (وحدانیت) الله بعد از ایمان‌آوردن خود کافر شود، مگر آن کس که (به کفر گویی) مجبور شده ولی قلبش به ایمان آرام و استوار است. ولی کسی که به کفر سینه گشاده کند، پس غضبی از طرف الله بر آنان است. و برایشان عذاب بزرگ خواهد بود. ﴿١٠٧﴾ این (غضب الهی) به سبب آنست که آن‌ها زندگی دنیا را دوست داشتند و بر آخرت ترجیح دادند و اینکه الله قوم کافر را هدایت نمی کند. ﴿١٠٨﴾ ایشان کسانی‌اند که الله بر دلها و گوش‌ها و چشمانشان مهر زده است آنان غافلانند. ﴿١٠٩﴾ شک نیست در اینکه آن‌ها در آخرت خساره کنندگان اند. ﴿١١٠﴾ باز پروردگارت نسبت به کسانی‌که هجرت کردند پس از آنکه شکنجه شدند، باز جهاد کردند و صبر کردند، البته آمرزندهٔ مهربان است.

۞ يَوْمَ تَأْتِي كُلُّ نَفْسٍ تُجَٰدِلُ عَن نَّفْسِهَا وَتُوَفَّىٰ كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿١١١﴾ وَضَرَبَ ٱللَّهُ مَثَلًا قَرْيَةً كَانَتْ ءَامِنَةً مُّطْمَئِنَّةً يَأْتِيهَا رِزْقُهَا رَغَدًا مِّن كُلِّ مَكَانٍ فَكَفَرَتْ بِأَنْعُمِ ٱللَّهِ فَأَذَٰقَهَا ٱللَّهُ لِبَاسَ ٱلْجُوعِ وَٱلْخَوْفِ بِمَا كَانُواْ يَصْنَعُونَ ﴿١١٢﴾ وَلَقَدْ جَآءَهُمْ رَسُولٌ مِّنْهُمْ فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَهُمُ ٱلْعَذَابُ وَهُمْ ظَٰلِمُونَ ﴿١١٣﴾ فَكُلُواْ مِمَّا رَزَقَكُمُ ٱللَّهُ حَلَٰلًا طَيِّبًا وَٱشْكُرُواْ نِعْمَتَ ٱللَّهِ إِن كُنتُمْ إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ ﴿١١٤﴾ إِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ ٱلْمَيْتَةَ وَٱلدَّمَ وَلَحْمَ ٱلْخِنزِيرِ وَمَآ أُهِلَّ لِغَيْرِ ٱللَّهِ بِهِۦ ۖ فَمَنِ ٱضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَإِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١١٥﴾ وَلَا تَقُولُواْ لِمَا تَصِفُ أَلْسِنَتُكُمُ ٱلْكَذِبَ هَٰذَا حَلَٰلٌ وَهَٰذَا حَرَامٌ لِّتَفْتَرُواْ عَلَى ٱللَّهِ ٱلْكَذِبَ ۚ إِنَّ ٱلَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى ٱللَّهِ ٱلْكَذِبَ لَا يُفْلِحُونَ ﴿١١٦﴾ مَتَٰعٌ قَلِيلٌ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١١٧﴾ وَعَلَى ٱلَّذِينَ هَادُواْ حَرَّمْنَا مَا قَصَصْنَا عَلَيْكَ مِن قَبْلُ ۖ وَمَا ظَلَمْنَٰهُمْ وَلَٰكِن كَانُوٓاْ أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿١١٨﴾

﴿١١١﴾ روزی که هر شخص جدال کنان از خود دفاع کند. و هر کسی به سزای آنچه کرده، بدون کم و کاست پاداش داده شود و به آن‌ها ظلم نمی شود. ﴿١١٢﴾ الله (مردمان) قریه ای را مثال می‌زند که در امن و امان و آسودگی بود و از هر طرف روزیش فراوان به سویش می رسید، اما کفران نعمت الله کردند و الله به سزای کاری که انجام دادند لباس گرسنگی و ترس را (به تن آنان کرد و طعم گرسنگی را) به ایشان چشانید. ﴿١١٣﴾ البته پیغمبر از خودشان به‌سوی آنان آمد ولی او را دروغگو شمردند، پس در حالی که ظالم بودند، عذاب آن‌ها را فرا گرفت. ﴿١١٤﴾ پس از روزی حلال و پاکیزه ای بخورید که الله به شما روزی داده است و شکر نعمت الله را به جای آورید اگر تنها او را می‌پرستید. ﴿١١٥﴾ جز این نیست که مردار و خون و گوشت خوک و آنچه نام غیر الله (به وقت ذبح) بر آن گفته شده باشد بر شما حرام کرده شده است، ولی اگر کسی به خوردن آنها مجبور شود، در صورتی که علاقمند نبوده و متجاوز نباشد (بر وی ایرادی نیست) یقینا الله آمرزندهٔ مهربان است. ﴿١١٦﴾ و برای آنچه که زبانتان به دروغ بیان می‌کند نگویید این حلال است و این حرام، تا بر الله دروغ ببندید، چون کسانی که بر الله دروغ می‌بندند، کامیاب نمی‌شوند. ﴿١١٧﴾ (بلکه برایشان در دنیا) نفع اندک است و برای آن‌ها عذاب دردناک است. ﴿١١٨﴾ و (ما) بر یهودیان چیزهایی را حرام کردیم که قبلاً برای تو (در سورهٔ انعام) حکایت کردیم، و ما به آنان ظلم نکردیم بلکه خودشان به خویشتن ظلم می‌کردند.

ثُمَّ إِنَّ رَبَّكَ لِلَّذِينَ عَمِلُواْ ٱلسُّوٓءَ بِجَهَٰلَةٖ ثُمَّ تَابُواْ مِنۢ بَعۡدِ ذَٰلِكَ وَأَصۡلَحُوٓاْ إِنَّ رَبَّكَ مِنۢ بَعۡدِهَا لَغَفُورٞ رَّحِيمٌ ﴿١١٩﴾ إِنَّ إِبۡرَٰهِيمَ كَانَ أُمَّةٗ قَانِتٗا لِّلَّهِ حَنِيفٗا وَلَمۡ يَكُ مِنَ ٱلۡمُشۡرِكِينَ ﴿١٢٠﴾ شَاكِرٗا لِّأَنۡعُمِهِۚ ٱجۡتَبَىٰهُ وَهَدَىٰهُ إِلَىٰ صِرَٰطٖ مُّسۡتَقِيمٖ ﴿١٢١﴾ وَءَاتَيۡنَٰهُ فِي ٱلدُّنۡيَا حَسَنَةٗۖ وَإِنَّهُۥ فِي ٱلۡأٓخِرَةِ لَمِنَ ٱلصَّٰلِحِينَ ﴿١٢٢﴾ ثُمَّ أَوۡحَيۡنَآ إِلَيۡكَ أَنِ ٱتَّبِعۡ مِلَّةَ إِبۡرَٰهِيمَ حَنِيفٗاۖ وَمَا كَانَ مِنَ ٱلۡمُشۡرِكِينَ ﴿١٢٣﴾ إِنَّمَا جُعِلَ ٱلسَّبۡتُ عَلَى ٱلَّذِينَ ٱخۡتَلَفُواْ فِيهِۚ وَإِنَّ رَبَّكَ لَيَحۡكُمُ بَيۡنَهُمۡ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ فِيمَا كَانُواْ فِيهِ يَخۡتَلِفُونَ ﴿١٢٤﴾ ٱدۡعُ إِلَىٰ سَبِيلِ رَبِّكَ بِٱلۡحِكۡمَةِ وَٱلۡمَوۡعِظَةِ ٱلۡحَسَنَةِۖ وَجَٰدِلۡهُم بِٱلَّتِي هِيَ أَحۡسَنُۚ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعۡلَمُ بِمَن ضَلَّ عَن سَبِيلِهِۦ وَهُوَ أَعۡلَمُ بِٱلۡمُهۡتَدِينَ ﴿١٢٥﴾ وَإِنۡ عَاقَبۡتُمۡ فَعَاقِبُواْ بِمِثۡلِ مَا عُوقِبۡتُم بِهِۦۖ وَلَئِن صَبَرۡتُمۡ لَهُوَ خَيۡرٞ لِّلصَّٰبِرِينَ ﴿١٢٦﴾ وَٱصۡبِرۡ وَمَا صَبۡرُكَ إِلَّا بِٱللَّهِۚ وَلَا تَحۡزَنۡ عَلَيۡهِمۡ وَلَا تَكُ فِي ضَيۡقٖ مِّمَّا يَمۡكُرُونَ ﴿١٢٧﴾ إِنَّ ٱللَّهَ مَعَ ٱلَّذِينَ ٱتَّقَواْ وَّٱلَّذِينَ هُم مُّحۡسِنُونَ ﴿١٢٨﴾

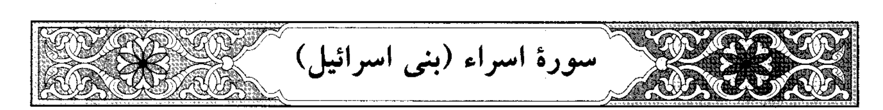
﴿١١٩﴾ باز(هم دروازهٔ توبه برایشان باز است) چون پروردگار تو برای آنان که به نادانی کارهای بد کردند باز بعد از آن توبه کردند و اصلاح کردند (عقیده و عمل خود را)، البته پروردگار تو بعد از این (توبه و اصلاح) آمرزندهٔ مهربان است. ﴿١٢٠﴾ بی گمان ابراهیم یک امت (و) مطیع امر الله بود در حالی که او بیزار از دین باطل بود و از مشرکان نبود. ﴿١٢١﴾ شکرگزار نعمتهای وی (الله) بود، او را برگزید و به راه راست هدایتش کرد. ﴿١٢٢﴾ و در این دنیا به او حسنه (نبوت، فرزند صالح) دادیم و همانا او در روز آخرت نیز از نیکان و شایستگان است. ﴿١٢٣﴾ باز به‌سوی تو وحی کردیم که از دین ابراهیم که از ادیان باطل بیزار بود، پیروی کن (زیرا) او از مشرکان نبود. ﴿١٢٤﴾ جز این نیست که روز شنبه بر کسانی مقرر گردید که دربارهٔ آن اختلاف ورزیدند، و بی‌گمان پروردگارت روز قیامت میان آنها دربارهٔ آنچه در آن اختلاف می‌کردند، فیصله خواهد کرد. ﴿١٢٥﴾ (مردم را) با حکمت و اندرز نیکو به راه پروردگارت دعوت بده و با آنها به شیوهٔ که نیکوتر است مجادله کن. همانا پروردگارت به حال کسی‌که از راه او گمراه و منحرف می‌شود آگاهتر است، و به هدایت‌یافته‌گان داناتر است. ﴿١٢٦﴾ و اگر خواستید عقوبت کنید به همان اندازه ای که مورد عقوبت قرار گرفته اید، عقوبت کنید (و عذاب دهید) و اگر صبر کنید البته صبر برای صابران بهتر است. ﴿١٢٧﴾ و (تو ای محمد) صبر کن و صبر تو جز به توفیق الله نیست، و بر آنان (کفّار) غمگین مشو، و از مکر و حیلهٔ آن‌ها دل تنگ مشو. ﴿١٢٨﴾ چون الله با پرهیزگاران است و با کسانی که آنها نیکوکار اند.

سُورَةُ الإِسْرَاءِ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

سُبْحَٰنَ ٱلَّذِىٓ أَسْرَىٰ بِعَبْدِهِۦ لَيْلًا مِّنَ ٱلْمَسْجِدِ ٱلْحَرَامِ إِلَى ٱلْمَسْجِدِ ٱلْأَقْصَا ٱلَّذِى بَٰرَكْنَا حَوْلَهُۥ لِنُرِيَهُۥ مِنْ ءَايَٰتِنَآ ۚ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلْبَصِيرُ ﴿١﴾ وَءَاتَيْنَا مُوسَى ٱلْكِتَٰبَ وَجَعَلْنَٰهُ هُدًى لِّبَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ أَلَّا تَتَّخِذُوا۟ مِن دُونِى وَكِيلًا ﴿٢﴾ ذُرِّيَّةَ مَنْ حَمَلْنَا مَعَ نُوحٍ ۚ إِنَّهُۥ كَانَ عَبْدًا شَكُورًا ﴿٣﴾ وَقَضَيْنَآ إِلَىٰ بَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ فِى ٱلْكِتَٰبِ لَتُفْسِدُنَّ فِى ٱلْأَرْضِ مَرَّتَيْنِ وَلَتَعْلُنَّ عُلُوًّا كَبِيرًا ﴿٤﴾ فَإِذَا جَآءَ وَعْدُ أُولَىٰهُمَا بَعَثْنَا عَلَيْكُمْ عِبَادًا لَّنَآ أُو۟لِى بَأْسٍ شَدِيدٍ فَجَاسُوا۟ خِلَٰلَ ٱلدِّيَارِ ۚ وَكَانَ وَعْدًا مَّفْعُولًا ﴿٥﴾ ثُمَّ رَدَدْنَا لَكُمُ ٱلْكَرَّةَ عَلَيْهِمْ وَأَمْدَدْنَٰكُم بِأَمْوَٰلٍ وَبَنِينَ وَجَعَلْنَٰكُمْ أَكْثَرَ نَفِيرًا ﴿٦﴾ إِنْ أَحْسَنتُمْ أَحْسَنتُمْ لِأَنفُسِكُمْ ۖ وَإِنْ أَسَأْتُمْ فَلَهَا ۚ فَإِذَا جَآءَ وَعْدُ ٱلْـَٔاخِرَةِ لِيَسُۥٓـُٔوا۟ وُجُوهَكُمْ وَلِيَدْخُلُوا۟ ٱلْمَسْجِدَ كَمَا دَخَلُوهُ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَلِيُتَبِّرُوا۟ مَا عَلَوْا۟ تَتْبِيرًا ﴿٧﴾

سورهٔ اسراء (بنی اسرائیل)

در مکه نازل شده و یکصدویازده آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ پاک و منزّه است آن ذاتی که بندهٔ خود را در شبی از مسجد الحرام به مسجد الاقصی بُرد که اطراف آن را برکت دادیم، تا برخی از نشانه‌های (قدرت) خود را به او نشان دهیم، چون اوست که شنوای بیناست. ﴿۲﴾ و به موسی کتاب دادیم و آن‌را برای بنی‌اسرائیل وسیلهٔ هدایت گردانیدیم که غیر از من دیگر کارسازی نگیرید. ﴿۳﴾ فرزندان کسانی‌که آنها را با نوح سوار کشتی کردیم، همانا او بندهٔ شکرگزار بود. ﴿٤﴾ و به بنی اسرائیل در تورات خبر دادیم که البته در زمین دو بار فساد خواهید کرد و البته سرکشی و طغیان بزرگ خواهید کرد. ﴿٥﴾ پس (به یاد داشته باشید) وقتی وعدهٔ اول آن دو برسد، بندگان سخت جنگجوی خود را بر شما می فرستیم، پس میان خانه‌ها به جستجو درآیند، و این وعده، آمدنی و تحقق یافتنی است. ﴿٦﴾ باز شما را بر آنان مسلط می گردانیم و شما را با اموال و فرزندان مدد می رسانیم و تعداد افرادتان را بیشتر می گردانیم. ﴿۷﴾ اگر نیکی کنید برای خودتان نیکی کرده اید و اگر بدی کنید به خودتان بدی کرده اید. پس چون وعدهٔ دیگر (دوم) برسد (باز بندگان خود را می‌فرستیم) تا روی شما را ناخوش سازند و تا به مسجد وارد شوند طوری که بار اول در آن داخل شدند و تا نابود کنند بر هر چه دست یابند، نابودی کوبنده.

عَسَىٰ رَبُّكُمْ أَن يَرْحَمَكُمْ وَإِنْ عُدتُّمْ عُدْنَا وَجَعَلْنَا جَهَنَّمَ لِلْكَٰفِرِينَ
حَصِيرًا ﴿٨﴾ إِنَّ هَٰذَا ٱلْقُرْءَانَ يَهْدِى لِلَّتِى هِىَ أَقْوَمُ وَيُبَشِّرُ
ٱلْمُؤْمِنِينَ ٱلَّذِينَ يَعْمَلُونَ ٱلصَّٰلِحَٰتِ أَنَّ لَهُمْ أَجْرًا كَبِيرًا ﴿٩﴾
وَأَنَّ ٱلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِٱلْءَاخِرَةِ أَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٠﴾
وَيَدْعُ ٱلْإِنسَٰنُ بِٱلشَّرِّ دُعَآءَهُۥ بِٱلْخَيْرِ ۖ وَكَانَ ٱلْإِنسَٰنُ عَجُولًا ﴿١١﴾
وَجَعَلْنَا ٱلَّيْلَ وَٱلنَّهَارَ ءَايَتَيْنِ ۖ فَمَحَوْنَآ ءَايَةَ ٱلَّيْلِ وَجَعَلْنَآ ءَايَةَ
ٱلنَّهَارِ مُبْصِرَةً لِّتَبْتَغُوا۟ فَضْلًا مِّن رَّبِّكُمْ وَلِتَعْلَمُوا۟ عَدَدَ
ٱلسِّنِينَ وَٱلْحِسَابَ ۚ وَكُلَّ شَىْءٍ فَصَّلْنَٰهُ تَفْصِيلًا ﴿١٢﴾ وَكُلَّ
إِنسَٰنٍ أَلْزَمْنَٰهُ طَٰٓئِرَهُۥ فِى عُنُقِهِۦ ۖ وَنُخْرِجُ لَهُۥ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ كِتَٰبًا
يَلْقَىٰهُ مَنشُورًا ﴿١٣﴾ ٱقْرَأْ كِتَٰبَكَ كَفَىٰ بِنَفْسِكَ ٱلْيَوْمَ عَلَيْكَ حَسِيبًا
﴿١٤﴾ مَّنِ ٱهْتَدَىٰ فَإِنَّمَا يَهْتَدِى لِنَفْسِهِۦ ۖ وَمَن ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ
عَلَيْهَا ۚ وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ۗ وَمَا كُنَّا مُعَذِّبِينَ حَتَّىٰ نَبْعَثَ
رَسُولًا ﴿١٥﴾ وَإِذَآ أَرَدْنَآ أَن نُّهْلِكَ قَرْيَةً أَمَرْنَا مُتْرَفِيهَا فَفَسَقُوا۟ فِيهَا
فَحَقَّ عَلَيْهَا ٱلْقَوْلُ فَدَمَّرْنَٰهَا تَدْمِيرًا ﴿١٦﴾ وَكَمْ أَهْلَكْنَا مِنَ ٱلْقُرُونِ
مِنۢ بَعْدِ نُوحٍ ۗ وَكَفَىٰ بِرَبِّكَ بِذُنُوبِ عِبَادِهِۦ خَبِيرًۢا بَصِيرًا ﴿١٧﴾

﴿۸﴾ (اگر توبه کنید بعد از بار دوم) امید است پروردگارتان به شما رحم کند. و اگر(به طغیان تان) بازگردید، ما نیز (برای مجازات تان) بازمی‌گردیم. و دوزخ را برای کافران زندان ساخته‌ایم. ﴿۹﴾ همانا این قرآن به راهی هدایت می‌کند که آن پایدارتر است و به مؤمنانی که کارهای شایسته و پسندیده می‌کنند مژده می‌دهد که آنان پاداش بزرگ دارند. ﴿۱۰﴾ (و نیز خبر می‌هد) کسانی که به آخرت ایمان نمی‌آورند برایشان عذاب دردناک آماده کرده‌ایم. ﴿۱۱﴾ و انسان دعای شر می‌کند، همان طوری که دعای خیر می‌کند، و انسان (همیشه) شتابکار است. ﴿۱۲﴾ و شب و روز را دو نشانه قرار دادیم، و نشانهٔ شب را محو ساختیم و نشانه روز را روشنی بخش گردانیدیم تا فضل(رزق) پروردگارتان را بجویید و تا عدد سالها و حساب را بدانید. و ما هر چیزی را به تفصیل بیان نموده‌ایم. ﴿۱۳﴾ و ما اعمال هر کسی را در گردنش(تقدیرش) آویخته‌ایم و روز قیامت کتابی را برای وی بیرون می‌آوریم که آن را بازگشاده بیابد. ﴿١٤﴾ (به او گفته شود) نامه ات را بخوان، کافی است که امروز خودت حسابگر خود باشی. ﴿۱۵﴾ هر کس که راه (حق را) یابد جز این نیست که به نفع خود راهیاب شده است، و هرکس گمراه شد جز این نیست که به زیان خود گمراه شده است، و هیچ‌کس بار گناه دیگری را بر نمی دارد، و ما عذاب کننده نیستیم مگر اینکه پیغمبری را بفرستیم. ﴿١٦﴾ و چون بخواهیم که قریه ای (مجرم) را هلاک کنیم، سرکشان آن را فرمان می دهیم پس در آن نافرمانی می کنند، و در نتیجه عذاب بر آن قریه ثابت گردد، پس آن را کاملا زیر و زبر می‌کنیم. ﴿۱۷﴾ و چه بسا نسلها را بعد از نوح هلاک نمودیم و کافی است که پروردگارت از گناهان بندگانش آگاه باشد و (او) بس بیناست.

مَّن كَانَ يُرِيدُ ٱلْعَاجِلَةَ عَجَّلْنَا لَهُۥ فِيهَا مَا نَشَآءُ لِمَن نُّرِيدُ ثُمَّ
جَعَلْنَا لَهُۥ جَهَنَّمَ يَصْلَىٰهَا مَذْمُومًا مَّدْحُورًا ﴿١٨﴾ وَمَنْ أَرَادَ
ٱلْـَٔاخِرَةَ وَسَعَىٰ لَهَا سَعْيَهَا وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُو۟لَـٰٓئِكَ كَانَ
سَعْيُهُم مَّشْكُورًا ﴿١٩﴾ كُلًّا نُّمِدُّ هَـٰٓؤُلَآءِ وَهَـٰٓؤُلَآءِ مِنْ
عَطَآءِ رَبِّكَ ۚ وَمَا كَانَ عَطَآءُ رَبِّكَ مَحْظُورًا ﴿٢٠﴾ ٱنظُرْ كَيْفَ
فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ ۚ وَلَلْـَٔاخِرَةُ أَكْبَرُ دَرَجَـٰتٍ وَأَكْبَرُ
تَفْضِيلًا ﴿٢١﴾ لَّا تَجْعَلْ مَعَ ٱللَّهِ إِلَـٰهًا ءَاخَرَ فَتَقْعُدَ مَذْمُومًا مَّخْذُولًا
﴿٢٢﴾ ۞ وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوٓا۟ إِلَّآ إِيَّاهُ وَبِٱلْوَٰلِدَيْنِ إِحْسَـٰنًا ۚ إِمَّا
يَبْلُغَنَّ عِندَكَ ٱلْكِبَرَ أَحَدُهُمَآ أَوْ كِلَاهُمَا فَلَا تَقُل لَّهُمَآ
أُفٍّ وَلَا تَنْهَرْهُمَا وَقُل لَّهُمَا قَوْلًا كَرِيمًا ﴿٢٣﴾ وَٱخْفِضْ لَهُمَا
جَنَاحَ ٱلذُّلِّ مِنَ ٱلرَّحْمَةِ وَقُل رَّبِّ ٱرْحَمْهُمَا كَمَا رَبَّيَانِى
صَغِيرًا ﴿٢٤﴾ رَّبُّكُمْ أَعْلَمُ بِمَا فِى نُفُوسِكُمْ ۚ إِن تَكُونُوا۟ صَـٰلِحِينَ
فَإِنَّهُۥ كَانَ لِلْأَوَّٰبِينَ غَفُورًا ﴿٢٥﴾ وَءَاتِ ذَا ٱلْقُرْبَىٰ حَقَّهُۥ
وَٱلْمِسْكِينَ وَٱبْنَ ٱلسَّبِيلِ وَلَا تُبَذِّرْ تَبْذِيرًا ﴿٢٦﴾ إِنَّ ٱلْمُبَذِّرِينَ
كَانُوٓا۟ إِخْوَٰنَ ٱلشَّيَـٰطِينِ ۖ وَكَانَ ٱلشَّيْطَـٰنُ لِرَبِّهِۦ كَفُورًا ﴿٢٧﴾

﴿۱۸﴾ کسی که (دنیای) زودگذر را بخواهد، در آن هرچه را بخواهیم زود به او می‌دهیم، باز جهنم را برایش مقرر می‌نماییم که در آن (آتش به صورت) سرزنش شده و رانده شده درآید. ﴿۱۹﴾ و هرکس که آخرت را بخواهد و برای آن طوری که سزاوار است کوشش کند، در حالی که مؤمن است. پس این جماعت کوشش شان (نزد الله) قابل تقدیر (و مورد قبول) است. ﴿۲۰﴾ و هر یک از اینها و آنها (دو گروه یاد شده) را از بخشش پروردگارت می‌دهیم. و بخشش پروردگارت (از هیچ کس) منع نشده است. ﴿۲۱﴾ ببین چطور بعضی از آن‌ها را بر بعضی دیگر (در روزی و مال و متاع) برتری داده‌ایم. و البته درجات آخرت و فضیلت آن به مراتب بزرگ‌تر است. ﴿۲۲﴾ (ای انسان) معبود دیگری را با الله قرار مده که باز مذمّت شده و بی‌مددگار بنشینی. ﴿۲۳﴾ و پروردگارت حکم کرد که جز او چیزی را عبادت نکنید و به پدر و مادر خوبی کنید. و اگر یکی از آنها یا هردو نزد تو به سن پیری برسند، پس به ایشان (حتی کلمهٔ) اف مگو و بر آنها آواز بلند مکن، (بلکه) به آن‌ها سخنِ نرم و محترمانه بگو. ﴿۲٤﴾ و از روی مهربانی بال تواضع را برای آنان هموار کن و بگو: ای پروردگارم! به آنان (پدر و مادرم) رحم کن طوری که آنان در خوردی مرا پرورش و بزرگ نمودند. ﴿۲۵﴾ پروردگار تان به آنچه در نفسهای شماست داناتر است، اگر نیکان (و توبه‌کنندگان) باشید، پس یقینا الله برای رجوع‌کنندگان به بارگاه او آمرزنده هست. ﴿۲٦﴾ و حق خویشاوند و مسکین و مسافر (در راه مانده) را بده. و هیچ گاه (در گناه و انفاق و) اسراف مکن. ﴿۲۷﴾ چون اسراف کنندگان (انفاق‌کنندگان در گناه) برادرانِ شیاطین هستند و شیطان در مقابل پروردگارش ناشکر است.

وَإِمَّا تُعۡرِضَنَّ عَنۡهُمُ ٱبۡتِغَآءَ رَحۡمَةٖ مِّن رَّبِّكَ تَرۡجُوهَا فَقُل لَّهُمۡ قَوۡلٗا مَّيۡسُورٗا ﴿٢٨﴾ وَلَا تَجۡعَلۡ يَدَكَ مَغۡلُولَةً إِلَىٰ عُنُقِكَ وَلَا تَبۡسُطۡهَا كُلَّ ٱلۡبَسۡطِ فَتَقۡعُدَ مَلُومٗا مَّحۡسُورًا ﴿٢٩﴾ إِنَّ رَبَّكَ يَبۡسُطُ ٱلرِّزۡقَ لِمَن يَشَآءُ وَيَقۡدِرُۚ إِنَّهُۥ كَانَ بِعِبَادِهِۦ خَبِيرَۢا بَصِيرٗا ﴿٣٠﴾ وَلَا تَقۡتُلُوٓاْ أَوۡلَٰدَكُمۡ خَشۡيَةَ إِمۡلَٰقٖۖ نَّحۡنُ نَرۡزُقُهُمۡ وَإِيَّاكُمۡۚ إِنَّ قَتۡلَهُمۡ كَانَ خِطۡـٔٗا كَبِيرٗا ﴿٣١﴾ وَلَا تَقۡرَبُواْ ٱلزِّنَىٰٓۖ إِنَّهُۥ كَانَ فَٰحِشَةٗ وَسَآءَ سَبِيلٗا ﴿٣٢﴾ وَلَا تَقۡتُلُواْ ٱلنَّفۡسَ ٱلَّتِي حَرَّمَ ٱللَّهُ إِلَّا بِٱلۡحَقِّۗ وَمَن قُتِلَ مَظۡلُومٗا فَقَدۡ جَعَلۡنَا لِوَلِيِّهِۦ سُلۡطَٰنٗا فَلَا يُسۡرِف فِّي ٱلۡقَتۡلِۖ إِنَّهُۥ كَانَ مَنصُورٗا ﴿٣٣﴾ وَلَا تَقۡرَبُواْ مَالَ ٱلۡيَتِيمِ إِلَّا بِٱلَّتِي هِيَ أَحۡسَنُ حَتَّىٰ يَبۡلُغَ أَشُدَّهُۥۚ وَأَوۡفُواْ بِٱلۡعَهۡدِۖ إِنَّ ٱلۡعَهۡدَ كَانَ مَسۡـُٔولٗا ﴿٣٤﴾ وَأَوۡفُواْ ٱلۡكَيۡلَ إِذَا كِلۡتُمۡ وَزِنُواْ بِٱلۡقِسۡطَاسِ ٱلۡمُسۡتَقِيمِۚ ذَٰلِكَ خَيۡرٞ وَأَحۡسَنُ تَأۡوِيلٗا ﴿٣٥﴾ وَلَا تَقۡفُ مَا لَيۡسَ لَكَ بِهِۦ عِلۡمٌۚ إِنَّ ٱلسَّمۡعَ وَٱلۡبَصَرَ وَٱلۡفُؤَادَ كُلُّ أُوْلَٰٓئِكَ كَانَ عَنۡهُ مَسۡـُٔولٗا ﴿٣٦﴾ وَلَا تَمۡشِ فِي ٱلۡأَرۡضِ مَرَحًاۖ إِنَّكَ لَن تَخۡرِقَ ٱلۡأَرۡضَ وَلَن تَبۡلُغَ ٱلۡجِبَالَ طُولٗا ﴿٣٧﴾ كُلُّ ذَٰلِكَ كَانَ سَيِّئُهُۥ عِندَ رَبِّكَ مَكۡرُوهٗا ﴿٣٨﴾

﴿۲۸﴾ و اگر از آنان (مستحقان) به خاطر طلب رحمت (رزق) پروردگارت که به آن امید داری، رویگردان می‌شوی، پس با آنان سخن ملایم بگو. ﴿۲۹﴾ و دست خود را به گردنت بسته مکن و بسیار هم آنرا گشاده مکن که آنگاه ملامت‌شده (و) درمانده بنشینی. ﴿۳۰﴾ البته پروردگارت روزی را برای هرکس که بخواهد می گشاید و (روزیِ هرکس را که بخواهد) تنگ می‌گرداند، چرا که الله به بندگان خود دانا (و) بیناست. ﴿۳۱﴾ و اولادتان را از ترس ناداری و تنگدستی نکشید، ما به آنان و (به) شما روزی می‌دهیم، چون کشتن آنها گناه بس بزرگ است. ﴿۳۲﴾ و به زنا نزدیک مشوید که یقینا آن گناه بسیار زشت و راه بد است. ﴿۳۳﴾ و نفسی را که الله کشتن او را حرام کرده است نکشید مگر به حق، و هرکس به ظلم کشته شود برای ولی (صاحب خون او) سلطه ای داده ایم، پس او نباید در کشتن زیاده روی کند، یقینا که او یاری داده شده است. ﴿۳٤﴾ و به مال یتیم نزدیک مشوید مگر به طریقهٔ نیکوتر، تا اینکه (یتیم) به (سن) رشدش برسد، و به عهد و پیمان خود وفا کنید، چرا که از پیمان و عهد پرسیده خواهد شد. ﴿۳۵﴾ و هرگاه پیمانه می‌کنید آن را به تمام و کمال پیمانه کنید و با ترازوی راست و درست وزن کنید که این کار سرانجام نیکوتر و بهتری دارد. ﴿۳٦﴾ و از پی چیزی مرو که به آن علم نداری، بی‌گمان گوش و چشم و دل هر یک مورد سوال واقع خواهند شد. ﴿۳۷﴾ و در زمین به ناز و تکبر راه مرو، چون تو زمین را شگافته نمی‌توانی و به بلندی کوهها رسیده نمی‌توانی. ﴿۳۸﴾ همهٔ این خصلت ها، بدیهایش نزد پروردگارت ناپسند است.

ذَٰلِكَ مِمَّآ أَوۡحَىٰٓ إِلَيۡكَ رَبُّكَ مِنَ ٱلۡحِكۡمَةِۗ وَلَا تَجۡعَلۡ مَعَ ٱللَّهِ إِلَٰهًا
ءَاخَرَ فَتُلۡقَىٰ فِي جَهَنَّمَ مَلُومٗا مَّدۡحُورًا ٣٩ أَفَأَصۡفَىٰكُمۡ رَبُّكُم
بِٱلۡبَنِينَ وَٱتَّخَذَ مِنَ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةِ إِنَٰثًاۚ إِنَّكُمۡ لَتَقُولُونَ قَوۡلًا عَظِيمٗا ٤٠
وَلَقَدۡ صَرَّفۡنَا فِي هَٰذَا ٱلۡقُرۡءَانِ لِيَذَّكَّرُواْ وَمَا يَزِيدُهُمۡ إِلَّا نُفُورٗا ٤١
قُل لَّوۡ كَانَ مَعَهُۥٓ ءَالِهَةٞ كَمَا يَقُولُونَ إِذٗا لَّٱبۡتَغَوۡاْ إِلَىٰ ذِي ٱلۡعَرۡشِ سَبِيلٗا
٤٢ سُبۡحَٰنَهُۥ وَتَعَٰلَىٰ عَمَّا يَقُولُونَ عُلُوّٗا كَبِيرٗا ٤٣ تُسَبِّحُ لَهُ ٱلسَّمَٰوَٰتُ
ٱلسَّبۡعُ وَٱلۡأَرۡضُ وَمَن فِيهِنَّۚ وَإِن مِّن شَيۡءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمۡدِهِۦ وَلَٰكِن
لَّا تَفۡقَهُونَ تَسۡبِيحَهُمۡۚ إِنَّهُۥ كَانَ حَلِيمًا غَفُورٗا ٤٤ وَإِذَا قَرَأۡتَ
ٱلۡقُرۡءَانَ جَعَلۡنَا بَيۡنَكَ وَبَيۡنَ ٱلَّذِينَ لَا يُؤۡمِنُونَ بِٱلۡأٓخِرَةِ حِجَابٗا
مَّسۡتُورٗا ٤٥ وَجَعَلۡنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمۡ أَكِنَّةً أَن يَفۡقَهُوهُ وَفِيٓ ءَاذَانِهِمۡ
وَقۡرٗاۚ وَإِذَا ذَكَرۡتَ رَبَّكَ فِي ٱلۡقُرۡءَانِ وَحۡدَهُۥ وَلَّوۡاْ عَلَىٰٓ أَدۡبَٰرِهِمۡ نُفُورٗا ٤٦
نَّحۡنُ أَعۡلَمُ بِمَا يَسۡتَمِعُونَ بِهِۦٓ إِذۡ يَسۡتَمِعُونَ إِلَيۡكَ وَإِذۡ هُمۡ نَجۡوَىٰٓ
إِذۡ يَقُولُ ٱلظَّٰلِمُونَ إِن تَتَّبِعُونَ إِلَّا رَجُلٗا مَّسۡحُورًا ٤٧ ٱنظُرۡ
كَيۡفَ ضَرَبُواْ لَكَ ٱلۡأَمۡثَالَ فَضَلُّواْ فَلَا يَسۡتَطِيعُونَ سَبِيلٗا ٤٨
وَقَالُوٓاْ أَءِذَا كُنَّا عِظَٰمٗا وَرُفَٰتًا أَءِنَّا لَمَبۡعُوثُونَ خَلۡقٗا جَدِيدٗا ٤٩

﴿۳۹﴾ این (سفارش های مذکور) از امور حکمت آمیزی است که پروردگارت به سویت وحی فرستاده است و با الله معبودی دیگر قرار مده که سرزنش شده و رانده شده در دوزخ افگنده خواهی شد. ﴿٤٠﴾ آیا پروردگارتان شما را به داشتن پسران برگزیده و برای خود از فرشته‌ها دختران گرفته است؟ واقعاً شما سخن بسیار بزرگ می‌گویید. ﴿٤١﴾ به یقین که ما در این قرآن (حقایق را به روشهای) گوناگون بیان کردیم تا پند و عبرت گیرند، (ولی) جز بر نفرت و گریزشان نمی‌افزاید. ﴿٤٢﴾ بگو: اگر با او چنان که می‌گویند معبودان دیگر بود، پس در آن صورت حتما هریک به‌سوی صاحب عرش راهی تلاش می کردند (تا با او تعالی کشمکش کرده و بر او غلبه نمایند). ﴿٤٣﴾ (لیکن) او پاک و منزه و بلندمرتبه است از آنچه (مشرکین) می‌گویند به بلندی بس‌بزرگ. ﴿٤٤﴾ آسمانهای هفت‌گانه و زمین و هر که در آنها هستند، او را به پاکی یاد می‌کنند. و هیچ چیزی نیست مگر اینکه او را در حال ستایش تسبیح می‌گویند، ولی شما تسبیح آنها را نمی‌فهمید، بی‌گمان او بردبار (و) آمرزنده است. ﴿٤٥﴾ و چون قرآن بخوانی، بین تو و آنانی که به آخرت ایمان ندارند، پردۀ پوشیده قرار می دهیم. ﴿٤٦﴾ و بر دل‌هایشان پرده‌هایی می‌نهیم تا آن (قرآن) را نفهمند و در گوش‌هایشان گرانی ایجاد می کنیم و هنگامی‌که پروردگارت را در قرآن به یگانگی یاد می‌کنی، با نفرت پشت کرده و برمی‌گردند. ﴿٤٧﴾ ما بهتر می‌دانیم که آنان به چه منظور به سخنان تو گوش می‌دهند، وقتی برای گوش کردن سخنانت می‌نشینند و هنگامی که با هم پنهانی صحبت می‌کنند، وقتی که ظالمان می‌گویند: (مسلمانان) جز مرد جادو شده را پیروی نمی‌کنید. ﴿٤٨﴾ ببین که چطور برای تو مثال‌ها زدند! پس گمراه شدند، لذا نمی‌توانند راه حق را پیدا کنند. ﴿٤٩﴾ و گفتند: آیا وقتی که ما (تبدیل به) استخوانها و اعضای پوسیده شدیم، آیا بار دیگر به آفرینش جدید برانگیخته می شویم؟

۞ قُلْ كُونُوا۟ حِجَارَةً أَوْ حَدِيدًا ﴿٥٠﴾ أَوْ خَلْقًا مِّمَّا يَكْبُرُ فِى صُدُورِكُمْ ۚ فَسَيَقُولُونَ مَن يُعِيدُنَا ۖ قُلِ ٱلَّذِى فَطَرَكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ ۚ فَسَيُنْغِضُونَ إِلَيْكَ رُءُوسَهُمْ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هُوَ ۖ قُلْ عَسَىٰٓ أَن يَكُونَ قَرِيبًا ﴿٥١﴾ يَوْمَ يَدْعُوكُمْ فَتَسْتَجِيبُونَ بِحَمْدِهِۦ وَتَظُنُّونَ إِن لَّبِثْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٥٢﴾ وَقُل لِّعِبَادِى يَقُولُوا۟ ٱلَّتِى هِىَ أَحْسَنُ ۚ إِنَّ ٱلشَّيْطَٰنَ يَنزَغُ بَيْنَهُمْ ۚ إِنَّ ٱلشَّيْطَٰنَ كَانَ لِلْإِنسَٰنِ عَدُوًّا مُّبِينًا ﴿٥٣﴾ رَّبُّكُمْ أَعْلَمُ بِكُمْ ۖ إِن يَشَأْ يَرْحَمْكُمْ أَوْ إِن يَشَأْ يُعَذِّبْكُمْ ۚ وَمَآ أَرْسَلْنَٰكَ عَلَيْهِمْ وَكِيلًا ﴿٥٤﴾ وَرَبُّكَ أَعْلَمُ بِمَن فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۗ وَلَقَدْ فَضَّلْنَا بَعْضَ ٱلنَّبِيِّۦنَ عَلَىٰ بَعْضٍ ۖ وَءَاتَيْنَا دَاوُۥدَ زَبُورًا ﴿٥٥﴾ قُلِ ٱدْعُوا۟ ٱلَّذِينَ زَعَمْتُم مِّن دُونِهِۦ فَلَا يَمْلِكُونَ كَشْفَ ٱلضُّرِّ عَنكُمْ وَلَا تَحْوِيلًا ﴿٥٦﴾ أُو۟لَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ يَدْعُونَ يَبْتَغُونَ إِلَىٰ رَبِّهِمُ ٱلْوَسِيلَةَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ وَيَرْجُونَ رَحْمَتَهُۥ وَيَخَافُونَ عَذَابَهُۥٓ ۚ إِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ كَانَ مَحْذُورًا ﴿٥٧﴾ وَإِن مِّن قَرْيَةٍ إِلَّا نَحْنُ مُهْلِكُوهَا قَبْلَ يَوْمِ ٱلْقِيَٰمَةِ أَوْ مُعَذِّبُوهَا عَذَابًا شَدِيدًا ۚ كَانَ ذَٰلِكَ فِى ٱلْكِتَٰبِ مَسْطُورًا ﴿٥٨﴾

﴿۵۰﴾ بگو: (بلی)، سنگ باشید یا آهن، (باز هم شما را دوباره زنده خواهد کرد). ﴿۵۱﴾ یا اینکه نوعی دیگر باشید که در دل های تان بزرگ است، پس خواهند گفت: چه کسی ما را باز می‌گرداند؟ بگو: (همان) ذاتی که بار اول شما را آفرید. پس (از روی تمسخر) سرهایشان را به سویت تکان داده و می‌گویند: آن کی خواهد بود؟ بگو: شاید که نزدیک باشد. ﴿۵۲﴾ روزی که (الله) شما را بخواند، پس حمدگویان دعوت او را اجابت می‌کنید، و گمان می‌کنید درنگ نکرده بودید مگر مدت اندک. ﴿۵۳﴾ و (ای پیغمبر) به بندگانم بگو: سخنی را بگویند که بهتر است. چون شیطان در میان ایشان فساد و دشمنی می‌اندازد، همانا شیطان برای انسان دشمن آشکار است. ﴿٥٤﴾ پروردگارتان به حال شما آگاه‌تر است، اگر (الله) بخواهد به شما رحم می کند و اگر (الله) بخواهد شما را عذاب می‌دهد. و تو را وکیل و نگهبان بر آنان نفرستاده‌ایم. ﴿۵۵﴾ و پروردگارت به حال هر آنچه که در آسمانها و زمین است آگاه‌تر است. و البته بعضی از پیغمبران را بر بعضی دیگر فضیلت دادیم و به داود زبور را دادیم. ﴿٥٦﴾ بگو: آنانی را بخوانید که به جای الله معبود می‌پنداشتید، پس نه می‌توانند زیانی را از شما دفع کنند و نه (می توانند آن را) تغییر دهند. ﴿۵۷﴾ آنانی را که کافران می پرستند(مانند فرشتگان و عیسی و بعض جن ها)، خود شان به سوی پروردگارشان تقرب می جویند که کدام یک از آنها به الله نزدیکترند و به رحمت وی امیدوارند و از عذاب او می‌ترسند، چرا که عذاب پروردگارت قابل حذر و ترسیدن است. ﴿۵۸﴾ هیچ قریه ای نیست (که اهل آن ظالم باشند) مگر اینکه ما پیش از روز قیامت آن را به هلاکت می رسانیم، یا آن را به عذاب سخت گرفتار می‌کنیم. این (وعده) در کتاب (لوح محفوظ) نوشته شده است.

وَمَا مَنَعَنَآ أَن نُّرْسِلَ بِٱلْـَٔايَٰتِ إِلَّآ أَن كَذَّبَ بِهَا ٱلْأَوَّلُونَ ۚ وَءَاتَيْنَا ثَمُودَ ٱلنَّاقَةَ مُبْصِرَةً فَظَلَمُوا۟ بِهَا ۚ وَمَا نُرْسِلُ بِٱلْـَٔايَٰتِ إِلَّا تَخْوِيفًا ﴿٥٩﴾ وَإِذْ قُلْنَا لَكَ إِنَّ رَبَّكَ أَحَاطَ بِٱلنَّاسِ ۚ وَمَا جَعَلْنَا ٱلرُّءْيَا ٱلَّتِىٓ أَرَيْنَٰكَ إِلَّا فِتْنَةً لِّلنَّاسِ وَٱلشَّجَرَةَ ٱلْمَلْعُونَةَ فِى ٱلْقُرْءَانِ ۚ وَنُخَوِّفُهُمْ فَمَا يَزِيدُهُمْ إِلَّا طُغْيَٰنًا كَبِيرًا ﴿٦٠﴾ وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَٰٓئِكَةِ ٱسْجُدُوا۟ لِءَادَمَ فَسَجَدُوٓا۟ إِلَّآ إِبْلِيسَ قَالَ ءَأَسْجُدُ لِمَنْ خَلَقْتَ طِينًا ﴿٦١﴾ قَالَ أَرَءَيْتَكَ هَٰذَا ٱلَّذِى كَرَّمْتَ عَلَىَّ لَئِنْ أَخَّرْتَنِ إِلَىٰ يَوْمِ ٱلْقِيَٰمَةِ لَأَحْتَنِكَنَّ ذُرِّيَّتَهُۥٓ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٦٢﴾ قَالَ ٱذْهَبْ فَمَن تَبِعَكَ مِنْهُمْ فَإِنَّ جَهَنَّمَ جَزَآؤُكُمْ جَزَآءً مَّوْفُورًا ﴿٦٣﴾ وَٱسْتَفْزِزْ مَنِ ٱسْتَطَعْتَ مِنْهُم بِصَوْتِكَ وَأَجْلِبْ عَلَيْهِم بِخَيْلِكَ وَرَجِلِكَ وَشَارِكْهُمْ فِى ٱلْأَمْوَٰلِ وَٱلْأَوْلَٰدِ وَعِدْهُمْ ۚ وَمَا يَعِدُهُمُ ٱلشَّيْطَٰنُ إِلَّا غُرُورًا ﴿٦٤﴾ إِنَّ عِبَادِى لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ سُلْطَٰنٌ ۚ وَكَفَىٰ بِرَبِّكَ وَكِيلًا ﴿٦٥﴾ رَّبُّكُمُ ٱلَّذِى يُزْجِى لَكُمُ ٱلْفُلْكَ فِى ٱلْبَحْرِ لِتَبْتَغُوا۟ مِن فَضْلِهِۦٓ ۚ إِنَّهُۥ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا ﴿٦٦﴾

﴿۵۹﴾ و (چیزی) ما را از فرستادن معجزات (مورد نظر مشرکین) بازنداشت، مگر اینکه گذشتگان آن را دروغ شمردند. و به ثمود ماده شتر دادیم تا نشانۀ پیش چشمان باشد، پس به آن ظلم کردند و ما معجزه ها را جز برای بیم دادن نمی‌فرستیم. ﴿۶۰﴾ و به یاد آور وقتی که به تو گفتیم: بدون شک پروردگارت به مردم احاطۀ کامل دارد. و رؤیا و خوابی را که به تو نشان دادیم و درخت نفرین شده در قرآن را جز (وسیلۀ) آزمایش برای مردم قرار ندادیم، ما ایشان را بیم می‌دهیم، ولی جز برسرکشی شدید آنان نمی‌افزاید. ﴿۶۱﴾ و یادآور شو چون به فرشته‌ها گفتیم که برای آدم سجده کنید، پس (همۀ آن‌ها) مگر ابلیس سجده کردند که (با وجود سجده نکردن) گفت: آیا برای کسی سجده کنم که او را از گِل آفریده ای؟ ﴿۶۲﴾ ابلیس گفت: (ای الله!) به من خبر ده آیا این همان کسی است که او را بر من برتری داده ای؟ اگر مرا تا روز قیامت مهلت دهی، حتما همه فرزندان او را از ریشه می کَنَم، جز اندک از آنان را. ﴿۶۳﴾ (الله) فرمود: برو، هرکس از آنان از تو پیروی کند، سزای همۀ شما جهنم است، که سزای وافر (و تمام) است. ﴿۶۴﴾ و هرکس از آنان را که می‌توانی با آواز خویش تحریک کن و سواران و پیادگانت را علیه آنان جلب کن و در اموال و اولاد با آنان شریک شو و به آنان وعده بده. و شیطان جز نیرنگ و فریب به آنها وعده نمی دهد. ﴿۶۵﴾ در حقیقت تو را بر بندگان من هیچ تسلطی نیست و همین کافی است که پروردگارت حافظ و حامی (آنها) است. ﴿۶۶﴾ پروردگارتان آن ذاتی است که کشتی ها را در دریا برایتان روان می‌کند تا از فضل او طلب کنید، چرا که او همیشه به شما مهربان است.

وَإِذَا مَسَّكُمُ ٱلضُّرُّ فِى ٱلْبَحْرِ ضَلَّ مَن تَدْعُونَ إِلَّآ إِيَّاهُ فَلَمَّا
نَجَّىٰكُمْ إِلَى ٱلْبَرِّ أَعْرَضْتُمْ وَكَانَ ٱلْإِنسَٰنُ كَفُورًا ﴿٦٧﴾ أَفَأَمِنتُمْ
أَن يَخْسِفَ بِكُمْ جَانِبَ ٱلْبَرِّ أَوْ يُرْسِلَ عَلَيْكُمْ حَاصِبًا ثُمَّ
لَا تَجِدُوا۟ لَكُمْ وَكِيلًا ﴿٦٨﴾ أَمْ أَمِنتُمْ أَن يُعِيدَكُمْ فِيهِ تَارَةً
أُخْرَىٰ فَيُرْسِلَ عَلَيْكُمْ قَاصِفًا مِّنَ ٱلرِّيحِ فَيُغْرِقَكُم بِمَا كَفَرْتُمْ
ثُمَّ لَا تَجِدُوا۟ لَكُمْ عَلَيْنَا بِهِۦ تَبِيعًا ﴿٦٩﴾ ۞ وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِىٓ
ءَادَمَ وَحَمَلْنَٰهُمْ فِى ٱلْبَرِّ وَٱلْبَحْرِ وَرَزَقْنَٰهُم مِّنَ ٱلطَّيِّبَٰتِ
وَفَضَّلْنَٰهُمْ عَلَىٰ كَثِيرٍ مِّمَّنْ خَلَقْنَا تَفْضِيلًا ﴿٧٠﴾ يَوْمَ نَدْعُوا۟
كُلَّ أُنَاسٍۭ بِإِمَٰمِهِمْ فَمَنْ أُوتِىَ كِتَٰبَهُۥ بِيَمِينِهِۦ فَأُو۟لَٰٓئِكَ
يَقْرَءُونَ كِتَٰبَهُمْ وَلَا يُظْلَمُونَ فَتِيلًا ﴿٧١﴾ وَمَن كَانَ
فِى هَٰذِهِۦٓ أَعْمَىٰ فَهُوَ فِى ٱلْءَاخِرَةِ أَعْمَىٰ وَأَضَلُّ سَبِيلًا ﴿٧٢﴾ وَإِن
كَادُوا۟ لَيَفْتِنُونَكَ عَنِ ٱلَّذِىٓ أَوْحَيْنَآ إِلَيْكَ لِتَفْتَرِىَ
عَلَيْنَا غَيْرَهُۥ وَإِذًا لَّٱتَّخَذُوكَ خَلِيلًا ﴿٧٣﴾ وَلَوْلَآ أَن ثَبَّتْنَٰكَ
لَقَدْ كِدتَّ تَرْكَنُ إِلَيْهِمْ شَيْـًٔا قَلِيلًا ﴿٧٤﴾ إِذًا لَّأَذَقْنَٰكَ ضِعْفَ
ٱلْحَيَوٰةِ وَضِعْفَ ٱلْمَمَاتِ ثُمَّ لَا تَجِدُ لَكَ عَلَيْنَا نَصِيرًا ﴿٧٥﴾

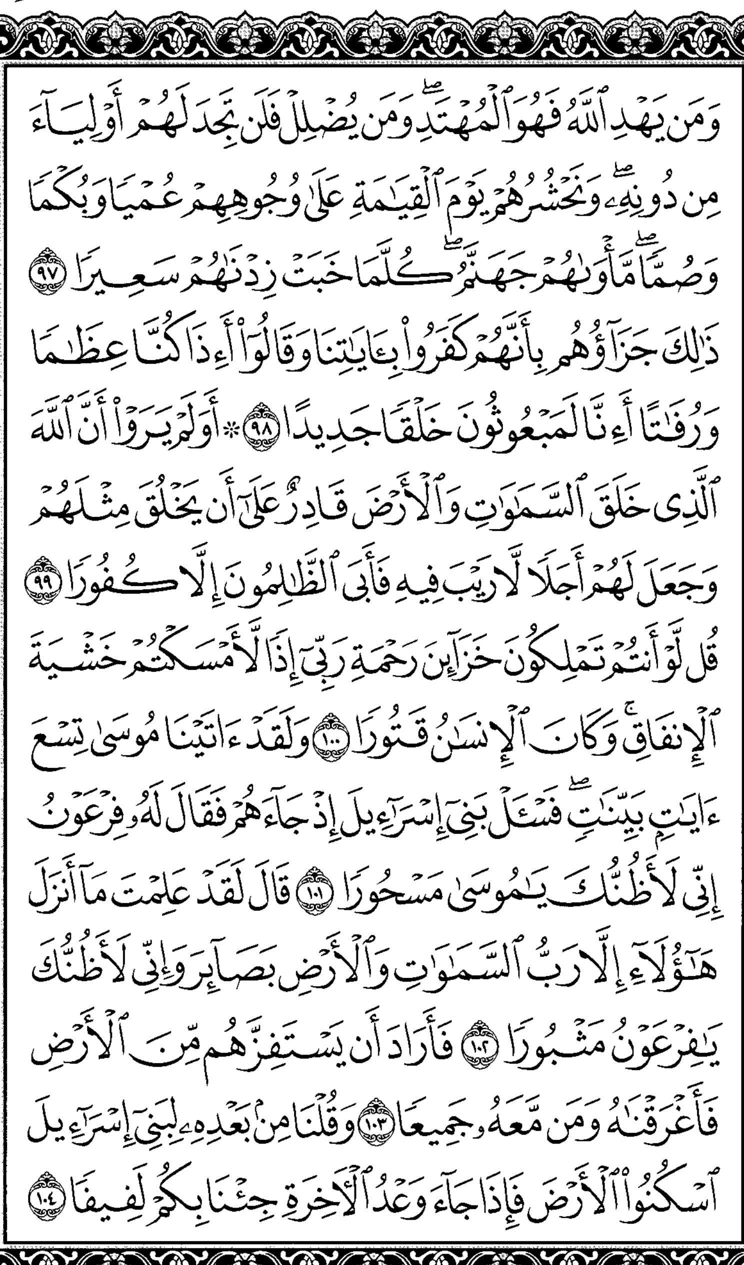
﴿۶۷﴾ و هرگاه در بحر سختی‌ها به شما رسد، جز الله همهٔ کسانی که می‌خوانید از نظرتان ناپدید می‌گردند، اما وقتی که (الله) شما را نجات دهد و به خشکی برساند روی گردان می‌شوید. و انسان بسیار ناشکر است. ﴿۶۸﴾ آیا مطمئن و ایمن شده‌اید از اینکه شما را در کناری از خشکی در زمین فرو برد، یا طوفان سنگریزه بر شما بباراند؟ باز برای خود یاری کننده ای نیابید. ﴿۶۹﴾ یا مگر ایمن شده‌اید از اینکه شما را به بحر بازگرداند، پس تند باد شکنندهٔ بر شما بفرستد، پس به سبب کفرتان شما را غرق کند؟! باز برای خود هیچ بازخواست کننده‌ای علیه ما به سبب آن غرق نیابید. ﴿۷۰﴾ و البته اولاد آدم را گرامی داشته و اکرام نمودیم و آنان را در خشکی و بحر برداشتیم و به آنان از چیزهای پاکیزه روزی دادیم و آنان را بر بسیاری از آفریدگان خویش برتری آشکار دادیم. ﴿۷۱﴾ یادآور شوید روزی را که هر گروهی را با پیشوای شان طلب کنیم، پس هرکس نامهٔ اعمالش به دست راستش داده شود، پس این گروه نامهٔ اعمال خود را می خوانند. و به اندازهٔ رشتهٔ (شگاف وسطی) خستهٔ خرما بر آنها ظلم کرده نمی شود. ﴿۷۲﴾ و هرکس در این دنیا کور(دل و بی بصیرت) باشد، پس وی در آخرت نیز کور است و از راه راست گمراه‌تر است. ﴿۷۳﴾ و نزدیک بود که تو را از آنچه به سویت وحی کردیم در فتنه اندازند (و منصرف گردانند) تا غیر آن را به دروغ به ما نسبت بدهی. و در آن صورت تو را به دوستی خود می گرفتند. ﴿۷۴﴾ و اگر تو را (بر وحی) ثابت قدم نمی داشتیم، نزدیک بود که به سوی آن‌ها اندکی میل کنی. ﴿۷۵﴾ در آن صورت تو را دوچند عذاب زندگی دنیا و دوچند عذاب (پس از) مرگ می‌چشانیدیم، باز برای خود هیچ مددگاری در برابر ما نمی‌یافتی.

وَإِن كَادُواْ لَيَسْتَفِزُّونَكَ مِنَ ٱلْأَرْضِ لِيُخْرِجُوكَ مِنْهَاۖ وَإِذٗا لَّا يَلْبَثُونَ خِلَٰفَكَ إِلَّا قَلِيلٗا ﴿٧٦﴾ سُنَّةَ مَن قَدْ أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ مِن رُّسُلِنَاۖ وَلَا تَجِدُ لِسُنَّتِنَا تَحْوِيلًا ﴿٧٧﴾ أَقِمِ ٱلصَّلَوٰةَ لِدُلُوكِ ٱلشَّمْسِ إِلَىٰ غَسَقِ ٱلَّيْلِ وَقُرْءَانَ ٱلْفَجْرِۖ إِنَّ قُرْءَانَ ٱلْفَجْرِ كَانَ مَشْهُودٗا ﴿٧٨﴾ وَمِنَ ٱلَّيْلِ فَتَهَجَّدْ بِهِۦ نَافِلَةٗ لَّكَ عَسَىٰٓ أَن يَبْعَثَكَ رَبُّكَ مَقَامٗا مَّحْمُودٗا ﴿٧٩﴾ وَقُل رَّبِّ أَدْخِلْنِي مُدْخَلَ صِدْقٖ وَأَخْرِجْنِي مُخْرَجَ صِدْقٖ وَٱجْعَل لِّي مِن لَّدُنكَ سُلْطَٰنٗا نَّصِيرٗا ﴿٨٠﴾ وَقُلْ جَآءَ ٱلْحَقُّ وَزَهَقَ ٱلْبَٰطِلُۚ إِنَّ ٱلْبَٰطِلَ كَانَ زَهُوقٗا ﴿٨١﴾ وَنُنَزِّلُ مِنَ ٱلْقُرْءَانِ مَا هُوَ شِفَآءٞ وَرَحْمَةٞ لِّلْمُؤْمِنِينَ وَلَا يَزِيدُ ٱلظَّٰلِمِينَ إِلَّا خَسَارٗا ﴿٨٢﴾ وَإِذَآ أَنْعَمْنَا عَلَى ٱلْإِنسَٰنِ أَعْرَضَ وَنَـَٔا بِجَانِبِهِۦ وَإِذَا مَسَّهُ ٱلشَّرُّ كَانَ يَـُٔوسٗا ﴿٨٣﴾ قُلْ كُلّٞ يَعْمَلُ عَلَىٰ شَاكِلَتِهِۦ فَرَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِمَنْ هُوَ أَهْدَىٰ سَبِيلٗا ﴿٨٤﴾ وَيَسْـَٔلُونَكَ عَنِ ٱلرُّوحِۖ قُلِ ٱلرُّوحُ مِنْ أَمْرِ رَبِّي وَمَآ أُوتِيتُم مِّنَ ٱلْعِلْمِ إِلَّا قَلِيلٗا ﴿٨٥﴾ وَلَئِن شِئْنَا لَنَذْهَبَنَّ بِٱلَّذِيٓ أَوْحَيْنَآ إِلَيْكَ ثُمَّ لَا تَجِدُ لَكَ بِهِۦ عَلَيْنَا وَكِيلًا ﴿٨٦﴾

﴿۷٦﴾ والبته نزدیک بود که تو را از آن سرزمین (مکه) بلغزانند تا تو را از آن بیرون کنند، در این صورت بعد از تو جز مدت کوتاهی باقی نمی‌ماندند. ﴿۷۷﴾ این سنت، همان سنتی است که همیشه در میان آنانی که پیش از تو فرستاده ایم برقرار بوده است. و برای سنت و روش ما هیچ تبدیلی نخواهی یافت. ﴿۷۸﴾ و نماز را از وقت زوال آفتاب برپا کن تا نهایت تاریکی شب. و قرآن خواندن صبح را لازم گیر (در نماز صبح)، چون نماز صبح (توسط فرشتگان) مشاهده می گردد. ﴿۷۹﴾ و در بخشی از شب برخیز و نماز تهجد بخوان، این یک فرضیۀ اضافی مخصوص توست، باشد که پروردگارت تو را به مقامی پسندیده برساند. ﴿۸۰﴾ و بگو: ای پروردگارم! مرا به طور پسندیده در (هر کاری) داخل کن و به طور پسندیده (از آن) بیرون آور. و از جانب خود قوتی به من عطا فرما که یار و مددگارم باشد. ﴿۸۱﴾ و بگو: حق آمد و باطل نابود شد، بی‌گمان باطل همیشه نابود شدنی است. ﴿۸۲﴾ و از قرآن آنچه را که سبب شفاست و برای مؤمنان رحمت است نازل می‌کنیم، (ولی) بر ظالمان جز خسارت و نقصان نمی‌افزاید. ﴿۸۳﴾ چون به انسان نعمت دهیم، روی می گرداند و به پهلو خود را کنار می کشد. و چون بوی شر برسد (از رحمت الله) ناامید می‌گردد. ﴿۸٤﴾ بگو هر کس به طریقۀ (پسندیدۀ) خود عمل می‌کند، پس پروردگارتان بهتر می‌داند که چه کسی راه‌یاب‌تر است. ﴿۸۵﴾ و (کفار) از تو دربارۀ روح می‌پرسند، بگو: روح از امر پروردگار من است، و از علم به شما داده نشده است، مگر اندکی. ﴿۸٦﴾ و اگر ما بخواهیم آنچه را که به تو وحی فرستاده‌ایم از بین می بریم، باز کسی را نخواهی یافت که در این مورد علیه ما از تو دفاع کند.

إِلَّا رَحۡمَةً مِّن رَّبِّكَۚ إِنَّ فَضۡلَهُۥ كَانَ عَلَيۡكَ كَبِيرٗا ﴿٨٧﴾ قُل لَّئِنِ ٱجۡتَمَعَتِ ٱلۡإِنسُ وَٱلۡجِنُّ عَلَىٰٓ أَن يَأۡتُواْ بِمِثۡلِ هَٰذَا ٱلۡقُرۡءَانِ لَا يَأۡتُونَ بِمِثۡلِهِۦ وَلَوۡ كَانَ بَعۡضُهُمۡ لِبَعۡضٖ ظَهِيرٗا ﴿٨٨﴾ وَلَقَدۡ صَرَّفۡنَا لِلنَّاسِ فِي هَٰذَا ٱلۡقُرۡءَانِ مِن كُلِّ مَثَلٖ فَأَبَىٰٓ أَكۡثَرُ ٱلنَّاسِ إِلَّا كُفُورٗا ﴿٨٩﴾ وَقَالُواْ لَن نُّؤۡمِنَ لَكَ حَتَّىٰ تَفۡجُرَ لَنَا مِنَ ٱلۡأَرۡضِ يَنۢبُوعًا ﴿٩٠﴾ أَوۡ تَكُونَ لَكَ جَنَّةٞ مِّن نَّخِيلٖ وَعِنَبٖ فَتُفَجِّرَ ٱلۡأَنۡهَٰرَ خِلَٰلَهَا تَفۡجِيرًا ﴿٩١﴾ أَوۡ تُسۡقِطَ ٱلسَّمَآءَ كَمَا زَعَمۡتَ عَلَيۡنَا كِسَفًا أَوۡ تَأۡتِيَ بِٱللَّهِ وَٱلۡمَلَٰٓئِكَةِ قَبِيلًا ﴿٩٢﴾ أَوۡ يَكُونَ لَكَ بَيۡتٞ مِّن زُخۡرُفٍ أَوۡ تَرۡقَىٰ فِي ٱلسَّمَآءِ وَلَن نُّؤۡمِنَ لِرُقِيِّكَ حَتَّىٰ تُنَزِّلَ عَلَيۡنَا كِتَٰبٗا نَّقۡرَؤُهُۥۗ قُلۡ سُبۡحَانَ رَبِّي هَلۡ كُنتُ إِلَّا بَشَرٗا رَّسُولٗا ﴿٩٣﴾ وَمَا مَنَعَ ٱلنَّاسَ أَن يُؤۡمِنُوٓاْ إِذۡ جَآءَهُمُ ٱلۡهُدَىٰٓ إِلَّآ أَن قَالُوٓاْ أَبَعَثَ ٱللَّهُ بَشَرٗا رَّسُولٗا ﴿٩٤﴾ قُل لَّوۡ كَانَ فِي ٱلۡأَرۡضِ مَلَٰٓئِكَةٞ يَمۡشُونَ مُطۡمَئِنِّينَ لَنَزَّلۡنَا عَلَيۡهِم مِّنَ ٱلسَّمَآءِ مَلَكٗا رَّسُولٗا ﴿٩٥﴾ قُلۡ كَفَىٰ بِٱللَّهِ شَهِيدَۢا بَيۡنِي وَبَيۡنَكُمۡۚ إِنَّهُۥ كَانَ بِعِبَادِهِۦ خَبِيرَۢا بَصِيرٗا ﴿٩٦﴾

﴿۸۷﴾ مگر به سبب رحمت از طرف پروردگارت، چون فضل الله بر تو همواره بزرگ هست. ﴿۸۸﴾ بگو: اگر انس و جن جمع شوند (و متفق شوند) تا مانند این قرآن را بیاورند، هرگز نمی‌توانند مانند آنرا بیاورند، هرچند بعضی از ایشان پشتیبان و مددگار بعض دیگر باشند. ﴿۸۹﴾ البته ما در این قرآن هر مثلی را برای مردم به شیوه‌های گوناگون بیان کردیم، ولی بیشتر مردم جز کفران و انکار را نپذیرفتند. ﴿۹۰﴾ و گفتند: ما هرگز به تو ایمان نمی‌آوریم تا اینکه از زمین چشمه ای برای ما جاری سازی. ﴿۹۱﴾ یا اینکه باغی از درختان خرما و انگور داشته باشی و نهرها را در آن روان سازی. ﴿۹۲﴾ یا اینکه آسمان را طوری که ادعا می‌کنی، پاره پاره برسر ما بیندازی. و یا الله و فرشتگان را روبه روی ما بیاوری. ﴿۹۳﴾ یا اینکه خانه ای از زر و زیورات داشته باشی و یا اینکه به‌سوی آسمان بالا روی. و به بالا رفتنت هم باور نداریم مگر اینکه کتابی برای ما بیاوری تا آن را بخوانیم. بگو: پروردگارم پاک و منزه است! آیا من جز بشری فرستاده شده هستم؟ ﴿۹٤﴾ و هیچ چیزی مردم را از ایمان آوردن بازنداشت، وقتی که هدایت به‌سوی آنان آمد، مگر اینکه گفتند: آیا الله انسان را به عنوان پیغمبر فرستاده است؟! ﴿۹۵﴾ بگو: اگر در زمین فرشته‌های می بودند که به اطمینان راه می‌رفتند، البته بر آن‌ها فرشته ای را از آسمان به عنوان پیغمبر نازل می‌کردیم. ﴿۹٦﴾ بگو: الله به عنوان گواه بین من و شما کافیست، چون او به بندگان خود دانا (و) بیناست.

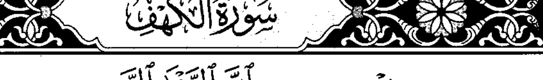
وَمَن يَهْدِ ٱللَّهُ فَهُوَ ٱلْمُهْتَدِ ۖ وَمَن يُضْلِلْ فَلَن تَجِدَ لَهُمْ أَوْلِيَآءَ
مِن دُونِهِۦ ۖ وَنَحْشُرُهُمْ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ عَلَىٰ وُجُوهِهِمْ عُمْيًا وَبُكْمًا
وَصُمًّا ۖ مَّأْوَىٰهُمْ جَهَنَّمُ ۖ كُلَّمَا خَبَتْ زِدْنَٰهُمْ سَعِيرًا ﴿٩٧﴾
ذَٰلِكَ جَزَآؤُهُم بِأَنَّهُمْ كَفَرُوا۟ بِـَٔايَٰتِنَا وَقَالُوٓا۟ أَءِذَا كُنَّا عِظَٰمًا
وَرُفَٰتًا أَءِنَّا لَمَبْعُوثُونَ خَلْقًا جَدِيدًا ﴿٩٨﴾ ۞ أَوَلَمْ يَرَوْا۟ أَنَّ ٱللَّهَ
ٱلَّذِى خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ قَادِرٌ عَلَىٰٓ أَن يَخْلُقَ مِثْلَهُمْ
وَجَعَلَ لَهُمْ أَجَلًا لَّا رَيْبَ فِيهِ فَأَبَى ٱلظَّٰلِمُونَ إِلَّا كُفُورًا ﴿٩٩﴾
قُل لَّوْ أَنتُمْ تَمْلِكُونَ خَزَآئِنَ رَحْمَةِ رَبِّىٓ إِذًا لَّأَمْسَكْتُمْ خَشْيَةَ
ٱلْإِنفَاقِ ۚ وَكَانَ ٱلْإِنسَٰنُ قَتُورًا ﴿١٠٠﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَىٰ تِسْعَ
ءَايَٰتٍۭ بَيِّنَٰتٍ ۖ فَسْـَٔلْ بَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ إِذْ جَآءَهُمْ فَقَالَ لَهُۥ فِرْعَوْنُ
إِنِّى لَأَظُنُّكَ يَٰمُوسَىٰ مَسْحُورًا ﴿١٠١﴾ قَالَ لَقَدْ عَلِمْتَ مَآ أَنزَلَ
هَٰٓؤُلَآءِ إِلَّا رَبُّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ بَصَآئِرَ وَإِنِّى لَأَظُنُّكَ
يَٰفِرْعَوْنُ مَثْبُورًا ﴿١٠٢﴾ فَأَرَادَ أَن يَسْتَفِزَّهُم مِّنَ ٱلْأَرْضِ
فَأَغْرَقْنَٰهُ وَمَن مَّعَهُۥ جَمِيعًا ﴿١٠٣﴾ وَقُلْنَا مِنۢ بَعْدِهِۦ لِبَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ
ٱسْكُنُوا۟ ٱلْأَرْضَ فَإِذَا جَآءَ وَعْدُ ٱلْءَاخِرَةِ جِئْنَا بِكُمْ لَفِيفًا ﴿١٠٤﴾

الحِزْبُ ٣٠

﴿۹۷﴾ و هرکس را الله هدایت کند پس او راه‌یاب است و هرکس را گمراه سازد پس هرگز برای آن‌ها دوستانی به جز الله نیابی. و آنها را روز قیامت کور و گنگ و کر بر چهره هایشان افتاده حشر می کنیم. جایگاهشان دوزخ است، هربار که آتش آن فرو نشیند، بر شرارهٔ آن می‌افزاییم. ﴿۹۸﴾ این است سزای آنان به خاطر اینکه به آیات ما کافر شدند و گفتند: آیا چون استخوانی چند و اعضای از هم پاشیده شدیم، آیا در آفرینش جدید برانگیخته می‌شویم؟! ﴿۹۹﴾ آیا ندیدند که الله همان ذاتی است که آسمانها و زمین را آفرید، قادر است که مانند ایشان را بیافریند؟ و برای آنان اجلی مقرر کرده است که شکی در آن نیست، اما ظالمان جز کفر و انکار را نپذیرفتند. ﴿۱۰۰﴾ بگو: اگر شما مالک خزانه های رحمت پروردگارم بودید باز هم از ترس انفاق کردن آن، بخیلی می‌کردید، و انسان بخیل است. ﴿۱۰۱﴾ همانا ما موسی را نُه معجزهٔ آشکار دادیم. پس از بنی‌اسرائیل بپرس وقتی که موسی نزدشان آمد، پس فرعون به او گفت: ای موسی! من تو را جادوشده می‌پندارم. ﴿۱۰۲﴾ (موسی به فرعون) گفت: یقینا دانسته ای که اینها (معجزه‌های روشن) را که باعث بینش و بصیرت مردم است، جز پروردگار آسمانها و زمین نفرستاده است. و البته من تو را ای فرعون! هلاک شدنی می‌پندارم. ﴿۱۰۳﴾ پس (فرعون) خواست که آنان را از سرزمین (مصر) بیرون کند. پس ما او و کسانی را که همراه وی بودند، همه یکجا غرق کردیم. ﴿۱۰٤﴾ و پس از او (موسی – فرعون) به بنی‌اسرائیل گفتیم: در (آن) سرزمین(شام) سکونت کنید، پس چون وعدهٔ آخرت برسد، همهٔ شما را یکجا خواهیم آورد.

وَبِالْحَقِّ أَنزَلْنَاهُ وَبِالْحَقِّ نَزَلَ وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا مُبَشِّرًا وَنَذِيرًا ﴿١٠٥﴾
وَقُرْآنًا فَرَقْنَاهُ لِتَقْرَأَهُ عَلَى النَّاسِ عَلَى مُكْثٍ وَنَزَّلْنَاهُ تَنزِيلًا ﴿١٠٦﴾
قُلْ آمِنُوا بِهِ أَوْ لَا تُؤْمِنُوا إِنَّ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ مِن قَبْلِهِ إِذَا يُتْلَى
عَلَيْهِمْ يَخِرُّونَ لِلْأَذْقَانِ سُجَّدًا ﴿١٠٧﴾ وَيَقُولُونَ سُبْحَانَ رَبِّنَا إِن كَانَ
وَعْدُ رَبِّنَا لَمَفْعُولًا ﴿١٠٨﴾ وَيَخِرُّونَ لِلْأَذْقَانِ يَبْكُونَ وَيَزِيدُهُمْ
خُشُوعًا ۩ ﴿١٠٩﴾ قُلِ ادْعُوا اللَّهَ أَوِ ادْعُوا الرَّحْمَٰنَ أَيًّا مَّا تَدْعُوا فَلَهُ
الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ وَلَا تَجْهَرْ بِصَلَاتِكَ وَلَا تُخَافِتْ بِهَا وَابْتَغِ
بَيْنَ ذَٰلِكَ سَبِيلًا ﴿١١٠﴾ وَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُن
لَّهُ شَرِيكٌ فِي الْمُلْكِ وَلَمْ يَكُن لَّهُ وَلِيٌّ مِّنَ الذُّلِّ وَكَبِّرْهُ تَكْبِيرًا ﴿١١١﴾

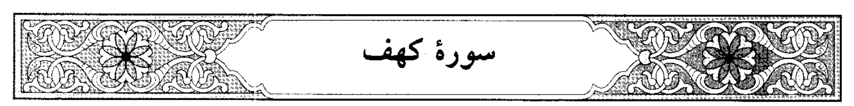
سُورَةُ الكَهْفِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَنزَلَ عَلَىٰ عَبْدِهِ الْكِتَابَ وَلَمْ يَجْعَل لَّهُ عِوَجًا ۜ
قَيِّمًا لِّيُنذِرَ بَأْسًا شَدِيدًا مِّن لَّدُنْهُ وَيُبَشِّرَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١﴾
الَّذِينَ يَعْمَلُونَ الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ أَجْرًا حَسَنًا ﴿٢﴾
مَّاكِثِينَ فِيهِ أَبَدًا ﴿٣﴾ وَيُنذِرَ الَّذِينَ قَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا ﴿٤﴾

﴿۱۰۵﴾ و آن (قرآن) را به حق نازل کردیم و به حق نازل شده است. و تو را جز مژده‌دهنده و بیم‌دهنده نفرستاده‌ایم. ﴿۱۰٦﴾ و قرآنی که آن را جدا جدا (به تدریج) نازل کردیم تا آن را با درنگ (اندک اندک) بر مردم بخوانی، و آن‌را به تدریج فرستاده‌ایم. ﴿۱۰۷﴾ بگو: (به قرآن) ایمان بیاورید، یا ایمان نیاورید (باکی نیست)، همانا آنانی که پیش از نازل شدن قرآن علم به ایشان داده شده است، هنگامی‌که قرآن بر آنان تلاوت می‌شود، سجده‌کنان به روی می‌افتند. ﴿۱۰۸﴾ و می‌گویند (پیروان حق) پاک است پروردگار ما، یقیناً وعدهٔ پروردگارما انجام شدنی است. ﴿۱۰۹﴾ و گریه‌کنان بر روی های خویش می‌افتند و بر تواضع آنان می‌افزاید. ﴿۱۱۰﴾ بگو: الله را بخوانید یا رحمن را بخوانید، او را به هر یک از نامهایش بخوانید (اشکالی ندارد، زیرا) او دارای نامهای نیکوست. و نمازت را نه با صدای بلند بخوان و نه با صدای آهسته، بلکه میان آن دو، راهی (وسط را) پیش‌گیر. ﴿۱۱۱﴾ و بگو: ستایش پروردگاری را سزاست که نه فرزندی گرفته و نه در فرمانروایی عالم شریکی دارد. و به سبب ناتوانی او را هیچ دوست و یاوری نبست، لذا او را طوریکه سزاوار (شأن او) است، بزرگ بشمار.

سورهٔ کهف

در مکه نازل شده و یک صد و ده آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ همه ستایش ها برای الله است ذاتی که کتاب را بر بندهٔ خود نازل کرد و در آن هیچگونه کجی و انحراف نگذاشت. ﴿۲﴾ کتاب راست و درست، تا (کافران را) از عذاب سخت از جانب خود بترساند. و مؤمنانی را که کارهای نیک می‌کنند، مژده دهد به اینکه برای آنها پاداش نیک است. ﴿۳﴾ که باشند در آن تا ابد. ﴿٤﴾ و تا بترساند کسانی را که گفتند: الله فرزند برای خود گرفته است.

مَّا لَهُم بِهِۦ مِنْ عِلْمٍ وَلَا لِآبَآئِهِمْۚ كَبُرَتْ كَلِمَةً تَخْرُجُ مِنْ
أَفْوَٰهِهِمْۚ إِن يَقُولُونَ إِلَّا كَذِبًا ﴿٥﴾ فَلَعَلَّكَ بَٰخِعٌ نَّفْسَكَ
عَلَىٰٓ ءَاثَٰرِهِمْ إِن لَّمْ يُؤْمِنُوا۟ بِهَٰذَا ٱلْحَدِيثِ أَسَفًا ﴿٦﴾ إِنَّا
جَعَلْنَا مَا عَلَى ٱلْأَرْضِ زِينَةً لَّهَا لِنَبْلُوَهُمْ أَيُّهُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا
﴿٧﴾ وَإِنَّا لَجَٰعِلُونَ مَا عَلَيْهَا صَعِيدًا جُرُزًا ﴿٨﴾ أَمْ حَسِبْتَ
أَنَّ أَصْحَٰبَ ٱلْكَهْفِ وَٱلرَّقِيمِ كَانُوا۟ مِنْ ءَايَٰتِنَا عَجَبًا ﴿٩﴾
إِذْ أَوَى ٱلْفِتْيَةُ إِلَى ٱلْكَهْفِ فَقَالُوا۟ رَبَّنَآ ءَاتِنَا مِن لَّدُنكَ
رَحْمَةً وَهَيِّئْ لَنَا مِنْ أَمْرِنَا رَشَدًا ﴿١٠﴾ فَضَرَبْنَا عَلَىٰٓ ءَاذَانِهِمْ
فِى ٱلْكَهْفِ سِنِينَ عَدَدًا ﴿١١﴾ ثُمَّ بَعَثْنَٰهُمْ لِنَعْلَمَ أَىُّ
ٱلْحِزْبَيْنِ أَحْصَىٰ لِمَا لَبِثُوٓا۟ أَمَدًا ﴿١٢﴾ نَّحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ نَبَأَهُم
بِٱلْحَقِّۚ إِنَّهُمْ فِتْيَةٌ ءَامَنُوا۟ بِرَبِّهِمْ وَزِدْنَٰهُمْ هُدًى ﴿١٣﴾
وَرَبَطْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ إِذْ قَامُوا۟ فَقَالُوا۟ رَبُّنَا رَبُّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ
وَٱلْأَرْضِ لَن نَّدْعُوَا۟ مِن دُونِهِۦٓ إِلَٰهًاۖ لَّقَدْ قُلْنَآ إِذًا شَطَطًا ﴿١٤﴾
هَٰٓؤُلَآءِ قَوْمُنَا ٱتَّخَذُوا۟ مِن دُونِهِۦٓ ءَالِهَةًۖ لَّوْلَا يَأْتُونَ عَلَيْهِم
بِسُلْطَٰنٍۭ بَيِّنٍۖ فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ ٱفْتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ كَذِبًا ﴿١٥﴾

﴿۵﴾ حال آنکه نه ایشان و نه پدرانشان به آن (فرزند داشتن الله) هیچ علم ندارند، سخن بس بزرگ است که از زبانشان بیرون می‌آید، (در این باره) جز دروغ نمی گویند. ﴿٦﴾ پس مگر تو جان خود را از غم و اندوه هلاک می سازی در پی آن‌ها که اگر به این سخن ایمان نیاورند. ﴿۷﴾ در حقیقت همهٔ چیزهای که بر روی زمین است، ما برای آن زینت قرار داده ایم تا آنان را بیازماییم که کدام‌یک از آنها نیکوکارترند. ﴿۸﴾ و البته ما هر آنچه را که بر روی زمین است حتما میدان هموار و خشک خواهیم ساخت. ﴿۹﴾ آیا (گاهی) گمان کرده‌ای که اصحاب کهف (غار) و رقیم (لوحهٔ نوشته) از عجایب و غرایب (دلائل قدرت) ما بودند؟ ﴿۱۰﴾ وقتی که آن جوانان به غار پناه بردند پس گفتند: ای پرودگارما! از جانب خود رحمت به ما ببخش و برای ما در کارما راه نجات وهدایت را آماده ساز. ﴿۱۱﴾ پس برگوش‌هایشان در آن غار تا چندین سال پرده (خواب سنگین) نهادیم. ﴿۱۲﴾ باز ایشان را بیدار کردیم تا بدانیم که کدام یک از دو گروه مدت ماندن شان (در غار) را شمارده و بهتر به یاد دارد. ﴿۱۳﴾ ما داستان آنان را به راستی و درستی برای تو حکایت می‌کنیم. آنها جوانانی بودند که به پروردگارشان ایمان آوردند و ما بر هدایت آنان افزودیم. ﴿۱٤﴾ و به دلهایشان را استوار گردانیدیم، وقتی که برخواستند و گفتند: پروردگارما همان پروردگار آسمانها و زمین است، هرگز جز او معبودی را نخواهیم پرستید، که در غیر این صورت سخن دروغ و دور از حق گفته‌ایم. ﴿۱۵﴾ (لیکن) این قوم ما به جز الله معبودهایی را گرفته‌اند. (پس) چرا بر حقانیت آنها دلیل روشن نمی‌آورند؟ پس کیست ظالم‌تر از کسی که به الله دروغ بندد؟!

وَإِذِ ٱعۡتَزَلۡتُمُوهُمۡ وَمَا يَعۡبُدُونَ إِلَّا ٱللَّهَ فَأۡوُۥٓاْ إِلَى ٱلۡكَهۡفِ
يَنشُرۡ لَكُمۡ رَبُّكُم مِّن رَّحۡمَتِهِۦ وَيُهَيِّئۡ لَكُم مِّنۡ أَمۡرِكُم مِّرۡفَقٗا
﴿١٦﴾ ۞ وَتَرَى ٱلشَّمۡسَ إِذَا طَلَعَت تَّزَٰوَرُ عَن كَهۡفِهِمۡ ذَاتَ
ٱلۡيَمِينِ وَإِذَا غَرَبَت تَّقۡرِضُهُمۡ ذَاتَ ٱلشِّمَالِ وَهُمۡ فِي فَجۡوَةٖ
مِّنۡهُۚ ذَٰلِكَ مِنۡ ءَايَٰتِ ٱللَّهِۗ مَن يَهۡدِ ٱللَّهُ فَهُوَ ٱلۡمُهۡتَدِۖ وَمَن
يُضۡلِلۡ فَلَن تَجِدَ لَهُۥ وَلِيّٗا مُّرۡشِدٗا ﴿١٧﴾ وَتَحۡسَبُهُمۡ أَيۡقَاظٗا
وَهُمۡ رُقُودٞۚ وَنُقَلِّبُهُمۡ ذَاتَ ٱلۡيَمِينِ وَذَاتَ ٱلشِّمَالِۖ وَكَلۡبُهُم
بَٰسِطٞ ذِرَاعَيۡهِ بِٱلۡوَصِيدِۚ لَوِ ٱطَّلَعۡتَ عَلَيۡهِمۡ لَوَلَّيۡتَ مِنۡهُمۡ
فِرَارٗا وَلَمُلِئۡتَ مِنۡهُمۡ رُعۡبٗا ﴿١٨﴾ وَكَذَٰلِكَ بَعَثۡنَٰهُمۡ
لِيَتَسَآءَلُواْ بَيۡنَهُمۡۚ قَالَ قَآئِلٞ مِّنۡهُمۡ كَمۡ لَبِثۡتُمۡۖ قَالُواْ لَبِثۡنَا
يَوۡمًا أَوۡ بَعۡضَ يَوۡمٖۚ قَالُواْ رَبُّكُمۡ أَعۡلَمُ بِمَا لَبِثۡتُمۡ فَٱبۡعَثُوٓاْ
أَحَدَكُم بِوَرِقِكُمۡ هَٰذِهِۦٓ إِلَى ٱلۡمَدِينَةِ فَلۡيَنظُرۡ أَيُّهَآ أَزۡكَىٰ
طَعَامٗا فَلۡيَأۡتِكُم بِرِزۡقٖ مِّنۡهُ وَلۡيَتَلَطَّفۡ وَلَا يُشۡعِرَنَّ
بِكُمۡ أَحَدًا ﴿١٩﴾ إِنَّهُمۡ إِن يَظۡهَرُواْ عَلَيۡكُمۡ يَرۡجُمُوكُمۡ
أَوۡ يُعِيدُوكُمۡ فِي مِلَّتِهِمۡ وَلَن تُفۡلِحُوٓاْ إِذًا أَبَدٗا ﴿٢٠﴾

﴿۱٦﴾ و(آن جوانان میان خود گفتند:) چون از آنان و از چیزهایی که به جز الله می‌پرستند کناره گرفتید، پس به آن غار جای گیرید تا پروردگارتان از رحمت خود بر شما بگستراند و در کارتان برای شما گشایش آماده سازد. ﴿۱۷﴾ و آفتاب را می‌بینی که چون برمی‌آید به طرف راست غارشان مائل می‌شود، و چون غروب کند به طرف چپشان تجاوز می‌کند، درحالیکه آنان در گشادگی غار قرار داشتند، این از نشانه‌های الله است، الله هرکس را هدایت کند پس او راه یافته است، و هر که را گمراه کند، پس برای او دوست و راهنمایی نمی‌یابی. ﴿۱۸﴾ و گمان می کنی که آنان بیدارند، حال آنکه آنان خفته‌اند. و ما آنان را به جانب راست و جانب چپ می‌گردانیدیم، و سگشان دو دستش در دهان غار گشاده بود، اگر به آنها می‌نگریستی از آنان می‌گریختی و البته از مشاهدهٔ آنها سینه ات از ترس و وحشت پر می‌شد. ﴿۱۹﴾ و این چنین ایشان را بیدار کردیم تا از یکدیگر بپرسند. گوینده‌ای از آنان گفت: چه مدتی (در این غار) بودید؟ گفتند: یک روز یا بخشی از روز؟ گفتند: پروردگارتان بهتر می‌داند که چقدر مانده‌اید، پس کسی از خودتان را با این سکه نقره به شهر بفرستید، و باید ببیند کدامیک از آنان غذای پاکتر دارد، پس از آن خوردنی برایتان بیاورد. و باید (در رفت و آمد خود) دقت و احتیاط کند و هیچ کسی را دربارهٔ شما آگاه نسازد. ﴿۲۰﴾ زیرا اگر آنان بر شما قدرت یابند شما را سنگسار می‌کنند، یا اینکه به دین خود بر می‌گردانند. و در آن صورت هرگز رستگار نخواهید شد.

وَكَذَٰلِكَ أَعۡثَرۡنَا عَلَيۡهِمۡ لِيَعۡلَمُوٓاْ أَنَّ وَعۡدَ ٱللَّهِ حَقّٞ وَأَنَّ ٱلسَّاعَةَ لَا رَيۡبَ فِيهَآ إِذۡ يَتَنَٰزَعُونَ بَيۡنَهُمۡ أَمۡرَهُمۡۖ فَقَالُواْ ٱبۡنُواْ عَلَيۡهِم بُنۡيَٰنٗاۖ رَّبُّهُمۡ أَعۡلَمُ بِهِمۡۚ قَالَ ٱلَّذِينَ غَلَبُواْ عَلَىٰٓ أَمۡرِهِمۡ لَنَتَّخِذَنَّ عَلَيۡهِم مَّسۡجِدٗا ﴿٢١﴾ سَيَقُولُونَ ثَلَٰثَةٞ رَّابِعُهُمۡ كَلۡبُهُمۡ وَيَقُولُونَ خَمۡسَةٞ سَادِسُهُمۡ كَلۡبُهُمۡ رَجۡمَۢا بِٱلۡغَيۡبِۖ وَيَقُولُونَ سَبۡعَةٞ وَثَامِنُهُمۡ كَلۡبُهُمۡۚ قُل رَّبِّيٓ أَعۡلَمُ بِعِدَّتِهِم مَّا يَعۡلَمُهُمۡ إِلَّا قَلِيلٞۗ فَلَا تُمَارِ فِيهِمۡ إِلَّا مِرَآءٗ ظَٰهِرٗا وَلَا تَسۡتَفۡتِ فِيهِم مِّنۡهُمۡ أَحَدٗا ﴿٢٢﴾ وَلَا تَقُولَنَّ لِشَاْيۡءٍ إِنِّي فَاعِلٞ ذَٰلِكَ غَدًا ﴿٢٣﴾ إِلَّآ أَن يَشَآءَ ٱللَّهُۚ وَٱذۡكُر رَّبَّكَ إِذَا نَسِيتَ وَقُلۡ عَسَىٰٓ أَن يَهۡدِيَنِ رَبِّي لِأَقۡرَبَ مِنۡ هَٰذَا رَشَدٗا ﴿٢٤﴾ وَلَبِثُواْ فِي كَهۡفِهِمۡ ثَلَٰثَ مِاْئَةٖ سِنِينَ وَٱزۡدَادُواْ تِسۡعٗا ﴿٢٥﴾ قُلِ ٱللَّهُ أَعۡلَمُ بِمَا لَبِثُواْۖ لَهُۥ غَيۡبُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۖ أَبۡصِرۡ بِهِۦ وَأَسۡمِعۡۚ مَا لَهُم مِّن دُونِهِۦ مِن وَلِيّٖ وَلَا يُشۡرِكُ فِي حُكۡمِهِۦٓ أَحَدٗا ﴿٢٦﴾ وَٱتۡلُ مَآ أُوحِيَ إِلَيۡكَ مِن كِتَابِ رَبِّكَۖ لَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَٰتِهِۦ وَلَن تَجِدَ مِن دُونِهِۦ مُلۡتَحَدٗا ﴿٢٧﴾

﴿۲۱﴾ و این چنین مردم را بر حال آن‌ها آگاه ساختیم تا بدانند که وعدهٔ الله حق و راست است، و اینکه (بدانند) قیامت (آمدنی است و) هیچ شک در آن نیست، وقتی که میان خود نزاع کردند و گفتند: بر (غار) آنان بنایی بسازید. پروردگارشان از حال ایشان آگاه‌تر است، و کسانی که بر کار وبار شان غلبه یافتند، گفتند: حتما بر غار آنها مسجدی می‌سازیم. ﴿۲۲﴾ (بعضی از مردم) خواهند گفت: آنان سه نفر بودند که چهارم ایشان سگشان بود. و (بعضی دیگر) خواهند گفت: پنج نفر بودند که ششم ایشان سگشان بود. همهٔ اینها از روی حدس و گمان است. و (بعضی) می‌گویند، هفت نفر بودند که هشتم ایشان سگشان بود. بگو: پروردگارم به تعداد آنها داناتر است. جز اندکی تعدادشان را نمی‌دانند، بنابراین جز بر اساس علم و یقین در مورد آنان جدال مکن و دربارهٔ آنان از هیچ‌کس سوال مکن. ﴿۲۳﴾ و هرگز دربارهٔ هیچ کاری مگو که فردا آنرا انجام می دهم. ﴿٢٤﴾ (مگر اینکه بگویی:) اگر الله بخواهد (آن را انجام می‌دهم) و پروردگارت را وقتی که فراموش کردی یاد کن، و بگو: امید است که پروردگارم مرا به (راه) درست‌تر از این رهنمود کند. ﴿۲۵﴾ و (اصحاب کهف) سیصد سال در غارشان ماندند و نه سال دیگر نیز بر آن افزودند. ﴿٢٦﴾ بگو: الله به مدتی که در غار بودند داناتر است، غیب آسمانها و زمین تنها به او اختصاص دارد، چقدر بینا و چقدر شنواست! آنان به جز او هیچ کارسازی ندارند و در حکم خود کسی را شریک نمی‌سازد. ﴿۲۷﴾ و آنچه را که از کتاب پروردگارت به تو وحی شده است، تلاوت کن، سخنان او را هیچ‌کس نمی‌تواند تغییر دهد، و هرگز پناهی جز او نیابی.

وَٱصۡبِرۡ نَفۡسَكَ مَعَ ٱلَّذِينَ يَدۡعُونَ رَبَّهُم بِٱلۡغَدَوٰةِ وَٱلۡعَشِيِّ يُرِيدُونَ وَجۡهَهُۥۖ وَلَا تَعۡدُ عَيۡنَاكَ عَنۡهُمۡ تُرِيدُ زِينَةَ ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَاۖ وَلَا تُطِعۡ مَنۡ أَغۡفَلۡنَا قَلۡبَهُۥ عَن ذِكۡرِنَا وَٱتَّبَعَ هَوَىٰهُ وَكَانَ أَمۡرُهُۥ فُرُطٗا ﴿٢٨﴾ وَقُلِ ٱلۡحَقُّ مِن رَّبِّكُمۡۖ فَمَن شَآءَ فَلۡيُؤۡمِن وَمَن شَآءَ فَلۡيَكۡفُرۡۚ إِنَّآ أَعۡتَدۡنَا لِلظَّٰلِمِينَ نَارًا أَحَاطَ بِهِمۡ سُرَادِقُهَاۚ وَإِن يَسۡتَغِيثُواْ يُغَاثُواْ بِمَآءٖ كَٱلۡمُهۡلِ يَشۡوِي ٱلۡوُجُوهَۚ بِئۡسَ ٱلشَّرَابُ وَسَآءَتۡ مُرۡتَفَقًا ﴿٢٩﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ إِنَّا لَا نُضِيعُ أَجۡرَ مَنۡ أَحۡسَنَ عَمَلًا ﴿٣٠﴾ أُوْلَٰٓئِكَ لَهُمۡ جَنَّٰتُ عَدۡنٖ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهِمُ ٱلۡأَنۡهَٰرُ يُحَلَّوۡنَ فِيهَا مِنۡ أَسَاوِرَ مِن ذَهَبٖ وَيَلۡبَسُونَ ثِيَابًا خُضۡرٗا مِّن سُندُسٖ وَإِسۡتَبۡرَقٖ مُّتَّكِـِٔينَ فِيهَا عَلَى ٱلۡأَرَآئِكِۚ نِعۡمَ ٱلثَّوَابُ وَحَسُنَتۡ مُرۡتَفَقٗا ﴿٣١﴾ ۞ وَٱضۡرِبۡ لَهُم مَّثَلٗا رَّجُلَيۡنِ جَعَلۡنَا لِأَحَدِهِمَا جَنَّتَيۡنِ مِنۡ أَعۡنَٰبٖ وَحَفَفۡنَٰهُمَا بِنَخۡلٖ وَجَعَلۡنَا بَيۡنَهُمَا زَرۡعٗا ﴿٣٢﴾ كِلۡتَا ٱلۡجَنَّتَيۡنِ ءَاتَتۡ أُكُلَهَا وَلَمۡ تَظۡلِم مِّنۡهُ شَيۡـٔٗاۚ وَفَجَّرۡنَا خِلَٰلَهُمَا نَهَرٗا ﴿٣٣﴾ وَكَانَ لَهُۥ ثَمَرٞ فَقَالَ لِصَٰحِبِهِۦ وَهُوَ يُحَاوِرُهُۥٓ أَنَا۠ أَكۡثَرُ مِنكَ مَالٗا وَأَعَزُّ نَفَرٗا ﴿٣٤﴾

﴿۲۸﴾ و با آنانی که پروردگار خود را صبح و شام یاد می کنند صبر پیشه کن، در حالیکه خشنودی او را می خواهند. و نباید در طلب زینت زندگانی دنیا چشمانت از آنان دور شود. و از کسی اطاعت مکن که دل او را از یاد خود غافل ساخته‌ایم و او از هوای نفس خود پیروی کرده و کارش از حد گذشتن و کوتاهی است. ﴿۲۹﴾ و بگو: حق از سوی پروردگارتان است، پس هرکس که می‌خواهد، ایمان بیاورد و هرکس که می‌خواهد، کافر شود. به یقین ما برای ظالمان آتش را آماده کرده‌ایم که سرا پرده‌هایش آنان‌را در برمی‌گیرد. و اگر کمک بخواهند با آبی همچون مسِ گداخته شده به فریادشان رسند، که چهره‌ها را بریان می‌کند. چه بد نوشیدنی و چه بد جایگاهی است. ﴿۳۰﴾ بدون شک کسانی‌که ایمان آورده اند و کارهای شایسته کرده‌اند (بدانند که)، ما پاداش کسانی را ضایع نمی کنیم که کار نیک کرده‌اند. ﴿۳۱﴾ آنان کسانی‌اند که بهشت همیشگی برای ایشان است، که در زیر (قصرها و درختان) آنها نهرها روان است، در آن جا با دستبندهای از طلا آراسته می‌شوند و لباسهای ابریشم سبز و نازک و ضخیم می‌پوشند، درحالیکه بر تخت‌ها تکیه زده‌اند، چه پاداشِ خوب و چه نیکو تکیه گاهی است! ﴿۳۲﴾ و برای آنان دو شخص را مثَل بزن که به یکی از آنها، دو باغ انگور دادیم و گرداگرد باغها را با درختان خرما پوشاندیم و میان باغها را کشتزار قرار دادیم. ﴿۳۳﴾ هر دو باغ، محصول و میوه‌هایش را (به وقتش) می‌داد و چیزی از محصول و میوه کم نمی‌کرد و ما در میان آن دو باغ جویبار روان کرده بودیم. ﴿۳٤﴾ و برای صاحب باغ میوه‌های (فراوانی) بود، پس به دوست خود در حالیکه با وی گفتگو می‌کرد، گفت: من از تو ثروتمندتر و از لحاظ افراد نسبت به تو نیرومندترم.

وَدَخَلَ جَنَّتَهُۥ وَهُوَ ظَالِمٞ لِّنَفۡسِهِۦ قَالَ مَآ أَظُنُّ أَن تَبِيدَ هَٰذِهِۦٓ
أَبَدٗا ٣٥ وَمَآ أَظُنُّ ٱلسَّاعَةَ قَآئِمَةٗ وَلَئِن رُّدِدتُّ إِلَىٰ رَبِّي لَأَجِدَنَّ
خَيۡرٗا مِّنۡهَا مُنقَلَبٗا ٣٦ قَالَ لَهُۥ صَاحِبُهُۥ وَهُوَ يُحَاوِرُهُۥٓ أَكَفَرۡتَ
بِٱلَّذِي خَلَقَكَ مِن تُرَابٖ ثُمَّ مِن نُّطۡفَةٖ ثُمَّ سَوَّىٰكَ رَجُلٗا ٣٧
لَّٰكِنَّا۠ هُوَ ٱللَّهُ رَبِّي وَلَآ أُشۡرِكُ بِرَبِّيٓ أَحَدٗا ٣٨ وَلَوۡلَآ إِذۡ دَخَلۡتَ
جَنَّتَكَ قُلۡتَ مَا شَآءَ ٱللَّهُ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِٱللَّهِۚ إِن تَرَنِ أَنَا۠ أَقَلَّ مِنكَ
مَالٗا وَوَلَدٗا ٣٩ فَعَسَىٰ رَبِّيٓ أَن يُؤۡتِيَنِ خَيۡرٗا مِّن جَنَّتِكَ وَيُرۡسِلَ
عَلَيۡهَا حُسۡبَانٗا مِّنَ ٱلسَّمَآءِ فَتُصۡبِحَ صَعِيدٗا زَلَقًا ٤٠ أَوۡ يُصۡبِحَ
مَآؤُهَا غَوۡرٗا فَلَن تَسۡتَطِيعَ لَهُۥ طَلَبٗا ٤١ وَأُحِيطَ بِثَمَرِهِۦ
فَأَصۡبَحَ يُقَلِّبُ كَفَّيۡهِ عَلَىٰ مَآ أَنفَقَ فِيهَا وَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَىٰ
عُرُوشِهَا وَيَقُولُ يَٰلَيۡتَنِي لَمۡ أُشۡرِكۡ بِرَبِّيٓ أَحَدٗا ٤٢ وَلَمۡ تَكُن لَّهُۥ
فِئَةٞ يَنصُرُونَهُۥ مِن دُونِ ٱللَّهِ وَمَا كَانَ مُنتَصِرًا ٤٣ هُنَالِكَ ٱلۡوَلَٰيَةُ
لِلَّهِ ٱلۡحَقِّۚ هُوَ خَيۡرٞ ثَوَابٗا وَخَيۡرٌ عُقۡبٗا ٤٤ وَٱضۡرِبۡ لَهُم مَّثَلَ ٱلۡحَيَوٰةِ
ٱلدُّنۡيَا كَمَآءٍ أَنزَلۡنَٰهُ مِنَ ٱلسَّمَآءِ فَٱخۡتَلَطَ بِهِۦ نَبَاتُ ٱلۡأَرۡضِ
فَأَصۡبَحَ هَشِيمٗا تَذۡرُوهُ ٱلرِّيَٰحُۗ وَكَانَ ٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ مُّقۡتَدِرًا ٤٥

﴿۳۵﴾ و در باغش درآمد در حالی که بر خود ظالم بود گفت: گمان نمی‌کنم که هرگز این (باغ) نابود شود. ﴿۳٦﴾ و گمان نمی‌کنم که قیامت برپا شود. و اگر (هم) به‌سوی پروردگارم برگردانیده شوم، البته بهتر از این را در بازگشت خواهم یافت. ﴿۳۷﴾ رفیقش در حالیکه با او گفتگو می‌کرد به وی گفت: آیا به کسی کافر شده‌ای که تو را از خاک باز از نطفه آفرید و باز تو را برابر کرد (و به شکل) مرد کامل درآورد. ﴿۳۸﴾ لیکن من (می‌گویم) او (الله) پروردگار من است و کسی را با پروردگارم شریک نمی‌سازم. ﴿۳۹﴾ چرا وقتی که وارد باغت شدی، نگفتی: «ماشاءالله» هیچ قوت و قدرت جز به مشیئت الله نیست، اگر مرا از نگاه مال و اولاد کمتر از خود می‌بینی. ﴿٤۰﴾ (لیکن) امیدوارم که پروردگارم بهتر از باغت به من بدهد و بر آن (باغت) آفتی از آسمان بفرستد و به زمین بی گیاه و لغزنده تبدیل گردد. ﴿٤۱﴾ یا اینکه آب آن (باغت) در زمین فرو رود و هرگز نتوانی آن را به دست بیاوری. ﴿٤۲﴾ و بر میوه‌هایش (آفت آسمانی) احاطه کرده شد، پس چنان شد که از افسوس و تأسف بر آنچه در آن باغ انفاق کرده بود، دست بر دست می مالید، درحالیکه آن باغ بر ستونهای خود افتیده بود، و می‌گفت: ای کاش کسی را با پروردگارم شریک نمی‌ساختم! ﴿٤۳﴾ و برای او هیچ گروهی نبود که او را در برابر الله مدد کند و نه خود او انتقام گیر بود. ﴿٤٤﴾ در آن مقام (و در آن موقف معلوم شد که) نصرت و کمک به معبود حق تعلق دارد. او بهتر است از لحاظ پاداش و او بهتر است از لحاظ جزا دادن. ﴿٤٥﴾ و برای آنان زندگی دنیا را مثل بزن که مانند آبی است که آن را از آسمان نازل کردیم، باز گیاهان زمین به وسیلۀ آن باهم خلط شدند، باز چنان خشک شد که بادها آن را پراگنده کرد، و الله بر هر چیزی تواناست.

ٱلۡمَالُ وَٱلۡبَنُونَ زِينَةُ ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَاۖ وَٱلۡبَٰقِيَٰتُ ٱلصَّٰلِحَٰتُ
خَيۡرٌ عِندَ رَبِّكَ ثَوَابٗا وَخَيۡرٌ أَمَلٗا ٤٦ وَيَوۡمَ نُسَيِّرُ ٱلۡجِبَالَ وَتَرَى
ٱلۡأَرۡضَ بَارِزَةٗ وَحَشَرۡنَٰهُمۡ فَلَمۡ نُغَادِرۡ مِنۡهُمۡ أَحَدٗا ٤٧ وَعُرِضُواْ
عَلَىٰ رَبِّكَ صَفّٗا لَّقَدۡ جِئۡتُمُونَا كَمَا خَلَقۡنَٰكُمۡ أَوَّلَ مَرَّةِۭۚ بَلۡ زَعَمۡتُمۡ
أَلَّن نَّجۡعَلَ لَكُم مَّوۡعِدٗا ٤٨ وَوُضِعَ ٱلۡكِتَٰبُ فَتَرَى ٱلۡمُجۡرِمِينَ
مُشۡفِقِينَ مِمَّا فِيهِ وَيَقُولُونَ يَٰوَيۡلَتَنَا مَالِ هَٰذَا ٱلۡكِتَٰبِ
لَا يُغَادِرُ صَغِيرَةٗ وَلَا كَبِيرَةً إِلَّآ أَحۡصَىٰهَاۚ وَوَجَدُواْ مَا عَمِلُواْ
حَاضِرٗاۗ وَلَا يَظۡلِمُ رَبُّكَ أَحَدٗا ٤٩ وَإِذۡ قُلۡنَا لِلۡمَلَٰٓئِكَةِ ٱسۡجُدُواْ
لِأٓدَمَ فَسَجَدُوٓاْ إِلَّآ إِبۡلِيسَ كَانَ مِنَ ٱلۡجِنِّ فَفَسَقَ عَنۡ أَمۡرِ رَبِّهِۦٓۗ
أَفَتَتَّخِذُونَهُۥ وَذُرِّيَّتَهُۥٓ أَوۡلِيَآءَ مِن دُونِي وَهُمۡ لَكُمۡ عَدُوُّۢۚ
بِئۡسَ لِلظَّٰلِمِينَ بَدَلٗا ٥٠ ۞مَّآ أَشۡهَدتُّهُمۡ خَلۡقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ
وَٱلۡأَرۡضِ وَلَا خَلۡقَ أَنفُسِهِمۡ وَمَا كُنتُ مُتَّخِذَ ٱلۡمُضِلِّينَ عَضُدٗا
٥١ وَيَوۡمَ يَقُولُ نَادُواْ شُرَكَآءِيَ ٱلَّذِينَ زَعَمۡتُمۡ فَدَعَوۡهُمۡ
فَلَمۡ يَسۡتَجِيبُواْ لَهُمۡ وَجَعَلۡنَا بَيۡنَهُم مَّوۡبِقٗا ٥٢ وَرَءَا ٱلۡمُجۡرِمُونَ
ٱلنَّارَ فَظَنُّوٓاْ أَنَّهُم مُّوَاقِعُوهَا وَلَمۡ يَجِدُواْ عَنۡهَا مَصۡرِفٗا ٥٣

﴿٤٦﴾ مال و فرزندان زیب زندگانی دنیااند (که به زودی زائل خواهند شد) اما اعمال شایستهٔ که پاداش آن پایدار است، بهترین ثواب نزد پروردگارت دارد و بهترین امید است. ﴿٤٧﴾ و یادآور شو روزی که کوهها را روان کنیم و زمین را نمایان (هموار و برابرشده) می‌بینی و همهٔ آنان را (در محشر) جمع می کنیم، پس هیچ کسی از آنها را نمی‌گذاریم. ﴿٤٨﴾ و (در آن روز مردم) صف بسته بر پروردگارت عرضه می‌شوند، البته طوریکه بار اول شما را آفریدیم به نزد ما آمدید، بلکه (شما) ادعا می‌کردید که هرگز وعدگاهی برای شما مقرر نخواهیم کرد. ﴿٤٩﴾ و کتاب (نامه های اعمال) نهاده می‌شود، و مجرمان را از دیدن آنچه در آن است، ترسان می‌بینی و می‌گویند: ای وای بر ما! این چه نامه ای است که هیچ عمل خورد و بزرگ را رها نکرده، مگر اینکه همهٔ آن را به حساب آورده است؟ و آنچه را که کرده بودند حاضر و آماده می یابند و پروردگارت به هیچ‌کس ظلم نمی‌کند. ﴿٥٠﴾ و یادآور شو چون به فرشتگان گفتیم: برای آدم سجده کنید، پس آنها همگی سجده کردند، مگر ابلیس که از جن بود و از امر پروردگارش سرکشی کرد. آیا او و نسلش را به غیر از من دوستان خود می‌گیرید، حال آنکه آنها برای شما دشمن هستند؟ شیطان چه بد عوض برای ظالمان است! ﴿٥١﴾ من آنان را در وقت آفرینش آسمانها و زمین و در وقت آفرینش خودشان حاضر نکرده بودم. و من آن نیستم که گمراه کنندگان را مددکار خود بگیرم. ﴿٥٢﴾ و یادآور شو روزی را که الله می‌فرماید: شریک‌هایی را که برای من گمان می‌کردید فریاد کنید پس آنها (شریک‌ها را) فریاد کنند و (لیکن) آنها به فریاد شان پاسخ نمی‌دهند، و میانشان مهلکهٔ قرار داده ایم (تا میان شان فاصله ایجاد شود). ﴿٥٣﴾ و مجرمان آتش دوزخ را می‌بینند و یقین می کنند در آن افتیده اند و از آن جای بازگشتن نیابند.

وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِي هَٰذَا ٱلْقُرْءَانِ لِلنَّاسِ مِن كُلِّ مَثَلٍۚ وَكَانَ
ٱلْإِنسَٰنُ أَكْثَرَ شَيْءٍ جَدَلًا ﴿٥٤﴾ وَمَا مَنَعَ ٱلنَّاسَ أَن يُؤْمِنُوٓاْ
إِذْ جَآءَهُمُ ٱلْهُدَىٰ وَيَسْتَغْفِرُواْ رَبَّهُمْ إِلَّآ أَن تَأْتِيَهُمْ سُنَّةُ
ٱلْأَوَّلِينَ أَوْ يَأْتِيَهُمُ ٱلْعَذَابُ قُبُلًا ﴿٥٥﴾ وَمَا نُرْسِلُ ٱلْمُرْسَلِينَ
إِلَّا مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَۚ وَيُجَٰدِلُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ بِٱلْبَٰطِلِ
لِيُدْحِضُواْ بِهِ ٱلْحَقَّۖ وَٱتَّخَذُوٓاْ ءَايَٰتِي وَمَآ أُنذِرُواْ هُزُوًا ﴿٥٦﴾
وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّن ذُكِّرَ بِـَٔايَٰتِ رَبِّهِۦ فَأَعْرَضَ عَنْهَا وَنَسِيَ
مَا قَدَّمَتْ يَدَاهُۚ إِنَّا جَعَلْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَن يَفْقَهُوهُ
وَفِيٓ ءَاذَانِهِمْ وَقْرًاۖ وَإِن تَدْعُهُمْ إِلَى ٱلْهُدَىٰ فَلَن يَهْتَدُوٓاْ إِذًا
أَبَدًا ﴿٥٧﴾ وَرَبُّكَ ٱلْغَفُورُ ذُو ٱلرَّحْمَةِۖ لَوْ يُؤَاخِذُهُم بِمَا كَسَبُواْ
لَعَجَّلَ لَهُمُ ٱلْعَذَابَۚ بَل لَّهُم مَّوْعِدٌ لَّن يَجِدُواْ مِن دُونِهِۦ
مَوْئِلًا ﴿٥٨﴾ وَتِلْكَ ٱلْقُرَىٰٓ أَهْلَكْنَٰهُمْ لَمَّا ظَلَمُواْ وَجَعَلْنَا
لِمَهْلِكِهِم مَّوْعِدًا ﴿٥٩﴾ وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِفَتَىٰهُ لَآ أَبْرَحُ حَتَّىٰٓ
أَبْلُغَ مَجْمَعَ ٱلْبَحْرَيْنِ أَوْ أَمْضِيَ حُقُبًا ﴿٦٠﴾ فَلَمَّا بَلَغَا مَجْمَعَ
بَيْنِهِمَا نَسِيَا حُوتَهُمَا فَٱتَّخَذَ سَبِيلَهُۥ فِي ٱلْبَحْرِ سَرَبًا ﴿٦١﴾

﴿٥٤﴾ و البته در این قرآن برای مردمان هرگونه مثَلی را به شیوه‌های گوناگون بیان کردیم. و (لیکن) انسان بیش از هر چیز مجادله‌گر است. ﴿٥٥﴾ و (چیزی) مانع مردم نشد از اینکه ایمان آورند وقتی که هدایت به‌سوی شان آمد و از پروردگارشان مغفرت بخواهند، مگر اینکه سنت (وسرنوشت) مردمان سابق برای آنان نیز بیاید و یا اینکه عذاب گوناگون (و رویاروی) به آنها برسد. ﴿٥٦﴾ و ما پیغمبران را جز مژده دهندگان و بیم دهندگان نمی‌فرستیم. و کافران به باطل مجادله می‌کنند تا به وسیلهٔ آن حق را نابود گردانند و آیات مرا و چیزی را که به آن بیم داده شده‌اند به تمسخر گرفتند. ﴿٥٧﴾ و کیست ظالم تر از کسی که با آیات پروردگارش پند داده شود، پس از آن روی گرداند و آنچه را که دستهایش پیش فرستاده است فراموش کند؟ البته ما بر دلهای شان پرده‌ها کشیده ایم تا آن (حق و حقیقت) را نفهمند. و در گوشهایشان سنگینی قرار داده‌ایم (تا آنرا نشنوند)، و اگر آنها را به‌سوی هدایت دعوت دهی باز هرگز راه نیابند. ﴿٥٨﴾ و (حال آنکه) پروردگار تو بسیار آمرزگار و صاحب رحمت است، اگر آنان را به سبب آنچه بدست آورده‌اند مؤاخذه می‌کرد، عذاب را به شتاب برایشان می‌فرستاد، (لیکن الله زود عذاب نمی‌دهد) بلکه وعدهٔ مقرر شده دارند که (در آن وقت) هرگز از آن پناهگاهی نمی‌یابند. ﴿٥٩﴾ و این همان قریه‌های (ویران شده) است که چون ظلم کردند، هلاک کردیم، و برای هلاکت شان وعدهٔ مقرر کردیم. ﴿٦٠﴾ و یادآور شو وقتی را که موسی به نوجوان (همراه) خود گفت: به سفر خود ادامه می دهیم تا اینکه به محل جمع شدن دو دریا برسم، یا اینکه مدت دراز را می پیمایم. ﴿٦١﴾ پس چون به محل جمع شدن دو دریا رسیدند، ماهی خود را فراموش کردند پس ماهی آب را شگافته راهش را در دریا پیش گرفت.

فَلَمَّا جَاوَزَا قَالَ لِفَتَىٰهُ ءَاتِنَا غَدَآءَنَا لَقَدْ لَقِينَا مِن سَفَرِنَا هَٰذَا نَصَبًا ﴿٦٢﴾ قَالَ أَرَءَيْتَ إِذْ أَوَيْنَآ إِلَى ٱلصَّخْرَةِ فَإِنِّى نَسِيتُ ٱلْحُوتَ وَمَآ أَنسَىٰنِيهُ إِلَّا ٱلشَّيْطَٰنُ أَنْ أَذْكُرَهُۥ ۚ وَٱتَّخَذَ سَبِيلَهُۥ فِى ٱلْبَحْرِ عَجَبًا ﴿٦٣﴾ قَالَ ذَٰلِكَ مَا كُنَّا نَبْغِ ۚ فَٱرْتَدَّا عَلَىٰٓ ءَاثَارِهِمَا قَصَصًا ﴿٦٤﴾ فَوَجَدَا عَبْدًا مِّنْ عِبَادِنَآ ءَاتَيْنَٰهُ رَحْمَةً مِّنْ عِندِنَا وَعَلَّمْنَٰهُ مِن لَّدُنَّا عِلْمًا ﴿٦٥﴾ قَالَ لَهُۥ مُوسَىٰ هَلْ أَتَّبِعُكَ عَلَىٰٓ أَن تُعَلِّمَنِ مِمَّا عُلِّمْتَ رُشْدًا ﴿٦٦﴾ قَالَ إِنَّكَ لَن تَسْتَطِيعَ مَعِىَ صَبْرًا ﴿٦٧﴾ وَكَيْفَ تَصْبِرُ عَلَىٰ مَا لَمْ تُحِطْ بِهِۦ خُبْرًا ﴿٦٨﴾ قَالَ سَتَجِدُنِىٓ إِن شَآءَ ٱللَّهُ صَابِرًا وَلَآ أَعْصِى لَكَ أَمْرًا ﴿٦٩﴾ قَالَ فَإِنِ ٱتَّبَعْتَنِى فَلَا تَسْـَٔلْنِى عَن شَىْءٍ حَتَّىٰٓ أُحْدِثَ لَكَ مِنْهُ ذِكْرًا ﴿٧٠﴾ فَٱنطَلَقَا حَتَّىٰٓ إِذَا رَكِبَا فِى ٱلسَّفِينَةِ خَرَقَهَا ۖ قَالَ أَخَرَقْتَهَا لِتُغْرِقَ أَهْلَهَا لَقَدْ جِئْتَ شَيْـًٔا إِمْرًا ﴿٧١﴾ قَالَ أَلَمْ أَقُلْ إِنَّكَ لَن تَسْتَطِيعَ مَعِىَ صَبْرًا ﴿٧٢﴾ قَالَ لَا تُؤَاخِذْنِى بِمَا نَسِيتُ وَلَا تُرْهِقْنِى مِنْ أَمْرِى عُسْرًا ﴿٧٣﴾ فَٱنطَلَقَا حَتَّىٰٓ إِذَا لَقِيَا غُلَٰمًا فَقَتَلَهُۥ قَالَ أَقَتَلْتَ نَفْسًا زَكِيَّةًۢ بِغَيْرِ نَفْسٍ لَّقَدْ جِئْتَ شَيْـًٔا نُّكْرًا ﴿٧٤﴾

﴿٦٢﴾ پس وقتی (از آنجا) گذشتند، موسی به نوجوان خود گفت: نان چاشت‌ما را بیار که به راستی در این سفرما رنج زیاد دیده ایم. ﴿٦٣﴾ (نوجوان) گفت: آیا دیدی؟ وقتی که به آن صخره آرام گرفتیم، البته من (در آنجا) ماهی را فراموش کردم. و جز شیطان کسی آن را از یاد من نبرد، و ماهی به طور عجیب راه خود را در دریا پیش گرفت. ﴿٦٤﴾ موسی گفت: این همان جایی بود که ما می خواستیم، پس جستجوکنان نقش پای خود را گرفته و بازگشتند. ﴿٦٥﴾ پس بنده ای از بندگان ما را یافتند که به او رحمتی از جانب خود دادیم و به او علم (نبوت) از جانب خود آموخته بودیم. ﴿٦٦﴾ موسی به او (خضر) گفت: آیا از تو پیروی کنم به این شرط که از رشد و هدایتی که به تو آموخته شده به من بیاموزی؟ ﴿٦٧﴾ (خضر) گفت: همانا تو هرگز نمی توانی با من صبر کنی. ﴿٦٨﴾ و چگونه می‌توانی بر چیزی که به شناخت و حقیقت آن علم نداری صبر کنی؟ ﴿٦٩﴾ موسی گفت: مرا (ان شاء الله) صابر خواهی یافت و در هیچ کاری از تو نافرمانی نمی‌کنم. ﴿٧٠﴾ خضر گفت: اگر واقعا از من پیروی می‌کنی، پس دربارۀ چیزی از من مپرس، تا آنکه خودم از آن با تو سخن آغاز کنم. ﴿٧١﴾ پس هردو روان شدند تا چون سوار کشتی شدند، (و خضر) آن را سوراخ کرد. (موسی) گفت: آیا آن را سوراخ کردی تا سرنشینان آن را غرق کنی؟ بی‌گمان چیزی ناگوار آوردی (کار ناروا کردی). ﴿٧٢﴾ (خضر) گفت: آیا نگفته بودم که تو هرگز نمی‌توانی با من صبر کنی؟ ﴿٧٣﴾ (موسی) گفت: مرا به خاطر آنچه فراموش کردم مؤاخذه مکن و در کارم بر من سخت مگیر. ﴿٧٤﴾ باز هردو به راه خود ادامه دادند، تا به نوجوانی روبرو شدند پس (خضر) او را کشت. (موسی) گفت: آیا انسان بی‌گناه را کشتی، بدون اینکه کسی را کشته باشد؟ البته کار ناپسندی را مرتکب شدی.

۞ قَالَ أَلَمۡ أَقُل لَّكَ إِنَّكَ لَن تَسۡتَطِيعَ مَعِيَ صَبۡرٗا ٧٥ قَالَ إِن
سَأَلۡتُكَ عَن شَيۡءِۢ بَعۡدَهَا فَلَا تُصَٰحِبۡنِيۖ قَدۡ بَلَغۡتَ مِن لَّدُنِّي عُذۡرٗا
٧٦ فَٱنطَلَقَا حَتَّىٰٓ إِذَآ أَتَيَآ أَهۡلَ قَرۡيَةٍ ٱسۡتَطۡعَمَآ أَهۡلَهَا فَأَبَوۡاْ
أَن يُضَيِّفُوهُمَا فَوَجَدَا فِيهَا جِدَارٗا يُرِيدُ أَن يَنقَضَّ فَأَقَامَهُۥۖ
قَالَ لَوۡ شِئۡتَ لَتَّخَذۡتَ عَلَيۡهِ أَجۡرٗا ٧٧ قَالَ هَٰذَا فِرَاقُ بَيۡنِي
وَبَيۡنِكَۚ سَأُنَبِّئُكَ بِتَأۡوِيلِ مَا لَمۡ تَسۡتَطِع عَّلَيۡهِ صَبۡرًا ٧٨ أَمَّا
ٱلسَّفِينَةُ فَكَانَتۡ لِمَسَٰكِينَ يَعۡمَلُونَ فِي ٱلۡبَحۡرِ فَأَرَدتُّ أَنۡ
أَعِيبَهَا وَكَانَ وَرَآءَهُم مَّلِكٞ يَأۡخُذُ كُلَّ سَفِينَةٍ غَصۡبٗا ٧٩ وَأَمَّا
ٱلۡغُلَٰمُ فَكَانَ أَبَوَاهُ مُؤۡمِنَيۡنِ فَخَشِينَآ أَن يُرۡهِقَهُمَا طُغۡيَٰنٗا
وَكُفۡرٗا ٨٠ فَأَرَدۡنَآ أَن يُبۡدِلَهُمَا رَبُّهُمَا خَيۡرٗا مِّنۡهُ زَكَوٰةٗ وَأَقۡرَبَ
رُحۡمٗا ٨١ وَأَمَّا ٱلۡجِدَارُ فَكَانَ لِغُلَٰمَيۡنِ يَتِيمَيۡنِ فِي ٱلۡمَدِينَةِ
وَكَانَ تَحۡتَهُۥ كَنزٞ لَّهُمَا وَكَانَ أَبُوهُمَا صَٰلِحٗا فَأَرَادَ رَبُّكَ أَن
يَبۡلُغَآ أَشُدَّهُمَا وَيَسۡتَخۡرِجَا كَنزَهُمَا رَحۡمَةٗ مِّن رَّبِّكَۚ
وَمَا فَعَلۡتُهُۥ عَنۡ أَمۡرِيۚ ذَٰلِكَ تَأۡوِيلُ مَا لَمۡ تَسۡطِع عَّلَيۡهِ صَبۡرٗا ٨٢
وَيَسۡـَٔلُونَكَ عَن ذِي ٱلۡقَرۡنَيۡنِۖ قُلۡ سَأَتۡلُواْ عَلَيۡكُم مِّنۡهُ ذِكۡرًا ٨٣

﴿۷۵﴾ خضر گفت: آیا به تو نگفته بودم که تو هرگز نمی‌توانی با من صبر کنی؟ ﴿۷٦﴾ موسی گفت: اگر بعد از این از تو دربارهٔ چیزی پرسیدم، دیگر با من همراهی نکن، همانا از سوی من به حد عذر رسیدی (و معذور هستی). ﴿۷۷﴾ باز رفتند تا به قریه ای رسیدند، از مردم آن غذا خواستند، ولی آنان از مهمان کردن آن دو خودداری کردند، پس در آن جا دیواری را یافتند که نزدیک بود بافتد، پس (خضر) آن را راست (و درست) کرد. (موسی) گفت: اگر می‌خواستی در مقابل این کار مزدی می گرفتی. ﴿۷۸﴾ خضر گفت: این است وقت جدائی میان من و تو، اکنون تو را از تأویل (و حکمت) آنچه نتوانستی بر آن صبر کنی آگاه می‌سازم. ﴿۷۹﴾ اما آن کشتی از مساکینی بود که در بحر کار می‌کردند، و (من) خواستم آن را معیوب سازم، چون در پشت سر آنان پادشاه (ظالم) بود که هر کشتی (سالم) را به زور می گرفت. ﴿۸۰﴾ و اما آن نوجوان، پدر و مادرش هردو مؤمن بودند، پس ترسیدیم که (اگر زنده بمانند) سرکشی و کفر را به آنها تحمیل کند. ﴿۸۱﴾ پس خواستیم که پروردگارشان به عوض او، فرزند پاکتر و مهربان‌تری به ایشان دهد. ﴿۸۲﴾ و اما دیوار از دو پسر یتیم بود که در شهر سکونت داشتند و در زیر آن گنجی متعلق به آن دو وجود داشت، و پدرشان (مردی) صالح بود و پروردگار تو خواست که آن دو به سن بلوغ برسند و گنج خود را بیرون بیاورند که این کار رحمتی از جانب پروردگار تو بود و من این کارها را به امر خود نکردم. این بود تأویل (و حقیقت) آنچه که نتوانستی بر آن صبر کنی. ﴿۸۳﴾ و دربارهٔ ذی القرنین از تو می‌پرسند، بگو: اکنون از سرگذشت او برایتان خبر می دهم.

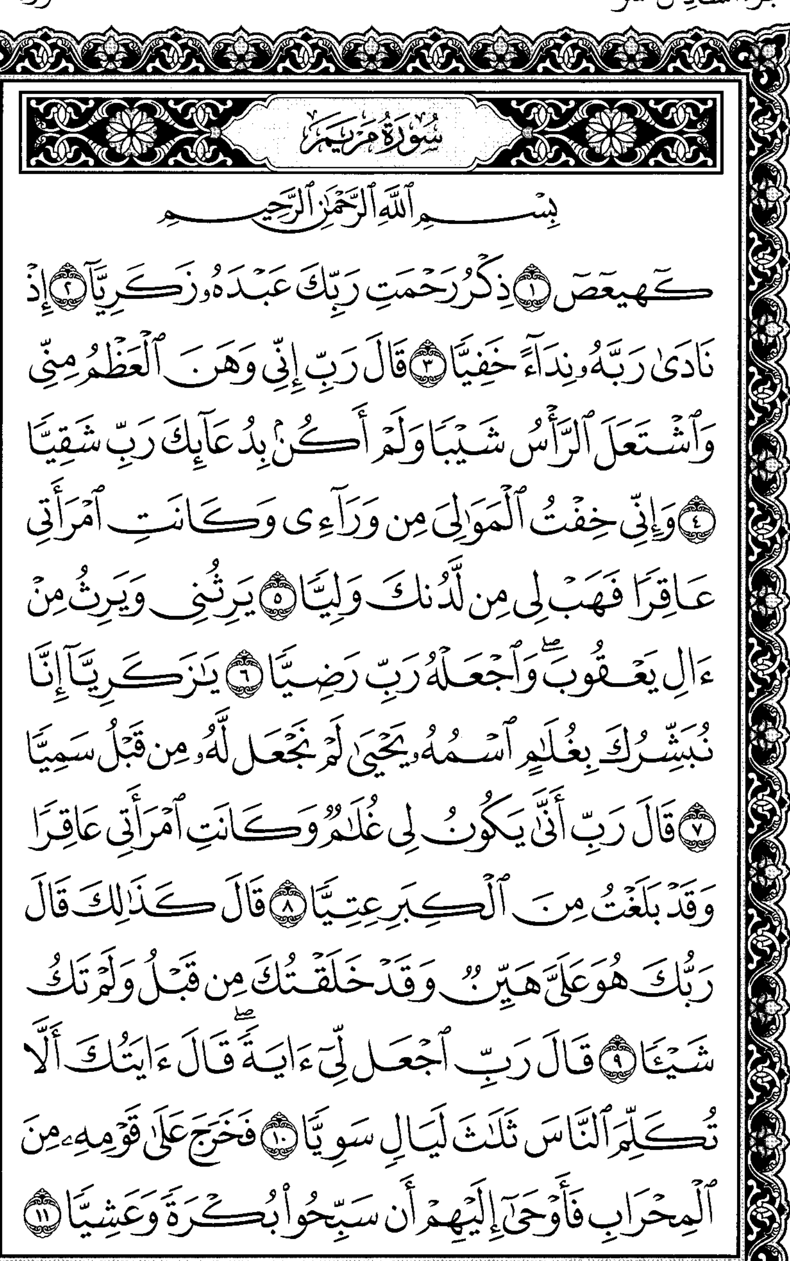
إِنَّا مَكَّنَّا لَهُۥ فِي ٱلۡأَرۡضِ وَءَاتَيۡنَٰهُ مِن كُلِّ شَيۡءٖ سَبَبٗا ﴿٨٤﴾ فَأَتۡبَعَ سَبَبًا
﴿٨٥﴾ حَتَّىٰٓ إِذَا بَلَغَ مَغۡرِبَ ٱلشَّمۡسِ وَجَدَهَا تَغۡرُبُ فِي عَيۡنٍ حَمِئَةٖ
وَوَجَدَ عِندَهَا قَوۡمٗاۖ قُلۡنَا يَٰذَا ٱلۡقَرۡنَيۡنِ إِمَّآ أَن تُعَذِّبَ وَإِمَّآ أَن تَتَّخِذَ
فِيهِمۡ حُسۡنٗا ﴿٨٦﴾ قَالَ أَمَّا مَن ظَلَمَ فَسَوۡفَ نُعَذِّبُهُۥ ثُمَّ يُرَدُّ إِلَىٰ رَبِّهِۦ
فَيُعَذِّبُهُۥ عَذَابٗا نُّكۡرٗا ﴿٨٧﴾ وَأَمَّا مَنۡ ءَامَنَ وَعَمِلَ صَٰلِحٗا فَلَهُۥ جَزَآءً
ٱلۡحُسۡنَىٰۖ وَسَنَقُولُ لَهُۥ مِنۡ أَمۡرِنَا يُسۡرٗا ﴿٨٨﴾ ثُمَّ أَتۡبَعَ سَبَبًا ﴿٨٩﴾ حَتَّىٰٓ
إِذَا بَلَغَ مَطۡلِعَ ٱلشَّمۡسِ وَجَدَهَا تَطۡلُعُ عَلَىٰ قَوۡمٖ لَّمۡ نَجۡعَل لَّهُم مِّن
دُونِهَا سِتۡرٗا ﴿٩٠﴾ كَذَٰلِكَۖ وَقَدۡ أَحَطۡنَا بِمَا لَدَيۡهِ خُبۡرٗا ﴿٩١﴾ ثُمَّ
أَتۡبَعَ سَبَبًا ﴿٩٢﴾ حَتَّىٰٓ إِذَا بَلَغَ بَيۡنَ ٱلسَّدَّيۡنِ وَجَدَ مِن دُونِهِمَا قَوۡمٗا
لَّا يَكَادُونَ يَفۡقَهُونَ قَوۡلٗا ﴿٩٣﴾ قَالُواْ يَٰذَا ٱلۡقَرۡنَيۡنِ إِنَّ يَأۡجُوجَ
وَمَأۡجُوجَ مُفۡسِدُونَ فِي ٱلۡأَرۡضِ فَهَلۡ نَجۡعَلُ لَكَ خَرۡجًا عَلَىٰٓ أَن
تَجۡعَلَ بَيۡنَنَا وَبَيۡنَهُمۡ سَدّٗا ﴿٩٤﴾ قَالَ مَا مَكَّنِّي فِيهِ رَبِّي خَيۡرٞ فَأَعِينُونِي
بِقُوَّةٍ أَجۡعَلۡ بَيۡنَكُمۡ وَبَيۡنَهُمۡ رَدۡمًا ﴿٩٥﴾ ءَاتُونِي زُبَرَ ٱلۡحَدِيدِۖ حَتَّىٰٓ إِذَا سَاوَىٰ
بَيۡنَ ٱلصَّدَفَيۡنِ قَالَ ٱنفُخُواْۖ حَتَّىٰٓ إِذَا جَعَلَهُۥ نَارٗا قَالَ ءَاتُونِيٓ أُفۡرِغۡ عَلَيۡهِ
قِطۡرٗا ﴿٩٦﴾ فَمَا ٱسۡطَٰعُوٓاْ أَن يَظۡهَرُوهُ وَمَا ٱسۡتَطَٰعُواْ لَهُۥ نَقۡبٗا ﴿٩٧﴾

﴿۸٤﴾ البته ما به او در زمین قدرت و نفوذ دادیم و از هر چیزی به او وسیلهٔ بخشیدیم. ﴿۸۵﴾ پس او هم در پی سبب و وسیلهٔ افتاد. ﴿۸٦﴾ تا آنکه به محل غروب آفتاب رسید، آن را چنین یافت که (گویی) در چشمهٔ دارای گِل سیاه فرو می‌رود، و در آن نزدیکی قومی را یافت. گفتیم: ای ذوالقرنین! (اختیار داری) یا عذاب(شان) می‌دهی و یا به آنها خوبی و احسان می‌کنی؟ ﴿۸۷﴾ ذوالقرنین گفت: اما کسی که ظلم کند او را عذاب خواهیم داد باز در آخرت به‌سوی پروردگارش برگردانیده می‌شود و او (الله نیز) او را عذاب بسیار سخت می‌دهد. ﴿۸۸﴾ و اما کسی که ایمان آورد و کار شایسته انجام دهد، پاداش نیکو خواهد داشت و ما به امر خود در بارهٔ او سخن آسان خواهیم گفت. ﴿۸۹﴾ باز در پی سبب و وسیلهٔ دیگر افتاد. ﴿۹۰﴾ تا اینکه به محل طلوع آفتاب رسید (و) دید که آفتاب بر مردمانی می‌تابد که برای آنها در برابر تابش آن پوشش و لباسی قرار نداده ایم. ﴿۹۱﴾ چنین بود (داستان قدرت ذی القرنین) و ما به آنچه می‌کرد (و نزد او بود) کاملاً آگاهی داشتیم. ﴿۹۲﴾ باز در پی سبب و وسیلهٔ دیگر افتاد. ﴿۹۳﴾ تا آن که در میان دو بند (کوه) رسید. و در ورای آن دو بند، قومی را یافت که هیچ سخنی را نمی‌فهمیدند. ﴿۹٤﴾ گفتند: ای ذوالقرنین! همانا یأجوج و مأجوج سخت در این زمین فساد می کنند، پس آیا (راضی هستی) که برای تو مالیاتی مقرر کنیم؛ به این شرط که میان ما و آنها سدی بسازی؟ ﴿۹۵﴾ ذوالقرنین گفت: آنچه پروردگارم (از ثروت و نیرو و قدرت) در اختیار من گذاشته، بهتر است (از ثروت شما). پس مرا با نیروی (بازو) مدد کنید، تا میان شما و آنها بند بزرگ و محکمی بسازم. ﴿۹٦﴾ (وقتی به کار آغاز کرد) گفت: قطعه های آهن را برای من بیاورید، تا آنکه بین دو کوه را برابر کرد، گفت: در آن بدمید، تا آنکه (آهن) را آتش گردانید، گفت: مس گداخته شده برایم بیاورید تا بر آن بریزیم. ﴿۹۷﴾ پس نتوانستند بر آن بالا روند و (نیز) نتوانستند آن را سوراخ کنند.

ربع الحزب ٣١

قَالَ هَٰذَا رَحْمَةٌ مِّن رَّبِّي ۖ فَإِذَا جَآءَ وَعْدُ رَبِّي جَعَلَهُۥ دَكَّآءَ ۖ وَكَانَ وَعْدُ رَبِّي حَقًّا ﴿٩٨﴾ ۞ وَتَرَكْنَا بَعْضَهُمْ يَوْمَئِذٍ يَمُوجُ فِي بَعْضٍ ۖ وَنُفِخَ فِي ٱلصُّورِ فَجَمَعْنَٰهُمْ جَمْعًا ﴿٩٩﴾ وَعَرَضْنَا جَهَنَّمَ يَوْمَئِذٍ لِّلْكَٰفِرِينَ عَرْضًا ﴿١٠٠﴾ ٱلَّذِينَ كَانَتْ أَعْيُنُهُمْ فِي غِطَآءٍ عَن ذِكْرِي وَكَانُوا۟ لَا يَسْتَطِيعُونَ سَمْعًا ﴿١٠١﴾ أَفَحَسِبَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓا۟ أَن يَتَّخِذُوا۟ عِبَادِي مِن دُونِيٓ أَوْلِيَآءَ ۚ إِنَّآ أَعْتَدْنَا جَهَنَّمَ لِلْكَٰفِرِينَ نُزُلًا ﴿١٠٢﴾ قُلْ هَلْ نُنَبِّئُكُم بِٱلْأَخْسَرِينَ أَعْمَٰلًا ﴿١٠٣﴾ ٱلَّذِينَ ضَلَّ سَعْيُهُمْ فِي ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا وَهُمْ يَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ يُحْسِنُونَ صُنْعًا ﴿١٠٤﴾ أُو۟لَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ بِـَٔايَٰتِ رَبِّهِمْ وَلِقَآئِهِۦ فَحَبِطَتْ أَعْمَٰلُهُمْ فَلَا نُقِيمُ لَهُمْ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ وَزْنًا ﴿١٠٥﴾ ذَٰلِكَ جَزَآؤُهُمْ جَهَنَّمُ بِمَا كَفَرُوا۟ وَٱتَّخَذُوٓا۟ ءَايَٰتِي وَرُسُلِي هُزُوًا ﴿١٠٦﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ كَانَتْ لَهُمْ جَنَّٰتُ ٱلْفِرْدَوْسِ نُزُلًا ﴿١٠٧﴾ خَٰلِدِينَ فِيهَا لَا يَبْغُونَ عَنْهَا حِوَلًا ﴿١٠٨﴾ قُل لَّوْ كَانَ ٱلْبَحْرُ مِدَادًا لِّكَلِمَٰتِ رَبِّي لَنَفِدَ ٱلْبَحْرُ قَبْلَ أَن تَنفَدَ كَلِمَٰتُ رَبِّي وَلَوْ جِئْنَا بِمِثْلِهِۦ مَدَدًا ﴿١٠٩﴾ قُلْ إِنَّمَآ أَنَا۠ بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُوحَىٰٓ إِلَيَّ أَنَّمَآ إِلَٰهُكُمْ إِلَٰهٌ وَٰحِدٌ ۖ فَمَن كَانَ يَرْجُوا۟ لِقَآءَ رَبِّهِۦ فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَٰلِحًا وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِۦٓ أَحَدًۢا ﴿١١٠﴾

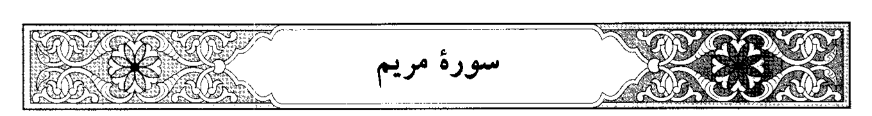
﴿٩٨﴾ ذوالقرنین گفت: این رحمتی از سوی پروردگار من است و هرگاه وعدهٔ پروردگارم برسد، آن را (ویران کرده و) با زمین هموار می‌کند، و وعدهٔ پروردگارم حق (و بازگشت ناپذیر) است. ﴿٩٩﴾ و بعضی از آنها را در آن روز رها می کنیم تا در بعضی دیگر موج زنند (و خلط شوند)، و در صور دمیده شود، پس آنان را به طور خاص جمع کنیم. ﴿١٠٠﴾ و دوزخ را در آن روز به طور خاص پیش روی کافران می آوریم. ﴿١٠١﴾ (پیش روی) آن کافرانی که چشم‌هایشان از (دیدن) آیات من در پرده ای بود و نمی‌توانستند (حق) را بشنوند. ﴿١٠٢﴾ آیا کافران گمان کردند که به جز من، بندگان مرا اولیاء بگیرند؟ یقینا ما دوزخ را منزلگاه برای کافران آماده کرده‌ایم. ﴿١٠٣﴾ بگو: آیا شما را از کسانی که از نگاه عمل خسارمندترین مردمان اند، آگاه سازم؟ ﴿١٠٤﴾ آنانی اند که کوشش آن‌ها در زندگی دنیا گم شده است و گمان می‌کنند که کار نیک می‌کنند. ﴿١٠٥﴾ آنها کسانی هستند که به آیات پروردگارشان و ملاقات او کفر ورزیدند، در نتیجه اعمالشان نیست‌ونابود شد پس روز قیامت هیچ ارزش (و منزلتی) و وزنی برایشان نخواهیم نهاد. ﴿١٠٦﴾ این جزای آن‌هاست به سبب آنکه کفر ورزیدند و آیات و پیامبران مرا به تمسخر گرفتند. ﴿١٠٧﴾ البته آنانی که ایمان آوردند و کارهای نیک کردند، برای آن‌ها باغ‌های جنت فردوس (باغ‌های انبوه) جایگاه مهمانی است. ﴿١٠٨﴾ همیشه اند در آنجا. و درخواست انتقال (به جای دیگر) نمی کنند. ﴿١٠٩﴾ بگو: اگر بحر برای نوشتن سخنان پروردگارم رنگ (سیاهی) گردد، پیش از آنکه سخنان پروردگارم خاتمه یابد، بدون شک بحر تمام خواهد شد، هرچند مانند آن بحر را به مدد آن بیاوریم. ﴿١١٠﴾ بگو: جز این نیست که من مانند شما بشری هستیم، به من وحی فرستاده می‌شود اینکه معبود شما معبود یگانه است (و بس)، پس هرکس که به دیدار پروردگار خود امید دارد، پس باید کار شایسته کند و در عبادت پروردگار خویش کسی را شریک نسازد.

سورة مريم

بسم الله الرحمن الرحيم

كهيعص ﴿١﴾ ذِكْرُ رَحْمَتِ رَبِّكَ عَبْدَهُۥ زَكَرِيَّآ ﴿٢﴾ إِذْ نَادَىٰ رَبَّهُۥ نِدَآءً خَفِيًّا ﴿٣﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّى وَهَنَ ٱلْعَظْمُ مِنِّى وَٱشْتَعَلَ ٱلرَّأْسُ شَيْبًا وَلَمْ أَكُنۢ بِدُعَآئِكَ رَبِّ شَقِيًّا ﴿٤﴾ وَإِنِّى خِفْتُ ٱلْمَوَٰلِىَ مِن وَرَآءِى وَكَانَتِ ٱمْرَأَتِى عَاقِرًا فَهَبْ لِى مِن لَّدُنكَ وَلِيًّا ﴿٥﴾ يَرِثُنِى وَيَرِثُ مِنْ ءَالِ يَعْقُوبَ ۖ وَٱجْعَلْهُ رَبِّ رَضِيًّا ﴿٦﴾ يَٰزَكَرِيَّآ إِنَّا نُبَشِّرُكَ بِغُلَٰمٍ ٱسْمُهُۥ يَحْيَىٰ لَمْ نَجْعَل لَّهُۥ مِن قَبْلُ سَمِيًّا ﴿٧﴾ قَالَ رَبِّ أَنَّىٰ يَكُونُ لِى غُلَٰمٌ وَكَانَتِ ٱمْرَأَتِى عَاقِرًا وَقَدْ بَلَغْتُ مِنَ ٱلْكِبَرِ عِتِيًّا ﴿٨﴾ قَالَ كَذَٰلِكَ قَالَ رَبُّكَ هُوَ عَلَىَّ هَيِّنٌ وَقَدْ خَلَقْتُكَ مِن قَبْلُ وَلَمْ تَكُ شَيْـًٔا ﴿٩﴾ قَالَ رَبِّ ٱجْعَل لِّىٓ ءَايَةً ۚ قَالَ ءَايَتُكَ أَلَّا تُكَلِّمَ ٱلنَّاسَ ثَلَٰثَ لَيَالٍ سَوِيًّا ﴿١٠﴾ فَخَرَجَ عَلَىٰ قَوْمِهِۦ مِنَ ٱلْمِحْرَابِ فَأَوْحَىٰٓ إِلَيْهِمْ أَن سَبِّحُوا۟ بُكْرَةً وَعَشِيًّا ﴿١١﴾

در مکه نازل شده و نود و هشت آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿١﴾ (کهیعص) مفهوم این حروف را الله می‌داند و بس. ﴿٢﴾ (این) یادی است از رحمت پروردگارت بر بنده‌اش زکریا. ﴿٣﴾ وقتی که پروردگارش را (در دعایش) آهسته (و آرام) ندا کرد. ﴿٤﴾ گفت: ای پروردگارم! استخوانم سست شده است. و موی سرم از پیری شعله ور شده و ای پروردگارم! هرگز در دعایت (وقتی چیزی از تو خواسته ام) ناامید نبوده‌ام. ﴿٥﴾ و من پس از خود از اقاربم بیمناکم. و همسرم بی فرزند است، پس از نزد خویش وارثی (در نبوت) به من ببخش. ﴿٦﴾ تا وارث من باشد و هم وارث اولاد یعقوب. و او را ای پروردگارم پسندیده بگردان. ﴿٧﴾ (الله دعای زکریا را قبول کرد و فرمود) ای زکریا ما تو را به پسری مژده می‌دهیم که نام او یحیی است و پیش از این هیچ هم نام او را پیدا نکردیم. ﴿٨﴾ زکریا گفت: ای پروردگارم! چطور مرا پسری خواهد بود، حال آنکه همسرم نازا است و خودم نیز به سبب پیری به نهایت ضعف رسیده‌ام. ﴿٩﴾ الله فرمود: همچنین است(فرمان من)، پروردگار تو گفته که این (کار) بر من آسان است چون پیش از این تو را در حالی آفریدم که هیچ چیزی نبودی. ﴿١٠﴾ زکریا گفت: ای پروردگارم! علامتی برایم قرار ده، فرمود: نشانه‌ات آن است که سه شبانه روز نمی‌توانی با مردم سخن بگویی با وجود اینکه سالم و تندرستی. ﴿١١﴾ پس از محراب (جای عبادت) بر قوم خویش بیرون آمد، پس به آنان اشاره کرد که صبح و شام تسبیح گویید.

يَٰيَحْيَىٰ خُذِ ٱلْكِتَٰبَ بِقُوَّةٍ وَءَاتَيْنَٰهُ ٱلْحُكْمَ صَبِيًّا ﴿١٢﴾ وَحَنَانًا مِّن لَّدُنَّا وَزَكَوٰةً وَكَانَ تَقِيًّا ﴿١٣﴾ وَبَرًّۢا بِوَٰلِدَيْهِ وَلَمْ يَكُن جَبَّارًا عَصِيًّا ﴿١٤﴾ وَسَلَٰمٌ عَلَيْهِ يَوْمَ وُلِدَ وَيَوْمَ يَمُوتُ وَيَوْمَ يُبْعَثُ حَيًّا ﴿١٥﴾ وَٱذْكُرْ فِى ٱلْكِتَٰبِ مَرْيَمَ إِذِ ٱنتَبَذَتْ مِنْ أَهْلِهَا مَكَانًا شَرْقِيًّا ﴿١٦﴾ فَٱتَّخَذَتْ مِن دُونِهِمْ حِجَابًا فَأَرْسَلْنَآ إِلَيْهَا رُوحَنَا فَتَمَثَّلَ لَهَا بَشَرًا سَوِيًّا ﴿١٧﴾ قَالَتْ إِنِّىٓ أَعُوذُ بِٱلرَّحْمَٰنِ مِنكَ إِن كُنتَ تَقِيًّا ﴿١٨﴾ قَالَ إِنَّمَآ أَنَا۠ رَسُولُ رَبِّكِ لِأَهَبَ لَكِ غُلَٰمًا زَكِيًّا ﴿١٩﴾ قَالَتْ أَنَّىٰ يَكُونُ لِى غُلَٰمٌ وَلَمْ يَمْسَسْنِى بَشَرٌ وَلَمْ أَكُ بَغِيًّا ﴿٢٠﴾ قَالَ كَذَٰلِكِ قَالَ رَبُّكِ هُوَ عَلَىَّ هَيِّنٌ وَلِنَجْعَلَهُۥٓ ءَايَةً لِّلنَّاسِ وَرَحْمَةً مِّنَّا وَكَانَ أَمْرًا مَّقْضِيًّا ﴿٢١﴾ ۞ فَحَمَلَتْهُ فَٱنتَبَذَتْ بِهِۦ مَكَانًا قَصِيًّا ﴿٢٢﴾ فَأَجَآءَهَا ٱلْمَخَاضُ إِلَىٰ جِذْعِ ٱلنَّخْلَةِ قَالَتْ يَٰلَيْتَنِى مِتُّ قَبْلَ هَٰذَا وَكُنتُ نَسْيًا مَّنسِيًّا ﴿٢٣﴾ فَنَادَىٰهَا مِن تَحْتِهَآ أَلَّا تَحْزَنِى قَدْ جَعَلَ رَبُّكِ تَحْتَكِ سَرِيًّا ﴿٢٤﴾ وَهُزِّىٓ إِلَيْكِ بِجِذْعِ ٱلنَّخْلَةِ تُسَٰقِطْ عَلَيْكِ رُطَبًا جَنِيًّا ﴿٢٥﴾

﴿١٢﴾ ای یحیی! کتاب را با قوّت بگیر، و به او در کودکی حکمت دادیم. ﴿١٣﴾ و از نزد خود به او مهر و شفقت دادیم. و برکت و پاکی نصیبش کردیم و او پرهیزگار بود. ﴿١٤﴾ و با پدر و مادرش نیک رفتار بود، و متکبر و نافرمان نبود. ﴿١٥﴾ و سلام بر او، روزی که تولد شد و روزی که می‌میرد و روزی که دوباره زنده می‌شود. ﴿١٦﴾ و یادآور شو در کتاب (قرآن) مریم را، وقتی که در ناحیهٔ شرقی (بیت المقدس) از خانواده‌اش به خلوت رفت. ﴿١٧﴾ پس در مقابل آنان پرده ای گرفت، پس روح خود (جبرئیل) را به‌سوی او فرستادیم که در شکل بشر درست اندام بر او نمایان شد. ﴿١٨﴾ مریم گفت: البته من از تو به پروردگار مهربان پناه می‌برم، اگر پرهیزگار باشی. ﴿١٩﴾ جبرئیل گفت: جز این نیست که من فرستادهٔ پروردگار توام تا به تو پسری پاکیزه (از هر گناه) ببخشم. ﴿٢٠﴾ مریم گفت: چگونه پسری خواهم داشت حال آنکه بشری به من دست نزده و بدکار (هم) نبوده‌ام؟! ﴿٢١﴾ جبرئیل گفت: فرمان حق چنین است. پروردگارت فرموده است که این (کار) برای من آسان است. و تا او را معجزه ای برای مردم گردانیم و رحمتی از سوی خود سازیم و (این تصمیم) کاری مقدر شده و انجام یافتنی است. ﴿٢٢﴾ پس مریم (از دمیدن فرشته) به او (عیسی) باردار شد و به سبب آن حمل دور از مردم کناره شد. ﴿٢٣﴾ پس درد ولادت او را به سوی تنهٔ درخت خرما آورد. گفت: ای کاش پیش از این مرده بودم و یکباره از یادها فراموش شده بودم. ﴿٢٤﴾ پس (فرشته) از جانب پائین او ندا داد که اندوهگین مشو، چون پروردگارت پایین تو چشمه ای را جاری ساخته است. ﴿٢٥﴾ و تنهٔ درخت خرما را بسوی خود بجنبان که بر تو خرمای تازهٔ چیده شده می ریزاند.

فَكُلِي وَٱشْرَبِي وَقَرِّي عَيْنًاۖ فَإِمَّا تَرَيِنَّ مِنَ ٱلْبَشَرِ أَحَدًا فَقُولِيٓ
إِنِّي نَذَرْتُ لِلرَّحْمَٰنِ صَوْمًا فَلَنْ أُكَلِّمَ ٱلْيَوْمَ إِنسِيًّا ﴿٢٦﴾ فَأَتَتْ
بِهِۦ قَوْمَهَا تَحْمِلُهُۥۖ قَالُواْ يَٰمَرْيَمُ لَقَدْ جِئْتِ شَيْـًٔا فَرِيًّا ﴿٢٧﴾
يَٰٓأُخْتَ هَٰرُونَ مَا كَانَ أَبُوكِ ٱمْرَأَ سَوْءٍ وَمَا كَانَتْ
أُمُّكِ بَغِيًّا ﴿٢٨﴾ فَأَشَارَتْ إِلَيْهِۖ قَالُواْ كَيْفَ نُكَلِّمُ مَن كَانَ فِي
ٱلْمَهْدِ صَبِيًّا ﴿٢٩﴾ قَالَ إِنِّي عَبْدُ ٱللَّهِ ءَاتَىٰنِيَ ٱلْكِتَٰبَ وَجَعَلَنِي
نَبِيًّا ﴿٣٠﴾ وَجَعَلَنِي مُبَارَكًا أَيْنَ مَا كُنتُ وَأَوْصَٰنِي بِٱلصَّلَوٰةِ
وَٱلزَّكَوٰةِ مَا دُمْتُ حَيًّا ﴿٣١﴾ وَبَرَّۢا بِوَٰلِدَتِي وَلَمْ يَجْعَلْنِي
جَبَّارًا شَقِيًّا ﴿٣٢﴾ وَٱلسَّلَٰمُ عَلَيَّ يَوْمَ وُلِدتُّ وَيَوْمَ أَمُوتُ
وَيَوْمَ أُبْعَثُ حَيًّا ﴿٣٣﴾ ذَٰلِكَ عِيسَى ٱبْنُ مَرْيَمَۖ قَوْلَ ٱلْحَقِّ
ٱلَّذِي فِيهِ يَمْتَرُونَ ﴿٣٤﴾ مَا كَانَ لِلَّهِ أَن يَتَّخِذَ مِن وَلَدٍۖ سُبْحَٰنَهُۥٓۚ
إِذَا قَضَىٰٓ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُۥ كُن فَيَكُونُ ﴿٣٥﴾ وَإِنَّ ٱللَّهَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ
فَٱعْبُدُوهُۚ هَٰذَا صِرَٰطٌ مُّسْتَقِيمٌ ﴿٣٦﴾ فَٱخْتَلَفَ ٱلْأَحْزَابُ مِنۢ
بَيْنِهِمْۖ فَوَيْلٌ لِّلَّذِينَ كَفَرُواْ مِن مَّشْهَدِ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿٣٧﴾ أَسْمِعْ بِهِمْ
وَأَبْصِرْ يَوْمَ يَأْتُونَنَاۖ لَٰكِنِ ٱلظَّٰلِمُونَ ٱلْيَوْمَ فِي ضَلَٰلٍ مُّبِينٍ ﴿٣٨﴾

﴿٢٦﴾ پس بخور و بنوش و چشم را روشن و آسوده دار. پس اگر کسی از آدمیان را دیدی، بگو: من برای پروردگار مهربان روزه نذر کرده‌ام بنابراین امروز با هیچ انسانی سخن نخواهم گفت. ﴿٢٧﴾ پس او را برداشت و پیش قوم خود برد، گفتند: ای مریم! عجب کار زشتی را آوردی! ﴿٢٨﴾ ای خواهر هارون! پدرت مرد بد نبود و مادرت نیز زن بدکار بود. ﴿٢٩﴾ پس مریم به سوی طفل (عیسی) اشاره کرد (که از او بپرسید) گفتند: ما چگونه با طفلی که در گهواره است سخن بگوییم؟! ﴿٣٠﴾ (عیسی) گفت: من بندهٔ الله هستم، به من کتاب داده و مرا به پیغمبری انتخاب نموده است. ﴿٣١﴾ و هر جا که باشم، مرا مبارک گردانیده است. و تا وقتی که زنده باشم، مرا به نماز و زکات سفارش کرده است. ﴿٣٢﴾ و (همچنان) به نیک رفتاری با مادرم (مرا سفارش نموده) و مرا متکبر و سرکش و بدبخت نگردانیده است. ﴿٣٣﴾ و سلام بر من، روزی که تولّد شده‌ام و روزی که می میرم و روزی که دوباره زنده می شوم. ﴿٣٤﴾ این است (اوصاف) عیسی پسر مریم، سخن راست و درست که ایشان (اهل کتاب) در آن شک می‌کنند. ﴿٣٥﴾ الله را سزاوار نیست که فرزندی گیرد، او پاک و منزه است (از تهمت‌های ناروا)، چون کاری را اراده کند، تنها کافی است که به او بگوید: شو! پس بی درنگ موجود می‌شود! ﴿٣٦﴾ و بی‌گمان الله پروردگار من و پروردگار شماست. پس او را بپرستید، این است راه راست. ﴿٣٧﴾ اما (راه راست را گذاشته) گروه‌ها در میان خود اختلاف کردند، پس وای بر کسانی که کافر شدند از حضور روز بزرگ. ﴿٣٨﴾ چقدر شنوا و چقدر بینا می‌باشند روزی که به سوی ما می‌آیند، اما این ظالمان امروز در گمراهی آشکاری قرار دارند.

وَأَنذِرْهُمْ يَوْمَ ٱلْحَسْرَةِ إِذْ قُضِيَ ٱلْأَمْرُ وَهُمْ فِي غَفْلَةٍ وَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ
﴿٣٩﴾ إِنَّا نَحْنُ نَرِثُ ٱلْأَرْضَ وَمَنْ عَلَيْهَا وَإِلَيْنَا يُرْجَعُونَ ﴿٤٠﴾ وَٱذْكُرْ
فِي ٱلْكِتَٰبِ إِبْرَٰهِيمَ إِنَّهُۥ كَانَ صِدِّيقًا نَّبِيًّا ﴿٤١﴾ إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ يَٰٓأَبَتِ
لِمَ تَعْبُدُ مَا لَا يَسْمَعُ وَلَا يُبْصِرُ وَلَا يُغْنِي عَنكَ شَيْـًٔا ﴿٤٢﴾ يَٰٓأَبَتِ
إِنِّي قَدْ جَآءَنِي مِنَ ٱلْعِلْمِ مَا لَمْ يَأْتِكَ فَٱتَّبِعْنِيٓ أَهْدِكَ صِرَٰطًا
سَوِيًّا ﴿٤٣﴾ يَٰٓأَبَتِ لَا تَعْبُدِ ٱلشَّيْطَٰنَ إِنَّ ٱلشَّيْطَٰنَ كَانَ لِلرَّحْمَٰنِ
عَصِيًّا ﴿٤٤﴾ يَٰٓأَبَتِ إِنِّيٓ أَخَافُ أَن يَمَسَّكَ عَذَابٌ مِّنَ ٱلرَّحْمَٰنِ
فَتَكُونَ لِلشَّيْطَٰنِ وَلِيًّا ﴿٤٥﴾ قَالَ أَرَاغِبٌ أَنتَ عَنْ ءَالِهَتِي
يَٰٓإِبْرَٰهِيمُ لَئِن لَّمْ تَنتَهِ لَأَرْجُمَنَّكَ وَٱهْجُرْنِي مَلِيًّا ﴿٤٦﴾ قَالَ
سَلَٰمٌ عَلَيْكَ سَأَسْتَغْفِرُ لَكَ رَبِّيٓ إِنَّهُۥ كَانَ بِي حَفِيًّا ﴿٤٧﴾
وَأَعْتَزِلُكُمْ وَمَا تَدْعُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ وَأَدْعُواْ رَبِّي عَسَىٰٓ أَلَّآ
أَكُونَ بِدُعَآءِ رَبِّي شَقِيًّا ﴿٤٨﴾ فَلَمَّا ٱعْتَزَلَهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ مِن
دُونِ ٱللَّهِ وَهَبْنَا لَهُۥٓ إِسْحَٰقَ وَيَعْقُوبَ وَكُلًّا جَعَلْنَا نَبِيًّا ﴿٤٩﴾
وَوَهَبْنَا لَهُم مِّن رَّحْمَتِنَا وَجَعَلْنَا لَهُمْ لِسَانَ صِدْقٍ عَلِيًّا ﴿٥٠﴾
وَٱذْكُرْ فِي ٱلْكِتَٰبِ مُوسَىٰٓ إِنَّهُۥ كَانَ مُخْلَصًا وَكَانَ رَسُولًا نَّبِيًّا ﴿٥١﴾

﴿٣٩﴾ و آنان را که (اکنون) در غفلت به سر می‌برند، از روز حسرت و پشیمانی بترسان، وقتی که کار به انجام رسانیده می شود و آنان ایمان نمی‌آورند. ﴿٤٠﴾ البته ماییم که زمین و همهٔ کسانی را که بر روی آن هستند به میراث می‌بریم و به‌سوی ما برگردانیده می‌شوند. ﴿٤١﴾ و یادآور شو در این کتاب ابراهیم را، بی‌گمان او بسیار راستگو و پیغمبر بود. ﴿٤٢﴾ وقتی که به پدر خود گفت: ای پدر جان! چرا چیزی را پرستش می‌کنی که نمی‌شنود و نمی‌بیند و چیزی را از تو دفع نمی‌کند؟ ﴿٤٣﴾ ای پدر جان! البته از علم چیزی به من آمده که به تو نیامده است، لذا، از من پیروی کن تا تو را به راه راست هدایت نمایم. ﴿٤٤﴾ ای پدر جان! شیطان را پرستش مکن، به راستی که شیطان عصیانگر پروردگار مهربان است. ﴿٤٥﴾ ای پدرم! من از این می‌ترسم که عذابی از جانب پروردگار مهربان به تو برسد و آنگاه دوست و همنشین شیطان باشی. ﴿٤٦﴾ (پدر ابراهیم) گفت: ای ابراهیم! آیا تو از معبودان من روگردانی؟ اگر (از مخالفت و اعراض خود) بازنیایی حتما تو را سنگسار خواهم کرد، و برو مدت دراز از من دور شو. ﴿٤٧﴾ (ابراهیم) گفت: سلام بر تو (با تو وداع می کنم)، به زودی از پروردگارم برایت آمرزش می خواهم، چون که او بر من مهربان است. ﴿٤٨﴾ و (حالا) از شما و از آنچه به جز الله می‌پرستید، کناره‌گیری می‌کنم. و پروردگارم را (به دعا) می‌خوانم، امید است که در خواندن پروردگارم ناامید و ناکام نباشم. ﴿٤٩﴾ پس وقتی از آنان و از آنچه به جای الله عبادت می‌کردند دوری کرد، اسحاق و یعقوب را به او بخشیدیم و هر یک را پیغمبر گردانیدیم. ﴿٥٠﴾ و از رحمت خویش به آنان بخشیدیم و ایشان را نیک نام و بلند آوازه (و بلند مرتبه) گردانیدیم. ﴿٥١﴾ و یادآور شو در این کتاب موسی را، یقینا که او خالص‌کرده‌شده و فرستاده ای پیغمبر (بلندمرتبه) بود.

وَنَٰدَيۡنَٰهُ مِن جَانِبِ ٱلطُّورِ ٱلۡأَيۡمَنِ وَقَرَّبۡنَٰهُ نَجِيّٗا ﴿٥٢﴾ وَوَهَبۡنَا لَهُۥ مِن
رَّحۡمَتِنَآ أَخَاهُ هَٰرُونَ نَبِيّٗا ﴿٥٣﴾ وَٱذۡكُرۡ فِي ٱلۡكِتَٰبِ إِسۡمَٰعِيلَۚ إِنَّهُۥ كَانَ
صَادِقَ ٱلۡوَعۡدِ وَكَانَ رَسُولٗا نَّبِيّٗا ﴿٥٤﴾ وَكَانَ يَأۡمُرُ أَهۡلَهُۥ بِٱلصَّلَوٰةِ
وَٱلزَّكَوٰةِ وَكَانَ عِندَ رَبِّهِۦ مَرۡضِيّٗا ﴿٥٥﴾ وَٱذۡكُرۡ فِي ٱلۡكِتَٰبِ إِدۡرِيسَۚ إِنَّهُۥ
كَانَ صِدِّيقٗا نَّبِيّٗا ﴿٥٦﴾ وَرَفَعۡنَٰهُ مَكَانًا عَلِيًّا ﴿٥٧﴾ أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ أَنۡعَمَ
ٱللَّهُ عَلَيۡهِم مِّنَ ٱلنَّبِيِّـۧنَ مِن ذُرِّيَّةِ ءَادَمَ وَمِمَّنۡ حَمَلۡنَا مَعَ نُوحٖ وَمِن
ذُرِّيَّةِ إِبۡرَٰهِيمَ وَإِسۡرَٰٓءِيلَ وَمِمَّنۡ هَدَيۡنَا وَٱجۡتَبَيۡنَآۚ إِذَا تُتۡلَىٰ عَلَيۡهِمۡ
ءَايَٰتُ ٱلرَّحۡمَٰنِ خَرُّواْۤ سُجَّدٗاۤ وَبُكِيّٗا۩ ﴿٥٨﴾ ۞ فَخَلَفَ مِنۢ بَعۡدِهِمۡ
خَلۡفٌ أَضَاعُواْ ٱلصَّلَوٰةَ وَٱتَّبَعُواْ ٱلشَّهَوَٰتِۖ فَسَوۡفَ يَلۡقَوۡنَ غَيًّا
﴿٥٩﴾ إِلَّا مَن تَابَ وَءَامَنَ وَعَمِلَ صَٰلِحٗا فَأُوْلَٰٓئِكَ يَدۡخُلُونَ ٱلۡجَنَّةَ
وَلَا يُظۡلَمُونَ شَيۡـٔٗا ﴿٦٠﴾ جَنَّٰتِ عَدۡنٍ ٱلَّتِي وَعَدَ ٱلرَّحۡمَٰنُ عِبَادَهُۥ
بِٱلۡغَيۡبِۚ إِنَّهُۥ كَانَ وَعۡدُهُۥ مَأۡتِيّٗا ﴿٦١﴾ لَّا يَسۡمَعُونَ فِيهَا لَغۡوًا إِلَّا
سَلَٰمٗاۖ وَلَهُمۡ رِزۡقُهُمۡ فِيهَا بُكۡرَةٗ وَعَشِيّٗا ﴿٦٢﴾ تِلۡكَ ٱلۡجَنَّةُ ٱلَّتِي
نُورِثُ مِنۡ عِبَادِنَا مَن كَانَ تَقِيّٗا ﴿٦٣﴾ وَمَا نَتَنَزَّلُ إِلَّا بِأَمۡرِ رَبِّكَۖ لَهُۥ
مَا بَيۡنَ أَيۡدِينَا وَمَا خَلۡفَنَا وَمَا بَيۡنَ ذَٰلِكَۚ وَمَا كَانَ رَبُّكَ نَسِيّٗا ﴿٦٤﴾

﴿٥٢﴾ و او را از جانب راست کوه طور ندا کردیم و او را رازگویان نزدیک خود ساختیم (با او سخن گفتیم). ﴿٥٣﴾ و ما از رحمت خود، برادرش هارون را پیغمبر ساخته به او دادیم. ﴿٥٤﴾ و یادآور شو در این کتاب اسماعیل را، همانا او در وعده‌هایش راست بود و فرستاده و پیغمبر الله بود. ﴿٥٥﴾ و او خانواده‌اش را به نماز و زکات امر می کرد و در نزد پروردگارش پسندیده بود. ﴿٥٦﴾ و یادآور شو در این کتاب ادریس را، البته او بسیار راست کردار و پیغمبر بزرگ بود. ﴿٥٧﴾ و ما او را به مقام بلند ارتقا دادیم. ﴿٥٨﴾ آنان کسانی از پیغمبران بودند که الله برایشان نعمت داد (از جمله)، از نسل آدم و از نسل کسانی که با نوح بر کشتی سوار کردیم و از فرزندان ابراهیم و یعقوب و از کسانی که آنان را هدایت نمودیم و برگزیدیم، چون آیات پروردگار مهربان بر آنان خوانده می‌شد، سجده‌کنان و گریان (به زمین) می‌افتادند. ﴿٥٩﴾ پس از آنان فرزندان ناخلف جانشین شدند که نماز را ضائع کردند و از شهوات پیروی کردند، پس به زودی با زیان و ناکامی (در وادی غی) روبرو خواهند شد. ﴿٦٠﴾ مگر کسی که توبه کند و ایمان بیاورد و کارهای شایسته انجام دهد، پس ایشان وارد بهشت می‌شوند و هیچ ظلمی به آنان نمی شود. ﴿٦١﴾ باغهای جاودان که پروردگار مهربان بندگانش را در غیب وعده داده است. و وعدهٔ الله حقاً آمدنی است. ﴿٦٢﴾ در آن جا هیچ سخن بیهوده نمی‌شنوند، بلکه سلام (می شنوند)، روزی شان صبح و شام برایشان آماده است. ﴿٦٣﴾ این همان جنتی است که به هر کس از بندگان ما که پرهیزگار باشد به میراث می‌دهیم. ﴿٦٤﴾ و (ای جبرئیل به رسول ما بگو: ما فرشتگان) جز به فرمان پروردگارت فرود نمی‌آییم، آنچه پیش روی ماست و آنچه پشت سر ماست و آنچه میان این دو است، همه به او اختصاص دارد. و پروردگارت هرگز فراموش کار نیست.

رَّبُّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا فَٱعْبُدْهُ وَٱصْطَبِرْ لِعِبَٰدَتِهِۦۚ هَلْ تَعْلَمُ لَهُۥ سَمِيًّا ﴿٦٥﴾ وَيَقُولُ ٱلْإِنسَٰنُ أَءِذَا مَا مِتُّ لَسَوْفَ أُخْرَجُ حَيًّا ﴿٦٦﴾ أَوَلَا يَذْكُرُ ٱلْإِنسَٰنُ أَنَّا خَلَقْنَٰهُ مِن قَبْلُ وَلَمْ يَكُ شَيْـًٔا ﴿٦٧﴾ فَوَرَبِّكَ لَنَحْشُرَنَّهُمْ وَٱلشَّيَٰطِينَ ثُمَّ لَنُحْضِرَنَّهُمْ حَوْلَ جَهَنَّمَ جِثِيًّا ﴿٦٨﴾ ثُمَّ لَنَنزِعَنَّ مِن كُلِّ شِيعَةٍ أَيُّهُمْ أَشَدُّ عَلَى ٱلرَّحْمَٰنِ عِتِيًّا ﴿٦٩﴾ ثُمَّ لَنَحْنُ أَعْلَمُ بِٱلَّذِينَ هُمْ أَوْلَىٰ بِهَا صِلِيًّا ﴿٧٠﴾ وَإِن مِّنكُمْ إِلَّا وَارِدُهَاۚ كَانَ عَلَىٰ رَبِّكَ حَتْمًا مَّقْضِيًّا ﴿٧١﴾ ثُمَّ نُنَجِّى ٱلَّذِينَ ٱتَّقَواْ وَّنَذَرُ ٱلظَّٰلِمِينَ فِيهَا جِثِيًّا ﴿٧٢﴾ وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ ءَايَٰتُنَا بَيِّنَٰتٍ قَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لِلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ أَىُّ ٱلْفَرِيقَيْنِ خَيْرٌ مَّقَامًا وَأَحْسَنُ نَدِيًّا ﴿٧٣﴾ وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُم مِّن قَرْنٍ هُمْ أَحْسَنُ أَثَٰثًا وَرِءْيًا ﴿٧٤﴾ قُلْ مَن كَانَ فِى ٱلضَّلَٰلَةِ فَلْيَمْدُدْ لَهُ ٱلرَّحْمَٰنُ مَدًّاۚ حَتَّىٰٓ إِذَا رَأَوْاْ مَا يُوعَدُونَ إِمَّا ٱلْعَذَابَ وَإِمَّا ٱلسَّاعَةَ فَسَيَعْلَمُونَ مَنْ هُوَ شَرٌّ مَّكَانًا وَأَضْعَفُ جُندًا ﴿٧٥﴾ وَيَزِيدُ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ ٱهْتَدَوْاْ هُدًىۗ وَٱلْبَٰقِيَٰتُ ٱلصَّٰلِحَٰتُ خَيْرٌ عِندَ رَبِّكَ ثَوَابًا وَخَيْرٌ مَّرَدًّا ﴿٧٦﴾

﴿٦٥﴾ پروردگار آسمانها و زمین و آنچه درمیان این دو است، پس او را پرستش کن و بر عبادت او صابر باش، آیا همتایی برای او می‌شناسی؟ ﴿٦٦﴾ و انسان می‌گوید: آیا وقتی بمیرم، راستی (دوباره از قبر) بیرون آورده خواهم شد؟ ﴿٦٧﴾ آیا انسان به یاد نمی‌آورد که ما قبلاً او را آفریدیم، در حالیکه چیزی نبود؟! ﴿٦٨﴾ پس قسم به پروردگارت! که البته آنان را با شیاطین جمع می کنیم، باز همه را در حالی که به زانو افتاده اند، گرد دوزخ حاضر خواهیم کرد. ﴿٦٩﴾ باز از میان هر گروه افرادی را بیرون می‌کنیم که در مقابل پروردگار مهربان از همه سرکش‌تر بوده‌اند. ﴿٧٠﴾ باز ما به آنان که برای درآمدن در دوزخ سزاوارترند داناتریم. ﴿٧١﴾ و از شما هیچ کس نیست مگر اینکه وارد آن (دوزخ) می‌شود. این امر بر پروردگارت حتمی و فیصلهٔ قطعی است. ﴿٧٢﴾ باز پرهیزگاران را (از آتش) نجات می‌دهیم و ظالمان را به زانو افتاده در آن رها می‌کنیم. ﴿٧٣﴾ و چون آیات واضح ما بر آنان تلاوت شود، کافران به مؤمنان می‌گویند: کدام یک از دو گروه جایگاهش بهتر و مجلسش زیباتر است ؟! ﴿٧٤﴾ و چه بسیار نسلها را که پیش از آنان بودند، هلاک کردیم که نسبت به آنها مال بهتر و متاع زیباتر داشتند. ﴿٧٥﴾ بگو: هرکس که در گمراهی فرو رفته باشد، پروردگار مهربان به ایشان مهلت می‌دهد تا وقتی که آنچه را به آنان وعده داده شده است؛ یا عذاب، یا قیامت را ببینند، پس خواهند دانست که چه کسی جایگاهش بدتر و لشکرش ضعیف‌تر و ناتوانتر است. ﴿٧٦﴾ و الله بر هدایت کسانی که هدایت یافته‌اند، می‌افزاید. و نیکی‌های پایدار در نزد پروردگارت از لحاظ ثواب و عاقبت بهتر است.

أَفَرَءَيۡتَ ٱلَّذِي كَفَرَ بِـَٔايَٰتِنَا وَقَالَ لَأُوتَيَنَّ مَالٗا وَوَلَدًا ﴿٧٧﴾ أَطَّلَعَ ٱلۡغَيۡبَ أَمِ ٱتَّخَذَ عِندَ ٱلرَّحۡمَٰنِ عَهۡدٗا ﴿٧٨﴾ كَلَّاۚ سَنَكۡتُبُ مَا يَقُولُ وَنَمُدُّ لَهُۥ مِنَ ٱلۡعَذَابِ مَدّٗا ﴿٧٩﴾ وَنَرِثُهُۥ مَا يَقُولُ وَيَأۡتِينَا فَرۡدٗا ﴿٨٠﴾ وَٱتَّخَذُواْ مِن دُونِ ٱللَّهِ ءَالِهَةٗ لِّيَكُونُواْ لَهُمۡ عِزّٗا ﴿٨١﴾ كَلَّاۚ سَيَكۡفُرُونَ بِعِبَادَتِهِمۡ وَيَكُونُونَ عَلَيۡهِمۡ ضِدًّا ﴿٨٢﴾ أَلَمۡ تَرَ أَنَّآ أَرۡسَلۡنَا ٱلشَّيَٰطِينَ عَلَى ٱلۡكَٰفِرِينَ تَؤُزُّهُمۡ أَزّٗا ﴿٨٣﴾ فَلَا تَعۡجَلۡ عَلَيۡهِمۡۖ إِنَّمَا نَعُدُّ لَهُمۡ عَدّٗا ﴿٨٤﴾ يَوۡمَ نَحۡشُرُ ٱلۡمُتَّقِينَ إِلَى ٱلرَّحۡمَٰنِ وَفۡدٗا ﴿٨٥﴾ وَنَسُوقُ ٱلۡمُجۡرِمِينَ إِلَىٰ جَهَنَّمَ وِرۡدٗا ﴿٨٦﴾ لَّا يَمۡلِكُونَ ٱلشَّفَٰعَةَ إِلَّا مَنِ ٱتَّخَذَ عِندَ ٱلرَّحۡمَٰنِ عَهۡدٗا ﴿٨٧﴾ وَقَالُواْ ٱتَّخَذَ ٱلرَّحۡمَٰنُ وَلَدٗا ﴿٨٨﴾ لَّقَدۡ جِئۡتُمۡ شَيۡـًٔا إِدّٗا ﴿٨٩﴾ تَكَادُ ٱلسَّمَٰوَٰتُ يَتَفَطَّرۡنَ مِنۡهُ وَتَنشَقُّ ٱلۡأَرۡضُ وَتَخِرُّ ٱلۡجِبَالُ هَدًّا ﴿٩٠﴾ أَن دَعَوۡاْ لِلرَّحۡمَٰنِ وَلَدٗا ﴿٩١﴾ وَمَا يَنۢبَغِي لِلرَّحۡمَٰنِ أَن يَتَّخِذَ وَلَدًا ﴿٩٢﴾ إِن كُلُّ مَن فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ إِلَّآ ءَاتِي ٱلرَّحۡمَٰنِ عَبۡدٗا ﴿٩٣﴾ لَّقَدۡ أَحۡصَىٰهُمۡ وَعَدَّهُمۡ عَدّٗا ﴿٩٤﴾ وَكُلُّهُمۡ ءَاتِيهِ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ فَرۡدًا ﴿٩٥﴾

﴿٧٧﴾ آیا دیدی آن کسی را که به آیات ما کفر ورزید و گفت: حتما به من مال و فرزند بسیار داده خواهد شد. ﴿٧٨﴾ آیا از غیب آگاه شده است؟ یا از پروردگار مهربان عهدی گرفته است؟ ﴿٧٩﴾ نه، چنین نیست که او می‌گوید، به زودی آنچه را او می‌گوید، خواهیم نوشت و عذاب را برای او خواهیم افزود. ﴿٨٠﴾ و آنچه را می‌گوید، از وی به ارث می بریم و پیش ما تنها می آید. ﴿٨١﴾ و به جای الله معبودانی گرفتند تا برایشان سبب عزت باشند. ﴿٨٢﴾ نه، چنین نیست، به زودی عبادتشان را انکار خواهند کرد و ضد و دشمن آنان می گردند. ﴿٨٣﴾ آیا ندانسته‌ای که ما شیطانها را بر کافران فرستادیم تا سخت آنها را (برانجام گناه) تحریک کنند؟ ﴿٨٤﴾ پس بر (عذاب) آن‌ها شتاب مکن، جز این نیست که ما برای آن‌ها مدت (عذاب را) می‌شماریم. ﴿٨٥﴾ روزی که پرهیزگاران را چون مهمانان گرامی به سوی رحمن حشر می‌کنیم. ﴿٨٦﴾ و مجرمان را در حال تشنگی به سوی دوزخ سوق دهیم. ﴿٨٧﴾ نمی‌توانند شفاعت بکنند، مگر کسی که از جانب پروردگار مهربان عهدی گرفته باشد. ﴿٨٨﴾ و گفتند: (مشرکین) پروردگار مهربان فرزند گرفته است (لذا ما او را عبادت می‌کنیم). ﴿٨٩﴾ به راستی که (شما مشرکان) سخن بسیار زشت را آوردید. ﴿٩٠﴾ نزدیک است که آسمانها از این سخن پاره پاره شوند و زمین بشگافد و کوهها به شدّت فرو ریخته شوند. ﴿٩١﴾ از اینکه به پروردگار مهربان فرزند قایل شدند. ﴿٩٢﴾ و برای پروردگار مهربان سزاوار نیست که فرزند گیرد. ﴿٩٣﴾ (چون) هر که در آسمانها و زمین است، مگر اینکه بنده وار به‌سوی پروردگار مهربان می‌آید. ﴿٩٤﴾ یقینا همهٔ آنها را به حصر و حساب آورده و تعدادشان را به شمارش خاص شمار کرده است. ﴿٩٥﴾ و روز قیامت همهٔ آنان تک و تنها به دربار او خواهد آمد.

إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ سَيَجۡعَلُ لَهُمُ ٱلرَّحۡمَٰنُ وُدّٗا ﴿٩٦﴾ فَإِنَّمَا يَسَّرۡنَٰهُ بِلِسَانِكَ لِتُبَشِّرَ بِهِ ٱلۡمُتَّقِينَ وَتُنذِرَ بِهِۦ قَوۡمٗا لُّدّٗا ﴿٩٧﴾ وَكَمۡ أَهۡلَكۡنَا قَبۡلَهُم مِّن قَرۡنٍ هَلۡ تُحِسُّ مِنۡهُم مِّنۡ أَحَدٍ أَوۡ تَسۡمَعُ لَهُمۡ رِكۡزَۢا ﴿٩٨﴾

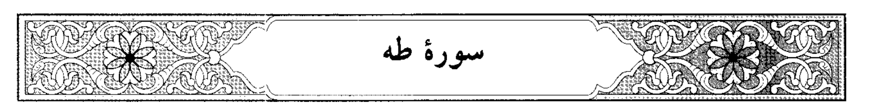
سُورَةُ طه

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

طه ﴿١﴾ مَآ أَنزَلۡنَا عَلَيۡكَ ٱلۡقُرۡءَانَ لِتَشۡقَىٰٓ ﴿٢﴾ إِلَّا تَذۡكِرَةٗ لِّمَن يَخۡشَىٰ ﴿٣﴾ تَنزِيلٗا مِّمَّنۡ خَلَقَ ٱلۡأَرۡضَ وَٱلسَّمَٰوَٰتِ ٱلۡعُلَى ﴿٤﴾ ٱلرَّحۡمَٰنُ عَلَى ٱلۡعَرۡشِ ٱسۡتَوَىٰ ﴿٥﴾ لَهُۥ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِ وَمَا بَيۡنَهُمَا وَمَا تَحۡتَ ٱلثَّرَىٰ ﴿٦﴾ وَإِن تَجۡهَرۡ بِٱلۡقَوۡلِ فَإِنَّهُۥ يَعۡلَمُ ٱلسِّرَّ وَأَخۡفَى ﴿٧﴾ ٱللَّهُ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَۖ لَهُ ٱلۡأَسۡمَآءُ ٱلۡحُسۡنَىٰ ﴿٨﴾ وَهَلۡ أَتَىٰكَ حَدِيثُ مُوسَىٰٓ ﴿٩﴾ إِذۡ رَءَا نَارٗا فَقَالَ لِأَهۡلِهِ ٱمۡكُثُوٓاْ إِنِّيٓ ءَانَسۡتُ نَارٗا لَّعَلِّيٓ ءَاتِيكُم مِّنۡهَا بِقَبَسٍ أَوۡ أَجِدُ عَلَى ٱلنَّارِ هُدٗى ﴿١٠﴾ فَلَمَّآ أَتَىٰهَا نُودِيَ يَٰمُوسَىٰٓ ﴿١١﴾ إِنِّيٓ أَنَا۠ رَبُّكَ فَٱخۡلَعۡ نَعۡلَيۡكَ إِنَّكَ بِٱلۡوَادِ ٱلۡمُقَدَّسِ طُوٗى ﴿١٢﴾

﴿٩٦﴾ البته آنان که ایمان آوردند و کارهای نیک کردند، به زودی پروردگار مهربان در دل های آنان محبت و دوستی قرار می دهد. ﴿٩٧﴾ پس جز این نیست که ما (قرآن) را بر زبان تو آسان کردیم تا به وسیلهٔ آن پرهیزگاران را مژده دهی و مردم ستیزه جو را با آن بترسانی. ﴿٩٨﴾ و چه بسیار هلاک کردیم پیش از آنها نسلها و امت هایی را، آیا کسی از آنان را می یابی، یا صدای پست را از آنان می‌شنوی؟

سورهٔ طه

در مکه نازل شده و یکصد و سی و پنج آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿١﴾ (طه). مفهوم این حروف به الله معلوم است و نام پیغمبر نمی‌باشد. ﴿٢﴾ ما قرآن را بر تو نازل نکردیم تا در رنج و مشقت افتی. ﴿٣﴾ جز برای پندآموزی کسانی که از الله می‌ترسند. ﴿٤﴾ کتابی است نازل شده از سوی کسی که زمین و آسمانهای بلند را آفریده است. ﴿٥﴾ همان پروردگار بخشنده که بر عرش قرار گرفت. ﴿٦﴾ هر آنچه در آسمانها و هر آنچه در زمین است و هر آنچه در میان آن دو است و هر آنچه زیر خاک است؛ همه از الله است (و در تصرف او قرار دارند). ﴿٧﴾ و اگر سخن را آشکارا گویی (یا آن را پنهان کنی، بدان که) او سخن پنهان و پنهان‌تر را می‌داند. ﴿٨﴾ الله آن ذاتی است که هیچ معبودی برحق به جز او نیست، برای اوست نام‌های نیکو و زیبا. ﴿٩﴾ و آیا خبر موسی به تو رسیده است. ﴿١٠﴾ هنگامی که آتشی دید، پس به خانواده‌اش گفت: توقف کنید، زیرا من آتشی دیدم، امیدوارم از آن آتش شعله ای برای شما بیاورم یا بر آن آتش راهنمایی بیابم. ﴿١١﴾ پس چون به آن آتش نزدیک شد، صدا کرده شد که ای موسی!. ﴿١٢﴾ یقینا من پروردگار توام، پس نعل هایت را از پا بیرون آر، زیرا تو در وادی مقدس طوی هستی.

وَأَنَا ٱخْتَرْتُكَ فَٱسْتَمِعْ لِمَا يُوحَىٰٓ ﴿١٣﴾ إِنَّنِىٓ أَنَا ٱللَّهُ لَآ إِلَٰهَ إِلَّآ أَنَا۠ فَٱعْبُدْنِى وَأَقِمِ ٱلصَّلَوٰةَ لِذِكْرِىٓ ﴿١٤﴾ إِنَّ ٱلسَّاعَةَ ءَاتِيَةٌ أَكَادُ أُخْفِيهَا لِتُجْزَىٰ كُلُّ نَفْسٍۭ بِمَا تَسْعَىٰ ﴿١٥﴾ فَلَا يَصُدَّنَّكَ عَنْهَا مَن لَّا يُؤْمِنُ بِهَا وَٱتَّبَعَ هَوَىٰهُ فَتَرْدَىٰ ﴿١٦﴾ وَمَا تِلْكَ بِيَمِينِكَ يَٰمُوسَىٰ ﴿١٧﴾ قَالَ هِىَ عَصَاىَ أَتَوَكَّؤُا۟ عَلَيْهَا وَأَهُشُّ بِهَا عَلَىٰ غَنَمِى وَلِىَ فِيهَا مَـَٔارِبُ أُخْرَىٰ ﴿١٨﴾ قَالَ أَلْقِهَا يَٰمُوسَىٰ ﴿١٩﴾ فَأَلْقَىٰهَا فَإِذَا هِىَ حَيَّةٌ تَسْعَىٰ ﴿٢٠﴾ قَالَ خُذْهَا وَلَا تَخَفْ ۖ سَنُعِيدُهَا سِيرَتَهَا ٱلْأُولَىٰ ﴿٢١﴾ وَٱضْمُمْ يَدَكَ إِلَىٰ جَنَاحِكَ تَخْرُجْ بَيْضَآءَ مِنْ غَيْرِ سُوٓءٍ ءَايَةً أُخْرَىٰ ﴿٢٢﴾ لِنُرِيَكَ مِنْ ءَايَٰتِنَا ٱلْكُبْرَى ﴿٢٣﴾ ٱذْهَبْ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ إِنَّهُۥ طَغَىٰ ﴿٢٤﴾ قَالَ رَبِّ ٱشْرَحْ لِى صَدْرِى ﴿٢٥﴾ وَيَسِّرْ لِىٓ أَمْرِى ﴿٢٦﴾ وَٱحْلُلْ عُقْدَةً مِّن لِّسَانِى ﴿٢٧﴾ يَفْقَهُوا۟ قَوْلِى ﴿٢٨﴾ وَٱجْعَل لِّى وَزِيرًا مِّنْ أَهْلِى ﴿٢٩﴾ هَٰرُونَ أَخِى ﴿٣٠﴾ ٱشْدُدْ بِهِۦٓ أَزْرِى ﴿٣١﴾ وَأَشْرِكْهُ فِىٓ أَمْرِى ﴿٣٢﴾ كَىْ نُسَبِّحَكَ كَثِيرًا ﴿٣٣﴾ وَنَذْكُرَكَ كَثِيرًا ﴿٣٤﴾ إِنَّكَ كُنتَ بِنَا بَصِيرًا ﴿٣٥﴾ قَالَ قَدْ أُوتِيتَ سُؤْلَكَ يَٰمُوسَىٰ ﴿٣٦﴾ وَلَقَدْ مَنَنَّا عَلَيْكَ مَرَّةً أُخْرَىٰٓ ﴿٣٧﴾

﴿١٣﴾ و من تو را (به رسالتم) برگزیده‌ام، پس به آنچه که وحی می‌شود، گوش کن. ﴿١٤﴾ البته من «الله» هستم، و معبودی بر حق جز من نیست، پس مرا عبادت کن و نماز را برای یاد کردن من برپا کن. ﴿١٥﴾ بی‌گمان قیامت آمدنی است، نزدیک است آن را (از خود نیز) پنهان کنم تا هرکس برابر کوشش خود(خیر یا شر) جزا داده شود. ﴿١٦﴾ پس نباید که تو را از آن (ایمان به روز قیامت و عمل نیک) کسی باز دارد که به قیامت ایمان ندارد و از هوی و هوس خود پیروی کرده است، پس در نتیجه هلاک شوی. ﴿١٧﴾ (باز الله پرسید:) ای موسی! در دست راستِ تو چیست؟ ﴿١٨﴾ موسی گفت: این عصای من است، بر آن تکیه می‌کنم و با آن برای گوسفندانم برگ می تکانم و نیاز های دیگری (نیز) برای من از آن برمی آید. ﴿١٩﴾ الله فرمود: ای موسی! آن را بانداز. ﴿٢٠﴾ پس موسی آن‌را انداخت که ناگهان ماری گردید که می‌دوید. ﴿٢١﴾ الله فرمود: آن را بگیر و نترس، به زودی آن را به حالت اولی‌اش بر می‌گردانیم. ﴿٢٢﴾ و دست خود را در زیر بازویت ببر، تا سفید و درخشان، بدون هیچ عیبی به عنوان نشانهٔ دیگر بیرون آید. ﴿٢٣﴾ تا از آیات بزرگ خود به تو نشان دهیم. ﴿٢٤﴾ (اکنون) به سوی فرعون برو، که او طغیان و سرکشی کرده است. ﴿٢٥﴾ موسی (درخواست نموده) گفت: ای پروردگارم! سینه‌ام را برایم بگشا. ﴿٢٦﴾ و کارم را برایم آسان کن. ﴿٢٧﴾ و گره را از زبانم بگشا. ﴿٢٨﴾ تا مردم سخنم را بفهمند. ﴿٢٩﴾ و برایم از خانواده‌ام وزیری قرار ده. ﴿٣٠﴾ برادرم هارون را. ﴿٣١﴾ پشتِ مرا به او استوار کن. ﴿٣٢﴾ و او را در کارم (رسالت) شریک کن. ﴿٣٣﴾ تا تو را بسیار تسبیح گوییم. ﴿٣٤﴾ و بسیار تو را یاد کنیم. ﴿٣٥﴾ چون تو به احوال ما بینایی. ﴿٣٦﴾ الله فرمود: ای موسی! البته خواسته ات به تو داده شد. ﴿٣٧﴾ و به راستی بار دیگر (پیش از این) هم بر تو منت نهادیم.

إِذْ أَوْحَيْنَآ إِلَىٰٓ أُمِّكَ مَا يُوحَىٰٓ ﴿٣٨﴾ أَنِ ٱقْذِفِيهِ فِى ٱلتَّابُوتِ فَٱقْذِفِيهِ
فِى ٱلْيَمِّ فَلْيُلْقِهِ ٱلْيَمُّ بِٱلسَّاحِلِ يَأْخُذْهُ عَدُوٌّ لِّى وَعَدُوٌّ لَّهُۥ ۚ وَأَلْقَيْتُ
عَلَيْكَ مَحَبَّةً مِّنِّى وَلِتُصْنَعَ عَلَىٰ عَيْنِىٓ ﴿٣٩﴾ إِذْ تَمْشِىٓ أُخْتُكَ فَتَقُولُ
هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ مَن يَكْفُلُهُۥ ۖ فَرَجَعْنَٰكَ إِلَىٰٓ أُمِّكَ كَىْ تَقَرَّ عَيْنُهَا
وَلَا تَحْزَنَ ۚ وَقَتَلْتَ نَفْسًا فَنَجَّيْنَٰكَ مِنَ ٱلْغَمِّ وَفَتَنَّٰكَ فُتُونًا ۚ
فَلَبِثْتَ سِنِينَ فِىٓ أَهْلِ مَدْيَنَ ثُمَّ جِئْتَ عَلَىٰ قَدَرٍ يَٰمُوسَىٰ ﴿٤٠﴾
وَٱصْطَنَعْتُكَ لِنَفْسِى ﴿٤١﴾ ٱذْهَبْ أَنتَ وَأَخُوكَ بِـَٔايَٰتِى وَلَا
تَنِيَا فِى ذِكْرِى ﴿٤٢﴾ ٱذْهَبَآ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ إِنَّهُۥ طَغَىٰ ﴿٤٣﴾ فَقُولَا لَهُۥ قَوْلًا
لَّيِّنًا لَّعَلَّهُۥ يَتَذَكَّرُ أَوْ يَخْشَىٰ ﴿٤٤﴾ قَالَا رَبَّنَآ إِنَّنَا نَخَافُ أَن يَفْرُطَ
عَلَيْنَآ أَوْ أَن يَطْغَىٰ ﴿٤٥﴾ قَالَ لَا تَخَافَآ ۖ إِنَّنِى مَعَكُمَآ أَسْمَعُ وَأَرَىٰ
﴿٤٦﴾ فَأْتِيَاهُ فَقُولَآ إِنَّا رَسُولَا رَبِّكَ فَأَرْسِلْ مَعَنَا بَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ
وَلَا تُعَذِّبْهُمْ ۖ قَدْ جِئْنَٰكَ بِـَٔايَةٍ مِّن رَّبِّكَ ۖ وَٱلسَّلَٰمُ عَلَىٰ مَنِ ٱتَّبَعَ
ٱلْهُدَىٰٓ ﴿٤٧﴾ إِنَّا قَدْ أُوحِىَ إِلَيْنَآ أَنَّ ٱلْعَذَابَ عَلَىٰ مَن كَذَّبَ
وَتَوَلَّىٰ ﴿٤٨﴾ قَالَ فَمَن رَّبُّكُمَا يَٰمُوسَىٰ ﴿٤٩﴾ قَالَ رَبُّنَا ٱلَّذِىٓ أَعْطَىٰ
كُلَّ شَىْءٍ خَلْقَهُۥ ثُمَّ هَدَىٰ ﴿٥٠﴾ قَالَ فَمَا بَالُ ٱلْقُرُونِ ٱلْأُولَىٰ ﴿٥١﴾

﴿٣٨﴾ هنگامی که به مادرت آنچه را که باید الهام می شد، الهام کردیم. ﴿٣٩﴾ (آن الهام این بود) که او را در صندوقی قرار ده، پس او را در دریا بانداز تا دریا او را به ساحل افگند، و دشمن من و دشمن او، وی را بگیرد، و من محبتی از جانب خود بر تو افگندم، و تا زیر نظر من پرورش یابی. ﴿٤٠﴾ وقتی که خواهرت می‌رفت و می‌گفت: آیا کسی را به شما نشان دهم که پرورش او را به عهده گیرد؟ باز تو را به مادرت بازگردانیدیم تا چشمش روشن شود، و غمگین نگردد، و تو کسی را کشتی و ما تو را از غم و اندوه نجات دادیم، و تو را با آزمایش های سخت آزمودیم، پس چندین سال در میان اهل مدین ماندی، باز ای موسی! در زمان مقدر (به مصر) بازگشتی. ﴿٤١﴾ تو را برای (رسانیدن پیغام) خود ساختم. ﴿٤٢﴾ برو تو و برادرت با معجزه‌های من (برای دعوت فرعون و قوم او) و در یاد کردنِ من سستی مکنید. ﴿٤٣﴾ به سوی فرعون بروید که البته او سرکشی و طغیان کرده است. ﴿٤٤﴾ و با او سخن نرم بگویید، شاید پند گیرد یا (از عذاب الله) بترسد. ﴿٤٥﴾ گفتند: (موسی و هارون) ای پروردگارما! همانا از آن می‌ترسیم که او بر ما تجاوز کند یا آن که طغیان کند. ﴿٤٦﴾ (الله) فرمود: نترسید، یقینا من با شما هستم بی‌گمان می‌شنوم و می‌بینیم. ﴿٤٧﴾ پس نزد او بروید و بگویید: همانا ما دو فرستادۀ پروردگار تو هستیم، پس بنی‌اسرائیل را همرای ما بفرست و آنان را عذاب مکن. به درستی که ما معجزه ای از سوی پروردگارت برایت آورده‌ایم. و سلام بر کسی که از هدایت پیروی کند. ﴿٤٨﴾ چون به ما وحی شده است که عذاب بر کسی واقع می‌شود که (آیات آسمانی و معجزات) را تکذیب کند و روی بگرداند. ﴿٤٩﴾ فرعون گفت: ای موسی! پس پروردگار شما کیست (که به سوی او مرا دعوت می‌دهید)؟ ﴿٥٠﴾ موسی (در جواب) گفت: پروردگار ما کسی است که هر چیزی را وجود بخشیده باز آن را (در راستای آن چیزی که برایش آفریده شده) هدایت کرده است. ﴿٥١﴾ (فرعون) گفت: پس حال (و سرنوشت) نسلهای پیشین چگونه است؟

قَالَ عِلْمُهَا عِندَ رَبِّي فِي كِتَٰبٖۖ لَّا يَضِلُّ رَبِّي وَلَا يَنسَى ﴿٥٢﴾ ٱلَّذِي جَعَلَ لَكُمُ ٱلۡأَرۡضَ مَهۡدٗا وَسَلَكَ لَكُمۡ فِيهَا سُبُلٗا وَأَنزَلَ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءٗ فَأَخۡرَجۡنَا بِهِۦٓ أَزۡوَٰجٗا مِّن نَّبَاتٖ شَتَّىٰ ﴿٥٣﴾ كُلُواْ وَٱرۡعَوۡاْ أَنۡعَٰمَكُمۡۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَٰتٖ لِّأُوْلِي ٱلنُّهَىٰ ﴿٥٤﴾ ۞ مِنۡهَا خَلَقۡنَٰكُمۡ وَفِيهَا نُعِيدُكُمۡ وَمِنۡهَا نُخۡرِجُكُمۡ تَارَةً أُخۡرَىٰ ﴿٥٥﴾ وَلَقَدۡ أَرَيۡنَٰهُ ءَايَٰتِنَا كُلَّهَا فَكَذَّبَ وَأَبَىٰ ﴿٥٦﴾ قَالَ أَجِئۡتَنَا لِتُخۡرِجَنَا مِنۡ أَرۡضِنَا بِسِحۡرِكَ يَٰمُوسَىٰ ﴿٥٧﴾ فَلَنَأۡتِيَنَّكَ بِسِحۡرٖ مِّثۡلِهِۦ فَٱجۡعَلۡ بَيۡنَنَا وَبَيۡنَكَ مَوۡعِدٗا لَّا نُخۡلِفُهُۥ نَحۡنُ وَلَآ أَنتَ مَكَانٗا سُوٗى ﴿٥٨﴾ قَالَ مَوۡعِدُكُمۡ يَوۡمُ ٱلزِّينَةِ وَأَن يُحۡشَرَ ٱلنَّاسُ ضُحٗى ﴿٥٩﴾ فَتَوَلَّىٰ فِرۡعَوۡنُ فَجَمَعَ كَيۡدَهُۥ ثُمَّ أَتَىٰ ﴿٦٠﴾ قَالَ لَهُم مُّوسَىٰ وَيۡلَكُمۡ لَا تَفۡتَرُواْ عَلَى ٱللَّهِ كَذِبٗا فَيُسۡحِتَكُم بِعَذَابٖۖ وَقَدۡ خَابَ مَنِ ٱفۡتَرَىٰ ﴿٦١﴾ فَتَنَٰزَعُوٓاْ أَمۡرَهُم بَيۡنَهُمۡ وَأَسَرُّواْ ٱلنَّجۡوَىٰ ﴿٦٢﴾ قَالُوٓاْ إِنۡ هَٰذَٰنِ لَسَٰحِرَٰنِ يُرِيدَانِ أَن يُخۡرِجَاكُم مِّنۡ أَرۡضِكُم بِسِحۡرِهِمَا وَيَذۡهَبَا بِطَرِيقَتِكُمُ ٱلۡمُثۡلَىٰ ﴿٦٣﴾ فَأَجۡمِعُواْ كَيۡدَكُمۡ ثُمَّ ٱئۡتُواْ صَفّٗاۚ وَقَدۡ أَفۡلَحَ ٱلۡيَوۡمَ مَنِ ٱسۡتَعۡلَىٰ ﴿٦٤﴾

﴿٥٢﴾ (موسی) گفت: علم آن در کتابی نزد پروردگارم است، پروردگارم نه خطا می کند و نه فراموش می‌کند. ﴿٥٣﴾ پروردگاری که زمین را برای شما فرشی (مانند گهواره) ساخت و در آن برای شما راهها مهیا کرد و از آسمان آبی فرود آورد، پس به وسیلهٔ آن انواع مختلف از نباتات را جفت جفت بیرون آوردیم. ﴿٥٤﴾ بخورید و چهارپایانتان را بچرانید، یقینا در این امر برای صاحبان خرد نشانه‌هایی است. ﴿٥٥﴾ از این زمین شما را آفریدیم و در این زمین شما را بازمی گردانیم و از آن بار دیگر شما را بیرون (زنده) می کنیم. ﴿٥٦﴾ البته همهٔ آیات خود را به او (فرعون) نشان دادیم، ولی او تکذیب کرد و نپذیرفت. ﴿٥٧﴾ (فرعون) گفت: ای موسی! آیا آمده‌ای که ما را با جادوی خود از سرزمین خود ما بیرونی کنی؟ ﴿٥٨﴾ پس بدان که ما نیز حتما جادویی مانند آن را برای تو می‌آوریم، پس بین ما و خودت وعده ای در مکان هموار بگذار که نه ما و نه تو از آن تخلف کنیم. ﴿٥٩﴾ موسی گفت: وعده‌گاه تان روز جشن است. و اینکه همه مردم در وقت چاشت جمع کرده شوند. ﴿٦٠﴾ پس فرعون برگشت و همهٔ مکر و فریب خود را جمع کرد، باز (برای مقابله) آمد. ﴿٦١﴾ موسی به آنان گفت: وای بر شما! بر الله دروغ نبندید، که الله شما را با عذاب سخت ریشه کن خواهد کرد، و کسی‌که بر الله دروغ بست حتما ناکام می‌گردد. ﴿٦٢﴾ پس (جادوگران) در میان خود اختلاف نمودند و مخفیانه با هم گفتگو کردند. ﴿٦٣﴾ (بالآخره به نتیجه رسیدند و) گفتند: البته این دو جادوگرند که می‌خواهند با جادوی خویش شما را از سرزمین تان بیرون کنند و آیین بهتر شما را از بین ببرند. ﴿٦٤﴾ لذا تمام حیله و تدبیر خود را جمع کنید، باز صف بسته (به میدان) پیش آیید، بی‌گمان امروز هرکس غالب گردد، پیروز شده است.

قَالُواْ يَٰمُوسَىٰٓ إِمَّآ أَن تُلۡقِيَ وَإِمَّآ أَن نَّكُونَ أَوَّلَ مَنۡ أَلۡقَىٰ ٦٥ قَالَ بَلۡ
أَلۡقُواْۖ فَإِذَا حِبَالُهُمۡ وَعِصِيُّهُمۡ يُخَيَّلُ إِلَيۡهِ مِن سِحۡرِهِمۡ أَنَّهَا
تَسۡعَىٰ ٦٦ فَأَوۡجَسَ فِي نَفۡسِهِۦ خِيفَةٗ مُّوسَىٰ ٦٧ قُلۡنَا لَا تَخَفۡ إِنَّكَ
أَنتَ ٱلۡأَعۡلَىٰ ٦٨ وَأَلۡقِ مَا فِي يَمِينِكَ تَلۡقَفۡ مَا صَنَعُوٓاْۖ إِنَّمَا صَنَعُواْ
كَيۡدُ سَٰحِرٖۖ وَلَا يُفۡلِحُ ٱلسَّاحِرُ حَيۡثُ أَتَىٰ ٦٩ فَأُلۡقِيَ ٱلسَّحَرَةُ سُجَّدٗا
قَالُوٓاْ ءَامَنَّا بِرَبِّ هَٰرُونَ وَمُوسَىٰ ٧٠ قَالَ ءَامَنتُمۡ لَهُۥ قَبۡلَ أَنۡ ءَاذَنَ
لَكُمۡۖ إِنَّهُۥ لَكَبِيرُكُمُ ٱلَّذِي عَلَّمَكُمُ ٱلسِّحۡرَۖ فَلَأُقَطِّعَنَّ أَيۡدِيَكُمۡ
وَأَرۡجُلَكُم مِّنۡ خِلَٰفٖ وَلَأُصَلِّبَنَّكُمۡ فِي جُذُوعِ ٱلنَّخۡلِ وَلَتَعۡلَمُنَّ
أَيُّنَآ أَشَدُّ عَذَابٗا وَأَبۡقَىٰ ٧١ قَالُواْ لَن نُّؤۡثِرَكَ عَلَىٰ مَا جَآءَنَا مِنَ
ٱلۡبَيِّنَٰتِ وَٱلَّذِي فَطَرَنَاۖ فَٱقۡضِ مَآ أَنتَ قَاضٍۖ إِنَّمَا تَقۡضِي هَٰذِهِ
ٱلۡحَيَوٰةَ ٱلدُّنۡيَآ ٧٢ إِنَّآ ءَامَنَّا بِرَبِّنَا لِيَغۡفِرَ لَنَا خَطَٰيَٰنَا وَمَآ أَكۡرَهۡتَنَا
عَلَيۡهِ مِنَ ٱلسِّحۡرِۗ وَٱللَّهُ خَيۡرٞ وَأَبۡقَىٰٓ ٧٣ إِنَّهُۥ مَن يَأۡتِ رَبَّهُۥ مُجۡرِمٗا
فَإِنَّ لَهُۥ جَهَنَّمَ لَا يَمُوتُ فِيهَا وَلَا يَحۡيَىٰ ٧٤ وَمَن يَأۡتِهِۦ مُؤۡمِنٗا قَدۡ
عَمِلَ ٱلصَّٰلِحَٰتِ فَأُوْلَٰٓئِكَ لَهُمُ ٱلدَّرَجَٰتُ ٱلۡعُلَىٰ ٧٥ جَنَّٰتُ عَدۡنٖ
تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَاۚ وَذَٰلِكَ جَزَآءُ مَن تَزَكَّىٰ ٧٦

﴿٦٥﴾ (جادوگران در آغاز مبارزه) گفتند: ای موسی! یا تو (اول عصایت را) می‌اندازی یا ما اولین کسی باشیم که می‌افگند؟ ﴿٦٦﴾ موسی گفت: بلکه شما اول بافگنید، پس ناگهان بر اثر سحر آنان، ریسمان‌ها و عصاهایشان (در نظر موسی) چنان معلوم شد که می دوند. ﴿٦٧﴾ پس موسی در دل خود احساس ترس کرد (ولی آن را پنهان داشت). ﴿٦٨﴾ گفتیم: نترس، بدون شک تو غالب و برتری. ﴿٦٩﴾ و آنچه را که در دست راست داری بینداز، تا هر چه را ساخته‌اند ببلعد، در حقیقت آنچه را که ساخته‌اند، نیرنگ جادوگر است. و جادوگر هرجا برود پیروز نمی‌شود. ﴿٧٠﴾ پس (با دیدنِ غلبۂ حق) جادوگران سجده‌کنان افتادند و گفتند: به پروردگار هارون و موسی ایمان آوردیم. ﴿٧١﴾ (فرعون) گفت: آیا پیش از آنکه به شما اجازه دهم به او ایمان آوردید؟ بی‌گمان او بزرگ شماست که به شما جادو آموخته است، پس دستها و پاهای شما را برخلاف یکدیگر قطع می‌کنم، و شما را بر تنه‌های درخت خرما به دار می‌آویزم، و البته خواهید دانست کدام یک از ما و شما (در عذاب دادن) سخت تر و (در دنیا) پاینده تر است. ﴿٧٢﴾ (جادوگران به فرعون) گفتند: هرگز تو را بر دلایل روشنی که به ما رسیده و بر کسی که ما را آفریده است، ترجیح نمی‌دهیم. پس هر حکمی که (در حق ما) می‌خواهی، بکن. تو فقط در این زندگانی دنیاست که حکم می رانی. ﴿٧٣﴾ البته ما به پروردگار ما ایمان آوردیم تا گناهان ما را بیامرزد و آنچه از جادو را که ما را بر آن مجبور کردی (نیز بیامرزد)، و الله بهتر و پاینده تر است. ﴿٧٤﴾ و واقعا هرکس نزد پروردگارش مجرم بیاید، پس یقینا دوزخ برای اوست، که نه در آنجا می‌میرد و نه زنده می‌ماند. ﴿٧٥﴾ و هرکس نزد او مؤمن بیاید، درحالیکه اعمال نیک انجام داده باشد، پس این جماعت برای شان رتبه‌های بلند است. ﴿٧٦﴾ باغهای همیشگی، که از زیر (قصر ها و درختان) آن نهرها روان است، و همیشه در آن می‌مانند و این است پاداش کسی که پاکی اختیار کرده است.

وَلَقَدۡ أَوۡحَيۡنَآ إِلَىٰ مُوسَىٰٓ أَنۡ أَسۡرِ بِعِبَادِي فَٱضۡرِبۡ لَهُمۡ طَرِيقٗا فِي ٱلۡبَحۡرِ يَبَسٗا لَّا تَخَٰفُ دَرَكٗا وَلَا تَخۡشَىٰ ﴿٧٧﴾ فَأَتۡبَعَهُمۡ فِرۡعَوۡنُ بِجُنُودِهِۦ فَغَشِيَهُم مِّنَ ٱلۡيَمِّ مَا غَشِيَهُمۡ ﴿٧٨﴾ وَأَضَلَّ فِرۡعَوۡنُ قَوۡمَهُۥ وَمَا هَدَىٰ ﴿٧٩﴾ يَٰبَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ قَدۡ أَنجَيۡنَٰكُم مِّنۡ عَدُوِّكُمۡ وَوَٰعَدۡنَٰكُمۡ جَانِبَ ٱلطُّورِ ٱلۡأَيۡمَنَ وَنَزَّلۡنَا عَلَيۡكُمُ ٱلۡمَنَّ وَٱلسَّلۡوَىٰ ﴿٨٠﴾ كُلُواْ مِن طَيِّبَٰتِ مَا رَزَقۡنَٰكُمۡ وَلَا تَطۡغَوۡاْ فِيهِ فَيَحِلَّ عَلَيۡكُمۡ غَضَبِيۖ وَمَن يَحۡلِلۡ عَلَيۡهِ غَضَبِي فَقَدۡ هَوَىٰ ﴿٨١﴾ وَإِنِّي لَغَفَّارٞ لِّمَن تَابَ وَءَامَنَ وَعَمِلَ صَٰلِحٗا ثُمَّ ٱهۡتَدَىٰ ﴿٨٢﴾ ۞ وَمَآ أَعۡجَلَكَ عَن قَوۡمِكَ يَٰمُوسَىٰ ﴿٨٣﴾ قَالَ هُمۡ أُوْلَآءِ عَلَىٰٓ أَثَرِي وَعَجِلۡتُ إِلَيۡكَ رَبِّ لِتَرۡضَىٰ ﴿٨٤﴾ قَالَ فَإِنَّا قَدۡ فَتَنَّا قَوۡمَكَ مِنۢ بَعۡدِكَ وَأَضَلَّهُمُ ٱلسَّامِرِيُّ ﴿٨٥﴾ فَرَجَعَ مُوسَىٰٓ إِلَىٰ قَوۡمِهِۦ غَضۡبَٰنَ أَسِفٗاۚ قَالَ يَٰقَوۡمِ أَلَمۡ يَعِدۡكُمۡ رَبُّكُمۡ وَعۡدًا حَسَنًاۚ أَفَطَالَ عَلَيۡكُمُ ٱلۡعَهۡدُ أَمۡ أَرَدتُّمۡ أَن يَحِلَّ عَلَيۡكُمۡ غَضَبٞ مِّن رَّبِّكُمۡ فَأَخۡلَفۡتُم مَّوۡعِدِي ﴿٨٦﴾ قَالُواْ مَآ أَخۡلَفۡنَا مَوۡعِدَكَ بِمَلۡكِنَا وَلَٰكِنَّا حُمِّلۡنَآ أَوۡزَارٗا مِّن زِينَةِ ٱلۡقَوۡمِ فَقَذَفۡنَٰهَا فَكَذَٰلِكَ أَلۡقَى ٱلسَّامِرِيُّ ﴿٨٧﴾

﴿٧٧﴾ و همانا به موسی وحی فرستادیم که بندگانم را در شب ببر، و راه خشک برای آنان در دریا باز کن، که نه از رسیدن (لشکر دشمن) بترسی و نه (از غرق شدن در آن) بیمناک باشی. ﴿٧٨﴾ پس فرعون با لشکریانش آنان را تعقیب کرد، پس پوشانید از (امواج) دریا آنچه آنان را پوشانید. ﴿٧٩﴾ و (نتیجه این شد که) فرعون قومش را گمراه ساخت و (به راه راست) هدایت نکرد. ﴿٨٠﴾ ای بنی‌اسراییل! در حقیقت ما شما را از دشمنتان نجات دادیم و در جانب راست کوه طور با شما وعده نهادیم و بر شما مَن و سَلوَی نازل کردیم. ﴿٨١﴾ و از چیزهای پاکیزه ای که به شما روزی داده‌ایم بخورید و در آن از حد تجاوز نکنید که غضب من بر شما نازل خواهد شد، و هرکس که غضب من بر او نازل گردد یقینا که نابود شده است. ﴿٨٢﴾ و یقینا من بسیار آمرزنده‌ام برای کسی که توبه کند و ایمان آورد و عمل نیک انجام دهد، باز به راه مستقیم راهیاب شود. ﴿٨٣﴾ و ای موسی! چه چیز (سبب شد که) تو را از نزد قومت به شتاب آورد؟ ﴿٨٤﴾ (موسی) گفت: آنان پی من اند، و ای پروردگارم! من به‌سوی تو شتافتم تا راضی شوی. ﴿٨٥﴾ الله فرمود: اما ما پس از (آمدن) تو قومت را آزمایش کردیم، و سامری آنها را گمراه ساخت. ﴿٨٦﴾ پس موسی خشمگین و با تأسف شدید به‌سوی قومش بازگشت و گفت: ای قوم من! آیا پروردگارتان وعدهٔ نیک به شما نداد؟ آیا مدت بر شما دراز شد، یا خواستید که غضبی از سوی پروردگارتان برشما نازل شود؟ چرا که با وعدهٔ من مخالفت کردید. ﴿٨٧﴾ گفتند: ما به اختیار خود از وعدهٔ تو مخالفت نکردیم، بلکه بارهای سنگین از زر و زیور قوم (قبط) بر ما تحمیل شده بود، پس آنها را دور انداختیم، و سامری نیز دور انداخت.

فَأَخْرَجَ لَهُمْ عِجْلًا جَسَدًا لَّهُۥ خُوَارٌ فَقَالُواْ هَٰذَآ إِلَٰهُكُمْ
وَإِلَٰهُ مُوسَىٰ فَنَسِيَ ﴿٨٨﴾ أَفَلَا يَرَوْنَ أَلَّا يَرْجِعُ إِلَيْهِمْ قَوْلًا
وَلَا يَمْلِكُ لَهُمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا ﴿٨٩﴾ وَلَقَدْ قَالَ لَهُمْ هَٰرُونُ
مِن قَبْلُ يَٰقَوْمِ إِنَّمَا فُتِنتُم بِهِۦۖ وَإِنَّ رَبَّكُمُ ٱلرَّحْمَٰنُ فَٱتَّبِعُونِي
وَأَطِيعُوٓاْ أَمْرِي ﴿٩٠﴾ قَالُواْ لَن نَّبْرَحَ عَلَيْهِ عَٰكِفِينَ حَتَّىٰ يَرْجِعَ
إِلَيْنَا مُوسَىٰ ﴿٩١﴾ قَالَ يَٰهَٰرُونُ مَا مَنَعَكَ إِذْ رَأَيْتَهُمْ ضَلُّوٓاْ ﴿٩٢﴾
أَلَّا تَتَّبِعَنِۖ أَفَعَصَيْتَ أَمْرِي ﴿٩٣﴾ قَالَ يَبْنَؤُمَّ لَا تَأْخُذْ بِلِحْيَتِي
وَلَا بِرَأْسِيٓۖ إِنِّي خَشِيتُ أَن تَقُولَ فَرَّقْتَ بَيْنَ بَنِيٓ إِسْرَٰٓءِيلَ
وَلَمْ تَرْقُبْ قَوْلِي ﴿٩٤﴾ قَالَ فَمَا خَطْبُكَ يَٰسَٰمِرِيُّ ﴿٩٥﴾ قَالَ
بَصُرْتُ بِمَا لَمْ يَبْصُرُواْ بِهِۦ فَقَبَضْتُ قَبْضَةً مِّنْ أَثَرِ
ٱلرَّسُولِ فَنَبَذْتُهَا وَكَذَٰلِكَ سَوَّلَتْ لِي نَفْسِي ﴿٩٦﴾ قَالَ
فَٱذْهَبْ فَإِنَّ لَكَ فِي ٱلْحَيَوٰةِ أَن تَقُولَ لَا مِسَاسَۖ وَإِنَّ لَكَ
مَوْعِدًا لَّن تُخْلَفَهُۥۖ وَٱنظُرْ إِلَىٰٓ إِلَٰهِكَ ٱلَّذِي ظَلْتَ عَلَيْهِ
عَاكِفًاۖ لَّنُحَرِّقَنَّهُۥ ثُمَّ لَنَنسِفَنَّهُۥ فِي ٱلْيَمِّ نَسْفًا ﴿٩٧﴾ إِنَّمَآ
إِلَٰهُكُمُ ٱللَّهُ ٱلَّذِي لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَۚ وَسِعَ كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا ﴿٩٨﴾

﴿٨٨﴾ پس (سامری) مجسمهٔ گوساله ای را برای شان بیرون آورد که (مانند) صدای گوساله داشت، پس گفتند: این معبود شما و معبود موسی است و موسی آن را فراموش کرد. ﴿٨٩﴾ پس (چگونه گوساله را معبود قرار دادند) آیا نمی‌بینند که پاسخ سخنان شان را نمی‌دهد و مالک هیچ زیان و سودی برایشان نیست؟ ﴿٩٠﴾ و در حالیکه پیش از این هارون به آنان گفته بود: ای قوم من! شما با این (گوساله) مورد ابتلا و آزمون قرار گرفته اید، پروردگار شما الله مهربان است، پس از من پیروی کنید و امر مرا بجا آورید. ﴿٩١﴾ (منحرفان بنی اسرائیل) گفتند: ما پیوسته به عبادت گوساله ادامه می دهیم تا آنکه موسی به نزد ما بازگردد. ﴿٩٢﴾ پس (وقتی موسی برگشت) گفت: ای هارون! وقتی آنان را دیدی که گمراه شدند چه چیزی تو را بازداشت؟ ﴿٩٣﴾ که از من پیروی کنی؟ آیا دستور مرا نافرمانی کردی؟ ﴿٩٤﴾ گفت: ای پسر مادرم! نه ریش مرا بگیر و نه موی سرم را، من از آن ترسیدیم که بگویی بین بنی‌اسرائیل تفرقه انداختی و سخن مرا رعایت نکردی. ﴿٩٥﴾ (موسی) گفت: ای سامری! مقصود وهدف تو چه بود؟ ﴿٩٦﴾ (سامری) گفت: من چیزی را دیدم که (مردم) آن را ندیدند، پس مشتی خاک از نقش پای فرستاده (الله) را گرفتم، پس آن را افگندم. این چنین نفس من (این کار را) در نظرم آراست. ﴿٩٧﴾ موسی گفت: پس برو، یقینا سزای تو در زندگی دنیا این باشد که بگویی: (به من) دست نزنید و نزدیک نشوید، البته وعدهٔ دیگر داری که هرگز در آن با تو خلاف نشود. و به آن معبودت که برای عبادت وی معتکف بودی بنگر، که البته آن را می‌سوزانیم، باز آن را در دریا پراگنده می‌کنیم به پراگندگی خاص. ﴿٩٨﴾ بدون شک پروردگار بر حق شما تنها وبی همتا الله است، همان پروردگاری که جز او معبودی نیست، علم او همه چیز را فرا گرفته است.

كَذَٰلِكَ نَقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ أَنۢبَآءِ مَا قَدْ سَبَقَ ۚ وَقَدْ ءَاتَيْنَٰكَ مِن لَّدُنَّا ذِكْرًا ﴿٩٩﴾ مَّنْ أَعْرَضَ عَنْهُ فَإِنَّهُۥ يَحْمِلُ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ وِزْرًا ﴿١٠٠﴾ خَٰلِدِينَ فِيهِ ۖ وَسَآءَ لَهُمْ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ حِمْلًا ﴿١٠١﴾ يَوْمَ يُنفَخُ فِى ٱلصُّورِ ۚ وَنَحْشُرُ ٱلْمُجْرِمِينَ يَوْمَئِذٍ زُرْقًا ﴿١٠٢﴾ يَتَخَٰفَتُونَ بَيْنَهُمْ إِن لَّبِثْتُمْ إِلَّا عَشْرًا ﴿١٠٣﴾ نَّحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَقُولُونَ إِذْ يَقُولُ أَمْثَلُهُمْ طَرِيقَةً إِن لَّبِثْتُمْ إِلَّا يَوْمًا ﴿١٠٤﴾ وَيَسْـَٔلُونَكَ عَنِ ٱلْجِبَالِ فَقُلْ يَنسِفُهَا رَبِّى نَسْفًا ﴿١٠٥﴾ فَيَذَرُهَا قَاعًا صَفْصَفًا ﴿١٠٦﴾ لَّا تَرَىٰ فِيهَا عِوَجًا وَلَآ أَمْتًا ﴿١٠٧﴾ يَوْمَئِذٍ يَتَّبِعُونَ ٱلدَّاعِىَ لَا عِوَجَ لَهُۥ ۖ وَخَشَعَتِ ٱلْأَصْوَاتُ لِلرَّحْمَٰنِ فَلَا تَسْمَعُ إِلَّا هَمْسًا ﴿١٠٨﴾ يَوْمَئِذٍ لَّا تَنفَعُ ٱلشَّفَٰعَةُ إِلَّا مَنْ أَذِنَ لَهُ ٱلرَّحْمَٰنُ وَرَضِىَ لَهُۥ قَوْلًا ﴿١٠٩﴾ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِهِۦ عِلْمًا ﴿١١٠﴾ ۞ وَعَنَتِ ٱلْوُجُوهُ لِلْحَىِّ ٱلْقَيُّومِ ۖ وَقَدْ خَابَ مَنْ حَمَلَ ظُلْمًا ﴿١١١﴾ وَمَن يَعْمَلْ مِنَ ٱلصَّٰلِحَٰتِ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَا يَخَافُ ظُلْمًا وَلَا هَضْمًا ﴿١١٢﴾ وَكَذَٰلِكَ أَنزَلْنَٰهُ قُرْءَانًا عَرَبِيًّا وَصَرَّفْنَا فِيهِ مِنَ ٱلْوَعِيدِ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ أَوْ يُحْدِثُ لَهُمْ ذِكْرًا ﴿١١٣﴾

﴿٩٩﴾ این چنین اخبار گذشته را برای تو حکایت می کنیم، و یقینا از جانب خود پند (قرآن) به تو دادیم. ﴿١٠٠﴾ هر کس که از آن روی گردان شود، پس او در روز قیامت بار گناه را برمی دارد. ﴿١٠١﴾ که همیشه در آن خواهند ماند و چه بد باری است که در روز قیامت خواهند داشت. ﴿١٠٢﴾ روزی که در صور دمیده می‌شود و گناهکاران را در آن روز کبود چشم جمع می کنیم. ﴿١٠٣﴾ در حالی که پنهانی در میان خویش می‌گویند: شما نمانده‌اید (در دنیا) جز ده شبانه روز. ﴿١٠٤﴾ ما به آنچه می‌گویند داناتریم، وقتی نیک روش ترین شان می گوید: نمانده‌اید مگر یک روز. ﴿١٠٥﴾ و از تو دربارهٔ کوه‌ها می‌پرسند (که در روز قیامت چه خواهند شد) پس بگو: پروردگارم آنها را در هوا پراگنده خواهد کرد. ﴿١٠٦﴾ پس آن‌هارا به شکل میدان هموار می گذارد. ﴿١٠٧﴾ که (تو ای مخاطب) در آن هیچ نشیب و فرازی را نمی‌بینی. ﴿١٠٨﴾ در آن روز از دعوت‌دهنده ای پیروی می‌کنند که در آن هیچ کجی نباشد. و صداها در برابر پروردگار مهربان پست و خاموش می گردد و جز صدای آهسته نمی‌شنوی. ﴿١٠٩﴾ در آن روز شفاعت (احدی) سود نمی‌بخشد، مگر کسی که پروردگار مهربان به او اجازه داده است و او را از روی گفتار بپسندد. ﴿١١٠﴾ الله می‌داند آنچه را که پیش روی مردم است و آنچه را که پشت سر آن هاست، ولی (مردم) از نگاه علم به او آگاهی ندارند. ﴿١١١﴾ و چهره‌ها برای (الله) زندهٔ پاینده که مدبر کائنات است اظهار تواضع می کنند و کسی که بار ظلم را بر دوش داشت، ناکام می‌گردد. ﴿١١٢﴾ و هرکس کارهای نیک کند و او مؤمن باشد، پس نه از ظلم (در حق خود) می ترسد و نه از کمی ثواب. ﴿١١٣﴾ و این چنین آن را قرآن عربی نازل کردیم و در آن بیم دادن و ترساندن را به (شیوه‌هایی گوناگون) آوردیم، تا پرهیزگار شوند، یا باعث یادآوری و پند ایشان شود.

فَتَعَٰلَى ٱللَّهُ ٱلۡمَلِكُ ٱلۡحَقُّۗ وَلَا تَعۡجَلۡ بِٱلۡقُرۡءَانِ مِن قَبۡلِ أَن
يُقۡضَىٰٓ إِلَيۡكَ وَحۡيُهُۥۖ وَقُل رَّبِّ زِدۡنِي عِلۡمٗا ﴿١١٤﴾ وَلَقَدۡ عَهِدۡنَآ
إِلَىٰٓ ءَادَمَ مِن قَبۡلُ فَنَسِيَ وَلَمۡ نَجِدۡ لَهُۥ عَزۡمٗا ﴿١١٥﴾ وَإِذۡ قُلۡنَا
لِلۡمَلَٰٓئِكَةِ ٱسۡجُدُواْ لِأٓدَمَ فَسَجَدُوٓاْ إِلَّآ إِبۡلِيسَ أَبَىٰ ﴿١١٦﴾
فَقُلۡنَا يَٰٓـَٔادَمُ إِنَّ هَٰذَا عَدُوّٞ لَّكَ وَلِزَوۡجِكَ فَلَا يُخۡرِجَنَّكُمَا
مِنَ ٱلۡجَنَّةِ فَتَشۡقَىٰٓ ﴿١١٧﴾ إِنَّ لَكَ أَلَّا تَجُوعَ فِيهَا وَلَا تَعۡرَىٰ
﴿١١٨﴾ وَأَنَّكَ لَا تَظۡمَؤُاْ فِيهَا وَلَا تَضۡحَىٰ ﴿١١٩﴾ فَوَسۡوَسَ إِلَيۡهِ
ٱلشَّيۡطَٰنُ قَالَ يَٰٓـَٔادَمُ هَلۡ أَدُلُّكَ عَلَىٰ شَجَرَةِ ٱلۡخُلۡدِ وَمُلۡكٖ
لَّا يَبۡلَىٰ ﴿١٢٠﴾ فَأَكَلَا مِنۡهَا فَبَدَتۡ لَهُمَا سَوۡءَٰتُهُمَا وَطَفِقَا
يَخۡصِفَانِ عَلَيۡهِمَا مِن وَرَقِ ٱلۡجَنَّةِۚ وَعَصَىٰٓ ءَادَمُ رَبَّهُۥ فَغَوَىٰ
﴿١٢١﴾ ثُمَّ ٱجۡتَبَٰهُ رَبُّهُۥ فَتَابَ عَلَيۡهِ وَهَدَىٰ ﴿١٢٢﴾ قَالَ ٱهۡبِطَا مِنۡهَا
جَمِيعَۢاۖ بَعۡضُكُمۡ لِبَعۡضٍ عَدُوّٞۖ فَإِمَّا يَأۡتِيَنَّكُم مِّنِّي هُدٗى
فَمَنِ ٱتَّبَعَ هُدَايَ فَلَا يَضِلُّ وَلَا يَشۡقَىٰ ﴿١٢٣﴾ وَمَنۡ أَعۡرَضَ
عَن ذِكۡرِي فَإِنَّ لَهُۥ مَعِيشَةٗ ضَنكٗا وَنَحۡشُرُهُۥ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ
أَعۡمَىٰ ﴿١٢٤﴾ قَالَ رَبِّ لِمَ حَشَرۡتَنِيٓ أَعۡمَىٰ وَقَدۡ كُنتُ بَصِيرٗا ﴿١٢٥﴾

﴿۱۱٤﴾ پس الله پادشاه حقیقی و برحق، بزرگ و بلند مرتبه است. و در (خواندن) قرآن عجله مکن پیش از آنکه وحی آن بر تو به انجام رسانده شود، و بگو: پروردگارم! بر علم و دانشم بافزای. ﴿۱۱٥﴾ و به یقین پیش از این به سوی آدم حکم کردیم، پس (آن را) فراموش کرد و برای او عزم محکم نیافتیم. ﴿۱۱٦﴾ و یادآور شو وقتی که به فرشتگان گفتیم: برای آدم سجده کنید، پس همه سجده کردند به جز ابلیس که (از سجده کردن) سرباز زد. ﴿۱۱۷﴾ پس گفتیم: ای آدم! در حقیقت این ابلیس برای تو و همسرت دشمن است، پس شما را از جنت بیرون نکند، که در رنج و مشقت افتی. ﴿۱۱۸﴾ و تو در آن جنت نه گرسنه می‌شوی و نه برهنه می‌مانی. ﴿۱۱۹﴾ و هم اینکه در آنجا نه تشنه می شوی و نه گرما زدهٔ آفتاب. ﴿۱۲۰﴾ پس شیطان به سوی او وسوسه انداخت، گفت: ای آدم! آیا تو را به درخت همیشگی و ملکی که زایل نمی شود، راهنمایی کنم؟ ﴿۱۲۱﴾ پس هر دو از آن درخت خوردند، پس شرمگاهای شان آشکار شد و شروع کردند به چسپانیدن برگهای جنت بر خود، و این گونه آدم به پروردگارش عصیان کرد و راه را گم کرد. ﴿۱۲۲﴾ باز پروردگارش او را برگزید، زیرا توبهٔ او را قبول کرد و هدایتش کرد. ﴿۱۲۳﴾ (الله) فرمود: پس هر دو باهم از آن پایان شوید، در حالی که بعضی از (نسل) شما دشمن بعضی دیگر خواهند بود، پس اگر برای شما از جانب من هدایت رسد، هرکس از هدایتم پیروی کند، نه گمراه می‌شود و نه رنج می کشد. ﴿۱۲٤﴾ و هرکس از یاد من روی بگرداند زندگی تنگ و سخت خواهد داشت. و روز قیامت او را نابینا حشر خواهیم کرد. ﴿۱۲٥﴾ می گوید: ای پروردگارم! چرا مرا نابینا حشر کردی؟ حال آنکه (در دنیا) بینا بودم.

قَالَ كَذَٰلِكَ أَتَتْكَ ءَايَٰتُنَا فَنَسِيتَهَا ۖ وَكَذَٰلِكَ ٱلْيَوْمَ تُنسَىٰ ﴿١٢٦﴾
وَكَذَٰلِكَ نَجْزِى مَنْ أَسْرَفَ وَلَمْ يُؤْمِنۢ بِـَٔايَٰتِ رَبِّهِۦ ۚ وَلَعَذَابُ ٱلْـَٔاخِرَةِ
أَشَدُّ وَأَبْقَىٰٓ ﴿١٢٧﴾ أَفَلَمْ يَهْدِ لَهُمْ كَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُم مِّنَ ٱلْقُرُونِ
يَمْشُونَ فِى مَسَٰكِنِهِمْ ۗ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَءَايَٰتٍ لِّأُو۟لِى ٱلنُّهَىٰ ﴿١٢٨﴾
وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِن رَّبِّكَ لَكَانَ لِزَامًا وَأَجَلٌ مُّسَمًّى ﴿١٢٩﴾
فَٱصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ قَبْلَ طُلُوعِ ٱلشَّمْسِ
وَقَبْلَ غُرُوبِهَا ۖ وَمِنْ ءَانَآئِ ٱلَّيْلِ فَسَبِّحْ وَأَطْرَافَ ٱلنَّهَارِ لَعَلَّكَ
تَرْضَىٰ ﴿١٣٠﴾ وَلَا تَمُدَّنَّ عَيْنَيْكَ إِلَىٰ مَا مَتَّعْنَا بِهِۦٓ أَزْوَٰجًا مِّنْهُمْ زَهْرَةَ
ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا لِنَفْتِنَهُمْ فِيهِ ۚ وَرِزْقُ رَبِّكَ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ ﴿١٣١﴾ وَأْمُرْ أَهْلَكَ
بِٱلصَّلَوٰةِ وَٱصْطَبِرْ عَلَيْهَا ۖ لَا نَسْـَٔلُكَ رِزْقًا ۖ نَّحْنُ نَرْزُقُكَ ۗ وَٱلْعَٰقِبَةُ
لِلتَّقْوَىٰ ﴿١٣٢﴾ وَقَالُوا۟ لَوْلَا يَأْتِينَا بِـَٔايَةٍ مِّن رَّبِّهِۦٓ ۚ أَوَلَمْ تَأْتِهِم
بَيِّنَةُ مَا فِى ٱلصُّحُفِ ٱلْأُولَىٰ ﴿١٣٣﴾ وَلَوْ أَنَّآ أَهْلَكْنَٰهُم بِعَذَابٍ
مِّن قَبْلِهِۦ لَقَالُوا۟ رَبَّنَا لَوْلَآ أَرْسَلْتَ إِلَيْنَا رَسُولًا فَنَتَّبِعَ
ءَايَٰتِكَ مِن قَبْلِ أَن نَّذِلَّ وَنَخْزَىٰ ﴿١٣٤﴾ قُلْ كُلٌّ مُّتَرَبِّصٌ فَتَرَبَّصُوا۟ ۖ
فَسَتَعْلَمُونَ مَنْ أَصْحَٰبُ ٱلصِّرَٰطِ ٱلسَّوِىِّ وَمَنِ ٱهْتَدَىٰ ﴿١٣٥﴾

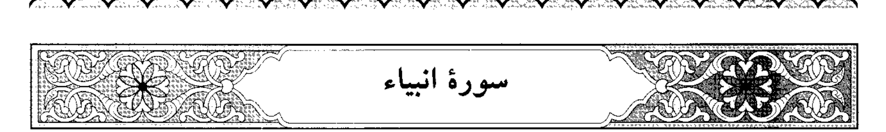
﴿١٢٦﴾ (الله) فرماید: همان طور که آیات ما به تو رسید و آنها را فراموش کردی، همان گونه امروز فراموش می‌شوی. ﴿١٢٧﴾ و این چنین سزا می دهیم کسی را که اسراف کرده و به آیات پروردگارش ایمان نیاورده است. و البته عذاب آخرت سخت‌تر و پاینده تر است. ﴿١٢٨﴾ آیا برای آنان روشن نشده است که پیش از ایشان چه بسیار نسلها را نابود کردیم که (اکنون آنان) در محل سکونتشان رفت و آمد می‌کنند؟ یقیناً در این (امر) نشانه‌هایی برای خردمندان است. ﴿١٢٩﴾ و اگر سخنی که سابقا از پروردگارت صادر شده، و موعدی مشخص مقرر نشده بود، بدون شک (عذاب آنها در همین دنیا) حتما لازم و واقع می‌شد. ﴿١٣٠﴾ پس در مقابل آنچه می‌گویند صبر کن. و قبل از طلوع آفتاب و پیش از غروب آن و در بخشی از ساعات شب و در بخشهایی از روز پروردگارت را به پاکی یاد کن، تا راضی و خشنود گردی. ﴿١٣١﴾ و به سوی آنچه از زیب و زینت زندگی دنیا که برخی از آنان را بهره‌مند ساخته‌ایم چشم مدوز تا آنان را در آن بیازماییم، و روزی پروردگار تو بهتر و پایدارتر است. ﴿١٣٢﴾ وخانواده‌ات را به نماز امر کن و (خودت نیز) بر آن صابر باش، ما از تو روزی نمی‌خواهیم، ما تو را روزی می‌دهیم و عاقبت از تقوا است. ﴿١٣٣﴾ و (کافران) گفتند: چرا معجزه ای از سوی پروردگارش برای ما نمی‌آورد؟ آیا دلیل واضح که در صحیفه‌های پیشین است، برایشان نیامده است؟! ﴿١٣٤﴾ و اگر ما آنان را پیش از وی به عذابی هلاک می‌کردیم، می‌گفتند: پروردگارا! چرا پیغمبری را برای ما نفرستادی تا آیات تو را پیروی می کردیم، پیش از آنکه خوار و رسوا می شدیم؟ ﴿١٣٥﴾ بگو: همه منتظرند پس (شما نیز) در انتظار باشید، پس به زودی خواهید دانست که چه کسانی اهل راه راست هستند و چه کسی راه یافته‌است.

سُورَةُ الأَنبِيَاءِ

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ٱقۡتَرَبَ لِلنَّاسِ حِسَابُهُمۡ وَهُمۡ فِي غَفۡلَةٖ مُّعۡرِضُونَ ١
مَا يَأۡتِيهِم مِّن ذِكۡرٖ مِّن رَّبِّهِم مُّحۡدَثٍ إِلَّا ٱسۡتَمَعُوهُ وَهُمۡ
يَلۡعَبُونَ ٢ لَاهِيَةٗ قُلُوبُهُمۡۗ وَأَسَرُّواْ ٱلنَّجۡوَى ٱلَّذِينَ
ظَلَمُواْ هَلۡ هَٰذَآ إِلَّا بَشَرٞ مِّثۡلُكُمۡۖ أَفَتَأۡتُونَ ٱلسِّحۡرَ وَأَنتُمۡ
تُبۡصِرُونَ ٣ قَالَ رَبِّي يَعۡلَمُ ٱلۡقَوۡلَ فِي ٱلسَّمَآءِ وَٱلۡأَرۡضِۖ
وَهُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلۡعَلِيمُ ٤ بَلۡ قَالُوٓاْ أَضۡغَٰثُ أَحۡلَٰمِۭ بَلِ
ٱفۡتَرَىٰهُ بَلۡ هُوَ شَاعِرٞ فَلۡيَأۡتِنَا بِـَٔايَةٖ كَمَآ أُرۡسِلَ ٱلۡأَوَّلُونَ
٥ مَآ ءَامَنَتۡ قَبۡلَهُم مِّن قَرۡيَةٍ أَهۡلَكۡنَٰهَآۖ أَفَهُمۡ يُؤۡمِنُونَ
٦ وَمَآ أَرۡسَلۡنَا قَبۡلَكَ إِلَّا رِجَالٗا نُّوحِيٓ إِلَيۡهِمۡۖ فَسۡـَٔلُوٓاْ أَهۡلَ
ٱلذِّكۡرِ إِن كُنتُمۡ لَا تَعۡلَمُونَ ٧ وَمَا جَعَلۡنَٰهُمۡ جَسَدٗا
لَّا يَأۡكُلُونَ ٱلطَّعَامَ وَمَا كَانُواْ خَٰلِدِينَ ٨ ثُمَّ صَدَقۡنَٰهُمُ
ٱلۡوَعۡدَ فَأَنجَيۡنَٰهُمۡ وَمَن نَّشَآءُ وَأَهۡلَكۡنَا ٱلۡمُسۡرِفِينَ ٩
لَقَدۡ أَنزَلۡنَآ إِلَيۡكُمۡ كِتَٰبٗا فِيهِ ذِكۡرُكُمۡۚ أَفَلَا تَعۡقِلُونَ ١٠

سورهٔ انبیاء

در مکه نازل شده و یکصدودوازده آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ برای مردم (وقت) حسابشان نزدیک شده است، در حالی که آنان در غفلت روی گردانند. ﴿۲﴾ هیچ پند (و هدایت) جدیدی از نزد پروردگارشان به آن‌ها نمی‌رسد، مگر آینکه بازی کنان آن را می‌شنوند. ﴿۳﴾ (درحالیکه) دلهایشان (به دنیا) مشغول است و آنان که ظلم کرده بودند در پنهان به نجوی و راز گویی پرداختند و گفتند که آیا این (شخص) انسانی مانند شما نیست، آیا به سوی جادو می‌روید؟ حال آنکه شما (حقیقت را) می‌بینید. ﴿٤﴾ (در جواب بگو:) پروردگارم هر سخنی را که در آسمان و زمین باشد، می‌داند، و او شنوای داناست. ﴿٥﴾ بلکه گفتند: خواب های پراگنده است، بلکه آن را از پیش خود ساخته است بلکه او شاعر است، (اگر پیغمبر در دعوای خود راست باشد) پس طوری که پیشینیان (با معجزه ها) فرستاده شدند، باید معجزه ای (حسّی) برای ما بیاورد. ﴿٦﴾ پیش از آنان (نیز مردمِ) هیچ قریه ای که (اهلِ) آن را هلاک کردیم ایمان نیاوردند، پس آیا ایشان ایمان می‌آورَند؟! ﴿۷﴾ و پیش از تو نیز جز مردانی را که به آنان وحی می‌کردیم، نفرستادیم. پس اگر شما نمی‌دانید، از اهل کتاب بپرسید. ﴿۸﴾ پیغمبران را جسدی که غذا نخورند قرار ندادیم و جاودان هم نبودند. ﴿۹﴾ باز وعدهٔ (خویش) به آنان را راست گردانیدیم، و آنان و هر که را خواستیم، نجات دادیم، و اسرافکاران (تجاوزکاران) را نابود کردیم. ﴿۱۰﴾ البته ما بسوی شما کتابی نازل کردیم که ذکر تان در آن است، آیا نمی‌اندیشید؟

وَكَمۡ قَصَمۡنَا مِن قَرۡيَةٖ كَانَتۡ ظَالِمَةٗ وَأَنشَأۡنَا بَعۡدَهَا قَوۡمًا ءَاخَرِينَ ﴿١١﴾ فَلَمَّآ أَحَسُّواْ بَأۡسَنَآ إِذَا هُم مِّنۡهَا يَرۡكُضُونَ ﴿١٢﴾ لَا تَرۡكُضُواْ وَٱرۡجِعُوٓاْ إِلَىٰ مَآ أُتۡرِفۡتُمۡ فِيهِ وَمَسَٰكِنِكُمۡ لَعَلَّكُمۡ تُسۡـَٔلُونَ ﴿١٣﴾ قَالُواْ يَٰوَيۡلَنَآ إِنَّا كُنَّا ظَٰلِمِينَ ﴿١٤﴾ فَمَا زَالَت تِّلۡكَ دَعۡوَىٰهُمۡ حَتَّىٰ جَعَلۡنَٰهُمۡ حَصِيدًا خَٰمِدِينَ ﴿١٥﴾ وَمَا خَلَقۡنَا ٱلسَّمَآءَ وَٱلۡأَرۡضَ وَمَا بَيۡنَهُمَا لَٰعِبِينَ ﴿١٦﴾ لَوۡ أَرَدۡنَآ أَن نَّتَّخِذَ لَهۡوٗا لَّٱتَّخَذۡنَٰهُ مِن لَّدُنَّآ إِن كُنَّا فَٰعِلِينَ ﴿١٧﴾ بَلۡ نَقۡذِفُ بِٱلۡحَقِّ عَلَى ٱلۡبَٰطِلِ فَيَدۡمَغُهُۥ فَإِذَا هُوَ زَاهِقٞۚ وَلَكُمُ ٱلۡوَيۡلُ مِمَّا تَصِفُونَ ﴿١٨﴾ وَلَهُۥ مَن فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۚ وَمَنۡ عِندَهُۥ لَا يَسۡتَكۡبِرُونَ عَنۡ عِبَادَتِهِۦ وَلَا يَسۡتَحۡسِرُونَ ﴿١٩﴾ يُسَبِّحُونَ ٱلَّيۡلَ وَٱلنَّهَارَ لَا يَفۡتُرُونَ ﴿٢٠﴾ أَمِ ٱتَّخَذُوٓاْ ءَالِهَةٗ مِّنَ ٱلۡأَرۡضِ هُمۡ يُنشِرُونَ ﴿٢١﴾ لَوۡ كَانَ فِيهِمَآ ءَالِهَةٌ إِلَّا ٱللَّهُ لَفَسَدَتَاۚ فَسُبۡحَٰنَ ٱللَّهِ رَبِّ ٱلۡعَرۡشِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿٢٢﴾ لَا يُسۡـَٔلُ عَمَّا يَفۡعَلُ وَهُمۡ يُسۡـَٔلُونَ ﴿٢٣﴾ أَمِ ٱتَّخَذُواْ مِن دُونِهِۦٓ ءَالِهَةٗۖ قُلۡ هَاتُواْ بُرۡهَٰنَكُمۡۖ هَٰذَا ذِكۡرُ مَن مَّعِيَ وَذِكۡرُ مَن قَبۡلِيۚ بَلۡ أَكۡثَرُهُمۡ لَا يَعۡلَمُونَ ٱلۡحَقَّۖ فَهُم مُّعۡرِضُونَ ﴿٢٤﴾

﴿۱۱﴾ و چه بسیار قریه‌ها را که اهل آن ظالم بودند، شکستیم (هلاک کردیم) و پس از آنان قوم دیگر را ایجاد کردیم. ﴿۱۲﴾ پس چون عذاب ما را احساس کردند، ناگهان از آن می‌گریختند. ﴿۱۳﴾ (به آنان گفته می‌شود:) نگریزید! و به سوی ناز و نعمتی که در آن متنعم بودید، بازگردید، شاید که از شما (چیزی) پرسیده شود. ﴿١٤﴾ گفتند: ای وای بر ما، واقعا که ما ظالم بودیم. ﴿١٥﴾ و همیشه سخن شان همین بود تا اینکه آنان را مانند کشت درو شده، بی حرکت و خاموش شده گردانیدیم. ﴿١٦﴾ و آسمان و زمین و آنچه را که در میان آن دو است برای بازی و شوخی (بیهوده) نیافریده‌ایم. ﴿۱۷﴾ اگر می‌خواستیم بازیچه ای بگیریم حتما آن را از نزد خود انتخاب می‌کردیم. ﴿۱۸﴾ بلکه حق را بر باطل می‌اندازیم، پس آن را می شکند و سرکوب می کند، پس ناگهان باطل محو و نابود می‌شود. و وای بر شما به سبب آنچه که (الله را به آن) وصف می‌کنید. ﴿۱۹﴾ و از اوست هر که در آسمانها و زمین است، و آنان که در نزد وی هستند از عبادت او تکبر نمی‌کنند و خسته نمی‌شوند. ﴿۲۰﴾ (بلکه) شب و روز تسبیح می گویند، بی آنکه سست شوند. ﴿۲۱﴾ آیا معبودهای از (موجودات) زمین گرفته‌اند که (ایشان مرده ها را) زنده می کنند؟! ﴿۲۲﴾ اگر در آن دو (آسمانها و زمین) غیر از الله معبودهای وجود داشت، حتما آسمانها و زمین هردو تباه می‌شد، پس پاک و منزه است الله پروردگار عرش، از آنچه وصف می‌کنند. ﴿۲۳﴾ (الله) از آنچه می کند پرسیده نمی‌شود، ولی آنها پرسیده می شوند. ﴿٢٤﴾ آیا به جای او معبودانی را به پرستش گرفته‌اند؟ بگو: دلیل خود را بیان دارید، این است کتاب کسانی که با من اند و (اینها هم) کتاب‌های امت‌های قبل از من است. بلکه اکثر آنان حق را نمی‌دانند، پس آنها روی گردان اند.

وَمَآ أَرۡسَلۡنَا مِن قَبۡلِكَ مِن رَّسُولٍ إِلَّا نُوحِيٓ إِلَيۡهِ أَنَّهُۥ لَآ إِلَٰهَ إِلَّآ أَنَا۠ فَٱعۡبُدُونِ ﴿٢٥﴾ وَقَالُواْ ٱتَّخَذَ ٱلرَّحۡمَٰنُ وَلَدٗاۗ سُبۡحَٰنَهُۥۚ بَلۡ عِبَادٞ مُّكۡرَمُونَ ﴿٢٦﴾ لَا يَسۡبِقُونَهُۥ بِٱلۡقَوۡلِ وَهُم بِأَمۡرِهِۦ يَعۡمَلُونَ ﴿٢٧﴾ يَعۡلَمُ مَا بَيۡنَ أَيۡدِيهِمۡ وَمَا خَلۡفَهُمۡ وَلَا يَشۡفَعُونَ إِلَّا لِمَنِ ٱرۡتَضَىٰ وَهُم مِّنۡ خَشۡيَتِهِۦ مُشۡفِقُونَ ﴿٢٨﴾ ۞ وَمَن يَقُلۡ مِنۡهُمۡ إِنِّيٓ إِلَٰهٞ مِّن دُونِهِۦ فَذَٰلِكَ نَجۡزِيهِ جَهَنَّمَۚ كَذَٰلِكَ نَجۡزِي ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٢٩﴾ أَوَلَمۡ يَرَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓاْ أَنَّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَ كَانَتَا رَتۡقٗا فَفَتَقۡنَٰهُمَاۖ وَجَعَلۡنَا مِنَ ٱلۡمَآءِ كُلَّ شَيۡءٍ حَيٍّۚ أَفَلَا يُؤۡمِنُونَ ﴿٣٠﴾ وَجَعَلۡنَا فِي ٱلۡأَرۡضِ رَوَٰسِيَ أَن تَمِيدَ بِهِمۡ وَجَعَلۡنَا فِيهَا فِجَاجٗا سُبُلٗا لَّعَلَّهُمۡ يَهۡتَدُونَ ﴿٣١﴾ وَجَعَلۡنَا ٱلسَّمَآءَ سَقۡفٗا مَّحۡفُوظٗاۖ وَهُمۡ عَنۡ ءَايَٰتِهَا مُعۡرِضُونَ ﴿٣٢﴾ وَهُوَ ٱلَّذِي خَلَقَ ٱلَّيۡلَ وَٱلنَّهَارَ وَٱلشَّمۡسَ وَٱلۡقَمَرَۖ كُلّٞ فِي فَلَكٖ يَسۡبَحُونَ ﴿٣٣﴾ وَمَا جَعَلۡنَا لِبَشَرٖ مِّن قَبۡلِكَ ٱلۡخُلۡدَۖ أَفَإِيْن مِّتَّ فَهُمُ ٱلۡخَٰلِدُونَ ﴿٣٤﴾ كُلُّ نَفۡسٖ ذَآئِقَةُ ٱلۡمَوۡتِۗ وَنَبۡلُوكُم بِٱلشَّرِّ وَٱلۡخَيۡرِ فِتۡنَةٗۖ وَإِلَيۡنَا تُرۡجَعُونَ ﴿٣٥﴾

﴿۲۵﴾ و پیش از تو هیچ پیغمبری را نفرستادیم مگر اینکه به او وحی می‌فرستادیم که هیچ معبود برحق غیر از من (الله) نیست، لذا تنها مرا عبادت کنید. ﴿۲٦﴾ و (مشرکان) گفتند: پروردگار رحمن (برای خود از فرشته ها) فرزند گرفته است! او پاک و منزه است. بلکه آنها (فرشته ها) بندگان والاقدرِ مقرب هستند. ﴿۲۷﴾ در سخن گفتن از او پیشی نمی کنند، و آنان به حکم وی کار می‌کنند. ﴿۲۸﴾ الله حال و اعمال گذشته و حال و اعمال آیندهٔ ایشان را می‌داند، و شفاعت نمی‌کنند مگر برای کسی که (الله) رضایت داده باشد. و آنان از بیم او ترسان اند. ﴿۲۹﴾ و هرکس از آنان(فرشته ها) بگوید: غیر از الله من نیز معبود هستم، پس او را به دوزخ سزا دهیم، این چنین به ظالمان سزا می‌دهیم. ﴿۳۰﴾ آیا کافران ندیدند که آسمانها و زمین (ابتدا باهم) چسپیده و متصل بودند، باز آن دو را از هم جدا کردیم. و هر چیز زنده را از آب آفریدیم، آیا (به وحدانیت من) ایمان نمی‌آورند؟! ﴿۳۱﴾ و در زمین کوههای استوار و ریشه دار قرار دادیم تا مبادا زمین آنان را بجنباند. و درمیان کوهها راههای گشاده ایجاد کردیم تا که آنان راه یابند. ﴿۳۲﴾ و آسمان را سقف محفوظ قرار دادیم، (ولی) آنان از نشانه‌هایش روی می گردانند. ﴿۳۳﴾ و او پروردگاری است که شب و روز و آفتاب و ماه را آفرید و هر یک در مدار (معین) خود شناور اند. ﴿۳٤﴾ و برای هیچ انسانی پیش از تو زندگی دائمی مقرر نکردیم، آیا اگر تو بمیری ایشان جاودانه می‌مانند؟ ﴿۳۵﴾ و هر نفس (جاندار) چشندهٔ مرگ است. و شما را بخاطر امتحان به سختی و آسایش آزمایش می کنیم، و به‌سوی ما بازگردانیده می‌شوید.

وَإِذَا رَءَاكَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓاْ إِن يَتَّخِذُونَكَ إِلَّا هُزُوًا أَهَٰذَا ٱلَّذِي يَذۡكُرُ ءَالِهَتَكُمۡ وَهُم بِذِكۡرِ ٱلرَّحۡمَٰنِ هُمۡ كَٰفِرُونَ ﴿٣٦﴾ خُلِقَ ٱلۡإِنسَٰنُ مِنۡ عَجَلٖۚ سَأُوْرِيكُمۡ ءَايَٰتِي فَلَا تَسۡتَعۡجِلُونِ ﴿٣٧﴾ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَٰذَا ٱلۡوَعۡدُ إِن كُنتُمۡ صَٰدِقِينَ ﴿٣٨﴾ لَوۡ يَعۡلَمُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ حِينَ لَا يَكُفُّونَ عَن وُجُوهِهِمُ ٱلنَّارَ وَلَا عَن ظُهُورِهِمۡ وَلَا هُمۡ يُنصَرُونَ ﴿٣٩﴾ بَلۡ تَأۡتِيهِم بَغۡتَةٗ فَتَبۡهَتُهُمۡ فَلَا يَسۡتَطِيعُونَ رَدَّهَا وَلَا هُمۡ يُنظَرُونَ ﴿٤٠﴾ وَلَقَدِ ٱسۡتُهۡزِئَ بِرُسُلٖ مِّن قَبۡلِكَ فَحَاقَ بِٱلَّذِينَ سَخِرُواْ مِنۡهُم مَّا كَانُواْ بِهِۦ يَسۡتَهۡزِءُونَ ﴿٤١﴾ قُلۡ مَن يَكۡلَؤُكُم بِٱلَّيۡلِ وَٱلنَّهَارِ مِنَ ٱلرَّحۡمَٰنِۗ بَلۡ هُمۡ عَن ذِكۡرِ رَبِّهِم مُّعۡرِضُونَ ﴿٤٢﴾ أَمۡ لَهُمۡ ءَالِهَةٞ تَمۡنَعُهُم مِّن دُونِنَاۚ لَا يَسۡتَطِيعُونَ نَصۡرَ أَنفُسِهِمۡ وَلَا هُم مِّنَّا يُصۡحَبُونَ ﴿٤٣﴾ بَلۡ مَتَّعۡنَا هَٰٓؤُلَآءِ وَءَابَآءَهُمۡ حَتَّىٰ طَالَ عَلَيۡهِمُ ٱلۡعُمُرُۗ أَفَلَا يَرَوۡنَ أَنَّا نَأۡتِي ٱلۡأَرۡضَ نَنقُصُهَا مِنۡ أَطۡرَافِهَآۚ أَفَهُمُ ٱلۡغَٰلِبُونَ ﴿٤٤﴾

﴿۳٦﴾ و چون کافران تو را ببینند حتماً تو را به مسخره می‌گیرند (و می‌گویند:) آیا این همان کسی است که معبودانتان را (به بدی) یاد می‌کند؟ در حالیکه آنان یاد پروردگار رحمن را انکار می‌کنند. ﴿۳۷﴾ انسان از شتاب آفریده شده است. به زودی نشانه‌های خود را به شما نشان خواهیم داد، پس (عذاب و معجزه ها را) از من به شتاب طلب نکنید. ﴿۳۸﴾ و می‌گویند: این وعده کی می رسد، اگر راست می‌گویید؟ ﴿۳۹﴾ اگر کافران می‌دانستند هنگامی که نمی‌توانند آتش را از چهره‌های شان و نه از پسهایشان باز دارند و آنان نصرت داده نمی شوند، (در آمدن عذاب عجله نمی کردند). ﴿٤۰﴾ بلکه (آتش) ناگهان به آنان می‌رسد و آنها را حیران و سراسیمه می‌سازد و نمی‌توانند آن را برگردانند. و به آنها مهلت داده نمی‌شود. ﴿٤۱﴾ و البته پیغمبرانی پیش از تو نیز مورد تمسخر قرار گرفتند، پس کسانی که آنان را مسخره می کردند، آنچه که آن را به استهزا می گرفتند، ایشان را احاطه کرد. ﴿٤۲﴾ بگو: چه کسی شما را در شب و روز (از عذاب) پروردگار رحمان نگاه می‌کند؟ بلکه آنان از یاد پروردگارشان روی گردان اند. ﴿٤۳﴾ یا برای آنان معبودانی غیر از ما است که ایشان را (از عذاب) حمایت کنند؟! (این معبودان ساختگی) نه می‌توانند خود را مدد کنند، و نه آنان مدد کرده می‌شوند. ﴿٤٤﴾ بلکه ما ایشان و پدرانشان را (از انواع نعمت‌ها و آسایش) برخوردار ساختیم، تا عمر بر آنان طولانی شد. آیا نمی‌بینند که ما می آییم و زمین را از جوانب آن می‌کاهیم (مسلمانان را بر سرزمینهای کفار مسلط می سازیم)، آیا باز هم آنان پیروزند.

قُلۡ إِنَّمَآ أُنذِرُكُم بِٱلۡوَحۡيِۚ وَلَا يَسۡمَعُ ٱلصُّمُّ ٱلدُّعَآءَ إِذَا
مَا يُنذَرُونَ ﴿٤٥﴾ وَلَئِن مَّسَّتۡهُمۡ نَفۡحَةٞ مِّنۡ عَذَابِ رَبِّكَ
لَيَقُولُنَّ يَٰوَيۡلَنَآ إِنَّا كُنَّا ظَٰلِمِينَ ﴿٤٦﴾ وَنَضَعُ ٱلۡمَوَٰزِينَ
ٱلۡقِسۡطَ لِيَوۡمِ ٱلۡقِيَٰمَةِ فَلَا تُظۡلَمُ نَفۡسٞ شَيۡـٔٗاۖ وَإِن كَانَ
مِثۡقَالَ حَبَّةٖ مِّنۡ خَرۡدَلٍ أَتَيۡنَا بِهَاۗ وَكَفَىٰ بِنَا حَٰسِبِينَ ﴿٤٧﴾
وَلَقَدۡ ءَاتَيۡنَا مُوسَىٰ وَهَٰرُونَ ٱلۡفُرۡقَانَ وَضِيَآءٗ وَذِكۡرٗا
لِّلۡمُتَّقِينَ ﴿٤٨﴾ ٱلَّذِينَ يَخۡشَوۡنَ رَبَّهُم بِٱلۡغَيۡبِ وَهُم مِّنَ ٱلسَّاعَةِ
مُشۡفِقُونَ ﴿٤٩﴾ وَهَٰذَا ذِكۡرٞ مُّبَارَكٌ أَنزَلۡنَٰهُۚ أَفَأَنتُمۡ لَهُۥ
مُنكِرُونَ ﴿٥٠﴾ ۞ وَلَقَدۡ ءَاتَيۡنَآ إِبۡرَٰهِيمَ رُشۡدَهُۥ مِن قَبۡلُ وَكُنَّا
بِهِۦ عَٰلِمِينَ ﴿٥١﴾ إِذۡ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوۡمِهِۦ مَا هَٰذِهِ ٱلتَّمَاثِيلُ ٱلَّتِيٓ
أَنتُمۡ لَهَا عَٰكِفُونَ ﴿٥٢﴾ قَالُواْ وَجَدۡنَآ ءَابَآءَنَا لَهَا عَٰبِدِينَ ﴿٥٣﴾ قَالَ
لَقَدۡ كُنتُمۡ أَنتُمۡ وَءَابَآؤُكُمۡ فِي ضَلَٰلٖ مُّبِينٖ ﴿٥٤﴾ قَالُوٓاْ أَجِئۡتَنَا
بِٱلۡحَقِّ أَمۡ أَنتَ مِنَ ٱللَّٰعِبِينَ ﴿٥٥﴾ قَالَ بَل رَّبُّكُمۡ رَبُّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ
وَٱلۡأَرۡضِ ٱلَّذِي فَطَرَهُنَّ وَأَنَا۠ عَلَىٰ ذَٰلِكُم مِّنَ ٱلشَّٰهِدِينَ ﴿٥٦﴾
وَتَٱللَّهِ لَأَكِيدَنَّ أَصۡنَٰمَكُم بَعۡدَ أَن تُوَلُّواْ مُدۡبِرِينَ ﴿٥٧﴾

﴿٤٥﴾ بگو: من شما را با وحی بیم می‌دهم، ولی چون کران بیم داده شوند، دعوت را نمی‌شنوند. ﴿٤٦﴾ و اگر کمترین چیزی از عذاب پروردگارت به آنان برسد، حتما (اعتراف می کنند و) می گویند: ای وای بر ما! واقعا ما ظالم بودیم. ﴿٤٧﴾ و ما ترازوهای عدل را در روز قیامت می نهیم، پس بر هیچ کسی در چیزی ظلم کرده نشود. و اگر هم به وزن دانهٔ خردل باشد آن را (برای حساب) می‌آوریم. و بس است که ما حسابرس و حسابگر باشیم. ﴿٤٨﴾ و البته به موسی و هارون فرقان (فرق‌کننده بین حق و باطل و توحید و شرک) دادیم که روشنی و پند برای پرهیزگاران است. ﴿٤٩﴾ همان کسانی که در خفا از پروردگار شان می‌ترسند و آنان از (هول) قیامت هراس دارند. ﴿٥٠﴾ و این (قرآن نیز) پند با برکت است که آن را نازل کردیم، آیا شما منکر آن هستید؟ ﴿٥١﴾ و البته پیش از این (دادن تورات به موسی و هارون) به ابراهیم هدایت و رشد او را داده بودیم و به (حال) او دانا بودیم. ﴿٥٢﴾ وقتی که (ابراهیم) به پدر و قوم خود گفت: این تمثالهایی که شما ملازم آنها شده اید چیستند؟ ﴿٥٣﴾ گفتند: پدران خود را برای آن‌ها عبادت‌کنان یافتیم. ﴿٥٤﴾ ابراهیم گفت: البته شما و پدران تان همه در گمراهی آشکار بودید. ﴿٥٥﴾ گفتند ای ابراهیم! آیا حق را برای ما آورده ای یا تو از بازی کنندگانی؟ ﴿٥٦﴾ (ابراهیم) گفت: بلکه پروردگارتان، پروردگار آسمانها و زمین است، همان پرررودگاری که آنها را آفرید، و من بر این (سخن) از گواهانم. ﴿٥٧﴾ و قسم به الله پس از آنکه پشت گردانید و رفتید، البته در مورد بت‌هایتان تدبیری خواهم سنجید.

فَجَعَلَهُمْ جُذَٰذًا إِلَّا كَبِيرًا لَّهُمْ لَعَلَّهُمْ إِلَيْهِ يَرْجِعُونَ
﴿٥٨﴾ قَالُواْ مَن فَعَلَ هَٰذَا بِـَٔالِهَتِنَآ إِنَّهُۥ لَمِنَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٥٩﴾
قَالُواْ سَمِعْنَا فَتًى يَذْكُرُهُمْ يُقَالُ لَهُۥٓ إِبْرَٰهِيمُ ﴿٦٠﴾ قَالُواْ فَأْتُواْ
بِهِۦ عَلَىٰٓ أَعْيُنِ ٱلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَشْهَدُونَ ﴿٦١﴾ قَالُوٓاْ ءَأَنتَ
فَعَلْتَ هَٰذَا بِـَٔالِهَتِنَا يَٰٓإِبْرَٰهِيمُ ﴿٦٢﴾ قَالَ بَلْ فَعَلَهُۥ كَبِيرُهُمْ
هَٰذَا فَسْـَٔلُوهُمْ إِن كَانُواْ يَنطِقُونَ ﴿٦٣﴾ فَرَجَعُوٓاْ إِلَىٰٓ
أَنفُسِهِمْ فَقَالُوٓاْ إِنَّكُمْ أَنتُمُ ٱلظَّٰلِمُونَ ﴿٦٤﴾ ثُمَّ نُكِسُواْ
عَلَىٰ رُءُوسِهِمْ لَقَدْ عَلِمْتَ مَا هَٰٓؤُلَآءِ يَنطِقُونَ ﴿٦٥﴾ قَالَ
أَفَتَعْبُدُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ مَا لَا يَنفَعُكُمْ شَيْـًٔا وَلَا
يَضُرُّكُمْ ﴿٦٦﴾ أُفٍّ لَّكُمْ وَلِمَا تَعْبُدُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ
أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٦٧﴾ قَالُواْ حَرِّقُوهُ وَٱنصُرُوٓاْ ءَالِهَتَكُمْ إِن كُنتُمْ
فَٰعِلِينَ ﴿٦٨﴾ قُلْنَا يَٰنَارُ كُونِى بَرْدًا وَسَلَٰمًا عَلَىٰٓ إِبْرَٰهِيمَ
﴿٦٩﴾ وَأَرَادُواْ بِهِۦ كَيْدًا فَجَعَلْنَٰهُمُ ٱلْأَخْسَرِينَ ﴿٧٠﴾ وَنَجَّيْنَٰهُ
وَلُوطًا إِلَى ٱلْأَرْضِ ٱلَّتِى بَٰرَكْنَا فِيهَا لِلْعَٰلَمِينَ ﴿٧١﴾ وَوَهَبْنَا
لَهُۥٓ إِسْحَٰقَ وَيَعْقُوبَ نَافِلَةً وَكُلًّا جَعَلْنَا صَٰلِحِينَ ﴿٧٢﴾

﴿۵۸﴾ پس آنها را قطعه قطعه کرد، مگر بت بزرگشان را، تا به سوی آن بازگردند. ﴿۵۹﴾ گفتند: چه کسی با معبودان ما چنین کار را کرده است؟ یقینا او از ظالمان است. ﴿۶۰﴾ (بعضی) گفتند: شنیدیم جوانی از آنها (به بدی) یاد می‌کرد که به او ابراهیم گفته می‌شود. ﴿۶۱﴾ (سران کفر) گفتند: او را در پیش چشم مردم بیاورید شاید که آنان (بر او) گواهی دهند. ﴿۶۲﴾ (بعد از حاضر کردن ابراهیم در مجلس) گفتند: آیا تو این کار را با معبودان ما کردی ای ابراهیم؟ ﴿۶۳﴾ (ابراهیم) گفت: بلکه این بت بزرگ چنین کاری را کرده است، پس اگر سخن می‌گویند از آنان بپرسید. ﴿۶٤﴾ پس به خود رجوع کردند، و گفتند: واقعا شما ستمگرید (که معبودهای خود ساخته را عبادت می‌کنید). ﴿۶۵﴾ باز سرافگنده شدند (و گفتند:) البته تو می‌دانی که آنها سخن نمی‌گویند. ﴿۶۶﴾ (ابراهیم) گفت: آیا به غیر از الله چیزی را می‌پرستید که هیچ سود و زیانی به شما نمی‌رساند؟ ﴿۶۷﴾ وای بر شما و بر آنچه که به جای الله می‌پرستید! آیا (در قباحت این کارتان) نمی‌اندیشید؟! ﴿۶۸﴾ (اهل مجلس) گفتند: او را بسوزانید و معبودان تان را مدد کنید، اگر می‌خواهید کاری بکنید. ﴿۶۹﴾ (چون ابراهیم را در آتش انداختند) گفتیم: ای آتش! بر ابراهیم سرد و سلامت باش. ﴿۷۰﴾ و خواستند (در حق او) نیرنگ ورزند، پس ما آنان را زیانکارترین مردم گردانیدیم. ﴿۷۱﴾ و او و لوط را نجات دادیم و به سرزمینی بردیم که در آن برای جهانیان برکت نهاده‌ایم. ﴿۷۲﴾ و به او اسحاق را بخشیدیم و (افزون بر خواسته‌هایش) یعقوب را نیز به او بخشیدیم. و همه را از صالحان قرار دادیم.

وَجَعَلۡنَٰهُمۡ أَئِمَّةٗ يَهۡدُونَ بِأَمۡرِنَا وَأَوۡحَيۡنَآ إِلَيۡهِمۡ فِعۡلَ
ٱلۡخَيۡرَٰتِ وَإِقَامَ ٱلصَّلَوٰةِ وَإِيتَآءَ ٱلزَّكَوٰةِۖ وَكَانُواْ لَنَا
عَٰبِدِينَ ﴿٧٣﴾ وَلُوطًا ءَاتَيۡنَٰهُ حُكۡمٗا وَعِلۡمٗا وَنَجَّيۡنَٰهُ مِنَ
ٱلۡقَرۡيَةِ ٱلَّتِي كَانَت تَّعۡمَلُ ٱلۡخَبَٰٓئِثَۚ إِنَّهُمۡ كَانُواْ قَوۡمَ سَوۡءٖ
فَٰسِقِينَ ﴿٧٤﴾ وَأَدۡخَلۡنَٰهُ فِي رَحۡمَتِنَآۖ إِنَّهُۥ مِنَ ٱلصَّٰلِحِينَ
﴿٧٥﴾ وَنُوحًا إِذۡ نَادَىٰ مِن قَبۡلُ فَٱسۡتَجَبۡنَا لَهُۥ فَنَجَّيۡنَٰهُ
وَأَهۡلَهُۥ مِنَ ٱلۡكَرۡبِ ٱلۡعَظِيمِ ﴿٧٦﴾ وَنَصَرۡنَٰهُ مِنَ ٱلۡقَوۡمِ
ٱلَّذِينَ كَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَآۚ إِنَّهُمۡ كَانُواْ قَوۡمَ سَوۡءٖ فَأَغۡرَقۡنَٰهُمۡ
أَجۡمَعِينَ ﴿٧٧﴾ وَدَاوُۥدَ وَسُلَيۡمَٰنَ إِذۡ يَحۡكُمَانِ فِي ٱلۡحَرۡثِ
إِذۡ نَفَشَتۡ فِيهِ غَنَمُ ٱلۡقَوۡمِ وَكُنَّا لِحُكۡمِهِمۡ شَٰهِدِينَ ﴿٧٨﴾
فَفَهَّمۡنَٰهَا سُلَيۡمَٰنَۚ وَكُلًّا ءَاتَيۡنَا حُكۡمٗا وَعِلۡمٗاۚ وَسَخَّرۡنَا
مَعَ دَاوُۥدَ ٱلۡجِبَالَ يُسَبِّحۡنَ وَٱلطَّيۡرَۚ وَكُنَّا فَٰعِلِينَ ﴿٧٩﴾
وَعَلَّمۡنَٰهُ صَنۡعَةَ لَبُوسٖ لَّكُمۡ لِتُحۡصِنَكُم مِّنۢ بَأۡسِكُمۡۖ
فَهَلۡ أَنتُمۡ شَٰكِرُونَ ﴿٨٠﴾ وَلِسُلَيۡمَٰنَ ٱلرِّيحَ عَاصِفَةٗ تَجۡرِي بِأَمۡرِهِۦٓ
إِلَى ٱلۡأَرۡضِ ٱلَّتِي بَٰرَكۡنَا فِيهَاۚ وَكُنَّا بِكُلِّ شَيۡءٍ عَٰلِمِينَ ﴿٨١﴾

﴿۷۳﴾ و آنان را پیشوایان مردم قرار دادیم که به فرمان ما هدایت می‌کردند و انجام دادن نیکی‌ها و برپا داشتن نماز و پرداخت زکات را به آنان وحی کردیم. و آنان تنها ما را عبادت می‌کردند. ﴿۷٤﴾ و به لوط حکم (نبوت) و علم عطا کردیم. و او را از دیاری که (مردمانش) کارهای زشت می‌کردند، نجات دادیم، بی‌گمان آنان مردمان بد و فاسق بودند. ﴿۷۵﴾ و او را به رحمت خود داخل کردیم، چون او از صالحان بود. ﴿۷٦﴾ و نوح را یاد کن وقتی که پیش از این دعا کرد، پس ما هم دعای او را پذیرفتیم، پس او و خانواده‌اش را از اندوه بزرگ نجات دادیم. ﴿۷۷﴾ و او را بر قومی که آیات ما را دروغ پنداشتند، مدد کردیم. چون که آنان قوم بد بودند، پس همۀ ایشان را غرق کردیم. ﴿۷۸﴾ و داود و سلیمان را یاد کن وقتی که دربارۀ کشتزار فیصله کردند چون شب گوسفندان قومی در آن چریده بودند، و ما بر فیصلۀ آن‌ها شاهد (و ناظر) بودیم. ﴿۷۹﴾ پس آن (قضاوت درست) را به سلیمان فهماندیم. و به هر یک آن دو حکمت و علم داده بودیم. و کوهها را برای داود مسخر ساختیم که با او تسبیح می‌گفتند و پرندگان را (نیز مسخر کردیم) و ما کنندۀ این کار بودیم. ﴿۸۰﴾ و به داود ساختن زره را آموختیم تا شما را از (آسیب) جنگ تان حفظ کند. پس آیا شکرگزار هستید؟ ﴿۸۱﴾ و ما باد سریع را برای سلیمان مسخر ساختیم که به حکم او به‌سوی سرزمینی روان می‌شد که در آن برکت نهاده ایم و ما به هر چیز دانا بودیم.

وَمِنَ ٱلشَّيَٰطِينِ مَن يَغُوصُونَ لَهُۥ وَيَعۡمَلُونَ عَمَلٗا دُونَ ذَٰلِكَۖ وَكُنَّا لَهُمۡ حَٰفِظِينَ ﴿٨٢﴾ ۞ وَأَيُّوبَ إِذۡ نَادَىٰ رَبَّهُۥٓ أَنِّي مَسَّنِيَ ٱلضُّرُّ وَأَنتَ أَرۡحَمُ ٱلرَّٰحِمِينَ ﴿٨٣﴾ فَٱسۡتَجَبۡنَا لَهُۥ فَكَشَفۡنَا مَا بِهِۦ مِن ضُرّٖۖ وَءَاتَيۡنَٰهُ أَهۡلَهُۥ وَمِثۡلَهُم مَّعَهُمۡ رَحۡمَةٗ مِّنۡ عِندِنَا وَذِكۡرَىٰ لِلۡعَٰبِدِينَ ﴿٨٤﴾ وَإِسۡمَٰعِيلَ وَإِدۡرِيسَ وَذَا ٱلۡكِفۡلِۖ كُلّٞ مِّنَ ٱلصَّٰبِرِينَ ﴿٨٥﴾ وَأَدۡخَلۡنَٰهُمۡ فِي رَحۡمَتِنَآۖ إِنَّهُم مِّنَ ٱلصَّٰلِحِينَ ﴿٨٦﴾ وَذَا ٱلنُّونِ إِذ ذَّهَبَ مُغَٰضِبٗا فَظَنَّ أَن لَّن نَّقۡدِرَ عَلَيۡهِ فَنَادَىٰ فِي ٱلظُّلُمَٰتِ أَن لَّآ إِلَٰهَ إِلَّآ أَنتَ سُبۡحَٰنَكَ إِنِّي كُنتُ مِنَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٨٧﴾ فَٱسۡتَجَبۡنَا لَهُۥ وَنَجَّيۡنَٰهُ مِنَ ٱلۡغَمِّۚ وَكَذَٰلِكَ نُـۨجِي ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿٨٨﴾ وَزَكَرِيَّآ إِذۡ نَادَىٰ رَبَّهُۥ رَبِّ لَا تَذَرۡنِي فَرۡدٗا وَأَنتَ خَيۡرُ ٱلۡوَٰرِثِينَ ﴿٨٩﴾ فَٱسۡتَجَبۡنَا لَهُۥ وَوَهَبۡنَا لَهُۥ يَحۡيَىٰ وَأَصۡلَحۡنَا لَهُۥ زَوۡجَهُۥٓۚ إِنَّهُمۡ كَانُواْ يُسَٰرِعُونَ فِي ٱلۡخَيۡرَٰتِ وَيَدۡعُونَنَا رَغَبٗا وَرَهَبٗاۖ وَكَانُواْ لَنَا خَٰشِعِينَ ﴿٩٠﴾

﴿۸۲﴾ و مسخر ساختیم برای سلیمان از شیاطین گروهی را که برای او (در بحر) غواصی می‌کردند (برای او مروارید را از بحر بیرون می آوردند) و کارهای دیگر غیر از آن می کردند، و ما نگهبان آنها بودیم. ﴿۸۳﴾ و ایوب را یاد کن وقتی که پروردگار خود را ندا کرد (و گفت): همانا به من رنج و آسیب رسیده است و تو مهربانترین مهربانان هستی. ﴿٨٤﴾ پس دعای او را پذیرفتیم و رنج و آسیب را که به او رسیده بود، دور ساختیم، و خانواده‌اش و (نیز) مانندشان را همراه با آنان به او دادیم تا (اینها) رحمتی از جانب ما و پندی برای عبادت کنندگان باشد. ﴿۸۵﴾ و نیز یاد کن اسماعیل و ادریس و ذالکفل را که هر یک از صابران بودند. ﴿٨٦﴾ و آن‌ها را در رحمت خود داخل کردیم، چون ایشان از صالحان بودند. ﴿۸۷﴾ و ذالنون (صاحب ماهی- یونس) را یاد کن وقتی که خشمگینانه (از میان قومش) بیرون رفت و گمان کرد که بر او تنگ نمی‌گیریم. پس در تاریکی‌های شکم ماهی فریاد نمود که (ای الله) معبود (برحق) جز تو نیست، تو پاک و منزهی، واقعا که من از ظالمان بودم. ﴿۸۸﴾ پس دعایش را اجابت کردیم و او را از غم نجات دادیم و مؤمنان را (وقتی به ما رجوع کنند) این چنین نجات می‌دهیم. ﴿۸۹﴾ و زکریا را یاد کن چون پروردگارش را ندا کرد که ای پروردگار من! مرا تنها مگذار و تو بهترین وارثان هستی. ﴿۹۰﴾ پس دعایش را اجابت کردیم و یحیی را به او بخشیدیم و همسرش را برای او شایسته (حمل) گردانیدیم، البته آنان در (انجام) کارهای خیر شتاب می‌کردند و با امید و بیم ما را می‌خواندند و برای ما متواضع بودند.

وَٱلَّتِيٓ أَحۡصَنَتۡ فَرۡجَهَا فَنَفَخۡنَا فِيهَا مِن رُّوحِنَا وَجَعَلۡنَٰهَا وَٱبۡنَهَآ ءَايَةٗ لِّلۡعَٰلَمِينَ ﴿٩١﴾ إِنَّ هَٰذِهِۦٓ أُمَّتُكُمۡ أُمَّةٗ وَٰحِدَةٗ وَأَنَا۠ رَبُّكُمۡ فَٱعۡبُدُونِ ﴿٩٢﴾ وَتَقَطَّعُوٓاْ أَمۡرَهُم بَيۡنَهُمۡۖ كُلٌّ إِلَيۡنَا رَٰجِعُونَ ﴿٩٣﴾ فَمَن يَعۡمَلۡ مِنَ ٱلصَّٰلِحَٰتِ وَهُوَ مُؤۡمِنٞ فَلَا كُفۡرَانَ لِسَعۡيِهِۦ وَإِنَّا لَهُۥ كَٰتِبُونَ ﴿٩٤﴾ وَحَرَٰمٌ عَلَىٰ قَرۡيَةٍ أَهۡلَكۡنَٰهَآ أَنَّهُمۡ لَا يَرۡجِعُونَ ﴿٩٥﴾ حَتَّىٰٓ إِذَا فُتِحَتۡ يَأۡجُوجُ وَمَأۡجُوجُ وَهُم مِّن كُلِّ حَدَبٖ يَنسِلُونَ ﴿٩٦﴾ وَٱقۡتَرَبَ ٱلۡوَعۡدُ ٱلۡحَقُّ فَإِذَا هِيَ شَٰخِصَةٌ أَبۡصَٰرُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ يَٰوَيۡلَنَا قَدۡ كُنَّا فِي غَفۡلَةٖ مِّنۡ هَٰذَا بَلۡ كُنَّا ظَٰلِمِينَ ﴿٩٧﴾ إِنَّكُمۡ وَمَا تَعۡبُدُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ حَصَبُ جَهَنَّمَ أَنتُمۡ لَهَا وَٰرِدُونَ ﴿٩٨﴾ لَوۡ كَانَ هَٰٓؤُلَآءِ ءَالِهَةٗ مَّا وَرَدُوهَاۖ وَكُلّٞ فِيهَا خَٰلِدُونَ ﴿٩٩﴾ لَهُمۡ فِيهَا زَفِيرٞ وَهُمۡ فِيهَا لَا يَسۡمَعُونَ ﴿١٠٠﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ سَبَقَتۡ لَهُم مِّنَّا ٱلۡحُسۡنَىٰٓ أُوْلَٰٓئِكَ عَنۡهَا مُبۡعَدُونَ ﴿١٠١﴾

﴿۹۱﴾ و (یاد کن) زنی را که پاکدامنی خود را حفظ کرد (مریم)، پس از روح (مخلوق) خویش در او دمیدیم و او و پسرش را نشانۀ (قدرت خود) برای جهانیان قرار دادیم. ﴿۹۲﴾ البته این است امت شما، که امت یگانه است. و من پروردگار شما هستم، پس تنها بندگی مرا کنید. ﴿۹۳﴾ و (اما امتها در بارۀ انبیا) در میان خویش متفرق شدند. و هریک آن‌ها به سوی ما بازمی گردند. ﴿۹٤﴾ پس هرکس از کارهای شایسته انجام دهد درحالیکه ایمان داشته باشد، برای کوشش او ناسپاسی نخواهد شد و ما (نیکی‌هایش) را برای او می‌نویسیم. ﴿۹۵﴾ و برای مردم دیاری که آن را نابود کردیم محال وحرام است که (به دنیا) بازگردند. ﴿۹٦﴾ تا اینکه (راه) یأجوج و مأجوج گشوده شود و ایشان شتابان از هر بلندیی بیایند. ﴿۹۷﴾ و وعدۀ حق و راست نزدیک گردد، پس یکباره چشمان کافران خیره شود (و بگویند)، ای وای بر ما! ما از این (روز) در غفلت بودیم، بلکه ما ظالم بودیم. ﴿۹۸﴾ همانا شما و چیزهایی که به غیر از الله می‌پرستید، هیزم جهنم هستید، شما وارد آن خواهید شد. ﴿۹۹﴾ اگر اینها معبودهای واقعی بودند هرگز وارد آن نمی‌شدند و همۀ آن‌ها (عابدان و معبودها) در آن جا جاودانه‌اند. ﴿۱۰۰﴾ برای آنان در دوزخ نالۀ زار است و در آن جا چیزی را نمی‌شنوند. ﴿۱۰۱﴾ البته آنان که قبلا از جانب ما به آنها وعدۀ نیک داده شده است، این‌ها از دوزخ دور داشته خواهند شد.

لَا يَسۡمَعُونَ حَسِيسَهَاۖ وَهُمۡ فِي مَا ٱشۡتَهَتۡ أَنفُسُهُمۡ خَٰلِدُونَ ﴿١٠٢﴾ لَا يَحۡزُنُهُمُ ٱلۡفَزَعُ ٱلۡأَكۡبَرُ وَتَتَلَقَّىٰهُمُ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ هَٰذَا يَوۡمُكُمُ ٱلَّذِي كُنتُمۡ تُوعَدُونَ ﴿١٠٣﴾ يَوۡمَ نَطۡوِي ٱلسَّمَآءَ كَطَيِّ ٱلسِّجِلِّ لِلۡكُتُبِۚ كَمَا بَدَأۡنَآ أَوَّلَ خَلۡقٖ نُّعِيدُهُۥۚ وَعۡدًا عَلَيۡنَآۚ إِنَّا كُنَّا فَٰعِلِينَ ﴿١٠٤﴾ وَلَقَدۡ كَتَبۡنَا فِي ٱلزَّبُورِ مِنۢ بَعۡدِ ٱلذِّكۡرِ أَنَّ ٱلۡأَرۡضَ يَرِثُهَا عِبَادِيَ ٱلصَّٰلِحُونَ ﴿١٠٥﴾ إِنَّ فِي هَٰذَا لَبَلَٰغٗا لِّقَوۡمٍ عَٰبِدِينَ ﴿١٠٦﴾ وَمَآ أَرۡسَلۡنَٰكَ إِلَّا رَحۡمَةٗ لِّلۡعَٰلَمِينَ ﴿١٠٧﴾ قُلۡ إِنَّمَا يُوحَىٰٓ إِلَيَّ أَنَّمَآ إِلَٰهُكُمۡ إِلَٰهٞ وَٰحِدٞۖ فَهَلۡ أَنتُم مُّسۡلِمُونَ ﴿١٠٨﴾ فَإِن تَوَلَّوۡاْ فَقُلۡ ءَاذَنتُكُمۡ عَلَىٰ سَوَآءٖۖ وَإِنۡ أَدۡرِيٓ أَقَرِيبٌ أَم بَعِيدٞ مَّا تُوعَدُونَ ﴿١٠٩﴾ إِنَّهُۥ يَعۡلَمُ ٱلۡجَهۡرَ مِنَ ٱلۡقَوۡلِ وَيَعۡلَمُ مَا تَكۡتُمُونَ ﴿١١٠﴾ وَإِنۡ أَدۡرِي لَعَلَّهُۥ فِتۡنَةٞ لَّكُمۡ وَمَتَٰعٌ إِلَىٰ حِينٖ ﴿١١١﴾ قَٰلَ رَبِّ ٱحۡكُم بِٱلۡحَقِّۗ وَرَبُّنَا ٱلرَّحۡمَٰنُ ٱلۡمُسۡتَعَانُ عَلَىٰ مَا تَصِفُونَ ﴿١١٢﴾

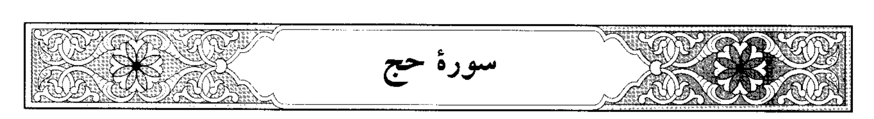
سُورَةُ الحَجِّ

﴿۱۰۲﴾ (حتی) آواز دوزخ را نمی شنوند و آنان در آنچه نفسهای شان خواهش داشته باشد، همیشه خواهند بود. ﴿۱۰۳﴾ ترس بزرگ آن ها را غمگین نمی‌سازد و فرشتگان به استقبال شان می‌آیند (و می‌گویند:) این همان روزی است که به شما وعده داده می‌شد. ﴿۱۰٤﴾ روزی که آسمان را مانند پیچیدن صفحهٔ نوشته شدهٔ کتابها می‌پیچیم، طوری که بار اول آفرینش را آغاز کردیم (بار دیگر) آن را بازمی گردانیم. وعدهٔ لازمی بر عهدهٔ ماست، یقینا ما انجام دهندهٔ (آن) هستیم. ﴿۱۰۵﴾ البته در زبور (کتاب داود) بعد از ذکر (تورات) نوشتیم که زمین را بندگان نیک من به ارث می برند. ﴿۱۰٦﴾ بی‌گمان در این (قرآن) ابلاغی (کافی) برای عبادت گذاران است. ﴿۱۰۷﴾ و تو را (ای پیغمبر) نفرستادیم مگر رحمتی برای جهانیان. ﴿۱۰۸﴾ بگو: جز این نیست که به من وحی می‌شود که معبود شما پروردگار یکتا و یگانه است، پس آیا شما مسلمان هستید؟ ﴿۱۰۹﴾ پس اگر روی‌گردان شدند، پس بگو: به همهٔ شما برابر اعلام کردم. و نمی‌دانم که آنچه به شما وعده داده می‌شود نزدیک است یا دور. ﴿۱۱۰﴾ همانا الله هم سخن آشکار را می‌داند و هم آنچه را پنهان می‌کنید. ﴿۱۱۱﴾ و نمی‌دانم؛ شاید (دوری وعده) برای شما آزمایش باشد (و تأخیر شدن آن) برخوردار شدن (از نعمتها برای شما باشد) تا مدت مقرر. ﴿۱۱۲﴾ (پیغمبر) گفت: ای پروردگارم! خودت به حق (میان ما و ایشان) فیصله کن. و پروردگار مهربان ما (آن ذاتی است که از او) مدد خواسته می‌شود بر آنچه شما وصف می‌کنید.

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ ٱتَّقُواْ رَبَّكُمْۚ إِنَّ زَلْزَلَةَ ٱلسَّاعَةِ شَيْءٌ عَظِيمٞ ١ يَوْمَ تَرَوْنَهَا تَذْهَلُ كُلُّ مُرْضِعَةٍ عَمَّآ أَرْضَعَتْ وَتَضَعُ كُلُّ ذَاتِ حَمْلٍ حَمْلَهَا وَتَرَى ٱلنَّاسَ سُكَٰرَىٰ وَمَا هُم بِسُكَٰرَىٰ وَلَٰكِنَّ عَذَابَ ٱللَّهِ شَدِيدٞ ٢ وَمِنَ ٱلنَّاسِ مَن يُجَٰدِلُ فِي ٱللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٖ وَيَتَّبِعُ كُلَّ شَيْطَٰنٖ مَّرِيدٖ ٣ كُتِبَ عَلَيْهِ أَنَّهُۥ مَن تَوَلَّاهُ فَأَنَّهُۥ يُضِلُّهُۥ وَيَهْدِيهِ إِلَىٰ عَذَابِ ٱلسَّعِيرِ ٤ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ إِن كُنتُمْ فِي رَيْبٖ مِّنَ ٱلْبَعْثِ فَإِنَّا خَلَقْنَٰكُم مِّن تُرَابٖ ثُمَّ مِن نُّطْفَةٖ ثُمَّ مِنْ عَلَقَةٖ ثُمَّ مِن مُّضْغَةٖ مُّخَلَّقَةٖ وَغَيْرِ مُخَلَّقَةٖ لِّنُبَيِّنَ لَكُمْۚ وَنُقِرُّ فِي ٱلْأَرْحَامِ مَا نَشَآءُ إِلَىٰٓ أَجَلٖ مُّسَمّٗى ثُمَّ نُخْرِجُكُمْ طِفْلٗا ثُمَّ لِتَبْلُغُوٓاْ أَشُدَّكُمْۖ وَمِنكُم مَّن يُتَوَفَّىٰ وَمِنكُم مَّن يُرَدُّ إِلَىٰٓ أَرْذَلِ ٱلْعُمُرِ لِكَيْلَا يَعْلَمَ مِنۢ بَعْدِ عِلْمٖ شَيْـٔٗاۚ وَتَرَى ٱلْأَرْضَ هَامِدَةٗ فَإِذَآ أَنزَلْنَا عَلَيْهَا ٱلْمَآءَ ٱهْتَزَّتْ وَرَبَتْ وَأَنۢبَتَتْ مِن كُلِّ زَوْجِۭ بَهِيجٖ ٥

سورهٔ حج

در مدینه نازل شده و هفتادوهشت آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ ای مردم! از پروردگارتان بترسید، چون زلزلهٔ قیامت چیز بس بزرگ است. ﴿۲﴾ روزی که آن را ببینید، هر شیردهنده ای از آن کس که شیر می‌دهد، غافل می‌شود و هر زن (مادر) باردار بار (جنین) خود را می‌نهد. و مردم را مست می‌بینی حال آنکه مست نیستند، بلکه عذاب الله بسیار سخت است. ﴿۳﴾ و از مردم کسی هست که بدون هیچ علم و دانشی دربارهٔ الله مجادله می‌کند و از هر شیطان سرکش پیروی می‌کند. ﴿٤﴾ (در ازل) بر او نوشته شده است که هرکس با شیطان دوستی کند، پس شیطان گمراهش می‌کند و او را به‌سوی عذاب آتش سوزان راهنمائی می کند. ﴿٥﴾ ای مردم! اگر از دوباره زنده شدن در شک هستید پس (بدانید که) ما شما را از خاک آفریده‌ایم، باز از نطفه، باز از خون بسته، باز از پارهٔ گوشت شکل داده شده و شکل داده نشده آفریده‌ایم، (همهٔ این مراحل) به خاطر این است که برای شما (کمال قدرت خود را) روشن سازیم، و آنچه را بخواهیم تا زمان معین در رحمها قرار می دهیم. باز شما را به صورت کودک بیرون می‌آوریم، باز تا به حد رشد (جوانی) تان برسید. و بعضی از شما جانش گرفته می‌شود. و بعضی از شما به پست ترین مرحلهٔ عمر و پیری بازگردانیده می‌شود تا پس از (آن همه) دانستن چیزی نداند. و زمین را خشک شده می‌بینی اما وقتی‌که بر آن باران ببارانیم، به حرکت می آید و نمو می‌کند و از هر نوع گیاهان زیبا و خرم می‌رویاند.

ذَٰلِكَ بِأَنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلۡحَقُّ وَأَنَّهُۥ يُحۡيِ ٱلۡمَوۡتَىٰ وَأَنَّهُۥ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ
قَدِيرٞ ۝٦ وَأَنَّ ٱلسَّاعَةَ ءَاتِيَةٞ لَّا رَيۡبَ فِيهَا وَأَنَّ ٱللَّهَ يَبۡعَثُ مَن فِي
ٱلۡقُبُورِ ۝٧ وَمِنَ ٱلنَّاسِ مَن يُجَٰدِلُ فِي ٱللَّهِ بِغَيۡرِ عِلۡمٖ وَلَا هُدٗى
وَلَا كِتَٰبٖ مُّنِيرٖ ۝٨ ثَانِيَ عِطۡفِهِۦ لِيُضِلَّ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِۖ لَهُۥ فِي
ٱلدُّنۡيَا خِزۡيٞۖ وَنُذِيقُهُۥ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ عَذَابَ ٱلۡحَرِيقِ ۝٩ ذَٰلِكَ
بِمَا قَدَّمَتۡ يَدَاكَ وَأَنَّ ٱللَّهَ لَيۡسَ بِظَلَّٰمٖ لِّلۡعَبِيدِ ۝١٠ وَمِنَ ٱلنَّاسِ
مَن يَعۡبُدُ ٱللَّهَ عَلَىٰ حَرۡفٖۖ فَإِنۡ أَصَابَهُۥ خَيۡرٌ ٱطۡمَأَنَّ بِهِۦۖ وَإِنۡ
أَصَابَتۡهُ فِتۡنَةٌ ٱنقَلَبَ عَلَىٰ وَجۡهِهِۦ خَسِرَ ٱلدُّنۡيَا وَٱلۡأٓخِرَةَۚ ذَٰلِكَ
هُوَ ٱلۡخُسۡرَانُ ٱلۡمُبِينُ ۝١١ يَدۡعُواْ مِن دُونِ ٱللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُۥ
وَمَا لَا يَنفَعُهُۥۚ ذَٰلِكَ هُوَ ٱلضَّلَٰلُ ٱلۡبَعِيدُ ۝١٢ يَدۡعُواْ لَمَن
ضَرُّهُۥٓ أَقۡرَبُ مِن نَّفۡعِهِۦۚ لَبِئۡسَ ٱلۡمَوۡلَىٰ وَلَبِئۡسَ ٱلۡعَشِيرُ ۝١٣
إِنَّ ٱللَّهَ يُدۡخِلُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ جَنَّٰتٖ
تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُۚ إِنَّ ٱللَّهَ يَفۡعَلُ مَا يُرِيدُ ۝١٤ مَن كَانَ
يَظُنُّ أَن لَّن يَنصُرَهُ ٱللَّهُ فِي ٱلدُّنۡيَا وَٱلۡأٓخِرَةِ فَلۡيَمۡدُدۡ بِسَبَبٍ إِلَى
ٱلسَّمَآءِ ثُمَّ لۡيَقۡطَعۡ فَلۡيَنظُرۡ هَلۡ يُذۡهِبَنَّ كَيۡدُهُۥ مَا يَغِيظُ ۝١٥

﴿٦﴾ این (قدرت نمایی ها) به خاطر آن است که (بدانید) الله ذات حق است. و این که اوست که مرده ها را زنده می‌کند و هم اوست که بر هر چیزی تواناست. ﴿٧﴾ و اینکه قیامت آمدنی است هیچ شکی در آن نیست. و اینکه تنها الله است که آنانی را که در قبرهااند، دوباره زنده می‌گرداند. ﴿٨﴾ و از مردم کسی هست که بدون هیچ علم و بدون هیچ هدایت و بدون هیچ کتاب روشنی دربارهٔ الله مجادله می‌کند. ﴿٩﴾ متکبرانه صفحهٔ گردن خود را می‌پیچاند تا (مردم را) از راه الله گمراه سازد، در دنیا برای او رسوایی بزرگ است و در روز قیامت عذاب سوزان به او می‌چشانیم. ﴿١٠﴾ این (عذاب) به سزای آن چیزهایی است که دو دست تو پیش فرستاده بود. و (گرنه) الله هرگز بر بندگان خود ستمگر نیست. ﴿١١﴾ و از میان مردم کسی هست که الله را با دو دلی می‌پرستد، پس اگر خیر به او برسد به آن مطمئن می‌شود، و اگر رنج و پریشانی به او برسد، بر روی خود برمی گردد (مرتد می‌شود)؛ (چنین شخص) در دنیا و آخرت زیانکار شده، و این همان زیان آشکار است. ﴿١٢﴾ به جای الله چیزی را می خواند که نه نفعی به او می‌رساند و نه سودی به او می‌بخشد. این همان گمراهی دور (از حق) است. ﴿١٣﴾ کسی را می‌خواند که زیانش از سودش نزدیکتر است، چه مددگار بد و چه یاران بد هستند!. ﴿١٤﴾ البته الله کسانی را که ایمان آورده و کارهای نیک انجام داده اند در باغهایی داخل می‌کند که نهرها از زیر (درختان و قصرهای) آن روان است. یقینا الله هر چه را بخواهد، انجام می‌دهد. ﴿١٥﴾ هر که گمان کند که الله او را در دنیا و آخرت نصرت نمی‌دهد، پس باید ریسمانی به آسمان بیاویزد، باز آن را قطع کند، پس ببیند که آیا این تدبیرش چیزی را که سبب خشم او شده از میان می‌برد؟

وَكَذَٰلِكَ أَنزَلۡنَٰهُ ءَايَٰتِۭ بَيِّنَٰتٖ وَأَنَّ ٱللَّهَ يَهۡدِي مَن يُرِيدُ ١٦ إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَٱلَّذِينَ هَادُواْ وَٱلصَّٰبِـِٔينَ وَٱلنَّصَٰرَىٰ وَٱلۡمَجُوسَ وَٱلَّذِينَ أَشۡرَكُوٓاْ إِنَّ ٱللَّهَ يَفۡصِلُ بَيۡنَهُمۡ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ شَهِيدٌ ١٧ أَلَمۡ تَرَ أَنَّ ٱللَّهَ يَسۡجُدُۤ لَهُۥ مَن فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَن فِي ٱلۡأَرۡضِ وَٱلشَّمۡسُ وَٱلۡقَمَرُ وَٱلنُّجُومُ وَٱلۡجِبَالُ وَٱلشَّجَرُ وَٱلدَّوَآبُّ وَكَثِيرٞ مِّنَ ٱلنَّاسِۖ وَكَثِيرٌ حَقَّ عَلَيۡهِ ٱلۡعَذَابُۗ وَمَن يُهِنِ ٱللَّهُ فَمَا لَهُۥ مِن مُّكۡرِمٍۚ إِنَّ ٱللَّهَ يَفۡعَلُ مَا يَشَآءُ۩ ١٨ ۞هَٰذَانِ خَصۡمَانِ ٱخۡتَصَمُواْ فِي رَبِّهِمۡۖ فَٱلَّذِينَ كَفَرُواْ قُطِّعَتۡ لَهُمۡ ثِيَابٞ مِّن نَّارٖ يُصَبُّ مِن فَوۡقِ رُءُوسِهِمُ ٱلۡحَمِيمُ ١٩ يُصۡهَرُ بِهِۦ مَا فِي بُطُونِهِمۡ وَٱلۡجُلُودُ ٢٠ وَلَهُم مَّقَٰمِعُ مِنۡ حَدِيدٖ ٢١ كُلَّمَآ أَرَادُوٓاْ أَن يَخۡرُجُواْ مِنۡهَا مِنۡ غَمٍّ أُعِيدُواْ فِيهَا وَذُوقُواْ عَذَابَ ٱلۡحَرِيقِ ٢٢ إِنَّ ٱللَّهَ يُدۡخِلُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ جَنَّٰتٖ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ يُحَلَّوۡنَ فِيهَا مِنۡ أَسَاوِرَ مِن ذَهَبٖ وَلُؤۡلُؤٗاۖ وَلِبَاسُهُمۡ فِيهَا حَرِيرٞ ٢٣

﴿۱٦﴾ و این چنین آن (قرآن) را (به صورت) آیات واضح نازل کردیم و الله هر کس را که بخواهد هدایت می‌کند. ﴿۱۷﴾ البته آنان که ایمان آوردند و آنان که یهودی شدند و صابئین (بی دینان) و نصارا و آتش‌پرستان و آنان که به الله شریک آوردند، یقینًا الله روز قیامت میان شان فیصله خواهد کرد، چون الله بر هرچیز گواه است. ﴿۱۸﴾ آیا ندیدی کسانی‌که در آسمانها و زمین هستند و آفتاب و ماه و ستاره‌ها و کوهها و درختان و چهارپایان و بسیاری از مردم، برای الله سجده می‌کنند؟ و بسیاری هم هستند که عذاب بر آنها لازم شده است. و هر که را الله خوار کند، او هیچ عزت‌دهنده ای ندارد. بی‌گمان الله هر چه بخواهد انجام می‌دهد. ﴿۱۹﴾ این دو فریق که دشمن یکدیگرند، دربارۀ پروردگارشان باهم اختلاف کردند. پس آنان که کفر ورزیده‌اند بر ایشان لباسهایی از آتش بریده شده است، از بالای سرشان آب جوشان و سوزان ریخته می‌شود. ﴿۲۰﴾ آنچه در شکمهای آنهاست و (نیز) پوست های شان به آن (آب جوشان) گداخته و ذوب می‌گردد. ﴿۲۱﴾ و برای (عذاب دادن) آنان، گرزهای از آهن آماده است. ﴿۲۲﴾ هرگاه بخواهند از شدت غم از آن بیرون آیند، در آن بازگردانیده می‌شوند (و به آنان گفته می‌شود:) بچشید عذاب سوزان را. ﴿۲۳﴾ البته الله آنان‌را که ایمان آورده اند و کارهای نیک انجام داده اند در باغهایی داخل می‌کند که از زیر (درختان و قصرهای) آن نهرها جاری است، در آنجا با دستبندهای از طلا و مروارید آراسته می‌شوند، و لباسشان در آنجا ابریشم است.

وَهُدُوٓاْ إِلَى ٱلطَّيِّبِ مِنَ ٱلۡقَوۡلِ وَهُدُوٓاْ إِلَىٰ صِرَٰطِ ٱلۡحَمِيدِ
٢٤ إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَيَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ وَٱلۡمَسۡجِدِ
ٱلۡحَرَامِ ٱلَّذِي جَعَلۡنَٰهُ لِلنَّاسِ سَوَآءً ٱلۡعَٰكِفُ فِيهِ وَٱلۡبَادِۚ
وَمَن يُرِدۡ فِيهِ بِإِلۡحَادِۭ بِظُلۡمٖ نُّذِقۡهُ مِنۡ عَذَابٍ أَلِيمٖ
٢٥ وَإِذۡ بَوَّأۡنَا لِإِبۡرَٰهِيمَ مَكَانَ ٱلۡبَيۡتِ أَن لَّا تُشۡرِكۡ
بِي شَيۡـٔٗا وَطَهِّرۡ بَيۡتِيَ لِلطَّآئِفِينَ وَٱلۡقَآئِمِينَ وَٱلرُّكَّعِ
ٱلسُّجُودِ ٢٦ وَأَذِّن فِي ٱلنَّاسِ بِٱلۡحَجِّ يَأۡتُوكَ رِجَالٗا وَعَلَىٰ
كُلِّ ضَامِرٖ يَأۡتِينَ مِن كُلِّ فَجٍّ عَمِيقٖ ٢٧ لِّيَشۡهَدُواْ
مَنَٰفِعَ لَهُمۡ وَيَذۡكُرُواْ ٱسۡمَ ٱللَّهِ فِيٓ أَيَّامٖ مَّعۡلُومَٰتٍ
عَلَىٰ مَا رَزَقَهُم مِّنۢ بَهِيمَةِ ٱلۡأَنۡعَٰمِۖ فَكُلُواْ مِنۡهَا
وَأَطۡعِمُواْ ٱلۡبَآئِسَ ٱلۡفَقِيرَ ٢٨ ثُمَّ لۡيَقۡضُواْ تَفَثَهُمۡ
وَلۡيُوفُواْ نُذُورَهُمۡ وَلۡيَطَّوَّفُواْ بِٱلۡبَيۡتِ ٱلۡعَتِيقِ ٢٩
ذَٰلِكَۖ وَمَن يُعَظِّمۡ حُرُمَٰتِ ٱللَّهِ فَهُوَ خَيۡرٞ لَّهُۥ عِندَ
رَبِّهِۦۗ وَأُحِلَّتۡ لَكُمُ ٱلۡأَنۡعَٰمُ إِلَّا مَا يُتۡلَىٰ عَلَيۡكُمۡۖ
فَٱجۡتَنِبُواْ ٱلرِّجۡسَ مِنَ ٱلۡأَوۡثَٰنِ وَٱجۡتَنِبُواْ قَوۡلَ ٱلزُّورِ ٣٠

﴿۲٤﴾ و (مؤمنان) به سخن پاکیزه راهنمائی کرده شدند و به راه ستوده راهنمائی کرده شدند. ﴿۲۵﴾ بی‌گمان آنان که کفر ورزیدند و (مردم را) از راه الله و از مسجد الحرام باز می‌دارند که ما آن را برای همهٔ مردم اعم از مقیم در آنجا و بادیه نشین(آینده) یک برابر قرار داده ایم (برای آنان عذاب سخت و دردناک است)، و هر کس به قصد ظلم در آن جا مرتکب الحاد (شرک و قتل) گردد، او را از عذاب دردناک می‌چشانیم. ﴿۲٦﴾ و به یادآور وقتی که جایگاه خانه (کعبه) را برای ابراهیم معین ساختیم (و به او گفتیم:) که چیزی را با من شریک مکن، و خانه‌ام را برای طواف کنندگان و قیام کنندگان (در آن برای نماز) و رکوع کنندگان و سجده کنندگان پاک دار. ﴿۲۷﴾ و (به ابراهیم گفتیم که) در میان مردم برای حج اعلان کن، تا پیاده و (سوار) بر هر شتر لاغری که از هر راه دور می‌آیند، به‌سوی تو بیایند. ﴿۲۸﴾ (اعلان کن) تا شاهد منافع خویش باشند و در روزهای معلوم نام الله را بر ذبح چهارپایانی یاد کنند که الله روزیشان کرده است. پس از آنها بخورید و بینوایان و تنگدستان را نیز بخورانید. ﴿۲۹﴾ باز باید آلودگی‌های بدنشان را پاک کنند و باید به نذرهایشان وفا کنند و باید خانهٔ قدیمی و گرامی را طواف نمایند. ﴿۳۰﴾ این است حکم الله، و هرکس مقدسات و شعایر الله را بزرگ و محترم بشمارد، پس آن برایش در نزد پروردگارش بهتر است، و چهارپایان برایتان حلال کرده شد مگر آنچه بر شما خوانده می‌شود، پس از پلیدیها که از بتها ببار می آید، دوری کنید و از سخن دروغ اجتناب ورزید.

حُنَفَاءَ لِلَّهِ غَيْرَ مُشْرِكِينَ بِهِۦ ۚ وَمَن يُشْرِكْ بِٱللَّهِ فَكَأَنَّمَا خَرَّ مِنَ
ٱلسَّمَآءِ فَتَخْطَفُهُ ٱلطَّيْرُ أَوْ تَهْوِى بِهِ ٱلرِّيحُ فِى مَكَانٍ سَحِيقٍ
﴿٣١﴾ ذَٰلِكَ ۖ وَمَن يُعَظِّمْ شَعَٰٓئِرَ ٱللَّهِ فَإِنَّهَا مِن تَقْوَى ٱلْقُلُوبِ ﴿٣٢﴾
لَكُمْ فِيهَا مَنَٰفِعُ إِلَىٰٓ أَجَلٍ مُّسَمًّى ثُمَّ مَحِلُّهَآ إِلَى ٱلْبَيْتِ ٱلْعَتِيقِ
﴿٣٣﴾ وَلِكُلِّ أُمَّةٍ جَعَلْنَا مَنسَكًا لِّيَذْكُرُوا۟ ٱسْمَ ٱللَّهِ عَلَىٰ
مَا رَزَقَهُم مِّنۢ بَهِيمَةِ ٱلْأَنْعَٰمِ ۗ فَإِلَٰهُكُمْ إِلَٰهٌ وَٰحِدٌ فَلَهُۥٓ
أَسْلِمُوا۟ ۗ وَبَشِّرِ ٱلْمُخْبِتِينَ ﴿٣٤﴾ ٱلَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ ٱللَّهُ وَجِلَتْ
قُلُوبُهُمْ وَٱلصَّٰبِرِينَ عَلَىٰ مَآ أَصَابَهُمْ وَٱلْمُقِيمِى ٱلصَّلَوٰةِ
وَمِمَّا رَزَقْنَٰهُمْ يُنفِقُونَ ﴿٣٥﴾ وَٱلْبُدْنَ جَعَلْنَٰهَا لَكُم مِّن شَعَٰٓئِرِ
ٱللَّهِ لَكُمْ فِيهَا خَيْرٌ ۖ فَٱذْكُرُوا۟ ٱسْمَ ٱللَّهِ عَلَيْهَا صَوَآفَّ ۖ فَإِذَا وَجَبَتْ
جُنُوبُهَا فَكُلُوا۟ مِنْهَا وَأَطْعِمُوا۟ ٱلْقَانِعَ وَٱلْمُعْتَرَّ ۚ كَذَٰلِكَ سَخَّرْنَٰهَا
لَكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٣٦﴾ لَن يَنَالَ ٱللَّهَ لُحُومُهَا وَلَا دِمَآؤُهَا
وَلَٰكِن يَنَالُهُ ٱلتَّقْوَىٰ مِنكُمْ ۚ كَذَٰلِكَ سَخَّرَهَا لَكُمْ لِتُكَبِّرُوا۟
ٱللَّهَ عَلَىٰ مَا هَدَىٰكُمْ ۗ وَبَشِّرِ ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿٣٧﴾ ۞ إِنَّ ٱللَّهَ يُدَٰفِعُ
عَنِ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ خَوَّانٍ كَفُورٍ ﴿٣٨﴾

﴿۳۱﴾ در حالی که به سوی الله خالصانه گرویده باشید و از ادیان باطل بیزاری جویید و هیچ شریکی برای الله قرار ندهید. و هر کس به الله شرک ورزد، گویی از آسمان افتیده است و پرنده‌ها او را ربوده‌اند، یا اینکه باد او را به جای دور افگنده است. ﴿۳۲﴾ چنین است (سزای شرک)، و هر کس شعایر الله را بزرگ شمارد، پس در حقیقت این بزرگداشت و تعظیم از تقوای دل‌هاست. ﴿۳۳﴾ برای شما در آن (قربانی) تا مدت معیّن فایده‌هاست، باز محل قربانی کردن آنها در جوار خانهٔ قدیمی و گرامی (کعبه) است. ﴿٣٤﴾ و برای هر امتی جای قربانی کردن را مقرر نموده‌ایم، تا با نام الله چهارپایانی را ذبح کنند که الله به ایشان عطا نموده است. پس معبودتان معبودِ یگانه است، پس برای او منقاد شوید و تواضع‌کنندگان را مژده ده. ﴿۳۵﴾ (آنان) کسانی (هستند) که چون نام الله یاد شود دلهایشان ترسان گردد، و در برابر مصیبت‌هایی که به آنان می‌رسد صبر می‌کنند، و (نیز کسانی را مژده بده که) نماز را برپا می‌کنند و از آنچه روزیشان داده ایم انفاق می‌کنند. ﴿٣٦﴾ و (قربانی کردن) شتران (چاق و فربه) را برایتان از شعایر الله قرار دادیم، در آنها برای شما خیر (منافع دینی و دنیوی) است، پس در حالی که برپای ایستاده‌اند نام الله را بر آنها یاد کنید، پس چون پهلویشان بر زمین افتد از گوشت آنها بخورید، و به بینوایانِ سائل و غیر سائل بخورانید، اینگونه آنها را برایتان رام و مطیع کرده ایم تا که شکر کنید. ﴿۳۷﴾ هرگز گوشتها و خونهای قربانی ها به الله نمی‌رسد، بلکه تقوای شما به او می‌رسد، این چنین آنها را برایتان مسخر نمود تا الله را به خاطر آنکه شما را هدایت کرده است به بزرگی یاد کنید، و نیکوکارانِ احسان کننده را مژده بده. ﴿۳۸﴾ یقینا الله از مؤمنان دفاع می‌کند، چرا که الله هیچ خیانتکار ناشکر را دوست ندارد.

أُذِنَ لِلَّذِينَ يُقَٰتَلُونَ بِأَنَّهُمۡ ظُلِمُواْۚ وَإِنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ نَصۡرِهِمۡ لَقَدِيرٌ
٣٩ ٱلَّذِينَ أُخۡرِجُواْ مِن دِيَٰرِهِم بِغَيۡرِ حَقٍّ إِلَّآ أَن يَقُولُواْ
رَبُّنَا ٱللَّهُۗ وَلَوۡلَا دَفۡعُ ٱللَّهِ ٱلنَّاسَ بَعۡضَهُم بِبَعۡضٖ لَّهُدِّمَتۡ
صَوَٰمِعُ وَبِيَعٞ وَصَلَوَٰتٞ وَمَسَٰجِدُ يُذۡكَرُ فِيهَا ٱسۡمُ ٱللَّهِ
كَثِيرٗاۗ وَلَيَنصُرَنَّ ٱللَّهُ مَن يَنصُرُهُۥٓۚ إِنَّ ٱللَّهَ لَقَوِيٌّ
عَزِيزٌ ٤٠ ٱلَّذِينَ إِن مَّكَّنَّٰهُمۡ فِي ٱلۡأَرۡضِ أَقَامُواْ ٱلصَّلَوٰةَ
وَءَاتَوُاْ ٱلزَّكَوٰةَ وَأَمَرُواْ بِٱلۡمَعۡرُوفِ وَنَهَوۡاْ عَنِ ٱلۡمُنكَرِۗ
وَلِلَّهِ عَٰقِبَةُ ٱلۡأُمُورِ ٤١ وَإِن يُكَذِّبُوكَ فَقَدۡ كَذَّبَتۡ
قَبۡلَهُمۡ قَوۡمُ نُوحٖ وَعَادٞ وَثَمُودُ ٤٢ وَقَوۡمُ إِبۡرَٰهِيمَ وَقَوۡمُ
لُوطٖ ٤٣ وَأَصۡحَٰبُ مَدۡيَنَۖ وَكُذِّبَ مُوسَىٰۖ فَأَمۡلَيۡتُ لِلۡكَٰفِرِينَ
ثُمَّ أَخَذۡتُهُمۡۖ فَكَيۡفَ كَانَ نَكِيرِ ٤٤ فَكَأَيِّن مِّن قَرۡيَةٍ
أَهۡلَكۡنَٰهَا وَهِيَ ظَالِمَةٞ فَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَىٰ عُرُوشِهَا وَبِئۡرٖ
مُّعَطَّلَةٖ وَقَصۡرٖ مَّشِيدٍ ٤٥ أَفَلَمۡ يَسِيرُواْ فِي ٱلۡأَرۡضِ فَتَكُونَ
لَهُمۡ قُلُوبٞ يَعۡقِلُونَ بِهَآ أَوۡ ءَاذَانٞ يَسۡمَعُونَ بِهَاۖ فَإِنَّهَا
لَا تَعۡمَى ٱلۡأَبۡصَٰرُ وَلَٰكِن تَعۡمَى ٱلۡقُلُوبُ ٱلَّتِي فِي ٱلصُّدُورِ ٤٦

﴿۳۹﴾ به کسانی که کفار با آنان می جنگند، اجازۀ (جهاد) داده شد، به سبب این که مورد ظلم قرار گرفته اند. و البته الله بر نصرت دادن شان تواناست. ﴿٤٠﴾ همان کسانی که از سرزمین شان به ناحق بیرون رانده شدند، جز به سبب آن که می گفتند: پروردگار ما الله است. اگر الله بعضی از مردم را به وسیلۀ بعضی (دیگر) دفع نمی‌کرد، البته صومعه‌های راهبان و معابد نصارا و معابد یهود و مسجدهایی که در آنها الله بسیار یاد می‌شود، ویران می‌شد، و یقینا الله کسی را که قصد یاری وی کند، یاری می کند. همانا الله قوی (و) غالب است. ﴿٤١﴾ آن کسانی را که اگر در زمین آنها را قدرت (و حکمرانی) ببخشیم، نماز را برپا می‌دارند و زکات (اموال) را می‌دهند و به کار نیک فرمان می‌دهند و از کار زشت منع می‌کنند، و سر انجام کارها به الله باز می‌گردد. ﴿٤٢﴾ و اگر تو را تکذیب کنند، البته پیش از آنان قوم نوح و عاد و ثمود (نیز پیغمبران شان) را تکذیب نموده بودند. ﴿٤٣﴾ و (همچنین) قوم ابراهیم و قوم لوط ﴿٤٤﴾ و اصحاب مدین (قوم شعیب، نیز پیغمبر خود را تکذیب نمودند) و موسی (نیز) تکذیب شد، پس به کافران مهلت دادم، باز ایشان را گرفتار نمودیم. پس (بنگر) عقوبت من چگونه است؟ ﴿٤٥﴾ پس چه بسیار قریه‌ها را که اهلش ظالم بودند، نابود کردیم. و (اینک) آن قریه ها بر سقفهای خود افتیده است و چه بسیار چاه های معطل و متروک و کاخهای بلند و استواری که بی‌صاحب و متروک مانده است. ﴿٤٦﴾ آیا در زمین سیر و سفر نکرده اند تا دلهایی داشته باشند که با آن بفهمند و گوشهایی داشته باشند که با آن بشنوند، در حقیقت چشمها کور نمی‌گردند، بلکه دلهایی که در سینه‌هاست کور می‌شوند.

وَيَسۡتَعۡجِلُونَكَ بِٱلۡعَذَابِ وَلَن يُخۡلِفَ ٱللَّهُ وَعۡدَهُۥۚ وَإِنَّ يَوۡمًا
عِندَ رَبِّكَ كَأَلۡفِ سَنَةٖ مِّمَّا تَعُدُّونَ ٤٧ وَكَأَيِّن مِّن
قَرۡيَةٍ أَمۡلَيۡتُ لَهَا وَهِيَ ظَالِمَةٞ ثُمَّ أَخَذۡتُهَا وَإِلَيَّ ٱلۡمَصِيرُ
٤٨ قُلۡ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ إِنَّمَآ أَنَا۠ لَكُمۡ نَذِيرٞ مُّبِينٞ ٤٩ فَٱلَّذِينَ
ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ لَهُم مَّغۡفِرَةٞ وَرِزۡقٞ كَرِيمٞ ٥٠
وَٱلَّذِينَ سَعَوۡاْ فِيٓ ءَايَٰتِنَا مُعَٰجِزِينَ أُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ
ٱلۡجَحِيمِ ٥١ وَمَآ أَرۡسَلۡنَا مِن قَبۡلِكَ مِن رَّسُولٖ وَلَا نَبِيٍّ إِلَّآ
إِذَا تَمَنَّىٰٓ أَلۡقَى ٱلشَّيۡطَٰنُ فِيٓ أُمۡنِيَّتِهِۦ فَيَنسَخُ ٱللَّهُ مَا يُلۡقِي
ٱلشَّيۡطَٰنُ ثُمَّ يُحۡكِمُ ٱللَّهُ ءَايَٰتِهِۦۗ وَٱللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٞ ٥٢ لِّيَجۡعَلَ
مَا يُلۡقِي ٱلشَّيۡطَٰنُ فِتۡنَةٗ لِّلَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٞ وَٱلۡقَاسِيَةِ
قُلُوبُهُمۡۗ وَإِنَّ ٱلظَّٰلِمِينَ لَفِي شِقَاقِۭ بَعِيدٖ ٥٣ وَلِيَعۡلَمَ
ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡعِلۡمَ أَنَّهُ ٱلۡحَقُّ مِن رَّبِّكَ فَيُؤۡمِنُواْ بِهِۦ
فَتُخۡبِتَ لَهُۥ قُلُوبُهُمۡۗ وَإِنَّ ٱللَّهَ لَهَادِ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِلَىٰ صِرَٰطٖ
مُّسۡتَقِيمٖ ٥٤ وَلَا يَزَالُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ فِي مِرۡيَةٖ مِّنۡهُ حَتَّىٰ
تَأۡتِيَهُمُ ٱلسَّاعَةُ بَغۡتَةً أَوۡ يَأۡتِيَهُمۡ عَذَابُ يَوۡمٍ عَقِيمٍ ٥٥

﴿٤٧﴾ و با شتاب عذاب را از تو می‌طلبند. و با آن که الله هرگز وعده اش را خلاف نمی‌کند و در حقیقت یک روز نزد پروردگارت، مانند هزار سالی است که شما می‌شمارید. ﴿٤٨﴾ و بسی از قریه‌ها بوده‌اند که ما به ایشان مهلت دادیم، در حالیکه (مردمانشان) ظالم بوده‌اند باز آنرا (در موقع مناسب) به عذاب گرفتار کردم، و بازگشت (همه) به‌سوی من است. ﴿٤٩﴾ بگو: ای مردم! جز این نیست که من برای شما تنها بیم دهندۀ آشکار هستم. ﴿٥٠﴾ پس آنان که ایمان آوردند و کارهای نیک کردند، برای آن‌ها آمرزش است، و در جنّت از روزی نیک برخوردار اند. ﴿٥١﴾ و اما آنان که در (تکذیب) آیات ما سعی کردند، به قصد عاجز نمودن (پیغمبر) ما، آنان اهل دوزخ‌اند. ﴿٥٢﴾ و پیش از تو هیچ رسول و هیچ نبیی را نفرستادیم مگر اینکه چون آرزویی به خاطر می آورد شیطان چیزی را در آرزوی او القا می‌نمود، پس الله آنچه را که شیطان القا می‌کرد از بین می‌برد، باز الله آیاتش را محکم و استوار می‌کند، و الله دانای با حکمت است. ﴿٥٣﴾ تا الله آنچه را که شیطان القا می کند، برای کسانی که در دلهای شان مرض است، سبب فتنه بگرداند و (نیز) برای آنانی که دل‌هایشان سخت است. و یقینا ظالمان در مخالفت دور از حق‌اند. ﴿٥٤﴾ و تا آنان که به ایشان علم داده شده است بدانند که آن (وحی) از سوی پروردگارت حق است، و به آن ایمان آورند، تا دلهایشان به آن آرام و منقاد گردد، یقینا الله مؤمنان را به راه راست راهبر است. ﴿٥٥﴾ و کافران همیشه دربارۀ آن تردید دارند، تا اینکه ناگهان قیامت به آنان برسد، یا عذاب روز نامیمون و عقیم به سراغ شان بیاید.

ٱلۡمُلۡكُ يَوۡمَئِذٖ لِّلَّهِ يَحۡكُمُ بَيۡنَهُمۡۚ فَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ
وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ فِي جَنَّٰتِ ٱلنَّعِيمِ ﴿٥٦﴾ وَٱلَّذِينَ
كَفَرُواْ وَكَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَا فَأُوْلَٰٓئِكَ لَهُمۡ عَذَابٞ
مُّهِينٞ ﴿٥٧﴾ وَٱلَّذِينَ هَاجَرُواْ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ ثُمَّ قُتِلُوٓاْ
أَوۡ مَاتُواْ لَيَرۡزُقَنَّهُمُ ٱللَّهُ رِزۡقًا حَسَنٗاۚ وَإِنَّ ٱللَّهَ لَهُوَ
خَيۡرُ ٱلرَّٰزِقِينَ ﴿٥٨﴾ لَيُدۡخِلَنَّهُم مُّدۡخَلٗا يَرۡضَوۡنَهُۥۚ
وَإِنَّ ٱللَّهَ لَعَلِيمٌ حَلِيمٞ ﴿٥٩﴾ ۞ ذَٰلِكَۖ وَمَنۡ عَاقَبَ بِمِثۡلِ
مَا عُوقِبَ بِهِۦ ثُمَّ بُغِيَ عَلَيۡهِ لَيَنصُرَنَّهُ ٱللَّهُۚ إِنَّ ٱللَّهَ
لَعَفُوٌّ غَفُورٞ ﴿٦٠﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّ ٱللَّهَ يُولِجُ ٱلَّيۡلَ فِي
ٱلنَّهَارِ وَيُولِجُ ٱلنَّهَارَ فِي ٱلَّيۡلِ وَأَنَّ ٱللَّهَ سَمِيعُۢ
بَصِيرٞ ﴿٦١﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلۡحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدۡعُونَ
مِن دُونِهِۦ هُوَ ٱلۡبَٰطِلُ وَأَنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلۡعَلِيُّ ٱلۡكَبِيرُ ﴿٦٢﴾
أَلَمۡ تَرَ أَنَّ ٱللَّهَ أَنزَلَ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءٗ فَتُصۡبِحُ ٱلۡأَرۡضُ
مُخۡضَرَّةًۚ إِنَّ ٱللَّهَ لَطِيفٌ خَبِيرٞ ﴿٦٣﴾ لَّهُۥ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ
وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِۚ وَإِنَّ ٱللَّهَ لَهُوَ ٱلۡغَنِيُّ ٱلۡحَمِيدُ ﴿٦٤﴾

﴿٥٦﴾ در آن روز ملک و سلطنت فقط از الله است، میان آنان فیصله می‌کند، پس کسانی که ایمان آورده و کارهای نیک انجام داده‌اند، در باغهای پرناز و نعمت خواهند بود. ﴿٥٧﴾ اما آنان که کفر ورزیدند و آیات ما را دروغ شمردند، پس برای ایشان عذاب اهانت‌کننده است. ﴿٥٨﴾ و کسانی‌که در راه الله هجرت کرده اند باز کشته شده یا مرده‌اند، بدون شک الله به آنان روزی نیک می‌دهد و به یقین الله بهترین روزی دهندگان است. ﴿٥٩﴾ الله حتما آنان را به جایگاهی که آن را می‌پسندند وارد خواهد کرد، و یقینا الله دانا (و) بردبار است. ﴿٦٠﴾ (حکم) این است، و هر کس (دیگری را) به مانند آنچه خودش مورد ظلم قرار گرفته بود عقوبت دهد، (و اگر) باز مورد ظلم قرار گیرد، حتماً الله او را نصرت خواهد داد، چرا که الله بسیار بخشاینده (و) آمرزگار است. ﴿٦١﴾ این (نصرت دادن مظلوم) به آن سبب است که الله (قادر به همه کار است که) شب را در روز و روز را در شب داخل می‌گرداند، و (نیز به آن سبب است که) الله شنوای بیناست. ﴿٦٢﴾ این (نصرت دادن مظلوم) به آن سبب است که الله همان معبود بر حق است و آنچه را که به جز او می پرستند همه باطل است، و (نیز به آن سبب است که) همان الله بلندمرتبه (و) بزرگ است. ﴿٦٣﴾ آیا ندیدی که الله از آسمان آب فرو آورد، پس زمین به سبب آن سرسبز و خرم می‌گردد، بی شک الله باریک بینِ آگاه است. ﴿٦٤﴾ آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است از اوست، و الله بی‌نیاز (و) ستوده است.

أَلَمْ تَرَ أَنَّ ٱللَّهَ سَخَّرَ لَكُم مَّا فِى ٱلْأَرْضِ وَٱلْفُلْكَ تَجْرِى
فِى ٱلْبَحْرِ بِأَمْرِهِۦ وَيُمْسِكُ ٱلسَّمَآءَ أَن تَقَعَ عَلَى ٱلْأَرْضِ إِلَّا
بِإِذْنِهِۦٓ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ بِٱلنَّاسِ لَرَءُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿٦٥﴾ وَهُوَ ٱلَّذِىٓ
أَحْيَاكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يُحْيِيكُمْ ۗ إِنَّ ٱلْإِنسَٰنَ لَكَفُورٌ ﴿٦٦﴾
لِّكُلِّ أُمَّةٍ جَعَلْنَا مَنسَكًا هُمْ نَاسِكُوهُ ۖ فَلَا يُنَٰزِعُنَّكَ
فِى ٱلْأَمْرِ ۚ وَٱدْعُ إِلَىٰ رَبِّكَ ۖ إِنَّكَ لَعَلَىٰ هُدًى مُّسْتَقِيمٍ ﴿٦٧﴾
وَإِن جَٰدَلُوكَ فَقُلِ ٱللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿٦٨﴾ ٱللَّهُ يَحْكُمُ
بَيْنَكُمْ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ فِيمَا كُنتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿٦٩﴾
أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ ٱللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِى ٱلسَّمَآءِ وَٱلْأَرْضِ ۗ إِنَّ
ذَٰلِكَ فِى كِتَٰبٍ ۚ إِنَّ ذَٰلِكَ عَلَى ٱللَّهِ يَسِيرٌ ﴿٧٠﴾ وَيَعْبُدُونَ
مِن دُونِ ٱللَّهِ مَا لَمْ يُنَزِّلْ بِهِۦ سُلْطَٰنًا وَمَا لَيْسَ لَهُم بِهِۦ
عِلْمٌ ۗ وَمَا لِلظَّٰلِمِينَ مِن نَّصِيرٍ ﴿٧١﴾ وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ ءَايَٰتُنَا
بَيِّنَٰتٍ تَعْرِفُ فِى وُجُوهِ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ ٱلْمُنكَرَ ۖ يَكَادُونَ
يَسْطُونَ بِٱلَّذِينَ يَتْلُونَ عَلَيْهِمْ ءَايَٰتِنَا ۗ قُلْ أَفَأُنَبِّئُكُم بِشَرٍّ مِّن
ذَٰلِكُمُ ۗ ٱلنَّارُ وَعَدَهَا ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ ۖ وَبِئْسَ ٱلْمَصِيرُ ﴿٧٢﴾

﴿٦٥﴾ آیا ندیدی که الله آنچه را در زمین است و کشتی‌ها را که به حکم او در بحر روان‌اند، برایتان مسخر کرده است. و (الله) آسمان را نگاه می دارد از آنکه بر زمین بیفتد، مگر به اذن خودش. زیرا الله نسبت به مردم مشفق (و) مهربان است. ﴿٦٦﴾ و او همان ذاتی است که به شما زندگی بخشید، باز شما را می‌میراند، باز شما را زنده می‌کند. واقعا انسان (در برابر پروردگارش) بسیار ناسپاس است. ﴿٦٧﴾ برای هر امتی شریعت خاص مقرر کرده ایم تا آنان به آن عمل کنند، پس نباید دربارهٔ این امر با تو نزاع کنند. و به‌سوی پروردگارت دعوت کن، همانا تو بر راه راست قرار داری. ﴿٦٨﴾ و اگر با تو مجادله کردند، پس بگو: الله به آنچه می‌کنید داناتر است. ﴿٦٩﴾ الله میان شما در روز قیامت دربارهٔ آنچه بایکدیگر در آن اختلاف می‌کردید، حکم و فیصله خواهد کرد. ﴿٧٠﴾ آیا ندانسته ای که الله (همه) آنچه را در آسمان و زمین است می‌داند، بدون شک تمام اینها در کتابی ثبت و ضبط است. و البته این کار برای الله آسان است. ﴿٧١﴾ (و مشرکان) غیر از الله چیزی را می‌پرستند که الله دلیلی بر (معبود بودن) آن نازل نکرده است، و چیزی را می‌پرستند که به آن علمی ندارند، و برای ظالمان هیچ یاری دهنده ای نیست. ﴿٧٢﴾ و چون آیات واضح ما بر آنان خوانده شود در چهرهٔ کافران انکار و ناخوشی را می‌بینی، بلکه نزدیک است به کسانی حمله‌ور شوند که آیات ما را بر آنان می‌خوانند. بگو: آیا شما را به بدتر از این خبر دهم، به (آن) دوزخ که الله آن را به کافران وعده داده است. و چه بد سرانجامی است.

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ ضُرِبَ مَثَلٞ فَٱسۡتَمِعُواْ لَهُۥٓۚ إِنَّ ٱلَّذِينَ
تَدۡعُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ لَن يَخۡلُقُواْ ذُبَابٗا وَلَوِ ٱجۡتَمَعُواْ لَهُۥۖ
وَإِن يَسۡلُبۡهُمُ ٱلذُّبَابُ شَيۡـٔٗا لَّا يَسۡتَنقِذُوهُ مِنۡهُۚ ضَعُفَ
ٱلطَّالِبُ وَٱلۡمَطۡلُوبُ ﴿٧٣﴾ مَا قَدَرُواْ ٱللَّهَ حَقَّ قَدۡرِهِۦٓۚ إِنَّ ٱللَّهَ
لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٧٤﴾ ٱللَّهُ يَصۡطَفِي مِنَ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةِ رُسُلٗا
وَمِنَ ٱلنَّاسِۚ إِنَّ ٱللَّهَ سَمِيعُۢ بَصِيرٞ ﴿٧٥﴾ يَعۡلَمُ مَا بَيۡنَ
أَيۡدِيهِمۡ وَمَا خَلۡفَهُمۡۚ وَإِلَى ٱللَّهِ تُرۡجَعُ ٱلۡأُمُورُ ﴿٧٦﴾ يَٰٓأَيُّهَا
ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱرۡكَعُواْ وَٱسۡجُدُواْۤ وَٱعۡبُدُواْ رَبَّكُمۡ
وَٱفۡعَلُواْ ٱلۡخَيۡرَ لَعَلَّكُمۡ تُفۡلِحُونَ۩ ﴿٧٧﴾ وَجَٰهِدُواْ فِي
ٱللَّهِ حَقَّ جِهَادِهِۦۚ هُوَ ٱجۡتَبَىٰكُمۡ وَمَا جَعَلَ عَلَيۡكُمۡ
فِي ٱلدِّينِ مِنۡ حَرَجٖۚ مِّلَّةَ أَبِيكُمۡ إِبۡرَٰهِيمَۚ هُوَ سَمَّىٰكُمُ
ٱلۡمُسۡلِمِينَ مِن قَبۡلُ وَفِي هَٰذَا لِيَكُونَ ٱلرَّسُولُ شَهِيدًا عَلَيۡكُمۡ
وَتَكُونُواْ شُهَدَآءَ عَلَى ٱلنَّاسِۚ فَأَقِيمُواْ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتُواْ ٱلزَّكَوٰةَ
وَٱعۡتَصِمُواْ بِٱللَّهِ هُوَ مَوۡلَىٰكُمۡۖ فَنِعۡمَ ٱلۡمَوۡلَىٰ وَنِعۡمَ ٱلنَّصِيرُ ﴿٧٨﴾

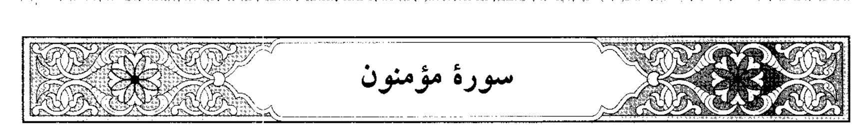
سُورَةُ المُؤۡمِنُونَ

﴿۷۳﴾ ای مردم! مثلی زده شد، پس به آن گوش فرا دهید، کسانی را که غیر از الله به کمک می‌خوانید (و پرستش می‌کنید) هرگز نمی‌توانند مگسی بیافرینند، هر چند همه (برای آفرینش آن) جمع شوند، و اگر آن مگس چیزی را از آنان برباید، نمی‌توانند آن‌را از او دوباره بگیرند، طالب و مطلوب هردو ناتوانند. ﴿۷٤﴾ الله را آن‌چنان که سزاوار قدر اوست، قدر نگذاشتند، در حالیکه الله توانای غالب است. ﴿۷۵﴾ الله از میان فرشته ها رسولانی انتخاب می‌کند، و از میان مردم نیز، چون الله شنوای بیناست. ﴿۷٦﴾ آنچه پیش رویشان است و آنچه پشت سرشان است، میداند. و همه کارها به سوی الله بازگردانیده می شود. ﴿۷۷﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! رکوع و سجده کنید و پروردگارتان را عبادت کنید، و کار خیر انجام دهید تا رستگار شوید. ﴿۷۸﴾ و در راه الله جهاد کنید، چنان که شایستهٔ جهاد در راه اوست. اوست که شما را برگزید. و در دین هیچ کار دشوار و سنگین را بر شما نگذاشت. آیین پدرتان ابراهیم (نیز چنین بوده است)، او شما را پیش از این مسلمان نام نهاده است، تا پیغمبر بر شما گواه باشد و (شما نیز) بر مردم گواه باشید، پس نماز را بر پا کنید و زکات را بدهید، و به دین الله تمسک جویید که او مددگار شماست. پس چه نیک مولایی، و چه نیک مددگاری!

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

قَدۡ أَفۡلَحَ ٱلۡمُؤۡمِنُونَ ١ ٱلَّذِينَ هُمۡ فِي صَلَاتِهِمۡ خَٰشِعُونَ
٢ وَٱلَّذِينَ هُمۡ عَنِ ٱللَّغۡوِ مُعۡرِضُونَ ٣ وَٱلَّذِينَ هُمۡ لِلزَّكَوٰةِ
فَٰعِلُونَ ٤ وَٱلَّذِينَ هُمۡ لِفُرُوجِهِمۡ حَٰفِظُونَ ٥ إِلَّا عَلَىٰٓ
أَزۡوَٰجِهِمۡ أَوۡ مَا مَلَكَتۡ أَيۡمَٰنُهُمۡ فَإِنَّهُمۡ غَيۡرُ مَلُومِينَ ٦ فَمَنِ
ٱبۡتَغَىٰ وَرَآءَ ذَٰلِكَ فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡعَادُونَ ٧ وَٱلَّذِينَ هُمۡ
لِأَمَٰنَٰتِهِمۡ وَعَهۡدِهِمۡ رَٰعُونَ ٨ وَٱلَّذِينَ هُمۡ عَلَىٰ صَلَوَٰتِهِمۡ
يُحَافِظُونَ ٩ أُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡوَٰرِثُونَ ١٠ ٱلَّذِينَ يَرِثُونَ
ٱلۡفِرۡدَوۡسَ هُمۡ فِيهَا خَٰلِدُونَ ١١ وَلَقَدۡ خَلَقۡنَا ٱلۡإِنسَٰنَ مِن
سُلَٰلَةٖ مِّن طِينٖ ١٢ ثُمَّ جَعَلۡنَٰهُ نُطۡفَةٗ فِي قَرَارٖ مَّكِينٖ ١٣
ثُمَّ خَلَقۡنَا ٱلنُّطۡفَةَ عَلَقَةٗ فَخَلَقۡنَا ٱلۡعَلَقَةَ مُضۡغَةٗ فَخَلَقۡنَا
ٱلۡمُضۡغَةَ عِظَٰمٗا فَكَسَوۡنَا ٱلۡعِظَٰمَ لَحۡمٗا ثُمَّ أَنشَأۡنَٰهُ خَلۡقًا
ءَاخَرَۚ فَتَبَارَكَ ٱللَّهُ أَحۡسَنُ ٱلۡخَٰلِقِينَ ١٤ ثُمَّ إِنَّكُم بَعۡدَ ذَٰلِكَ
لَمَيِّتُونَ ١٥ ثُمَّ إِنَّكُمۡ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ تُبۡعَثُونَ ١٦ وَلَقَدۡ
خَلَقۡنَا فَوۡقَكُمۡ سَبۡعَ طَرَآئِقَ وَمَا كُنَّا عَنِ ٱلۡخَلۡقِ غَٰفِلِينَ ١٧

سورهٔ مؤمنون

در مکه نازل شده و یکصدو هجده آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ به راستی که مؤمنان کامیاب و رستگار شدند. ﴿۲﴾ آنانی که ایشان در نماز خود متواضع و ترسناک اند. ﴿۳﴾ و آنانی که ایشان از (کار و سخن) بیهوده روی گردان اند. ﴿٤﴾ و آنانی که ایشان زکات را می دهند. ﴿٥﴾ و آنانی که ایشان شرمگاه های خود را (از حرام) نگاه می‌دارند. ﴿٦﴾ مگر بر همسران یا کنیزان خود، که در این صورت سزاوار ملامتی (و مجازات) نیستند. ﴿۷﴾ پس هر کس غیر از این را بجوید، پس ایشان همان تجاوزکنندگان‌اند. ﴿۸﴾ و آنانی که ایشان امانت‌های خود را و عهد خود را رعایت می کنند. ﴿۹﴾ و آنانی که ایشان بر نماز های خود محافظت می کنند. ﴿۱۰﴾ این گروه ایشان وارثان‌اند. ﴿۱۱﴾ آنانی که فردوس را به ارث می برند، آن‌ها در آن همیشه اند. ﴿۱۲﴾ و البته انسان (آدم) را از خلاصهٔ از گِل آفریدیم. ﴿۱۳﴾ باز او را (آدم را به اعتبار نسل وی) نطفهٔ در قرارگاه استوار و محفوظ (رحم) قرار دادیم. ﴿١٤﴾ باز آن نطفه را به خون بسته تبدیل کردیم، پس آن خون بسته را به صورت پارهٔ گوشت در آوردیم، پس آن پارهٔ گوشت را استخوانها ساختیم، پس از آن استخوانها را با گوشت پوشانیدیم، باز او را به آفرینش دیگر (انسان زنده) آفریدیم، پس بسیار بزرگ است الله، بهترین آفرینندگان. ﴿١٥﴾ باز شما بعد از این مراحل حتما می میرید. ﴿١٦﴾ باز شما روز قیامت برانگیخته خواهید شد. ﴿۱۷﴾ و البته بالای شما هفت راه (آسمان) آفریدیم، و ما هرگز از آفرینش غافل نبوده ایم.

وَأَنزَلْنَا مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءًۢ بِقَدَرٍ فَأَسْكَنَّٰهُ فِى ٱلْأَرْضِ ۖ وَإِنَّا عَلَىٰ ذَهَابٍۭ بِهِۦ لَقَٰدِرُونَ ﴿١٨﴾ فَأَنشَأْنَا لَكُم بِهِۦ جَنَّٰتٍ مِّن نَّخِيلٍ وَأَعْنَٰبٍ لَّكُمْ فِيهَا فَوَٰكِهُ كَثِيرَةٌ وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿١٩﴾ وَشَجَرَةً تَخْرُجُ مِن طُورِ سَيْنَآءَ تَنۢبُتُ بِٱلدُّهْنِ وَصِبْغٍ لِّلْءَاكِلِينَ ﴿٢٠﴾ وَإِنَّ لَكُمْ فِى ٱلْأَنْعَٰمِ لَعِبْرَةً ۖ نُّسْقِيكُم مِّمَّا فِى بُطُونِهَا وَلَكُمْ فِيهَا مَنَٰفِعُ كَثِيرَةٌ وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿٢١﴾ وَعَلَيْهَا وَعَلَى ٱلْفُلْكِ تُحْمَلُونَ ﴿٢٢﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِۦ فَقَالَ يَٰقَوْمِ ٱعْبُدُوا۟ ٱللَّهَ مَا لَكُم مِّنْ إِلَٰهٍ غَيْرُهُۥٓ ۚ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٢٣﴾ فَقَالَ ٱلْمَلَؤُا۟ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ مِن قَوْمِهِۦ مَا هَٰذَآ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُرِيدُ أَن يَتَفَضَّلَ عَلَيْكُمْ وَلَوْ شَآءَ ٱللَّهُ لَأَنزَلَ مَلَٰٓئِكَةً مَّا سَمِعْنَا بِهَٰذَا فِىٓ ءَابَآئِنَا ٱلْأَوَّلِينَ ﴿٢٤﴾ إِنْ هُوَ إِلَّا رَجُلٌۢ بِهِۦ جِنَّةٌ فَتَرَبَّصُوا۟ بِهِۦ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿٢٥﴾ قَالَ رَبِّ ٱنصُرْنِى بِمَا كَذَّبُونِ ﴿٢٦﴾ فَأَوْحَيْنَآ إِلَيْهِ أَنِ ٱصْنَعِ ٱلْفُلْكَ بِأَعْيُنِنَا وَوَحْيِنَا فَإِذَا جَآءَ أَمْرُنَا وَفَارَ ٱلتَّنُّورُ ۙ فَٱسْلُكْ فِيهَا مِن كُلٍّ زَوْجَيْنِ ٱثْنَيْنِ وَأَهْلَكَ إِلَّا مَن سَبَقَ عَلَيْهِ ٱلْقَوْلُ مِنْهُمْ ۖ وَلَا تُخَٰطِبْنِى فِى ٱلَّذِينَ ظَلَمُوٓا۟ ۖ إِنَّهُم مُّغْرَقُونَ ﴿٢٧﴾

﴿۱۸﴾ و از آسمان آب را به اندازه فرود آوردیم و آن را در زمین جای دادیم. و همانا ما بر بردن آن توانابیم. ﴿۱۹﴾ پس ما به وسیلهٔ آن آب باغ‌هایی از درختان خرما و انگور را برای شما ایجاد کردیم که برای شما در آنها میوه‌های بسیار است، و از آنها می‌خورید. ﴿۲۰﴾ و (همچنین با آن آب) درختی آفریدیم که در کوه طور سینا می‌روید (درخت زیتون و) روغن و طعام برای خورندگان است. ﴿۲۱﴾ و البته برای شما در چهارپایان عبرت است که شما را از آنچه در شکم آنهاست می‌نوشانیم، و برای شما در آن منافع فراوان است و از آن می‌خورید. ﴿۲۲﴾ و بر آنها و بر کشتی‌ها حمل می‌شوید. ﴿۲۳﴾ و البته نوح را به‌سوی قومش فرستادیم پس گفت: ای قوم من! الله را بپرستید، شما هیچ معبود برحق غیر از الله ندارید. آیا (از عذاب الله و زوال نعمت او) نمی‌ترسید؟ ﴿۲٤﴾ پس اشراف و سرانی از قومش که کافر بودند، گفتند: این مرد مگر انسانی همچون شما نیست، می‌خواهد بر شما برتری یابد، اگر الله می‌خواست حتماً فرشته ها را می‌فرستاد، ما چنین سخنی را از پدران پیشین خود نشنیده ایم. ﴿۲۵﴾ (و نیز گفتند) او نیست مگر مردی که در او اثر جنون است، پس تا مدتی دربارهٔ او انتظار بکشید. ﴿۲٦﴾ (نوح) گفت: ای پروردگارم! مرا نصرت ده در قبال آنکه مرا تکذیب کردند. ﴿۲۷﴾ پس به او وحی فرستادیم که پیش چشم ما و وحی ما کشتی را بساز، پس وقتی فرمان ما رسید و تنور به فوران آمد، پس در آن از هر نوع حیوان، جفتی (نر و ماده) را سوار کن و خانواده ات را نیز سوار کن، مگر کسی از آنان که وعدهٔ (حق) از پیش بر او مقرر شده است، و دربارهٔ کسانی که ظلم کرده اند با من سخن مگو، زیرا آنان غرق شدنی اند.

فَإِذَا ٱسۡتَوَيۡتَ أَنتَ وَمَن مَّعَكَ عَلَى ٱلۡفُلۡكِ فَقُلِ ٱلۡحَمۡدُ لِلَّهِ ٱلَّذِى
نَجَّىٰنَا مِنَ ٱلۡقَوۡمِ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٢٨﴾ وَقُل رَّبِّ أَنزِلۡنِى مُنزَلٗا مُّبَارَكٗا وَأَنتَ
خَيۡرُ ٱلۡمُنزِلِينَ ﴿٢٩﴾ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَأٓيَٰتٖ وَإِن كُنَّا لَمُبۡتَلِينَ ﴿٣٠﴾ ثُمَّ أَنشَأۡنَا
مِنۢ بَعۡدِهِمۡ قَرۡنًا ءَاخَرِينَ ﴿٣١﴾ فَأَرۡسَلۡنَا فِيهِمۡ رَسُولٗا مِّنۡهُمۡ أَنِ ٱعۡبُدُواْ
ٱللَّهَ مَا لَكُم مِّنۡ إِلَٰهٍ غَيۡرُهُۥٓۚ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٣٢﴾ وَقَالَ ٱلۡمَلَأُ مِن قَوۡمِهِ
ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَكَذَّبُواْ بِلِقَآءِ ٱلۡأٓخِرَةِ وَأَتۡرَفۡنَٰهُمۡ فِى ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَا
مَا هَٰذَآ إِلَّا بَشَرٞ مِّثۡلُكُمۡ يَأۡكُلُ مِمَّا تَأۡكُلُونَ مِنۡهُ وَيَشۡرَبُ
مِمَّا تَشۡرَبُونَ ﴿٣٣﴾ وَلَئِنۡ أَطَعۡتُم بَشَرٗا مِّثۡلَكُمۡ إِنَّكُمۡ إِذٗا لَّخَٰسِرُونَ
﴿٣٤﴾ أَيَعِدُكُمۡ أَنَّكُمۡ إِذَا مِتُّمۡ وَكُنتُمۡ تُرَابٗا وَعِظَٰمًا أَنَّكُم مُّخۡرَجُونَ
﴿٣٥﴾ ۞ هَيۡهَاتَ هَيۡهَاتَ لِمَا تُوعَدُونَ ﴿٣٦﴾ إِنۡ هِىَ إِلَّا حَيَاتُنَا
ٱلدُّنۡيَا نَمُوتُ وَنَحۡيَا وَمَا نَحۡنُ بِمَبۡعُوثِينَ ﴿٣٧﴾ إِنۡ هُوَ إِلَّا
رَجُلٌ ٱفۡتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ كَذِبٗا وَمَا نَحۡنُ لَهُۥ بِمُؤۡمِنِينَ ﴿٣٨﴾ قَالَ رَبِّ
ٱنصُرۡنِى بِمَا كَذَّبُونِ ﴿٣٩﴾ قَالَ عَمَّا قَلِيلٖ لَّيُصۡبِحُنَّ نَٰدِمِينَ ﴿٤٠﴾
فَأَخَذَتۡهُمُ ٱلصَّيۡحَةُ بِٱلۡحَقِّ فَجَعَلۡنَٰهُمۡ غُثَآءٗۚ فَبُعۡدٗا لِّلۡقَوۡمِ
ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٤١﴾ ثُمَّ أَنشَأۡنَا مِنۢ بَعۡدِهِمۡ قُرُونًا ءَاخَرِينَ ﴿٤٢﴾

﴿۲۸﴾ پس چون تو و همراهانت بر کشتی قرار گرفتید (سوار شدید) پس بگو: همه ستایشها آن ذاتی را سزا است که ما را از قوم ظالمان نجات داد. ﴿۲۹﴾ و (در وقت فرود آمدن) بگو: ای پروردگارم! مرا در جایی پرخیر و برکت فرود آور، و تو بهترین فرود آورندگانی. ﴿۳۰﴾ یقیناً در این (قصهٔ نوح) البته نشانه‌هایی است، و بدون شک (ما بندگان خود را) آزمایش کننده بودیم. ﴿۳۱﴾ باز بعد از آنان قرنی دیگر را آفریدیم. ﴿۳۲﴾ پس در میان شان پیغمبری از خودشان فرستادیم که (بگوید) تنها الله را بپرستید، زیرا جز او معبود به حقی ندارید. پس آیا (از شرک) پرهیز نمی‌کنید؟ ﴿۳۳﴾ و اشراف قومش که کافر شده بودند و ملاقات روز آخرت را تکذیب نموده بودند و در زندگانی دنیا به آنان آسودگی داده بودیم، گفتند: این شخص جز انسانی مانند شما نیست، از آنچه شما می‌خورید، می‌خورد. و از آنچه شما می‌نوشید، می‌نوشد. ﴿۳٤﴾ و (به پیروان خود گفتند:) اگر از انسانی مانند خود اطاعت کنید در آن صورت حتما زیانکار خواهید بود. ﴿۳٥﴾ آیا به شما وعده می‌دهد که چون مردید و خاک و استخوان شدید باز شما (بار دیگر زنده می‌گردید و از قبرها) بیرون آورده خواهید شد؟ ﴿۳٦﴾ آنچه وعده داده می‌شوید، دورِ اندر دور است. ﴿۳۷﴾ جز زندگانی این جهانِ ما (هیچ زندگی و حیاتی) وجود ندارد (گروهی از ما) زنده می‌شویم، و ما برانگیخته نخواهیم شد. ﴿۳۸﴾ و او جز مردی نیست که بر الله دروغ بسته است و ما تصدیق‌کنندهٔ او نیستیم. ﴿۳۹﴾ گفت: ای پروردگارم! به سبب اینکه مرا دروغگوی شمردند، نصرتم ده. ﴿٤۰﴾ الله فرمود: بعد از مدت اندک (از کفر و عناد شان) سخت پشیمان خواهند شد. ﴿٤۱﴾ پس ناگهان صدای بلند (و مرگبار) نظر به وعدهٔ راست، ایشان فرا گرفت، پس آنان را (مانند) خس و خاشاک (که سیل بر روی آب حمل می کند) گردانیدیم، پس دوری و هلاکت باد بر قوم ظالم. ﴿٤۲﴾ باز بعد از ایشان نسلهای (امتهای) دیگر را آفریدیم.

مَا تَسۡبِقُ مِنۡ أُمَّةٍ أَجَلَهَا وَمَا يَسۡتَـٔۡخِرُونَ ﴿٤٣﴾ ثُمَّ أَرۡسَلۡنَا رُسُلَنَا تَتۡرَاۖ كُلَّ مَا جَآءَ أُمَّةٗ رَّسُولُهَا كَذَّبُوهُۖ فَأَتۡبَعۡنَا بَعۡضَهُم بَعۡضٗا وَجَعَلۡنَٰهُمۡ أَحَادِيثَۚ فَبُعۡدٗا لِّقَوۡمٖ لَّا يُؤۡمِنُونَ ﴿٤٤﴾ ثُمَّ أَرۡسَلۡنَا مُوسَىٰ وَأَخَاهُ هَٰرُونَ بِـَٔايَٰتِنَا وَسُلۡطَٰنٖ مُّبِينٍ ﴿٤٥﴾ إِلَىٰ فِرۡعَوۡنَ وَمَلَإِيْهِۦ فَٱسۡتَكۡبَرُواْ وَكَانُواْ قَوۡمًا عَالِينَ ﴿٤٦﴾ فَقَالُوٓاْ أَنُؤۡمِنُ لِبَشَرَيۡنِ مِثۡلِنَا وَقَوۡمُهُمَا لَنَا عَٰبِدُونَ ﴿٤٧﴾ فَكَذَّبُوهُمَا فَكَانُواْ مِنَ ٱلۡمُهۡلَكِينَ ﴿٤٨﴾ وَلَقَدۡ ءَاتَيۡنَا مُوسَى ٱلۡكِتَٰبَ لَعَلَّهُمۡ يَهۡتَدُونَ ﴿٤٩﴾ وَجَعَلۡنَا ٱبۡنَ مَرۡيَمَ وَأُمَّهُۥٓ ءَايَةٗ وَءَاوَيۡنَٰهُمَآ إِلَىٰ رَبۡوَةٖ ذَاتِ قَرَارٖ وَمَعِينٖ ﴿٥٠﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلرُّسُلُ كُلُواْ مِنَ ٱلطَّيِّبَٰتِ وَٱعۡمَلُواْ صَٰلِحًاۖ إِنِّي بِمَا تَعۡمَلُونَ عَلِيمٞ ﴿٥١﴾ وَإِنَّ هَٰذِهِۦٓ أُمَّتُكُمۡ أُمَّةٗ وَٰحِدَةٗ وَأَنَا۠ رَبُّكُمۡ فَٱتَّقُونِ ﴿٥٢﴾ فَتَقَطَّعُوٓاْ أَمۡرَهُم بَيۡنَهُمۡ زُبُرٗاۖ كُلُّ حِزۡبِۭ بِمَا لَدَيۡهِمۡ فَرِحُونَ ﴿٥٣﴾ فَذَرۡهُمۡ فِي غَمۡرَتِهِمۡ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿٥٤﴾ أَيَحۡسَبُونَ أَنَّمَا نُمِدُّهُم بِهِۦ مِن مَّالٖ وَبَنِينَ ﴿٥٥﴾ نُسَارِعُ لَهُمۡ فِي ٱلۡخَيۡرَٰتِۚ بَل لَّا يَشۡعُرُونَ ﴿٥٦﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ هُم مِّنۡ خَشۡيَةِ رَبِّهِم مُّشۡفِقُونَ ﴿٥٧﴾ وَٱلَّذِينَ هُم بِـَٔايَٰتِ رَبِّهِمۡ يُؤۡمِنُونَ ﴿٥٨﴾ وَٱلَّذِينَ هُم بِرَبِّهِمۡ لَا يُشۡرِكُونَ ﴿٥٩﴾

﴿۴۳﴾ هیچ امتی نه از اجل مقرر خود سبقت می‌کند و نه پس می‌ماند. ﴿٤٤﴾ باز پیغمبران خود را یکی پس از دیگری فرستادیم، هرگاه پیغمبری برای (هدایت) امتی آمد، او را تکذیب کردند، ما هم یکی را (در هلاکت) تابع دیگری گردانیدیم و (به دیار نیستی فرستادیم و داستان عذاب) آنان را (برای مردم) افسانه ساختیم. پس دوری و هلاکت باد بر قومی که ایمان نمی‌آورند. ﴿٤٥﴾ باز موسی و برادرش هارون را با معجزه‌ها و دلایل روشن خود فرستادیم. ﴿٤٦﴾ به سوی فرعون و سران قوم او، ولی آنان تکبر ورزیدند و قوم سرکش و متکبر بودند. ﴿٤٧﴾ پس گفتند: آیا به دو انسانی که مانند خود ما هستند ایمان آوریم، حال آنکه قوم آنها بندگان (خدمتگذاران) ما هستند؟ ﴿٤٨﴾ در نتیجه، آن دو (موسی و هارون) را تکذیب کردند، پس از جملهٔ هلاک شدگان گشتند. ﴿٤٩﴾ و یقینا به موسی کتاب (تورات) دادیم تا راهیاب گردند. ﴿۵۰﴾ و پسر مریم و مادرش را آیتی گردانیدیم. و آن دو را در زمین بلند جای دادیم که برخوردار از آب روان و محل آرامی بود. ﴿۵۱﴾ ای پیغمبران! از چیزهای پاکیزه و حلال بخورید و کارهای نیک کنید، یقینا من به آنچه انجام می‌دهید، دانا هستم. ﴿۵۲﴾ در حقیقت این امت شما، امت یگانه است و من پروردگار شما هستم، پس تنها از من بترسید. ﴿۵۳﴾ (اما مردم) کار دین خود را در میان خود پراگنده ساختند. و هر گروه به آنچه نزد آنهاست (در حالیکه آن را از خود وضع کرده اند) شادمان هستند. ﴿٥٤﴾ پس آنان را تا مدتی در جهل و گمراهی که در آن غرقند، بگذار. ﴿۵۵﴾ آیا می‌پندارند که آنچه از مال و فرزندان به آنان مدد می‌کنیم، ﴿٥٦﴾ (به خاطر آن است که) ما به نفع شان شتاب می‌کنیم؟! نه، بلکه نمی فهمند (که ما ایشان را به تدریج می گیریم). ﴿۵۷﴾ بی‌گمان آنان که ایشان از ترس پروردگارشان هراسان اند. ﴿۵۸﴾ و آنان که ایشان به آیات پروردگار خویش ایمان می‌آورند. ﴿۵۹﴾ و آنان که ایشان به پروردگار خویش شریک مقرر نمی کنند.

وَٱلَّذِينَ يُؤْتُونَ مَآ ءَاتَواْ وَّقُلُوبُهُمْ وَجِلَةٌ أَنَّهُمْ إِلَىٰ رَبِّهِمْ رَٰجِعُونَ ٦٠ أُوْلَٰٓئِكَ يُسَٰرِعُونَ فِي ٱلْخَيْرَٰتِ وَهُمْ لَهَا سَٰبِقُونَ ٦١ وَلَا نُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَاۚ وَلَدَيْنَا كِتَٰبٌ يَنطِقُ بِٱلْحَقِّ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ٦٢ بَلْ قُلُوبُهُمْ فِي غَمْرَةٍ مِّنْ هَٰذَا وَلَهُمْ أَعْمَٰلٌ مِّن دُونِ ذَٰلِكَ هُمْ لَهَا عَٰمِلُونَ ٦٣ حَتَّىٰٓ إِذَآ أَخَذْنَا مُتْرَفِيهِم بِٱلْعَذَابِ إِذَا هُمْ يَجْـَٔرُونَ ٦٤ لَا تَجْـَٔرُواْ ٱلْيَوْمَۖ إِنَّكُم مِّنَّا لَا تُنصَرُونَ ٦٥ قَدْ كَانَتْ ءَايَٰتِي تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ فَكُنتُمْ عَلَىٰٓ أَعْقَٰبِكُمْ تَنكِصُونَ ٦٦ مُسْتَكْبِرِينَ بِهِۦ سَٰمِرًا تَهْجُرُونَ ٦٧ أَفَلَمْ يَدَّبَّرُواْ ٱلْقَوْلَ أَمْ جَآءَهُم مَّا لَمْ يَأْتِ ءَابَآءَهُمُ ٱلْأَوَّلِينَ ٦٨ أَمْ لَمْ يَعْرِفُواْ رَسُولَهُمْ فَهُمْ لَهُۥ مُنكِرُونَ ٦٩ أَمْ يَقُولُونَ بِهِۦ جِنَّةُۢۚ بَلْ جَآءَهُم بِٱلْحَقِّ وَأَكْثَرُهُمْ لِلْحَقِّ كَٰرِهُونَ ٧٠ وَلَوِ ٱتَّبَعَ ٱلْحَقُّ أَهْوَآءَهُمْ لَفَسَدَتِ ٱلسَّمَٰوَٰتُ وَٱلْأَرْضُ وَمَن فِيهِنَّۚ بَلْ أَتَيْنَٰهُم بِذِكْرِهِمْ فَهُمْ عَن ذِكْرِهِم مُّعْرِضُونَ ٧١ أَمْ تَسْـَٔلُهُمْ خَرْجًا فَخَرَاجُ رَبِّكَ خَيْرٌۖ وَهُوَ خَيْرُ ٱلرَّٰزِقِينَ ٧٢ وَإِنَّكَ لَتَدْعُوهُمْ إِلَىٰ صِرَٰطٍ مُّسْتَقِيمٍ ٧٣ وَإِنَّ ٱلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِٱلْأٓخِرَةِ عَنِ ٱلصِّرَٰطِ لَنَٰكِبُونَ ٧٤

﴿٦٠﴾ و آنان که ایشان آنچه را باید (در راه الله) بدهند، می‌دهند. درحالیکه دلهایشان ترسان است از اینکه به‌سوی پروردگارشان باز می گردند. ﴿٦١﴾ آنان اند که برای کارهای نیک می‌شتابند و آنان در انجام آن پیش تاز اند. ﴿٦٢﴾ و هیچ‌کس را مکلف نمی سازیم مگر به قدر توانش. و نزد ما کتابی است که به حق سخن می گوید و به آنان هیچ ظلم کرده نمی‌شود. ﴿٦٣﴾ بلکه دلهایشان از این (قرآن) در غفلت غرق است و آنان غیر از این (کار زشت) کارهای زشت دیگری دارند که انجام دهندهٔ آنند. ﴿٦٤﴾ (آن‌ها در غفلت‌اند) تا آن که خوشگذرانان ایشان را به عذاب گرفتار می کنیم، پس ناگهان شور و فریاد می کنند. ﴿٦٥﴾ (به آنها گفته می شود) امروز شور و فریاد نکنید، چون شما از جانب ما قطعا یاری و مدد نمی شود. ﴿٦٦﴾ (زیرا) آیات من بر شما خوانده می‌شد، ولی شما بر عقب تان بازمی‌گشتید. ﴿٦٧﴾ درحالیکه بر مردم (به سبب متولی بودن خانهٔ کعبه) تکبر می ورزیدید، شبها (در جلسات خود) در بارهٔ قرآن بدگویی می‌کردید. ﴿٦٨﴾ آیا در این سخن تدبر نکردند، یا چیزی برایشان آمده که برای پدران پیشین آن‌ها نیامده بود؟ ﴿٦٩﴾ و یا اینکه پیغمبر خود را نشناختند، پس به این سبب او را انکار می‌کنند؟ ﴿٧٠﴾ یا می‌گویند: او دیوانه است؟ (نه، چنین نیست) بلکه او حق را برایشان آورده است. لیکن بیشترشان حق را دوست ندارند. ﴿٧١﴾ و اگر حق از هوی و هوسهایشان پیروی می‌کرد، حتما آسمانها و زمین و هر که در آنهاست، تباه می‌شد. بلکه پند و عبرت شان را بر آنها آورده ایم، اما آنان از پند و نصیحت‌نامهٔ خود روی گردان اند. ﴿٧٢﴾ یا از آنان مزد می‌طلبی؟ پس رزق و مزد پروردگارت بهتر است. و او بهترین روزی دهندگان است. ﴿٧٣﴾ (حال آنکه) به یقین تو آن‌ها را به راه راست می‌خوانی. ﴿٧٤﴾ و یقینا کسانی که به آخرت ایمان نمی‌آورند، از راه راست (به راه های گمراهی) منحرف شده اند.

۞ وَلَوْ رَحِمْنَٰهُمْ وَكَشَفْنَا مَا بِهِم مِّن ضُرٍّ لَّلَجُّوا۟ فِى طُغْيَٰنِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿٧٥﴾ وَلَقَدْ أَخَذْنَٰهُم بِٱلْعَذَابِ فَمَا ٱسْتَكَانُوا۟ لِرَبِّهِمْ وَمَا يَتَضَرَّعُونَ ﴿٧٦﴾ حَتَّىٰٓ إِذَا فَتَحْنَا عَلَيْهِم بَابًا ذَا عَذَابٍ شَدِيدٍ إِذَا هُمْ فِيهِ مُبْلِسُونَ ﴿٧٧﴾ وَهُوَ ٱلَّذِىٓ أَنشَأَ لَكُمُ ٱلسَّمْعَ وَٱلْأَبْصَٰرَ وَٱلْأَفْـِٔدَةَ ۚ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ ﴿٧٨﴾ وَهُوَ ٱلَّذِى ذَرَأَكُمْ فِى ٱلْأَرْضِ وَإِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٧٩﴾ وَهُوَ ٱلَّذِى يُحْىِۦ وَيُمِيتُ وَلَهُ ٱخْتِلَٰفُ ٱلَّيْلِ وَٱلنَّهَارِ ۚ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٨٠﴾ بَلْ قَالُوا۟ مِثْلَ مَا قَالَ ٱلْأَوَّلُونَ ﴿٨١﴾ قَالُوٓا۟ أَءِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظَٰمًا أَءِنَّا لَمَبْعُوثُونَ ﴿٨٢﴾ لَقَدْ وُعِدْنَا نَحْنُ وَءَابَآؤُنَا هَٰذَا مِن قَبْلُ إِنْ هَٰذَآ إِلَّآ أَسَٰطِيرُ ٱلْأَوَّلِينَ ﴿٨٣﴾ قُل لِّمَنِ ٱلْأَرْضُ وَمَن فِيهَآ إِن كُنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٨٤﴾ سَيَقُولُونَ لِلَّهِ ۚ قُلْ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٨٥﴾ قُلْ مَن رَّبُّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ ٱلسَّبْعِ وَرَبُّ ٱلْعَرْشِ ٱلْعَظِيمِ ﴿٨٦﴾ سَيَقُولُونَ لِلَّهِ ۚ قُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٨٧﴾ قُلْ مَنۢ بِيَدِهِۦ مَلَكُوتُ كُلِّ شَىْءٍ وَهُوَ يُجِيرُ وَلَا يُجَارُ عَلَيْهِ إِن كُنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٨٨﴾ سَيَقُولُونَ لِلَّهِ ۚ قُلْ فَأَنَّىٰ تُسْحَرُونَ ﴿٨٩﴾

﴿۷۵﴾ و اگر بر آنها رحم می‌کردیم و آنچه از رنج و سختی که به آنان رسیده، برطرف می‌ساختیم، البته در سرکشی خود کورکورانه (و با تردد) پا می فشردند. ﴿۷٦﴾ و البته آنان را به عذاب گرفتار کردیم، ولی برای پروردگارشان نه فروتنی و عاجزی کردند و نه به زاری افتادند. ﴿۷۷﴾ تا آن که دری از عذاب شدید بر آنان گشودیم، ناگهان آنان در آن ناامید شده اند. ﴿۷۸﴾ و او ذاتی است که برای شما گوش و چشمها و دلها را آفرید، اما چه اندک شکر می‌گذارید. ﴿۷۹﴾ و او ذاتی است که شما را در زمین منتشر و پراگنده ساخت. و به سوی او محشور خواهید شد. ﴿۸۰﴾ و او ذاتی است که زنده می‌کند و می‌میراند، و اختلاف شب و روز از (فرمان) اوست. آیا نمی‌فهمید؟ ﴿۸۱﴾ بلکه (کفار مکه) گفتند مانند آنچه پیشینیان گفته بودند. ﴿۸۲﴾ گفتند: آیا چون بمیریم و خاک و استخوانهایی چند شویم، آیا برانگیخته خواهیم شد؟ ﴿۸۳﴾ البته این وعده به ما، و در گذشته به پدران ما (نیز) داده شده است، اما این، چیزی جز افسانه‌های پیشینیان نیست. ﴿۸٤﴾ بگو: زمین و کسانی که در آن هستند در تصرف کیست؟ اگر می‌دانید. ﴿۸۵﴾ زودا که گویند: همه (از الله و) در تصرف الله است. بگو: آیا پند نمی‌گیرید؟ ﴿۸٦﴾ بگو: پروردگار آسمانهای هفتگانه و پروردگار عرش بزرگ کیست؟ ﴿۸۷﴾ خواهند گفت: این همه از الله است. بگو: پس چرا پرهیزگار نمی‌شوید؟ ﴿۸۸﴾ بگو: کیست آن که پادشاهی هر چیزی در دست اوست؟ و او ذاتی است که پناه می‌دهد، و در برابر (عذاب) او (به کسی) پناه داده نمی شود، اگر می‌دانید. ﴿۸۹﴾ زودا که گویند: همه (از الله و) در تصرف الله است. بگو: پس از کجا فریب داده می شوید (مانند افسون شده)؟

بَلۡ أَتَيۡنَٰهُم بِٱلۡحَقِّ وَإِنَّهُمۡ لَكَٰذِبُونَ ﴿٩٠﴾ مَا ٱتَّخَذَ ٱللَّهُ مِن وَلَدٖ وَمَا كَانَ مَعَهُۥ مِنۡ إِلَٰهٍۚ إِذٗا لَّذَهَبَ كُلُّ إِلَٰهِۭ بِمَا خَلَقَ وَلَعَلَا بَعۡضُهُمۡ عَلَىٰ بَعۡضٖۚ سُبۡحَٰنَ ٱللَّهِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿٩١﴾ عَٰلِمِ ٱلۡغَيۡبِ وَٱلشَّهَٰدَةِ فَتَعَٰلَىٰ عَمَّا يُشۡرِكُونَ ﴿٩٢﴾ قُل رَّبِّ إِمَّا تُرِيَنِّي مَا يُوعَدُونَ ﴿٩٣﴾ رَبِّ فَلَا تَجۡعَلۡنِي فِي ٱلۡقَوۡمِ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٩٤﴾ وَإِنَّا عَلَىٰٓ أَن نُّرِيَكَ مَا نَعِدُهُمۡ لَقَٰدِرُونَ ﴿٩٥﴾ ٱدۡفَعۡ بِٱلَّتِي هِيَ أَحۡسَنُ ٱلسَّيِّئَةَۚ نَحۡنُ أَعۡلَمُ بِمَا يَصِفُونَ ﴿٩٦﴾ وَقُل رَّبِّ أَعُوذُ بِكَ مِنۡ هَمَزَٰتِ ٱلشَّيَٰطِينِ ﴿٩٧﴾ وَأَعُوذُ بِكَ رَبِّ أَن يَحۡضُرُونِ ﴿٩٨﴾ حَتَّىٰٓ إِذَا جَآءَ أَحَدَهُمُ ٱلۡمَوۡتُ قَالَ رَبِّ ٱرۡجِعُونِ ﴿٩٩﴾ لَعَلِّيٓ أَعۡمَلُ صَٰلِحٗا فِيمَا تَرَكۡتُۚ كَلَّآۚ إِنَّهَا كَلِمَةٌ هُوَ قَآئِلُهَاۖ وَمِن وَرَآئِهِم بَرۡزَخٌ إِلَىٰ يَوۡمِ يُبۡعَثُونَ ﴿١٠٠﴾ فَإِذَا نُفِخَ فِي ٱلصُّورِ فَلَآ أَنسَابَ بَيۡنَهُمۡ يَوۡمَئِذٖ وَلَا يَتَسَآءَلُونَ ﴿١٠١﴾ فَمَن ثَقُلَتۡ مَوَٰزِينُهُۥ فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡمُفۡلِحُونَ ﴿١٠٢﴾ وَمَنۡ خَفَّتۡ مَوَٰزِينُهُۥ فَأُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ خَسِرُوٓاْ أَنفُسَهُمۡ فِي جَهَنَّمَ خَٰلِدُونَ ﴿١٠٣﴾ تَلۡفَحُ وُجُوهَهُمُ ٱلنَّارُ وَهُمۡ فِيهَا كَٰلِحُونَ ﴿١٠٤﴾

﴿۹۰﴾ بلکه حق را برای آنها آورده ایم، و البته آنان دروغگو هستند. ﴿۹۱﴾ الله هیچ فرزندی نگرفته است و هیچ معبودی با او نبوده است، (اگر چنین می‌بود) هر معبودی آنچه را آفریده بود، با خود می‌برد، و حتما بعضی از آنان بر بعضی دیگر غالب می شدند، (لذا) منزه و پاک است الله از آنچه (کافران در حق او) وصف می‌کنند. ﴿۹۲﴾ (الله) دانای پنهان و آشکار است، پس برتر است الله از آنچه مشرکین با او شریک مقرر می‌کنند. ﴿۹۳﴾ بگو: ای پروردگارم! اگر آنچه را که به آنان وعده داده شده است به من نشان دهی. ﴿۹٤﴾ ای پروردگارم! پس مرا (در آن وقت) در جملۀ قوم ظالم قرار مده. ﴿۹۵﴾ و به راستی ما بر آن توانابیم که آنچه را به آنان وعده می‌دهیم، به تو نشان دهیم. ﴿۹٦﴾ بدی را به روشی که آن بهتر است دفع کن، ما به آنچه وصف می کنند داناتریم. ﴿۹۷﴾ و بگو: ای پروردگارم! از وسوسه‌های شیاطین به تو پناه می‌برم. ﴿۹۸﴾ و (ای پروردگارم) از این که شیاطین پیش من حاضر شوند، به تو پناه می‌برم. ﴿۹۹﴾ تا آن که مرگ به‌سوی یکی از آنان آید، گوید: ای پروردگارم! مرا (به دنیا) باز گردانید. ﴿۱۰۰﴾ تا در سرایی که (فرصت‌ها را) از دست داده بودم، کار نیک انجام دهم. نه، هرگز! چون آن سخنی است که او گویندۀ آن (تنها بر زبان) است، و پیش روی آن‌ها حایلی است تا روزی که برانگیخته شوند. ﴿۱۰۱﴾ پس چون در صور دمیده شود، پس هیچگونه نسبت قرابت در میان شان نمی‌ماند و (در آن روز) از یکدیگر نمی‌پرسند. ﴿۱۰۲﴾ پس کسانی‌که میزان اعمال نیک شان سنگین باشد، پس این گروه، ایشان نجات یافته‌گان‌اند. ﴿۱۰۳﴾ و کسانی که کفّۀ اعمال نیک شان سبک باشد، اینان خویشتن را خساره مند نموده‌اند، و در جهنم همیشه خواهند ماند. ﴿۱۰٤﴾ آتش دوزخ چهره‌هایشان را می سوزاند، و آن‌ها در آنجا غمگین و ترش روی اند.

أَلَمْ تَكُنْ ءَايَٰتِي تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ فَكُنتُم بِهَا تُكَذِّبُونَ ﴿١٠٥﴾ قَالُوا۟ رَبَّنَا غَلَبَتْ عَلَيْنَا شِقْوَتُنَا وَكُنَّا قَوْمًا ضَآلِّينَ ﴿١٠٦﴾ رَبَّنَآ أَخْرِجْنَا مِنْهَا فَإِنْ عُدْنَا فَإِنَّا ظَٰلِمُونَ ﴿١٠٧﴾ قَالَ ٱخْسَـُٔوا۟ فِيهَا وَلَا تُكَلِّمُونِ ﴿١٠٨﴾ إِنَّهُۥ كَانَ فَرِيقٌ مِّنْ عِبَادِي يَقُولُونَ رَبَّنَآ ءَامَنَّا فَٱغْفِرْ لَنَا وَٱرْحَمْنَا وَأَنتَ خَيْرُ ٱلرَّٰحِمِينَ ﴿١٠٩﴾ فَٱتَّخَذْتُمُوهُمْ سِخْرِيًّا حَتَّىٰٓ أَنسَوْكُمْ ذِكْرِي وَكُنتُم مِّنْهُمْ تَضْحَكُونَ ﴿١١٠﴾ إِنِّي جَزَيْتُهُمُ ٱلْيَوْمَ بِمَا صَبَرُوٓا۟ أَنَّهُمْ هُمُ ٱلْفَآئِزُونَ ﴿١١١﴾ قَٰلَ كَمْ لَبِثْتُمْ فِي ٱلْأَرْضِ عَدَدَ سِنِينَ ﴿١١٢﴾ قَالُوا۟ لَبِثْنَا يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ فَسْـَٔلِ ٱلْعَآدِّينَ ﴿١١٣﴾ قَٰلَ إِن لَّبِثْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا ۖ لَّوْ أَنَّكُمْ كُنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١١٤﴾ أَفَحَسِبْتُمْ أَنَّمَا خَلَقْنَٰكُمْ عَبَثًا وَأَنَّكُمْ إِلَيْنَا لَا تُرْجَعُونَ ﴿١١٥﴾ فَتَعَٰلَى ٱللَّهُ ٱلْمَلِكُ ٱلْحَقُّ ۖ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ ٱلْعَرْشِ ٱلْكَرِيمِ ﴿١١٦﴾ وَمَن يَدْعُ مَعَ ٱللَّهِ إِلَٰهًا ءَاخَرَ لَا بُرْهَٰنَ لَهُۥ بِهِۦ فَإِنَّمَا حِسَابُهُۥ عِندَ رَبِّهِۦٓ ۚ إِنَّهُۥ لَا يُفْلِحُ ٱلْكَٰفِرُونَ ﴿١١٧﴾ وَقُل رَّبِّ ٱغْفِرْ وَٱرْحَمْ وَأَنتَ خَيْرُ ٱلرَّٰحِمِينَ ﴿١١٨﴾

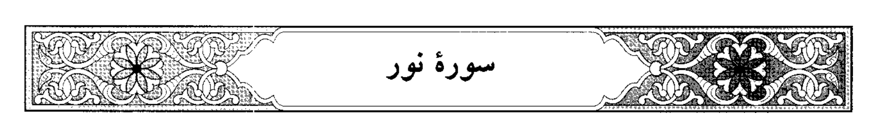
سُورَةُ النُّورِ

﴿۱۰۵﴾ آیا آیات من بر شما خوانده نمی‌شد، ولی شما آنها را دروغ می پنداشتید؟ ﴿۱۰٦﴾ می‌گویند: ای پروردگارما! بدبختی (لذتها و شهوات) ما بر ما غالب شد، و مردم گمراه بودیم. ﴿۱۰۷﴾ ای پروردگارما! ما را از این جا بیرون کن، پس اگر باز (به سوی کفر و شرک) برگشتیم، پس در این صورت ظالم خواهیم بود. ﴿۱۰۸﴾ (الله) فرماید: با ذلت و رسوایی داخل شوید و با من سخن نگویید. ﴿۱۰۹﴾ چون گروهی از بندگان من می‌گفتند: ای پروردگارما! ایمان آوردیم، پس ما را بیامرز و به ما رحم کن، و تو بهترین رحم کنندگانی. ﴿۱۱۰﴾ پس شما آن‌ها را به تمسخر گرفتید، تا جایی (که غافل شدید و) ذکر و عبادت مرا از یادتان برد، و شما بر آنان (بندگان مخلص من) می‌خندیدید. ﴿۱۱۱﴾ البته من هم امروز به سبب صبرشان (در برابر اذیت و تمسخر مردم) به آنان این طور پاداش دادم و تنها آنان رستگاران اند. ﴿۱۱۲﴾ (الله از ایشان می پرسد:) چه مدت، به عدد سالها در روی زمین ماندید؟. ﴿۱۱۳﴾ (در جواب) گویند: یک روز یا بخشی از یک روز ماندیم، پس از شمارکنندگان بپرس. ﴿۱۱٤﴾ الله می فرماید: جز اندکی درنگ نکردید، کاش شما می‌دانستید. ﴿۱۱٥﴾ آیا پنداشتید که شما را بیهوده آفریده ایم، و این که به‌سوی ما بازگردانده نمی‌شوید؟ ﴿۱۱٦﴾ پس برتر است الله (از این که جهان را بیهوده خلق کند و او) پادشاه برحق است، هیچ معبودی برحق غیر از او نیست، اوست پروردگار عرش بزرگ گرامی. ﴿۱۱۷﴾ و هر کس با الله معبود دیگری را بخواند که هیچ دلیلی بر حقانیت آن ندارد. پس حساب او تنها با الله است. یقینا کافران رستگار نمی‌شوند. ﴿۱۱۸﴾ و بگو: پروردگارم! (مرا) بیامرز و (بر من) رحم کن، زیرا تو بهترین رحم‌کنندگانی.

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

سُورَةٌ أَنزَلۡنَٰهَا وَفَرَضۡنَٰهَا وَأَنزَلۡنَا فِيهَآ ءَايَٰتِۭ بَيِّنَٰتٖ لَّعَلَّكُمۡ تَذَكَّرُونَ
﴿١﴾ ٱلزَّانِيَةُ وَٱلزَّانِي فَٱجۡلِدُواْ كُلَّ وَٰحِدٖ مِّنۡهُمَا مِاْئَةَ جَلۡدَةٖۖ وَلَا تَأۡخُذۡكُم
بِهِمَا رَأۡفَةٞ فِي دِينِ ٱللَّهِ إِن كُنتُمۡ تُؤۡمِنُونَ بِٱللَّهِ وَٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِۖ وَلۡيَشۡهَدۡ
عَذَابَهُمَا طَآئِفَةٞ مِّنَ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿٢﴾ ٱلزَّانِي لَا يَنكِحُ إِلَّا زَانِيَةً أَوۡ مُشۡرِكَةٗ
وَٱلزَّانِيَةُ لَا يَنكِحُهَآ إِلَّا زَانٍ أَوۡ مُشۡرِكٞۚ وَحُرِّمَ ذَٰلِكَ عَلَى ٱلۡمُؤۡمِنِينَ
﴿٣﴾ وَٱلَّذِينَ يَرۡمُونَ ٱلۡمُحۡصَنَٰتِ ثُمَّ لَمۡ يَأۡتُواْ بِأَرۡبَعَةِ شُهَدَآءَ
فَٱجۡلِدُوهُمۡ ثَمَٰنِينَ جَلۡدَةٗ وَلَا تَقۡبَلُواْ لَهُمۡ شَهَٰدَةً أَبَدٗاۚ وَأُوْلَٰٓئِكَ
هُمُ ٱلۡفَٰسِقُونَ ﴿٤﴾ إِلَّا ٱلَّذِينَ تَابُواْ مِنۢ بَعۡدِ ذَٰلِكَ وَأَصۡلَحُواْ فَإِنَّ
ٱللَّهَ غَفُورٞ رَّحِيمٞ ﴿٥﴾ وَٱلَّذِينَ يَرۡمُونَ أَزۡوَٰجَهُمۡ وَلَمۡ يَكُن لَّهُمۡ
شُهَدَآءُ إِلَّآ أَنفُسُهُمۡ فَشَهَٰدَةُ أَحَدِهِمۡ أَرۡبَعُ شَهَٰدَٰتِۭ بِٱللَّهِ إِنَّهُۥ لَمِنَ
ٱلصَّٰدِقِينَ ﴿٦﴾ وَٱلۡخَٰمِسَةُ أَنَّ لَعۡنَتَ ٱللَّهِ عَلَيۡهِ إِن كَانَ مِنَ ٱلۡكَٰذِبِينَ
﴿٧﴾ وَيَدۡرَؤُاْ عَنۡهَا ٱلۡعَذَابَ أَن تَشۡهَدَ أَرۡبَعَ شَهَٰدَٰتِۭ بِٱللَّهِ إِنَّهُۥ لَمِنَ
ٱلۡكَٰذِبِينَ ﴿٨﴾ وَٱلۡخَٰمِسَةَ أَنَّ غَضَبَ ٱللَّهِ عَلَيۡهَآ إِن كَانَ مِنَ ٱلصَّٰدِقِينَ
﴿٩﴾ وَلَوۡلَا فَضۡلُ ٱللَّهِ عَلَيۡكُمۡ وَرَحۡمَتُهُۥ وَأَنَّ ٱللَّهَ تَوَّابٌ حَكِيمٌ ﴿١٠﴾

سورهٔ نور

در مدینه نازل شده و شصت‌وچهار آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ این سوره ای است که آن را نازل کرده ایم و (عمل به احکام) آن‌را فرض گردانیدیم و در آن آیات روشن و واضح نازل کردیم، تا شاید یادآور شوید. ﴿۲﴾ زن و مرد زناکار (که هنوز ازدواج نکرده اند) به هر یک از آنان صد تازیانه بزنید. و اگر به الله و روز قیامت ایمان دارید، نباید در (تنفیذ حکم) دین الله دربارهٔ آنان دچار دلسوزی شوید. و باید گروهی از مؤمنان بر عذاب ایشان حاضر باشند. ﴿۳﴾ مرد زناکار مگر با زن زناکار یا مشرک ازدواج نمی‌کند. و زن زناکار را جز مرد زناکار و یا مرد مشرک به زنی نمی گیرد، این بر مؤمنان حرام شده است. ﴿٤﴾ و کسانی که به زنان پاکدامن مؤمن نسبت زنا می‌دهند، باز چهار گواه نمی‌آورند، به آنان هشتاد تازیانه بزنید، و هرگز شهادت آنان را قبول نکنید، و این گروه، البته فاسقان‌اند. ﴿٥﴾ مگر آنان که پس از این توبه کردند و (عمل خود را) اصلاح کردند. پس بدون شک الله آمرزگار (و) مهربان است. ﴿٦﴾ و کسانی که به زنان خود نسبت زنا می‌دهند و جز خودشان گواهانی دیگر ندارند، پس شهادت یکی از ایشان این است که چهار بار به نام الله قسم یاد کنند که او از راستگویان است. ﴿۷﴾ و پنجمین شهادت او این است که (بگوید) لعنت الله بر او باد، اگر از دروغگویان باشد. ﴿۸﴾ و عذاب از آن (زن) ساقط می شود در صورتی که چهار بار (به الله سوگند بخورد و) گواهی دهد که شوهرش از دروغگویان است. ﴿۹﴾ و در مرتبهٔ پنجم آن زن بگوید: غضب الله بر وی باد اگر او (شوهرش) از راستگویان باشد. ﴿۱۰﴾ و اگر فضل الله و رحمت او بر شما نمی‌بود (البته دچار عذاب می شدید) و اینکه الله توبه پذیرِ حکیم است.

إِنَّ ٱلَّذِينَ جَآءُو بِٱلْإِفْكِ عُصْبَةٌ مِّنكُمْۚ لَا تَحْسَبُوهُ شَرًّا لَّكُمۖ بَلْ
هُوَ خَيْرٌ لَّكُمْۚ لِكُلِّ ٱمْرِيٍٕ مِّنْهُم مَّا ٱكْتَسَبَ مِنَ ٱلْإِثْمِۚ وَٱلَّذِى تَوَلَّىٰ
كِبْرَهُۥ مِنْهُمْ لَهُۥ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١١﴾ لَّوْلَآ إِذْ سَمِعْتُمُوهُ ظَنَّ ٱلْمُؤْمِنُونَ
وَٱلْمُؤْمِنَٰتُ بِأَنفُسِهِمْ خَيْرًا وَقَالُوا۟ هَٰذَآ إِفْكٌ مُّبِينٌ ﴿١٢﴾ لَّوْلَا
جَآءُو عَلَيْهِ بِأَرْبَعَةِ شُهَدَآءَۚ فَإِذْ لَمْ يَأْتُوا۟ بِٱلشُّهَدَآءِ فَأُو۟لَٰٓئِكَ
عِندَ ٱللَّهِ هُمُ ٱلْكَٰذِبُونَ ﴿١٣﴾ وَلَوْلَا فَضْلُ ٱللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُۥ
فِى ٱلدُّنْيَا وَٱلْءَاخِرَةِ لَمَسَّكُمْ فِى مَآ أَفَضْتُمْ فِيهِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١٤﴾
إِذْ تَلَقَّوْنَهُۥ بِأَلْسِنَتِكُمْ وَتَقُولُونَ بِأَفْوَاهِكُم مَّا لَيْسَ لَكُم بِهِۦ عِلْمٌ
وَتَحْسَبُونَهُۥ هَيِّنًا وَهُوَ عِندَ ٱللَّهِ عَظِيمٌ ﴿١٥﴾ وَلَوْلَآ إِذْ سَمِعْتُمُوهُ
قُلْتُم مَّا يَكُونُ لَنَآ أَن نَّتَكَلَّمَ بِهَٰذَا سُبْحَٰنَكَ هَٰذَا بُهْتَٰنٌ عَظِيمٌ
﴿١٦﴾ يَعِظُكُمُ ٱللَّهُ أَن تَعُودُوا۟ لِمِثْلِهِۦٓ أَبَدًا إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ﴿١٧﴾
وَيُبَيِّنُ ٱللَّهُ لَكُمُ ٱلْءَايَٰتِۚ وَٱللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٨﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ
يُحِبُّونَ أَن تَشِيعَ ٱلْفَٰحِشَةُ فِى ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ
فِى ٱلدُّنْيَا وَٱلْءَاخِرَةِۚ وَٱللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿١٩﴾ وَلَوْلَا
فَضْلُ ٱللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُۥ وَأَنَّ ٱللَّهَ رَءُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿٢٠﴾

﴿۱۱﴾ البته کسانی که تهمت بزرگ را در میان آورده‌اند، گروهی از خود شما هستند، این تهمت را برای خود شر نپندارید، بلکه آن برایتان خیر است، بر عهدهٔ هر کدام از آنان که مرتکب آن شده است، سهمی از گناه است. و آن کس از ایشان که بخش بزرگ آن (تهمت) را عهده دار شده است، برایش عذاب بزرگ خواهد بود. ﴿۱۲﴾ چرا وقتی که این تهمت را شنیدید، مردان و زنان مؤمن در حق خویش گمان نیک نکردند (به خود قیاس نکردند) و نگفتند: این دروغ آشکار است؟ ﴿۱۳﴾ چرا (افتراگران) برای اثبات آن (تهمت) چهار گواه نیاوردند؟ پس چون گواهان را نیاوردند، لذا آنان در نزد الله دروغگو هستند. ﴿١٤﴾ و اگر فضل الله و رحمت او در دنیا و آخرت بر شما نبود، البته به سبب دخالت تان در کار تهمت (به عائشه)، عذاب بزرگ به شما می‌رسید. ﴿۱۵﴾ چون آن (شایعهٔ زشت) را از زبان یکدیگر می گرفتید و با زبانهای خویش چیزی می‌گفتید که علم و اطلاعی از آن نداشتید. و آن را سهل و ساده تلقی می کردید، درحالیکه آن (گناه و مجازاتش) نزد الله بسیار بزرگ است. ﴿١٦﴾ چرا وقتی آن (بهتان بزرگ و ناروا) را شنیدید، نگفتید: برای ما سزاوار نیست که به آن سخن بگوییم، (ای الله) تو را به پاکی یاد می‌کنیم، این بهتانی بزرگ است؟ ﴿۱۷﴾ الله به شما اندرز می‌دهد که هرگز به مانند آن بازنگردید، اگر مؤمن هستید. ﴿۱۸﴾ الله برای شما آیات خود را بیان می‌کند و الله دانای باحکمت است. ﴿۱۹﴾ البته کسانی که دوست دارند فاحشه و بی‌حیایی در میان مؤمنان شایع گردد، ایشان در دنیا و آخرت عذاب دردناکی دارند، و الله (رازهای سینه ها را) می‌داند و شما نمی‌دانید. ﴿۲۰﴾ و اگر فضل و رحمت الله بر شما نبود (حتما شما را در مقابل بهتان و شایعات تان مجازات می کرد) و اینکه الله مشفق (و) مهربان است.

۞ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تَتَّبِعُواْ خُطُوَٰتِ ٱلشَّيْطَٰنِۚ وَمَن يَتَّبِعْ خُطُوَٰتِ ٱلشَّيْطَٰنِ فَإِنَّهُۥ يَأْمُرُ بِٱلْفَحْشَآءِ وَٱلْمُنكَرِۚ وَلَوْلَا فَضْلُ ٱللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُۥ مَا زَكَىٰ مِنكُم مِّنْ أَحَدٍ أَبَدًا وَلَٰكِنَّ ٱللَّهَ يُزَكِّي مَن يَشَآءُۗ وَٱللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢١﴾ وَلَا يَأْتَلِ أُوْلُواْ ٱلْفَضْلِ مِنكُمْ وَٱلسَّعَةِ أَن يُؤْتُوٓاْ أُوْلِي ٱلْقُرْبَىٰ وَٱلْمَسَٰكِينَ وَٱلْمُهَٰجِرِينَ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِۖ وَلْيَعْفُواْ وَلْيَصْفَحُوٓاْۗ أَلَا تُحِبُّونَ أَن يَغْفِرَ ٱللَّهُ لَكُمْۚ وَٱللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٢٢﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ يَرْمُونَ ٱلْمُحْصَنَٰتِ ٱلْغَٰفِلَٰتِ ٱلْمُؤْمِنَٰتِ لُعِنُواْ فِي ٱلدُّنْيَا وَٱلْأٓخِرَةِ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٢٣﴾ يَوْمَ تَشْهَدُ عَلَيْهِمْ أَلْسِنَتُهُمْ وَأَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُم بِمَا كَانُواْ يَعْمَلُونَ ﴿٢٤﴾ يَوْمَئِذٍ يُوَفِّيهِمُ ٱللَّهُ دِينَهُمُ ٱلْحَقَّ وَيَعْلَمُونَ أَنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلْحَقُّ ٱلْمُبِينُ ﴿٢٥﴾ ٱلْخَبِيثَٰتُ لِلْخَبِيثِينَ وَٱلْخَبِيثُونَ لِلْخَبِيثَٰتِۖ وَٱلطَّيِّبَٰتُ لِلطَّيِّبِينَ وَٱلطَّيِّبُونَ لِلطَّيِّبَٰتِۚ أُوْلَٰٓئِكَ مُبَرَّءُونَ مِمَّا يَقُولُونَۖ لَهُم مَّغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿٢٦﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تَدْخُلُواْ بُيُوتًا غَيْرَ بُيُوتِكُمْ حَتَّىٰ تَسْتَأْنِسُواْ وَتُسَلِّمُواْ عَلَىٰٓ أَهْلِهَاۚ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿٢٧﴾

﴿٢١﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، از گامهای شیطان پیروی مکنید. و هرکس از گامهای شیطان پیروی کند (بداند) که او به فحشا و منکر دستور می‌دهد و اگر فضل الله و رحمت وی بر شما نبود، هرگز کسی از شما (از گناه) پاک نمی‌گردید، ولی الله هر کس را که بخواهد پاک می‌گرداند، و الله شنوای داناست. ﴿٢٢﴾ و کسانی از شما که صاحبان فضیلت (در دین) هستند و توانمندان شما (در ثروت)، نباید قسم بخورند که به خویشاوندان و بینوایان و مهاجران در راه الله چیزی ندهند، و باید که عفو کنند و باید گذشت کنند. آیا دوست ندارید که الله شما را بیامرزد؟ و الله آمرزنده (و) مهربان است. ﴿٢٣﴾ همانا کسانی‌که زنان پاکدامن و بی‌خبر (از بدکاری) و مؤمن را به زنا متهم می‌سازند، در دنیا و آخرت لعنت شده اند، و عذاب بزرگ در پیش دارند. ﴿٢٤﴾ روزی که زبانها و دستها و پاهایشان بر آنچه می کردند، گواهی می‌دهند. ﴿٢٥﴾ در آن روز، الله جزای شایستهٔ آنان را بطور کامل و بی‌کم و کاست به ایشان می‌دهد، و خواهند دانست که الله همان (معبود) حق آشکار است. ﴿٢٦﴾ زنان پلید برای مردان پلیدند و مردان پلید برای زنان پلیدند. و زنان پاکیزه سزاوار مردان پاک‌اند و مردان پاکیزه سزاوار زنان پاک‌اند، این گروه از آنچه (منافقان) می‌گویند، مبرا و منزّه هستند. برایشان آمرزش و رزق نیکوست. ﴿٢٧﴾ ای کسانیکه ایمان آورده اید! وارد خانه‌هایی غیر از خانه‌های خود مشوید تا آنکه اجازه بگیرید و بر اهل آن خانه سلام گویید، این کار برای شما بهتر است، تا شاید پند گیرید و یادآور شوید.

فَإِن لَّمْ تَجِدُوا۟ فِيهَآ أَحَدًا فَلَا تَدْخُلُوهَا حَتَّىٰ يُؤْذَنَ لَكُمْ ۖ
وَإِن قِيلَ لَكُمُ ٱرْجِعُوا۟ فَٱرْجِعُوا۟ ۖ هُوَ أَزْكَىٰ لَكُمْ ۚ وَٱللَّهُ بِمَا
تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ﴿٢٨﴾ لَّيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَن تَدْخُلُوا۟ بُيُوتًا
غَيْرَ مَسْكُونَةٍ فِيهَا مَتَـٰعٌ لَّكُمْ ۚ وَٱللَّهُ يَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا
تَكْتُمُونَ ﴿٢٩﴾ قُل لِّلْمُؤْمِنِينَ يَغُضُّوا۟ مِنْ أَبْصَـٰرِهِمْ وَيَحْفَظُوا۟
فُرُوجَهُمْ ۚ ذَٰلِكَ أَزْكَىٰ لَهُمْ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ خَبِيرٌۢ بِمَا يَصْنَعُونَ ﴿٣٠﴾
وَقُل لِّلْمُؤْمِنَـٰتِ يَغْضُضْنَ مِنْ أَبْصَـٰرِهِنَّ وَيَحْفَظْنَ
فُرُوجَهُنَّ وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا مَا ظَهَرَ مِنْهَا ۖ وَلْيَضْرِبْنَ
بِخُمُرِهِنَّ عَلَىٰ جُيُوبِهِنَّ ۖ وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا لِبُعُولَتِهِنَّ
أَوْ ءَابَآئِهِنَّ أَوْ ءَابَآءِ بُعُولَتِهِنَّ أَوْ أَبْنَآئِهِنَّ أَوْ أَبْنَآءِ بُعُولَتِهِنَّ
أَوْ إِخْوَٰنِهِنَّ أَوْ بَنِىٓ إِخْوَٰنِهِنَّ أَوْ بَنِىٓ أَخَوَٰتِهِنَّ أَوْ نِسَآئِهِنَّ
أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَـٰنُهُنَّ أَوِ ٱلتَّـٰبِعِينَ غَيْرِ أُو۟لِى ٱلْإِرْبَةِ مِنَ
ٱلرِّجَالِ أَوِ ٱلطِّفْلِ ٱلَّذِينَ لَمْ يَظْهَرُوا۟ عَلَىٰ عَوْرَٰتِ ٱلنِّسَآءِ ۖ
وَلَا يَضْرِبْنَ بِأَرْجُلِهِنَّ لِيُعْلَمَ مَا يُخْفِينَ مِن زِينَتِهِنَّ ۚ وَتُوبُوٓا۟
إِلَى ٱللَّهِ جَمِيعًا أَيُّهَ ٱلْمُؤْمِنُونَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٣١﴾

﴿٢٨﴾ پس اگر در آنجا کسی را نیافتید، پس داخل آنجا نشوید، تا اینکه به شما اجازه داده شود. و اگر به شما گفته شود: برگردید، پس برگردید که برای شما بهتر و پاکیزه تر است. و الله به آنچه می‌کنید داناست. ﴿٢٩﴾ بر شما گناهی نیست که به خانه‌های غیر مسکونی داخل شوید که در آنجا متاعی دارید. و الله می‌داند آنچه را آشکار می‌کنید و آنچه را می‌پوشانید. ﴿٣٠﴾ به مردان مؤمن بگو: چشمان خود را (از نگاه به نامحرمان) بپوشند و شرمگاه خود را حفظ کنند و پاکدامنی ورزند، این برایشان پاکیزه تر است، زیرا الله از آنچه انجام می‌دهند، آگاه است. ﴿٣١﴾ و به زنان مؤمن بگو: چشمان خود را (از نامحرمان) بپوشند و شرمگاه خود را حفظ کنند و پاکدامنی ورزند. و زینت خود را ظاهر نسازند مگر آنچه از آن که آشکار است. و باید که چادرهای خود را بر گریبانهای خود بیندازند، و زینت خود را آشکار نسازند مگر برای شوهران خود، یا پدارن خود یا پدران شوهران خود، یا پسران خود یا پسران شوهران خود، یا برادرن خود یا پسران برادران خود، یا پسران خواهران خود، یا زنان مسلمان (هم جنس) خودشان، یا کنیزان خود، یا مردان بی‌رغبت (به زنان) که تابع خانوادۀ شمایند. و کودکانی که بر شرمگاه زنان اطلاع نیافته‌اند. و نباید زمین را با پاهای خود بکوبند تا آنچه از زینتشان را که پنهان می‌دارند، معلوم گردد. و ای مومنان! همگی به دربار الله توبه کنید تا رستگار شوید.

وَأَنكِحُواْ ٱلْأَيَٰمَىٰ مِنكُمْ وَٱلصَّٰلِحِينَ مِنْ عِبَادِكُمْ وَإِمَآئِكُمْۚ إِن
يَكُونُواْ فُقَرَآءَ يُغْنِهِمُ ٱللَّهُ مِن فَضْلِهِۦۗ وَٱللَّهُ وَٰسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٣٢﴾
وَلْيَسْتَعْفِفِ ٱلَّذِينَ لَا يَجِدُونَ نِكَاحًا حَتَّىٰ يُغْنِيَهُمُ ٱللَّهُ مِن فَضْلِهِۦۗ
وَٱلَّذِينَ يَبْتَغُونَ ٱلْكِتَٰبَ مِمَّا مَلَكَتْ أَيْمَٰنُكُمْ فَكَاتِبُوهُمْ إِنْ
عَلِمْتُمْ فِيهِمْ خَيْرًاۖ وَءَاتُوهُم مِّن مَّالِ ٱللَّهِ ٱلَّذِىٓ ءَاتَىٰكُمْۚ وَلَا تُكْرِهُواْ
فَتَيَٰتِكُمْ عَلَى ٱلْبِغَآءِ إِنْ أَرَدْنَ تَحَصُّنًا لِّتَبْتَغُواْ عَرَضَ ٱلْحَيَوٰةِ
ٱلدُّنْيَاۚ وَمَن يُكْرِههُّنَّ فَإِنَّ ٱللَّهَ مِنۢ بَعْدِ إِكْرَٰهِهِنَّ غَفُورٌ رَّحِيمٌ
﴿٣٣﴾ وَلَقَدْ أَنزَلْنَآ إِلَيْكُمْ ءَايَٰتٍ مُّبَيِّنَٰتٍ وَمَثَلًا مِّنَ ٱلَّذِينَ خَلَوْاْ
مِن قَبْلِكُمْ وَمَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٣٤﴾ ۞ ٱللَّهُ نُورُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِۚ
مَثَلُ نُورِهِۦ كَمِشْكَوٰةٍ فِيهَا مِصْبَاحٌۖ ٱلْمِصْبَاحُ فِى زُجَاجَةٍۖ
ٱلزُّجَاجَةُ كَأَنَّهَا كَوْكَبٌ دُرِّىٌّ يُوقَدُ مِن شَجَرَةٍ مُّبَٰرَكَةٍ زَيْتُونَةٍ
لَّا شَرْقِيَّةٍ وَلَا غَرْبِيَّةٍ يَكَادُ زَيْتُهَا يُضِىٓءُ وَلَوْ لَمْ تَمْسَسْهُ نَارٌۚ
نُّورٌ عَلَىٰ نُورٍۚ يَهْدِى ٱللَّهُ لِنُورِهِۦ مَن يَشَآءُۚ وَيَضْرِبُ ٱللَّهُ ٱلْأَمْثَٰلَ
لِلنَّاسِۗ وَٱللَّهُ بِكُلِّ شَىْءٍ عَلِيمٌ ﴿٣٥﴾ فِى بُيُوتٍ أَذِنَ ٱللَّهُ أَن تُرْفَعَ
وَيُذْكَرَ فِيهَا ٱسْمُهُۥ يُسَبِّحُ لَهُۥ فِيهَا بِٱلْغُدُوِّ وَٱلْءَاصَالِ ﴿٣٦﴾

﴿٣٢﴾ و مردان و زنان بی‌همسر و بردگان و کنیزان صالح خود را (که سزاوار ازدواج هستند) به نکاح بدهید، اگر فقیر باشند الله آنان را از فضل خود غنی و بی‌نیاز خواهد کرد و الله دارای فضل گشاده (و) داناست. ﴿٣٣﴾ و آنان که اسباب ازدواج را نمی‌یابند باید پاکدامنی پیشه کنند، تا آنکه الله آنان‌را از فضل خود توانگر و بی نیاز گرداند. و کسانی از بردگان تان که خواستار قرار داد «کتابت» برای آزاد شدن هستند، اگر توانایی پرداخت قرار داد «کتابت» را در ایشان یافتید، پس با آنان قرارداد ببندید. و از مال الله که به شما ارزانی داشته است به آنان بدهید، و همچنین کنیزان خود را مجبور به زنا نکنید اگر آنان خواستند عفیف و پاکدامن باشند، برای این که بهرۀ زودگذر زندگانی دنیا را بدست آرید. و هرکس آنان‌را (بر زنا) اجبار کند، یقینا الله پس از اجبار کردنشان (نسبت به آنها) آمرزندۀ مهربان است. ﴿٣٤﴾ و بدون شک به‌سوی شما آیات روشن و مثلی از (حال) کسانی که پیش از شما گذشتند و پندی برای پرهیزگاران نازل کردیم. ﴿٣٥﴾ الله ایجاد کنندۀ نور آسمانها و زمین است. مثَل نور او مانند چراغدانی است که در آن چراغی باشد و آن چراغ نیز در قندیلی قرار گیرد. آن قندیل گویی ستارۀ درخشان است که افروخته می شود (با روغنی) از درخت بابرکت زیتونی، که نه شرقی است و نه غربی، نزدیک است که روغنش روشنی بخشد، هرچند آتشی به آن نرسیده باشد. نوری است بر روی نور. الله هر کس را بخواهد با نور خود هدایت می‌کند. و الله برای مردم مثَلها می‌زند، و الله به همه چیز داناست. ﴿٣٦﴾ در خانه‌هایی که الله اجازه داده است که رفعت یابند و نام او در آنجا یاد شود و صبح و شام در آنها تسبیح گفته می شود.

رِجَالٞ لَّا تُلۡهِيهِمۡ تِجَٰرَةٞ وَلَا بَيۡعٌ عَن ذِكۡرِ ٱللَّهِ وَإِقَامِ ٱلصَّلَوٰةِ
وَإِيتَآءِ ٱلزَّكَوٰةِ يَخَافُونَ يَوۡمٗا تَتَقَلَّبُ فِيهِ ٱلۡقُلُوبُ وَٱلۡأَبۡصَٰرُ ٣٧
لِيَجۡزِيَهُمُ ٱللَّهُ أَحۡسَنَ مَا عَمِلُواْ وَيَزِيدَهُم مِّن فَضۡلِهِۦۗ وَٱللَّهُ
يَرۡزُقُ مَن يَشَآءُ بِغَيۡرِ حِسَابٖ ٣٨ وَٱلَّذِينَ كَفَرُوٓاْ أَعۡمَٰلُهُمۡ كَسَرَابِۭ
بِقِيعَةٖ يَحۡسَبُهُ ٱلظَّمۡـَٔانُ مَآءً حَتَّىٰٓ إِذَا جَآءَهُۥ لَمۡ يَجِدۡهُ شَيۡـٔٗا
وَوَجَدَ ٱللَّهَ عِندَهُۥ فَوَفَّىٰهُ حِسَابَهُۥۗ وَٱللَّهُ سَرِيعُ ٱلۡحِسَابِ ٣٩
أَوۡ كَظُلُمَٰتٖ فِي بَحۡرٖ لُّجِّيّٖ يَغۡشَىٰهُ مَوۡجٞ مِّن فَوۡقِهِۦ مَوۡجٞ مِّن فَوۡقِهِۦ
سَحَابٞۚ ظُلُمَٰتُۢ بَعۡضُهَا فَوۡقَ بَعۡضٍ إِذَآ أَخۡرَجَ يَدَهُۥ لَمۡ يَكَدۡ
يَرَىٰهَاۗ وَمَن لَّمۡ يَجۡعَلِ ٱللَّهُ لَهُۥ نُورٗا فَمَا لَهُۥ مِن نُّورٍ ٤٠ أَلَمۡ تَرَ أَنَّ
ٱللَّهَ يُسَبِّحُ لَهُۥ مَن فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ وَٱلطَّيۡرُ صَٰٓفَّٰتٖۖ كُلّٞ
قَدۡ عَلِمَ صَلَاتَهُۥ وَتَسۡبِيحَهُۥۗ وَٱللَّهُ عَلِيمُۢ بِمَا يَفۡعَلُونَ ٤١ وَلِلَّهِ مُلۡكُ
ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۖ وَإِلَى ٱللَّهِ ٱلۡمَصِيرُ ٤٢ أَلَمۡ تَرَ أَنَّ ٱللَّهَ يُزۡجِي
سَحَابٗا ثُمَّ يُؤَلِّفُ بَيۡنَهُۥ ثُمَّ يَجۡعَلُهُۥ رُكَامٗا فَتَرَى ٱلۡوَدۡقَ يَخۡرُجُ مِنۡ
خِلَٰلِهِۦ وَيُنَزِّلُ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مِن جِبَالٖ فِيهَا مِنۢ بَرَدٖ فَيُصِيبُ بِهِۦ مَن يَشَآءُ
وَيَصۡرِفُهُۥ عَن مَّن يَشَآءُۖ يَكَادُ سَنَا بَرۡقِهِۦ يَذۡهَبُ بِٱلۡأَبۡصَٰرِ ٤٣

﴿۳۷﴾ مردانی که هیچ تجارت و خرید و فروشی آنان را از یاد الله، و برپا نمودن نماز، و دادن زکات غافل نمی‌سازد، از روزی می‌ترسند که دلها و دیده ها در آن دگرگون می‌گردد. ﴿۳۸﴾ تا الله به عوض بهترینِ آنچه کرده اند، به آنان ثواب بدهد، و از فضل خویش بیشتر به آنان می دهد، و الله هر کسی را که بخواهد، بی‌حساب روزی می‌دهد. ﴿۳۹﴾ و آنان که کفر ورزیدند، اعمالشان مانند سراب در دشت هموار است که (فرد) تشنه آنرا آبی گمان می کند، تا چون به آن نزدیک شود آن را چیزی نیابد، و الله را نزد خود یابد و حسابش را تمام و کامل به او بدهد، و الله سریع الحساب است. ﴿٤۰﴾ یا (اعمال کفار) مانند تاریکی‌هایی در بحر عمیق است که موجی آن را می پوشاند که بر روی آن موج است و بر روی آن نیز ابر است، تاریکی‌هایی است که بعضی از آنها بر روی بعضی دیگر قرار گرفته است، چون (شخص مبتلا در تاریکی های داخل بحر) دستش را بیرون کند، نزدیک نیست آن را ببیند. و کسی که الله نوری برایش قرار نداده باشد، برای او نوری نیست. ﴿٤۱﴾ آیا ندانسته ای که همه کسانی که در آسمانها و زمین هستند، الله را به پاکی یاد می‌کنند؟! و پرندگان که (در حال پرواز) بال گشوده اند نیز (او را تسبیح می‌گویند؟!) هریک از آنان نماز و تسبیح خود را دانسته است و الله به آنچه می‌کنند، داناست. ﴿٤۲﴾ و پادشاهی آسمانها و زمین مخصوص الله است و بازگشت (همۀ شما) به‌سوی الله است. ﴿٤۳﴾ آیا ندیدی که الله ابرهایی را می راند، باز میان (اجزای) آنها را به هم پیوند می دهد، باز آنها را متراکم می گرداند، پس می‌بینی که قطره های باران از لابلای آن بیرون می‌ریزد. و از ابرهایِ کوه مانند ژاله فرود می‌آورد، پس آن را به هر کس بخواهد می‌رساند و آن را از هر کس که بخواهد باز می‌دارد. نزدیک است درخشش برق آن چشم ها را برباید.

يُقَلِّبُ ٱللَّهُ ٱلَّيْلَ وَٱلنَّهَارَ ۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَعِبْرَةً لِّأُوْلِي ٱلْأَبْصَٰرِ ﴿٤٤﴾ وَٱللَّهُ خَلَقَ كُلَّ دَآبَّةٍ مِّن مَّآءٍ ۖ فَمِنْهُم مَّن يَمْشِي عَلَىٰ بَطْنِهِۦ وَمِنْهُم مَّن يَمْشِي عَلَىٰ رِجْلَيْنِ وَمِنْهُم مَّن يَمْشِي عَلَىٰٓ أَرْبَعٍ ۚ يَخْلُقُ ٱللَّهُ مَا يَشَآءُ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٤٥﴾ لَّقَدْ أَنزَلْنَآ ءَايَٰتٍ مُّبَيِّنَٰتٍ ۚ وَٱللَّهُ يَهْدِي مَن يَشَآءُ إِلَىٰ صِرَٰطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٤٦﴾ وَيَقُولُونَ ءَامَنَّا بِٱللَّهِ وَبِٱلرَّسُولِ وَأَطَعْنَا ثُمَّ يَتَوَلَّىٰ فَرِيقٌ مِّنْهُم مِّنۢ بَعْدِ ذَٰلِكَ ۚ وَمَآ أُوْلَٰٓئِكَ بِٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٧﴾ وَإِذَا دُعُوٓاْ إِلَى ٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ إِذَا فَرِيقٌ مِّنْهُم مُّعْرِضُونَ ﴿٤٨﴾ وَإِن يَكُن لَّهُمُ ٱلْحَقُّ يَأْتُوٓاْ إِلَيْهِ مُذْعِنِينَ ﴿٤٩﴾ أَفِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ أَمِ ٱرْتَابُوٓاْ أَمْ يَخَافُونَ أَن يَحِيفَ ٱللَّهُ عَلَيْهِمْ وَرَسُولُهُۥ ۚ بَلْ أُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلظَّٰلِمُونَ ﴿٥٠﴾ إِنَّمَا كَانَ قَوْلَ ٱلْمُؤْمِنِينَ إِذَا دُعُوٓاْ إِلَى ٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ أَن يَقُولُواْ سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا ۚ وَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْمُفْلِحُونَ ﴿٥١﴾ وَمَن يُطِعِ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ وَيَخْشَ ٱللَّهَ وَيَتَّقْهِ فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْفَآئِزُونَ ﴿٥٢﴾ ۞ وَأَقْسَمُواْ بِٱللَّهِ جَهْدَ أَيْمَٰنِهِمْ لَئِنْ أَمَرْتَهُمْ لَيَخْرُجُنَّ ۖ قُل لَّا تُقْسِمُواْ ۖ طَاعَةٌ مَّعْرُوفَةٌ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ خَبِيرٌۢ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿٥٣﴾

﴿٤٤﴾ الله شب و روز را می‌گرداند، البته در این (کار) عبرت بزرگی است برای کسانی که بصیرت داشته باشند. ﴿٤٥﴾ و الله هر جنبده ای را از آب آفریده است، پس بعضی از آنها بر شکم خود راه می‌روند و بعضی از آنها بر روی دو پا راه می‌روند و بعضی از آنها بر روی چهار پا راه می‌روند. الله هر چه بخواهد می‌آفریند. البته الله بر هر چیز قادر است. ﴿٤٦﴾ البته ما آیات روشنگر را نازل کردیم و الله هر که را بخواهد به راه راست هدایت می‌کند. ﴿٤٧﴾ و (منافقان) می‌گویند: به الله و به پیغمبر ایمان آوردیم و اطاعت کردیم، باز گروهی از آن‌ها بعد از این (اعتراف) روی می‌گردانند و ایشان مؤمن نیستند. ﴿٤٨﴾ و چون به‌سوی الله و پیغمبرش دعوت داده شوند تا در میانشان حکم و فیصله کند، ناگهان گروهی از آنها رویگردانند. ﴿٤٩﴾ و اگر حق به جانب آنان باشد، گردن نهاده به‌سوی او می‌آیند. ﴿٥٠﴾ آیا در دل هایشان مرض (نفاق) است یا اینکه به شک افتاده‌اند؟ یا می‌ترسند که الله و پیغمبرش بر آنان ظلم کنند؟ (نه) بلکه خود ایشان ظالمان‌اند. ﴿٥١﴾ سخن مؤمنان وقتی که به‌سوی الله و پیغمبرش خوانده شوند، تا میان شان فیصله کند تنها این است که می‌گویند: شنیدیم و اطاعت کردیم و این گروه همان رستگاران اند. ﴿٥٢﴾ و هر کس از الله و پیغمبرش اطاعت کند و از الله بترسد و از (عذاب) او خود را نگاه دارد، پس ایشانند که کامیاب اند. ﴿٥٣﴾ و (منافقان) به الله قسم خوردند به مؤکدترین قسم های خود که اگر به آن‌ها فرمان دهی (که برای جهاد بیرون روند) البته بیرون می‌شوند، بگو: قسم مخورید، اطاعت پسندیده (از شما) مطلوب است، چون الله از آنچه می‌کنید، با خبر است.

قُلْ أَطِيعُوا۟ ٱللَّهَ وَأَطِيعُوا۟ ٱلرَّسُولَ ۖ فَإِن تَوَلَّوْا۟ فَإِنَّمَا عَلَيْهِ مَا حُمِّلَ
وَعَلَيْكُم مَّا حُمِّلْتُمْ ۖ وَإِن تُطِيعُوهُ تَهْتَدُوا۟ ۚ وَمَا عَلَى ٱلرَّسُولِ
إِلَّا ٱلْبَلَٰغُ ٱلْمُبِينُ ﴿٥٤﴾ وَعَدَ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ مِنكُمْ وَعَمِلُوا۟
ٱلصَّٰلِحَٰتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِى ٱلْأَرْضِ كَمَا ٱسْتَخْلَفَ
ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ ٱلَّذِى ٱرْتَضَىٰ
لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُم مِّنۢ بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمْنًا ۚ يَعْبُدُونَنِى لَا يُشْرِكُونَ
بِى شَيْـًٔا ۚ وَمَن كَفَرَ بَعْدَ ذَٰلِكَ فَأُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْفَٰسِقُونَ ﴿٥٥﴾
وَأَقِيمُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتُوا۟ ٱلزَّكَوٰةَ وَأَطِيعُوا۟ ٱلرَّسُولَ لَعَلَّكُمْ
تُرْحَمُونَ ﴿٥٦﴾ لَا تَحْسَبَنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ مُعْجِزِينَ فِى ٱلْأَرْضِ ۚ
وَمَأْوَىٰهُمُ ٱلنَّارُ ۖ وَلَبِئْسَ ٱلْمَصِيرُ ﴿٥٧﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟
لِيَسْتَـْٔذِنكُمُ ٱلَّذِينَ مَلَكَتْ أَيْمَٰنُكُمْ وَٱلَّذِينَ لَمْ يَبْلُغُوا۟ ٱلْحُلُمَ مِنكُمْ
ثَلَٰثَ مَرَّٰتٍ ۚ مِّن قَبْلِ صَلَوٰةِ ٱلْفَجْرِ وَحِينَ تَضَعُونَ ثِيَابَكُم مِّنَ
ٱلظَّهِيرَةِ وَمِنۢ بَعْدِ صَلَوٰةِ ٱلْعِشَآءِ ۚ ثَلَٰثُ عَوْرَٰتٍ لَّكُمْ ۚ لَيْسَ عَلَيْكُمْ
وَلَا عَلَيْهِمْ جُنَاحٌۢ بَعْدَهُنَّ ۚ طَوَّٰفُونَ عَلَيْكُم بَعْضُكُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ ۚ
كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ ٱللَّهُ لَكُمُ ٱلْءَايَٰتِ ۗ وَٱللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٥٨﴾

﴿٥٤﴾ بگو: از الله اطاعت کنید و از پیغمبر (نیز) اطاعت کنید، پس اگر روی گردانند (بدانند که به رسول ما زیانی نرسانده اند) زیرا بر عهدهٔ او تنها چیزی است که به آن مکلف شده است. و بر عهدهٔ شما هم چیزی است که به آن مکلف هستید. اما اگر او را اطاعت کنید، راه‌یاب می‌شوید. و بر عهدهٔ پیغمبر ما جز ابلاغ آشکار نیست. ﴿٥٥﴾ الله به کسانی از شما که ایمان آورده و کارهای شایسته کرده‌اند، وعده داده‌است که حتما آنان را در زمین جانشین خواهد کرد، طوری که آنانی را که پیش از ایشان بودند جانشین ساخت، و آن دینی را که برایشان پسندیده است به نفع شان پابرجا و برقرار خواهد ساخت، و بیم شان را به ایمنی تبدیل خواهد کرد؛ چون مرا پرستش می کنند و چیزی را با من شریک نمی سازند. و هر کس پس از این کافر شود، پس این گروه همان فاسقان اند. ﴿٥٦﴾ و نماز را برپا کنید و زکات را بدهید و از پیغمبر اطاعت کنید، تا بر شما رحم شود. ﴿٥٧﴾ گمان مبر که کافران عاجزکننده در زمین اند. و جایگاه شان دوزخ است و بد جای بازگشت است. ﴿٥٨﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! حتما باید غلامان و کنیزانتان و کسانی از شما که به (سن) بلوغ نرسیده‌اند، در سه وقت از شما اجازه بگیرند، پیش از نماز صبح و نیم روز، هنگامی که لباسهای خود را بیرون می‌آورید، و بعد از نماز خفتن. (این) سه وقت برایتان (اوقات) خلوت است. غیر از این (سه وقت) بر شما و بر آنان گناهی نیست، چرا که ایشان در اطراف شما در رفت و آمدند، و شما نیز بر همدیگر وارد می شوید. الله این چنین آیات را برایتان روشن می‌سازد، و الله دانای باحکمت است.

وَإِذَا بَلَغَ ٱلْأَطْفَٰلُ مِنكُمُ ٱلْحُلُمَ فَلْيَسْتَـْٔذِنُوا۟ كَمَا ٱسْتَـْٔذَنَ ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ ۚ كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ ٱللَّهُ لَكُمْ ءَايَٰتِهِۦ ۗ وَٱللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٥٩﴾ وَٱلْقَوَٰعِدُ مِنَ ٱلنِّسَآءِ ٱلَّٰتِى لَا يَرْجُونَ نِكَاحًا فَلَيْسَ عَلَيْهِنَّ جُنَاحٌ أَن يَضَعْنَ ثِيَابَهُنَّ غَيْرَ مُتَبَرِّجَٰتٍۭ بِزِينَةٍ ۖ وَأَن يَسْتَعْفِفْنَ خَيْرٌ لَّهُنَّ ۗ وَٱللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٦٠﴾ لَّيْسَ عَلَى ٱلْأَعْمَىٰ حَرَجٌ وَلَا عَلَى ٱلْأَعْرَجِ حَرَجٌ وَلَا عَلَى ٱلْمَرِيضِ حَرَجٌ وَلَا عَلَىٰٓ أَنفُسِكُمْ أَن تَأْكُلُوا۟ مِنۢ بُيُوتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ ءَابَآئِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أُمَّهَٰتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ إِخْوَٰنِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أَخَوَٰتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أَعْمَٰمِكُمْ أَوْ بُيُوتِ عَمَّٰتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أَخْوَٰلِكُمْ أَوْ بُيُوتِ خَٰلَٰتِكُمْ أَوْ مَا مَلَكْتُم مَّفَاتِحَهُۥٓ أَوْ صَدِيقِكُمْ ۚ لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَن تَأْكُلُوا۟ جَمِيعًا أَوْ أَشْتَاتًا ۚ فَإِذَا دَخَلْتُم بُيُوتًا فَسَلِّمُوا۟ عَلَىٰٓ أَنفُسِكُمْ تَحِيَّةً مِّنْ عِندِ ٱللَّهِ مُبَٰرَكَةً طَيِّبَةً ۚ كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ ٱللَّهُ لَكُمُ ٱلْءَايَٰتِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٦١﴾

﴿٥٩﴾ و چون اطفال شما به سن (بلوغ) رسیدند، باید از شما اجازه بگیرند، مانند کسانی که پیش از آنان بودند، اجازه گرفتند. الله این چنین آیاتش را برایتان روشن می‌سازد، و الله دانای باحکمت است. ﴿٦٠﴾ و بر زنان برجای نشسته که امید ازدواج ندارند گناهی نیست که لباسهای شان (چادرهای شان) را بگذارند به شرطی که زینتی را آشکار نکنند، و اگر پاکی و عفت ورزند، برایشان بهتر است، و الله شنوای داناست. ﴿٦١﴾ بر نابینا گناهی نیست و بر لنگ (هم) گناهی نیست و بر بیمار (نیز) گناهی نیست و (نیز) بر خودتان گناهی نیست، که از خانه‌های خودتان و از خانه های فرزندانتان، یا خانه‌های پدرانتان، یا خانه‌های مادرانتان، یا خانه‌های برادارانتان، یا خانه‌های خواهرانتان، یا خانه‌های عموهای تان، یا خانه‌های عمه‌های تان، یا خانه‌های خالوهای تان و یا خانه‌های خاله‌های تان و یا آن (خانه‌هایی) که کلیدشان را در اختیار دارید، یا خانه‌های دوستانتان طعام بخورید. همچنین بر شما گناهی نیست که یکجا و یا جداگانه طعام بخورید. پس چون به خانه‌ها درآمدید، بر یکدیگر سلام گویید به سلام و درود مبارک و پاکیزه که از جانب الله (ثابت شده) است. الله این چنین آیات (خود) را برایتان بیان می کند تا بفهمید.

إِنَّمَا ٱلْمُؤْمِنُونَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ وَإِذَا كَانُوا۟ مَعَهُۥ عَلَىٰٓ أَمْرٍ جَامِعٍ لَّمْ يَذْهَبُوا۟ حَتَّىٰ يَسْتَـْٔذِنُوهُ ۚ إِنَّ ٱلَّذِينَ يَسْتَـْٔذِنُونَكَ أُو۟لَـٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ ۚ فَإِذَا ٱسْتَـْٔذَنُوكَ لِبَعْضِ شَأْنِهِمْ فَأْذَن لِّمَن شِئْتَ مِنْهُمْ وَٱسْتَغْفِرْ لَهُمُ ٱللَّهَ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٦٢﴾ لَّا تَجْعَلُوا۟ دُعَآءَ ٱلرَّسُولِ بَيْنَكُمْ كَدُعَآءِ بَعْضِكُم بَعْضًا ۚ قَدْ يَعْلَمُ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ يَتَسَلَّلُونَ مِنكُمْ لِوَاذًا ۚ فَلْيَحْذَرِ ٱلَّذِينَ يُخَالِفُونَ عَنْ أَمْرِهِۦٓ أَن تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ أَوْ يُصِيبَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٦٣﴾ أَلَآ إِنَّ لِلَّهِ مَا فِى ٱلسَّمَـٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۖ قَدْ يَعْلَمُ مَآ أَنتُمْ عَلَيْهِ وَيَوْمَ يُرْجَعُونَ إِلَيْهِ فَيُنَبِّئُهُم بِمَا عَمِلُوا۟ ۗ وَٱللَّهُ بِكُلِّ شَىْءٍ عَلِيمٌۢ ﴿٦٤﴾

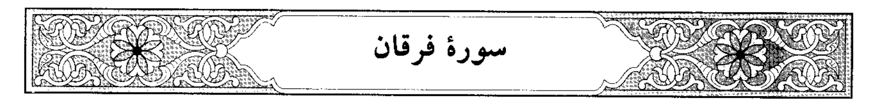
سُورَةُ الفُرْقَانِ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَـٰنِ ٱلرَّحِيمِ

تَبَارَكَ ٱلَّذِى نَزَّلَ ٱلْفُرْقَانَ عَلَىٰ عَبْدِهِۦ لِيَكُونَ لِلْعَـٰلَمِينَ نَذِيرًا ﴿١﴾ ٱلَّذِى لَهُۥ مُلْكُ ٱلسَّمَـٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَلَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُن لَّهُۥ شَرِيكٌ فِى ٱلْمُلْكِ وَخَلَقَ كُلَّ شَىْءٍ فَقَدَّرَهُۥ تَقْدِيرًا ﴿٢﴾

﴿٦٢﴾ مؤمنان واقعی تنها کسانی هستند که به الله و پیغمبرش ایمان آورده‌اند، و چون در کار جمع کننده (و مهمی که نیاز به جمع شدن مردم دارد) با او باشند به جایی نمی روند تا این که از وی کسب اجازه کنند، یقینا آنان که از تو اجازه می‌خواهند، ایشان کسانی‌اند که به الله و پیغمبرش ایمان دارند. پس چون برای انجام بعضی از کارهای خود از تو اجازه خواستند، به هرکس از آنان که خواستی، اجازه بده و از الله برایشان آمرزش بخواه. بدون شک الله آمرزگار مهربان است. ﴿٦٣﴾ خطاب کردن پیغمبر را در میان خود، مانند خطاب کردن بعضی از خودتان به بعضی دیگر قرار ندهید، بدون شک الله کسانی از شما را که پناه جویان و پنهانی می گریزند، می‌شناسد. پس آنانکه با فرمان او مخالفت می‌کنند، باید از این بترسند که مصیبتی به آنان برسد، یا اینکه به عذاب دردناک گرفتار شوند. ﴿٦٤﴾ باید بدانید که یقیناً آنچه در آسمانها و زمین است، خاص از الله است، او می داند آنچه را که شما بر آن هستید و روزی که به‌سوی او بازگردانده می‌شوند. پس آنان‌را به آنچه کرده‌اند خبر می دهد، و الله به هرچیز داناست.

سورهٔ فرقان

در مکه نازل شده و هفتادوهفت آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ بسیار خجسته و بابرکت است آن ذاتی که فرقان (جدا کنندهٔ حق از باطل) را بر بنده خود (محمد) نازل کرد، تا برای جهانیان بیم دهنده باشد. ﴿۲﴾ همان ذاتی که پادشاهی آسمانها و زمین خاص از اوست. و (همان ذاتی که) هیچ فرزندی نگرفته است، و برای او در فرمانروایی شریکی نیست، و همه چیز را آفریده است، پس آنها را به اندازهٔ معین مقرّر کرده است.

وَٱتَّخَذُواْ مِن دُونِهِۦٓ ءَالِهَةً لَّا يَخۡلُقُونَ شَيۡـٔٗا وَهُمۡ يُخۡلَقُونَ
وَلَا يَمۡلِكُونَ لِأَنفُسِهِمۡ ضَرّٗا وَلَا نَفۡعٗا وَلَا يَمۡلِكُونَ مَوۡتٗا
وَلَا حَيَوٰةٗ وَلَا نُشُورٗا ٣ وَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓاْ إِنۡ هَٰذَآ إِلَّآ
إِفۡكٌ ٱفۡتَرَىٰهُ وَأَعَانَهُۥ عَلَيۡهِ قَوۡمٌ ءَاخَرُونَۖ فَقَدۡ جَآءُو ظُلۡمٗا
وَزُورٗا ٤ وَقَالُوٓاْ أَسَٰطِيرُ ٱلۡأَوَّلِينَ ٱكۡتَتَبَهَا فَهِيَ تُمۡلَىٰ
عَلَيۡهِ بُكۡرَةٗ وَأَصِيلٗا ٥ قُلۡ أَنزَلَهُ ٱلَّذِي يَعۡلَمُ ٱلسِّرَّ
فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۚ إِنَّهُۥ كَانَ غَفُورٗا رَّحِيمٗا ٦
وَقَالُواْ مَالِ هَٰذَا ٱلرَّسُولِ يَأۡكُلُ ٱلطَّعَامَ وَيَمۡشِي فِي
ٱلۡأَسۡوَاقِ لَوۡلَآ أُنزِلَ إِلَيۡهِ مَلَكٞ فَيَكُونَ مَعَهُۥ نَذِيرًا ٧
أَوۡ يُلۡقَىٰٓ إِلَيۡهِ كَنزٌ أَوۡ تَكُونُ لَهُۥ جَنَّةٞ يَأۡكُلُ مِنۡهَاۚ وَقَالَ
ٱلظَّٰلِمُونَ إِن تَتَّبِعُونَ إِلَّا رَجُلٗا مَّسۡحُورًا ٨ ٱنظُرۡ
كَيۡفَ ضَرَبُواْ لَكَ ٱلۡأَمۡثَٰلَ فَضَلُّواْ فَلَا يَسۡتَطِيعُونَ
سَبِيلٗا ٩ تَبَارَكَ ٱلَّذِيٓ إِن شَآءَ جَعَلَ لَكَ خَيۡرٗا مِّن ذَٰلِكَ
جَنَّٰتٖ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ وَيَجۡعَل لَّكَ قُصُورَۢا ١٠ بَلۡ
كَذَّبُواْ بِٱلسَّاعَةِۖ وَأَعۡتَدۡنَا لِمَن كَذَّبَ بِٱلسَّاعَةِ سَعِيرًا ١١

﴿۳﴾ و غیر از او (الله) معبودانی را برای خود گرفته اند که چیزی را نمی‌آفرینند، بلکه خودشان آفریده می‌شوند و برای خود نه اختیار زیان را دارند و نه اختیار نفع را. و نه مالک مرگ اند و نه مالک حیات و نه رستاخیز (خویش). ﴿٤﴾ و کافران گفتند: این (قرآن) دروغی بیش نیست که خود (محمد) آن را ساخته است و گروهی دیگر او را بر آن یاری کرده اند. به یقین که ظلم و دروغ در میان آورده‌اند. ﴿٥﴾ و (باز) گفتند: افسانه‌های پیشینیان است که آن را برای خود نوشته است و صبح و شام بر او خوانده می‌شود. ﴿٦﴾ بگو: آن را ذاتی نازل کرده است که هر راز نهانی را که در آسمانها و زمین است می‌داند. یقینا او آمرزگار (و) مهربان است. ﴿٧﴾ و گفتند: این پیغمبر را چه شده است که غذا می‌خورد و در بازارها می‌رود؟! چرا فرشته ای به‌سوی او فرستاده نشده تا همراه او بیم دهنده باشد؟ ﴿٨﴾ یا چرا گنجی (از آسمان) بر او انداخته نمی‌شود، یا چرا باغی ندارد که از (میوه‌های) آن بخورد؟ و ظالمان گفتند: شما جز از انسان جادوزده پیروی نمی‌کنید؟ ﴿٩﴾ بنگر چگونه برای تو مثلها زدند، پس گمراه شدند، در نتیجه هیچ راهی نمی‌یابند. ﴿١٠﴾ بسیار خجسته و بابرکت است آن ذاتی که اگر بخواهد برایت بهتر از این می‌سازد، باغهایی که از زیر (قصرها و درختان) آن نهرها روان است و برای تو قصرها قرار می دهد. ﴿١١﴾ بلکه قیامت را دروغ شمردند و ما برای کسی که قیامت را دروغ بشمارد، دوزخ را آماده کرده ایم.

إِذَا رَأَتْهُم مِّن مَّكَانٍۭ بَعِيدٖ سَمِعُواْ لَهَا تَغَيُّظٗا وَزَفِيرٗا ﴿١٢﴾ وَإِذَآ أُلْقُواْ مِنْهَا مَكَانٗا ضَيِّقٗا مُّقَرَّنِينَ دَعَوْاْ هُنَالِكَ ثُبُورٗا ﴿١٣﴾ لَّا تَدْعُواْ ٱلْيَوْمَ ثُبُورٗا وَٰحِدٗا وَٱدْعُواْ ثُبُورٗا كَثِيرٗا ﴿١٤﴾ قُلْ أَذَٰلِكَ خَيْرٌ أَمْ جَنَّةُ ٱلْخُلْدِ ٱلَّتِي وُعِدَ ٱلْمُتَّقُونَۚ كَانَتْ لَهُمْ جَزَآءٗ وَمَصِيرٗا ﴿١٥﴾ لَّهُمْ فِيهَا مَا يَشَآءُونَ خَٰلِدِينَۚ كَانَ عَلَىٰ رَبِّكَ وَعْدٗا مَّسْـُٔولٗا ﴿١٦﴾ وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ فَيَقُولُ ءَأَنتُمْ أَضْلَلْتُمْ عِبَادِي هَٰٓؤُلَآءِ أَمْ هُمْ ضَلُّواْ ٱلسَّبِيلَ ﴿١٧﴾ قَالُواْ سُبْحَٰنَكَ مَا كَانَ يَنۢبَغِي لَنَآ أَن نَّتَّخِذَ مِن دُونِكَ مِنْ أَوْلِيَآءَ وَلَٰكِن مَّتَّعْتَهُمْ وَءَابَآءَهُمْ حَتَّىٰ نَسُواْ ٱلذِّكْرَ وَكَانُواْ قَوْمَۢا بُورٗا ﴿١٨﴾ فَقَدْ كَذَّبُوكُم بِمَا تَقُولُونَ فَمَا تَسْتَطِيعُونَ صَرْفٗا وَلَا نَصْرٗاۚ وَمَن يَظْلِم مِّنكُمْ نُذِقْهُ عَذَابٗا كَبِيرٗا ﴿١٩﴾ وَمَآ أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ مِنَ ٱلْمُرْسَلِينَ إِلَّآ إِنَّهُمْ لَيَأْكُلُونَ ٱلطَّعَامَ وَيَمْشُونَ فِي ٱلْأَسْوَاقِۗ وَجَعَلْنَا بَعْضَكُمْ لِبَعْضٖ فِتْنَةً أَتَصْبِرُونَۗ وَكَانَ رَبُّكَ بَصِيرٗا ﴿٢٠﴾

﴿۱۲﴾ و چون (دوزخ) آنان را از جای دور ببیند، (دوزخیان) خشم و خروشی از آن می‌شنوند. ﴿۱۳﴾ و چون در جای تنگ از آن انداخته شوند، در حالیکه دست و پا بسته اند، خواهان مرگ و نابودی می شوند. ﴿۱٤﴾ (برایشان گفته می شود:) امروز یکبار مرگ و نابودی مخواهید (بلکه برای خود) بارها نابودی را بخواهید. ﴿۱٥﴾ بگو: آیا این (عقوبت) بهتر است یا بهشت جاویدانی که به پرهیزگاران وعده داده شده است؟ که برایشان پاداش و بازگشت گاه است. ﴿۱٦﴾ هرچه بخواهند در آنجا دارند. و برای همیشه در آنجا خواهند ماند، (این) وعده ای است که تحقق آن بر عهدهٔ الله است که از او درخواست شده است. ﴿۱۷﴾ و یادآور شو روزی که الله آنان‌را و آنچه را که بجای الله می‌پرستیدند جمع کند، و (به معبودان) می‌گوید: آیا شما این بندگانم را گمراه کرده اید، یا اینکه خود راه را گم کرده‌اند؟ ﴿۱۸﴾ آنان (معبودان با تعجب در پاسخ) می‌گویند: تو را به پاکی یاد می کنیم، برای ما سزاوار نیست که غیر از تو دوستانی بگیریم، بلکه آنان و پدرانشان را (از همه نعمتهای دنیوی) برخوردار ساختی تا آنجا که یاد تو را فراموش کردند، و قوم هلاک شده بودند. ﴿۱۹﴾ (باز به مشرکان گفته شود:) به یقین ایشان سخنان شما را تکذیب کردند، پس در نتیجه نمی توانید عذاب را از خود دفع کنید و نه خود را یاری دهید، و هرکس از شما ظلم کند، عذاب بزرگ را به او می‌چشانیم. ﴿۲۰﴾ و ما پیش از تو پیغمبرانی را نفرستاده ایم، مگر اینکه غذا می‌خوردند و در بازارها راه می‌رفتند. و ما بعضی از شما را وسیلهٔ امتحان بعضی دیگر قرار دادیم. آیا (در برابر آزمایش ها) صبر کرده می توانید؟ پروردگارت (به هر چیز) بیناست.

۞ وَقَالَ ٱلَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَآءَنَا لَوْلَآ أُنزِلَ عَلَيْنَا ٱلْمَلَٰٓئِكَةُ
أَوْ نَرَىٰ رَبَّنَا ۗ لَقَدِ ٱسْتَكْبَرُوا۟ فِىٓ أَنفُسِهِمْ وَعَتَوْ عُتُوًّا كَبِيرًا
﴿٢١﴾ يَوْمَ يَرَوْنَ ٱلْمَلَٰٓئِكَةَ لَا بُشْرَىٰ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُجْرِمِينَ وَيَقُولُونَ
حِجْرًا مَّحْجُورًا ﴿٢٢﴾ وَقَدِمْنَآ إِلَىٰ مَا عَمِلُوا۟ مِنْ عَمَلٍ فَجَعَلْنَٰهُ
هَبَآءً مَّنثُورًا ﴿٢٣﴾ أَصْحَٰبُ ٱلْجَنَّةِ يَوْمَئِذٍ خَيْرٌ مُّسْتَقَرًّا
وَأَحْسَنُ مَقِيلًا ﴿٢٤﴾ وَيَوْمَ تَشَقَّقُ ٱلسَّمَآءُ بِٱلْغَمَٰمِ وَنُزِّلَ ٱلْمَلَٰٓئِكَةُ
تَنزِيلًا ﴿٢٥﴾ ٱلْمُلْكُ يَوْمَئِذٍ ٱلْحَقُّ لِلرَّحْمَٰنِ ۚ وَكَانَ يَوْمًا عَلَى
ٱلْكَٰفِرِينَ عَسِيرًا ﴿٢٦﴾ وَيَوْمَ يَعَضُّ ٱلظَّالِمُ عَلَىٰ يَدَيْهِ يَقُولُ
يَٰلَيْتَنِى ٱتَّخَذْتُ مَعَ ٱلرَّسُولِ سَبِيلًا ﴿٢٧﴾ يَٰوَيْلَتَىٰ لَيْتَنِى لَمْ
أَتَّخِذْ فُلَانًا خَلِيلًا ﴿٢٨﴾ لَّقَدْ أَضَلَّنِى عَنِ ٱلذِّكْرِ بَعْدَ إِذْ جَآءَنِى ۗ
وَكَانَ ٱلشَّيْطَٰنُ لِلْإِنسَٰنِ خَذُولًا ﴿٢٩﴾ وَقَالَ ٱلرَّسُولُ يَٰرَبِّ
إِنَّ قَوْمِى ٱتَّخَذُوا۟ هَٰذَا ٱلْقُرْءَانَ مَهْجُورًا ﴿٣٠﴾ وَكَذَٰلِكَ
جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِىٍّ عَدُوًّا مِّنَ ٱلْمُجْرِمِينَ ۗ وَكَفَىٰ بِرَبِّكَ هَادِيًا
وَنَصِيرًا ﴿٣١﴾ وَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ ٱلْقُرْءَانُ جُمْلَةً
وَٰحِدَةً ۚ كَذَٰلِكَ لِنُثَبِّتَ بِهِۦ فُؤَادَكَ ۖ وَرَتَّلْنَٰهُ تَرْتِيلًا ﴿٣٢﴾

﴿۲۱﴾ و آنان که به ملاقات ما امید ندارند، می‌گویند: چرا فرشتگان بر ما فرود آورده نشد؟ یا چرا پروردگار خود را نمی‌بینیم؟ به راستی آنان خویشتن را بزرگ شمردند و سخت سرکشی کردند. ﴿۲۲﴾ روزی که فرشتگان را می‌بینند، آن روز برای مجرمان هیچ مژده ای نیست و (فرشتگان به کفار) می‌گویند: (از رحمت الهی) بازداشته شوید (و نصیبی جز محرومیت ندارید). ﴿۲۳﴾ و ما به (محاسبهٔ) تمام اعمالی که آنان انجام داده‌بودند، می‌پردازیم. باز آن را چون غبار برباد رفته می‌گردانیم. ﴿۲٤﴾ جنتیان در آن روز منزلگاه و استراحت گاهشان بهتر و نیکوتر است. ﴿۲٥﴾ و (یادآور شو) روزی که آسمان با ابر شق گردد و فرشتگان پیاپی فرستاده شوند. ﴿۲٦﴾ آن روز سلطنت و پادشاهی حقیقی از پروردگار مهربان است. و آن روزی است که بر کافران بسیار دشوار خواهد بود. ﴿۲۷﴾ و (یادآور شو) روزی را که ظالم دست‌های خود را با دندان می گزد؛ می گوید: ای کاش من هم همرای پیغمبر، راهی (ایمان و نجات را) در پیش می‌گرفتم. ﴿۲۸﴾ وای بر من! ای کاش فلان شخص (گمراه) را دوست خود نمی‌گرفتم. ﴿۲۹﴾ یقینا که مرا از ذکر (الله و کتاب او) پس از آنکه به‌سوی من آمد، گمراه ساخت. و شیطان همیشه خوار کنندهٔ انسان است (در خواری و ذلت او را تنها می گذارد). ﴿۳۰﴾ و پیغمبر (شکوا کنان) می‌گوید: ای پروردگارم! قوم من این قرآن را رها نموده و از آن دوری گرفته اند. ﴿۳۱﴾ و این چنین برای هر پیغمبر دشمنی از مجرمان قرار دادیم و همین کافی است که پروردگار تو هدایتگر و مددکننده باشد. ﴿۳۲﴾ و کافران گفتند: چرا قرآن یکجا بر او نازل نشد؟ این طور (آن را به تدریج نازل کردیم) تا دل تو را به وسیلهٔ آن محکم و استوار کنیم. و آن را آهسته و آرام بر تو خواندیم.

وَلَا يَأْتُونَكَ بِمَثَلٍ إِلَّا جِئْنَٰكَ بِٱلْحَقِّ وَأَحْسَنَ تَفْسِيرًا
﴿٣٣﴾ ٱلَّذِينَ يُحْشَرُونَ عَلَىٰ وُجُوهِهِمْ إِلَىٰ جَهَنَّمَ أُوْلَٰٓئِكَ
شَرٌّ مَّكَانًا وَأَضَلُّ سَبِيلًا ﴿٣٤﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَى ٱلْكِتَٰبَ
وَجَعَلْنَا مَعَهُۥٓ أَخَاهُ هَٰرُونَ وَزِيرًا ﴿٣٥﴾ فَقُلْنَا ٱذْهَبَآ
إِلَى ٱلْقَوْمِ ٱلَّذِينَ كَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَا فَدَمَّرْنَٰهُمْ تَدْمِيرًا ﴿٣٦﴾
وَقَوْمَ نُوحٍ لَّمَّا كَذَّبُواْ ٱلرُّسُلَ أَغْرَقْنَٰهُمْ وَجَعَلْنَٰهُمْ لِلنَّاسِ
ءَايَةً ۖ وَأَعْتَدْنَا لِلظَّٰلِمِينَ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿٣٧﴾ وَعَادًا وَثَمُودَاْ
وَأَصْحَٰبَ ٱلرَّسِّ وَقُرُونًۢا بَيْنَ ذَٰلِكَ كَثِيرًا ﴿٣٨﴾ وَكُلًّا
ضَرَبْنَا لَهُ ٱلْأَمْثَٰلَ ۖ وَكُلًّا تَبَّرْنَا تَتْبِيرًا ﴿٣٩﴾ وَلَقَدْ أَتَوْاْ عَلَى
ٱلْقَرْيَةِ ٱلَّتِىٓ أُمْطِرَتْ مَطَرَ ٱلسَّوْءِ ۚ أَفَلَمْ يَكُونُواْ يَرَوْنَهَا ۚ
بَلْ كَانُواْ لَا يَرْجُونَ نُشُورًا ﴿٤٠﴾ وَإِذَا رَأَوْكَ إِن يَتَّخِذُونَكَ
إِلَّا هُزُوًا أَهَٰذَا ٱلَّذِى بَعَثَ ٱللَّهُ رَسُولًا ﴿٤١﴾ إِن كَادَ
لَيُضِلُّنَا عَنْ ءَالِهَتِنَا لَوْلَآ أَن صَبَرْنَا عَلَيْهَا ۚ وَسَوْفَ
يَعْلَمُونَ حِينَ يَرَوْنَ ٱلْعَذَابَ مَنْ أَضَلُّ سَبِيلًا ﴿٤٢﴾ أَرَءَيْتَ
مَنِ ٱتَّخَذَ إِلَٰهَهُۥ هَوَىٰهُ أَفَأَنتَ تَكُونُ عَلَيْهِ وَكِيلًا ﴿٤٣﴾

﴿۳۳﴾ و (کافران) نزد تو هیچ مثلی نمی‌آورند، مگر اینکه ما (جواب) برحق و نیک‌تر از روی تفسیر برایت می‌آوریم. ﴿٣٤﴾ آنان که بر چهره‌های خود افتاده به‌سوی دوزخ حشر می شوند، آنان بدترین جای و گم ترین راه را دارند. ﴿۳۵﴾ و به یقین ما به موسی کتاب (تورات) دادیم و برادرش هارون را همراه او وزیرش گردانیدیم. ﴿٣٦﴾ پس گفتیم: به‌سوی قومی بروید که آیات ما را دروغ شمردند، پس آنان را به سختی هلاک و نابود کردیم. ﴿۳۷﴾ قوم نوح را چون پیغمبران را تکذیب کردند، غرق ساختیم و ایشان را برای مردم عبرت گردانیدیم، و برای ظالمان عذاب دردناک آماده کرده‌ایم. ﴿۳۸﴾ و عاد و ثمود و اصحاب الرس و اهل قرن‌های زیادی که در این میانشان بودند (هلاک و نابود ساختیم). ﴿۳۹﴾ و برای هر یک مثلها آوردیم و هریک را (بعد از نافرمانی‌شان) به سختی نابود کردیم. ﴿٤٠﴾ و البته (مشرکان) بر قریه ای که باران بلا بر اهالی آنجا بارانده شد، گذشته‌اند، آیا آن را نمی‌دیدند؟ بلکه امیدی به زنده شدن نداشتند. ﴿٤١﴾ و چون تو را بینند، جز این نیست که ترا به استهزا و تمسخر می‌گیرند (و می‌گویند:) آیا این است همان کسی که الله او را به حیث پیغمبر فرستاده است؟! ﴿٤٢﴾ (و گفتند:) به راستی نزدیک بود که ما را از (پرستش) معبودان ما گمراه کند، اگر بر آنها صبر و مقاومت نمی کردیم. و چون عذاب را ببینند به زودی خواهند دانست که چه کسی گمراهتر است. ﴿٤٣﴾ آیا دیده ای آن کسی را که هوای نفس خود را معبود خود گرفته است؟ آیا تو بر او وکیل می باشی؟

أَمۡ تَحۡسَبُ أَنَّ أَكۡثَرَهُمۡ يَسۡمَعُونَ أَوۡ يَعۡقِلُونَۚ إِنۡ هُمۡ إِلَّا كَٱلۡأَنۡعَٰمِ بَلۡ هُمۡ أَضَلُّ سَبِيلًا ﴿٤٤﴾ أَلَمۡ تَرَ إِلَىٰ رَبِّكَ كَيۡفَ مَدَّ ٱلظِّلَّ وَلَوۡ شَآءَ لَجَعَلَهُۥ سَاكِنٗا ثُمَّ جَعَلۡنَا ٱلشَّمۡسَ عَلَيۡهِ دَلِيلٗا ﴿٤٥﴾ ثُمَّ قَبَضۡنَٰهُ إِلَيۡنَا قَبۡضٗا يَسِيرٗا ﴿٤٦﴾ وَهُوَ ٱلَّذِي جَعَلَ لَكُمُ ٱلَّيۡلَ لِبَاسٗا وَٱلنَّوۡمَ سُبَاتٗا وَجَعَلَ ٱلنَّهَارَ نُشُورٗا ﴿٤٧﴾ وَهُوَ ٱلَّذِيٓ أَرۡسَلَ ٱلرِّيَٰحَ بُشۡرَۢا بَيۡنَ يَدَيۡ رَحۡمَتِهِۦۚ وَأَنزَلۡنَا مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءٗ طَهُورٗا ﴿٤٨﴾ لِّنُحۡـِۧيَ بِهِۦ بَلۡدَةٗ مَّيۡتٗا وَنُسۡقِيَهُۥ مِمَّا خَلَقۡنَآ أَنۡعَٰمٗا وَأَنَاسِيَّ كَثِيرٗا ﴿٤٩﴾ وَلَقَدۡ صَرَّفۡنَٰهُ بَيۡنَهُمۡ لِيَذَّكَّرُواْ فَأَبَىٰٓ أَكۡثَرُ ٱلنَّاسِ إِلَّا كُفُورٗا ﴿٥٠﴾ وَلَوۡ شِئۡنَا لَبَعَثۡنَا فِي كُلِّ قَرۡيَةٖ نَّذِيرٗا ﴿٥١﴾ فَلَا تُطِعِ ٱلۡكَٰفِرِينَ وَجَٰهِدۡهُم بِهِۦ جِهَادٗا كَبِيرٗا ﴿٥٢﴾ ۞ وَهُوَ ٱلَّذِي مَرَجَ ٱلۡبَحۡرَيۡنِ هَٰذَا عَذۡبٞ فُرَاتٞ وَهَٰذَا مِلۡحٌ أُجَاجٞ وَجَعَلَ بَيۡنَهُمَا بَرۡزَخٗا وَحِجۡرٗا مَّحۡجُورٗا ﴿٥٣﴾ وَهُوَ ٱلَّذِي خَلَقَ مِنَ ٱلۡمَآءِ بَشَرٗا فَجَعَلَهُۥ نَسَبٗا وَصِهۡرٗاۗ وَكَانَ رَبُّكَ قَدِيرٗا ﴿٥٤﴾ وَيَعۡبُدُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ مَا لَا يَنفَعُهُمۡ وَلَا يَضُرُّهُمۡۗ وَكَانَ ٱلۡكَافِرُ عَلَىٰ رَبِّهِۦ ظَهِيرٗا ﴿٥٥﴾

﴿٤٤﴾ یا می‌پنداری که بیشترشان می‌شنوند یا می‌فهمند؟ آنان نیستند مگر مانند چهارپایان (بی خرد)، بلکه ایشان گمراه ترند. ﴿٤٥﴾ آیا ندیده ای که پروردگارت چگونه سایه را گسترده است؟ و اگر می‌خواست آن را ساکن می‌کرد. باز آفتاب را دلیل (گسترش) آن قرار دادیم. ﴿٤٦﴾ باز آن‌را آهسته به‌سوی خود باز می‌گیریم. ﴿٤٧﴾ و اوست ذاتی که شب را برایتان لباس و خواب را مایهٔ آرامش گردانید. و روز را (وقت) برخواستن شما (در زمین) قرار داد. ﴿٤٨﴾ و اوست ذاتی که پیش از رحمت خود (باران) بادها را مژده‌دهنده فرستاد و از آسمان آب پاکیزه نازل کردیم. ﴿٤٩﴾ تا به وسیلهٔ آن (آب) سرزمین مرده را زنده کنیم و آن را به آنچه از چهارپایان و انسانهای بسیاری که آفریده‌ایم، بنوشانیم. ﴿٥٠﴾ و یقینا آن (آیات و اندرزها) را درمیانشان گوناگون بیان کردیم تا پند گیرند، ولی بیشترِ مردم جز کفران را قبول نکردند. ﴿٥١﴾ و اگر می‌خواستیم در هر قریه بیم دهنده ای می‌فرستادیم. ﴿٥٢﴾ پس، از کافران اطاعت مکن. و با آن (قرآن) با آنان جهاد کن، جهادی بزرگ. ﴿٥٣﴾ و او ذاتی است که دو دریا را در کنار هم روان ساخت، یکی شیرینِ خوشگوار و دیگری شورِ تلخ است. و در میان آن دو حایل و مانع محکم و استوار قرار داد. ﴿٥٤﴾ و او ذاتی است که از آب بشر را آفرید، پس برای او پیوند نسبی و سببی قرارداد، و پروردگارت همیشه تواناست. ﴿٥٥﴾ و غیر از الله چیزی را می‌پرستند که به آنان سود نمی‌بخشد و نه به آنان زیان می‌رساند. و کافر همیشه بر نافرمانی پروردگارش پشتیبان (شیطان) است.

وَمَآ أَرۡسَلۡنَٰكَ إِلَّا مُبَشِّرٗا وَنَذِيرٗا ٥٦ قُلۡ مَآ أَسۡـَٔلُكُمۡ عَلَيۡهِ
مِنۡ أَجۡرٍ إِلَّا مَن شَآءَ أَن يَتَّخِذَ إِلَىٰ رَبِّهِۦ سَبِيلٗا ٥٧ وَتَوَكَّلۡ
عَلَى ٱلۡحَيِّ ٱلَّذِي لَا يَمُوتُ وَسَبِّحۡ بِحَمۡدِهِۦۚ وَكَفَىٰ بِهِۦ
بِذُنُوبِ عِبَادِهِۦ خَبِيرًا ٥٨ ٱلَّذِي خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَ
وَمَا بَيۡنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٖ ثُمَّ ٱسۡتَوَىٰ عَلَى ٱلۡعَرۡشِۖ ٱلرَّحۡمَٰنُ
فَسۡـَٔلۡ بِهِۦ خَبِيرٗا ٥٩ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ ٱسۡجُدُواْۤ لِلرَّحۡمَٰنِ قَالُواْ
وَمَا ٱلرَّحۡمَٰنُ أَنَسۡجُدُ لِمَا تَأۡمُرُنَا وَزَادَهُمۡ نُفُورٗا۩ ٦٠ تَبَارَكَ
ٱلَّذِي جَعَلَ فِي ٱلسَّمَآءِ بُرُوجٗا وَجَعَلَ فِيهَا سِرَٰجٗا وَقَمَرٗا
مُّنِيرٗا ٦١ وَهُوَ ٱلَّذِي جَعَلَ ٱلَّيۡلَ وَٱلنَّهَارَ خِلۡفَةٗ لِّمَنۡ أَرَادَ
أَن يَذَّكَّرَ أَوۡ أَرَادَ شُكُورٗا ٦٢ وَعِبَادُ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلَّذِينَ يَمۡشُونَ
عَلَى ٱلۡأَرۡضِ هَوۡنٗا وَإِذَا خَاطَبَهُمُ ٱلۡجَٰهِلُونَ قَالُواْ سَلَٰمٗا
٦٣ وَٱلَّذِينَ يَبِيتُونَ لِرَبِّهِمۡ سُجَّدٗا وَقِيَٰمٗا ٦٤ وَٱلَّذِينَ
يَقُولُونَ رَبَّنَا ٱصۡرِفۡ عَنَّا عَذَابَ جَهَنَّمَۖ إِنَّ عَذَابَهَا كَانَ
غَرَامًا ٦٥ إِنَّهَا سَآءَتۡ مُسۡتَقَرّٗا وَمُقَامٗا ٦٦ وَٱلَّذِينَ إِذَآ
أَنفَقُواْ لَمۡ يُسۡرِفُواْ وَلَمۡ يَقۡتُرُواْ وَكَانَ بَيۡنَ ذَٰلِكَ قَوَامٗا ٦٧

﴿٥٦﴾ و تو را جز مژده‌دهنده و بیم دهنده نفرستادیم. ﴿٥٧﴾ بگو: بر آن (ابلاغ قرآن) هیچ مزدی از شما نمی‌خواهم، جز این که هرکس بخواهد (به این وسیله) به‌سوی پروردگارش راهی را در پیش گیرد. ﴿٥٨﴾ و بر آن زنده ای توکل کن که هرگز نمی‌میرد و با ستایش او را (به پاکی) یاد کن. و همین که او به گناهان بندگان خود آگاه می‌باشد، کافی است. ﴿٥٩﴾ آن ذاتی که آسمانها و زمین و آنچه را در میان آنهاست در شش روز آفرید، باز بر عرش مستقر گردید (طوریکه شایستهٔ شکوه و جلال اوست). او دارای رحمت فراوان است، پس در بارهٔ او از فرد دانا بپرس. ﴿٦٠﴾ و چون به کافران گفته شود: برای پروردگار بخشنده سجده کنید، گویند: پروردگار بخشده چیست؟ آیا ما به چیزی سجده کنیم که تو به ما دستور می‌دهی؟ و این امر بر نفرت و گریز شان افزود. ﴿٦١﴾ خجسته و بسیار بابرکت است ذاتی که در آسمان برج ها آفرید و در آن چراغ (خورشید) و ماه تابان را قرار داد. ﴿٦٢﴾ و اوست ذاتی که شب و روز را جانشین یکدیگر قرار داد، برای کسی که خواهان پند گرفتن یا خواهان شکرگزاری است. ﴿٦٣﴾ و بندگان پروردگار رحمان کسانی اند که بر روی زمین متواضع راه می‌روند و چون نادانان ایشان را مخاطب قرار دهند گویند: سلام بر شما. ﴿٦٤﴾ و آنان که شب را با سجده و قیام برای پروردگارشان می‌گذرانند. ﴿٦٥﴾ و آنان که می‌گویند: ای پروردگارما! عذاب جهنم را از ما بگردان، چون عذابش دایمی و دوامدار است. ﴿٦٦﴾ یقینا دوزخ بدترین قرارگاه و جایگاه است. ﴿٦٧﴾ و آنان که چون انفاق کنند، نه اسراف می کنند و نه بخل می‌ورزند، و شیوهٔ شان بین این، (دو راه) وسط است.

وَٱلَّذِينَ لَا يَدۡعُونَ مَعَ ٱللَّهِ إِلَٰهًا ءَاخَرَ وَلَا يَقۡتُلُونَ ٱلنَّفۡسَ
ٱلَّتِي حَرَّمَ ٱللَّهُ إِلَّا بِٱلۡحَقِّ وَلَا يَزۡنُونَۚ وَمَن يَفۡعَلۡ ذَٰلِكَ
يَلۡقَ أَثَامًا ﴿٦٨﴾ يُضَٰعَفۡ لَهُ ٱلۡعَذَابُ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ وَيَخۡلُدۡ
فِيهِۦ مُهَانًا ﴿٦٩﴾ إِلَّا مَن تَابَ وَءَامَنَ وَعَمِلَ عَمَلًا صَٰلِحًا
فَأُوْلَٰٓئِكَ يُبَدِّلُ ٱللَّهُ سَيِّـَٔاتِهِمۡ حَسَنَٰتٖۗ وَكَانَ ٱللَّهُ
غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٧٠﴾ وَمَن تَابَ وَعَمِلَ صَٰلِحًا فَإِنَّهُۥ يَتُوبُ
إِلَى ٱللَّهِ مَتَابًا ﴿٧١﴾ وَٱلَّذِينَ لَا يَشۡهَدُونَ ٱلزُّورَ وَإِذَا مَرُّواْ
بِٱللَّغۡوِ مَرُّواْ كِرَامًا ﴿٧٢﴾ وَٱلَّذِينَ إِذَا ذُكِّرُواْ بِـَٔايَٰتِ
رَبِّهِمۡ لَمۡ يَخِرُّواْ عَلَيۡهَا صُمّٗا وَعُمۡيَانٗا ﴿٧٣﴾ وَٱلَّذِينَ يَقُولُونَ
رَبَّنَا هَبۡ لَنَا مِنۡ أَزۡوَٰجِنَا وَذُرِّيَّٰتِنَا قُرَّةَ أَعۡيُنٖ وَٱجۡعَلۡنَا
لِلۡمُتَّقِينَ إِمَامًا ﴿٧٤﴾ أُوْلَٰٓئِكَ يُجۡزَوۡنَ ٱلۡغُرۡفَةَ بِمَا صَبَرُواْ
وَيُلَقَّوۡنَ فِيهَا تَحِيَّةٗ وَسَلَٰمًا ﴿٧٥﴾ خَٰلِدِينَ فِيهَاۚ
حَسُنَتۡ مُسۡتَقَرّٗا وَمُقَامٗا ﴿٧٦﴾ قُلۡ مَا يَعۡبَؤُاْ بِكُمۡ رَبِّي
لَوۡلَا دُعَآؤُكُمۡۖ فَقَدۡ كَذَّبۡتُمۡ فَسَوۡفَ يَكُونُ لِزَامَۢا ﴿٧٧﴾

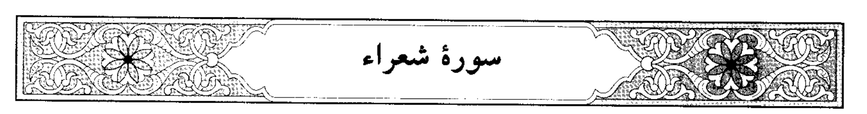
سُورَةُ الشُّعَرَاءِ

﴿٦٨﴾ و آنانی که با الله معبود دیگری را نمی‌خوانند و نفسی را که الله (خونش را) حرام کرده است جز به حق نمی‌کشند و زنا نمی‌کنند. و هر کس چنین کند، مجازات آن را می‌بیند. ﴿٦٩﴾ برای او عذاب در روز قیامت دو چندان می‌گردد و خوار و زار و جاودان در آن می‌ماند. ﴿٧٠﴾ مگر کسی که توبه کند و ایمان آورد و عمل صالح انجام دهد، پس ایشان اند که الله بدی‌هایشان را به نیکی‌ها تبدیل می‌کند و الله آمرزندۀ مهربان است. ﴿٧١﴾ و هرکس توبه کند و کار نیک انجام دهد حقا که او به‌سوی الله باز می‌گردد. ﴿٧٢﴾ و آنان که گواهی دروغ نمی‌دهند و چون بر (کار و سخن) بیهوده بگذرند، بزرگوارانه و شرافتمندانه می‌گذرند. ﴿٧٣﴾ و آنان که چون به آیات پروردگارشان پند داده شوند، بر آن کر و کور به سجده نمی‌افتند. ﴿٧٤﴾ و آنان‌که می‌گویند: ای پروردگارما! به ما از همسران و فرزندان ما آن را عنایت کن که مایۀ روشنی چشمان باشد. و ما را پیشوای پرهیزگاران بگردان. ﴿٧٥﴾ ایشان اند که به خاطر آنکه صبر کردند، مقام بلند را می‌یابند و در آنجا با سلام و درود روبرو می شوند. ﴿٧٦﴾ در آنجا همیشه می‌مانند، چه قرارگاه خوب و چه مقام نیکو است. ﴿٧٧﴾ بگو: اگر دعایتان نباشد، پروردگار من به شما هیچ اعتنایی ندارد، در حقیقت تکذیب کردید و (نتیجۀ بد) آن ملازم شما خواهد بود.

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

طسٓمٓ ﴿١﴾ تِلۡكَ ءَايَٰتُ ٱلۡكِتَٰبِ ٱلۡمُبِينِ ﴿٢﴾ لَعَلَّكَ بَٰخِعٞ نَّفۡسَكَ أَلَّا يَكُونُواْ مُؤۡمِنِينَ ﴿٣﴾ إِن نَّشَأۡ نُنَزِّلۡ عَلَيۡهِم مِّنَ ٱلسَّمَآءِ ءَايَةٗ فَظَلَّتۡ أَعۡنَٰقُهُمۡ لَهَا خَٰضِعِينَ ﴿٤﴾ وَمَا يَأۡتِيهِم مِّن ذِكۡرٖ مِّنَ ٱلرَّحۡمَٰنِ مُحۡدَثٍ إِلَّا كَانُواْ عَنۡهُ مُعۡرِضِينَ ﴿٥﴾ فَقَدۡ كَذَّبُواْ فَسَيَأۡتِيهِمۡ أَنۢبَٰٓؤُاْ مَا كَانُواْ بِهِۦ يَسۡتَهۡزِءُونَ ﴿٦﴾ أَوَلَمۡ يَرَوۡاْ إِلَى ٱلۡأَرۡضِ كَمۡ أَنۢبَتۡنَا فِيهَا مِن كُلِّ زَوۡجٖ كَرِيمٍ ﴿٧﴾ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَةٗۖ وَمَا كَانَ أَكۡثَرُهُم مُّؤۡمِنِينَ ﴿٨﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلرَّحِيمُ ﴿٩﴾ وَإِذۡ نَادَىٰ رَبُّكَ مُوسَىٰٓ أَنِ ٱئۡتِ ٱلۡقَوۡمَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿١٠﴾ قَوۡمَ فِرۡعَوۡنَۚ أَلَا يَتَّقُونَ ﴿١١﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّيٓ أَخَافُ أَن يُكَذِّبُونِ ﴿١٢﴾ وَيَضِيقُ صَدۡرِي وَلَا يَنطَلِقُ لِسَانِي فَأَرۡسِلۡ إِلَىٰ هَٰرُونَ ﴿١٣﴾ وَلَهُمۡ عَلَيَّ ذَنۢبٞ فَأَخَافُ أَن يَقۡتُلُونِ ﴿١٤﴾ قَالَ كَلَّاۖ فَٱذۡهَبَا بِـَٔايَٰتِنَآۖ إِنَّا مَعَكُم مُّسۡتَمِعُونَ ﴿١٥﴾ فَأۡتِيَا فِرۡعَوۡنَ فَقُولَآ إِنَّا رَسُولُ رَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿١٦﴾ أَنۡ أَرۡسِلۡ مَعَنَا بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ ﴿١٧﴾ قَالَ أَلَمۡ نُرَبِّكَ فِينَا وَلِيدٗا وَلَبِثۡتَ فِينَا مِنۡ عُمُرِكَ سِنِينَ ﴿١٨﴾ وَفَعَلۡتَ فَعۡلَتَكَ ٱلَّتِي فَعَلۡتَ وَأَنتَ مِنَ ٱلۡكَٰفِرِينَ ﴿١٩﴾

سورۀ شعراء

در مکه نازل شده و دوصدوبیست‌وهفت آیت است

بنام الله بخشندۀ مهربان

﴿١﴾ طسم. (مراد از این حروف را الله می داند). ﴿٢﴾ این است آیات کتاب مبین. ﴿٣﴾ شاید از این که ایمان نمی‌آورند جان خود را هلاک کنی. ﴿٤﴾ اگر ما بخواهیم از آسمان معجزه ای بر آنان نازل می‌کنیم که گردن‌هایشان در مقابل آن خم و منقاد گردد. ﴿٥﴾ و به آنها هیچ موعظه و اندرز تازه از سوی پروردگار بخشنده نمی‌آید، مگر اینکه از آن روی‌گردان هستند. ﴿٦﴾ به یقین که تکذیب کردند، پس به زودی اخبار چیزی که به آن تمسخر می کردند، به آنها خواهد رسید. ﴿٧﴾ آیا به زمین ندیده اند که چقدر از هرگونه جفت ارزشمندی در آن رویانده ایم؟ ﴿٨﴾ یقینا در این کار نشانه ای است، ولی بیشترشان ایمان آرنده نیستند. ﴿٩﴾ و البته پروردگار تو همان غالبِ مهربان است. ﴿١٠﴾ و یادآور شو وقتی که پروردگار تو به موسی ندا کرد (امر کرد) که به نزد آن قوم ظالم برو. ﴿١١﴾ قوم فرعون، آیا (از شرک و آمدن عذاب) نمی پرهیزند؟ ﴿١٢﴾ (موسی) گفت: ای پروردگارم! من می‌ترسم از اینکه مرا تکذیب کنند. ﴿١٣﴾ و دلم (از غم تکذیب آنها) تنگ می‌گردد و زبانم (به سبب لکنت) گشاده نمی‌شود، پس (وحی را) به سوی هارون بفرست. ﴿١٤﴾ و (دیگر اینکه) آنان بر ذمۀ من گناهی دارند و می‌ترسم که مرا بکشند. ﴿١٥﴾ الله فرمود: نه، چنین نیست. پس هر دوی شما با آیات ما بروید، البته ما با شما (هستیم و) شنونده‌ایم. ﴿١٦﴾ پس به نزد فرعون بیایید و بگویید: همانا ما فرستادۀ پروردگار عالمیان هستیم. ﴿١٧﴾ اینکه بنی‌اسرائیل را با ما بفرست. ﴿١٨﴾ (فرعون) گفت: (ای موسی!) آیا ما تو را در طفولیت میان خود پرورش ندادیم؟ و سالها از عمرت را در بین ما به سر نبردی؟ ﴿١٩﴾ و آن کاری که (با قبطی) انجام دادی از تو سر زد و تو از ناسپاسان هستی.

قَالَ فَعَلْتُهَآ إِذٗا وَأَنَا۠ مِنَ ٱلضَّآلِّينَ ٢٠ فَفَرَرۡتُ مِنكُمۡ لَمَّا خِفۡتُكُمۡ
فَوَهَبَ لِي رَبِّي حُكۡمٗا وَجَعَلَنِي مِنَ ٱلۡمُرۡسَلِينَ ٢١ وَتِلۡكَ نِعۡمَةٞ
تَمُنُّهَا عَلَيَّ أَنۡ عَبَّدتَّ بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ ٢٢ قَالَ فِرۡعَوۡنُ وَمَا رَبُّ ٱلۡعَٰلَمِينَ
٢٣ قَالَ رَبُّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ وَمَا بَيۡنَهُمَآۖ إِن كُنتُم مُّوقِنِينَ
٢٤ قَالَ لِمَنۡ حَوۡلَهُۥٓ أَلَا تَسۡتَمِعُونَ ٢٥ قَالَ رَبُّكُمۡ وَرَبُّ ءَابَآئِكُمُ
ٱلۡأَوَّلِينَ ٢٦ قَالَ إِنَّ رَسُولَكُمُ ٱلَّذِيٓ أُرۡسِلَ إِلَيۡكُمۡ لَمَجۡنُونٞ
٢٧ قَالَ رَبُّ ٱلۡمَشۡرِقِ وَٱلۡمَغۡرِبِ وَمَا بَيۡنَهُمَآۖ إِن كُنتُمۡ تَعۡقِلُونَ
٢٨ قَالَ لَئِنِ ٱتَّخَذۡتَ إِلَٰهًا غَيۡرِي لَأَجۡعَلَنَّكَ مِنَ ٱلۡمَسۡجُونِينَ
٢٩ قَالَ أَوَلَوۡ جِئۡتُكَ بِشَيۡءٖ مُّبِينٖ ٣٠ قَالَ فَأۡتِ بِهِۦٓ إِن كُنتَ
مِنَ ٱلصَّٰدِقِينَ ٣١ فَأَلۡقَىٰ عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ ثُعۡبَانٞ مُّبِينٞ ٣٢
وَنَزَعَ يَدَهُۥ فَإِذَا هِيَ بَيۡضَآءُ لِلنَّٰظِرِينَ ٣٣ قَالَ لِلۡمَلَإِ حَوۡلَهُۥٓ
إِنَّ هَٰذَا لَسَٰحِرٌ عَلِيمٞ ٣٤ يُرِيدُ أَن يُخۡرِجَكُم مِّنۡ أَرۡضِكُم
بِسِحۡرِهِۦ فَمَاذَا تَأۡمُرُونَ ٣٥ قَالُوٓاْ أَرۡجِهۡ وَأَخَاهُ وَٱبۡعَثۡ فِي ٱلۡمَدَآئِنِ
حَٰشِرِينَ ٣٦ يَأۡتُوكَ بِكُلِّ سَحَّارٍ عَلِيمٖ ٣٧ فَجُمِعَ ٱلسَّحَرَةُ
لِمِيقَٰتِ يَوۡمٖ مَّعۡلُومٖ ٣٨ وَقِيلَ لِلنَّاسِ هَلۡ أَنتُم مُّجۡتَمِعُونَ ٣٩

﴿٢٠﴾ (موسی) گفت: آن را وقتی مرتکب شدم که (به علم و دانایی نبوت) از بیخبران بودم. ﴿٢١﴾ پس وقتی از شما ترسیدم، از شما گریختم، پس پروردگارم به من علم و فهم بخشید و مرا از پیغمبران گردانید. ﴿٢٢﴾ و آیا این نعمتی است که (آن را) بر من منت می‌نهی؟ در حالیکه بنی‌اسرائیل را به برده گی گرفته ای. ﴿٢٣﴾ فرعون گفت: و پروردگار عالمیان چیست؟ ﴿٢٤﴾ (موسی) گفت: پروردگار آسمانها و زمین و آنچه میان هر دو است، اگر یقین کنندگانید. ﴿٢٥﴾ (فرعون) به اطرافیان خود گفت: آیا نمی‌شنوید؟ (که موسی چه می‌گوید؟) ﴿٢٦﴾ (موسی) گفت: پرودگار شما و پروردگار نیاکان پیشین شماست. ﴿٢٧﴾ (فرعون) گفت: به یقین پیغمبرتان که به‌سوی شما فرستاده شده، دیوانه است. ﴿٢٨﴾ (موسی) گفت: پروردگار مشرق و مغرب و آنچه میان آندوست، اگر عقلمند هستید. ﴿٢٩﴾ (فرعون) گفت: اگر غیر از من معبودی اختیار کنی، حتما تو را از جملهٔ زندانیان می‌گردانم. ﴿٣٠﴾ (موسی) گفت: آیا اگر چیز آشکار هم برایت بیاورم؟ ﴿٣١﴾ (فرعون) گفت: اگر (در ادعایت) از راستگویان هستی، پس آن (چیز آشکار) را بیاور. ﴿٣٢﴾ پس موسی عصایش را انداخت و ناگهان اژدهای نمایان شد. ﴿٣٣﴾ و دست خود را از گریبانش بیرون آورد، پس ناگهان آن برای بینندگان سفید و درخشان معلوم شد. ﴿٣٤﴾ (فرعون) به اشراف و بزرگان دور و پیش خود گفت: یقینا این مرد جادوگر بسیار داناست. ﴿٣٥﴾ می‌خواهد با جادوی خود شما را از دیارتان بیرون کند، اکنون شما چه رأی می‌دهید؟ ﴿٣٦﴾ (اشراف قوم) گفتند: او و برادرش را متوقف ساز و افراد را به تمام شهرها بفرست تا جادوگران را جمع کنند. ﴿٣٧﴾ تا هر جادوگر ماهر و دانا را نزد تو بیاورند. ﴿٣٨﴾ پس جادوگران در وعده گاه روزی معین جمع کرده شدند. ﴿٣٩﴾ و به مردم گفته شد: آیا شما هم جمع می‌شوید؟

لَعَلَّنَا نَتَّبِعُ ٱلسَّحَرَةَ إِن كَانُواْ هُمُ ٱلْغَٰلِبِينَ ﴿٤٠﴾ فَلَمَّا جَآءَ ٱلسَّحَرَةُ
قَالُواْ لِفِرْعَوْنَ أَئِنَّ لَنَا لَأَجْرًا إِن كُنَّا نَحْنُ ٱلْغَٰلِبِينَ ﴿٤١﴾ قَالَ نَعَمْ
وَإِنَّكُمْ إِذًا لَّمِنَ ٱلْمُقَرَّبِينَ ﴿٤٢﴾ قَالَ لَهُم مُّوسَىٰٓ أَلْقُواْ مَآ أَنتُم مُّلْقُونَ
﴿٤٣﴾ فَأَلْقَوْاْ حِبَالَهُمْ وَعِصِيَّهُمْ وَقَالُواْ بِعِزَّةِ فِرْعَوْنَ إِنَّا لَنَحْنُ
ٱلْغَٰلِبُونَ ﴿٤٤﴾ فَأَلْقَىٰ مُوسَىٰ عَصَاهُ فَإِذَا هِىَ تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ
﴿٤٥﴾ فَأُلْقِىَ ٱلسَّحَرَةُ سَٰجِدِينَ ﴿٤٦﴾ قَالُوٓاْ ءَامَنَّا بِرَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٤٧﴾
رَبِّ مُوسَىٰ وَهَٰرُونَ ﴿٤٨﴾ قَالَ ءَامَنتُمْ لَهُۥ قَبْلَ أَنْ ءَاذَنَ لَكُمْ ۖ إِنَّهُۥ
لَكَبِيرُكُمُ ٱلَّذِى عَلَّمَكُمُ ٱلسِّحْرَ فَلَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ۚ لَأُقَطِّعَنَّ أَيْدِيَكُمْ
وَأَرْجُلَكُم مِّنْ خِلَٰفٍ وَلَأُصَلِّبَنَّكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٤٩﴾ قَالُواْ لَا ضَيْرَ ۖ إِنَّآ
إِلَىٰ رَبِّنَا مُنقَلِبُونَ ﴿٥٠﴾ إِنَّا نَطْمَعُ أَن يَغْفِرَ لَنَا رَبُّنَا خَطَٰيَٰنَآ أَن كُنَّآ
أَوَّلَ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿٥١﴾ ۞ وَأَوْحَيْنَآ إِلَىٰ مُوسَىٰٓ أَنْ أَسْرِ بِعِبَادِىٓ إِنَّكُم
مُّتَّبَعُونَ ﴿٥٢﴾ فَأَرْسَلَ فِرْعَوْنُ فِى ٱلْمَدَآئِنِ حَٰشِرِينَ ﴿٥٣﴾ إِنَّ هَٰٓؤُلَآءِ
لَشِرْذِمَةٌ قَلِيلُونَ ﴿٥٤﴾ وَإِنَّهُمْ لَنَا لَغَآئِظُونَ ﴿٥٥﴾ وَإِنَّا لَجَمِيعٌ حَٰذِرُونَ
﴿٥٦﴾ فَأَخْرَجْنَٰهُم مِّن جَنَّٰتٍ وَعُيُونٍ ﴿٥٧﴾ وَكُنُوزٍ وَمَقَامٍ كَرِيمٍ ﴿٥٨﴾
كَذَٰلِكَ ۖ وَأَوْرَثْنَٰهَا بَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ ﴿٥٩﴾ فَأَتْبَعُوهُم مُّشْرِقِينَ ﴿٦٠﴾

﴿٤٠﴾ تا اگر جادوگران غالب شوند، از آنان پیروی کنیم. ﴿٤١﴾ پس وقتی که جادوگران آمدند، به فرعون گفتند: اگر ما غالب شویم آیا برای ما پاداشی خواهد بود؟ ﴿٤٢﴾ (فرعون) گفت: بلی! (پاداش چه بلکه) شما در آن صورت از جملهٔ (درباریان و نزدیکان من خواهید بود. ﴿٤٣﴾ موسی به آنان گفت: آنچه را که می‌خواهید بیندازید، بیندازید. ﴿٤٤﴾ پس آنان ریسمانها و عصاهای خود را انداختند و گفتند: به عزت فرعون قسم! ما حتما غالب و پیروزیم. ﴿٤٥﴾ پس موسی عصایش را انداخت، ناگهان (اژدهایی شد که) ساخته‌های دروغین آنان را بلعید. ﴿٤٦﴾ پس جادوگران سجده‌کنان بر زمین افتادند. ﴿٤٧﴾ گفتند: به پروردگار جهانیان ایمان آوردیم. ﴿٤٨﴾ پروردگار موسی و هارون. ﴿٤٩﴾ (فرعون) گفت: آیا پیش از اینکه به شما اجازه دهم به او ایمان آوردید؟ البته او بزرگترتان است که به شما جادو آموخته است. پس به زودی خواهید دانست، حتما دستها و پاهای شما را برخلاف جهت همدیگر خواهم برید و همهٔ شما را به دار خواهم کشید. ﴿٥٠﴾ گفتند: باکی نیست، چون که ما به‌سوی پروردگار خود باز می‌گردیم. ﴿٥١﴾ البته ما امیدواریم که پروردگارما گناهان ما را به خاطر اینکه نخستین ایمان آورندگان بوده ایم، بیامرزد. ﴿٥٢﴾ و به موسی وحی کردیم که بندگانم را در شب ببر، شما حتماً تعقیب می‌شوید. ﴿٥٣﴾ پس فرعون جمع کنندگان (مردم) را به شهرها فرستاد. ﴿٥٤﴾ البته اینها گروه اندک و ناچیز هستند. ﴿٥٥﴾ و به یقین که آنها ما را به خشم آورده‌اند. ﴿٥٦﴾ و در حالیکه ما گروه بیدار و آماده هستیم. ﴿٥٧﴾ پس ما آنان‌را از میان باغها و چشمه‌ها بیرون کردیم. ﴿٥٨﴾ و (ایشان را) از گنجها و منزلگاه های پرناز و نعمت بیرون کردیم. ﴿٥٩﴾ این چنین (آنها را به عذاب خود گرفتار کردیم) و آنها را به بنی‌اسرائیل به میراث دادیم. ﴿٦٠﴾ پس (فرعونیان) هنگام طلوع آفتاب آنان‌را تعقیب کردند. پس فرعون و لشکر او موسی و بنی اسرائیل را در وقت طلوع آفتاب تعقیب کردند.

فَلَمَّا تَرَٰٓءَا ٱلۡجَمۡعَانِ قَالَ أَصۡحَٰبُ مُوسَىٰٓ إِنَّا لَمُدۡرَكُونَ ﴿٦١﴾ قَالَ كَلَّآۖ إِنَّ مَعِيَ رَبِّي سَيَهۡدِينِ ﴿٦٢﴾ فَأَوۡحَيۡنَآ إِلَىٰ مُوسَىٰٓ أَنِ ٱضۡرِب بِّعَصَاكَ ٱلۡبَحۡرَۖ فَٱنفَلَقَ فَكَانَ كُلُّ فِرۡقٖ كَٱلطَّوۡدِ ٱلۡعَظِيمِ ﴿٦٣﴾ وَأَزۡلَفۡنَا ثَمَّ ٱلۡأٓخَرِينَ ﴿٦٤﴾ وَأَنجَيۡنَا مُوسَىٰ وَمَن مَّعَهُۥٓ أَجۡمَعِينَ ﴿٦٥﴾ ثُمَّ أَغۡرَقۡنَا ٱلۡأٓخَرِينَ ﴿٦٦﴾ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَةٗۖ وَمَا كَانَ أَكۡثَرُهُم مُّؤۡمِنِينَ ﴿٦٧﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلرَّحِيمُ ﴿٦٨﴾ وَٱتۡلُ عَلَيۡهِمۡ نَبَأَ إِبۡرَٰهِيمَ ﴿٦٩﴾ إِذۡ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوۡمِهِۦ مَا تَعۡبُدُونَ ﴿٧٠﴾ قَالُواْ نَعۡبُدُ أَصۡنَامٗا فَنَظَلُّ لَهَا عَٰكِفِينَ ﴿٧١﴾ قَالَ هَلۡ يَسۡمَعُونَكُمۡ إِذۡ تَدۡعُونَ ﴿٧٢﴾ أَوۡ يَنفَعُونَكُمۡ أَوۡ يَضُرُّونَ ﴿٧٣﴾ قَالُواْ بَلۡ وَجَدۡنَآ ءَابَآءَنَا كَذَٰلِكَ يَفۡعَلُونَ ﴿٧٤﴾ قَالَ أَفَرَءَيۡتُم مَّا كُنتُمۡ تَعۡبُدُونَ ﴿٧٥﴾ أَنتُمۡ وَءَابَآؤُكُمُ ٱلۡأَقۡدَمُونَ ﴿٧٦﴾ فَإِنَّهُمۡ عَدُوّٞ لِّيٓ إِلَّا رَبَّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿٧٧﴾ ٱلَّذِي خَلَقَنِي فَهُوَ يَهۡدِينِ ﴿٧٨﴾ وَٱلَّذِي هُوَ يُطۡعِمُنِي وَيَسۡقِينِ ﴿٧٩﴾ وَإِذَا مَرِضۡتُ فَهُوَ يَشۡفِينِ ﴿٨٠﴾ وَٱلَّذِي يُمِيتُنِي ثُمَّ يُحۡيِينِ ﴿٨١﴾ وَٱلَّذِيٓ أَطۡمَعُ أَن يَغۡفِرَ لِي خَطِيٓـَٔتِي يَوۡمَ ٱلدِّينِ ﴿٨٢﴾ رَبِّ هَبۡ لِي حُكۡمٗا وَأَلۡحِقۡنِي بِٱلصَّٰلِحِينَ ﴿٨٣﴾

﴿٦١﴾ پس چون هر دو گروه یکدیگر را دیدند، یاران موسی گفتند: یقینا ما گرفتار می‌شویم. ﴿٦٢﴾ (موسی) گفت: چنین نیست، زیرا پروردگارم با من است، به زودی مرا راهنمایی خواهد کرد. ﴿٦٣﴾ پس به موسی وحی کردیم که با عصایت به بحر بزن، پس (بحر) شگافت و هر بخشی مانند کوه بزرگ گردید. ﴿٦٤﴾ و دیگران را (نیز) در آنجا نزدیک کردیم. ﴿٦٥﴾ و موسی و همهٔ همراهانش را نجات دادیم. ﴿٦٦﴾ باز دیگران را غرق کردیم. ﴿٦٧﴾ بی‌گمان در این (رویداد) نشانه ای است، و بیشترشان مؤمن نبودند. ﴿٦٨﴾ و یقینا پروردگارت توانا و مهربان است. ﴿٦٩﴾ و خبر ابراهیم را برای شان بخوان. ﴿٧٠﴾ وقتی‌که به پدر و قوم خود گفت: شما چه می‌پرستید؟ ﴿٧١﴾ گفتند: بت‌ها را می‌پرستیم، و همیشه بر عبادتشان معتکف می‌باشیم. ﴿٧٢﴾ ابراهیم گفت: آیا وقتی‌که آنها را می‌خوانید سخن شما را می‌شنوند؟ ﴿٧٣﴾ یا به شما فائده یا ضرری می‌رسانند؟ ﴿٧٤﴾ گفتند: نه، بلکه پدران خود را دیدیم که چنین می‌کردند. ﴿٧٥﴾ ابراهیم گفت: آیا آنچه را که شما می‌پرستید، دیده‌اید (تأمل کرده‌اید). ﴿٧٦﴾ و (آنچه را) پدران پیشین تان می‌پرستیدند؟ ﴿٧٧﴾ پس بدانید که همهٔ آنها دشمن من اند، غیر از پروردگار جهانیان. ﴿٧٨﴾ آن ذاتی که مرا آفریده است، پس او مرا هدایت می‌کند. ﴿٧٩﴾ آن ذاتی که مرا (غذا) می‌خوراند و (آشامیدنی) می‌نوشاند. ﴿٨٠﴾ و چون بیمار شوم، پس وی مرا شفا می‌دهد. ﴿٨١﴾ و آن ذاتی که مرا می‌میراند، باز زنده ام می‌گرداند. ﴿٨٢﴾ وآن ذاتی که امیدوارم در روز جزا خطایم را بیامرزد. ﴿٨٣﴾ ای پروردگارم! به من حکم (علم و نبوت) ببخش و مرا با صالحان ملحق بگردان.

وَٱجۡعَل لِّي لِسَانَ صِدۡقٖ فِي ٱلۡأٓخِرِينَ ٨٤ وَٱجۡعَلۡنِي مِن وَرَثَةِ جَنَّةِ
ٱلنَّعِيمِ ٨٥ وَٱغۡفِرۡ لِأَبِيٓ إِنَّهُۥ كَانَ مِنَ ٱلضَّآلِّينَ ٨٦ وَلَا تُخۡزِنِي يَوۡمَ
يُبۡعَثُونَ ٨٧ يَوۡمَ لَا يَنفَعُ مَالٞ وَلَا بَنُونَ ٨٨ إِلَّا مَنۡ أَتَى ٱللَّهَ بِقَلۡبٖ
سَلِيمٖ ٨٩ وَأُزۡلِفَتِ ٱلۡجَنَّةُ لِلۡمُتَّقِينَ ٩٠ وَبُرِّزَتِ ٱلۡجَحِيمُ لِلۡغَاوِينَ
٩١ وَقِيلَ لَهُمۡ أَيۡنَ مَا كُنتُمۡ تَعۡبُدُونَ ٩٢ مِن دُونِ ٱللَّهِ هَلۡ يَنصُرُونَكُمۡ
أَوۡ يَنتَصِرُونَ ٩٣ فَكُبۡكِبُواْ فِيهَا هُمۡ وَٱلۡغَاوُۥنَ ٩٤ وَجُنُودُ إِبۡلِيسَ
أَجۡمَعُونَ ٩٥ قَالُواْ وَهُمۡ فِيهَا يَخۡتَصِمُونَ ٩٦ تَٱللَّهِ إِن كُنَّا لَفِي
ضَلَٰلٖ مُّبِينٍ ٩٧ إِذۡ نُسَوِّيكُم بِرَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ٩٨ وَمَآ أَضَلَّنَآ إِلَّا
ٱلۡمُجۡرِمُونَ ٩٩ فَمَا لَنَا مِن شَٰفِعِينَ ١٠٠ وَلَا صَدِيقٍ حَمِيمٖ ١٠١ فَلَوۡ
أَنَّ لَنَا كَرَّةٗ فَنَكُونَ مِنَ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ١٠٢ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَةٗۖ وَمَا كَانَ
أَكۡثَرُهُم مُّؤۡمِنِينَ ١٠٣ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلرَّحِيمُ ١٠٤ كَذَّبَتۡ
قَوۡمُ نُوحٍ ٱلۡمُرۡسَلِينَ ١٠٥ إِذۡ قَالَ لَهُمۡ أَخُوهُمۡ نُوحٌ أَلَا تَتَّقُونَ ١٠٦
إِنِّي لَكُمۡ رَسُولٌ أَمِينٞ ١٠٧ فَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ وَأَطِيعُونِ ١٠٨ وَمَآ أَسۡـَٔلُكُمۡ
عَلَيۡهِ مِنۡ أَجۡرٍۖ إِنۡ أَجۡرِيَ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ١٠٩ فَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ
وَأَطِيعُونِ ١١٠ ۞ قَالُوٓاْ أَنُؤۡمِنُ لَكَ وَٱتَّبَعَكَ ٱلۡأَرۡذَلُونَ ١١١

﴿٨٤﴾ و برای من در میان آیندگان نام نیک بگذار. ﴿٨٥﴾ و مرا از جملهٔ وارثان جنت پرناز و نعمت بگردان. ﴿٨٦﴾ و پدرم را بیامرز، زیرا او از گمراهان بود. ﴿٨٧﴾ و مرا رسوا مکن روزی که (مردم) برانگیخته می‌شوند. ﴿٨٨﴾ روزی که مال و اولاد (هیچ) سودی نمی‌رسانند. ﴿٨٩﴾ مگر کسی (نجات می‌یابد و سود می‌بیند) که با دل پاک (از شرک و نفاق) نزد الله بیاید. ﴿٩٠﴾ و (در آن روز) جنت برای پرهیزگاران نزدیک آورده شود. ﴿٩١﴾ و دوزخ برای گمراهان آشکار گردانیده شود. ﴿٩٢﴾ و به آنها گفته می‌شود: کجا هستند معبودانی که (آنها را) عبادت می‌کردید؟ ﴿٩٣﴾ (معبودهایی) غیر از الله، آیا شما را مدد می‌کنند یا خودشان مدد می شوند؟ ﴿٩٤﴾ پس، آنان و گمراهان یکی بعد از دیگری در آن (دوزخ) انداخته می‌شوند. ﴿٩٥﴾ و (نیز) لشکریان ابلیس همه (در دوزخ انداخته می‌شوند). ﴿٩٦﴾ آنان در آنجا (با معبودان خود) به نزاع می‌پردازند و می‌گویند: ﴿٩٧﴾ قسم به الله ما در گمراهی آشکار بودیم. ﴿٩٨﴾ آن وقت که شما را با پروردگار جهانیان برابر می‌ساختیم. ﴿٩٩﴾ و ما را گمراه نساخت مگر مجرمان. ﴿١٠٠﴾ (اکنون) ما هیچ شفاعت کننده ای نداریم. ﴿١٠١﴾ و هیچ دوستِ صمیمی و دلسوزی (نداریم). ﴿١٠٢﴾ پس ای کاش برای ما یکبار برگشت (به دنیا) بود تا از جملهٔ مؤمنان می‌شدیم. ﴿١٠٣﴾ البته در این (داستان ابراهیم) نشانه ای است، و بیشترشان مؤمن نبودند. ﴿١٠٤﴾ و البته پروردگارت غالب (و) مهربان است. ﴿١٠٥﴾ قوم نوح پیغمبران را تکذیب کردند. ﴿١٠٦﴾ چون برادرشان نوح به آنان گفت: آیا از الله نمی‌ترسید؟ ﴿١٠٧﴾ یقینا من برایتان پیغمبر امین هستم. ﴿١٠٨﴾ پس از الله بترسید و از من اطاعت کنید. ﴿١٠٩﴾ من بر این (دعوت) هیچ مزدی از شما نمی‌خواهم، مزد من نیست مگر بر عهدهٔ پروردگار جهانیان. ﴿١١٠﴾ پس از الله بترسید و از من اطاعت کنید. ﴿١١١﴾ گفتند: آیا به تو ایمان بیاوریم حال آنکه فرومایگان از تو پیروی کرده‌اند؟

قَالَ وَمَا عِلْمِي بِمَا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿١١٢﴾ إِنْ حِسَابُهُمْ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّى ۖ لَوْ تَشْعُرُونَ ﴿١١٣﴾ وَمَآ أَنَا۠ بِطَارِدِ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿١١٤﴾ إِنْ أَنَا۠ إِلَّا نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿١١٥﴾ قَالُوا۟ لَئِن لَّمْ تَنتَهِ يَٰنُوحُ لَتَكُونَنَّ مِنَ ٱلْمَرْجُومِينَ ﴿١١٦﴾ قَالَ رَبِّ إِنَّ قَوْمِى كَذَّبُونِ ﴿١١٧﴾ فَٱفْتَحْ بَيْنِى وَبَيْنَهُمْ فَتْحًا وَنَجِّنِى وَمَن مَّعِىَ مِنَ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿١١٨﴾ فَأَنجَيْنَٰهُ وَمَن مَّعَهُۥ فِى ٱلْفُلْكِ ٱلْمَشْحُونِ ﴿١١٩﴾ ثُمَّ أَغْرَقْنَا بَعْدُ ٱلْبَاقِينَ ﴿١٢٠﴾ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَءَايَةً ۖ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُم مُّؤْمِنِينَ ﴿١٢١﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلرَّحِيمُ ﴿١٢٢﴾ كَذَّبَتْ عَادٌ ٱلْمُرْسَلِينَ ﴿١٢٣﴾ إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ هُودٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٢٤﴾ إِنِّى لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٢٥﴾ فَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَأَطِيعُونِ ﴿١٢٦﴾ وَمَآ أَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ ۖ إِنْ أَجْرِىَ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿١٢٧﴾ أَتَبْنُونَ بِكُلِّ رِيعٍ ءَايَةً تَعْبَثُونَ ﴿١٢٨﴾ وَتَتَّخِذُونَ مَصَانِعَ لَعَلَّكُمْ تَخْلُدُونَ ﴿١٢٩﴾ وَإِذَا بَطَشْتُم بَطَشْتُمْ جَبَّارِينَ ﴿١٣٠﴾ فَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَأَطِيعُونِ ﴿١٣١﴾ وَٱتَّقُوا۟ ٱلَّذِىٓ أَمَدَّكُم بِمَا تَعْلَمُونَ ﴿١٣٢﴾ أَمَدَّكُم بِأَنْعَٰمٍ وَبَنِينَ ﴿١٣٣﴾ وَجَنَّٰتٍ وَعُيُونٍ ﴿١٣٤﴾ إِنِّىٓ أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٣٥﴾ قَالُوا۟ سَوَآءٌ عَلَيْنَآ أَوَعَظْتَ أَمْ لَمْ تَكُن مِّنَ ٱلْوَٰعِظِينَ ﴿١٣٦﴾

﴿١١٢﴾ نوح گفت: من از آنچه آنها می کنند چه می‌دانم؟ ﴿١١٣﴾ حساب ایشان جز بر عهدۀ پروردگارم نیست اگر بدانید. ﴿١١٤﴾ و من طرد کنندۀ مؤمنان از خود نیستم. ﴿١١٥﴾ من جز بیم‌دهندۀ آشکار نیستم. ﴿١١٦﴾ گفتند: ای نوح! اگر (از دعوتت) دست برنداری، البته از جملۀ سنگسار شدگان خواهی بود. ﴿١١٧﴾ گفت: ای پروردگارم! همانا قومم مرا تکذیب کردند. ﴿١١٨﴾ پس میان من و آنها به حکمی فیصله کن و من و هر کس از مؤمنان را که با من است، نجات ده. ﴿١١٩﴾ پس او و آنانی را که با وی بودند در کشتی پر و گرانبار نجات دادیم. ﴿١٢٠﴾ باز باقی ماندگان را غرق کردیم. ﴿١٢١﴾ البته در این (داستان) نشانه ای است، و اکثر شان مؤمن نبودند. ﴿١٢٢﴾ واقعا پروردگارت غالبِ مهربان است. ﴿١٢٣﴾ (قوم) عاد پیغمبران را تکذیب کردند. ﴿١٢٤﴾ وقتی که برادرشان هود به ایشان گفت: آیا از الله نمی‌ترسید. ﴿١٢٥﴾ البته من برای شما پیغمبر امین هستم. ﴿١٢٦﴾ پس از الله بترسید و از من اطاعت کنید. ﴿١٢٧﴾ و در مقابل دعوت خود مزدی از شما نمی طلبم و مزد من جز بر عهدۀ پروردگار جهانیان نیست. ﴿١٢٨﴾ آیا بر هر بلندیی بنایی می‌سازید که (در آن) به عبث و بیهوده کاری مشغول شوید؟ ﴿١٢٩﴾ و قصرها و قلعه های محکم می‌سازید، به امید آنکه همیشه بمانید؟ ﴿١٣٠﴾ و چون (کسی را) مؤاخذه کنید، ظالمانه مؤاخذه می‌کنید. ﴿١٣١﴾ پس از الله بترسید و از من اطاعت کنید. ﴿١٣٢﴾ و از آن ذاتی بترسید که شما را به آنچه خود می‌دانید، مدد کرده است. ﴿١٣٣﴾ شما را با دادن چهارپایان و فرزندان مدد کرده است. ﴿١٣٤﴾ و (نیز به دادن) باغها و چشمه ها (شما را مدد کرد). ﴿١٣٥﴾ البته من از عذاب روزی بزرگ بر شما بیمناکم. ﴿١٣٦﴾ گفتند: بر ما برابر است، خواه به ما پند دهی یا از پند دهندگان نباشی.

إِنْ هَٰذَآ إِلَّا خُلُقُ ٱلْأَوَّلِينَ ﴿١٣٧﴾ وَمَا نَحْنُ بِمُعَذَّبِينَ ﴿١٣٨﴾ فَكَذَّبُوهُ فَأَهْلَكْنَٰهُمْۗ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَءَايَةًۖ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُم مُّؤْمِنِينَ ﴿١٣٩﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلرَّحِيمُ ﴿١٤٠﴾ كَذَّبَتْ ثَمُودُ ٱلْمُرْسَلِينَ ﴿١٤١﴾ إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ صَٰلِحٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٤٢﴾ إِنِّى لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٤٣﴾ فَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَأَطِيعُونِ ﴿١٤٤﴾ وَمَآ أَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍۖ إِنْ أَجْرِىَ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿١٤٥﴾ أَتُتْرَكُونَ فِى مَا هَٰهُنَآ ءَامِنِينَ ﴿١٤٦﴾ فِى جَنَّٰتٍ وَعُيُونٍ ﴿١٤٧﴾ وَزُرُوعٍ وَنَخْلٍ طَلْعُهَا هَضِيمٌ ﴿١٤٨﴾ وَتَنْحِتُونَ مِنَ ٱلْجِبَالِ بُيُوتًا فَٰرِهِينَ ﴿١٤٩﴾ فَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَأَطِيعُونِ ﴿١٥٠﴾ وَلَا تُطِيعُوٓا۟ أَمْرَ ٱلْمُسْرِفِينَ ﴿١٥١﴾ ٱلَّذِينَ يُفْسِدُونَ فِى ٱلْأَرْضِ وَلَا يُصْلِحُونَ ﴿١٥٢﴾ قَالُوٓا۟ إِنَّمَآ أَنتَ مِنَ ٱلْمُسَحَّرِينَ ﴿١٥٣﴾ مَآ أَنتَ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا فَأْتِ بِـَٔايَةٍ إِن كُنتَ مِنَ ٱلصَّٰدِقِينَ ﴿١٥٤﴾ قَالَ هَٰذِهِۦ نَاقَةٌ لَّهَا شِرْبٌ وَلَكُمْ شِرْبُ يَوْمٍ مَّعْلُومٍ ﴿١٥٥﴾ وَلَا تَمَسُّوهَا بِسُوٓءٍ فَيَأْخُذَكُمْ عَذَابُ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٥٦﴾ فَعَقَرُوهَا فَأَصْبَحُوا۟ نَٰدِمِينَ ﴿١٥٧﴾ فَأَخَذَهُمُ ٱلْعَذَابُۗ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَءَايَةًۖ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُم مُّؤْمِنِينَ ﴿١٥٨﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلرَّحِيمُ ﴿١٥٩﴾

﴿۱۳۷﴾ این (تکذیب و طغیانگری) جز شیوۀ پیشینیان نیست. ﴿۱۳۸﴾ و ما عذاب داده نمی‌شویم. ﴿۱۳۹﴾ پس (قوم عاد)، هود را تکذیب کردند، در نتیجه آنها را هلاک کردیم. بدون شک در این نشانه است، و اکثر شان مؤمن نبودند. ﴿١٤٠﴾ و البته پروردگارت همان غالبِ مهربان است. ﴿١٤١﴾ (قوم) ثمود نیز پیغمبران را تکذیب کردند. ﴿١٤٢﴾ وقتی که برادرشان صالح به آنها گفت: آیا (از الله) نمی‌ترسید؟ ﴿١٤٣﴾ البته من برای شما پیغمبر امین هستم. ﴿١٤٤﴾ پس از الله بترسید و از من اطاعت کنید. ﴿١٤٥﴾ و بر تبلیغ این رسالت از شما مزد و پاداشی نمی‌خواهم، مزد و پاداش من جز بر عهدۀ پروردگار جهانیان نیست. ﴿١٤٦﴾ آیا در آنچه (از نعمت ها که) اینجاست ایمن (از عذاب و مرگ) گذاشته می‌شوید؟ ﴿١٤٧﴾ در (میان) باغها و (در کنار) چشمه سارها؟ ﴿١٤٨﴾ و کشتزارها و نخلستانهایی که میوه و شگوفۀ آن تر و تازه است؟ ﴿١٤٩﴾ و بامهارت از کوه‌ها خانه‌هایی برای خود می‌تراشید. ﴿١٥٠﴾ پس از الله بترسید و از من اطاعت کنید. ﴿١٥١﴾ و از فرمان اسراف کاران اطاعت مکنید. ﴿١٥٢﴾ آنان که در زمین فساد می‌کنند و اصلاح نمی‌کنند. ﴿١٥٣﴾ گفتند: جز این نیست که تو از جملۀ جادوشده‌گانی. ﴿١٥٤﴾ تو انسانی مگر مانند ما نیستی، پس اگر از راستگویانی معجزه ای بیاور. ﴿١٥٥﴾ صالح گفت: این ماده شتر است که یک نوبت آب خوردن برای اوست و روزی معین نوبت آب شماست. ﴿١٥٦﴾ و به آن آسیب نرسانید، (که در آن صورت) عذاب روز بزرگ شما را فرا خواهد گرفت. ﴿١٥٧﴾ پس آن شتر را کشتند، باز پشیمان شدند. ﴿١٥٨﴾ پس عذاب آنان را فرا گرفت. البته در این نشانه است، ولی بیشترشان ایمان آرنده نبودند. ﴿١٥٩﴾ و البته پروردگارت غالبِ مهربان است.

كَذَّبَتْ قَوْمُ لُوطٍ ٱلْمُرْسَلِينَ ﴿١٦٠﴾ إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ لُوطٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٦١﴾ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٦٢﴾ فَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَأَطِيعُونِ ﴿١٦٣﴾ وَمَآ أَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ ۖ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿١٦٤﴾ أَتَأْتُونَ ٱلذُّكْرَانَ مِنَ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿١٦٥﴾ وَتَذَرُونَ مَا خَلَقَ لَكُمْ رَبُّكُم مِّنْ أَزْوَٰجِكُم ۚ بَلْ أَنتُمْ قَوْمٌ عَادُونَ ﴿١٦٦﴾ قَالُوا۟ لَئِن لَّمْ تَنتَهِ يَٰلُوطُ لَتَكُونَنَّ مِنَ ٱلْمُخْرَجِينَ ﴿١٦٧﴾ قَالَ إِنِّي لِعَمَلِكُم مِّنَ ٱلْقَالِينَ ﴿١٦٨﴾ رَبِّ نَجِّنِي وَأَهْلِي مِمَّا يَعْمَلُونَ ﴿١٦٩﴾ فَنَجَّيْنَٰهُ وَأَهْلَهُۥٓ أَجْمَعِينَ ﴿١٧٠﴾ إِلَّا عَجُوزًا فِي ٱلْغَٰبِرِينَ ﴿١٧١﴾ ثُمَّ دَمَّرْنَا ٱلْءَاخَرِينَ ﴿١٧٢﴾ وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِم مَّطَرًا ۖ فَسَآءَ مَطَرُ ٱلْمُنذَرِينَ ﴿١٧٣﴾ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَءَايَةً ۖ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُم مُّؤْمِنِينَ ﴿١٧٤﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلرَّحِيمُ ﴿١٧٥﴾ كَذَّبَ أَصْحَٰبُ لْـَٔيْكَةِ ٱلْمُرْسَلِينَ ﴿١٧٦﴾ إِذْ قَالَ لَهُمْ شُعَيْبٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٧٧﴾ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٧٨﴾ فَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَأَطِيعُونِ ﴿١٧٩﴾ وَمَآ أَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ ۖ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿١٨٠﴾ ۞ أَوْفُوا۟ ٱلْكَيْلَ وَلَا تَكُونُوا۟ مِنَ ٱلْمُخْسِرِينَ ﴿١٨١﴾ وَزِنُوا۟ بِٱلْقِسْطَاسِ ٱلْمُسْتَقِيمِ ﴿١٨٢﴾ وَلَا تَبْخَسُوا۟ ٱلنَّاسَ أَشْيَآءَهُمْ وَلَا تَعْثَوْا۟ فِي ٱلْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿١٨٣﴾

﴿١٦٠﴾ قوم لوط پیغمبران را تکذیب کردند. ﴿١٦١﴾ وقتی برادرشان لوط به آنها گفت: آیا از الله نمی ترسید؟ ﴿١٦٢﴾ البته من برای شما پیغمبر امین هستم. ﴿١٦٣﴾ پس از الله بترسید و از من اطاعت کنید. ﴿١٦٤﴾ و بر تبلیغ این رسالت از شما مزد و پاداشی نمی‌خواهم، مزد و پاداش من جز بر عهدهٔ پروردگار جهانیان نیست. ﴿١٦٥﴾ آیا از (فطرت پاک) مردم جهان (مخالفت می کنید و زنان را گذاشته) به سراغ مردان می‌روید. ﴿١٦٦﴾ وهمسران را که پروردگارتان برای شما آفریده است، می گزارید؟ بلکه شما مردم تجاوزکارید. ﴿١٦٧﴾ گفتند: ای لوط! اگر (از عیبجویی ما) دست برنداری، حتما از بیرون رانده شدگان خواهی بود. ﴿١٦٨﴾ (لوط) گفت: من از دشمنان (این) کارتان هستم. ﴿١٦٩﴾ ای پروردگارم! مرا و خانواده ام را از شر آنچه می‌کنند نجات ده. ﴿١٧٠﴾ پس او و خانواده اش را همه نجات دادیم. ﴿١٧١﴾ به جز پیرزنی که در جملهٔ باقی‌ماندگان (در عذاب) بود. ﴿١٧٢﴾ باز دیگران را هلاک کردیم. ﴿١٧٣﴾ و بر آنان باران سخت باراندیم، پس چه بد بود باران بیم داده شدگان. ﴿١٧٤﴾ حقا که در این (عقوبت) نشانه‌ایست، و بیشترشان ایمان آرنده نبودند. ﴿١٧٥﴾ و البته پروردگارت همان غالبِ مهربان است. ﴿١٧٦﴾ اصحاب ایکه (جنگل) پیغمبران را تکذیب کردند. ﴿١٧٧﴾ وقتی که شعیب به آنان گفت: آیا (از الله) نمی‌ترسید؟ ﴿١٧٨﴾ البته من برای شما پیغمبر امین هستم. ﴿١٧٩﴾ پس از الله بترسید و از من اطاعت کنید. ﴿١٨٠﴾ و بر تبلیغ این رسالت از شما مزد و پاداشی نمی‌خواهم، مزد و پاداش من جز بر عهدهٔ پروردگار جهانیان نیست. ﴿١٨١﴾ (شعیب گفت:) پیمانه را به تمام و کمال دهید و از کم‌کنندگان مباشید. ﴿١٨٢﴾ و با ترازوی برابر و درست وزن کنید. ﴿١٨٣﴾ و به مردم اشیای شان راکم ندهید و در زمین فسادکار نگردید.

وَاتَّقُوا الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالْجِبِلَّةَ الْأَوَّلِينَ ﴿١٨٤﴾ قَالُوا إِنَّمَا أَنتَ مِنَ
الْمُسَحَّرِينَ ﴿١٨٥﴾ وَمَا أَنتَ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا وَإِن نَّظُنُّكَ لَمِنَ
الْكَاذِبِينَ ﴿١٨٦﴾ فَأَسْقِطْ عَلَيْنَا كِسَفًا مِّنَ السَّمَاءِ إِن كُنتَ
مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿١٨٧﴾ قَالَ رَبِّي أَعْلَمُ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٨٨﴾ فَكَذَّبُوهُ
فَأَخَذَهُمْ عَذَابُ يَوْمِ الظُّلَّةِ ۚ إِنَّهُ كَانَ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٨٩﴾
إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً ۖ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُم مُّؤْمِنِينَ ﴿١٩٠﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ
لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٩١﴾ وَإِنَّهُ لَتَنزِيلُ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٩٢﴾ نَزَلَ بِهِ
الرُّوحُ الْأَمِينُ ﴿١٩٣﴾ عَلَىٰ قَلْبِكَ لِتَكُونَ مِنَ الْمُنذِرِينَ ﴿١٩٤﴾ بِلِسَانٍ
عَرَبِيٍّ مُّبِينٍ ﴿١٩٥﴾ وَإِنَّهُ لَفِي زُبُرِ الْأَوَّلِينَ ﴿١٩٦﴾ أَوَلَمْ يَكُن لَّهُمْ آيَةً
أَن يَعْلَمَهُ عُلَمَاءُ بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿١٩٧﴾ وَلَوْ نَزَّلْنَاهُ عَلَىٰ بَعْضِ الْأَعْجَمِينَ
﴿١٩٨﴾ فَقَرَأَهُ عَلَيْهِم مَّا كَانُوا بِهِ مُؤْمِنِينَ ﴿١٩٩﴾ كَذَٰلِكَ سَلَكْنَاهُ
فِي قُلُوبِ الْمُجْرِمِينَ ﴿٢٠٠﴾ لَا يُؤْمِنُونَ بِهِ حَتَّىٰ يَرَوُا الْعَذَابَ
الْأَلِيمَ ﴿٢٠١﴾ فَيَأْتِيَهُم بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٠٢﴾ فَيَقُولُوا
هَلْ نَحْنُ مُنظَرُونَ ﴿٢٠٣﴾ أَفَبِعَذَابِنَا يَسْتَعْجِلُونَ ﴿٢٠٤﴾ أَفَرَأَيْتَ
إِن مَّتَّعْنَاهُمْ سِنِينَ ﴿٢٠٥﴾ ثُمَّ جَاءَهُم مَّا كَانُوا يُوعَدُونَ ﴿٢٠٦﴾

﴿۱۸٤﴾ و بترسید از ذاتی که شما و امت‌های گذشته را آفریده است. ﴿۱۸٥﴾ گفتند: تو حتما از جملهٔ جادوشدگانی. ﴿۱۸٦﴾ و تو جز بشری مانند ما نیستی، و یقینا تو را از دروغگویان می‌پنداریم. ﴿۱۸۷﴾ اگر از راستگویانی، پس قطعه ای از آسمان را بر ما بینداز. ﴿۱۸۸﴾ (شعیب) گفت: پروردگارم به آنچه می‌کنید داناتر است. ﴿۱۸۹﴾ پس او را تکذیب کردند و عذاب روز ابر (آتشبار) آنان را فرو گرفت، البته آن عذاب روزی سخت و بزرگ بود. ﴿۱۹۰﴾ البته در این (هلاک ساختن) نشانه است. و بیشترشان ایمان آرنده نبودند. ﴿۱۹۱﴾ و یقیناً پروردگار تو غالب (و) مهربان است. ﴿۱۹۲﴾ و البته این (قرآن) فرو فرستادهٔ پروردگار جهانیان است. ﴿۱۹۳﴾ که جبرئیل آن را فرود آورده است. ﴿۱۹٤﴾ (فرود آورده) بر دل تو تا از بیم دهندگان باشی. ﴿۱۹٥﴾ (آن قرآن) به زبان عربی واضح و روشن. ﴿۱۹٦﴾ و البته (وصف) آن در صحیفه‌های پیشینیان آمده است. ﴿۱۹۷﴾ آیا برایشان نشانهٔ (حقانیت قرآن) نیست که علمای بنی‌اسرائیل آن را می‌دانستند؟ ﴿۱۹۸﴾ و اگر آن را بر بعضی از عجمیان نازل می‌کردیم. ﴿۱۹۹﴾ باز آن را برایشان می‌خواند، به آن ایمان نمی‌آوردند. ﴿۲۰۰﴾ ما این چنین آن را در دل‌های مجرمان راه دادیم. ﴿۲۰۱﴾ که به آن ایمان نمی‌آورند، تا آن که عذاب دردناک را ببینند. ﴿۲۰۲﴾ پس عذاب به طور ناگهانی بر سر آنان می آید، در حالیکه بی‌خبرند. ﴿۲۰۳﴾ پس می‌گویند: آیا به ما مهلت داده می‌شود؟ ﴿۲۰٤﴾ پس آیا عذاب ما را به شتاب می‌طلبند؟ ﴿۲۰٥﴾ مگر نمی‌دانی که اگر سال‌ها آنها را (مهلت دهیم و از نعمتها) برخوردار سازیم. ﴿۲۰٦﴾ باز آنچه که به آن وعده داده می‌شوند، به ایشان برسد.

مَآ أَغۡنَىٰ عَنۡهُم مَّا كَانُواْ يُمَتَّعُونَ ﴿٢٠٧﴾ وَمَآ أَهۡلَكۡنَا مِن قَرۡيَةٍ إِلَّا
لَهَا مُنذِرُونَ ﴿٢٠٨﴾ ذِكۡرَىٰ وَمَا كُنَّا ظَٰلِمِينَ ﴿٢٠٩﴾ وَمَا تَنَزَّلَتۡ بِهِ
ٱلشَّيَٰطِينُ ﴿٢١٠﴾ وَمَا يَنۢبَغِي لَهُمۡ وَمَا يَسۡتَطِيعُونَ ﴿٢١١﴾ إِنَّهُمۡ عَنِ
ٱلسَّمۡعِ لَمَعۡزُولُونَ ﴿٢١٢﴾ فَلَا تَدۡعُ مَعَ ٱللَّهِ إِلَٰهًا ءَاخَرَ فَتَكُونَ
مِنَ ٱلۡمُعَذَّبِينَ ﴿٢١٣﴾ وَأَنذِرۡ عَشِيرَتَكَ ٱلۡأَقۡرَبِينَ ﴿٢١٤﴾ وَٱخۡفِضۡ
جَنَاحَكَ لِمَنِ ٱتَّبَعَكَ مِنَ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿٢١٥﴾ فَإِنۡ عَصَوۡكَ فَقُلۡ إِنِّي
بَرِيٓءٞ مِّمَّا تَعۡمَلُونَ ﴿٢١٦﴾ وَتَوَكَّلۡ عَلَى ٱلۡعَزِيزِ ٱلرَّحِيمِ ﴿٢١٧﴾ ٱلَّذِي
يَرَىٰكَ حِينَ تَقُومُ ﴿٢١٨﴾ وَتَقَلُّبَكَ فِي ٱلسَّٰجِدِينَ ﴿٢١٩﴾ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلسَّمِيعُ
ٱلۡعَلِيمُ ﴿٢٢٠﴾ هَلۡ أُنَبِّئُكُمۡ عَلَىٰ مَن تَنَزَّلُ ٱلشَّيَٰطِينُ ﴿٢٢١﴾ تَنَزَّلُ عَلَىٰ
كُلِّ أَفَّاكٍ أَثِيمٖ ﴿٢٢٢﴾ يُلۡقُونَ ٱلسَّمۡعَ وَأَكۡثَرُهُمۡ كَٰذِبُونَ ﴿٢٢٣﴾
وَٱلشُّعَرَآءُ يَتَّبِعُهُمُ ٱلۡغَاوُۥنَ ﴿٢٢٤﴾ أَلَمۡ تَرَ أَنَّهُمۡ فِي كُلِّ وَادٖ
يَهِيمُونَ ﴿٢٢٥﴾ وَأَنَّهُمۡ يَقُولُونَ مَا لَا يَفۡعَلُونَ ﴿٢٢٦﴾ إِلَّا ٱلَّذِينَ
ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ وَذَكَرُواْ ٱللَّهَ كَثِيرٗا وَٱنتَصَرُواْ مِنۢ
بَعۡدِ مَا ظُلِمُواْۗ وَسَيَعۡلَمُ ٱلَّذِينَ ظَلَمُوٓاْ أَيَّ مُنقَلَبٖ يَنقَلِبُونَ ﴿٢٢٧﴾

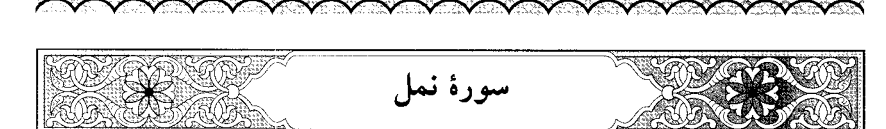
سُورَةُ النَّمۡلِ

﴿٢٠٧﴾ آن برخورداریشان چیزی را از آنان دفع نمی‌کند؟ ﴿٢٠٨﴾ و (اهل) هیچ قریه را نابود نکردیم مگر اینکه بیم دهندگانی داشتند. ﴿٢٠٩﴾ برای پند دادن و ما ظلم‌کننده نبودیم. ﴿٢١٠﴾ این قرآن را شیاطین فرود نیاورده‌اند. ﴿٢١١﴾ و سزاوارشان نیست، و نمی توانند (آن را نازل کنند). ﴿٢١٢﴾ چون آن‌ها از شنیدن (قرآن و سخن فرشتگان) دور و محروم اند. ﴿٢١٣﴾ پس با الله معبود دیگری را به دعا مخوان که از عذاب شدگان خواهی بود. ﴿٢١٤﴾ و خویشاوندان نزدیکت را (از عذاب) بترسان. ﴿٢١٥﴾ و بال مهربانی و شفقت خود را برای مؤمنانی که از تو پیروی می کنند، بگستران. ﴿٢١٦﴾ پس اگر از تو نافرمانی کردند، بگو: البته من از آنچه می‌کنید بیزارم. ﴿٢١٧﴾ و بر توانای مهربان توکل کن. ﴿٢١٨﴾ آن ذاتی که چون (برای نماز شب) می ایستی، تو را می‌بیند. ﴿٢١٩﴾ و (همچنین می‌بیند) حرکت (قیام و رکوع و نشست و برخاست) تو را در میان سجده کنندگان. ﴿٢٢٠﴾ یقینا او شنوای داناست. ﴿٢٢١﴾ آیا شما را خبر دهم که شیاطین بر چه کسی نازل می‌شوند؟ ﴿٢٢٢﴾ بر هر دروغگوی گناهکار نازل می‌شوند. ﴿٢٢٣﴾ گوش می‌دهند (به سخن فرشتگان) و بیشترشان دروغگو اند. ﴿٢٢٤﴾ و شاعران را گمراهان پیروی می کنند. ﴿٢٢٥﴾ آیا ندیدی که آنان در هر وادیی حیران و سرگردانند؟ ﴿٢٢٦﴾ و آنها کسانی اند که چیزهایی می‌گویند که خود انجام نمی‌دهند. ﴿٢٢٧﴾ مگر آنان که ایمان آورده اند و کارهای نیک انجام داده اند و الله را بسیار یاد کرده اند و پس از آنکه مورد ظلم قرار گرفته اند، انتقام گرفته اند. و زود است که ظالمان بدانند که به کدام بازگشتگاه بازمی‌گردند.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

طسٓ تِلۡكَ ءَايَٰتُ ٱلۡقُرۡءَانِ وَكِتَابٖ مُّبِينٍ ۝١ هُدٗى وَبُشۡرَىٰ لِلۡمُؤۡمِنِينَ ۝٢ ٱلَّذِينَ يُقِيمُونَ ٱلصَّلَوٰةَ وَيُؤۡتُونَ ٱلزَّكَوٰةَ وَهُم بِٱلۡأٓخِرَةِ هُمۡ يُوقِنُونَ ۝٣ إِنَّ ٱلَّذِينَ لَا يُؤۡمِنُونَ بِٱلۡأٓخِرَةِ زَيَّنَّا لَهُمۡ أَعۡمَٰلَهُمۡ فَهُمۡ يَعۡمَهُونَ ۝٤ أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ لَهُمۡ سُوٓءُ ٱلۡعَذَابِ وَهُمۡ فِي ٱلۡأٓخِرَةِ هُمُ ٱلۡأَخۡسَرُونَ ۝٥ وَإِنَّكَ لَتُلَقَّى ٱلۡقُرۡءَانَ مِن لَّدُنۡ حَكِيمٍ عَلِيمٍ ۝٦ إِذۡ قَالَ مُوسَىٰ لِأَهۡلِهِۦٓ إِنِّيٓ ءَانَسۡتُ نَارٗا سَـَٔاتِيكُم مِّنۡهَا بِخَبَرٍ أَوۡ ءَاتِيكُم بِشِهَابٖ قَبَسٖ لَّعَلَّكُمۡ تَصۡطَلُونَ ۝٧ فَلَمَّا جَآءَهَا نُودِيَ أَنۢ بُورِكَ مَن فِي ٱلنَّارِ وَمَنۡ حَوۡلَهَا وَسُبۡحَٰنَ ٱللَّهِ رَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ۝٨ يَٰمُوسَىٰٓ إِنَّهُۥٓ أَنَا ٱللَّهُ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡحَكِيمُ ۝٩ وَأَلۡقِ عَصَاكَۚ فَلَمَّا رَءَاهَا تَهۡتَزُّ كَأَنَّهَا جَآنّٞ وَلَّىٰ مُدۡبِرٗا وَلَمۡ يُعَقِّبۡۚ يَٰمُوسَىٰ لَا تَخَفۡ إِنِّي لَا يَخَافُ لَدَيَّ ٱلۡمُرۡسَلُونَ ۝١٠ إِلَّا مَن ظَلَمَ ثُمَّ بَدَّلَ حُسۡنَۢا بَعۡدَ سُوٓءٖ فَإِنِّي غَفُورٞ رَّحِيمٞ ۝١١ وَأَدۡخِلۡ يَدَكَ فِي جَيۡبِكَ تَخۡرُجۡ بَيۡضَآءَ مِنۡ غَيۡرِ سُوٓءٖۖ فِي تِسۡعِ ءَايَٰتٍ إِلَىٰ فِرۡعَوۡنَ وَقَوۡمِهِۦٓۚ إِنَّهُمۡ كَانُواْ قَوۡمٗا فَٰسِقِينَ ۝١٢ فَلَمَّا جَآءَتۡهُمۡ ءَايَٰتُنَا مُبۡصِرَةٗ قَالُواْ هَٰذَا سِحۡرٞ مُّبِينٞ ۝١٣

سورهٔ نمل

در مکه نازل شده و نود و سه آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ طس. (معنای این حروف به الله معلوم است)، این آیه‌های قرآن و کتاب روشنگر است. ﴿۲﴾ هدایت و مژده ای برای مؤمنان است. ﴿۳﴾ آنان که نماز را برپا می‌کنند و زکات را می‌دهند و ایشان به آخرت یقین دارند. ﴿٤﴾ البته کسانی که به آخرت ایمان نمی‌آورند، کارهایشان را در نظر شان آراسته ایم، پس آنان (در گمراهی خود) متردد و حیران اند. ﴿٥﴾ آنان کسانی اند که برای شان عذاب بد است، و ایشان در آخرت زیانکارترین (مردم) می‌باشند. ﴿٦﴾ و یقینا تو قرآن را از سوی پروردگار حکیم و دانا دریافت می‌کنی. ﴿۷﴾ به یاد آور وقتی که موسی به اهلش گفت: من آتشی دیدم، (به زودی) برای شما خبری یا شعله ای از آن می‌آورم تا خود را گرم کنید. ﴿۸﴾ پس چون موسی به نزدیک آن آمد، صدا کرده شد: بابرکت و خجسته گردید آن که در آتش است، و (نیز) آن که اطراف آن است، و الله پاک و منزه است، پروردگار جهانیان. ﴿۹﴾ (گفتیم) ای موسی! بدان که من الله، ذات توانای حکیم هستم. ﴿۱۰﴾ و عصای خود را بینداز و چون آن را دید که گویی ماری است که حرکت می کند، به عقب بازگشت و پشت خود را نظر نکرد. (فرمودیم) ای موسی! نترس، چونکه پیغمبران در پیشگاه من نمی‌ترسند. ﴿۱۱﴾ مگر کسی که ستم کرده باشد، باز بدی را به نیکی تبدیل کند، پس (بداند که) یقینا من آمرزندهٔ مهربانم. ﴿۱۲﴾ و دست خود را در گریبانت داخل کن تا سفیدِ درخشان بی‌عیب بیرون آید. (این) از جملهٔ نُه نشانه (است که به تو خواهیم داد) به‌سوی فرعون و قوم او (برو)، زیرا آنان قوم فاسقند. ﴿۱۳﴾ پس چون معجزه های ما به وضوح و روشنی (که سبب بصیرت و دانایی بود) به آنان رسید، گفتند: این جادوی آشکار است.

وَجَحَدُوا۟ بِهَا وَٱسْتَيْقَنَتْهَآ أَنفُسُهُمْ ظُلْمًا وَعُلُوًّا ۚ فَٱنظُرْ كَيْفَ كَانَ عَـٰقِبَةُ ٱلْمُفْسِدِينَ ﴿١٤﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا دَاوُۥدَ وَسُلَيْمَـٰنَ عِلْمًا ۖ وَقَالَا ٱلْحَمْدُ لِلَّهِ ٱلَّذِى فَضَّلَنَا عَلَىٰ كَثِيرٍ مِّنْ عِبَادِهِ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿١٥﴾ وَوَرِثَ سُلَيْمَـٰنُ دَاوُۥدَ ۖ وَقَالَ يَـٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ عُلِّمْنَا مَنطِقَ ٱلطَّيْرِ وَأُوتِينَا مِن كُلِّ شَىْءٍ ۖ إِنَّ هَـٰذَا لَهُوَ ٱلْفَضْلُ ٱلْمُبِينُ ﴿١٦﴾ وَحُشِرَ لِسُلَيْمَـٰنَ جُنُودُهُۥ مِنَ ٱلْجِنِّ وَٱلْإِنسِ وَٱلطَّيْرِ فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿١٧﴾ حَتَّىٰٓ إِذَآ أَتَوْا۟ عَلَىٰ وَادِ ٱلنَّمْلِ قَالَتْ نَمْلَةٌ يَـٰٓأَيُّهَا ٱلنَّمْلُ ٱدْخُلُوا۟ مَسَـٰكِنَكُمْ لَا يَحْطِمَنَّكُمْ سُلَيْمَـٰنُ وَجُنُودُهُۥ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١٨﴾ فَتَبَسَّمَ ضَاحِكًا مِّن قَوْلِهَا وَقَالَ رَبِّ أَوْزِعْنِىٓ أَنْ أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ ٱلَّتِىٓ أَنْعَمْتَ عَلَىَّ وَعَلَىٰ وَٰلِدَىَّ وَأَنْ أَعْمَلَ صَـٰلِحًا تَرْضَىٰهُ وَأَدْخِلْنِى بِرَحْمَتِكَ فِى عِبَادِكَ ٱلصَّـٰلِحِينَ ﴿١٩﴾ وَتَفَقَّدَ ٱلطَّيْرَ فَقَالَ مَا لِىَ لَآ أَرَى ٱلْهُدْهُدَ أَمْ كَانَ مِنَ ٱلْغَآئِبِينَ ﴿٢٠﴾ لَأُعَذِّبَنَّهُۥ عَذَابًا شَدِيدًا أَوْ لَأَا۟ذْبَحَنَّهُۥٓ أَوْ لَيَأْتِيَنِّى بِسُلْطَـٰنٍ مُّبِينٍ ﴿٢١﴾ فَمَكَثَ غَيْرَ بَعِيدٍ فَقَالَ أَحَطتُ بِمَا لَمْ تُحِطْ بِهِۦ وَجِئْتُكَ مِن سَبَإٍۭ بِنَبَإٍ يَقِينٍ ﴿٢٢﴾

﴿۱٤﴾ و معجزات را در حالیکه دل‌هایشان به آن بارور داشت، از روی ظلم و تکبر انکار کردند. پس بنگر که عاقبت فسادکاران چطور شد؟. ﴿۱۵﴾ و البته به داود و سلیمان (نیز) علم و دانش عطا کردیم و آن دو گفتند: ستایش الله راست که ما را بر بسیاری از بندگان مؤمنش برتری داد. ﴿۱٦﴾ و سلیمان (در علم و نبوت) وارث داود گردید، و گفت: ای مردم! به ما زبان پرندگان آموخته شده است، و از همۀ چیزها به ما داده شده است. یقینا این فضیلت آشکار است. ﴿۱۷﴾ و برای سلیمان لشکریانش از جن و انس و پرندگان جمع کرده شدند، پس (در صف های منظم) توقف داده شدند. ﴿۱۸﴾ تا آنکه به وادی مورچگان رسیدند، مورچه ای گفت: ای مورچگان! به لانه‌های خود درآیید تا سلیمان و لشکریانش نادیده و نادانسته شما را پایمال نکنند. ﴿۱۹﴾ سلیمان از سخن آن مورچه تبسم کرد و گفت: ای پروردگارم! به من توفیق ده تا شکر نعمتی را که به من و پدرم عطا کرده ای بجا آورم، و (به من توفیق ده) تا کار نیک انجام دهم که آن را بپسندی، و مرا به رحمت خود در جملۀ بندگان صالحت درآور. ﴿۲۰﴾ و (سلیمان) جویای حال پرندگان شد و گفت: چرا هدهد را نمی‌بینم، یا اینکه از غایبان است؟ ﴿۲۱﴾ حتماً او را به عذاب سخت سزا خواهم داد، یا سر او را می‌برم، یا (باید) دلیل آشکار برای من بیاورد (که چرا غایب بود). ﴿۲۲﴾ دیری نگذشت (که هدهد برگشت) و گفت: من از چیزی آگاهی یافتم که تو از آن آگاه نیستی و از (مردم) سبأ برایت خبری یقینی آورده ام.

إِنِّي وَجَدتُّ ٱمۡرَأَةٗ تَمۡلِكُهُمۡ وَأُوتِيَتۡ مِن كُلِّ شَيۡءٖ وَلَهَا عَرۡشٌ عَظِيمٞ ﴿٢٣﴾ وَجَدتُّهَا وَقَوۡمَهَا يَسۡجُدُونَ لِلشَّمۡسِ مِن دُونِ ٱللَّهِ وَزَيَّنَ لَهُمُ ٱلشَّيۡطَٰنُ أَعۡمَٰلَهُمۡ فَصَدَّهُمۡ عَنِ ٱلسَّبِيلِ فَهُمۡ لَا يَهۡتَدُونَ ﴿٢٤﴾ أَلَّا يَسۡجُدُواْۤ لِلَّهِ ٱلَّذِي يُخۡرِجُ ٱلۡخَبۡءَ فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ وَيَعۡلَمُ مَا تُخۡفُونَ وَمَا تُعۡلِنُونَ ﴿٢٥﴾ ٱللَّهُ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ ٱلۡعَرۡشِ ٱلۡعَظِيمِ۩ ﴿٢٦﴾ ۞قَالَ سَنَنظُرُ أَصَدَقۡتَ أَمۡ كُنتَ مِنَ ٱلۡكَٰذِبِينَ ﴿٢٧﴾ ٱذۡهَب بِّكِتَٰبِي هَٰذَا فَأَلۡقِهۡ إِلَيۡهِمۡ ثُمَّ تَوَلَّ عَنۡهُمۡ فَٱنظُرۡ مَاذَا يَرۡجِعُونَ ﴿٢٨﴾ قَالَتۡ يَٰٓأَيُّهَا ٱلۡمَلَؤُاْ إِنِّيٓ أُلۡقِيَ إِلَيَّ كِتَٰبٞ كَرِيمٌ ﴿٢٩﴾ إِنَّهُۥ مِن سُلَيۡمَٰنَ وَإِنَّهُۥ بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ ﴿٣٠﴾ أَلَّا تَعۡلُواْ عَلَيَّ وَأۡتُونِي مُسۡلِمِينَ ﴿٣١﴾ قَالَتۡ يَٰٓأَيُّهَا ٱلۡمَلَؤُاْ أَفۡتُونِي فِيٓ أَمۡرِي مَا كُنتُ قَاطِعَةً أَمۡرًا حَتَّىٰ تَشۡهَدُونِ ﴿٣٢﴾ قَالُواْ نَحۡنُ أُوْلُواْ قُوَّةٖ وَأُوْلُواْ بَأۡسٖ شَدِيدٖ وَٱلۡأَمۡرُ إِلَيۡكِ فَٱنظُرِي مَاذَا تَأۡمُرِينَ ﴿٣٣﴾ قَالَتۡ إِنَّ ٱلۡمُلُوكَ إِذَا دَخَلُواْ قَرۡيَةً أَفۡسَدُوهَا وَجَعَلُوٓاْ أَعِزَّةَ أَهۡلِهَآ أَذِلَّةٗۚ وَكَذَٰلِكَ يَفۡعَلُونَ ﴿٣٤﴾ وَإِنِّي مُرۡسِلَةٌ إِلَيۡهِم بِهَدِيَّةٖ فَنَاظِرَةُۢ بِمَ يَرۡجِعُ ٱلۡمُرۡسَلُونَ ﴿٣٥﴾

﴿۲۳﴾ من زنی را یافتم که بر آنان فرمانروایی می‌کند و از همه چیز داده شده است و تخت بس بزرگ دارد. ﴿۲٤﴾ او و قومش را چنین یافتم که به جای الله به آفتاب سجده می‌کنند، و شیطان کارهایشان را برایشان آراسته است، و آنان را از راه (حق) بازداشته است. لذا آنها راهیاب نمی‌شوند. ﴿۲۵﴾ (شیطان این کار را برای شان آراست) تا سجده نکنند برای پروردگاری که نهان را در آسمانها و زمین آشکار می‌کند و آنچه را پنهان می‌دارید و آنچه را آشکار می‌سازید می داند. ﴿۲٦﴾ الله آن ذاتی است که هیچ معبود برحق به جز او نیست و او پروردگار عرش بزرگ است. ﴿۲۷﴾ (سلیمان به هدهد) گفت: به زودی خواهیم دید که آیا راست گفته ای یا از دروغگویان بوده ای. ﴿۲۸﴾ (پس) این نامۀ مرا ببر و آن را به‌سوی آنان بینداز، باز از ایشان دور شو، و بنگر که چه (جواب) باز می‌دهند؟ ﴿۲۹﴾ (پس از رسیدنِ نامه، ملکه بلقیس) گفت: ای بزرگان! البته نامۀ ارجمندی به سوی من انداخته شده است. ﴿۳۰﴾ آن نامه از سوی سلیمان است و (سرآغاز) آن چنین است: بنام الله بخشندۀ مهربان. ﴿۳۱﴾ (مضمون نامه این است که ای اهل سبا!) بر من تکبر نورزید و تسلیم شده به نزد من آیید. ﴿۳۲﴾ (ملکه) گفت: ای سران قوم! در کارم به من نظر دهید، من هیچ کاری را بدون حضور و نظر شما انجام نداده ام. ﴿۳۳﴾ گفتند: ما دارای قوت و شوکت هستیم و ما صاحبان کارزار سختیم. ولی اختیار کار در دست توست. پس بنگر که چه فرمان می‌دهی. ﴿۳٤﴾ ملکه گفت: چون بادشاهان (فاتحانه) در شهری داخل شوند (پس) آن را ویران و برباد می‌کنند، و عزیزترین مردمانش را خوارترین می‌گردانند، و اینگونه عمل می‌کنند. ﴿۳۵﴾ و من هدیه ای به سوی شان خواهم فرستاد تا ببینم فرستادگان با چه جواب بازمی‌گردند.

فَلَمَّا جَآءَ سُلَيۡمَٰنَ قَالَ أَتُمِدُّونَنِ بِمَالٖ فَمَآ ءَاتَىٰنِۦَ ٱللَّهُ خَيۡرٞ مِّمَّآ
ءَاتَىٰكُمۚ بَلۡ أَنتُم بِهَدِيَّتِكُمۡ تَفۡرَحُونَ ﴿٣٦﴾ ٱرۡجِعۡ إِلَيۡهِمۡ فَلَنَأۡتِيَنَّهُم
بِجُنُودٖ لَّا قِبَلَ لَهُم بِهَا وَلَنُخۡرِجَنَّهُم مِّنۡهَآ أَذِلَّةٗ وَهُمۡ صَٰغِرُونَ ﴿٣٧﴾
قَالَ يَٰٓأَيُّهَا ٱلۡمَلَؤُاْ أَيُّكُمۡ يَأۡتِينِي بِعَرۡشِهَا قَبۡلَ أَن يَأۡتُونِي مُسۡلِمِينَ
﴿٣٨﴾ قَالَ عِفۡرِيتٞ مِّنَ ٱلۡجِنِّ أَنَا۠ ءَاتِيكَ بِهِۦ قَبۡلَ أَن تَقُومَ مِن مَّقَامِكَۖ
وَإِنِّي عَلَيۡهِ لَقَوِيٌّ أَمِينٞ ﴿٣٩﴾ قَالَ ٱلَّذِي عِندَهُۥ عِلۡمٞ مِّنَ ٱلۡكِتَٰبِ أَنَا۠
ءَاتِيكَ بِهِۦ قَبۡلَ أَن يَرۡتَدَّ إِلَيۡكَ طَرۡفُكَۚ فَلَمَّا رَءَاهُ مُسۡتَقِرًّا عِندَهُۥ
قَالَ هَٰذَا مِن فَضۡلِ رَبِّي لِيَبۡلُوَنِيٓ ءَأَشۡكُرُ أَمۡ أَكۡفُرُۖ وَمَن شَكَرَ فَإِنَّمَا
يَشۡكُرُ لِنَفۡسِهِۦۖ وَمَن كَفَرَ فَإِنَّ رَبِّي غَنِيّٞ كَرِيمٞ ﴿٤٠﴾ قَالَ نَكِّرُواْ لَهَا
عَرۡشَهَا نَنظُرۡ أَتَهۡتَدِيٓ أَمۡ تَكُونُ مِنَ ٱلَّذِينَ لَا يَهۡتَدُونَ ﴿٤١﴾ فَلَمَّا
جَآءَتۡ قِيلَ أَهَٰكَذَا عَرۡشُكِۖ قَالَتۡ كَأَنَّهُۥ هُوَۚ وَأُوتِينَا ٱلۡعِلۡمَ مِن قَبۡلِهَا
وَكُنَّا مُسۡلِمِينَ ﴿٤٢﴾ وَصَدَّهَا مَا كَانَت تَّعۡبُدُ مِن دُونِ ٱللَّهِۖ إِنَّهَا كَانَتۡ مِن
قَوۡمٖ كَٰفِرِينَ ﴿٤٣﴾ قِيلَ لَهَا ٱدۡخُلِي ٱلصَّرۡحَۖ فَلَمَّا رَأَتۡهُ حَسِبَتۡهُ لُجَّةٗ
وَكَشَفَتۡ عَن سَاقَيۡهَاۚ قَالَ إِنَّهُۥ صَرۡحٞ مُّمَرَّدٞ مِّن قَوَارِيرَۗ قَالَتۡ رَبِّ
إِنِّي ظَلَمۡتُ نَفۡسِي وَأَسۡلَمۡتُ مَعَ سُلَيۡمَٰنَ لِلَّهِ رَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿٤٤﴾

﴿۳٦﴾ پس چون (فرستاده) به نزد سلیمان آمد، (سلیمان به او) گفت: آیا مرا به مال مدد می‌کنید؟ پس بدانید آنچه الله به من عطا کرده است، بهتر است از آنچه به شما داده است، بلکه این شما هستید که به هدیهٔ خود شادمان و خورسند می‌شوید. ﴿۳۷﴾ (سلیمان به فرستاده گفت:) به سوی آنان بازگرد، ما حتما با لشکری به سوی شان خواهیم آمد که آنان توان مقابله با آن را ندارند، و ایشان را از آنجا با حالت خوار و زبون بیرون خواهیم کرد. ﴿۳۸﴾ (سلیمان) گفت: ای بزرگان! کدام یک از شما تخت او را - پیش از آنکه از در تسلیم نزد من آیند - برایم می‌آورد؟ ﴿۳۹﴾ عفریتی(تنومندی) از جن گفت: من آن را پیش از آنکه از مجلست برخیزی برایت می‌آورم، و من بر آن (کار) توانا و امین هستم. ﴿٤٠﴾ کسی‌که نزد او علم و دانشی از کتاب الهی بود، گفت: من آن را پیش از چشم بر هم زدنت نزد تو می‌آورم. پس چون (سلیمان) تخت را پیش خود مستقر دید، گفت: این از فضل پروردگار من است، تا مرا بیازماید که آیا شکر می‌گزارم یا ناشکری می‌کنم؟ و هرکس شکر گزارد تنها به سود خود شکر می ورزد، و هر کس کفران (نعمت) کند، پس بدون شک پروردگارم بی‌نیازِ کریم است. ﴿٤١﴾ (سلیمان) گفت: تخت او را در نظرش ناشناس و دگرگون سازید، تا ببینیم که آیا پی می برد یا از آنانی می‌شود که راهیاب نمی گردند؟ ﴿٤٢﴾ پس چون آمد، گفته شد: آیا تخت تو این چنین است؟. گفت: گویا این همان است. و پیش از این به ما علم داده شده بود و ما فرمانبردار و منقاد بودیم. ﴿٤٣﴾ و آنچه را که به غیر از الله پرستش می‌کرد، او را (از عبادت الله) بازداشته بود، چون او از جملهٔ قوم کافر بود. ﴿٤٤﴾ به او (بلقیس) گفته شد: به قصر وارد شو، وقتی که آن را دید گمان کرد که حوض است، و دامن را از ساقهایش برکشید. (سلیمان) گفت: این قصری صاف و ساده از آبگینه‌هاست. گفت: پروردگارا! من به خود ظلم کردم و اکنون همرای سلیمان تسلیم پروردگار جهانیان شدم.

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَآ إِلَىٰ ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَٰلِحًا أَنِ ٱعْبُدُوا۟ ٱللَّهَ
فَإِذَا هُمْ فَرِيقَانِ يَخْتَصِمُونَ ﴿٤٥﴾ قَالَ يَٰقَوْمِ لِمَ تَسْتَعْجِلُونَ
بِٱلسَّيِّئَةِ قَبْلَ ٱلْحَسَنَةِ ۖ لَوْلَا تَسْتَغْفِرُونَ ٱللَّهَ لَعَلَّكُمْ
تُرْحَمُونَ ﴿٤٦﴾ قَالُوا۟ ٱطَّيَّرْنَا بِكَ وَبِمَن مَّعَكَ ۚ قَالَ طَٰٓئِرُكُمْ
عِندَ ٱللَّهِ ۖ بَلْ أَنتُمْ قَوْمٌ تُفْتَنُونَ ﴿٤٧﴾ وَكَانَ فِى ٱلْمَدِينَةِ
تِسْعَةُ رَهْطٍ يُفْسِدُونَ فِى ٱلْأَرْضِ وَلَا يُصْلِحُونَ ﴿٤٨﴾
قَالُوا۟ تَقَاسَمُوا۟ بِٱللَّهِ لَنُبَيِّتَنَّهُۥ وَأَهْلَهُۥ ثُمَّ لَنَقُولَنَّ لِوَلِيِّهِۦ
مَا شَهِدْنَا مَهْلِكَ أَهْلِهِۦ وَإِنَّا لَصَٰدِقُونَ ﴿٤٩﴾ وَمَكَرُوا۟
مَكْرًا وَمَكَرْنَا مَكْرًا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٥٠﴾ فَٱنظُرْ
كَيْفَ كَانَ عَٰقِبَةُ مَكْرِهِمْ أَنَّا دَمَّرْنَٰهُمْ وَقَوْمَهُمْ
أَجْمَعِينَ ﴿٥١﴾ فَتِلْكَ بُيُوتُهُمْ خَاوِيَةًۢ بِمَا ظَلَمُوٓا۟ ۗ إِنَّ
فِى ذَٰلِكَ لَءَايَةً لِّقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٥٢﴾ وَأَنجَيْنَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟
وَكَانُوا۟ يَتَّقُونَ ﴿٥٣﴾ وَلُوطًا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِۦٓ أَتَأْتُونَ
ٱلْفَٰحِشَةَ وَأَنتُمْ تُبْصِرُونَ ﴿٥٤﴾ أَئِنَّكُمْ لَتَأْتُونَ ٱلرِّجَالَ
شَهْوَةً مِّن دُونِ ٱلنِّسَآءِ ۚ بَلْ أَنتُمْ قَوْمٌ تَجْهَلُونَ ﴿٥٥﴾

﴿٤٥﴾ و یقینا به‌سوی قوم ثمود برادرشان صالح را فرستادیم، که الله را بپرستید. پس ناگهان آن‌ها به دو فریق متخاصم (کافر و مؤمن) تقسیم شدند. ﴿٤٦﴾ (صالح) گفت: ای قوم من! چرا بدی (عذاب) را پیش از نیکی (رحمت) به شتاب می طلبید؟ چرا از الله آمرزش نمی‌خواهید تا مورد رحمت قرار گیرید؟ ﴿٤٧﴾ گفتند: ما به تو و به کسانی که با تو هستند، فال بد گرفته‌ایم. گفت: فال بدتان نزد الله است، بلکه شما گروهی هستید که آزموده می‌شوید. ﴿٤٨﴾ و در آن شهر نه نفر بودند که در زمین فساد می‌کردند و هیچ اصلاح نمی‌کردند. ﴿٤٩﴾ گفتند: به یدیگر قسم بخورید (عهد ببندید) که بر صالح و خانواده اش در شب یورش می آوریم، باز به ولی او می‌گوییم: ما در وقت هلاکت خانواده اش حاضر نبودیم و البته ما راستگوییم. ﴿٥٠﴾ و حیلهٔ بس‌بزرگ سنجیدند و ما هم (برای هلاکت آن‌ها و نجات صالح) تدبیر نمودیم، در حالیکه آن‌ها خبر نداشتند. ﴿٥١﴾ پس بنگر سرانجام حیله‌سازی آنان چگونه بود؛ ما آنان و قومشان را همگی نابود کردیم. ﴿٥٢﴾ پس این خانه‌های آنان است که به سبب ظلم شان به زمین افتیده است. بی‌گمان در این (ماجرا) برای مردمی که می‌دانند، دلیل و نشانه ای است. ﴿٥٣﴾ و کسانی را که ایمان آوردند و تقوا پیشه کردند، نجات دادیم. ﴿٥٤﴾ و لوط را (به یاد آور) وقتی که به قوم خود گفت: آیا عمل فاحشه را انجام می‌دهید در حالیکه (قباحت آنرا) می‌دانید؟ ﴿٥٥﴾ آیا شما برای شهوترانی، به جای زنان به سراغ مردان می‌آئید؟ بلکه شما قومی هستید که (عقوبت این جریمه را) نمی دانید.

۞ فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِۦٓ إِلَّآ أَن قَالُوٓاْ أَخْرِجُوٓاْ ءَالَ لُوطٍ مِّن قَرْيَتِكُمْۖ إِنَّهُمْ أُنَاسٞ يَتَطَهَّرُونَ ﴿٥٦﴾ فَأَنجَيْنَٰهُ وَأَهْلَهُۥٓ إِلَّا ٱمْرَأَتَهُۥ قَدَّرْنَٰهَا مِنَ ٱلْغَٰبِرِينَ ﴿٥٧﴾ وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِم مَّطَرٗاۖ فَسَآءَ مَطَرُ ٱلْمُنذَرِينَ ﴿٥٨﴾ قُلِ ٱلْحَمْدُ لِلَّهِ وَسَلَٰمٌ عَلَىٰ عِبَادِهِ ٱلَّذِينَ ٱصْطَفَىٰٓۗ ءَآللَّهُ خَيْرٌ أَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٥٩﴾ أَمَّنْ خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ وَأَنزَلَ لَكُم مِّنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءٗ فَأَنۢبَتْنَا بِهِۦ حَدَآئِقَ ذَاتَ بَهْجَةٖ مَّا كَانَ لَكُمْ أَن تُنۢبِتُواْ شَجَرَهَآۗ أَءِلَٰهٞ مَّعَ ٱللَّهِۚ بَلْ هُمْ قَوْمٞ يَعْدِلُونَ ﴿٦٠﴾ أَمَّن جَعَلَ ٱلْأَرْضَ قَرَارٗا وَجَعَلَ خِلَٰلَهَآ أَنْهَٰرٗا وَجَعَلَ لَهَا رَوَٰسِيَ وَجَعَلَ بَيْنَ ٱلْبَحْرَيْنِ حَاجِزًاۗ أَءِلَٰهٞ مَّعَ ٱللَّهِۚ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٦١﴾ أَمَّن يُجِيبُ ٱلْمُضْطَرَّ إِذَا دَعَاهُ وَيَكْشِفُ ٱلسُّوٓءَ وَيَجْعَلُكُمْ خُلَفَآءَ ٱلْأَرْضِۗ أَءِلَٰهٞ مَّعَ ٱللَّهِۚ قَلِيلٗا مَّا تَذَكَّرُونَ ﴿٦٢﴾ أَمَّن يَهْدِيكُمْ فِي ظُلُمَٰتِ ٱلْبَرِّ وَٱلْبَحْرِ وَمَن يُرْسِلُ ٱلرِّيَٰحَ بُشْرَۢا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهِۦٓۗ أَءِلَٰهٞ مَّعَ ٱللَّهِۚ تَعَٰلَى ٱللَّهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٦٣﴾

﴿٥٦﴾ پس جواب قومش جز آن نبود که گفتند: خانواده (و پیروان) لوط را از دیار خود بیرون کنید که آنان مردم پاکدامن (و بیزار از ناپاکی‌ها) هستند. ﴿٥٧﴾ پس او و خانواده‌اش را نجات دادیم، به جز همسرش که او را از جملۀ باقیماندگان (در عذاب) مقدر کردیم. ﴿٥٨﴾ و بر آنان باران سخت (از سنگ) باراندیم، پس چه بد است باران بیم داده شدگان. ﴿٥٩﴾ بگو: ستایش برای الله است. و سلام بر آن بندگانش که (آنان را) برگزیده است. آیا الله بهتر است یا چیزهایی که (با الله) شریک می‌سازند؟ ﴿٦٠﴾ یا کیست که آسمانها و زمین را آفریده است و از آسمان آبی برایتان فرود آورده است، پس به وسیلۀ آن باغهای زیبا رویانیدیم در حالی که شما نمی‌توانستید درختانش را برویانید. آیا معبودی با الله هست؟ نه، بلکه در حقیقت آنها گروه کجرو هستند. ﴿٦١﴾ یا کیست که زمین را قرارگاه گردانید و در میان آن نهرها قرار داد و برای آن کوههای پابرجا و استوار آفرید و میان دو دریا برزخ و پرده ای قرار داد؟ آیا معبودی با الله هست؟ نه، بلکه بیشترشان نمی‌دانند. ﴿٦٢﴾ یا کیست که دعای درمانده را - چون او را به دعا بخواند- اجابت می کند، و سختی را دور می‌کند، و شما را جانشین زمین می‌سازد. آیا معبودی با الله هست؟! شما بسیار کم پند می‌گیرید. ﴿٦٣﴾ یا کیست که شما را در تاریکی‌های بیابان و دریا هدایت می‌کند، و کیست که بادها را پیشاپیش رحمتش مژده‌دهنده می‌فرستد. آیا معبودی دیگر با الله هست؟ الله برتر است از آنچه شریک وی می‌سازند.

أَمَّن يَبْدَؤُا۟ ٱلْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُۥ وَمَن يَرْزُقُكُم مِّنَ ٱلسَّمَآءِ وَٱلْأَرْضِ ۗ
أَءِلَٰهٌ مَّعَ ٱللَّهِ ۚ قُلْ هَاتُوا۟ بُرْهَٰنَكُمْ إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ﴿٦٤﴾ قُل
لَّا يَعْلَمُ مَن فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ٱلْغَيْبَ إِلَّا ٱللَّهُ ۚ وَمَا يَشْعُرُونَ
أَيَّانَ يُبْعَثُونَ ﴿٦٥﴾ بَلِ ٱدَّٰرَكَ عِلْمُهُمْ فِى ٱلْءَاخِرَةِ ۚ بَلْ هُمْ فِى
شَكٍّ مِّنْهَا ۖ بَلْ هُم مِّنْهَا عَمُونَ ﴿٦٦﴾ وَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓا۟ أَءِذَا
كُنَّا تُرَٰبًا وَءَابَآؤُنَآ أَئِنَّا لَمُخْرَجُونَ ﴿٦٧﴾ لَقَدْ وُعِدْنَا هَٰذَا
نَحْنُ وَءَابَآؤُنَا مِن قَبْلُ إِنْ هَٰذَآ إِلَّآ أَسَٰطِيرُ ٱلْأَوَّلِينَ ﴿٦٨﴾
قُلْ سِيرُوا۟ فِى ٱلْأَرْضِ فَٱنظُرُوا۟ كَيْفَ كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلْمُجْرِمِينَ
﴿٦٩﴾ وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَلَا تَكُن فِى ضَيْقٍ مِّمَّا يَمْكُرُونَ ﴿٧٠﴾
وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَٰذَا ٱلْوَعْدُ إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ﴿٧١﴾ قُلْ عَسَىٰٓ
أَن يَكُونَ رَدِفَ لَكُم بَعْضُ ٱلَّذِى تَسْتَعْجِلُونَ ﴿٧٢﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ
لَذُو فَضْلٍ عَلَى ٱلنَّاسِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَشْكُرُونَ ﴿٧٣﴾ وَإِنَّ
رَبَّكَ لَيَعْلَمُ مَا تُكِنُّ صُدُورُهُمْ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٧٤﴾ وَمَا مِنْ غَآئِبَةٍ
فِى ٱلسَّمَآءِ وَٱلْأَرْضِ إِلَّا فِى كِتَٰبٍ مُّبِينٍ ﴿٧٥﴾ إِنَّ هَٰذَا ٱلْقُرْءَانَ
يَقُصُّ عَلَىٰ بَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ أَكْثَرَ ٱلَّذِى هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿٧٦﴾

﴿٦٤﴾ یا کیست که آفریدن را آغاز می‌کند، باز آن را بازمی‌گرداند؟ و چه کسی از آسمان و زمین به شما روزی می‌دهد؟ آیا معبودی با الله هست؟ بگو: دلیل و برهان خود را بیاورید، اگر راست می‌گویید. ﴿٦٥﴾ بگو: هرکه در آسمانها و زمین است، جز الله غیب را نمی‌داند. و نمی‌دانند چه وقتی برانگیخته می‌شوند. ﴿٦٦﴾ بلکه علم ایشان دربارهٔ آخرت نارسا است (و در آخرت تکامل خواهد یافت)، بلکه آنان در (وقوع) آن در شک هستند، بلکه آنان در مورد آن کورند. ﴿٦٧﴾ و کافران گفتند: آیا چون ما و پدران ما خاک گردیم، آیا بیرون آورده می‌شویم؟ ﴿٦٨﴾ در واقع این را به ما و پیش از ما به پدران ما نیز وعده داده‌اند، این جز افسانه‌های گذشتگان نیست. ﴿٦٩﴾ بگو: در زمین بگردید، پس ببینید که سرانجام مجرمان چگونه شد؟ ﴿٧٠﴾ و بر (کفر) آنان غم و اندوه مخور. و از آنچه مکر می‌ورزند، دل تنگ مباش. ﴿٧١﴾ و می‌گویند: این وعده کی خواهد بود، اگر راستگویید؟ ﴿٧٢﴾ بگو: شاید بعضی از آنچه را که به شتاب می‌طلبید، به شما نزدیک شده باشد. ﴿٧٣﴾ و البته پروردگارت بر مردم دارای فضل (فراوان) است، ولی بیشترشان شکر نمی‌گزارند. ﴿٧٤﴾ و یقینا پروردگارت می‌داند آنچه را در دل‌هایشان پنهان می‌کنند و آنچه را که آشکار می‌سازند. ﴿٧٥﴾ و هیچ پوشیده ای در آسمان و زمین نیست مگر اینکه در کتاب روشن (درج شده) است. ﴿٧٦﴾ یقینا این قرآن برای بنی‌اسرائیل بیشترِ آنچه را که در آن اختلاف می‌کنند، بیان می‌کند.

وَإِنَّهُۥ لَهُدٗى وَرَحۡمَةٞ لِّلۡمُؤۡمِنِينَ ٧٧ إِنَّ رَبَّكَ يَقۡضِي بَيۡنَهُم بِحُكۡمِهِۦۚ وَهُوَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡعَلِيمُ ٧٨ فَتَوَكَّلۡ عَلَى ٱللَّهِۖ إِنَّكَ عَلَى ٱلۡحَقِّ ٱلۡمُبِينِ ٧٩ إِنَّكَ لَا تُسۡمِعُ ٱلۡمَوۡتَىٰ وَلَا تُسۡمِعُ ٱلصُّمَّ ٱلدُّعَآءَ إِذَا وَلَّوۡاْ مُدۡبِرِينَ ٨٠ وَمَآ أَنتَ بِهَٰدِي ٱلۡعُمۡيِ عَن ضَلَٰلَتِهِمۡۖ إِن تُسۡمِعُ إِلَّا مَن يُؤۡمِنُ بِـَٔايَٰتِنَا فَهُم مُّسۡلِمُونَ ٨١ ۞وَإِذَا وَقَعَ ٱلۡقَوۡلُ عَلَيۡهِمۡ أَخۡرَجۡنَا لَهُمۡ دَآبَّةٗ مِّنَ ٱلۡأَرۡضِ تُكَلِّمُهُمۡ أَنَّ ٱلنَّاسَ كَانُواْ بِـَٔايَٰتِنَا لَا يُوقِنُونَ ٨٢ وَيَوۡمَ نَحۡشُرُ مِن كُلِّ أُمَّةٖ فَوۡجٗا مِّمَّن يُكَذِّبُ بِـَٔايَٰتِنَا فَهُمۡ يُوزَعُونَ ٨٣ حَتَّىٰٓ إِذَا جَآءُو قَالَ أَكَذَّبۡتُم بِـَٔايَٰتِي وَلَمۡ تُحِيطُواْ بِهَا عِلۡمًا أَمَّاذَا كُنتُمۡ تَعۡمَلُونَ ٨٤ وَوَقَعَ ٱلۡقَوۡلُ عَلَيۡهِم بِمَا ظَلَمُواْ فَهُمۡ لَا يَنطِقُونَ ٨٥ أَلَمۡ يَرَوۡاْ أَنَّا جَعَلۡنَا ٱلَّيۡلَ لِيَسۡكُنُواْ فِيهِ وَٱلنَّهَارَ مُبۡصِرًاۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَٰتٖ لِّقَوۡمٖ يُؤۡمِنُونَ ٨٦ وَيَوۡمَ يُنفَخُ فِي ٱلصُّورِ فَفَزِعَ مَن فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَن فِي ٱلۡأَرۡضِ إِلَّا مَن شَآءَ ٱللَّهُۚ وَكُلٌّ أَتَوۡهُ دَٰخِرِينَ ٨٧ وَتَرَى ٱلۡجِبَالَ تَحۡسَبُهَا جَامِدَةٗ وَهِيَ تَمُرُّ مَرَّ ٱلسَّحَابِۚ صُنۡعَ ٱللَّهِ ٱلَّذِيٓ أَتۡقَنَ كُلَّ شَيۡءٍۚ إِنَّهُۥ خَبِيرُۢ بِمَا تَفۡعَلُونَ ٨٨

﴿۷۷﴾ و البته آن (قرآن) برای کسانی که ایمان آورده اند، هدایت و رحمت است. ﴿۷۸﴾ به یقین پروردگارت به حکم خود در میان آنها فیصله خواهد کرد. و او غالبِ دانا است. ﴿۷۹﴾ پس بر الله توکل کن، زیرا تو بر حق آشکار هستی. ﴿۸۰﴾ البته تو نمی‌توانی به مردگان بشنوانی، و نمی توانی به کران آواز بشنوانی هنگامی‌که پشت‌کرده روی بگردانند. ﴿۸۱﴾ و تو نمی‌توانی نابینایان (حق) را از گمراهی شان (به‌سوی حق) هدایت کنی، تو تنها کسی را می‌توانی بشنوانی که به آیات ما ایمان می‌آورد، پس آنها منقاد و فرمانبردارند. ﴿۸۲﴾ و چون فرمان (عذاب) بر آنان تحقق یابد، جانوری را از زمین برای آنها بیرون می‌آوریم که با ایشان سخن می‌گوید، چرا که مردم به آیات ما یقین نداشتند. ﴿۸۳﴾ و آن روز (را به یاد آور) که از هر امت، گروهی از آنان را که آیات ما را تکذیب می‌کردند، محشور کنیم. پس آنان توقف داده می‌شوند تا با همکدیگر یکجا شوند. ﴿۸٤﴾ تا آنکه همگی آمدند (الله) می‌فرماید: آیا آیات مرا تکذیب کردید درحالیکه در مورد آن از نظر علم احاطه نداشتید؟ یا (در طول زندگی تان) چه می‌کردید؟ ﴿۸۵﴾ و به سبب ظلمی که کرده بودند، فرمان (عذاب الهی) بر آنان واقع شد، پس آنان (نمی‌توانند) سخن بگویند. ﴿۸٦﴾ آیا ندیدند که ما شب را آفریدیم تا در آن آرام گیرند، و روز را روشن ساختیم؟ البته در این کار برای قومی که ایمان می‌آورند، علامات (قدرت الهی) است. ﴿۸۷﴾ و یادآور شو روزی که در صور دمیده می‌شود، پس آنانی که در آسمانها و زمین‌اند هراسان شوند، به جز کسی‌که الله (امن شان را) بخواهد. و همگی عاجزانه به دربار او آیند. ﴿۸۸﴾ و کوهها را می‌بینی (و) آنها را ساکن می‌پنداری، حال آنکه مانند ابرها در حرکت اند. این آفرینش الله است که همه چیز را استوار ساخت. یقینا او به آنچه می‌کنید باخبر است.

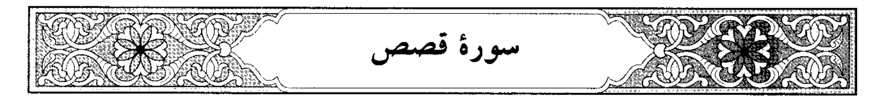
مَن جَآءَ بِٱلۡحَسَنَةِ فَلَهُۥ خَيۡرٞ مِّنۡهَا وَهُم مِّن فَزَعٖ يَوۡمَئِذٍ ءَامِنُونَ ﴿٨٩﴾
وَمَن جَآءَ بِٱلسَّيِّئَةِ فَكُبَّتۡ وُجُوهُهُمۡ فِي ٱلنَّارِ هَلۡ تُجۡزَوۡنَ إِلَّا
مَا كُنتُمۡ تَعۡمَلُونَ ﴿٩٠﴾ إِنَّمَآ أُمِرۡتُ أَنۡ أَعۡبُدَ رَبَّ هَٰذِهِ ٱلۡبَلۡدَةِ
ٱلَّذِي حَرَّمَهَا وَلَهُۥ كُلُّ شَيۡءٖۖ وَأُمِرۡتُ أَنۡ أَكُونَ مِنَ ٱلۡمُسۡلِمِينَ
﴿٩١﴾ وَأَنۡ أَتۡلُوَاْ ٱلۡقُرۡءَانَۖ فَمَنِ ٱهۡتَدَىٰ فَإِنَّمَا يَهۡتَدِي لِنَفۡسِهِۦۖ
وَمَن ضَلَّ فَقُلۡ إِنَّمَآ أَنَا۠ مِنَ ٱلۡمُنذِرِينَ ﴿٩٢﴾ وَقُلِ ٱلۡحَمۡدُ لِلَّهِ
سَيُرِيكُمۡ ءَايَٰتِهِۦ فَتَعۡرِفُونَهَاۚ وَمَا رَبُّكَ بِغَٰفِلٍ عَمَّا تَعۡمَلُونَ ﴿٩٣﴾

سُورَةُ القَصَصِ

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

طسٓمٓ ﴿١﴾ تِلۡكَ ءَايَٰتُ ٱلۡكِتَٰبِ ٱلۡمُبِينِ ﴿٢﴾ نَتۡلُواْ عَلَيۡكَ
مِن نَّبَإِ مُوسَىٰ وَفِرۡعَوۡنَ بِٱلۡحَقِّ لِقَوۡمٖ يُؤۡمِنُونَ ﴿٣﴾ إِنَّ
فِرۡعَوۡنَ عَلَا فِي ٱلۡأَرۡضِ وَجَعَلَ أَهۡلَهَا شِيَعٗا يَسۡتَضۡعِفُ
طَآئِفَةٗ مِّنۡهُمۡ يُذَبِّحُ أَبۡنَآءَهُمۡ وَيَسۡتَحۡيِۦ نِسَآءَهُمۡۚ إِنَّهُۥ كَانَ
مِنَ ٱلۡمُفۡسِدِينَ ﴿٤﴾ وَنُرِيدُ أَن نَّمُنَّ عَلَى ٱلَّذِينَ ٱسۡتُضۡعِفُواْ
فِي ٱلۡأَرۡضِ وَنَجۡعَلَهُمۡ أَئِمَّةٗ وَنَجۡعَلَهُمُ ٱلۡوَٰرِثِينَ ﴿٥﴾

﴿۸۹﴾ (پس) هرکس که (به دربار الله) نیکی آورد، پاداشِ بهتر از آن خواهد داشت. و آنان از هراس آن روز ایمن‌اند. ﴿۹۰﴾ و هرکس (به دربار الله) بدی آورد، پس چهره های شان در آتش نگونسار می شود. (و به ایشان گفته می شود) آیا جز در مقابل آنچه می‌کردید سزا داده می‌شوید؟ ﴿۹۱﴾ جز این نیست که به من فرمان داده شده است که پروردگار این شهر (مکه) را بپرستم، پروردگاری که آن را حرام قرار داده است و همه چیز از اوست. و به من فرمان داده شده که از جملهٔ تسلیم شدگان باشم. ﴿۹۲﴾ و (به من فرمان داده شده است) اینکه قرآن را بخوانم، پس هرکس راه یابد، جز این نیست که به نفع خود راه می‌یابد. و هرکس گمراه شود، بگو: من فقط از بیم دهندگان می‌باشم. ﴿۹۳﴾ و بگو: ستایش برای الله است، به زودی آیاتش را به شما نشان خواهد داد، پس آنها را خواهید شناخت. و پروردگارت از آنچه می‌کنید غافل نیست.

سورهٔ قصص

در مکه نازل شده و یکصدوهشتادوهشت آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ طسم. (معنای این حروف به الله معلوم است). ﴿۲﴾ این است آیات کتاب (که خیر و برکت آن) روشن (است). ﴿۳﴾ بخشی از خبر موسی و فرعون را برای قومی که ایمان دارند، به حق بر تو می‌خوانیم. ﴿٤﴾ البته فرعون در زمین (مصر) تکبر ورزید، و مردمان آن جا را گروه گروه کرد، طایفه ای از ایشان را ضعیف و ناتوان می‌کرد. پسرانشان را می کشت، و زنانشان را زنده نگاه می‌داشت، بی‌گمان او از فسادکاران بود. ﴿۵﴾ و می‌خواهیم بر آنان که در زمین ضعیف و ناتوان قرار داده شده بودند، منت بگذاریم و ایشان را پیشوایان بگردانیم و (نیز) آنها را وارثان (سلطنت) بگردانیم.

وَنُمَكِّنَ لَهُمْ فِي ٱلْأَرْضِ وَنُرِيَ فِرْعَوْنَ وَهَٰمَٰنَ وَجُنُودَهُمَا
مِنْهُم مَّا كَانُوا۟ يَحْذَرُونَ ﴿٦﴾ وَأَوْحَيْنَآ إِلَىٰٓ أُمِّ مُوسَىٰٓ
أَنْ أَرْضِعِيهِ ۖ فَإِذَا خِفْتِ عَلَيْهِ فَأَلْقِيهِ فِي ٱلْيَمِّ وَلَا تَخَافِي
وَلَا تَحْزَنِيٓ ۖ إِنَّا رَآدُّوهُ إِلَيْكِ وَجَاعِلُوهُ مِنَ ٱلْمُرْسَلِينَ ﴿٧﴾
فَٱلْتَقَطَهُۥٓ ءَالُ فِرْعَوْنَ لِيَكُونَ لَهُمْ عَدُوًّا وَحَزَنًا ۗ إِنَّ
فِرْعَوْنَ وَهَٰمَٰنَ وَجُنُودَهُمَا كَانُوا۟ خَٰطِـِٔينَ ﴿٨﴾
وَقَالَتِ ٱمْرَأَتُ فِرْعَوْنَ قُرَّتُ عَيْنٍ لِّي وَلَكَ ۖ لَا تَقْتُلُوهُ
عَسَىٰٓ أَن يَنفَعَنَآ أَوْ نَتَّخِذَهُۥ وَلَدًا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٩﴾
وَأَصْبَحَ فُؤَادُ أُمِّ مُوسَىٰ فَٰرِغًا ۖ إِن كَادَتْ لَتُبْدِي بِهِۦ لَوْلَآ
أَن رَّبَطْنَا عَلَىٰ قَلْبِهَا لِتَكُونَ مِنَ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿١٠﴾ وَقَالَتْ
لِأُخْتِهِۦ قُصِّيهِ ۖ فَبَصُرَتْ بِهِۦ عَن جُنُبٍ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ
﴿١١﴾ ۞ وَحَرَّمْنَا عَلَيْهِ ٱلْمَرَاضِعَ مِن قَبْلُ فَقَالَتْ هَلْ أَدُلُّكُمْ
عَلَىٰٓ أَهْلِ بَيْتٍ يَكْفُلُونَهُۥ لَكُمْ وَهُمْ لَهُۥ نَٰصِحُونَ
﴿١٢﴾ فَرَدَدْنَٰهُ إِلَىٰٓ أُمِّهِۦ كَيْ تَقَرَّ عَيْنُهَا وَلَا تَحْزَنَ وَلِتَعْلَمَ
أَنَّ وَعْدَ ٱللَّهِ حَقٌّ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٣﴾

﴿٦﴾ و ایشان را در زمین اقتدار (سلطنت و حکومت) می بخشیم، و به فرعون وهامان و لشکریان آن دو؛ آنچه را که از آن می‌ترسیدند، نشان دهیم. ﴿٧﴾ و به مادر موسی الهام کردیم که به او شیر بده. و هنگامی که بر او ترسیدی، او را (در صندوق گذاشته و) به دریا بینداز، و مترس و غمگین مباش، به یقین ما او را به نزد تو باز می گردانیم و او را از جملهٔ پیغمبران می‌گردانیم. ﴿٨﴾ پس خانوادهٔ فرعون او را گرفتند تا سرانجام دشمن آنان و سبب غم و اندوه شان گردد. یقینا فرعون و هامان و لشکریان آن دو خطاکار بودند. ﴿٩﴾ و همسر فرعون گفت: او برای من و برای تو نور چشم خواهد بود، او را نکشید، شاید به ما سود بخشد، و یا او را به فرزندی بگیریم و آنان خبر نداشتند (که عاقبت امر دشمن شان خواهد شد). ﴿١٠﴾ و دل مادر موسی تهی (از صبر و قرار) شد، و اگر دل او را استوار نمی‌ساختیم تا از جملهٔ یقین‌کنندگان (به وعدهٔ الله) باشد، نزدیک بود که راز او را آشکار سازد. ﴿١١﴾ و (مادر موسی) به خواهرش گفت: در پی او برو. پس خواهرش او را از دور می‌دید، در حالی که آنان نمی دانستند. ﴿١٢﴾ و شیر همهٔ دایه ها را از قبل بر او حرام ساختیم، پس (خواهرش) گفت: آیا شما را به خانواده ای راهنمایی کنم که برای شما پرورش او را به عهده بگیرند، در حالیکه خیرخواه او باشند؟ ﴿١٣﴾ پس موسی را به مادرش باز گردانیدیم تا چشمش روشن شود، و غمگین نگردد، و بداند که وعدهٔ الله حق است. ولی بیشترشان نمی‌دانند.

وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُۥ وَٱسْتَوَىٰٓ ءَاتَيْنَٰهُ حُكْمًا وَعِلْمًاۚ وَكَذَٰلِكَ نَجْزِى ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿١٤﴾ وَدَخَلَ ٱلْمَدِينَةَ عَلَىٰ حِينِ غَفْلَةٍ مِّنْ أَهْلِهَا فَوَجَدَ فِيهَا رَجُلَيْنِ يَقْتَتِلَانِ هَٰذَا مِن شِيعَتِهِۦ وَهَٰذَا مِنْ عَدُوِّهِۦۖ فَٱسْتَغَٰثَهُ ٱلَّذِى مِن شِيعَتِهِۦ عَلَى ٱلَّذِى مِنْ عَدُوِّهِۦ فَوَكَزَهُۥ مُوسَىٰ فَقَضَىٰ عَلَيْهِۖ قَالَ هَٰذَا مِنْ عَمَلِ ٱلشَّيْطَٰنِۖ إِنَّهُۥ عَدُوٌّ مُّضِلٌّ مُّبِينٌ ﴿١٥﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّى ظَلَمْتُ نَفْسِى فَٱغْفِرْ لِى فَغَفَرَ لَهُۥٓۚ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلْغَفُورُ ٱلرَّحِيمُ ﴿١٦﴾ قَالَ رَبِّ بِمَآ أَنْعَمْتَ عَلَىَّ فَلَنْ أَكُونَ ظَهِيرًا لِّلْمُجْرِمِينَ ﴿١٧﴾ فَأَصْبَحَ فِى ٱلْمَدِينَةِ خَآئِفًا يَتَرَقَّبُ فَإِذَا ٱلَّذِى ٱسْتَنصَرَهُۥ بِٱلْأَمْسِ يَسْتَصْرِخُهُۥۚ قَالَ لَهُۥ مُوسَىٰٓ إِنَّكَ لَغَوِىٌّ مُّبِينٌ ﴿١٨﴾ فَلَمَّآ أَنْ أَرَادَ أَن يَبْطِشَ بِٱلَّذِى هُوَ عَدُوٌّ لَّهُمَا قَالَ يَٰمُوسَىٰٓ أَتُرِيدُ أَن تَقْتُلَنِى كَمَا قَتَلْتَ نَفْسًۢا بِٱلْأَمْسِۖ إِن تُرِيدُ إِلَّآ أَن تَكُونَ جَبَّارًا فِى ٱلْأَرْضِ وَمَا تُرِيدُ أَن تَكُونَ مِنَ ٱلْمُصْلِحِينَ ﴿١٩﴾ وَجَآءَ رَجُلٌ مِّنْ أَقْصَا ٱلْمَدِينَةِ يَسْعَىٰ قَالَ يَٰمُوسَىٰٓ إِنَّ ٱلْمَلَأَ يَأْتَمِرُونَ بِكَ لِيَقْتُلُوكَ فَٱخْرُجْ إِنِّى لَكَ مِنَ ٱلنَّٰصِحِينَ ﴿٢٠﴾ فَخَرَجَ مِنْهَا خَآئِفًا يَتَرَقَّبُۖ قَالَ رَبِّ نَجِّنِى مِنَ ٱلْقَوْمِ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٢١﴾

﴿۱٤﴾ و چون موسی به کمال رشد خود رسید و اندام او کامل شد، به او حکمت و دانش دادیم. و این چنین به نیکوکارن پاداش می‌دهیم. ﴿۱۵﴾ و روزی که مردم شهر غافل بودند وارد آن شد و دید که دو مرد می‌جنگند، یکی از قوم او، و آن دیگری از دشمنانش بود. آن که از قومش بود، از موسی علیه آنکه از دشمنش بود کمک خواست، و (موسی) مشتی به او زد و او را کشت. گفت این از کار شیطان است، چون او دشمن گمراه کنندۀ آشکار است. ﴿۱٦﴾ موسی گفت: ای پروردگارم! من به خود ظلم کردم، پس مرا بیامرز. و الله او را بخشید، یقینا او آمرزندۀ مهربان است. ﴿۱۷﴾ موسی گفت: ای پروردگارم! به سبب نعمت‌هایی که به من داده ای، من هرگز مددگار مجرمان نخواهم بود. ﴿۱۸﴾ و شب را ترسان و نگران در شهر روز کرد، ناگهان (دید) همان کسی که دیروز از او مدد خواسته بود، او را فریاد می‌کند. موسی به او گفت: بی‌گمان تو گمراه آشکاری. ﴿۱۹﴾ پس چون (موسی) خواست به شخصی که دشمن هردوی آنان بود، دست دراز کند، گفت: آیا می‌خواهی مرا بکشی، طوری که دیروز کسی را کشتی؟ تو می‌خواهی در زمین ستمگر باشی، و نمی‌خواهی از نیکوکاران باشی. ﴿۲۰﴾ و (در این اثنا) مردی از آخر شهر شتابان آمد، گفت: ای موسی! سران حکومت دربارۀ تو مشورت می‌کنند تا تو را بکشند، پس بیرون برو، یقینا من از خیرخواهان تو هستم. ﴿۲۱﴾ پس موسی از شهر بیرون شد، درحالیکه ترسان و نگران بود. گفت: پروردگارا! مرا از قوم ظالم نجات ده.

وَلَمَّا تَوَجَّهَ تِلۡقَآءَ مَدۡيَنَ قَالَ عَسَىٰ رَبِّيٓ أَن يَهۡدِيَنِي سَوَآءَ
ٱلسَّبِيلِ ﴿٢٢﴾ وَلَمَّا وَرَدَ مَآءَ مَدۡيَنَ وَجَدَ عَلَيۡهِ أُمَّةٗ مِّنَ
ٱلنَّاسِ يَسۡقُونَ وَوَجَدَ مِن دُونِهِمُ ٱمۡرَأَتَيۡنِ تَذُودَانِۖ قَالَ
مَا خَطۡبُكُمَاۖ قَالَتَا لَا نَسۡقِي حَتَّىٰ يُصۡدِرَ ٱلرِّعَآءُۖ وَأَبُونَا
شَيۡخٞ كَبِيرٞ ﴿٢٣﴾ فَسَقَىٰ لَهُمَا ثُمَّ تَوَلَّىٰٓ إِلَى ٱلظِّلِّ فَقَالَ
رَبِّ إِنِّي لِمَآ أَنزَلۡتَ إِلَيَّ مِنۡ خَيۡرٖ فَقِيرٞ ﴿٢٤﴾ فَجَآءَتۡهُ إِحۡدَىٰهُمَا
تَمۡشِي عَلَى ٱسۡتِحۡيَآءٖ قَالَتۡ إِنَّ أَبِي يَدۡعُوكَ لِيَجۡزِيَكَ
أَجۡرَ مَا سَقَيۡتَ لَنَاۚ فَلَمَّا جَآءَهُۥ وَقَصَّ عَلَيۡهِ ٱلۡقَصَصَ قَالَ
لَا تَخَفۡۖ نَجَوۡتَ مِنَ ٱلۡقَوۡمِ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٢٥﴾ قَالَتۡ إِحۡدَىٰهُمَا
يَٰٓأَبَتِ ٱسۡتَـٔۡجِرۡهُۖ إِنَّ خَيۡرَ مَنِ ٱسۡتَـٔۡجَرۡتَ ٱلۡقَوِيُّ ٱلۡأَمِينُ
﴿٢٦﴾ قَالَ إِنِّيٓ أُرِيدُ أَنۡ أُنكِحَكَ إِحۡدَى ٱبۡنَتَيَّ هَٰتَيۡنِ عَلَىٰٓ أَن
تَأۡجُرَنِي ثَمَٰنِيَ حِجَجٖۖ فَإِنۡ أَتۡمَمۡتَ عَشۡرٗا فَمِنۡ عِندِكَۖ
وَمَآ أُرِيدُ أَنۡ أَشُقَّ عَلَيۡكَۚ سَتَجِدُنِيٓ إِن شَآءَ ٱللَّهُ مِنَ
ٱلصَّٰلِحِينَ ﴿٢٧﴾ قَالَ ذَٰلِكَ بَيۡنِي وَبَيۡنَكَۖ أَيَّمَا ٱلۡأَجَلَيۡنِ
قَضَيۡتُ فَلَا عُدۡوَٰنَ عَلَيَّۖ وَٱللَّهُ عَلَىٰ مَا نَقُولُ وَكِيلٞ ﴿٢٨﴾

﴿۲۲﴾ و وقتی‌که به طرف مدین متوجه شد، گفت: امید است که پروردگارم مرا به راه راست هدایت نماید. ﴿۲۳﴾ و هنگامی که به آب مدین رسید، بر آن گروهی از مردم را دید که به (مواشی) آب می‌دهند، و آن طرف دیگر دو زن را یافت که مواشی خود را باز می دارند. گفت: منظورتان از این کار چیست؟ گفتند: ما (مواشی خود را) آب نمی‌دهیم تا اینکه چوپانان (مواشی شان را) باز گردانند، و پدر ما پیرمرد بزرگ سال است. ﴿۲٤﴾ پس موسی به (مواشی) آن دو آب داد، باز به سایه بازگشت و گفت: ای پروردگارم! من به آنچه از خیر که به بسویم فرود آوردی، محتاجم. ﴿۲۵﴾ پس یکی از آن دو دختر درحالیکه با حیا گام برمی‌داشت به نزد او آمد (و) گفت: پدرم تو را دعوت می‌کند، تا مزد آب دادنِ (مواشی ما) را به تو دهد. پس چون موسی نزد او آمد و داستان را برای او حکایت کرد، گفت: نترس که از مردمان ظالم نجات یافتی. ﴿۲٦﴾ یکی از آن دو (دختر) گفت: ای پدر من! او را اجیر بگیر، بی‌گمان بهترین کسی است که به خدمت گیری (زیرا) هم شخص توانا (و هم) امین است. ﴿۲۷﴾ (آن مرد کهن سال) گفت: من می‌خواهم یکی از این دو دخترانم را به نکاح تو درآورم، به شرط اینکه هشت سال خدمت مرا کنی، پس اگر ده سال را تمام کنی پس از (احسان) توست. من نمی‌خواهم (بر تو سخت گیرم و) تو را در مشقت اندازم. اگر الله بخواهد مرا از نیکان خواهی یافت. ﴿۲۸﴾ (موسی) گفت: این پیمان میان من و تو است، البته هرکدام از این دو مدّت را ادا کردم، نباید تجاوزی بر من صورت گیرد. و الله بر آنچه می‌گوییم وکیل و گواه است.

۞ فَلَمَّا قَضَىٰ مُوسَى ٱلۡأَجَلَ وَسَارَ بِأَهۡلِهِۦٓ ءَانَسَ مِن جَانِبِ
ٱلطُّورِ نَارٗاۖ قَالَ لِأَهۡلِهِ ٱمۡكُثُوٓاْ إِنِّيٓ ءَانَسۡتُ نَارٗا لَّعَلِّيٓ ءَاتِيكُم
مِّنۡهَا بِخَبَرٍ أَوۡ جَذۡوَةٖ مِّنَ ٱلنَّارِ لَعَلَّكُمۡ تَصۡطَلُونَ
٢٩ فَلَمَّآ أَتَىٰهَا نُودِيَ مِن شَٰطِيِٕ ٱلۡوَادِ ٱلۡأَيۡمَنِ فِي ٱلۡبُقۡعَةِ
ٱلۡمُبَٰرَكَةِ مِنَ ٱلشَّجَرَةِ أَن يَٰمُوسَىٰٓ إِنِّيٓ أَنَا ٱللَّهُ رَبُّ
ٱلۡعَٰلَمِينَ ٣٠ وَأَنۡ أَلۡقِ عَصَاكَۖ فَلَمَّا رَءَاهَا تَهۡتَزُّ كَأَنَّهَا
جَآنّٞ وَلَّىٰ مُدۡبِرٗا وَلَمۡ يُعَقِّبۡۚ يَٰمُوسَىٰٓ أَقۡبِلۡ وَلَا تَخَفۡۖ
إِنَّكَ مِنَ ٱلۡأٓمِنِينَ ٣١ ٱسۡلُكۡ يَدَكَ فِي جَيۡبِكَ تَخۡرُجۡ
بَيۡضَآءَ مِنۡ غَيۡرِ سُوٓءٖ وَٱضۡمُمۡ إِلَيۡكَ جَنَاحَكَ مِنَ ٱلرَّهۡبِۖ
فَذَٰنِكَ بُرۡهَٰنَانِ مِن رَّبِّكَ إِلَىٰ فِرۡعَوۡنَ وَمَلَإِيْهِۦٓۚ إِنَّهُمۡ
كَانُواْ قَوۡمٗا فَٰسِقِينَ ٣٢ قَالَ رَبِّ إِنِّي قَتَلۡتُ مِنۡهُمۡ نَفۡسٗا
فَأَخَافُ أَن يَقۡتُلُونِ ٣٣ وَأَخِي هَٰرُونُ هُوَ أَفۡصَحُ مِنِّي لِسَانٗا
فَأَرۡسِلۡهُ مَعِيَ رِدۡءٗا يُصَدِّقُنِيٓۖ إِنِّيٓ أَخَافُ أَن يُكَذِّبُونِ ٣٤
قَالَ سَنَشُدُّ عَضُدَكَ بِأَخِيكَ وَنَجۡعَلُ لَكُمَا سُلۡطَٰنٗا فَلَا
يَصِلُونَ إِلَيۡكُمَا بِـَٔايَٰتِنَآۚ أَنتُمَا وَمَنِ ٱتَّبَعَكُمَا ٱلۡغَٰلِبُونَ ٣٥

﴿۲۹﴾ و چون موسی آن مدت را به پایان رسانید و با اهل خود روان شد، از سوی (کوه) طور آتشی را دید. به اهل خود گفت: بایستید که من آتشی را دیده‌ام، امیدوارم از آنجا خبری یا شعله ای از آتش برایتان بیاورم تا خود را (به آن) گرم کنید. ﴿۳۰﴾ پس وقتی نزدیک آتش آمد، از کنارۀ راست وادی، در جایگاه بابرکت، از درخت آواز کرده شد که ای موسی! من الله پروردگار جهانیانم. ﴿۳۱﴾ و عصای خود را بینداز، پس چون آن‌را دید که حرکت می‌کند گویی مار است، موسی پشت گردانید و بازنگشت. (گفتیم) برگرد و نترس، یقینا تو از جملۀ کسانی هستی که در امانند. ﴿۳۲﴾ دستت را به گریبانت درآور تا سفید (و) بی‌عیب بیرون آید. و بخاطر دور کردن ترس، دست‌هایت را به‌سوی خود جمع کن این دو دلیل از سوی پروردگارت برای فرعون و اشراف (قوم) اوست. چون آنان قوم نافرمانِ بدکار بودند. ﴿۳۳﴾ (موسی) گفت: ای پروردگارم! من کسی از آنان را کشته‌ام، پس می‌ترسم که مرا بکشند. ﴿۳٤﴾ و برادرم هارون از من فصیح‌تر است، پس او را با من بفرست تا مددگار من باشد و مرا تصدیق نماید. چون من می‌ترسم از آنکه مرا تکذیب کنند. ﴿۳۵﴾ (الله) فرمود: ما بازوی تو را به وسیلۀ برادرت (هارون) تقویت و نیرومند خواهیم کرد و به شما سلطه و برتری خواهیم داد. پس آنان به شما دست یافته نمی توانند، به سبب معجزات ما، شما و کسانی که از شما پیروی می‌کنند غالب خواهید شد.

فَلَمَّا جَاءَهُم مُّوسَىٰ بِـَٔايَٰتِنَا بَيِّنَٰتٍ قَالُواْ مَا هَٰذَآ إِلَّا سِحْرٌ مُّفْتَرًى وَمَا سَمِعْنَا بِهَٰذَا فِيٓ ءَابَآئِنَا ٱلْأَوَّلِينَ ﴿٣٦﴾ وَقَالَ مُوسَىٰ رَبِّيٓ أَعْلَمُ بِمَن جَآءَ بِٱلْهُدَىٰ مِنْ عِندِهِۦ وَمَن تَكُونُ لَهُۥ عَٰقِبَةُ ٱلدَّارِۖ إِنَّهُۥ لَا يُفْلِحُ ٱلظَّٰلِمُونَ ﴿٣٧﴾ وَقَالَ فِرْعَوْنُ يَٰٓأَيُّهَا ٱلْمَلَأُ مَا عَلِمْتُ لَكُم مِّنْ إِلَٰهٍ غَيْرِي فَأَوْقِدْ لِي يَٰهَٰمَٰنُ عَلَى ٱلطِّينِ فَٱجْعَل لِّي صَرْحًا لَّعَلِّيٓ أَطَّلِعُ إِلَىٰٓ إِلَٰهِ مُوسَىٰ وَإِنِّي لَأَظُنُّهُۥ مِنَ ٱلْكَٰذِبِينَ ﴿٣٨﴾ وَٱسْتَكْبَرَ هُوَ وَجُنُودُهُۥ فِي ٱلْأَرْضِ بِغَيْرِ ٱلْحَقِّ وَظَنُّوٓاْ أَنَّهُمْ إِلَيْنَا لَا يُرْجَعُونَ ﴿٣٩﴾ فَأَخَذْنَٰهُ وَجُنُودَهُۥ فَنَبَذْنَٰهُمْ فِي ٱلْيَمِّۖ فَٱنظُرْ كَيْفَ كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٤٠﴾ وَجَعَلْنَٰهُمْ أَئِمَّةً يَدْعُونَ إِلَى ٱلنَّارِۖ وَيَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ لَا يُنصَرُونَ ﴿٤١﴾ وَأَتْبَعْنَٰهُمْ فِي هَٰذِهِ ٱلدُّنْيَا لَعْنَةًۖ وَيَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ هُم مِّنَ ٱلْمَقْبُوحِينَ ﴿٤٢﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَى ٱلْكِتَٰبَ مِنۢ بَعْدِ مَآ أَهْلَكْنَا ٱلْقُرُونَ ٱلْأُولَىٰ بَصَآئِرَ لِلنَّاسِ وَهُدًى وَرَحْمَةً لَّعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٤٣﴾

﴿۳٦﴾ پس وقتی موسی با معجزات روشن و آشکار ما به نزد آنان آمد، گفتند: این جز جادوی خودساخته نیست. و در میان پدران نخستین خود چنین چیزی را نشنیده‌ایم. ﴿۳۷﴾ و موسی گفت: پروردگار من داناتر است که چه کسی هدایت را از سوی او آورده است و چه کسی سرانجام نیک سرای آخرت را دارد، بی‌گمان ظالمان کامیاب نمی‌شوند. ﴿۳۸﴾ و فرعون گفت: ای سران و بزرگان قوم! من جز خودم معبودی را برای شما نمی شناسم! پس ای هامان! برای من بر گِل آتش بافروز (و آنرا پخته کن) باز برای من برج بزرگی بساز، شاید من از معبود موسی اطلاع حاصل نمایم. و به راستی من او را از دروغگویان می‌پندارم. ﴿۳۹﴾ و فرعون و لشکر او به ناحق تکبر ورزیدند و گمان کردند که آنان به‌سوی ما بازگردانیده نمی‌شوند. ﴿٤۰﴾ پس او و سپاهیانش را گرفتیم، پس آنان را در دریا افگندیم. پس بنگر سرانجام ظالمان چگونه بود؟ ﴿٤۱﴾ و آنان را پیشوایانی گردانیدیم که به‌سوی آتش (دوزخ) دعوت می دادند، و روز قیامت یاری نمی‌شوند. ﴿٤۲﴾ و در این دنیا لعنت را از عقب شان فرستادیم و روز قیامت هم از جملهٔ طرد شدگان هستند. ﴿٤۳﴾ و البته به موسی کتاب آسمانی دادیم، بعد از آنکه اقوام نخستین را نابود کردیم، تا برای مردم سبب بصیرت و وسیله هدایت و رحمت باشد و تا ایشان یادآور شوند و عبرت گیرند.

وَمَا كُنتَ بِجَانِبِ ٱلۡغَرۡبِيِّ إِذۡ قَضَيۡنَآ إِلَىٰ مُوسَى ٱلۡأَمۡرَ وَمَا كُنتَ
مِنَ ٱلشَّٰهِدِينَ ﴿٤٤﴾ وَلَٰكِنَّآ أَنشَأۡنَا قُرُونٗا فَتَطَاوَلَ عَلَيۡهِمُ
ٱلۡعُمُرُۚ وَمَا كُنتَ ثَاوِيٗا فِيٓ أَهۡلِ مَدۡيَنَ تَتۡلُواْ عَلَيۡهِمۡ
ءَايَٰتِنَا وَلَٰكِنَّا كُنَّا مُرۡسِلِينَ ﴿٤٥﴾ وَمَا كُنتَ بِجَانِبِ
ٱلطُّورِ إِذۡ نَادَيۡنَا وَلَٰكِن رَّحۡمَةٗ مِّن رَّبِّكَ لِتُنذِرَ قَوۡمٗا
مَّآ أَتَىٰهُم مِّن نَّذِيرٖ مِّن قَبۡلِكَ لَعَلَّهُمۡ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٤٦﴾
وَلَوۡلَآ أَن تُصِيبَهُم مُّصِيبَةُۢ بِمَا قَدَّمَتۡ أَيۡدِيهِمۡ فَيَقُولُواْ
رَبَّنَا لَوۡلَآ أَرۡسَلۡتَ إِلَيۡنَا رَسُولٗا فَنَتَّبِعَ ءَايَٰتِكَ وَنَكُونَ
مِنَ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿٤٧﴾ فَلَمَّا جَآءَهُمُ ٱلۡحَقُّ مِنۡ عِندِنَا قَالُواْ
لَوۡلَآ أُوتِيَ مِثۡلَ مَآ أُوتِيَ مُوسَىٰٓۚ أَوَلَمۡ يَكۡفُرُواْ بِمَآ أُوتِيَ
مُوسَىٰ مِن قَبۡلُۖ قَالُواْ سِحۡرَانِ تَظَٰهَرَا وَقَالُوٓاْ إِنَّا بِكُلّٖ كَٰفِرُونَ
﴿٤٨﴾ قُلۡ فَأۡتُواْ بِكِتَٰبٖ مِّنۡ عِندِ ٱللَّهِ هُوَ أَهۡدَىٰ مِنۡهُمَآ أَتَّبِعۡهُ
إِن كُنتُمۡ صَٰدِقِينَ ﴿٤٩﴾ فَإِن لَّمۡ يَسۡتَجِيبُواْ لَكَ فَٱعۡلَمۡ
أَنَّمَا يَتَّبِعُونَ أَهۡوَآءَهُمۡۚ وَمَنۡ أَضَلُّ مِمَّنِ ٱتَّبَعَ هَوَىٰهُ بِغَيۡرِ
هُدٗى مِّنَ ٱللَّهِۚ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَهۡدِي ٱلۡقَوۡمَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٥٠﴾

﴿٤٤﴾ و (ای محمد) تو در جانب غربی (کوه طور) نبودی، آن دم که امر نبوت را به موسی ابلاغ کردیم. و تو از حاضرین نبودی. ﴿٤٥﴾ و لیکن ما نسل‌هایی بوجود آوردیم، پس عمرشان طولانی شد. و تو در میان اهل مدین مقیم نبودی تا آیات ما را بر آنان بخوانی، لیکن ما فرستنده بودیم. ﴿٤٦﴾ و تو در کنار کوه طور نبودی وقتی که ما ندا دادیم، ولی رحمتی از سوی پروردگارت (آمد) تا قومی را بیم دهی که قبل از تو بیم دهنده ای به سوی شان نیامده بود، تا آنان پند بپذیرند. ﴿٤٧﴾ اگر (پیش از فرستادن پیغمبر) مصیبتی به خاطر اعمالشان به آنان می رسید، پس می‌گفتند: ای پروردگار ما! چرا به‌سوی ما پیغمبری نفرستادی تا از آیات تو پیروی می کردیم و از مؤمنان می بودیم؟ ﴿٤٨﴾ پس چون حق از جانب ما به سوی شان آمد، گفتند: چرا مانند آنچه که به موسی داده شد به او داده نشده است؟ آیا به آنچه پیش از این به موسی داده شد کفر نورزیده‌اند؟ گفتند: این دو (قرآن و تورات) جادویی اند که یکدیگر را تأیید می‌کنند. و گفتند: ما همه را انکار می‌کنیم. ﴿٤٩﴾ بگو: پس اگر راست می‌گویید، کتابی از نزد الله بیاورید که از این دو (کتاب) هدایت کننده تر باشد، تا از آن پیروی کنم. ﴿٥٠﴾ پس اگر دعوت تو را نپذیرفتند (و ایمان نیاوردند)، بدان که تنها از خواهشات خود پیروی می‌کنند. و کیست گمراه تر از کسی که بدون راهنمایی از (سوی) الله، از هوی و هوس خود پیروی می‌کند؟! یقینا الله مردم ظالم را هدایت نمی‌کند.

۞ وَلَقَدْ وَصَّلْنَا لَهُمُ ٱلْقَوْلَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٥١﴾ ٱلَّذِينَ ءَاتَيْنَٰهُمُ ٱلْكِتَٰبَ مِن قَبْلِهِۦ هُم بِهِۦ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٢﴾ وَإِذَا يُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ قَالُوٓاْ ءَامَنَّا بِهِۦٓ إِنَّهُ ٱلْحَقُّ مِن رَّبِّنَآ إِنَّا كُنَّا مِن قَبْلِهِۦ مُسْلِمِينَ ﴿٥٣﴾ أُوْلَٰٓئِكَ يُؤْتَوْنَ أَجْرَهُم مَّرَّتَيْنِ بِمَا صَبَرُواْ وَيَدْرَءُونَ بِٱلْحَسَنَةِ ٱلسَّيِّئَةَ وَمِمَّا رَزَقْنَٰهُمْ يُنفِقُونَ ﴿٥٤﴾ وَإِذَا سَمِعُواْ ٱللَّغْوَ أَعْرَضُواْ عَنْهُ وَقَالُواْ لَنَآ أَعْمَٰلُنَا وَلَكُمْ أَعْمَٰلُكُمْ سَلَٰمٌ عَلَيْكُمْ لَا نَبْتَغِي ٱلْجَٰهِلِينَ ﴿٥٥﴾ إِنَّكَ لَا تَهْدِي مَنْ أَحْبَبْتَ وَلَٰكِنَّ ٱللَّهَ يَهْدِي مَن يَشَآءُۚ وَهُوَ أَعْلَمُ بِٱلْمُهْتَدِينَ ﴿٥٦﴾ وَقَالُوٓاْ إِن نَّتَّبِعِ ٱلْهُدَىٰ مَعَكَ نُتَخَطَّفْ مِنْ أَرْضِنَآۚ أَوَلَمْ نُمَكِّن لَّهُمْ حَرَمًا ءَامِنًا يُجْبَىٰٓ إِلَيْهِ ثَمَرَٰتُ كُلِّ شَيْءٍ رِّزْقًا مِّن لَّدُنَّا وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٧﴾ وَكَمْ أَهْلَكْنَا مِن قَرْيَةٍۭ بَطِرَتْ مَعِيشَتَهَاۖ فَتِلْكَ مَسَٰكِنُهُمْ لَمْ تُسْكَن مِّنۢ بَعْدِهِمْ إِلَّا قَلِيلًاۖ وَكُنَّا نَحْنُ ٱلْوَٰرِثِينَ ﴿٥٨﴾ وَمَا كَانَ رَبُّكَ مُهْلِكَ ٱلْقُرَىٰ حَتَّىٰ يَبْعَثَ فِيٓ أُمِّهَا رَسُولًا يَتْلُواْ عَلَيْهِمْ ءَايَٰتِنَاۚ وَمَا كُنَّا مُهْلِكِي ٱلْقُرَىٰٓ إِلَّا وَأَهْلُهَا ظَٰلِمُونَ ﴿٥٩﴾

﴿۵۱﴾ و البته (به وسیلۀ تورات و قرآن) سخن هدایت را به آنها پی در پی رسانیدیم، تا عبرت گیرند. ﴿۵۲﴾ آنانی را که پیش از این (قرآن) کتاب داده‌ایم به آن ایمان می‌آورند. ﴿۵۳﴾ و چون (قرآن) بر آنان خوانده شود، می‌گویند: به آن ایمان آوردیم، چون آن حق است و از سوی پروردگار ماست. ما پیش از (نزول) آن نیز مسلمان (منقاد و فرمانبردار) بودیم. ﴿٥٤﴾ ایشان به خاطر آنکه صبر کردند، اجر شان دو بار به آنان داده می‌شود و به خاطر آنکه بدی را با نیکی دفع می کنند. و از آنچه به آنان روزی داده ایم انفاق می کنند. ﴿۵۵﴾ و چون سخن لغو را بشنوند، از آن روی می‌گردانند و می‌گویند: اعمال ما برای ماست، و اعمال شما برای شماست. سلام بر شما ما خواهان (همنشینی با) جاهلان نیستیم. ﴿٥٦﴾ (ای پیامبر!) تو کسی را که دوست داری نمی‌توانی هدایت کنی، بلکه الله هر کس را که بخواهد هدایت می‌کند، و او به هدایت شدگان داناتر است. ﴿۵۷﴾ و گفتند: اگر همراه تو از هدایت پیروی کنیم، از سرزمین خود ربوده می‌شویم. آیا آنان را در حرم امن جای ندادیم، که ثمرات هر چیزی به عنوان روزی از جانب ما به‌سوی آن رسانده می‌شود؟ لیکن بیشترشان نمی‌دانند. ﴿۵۸﴾ و چه بسیار قریه ها را نابود کردیم که زندگی خوش، آنها را مست و مغرور کرده بود. پس این خانه‌های ایشان است که بعد از آنان جز اندکی (در آن) سکونت نشده بود و ما خود ما وارث (دیار آنان) شدیم. ﴿۵۹﴾ و پروردگار تو هرگز هلاک کنندۀ شهرها نبوده است، مگر اینکه در اصل و مرکز آن پیغمبری بفرستد که آیات ما را بر آنان بخواند. و ما نابود کنندۀ قریه ها نیستیم مگر اینکه اهالی آنجا ظالم باشند.

وَمَآ أُوتِيتُم مِّن شَيۡءٖ فَمَتَٰعُ ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَا وَزِينَتُهَاۚ وَمَا عِندَ
ٱللَّهِ خَيۡرٞ وَأَبۡقَىٰٓۚ أَفَلَا تَعۡقِلُونَ ٦٠ أَفَمَن وَعَدۡنَٰهُ وَعۡدًا حَسَنٗا
فَهُوَ لَٰقِيهِ كَمَن مَّتَّعۡنَٰهُ مَتَٰعَ ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَا ثُمَّ هُوَ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ
مِنَ ٱلۡمُحۡضَرِينَ ٦١ وَيَوۡمَ يُنَادِيهِمۡ فَيَقُولُ أَيۡنَ شُرَكَآءِيَ
ٱلَّذِينَ كُنتُمۡ تَزۡعُمُونَ ٦٢ قَالَ ٱلَّذِينَ حَقَّ عَلَيۡهِمُ ٱلۡقَوۡلُ رَبَّنَا
هَٰٓؤُلَآءِ ٱلَّذِينَ أَغۡوَيۡنَآ أَغۡوَيۡنَٰهُمۡ كَمَا غَوَيۡنَاۖ تَبَرَّأۡنَآ إِلَيۡكَۖ
مَا كَانُوٓاْ إِيَّانَا يَعۡبُدُونَ ٦٣ وَقِيلَ ٱدۡعُواْ شُرَكَآءَكُمۡ فَدَعَوۡهُمۡ
فَلَمۡ يَسۡتَجِيبُواْ لَهُمۡ وَرَأَوُاْ ٱلۡعَذَابَۚ لَوۡ أَنَّهُمۡ كَانُواْ يَهۡتَدُونَ
٦٤ وَيَوۡمَ يُنَادِيهِمۡ فَيَقُولُ مَاذَآ أَجَبۡتُمُ ٱلۡمُرۡسَلِينَ ٦٥
فَعَمِيَتۡ عَلَيۡهِمُ ٱلۡأَنۢبَآءُ يَوۡمَئِذٖ فَهُمۡ لَا يَتَسَآءَلُونَ ٦٦ فَأَمَّا
مَن تَابَ وَءَامَنَ وَعَمِلَ صَٰلِحٗا فَعَسَىٰٓ أَن يَكُونَ مِنَ ٱلۡمُفۡلِحِينَ
٦٧ وَرَبُّكَ يَخۡلُقُ مَا يَشَآءُ وَيَخۡتَارُۗ مَا كَانَ لَهُمُ ٱلۡخِيَرَةُۚ سُبۡحَٰنَ
ٱللَّهِ وَتَعَٰلَىٰ عَمَّا يُشۡرِكُونَ ٦٨ وَرَبُّكَ يَعۡلَمُ مَا تُكِنُّ
صُدُورُهُمۡ وَمَا يُعۡلِنُونَ ٦٩ وَهُوَ ٱللَّهُ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَۖ لَهُ
ٱلۡحَمۡدُ فِي ٱلۡأُولَىٰ وَٱلۡأٓخِرَةِۖ وَلَهُ ٱلۡحُكۡمُ وَإِلَيۡهِ تُرۡجَعُونَ ٧٠

﴿۶۰﴾ و هر آنچه داده شده اید، بهرهٔ زندگانی دنیا و زینت آن است. ولی آنچه نزد الله است، بهتر و پاینده‌تر است. پس آیا از عقل تان کار نمی گیرید؟ ﴿۶۱﴾ آیا کسی که او را به وعدهٔ نیک وعده داده‌ایم و او دریابندهٔ آن است، مانند کسی است که متاع زندگی این جهان را به او داده‌ایم، باز او روز قیامت از احضار شدگان (در عذاب) باشد؟ ﴿۶۲﴾ و یادآور شو روزی را که (الله) آنان را ندا داده و می‌فرماید: کجایند آن شریکانی که آنها را (شفاعتگر) گمان می‌کردید؟ ﴿۶۳﴾ کسانی‌که حکم عذاب بر آنها ثابت شده است می‌گویند: ای پروردگار ما! ایشان کسانی اند که گمراهشان کردیم، آنان را چنانکه خود گمراه بودیم گمراه کردیم. ما از آنها به سوی تو بیزاری می‌جوییم، ما را عبادت نمی‌کردند (بلکه خواهشات خود را عبادت می کردند). ﴿۶۴﴾ و گفته می‌شود: شریکان تان را (برای نجات) بخوانید، پس آنها را می‌خوانند، ولی (ندای) شان را پاسخ نمی‌دهند. و عذاب را می‌بینند، (و آرزو می کنند) ای کاش راه یافته می بودند. ﴿۶۵﴾ و یادآور شو روزی که (الله) آنها را ندا می‌دهد و می‌فرماید: به پیغمبران ما چه پاسخ دادید؟ ﴿۶۶﴾ پس خبرها در آن روز بر آنان پوشیده می گردد و (از شدت دهشت) نمی‌توانند چیزی را از یکدیگر بپرسند. ﴿۶۷﴾ و اما کسی که توبه کرده و ایمان آورده و کار نیک انجام داده باشد، پس امید است که از جملهٔ رستگاران گردد. ﴿۶۸﴾ و پروردگار تو هر چه را بخواهد می‌آفریند و (هر کس را بخواهد) اختیار می کند، و اختیاری برای آنان نیست. پاک است الله و بالاتر از آن است که برایش شریک قرار می‌دهند. ﴿۶۹﴾ و پروردگارت می‌داند آنچه را سینه هایشان پنهان می‌دارد و آنچه را آشکار می‌سازند. ﴿۷۰﴾ و اوست «الله»، معبودی به حق جز او نیست، ستایش در اول و آخر برای اوست و حکم در اختیار اوست و به‌سوی او بازگردانیده می‌شوید.

قُلْ أَرَءَيْتُمْ إِن جَعَلَ ٱللَّهُ عَلَيْكُمُ ٱلَّيْلَ سَرْمَدًا إِلَىٰ يَوْمِ ٱلْقِيَٰمَةِ مَنْ إِلَٰهٌ غَيْرُ ٱللَّهِ يَأْتِيكُم بِضِيَآءٍ أَفَلَا تَسْمَعُونَ ﴿٧١﴾ قُلْ أَرَءَيْتُمْ إِن جَعَلَ ٱللَّهُ عَلَيْكُمُ ٱلنَّهَارَ سَرْمَدًا إِلَىٰ يَوْمِ ٱلْقِيَٰمَةِ مَنْ إِلَٰهٌ غَيْرُ ٱللَّهِ يَأْتِيكُم بِلَيْلٍ تَسْكُنُونَ فِيهِ أَفَلَا تُبْصِرُونَ ﴿٧٢﴾ وَمِن رَّحْمَتِهِۦ جَعَلَ لَكُمُ ٱلَّيْلَ وَٱلنَّهَارَ لِتَسْكُنُوا۟ فِيهِ وَلِتَبْتَغُوا۟ مِن فَضْلِهِۦ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٧٣﴾ وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ أَيْنَ شُرَكَآءِىَ ٱلَّذِينَ كُنتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٧٤﴾ وَنَزَعْنَا مِن كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا فَقُلْنَا هَاتُوا۟ بُرْهَٰنَكُمْ فَعَلِمُوٓا۟ أَنَّ ٱلْحَقَّ لِلَّهِ وَضَلَّ عَنْهُم مَّا كَانُوا۟ يَفْتَرُونَ ﴿٧٥﴾ ۞ إِنَّ قَٰرُونَ كَانَ مِن قَوْمِ مُوسَىٰ فَبَغَىٰ عَلَيْهِمْ ۖ وَءَاتَيْنَٰهُ مِنَ ٱلْكُنُوزِ مَآ إِنَّ مَفَاتِحَهُۥ لَتَنُوٓأُ بِٱلْعُصْبَةِ أُو۟لِى ٱلْقُوَّةِ إِذْ قَالَ لَهُۥ قَوْمُهُۥ لَا تَفْرَحْ ۖ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُحِبُّ ٱلْفَرِحِينَ ﴿٧٦﴾ وَٱبْتَغِ فِيمَآ ءَاتَىٰكَ ٱللَّهُ ٱلدَّارَ ٱلْءَاخِرَةَ ۖ وَلَا تَنسَ نَصِيبَكَ مِنَ ٱلدُّنْيَا ۖ وَأَحْسِن كَمَآ أَحْسَنَ ٱللَّهُ إِلَيْكَ ۖ وَلَا تَبْغِ ٱلْفَسَادَ فِى ٱلْأَرْضِ ۖ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُحِبُّ ٱلْمُفْسِدِينَ ﴿٧٧﴾

﴿۷۱﴾ بگو: آیا دیده‌اید اگر الله شب را بر شما تا روز قیامت پیوسته و همیشه بگرداند، کیست معبودی غیر از الله که برایتان روشنی بیاورد؟ آیا (حق را) نمی‌شنوید؟ ﴿۷۲﴾ بگو: آیا دیده‌اید اگر الله روز را تا قیامت بر شما پیوسته و همیشه بگرداند، به جز الله معبودی است که بتواند برای شما شب را بیاورد تا در آن آرام گیرید؟ آیا نمی‌بینید؟ ﴿۷۳﴾ و از رحمتش (به شماست که) شب و روز را برایتان آفرید تا در آن آرام گیرید و تا از فضل او روزی بجوئید و تا باشد که شکر بگزارید. ﴿٧٤﴾ و روزی که آنان را ندا می‌دهد، پس می‌گوید: آن شریکان من که شما می‌پنداشتید، کجایند(تا شما را از عذاب نجات دهند)؟ ﴿۷۵﴾ و (در آن روز) از هر امتی گواهی بیرون کنیم، پس گوییم: دلیل خود را بیاورید. پس می‌دانند که حق با الله است، و آنچه که (به وحدانیت الله) افترا می کردند، از ایشان گم و ناپدید می‌شود. ﴿٧٦﴾ البته قارون از قوم موسی بود، پس بر آنان بغاوت کرد، و از گنج‌ها به اندازه ای به او دادیم که کلیدهای آن بر گروه توانمند سنگینی می‌کرد. وقتی قومش به او گفتند: شادی مکن، زیرا الله شاد شوندگان (به مال دنیا) را دوست نمی‌دارد. ﴿۷۷﴾ و در آنچه الله به تو داده است سرای آخرت را بجوی، و نصیب خود را از دنیا فراموش مکن، و چنانکه الله به تو نیکی کرده است (با دیگران) نیکی کن، و در زمین در تلاش فساد مباش که الله فسادکاران را دوست نمی‌دارد.

قَالَ إِنَّمَآ أُوتِيتُهُۥ عَلَىٰ عِلۡمٍ عِندِيٓۚ أَوَلَمۡ يَعۡلَمۡ أَنَّ ٱللَّهَ قَدۡ أَهۡلَكَ
مِن قَبۡلِهِۦ مِنَ ٱلۡقُرُونِ مَنۡ هُوَ أَشَدُّ مِنۡهُ قُوَّةٗ وَأَكۡثَرُ جَمۡعٗاۚ
وَلَا يُسۡـَٔلُ عَن ذُنُوبِهِمُ ٱلۡمُجۡرِمُونَ ﴿٧٨﴾ فَخَرَجَ عَلَىٰ قَوۡمِهِۦ
فِي زِينَتِهِۦۖ قَالَ ٱلَّذِينَ يُرِيدُونَ ٱلۡحَيَوٰةَ ٱلدُّنۡيَا يَٰلَيۡتَ لَنَا
مِثۡلَ مَآ أُوتِيَ قَٰرُونُ إِنَّهُۥ لَذُو حَظٍّ عَظِيمٖ ﴿٧٩﴾ وَقَالَ ٱلَّذِينَ
أُوتُواْ ٱلۡعِلۡمَ وَيۡلَكُمۡ ثَوَابُ ٱللَّهِ خَيۡرٞ لِّمَنۡ ءَامَنَ وَعَمِلَ
صَٰلِحٗاۚ وَلَا يُلَقَّىٰهَآ إِلَّا ٱلصَّٰبِرُونَ ﴿٨٠﴾ فَخَسَفۡنَا بِهِۦ
وَبِدَارِهِ ٱلۡأَرۡضَ فَمَا كَانَ لَهُۥ مِن فِئَةٖ يَنصُرُونَهُۥ مِن دُونِ
ٱللَّهِ وَمَا كَانَ مِنَ ٱلۡمُنتَصِرِينَ ﴿٨١﴾ وَأَصۡبَحَ ٱلَّذِينَ تَمَنَّوۡاْ
مَكَانَهُۥ بِٱلۡأَمۡسِ يَقُولُونَ وَيۡكَأَنَّ ٱللَّهَ يَبۡسُطُ ٱلرِّزۡقَ لِمَن
يَشَآءُ مِنۡ عِبَادِهِۦ وَيَقۡدِرُۖ لَوۡلَآ أَن مَّنَّ ٱللَّهُ عَلَيۡنَا لَخَسَفَ بِنَاۖ
وَيۡكَأَنَّهُۥ لَا يُفۡلِحُ ٱلۡكَٰفِرُونَ ﴿٨٢﴾ تِلۡكَ ٱلدَّارُ ٱلۡأٓخِرَةُ نَجۡعَلُهَا
لِلَّذِينَ لَا يُرِيدُونَ عُلُوّٗا فِي ٱلۡأَرۡضِ وَلَا فَسَادٗاۚ وَٱلۡعَٰقِبَةُ لِلۡمُتَّقِينَ
﴿٨٣﴾ مَن جَآءَ بِٱلۡحَسَنَةِ فَلَهُۥ خَيۡرٞ مِّنۡهَاۖ وَمَن جَآءَ بِٱلسَّيِّئَةِ فَلَا
يُجۡزَى ٱلَّذِينَ عَمِلُواْ ٱلسَّيِّـَٔاتِ إِلَّا مَا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ﴿٨٤﴾

﴿۷۸﴾ قارون گفت: البته این (مال و ثروت) به خاطر علم و دانشی که دارم به من داده شده است. آیا ندانست که الله پیش از او از قرنها (نسلهای گذشته) کسانی را که از او تواناتر بودند و نسبت به او بیشتر مال اندوخته بودند، هلاک کرد؟ و مجرمان از گناهشان پرسیده نمی‌شوند (زیرا آنها از سیمای شان شناخته می شوند). ﴿۷۹﴾ پس (قارون) آراسته به زینت خود بر قومش بیرون شد، کسانی که زندگانی دنیا را می‌خواستند گفتند: ای کاش! ما نیز مانند آنچه به قارون داده شده است می‌داشتیم، بدون شک او از نصیب بزرگ (از نعمت‌های دنیا) برخوردار است. ﴿۸۰﴾ و کسانی که علم داده شده بودند، گفتند: وای بر شما! پاداش الله برای کسی که ایمان آورد و کار نیک انجام دهد، بهتر است. و این سخن را جز صابران نمی‌پذیرند. ﴿۸۱﴾ پس او و خانه اش را در زمین فرو بردیم. پس هیچ گروهی نداشت که او را در برابر (عذاب) الله مدد کنند، و خود او نیز از نصرت یافتگان نبود. ﴿۸۲﴾ و همان کسانی که دیروز مقام و منزلت او را آرزو می‌کردند، گفتند: وای! مثل اینکه الله روزی را برای هر کس از بندگانش که بخواهد فراخ و تنگ می‌گرداند، و اگر الله بر ما منت ننهاده بود، حتما ما را نیز (در زمین) فرو می‌برد. وای! گویا کافران رستگار نمی‌شوند. ﴿۸۳﴾ آن سرای آخرت را برای کسانی مقرر می گردانیم که در زمین خواهان برتری و فساد نیستند، و عاقبت (نیک) برای پرهیزگاران است. ﴿۸٤﴾ هر کس (در روز قیامت) کار نیک بیاورد، برای او (پاداش) بهتر از آن است، و هرکس بدی بیاورد (بداند) کسانی که مرتکب بدی‌ها شده اند، جز سزای آنچه کرده اند، (افزون بر آن) سزا داده نمی شوند.

إِنَّ ٱلَّذِى فَرَضَ عَلَيْكَ ٱلْقُرْءَانَ لَرَآدُّكَ إِلَىٰ مَعَادٍۚ قُل رَّبِّىٓ أَعْلَمُ مَن جَآءَ بِٱلْهُدَىٰ وَمَنْ هُوَ فِى ضَلَٰلٍ مُّبِينٍ ﴿٨٥﴾ وَمَا كُنتَ تَرْجُوٓاْ أَن يُلْقَىٰٓ إِلَيْكَ ٱلْكِتَٰبُ إِلَّا رَحْمَةً مِّن رَّبِّكَۖ فَلَا تَكُونَنَّ ظَهِيرًا لِّلْكَٰفِرِينَ ﴿٨٦﴾ وَلَا يَصُدُّنَّكَ عَنْ ءَايَٰتِ ٱللَّهِ بَعْدَ إِذْ أُنزِلَتْ إِلَيْكَۖ وَٱدْعُ إِلَىٰ رَبِّكَۖ وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ ٱلْمُشْرِكِينَ ﴿٨٧﴾ وَلَا تَدْعُ مَعَ ٱللَّهِ إِلَٰهًا ءَاخَرَۘ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَۚ كُلُّ شَىْءٍ هَالِكٌ إِلَّا وَجْهَهُۥۚ لَهُ ٱلْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٨٨﴾

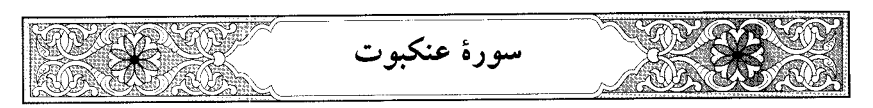
سُورَةُ العَنكَبُوتِ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

الٓمٓ ﴿١﴾ أَحَسِبَ ٱلنَّاسُ أَن يُتْرَكُوٓاْ أَن يَقُولُوٓاْ ءَامَنَّا وَهُمْ لَا يُفْتَنُونَ ﴿٢﴾ وَلَقَدْ فَتَنَّا ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْۖ فَلَيَعْلَمَنَّ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ صَدَقُواْ وَلَيَعْلَمَنَّ ٱلْكَٰذِبِينَ ﴿٣﴾ أَمْ حَسِبَ ٱلَّذِينَ يَعْمَلُونَ ٱلسَّيِّـَٔاتِ أَن يَسْبِقُونَاۚ سَآءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿٤﴾ مَن كَانَ يَرْجُواْ لِقَآءَ ٱللَّهِ فَإِنَّ أَجَلَ ٱللَّهِ لَأٓتٍۚ وَهُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلْعَلِيمُ ﴿٥﴾ وَمَن جَٰهَدَ فَإِنَّمَا يُجَٰهِدُ لِنَفْسِهِۦٓۚ إِنَّ ٱللَّهَ لَغَنِىٌّ عَنِ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٦﴾

﴿۸۵﴾ البته همان ذاتی که (عمل کردن به) این قرآن را بر تو فرض کرد، یقیناً او بازگردانندهٔ تو به سوی بازگشتگاه است. بگو: پروردگارم بهتر می‌داند که چه کسی هدایت را (از سوی) او آورده است، و چه کسی در گمراهی آشکار قرار دارد. ﴿۸٦﴾ و تو امید نداشتی که کتاب بر تو نازل شود، بلکه این رحمتی از سوی پروردگارت بود (که این کار انجام شد)، پس هرگز مددگار کافران مباش. ﴿۸۷﴾ و هرگز کافران تو را از آیات الله باز ندارند، پس از آنکه (قرآن) بر تو نازل شده است. و به‌سوی پروردگارت دعوت کن و هرگز از مشرکان مباش. ﴿۸۸﴾ و با الله معبود دیگری را مخوان، جز او معبود به حق نیست، همه چیز هلاک شونده است، جز وجه (ذات) او. سلطنت و حکم از او (نافذ) است و (همگی شما) به‌سوی او بازگردانیده می‌شوید.

سورهٔ عنکبوت

در مکه نازل شده و شصت و نه آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ الم. (مفهوم این حروف به الله معلوم است). ﴿۲﴾ آیا مردم گمان کرده اند همین که بگویند: ایمان آوردیم (به حال خود) رها می‌شوند و مورد آزمایش قرار نمی‌گیرند؟ ﴿۳﴾ و به یقین کسانی را که پیش از آنان بودند آزمودیم، پس البته الله آنان‌را که راست گفتند معلوم می‌دارد، و دروغگویان را (نیز) معلوم می دارد. ﴿٤﴾ آیا آنان‌که مرتکب بدی‌ها می‌شوند گمان می‌کنند که از ما پیشی می‌گیرند؟ چه بد قضاوت می‌کنند! ﴿۵﴾ هرکس که به لقای الله امید داشته باشد (بداند که) اجل مقرر الله آمدنی است و او شنوای داناست. ﴿٦﴾ و هرکس جهاد کنند جز این نیست که تنها برای خودش جهاد می‌کند. البته الله از جهانیان بی‌نیاز است.

وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ لَنُكَفِّرَنَّ عَنۡهُمۡ سَيِّـَٔاتِهِمۡ
وَلَنَجۡزِيَنَّهُمۡ أَحۡسَنَ ٱلَّذِي كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ٧ وَوَصَّيۡنَا ٱلۡإِنسَٰنَ
بِوَٰلِدَيۡهِ حُسۡنٗاۖ وَإِن جَٰهَدَاكَ لِتُشۡرِكَ بِي مَا لَيۡسَ لَكَ بِهِۦ عِلۡمٞ
فَلَا تُطِعۡهُمَآۚ إِلَيَّ مَرۡجِعُكُمۡ فَأُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمۡ تَعۡمَلُونَ ٨
وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ لَنُدۡخِلَنَّهُمۡ فِي ٱلصَّٰلِحِينَ
٩ وَمِنَ ٱلنَّاسِ مَن يَقُولُ ءَامَنَّا بِٱللَّهِ فَإِذَآ أُوذِيَ فِي ٱللَّهِ جَعَلَ
فِتۡنَةَ ٱلنَّاسِ كَعَذَابِ ٱللَّهِۖ وَلَئِن جَآءَ نَصۡرٞ مِّن رَّبِّكَ لَيَقُولُنَّ
إِنَّا كُنَّا مَعَكُمۡۚ أَوَلَيۡسَ ٱللَّهُ بِأَعۡلَمَ بِمَا فِي صُدُورِ ٱلۡعَٰلَمِينَ
١٠ وَلَيَعۡلَمَنَّ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَلَيَعۡلَمَنَّ ٱلۡمُنَٰفِقِينَ
١١ وَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لِلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱتَّبِعُواْ سَبِيلَنَا
وَلۡنَحۡمِلۡ خَطَٰيَٰكُمۡ وَمَا هُم بِحَٰمِلِينَ مِنۡ خَطَٰيَٰهُم مِّن
شَيۡءٍۖ إِنَّهُمۡ لَكَٰذِبُونَ ١٢ وَلَيَحۡمِلُنَّ أَثۡقَالَهُمۡ وَأَثۡقَالٗا مَّعَ
أَثۡقَالِهِمۡۖ وَلَيُسۡـَٔلُنَّ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ عَمَّا كَانُواْ يَفۡتَرُونَ
١٣ وَلَقَدۡ أَرۡسَلۡنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوۡمِهِۦ فَلَبِثَ فِيهِمۡ أَلۡفَ سَنَةٍ
إِلَّا خَمۡسِينَ عَامٗا فَأَخَذَهُمُ ٱلطُّوفَانُ وَهُمۡ ظَٰلِمُونَ ١٤

﴿۷﴾ و آنان که ایمان آوردند و کارهای نیک انجام دادند، حتما گناهانشان را از آنان محو می سازیم و به آنان نیکوترینِ آنچه را می‌کردند پاداش می‌دهیم. ﴿۸﴾ و به انسان سفارش کردیم که نسبت به پدر و مادرش نیکی کند. و اگر بکوشند تا چیزی را که به حقیقت آن علم نداری با من شریک گردانی، پس از آن دو اطاعت مکن، بازگشت تان به سوی من است، پس شما را به (حقیقت) آنچه می‌کردید، آگاه می سازم. ﴿۹﴾ و آنان که ایمان آوردند و کارهای نیک انجام دادند، آنان‌را در (زمرهٔ) صالحان درمی‌آوریم. ﴿۱۰﴾ و از مردم کسی هست که می‌گوید: به الله ایمان آورده‌ایم، اما وقتی در راه الله مورد اذیت و آزار قرار گیرد، فتنهٔ (شکنجه) مردم را مانند عذاب الله قرار می دهد. و اگر نصرتی از سوی پروردگارت (به مؤمنان) رسد، حتما می‌گوید: البته ما با شما بودیم، آیا الله به آنچه در سینه های عالمیان است، داناتر نیست؟ ﴿۱۱﴾ و حتما الله مؤمنان را معلوم می‌دارد و حتما منافقان را (نیز) معلوم می دارد. ﴿۱۲﴾ و کافران به مؤمنان گفتند: از راه ما پیروی کنید حتما گناهان شما را به گردن می‌گیریم، درحالیکه آنان چیزی از گناهان ایشان را بردارنده نیستند. بدون شک آنان دروغگویانند. ﴿۱۳﴾ و البته بارهای (گناهان) خود و بارهایی دیگر را با بارهای (گناهان خود) برمی دارند و حتمی روز قیامت از آنچه افترا می‌کردند بازخواست می‌شوند. ﴿١٤﴾ و به یقین که نوح را به سوی قومش فرستادیم پس نهصد و پنجاه سال درمیان آنان باقی ماند، پس طوفان آنان را در حالیکه ظالم بودند، فرو گرفت.

فَأَنجَيْنَٰهُ وَأَصْحَٰبَ ٱلسَّفِينَةِ وَجَعَلْنَٰهَآ ءَايَةً لِّلْعَٰلَمِينَ ﴿١٥﴾ وَإِبْرَٰهِيمَ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ ٱعْبُدُوا۟ ٱللَّهَ وَٱتَّقُوهُ ۖ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١٦﴾ إِنَّمَا تَعْبُدُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ أَوْثَٰنًا وَتَخْلُقُونَ إِفْكًا ۚ إِنَّ ٱلَّذِينَ تَعْبُدُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ لَا يَمْلِكُونَ لَكُمْ رِزْقًا فَٱبْتَغُوا۟ عِندَ ٱللَّهِ ٱلرِّزْقَ وَٱعْبُدُوهُ وَٱشْكُرُوا۟ لَهُۥٓ ۖ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿١٧﴾ وَإِن تُكَذِّبُوا۟ فَقَدْ كَذَّبَ أُمَمٌ مِّن قَبْلِكُمْ ۖ وَمَا عَلَى ٱلرَّسُولِ إِلَّا ٱلْبَلَٰغُ ٱلْمُبِينُ ﴿١٨﴾ أَوَلَمْ يَرَوْا۟ كَيْفَ يُبْدِئُ ٱللَّهُ ٱلْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُۥٓ ۚ إِنَّ ذَٰلِكَ عَلَى ٱللَّهِ يَسِيرٌ ﴿١٩﴾ قُلْ سِيرُوا۟ فِى ٱلْأَرْضِ فَٱنظُرُوا۟ كَيْفَ بَدَأَ ٱلْخَلْقَ ۚ ثُمَّ ٱللَّهُ يُنشِئُ ٱلنَّشْأَةَ ٱلْءَاخِرَةَ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٠﴾ يُعَذِّبُ مَن يَشَآءُ وَيَرْحَمُ مَن يَشَآءُ ۖ وَإِلَيْهِ تُقْلَبُونَ ﴿٢١﴾ وَمَآ أَنتُم بِمُعْجِزِينَ فِى ٱلْأَرْضِ وَلَا فِى ٱلسَّمَآءِ ۖ وَمَا لَكُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ مِن وَلِىٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿٢٢﴾ وَٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ وَلِقَآئِهِۦٓ أُو۟لَٰٓئِكَ يَئِسُوا۟ مِن رَّحْمَتِى وَأُو۟لَٰٓئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢٣﴾

﴿۱۵﴾ پس او و سواران کشتی را نجات دادیم و آن (کشتی) را پند و عبرتی برای جهانیان گرداندیم. ﴿۱٦﴾ (و یادآور شو) ابراهیم را وقتی که به قومش گفت: الله را بپرستید و از او بترسید، این برای شما بهتر است اگر می دانید. ﴿۱۷﴾ جز این نیست که شما غیر از الله بت‌هایی را می‌پرستید و (در عبادت الله) بهتان ایجاد می کنید، البته آنانی را که به جای الله می‌پرستید، به شما مالک روزی نیستند. پس نزد الله روزی بجویید و او را (به یگانگی) بپرستید و او را شکر گزارید که به سوی او بازگردانیده می‌شوید. ﴿۱۸﴾ و اگر (رسالت مرا) تکذیب کنید، پس امت‌های پیش از شما (نیز آن را) تکذیب کردند. و بر عهدهٔ پیغمبر ما (وظیفه ای) جز ابلاغ آشکار نیست. ﴿۱۹﴾ آیا ندیدند که الله چگونه خلقت را آغاز می‌کند، باز آن را برمی‌گرداند؟! بی‌گمان این (اعادهٔ خلقت) بر الله آسان است. ﴿۲۰﴾ بگو: در زمین بگردید و بنگرید که چگونه خلقت را آغاز کرد، باز پیدایش آخرت (بار دوم) را ایجاد می‌کند، یقینا الله بر هر کاری تواناست. ﴿۲۱﴾ هر کس را بخواهد عذاب می‌دهد و هرکس را بخواهد مورد رحمت قرار می‌دهد، و به سوی او بازگردانیده می‌شوید. ﴿۲۲﴾ و شما چه در زمین و چه در آسمان عاجزکننده (الله) نیستید و غیر از الله هیچ دوست و هیچ مددگاری ندارید. ﴿۲۳﴾ و آنان که به آیات الله و لقای او کفر ورزیدند، ایشان از رحمت من ناامید شده اند. و آن گروه برای شان عذاب دردناک است.

فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِۦٓ إِلَّآ أَن قَالُواْ ٱقْتُلُوهُ أَوْ حَرِّقُوهُ فَأَنجَىٰهُ ٱللَّهُ مِنَ ٱلنَّارِۚ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَأَيَٰتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٢٤﴾ وَقَالَ إِنَّمَا ٱتَّخَذْتُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ أَوْثَٰنًا مَّوَدَّةَ بَيْنِكُمْ فِى ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَاۖ ثُمَّ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ يَكْفُرُ بَعْضُكُم بِبَعْضٍ وَيَلْعَنُ بَعْضُكُم بَعْضًا وَمَأْوَىٰكُمُ ٱلنَّارُ وَمَا لَكُم مِّن نَّٰصِرِينَ ﴿٢٥﴾ ۞ فَـَٔامَنَ لَهُۥ لُوطٌۘ وَقَالَ إِنِّى مُهَاجِرٌ إِلَىٰ رَبِّىٓۖ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ ﴿٢٦﴾ وَوَهَبْنَا لَهُۥٓ إِسْحَٰقَ وَيَعْقُوبَ وَجَعَلْنَا فِى ذُرِّيَّتِهِ ٱلنُّبُوَّةَ وَٱلْكِتَٰبَ وَءَاتَيْنَٰهُ أَجْرَهُۥ فِى ٱلدُّنْيَاۖ وَإِنَّهُۥ فِى ٱلْأَخِرَةِ لَمِنَ ٱلصَّٰلِحِينَ ﴿٢٧﴾ وَلُوطًا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِۦٓ إِنَّكُمْ لَتَأْتُونَ ٱلْفَٰحِشَةَ مَا سَبَقَكُم بِهَا مِنْ أَحَدٍ مِّنَ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٢٨﴾ أَئِنَّكُمْ لَتَأْتُونَ ٱلرِّجَالَ وَتَقْطَعُونَ ٱلسَّبِيلَ وَتَأْتُونَ فِى نَادِيكُمُ ٱلْمُنكَرَۖ فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِۦٓ إِلَّآ أَن قَالُواْ ٱئْتِنَا بِعَذَابِ ٱللَّهِ إِن كُنتَ مِنَ ٱلصَّٰدِقِينَ ﴿٢٩﴾ قَالَ رَبِّ ٱنصُرْنِى عَلَى ٱلْقَوْمِ ٱلْمُفْسِدِينَ ﴿٣٠﴾

﴿۲٤﴾ پس جواب قومش جز این نبود که گفتند: او را بکشید یا بسوزانید! پس الله او را از آتش نجات داد. بی‌گمان در این (ماجرا) برای قومی که ایمان می آورند، نشانه‌هایی (قدرت الله) است. ﴿۲۵﴾ و (ابراهیم) گفت: جز این نیست که غیر از الله بتانی را معبود قرار داده اید که برای دوستی میان شما در زندگی دنیاست، باز در روز قیامت بعضی از شما بعضی دیگر را انکار می‌کند و بعضی از شما به بعضی دیگر لعنت می فرستد و جایگاه تان آتش دوزخ است و برای شما مددگارانی نیست. ﴿۲٦﴾ پس لوط به او (ابراهیم) ایمان آورد و گفت: من به سوی پروردگار خود هجرت می‌کنم، چون او غالبِ باحکمت است. ﴿۲۷﴾ و به (ابراهیم) اسحاق و یعقوب را بخشیدیم و در نسل او نبوت و کتاب قرار دادیم و در دنیا پاداشش را به او دادیم و البته او در آخرت از جملهٔ صالحان است. ﴿۲۸﴾ و لوط (را نیز فرستادیم) وقتی به قومش گفت: شما عمل زشت را به عمل می آورید در حالی که هیچکس از جهانیان در (ارتکاب) آن بر شما سبقت نگرفته است. ﴿۲۹﴾ آیا شما با مردان آمیزش می‌کنید و راه (فطری و شرعی تناسل) را می‌بندید و در محافل خود مرتکب منکر می شوید؟ پس جواب قومش جز این نبود که گفتند: اگر از راستگویانی (پس) عذاب الله را برای ما بیاور. ﴿۳۰﴾ لوط گفت: ای پروردگارم! مرا بر قوم فسادکار پیروز گردان.

وَلَمَّا جَآءَتۡ رُسُلُنَآ إِبۡرَٰهِيمَ بِٱلۡبُشۡرَىٰ قَالُوٓاْ إِنَّا مُهۡلِكُوٓاْ أَهۡلِ هَٰذِهِ ٱلۡقَرۡيَةِۖ إِنَّ أَهۡلَهَا كَانُواْ ظَٰلِمِينَ ﴿٣١﴾ قَالَ إِنَّ فِيهَا لُوطٗاۚ قَالُواْ نَحۡنُ أَعۡلَمُ بِمَن فِيهَاۖ لَنُنَجِّيَنَّهُۥ وَأَهۡلَهُۥٓ إِلَّا ٱمۡرَأَتَهُۥ كَانَتۡ مِنَ ٱلۡغَٰبِرِينَ ﴿٣٢﴾ وَلَمَّآ أَن جَآءَتۡ رُسُلُنَا لُوطٗا سِيٓءَ بِهِمۡ وَضَاقَ بِهِمۡ ذَرۡعٗاۖ وَقَالُواْ لَا تَخَفۡ وَلَا تَحۡزَنۡ إِنَّا مُنَجُّوكَ وَأَهۡلَكَ إِلَّا ٱمۡرَأَتَكَ كَانَتۡ مِنَ ٱلۡغَٰبِرِينَ ﴿٣٣﴾ إِنَّا مُنزِلُونَ عَلَىٰٓ أَهۡلِ هَٰذِهِ ٱلۡقَرۡيَةِ رِجۡزٗا مِّنَ ٱلسَّمَآءِ بِمَا كَانُواْ يَفۡسُقُونَ ﴿٣٤﴾ وَلَقَد تَّرَكۡنَا مِنۡهَآ ءَايَةَۢ بَيِّنَةٗ لِّقَوۡمٖ يَعۡقِلُونَ ﴿٣٥﴾ وَإِلَىٰ مَدۡيَنَ أَخَاهُمۡ شُعَيۡبٗا فَقَالَ يَٰقَوۡمِ ٱعۡبُدُواْ ٱللَّهَ وَٱرۡجُواْ ٱلۡيَوۡمَ ٱلۡأٓخِرَ وَلَا تَعۡثَوۡاْ فِي ٱلۡأَرۡضِ مُفۡسِدِينَ ﴿٣٦﴾ فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَتۡهُمُ ٱلرَّجۡفَةُ فَأَصۡبَحُواْ فِي دَارِهِمۡ جَٰثِمِينَ ﴿٣٧﴾ وَعَادٗا وَثَمُودَاْ وَقَد تَّبَيَّنَ لَكُم مِّن مَّسَٰكِنِهِمۡۖ وَزَيَّنَ لَهُمُ ٱلشَّيۡطَٰنُ أَعۡمَٰلَهُمۡ فَصَدَّهُمۡ عَنِ ٱلسَّبِيلِ وَكَانُواْ مُسۡتَبۡصِرِينَ ﴿٣٨﴾

﴿۳۱﴾ و چون فرستادگان ما برای ابراهیم (آمدن فرزند را) مژده آوردند، گفتند: ما هلاک کنندهٔ این شهریم، چرا که اهل آن ظالمان اند. ﴿۳۲﴾ ابراهیم گفت: لوط در آن شهر است! گفتند: ما به کسانی که در آنجا هستند، داناتریم، البته او و خانواده‌اش را نجات می دهیم، به جز همسرش که از باقی ماندگان (در عذاب) خواهد بود. ﴿۳۳﴾ و چون فرستادگان ما نزد لوط آمدند، لوط به خاطر آنان غنکین و دلتنگ شد، (فرشتگان) گفتند: مترس و غمگین مباش که ما نجات‌دهندهٔ تو و خانواده‌ات هستیم، مگر همسرت که از باقی ماندگان (در عذاب) خواهد بود. ﴿٣٤﴾ البته ما بر اهل این قریه، به سبب آن که فسق می‌کردند، عذاب سخت را از آسمان فرودآورنده هستیم. ﴿۳۵﴾ و البته از آن (قریه) برای قومی که تعقل می کنند، نشانهٔ روشن باقی گذاشتیم. ﴿٣٦﴾ و به سوی مدین برادرشان شعیب را فرستادیم و گفت: ای قوم من! الله را پرستش کنید و به روز بازپسین امید داشته باشید و در زمین برای فساد و تباهی سعی نورزید. ﴿۳۷﴾ پس او را تکذیب کردند در نتیجه زلزله آنان را گرفت و در خانه های خود از پای درآمدند. ﴿۳۸﴾ و عاد و ثمود را (نیز هلاک کردیم) و مسکن هایشان برای شما آشکار است و شیطان کارهایشان را برایشان آراسته نمود و آنان را از راه (راست) بازداشت درحالیکه صاحبان بصیرت و عقل بودند.

وَقَٰرُونَ وَفِرۡعَوۡنَ وَهَٰمَٰنَۖ وَلَقَدۡ جَآءَهُم مُّوسَىٰ بِٱلۡبَيِّنَٰتِ فَٱسۡتَكۡبَرُواْ فِي ٱلۡأَرۡضِ وَمَا كَانُواْ سَٰبِقِينَ ﴿٣٩﴾ فَكُلًّا أَخَذۡنَا بِذَنۢبِهِۦۖ فَمِنۡهُم مَّنۡ أَرۡسَلۡنَا عَلَيۡهِ حَاصِبٗا وَمِنۡهُم مَّنۡ أَخَذَتۡهُ ٱلصَّيۡحَةُ وَمِنۡهُم مَّنۡ خَسَفۡنَا بِهِ ٱلۡأَرۡضَ وَمِنۡهُم مَّنۡ أَغۡرَقۡنَاۚ وَمَا كَانَ ٱللَّهُ لِيَظۡلِمَهُمۡ وَلَٰكِن كَانُوٓاْ أَنفُسَهُمۡ يَظۡلِمُونَ ﴿٤٠﴾ مَثَلُ ٱلَّذِينَ ٱتَّخَذُواْ مِن دُونِ ٱللَّهِ أَوۡلِيَآءَ كَمَثَلِ ٱلۡعَنكَبُوتِ ٱتَّخَذَتۡ بَيۡتٗاۖ وَإِنَّ أَوۡهَنَ ٱلۡبُيُوتِ لَبَيۡتُ ٱلۡعَنكَبُوتِۚ لَوۡ كَانُواْ يَعۡلَمُونَ ﴿٤١﴾ إِنَّ ٱللَّهَ يَعۡلَمُ مَا يَدۡعُونَ مِن دُونِهِۦ مِن شَيۡءٖۚ وَهُوَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡحَكِيمُ ﴿٤٢﴾ وَتِلۡكَ ٱلۡأَمۡثَٰلُ نَضۡرِبُهَا لِلنَّاسِۖ وَمَا يَعۡقِلُهَآ إِلَّا ٱلۡعَٰلِمُونَ ﴿٤٣﴾ خَلَقَ ٱللَّهُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَ بِٱلۡحَقِّۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَةٗ لِّلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿٤٤﴾ ٱتۡلُ مَآ أُوحِيَ إِلَيۡكَ مِنَ ٱلۡكِتَٰبِ وَأَقِمِ ٱلصَّلَوٰةَۖ إِنَّ ٱلصَّلَوٰةَ تَنۡهَىٰ عَنِ ٱلۡفَحۡشَآءِ وَٱلۡمُنكَرِۗ وَلَذِكۡرُ ٱللَّهِ أَكۡبَرُۗ وَٱللَّهُ يَعۡلَمُ مَا تَصۡنَعُونَ ﴿٤٥﴾

﴿۳۹﴾ و قارون و فرعون و هامان (را نیز هلاک کردیم) و البته موسی با دلائل و براهین روشن نزد آنان آمده بود، امّا ایشان در زمین استکبار و برتری‌جویی ورزیدند، ولی (از ما) سبقت گیرنده نبودند. ﴿٤٠﴾ پس هریک را به (سزای) گناهش گرفتار کردیم، پس برای بعضی از ایشان طوفان همراه با سنگریزه فرستادیم، و بعضی از ایشان را بانگ مرگبار فرا گرفت، و برخی از ایشان را در زمین فرو بردیم، و برخی دیگر را غرق کردیم. و الله نبود که بر آنان ظلم کند بلکه آنان خود به خویشتن ظلم می‌کردند. ﴿٤١﴾ مثال آنانی که به جای الله دوستان گرفته‌اند چون وصف عنکبوت است که خانه ای برای خود ساخت، در حالیکه سست‌ترین خانه‌ها خانهٔ عنکبوت است، اگر می‌دانستند. ﴿٤٢﴾ بی‌شک الله می‌داند که آنچه را غیر از او می‌خوانند، از هر چه باشد، و او غالب باحکمت است. ﴿٤٣﴾ و این مثال‌ها را برای مردم بیان می‌کنیم، ولی جز دانشمندان آنرا درک نمی‌کند. ﴿٤٤﴾ الله آسمان‌ها و زمین را به حق آفرید، البته در این (خلقت) نشانهٔ بزرگ برای اهل ایمان است. ﴿٤٥﴾ بخوان (ای پیغمبر!) آنچه از کتاب را که به تو وحی شده است و نماز را برپا دار، چون نماز (مسلمان را) از فحشا و منکر باز می‌دارد و البته ذکر الله بزرگتر است. و الله آنچه را می‌کنید می‌داند.

۞ وَلَا تُجَٰدِلُوٓاْ أَهۡلَ ٱلۡكِتَٰبِ إِلَّا بِٱلَّتِي هِيَ أَحۡسَنُ إِلَّا ٱلَّذِينَ ظَلَمُواْ مِنۡهُمۡۖ وَقُولُوٓاْ ءَامَنَّا بِٱلَّذِيٓ أُنزِلَ إِلَيۡنَا وَأُنزِلَ إِلَيۡكُمۡ وَإِلَٰهُنَا وَإِلَٰهُكُمۡ وَٰحِدٞ وَنَحۡنُ لَهُۥ مُسۡلِمُونَ ﴿٤٦﴾ وَكَذَٰلِكَ أَنزَلۡنَآ إِلَيۡكَ ٱلۡكِتَٰبَۚ فَٱلَّذِينَ ءَاتَيۡنَٰهُمُ ٱلۡكِتَٰبَ يُؤۡمِنُونَ بِهِۦۖ وَمِنۡ هَٰٓؤُلَآءِ مَن يُؤۡمِنُ بِهِۦۚ وَمَا يَجۡحَدُ بِـَٔايَٰتِنَآ إِلَّا ٱلۡكَٰفِرُونَ ﴿٤٧﴾ وَمَا كُنتَ تَتۡلُواْ مِن قَبۡلِهِۦ مِن كِتَٰبٖ وَلَا تَخُطُّهُۥ بِيَمِينِكَۖ إِذٗا لَّٱرۡتَابَ ٱلۡمُبۡطِلُونَ ﴿٤٨﴾ بَلۡ هُوَ ءَايَٰتُۢ بَيِّنَٰتٞ فِي صُدُورِ ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡعِلۡمَۚ وَمَا يَجۡحَدُ بِـَٔايَٰتِنَآ إِلَّا ٱلظَّٰلِمُونَ ﴿٤٩﴾ وَقَالُواْ لَوۡلَآ أُنزِلَ عَلَيۡهِ ءَايَٰتٞ مِّن رَّبِّهِۦۚ قُلۡ إِنَّمَا ٱلۡأٓيَٰتُ عِندَ ٱللَّهِ وَإِنَّمَآ أَنَا۠ نَذِيرٞ مُّبِينٌ ﴿٥٠﴾ أَوَلَمۡ يَكۡفِهِمۡ أَنَّآ أَنزَلۡنَا عَلَيۡكَ ٱلۡكِتَٰبَ يُتۡلَىٰ عَلَيۡهِمۡۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَرَحۡمَةٗ وَذِكۡرَىٰ لِقَوۡمٖ يُؤۡمِنُونَ ﴿٥١﴾ قُلۡ كَفَىٰ بِٱللَّهِ بَيۡنِي وَبَيۡنَكُمۡ شَهِيدٗاۖ يَعۡلَمُ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۗ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ بِٱلۡبَٰطِلِ وَكَفَرُواْ بِٱللَّهِ أُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡخَٰسِرُونَ ﴿٥٢﴾

﴿٤٦﴾ و با اهل کتاب مجادله نکنید جز به روشی که بهتر است مگر با کسانی از ایشان که ظلم کرده اند، و بگویید: به آنچه بر ما نازل شده و به آنچه بر شما نازل شده ایمان داریم، و معبود ما و معبود شما یکی است و ما فرمانبردار او هستیم. ﴿٤٧﴾ و همچنین ما بر تو کتاب نازل کردیم، پس کسانی که به آنان کتاب (آسمانی) داده ایم، به آن ایمان می‌آورند. و از این گروه کسانی هستند که به آن ایمان می آورند و آیات ما را جز کافران انکار نمی‌کنند. ﴿٤٨﴾ و تو پیش از آن (قرآن) کتابی را نمی‌خواندی و با دست راست خود چیزی نمی‌نوشتی، وگرنه باطل‌اندیشان در شک می‌افتادند. ﴿٤٩﴾ بلکه آن (قرآن) آیات واضح در سینه‌های کسانی است که علم داده شده اند. و آیات ما را انکار نمی‌کند مگر ظالمان. ﴿٥٠﴾ و(مشرکان) گفتند: چرا بر او از جانب پروردگارش معجزاتی نازل نشده است؟ بگو: معجزات تنها نزد الله است و من فقط بیم‌دهندهٔ آشکارم. ﴿٥١﴾ آیا برای آنان کافی نیست که ما این کتاب را که بر آنان خوانده می‌شود، بر تو نازل کرده‌ایم؟ البته در این (کتاب اعجازگر) برای قومی که ایمان می آورند، رحمت و پند است. ﴿٥٢﴾ بگو: همین کافیست که الله بین من و شما گواه است، آنچه را که در آسمان‌ها و زمین است می‌داند. و کسانی که به (معبودان) باطل ایمان آورده اند و به الله کفر ورزیده اند، همین گروه زیانکاران اند.

وَيَسۡتَعۡجِلُونَكَ بِٱلۡعَذَابِ وَلَوۡلَآ أَجَلٞ مُّسَمّٗى لَّجَآءَهُمُ ٱلۡعَذَابُۚ وَلَيَأۡتِيَنَّهُم بَغۡتَةٗ وَهُمۡ لَا يَشۡعُرُونَ ﴿٥٣﴾ يَسۡتَعۡجِلُونَكَ بِٱلۡعَذَابِ وَإِنَّ جَهَنَّمَ لَمُحِيطَةُۢ بِٱلۡكَٰفِرِينَ ﴿٥٤﴾ يَوۡمَ يَغۡشَىٰهُمُ ٱلۡعَذَابُ مِن فَوۡقِهِمۡ وَمِن تَحۡتِ أَرۡجُلِهِمۡ وَيَقُولُ ذُوقُواْ مَا كُنتُمۡ تَعۡمَلُونَ ﴿٥٥﴾ يَٰعِبَادِيَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِنَّ أَرۡضِي وَٰسِعَةٞ فَإِيَّٰيَ فَٱعۡبُدُونِ ﴿٥٦﴾ كُلُّ نَفۡسٖ ذَآئِقَةُ ٱلۡمَوۡتِۖ ثُمَّ إِلَيۡنَا تُرۡجَعُونَ ﴿٥٧﴾ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ لَنُبَوِّئَنَّهُم مِّنَ ٱلۡجَنَّةِ غُرَفٗا تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَاۚ نِعۡمَ أَجۡرُ ٱلۡعَٰمِلِينَ ﴿٥٨﴾ ٱلَّذِينَ صَبَرُواْ وَعَلَىٰ رَبِّهِمۡ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٥٩﴾ وَكَأَيِّن مِّن دَآبَّةٖ لَّا تَحۡمِلُ رِزۡقَهَا ٱللَّهُ يَرۡزُقُهَا وَإِيَّاكُمۡۚ وَهُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلۡعَلِيمُ ﴿٦٠﴾ وَلَئِن سَأَلۡتَهُم مَّنۡ خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَ وَسَخَّرَ ٱلشَّمۡسَ وَٱلۡقَمَرَ لَيَقُولُنَّ ٱللَّهُۖ فَأَنَّىٰ يُؤۡفَكُونَ ﴿٦١﴾ ٱللَّهُ يَبۡسُطُ ٱلرِّزۡقَ لِمَن يَشَآءُ مِنۡ عِبَادِهِۦ وَيَقۡدِرُ لَهُۥٓۚ إِنَّ ٱللَّهَ بِكُلِّ شَيۡءٍ عَلِيمٞ ﴿٦٢﴾ وَلَئِن سَأَلۡتَهُم مَّن نَّزَّلَ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءٗ فَأَحۡيَا بِهِ ٱلۡأَرۡضَ مِنۢ بَعۡدِ مَوۡتِهَا لَيَقُولُنَّ ٱللَّهُۚ قُلِ ٱلۡحَمۡدُ لِلَّهِۚ بَلۡ أَكۡثَرُهُمۡ لَا يَعۡقِلُونَ ﴿٦٣﴾

﴿۵۳﴾ و (مشرکان) عذاب را باشتاب از تو می طلبند. و اگر میعاد مقرر نبود، حتما عذاب به آنان می رسید و البته ناگهان در حالیکه نمی‌دانند عذاب به آنان می‌آمد. ﴿٥٤﴾ آنان عذاب را به شتاب از تو می‌طلبند درحالیکه جهنم بر کافران احاطه دارد. ﴿٥٥﴾ روزی که عذاب از بالای سر آنها و از زیر پاهایشان آنها را احاطه می کند و (الله) می‌گوید: بچشید سزای آنچه را که می‌کردید. ﴿٥٦﴾ ای بندگان من که ایمان آورده‌اید! یقینا زمین من فراخ است، پس تنها مرا عبادت کنید. ﴿٥٧﴾ هر نفسی چشندهٔ مرگ است باز به‌سوی ما بازگردانیده می‌شوید. ﴿٥٨﴾ و کسانی که ایمان آورده اند و کارهای نیک کرده‌اند، ایشان را در غرفه های بهشت جای می‌دهیم که در زیر آنها نهرها روان است و در آنجا همیشه خواهند ماند. چه خوب است ثواب عمل کنندگان! ﴿٥٩﴾ همان کسانی‌که صبر کردند و بر پروردگارشان توکل می‌کنند. ﴿٦٠﴾ و چه بسیار است جاندارانی که (به سبب ناتوانی) نمی‌توانند روزی خود را بردارند، (بلکه) الله به آنها و به شما روزی می‌دهد، و او شنوای داناست. ﴿٦١﴾ و اگر از آنان بپرسی که چه کسی آسمان‌ها و زمین را آفریده و آفتاب و ماه را مسخّر کرده است؟ حتما می گویند: الله. پس چگونه به بیراهه برده می شوند؟ ﴿٦٢﴾ الله روزی را برای هرکس از بندگانش که بخواهد گشاده می گرداند، و برای هرکس که بخواهد تنگ می‌گرداند. چون الله به هر چیزی داناست. ﴿٦٣﴾ و اگر از آنان بپرسی که چه کسی از آسمان آب را نازل کرد پس با آن زمین را بعد از مردنش زنده گردانید؟ حتما می گویند: الله، بگو: ستایش الله راست، اما بیشتر آنان نمی‌فهمند.

وَمَا هَٰذِهِ ٱلْحَيَوٰةُ ٱلدُّنْيَآ إِلَّا لَهْوٌ وَلَعِبٌ ۚ وَإِنَّ ٱلدَّارَ ٱلْءَاخِرَةَ لَهِىَ
ٱلْحَيَوَانُ ۚ لَوْ كَانُوا۟ يَعْلَمُونَ ﴿٦٤﴾ فَإِذَا رَكِبُوا۟ فِى ٱلْفُلْكِ دَعَوُا۟ ٱللَّهَ
مُخْلِصِينَ لَهُ ٱلدِّينَ فَلَمَّا نَجَّىٰهُمْ إِلَى ٱلْبَرِّ إِذَا هُمْ يُشْرِكُونَ ﴿٦٥﴾
لِيَكْفُرُوا۟ بِمَآ ءَاتَيْنَٰهُمْ وَلِيَتَمَتَّعُوا۟ ۖ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٦٦﴾
أَوَلَمْ يَرَوْا۟ أَنَّا جَعَلْنَا حَرَمًا ءَامِنًا وَيُتَخَطَّفُ ٱلنَّاسُ مِنْ
حَوْلِهِمْ ۚ أَفَبِٱلْبَٰطِلِ يُؤْمِنُونَ وَبِنِعْمَةِ ٱللَّهِ يَكْفُرُونَ ﴿٦٧﴾
وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ ٱفْتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِٱلْحَقِّ لَمَّا جَآءَهُۥٓ ۚ
أَلَيْسَ فِى جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْكَٰفِرِينَ ﴿٦٨﴾ وَٱلَّذِينَ جَٰهَدُوا۟
فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا ۚ وَإِنَّ ٱللَّهَ لَمَعَ ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿٦٩﴾

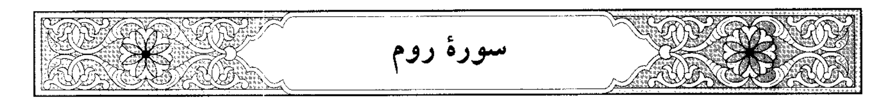
سُورَةُ الرُّومِ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

الٓمٓ ﴿١﴾ غُلِبَتِ ٱلرُّومُ ﴿٢﴾ فِىٓ أَدْنَى ٱلْأَرْضِ وَهُم مِّنۢ
بَعْدِ غَلَبِهِمْ سَيَغْلِبُونَ ﴿٣﴾ فِى بِضْعِ سِنِينَ ۗ لِلَّهِ ٱلْأَمْرُ
مِن قَبْلُ وَمِنۢ بَعْدُ ۚ وَيَوْمَئِذٍ يَفْرَحُ ٱلْمُؤْمِنُونَ ﴿٤﴾
بِنَصْرِ ٱللَّهِ ۚ يَنصُرُ مَن يَشَآءُ ۖ وَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلرَّحِيمُ ﴿٥﴾

﴿٦٤﴾ و زندگی این دنیا جز سرگرمی و بازیچه نیست، و البته زندگی حقیقی سرای آخرت است، اگر می‌دانستند. ﴿٦٥﴾ و هنگامی که سوار کشتی شوند، الله را خالصانه و مخلصانه به دعا می‌خوانند، ولی چون آنان را به خشکی رسانده نجات دهد، ناگهان شرک می‌ورزند. ﴿٦٦﴾ تا (سرانجام) در آنچه به آنان داده‌ایم ناشکری کنند و تا (از نعمت های زودگذر دنیا) برخوردار گردند، پس به زودی (سزای عملکرد خویش را) خواهند دانست. ﴿٦٧﴾ آیا ندیدند که ما حرم ایمن (برای آنان) قرار داده‌ایم. حال آنکه مردم از اطراف آنان ربوده می‌شوند؟ آیا به باطل ایمان می‌آورند و به نعمت الله کفر می ورزند. ﴿٦٨﴾ و کیست ظالم تر از کسی که بر الله دروغ ببندد یا چون حق نزد او آید آنرا تکذیب کند؟ آیا در جهنم جایگاهی برای کافران نیست؟ ﴿٦٩﴾ و کسانی که در راه ما سعی و کوشش کردند، البته آنان را به راه‌های (خشنودی) خویش رهنمود می‌گردانیم، و بی گمان الله با احسان‌کنندگان است.

سورۀ روم

در مکه نازل شده و شصت آیت است

بنام الله بخشندۀ مهربان

﴿١﴾ الم. (مفهوم این حروف به الله معلوم است). ﴿٢﴾ رومی‌ها مغلوب شدند (شکست خوردند). ﴿٣﴾ در نزدیکترین سرزمین (به اعراب)، ولی آن‌ها بعد از شکستشان به زودی غالب خواهند شد. ﴿٤﴾ در مدت چند سال (آینده). فرجام کار و فرمان، پیش از این و پس از این از الله است، و آن روز مؤمنان شادمان می‌شوند. ﴿٥﴾ به نصرت دادن الله (رومی ها را بر فارس). هر کس را که بخواهد نصرت می دهد و او غالبِ مهربان است.

وَعۡدَ ٱللَّهِۖ لَا يُخۡلِفُ ٱللَّهُ وَعۡدَهُۥ وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَعۡلَمُونَ
﴿٦﴾ يَعۡلَمُونَ ظَٰهِرٗا مِّنَ ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَا وَهُمۡ عَنِ ٱلۡأٓخِرَةِ هُمۡ
غَٰفِلُونَ ﴿٧﴾ أَوَلَمۡ يَتَفَكَّرُواْ فِيٓ أَنفُسِهِمۗ مَّا خَلَقَ ٱللَّهُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ
وَٱلۡأَرۡضَ وَمَا بَيۡنَهُمَآ إِلَّا بِٱلۡحَقِّ وَأَجَلٖ مُّسَمّٗىۗ وَإِنَّ كَثِيرٗا
مِّنَ ٱلنَّاسِ بِلِقَآيِٕ رَبِّهِمۡ لَكَٰفِرُونَ ﴿٨﴾ أَوَلَمۡ يَسِيرُواْ فِي
ٱلۡأَرۡضِ فَيَنظُرُواْ كَيۡفَ كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِمۡۚ كَانُوٓاْ
أَشَدَّ مِنۡهُمۡ قُوَّةٗ وَأَثَارُواْ ٱلۡأَرۡضَ وَعَمَرُوهَآ أَكۡثَرَ مِمَّا
عَمَرُوهَا وَجَآءَتۡهُمۡ رُسُلُهُم بِٱلۡبَيِّنَٰتِۖ فَمَا كَانَ ٱللَّهُ
لِيَظۡلِمَهُمۡ وَلَٰكِن كَانُوٓاْ أَنفُسَهُمۡ يَظۡلِمُونَ ﴿٩﴾ ثُمَّ كَانَ
عَٰقِبَةَ ٱلَّذِينَ أَسَٰٓـُٔواْ ٱلسُّوٓأَىٰٓ أَن كَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ وَكَانُواْ
بِهَا يَسۡتَهۡزِءُونَ ﴿١٠﴾ ٱللَّهُ يَبۡدَؤُاْ ٱلۡخَلۡقَ ثُمَّ يُعِيدُهُۥ ثُمَّ إِلَيۡهِ تُرۡجَعُونَ
﴿١١﴾ وَيَوۡمَ تَقُومُ ٱلسَّاعَةُ يُبۡلِسُ ٱلۡمُجۡرِمُونَ ﴿١٢﴾ وَلَمۡ يَكُن لَّهُم مِّن
شُرَكَآئِهِمۡ شُفَعَٰٓؤُاْ وَكَانُواْ بِشُرَكَآئِهِمۡ كَٰفِرِينَ
﴿١٣﴾ وَيَوۡمَ تَقُومُ ٱلسَّاعَةُ يَوۡمَئِذٖ يَتَفَرَّقُونَ ﴿١٤﴾ فَأَمَّا ٱلَّذِينَ
ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ فَهُمۡ فِي رَوۡضَةٖ يُحۡبَرُونَ ﴿١٥﴾

﴿٦﴾ وعدۀ الله است (که رومی ها بر فارسیان غالب گردند و) الله وعدۀ خود را خلاف نمی‌کند، ولی بیشتر مردم نمی‌دانند. ﴿٧﴾ از زندگانی دنیا تنها ظاهر را می‌دانند، در حالیکه از آخرت غافل اند. ﴿٨﴾ آیا در ضمیر خود فکر نکردند که الله آسمان‌ها و زمین و آنچه را که در میان آن دو است، جز به حق و برای مدت معین نیافریده است؟! و البته بسیاری از مردم به ملاقات پروردگارشان (در آخرت) کافرند. ﴿٩﴾ آیا در زمین سیر نکرده اند تا بنگرند سرانجام کسانی که پیش از ایشان بوده‌اند چگونه بوده است؟! در حالیکه آنها از ایشان توانمندتر بودند و زمین را بهتر کاویدند و زیرو رو کردند و آن را بیشتر از آنچه (ایشان) آباد کرده‌اند، آباد نمودند. و پیغمبرانشان با معجزه‌ها به‌سوی آنان آمدند، پس الله بر آن نبود که بر آنان ظلم کند، بلکه آنها خود در حق خویش ظلم می‌کردند. ﴿١٠﴾ باز عاقبت کسانی که مرتکب کارهای بد شدند، بدتر شد. چرا که آیات الله را تکذیب کردند و به آن استهزا می‌کردند. ﴿١١﴾ الله خلقت را آغاز می‌کند باز آن‌را دوباره برمی‌گرداند (و مجددا زنده می کند) باز (در روز قیامت) به سوی او بازگردانیده می‌شوید. ﴿١٢﴾ و روزی‌که قیامت برپا شود، در آن روز مجرمان ناامید می‌گردند. ﴿١٣﴾ و برای آنان از شریکانشان هیچ شفاعت کننده‌ای نیست و خود به شریکانشان کافر خواهند بود. ﴿١٤﴾ و روزی که قیامت برپا شود، در آن روز مردم از یکدیگر جدا می شوند (اهل جنت به جنت و اهل دوزخ به دوزخ می روند). ﴿١٥﴾ اما آنان که ایمان آوردند و کارهای نیک انجام دادند، پس آن‌ها در بوستان (های) جنت شاد و مسرور می گردند.

وَأَمَّا ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ وَكَذَّبُوا۟ بِـَٔايَٰتِنَا وَلِقَآيِٕ ٱلْأَخِرَةِ فَأُو۟لَٰٓئِكَ فِى ٱلْعَذَابِ مُحْضَرُونَ ﴿١٦﴾ فَسُبْحَٰنَ ٱللَّهِ حِينَ تُمْسُونَ وَحِينَ تُصْبِحُونَ ﴿١٧﴾ وَلَهُ ٱلْحَمْدُ فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَعَشِيًّا وَحِينَ تُظْهِرُونَ ﴿١٨﴾ يُخْرِجُ ٱلْحَىَّ مِنَ ٱلْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ ٱلْمَيِّتَ مِنَ ٱلْحَىِّ وَيُحْىِ ٱلْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا ۚ وَكَذَٰلِكَ تُخْرَجُونَ ﴿١٩﴾ وَمِنْ ءَايَٰتِهِۦٓ أَنْ خَلَقَكُم مِّن تُرَابٍ ثُمَّ إِذَآ أَنتُم بَشَرٌ تَنتَشِرُونَ ﴿٢٠﴾ وَمِنْ ءَايَٰتِهِۦٓ أَنْ خَلَقَ لَكُم مِّنْ أَنفُسِكُمْ أَزْوَٰجًا لِّتَسْكُنُوٓا۟ إِلَيْهَا وَجَعَلَ بَيْنَكُم مَّوَدَّةً وَرَحْمَةً ۚ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَءَايَٰتٍ لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٢١﴾ وَمِنْ ءَايَٰتِهِۦ خَلْقُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَٱخْتِلَٰفُ أَلْسِنَتِكُمْ وَأَلْوَٰنِكُمْ ۚ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَءَايَٰتٍ لِّلْعَٰلِمِينَ ﴿٢٢﴾ وَمِنْ ءَايَٰتِهِۦ مَنَامُكُم بِٱلَّيْلِ وَٱلنَّهَارِ وَٱبْتِغَآؤُكُم مِّن فَضْلِهِۦٓ ۚ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَءَايَٰتٍ لِّقَوْمٍ يَسْمَعُونَ ﴿٢٣﴾ وَمِنْ ءَايَٰتِهِۦ يُرِيكُمُ ٱلْبَرْقَ خَوْفًا وَطَمَعًا وَيُنَزِّلُ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءً فَيُحْىِۦ بِهِ ٱلْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَآ ۚ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَءَايَٰتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٢٤﴾

﴿١٦﴾ و اما آنان که کفر ورزیدند و آیات ما و لقای آخرت را تکذیب کردند پس این گروه در عذاب احضار خواهند شد. ﴿١٧﴾ پس چون در وقت شام و در وقت صبح وارد می شوید، الله را به پاکی یاد کنید. ﴿١٨﴾ و ستایش در آسمان‌ها و زمین و به هنگام عصر و نیز زمانی که به وقت ظهر وارد می شوید، برای اوست. ﴿١٩﴾ زنده را از مرده بیرون می‌آورد و مرده را از زنده بیرون می‌آورد و زمین را پس از خشک شدنش زنده و سبزه زار می گرداند. و این طور (در روز قیامت از قبرهای تان زنده شده) بیرون آورده می‌شوید. ﴿٢٠﴾ و از علامات قدرت الله این است که (اصل) شما (آدم) را از خاک آفرید، باز ناگهان شما انسان‌ها در زمین منتشر شدید. ﴿٢١﴾ و از علامات قدرت الله این است که از جنس خودتان برایتان همسرانی آفرید تا در کنار آنان آرام گیرید و درمیانتان دوستی و مهربانی نهاد، البته در این نشانه‌هایی است برای قومی که می‌اندیشند. ﴿٢٢﴾ و از علامات قدرت الله، آفرینش آسمان‌ها و زمین و مختلف بودن زبان‌ها و رنگ‌های شماست، البته در این (امر) برای اصحاب علم و بصیرت نشانه‌هایی (عبرت‌انگیز) است. ﴿٢٣﴾ و از علامات قدرت الله، خواب شما در شب و روز و تلاش تان برای برخورداری از فضل اوست. بی‌گمان در این (امر) برای قومی که (موعظه های ما را) می شنوند، عبرت‌ها و نشانه‌هاست. ﴿٢٤﴾ و از علامات قدرت الله این است که برق را برای ترس و امید به شما نشان می دهد، و از آسمان آب نازل می‌کند، پس زمین را بوسیلهٔ آن پس از خشک شدنش زنده و سرسبز می‌گرداند. یقینا در این (امر) برای مردمی که عقل و خرد می‌ورزند، نشانه‌ها (و عبرت ها) است.

وَمِنْ ءَايَٰتِهِۦٓ أَن تَقُومَ ٱلسَّمَآءُ وَٱلْأَرْضُ بِأَمْرِهِۦۚ ثُمَّ إِذَا دَعَاكُمْ
دَعْوَةً مِّنَ ٱلْأَرْضِ إِذَآ أَنتُمْ تَخْرُجُونَ ﴿٢٥﴾ وَلَهُۥ مَن فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ
وَٱلْأَرْضِۖ كُلٌّ لَّهُۥ قَٰنِتُونَ ﴿٢٦﴾ وَهُوَ ٱلَّذِى يَبْدَؤُا۟ ٱلْخَلْقَ ثُمَّ
يُعِيدُهُۥ وَهُوَ أَهْوَنُ عَلَيْهِۚ وَلَهُ ٱلْمَثَلُ ٱلْأَعْلَىٰ فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ
وَٱلْأَرْضِۚ وَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ ﴿٢٧﴾ ضَرَبَ لَكُم مَّثَلًا
مِّنْ أَنفُسِكُمْۖ هَل لَّكُم مِّن مَّا مَلَكَتْ أَيْمَٰنُكُم مِّن
شُرَكَآءَ فِى مَا رَزَقْنَٰكُمْ فَأَنتُمْ فِيهِ سَوَآءٌ تَخَافُونَهُمْ
كَخِيفَتِكُمْ أَنفُسَكُمْۚ كَذَٰلِكَ نُفَصِّلُ ٱلْءَايَٰتِ لِقَوْمٍ
يَعْقِلُونَ ﴿٢٨﴾ بَلِ ٱتَّبَعَ ٱلَّذِينَ ظَلَمُوٓا۟ أَهْوَآءَهُم بِغَيْرِ عِلْمٍۖ
فَمَن يَهْدِى مَنْ أَضَلَّ ٱللَّهُۖ وَمَا لَهُم مِّن نَّٰصِرِينَ ﴿٢٩﴾ فَأَقِمْ
وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًاۚ فِطْرَتَ ٱللَّهِ ٱلَّتِى فَطَرَ ٱلنَّاسَ عَلَيْهَاۚ
لَا تَبْدِيلَ لِخَلْقِ ٱللَّهِۚ ذَٰلِكَ ٱلدِّينُ ٱلْقَيِّمُ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ
ٱلنَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٠﴾ ۞ مُنِيبِينَ إِلَيْهِ وَٱتَّقُوهُ وَأَقِيمُوا۟
ٱلصَّلَوٰةَ وَلَا تَكُونُوا۟ مِنَ ٱلْمُشْرِكِينَ ﴿٣١﴾ مِنَ ٱلَّذِينَ فَرَّقُوا۟
دِينَهُمْ وَكَانُوا۟ شِيَعًاۖ كُلُّ حِزْبٍۭ بِمَا لَدَيْهِمْ فَرِحُونَ ﴿٣٢﴾

﴿۲۵﴾ و از علامات قدرت الله این است که آسمان و زمین به فرمان او برپا و قایم است. باز وقتی شما را از زمین با صدایی بخواند، ناگهان شما بیرون می‌شوید. ﴿۲۶﴾ و هر که در آسمان‌ها و زمین است، از او (و در تصرف او) است و همگی فرمانبردار او هستند. ﴿۲۷﴾ و اوست ذاتی که خلقت را آغاز می‌کند باز آن‌را دوباره ایجاد می‌کند، و این کار برایش آسان‌تر است، و هر صفت برتر و والاتر (بر زبان خلایق و دلایل) در آسمان‌ها و زمین برای اوست و او غالبِ باحکمت است. ﴿۲۸﴾ الله (در بارۀ وحدانیت خود) برای شما از خودتان مثلی زده است، آیا در آنچه به شما روزی داده ایم (می پسندید کسی) از غلامان تان شریک تان باشند که شما و ایشان هردو در آن یکسان و برابر باشید؟ و همانطور که شما (آزادگان) از یکدیگر می‌ترسید، از بندگان هم بیمناک باشید؟ این‌چنین آیات را برای قومی که خرد می‌ورزند به تفصیل و روشنی بیان می‌کنیم. ﴿۲۹﴾ بلکه ظالمان بدون علم از خواهشات خود پیروی کردند، پس کسی را که الله گمراه کرده است چه کسی هدایت می‌کند؟ و برای ایشان مددگارانی نیست. ﴿۳۰﴾ پس رویت را با پیروی از حق و بیزاری از ادیان باطل به سوی این دین راست کن، با همان فطرتی که الله مردم را بر آن آفریده است. (چون) در خلقت الله تبدیلی نیست. این است دین محکم و استوار، و لیکن بیشتر مردم نمی‌دانند. ﴿۳۱﴾ رجوع‌کنان به سوی الله برگردید و از او بترسید و نماز را برپا کنید و از جملۀ مشرکان نباشید. ﴿۳۲﴾ از کسانی که دینشان را پراگنده کردند و گروه گروه شدند. هر گروهی به آنچه که نزد خود دارند خرسند اند.

وَإِذَا مَسَّ ٱلنَّاسَ ضُرّٞ دَعَوۡاْ رَبَّهُم مُّنِيبِينَ إِلَيۡهِ ثُمَّ إِذَآ أَذَاقَهُم
مِّنۡهُ رَحۡمَةً إِذَا فَرِيقٞ مِّنۡهُم بِرَبِّهِمۡ يُشۡرِكُونَ ﴿٣٣﴾ لِيَكۡفُرُواْ بِمَآ
ءَاتَيۡنَٰهُمۡۚ فَتَمَتَّعُواْ فَسَوۡفَ تَعۡلَمُونَ ﴿٣٤﴾ أَمۡ أَنزَلۡنَا عَلَيۡهِمۡ
سُلۡطَٰنٗا فَهُوَ يَتَكَلَّمُ بِمَا كَانُواْ بِهِۦ يُشۡرِكُونَ ﴿٣٥﴾ وَإِذَآ أَذَقۡنَا
ٱلنَّاسَ رَحۡمَةٗ فَرِحُواْ بِهَاۖ وَإِن تُصِبۡهُمۡ سَيِّئَةُۢ بِمَا قَدَّمَتۡ أَيۡدِيهِمۡ
إِذَا هُمۡ يَقۡنَطُونَ ﴿٣٦﴾ أَوَلَمۡ يَرَوۡاْ أَنَّ ٱللَّهَ يَبۡسُطُ ٱلرِّزۡقَ لِمَن يَشَآءُ
وَيَقۡدِرُۚ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَأٓيَٰتٖ لِّقَوۡمٖ يُؤۡمِنُونَ ﴿٣٧﴾ فَـَٔاتِ ذَا ٱلۡقُرۡبَىٰ
حَقَّهُۥ وَٱلۡمِسۡكِينَ وَٱبۡنَ ٱلسَّبِيلِۚ ذَٰلِكَ خَيۡرٞ لِّلَّذِينَ يُرِيدُونَ
وَجۡهَ ٱللَّهِۖ وَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡمُفۡلِحُونَ ﴿٣٨﴾ وَمَآ ءَاتَيۡتُم مِّن رِّبٗا
لِّيَرۡبُوَاْ فِىٓ أَمۡوَٰلِ ٱلنَّاسِ فَلَا يَرۡبُواْ عِندَ ٱللَّهِۖ وَمَآ ءَاتَيۡتُم مِّن
زَكَوٰةٖ تُرِيدُونَ وَجۡهَ ٱللَّهِ فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡمُضۡعِفُونَ ﴿٣٩﴾
ٱللَّهُ ٱلَّذِى خَلَقَكُمۡ ثُمَّ رَزَقَكُمۡ ثُمَّ يُمِيتُكُمۡ ثُمَّ يُحۡيِيكُمۡۖ هَلۡ مِن
شُرَكَآئِكُم مَّن يَفۡعَلُ مِن ذَٰلِكُم مِّن شَىۡءٖۚ سُبۡحَٰنَهُۥ وَتَعَٰلَىٰ
عَمَّا يُشۡرِكُونَ ﴿٤٠﴾ ظَهَرَ ٱلۡفَسَادُ فِى ٱلۡبَرِّ وَٱلۡبَحۡرِ بِمَا كَسَبَتۡ
أَيۡدِى ٱلنَّاسِ لِيُذِيقَهُم بَعۡضَ ٱلَّذِى عَمِلُواْ لَعَلَّهُمۡ يَرۡجِعُونَ ﴿٤١﴾

﴿۳۳﴾ و چون به مردم زیان و بلایی برسد پروردگارشان را رجوع‌کنان می خوانند، باز چون از سوی خود رحمتی به آنها بچشاند، ناگهان گروهی از آنان به پروردگارشان شرک می‌آورند. ﴿۳٤﴾ تا در نتیجه در آنچه که به آنان بخشیده ایم ناشکری کنند. پس (اندک زمانی) برخوردار شوید، اما خواهید دانست. ﴿۳۵﴾ آیا بر آنها دلیلی نازل کرده‌ایم پس آن (دلیل) به (صحت) آنچه به او شرک می‌آورند سخن می‌گوید؟ ﴿۳٦﴾ و چون به مردم رحمتی (نعمت و عافیت) بچشانیم به آن خوش می‌شوند. و اگر رنج و سختی به خاطر کارهایی که کرده‌اند به آنان برسد، ناگهان آنها مأیوس و ناامید می‌شوند. ﴿۳۷﴾ آیا ندیدند که الله روزی را برای هرکس که بخواهد فراخ و (برای هرکس که بخواهد) تنگ می‌گرداند؟ البته در این (نظام) نشانه‌هایی است برای قومی که ایمان می‌آورند. ﴿۳۸﴾ پس به صاحب قرابت حقش را بده و (نیز) به مسکین و مسافر راه مانده (حق شان را بده)، این انفاق برای کسانی که رضایت الله را می‌جویند بهتر است. و این گروه نجات‌یافتگان‌اند. ﴿۳۹﴾ و آنچه به عنوان سود می‌دهید تا (سهم شما) در اموال مردم افزایش یابد، پس (بدانید که) نزد الله افزایش نخواهد یافت، و آنچه از زکات را که در طلب خشنودی الله پرداخت می‌کنید (و عوض آن را از کسی انتظار ندارید) پس همین گروه دارای پاداش چندین برابر خواهند بود. ﴿٤۰﴾ الله ذاتی است که شما را آفرید باز به شما روزی داد. باز شمارا می‌میراند باز شما را دوباره زنده می‌کند. آیا از شریک‌های تان کسی هست که چیزی از این (کارها) را انجام دهد؟! او پاک و منزّه و والاتر است از آنچه شریک او می‌سازند. ﴿٤۱﴾ فساد در خشکی و بحر ظاهر شد به سبب دست آوردهای مردم، تا (الله) سزای بعضی از آنچه را که کرده‌اند به آنان بچشاند، باشد که آنان بازگردند.

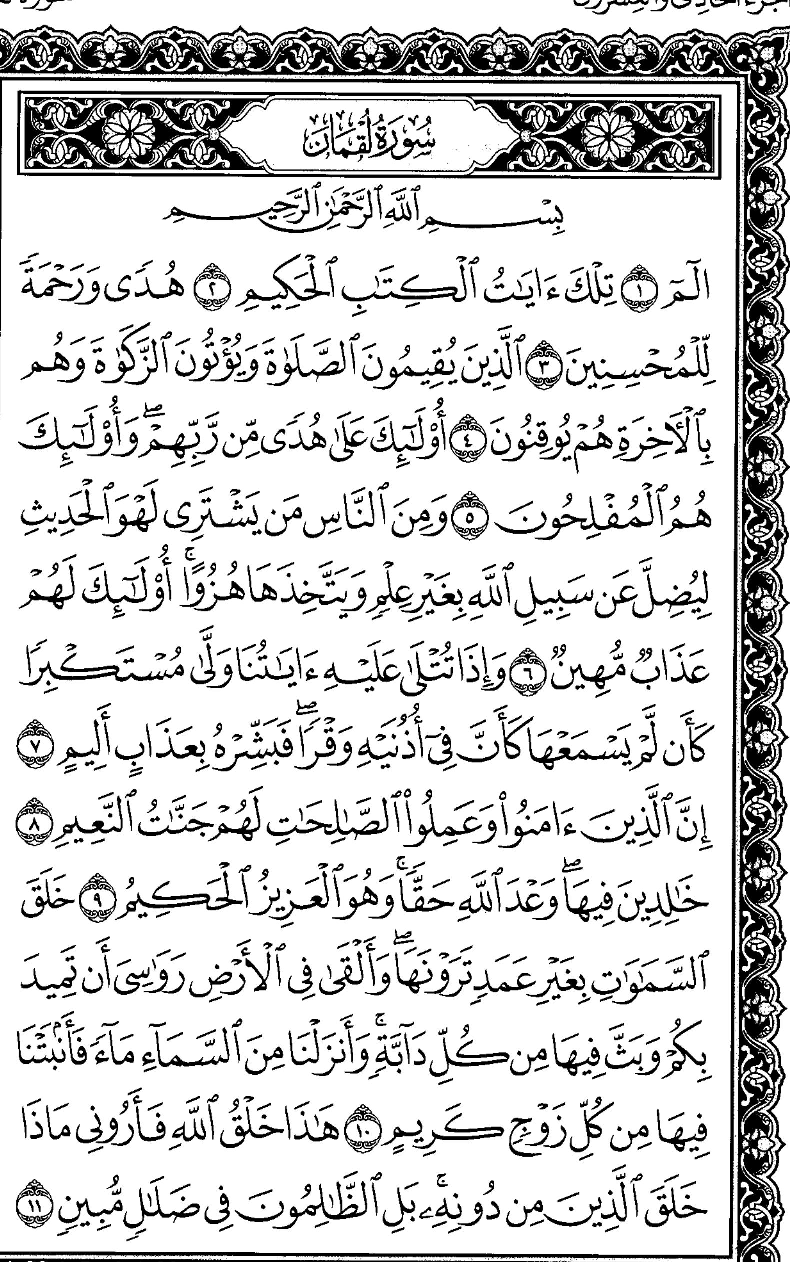
قُلۡ سِيرُواْ فِي ٱلۡأَرۡضِ فَٱنظُرُواْ كَيۡفَ كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلُۚ كَانَ أَكۡثَرُهُم مُّشۡرِكِينَ ﴿٤٢﴾ فَأَقِمۡ وَجۡهَكَ لِلدِّينِ ٱلۡقَيِّمِ مِن قَبۡلِ أَن يَأۡتِيَ يَوۡمٞ لَّا مَرَدَّ لَهُۥ مِنَ ٱللَّهِۖ يَوۡمَئِذٖ يَصَّدَّعُونَ ﴿٤٣﴾ مَن كَفَرَ فَعَلَيۡهِ كُفۡرُهُۥۖ وَمَنۡ عَمِلَ صَٰلِحٗا فَلِأَنفُسِهِمۡ يَمۡهَدُونَ ﴿٤٤﴾ لِيَجۡزِيَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ مِن فَضۡلِهِۦٓۚ إِنَّهُۥ لَا يُحِبُّ ٱلۡكَٰفِرِينَ ﴿٤٥﴾ وَمِنۡ ءَايَٰتِهِۦٓ أَن يُرۡسِلَ ٱلرِّيَاحَ مُبَشِّرَٰتٖ وَلِيُذِيقَكُم مِّن رَّحۡمَتِهِۦ وَلِتَجۡرِيَ ٱلۡفُلۡكُ بِأَمۡرِهِۦ وَلِتَبۡتَغُواْ مِن فَضۡلِهِۦ وَلَعَلَّكُمۡ تَشۡكُرُونَ ﴿٤٦﴾ وَلَقَدۡ أَرۡسَلۡنَا مِن قَبۡلِكَ رُسُلًا إِلَىٰ قَوۡمِهِمۡ فَجَآءُوهُم بِٱلۡبَيِّنَٰتِ فَٱنتَقَمۡنَا مِنَ ٱلَّذِينَ أَجۡرَمُواْۖ وَكَانَ حَقًّا عَلَيۡنَا نَصۡرُ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿٤٧﴾ ٱللَّهُ ٱلَّذِي يُرۡسِلُ ٱلرِّيَٰحَ فَتُثِيرُ سَحَابٗا فَيَبۡسُطُهُۥ فِي ٱلسَّمَآءِ كَيۡفَ يَشَآءُ وَيَجۡعَلُهُۥ كِسَفٗا فَتَرَى ٱلۡوَدۡقَ يَخۡرُجُ مِنۡ خِلَٰلِهِۦۖ فَإِذَآ أَصَابَ بِهِۦ مَن يَشَآءُ مِنۡ عِبَادِهِۦٓ إِذَا هُمۡ يَسۡتَبۡشِرُونَ ﴿٤٨﴾ وَإِن كَانُواْ مِن قَبۡلِ أَن يُنَزَّلَ عَلَيۡهِم مِّن قَبۡلِهِۦ لَمُبۡلِسِينَ ﴿٤٩﴾ فَٱنظُرۡ إِلَىٰٓ ءَاثَٰرِ رَحۡمَتِ ٱللَّهِ كَيۡفَ يُحۡيِ ٱلۡأَرۡضَ بَعۡدَ مَوۡتِهَآۚ إِنَّ ذَٰلِكَ لَمُحۡيِ ٱلۡمَوۡتَىٰۖ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٞ ﴿٥٠﴾

﴿٤٢﴾ بگو: در زمین بگردید، پس بنگرید که عاقبت کسانی که پیش از این بودند، چگونه شد، بیشتر آنها مشرک بودند. ﴿٤٣﴾ پس رویت را به‌سوی دین راست استوار بگردان پیش از آنکه روزی برسد که برای آن بازگشتی از (سوی) الله نیست. در آن روز (مردم) متفرق می‌گردند. ﴿٤٤﴾ هرکس کفر ورزد کفرش به زیان خود اوست و هرکس کار نیک انجام دهد پس (از اکنون زمینهٔ عاقبت نیک را) برای خود شان آماده سازی می کنند. ﴿٤٥﴾ تا الله به کسانی که ایمان آورده اند و کارهای نیک انجام داده اند از فضل خود پاداش دهد، چون او کافران را دوست نمی‌دارد. ﴿٤٦﴾ و از علامات قدرت و وحدانیت الله این است که بادها را مژده‌رسان می‌فرستد تا از رحمت خود به شما بچشاند و کشتی‌ها هم با امر او به حرکت درآیند و تا از فضل او بجویید و تا شکر گزارید. ﴿٤٧﴾ و به تحقیق پیش از تو پیغمبرانی را به‌سوی اقوامشان فرستادیم و آنان دلایل واضح و آشکار برای شان آوردند، پس از کسانی که نافرمانی کردند انتقام گرفتیم. و نصرت دادن مؤمنان حق است بر (عهدهٔ) ما. ﴿٤٨﴾ الله ذاتی است که بادها را می‌فرستد که ابر را در حرکت می آورد، باز هر طوری که بخواهد آن را می‌گستراند و آن را پاره پاره می گرداند. و می‌بینی که قطرات باران از لابلای آن بیرون می‌آید. و چون آن‌را به آن بندگانش که می‌خواهد، برساند، ناگهان آنها شادمان می‌شوند. ﴿٤٩﴾ و هر چند پیش از آن که بر آنان (باران) نازل گردد، سخت ناامید بودند. ﴿٥٠﴾ پس به آثار رحمت الله بنگر که چگونه زمین را پس از مردنش زنده می‌گرداند؟! بی‌گمان این (الله) زنده کنندهٔ مردگان است و او بر هرچیز تواناست.

وَلَئِنْ أَرْسَلْنَا رِيحًا فَرَأَوْهُ مُصْفَرًّا لَّظَلُّوا۟ مِنۢ بَعْدِهِۦ يَكْفُرُونَ
﴿٥١﴾ فَإِنَّكَ لَا تُسْمِعُ ٱلْمَوْتَىٰ وَلَا تُسْمِعُ ٱلصُّمَّ ٱلدُّعَآءَ إِذَا وَلَّوْا۟
مُدْبِرِينَ ﴿٥٢﴾ وَمَآ أَنتَ بِهَٰدِ ٱلْعُمْىِ عَن ضَلَٰلَتِهِمْ ۖ إِن تُسْمِعُ إِلَّا
مَن يُؤْمِنُ بِـَٔايَٰتِنَا فَهُم مُّسْلِمُونَ ﴿٥٣﴾ ۞ ٱللَّهُ ٱلَّذِى خَلَقَكُم
مِّن ضَعْفٍ ثُمَّ جَعَلَ مِنۢ بَعْدِ ضَعْفٍ قُوَّةً ثُمَّ جَعَلَ مِنۢ بَعْدِ
قُوَّةٍ ضَعْفًا وَشَيْبَةً ۚ يَخْلُقُ مَا يَشَآءُ ۖ وَهُوَ ٱلْعَلِيمُ ٱلْقَدِيرُ
﴿٥٤﴾ وَيَوْمَ تَقُومُ ٱلسَّاعَةُ يُقْسِمُ ٱلْمُجْرِمُونَ مَا لَبِثُوا۟ غَيْرَ
سَاعَةٍ ۚ كَذَٰلِكَ كَانُوا۟ يُؤْفَكُونَ ﴿٥٥﴾ وَقَالَ ٱلَّذِينَ أُوتُوا۟
ٱلْعِلْمَ وَٱلْإِيمَٰنَ لَقَدْ لَبِثْتُمْ فِى كِتَٰبِ ٱللَّهِ إِلَىٰ يَوْمِ ٱلْبَعْثِ ۖ
فَهَٰذَا يَوْمُ ٱلْبَعْثِ وَلَٰكِنَّكُمْ كُنتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٥٦﴾ فَيَوْمَئِذٍ
لَّا يَنفَعُ ٱلَّذِينَ ظَلَمُوا۟ مَعْذِرَتُهُمْ وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ
﴿٥٧﴾ وَلَقَدْ ضَرَبْنَا لِلنَّاسِ فِى هَٰذَا ٱلْقُرْءَانِ مِن كُلِّ مَثَلٍ ۚ
وَلَئِن جِئْتَهُم بِـَٔايَةٍ لَّيَقُولَنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓا۟ إِنْ أَنتُمْ إِلَّا
مُبْطِلُونَ ﴿٥٨﴾ كَذَٰلِكَ يَطْبَعُ ٱللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِ ٱلَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ
﴿٥٩﴾ فَٱصْبِرْ إِنَّ وَعْدَ ٱللَّهِ حَقٌّ ۖ وَلَا يَسْتَخِفَّنَّكَ ٱلَّذِينَ لَا يُوقِنُونَ ﴿٦٠﴾

﴿۵۱﴾ و اگر بادی بفرستیم پس آن (کشتزار) را زرد شده ببینند، حتما پس از آن (به جای توبه) ناشکری می کنند. ﴿۵۲﴾ پس تو نمی‌توانی به مردگان بشنوانی، و نمی توانی به کران آواز بشنوانی هنگامی‌که پشت‌کرده روی بگردانند. ﴿۵۳﴾ و تو هدایت‌کنندهٔ کوران از گمراهی‌شان نیستی. و نمی‌توانی جز به کسانی که به آیات ما ایمان می آورند، بشنوانی، چون آن‌ها منقاد و فرمانبردارند. ﴿٥٤﴾ الله ذاتی است که شما را ابتدا ضعیف و ناتوان آفرید، باز بعد از این ناتوانی قوت و قدرت بخشید، باز بعد از توانایی (برای شما) ناتوانی و پیری قرار دارد، هر چه بخواهد می‌آفریند و اوست دانای توانا. ﴿۵۵﴾ و روزی که قیامت برپا شود مجرمان قسم می خورند که جز ساعتی درنگ نکرده اند. این چنین (از راه حق) برگردانیده می‌شوند. ﴿٥٦﴾ و کسانی که به ایشان علم و ایمان داده شده است، می‌گویند: بدون شک طبق حکم در کتاب الله تا روز قیامت درنگ کرده اید، پس این روز قیامت است، و لیکن شما نمی‌دانستید. ﴿۵۷﴾ پس آن روز عذرخواهی ظالمان سودی به ایشان نمی بخشد و از آنان کسب رضایت (الله) خواسته نمی‌شود. ﴿۵۸﴾ و هرآئینه در این قرآن برای مردم از هر مثلی بیان کرده‌ایم. و اگر برای آنان آیتی بیاوری کافران حتما می‌گویند: شما نیستید مگر باطل اندیشان. ﴿۵۹﴾ این چنین الله بر دل‌های آنانی که نمی‌دانند مهر می‌نهد. ﴿٦٠﴾ پس صبر کن، چون وعدهٔ الله حق است. و مبادا کسانی که ایمان ندارند تو را به خشم وسبکسری وا دارند.

سُورَةُ لُقْمَانَ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

الٓمٓ ﴿١﴾ تِلْكَ ءَايَٰتُ ٱلْكِتَٰبِ ٱلْحَكِيمِ ﴿٢﴾ هُدًى وَرَحْمَةً لِّلْمُحْسِنِينَ ﴿٣﴾ ٱلَّذِينَ يُقِيمُونَ ٱلصَّلَوٰةَ وَيُؤْتُونَ ٱلزَّكَوٰةَ وَهُم بِٱلْءَاخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ ﴿٤﴾ أُو۟لَٰٓئِكَ عَلَىٰ هُدًى مِّن رَّبِّهِمْ ۖ وَأُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْمُفْلِحُونَ ﴿٥﴾ وَمِنَ ٱلنَّاسِ مَن يَشْتَرِى لَهْوَ ٱلْحَدِيثِ لِيُضِلَّ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَيَتَّخِذَهَا هُزُوًا ۚ أُو۟لَٰٓئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿٦﴾ وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِ ءَايَٰتُنَا وَلَّىٰ مُسْتَكْبِرًا كَأَن لَّمْ يَسْمَعْهَا كَأَنَّ فِىٓ أُذُنَيْهِ وَقْرًا ۖ فَبَشِّرْهُ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٧﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ لَهُمْ جَنَّٰتُ ٱلنَّعِيمِ ﴿٨﴾ خَٰلِدِينَ فِيهَا ۖ وَعْدَ ٱللَّهِ حَقًّا ۚ وَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ ﴿٩﴾ خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ بِغَيْرِ عَمَدٍ تَرَوْنَهَا ۖ وَأَلْقَىٰ فِى ٱلْأَرْضِ رَوَٰسِىَ أَن تَمِيدَ بِكُمْ وَبَثَّ فِيهَا مِن كُلِّ دَآبَّةٍ ۚ وَأَنزَلْنَا مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءً فَأَنۢبَتْنَا فِيهَا مِن كُلِّ زَوْجٍ كَرِيمٍ ﴿١٠﴾ هَٰذَا خَلْقُ ٱللَّهِ فَأَرُونِى مَاذَا خَلَقَ ٱلَّذِينَ مِن دُونِهِۦ ۚ بَلِ ٱلظَّٰلِمُونَ فِى ضَلَٰلٍ مُّبِينٍ ﴿١١﴾

سورهٔ لقمان

در مکه نازل شده و سی‌و چهار آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ الم. (معنای این حروف به الله معلوم است). ﴿۲﴾ این آیات کتاب پر از حکمت است. ﴿۳﴾ هدایت و رحمت است برای محسنان (نیکو کاران مخلص). ﴿٤﴾ آنان که نماز را برپا می‌کنند و زکات می‌دهند. و ایشان اند که به آخرت یقین دارند. ﴿٥﴾ ایشان اند که از جانب پروردگارشان بر هدایت هستند و همین ایشان رستگاران‌اند. ﴿٦﴾ و از مردمان کسی هست که سخنان لهو و بیهوده را می خرد تا بدون هیچ علمی (مردم را) از راه الله گمراه سازد و آن‌را به مسخره گیرند. این گروه برایشان عذاب رسواکننده است. ﴿۷﴾ و چون آیات ما بر او تلاوت شود، تکبرکنان روی می‌گرداند، چنان که گویا آن‌را نشنیده است، گویی در گوش‌هایش سنگینی و پرده است، پس او را به عذاب دردناک مژده بده. ﴿۸﴾ البته آنان که ایمان آوردند و کارهای نیک انجام دادند، برای آنها باغ‌های پر از ناز و نعمت است. ﴿۹﴾ که در آن همیشه خواهند ماند، وعدهٔ الله حق است، و او غالبِ باحمکت است. ﴿۱۰﴾ آسمان‌ها را بدون ستون‌هایی که آنها را ببینید آفریده است و در زمین کوه‌های استوار را افگنده است تا زمین شما را نلرزاند و در آن از هر نوع زنده جانها منتشر کرد و از آسمان آب نازل کردیم، پس در زمین از هر گونه نباتات خوب و ارزشمند رویانیدیم. ﴿۱۱﴾ این است آفرینش الله، پس شما به من نشان دهید کسانی که غیر از او اند، چه چیز آفریده‌اند؟ بلکه ظالمان در گمراهی آشکار اند.

وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا لُقْمَٰنَ ٱلْحِكْمَةَ أَنِ ٱشْكُرْ لِلَّهِ ۚ وَمَن يَشْكُرْ فَإِنَّمَا
يَشْكُرُ لِنَفْسِهِۦ ۖ وَمَن كَفَرَ فَإِنَّ ٱللَّهَ غَنِىٌّ حَمِيدٌ ﴿١٢﴾ وَإِذْ قَالَ
لُقْمَٰنُ لِٱبْنِهِۦ وَهُوَ يَعِظُهُۥ يَٰبُنَىَّ لَا تُشْرِكْ بِٱللَّهِ ۖ إِنَّ ٱلشِّرْكَ
لَظُلْمٌ عَظِيمٌ ﴿١٣﴾ وَوَصَّيْنَا ٱلْإِنسَٰنَ بِوَٰلِدَيْهِ حَمَلَتْهُ أُمُّهُۥ
وَهْنًا عَلَىٰ وَهْنٍ وَفِصَٰلُهُۥ فِى عَامَيْنِ أَنِ ٱشْكُرْ لِى وَلِوَٰلِدَيْكَ
إِلَىَّ ٱلْمَصِيرُ ﴿١٤﴾ وَإِن جَٰهَدَاكَ عَلَىٰٓ أَن تُشْرِكَ بِى مَا لَيْسَ
لَكَ بِهِۦ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا ۖ وَصَاحِبْهُمَا فِى ٱلدُّنْيَا مَعْرُوفًا ۖ
وَٱتَّبِعْ سَبِيلَ مَنْ أَنَابَ إِلَىَّ ۚ ثُمَّ إِلَىَّ مَرْجِعُكُمْ فَأُنَبِّئُكُم
بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٥﴾ يَٰبُنَىَّ إِنَّهَآ إِن تَكُ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِّنْ
خَرْدَلٍ فَتَكُن فِى صَخْرَةٍ أَوْ فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ أَوْ فِى ٱلْأَرْضِ يَأْتِ
بِهَا ٱللَّهُ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ لَطِيفٌ خَبِيرٌ ﴿١٦﴾ يَٰبُنَىَّ أَقِمِ ٱلصَّلَوٰةَ وَأْمُرْ
بِٱلْمَعْرُوفِ وَٱنْهَ عَنِ ٱلْمُنكَرِ وَٱصْبِرْ عَلَىٰ مَآ أَصَابَكَ ۖ إِنَّ ذَٰلِكَ
مِنْ عَزْمِ ٱلْأُمُورِ ﴿١٧﴾ وَلَا تُصَعِّرْ خَدَّكَ لِلنَّاسِ وَلَا تَمْشِ فِى ٱلْأَرْضِ
مَرَحًا ۖ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخْتَالٍ فَخُورٍ ﴿١٨﴾ وَٱقْصِدْ فِى مَشْيِكَ
وَٱغْضُضْ مِن صَوْتِكَ ۚ إِنَّ أَنكَرَ ٱلْأَصْوَٰتِ لَصَوْتُ ٱلْحَمِيرِ ﴿١٩﴾

﴿۱۲﴾ و یقینا به لقمان حکمت بخشیدیم (و به او دستور دادیم) که الله را شکر کن و هر کس (الله را) شکر گزارد در حقیقت به نفع خود شکرگزاری می‌کند و هرکس ناشکری کند (بداند که) الله بی‌نیاز ستوده است. ﴿۱۳﴾ و (یادآور شو) وقتی را که لقمان پسر خود را وعظ می کرد (به او) گفت: پسرجانم! به الله شریک قرار مده. چرا که شرک ظلم بزرگ است. ﴿١٤﴾ و به انسان دربارهٔ پدر و مادرش سفارش کردیم، مادرش با ضعف بر بالای ضعف به او باردار شد. و جداکردن او از شیر در طی دو سال است. (و به انسان سفارش کردیم) برای من و پدر و مادرت شکرگزار باش که بازگشت (همه) به سوی من است. ﴿۱۵﴾ و اگر سعی ورزیدند که تو را وادارند به این که چیزی را با من شریک قرار دهی که به آن علم نداری، پس از آنان اطاعت مکن، و در دنیا با آنان به خوبی رفتار کن. و از راه کسی پیروی کن که به سوی من بازگشته است، باز بازگشتتان به سوی من است، پس شما را از آنچه می‌کردید آگاه می سازم. ﴿١٦﴾ (لقمان گفت): پسرجانم! بدان که اگر آن (عمل) به اندازه دانهٔ خردلی باشد و در دل سنگی یا در آسمان‌ها و یا در زمین باشد، الله آن‌را می‌آورد (و مورد محاسبه قرار می دهد)، چون الله باریک‌بین (و) آگاه است. ﴿۱۷﴾ ای پسر جانم! نماز را برپا کن و به کار نیک دستور بده و از کار بد منع کن و در برابر آنچه به تو می‌رسد صابر باش که این (خصلت ها) از کارهای سترگ (و محوری) است. ﴿۱۸﴾ و با تکبر از مردم روی مگردان و در زمین خرامان راه مرو، چون الله هیچ متکبر فخر فروش را دوست ندارد. ﴿۱۹﴾ و در راه رفتن خود میانه‌روی (را پیشه) کن و صدایت را آهسته بدار، همانا بدترین آوازها، آواز خران است.

أَلَمْ تَرَوْا۟ أَنَّ ٱللَّهَ سَخَّرَ لَكُم مَّا فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِى ٱلْأَرْضِ وَأَسْبَغَ
عَلَيْكُمْ نِعَمَهُۥ ظَٰهِرَةً وَبَاطِنَةً ۗ وَمِنَ ٱلنَّاسِ مَن يُجَٰدِلُ فِى ٱللَّهِ
بِغَيْرِ عِلْمٍ وَلَا هُدًى وَلَا كِتَٰبٍ مُّنِيرٍ ﴿٢٠﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ ٱتَّبِعُوا۟
مَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ قَالُوا۟ بَلْ نَتَّبِعُ مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ ءَابَآءَنَآ ۚ أَوَلَوْ كَانَ
ٱلشَّيْطَٰنُ يَدْعُوهُمْ إِلَىٰ عَذَابِ ٱلسَّعِيرِ ﴿٢١﴾ * وَمَن يُسْلِمْ
وَجْهَهُۥٓ إِلَى ٱللَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَقَدِ ٱسْتَمْسَكَ بِٱلْعُرْوَةِ ٱلْوُثْقَىٰ ۗ
وَإِلَى ٱللَّهِ عَٰقِبَةُ ٱلْأُمُورِ ﴿٢٢﴾ وَمَن كَفَرَ فَلَا يَحْزُنكَ كُفْرُهُۥٓ ۚ
إِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ فَنُنَبِّئُهُم بِمَا عَمِلُوٓا۟ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَلِيمٌۢ بِذَاتِ ٱلصُّدُورِ
﴿٢٣﴾ نُمَتِّعُهُمْ قَلِيلًا ثُمَّ نَضْطَرُّهُمْ إِلَىٰ عَذَابٍ غَلِيظٍ ﴿٢٤﴾
وَلَئِن سَأَلْتَهُم مَّنْ خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ ٱللَّهُ ۚ قُلِ
ٱلْحَمْدُ لِلَّهِ ۚ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٥﴾ لِلَّهِ مَا فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ
وَٱلْأَرْضِ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلْغَنِىُّ ٱلْحَمِيدُ ﴿٢٦﴾ وَلَوْ أَنَّمَا فِى ٱلْأَرْضِ
مِن شَجَرَةٍ أَقْلَٰمٌ وَٱلْبَحْرُ يَمُدُّهُۥ مِنۢ بَعْدِهِۦ سَبْعَةُ أَبْحُرٍ
مَّا نَفِدَتْ كَلِمَٰتُ ٱللَّهِ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٧﴾ مَّا خَلْقُكُمْ
وَلَا بَعْثُكُمْ إِلَّا كَنَفْسٍ وَٰحِدَةٍ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ سَمِيعٌۢ بَصِيرٌ ﴿٢٨﴾

الحِزْبُ ٤٢

﴿٢٠﴾ آیا ندیده اید که الله آنچه را که در آسمان‌ها و آنچه را که در زمین است، برایتان مسخر گردانید و نعمت‌های ظاهری و باطنی خود را بر شما گسترده و فراوان ساخته است؟ و از مردم کسانی هستند که در بارهٔ الله بدون هیچ علم و بدون هیچ هدایت و بدون هیچ کتاب روشن، مجادله می‌کند. ﴿٢١﴾ و چون به آنان گفته شود: از آنچه پیروی کنید که الله نازل کرده است، می‌گویند: بلکه از چیزی پیروی می‌کنیم که پدران خود را بر آن یافته‌ایم، آیا (از پدران خود پیروی می‌کنند) حتی اگر شیطان آنان‌را به سوی عذاب سوزان فرا خواند. ﴿٢٢﴾ و هر که روی خویش را به‌سوی الله متوجه کند، در حالیکه محسن باشد به تحقیق به دستاویز بسیار محکمی چنگ زده است، و سرانجام کارها به‌سوی الله است. ﴿٢٣﴾ و هر که کافر شد، نباید کفر وی تو را غمگین سازد، (چراکه) بازگشت آنان به‌سوی ماست، و ایشان را از کارهایی که کرده‌اند آگاه می‌سازیم. البته الله به راز سینه ها آگاه است. ﴿٢٤﴾ آنها را اندکی بهره‌مند می‌سازیم باز آنان‌را به (تحمل) عذاب سخت مجبور می‌سازیم. ﴿٢٥﴾ و اگر از آنان بپرسی که چه کسی آسمان‌ها و زمین را آفریده است؟ حتماً می‌گویند: الله، بگو: الحمد لله (که اقرار نمودید) ولی بیشترشان نمی‌دانند. ﴿٢٦﴾ آنچه در آسمانها و زمین است، از الله است. در حقیقت الله همان ذات بی‌نیاز و ستوده است. ﴿٢٧﴾ و اگر همهٔ درختان روی زمین قلم شوند و دریا (دوات گردد) و هفت دریای دیگر به آن مدد برساند سخنان الله به پایان نرسد، یقینا الله غالبِ باحکمت است. ﴿٢٨﴾ آفریدن شما و برانگیختنتان جز مانند (آفریدن و برانگیختن) یک تن نیست، همانا الله شنوای بیناست.

أَلَمۡ تَرَ أَنَّ ٱللَّهَ يُولِجُ ٱلَّيۡلَ فِي ٱلنَّهَارِ وَيُولِجُ ٱلنَّهَارَ فِي ٱلَّيۡلِ وَسَخَّرَ ٱلشَّمۡسَ وَٱلۡقَمَرَۖ كُلّٞ يَجۡرِيٓ إِلَىٰٓ أَجَلٖ مُّسَمّٗى وَأَنَّ ٱللَّهَ بِمَا تَعۡمَلُونَ خَبِيرٞ ﴿٢٩﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلۡحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدۡعُونَ مِن دُونِهِ ٱلۡبَٰطِلُ وَأَنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلۡعَلِيُّ ٱلۡكَبِيرُ ﴿٣٠﴾ أَلَمۡ تَرَ أَنَّ ٱلۡفُلۡكَ تَجۡرِي فِي ٱلۡبَحۡرِ بِنِعۡمَتِ ٱللَّهِ لِيُرِيَكُم مِّنۡ ءَايَٰتِهِۦٓۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَٰتٖ لِّكُلِّ صَبَّارٖ شَكُورٖ ﴿٣١﴾ وَإِذَا غَشِيَهُم مَّوۡجٞ كَٱلظُّلَلِ دَعَوُاْ ٱللَّهَ مُخۡلِصِينَ لَهُ ٱلدِّينَ فَلَمَّا نَجَّىٰهُمۡ إِلَى ٱلۡبَرِّ فَمِنۡهُم مُّقۡتَصِدٞۚ وَمَا يَجۡحَدُ بِـَٔايَٰتِنَآ إِلَّا كُلُّ خَتَّارٖ كَفُورٖ ﴿٣٢﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ ٱتَّقُواْ رَبَّكُمۡ وَٱخۡشَوۡاْ يَوۡمٗا لَّا يَجۡزِي وَالِدٌ عَن وَلَدِهِۦ وَلَا مَوۡلُودٌ هُوَ جَازٍ عَن وَالِدِهِۦ شَيۡـًٔاۚ إِنَّ وَعۡدَ ٱللَّهِ حَقّٞۖ فَلَا تَغُرَّنَّكُمُ ٱلۡحَيَوٰةُ ٱلدُّنۡيَا وَلَا يَغُرَّنَّكُم بِٱللَّهِ ٱلۡغَرُورُ ﴿٣٣﴾ إِنَّ ٱللَّهَ عِندَهُۥ عِلۡمُ ٱلسَّاعَةِ وَيُنَزِّلُ ٱلۡغَيۡثَ وَيَعۡلَمُ مَا فِي ٱلۡأَرۡحَامِۖ وَمَا تَدۡرِي نَفۡسٞ مَّاذَا تَكۡسِبُ غَدٗاۖ وَمَا تَدۡرِي نَفۡسُۢ بِأَيِّ أَرۡضٖ تَمُوتُۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرُۢ ﴿٣٤﴾

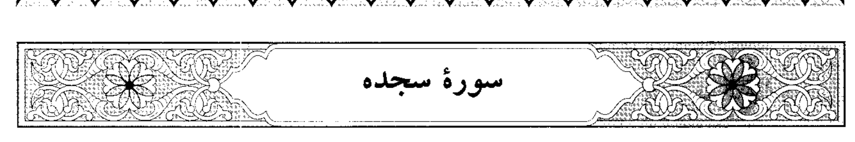
سُورَةُ السَّجۡدَةِ

﴿۲۹﴾ آیا ندیده‌ای (ای مخاطب) که الله شب را در روز و روز را در شب داخل می‌گرداند؟ و آفتاب و ماه را مسخر کرده است، هریک تا مدتی معین در حرکت است، و (آیا ندیدی که) الله به آنچه می‌کنید آگاه است. ﴿۳۰﴾ این به سبب آن است که الله حق است و آنچه را که به جای او می خوانند، باطل است. و الله بلند مرتبه و بزرگ است. ﴿۳۱﴾ آیا ندیده‌ای که کشتی‌ها در دریا به فضل الله حرکت می‌کنند تا (بعضی) از نشانه‌های (قدرت) خود را به شما نشان دهد؟! یقینا در این (کار) دلایل (وحدانیت الله) است برای هر صبرکنندۀ شکرگزار. ﴿۳۲﴾ و چون موجی مانند سایه بان آنها را فراگیرد، الله را خالصانه می‌خوانند و عبادت را خاص او می‌دانند، اما وقتی آنان را به سوی خشکه نجات دهد پس برخی از ایشان میانه‌رو هستند، و هیچ‌کس جز عهدشکن غدّار ناشکر آیات مارا انکار نمی‌کند. ﴿۳۳﴾ ای مردم! از پروردگارتان بترسید، و (نیز) از روزی بترسید که هیچ پدری بجای فرزندش کفایت نکند و هیچ فرزندی نیست که بتواند چیزی از پدرش را کفایت کند، یقینا وعدۀ الله حق است. پس زندگانی دنیا شما را نفریبد. و غرور (شیطان)، شما را نسبت به الله فریب ندهد. ﴿۳٤﴾ بی گمان علم (فرا رسیدن) قیامت فقط نزد الله است، و اوست که باران می‌باراند و آنچه را در رحم‌هاست می‌داند، و هیچ نفس نمی‌داند که فردا چه چیزی کسب می کند، و هیچ‌کسی نمی‌داند که در کدام سرزمین می‌میرد. البته الله دانای آگاه است.

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

الٓمٓ ١ تَنزِيلُ ٱلْكِتَٰبِ لَا رَيْبَ فِيهِ مِن رَّبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ٢ أَمْ يَقُولُونَ ٱفْتَرَىٰهُ ۚ بَلْ هُوَ ٱلْحَقُّ مِن رَّبِّكَ لِتُنذِرَ قَوْمًا مَّآ أَتَىٰهُم مِّن نَّذِيرٍ مِّن قَبْلِكَ لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ ٣ ٱللَّهُ ٱلَّذِى خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِى سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ ٱسْتَوَىٰ عَلَى ٱلْعَرْشِ ۖ مَا لَكُم مِّن دُونِهِۦ مِن وَلِىٍّ وَلَا شَفِيعٍ ۚ أَفَلَا تَتَذَكَّرُونَ ٤ يُدَبِّرُ ٱلْأَمْرَ مِنَ ٱلسَّمَآءِ إِلَى ٱلْأَرْضِ ثُمَّ يَعْرُجُ إِلَيْهِ فِى يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهُۥٓ أَلْفَ سَنَةٍ مِّمَّا تَعُدُّونَ ٥ ذَٰلِكَ عَٰلِمُ ٱلْغَيْبِ وَٱلشَّهَٰدَةِ ٱلْعَزِيزُ ٱلرَّحِيمُ ٦ ٱلَّذِىٓ أَحْسَنَ كُلَّ شَىْءٍ خَلَقَهُۥ ۖ وَبَدَأَ خَلْقَ ٱلْإِنسَٰنِ مِن طِينٍ ٧ ثُمَّ جَعَلَ نَسْلَهُۥ مِن سُلَٰلَةٍ مِّن مَّآءٍ مَّهِينٍ ٨ ثُمَّ سَوَّىٰهُ وَنَفَخَ فِيهِ مِن رُّوحِهِۦ ۖ وَجَعَلَ لَكُمُ ٱلسَّمْعَ وَٱلْأَبْصَٰرَ وَٱلْأَفْـِٔدَةَ ۚ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ ٩ وَقَالُوٓا۟ أَءِذَا ضَلَلْنَا فِى ٱلْأَرْضِ أَءِنَّا لَفِى خَلْقٍ جَدِيدٍۭ ۚ بَلْ هُم بِلِقَآءِ رَبِّهِمْ كَٰفِرُونَ ١٠ ۞ قُلْ يَتَوَفَّىٰكُم مَّلَكُ ٱلْمَوْتِ ٱلَّذِى وُكِّلَ بِكُمْ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمْ تُرْجَعُونَ ١١

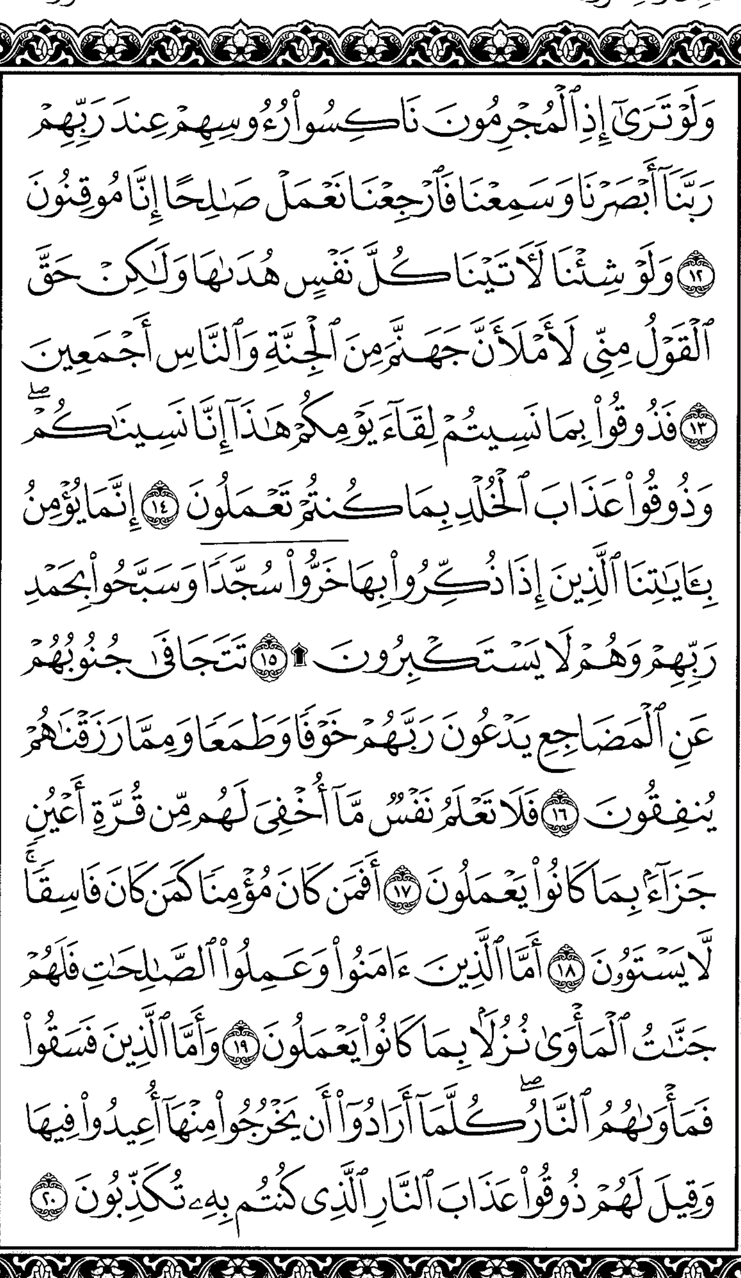

سورۀ سجده

در مکه نازل شده و سی آیت است

بنام الله بخشندۀ مهربان

﴿۱﴾ الم. (مفهوم این حروف به الله معلوم است). ﴿۲﴾ فرودآوردن این کتاب که شکی در آن نیست، از طرف پروردگار جهانیان است. ﴿۳﴾ آیا می گویند: خودش آن را از پیش خود ساخته است؟ بلکه قرآن حق است و از سوی پروردگارت آمده است تا گروهی را بترسانی که پیش از تو ترساننده ای نزد آنان نیامده است. باشد که هدایت شوند. ﴿٤﴾ الله ذاتی است که آسمان‌ها و زمین و آنچه را که در میان آن دو است، در شش روز آفرید، باز بر عرش قرار گرفت، جز او هیچ دوست و شفاعت کننده ای ندارید، آیا عبرت نمی‌گیرید؟ ﴿۵﴾ امر را از آسمان تا زمین تدبیر می کند، باز (گزارش آن) در روزی که اندازۀ آن – از آنچه که شما می شمارید- هزار سال است، به‌سوی او بالا می‌رود. ﴿٦﴾ او ذاتی است آگاه از پنهان و آشکار (و) غالب (و) مهربان است. ﴿۷﴾ ذاتی که هرچیزی را آفریده و آن را حسن و زیبایی بخشیده است. و آفرینش انسان را از گِل آغاز کرد. ﴿۸﴾ باز نسل او را از خلاصۀ آب حقیر(منی) آفرید. ﴿۹﴾ باز اندام او را برابر کرد و از روح (آفریدۀ) خود در آن دمید و برای شما گوش و چشم‌ها و دل‌ها آفرید، ولی شما کمتر شکر می‌گزارید. ﴿۱۰﴾ و (کافران) می‌گویند: آیا وقتی (ما مُردیم و) در زمین ناپدید شویم، آیا آفرینش جدیدی خواهیم یافت؟ بلکه آنان به ملاقات پروردگارشان کافرند. ﴿۱۱﴾ بگو: ملک الموت (فرشتۀ مرگ) که بر شما گمارده شده است روح شما را می‌گیرد، باز به سوی پروردگارتان بازگردانیده می‌شوید.

وَلَوْ تَرَىٰٓ إِذِ ٱلْمُجْرِمُونَ نَاكِسُوا۟ رُءُوسِهِمْ عِندَ رَبِّهِمْ
رَبَّنَآ أَبْصَرْنَا وَسَمِعْنَا فَٱرْجِعْنَا نَعْمَلْ صَٰلِحًا إِنَّا مُوقِنُونَ
﴿١٢﴾ وَلَوْ شِئْنَا لَءَاتَيْنَا كُلَّ نَفْسٍ هُدَىٰهَا وَلَٰكِنْ حَقَّ
ٱلْقَوْلُ مِنِّى لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنَ ٱلْجِنَّةِ وَٱلنَّاسِ أَجْمَعِينَ
﴿١٣﴾ فَذُوقُوا۟ بِمَا نَسِيتُمْ لِقَآءَ يَوْمِكُمْ هَٰذَآ إِنَّا نَسِينَٰكُمْ ۖ
وَذُوقُوا۟ عَذَابَ ٱلْخُلْدِ بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٤﴾ إِنَّمَا يُؤْمِنُ
بِـَٔايَٰتِنَا ٱلَّذِينَ إِذَا ذُكِّرُوا۟ بِهَا خَرُّوا۟ سُجَّدًا وَسَبَّحُوا۟ بِحَمْدِ
رَبِّهِمْ وَهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ ۩ ﴿١٥﴾ تَتَجَافَىٰ جُنُوبُهُمْ
عَنِ ٱلْمَضَاجِعِ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ خَوْفًا وَطَمَعًا وَمِمَّا رَزَقْنَٰهُمْ
يُنفِقُونَ ﴿١٦﴾ فَلَا تَعْلَمُ نَفْسٌ مَّآ أُخْفِىَ لَهُم مِّن قُرَّةِ أَعْيُنٍ
جَزَآءًۢ بِمَا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿١٧﴾ أَفَمَن كَانَ مُؤْمِنًا كَمَن كَانَ فَاسِقًا ۚ
لَّا يَسْتَوُۥنَ ﴿١٨﴾ أَمَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ فَلَهُمْ
جَنَّٰتُ ٱلْمَأْوَىٰ نُزُلًۢا بِمَا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿١٩﴾ وَأَمَّا ٱلَّذِينَ فَسَقُوا۟
فَمَأْوَىٰهُمُ ٱلنَّارُ ۖ كُلَّمَآ أَرَادُوٓا۟ أَن يَخْرُجُوا۟ مِنْهَآ أُعِيدُوا۟ فِيهَا
وَقِيلَ لَهُمْ ذُوقُوا۟ عَذَابَ ٱلنَّارِ ٱلَّذِى كُنتُم بِهِۦ تُكَذِّبُونَ ﴿٢٠﴾

سجدة

﴿۱۲﴾ و اگر ببینی وقتی را که مجرمان نزد پروردگارشان سرهای شان را به زیر افگنده باشند و می‌گویند: ای پروردگار ما! دیدیم و شنیدیم پس ما را (به دنیا) بازگردان تا کار نیک انجام دهیم، اکنون ما یقین کرده‌ایم. ﴿۱۳﴾ و اگر ما می‌خواستیم حتما به هرکس هدایتش را می‌دادیم ولی از سوی من این قول فیصله شده است که جهنم را از جن و انس یکجا پر می کنم. ﴿١٤﴾ پس به سبب آن که ملاقات امروزتان را فراموش کردید (عذاب دوزخ را) بچشید، همانا ما نیز فراموش تان کردیم، و بچشید عذاب همیشگی را به سبب آنچه می‌کردید. ﴿۱۵﴾ جز این نیست که کسانی به آیات ما ایمان می‌آورند که چون آن آیات به ایشان یادآوری شود، سجده کنان می‌افتند و پروردگارشان را با ستایش و به پاکی یاد می‌کنند و تکبر نمی ورزند. ﴿١٦﴾ پهلوهایشان از بسترها دور می‌شود، با بیم و امید پروردگارشان را می‌خوانند و از آنچه به آنها روزی داده‌ایم انفاق می‌کنند. ﴿۱۷﴾ پس هیچ‌کس نمی‌داند که از آنچه سبب روشنی چشم ها است، چه چیزی (از نعمت های حیرت آور) برای آنها پنهان داشته شده است به پاداش آنچه می کردند. ﴿۱۸﴾ آیا کسی که مؤمن است، مانند کسی است که فاسق است؟ هرگز برابر نیستند. ﴿۱۹﴾ اما کسانی‌که ایمان آورده اند و کارهای نیک کرده‌اند، پس برای آنها باغ‌های جنت است که در آن جایگاه شان خواهد بود که بطور پذیرایی برای ایشان آماده شده است، به سبب آنچه می کردند. ﴿۲۰﴾ و اما کسانی که فاسق هستند پس جایگاهشان آتش دوزخ است، هرگاه که بخواهند از آن بیرون شوند، در آن بازگردانیده می‌شوند و به آنها گفته می‌شود: بچشید عذاب آتشی را که آن را دروغ می‌شمردید.

وَلَنُذِيقَنَّهُم مِّنَ ٱلْعَذَابِ ٱلْأَدْنَىٰ دُونَ ٱلْعَذَابِ ٱلْأَكْبَرِ
لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٢١﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّن ذُكِّرَ بِـَٔايَٰتِ رَبِّهِۦ ثُمَّ
أَعْرَضَ عَنْهَآ ۚ إِنَّا مِنَ ٱلْمُجْرِمِينَ مُنتَقِمُونَ ﴿٢٢﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا
مُوسَى ٱلْكِتَٰبَ فَلَا تَكُن فِى مِرْيَةٍ مِّن لِّقَآئِهِۦ ۖ وَجَعَلْنَٰهُ
هُدًى لِّبَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ ﴿٢٣﴾ وَجَعَلْنَا مِنْهُمْ أَئِمَّةً يَهْدُونَ بِأَمْرِنَا
لَمَّا صَبَرُوا۟ ۖ وَكَانُوا۟ بِـَٔايَٰتِنَا يُوقِنُونَ ﴿٢٤﴾ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ
يَفْصِلُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ فِيمَا كَانُوا۟ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ
﴿٢٥﴾ أَوَلَمْ يَهْدِ لَهُمْ كَمْ أَهْلَكْنَا مِن قَبْلِهِم مِّنَ ٱلْقُرُونِ
يَمْشُونَ فِى مَسَٰكِنِهِمْ ۚ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَءَايَٰتٍ ۚ أَفَلَا يَسْمَعُونَ
﴿٢٦﴾ أَوَلَمْ يَرَوْا۟ أَنَّا نَسُوقُ ٱلْمَآءَ إِلَى ٱلْأَرْضِ ٱلْجُرُزِ فَنُخْرِجُ
بِهِۦ زَرْعًا تَأْكُلُ مِنْهُ أَنْعَٰمُهُمْ وَأَنفُسُهُمْ ۚ أَفَلَا يُبْصِرُونَ
﴿٢٧﴾ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَٰذَا ٱلْفَتْحُ إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ﴿٢٨﴾
قُلْ يَوْمَ ٱلْفَتْحِ لَا يَنفَعُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓا۟ إِيمَٰنُهُمْ وَلَا هُمْ
يُنظَرُونَ ﴿٢٩﴾ فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ وَٱنتَظِرْ إِنَّهُم مُّنتَظِرُونَ ﴿٣٠﴾

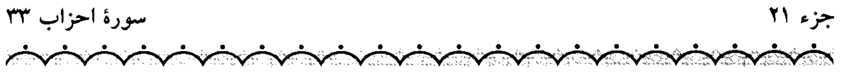
سُورَةُ الأَحْزَابِ

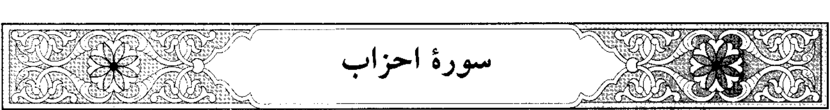
﴿۲۱﴾ و حتما عذاب نزدیک‌تر (دنیا) را پیش از عذاب بزرگ‌تر (آخرت) به آنها می‌چشانیم، باشد که آنها (از کفر و شرگ و گناه) بازگردند. ﴿۲۲﴾ و کیست ظالم تر از کسیکه به آیات پروردگارش پند داده شود ولی باز از آن روی بگرداند؟! بی‌گمان ما از مجرمان انتقام گیرنده‌ایم. ﴿۲۳﴾ و البته ما به موسی کتاب (تورات) دادیم. پس از اینکه موسی (تورات) را دریافت کرده است در شک مباش، و آن‌را برای بنی‌اسرائیل (سبب) هدایت گردانیدیم. ﴿٢٤﴾ و از آنان (بعضی از بنی اسرائیل) چون صبر کردند و به آیات ما یقین داشتند پیشوایانی قرار دادیم که به حکم ما راهنمایی می‌کردند. ﴿۲۵﴾ البته پروردگارت در روز قیامت میان آنان در آنچه در آن اختلاف می کردند، فیصله خواهد کرد. ﴿٢٦﴾ آیا برایشان روشن نشده است که پیش از آنان چه بسیار از نسل‌ها را نابود کرده‌ایم و (ایشان هم اینک) در مسکن های شان راه می‌روند؟! بی‌گمان در این دلایل (بزرگ و عبرت آموز) است، آیا نمی‌شنوند؟ ﴿۲۷﴾ آیا ندیده‌اند که ما آب را به‌سوی زمین خشک و بی‌گیاه می رانیم و به وسیلهٔ آن کشتزار را می‌رویانیم که هم چهارپایانشان و هم خودشان از آن می‌خورند؟! آیا نمی‌بینند؟ ﴿۲۸﴾ و می گویند: این فیصله و قضاوت کی خواهد بود، اگر راستگوئید؟ ﴿۲۹﴾ بگو: در روز فیصله و قضاوت ایمان کافران به آنان سودی نمی‌بخشد و نه به آنان مهلت داده می‌شود. ﴿۳۰﴾ پس از آنان روی برگردان و منتظر (روز حساب) باش، چراکه ایشان هم منتظر (شکست و نابودی شما) هستند.

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِيُّ ٱتَّقِ ٱللَّهَ وَلَا تُطِعِ ٱلْكَٰفِرِينَ وَٱلْمُنَٰفِقِينَۗ إِنَّ
ٱللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١﴾ وَٱتَّبِعْ مَا يُوحَىٰٓ إِلَيْكَ
مِن رَّبِّكَۚ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا ﴿٢﴾ وَتَوَكَّلْ
عَلَى ٱللَّهِۚ وَكَفَىٰ بِٱللَّهِ وَكِيلًا ﴿٣﴾ مَّا جَعَلَ ٱللَّهُ لِرَجُلٍ مِّن
قَلْبَيْنِ فِي جَوْفِهِۦۚ وَمَا جَعَلَ أَزْوَٰجَكُمُ ٱلَّٰٓـِٔي تُظَٰهِرُونَ
مِنْهُنَّ أُمَّهَٰتِكُمْۚ وَمَا جَعَلَ أَدْعِيَآءَكُمْ أَبْنَآءَكُمْۚ ذَٰلِكُمْ قَوْلُكُم
بِأَفْوَٰهِكُمْۖ وَٱللَّهُ يَقُولُ ٱلْحَقَّ وَهُوَ يَهْدِي ٱلسَّبِيلَ ﴿٤﴾
ٱدْعُوهُمْ لِأٓبَآئِهِمْ هُوَ أَقْسَطُ عِندَ ٱللَّهِۚ فَإِن لَّمْ تَعْلَمُوٓاْ ءَابَآءَهُمْ
فَإِخْوَٰنُكُمْ فِي ٱلدِّينِ وَمَوَٰلِيكُمْۚ وَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ فِيمَآ
أَخْطَأْتُم بِهِۦ وَلَٰكِن مَّا تَعَمَّدَتْ قُلُوبُكُمْۚ وَكَانَ ٱللَّهُ
غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٥﴾ ٱلنَّبِيُّ أَوْلَىٰ بِٱلْمُؤْمِنِينَ مِنْ أَنفُسِهِمْۖ
وَأَزْوَٰجُهُۥٓ أُمَّهَٰتُهُمْۗ وَأُوْلُواْ ٱلْأَرْحَامِ بَعْضُهُمْ أَوْلَىٰ بِبَعْضٍ
فِي كِتَٰبِ ٱللَّهِ مِنَ ٱلْمُؤْمِنِينَ وَٱلْمُهَٰجِرِينَ إِلَّآ أَن تَفْعَلُوٓاْ إِلَىٰٓ
أَوْلِيَآئِكُم مَّعْرُوفًاۚ كَانَ ذَٰلِكَ فِي ٱلْكِتَٰبِ مَسْطُورًا ﴿٦﴾

در مدینه نازل شده و هفتاد وسه آیت است.

بنام الله بخشندۀ مهربان.

﴿۱﴾ ای پیغمبر! از الله بترس و از کافران و منافقان اطاعت مکن، بی‌گمان الله دانای حکیم است. ﴿۲﴾ و آنچه را که از سوی پروردگارت به تو وحی می‌شود پیروی کن، البته الله از آنچه می کنید آگاه است. ﴿۳﴾ و بر الله توکل کن. و الله به عنوان کارساز کافی است. ﴿٤﴾ الله برای هیچ‌کسی دو دل در سینه اش ننهاده است، و آن زنانتان را که مورد ظهار قرار می‌دهید مادرانتان نگردانیده است و (همچنین) پسر خوانده های تان را پسران شما نگردانیده است. این سخنی شما به زبان های تان است و الله حق می‌گوید و او به راه راست هدایت می‌کند. ﴿٥﴾ آنان (پسرخوانده ها) را به پدرانشان نسبت دهید، این‌کار پیش الله عادلانه‌تر است، و اگر پدران شان را نشناختید، در آن صورت برادران دینی و آزاد کردگان شما هستند، و در آنچه که اشتباه کرده باشید گناهی بر شما نیست، لیکن (گناه) در آنچه است که دل‌های تان قصد آن را کرده باشد و الله آمرزنده مهربان است. ﴿٦﴾ پیغمبر به مؤمنان از خودشان سزاوارتر است، و همسرانش مادران مؤمنان هستند، و خویشاوندان (در استحقاق میراث) نسبت به همدیگر در کتاب الله از مؤمنان و مهاجران اولویت بیشتری دارند، مگر اینکه در حق دوستانتان احسان بکنید. این در کتاب نوشته شده است.

وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ ٱلنَّبِيِّـۧنَ مِيثَٰقَهُمْ وَمِنكَ وَمِن نُّوحٍ وَإِبْرَٰهِيمَ وَمُوسَىٰ وَعِيسَى ٱبْنِ مَرْيَمَ ۖ وَأَخَذْنَا مِنْهُم مِّيثَٰقًا غَلِيظًا ﴿٧﴾ لِّيَسْـَٔلَ ٱلصَّٰدِقِينَ عَن صِدْقِهِمْ ۚ وَأَعَدَّ لِلْكَٰفِرِينَ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿٨﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ٱذْكُرُوا۟ نِعْمَةَ ٱللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ جَآءَتْكُمْ جُنُودٌ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا وَجُنُودًا لَّمْ تَرَوْهَا ۚ وَكَانَ ٱللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرًا ﴿٩﴾ إِذْ جَآءُوكُم مِّن فَوْقِكُمْ وَمِنْ أَسْفَلَ مِنكُمْ وَإِذْ زَاغَتِ ٱلْأَبْصَٰرُ وَبَلَغَتِ ٱلْقُلُوبُ ٱلْحَنَاجِرَ وَتَظُنُّونَ بِٱللَّهِ ٱلظُّنُونَا۠ ﴿١٠﴾ هُنَالِكَ ٱبْتُلِىَ ٱلْمُؤْمِنُونَ وَزُلْزِلُوا۟ زِلْزَالًا شَدِيدًا ﴿١١﴾ وَإِذْ يَقُولُ ٱلْمُنَٰفِقُونَ وَٱلَّذِينَ فِى قُلُوبِهِم مَّرَضٌ مَّا وَعَدَنَا ٱللَّهُ وَرَسُولُهُۥٓ إِلَّا غُرُورًا ﴿١٢﴾ وَإِذْ قَالَت طَّآئِفَةٌ مِّنْهُمْ يَٰٓأَهْلَ يَثْرِبَ لَا مُقَامَ لَكُمْ فَٱرْجِعُوا۟ ۚ وَيَسْتَـْٔذِنُ فَرِيقٌ مِّنْهُمُ ٱلنَّبِىَّ يَقُولُونَ إِنَّ بُيُوتَنَا عَوْرَةٌ وَمَا هِىَ بِعَوْرَةٍ ۖ إِن يُرِيدُونَ إِلَّا فِرَارًا ﴿١٣﴾ وَلَوْ دُخِلَتْ عَلَيْهِم مِّنْ أَقْطَارِهَا ثُمَّ سُئِلُوا۟ ٱلْفِتْنَةَ لَءَاتَوْهَا وَمَا تَلَبَّثُوا۟ بِهَآ إِلَّا يَسِيرًا ﴿١٤﴾ وَلَقَدْ كَانُوا۟ عَٰهَدُوا۟ ٱللَّهَ مِن قَبْلُ لَا يُوَلُّونَ ٱلْأَدْبَٰرَ ۚ وَكَانَ عَهْدُ ٱللَّهِ مَسْـُٔولًا ﴿١٥﴾

﴿۷﴾ و یادآور شو وقتی که از پیغمبران عهد گرفتیم و (نیز) از تو و از نوح و ابراهیم و موسی و عیسی پسر مریم، و از آنها عهد محکم گرفتیم. ﴿۸﴾ تا راستگویان را از راستی شان بپرسد و (الله) برای کافران عذاب دردناک آماده کرده است. ﴿۹﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، نعمت الله را بر خود یاد کنید، وقتی که لشکرها به سوی شما آمدند پس برسر آنان طوفانی را فرستادیم و (نیز) لشکرهایی را (به‌سویشان روانه کردیم) که شما آنان‌را نمی‌دیدید، و الله به آنچه می‌کنید بیناست. ﴿۱۰﴾ وقتی که از طرف بالا و پایین شما به‌سویتان آمدند و آن هنگام که چشم‌ها خیره شد و دل‌ها به گلوهگاه‌ها رسید و در بارهٔ الله گمان‌های گوناگونی می‌کردید. ﴿۱۱﴾ در آن وقت (بود که) مؤمنان آزموده شدند و سخت تکان خوردند و متزلزل شدند. ﴿۱۲﴾ (یاد آور شوید) وقتی که منافقان و کسانی که در دلهای شان بیماری (شک و نفاق) بود می‌گفتند: الله و پیغمبرش جز فریب و وعده‌های دروغ به ما نداده‌اند. ﴿۱۳﴾ و (یاد آور شوید) چون گروهی از آنان گفتند: ای اهل یثرب! دیگر جای پاییدن شما در اینجا نیست، پس بازگردید. و گروهی از آنان از پیغمبر اجازه می‌طلبند و می‌گویند: خانه‌های ما مصئون و محکم نیست، حال آنکه آنها نامصئون و نامحکم نبود و جز فرار قصدی دیگر ندارند. ﴿۱٤﴾ و اگر (لشکر دشمن) بر آنان از اطراف مدینه درآورده می‌شدند، باز از آنان طلب فتنه (خیانت به مسلمانان) می شد، حتما این کار را انجام می‌دادند و مگر اندکی در آن درنگ نمی‌کردند. ﴿۱۵﴾ و البته ایشان بودند که پیش از این با الله عهد بسته بودند که (به دشمن) پشت نگردانند و عهد الله بازخواست شدنی است.

قُل لَّن يَنفَعَكُمُ ٱلۡفِرَارُ إِن فَرَرۡتُم مِّنَ ٱلۡمَوۡتِ أَوِ ٱلۡقَتۡلِ وَإِذٗا
لَّا تُمَتَّعُونَ إِلَّا قَلِيلٗا ١٦ قُلۡ مَن ذَا ٱلَّذِي يَعۡصِمُكُم مِّنَ ٱللَّهِ
إِنۡ أَرَادَ بِكُمۡ سُوٓءًا أَوۡ أَرَادَ بِكُمۡ رَحۡمَةٗۚ وَلَا يَجِدُونَ لَهُم مِّن دُونِ
ٱللَّهِ وَلِيّٗا وَلَا نَصِيرٗا ١٧ ۞ قَدۡ يَعۡلَمُ ٱللَّهُ ٱلۡمُعَوِّقِينَ مِنكُمۡ وَٱلۡقَآئِلِينَ
لِإِخۡوَٰنِهِمۡ هَلُمَّ إِلَيۡنَاۖ وَلَا يَأۡتُونَ ٱلۡبَأۡسَ إِلَّا قَلِيلًا ١٨ أَشِحَّةً
عَلَيۡكُمۡۖ فَإِذَا جَآءَ ٱلۡخَوۡفُ رَأَيۡتَهُمۡ يَنظُرُونَ إِلَيۡكَ تَدُورُ أَعۡيُنُهُمۡ
كَٱلَّذِي يُغۡشَىٰ عَلَيۡهِ مِنَ ٱلۡمَوۡتِۖ فَإِذَا ذَهَبَ ٱلۡخَوۡفُ سَلَقُوكُم
بِأَلۡسِنَةٍ حِدَادٍ أَشِحَّةً عَلَى ٱلۡخَيۡرِۚ أُوْلَٰٓئِكَ لَمۡ يُؤۡمِنُواْ فَأَحۡبَطَ
ٱللَّهُ أَعۡمَٰلَهُمۡۚ وَكَانَ ذَٰلِكَ عَلَى ٱللَّهِ يَسِيرٗا ١٩ يَحۡسَبُونَ
ٱلۡأَحۡزَابَ لَمۡ يَذۡهَبُواْۖ وَإِن يَأۡتِ ٱلۡأَحۡزَابُ يَوَدُّواْ لَوۡ أَنَّهُم
بَادُونَ فِي ٱلۡأَعۡرَابِ يَسۡـَٔلُونَ عَنۡ أَنۢبَآئِكُمۡۖ وَلَوۡ كَانُواْ فِيكُم
مَّا قَٰتَلُوٓاْ إِلَّا قَلِيلٗا ٢٠ لَّقَدۡ كَانَ لَكُمۡ فِي رَسُولِ ٱللَّهِ أُسۡوَةٌ حَسَنَةٞ
لِّمَن كَانَ يَرۡجُواْ ٱللَّهَ وَٱلۡيَوۡمَ ٱلۡأٓخِرَ وَذَكَرَ ٱللَّهَ كَثِيرٗا ٢١
وَلَمَّا رَءَا ٱلۡمُؤۡمِنُونَ ٱلۡأَحۡزَابَ قَالُواْ هَٰذَا مَا وَعَدَنَا ٱللَّهُ وَرَسُولُهُۥ
وَصَدَقَ ٱللَّهُ وَرَسُولُهُۥۚ وَمَا زَادَهُمۡ إِلَّآ إِيمَٰنٗا وَتَسۡلِيمٗا ٢٢

﴿۱٦﴾ بگو: اگر از مرگ یا کشته شدن بگریزید، هرگز سودی به شما نمی بخشد و در آن صورت جز اندکی بهره‌مند نمی‌شوید. ﴿۱۷﴾ بگو: چه کسی شما را از عذاب الله حفظ می کند اگر او در بارهٔ شما بدی خواسته باشد یا برای شما رحمتی خواسته باشد؟! و غیر از الله هیچ کارساز و مددگاری برای خود نخواهند یافت. ﴿۱۸﴾ در حقیقت الله کسانی از شما را که مردم را از جنگ باز می‌داشتند می‌شناسد و (نیز) آنان‌را که به برادرانشان گفتند: نزد ما بیایید و جز اندکی به جنگ نمی‌آیند. ﴿۱۹﴾ در حالی که بر شما بخیلانند، پس چون وقت ترس رسد آنان را می‌بینی که به سوی تو می‌نگرند مانند کسی‌که از (سختی) مرگ بیهوش شده باشد (و) چشمانش (راست و چپ) می چرخد. و چون وقت ترس برود، بر شما با زبانهای تند و تیز زبان درازی می کنند (و) بر خیر (غنیمت) بخیلانند. این گروه هرگز ایمان نیاورده‌اند، و الله اعمال ایشان را نابود گردانید. و این کار برای الله آسان است. ﴿۲۰﴾ گمان می‌کنند که احزاب (لشکر های کافران) نرفته‌اند و اگر احزاب بازآیند ایشان دوست دارند درمیان اعراب بادیه‌نشین باشند و از اخبار شما سوال کنند. و اگر درمیان شما بودند جز اندکی پیکار نمی‌کردند. ﴿۲۱﴾ البته برای شما در (سیرهٔ) رسول الله سرمشق و الگویی نیکوست، برای آن کس که به الله و روز قیامت امید می‌دارد و الله را بسیار یاد کند. ﴿۲۲﴾ و چون مؤمنان احزاب (لشکرهای کافران) را دیدند، گفتند: این همان چیزی است که الله و پیغمبرش به ما وعده داده بودند، و الله و پیغمبرش راست گفتند، و این در حق آنان جز ایمان و تسلیم نافزود.

مِّنَ ٱلْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ صَدَقُوا۟ مَا عَٰهَدُوا۟ ٱللَّهَ عَلَيْهِ ۖ فَمِنْهُم مَّن قَضَىٰ نَحْبَهُۥ وَمِنْهُم مَّن يَنتَظِرُ ۖ وَمَا بَدَّلُوا۟ تَبْدِيلًا ﴿٢٣﴾ لِّيَجْزِىَ ٱللَّهُ ٱلصَّٰدِقِينَ بِصِدْقِهِمْ وَيُعَذِّبَ ٱلْمُنَٰفِقِينَ إِن شَآءَ أَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٢٤﴾ وَرَدَّ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ بِغَيْظِهِمْ لَمْ يَنَالُوا۟ خَيْرًا ۚ وَكَفَى ٱللَّهُ ٱلْمُؤْمِنِينَ ٱلْقِتَالَ ۚ وَكَانَ ٱللَّهُ قَوِيًّا عَزِيزًا ﴿٢٥﴾ وَأَنزَلَ ٱلَّذِينَ ظَٰهَرُوهُم مِّنْ أَهْلِ ٱلْكِتَٰبِ مِن صَيَاصِيهِمْ وَقَذَفَ فِى قُلُوبِهِمُ ٱلرُّعْبَ فَرِيقًا تَقْتُلُونَ وَتَأْسِرُونَ فَرِيقًا ﴿٢٦﴾ وَأَوْرَثَكُمْ أَرْضَهُمْ وَدِيَٰرَهُمْ وَأَمْوَٰلَهُمْ وَأَرْضًا لَّمْ تَطَـُٔوهَا ۚ وَكَانَ ٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرًا ﴿٢٧﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِىُّ قُل لِّأَزْوَٰجِكَ إِن كُنتُنَّ تُرِدْنَ ٱلْحَيَوٰةَ ٱلدُّنْيَا وَزِينَتَهَا فَتَعَالَيْنَ أُمَتِّعْكُنَّ وَأُسَرِّحْكُنَّ سَرَاحًا جَمِيلًا ﴿٢٨﴾ وَإِن كُنتُنَّ تُرِدْنَ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ وَٱلدَّارَ ٱلْءَاخِرَةَ فَإِنَّ ٱللَّهَ أَعَدَّ لِلْمُحْسِنَٰتِ مِنكُنَّ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٢٩﴾ يَٰنِسَآءَ ٱلنَّبِىِّ مَن يَأْتِ مِنكُنَّ بِفَٰحِشَةٍ مُّبَيِّنَةٍ يُضَٰعَفْ لَهَا ٱلْعَذَابُ ضِعْفَيْنِ ۚ وَكَانَ ذَٰلِكَ عَلَى ٱللَّهِ يَسِيرًا ﴿٣٠﴾

﴿۲۳﴾ از مؤمنان مردانی هستند که به آنچه با الله بر آن پیمان بسته بودند، صادقانه وفا کردند، پس از آنان کسی است که قرار دادشان را به انجام رساندند و از آنان کسی است که در انتظارند و (در عهد و پیمان خود) هیچ‌گونه تغییر و تبدیلی نیاورده اند. ﴿۲٤﴾ تا الله راستگویان را به‌خاطر راستی‌شان پاداش بدهد و منافقان را اگر بخواهد عذاب کند یا بر آنان به رحمت بازگردد (ببخشد). به تحقیق الله آمرزندهٔ مهربان است. ﴿۲٥﴾ و الله کافران را به خشم و غضبشان بازگردانید، بی آنکه به خیری رسیده باشند و الله مؤمنان را از کار جنگ(با فرستادن طوفان) کفایت کرد و الله توانای غالب است. ﴿۲٦﴾ و الله کسانی از اهل کتاب را که آنان را مدد کرده بودند، از قلعه‌هایشان فرود آورد و در دل‌هایشان ترس و هراس انداخت! (به طوری که) گروهی را می‌کشتید و گروهی را اسیر می‌گرفتید. ﴿۲۷﴾ و زمین شان و دیارشان و دارایی‌شان، و همچنین زمینی را که هنوز گام به آنجا ننهاده بودید به شما میراث داد، و البته الله بر هرچیزی تواناست. ﴿۲۸﴾ ای پیغمبرا! به همسران خود بگو: اگر خواهان زندگانی دنیا و زینت آن هستید، پس بیایید تا به شما هدیهٔ مناسب بدهم و شما را به رها کردنی نیک رها سازم. ﴿۲۹﴾ و اگر الله و پیغمبرش و سرای آخرت را می‌خواهید، پس الله برای نیکوکاران شما پاداش بزرگی را آماده کرده است. ﴿۳۰﴾ ای همسران پیغمبر! هر کس از شما کار ناشایست آشکار را به عمل آورد، عذابش دو چندان خواهد بود. و این کار برای الله آسان است.

۞ وَمَن يَقۡنُتۡ مِنكُنَّ لِلَّهِ وَرَسُولِهِۦ وَتَعۡمَلۡ صَٰلِحٗا نُّؤۡتِهَآ
أَجۡرَهَا مَرَّتَيۡنِ وَأَعۡتَدۡنَا لَهَا رِزۡقٗا كَرِيمٗا ﴿٣١﴾ يَٰنِسَآءَ ٱلنَّبِيِّ
لَسۡتُنَّ كَأَحَدٖ مِّنَ ٱلنِّسَآءِ إِنِ ٱتَّقَيۡتُنَّۚ فَلَا تَخۡضَعۡنَ بِٱلۡقَوۡلِ
فَيَطۡمَعَ ٱلَّذِي فِي قَلۡبِهِۦ مَرَضٞ وَقُلۡنَ قَوۡلٗا مَّعۡرُوفٗا ﴿٣٢﴾ وَقَرۡنَ
فِي بُيُوتِكُنَّ وَلَا تَبَرَّجۡنَ تَبَرُّجَ ٱلۡجَٰهِلِيَّةِ ٱلۡأُولَىٰۖ وَأَقِمۡنَ
ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتِينَ ٱلزَّكَوٰةَ وَأَطِعۡنَ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥٓۚ إِنَّمَا
يُرِيدُ ٱللَّهُ لِيُذۡهِبَ عَنكُمُ ٱلرِّجۡسَ أَهۡلَ ٱلۡبَيۡتِ وَيُطَهِّرَكُمۡ
تَطۡهِيرٗا ﴿٣٣﴾ وَٱذۡكُرۡنَ مَا يُتۡلَىٰ فِي بُيُوتِكُنَّ مِنۡ
ءَايَٰتِ ٱللَّهِ وَٱلۡحِكۡمَةِۚ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ لَطِيفًا خَبِيرًا ﴿٣٤﴾
إِنَّ ٱلۡمُسۡلِمِينَ وَٱلۡمُسۡلِمَٰتِ وَٱلۡمُؤۡمِنِينَ وَٱلۡمُؤۡمِنَٰتِ
وَٱلۡقَٰنِتِينَ وَٱلۡقَٰنِتَٰتِ وَٱلصَّٰدِقِينَ وَٱلصَّٰدِقَٰتِ وَٱلصَّٰبِرِينَ
وَٱلصَّٰبِرَٰتِ وَٱلۡخَٰشِعِينَ وَٱلۡخَٰشِعَٰتِ وَٱلۡمُتَصَدِّقِينَ
وَٱلۡمُتَصَدِّقَٰتِ وَٱلصَّٰٓئِمِينَ وَٱلصَّٰٓئِمَٰتِ وَٱلۡحَٰفِظِينَ
فُرُوجَهُمۡ وَٱلۡحَٰفِظَٰتِ وَٱلذَّٰكِرِينَ ٱللَّهَ كَثِيرٗا
وَٱلذَّٰكِرَٰتِ أَعَدَّ ٱللَّهُ لَهُم مَّغۡفِرَةٗ وَأَجۡرًا عَظِيمٗا ﴿٣٥﴾

﴿۳۱﴾ و هرکس از شما که برای الله و پیغمبرش قانت و فرمانبردار باشد و کار نیک انجام دهد، پاداشش را دو بار به او می‌دهیم و برای او روزی نیک و ارزشمندی آماده کرده‌ایم. ﴿۳۲﴾ ای زنان پیغمبر! شما مانند هیچ یک از زنان دیگر نیستید اگر پرهیزگار باشید، پس در سخن گفتن نرمی و ملایمت نکنید تا کسی که در دلش بیماری است به طمع نیفتد، و سخن شایسته بگویید. ﴿۳۳﴾ و در خانه‌های تان قرار گیرید و همچون زینت نمایی روزگار جاهلیت پیشین (درمیان مردم ظاهر نشوید و) خودنمایی نکنید و نماز را برپا کنید و زکات را بدهید و از الله و پیغمبرش اطاعت کنید. جز این نیست که الله می‌خواهد پلیدی را از شما اهل بیت دور کند و شما را کاملاً پاکیزه گرداند. ﴿۳٤﴾ و آنچه را که از آیات الله و حکمت در خانه‌هایتان خوانده می‌شود یاد کنید، بی‌گمان الله لطف کنندۀ آگاه است. ﴿۳۵﴾ بدون شک مردان مسلمان و زنان مسلمان، مردان با ایمان و زنان با ایمان، مردان فرمان‌بردار فرمان الله و زنان فرمان‌بردار فرمان الله، و مردان و زنان راستگو، و مردان و زنان بردبار، و مردان فروتن و زنان فروتن و مردان صدقه دهنده، و زنان صدقه دهنده و مردان روزه‌دار و زنان روزه‌دار، و مردان پاکدامن و زنان پاکدامن، و مردان و زنانی که الله را بسیار یاد می‌کنند، الله برای آنان آمرزش و پاداش بزرگ آماده کرده است.

وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا مُؤْمِنَةٍ إِذَا قَضَى ٱللَّهُ وَرَسُولُهُۥٓ أَمْرًا أَن يَكُونَ لَهُمُ ٱلْخِيَرَةُ مِنْ أَمْرِهِمْ ۗ وَمَن يَعْصِ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَٰلًا مُّبِينًا ﴿٣٦﴾ وَإِذْ تَقُولُ لِلَّذِىٓ أَنْعَمَ ٱللَّهُ عَلَيْهِ وَأَنْعَمْتَ عَلَيْهِ أَمْسِكْ عَلَيْكَ زَوْجَكَ وَٱتَّقِ ٱللَّهَ وَتُخْفِى فِى نَفْسِكَ مَا ٱللَّهُ مُبْدِيهِ وَتَخْشَى ٱلنَّاسَ وَٱللَّهُ أَحَقُّ أَن تَخْشَىٰهُ ۖ فَلَمَّا قَضَىٰ زَيْدٌ مِّنْهَا وَطَرًا زَوَّجْنَٰكَهَا لِكَىْ لَا يَكُونَ عَلَى ٱلْمُؤْمِنِينَ حَرَجٌ فِىٓ أَزْوَٰجِ أَدْعِيَآئِهِمْ إِذَا قَضَوْا۟ مِنْهُنَّ وَطَرًا ۚ وَكَانَ أَمْرُ ٱللَّهِ مَفْعُولًا ﴿٣٧﴾ مَّا كَانَ عَلَى ٱلنَّبِىِّ مِنْ حَرَجٍ فِيمَا فَرَضَ ٱللَّهُ لَهُۥ ۖ سُنَّةَ ٱللَّهِ فِى ٱلَّذِينَ خَلَوْا۟ مِن قَبْلُ ۚ وَكَانَ أَمْرُ ٱللَّهِ قَدَرًا مَّقْدُورًا ﴿٣٨﴾ ٱلَّذِينَ يُبَلِّغُونَ رِسَٰلَٰتِ ٱللَّهِ وَيَخْشَوْنَهُۥ وَلَا يَخْشَوْنَ أَحَدًا إِلَّا ٱللَّهَ ۗ وَكَفَىٰ بِٱللَّهِ حَسِيبًا ﴿٣٩﴾ مَّا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَآ أَحَدٍ مِّن رِّجَالِكُمْ وَلَٰكِن رَّسُولَ ٱللَّهِ وَخَاتَمَ ٱلنَّبِيِّۦنَ ۗ وَكَانَ ٱللَّهُ بِكُلِّ شَىْءٍ عَلِيمًا ﴿٤٠﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ٱذْكُرُوا۟ ٱللَّهَ ذِكْرًا كَثِيرًا ﴿٤١﴾ وَسَبِّحُوهُ بُكْرَةً وَأَصِيلًا ﴿٤٢﴾ هُوَ ٱلَّذِى يُصَلِّى عَلَيْكُمْ وَمَلَٰٓئِكَتُهُۥ لِيُخْرِجَكُم مِّنَ ٱلظُّلُمَٰتِ إِلَى ٱلنُّورِ ۚ وَكَانَ بِٱلْمُؤْمِنِينَ رَحِيمًا ﴿٤٣﴾

﴿۳٦﴾ و هیچ مرد مؤمن و زن مؤمنه در کاری که الله و پیغمبرش (در آن) فیصله کرده باشند اختیاری از خود ندارند و کسی که از الله و پیغمبرش نافرمانی کند در حقیقت به گمراهی آشکار گرفتار شده است. ﴿۳۷﴾ و یادآور شو چون به کسی که الله به او نعمت داده بود و تو (نیز) بر او انعام کرده بودی، می‌گفتی: همسرت را برای خود نگاه‌دار و از الله بترس و در نفس خود آنچه را که الله ظاهر کننده‌اش است پنهان می‌ساختی، و از مردم می‌ترسیدی و الله به آنکه از او بترسی سزاوارتر است. پس چون زید نیاز خود را از او برآورد، او را به ازدواج تو درآوردیم تا تنگی برای مؤمنان در ازدواج با همسران پسرخواندگانشان نباشد، وقتی که نیاز خود را از آنان به انجام رسانند، و حکم الله انجام یافتنی است. ﴿۳۸﴾ بر پیغمبر در آنچه الله برای او مقدر و معین گردانیده هیچ تنگی نیست، این سنت الهی در مورد پیغمبران پیشین نیز جاری بوده و حکم الله به اندازهٔ مقدر و معین است. ﴿۳۹﴾ همان کسانیکه پیامهای الله را ابلاغ می کنند و از او می‌ترسند و جز الله از کسی نمی‌ترسند. و الله از لحاظ محاسبه با بندگان خود کافی است. ﴿٤۰﴾ محمّد پدر هیچ‌یک از مردان شما نیست بلکه فرستادهٔ الله و خاتم پیغمبران است و الله به همه چیز داناست. ﴿٤۱﴾ ای کسانی‌که ایمان آورده‌اید! الله را بسیار یاد کنید. ﴿٤۲﴾ و او را صبح و شام به پاکی یاد کنید. ﴿٤۳﴾ او ذاتی است که بر شما درود می‌فرستد و فرشتگانش نیز بر شما درود می فرستند تا شما را از تاریکی‌ها به سوی نور بیرون آورد و او به مؤمنان بسیار مهربان است.

تَحِيَّتُهُمْ يَوْمَ يَلْقَوْنَهُۥ سَلَٰمٌۚ وَأَعَدَّ لَهُمْ أَجْرًا كَرِيمًا ﴿٤٤﴾ يَٰٓأَيُّهَا
ٱلنَّبِيُّ إِنَّآ أَرْسَلْنَٰكَ شَٰهِدًا وَمُبَشِّرًا وَنَذِيرًا ﴿٤٥﴾ وَدَاعِيًا
إِلَى ٱللَّهِ بِإِذْنِهِۦ وَسِرَاجًا مُّنِيرًا ﴿٤٦﴾ وَبَشِّرِ ٱلْمُؤْمِنِينَ بِأَنَّ لَهُم
مِّنَ ٱللَّهِ فَضْلًا كَبِيرًا ﴿٤٧﴾ وَلَا تُطِعِ ٱلْكَٰفِرِينَ وَٱلْمُنَٰفِقِينَ
وَدَعْ أَذَىٰهُمْ وَتَوَكَّلْ عَلَى ٱللَّهِۚ وَكَفَىٰ بِٱللَّهِ وَكِيلًا ﴿٤٨﴾
يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِذَا نَكَحْتُمُ ٱلْمُؤْمِنَٰتِ ثُمَّ طَلَّقْتُمُوهُنَّ
مِن قَبْلِ أَن تَمَسُّوهُنَّ فَمَا لَكُمْ عَلَيْهِنَّ مِنْ عِدَّةٍ تَعْتَدُّونَهَاۖ
فَمَتِّعُوهُنَّ وَسَرِّحُوهُنَّ سَرَاحًا جَمِيلًا ﴿٤٩﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِيُّ
إِنَّآ أَحْلَلْنَا لَكَ أَزْوَٰجَكَ ٱلَّٰتِيٓ ءَاتَيْتَ أُجُورَهُنَّ وَمَا مَلَكَتْ
يَمِينُكَ مِمَّآ أَفَآءَ ٱللَّهُ عَلَيْكَ وَبَنَاتِ عَمِّكَ وَبَنَاتِ عَمَّٰتِكَ
وَبَنَاتِ خَالِكَ وَبَنَاتِ خَٰلَٰتِكَ ٱلَّٰتِي هَاجَرْنَ مَعَكَ وَٱمْرَأَةً
مُّؤْمِنَةً إِن وَهَبَتْ نَفْسَهَا لِلنَّبِيِّ إِنْ أَرَادَ ٱلنَّبِيُّ أَن يَسْتَنكِحَهَا
خَالِصَةً لَّكَ مِن دُونِ ٱلْمُؤْمِنِينَۗ قَدْ عَلِمْنَا مَا فَرَضْنَا
عَلَيْهِمْ فِىٓ أَزْوَٰجِهِمْ وَمَا مَلَكَتْ أَيْمَٰنُهُمْ لِكَيْلَا
يَكُونَ عَلَيْكَ حَرَجٌۗ وَكَانَ ٱللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٥٠﴾

﴿٤٤﴾ درودشان در روزی که او را ملاقات می‌کنند سلام است و برای آنان پاداش نیک آماده کرده است. ﴿٤٥﴾ ای پیغمبر! ما تو را گواه و مژده دهنده و بیم دهنده فرستادیم. ﴿٤٦﴾ و (نیز) دعوتگر به‌سوی الله به حکم او و چراغ روشن هستی. ﴿٤٧﴾ و (ای پیغمبر!) به مؤمنان مژده بده که از (سوی) الله برای شان فضل بزرگ است. ﴿٤٨﴾ و از کافران و منافقان اطاعت مکن و اذیت و آزارشان را اعتبار مده (و استقامت داشته باش) و بر الله توکل کن و همین بس که الله کارساز باشد. ﴿٤٩﴾ ای مؤمنان! چون با زنان مؤمن ازدواج کردید باز پیش از آنکه با آنان آمیزش کنید طلاقشان دادید دیگر شما را بر این زنان عدّه‌ای نیست که آن را بشمارید، پس ایشان را از هدیهٔ مناسب بهره‌مند سازید و به رها کردنی نیک رهایشان کنید. ﴿٥٠﴾ ای پیغمبر! همانا ما برای تو حلال کرده‌ایم (آن) همسرانت را که مهرشان را داده‌ای، و همچنین کنیزانی را که الله در جنگ بهرهٔ تو ساخته است، و دختران عمویت و دختران عمه‌هایت و دختران خالوهایت و دختران خاله‌هایت که با تو هجرت کرده‌اند، و زن مؤمنی که خویشتن را به پیغمبر ببخشد (و) اگر پیغمبر بخواهد که او را به زنی گیرد که مخصوص توست نه دیگر مؤمنان، به راستی دانستیم آنچه را که بر آنان دربارهٔ زنانشان و کنیزانشان مقرر کرده‌ایم تا بر تو هیچ حرج و تنگی نباشد و الله آمرزندهٔ مهربان است.

۞ تُرۡجِي مَن تَشَآءُ مِنۡهُنَّ وَتُـٔۡوِيٓ إِلَيۡكَ مَن تَشَآءُۖ وَمَنِ ٱبۡتَغَيۡتَ
مِمَّنۡ عَزَلۡتَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيۡكَۚ ذَٰلِكَ أَدۡنَىٰٓ أَن تَقَرَّ أَعۡيُنُهُنَّ
وَلَا يَحۡزَنَّ وَيَرۡضَيۡنَ بِمَآ ءَاتَيۡتَهُنَّ كُلُّهُنَّۚ وَٱللَّهُ يَعۡلَمُ
مَا فِي قُلُوبِكُمۡۚ وَكَانَ ٱللَّهُ عَلِيمًا حَلِيمٗا ﴿٥١﴾ لَّا يَحِلُّ لَكَ
ٱلنِّسَآءُ مِنۢ بَعۡدُ وَلَآ أَن تَبَدَّلَ بِهِنَّ مِنۡ أَزۡوَٰجٖ وَلَوۡ أَعۡجَبَكَ
حُسۡنُهُنَّ إِلَّا مَا مَلَكَتۡ يَمِينُكَۗ وَكَانَ ٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ
شَيۡءٖ رَّقِيبٗا ﴿٥٢﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تَدۡخُلُواْ بُيُوتَ ٱلنَّبِيِّ
إِلَّآ أَن يُؤۡذَنَ لَكُمۡ إِلَىٰ طَعَامٍ غَيۡرَ نَٰظِرِينَ إِنَىٰهُ وَلَٰكِنۡ
إِذَا دُعِيتُمۡ فَٱدۡخُلُواْ فَإِذَا طَعِمۡتُمۡ فَٱنتَشِرُواْ وَلَا مُسۡتَـٔۡنِسِينَ
لِحَدِيثٍۚ إِنَّ ذَٰلِكُمۡ كَانَ يُؤۡذِي ٱلنَّبِيَّ فَيَسۡتَحۡيِۦ مِنكُمۡۖ
وَٱللَّهُ لَا يَسۡتَحۡيِۦ مِنَ ٱلۡحَقِّۚ وَإِذَا سَأَلۡتُمُوهُنَّ مَتَٰعٗا فَسۡـَٔلُوهُنَّ
مِن وَرَآءِ حِجَابٖۚ ذَٰلِكُمۡ أَطۡهَرُ لِقُلُوبِكُمۡ وَقُلُوبِهِنَّۚ
وَمَا كَانَ لَكُمۡ أَن تُؤۡذُواْ رَسُولَ ٱللَّهِ وَلَآ أَن تَنكِحُوٓاْ أَزۡوَٰجَهُۥ
مِنۢ بَعۡدِهِۦٓ أَبَدًاۚ إِنَّ ذَٰلِكُمۡ كَانَ عِندَ ٱللَّهِ عَظِيمًا ﴿٥٣﴾
إِن تُبۡدُواْ شَيۡـًٔا أَوۡ تُخۡفُوهُ فَإِنَّ ٱللَّهَ كَانَ بِكُلِّ شَيۡءٍ عَلِيمٗا ﴿٥٤﴾

﴿۵۱﴾ نوبت هریک از زنان را که می خواهی به تاخیر انداز و هرکدام را می خواهی نزد خود جای ده، و اگر زنی از آنان که (از او) کناره گرفته‌ای باز بجویی بر تو گناهی نیست، این نزدیک‌تر است به آن که چشمان شان روشن گردد و اندوهگین نشوند و همگی شان به آنچه به ایشان می‌دهی خشنود گردند و الله آنچه را که در دل‌های شماست می‌داند و الله دانای بردبار است. ﴿۵۲﴾ بعد از این دیگر گرفتن زنان برای تو حلال نیست و برایت حلال نیست که زنان دیگر را جایگزین آنها کنی هرچند زیبایی آنان تو را به شگفت آورد، به استثنای کنیزانی که در ملک تو هستند. و الله بر همه چیز مراقب است. ﴿۵۳﴾ ای مؤمنان! وارد خانه‌های پیغمبر نشوید مگر آنکه برای (صرف) طعام به شما اجازه داده شود، بی‌آن‌که منتظر (پخته شدن) آماده شدنش باشید، ولی هنگامی‌که دعوت شدید وارد شوید و زمانی که غذا را خوردید پراگنده شوید و به گفتگو ننشینید، این کار پیغمبر را رنج می‌دهد اما او شرم می‌کند ولی الله از بیان حق شرم نمی‌کند. و چون از زنان پیغمبر متاعی خواستید از پس پرده از ایشان بخواهید، این برای دل‌هایتان و دل‌های آنان پاکیزه‌تر است، و برای شما سزاوار نیست که پیغمبر الله را برنجانید و حق ندارید که پس از مرگ او همسرانش را به همسری خویش درآورید، البته این‌کار نزد الله گناهی بزرگ است. ﴿۵٤﴾ اگر چیزی را آشکار کنید، یا آن را پنهان دارید، پس (بدانید که) الله به هر چیز داناست.

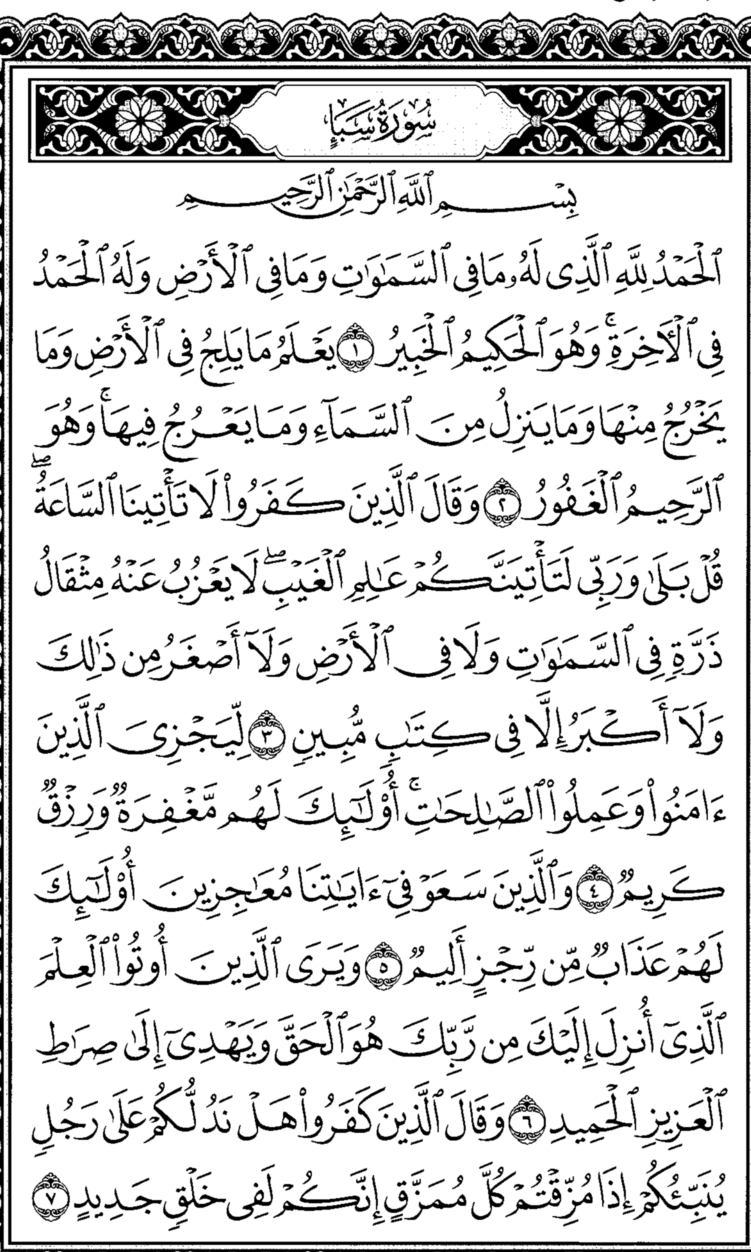
لَّا جُنَاحَ عَلَيْهِنَّ فِىٓ ءَابَآئِهِنَّ وَلَآ أَبْنَآئِهِنَّ وَلَآ إِخْوَٰنِهِنَّ وَلَآ
أَبْنَآءِ إِخْوَٰنِهِنَّ وَلَآ أَبْنَآءِ أَخَوَٰتِهِنَّ وَلَا نِسَآئِهِنَّ وَلَا مَا مَلَكَتْ
أَيْمَـٰنُهُنَّ ۗ وَٱتَّقِينَ ٱللَّهَ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ شَهِيدًا
﴿٥٥﴾ إِنَّ ٱللَّهَ وَمَلَـٰٓئِكَتَهُۥ يُصَلُّونَ عَلَى ٱلنَّبِىِّ ۚ يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ
ءَامَنُوا۟ صَلُّوا۟ عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا۟ تَسْلِيمًا ﴿٥٦﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ يُؤْذُونَ
ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ لَعَنَهُمُ ٱللَّهُ فِى ٱلدُّنْيَا وَٱلْـَٔاخِرَةِ وَأَعَدَّ لَهُمْ عَذَابًا
مُّهِينًا ﴿٥٧﴾ وَٱلَّذِينَ يُؤْذُونَ ٱلْمُؤْمِنِينَ وَٱلْمُؤْمِنَـٰتِ بِغَيْرِ
مَا ٱكْتَسَبُوا۟ فَقَدِ ٱحْتَمَلُوا۟ بُهْتَـٰنًا وَإِثْمًا مُّبِينًا ﴿٥٨﴾
يَـٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِىُّ قُل لِّأَزْوَٰجِكَ وَبَنَاتِكَ وَنِسَآءِ ٱلْمُؤْمِنِينَ
يُدْنِينَ عَلَيْهِنَّ مِن جَلَـٰبِيبِهِنَّ ۚ ذَٰلِكَ أَدْنَىٰٓ أَن يُعْرَفْنَ فَلَا
يُؤْذَيْنَ ۗ وَكَانَ ٱللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٥٩﴾ ۞ لَّئِن لَّمْ يَنتَهِ ٱلْمُنَـٰفِقُونَ
وَٱلَّذِينَ فِى قُلُوبِهِم مَّرَضٌ وَٱلْمُرْجِفُونَ فِى ٱلْمَدِينَةِ
لَنُغْرِيَنَّكَ بِهِمْ ثُمَّ لَا يُجَاوِرُونَكَ فِيهَآ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٦٠﴾ مَّلْعُونِينَ ۖ
أَيْنَمَا ثُقِفُوٓا۟ أُخِذُوا۟ وَقُتِّلُوا۟ تَقْتِيلًا ﴿٦١﴾ سُنَّةَ ٱللَّهِ فِى
ٱلَّذِينَ خَلَوْا۟ مِن قَبْلُ ۖ وَلَن تَجِدَ لِسُنَّةِ ٱللَّهِ تَبْدِيلًا ﴿٦٢﴾

﴿۵۵﴾ بر زنان گناهی نیست که از پدران شان و فرزندان شان و برادران شان و فرزندان برادران شان و فرزندان خواهران شان و زنان (هم‌جنس) خودشان و بردگان شان (حجاب نگیرند)، ای زنان! از الله بترسید، البته الله بر همه چیز گواه (حاضر و ناظر) است. ﴿۵٦﴾ همانا الله و فرشتگانش بر پیغمبر درود می‌فرستند، (پس) ای مؤمنان! شما هم بر او درود بفرستید و چنانکه باید درود بگویید. ﴿۵۷﴾ همانا کسانی که الله و پیغمبرش را می رنجانند الله آنها را در دنیا و آخرت لعنت کرده است و برایشان عذاب خوارکننده ای آماده کرده است. ﴿۵۸﴾ و کسانی‌که مردان و زنان مؤمن را بدون اینکه مرتکب عمل ناروا شده باشند، آزار می رسانند به راستی که (بار) بهتان و گناه آشکار بر گردن گرفته اند. ﴿۵۹﴾ ای پیغمبر! به زنانت و دخترانت و زنان مؤمنان بگو: چادرهایشان را بر خود بیندازند، این (انداختن چادر) نزدیکتر است به آنکه (به پاکدامنی) شناخته شوند و آزار نبینند و الله آمرزندهٔ مهربان است. ﴿٦۰﴾ اگر منافقان و کسانی‌که در دلهای شان بیماری است و شایعه سازان در مدینه (که باعث اضطراب می‌گردند) از کار خود دست نکشند به یقین تو را بر آنان مسلط می گردانیم باز جز اندک مدتی در آن شهر با تو مجاور نخواهند بود. ﴿٦۱﴾ در حالیکه لعنت شدگانند، هر کجا یافت شوند، اسیر گرفته شده و به سختی کشته شوند. ﴿٦۲﴾ این است سنت الهی در مورد کسانیکه پیش از این گذشته اند و هرگز برای سنت الله تغییر و تبدیلی نمی یابی.

يَسْـَٔلُكَ ٱلنَّاسُ عَنِ ٱلسَّاعَةِۖ قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِندَ ٱللَّهِۚ وَمَا يُدْرِيكَ
لَعَلَّ ٱلسَّاعَةَ تَكُونُ قَرِيبًا ﴿٦٣﴾ إِنَّ ٱللَّهَ لَعَنَ ٱلْكَٰفِرِينَ وَأَعَدَّ
لَهُمْ سَعِيرًا ﴿٦٤﴾ خَٰلِدِينَ فِيهَآ أَبَدًاۖ لَّا يَجِدُونَ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا
﴿٦٥﴾ يَوْمَ تُقَلَّبُ وُجُوهُهُمْ فِى ٱلنَّارِ يَقُولُونَ يَٰلَيْتَنَآ أَطَعْنَا ٱللَّهَ
وَأَطَعْنَا ٱلرَّسُولَا۠ ﴿٦٦﴾ وَقَالُوا۟ رَبَّنَآ إِنَّآ أَطَعْنَا سَادَتَنَا وَكُبَرَآءَنَا
فَأَضَلُّونَا ٱلسَّبِيلَا۠ ﴿٦٧﴾ رَبَّنَآ ءَاتِهِمْ ضِعْفَيْنِ مِنَ ٱلْعَذَابِ
وَٱلْعَنْهُمْ لَعْنًا كَبِيرًا ﴿٦٨﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لَا تَكُونُوا۟ كَٱلَّذِينَ
ءَاذَوْا۟ مُوسَىٰ فَبَرَّأَهُ ٱللَّهُ مِمَّا قَالُوا۟ۚ وَكَانَ عِندَ ٱللَّهِ وَجِيهًا ﴿٦٩﴾
يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَقُولُوا۟ قَوْلًا سَدِيدًا ﴿٧٠﴾ يُصْلِحْ
لَكُمْ أَعْمَٰلَكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْۗ وَمَن يُطِعِ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ
فَقَدْ فَازَ فَوْزًا عَظِيمًا ﴿٧١﴾ إِنَّا عَرَضْنَا ٱلْأَمَانَةَ عَلَى ٱلسَّمَٰوَٰتِ
وَٱلْأَرْضِ وَٱلْجِبَالِ فَأَبَيْنَ أَن يَحْمِلْنَهَا وَأَشْفَقْنَ مِنْهَا وَحَمَلَهَا
ٱلْإِنسَٰنُۖ إِنَّهُۥ كَانَ ظَلُومًا جَهُولًا ﴿٧٢﴾ لِّيُعَذِّبَ ٱللَّهُ ٱلْمُنَٰفِقِينَ
وَٱلْمُنَٰفِقَٰتِ وَٱلْمُشْرِكِينَ وَٱلْمُشْرِكَٰتِ وَيَتُوبَ ٱللَّهُ
عَلَى ٱلْمُؤْمِنِينَ وَٱلْمُؤْمِنَٰتِۗ وَكَانَ ٱللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًۢا ﴿٧٣﴾

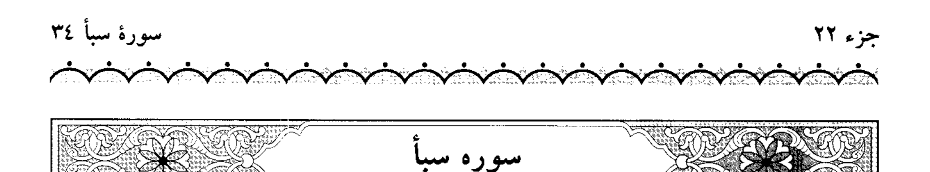
﴿۶۳﴾ مردم از تو دربارۀ (وقت فرا رسیدن) قیامت می‌پرسند، بگو: علم آن تنها نزد الله است و تو چه دانی شاید که قیامت نزدیک باشد. ﴿۶۴﴾ به تحقیق الله کافران را لعنت کرده و برایشان آتش سوزان آماده کرده است. ﴿۶۵﴾ آنان جاودانه در آن خواهند ماند، (و) هیچ دوست و یاوری نمی‌یابند. ﴿۶۶﴾ روزی که چهره‌هایشان در آتش گردانده می‌شود، می‌گویند: ای کاش الله و پیغمبر را اطاعت می‌کردیم. ﴿۶۷﴾ و گویند: ای پروردگارما! ما از پیشوایان و بزرگان خود اطاعت نمودیم و ما را از راه گمراه ساختند. ﴿۶۸﴾ ای پروردگارما! آنان‌را دوچندان عذاب ده و آنان‌را لعنت کن لعنتی بزرگ. ﴿۶۹﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، مانند کسانی نباشید که موسی را آزار دادند پس الله او را از آنچه می‌گفتند پاک و مبرا ساخت، و موسی نزد الله آبرومند بود. ﴿۷۰﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، از الله بترسید و سخن حق و راست بگویید. ﴿۷۱﴾ اعمالتان را اصلاح می‌کند و گناهانتان را می‌آمرزد. و هرکس از الله و پیغمبرش اطاعت کند به راستی که به پیروزی و کامیابی بزرگی نایل آمده است. ﴿۷۲﴾ البته ما امانت را بر آسمان‌ها و زمین و کوه‌ها عرضه داشتیم ولی از برداشتن آن ابا ورزیدند و از آن ترسیدند و انسان آن‌را برداشت، یقینا او ظالم نادان است. ﴿۷۳﴾ تا (در نتیجه) الله مردان و زنان منافق و مردان و زنان مشرک را عذاب کند و بر مردان و زنان مؤمن به رحمت بازگردد و الله آمرزندۀ مهربان است.

سُورَةُ سَبَإٍ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ٱلْحَمْدُ لِلَّهِ ٱلَّذِى لَهُۥ مَا فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِى ٱلْأَرْضِ وَلَهُ ٱلْحَمْدُ
فِى ٱلْءَاخِرَةِ ۚ وَهُوَ ٱلْحَكِيمُ ٱلْخَبِيرُ ﴿١﴾ يَعْلَمُ مَا يَلِجُ فِى ٱلْأَرْضِ وَمَا
يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنزِلُ مِنَ ٱلسَّمَآءِ وَمَا يَعْرُجُ فِيهَا ۚ وَهُوَ
ٱلرَّحِيمُ ٱلْغَفُورُ ﴿٢﴾ وَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ لَا تَأْتِينَا ٱلسَّاعَةُ ۖ
قُلْ بَلَىٰ وَرَبِّى لَتَأْتِيَنَّكُمْ عَٰلِمِ ٱلْغَيْبِ ۖ لَا يَعْزُبُ عَنْهُ مِثْقَالُ
ذَرَّةٍ فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَلَا فِى ٱلْأَرْضِ وَلَآ أَصْغَرُ مِن ذَٰلِكَ
وَلَآ أَكْبَرُ إِلَّا فِى كِتَٰبٍ مُّبِينٍ ﴿٣﴾ لِّيَجْزِىَ ٱلَّذِينَ
ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ ۚ أُو۟لَٰٓئِكَ لَهُم مَّغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ
كَرِيمٌ ﴿٤﴾ وَٱلَّذِينَ سَعَوْ فِىٓ ءَايَٰتِنَا مُعَٰجِزِينَ أُو۟لَٰٓئِكَ
لَهُمْ عَذَابٌ مِّن رِّجْزٍ أَلِيمٌ ﴿٥﴾ وَيَرَى ٱلَّذِينَ أُوتُوا۟ ٱلْعِلْمَ
ٱلَّذِىٓ أُنزِلَ إِلَيْكَ مِن رَّبِّكَ هُوَ ٱلْحَقَّ وَيَهْدِىٓ إِلَىٰ صِرَٰطِ
ٱلْعَزِيزِ ٱلْحَمِيدِ ﴿٦﴾ وَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ هَلْ نَدُلُّكُمْ عَلَىٰ رَجُلٍ
يُنَبِّئُكُمْ إِذَا مُزِّقْتُمْ كُلَّ مُمَزَّقٍ إِنَّكُمْ لَفِى خَلْقٍ جَدِيدٍ ﴿٧﴾

سوره سبأ

در مکه نازل شده و پنجاه وچهار آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ همه ستایش ها آن ذاتی راست که تمام آنچه در آسمانها و زمین است خاص از اوست و در آخرت نیز ستایش سزاوار اوست و او باحکمتِ آگاه است. ﴿۲﴾ می‌داند آنچه را که در زمین فرو می رود و آنچه را که از آن بیرون می آید و آنچه را که از آسمان فرود می‌آید و آنچه را که در آن بالا می‌رود و او مهربانِ آمرزنده است. ﴿۳﴾ و کافران گفتند: قیامت برای ما فرانمی رسد، بگو: آری! سوگند به پروردگارم، به یقین به سراغتان خواهد آمد، (پروردگار که) دانای غیب است. به اندازهٔ ذره‌ای در آسمان‌ها و نه در زمین از او پنهان نمی‌ماند، و نه کمتر از آن و نه بزرگتر از آن چیزی نیست مگر آنکه در کتابی روشن (ثبت) است. ﴿٤﴾ تا الله پاداش کسانی را بدهد که ایمان آورده و کارهای نیک کرده‌اند، ایشان اند که برایشان آمرزش و روزی گرامی است. ﴿٥﴾ و کسانی که سعی کردند آیات ما را تکذیب و انکار کنند و گمان کردند که عاجز کنندهٔ (پیغمبر ما) اند، آنان برایشان عذابی از بدترین و دردناکترین عذاب‌ها خواهد بود. ﴿٦﴾ و کسانی که علم داده شده اند می‌بینند که آنچه از جانب پروردگارت به سوی تو نازل شده حق است و این‌که به سوی راه ذات غالب و دارای صفات کمال و ستوده راهنمایی می‌کند. ﴿۷﴾ و کافران گفتند: آیا شما را بر مردی راهنمایی کنیم که به شما خبر می‌دهد: چون کاملاً پراگنده شدید (پس از آن) به آفرینش جدید آفریده می شوید؟

أَفۡتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ كَذِبًا أَم بِهِۦ جِنَّةُۢۗ بَلِ ٱلَّذِينَ لَا يُؤۡمِنُونَ بِٱلۡأٓخِرَةِ
فِي ٱلۡعَذَابِ وَٱلضَّلَٰلِ ٱلۡبَعِيدِ ٨ أَفَلَمۡ يَرَوۡاْ إِلَىٰ مَا بَيۡنَ أَيۡدِيهِمۡ
وَمَا خَلۡفَهُم مِّنَ ٱلسَّمَآءِ وَٱلۡأَرۡضِۚ إِن نَّشَأۡ نَخۡسِفۡ بِهِمُ ٱلۡأَرۡضَ
أَوۡ نُسۡقِطۡ عَلَيۡهِمۡ كِسَفٗا مِّنَ ٱلسَّمَآءِۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَةٗ
لِّكُلِّ عَبۡدٖ مُّنِيبٖ ٩ ۞ وَلَقَدۡ ءَاتَيۡنَا دَاوُۥدَ مِنَّا فَضۡلٗاۖ
يَٰجِبَالُ أَوِّبِي مَعَهُۥ وَٱلطَّيۡرَۖ وَأَلَنَّا لَهُ ٱلۡحَدِيدَ ١٠ أَنِ ٱعۡمَلۡ
سَٰبِغَٰتٖ وَقَدِّرۡ فِي ٱلسَّرۡدِۖ وَٱعۡمَلُواْ صَٰلِحًاۖ إِنِّي بِمَا تَعۡمَلُونَ
بَصِيرٞ ١١ وَلِسُلَيۡمَٰنَ ٱلرِّيحَ غُدُوُّهَا شَهۡرٞ وَرَوَاحُهَا شَهۡرٞۖ
وَأَسَلۡنَا لَهُۥ عَيۡنَ ٱلۡقِطۡرِۖ وَمِنَ ٱلۡجِنِّ مَن يَعۡمَلُ بَيۡنَ يَدَيۡهِ بِإِذۡنِ
رَبِّهِۦۖ وَمَن يَزِغۡ مِنۡهُمۡ عَنۡ أَمۡرِنَا نُذِقۡهُ مِنۡ عَذَابِ ٱلسَّعِيرِ ١٢
يَعۡمَلُونَ لَهُۥ مَا يَشَآءُ مِن مَّحَٰرِيبَ وَتَمَٰثِيلَ وَجِفَانٖ كَٱلۡجَوَابِ
وَقُدُورٖ رَّاسِيَٰتٍۚ ٱعۡمَلُوٓاْ ءَالَ دَاوُۥدَ شُكۡرٗاۚ وَقَلِيلٞ مِّنۡ عِبَادِيَ
ٱلشَّكُورُ ١٣ فَلَمَّا قَضَيۡنَا عَلَيۡهِ ٱلۡمَوۡتَ مَا دَلَّهُمۡ عَلَىٰ مَوۡتِهِۦٓ
إِلَّا دَآبَّةُ ٱلۡأَرۡضِ تَأۡكُلُ مِنسَأَتَهُۥۖ فَلَمَّا خَرَّ تَبَيَّنَتِ ٱلۡجِنُّ
أَن لَّوۡ كَانُواْ يَعۡلَمُونَ ٱلۡغَيۡبَ مَا لَبِثُواْ فِي ٱلۡعَذَابِ ٱلۡمُهِينِ ١٤

ثلاثة أرباع الحزب ٤٣

﴿۸﴾ آیا بر الله دروغ بسته؟ یا او دیوانگی دارد؟ (چنین نیست) بلکه کسانی که به آخرت ایمان نمی‌آورند در عذاب و گمراهی دور از حق هستند. ﴿۹﴾ آیا به سوی آنچه که پیش رو و پشت سر شان از آسمان و زمین قرار دارد ندیدند؟ اگر بخواهیم آنان‌را در زمین فرو می‌بریم یا پاره‌هایی از آسمان را بر آنان بیندازیم. بی‌گمان در این امر دلیل و نشانه ای است برای هر بنده ای که بخواهد خالصانه به‌سوی الله رجوع کند. ﴿۱۰﴾ و البته از سوی خود به داود فضل دادیم (و گفتیم) ای کوهها! همراه او تسبیح گویید و (نیز) پرندگان را (گفتیم با او تسبیح گویید). و آهن را برای او نرم کردیم. ﴿۱۱﴾ (ما به داود دستور دادیم) که زره‌های کامل و پهن بساز و در بافتن (حلقه‌های آن) اندازه را مراعات کن. و کار شایسته کنید که البته من به آنچه می‌کنید بینا هستم. ﴿۱۲﴾ و برای سلیمان باد را (مسخر کردیم) که سیر صبحگاهان آن مسیر یک ماه و سیر شامگاهان آن (نیز) مسیر یک ماه بود. و چشمهٔ مس را برای او روان ساختیم. و برخی از جنیان (را برای او رام کردیم که) به فرمان پروردگارش در نزد او کار می‌کردند، و هرکس از آنها از فرمان ما سرپیچی کند، از عذاب سوزان به او می چشانیم. ﴿۱۳﴾ آنان (جنیان) هرچه سلیمان می‌خواست برایش می ساختند از قبیل قلعه‌ها و مجسمه‌ها و کاسه‌های بزرگی چون حوض‌ها و دیگ‌های ثابت برجای خود. ای آل داود! به عنوان سپاسگزاری (به طاعت ما) عمل کنید که اندکی از بندگانم سپاسگزارند. ﴿١٤﴾ پس چون مرگ را بر او مقرر کردیم چیزی جز موریانه که عصایش را می‌خورد آنان‌را از مرگ او مطلع نساخت، پس چون جسد سلیمان (به زمین) افتاد، جنیان پی بردند که اگر غیب را می‌دانستند، در عذاب خوارکننده باقی نمی‌ماندند.

لَقَدْ كَانَ لِسَبَإٍ فِي مَسْكَنِهِمْ ءَايَةٌ ۖ جَنَّتَانِ عَن يَمِينٍ وَشِمَالٍ ۖ كُلُوا مِن رِّزْقِ رَبِّكُمْ وَاشْكُرُوا لَهُ ۚ بَلْدَةٌ طَيِّبَةٌ وَرَبٌّ غَفُورٌ ﴿١٥﴾ فَأَعْرَضُوا فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ سَيْلَ الْعَرِمِ وَبَدَّلْنَاهُم بِجَنَّتَيْهِمْ جَنَّتَيْنِ ذَوَاتَيْ أُكُلٍ خَمْطٍ وَأَثْلٍ وَشَيْءٍ مِّن سِدْرٍ قَلِيلٍ ﴿١٦﴾ ذَٰلِكَ جَزَيْنَاهُم بِمَا كَفَرُوا ۖ وَهَلْ نُجَازِي إِلَّا الْكَفُورَ ﴿١٧﴾ وَجَعَلْنَا بَيْنَهُمْ وَبَيْنَ الْقُرَى الَّتِي بَارَكْنَا فِيهَا قُرًى ظَاهِرَةً وَقَدَّرْنَا فِيهَا السَّيْرَ ۖ سِيرُوا فِيهَا لَيَالِيَ وَأَيَّامًا ءَامِنِينَ ﴿١٨﴾ فَقَالُوا رَبَّنَا بَاعِدْ بَيْنَ أَسْفَارِنَا وَظَلَمُوا أَنفُسَهُمْ فَجَعَلْنَاهُمْ أَحَادِيثَ وَمَزَّقْنَاهُمْ كُلَّ مُمَزَّقٍ ۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿١٩﴾ وَلَقَدْ صَدَّقَ عَلَيْهِمْ إِبْلِيسُ ظَنَّهُ فَاتَّبَعُوهُ إِلَّا فَرِيقًا مِّنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢٠﴾ وَمَا كَانَ لَهُ عَلَيْهِم مِّن سُلْطَانٍ إِلَّا لِنَعْلَمَ مَن يُؤْمِنُ بِالْآخِرَةِ مِمَّنْ هُوَ مِنْهَا فِي شَكٍّ ۗ وَرَبُّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ حَفِيظٌ ﴿٢١﴾ قُلِ ادْعُوا الَّذِينَ زَعَمْتُم مِّن دُونِ اللَّهِ ۖ لَا يَمْلِكُونَ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ فِي السَّمَاوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ وَمَا لَهُمْ فِيهِمَا مِن شِرْكٍ وَمَا لَهُ مِنْهُم مِّن ظَهِيرٍ ﴿٢٢﴾

﴿١٥﴾ بی‌گمان برای (قوم) سبا در محل سکونت شان نشانه ای بود: دو باغ از جانب راست و از جانب چپ، (گفتیم) از روزی پروردگارتان بخورید و شکر او را به‌جای آورید، شهری است پاکیزه و پروردگاری است آمرزنده. ﴿١٦﴾ اما آنان روی گرداندند، پس سیلی ویرانگر را بر آنان فرستادیم و به جای آن دو باغ شان دو باغ دیگر عوض دادیم که دارای میوه های تلخ و درخت گز و اندکی از درخت کنار بود. ﴿١٧﴾ این عقوبت را به سزای کفرشان به آنان دادیم، و آیا جز ناسپاس را مجازات می‌کنیم؟ ﴿١٨﴾ و میان آنها و میان آبادی‌هایی که در آنها برکت نهاده بودیم آبادی‌هایی به‌هم پیوسته قرار داده بودیم و در میان آنها مسافت را به اندازه مقرّر داشته بودیم، (و گفتیم) شب‌ها و روزها را با کمال امن و امان در آنها سیر و سفر کنید. ﴿١٩﴾ اما ایشان گفتند: ای پروردگار ما! فاصلۀ سفرهای ما را دور کن، و بر خود ظلم کردند. پس آنان‌را افسانه ها (بر سر زبان‌ها) گردانیدیم و آنان‌را سخت متلاشی و پاره پاره ساختیم، البته در این ماجرا برای هر صابرِ سپاسگزار نشانه های (عبرت انگیزی) است. ﴿٢٠﴾ و البته ابلیس گمانش را دربارۀ آنان راست یافت، پس از او پیروی کردند جز گروهی از مؤمنان. ﴿٢١﴾ و شیطان را بر آنان هیچ سلطۀ نبود، مگر تا کسی را که به آخرت ایمان می‌آورد از کسی که او از آن در شک است معلوم بداریم، و پروردگار تو بر همه چیز مراقب و نگهبان است. ﴿٢٢﴾ (ای پیغمبر) بگو: آنان‌را که به‌جای الله (معبودتان) می‌پندارید بخوانید، آنها در آسمان‌ها و زمین به اندازۀ ذرّه‌ای را مالک شده نمی توانند، و در (تدبیر) آن دو، هیچ مشارکتی ندارند و برای الله درمیانشان هیچ یاور و پشتیبانی نیست.

وَلَا تَنفَعُ ٱلشَّفَٰعَةُ عِندَهُۥٓ إِلَّا لِمَنْ أَذِنَ لَهُۥ ۚ حَتَّىٰٓ إِذَا فُزِّعَ عَن قُلُوبِهِمْ قَالُوا۟ مَاذَا قَالَ رَبُّكُمْ ۖ قَالُوا۟ ٱلْحَقَّ ۖ وَهُوَ ٱلْعَلِىُّ ٱلْكَبِيرُ ﴿٢٣﴾ ۞ قُلْ مَن يَرْزُقُكُم مِّنَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۖ قُلِ ٱللَّهُ ۖ وَإِنَّآ أَوْ إِيَّاكُمْ لَعَلَىٰ هُدًى أَوْ فِى ضَلَٰلٍ مُّبِينٍ ﴿٢٤﴾ قُل لَّا تُسْـَٔلُونَ عَمَّآ أَجْرَمْنَا وَلَا نُسْـَٔلُ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٢٥﴾ قُلْ يَجْمَعُ بَيْنَنَا رَبُّنَا ثُمَّ يَفْتَحُ بَيْنَنَا بِٱلْحَقِّ وَهُوَ ٱلْفَتَّاحُ ٱلْعَلِيمُ ﴿٢٦﴾ قُلْ أَرُونِىَ ٱلَّذِينَ أَلْحَقْتُم بِهِۦ شُرَكَآءَ ۖ كَلَّا ۚ بَلْ هُوَ ٱللَّهُ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ ﴿٢٧﴾ وَمَآ أَرْسَلْنَٰكَ إِلَّا كَآفَّةً لِّلنَّاسِ بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٨﴾ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَٰذَا ٱلْوَعْدُ إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ﴿٢٩﴾ قُل لَّكُم مِّيعَادُ يَوْمٍ لَّا تَسْتَـْٔخِرُونَ عَنْهُ سَاعَةً وَلَا تَسْتَقْدِمُونَ ﴿٣٠﴾ وَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ لَن نُّؤْمِنَ بِهَٰذَا ٱلْقُرْءَانِ وَلَا بِٱلَّذِى بَيْنَ يَدَيْهِ ۗ وَلَوْ تَرَىٰٓ إِذِ ٱلظَّٰلِمُونَ مَوْقُوفُونَ عِندَ رَبِّهِمْ يَرْجِعُ بَعْضُهُمْ إِلَىٰ بَعْضٍ ٱلْقَوْلَ يَقُولُ ٱلَّذِينَ ٱسْتُضْعِفُوا۟ لِلَّذِينَ ٱسْتَكْبَرُوا۟ لَوْلَآ أَنتُمْ لَكُنَّا مُؤْمِنِينَ ﴿٣١﴾

﴿۲۳﴾ و شفاعت در نزد او سود نمی بخشد مگر برای آن کس‌که الله به او اجازه دهد، تا چون که اضطراب و هراس از دل‌هایشان برطرف گردد می‌گویند: پروردگارتان چه گفت؟ می‌گویند: حق، و او والای بزرگ است. ﴿٢٤﴾ بگو: کیست که از آسمان‌ها و زمین شما را روزی می‌دهد؟ بگو: الله، و یقینا یا ما، یا شما بر هدایت یا گمراهی آشکار هستیم. ﴿۲۵﴾ بگو: شما از جرمی که ما کرده‌ایم بازخواست نمی‌شوید و ما نیز از آنچه شما می‌کنید بازخواست نمی‌شویم. ﴿٢٦﴾ بگو: پروردگارما، ما و شما را جمع می کند باز در میان ما به حق حکم می‌کند و او فیصله‌کنندهٔ داناست. ﴿۲۷﴾ بگو: آنان‌را که به عنوان شریک به او ملحق ساخته‌اید به من نشان دهید، چنین نیست، بلکه او الله است که غالب باحکمت است. ﴿۲۸﴾ و ما تو را جز مژده‌رسان و بیم‌دهنده برای تمام مردم نفرستادیم و لیکن اکثر مردم نمی‌دانند. ﴿۲۹﴾ و می‌گویند: این وعده کی فرامی رسد، اگر راست می گوئید؟ ﴿۳۰﴾ بگو: وعدهٔ شما روز معینی است که نه ساعتی از آن پس می‌مانید و نه ساعتی از آن پیشی می‌گیرید. ﴿۳۱﴾ و کافران گفتند: به این قرآن و به آنچه پیش از آن است هرگز ایمان نمی آوریم. و اگر ببینی ظالمان را وقتی که نزد پروردگارشان نگاه داشته می شوند که چگونه بعضی از آنها سخن بعضی دیگر را بازمیگرداند، مستضعفان به مستکبران می‌گویند: اگر شما نبودید یقینا ما مؤمن می بودیم.

قَالَ ٱلَّذِينَ ٱسْتَكْبَرُوا۟ لِلَّذِينَ ٱسْتُضْعِفُوٓا۟ أَنَحْنُ صَدَدْنَٰكُمْ عَنِ ٱلْهُدَىٰ بَعْدَ إِذْ جَآءَكُم ۖ بَلْ كُنتُم مُّجْرِمِينَ ﴿٣٢﴾ وَقَالَ ٱلَّذِينَ ٱسْتُضْعِفُوا۟ لِلَّذِينَ ٱسْتَكْبَرُوا۟ بَلْ مَكْرُ ٱلَّيْلِ وَٱلنَّهَارِ إِذْ تَأْمُرُونَنَآ أَن نَّكْفُرَ بِٱللَّهِ وَنَجْعَلَ لَهُۥٓ أَندَادًا ۚ وَأَسَرُّوا۟ ٱلنَّدَامَةَ لَمَّا رَأَوُا۟ ٱلْعَذَابَ ۚ وَجَعَلْنَا ٱلْأَغْلَٰلَ فِىٓ أَعْنَاقِ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ ۚ هَلْ يُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿٣٣﴾ وَمَآ أَرْسَلْنَا فِى قَرْيَةٍ مِّن نَّذِيرٍ إِلَّا قَالَ مُتْرَفُوهَآ إِنَّا بِمَآ أُرْسِلْتُم بِهِۦ كَٰفِرُونَ ﴿٣٤﴾ وَقَالُوا۟ نَحْنُ أَكْثَرُ أَمْوَٰلًا وَأَوْلَٰدًا وَمَا نَحْنُ بِمُعَذَّبِينَ ﴿٣٥﴾ قُلْ إِنَّ رَبِّى يَبْسُطُ ٱلرِّزْقَ لِمَن يَشَآءُ وَيَقْدِرُ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٦﴾ وَمَآ أَمْوَٰلُكُمْ وَلَآ أَوْلَٰدُكُم بِٱلَّتِى تُقَرِّبُكُمْ عِندَنَا زُلْفَىٰٓ إِلَّا مَنْ ءَامَنَ وَعَمِلَ صَٰلِحًا فَأُو۟لَٰٓئِكَ لَهُمْ جَزَآءُ ٱلضِّعْفِ بِمَا عَمِلُوا۟ وَهُمْ فِى ٱلْغُرُفَٰتِ ءَامِنُونَ ﴿٣٧﴾ وَٱلَّذِينَ يَسْعَوْنَ فِىٓ ءَايَٰتِنَا مُعَٰجِزِينَ أُو۟لَٰٓئِكَ فِى ٱلْعَذَابِ مُحْضَرُونَ ﴿٣٨﴾ قُلْ إِنَّ رَبِّى يَبْسُطُ ٱلرِّزْقَ لِمَن يَشَآءُ مِنْ عِبَادِهِۦ وَيَقْدِرُ لَهُۥ ۚ وَمَآ أَنفَقْتُم مِّن شَىْءٍ فَهُوَ يُخْلِفُهُۥ ۖ وَهُوَ خَيْرُ ٱلرَّٰزِقِينَ ﴿٣٩﴾

﴿۳۲﴾ (باز) مستکبران (در پاسخ) به مستضعفان می‌گویند: آیا پس از آنکه هدایت برایتان آمد، ما شما را از آن بازداشتیم؟ بلکه خود شما مجرم بودید. ﴿۳۳﴾ و (بار دیگر) مستضعفان به مستکبران می‌گویند: نه، بلکه مکر شب و روز (تان ما را از هدایت بازداشت) وقتی که به ما دستور می‌دادید که به الله کفر ورزیم و برای او همتایان مقرر کنیم، و وقتی عذاب را بینند، پشیمانی خود را پنهان کنند. و زنجیرها را به‌گردن های کافران می‌اندازیم. آیا جز در برابر کارهایی که می‌کردند، جزا داده می‌شوند؟ ﴿٣٤﴾ و ما در هیچ قریه ای بیم دهنده‌ای نفرستادیم مگر آنکه سرکشان نازپرور آنجا گفتند: ما به آنچه شما به آن فرستاده شده اید، کافریم. ﴿۳۵﴾ و (نیز) گفتند: ما از نگاه اموال و فرزندان بیشتریم و ما عذاب شونده نیستیم. ﴿٣٦﴾ بگو: البته پروردگارم روزی را برای هرکس که بخواهد فراخ یا تنگ می‌گرداند، ولی بیشتر مردم نمی‌دانند. ﴿۳۷﴾ و اموال و اولادتان چیزی نیست که شما را به ما نزدیک گرداند به مرتبهٔ قربت، مگر کسی (مقرب) است که ایمان آورد و کار نیک انجام دهد. پس برای آنان در برابر اعمالی که انجام داده‌اند پاداش دوچندان است و ایشان در غرفه‌های (بلند) ایمن‌اند. ﴿۳۸﴾ و کسانی‌که در (تکذیب) آیات ما سعی می‌کنند به این گمان که (پیغمبر ما را) عاجز می سازند، ایشان اند که در عذاب احضار خواهند شد. ﴿۳۹﴾ بگو: در حقیقت پروردگارم است که روزی را برای هرکس از بندگانش که بخواهد فراخ می‌گرداند، و برای هرکس که بخواهد تنگ می‌گرداند. و هرچه را انفاق کنید، الله عوضش را می دهد و او بهترین روزی‌دهندگان است.

وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ يَقُولُ لِلْمَلَٰٓئِكَةِ أَهَٰٓؤُلَآءِ إِيَّاكُمْ كَانُوا۟ يَعْبُدُونَ ﴿٤٠﴾ قَالُوا۟ سُبْحَٰنَكَ أَنتَ وَلِيُّنَا مِن دُونِهِم ۖ بَلْ كَانُوا۟ يَعْبُدُونَ ٱلْجِنَّ ۖ أَكْثَرُهُم بِهِم مُّؤْمِنُونَ ﴿٤١﴾ فَٱلْيَوْمَ لَا يَمْلِكُ بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ نَّفْعًا وَلَا ضَرًّا وَنَقُولُ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا۟ ذُوقُوا۟ عَذَابَ ٱلنَّارِ ٱلَّتِى كُنتُم بِهَا تُكَذِّبُونَ ﴿٤٢﴾ وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ ءَايَٰتُنَا بَيِّنَٰتٍ قَالُوا۟ مَا هَٰذَآ إِلَّا رَجُلٌ يُرِيدُ أَن يَصُدَّكُمْ عَمَّا كَانَ يَعْبُدُ ءَابَآؤُكُمْ وَقَالُوا۟ مَا هَٰذَآ إِلَّآ إِفْكٌ مُّفْتَرًى ۚ وَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ لِلْحَقِّ لَمَّا جَآءَهُمْ إِنْ هَٰذَآ إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿٤٣﴾ وَمَآ ءَاتَيْنَٰهُم مِّن كُتُبٍ يَدْرُسُونَهَا ۖ وَمَآ أَرْسَلْنَآ إِلَيْهِمْ قَبْلَكَ مِن نَّذِيرٍ ﴿٤٤﴾ وَكَذَّبَ ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ وَمَا بَلَغُوا۟ مِعْشَارَ مَآ ءَاتَيْنَٰهُمْ فَكَذَّبُوا۟ رُسُلِى ۖ فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ ﴿٤٥﴾ ۞ قُلْ إِنَّمَآ أَعِظُكُم بِوَٰحِدَةٍ ۖ أَن تَقُومُوا۟ لِلَّهِ مَثْنَىٰ وَفُرَٰدَىٰ ثُمَّ تَتَفَكَّرُوا۟ ۚ مَا بِصَاحِبِكُم مِّن جِنَّةٍ ۚ إِنْ هُوَ إِلَّا نَذِيرٌ لَّكُم بَيْنَ يَدَىْ عَذَابٍ شَدِيدٍ ﴿٤٦﴾ قُلْ مَا سَأَلْتُكُم مِّنْ أَجْرٍ فَهُوَ لَكُمْ ۖ إِنْ أَجْرِىَ إِلَّا عَلَى ٱللَّهِ ۖ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ شَهِيدٌ ﴿٤٧﴾ قُلْ إِنَّ رَبِّى يَقْذِفُ بِٱلْحَقِّ عَلَّٰمُ ٱلْغُيُوبِ ﴿٤٨﴾

ربع الحزب ٤٤

﴿٤٠﴾ و (يادآور شو) روزی را که الله همهٔ آنان‌را محشور می کند، باز به فرشتگان می‌گويد: آيا اينها بودند که شما را پرستش می‌کردند؟ ﴿٤١﴾ (فرشته ها) گويند: تو پاک و منزهی! و تنها تو ياور و کارساز ما هستی! نه، بلکه آنها جنّيان را پرستش می کردند! و بيشترشان به آنها ايمان داشتند. ﴿٤٢﴾ پس امروز هيچ‌يک از شما مالک نفع و ضرری برای ديگری نيستيد، و به ظالمان می‌گوييم: بچشيد عذاب آتشی را که آن‌را تکذيب می کرديد. ﴿٤٣﴾ و چون آيات روشن ما بر آنان خوانده شود، می‌گويند: اين (شخص) جز مردی نيست که می‌خواهد شما را از آنچه پدران شما پرستش می‌کردند بازدارد و می‌گويند: اين جز دروغ خودساخته نيست (که به الله نسبت داده شده است). و کافران (درباره) حق چون به آنان آمد گفتند: اين جز جادويی آشکار نيست. ﴿٤٤﴾ و ما هيچ کتابی برای ايشان نداده بوديم که آن‌را بخوانند، و پيش از تو به‌سوی آنان هيچ بيم دهنده ای نفرستاديم. ﴿٤٥﴾ و کسانی‌که پيش از آنها بودند (وحی ما را) تکذيب کردند، حال آنکه آنان به يک دهم آنچه به پيشينيان داده بوديم نرسيده‌اند، پس پيغمبران ما را تکذيب کردند، پس (بنگر) عقوبت من چگونه بود؟ ﴿٤٦﴾ بگو: من تنها شما را به يک (سخن) نصيحت می‌کنم و آن اين است که خالصانه برای الله دونفر دونفر، و يا يک‌نفر يک‌نفر، برخيزيد، باز انديشه کنيد که اين همنشين شما هيچ ديوانگی ندارد، او برای شما جز بيم دهنده، پيش از آمدن عذاب سخت نيست. ﴿٤٧﴾ بگو: هر مزدی که از شما خواسته باشم، پس آن برای شما باشد. مزد من جز بر (عهدهٔ) الله نيست و او بر هرچيز گواه است. ﴿٤٨﴾ بگو: پروردگار من حق‌را (در قلب هرکه بخواهد) می‌اندازد (او) دانای غيب هاست.

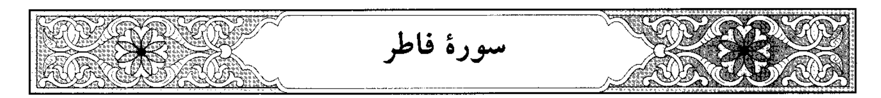
قُلْ جَآءَ ٱلْحَقُّ وَمَا يُبْدِئُ ٱلْبَٰطِلُ وَمَا يُعِيدُ ﴿٤٩﴾ قُلْ إِن ضَلَلْتُ فَإِنَّمَآ أَضِلُّ عَلَىٰ نَفْسِى ۖ وَإِنِ ٱهْتَدَيْتُ فَبِمَا يُوحِىٓ إِلَىَّ رَبِّىٓ ۚ إِنَّهُۥ سَمِيعٌ قَرِيبٌ ﴿٥٠﴾ وَلَوْ تَرَىٰٓ إِذْ فَزِعُوا۟ فَلَا فَوْتَ وَأُخِذُوا۟ مِن مَّكَانٍ قَرِيبٍ ﴿٥١﴾ وَقَالُوٓا۟ ءَامَنَّا بِهِۦ وَأَنَّىٰ لَهُمُ ٱلتَّنَاوُشُ مِن مَّكَانٍۭ بَعِيدٍ ﴿٥٢﴾ وَقَدْ كَفَرُوا۟ بِهِۦ مِن قَبْلُ ۖ وَيَقْذِفُونَ بِٱلْغَيْبِ مِن مَّكَانٍۭ بَعِيدٍ ﴿٥٣﴾ وَحِيلَ بَيْنَهُمْ وَبَيْنَ مَا يَشْتَهُونَ كَمَا فُعِلَ بِأَشْيَاعِهِم مِّن قَبْلُ ۚ إِنَّهُمْ كَانُوا۟ فِى شَكٍّ مُّرِيبٍۭ ﴿٥٤﴾

سُورَةُ فَاطِرٍ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ٱلْحَمْدُ لِلَّهِ فَاطِرِ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ جَاعِلِ ٱلْمَلَٰٓئِكَةِ رُسُلًا أُو۟لِىٓ أَجْنِحَةٍ مَّثْنَىٰ وَثُلَٰثَ وَرُبَٰعَ ۚ يَزِيدُ فِى ٱلْخَلْقِ مَا يَشَآءُ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿١﴾ مَّا يَفْتَحِ ٱللَّهُ لِلنَّاسِ مِن رَّحْمَةٍ فَلَا مُمْسِكَ لَهَا ۖ وَمَا يُمْسِكْ فَلَا مُرْسِلَ لَهُۥ مِنۢ بَعْدِهِۦ ۚ وَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ ﴿٢﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ ٱذْكُرُوا۟ نِعْمَتَ ٱللَّهِ عَلَيْكُمْ ۚ هَلْ مِنْ خَٰلِقٍ غَيْرُ ٱللَّهِ يَرْزُقُكُم مِّنَ ٱلسَّمَآءِ وَٱلْأَرْضِ ۚ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ۖ فَأَنَّىٰ تُؤْفَكُونَ ﴿٣﴾

﴿٤٩﴾ بگو: حق آمد و دیگر باطل از سر نمی‌گیرد (سر از نو ایجاد نمی شود) و دوباره برنمی‌گردد. ﴿٥٠﴾ بگو: اگر گمراه شوم تنها به زیان خود گمراه می‌شوم و اگر راهیاب شوم پس این به سبب آن است که پروردگارم به من وحی می‌کند، بی‌گمان او شنوای نزدیک است. ﴿٥١﴾ و اگر می دیدی وقتی را که مضطرب و هراسناک شوند، آنجا راه‌گریزی نیست. و از جایی نزدیک گرفتار شوند. ﴿٥٢﴾ و (وقتی عذاب را مشاهده کنند) می‌گویند: اکنون به او ایمان آوردیم، حال آنکه دسترسی به ایمان از راه دور چگونه ممکن است. ﴿٥٣﴾ و حال آنکه پیش از این به آن کفر ورزیدند. و از مکان دور به امور غیب (نسبت های باطل شان را) می‌افگنند. ﴿٥٤﴾ و میان آنان و میان آنچه خوش دارند حایلی افگنده شد چنان‌که پیش از این با (گروه‌های) امثال آنان انجام شده است، زیرا آنان سخت در شک بودند.

سورۀ فاطر

در مکه نازل شده و چهل و پنج آیت است.

بنام الله بخشندۀ مهربان.

﴿١﴾ همۀ ستایش ها سزاوار پروردگاری است که آفرینندۀ آسمان‌ها و زمین است (ذاتی که) فرشتگان را پیام آوران قرار داده است که دارای بال‌های دوگانه و سه‌گانه و چهارگانه اند. هرچه بخواهد در آفرینش می‌افزاید، چون الله بر هر چیز قادر است. ﴿٢﴾ هر (درِ) رحمت را که الله برای مردم بگشاید پس بازدارنده‌ای برای آن نیست، و هرچیزی را که (الله) باز دارد، پس جز او گشاینده و بازکننده ای نیست. و او توانای باحکمت است. ﴿٣﴾ ای مردم! نعمت الله را بر خود یاد کنید، آیا آفریدگاری جز الله وجود دارد که به شما از آسمان و زمین روزی بدهد؟ جز او معبود بر حقی وجود ندارد، پس با این حال چگونه (از حق) برگردانیده می‌شوید.

وَإِن يُكَذِّبُوكَ فَقَدْ كُذِّبَتْ رُسُلٌ مِّن قَبْلِكَ ۚ وَإِلَى ٱللَّهِ تُرْجَعُ ٱلْأُمُورُ ﴿٤﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ إِنَّ وَعْدَ ٱللَّهِ حَقٌّ ۖ فَلَا تَغُرَّنَّكُمُ ٱلْحَيَوٰةُ ٱلدُّنْيَا وَلَا يَغُرَّنَّكُم بِٱللَّهِ ٱلْغَرُورُ ﴿٥﴾ إِنَّ ٱلشَّيْطَٰنَ لَكُمْ عَدُوٌّ فَٱتَّخِذُوهُ عَدُوًّا ۚ إِنَّمَا يَدْعُوا۟ حِزْبَهُۥ لِيَكُونُوا۟ مِنْ أَصْحَٰبِ ٱلسَّعِيرِ ﴿٦﴾ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ ۖ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ لَهُم مَّغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ كَبِيرٌ ﴿٧﴾ أَفَمَن زُيِّنَ لَهُۥ سُوٓءُ عَمَلِهِۦ فَرَءَاهُ حَسَنًا ۖ فَإِنَّ ٱللَّهَ يُضِلُّ مَن يَشَآءُ وَيَهْدِى مَن يَشَآءُ ۖ فَلَا تَذْهَبْ نَفْسُكَ عَلَيْهِمْ حَسَرَٰتٍ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَلِيمٌۢ بِمَا يَصْنَعُونَ ﴿٨﴾ وَٱللَّهُ ٱلَّذِىٓ أَرْسَلَ ٱلرِّيَٰحَ فَتُثِيرُ سَحَابًا فَسُقْنَٰهُ إِلَىٰ بَلَدٍ مَّيِّتٍ فَأَحْيَيْنَا بِهِ ٱلْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا ۚ كَذَٰلِكَ ٱلنُّشُورُ ﴿٩﴾ مَن كَانَ يُرِيدُ ٱلْعِزَّةَ فَلِلَّهِ ٱلْعِزَّةُ جَمِيعًا ۚ إِلَيْهِ يَصْعَدُ ٱلْكَلِمُ ٱلطَّيِّبُ وَٱلْعَمَلُ ٱلصَّٰلِحُ يَرْفَعُهُۥ ۚ وَٱلَّذِينَ يَمْكُرُونَ ٱلسَّيِّـَٔاتِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ ۖ وَمَكْرُ أُو۟لَٰٓئِكَ هُوَ يَبُورُ ﴿١٠﴾ وَٱللَّهُ خَلَقَكُم مِّن تُرَابٍ ثُمَّ مِن نُّطْفَةٍ ثُمَّ جَعَلَكُمْ أَزْوَٰجًا ۚ وَمَا تَحْمِلُ مِنْ أُنثَىٰ وَلَا تَضَعُ إِلَّا بِعِلْمِهِۦ ۚ وَمَا يُعَمَّرُ مِن مُّعَمَّرٍ وَلَا يُنقَصُ مِنْ عُمُرِهِۦٓ إِلَّا فِى كِتَٰبٍ ۚ إِنَّ ذَٰلِكَ عَلَى ٱللَّهِ يَسِيرٌ ﴿١١﴾

﴿٤﴾ و اگر تو را تکذیب کنند (بدان که) پیغمبران پیش از تو نیز تکذیب شده‌اند. و کارها به‌سوی الله بازگردانیده می‌شود. ﴿٥﴾ ای مردم! البته وعدهٔ الله (در بارهٔ بازگشت به سوی او) راست است، پس زندگی دنیا شما را فریب ندهد و شیطان فریبکار شما را دربارهٔ الله نفریبد. ﴿٦﴾ به تحقیق شیطان دشمن شماست، پس او را دشمن بگیرید. جز این نیست که او پیروان خود را دعوت می‌دهد تا از دوزخیان باشند. ﴿٧﴾ کسانی که (با پیروی از شیطان) کفر ورزیدند، عذاب سختی دارند. و کسانی‌که ایمان آورده و کارهای نیک انجام دادند، برای آنان آمرزش و پاداش بزرگ است. ﴿٨﴾ آیا کسی‌که زشتی عملش برای او آراسته جلوه داده شده است پس آن‌را نیک می‌بیند (مانند کسی است که چنین نمی‌باشد؟) بی‌شک الله هرکس را که بخواهد گمراه می‌کند و هرکس را که بخواهد هدایت می کند پس نباید خود را به سبب حسرت خودرن بر آنان هلاک سازی، البته الله به آنچه می‌کنند داناست. ﴿٩﴾ و الله ذاتی است که بادها را فرستاد پس آن (بادها) ابرها را برمی‌انگیزند و ما آنها را به‌سوی سرزمینی مرده راندیم و با آن زمین را پس از مردنش زنده ساختیم، برانگیختن مردم نیز چنین است. ﴿١٠﴾ هرکس عزت می‌خواهد (بداند) که عزّت همگی از الله است، سخنان پاکیزه به‌سوی او بالا می‌رود و عمل صالح آنرا بالا می‌برد و کسانی‌که با مکر و حیله بدیها را می اندیشند برای آنها عذاب سخت است و مکر و حیله سنجی شان خود برباد و تباه می گردد. ﴿١١﴾ و الله شما را از خاک باز از نطفه آفرید، باز شما را به صورت زوج‌هایی (نر و ماده) درآورد، و هیچ زنی باردار نمی‌شود و وضع حمل نمی‌کند مگر به علم او، و هیچ سالخورده ای عمر دراز نمی‌یابد و از عمرش کاسته نمی‌شود مگر اینکه در کتاب (لوح محفوظ) ثبت و ضبط شده است. به یقین این (کار) برای الله آسان است.

وَمَا يَسْتَوِي ٱلْبَحْرَانِ هَٰذَا عَذْبٌ فُرَاتٌ سَآئِغٌ شَرَابُهُۥ وَهَٰذَا مِلْحٌ أُجَاجٌ ۖ وَمِن كُلٍّ تَأْكُلُونَ لَحْمًا طَرِيًّا وَتَسْتَخْرِجُونَ حِلْيَةً تَلْبَسُونَهَا ۖ وَتَرَى ٱلْفُلْكَ فِيهِ مَوَاخِرَ لِتَبْتَغُوا۟ مِن فَضْلِهِۦ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٢﴾ يُولِجُ ٱلَّيْلَ فِي ٱلنَّهَارِ وَيُولِجُ ٱلنَّهَارَ فِي ٱلَّيْلِ وَسَخَّرَ ٱلشَّمْسَ وَٱلْقَمَرَ ۖ كُلٌّ يَجْرِي لِأَجَلٍ مُّسَمًّى ۚ ذَٰلِكُمُ ٱللَّهُ رَبُّكُمْ لَهُ ٱلْمُلْكُ ۚ وَٱلَّذِينَ تَدْعُونَ مِن دُونِهِۦ مَا يَمْلِكُونَ مِن قِطْمِيرٍ ﴿١٣﴾ إِن تَدْعُوهُمْ لَا يَسْمَعُوا۟ دُعَآءَكُمْ وَلَوْ سَمِعُوا۟ مَا ٱسْتَجَابُوا۟ لَكُمْ ۖ وَيَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ يَكْفُرُونَ بِشِرْكِكُمْ ۚ وَلَا يُنَبِّئُكَ مِثْلُ خَبِيرٍ ﴿١٤﴾ ۞ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ أَنتُمُ ٱلْفُقَرَآءُ إِلَى ٱللَّهِ ۖ وَٱللَّهُ هُوَ ٱلْغَنِيُّ ٱلْحَمِيدُ ﴿١٥﴾ إِن يَشَأْ يُذْهِبْكُمْ وَيَأْتِ بِخَلْقٍ جَدِيدٍ ﴿١٦﴾ وَمَا ذَٰلِكَ عَلَى ٱللَّهِ بِعَزِيزٍ ﴿١٧﴾ وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ۚ وَإِن تَدْعُ مُثْقَلَةٌ إِلَىٰ حِمْلِهَا لَا يُحْمَلْ مِنْهُ شَيْءٌ وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰٓ ۗ إِنَّمَا تُنذِرُ ٱلَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُم بِٱلْغَيْبِ وَأَقَامُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ ۚ وَمَن تَزَكَّىٰ فَإِنَّمَا يَتَزَكَّىٰ لِنَفْسِهِۦ ۚ وَإِلَى ٱللَّهِ ٱلْمَصِيرُ ﴿١٨﴾

نصف الحزب ٤٤

﴿۱۲﴾ و دو دریا برابر نیستند، این شیرین تشنگی بر است که نوشیدنش خوشگوار می‌باشد و آن دیگر شور (و) تلخ مزه است. و از هریک گوشت تازه می‌خورید و از هر دوی آنها وسائل زینت بیرون می آورید که آن‌را می‌پوشید. و کشتی‌ها را در آن (دریا) پاره کننده می‌بینی (که امواج دریا را شگافته می آیند) تا از فضل او روزی خود را طلب کنید و باشد که شکرگزارید. ﴿۱۳﴾ (الله) شب را در روز و روز را در شب داخل می‌کند، و آفتاب و ماه را مسخّر کرده است که هریک (از آنها) تا مدت معیّن روان است. این است الله پروردگار شما، فرمانروایی او راست، و کسانی را که به‌جای او می‌خوانید حتی مالک پوست دانۀ خرمایی هم نیستند. ﴿١٤﴾ اگر آنها را بخوانید صدای شما را نمی‌شنوند و اگر (به فرض محال) هم بشنوند شما را پاسخ نمی دهند. و روز قیامت شرک شما را انکار می‌کنند، و هیچ‌کس چون ذات آگاه تو را با خبر نمی‌سازد. ﴿١٥﴾ ای مردم! شما به الله محتاجید و الله است که (مطلقا) بی‌نیازِ ستوده است. ﴿١٦﴾ اگر بخواهد شما را از میان می‌برد و خلق نو به میان می‌آورد. ﴿۱۷﴾ و این کار بر الله دشوار نیست. ﴿۱۸﴾ و هیچ شخصی بار گناه دیگری را برنمی دارد، و اگر گرانباری (کسی را) برای برداشتن بار (گناه) خود طلب کند، چیزی از آن برداشته نمی‌شود اگرچه (آن‌کس) خویشاوند باشد. جز این نیست که تو تنها کسانی را بیم می دهی که از پروردگارشان در نهان می‌ترسند و نماز را برپا داشته اند. و هرکس پاکیزگی جوید، تنها به نفع خویش پاکیزگی می‌جوید و بازگشت به‌سوی الله است.

وَمَا يَسْتَوِي ٱلْأَعْمَىٰ وَٱلْبَصِيرُ ﴿١٩﴾ وَلَا ٱلظُّلُمَٰتُ وَلَا ٱلنُّورُ ﴿٢٠﴾ وَلَا ٱلظِّلُّ وَلَا ٱلْحَرُورُ ﴿٢١﴾ وَمَا يَسْتَوِي ٱلْأَحْيَآءُ وَلَا ٱلْأَمْوَٰتُۚ إِنَّ ٱللَّهَ يُسْمِعُ مَن يَشَآءُۖ وَمَآ أَنتَ بِمُسْمِعٖ مَّن فِي ٱلْقُبُورِ ﴿٢٢﴾ إِنْ أَنتَ إِلَّا نَذِيرٌ ﴿٢٣﴾ إِنَّآ أَرْسَلْنَٰكَ بِٱلْحَقِّ بَشِيرٗا وَنَذِيرٗاۚ وَإِن مِّنْ أُمَّةٍ إِلَّا خَلَا فِيهَا نَذِيرٞ ﴿٢٤﴾ وَإِن يُكَذِّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَ ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ جَآءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِٱلْبَيِّنَٰتِ وَبِٱلزُّبُرِ وَبِٱلْكِتَٰبِ ٱلْمُنِيرِ ﴿٢٥﴾ ثُمَّ أَخَذْتُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْۖ فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ ﴿٢٦﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ ٱللَّهَ أَنزَلَ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءٗ فَأَخْرَجْنَا بِهِۦ ثَمَرَٰتٖ مُّخْتَلِفًا أَلْوَٰنُهَاۚ وَمِنَ ٱلْجِبَالِ جُدَدُۢ بِيضٞ وَحُمْرٞ مُّخْتَلِفٌ أَلْوَٰنُهَا وَغَرَابِيبُ سُودٞ ﴿٢٧﴾ وَمِنَ ٱلنَّاسِ وَٱلدَّوَآبِّ وَٱلْأَنْعَٰمِ مُخْتَلِفٌ أَلْوَٰنُهُۥ كَذَٰلِكَۗ إِنَّمَا يَخْشَى ٱللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ ٱلْعُلَمَٰٓؤُاْۗ إِنَّ ٱللَّهَ عَزِيزٌ غَفُورٌ ﴿٢٨﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ يَتْلُونَ كِتَٰبَ ٱللَّهِ وَأَقَامُواْ ٱلصَّلَوٰةَ وَأَنفَقُواْ مِمَّا رَزَقْنَٰهُمْ سِرّٗا وَعَلَانِيَةٗ يَرْجُونَ تِجَٰرَةٗ لَّن تَبُورَ ﴿٢٩﴾ لِيُوَفِّيَهُمْ أُجُورَهُمْ وَيَزِيدَهُم مِّن فَضْلِهِۦٓۚ إِنَّهُۥ غَفُورٞ شَكُورٞ ﴿٣٠﴾

﴿۱۹﴾ و نابینا و بینا برابر نیستند. ﴿۲۰﴾ و نه تاریکی‌ها و روشنایی (برابر اند). ﴿۲۱﴾ و نه سایه و باد گرم (برابر اند). ﴿۲۲﴾ و زندگان و مردگان برابر نیستند، البته الله هرکس را بخواهد می‌شنواند و تو شنوانندۀ کسانی که در گورها اند، نیستی. ﴿۲۳﴾ (چون) تو جز ترساننده نیستی. ﴿۲٤﴾ در حقیقت ما تو را به حق مژده‌رسان و بیم‌دهنده فرستادیم. و هیچ امّتی نیست مگر این که در آن بیم دهنده ای گذشته است. ﴿۲۵﴾ و اگر تو را تکذیب کنند البته کسانی که پیش از آنان بوده‌اند نیز (پیغمبران را) تکذیب کردند. پیغمبرانشان معجزه‌های آشکار و کتابهای روشن برایشان آوردند. ﴿۲٦﴾ باز کافران را گرفتم، پس (بنگر) عقوبت من چگونه بود!. ﴿۲۷﴾ آیا ندیدی که الله از آسمان آب فرود آورد، پس به وسیلۀ آن (آب) میوه‌هایی مختلف و رنگارنگ بیرون آوردیم، و از کوه‌ها قطعه های است با رنگ‌های مختلف که برخی از آنها سفید و برخی سرخ و بعضی سیاهند در نهایت سیاهی. ﴿۲۸﴾ و از مردمان و جانوران و چهارپایان نیز رنگهای آنها مختلف و گوناگون است. جز این نیست که از بندگان الله تنها علماء اند که از او می ترسند. البته الله غالب (و) بس آمرزگار است. ﴿۲۹﴾ البته کسانی‌که کتاب الله را تلاوت می‌کنند و نماز را برپا داشته اند و از آنچه به آنها روزی داده‌ایم در پنهان و آشکار انفاق می کنند، (ایشان) امید به تجارتی دارند که هرگز زوالی ندارد. ﴿۳۰﴾ تا الله ثواب آنان‌را به تمام و کمال بدهد، و از فضل خود (پاداشی) به آنان بیفزاید. بی‌گمان او آمرزگارِ سپاسگزار است.

وَٱلَّذِيٓ أَوۡحَيۡنَآ إِلَيۡكَ مِنَ ٱلۡكِتَٰبِ هُوَ ٱلۡحَقُّ مُصَدِّقٗا لِّمَا بَيۡنَ يَدَيۡهِۗ إِنَّ ٱللَّهَ بِعِبَادِهِۦ لَخَبِيرُۢ بَصِيرٞ ﴿٣١﴾ ثُمَّ أَوۡرَثۡنَا ٱلۡكِتَٰبَ ٱلَّذِينَ ٱصۡطَفَيۡنَا مِنۡ عِبَادِنَاۖ فَمِنۡهُمۡ ظَالِمٞ لِّنَفۡسِهِۦ وَمِنۡهُم مُّقۡتَصِدٞ وَمِنۡهُمۡ سَابِقُۢ بِٱلۡخَيۡرَٰتِ بِإِذۡنِ ٱللَّهِۚ ذَٰلِكَ هُوَ ٱلۡفَضۡلُ ٱلۡكَبِيرُ ﴿٣٢﴾ جَنَّٰتُ عَدۡنٖ يَدۡخُلُونَهَا يُحَلَّوۡنَ فِيهَا مِنۡ أَسَاوِرَ مِن ذَهَبٖ وَلُؤۡلُؤٗاۖ وَلِبَاسُهُمۡ فِيهَا حَرِيرٞ ﴿٣٣﴾ وَقَالُواْ ٱلۡحَمۡدُ لِلَّهِ ٱلَّذِيٓ أَذۡهَبَ عَنَّا ٱلۡحَزَنَۖ إِنَّ رَبَّنَا لَغَفُورٞ شَكُورٌ ﴿٣٤﴾ ٱلَّذِيٓ أَحَلَّنَا دَارَ ٱلۡمُقَامَةِ مِن فَضۡلِهِۦ لَا يَمَسُّنَا فِيهَا نَصَبٞ وَلَا يَمَسُّنَا فِيهَا لُغُوبٞ ﴿٣٥﴾ وَٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لَهُمۡ نَارُ جَهَنَّمَ لَا يُقۡضَىٰ عَلَيۡهِمۡ فَيَمُوتُواْ وَلَا يُخَفَّفُ عَنۡهُم مِّنۡ عَذَابِهَاۚ كَذَٰلِكَ نَجۡزِي كُلَّ كَفُورٖ ﴿٣٦﴾ وَهُمۡ يَصۡطَرِخُونَ فِيهَا رَبَّنَآ أَخۡرِجۡنَا نَعۡمَلۡ صَٰلِحًا غَيۡرَ ٱلَّذِي كُنَّا نَعۡمَلُۚ أَوَلَمۡ نُعَمِّرۡكُم مَّا يَتَذَكَّرُ فِيهِ مَن تَذَكَّرَ وَجَآءَكُمُ ٱلنَّذِيرُۖ فَذُوقُواْ فَمَا لِلظَّٰلِمِينَ مِن نَّصِيرٍ ﴿٣٧﴾ إِنَّ ٱللَّهَ عَٰلِمُ غَيۡبِ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۚ إِنَّهُۥ عَلِيمُۢ بِذَاتِ ٱلصُّدُورِ ﴿٣٨﴾

﴿۳۱﴾ و آنچه از کتاب (قرآن) که به تو وحی کرده‌ایم حق و تصدیق کنندهٔ کتاب‌های (آسمانی) پیش از خود است، یقینا الله از (احوال) بندگان خود باخبر (و) بیناست. ﴿۳۲﴾ باز این کتاب (قرآن) را به آن بندگانم که آنان‌را برگزیده بودیم، به میراث دادیم، پس بعضی از آنها به خویشتن ظالم و بعضی از ایشان میانه‌رو و بعضی از آنان به حکمِ الله به سوی نیکی‌ها پیشگامند. این است همان فضل بزرگ. ﴿۳۳﴾ (وعدهٔ ما به پیشگامان به سوی نیکی ها) باغ‌های همیشگی است که در آنها داخل می‌شوند، در آنجا با دستبند های از طلا و مروارید آراسته می‌گردند و لباس شان در آنجا ابریشم است. ﴿٣٤﴾ و گویند: ستایش پروردگاری راست که اندوه (بدیها و گناهان) را از ما دور کرد، البته پروردگار ما آمرزندهٔ سپاسگزار است. ﴿۳۵﴾ همان ذاتی‌که از فضل خویش ما را در اقامتگاه ابدی فرود آورد، در آنجا به ما هیچ رنجی نمی‌رسد و در آن‌جا ما هیچ خستگی نبینیم. ﴿٣٦﴾ و کسانی‌که کفر ورزیدند برای آنان آتش دوزخ است، نه بر آنان (به مرگ دیگر) حکم می‌شود تا بمیرند، و نه (چیزی) از عذاب دوزخ از آنان کاسته می‌شود. و اینچنین هر ناسپاسی را سزا می‌دهیم. ﴿۳۷﴾ و آنان در دوزخ فریاد می کنند: ای پروردگار ما! ما را بیرون کن تا کارهای شایسته انجام دهیم، غیر از کارهایی که قبلاً می‌کردیم، (می‌گوییم:) آیا آنقدر به شما عمر ندادیم که پند پذیر در آن پند و عبرت گیرد؟ و بیم‌دهنده (هم) نزد شما آمد، پس عذاب را بچشید که برای ظالمان هیچ مددگاری نیست. ﴿۳۸﴾ یقینا الله دانای (امور) پنهان آسمانها و زمین است و البته او از چیزهایی که در داخل سینه هاست کاملاً داناست.

هُوَ ٱلَّذِي جَعَلَكُمْ خَلَٰٓئِفَ فِي ٱلْأَرْضِۚ فَمَن كَفَرَ فَعَلَيْهِ كُفْرُهُۥۖ وَلَا
يَزِيدُ ٱلْكَٰفِرِينَ كُفْرُهُمْ عِندَ رَبِّهِمْ إِلَّا مَقْتًاۖ وَلَا يَزِيدُ ٱلْكَٰفِرِينَ
كُفْرُهُمْ إِلَّا خَسَارًا ﴿٣٩﴾ قُلْ أَرَءَيْتُمْ شُرَكَآءَكُمُ ٱلَّذِينَ تَدْعُونَ مِن
دُونِ ٱللَّهِ أَرُونِي مَاذَا خَلَقُواْ مِنَ ٱلْأَرْضِ أَمْ لَهُمْ شِرْكٌ فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ
أَمْ ءَاتَيْنَٰهُمْ كِتَٰبًا فَهُمْ عَلَىٰ بَيِّنَتٍ مِّنْهُۚ بَلْ إِن يَعِدُ ٱلظَّٰلِمُونَ
بَعْضُهُم بَعْضًا إِلَّا غُرُورًا ﴿٤٠﴾ ۞ إِنَّ ٱللَّهَ يُمْسِكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ
وَٱلْأَرْضَ أَن تَزُولَاۚ وَلَئِن زَالَتَآ إِنْ أَمْسَكَهُمَا مِنْ أَحَدٍ مِّنۢ بَعْدِهِۦٓۚ
إِنَّهُۥ كَانَ حَلِيمًا غَفُورًا ﴿٤١﴾ وَأَقْسَمُواْ بِٱللَّهِ جَهْدَ أَيْمَٰنِهِمْ لَئِن جَآءَهُمْ
نَذِيرٌ لَّيَكُونُنَّ أَهْدَىٰ مِنْ إِحْدَى ٱلْأُمَمِۖ فَلَمَّا جَآءَهُمْ نَذِيرٌ
مَّا زَادَهُمْ إِلَّا نُفُورًا ﴿٤٢﴾ ٱسْتِكْبَارًا فِي ٱلْأَرْضِ وَمَكْرَ ٱلسَّيِّئِۚ
وَلَا يَحِيقُ ٱلْمَكْرُ ٱلسَّيِّئُ إِلَّا بِأَهْلِهِۦۚ فَهَلْ يَنظُرُونَ إِلَّا سُنَّتَ
ٱلْأَوَّلِينَۚ فَلَن تَجِدَ لِسُنَّتِ ٱللَّهِ تَبْدِيلًاۖ وَلَن تَجِدَ لِسُنَّتِ ٱللَّهِ تَحْوِيلًا
﴿٤٣﴾ أَوَلَمْ يَسِيرُواْ فِي ٱلْأَرْضِ فَيَنظُرُواْ كَيْفَ كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلَّذِينَ مِن
قَبْلِهِمْ وَكَانُوٓاْ أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةًۚ وَمَا كَانَ ٱللَّهُ لِيُعْجِزَهُۥ مِن شَيْءٍ
فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَلَا فِي ٱلْأَرْضِۚ إِنَّهُۥ كَانَ عَلِيمًا قَدِيرًا ﴿٤٤﴾

﴿۳۹﴾ او ذاتی است که شما را در زمین جانشین ها گردانید، پس هرکس کفر ورزد، پس کفرش به زیان خود اوست. و کفر کافران در پیشگاه الله جز بر خشم (پروردگار) نمی‌افزاید. و کفر کافران جز زیان چیزی نصیب کافران نمی‌گرداند. ﴿٤٠﴾ بگو: آیا دیدید شریکان مقرر کردۀ خود را که به‌جای الله می‌خوانید؟ به من نشان دهید که آنان چه چیزی از زمین آفریده‌اند؟ و یا آنها در آفرینش آسمانها شرکت داشته‌اند! یا به آنها کتابی داده‌ایم پس آنها بر حجّتی از آن قرار دارند؟ بلکه حق این است که ظالمان جز فریب به همدیگر وعده نمی‌دهند. ﴿٤١﴾ البته الله آسمان‌ها و زمین را نگاه می‌دارد تا از جای خود نلغزند و اگر بلغزند هیچ کس بعد از الله نمی‌تواند آنها را نگاه بدارد. بی‌گمان او بردبارِ آمرزگار است. ﴿٤٢﴾ و با سخترین قسم های خود به الله قسم خوردند که اگر بیم‌دهنده ای نزد آنان بیاید، حتما نسبت به هر امّتی راه یافته‌تر خواهند بود. امّا وقتی‌که بیم‌دهنده برایشان آمد، در حق آنان جز نفرت و گریز نه افزود. ﴿٤٣﴾ (نفرت و گریزشان از حق) به خاطر استکبار در زمین و حیله گری های زشتی بود که انجام می دادند. و حیله گری های زشت جز به اهلش برنمی‌گردد. پس آیا جز سنت پیشینیان را انتظار دارند؟ پس هرگز برای سنت الهی تبدیلی نخواهی یافت. و هرگز برای سنت الهی تغییری نخواهی یافت. ﴿٤٤﴾ آیا در زمین نگشته‌اند تا ببینند که عاقبت پیشینیانشان چگونه شد؟ حال آنکه آنان نسبت به ایشان قوّت و قدرت بیشتری داشتند، و هیچ چیزی در آسمان‌ها و در زمین الله را عاجز و ناتوان نخواهد کرد، چرا که او دانای تواناست.

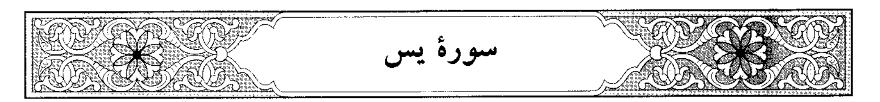
وَلَوْ يُؤَاخِذُ ٱللَّهُ ٱلنَّاسَ بِمَا كَسَبُوا۟ مَا تَرَكَ عَلَىٰ ظَهْرِهَا مِن دَآبَّةٍ وَلَٰكِن يُؤَخِّرُهُمْ إِلَىٰٓ أَجَلٍ مُّسَمًّى ۖ فَإِذَا جَآءَ أَجَلُهُمْ فَإِنَّ ٱللَّهَ كَانَ بِعِبَادِهِۦ بَصِيرًۢا ﴿٤٥﴾

سُورَةُ يسٓ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

يسٓ ﴿١﴾ وَٱلْقُرْءَانِ ٱلْحَكِيمِ ﴿٢﴾ إِنَّكَ لَمِنَ ٱلْمُرْسَلِينَ ﴿٣﴾ عَلَىٰ صِرَٰطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٤﴾ تَنزِيلَ ٱلْعَزِيزِ ٱلرَّحِيمِ ﴿٥﴾ لِتُنذِرَ قَوْمًا مَّآ أُنذِرَ ءَابَآؤُهُمْ فَهُمْ غَٰفِلُونَ ﴿٦﴾ لَقَدْ حَقَّ ٱلْقَوْلُ عَلَىٰٓ أَكْثَرِهِمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٧﴾ إِنَّا جَعَلْنَا فِىٓ أَعْنَٰقِهِمْ أَغْلَٰلًا فَهِىَ إِلَى ٱلْأَذْقَانِ فَهُم مُّقْمَحُونَ ﴿٨﴾ وَجَعَلْنَا مِنۢ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ سَدًّا وَمِنْ خَلْفِهِمْ سَدًّا فَأَغْشَيْنَٰهُمْ فَهُمْ لَا يُبْصِرُونَ ﴿٩﴾ وَسَوَآءٌ عَلَيْهِمْ ءَأَنذَرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٠﴾ إِنَّمَا تُنذِرُ مَنِ ٱتَّبَعَ ٱلذِّكْرَ وَخَشِىَ ٱلرَّحْمَٰنَ بِٱلْغَيْبِ ۖ فَبَشِّرْهُ بِمَغْفِرَةٍ وَأَجْرٍ كَرِيمٍ ﴿١١﴾ إِنَّا نَحْنُ نُحْىِ ٱلْمَوْتَىٰ وَنَكْتُبُ مَا قَدَّمُوا۟ وَءَاثَٰرَهُمْ ۚ وَكُلَّ شَىْءٍ أَحْصَيْنَٰهُ فِىٓ إِمَامٍ مُّبِينٍ ﴿١٢﴾

﴿٤٥﴾ و اگر الله مردم را به (سزای) آنچه کرده اند گرفتار می‌کرد، بر پشت آن (زمین) هیچ جانوری را نمی‌گذاشت. بلکه آنان‌را تا وقت معیّنی به تأخیر می‌اندازد (و مهلت می دهد)، پس وقتی‌که مدّت مشخّص ایشان فرا رسید (هیچ چیزی از الله پوشیده نمی‌مانند) چون الله به بندگانش بیناست.

سورهٔ یس

در مکه نازل شده و هشتاد و سه آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿١﴾ یس. (مفهوم این حروف به الله معلوم است). ﴿٢﴾ قسم به قرآن پر از حکمت. ﴿٣﴾ به تحقیق که تو از جملهٔ پیغمبران هستی. ﴿٤﴾ بر راه راست قرار داری. ﴿٥﴾ (این قرآن) فرو فرستادهٔ الله غالبِ مهربان است. ﴿٦﴾ تا قومی را بیم دهی که پدرانشان بیم داده نشده‌اند پس آنان خود غافل و بی‌خبرند. ﴿٧﴾ بی‌گمان (وعدهٔ عذاب) بر بیشتر آنان تحقّق یافته است، پس آنان ایمان نمی‌آورند. ﴿٨﴾ بدون شک ما در گردن‌هایشان طوق‌هایی تا زنخ‌هایشان نهاده‌ایم پس در نتیجه سرهایشان رو به بالا است (و زمین را دیده نمی توانند). ﴿٩﴾ و در پیش‌روی ایشان و در پشت سر ایشان سدّی قرار داده‌ایم پس بر چشمان آنان پرده ای انداخته‌ایم، در نتیجه آنان هیچ نمی‌بینند. ﴿١٠﴾ و برای آنان برابر است چه آنها را بترسانی و چه آنها را نترسانی، ایمان نمی‌آورند. ﴿١١﴾ تنها کسی را می‌ترسانی که از ذکر (قرآن) پیروی کند و غائبانه از پروردگار رحمان بترسد پس او را به آمرزش و پاداش ارجمند مژده بده. ﴿١٢﴾ بدون شک ماییم که مرده ها را زنده می سازیم و آنچه (از کارهای نیک و بد را که) پیش فرستاده‌اند و آثار (خوب و بد پس از مرگ) شان را می‌نویسیم. و همه چیز را در کتابی که پیشوای روشنگر است ضبط کرده‌ایم.

وَٱضۡرِبۡ لَهُم مَّثَلًا أَصۡحَٰبَ ٱلۡقَرۡيَةِ إِذۡ جَآءَهَا ٱلۡمُرۡسَلُونَ
﴿١٣﴾ إِذۡ أَرۡسَلۡنَآ إِلَيۡهِمُ ٱثۡنَيۡنِ فَكَذَّبُوهُمَا فَعَزَّزۡنَا بِثَالِثٖ فَقَالُوٓاْ
إِنَّآ إِلَيۡكُم مُّرۡسَلُونَ ﴿١٤﴾ قَالُواْ مَآ أَنتُمۡ إِلَّا بَشَرٞ مِّثۡلُنَا
وَمَآ أَنزَلَ ٱلرَّحۡمَٰنُ مِن شَيۡءٍ إِنۡ أَنتُمۡ إِلَّا تَكۡذِبُونَ ﴿١٥﴾ قَالُواْ
رَبُّنَا يَعۡلَمُ إِنَّآ إِلَيۡكُمۡ لَمُرۡسَلُونَ ﴿١٦﴾ وَمَا عَلَيۡنَآ إِلَّا ٱلۡبَلَٰغُ
ٱلۡمُبِينُ ﴿١٧﴾ قَالُوٓاْ إِنَّا تَطَيَّرۡنَا بِكُمۡۖ لَئِن لَّمۡ تَنتَهُواْ لَنَرۡجُمَنَّكُمۡ
وَلَيَمَسَّنَّكُم مِّنَّا عَذَابٌ أَلِيمٞ ﴿١٨﴾ قَالُواْ طَٰٓئِرُكُم مَّعَكُمۡ أَئِن
ذُكِّرۡتُمۚ بَلۡ أَنتُمۡ قَوۡمٞ مُّسۡرِفُونَ ﴿١٩﴾ وَجَآءَ مِنۡ أَقۡصَا ٱلۡمَدِينَةِ
رَجُلٞ يَسۡعَىٰ قَالَ يَٰقَوۡمِ ٱتَّبِعُواْ ٱلۡمُرۡسَلِينَ ﴿٢٠﴾ ٱتَّبِعُواْ
مَن لَّا يَسۡـَٔلُكُمۡ أَجۡرٗا وَهُم مُّهۡتَدُونَ ﴿٢١﴾ وَمَا لِيَ لَآ أَعۡبُدُ
ٱلَّذِي فَطَرَنِي وَإِلَيۡهِ تُرۡجَعُونَ ﴿٢٢﴾ ءَأَتَّخِذُ مِن دُونِهِۦٓ ءَالِهَةً
إِن يُرِدۡنِ ٱلرَّحۡمَٰنُ بِضُرّٖ لَّا تُغۡنِ عَنِّي شَفَٰعَتُهُمۡ شَيۡـٔٗا
وَلَا يُنقِذُونِ ﴿٢٣﴾ إِنِّيٓ إِذٗا لَّفِي ضَلَٰلٖ مُّبِينٍ ﴿٢٤﴾ إِنِّيٓ ءَامَنتُ
بِرَبِّكُمۡ فَٱسۡمَعُونِ ﴿٢٥﴾ قِيلَ ٱدۡخُلِ ٱلۡجَنَّةَۖ قَالَ يَٰلَيۡتَ قَوۡمِي
يَعۡلَمُونَ ﴿٢٦﴾ بِمَا غَفَرَ لِي رَبِّي وَجَعَلَنِي مِنَ ٱلۡمُكۡرَمِينَ ﴿٢٧﴾

﴿۱۳﴾ و برای شان از اصحاب قریه مثَل بزن وقتی که فرستادگان (الله) به‌سوی آنان آمدند. ﴿١٤﴾ آن وقت که دو نفر (از فرستادگان خود) را به‌سوی ایشان فرستادیم، پس آندو را دروغگو شمردند، پس (آن دو را با شخص) سومی تقویت نمودیم، پس گفتند: بدون شک ما به‌سوی شما فرستاده شده‌ایم. ﴿١٥﴾ گفتند: شما جز بشری همچون ما نیستید و پروردگار رحمن چیزی نازل نکرده است و شما جز دروغ نمی‌گوئید. ﴿١٦﴾ (پیغمبران) گفتند: پروردگار ما می‌داند که البته ما به‌سوی شما فرستاده شده‌ایم. ﴿١٧﴾ و بر عهدهٔ ما جز رسانیدن آشکار (پیغام الهی، وظیفهٔ دیگری) نیست. ﴿١٨﴾ مردم گفتند: البته ما شما را به فال بد گرفته‌ایم، اگر دست برندارید حتما شما را سنگسار می‌کنیم و حتما از جانب ما عذاب دردناک به شما خواهد رسید. ﴿١٩﴾ (پیغمبران) گفتند: شومی و فال بد تان همرای خودتان است. آیا چون اندرز داده شوید (آن‌را فال بد می شمارید) نه، بلکه شما قوم اسراف‌کار هستید. ﴿٢٠﴾ و از دورترین نقطهٔ شهر مردی دوان دوان آمد، گفت: ای قوم من! از فرستادگان (الله) پیروی کنید. ﴿٢١﴾ از کسی پیروی کنید که پاداشی از شما نمی‌خواهد و خود آنان راه یافته‌اند. ﴿٢٢﴾ و مرا چه شده که ذاتی را نپرستم که مرا آفریده است؟ و همه به‌سوی او بازگردانیده می‌شوید؟ ﴿٢٣﴾ آیا غیر از او معبودهایی را به عبادت گیرم که اگر پروردگار رحمن زیانی در حق من اراده کند، شفاعت آنان چیزی را از من دفع نمی‌کند و نه آنان می توانند مرا نجات دهند؟ ﴿٢٤﴾ بدون شک من در آن صورت حتما در گمراهی آشکار خواهم بود. ﴿٢٥﴾ البته من به پروردگار شما ایمان آورده‌ام پس (اعلان توحید را) از من بشنوید. ﴿٢٦﴾ (پس از آنکه او را به شهادت رساندند) به او گفته شد: وارد بهشت شو، گفت: ای کاش قوم من این امر را می‌دانستند! ﴿٢٧﴾ که پروردگارم چگونه مرا آمرزیده و مرا از جملهٔ گرامیان قرار داده است.

۞ وَمَآ أَنزَلۡنَا عَلَىٰ قَوۡمِهِۦ مِنۢ بَعۡدِهِۦ مِن جُندٖ مِّنَ ٱلسَّمَآءِ وَمَا
كُنَّا مُنزِلِينَ ٢٨ إِن كَانَتۡ إِلَّا صَيۡحَةٗ وَٰحِدَةٗ فَإِذَا هُمۡ خَٰمِدُونَ
٢٩ يَٰحَسۡرَةً عَلَى ٱلۡعِبَادِۚ مَا يَأۡتِيهِم مِّن رَّسُولٍ إِلَّا كَانُواْ بِهِۦ
يَسۡتَهۡزِءُونَ ٣٠ أَلَمۡ يَرَوۡاْ كَمۡ أَهۡلَكۡنَا قَبۡلَهُم مِّنَ ٱلۡقُرُونِ
أَنَّهُمۡ إِلَيۡهِمۡ لَا يَرۡجِعُونَ ٣١ وَإِن كُلّٞ لَّمَّا جَمِيعٞ لَّدَيۡنَا مُحۡضَرُونَ
٣٢ وَءَايَةٞ لَّهُمُ ٱلۡأَرۡضُ ٱلۡمَيۡتَةُ أَحۡيَيۡنَٰهَا وَأَخۡرَجۡنَا مِنۡهَا حَبّٗا
فَمِنۡهُ يَأۡكُلُونَ ٣٣ وَجَعَلۡنَا فِيهَا جَنَّٰتٖ مِّن نَّخِيلٖ
وَأَعۡنَٰبٖ وَفَجَّرۡنَا فِيهَا مِنَ ٱلۡعُيُونِ ٣٤ لِيَأۡكُلُواْ مِن ثَمَرِهِۦ
وَمَا عَمِلَتۡهُ أَيۡدِيهِمۡۚ أَفَلَا يَشۡكُرُونَ ٣٥ سُبۡحَٰنَ ٱلَّذِي
خَلَقَ ٱلۡأَزۡوَٰجَ كُلَّهَا مِمَّا تُنۢبِتُ ٱلۡأَرۡضُ وَمِنۡ أَنفُسِهِمۡ
وَمِمَّا لَا يَعۡلَمُونَ ٣٦ وَءَايَةٞ لَّهُمُ ٱلَّيۡلُ نَسۡلَخُ مِنۡهُ ٱلنَّهَارَ
فَإِذَا هُم مُّظۡلِمُونَ ٣٧ وَٱلشَّمۡسُ تَجۡرِي لِمُسۡتَقَرّٖ لَّهَاۚ
ذَٰلِكَ تَقۡدِيرُ ٱلۡعَزِيزِ ٱلۡعَلِيمِ ٣٨ وَٱلۡقَمَرَ قَدَّرۡنَٰهُ مَنَازِلَ حَتَّىٰ
عَادَ كَٱلۡعُرۡجُونِ ٱلۡقَدِيمِ ٣٩ لَا ٱلشَّمۡسُ يَنۢبَغِي لَهَآ أَن تُدۡرِكَ
ٱلۡقَمَرَ وَلَا ٱلَّيۡلُ سَابِقُ ٱلنَّهَارِۚ وَكُلّٞ فِي فَلَكٖ يَسۡبَحُونَ ٤٠

﴿۲۸﴾ و پس از (شهادت) او هیچ لشکری را از آسمان بر قوم وی نازل نکردیم (و پیش از این نیز) نازل‌کننده نبودیم. ﴿۲۹﴾ (سزای آنان) تنها یک بانگ مرگبار بود، پس به ناگهان خاموش شدند. ﴿۳۰﴾ ای افسوس بر این بندگان! هیچ پیغمبری به‌سوی ایشان نمی آمد مگر اینکه او را به مسخره می‌گرفتند. ﴿۳۱﴾ آیا ندیدند که پیش از آنان چه بسیار امتها را نابود کردیم که دیگر آنان به‌سویشان باز نمی‌گردند؟ ﴿۳۲﴾ و حتما همگی شان در نزد ما احضار خواهند شد. ﴿۳۳﴾ و زمین مرده برای آنان نشانهٔ (از قدرت الله در احضار نمودن شان) است که آن‌را زنده گردانیدیم و از آن دانه های بیرون آوردیم که از آن می‌خورند. ﴿٣٤﴾ و در آن باغ‌هایی از درختان خرما و درختان انگور قرار دادیم و از چشمه ها در آن روان کردیم. ﴿۳۵﴾ تا از میوه‌های آن درختان و از آنچه دست های شان به عمل آورده بخورند. آیا باز هم شکر نمی‌گزارند؟ ﴿٣٦﴾ پاک و منزه است ذاتی که همه نر و ماده‌ها را آفریده است، از (قبیل) آنچه زمین می‌رویاند و از خود آنان و از چیزهایی که ایشان نمی‌دانند. ﴿۳۷﴾ و نشانهٔ دیگر برای آنها شب است که روز را از آن برمی‌گیریم، ناگهان تاریکی آنان‌را فرا می‌گیرد. ﴿۳۸﴾ و آفتاب بسوی (مسیر) قرارگاه اش روان است، این اندازه‌گیری و تعیین الله غالب داناست. ﴿۳۹﴾ و برای ماه نیز منزلهایی تعیین کرده‌ایم که (پس از طی کردن آنها) چون شاخهٔ خشکیدهٔ کهنهٔ خرما بازگردد. ﴿٤٠﴾ نه آفتاب را سزاست که به ماه برسد و نه شب را توان سبقت جستن از روز است. و هریک در مسیر خود شناورند.

وَءَايَةٌ لَّهُمْ أَنَّا حَمَلْنَا ذُرِّيَّتَهُمْ فِي ٱلْفُلْكِ ٱلْمَشْحُونِ ﴿٤١﴾ وَخَلَقْنَا لَهُم مِّن مِّثْلِهِۦ مَا يَرْكَبُونَ ﴿٤٢﴾ وَإِن نَّشَأْ نُغْرِقْهُمْ فَلَا صَرِيخَ لَهُمْ وَلَا هُمْ يُنقَذُونَ ﴿٤٣﴾ إِلَّا رَحْمَةً مِّنَّا وَمَتَٰعًا إِلَىٰ حِينٍ ﴿٤٤﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ ٱتَّقُواْ مَا بَيْنَ أَيْدِيكُمْ وَمَا خَلْفَكُمْ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٤٥﴾ وَمَا تَأْتِيهِم مِّنْ ءَايَةٍ مِّنْ ءَايَٰتِ رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُواْ عَنْهَا مُعْرِضِينَ ﴿٤٦﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ أَنفِقُواْ مِمَّا رَزَقَكُمُ ٱللَّهُ قَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لِلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ أَنُطْعِمُ مَن لَّوْ يَشَآءُ ٱللَّهُ أَطْعَمَهُۥٓ إِنْ أَنتُمْ إِلَّا فِي ضَلَٰلٍ مُّبِينٍ ﴿٤٧﴾ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَٰذَا ٱلْوَعْدُ إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ﴿٤٨﴾ مَا يَنظُرُونَ إِلَّا صَيْحَةً وَٰحِدَةً تَأْخُذُهُمْ وَهُمْ يَخِصِّمُونَ ﴿٤٩﴾ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ تَوْصِيَةً وَلَآ إِلَىٰٓ أَهْلِهِمْ يَرْجِعُونَ ﴿٥٠﴾ وَنُفِخَ فِي ٱلصُّورِ فَإِذَا هُم مِّنَ ٱلْأَجْدَاثِ إِلَىٰ رَبِّهِمْ يَنسِلُونَ ﴿٥١﴾ قَالُواْ يَٰوَيْلَنَا مَنۢ بَعَثَنَا مِن مَّرْقَدِنَاۜ هَٰذَا مَا وَعَدَ ٱلرَّحْمَٰنُ وَصَدَقَ ٱلْمُرْسَلُونَ ﴿٥٢﴾ إِن كَانَتْ إِلَّا صَيْحَةً وَٰحِدَةً فَإِذَا هُمْ جَمِيعٌ لَّدَيْنَا مُحْضَرُونَ ﴿٥٣﴾ فَٱلْيَوْمَ لَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْـًٔا وَلَا تُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٥٤﴾

﴿٤١﴾ و نشانه ای (دیگر) است برای آنان که ما نسل آنها را در کشتی مملو (از انسان و حیوان) حمل کردیم. ﴿٤٢﴾ و برای ایشان مانند کشتی چیزهایی را آفریده‌ایم که سوار (آن) می‌شوند. ﴿٤٣﴾ و اگر بخواهیم آنها را غرق می کنیم پس برای آنان فریادرسی نیست و نه نجات داده می‌شوند. ﴿٤٤﴾ جز (به جهت) رحمتی از جانب ما و تا زمانی معین بهره‌مند شوند. ﴿٤٥﴾ و چون به آنان گفته شود از آنچه پیش روی شماست و از آنچه که پشت سرتان است بترسید تا به شما رحم شود. ﴿٤٦﴾ و هیچ آیتی از آیات پروردگارشان به (سوی) آنان نمی‌آید مگر اینکه از آن روی‌گردان می‌شوند. ﴿٤٧﴾ و چون به آنان گفته شود: از آنچه که الله به شما روزی داده است انفاق کنید، کافران به مؤمنان می‌گویند: آیا به کسی طعام بدهیم که اگر الله می‌خواست به او طعام می‌داد، شما جز در گمراهی آشکار نیستید. ﴿٤٨﴾ و می‌گویند: این وعده کی فرا می رسد؟ اگر راست می‌گویید. ﴿٤٩﴾ جز یک بانگ تند را انتظار نمی‌کشند که ایشان را در حالی فرامی‌گیرد که با یکدیگر ستیزه و جدال می کنند. ﴿٥٠﴾ پس نه وصیتی می‌توانند و نه به سوی خانوادۀشان باز می گردند. ﴿٥١﴾ و در صور دمیده می‌شود و ناگهان همۀ آنان از قبرها به‌سوی پروردگارشان می شتابند. ﴿٥٢﴾ گویند: ای وای بر ما! چه کسی ما را از خوابگاه ما برانگیخت؟ این همان چیزی است که الله مهربان وعده داده بود، و پیغمبران راست گفتند. ﴿٥٣﴾ این جز یک بانگ مرگبار نیست، پس ناگهان همگی آنان نزد ما احضار کرده شوند. ﴿٥٤﴾ پس امروز به هیچ‌کس کمترین ظلمی نمی‌گردد و جز به سزای آنچه می‌کردید جزا داده نخواهید شد.

إِنَّ أَصۡحَٰبَ ٱلۡجَنَّةِ ٱلۡيَوۡمَ فِي شُغُلٖ فَٰكِهُونَ ﴿٥٥﴾ هُمۡ وَأَزۡوَٰجُهُمۡ فِي ظِلَٰلٍ عَلَى ٱلۡأَرَآئِكِ مُتَّكِـُٔونَ ﴿٥٦﴾ لَهُمۡ فِيهَا فَٰكِهَةٞ وَلَهُم مَّا يَدَّعُونَ ﴿٥٧﴾ سَلَٰمٞ قَوۡلٗا مِّن رَّبّٖ رَّحِيمٖ ﴿٥٨﴾ وَٱمۡتَٰزُواْ ٱلۡيَوۡمَ أَيُّهَا ٱلۡمُجۡرِمُونَ ﴿٥٩﴾ ۞أَلَمۡ أَعۡهَدۡ إِلَيۡكُمۡ يَٰبَنِيٓ ءَادَمَ أَن لَّا تَعۡبُدُواْ ٱلشَّيۡطَٰنَۖ إِنَّهُۥ لَكُمۡ عَدُوّٞ مُّبِينٞ ﴿٦٠﴾ وَأَنِ ٱعۡبُدُونِيۚ هَٰذَا صِرَٰطٞ مُّسۡتَقِيمٞ ﴿٦١﴾ وَلَقَدۡ أَضَلَّ مِنكُمۡ جِبِلّٗا كَثِيرًاۖ أَفَلَمۡ تَكُونُواْ تَعۡقِلُونَ ﴿٦٢﴾ هَٰذِهِۦ جَهَنَّمُ ٱلَّتِي كُنتُمۡ تُوعَدُونَ ﴿٦٣﴾ ٱصۡلَوۡهَا ٱلۡيَوۡمَ بِمَا كُنتُمۡ تَكۡفُرُونَ ﴿٦٤﴾ ٱلۡيَوۡمَ نَخۡتِمُ عَلَىٰٓ أَفۡوَٰهِهِمۡ وَتُكَلِّمُنَآ أَيۡدِيهِمۡ وَتَشۡهَدُ أَرۡجُلُهُم بِمَا كَانُواْ يَكۡسِبُونَ ﴿٦٥﴾ وَلَوۡ نَشَآءُ لَطَمَسۡنَا عَلَىٰٓ أَعۡيُنِهِمۡ فَٱسۡتَبَقُواْ ٱلصِّرَٰطَ فَأَنَّىٰ يُبۡصِرُونَ ﴿٦٦﴾ وَلَوۡ نَشَآءُ لَمَسَخۡنَٰهُمۡ عَلَىٰ مَكَانَتِهِمۡ فَمَا ٱسۡتَطَٰعُواْ مُضِيّٗا وَلَا يَرۡجِعُونَ ﴿٦٧﴾ وَمَن نُّعَمِّرۡهُ نُنَكِّسۡهُ فِي ٱلۡخَلۡقِۚ أَفَلَا يَعۡقِلُونَ ﴿٦٨﴾ وَمَا عَلَّمۡنَٰهُ ٱلشِّعۡرَ وَمَا يَنۢبَغِي لَهُۥٓۚ إِنۡ هُوَ إِلَّا ذِكۡرٞ وَقُرۡءَانٞ مُّبِينٞ ﴿٦٩﴾ لِّيُنذِرَ مَن كَانَ حَيّٗا وَيَحِقَّ ٱلۡقَوۡلُ عَلَى ٱلۡكَٰفِرِينَ ﴿٧٠﴾

﴿٥٥﴾ یقینا اهل بهشت امروز سخت سرگرم خوشی و شادمانی (در نعمت ها) هستند. ﴿٥٦﴾ آنان و همسرانشان در سایه‌های جنت بر تخت‌ها تکیه زده نشسته‌اند. ﴿٥٧﴾ در آنجا برای آنها میوه هایی است و هرچه بخواهند در اختیارشان خواهد بود. ﴿٥٨﴾ سلام بر شما، این سخنی است از جانب پروردگار مهربان. ﴿٥٩﴾ و (فرمان می‌دهیم) ای مجرمان! امروز (از مؤمنان) جدا شوید. ﴿٦٠﴾ ای فرزندان آدم! آیا به شما دستور ندادم که شیطان را عبادت نکنید، چراکه او دشمنی آشکار برای شماست؟ ﴿٦١﴾ و اینکه مرا عبادت کنید، این راه راست است. ﴿٦٢﴾ و هرآئینه او (شیطان) گروهی زیادی از شما را سخت گمراه کرد، پس آیا نمی فهمیدید. ﴿٦٣﴾ این جهنّمی است که به شما وعده داده می‌شد. ﴿٦٤﴾ امروز به سبب کفری که می‌ورزیدید به آن درآیید. ﴿٦٥﴾ امروز بر دهانهایشان مهر می‌نهیم و دربارهٔ آنچه می‌کردند دستهای شان با ما سخن می‌گویند و پاهایشان (بر آن) گواهی می‌دهند. ﴿٦٦﴾ و اگر بخواهیم چشمهای شان را نابود می کنیم، پس در راه (رهایی) بریکدیگر پیشی می جویند، اما از کجا می‌توانند ببینند؟ ﴿٦٧﴾ بلکه اگر بخواهیم آنان‌را بر جایشان مسخ می‌کنیم، پس نمی‌توانند پیش بروند و نه برگردند. ﴿٦٨﴾ و هرکه را که عمر دراز دهیم او را در خلقت دگرگون می‌سازیم، آیا درک نمی کنید؟ ﴿٦٩﴾ و ما به او شعر نیاموخته ایم و (آموختن شعر) سزاوار او هم نیست، آن جز اندرز و قرآنی آشکار نیست. ﴿٧٠﴾ تا هرکس را که زنده باشد بیم دهد و سخن (عذاب) بر کافران ثابت گردد.

أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّا خَلَقْنَا لَهُم مِّمَّا عَمِلَتْ أَيْدِينَا أَنْعَامًا فَهُمْ لَهَا مَالِكُونَ ﴿٧١﴾ وَذَلَّلْنَاهَا لَهُمْ فَمِنْهَا رَكُوبُهُمْ وَمِنْهَا يَأْكُلُونَ ﴿٧٢﴾ وَلَهُمْ فِيهَا مَنَافِعُ وَمَشَارِبُ أَفَلَا يَشْكُرُونَ ﴿٧٣﴾ وَاتَّخَذُوا مِن دُونِ اللَّهِ آلِهَةً لَّعَلَّهُمْ يُنصَرُونَ ﴿٧٤﴾ لَا يَسْتَطِيعُونَ نَصْرَهُمْ وَهُمْ لَهُمْ جُندٌ مُّحْضَرُونَ ﴿٧٥﴾ فَلَا يَحْزُنكَ قَوْلُهُمْ إِنَّا نَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٧٦﴾ أَوَلَمْ يَرَ الْإِنسَانُ أَنَّا خَلَقْنَاهُ مِن نُّطْفَةٍ فَإِذَا هُوَ خَصِيمٌ مُّبِينٌ ﴿٧٧﴾ وَضَرَبَ لَنَا مَثَلًا وَنَسِيَ خَلْقَهُ قَالَ مَن يُحْيِي الْعِظَامَ وَهِيَ رَمِيمٌ ﴿٧٨﴾ قُلْ يُحْيِيهَا الَّذِي أَنشَأَهَا أَوَّلَ مَرَّةٍ وَهُوَ بِكُلِّ خَلْقٍ عَلِيمٌ ﴿٧٩﴾ الَّذِي جَعَلَ لَكُم مِّنَ الشَّجَرِ الْأَخْضَرِ نَارًا فَإِذَا أَنتُم مِّنْهُ تُوقِدُونَ ﴿٨٠﴾ أَوَلَيْسَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِقَادِرٍ عَلَىٰ أَن يَخْلُقَ مِثْلَهُم بَلَىٰ وَهُوَ الْخَلَّاقُ الْعَلِيمُ ﴿٨١﴾ إِنَّمَا أَمْرُهُ إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَن يَقُولَ لَهُ كُن فَيَكُونُ ﴿٨٢﴾ فَسُبْحَانَ الَّذِي بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٨٣﴾

سُورَةُ الصَّافَّاتِ

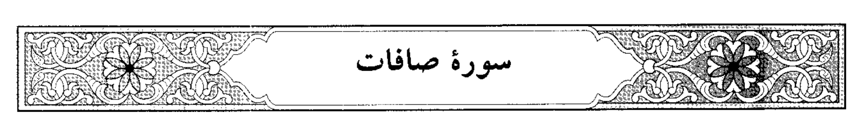
﴿۷۱﴾ آیا ندیدند که ما برای آنان از آنچه دستان ما ساخته است چهارپایانی آفریده‌ایم، پس ایشان مالک آنها اند؟ ﴿۷۲﴾ و آنها را برایشان رام گردانیدیم، پس بعضی از آنها سواری و مرکب آنهاست، و از بعضی (دیگر) آنها می‌خورند. ﴿۷۳﴾ و برای آنان در چهارپایان منفعتها و نوشیدنی‌هاست، پس آیا شکر نمی‌گزارند؟ ﴿۷٤﴾ و غیر از الله معبودانی گرفتند تا اگر مدد کرده شوند. ﴿۷٥﴾ توانایی مدد شان را ندارند و آنها (کفار) برایشان (بتان) لشکری احضار شده هستند. ﴿۷٦﴾ پس گفتار آنان تو را غمگین نکند، چون ما می‌دانیم آنچه را پنهان می کنند و آنچه را آشکار می‌سازند. ﴿۷۷﴾ آیا انسان ندیده است که ما او را از نطفه ای آفریدیم، پس ناگهان او جدل کنندهٔ آشکار شده است. ﴿۷۸﴾ و (این انسان منکر قیامت) برای ما مثالی آورد و آفرینش خود را فراموش کرد. گفت: چه کسی این استخوان‌های پوسیده و فرسوده را دوباره زنده می‌گرداند؟ ﴿۷۹﴾ بگو: همان ذاتی که بار اول آنها را آفریده است دوباره زنده می‌گرداند و او به هر آفرینشی داناست. ﴿۸۰﴾ همان ذاتی که از درخت سبز برایتان آتش آفرید، پس شما از آن درخت آتش می افروزید. ﴿۸۱﴾ آیا کسی که آسمانها و زمین را آفریده است قادر نیست بر این که مانند آنها را بیافریند؟ آری! (قادر است) و اوست آفرینندهٔ دانا. ﴿۸۲﴾ هرگاه الله آفریدن چیزی را بخواهد کار او تنها این است که به او می گوید: موجود شو، پس بی‌درنگ موجود می‌شود. ﴿۸۳﴾ پس پاک و منزه است پروردگاری که مالکیت و حاکمیت همه چیز در دست اوست و به‌سوی او بازگردانیده می‌شوید.

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

وَٱلصَّٰٓفَّٰتِ صَفًّا ﴿١﴾ فَٱلزَّٰجِرَٰتِ زَجْرًا ﴿٢﴾ فَٱلتَّٰلِيَٰتِ ذِكْرًا ﴿٣﴾ إِنَّ إِلَٰهَكُمْ لَوَٰحِدٌ ﴿٤﴾ رَّبُّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَرَبُّ ٱلْمَشَٰرِقِ ﴿٥﴾ إِنَّا زَيَّنَّا ٱلسَّمَآءَ ٱلدُّنْيَا بِزِينَةٍ ٱلْكَوَاكِبِ ﴿٦﴾ وَحِفْظًا مِّن كُلِّ شَيْطَٰنٍ مَّارِدٍ ﴿٧﴾ لَّا يَسَّمَّعُونَ إِلَى ٱلْمَلَإِ ٱلْأَعْلَىٰ وَيُقْذَفُونَ مِن كُلِّ جَانِبٍ ﴿٨﴾ دُحُورًا ۖ وَلَهُمْ عَذَابٌ وَاصِبٌ ﴿٩﴾ إِلَّا مَنْ خَطِفَ ٱلْخَطْفَةَ فَأَتْبَعَهُۥ شِهَابٌ ثَاقِبٌ ﴿١٠﴾ فَٱسْتَفْتِهِمْ أَهُمْ أَشَدُّ خَلْقًا أَم مَّنْ خَلَقْنَآ ۚ إِنَّا خَلَقْنَٰهُم مِّن طِينٍ لَّازِبٍۭ ﴿١١﴾ بَلْ عَجِبْتَ وَيَسْخَرُونَ ﴿١٢﴾ وَإِذَا ذُكِّرُوا۟ لَا يَذْكُرُونَ ﴿١٣﴾ وَإِذَا رَأَوْا۟ ءَايَةً يَسْتَسْخِرُونَ ﴿١٤﴾ وَقَالُوٓا۟ إِنْ هَٰذَآ إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿١٥﴾ أَءِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظَٰمًا أَءِنَّا لَمَبْعُوثُونَ ﴿١٦﴾ أَوَءَابَآؤُنَا ٱلْأَوَّلُونَ ﴿١٧﴾ قُلْ نَعَمْ وَأَنتُمْ دَٰخِرُونَ ﴿١٨﴾ فَإِنَّمَا هِىَ زَجْرَةٌ وَٰحِدَةٌ فَإِذَا هُمْ يَنظُرُونَ ﴿١٩﴾ وَقَالُوا۟ يَٰوَيْلَنَا هَٰذَا يَوْمُ ٱلدِّينِ ﴿٢٠﴾ هَٰذَا يَوْمُ ٱلْفَصْلِ ٱلَّذِى كُنتُم بِهِۦ تُكَذِّبُونَ ﴿٢١﴾

۞ ٱحْشُرُوا۟ ٱلَّذِينَ ظَلَمُوا۟ وَأَزْوَٰجَهُمْ وَمَا كَانُوا۟ يَعْبُدُونَ ﴿٢٢﴾ مِن دُونِ ٱللَّهِ فَٱهْدُوهُمْ إِلَىٰ صِرَٰطِ ٱلْجَحِيمِ ﴿٢٣﴾ وَقِفُوهُمْ ۖ إِنَّهُم مَّسْـُٔولُونَ ﴿٢٤﴾

سورهٔ صافات

در مکه نازل شده و یکصد و هشتاد و دو آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ قسم به فرشته‌های صف‌بسته در صفهایی منظم. ﴿۲﴾ قسم به آن فرشته هایی که (شیاطین را) سخت می‌رانند. ﴿۳﴾ قسم به آن گروه فرشته‌ها که ذکر الله (قرآن) را تلاوت می کنند. ﴿٤﴾ بی شک که معبود شما یگانه است. ﴿٥﴾ پروردگار آسمان‌ها و زمین و آنچه میان آن دو است، و پروردگار مشرق‌ها (و مغرب ها) است. ﴿٦﴾ البته ما آسمان پایین (به شما) را به زینت ستارگان آراسته‌ایم. ﴿۷﴾ و آن‌را از هر شیطان سرکش به خوبی حفظ کرده‌ایم. ﴿۸﴾ آنان نمی‌توانند به (اسرار) عالم بالا گوش فرا دهند بلکه از هرسو به آنان (شهاب) پرتاب می‌شود. ﴿۹﴾ تا رانده شوند. و برای آنها عذاب دائمی است. ﴿۱۰﴾ مگر اینکه شیطانی به سرعت (خبری) را برباید که شعلهٔ سوزنده او را دنبال (ونابود) می کند. ﴿۱۱﴾ پس از ایشان بپرس که آیا آفرینش آنان دشوارتر است یا آفرینش چیزهایی که (در کائنات) آفریده‌ایم؟ بدون شک ما آنان‌را از گل چسپنده آفریده‌ایم. ﴿۱۲﴾ بلکه تعجب می‌کنی (از انکار ایشان) و ایشان مسخره می‌کنند. ﴿۱۳﴾ و چون اندرز داده شوند، عبرت نمی گیرند. ﴿١٤﴾ و چون معجزه ای را ببینند به آن تمسخر می‌کنند. ﴿۱٥﴾ و گفتنند: این جز جادویی آشکار نیست. ﴿١٦﴾ آیا وقتی مردیم و (تبدیل به) خاک و استخوان‌های پوسیده شدیم، (دوباره) برانگیخته خواهیم شد؟ ﴿۱۷﴾ و آیا پدران پیشین ما نیز (زنده خواهند شد). ﴿۱۸﴾ بگو: آری (همهٔ شما زنده می‌شوید) درحالیکه شما ذلیل خواهید بود. ﴿۱۹﴾ همانا (قیامت) یک صدای مرگبار است، پس ناگهان آنان (صحنهٔ قیامت را) می‌نگرند. ﴿۲۰﴾ و می‌گویند: وای بر ما این روز جزاست؟! ﴿۲۱﴾ (به آنها گفته می شود بلی،) این همان روز جدایی (حق از باطل) است که آن را دروغ می‌پنداشتید. ﴿۲۲﴾ (ندا می‌آید) ظالمان را با همراهان شان (و) با آنچه می‌پرستیدند، جمع کنید. ﴿۲۳﴾ غیر از الله (هرچه را پرستش می‌کردند) پس آنان‌را به راه دوزخ راهنمائی کنید. ﴿٢٤﴾ و آنان‌را متوقف کنید زیرا که آنها مورد بازخواست قرار می گیرند.

مَا لَكُمْ لَا تَنَاصَرُونَ ﴿٢٥﴾ بَلْ هُمُ ٱلْيَوْمَ مُسْتَسْلِمُونَ ﴿٢٦﴾ وَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ
عَلَىٰ بَعْضٍ يَتَسَآءَلُونَ ﴿٢٧﴾ قَالُوٓاْ إِنَّكُمْ كُنتُمْ تَأْتُونَنَا عَنِ ٱلْيَمِينِ ﴿٢٨﴾
قَالُواْ بَل لَّمْ تَكُونُواْ مُؤْمِنِينَ ﴿٢٩﴾ وَمَا كَانَ لَنَا عَلَيْكُم مِّن سُلْطَٰنٍۭ
بَلْ كُنتُمْ قَوْمًا طَٰغِينَ ﴿٣٠﴾ فَحَقَّ عَلَيْنَا قَوْلُ رَبِّنَآۖ إِنَّا لَذَآئِقُونَ ﴿٣١﴾
فَأَغْوَيْنَٰكُمْ إِنَّا كُنَّا غَٰوِينَ ﴿٣٢﴾ فَإِنَّهُمْ يَوْمَئِذٍ فِى ٱلْعَذَابِ مُشْتَرِكُونَ
﴿٣٣﴾ إِنَّا كَذَٰلِكَ نَفْعَلُ بِٱلْمُجْرِمِينَ ﴿٣٤﴾ إِنَّهُمْ كَانُوٓاْ إِذَا قِيلَ لَهُمْ
لَآ إِلَٰهَ إِلَّا ٱللَّهُ يَسْتَكْبِرُونَ ﴿٣٥﴾ وَيَقُولُونَ أَئِنَّا لَتَارِكُوٓاْ ءَالِهَتِنَا
لِشَاعِرٍ مَّجْنُونٍۭ ﴿٣٦﴾ بَلْ جَآءَ بِٱلْحَقِّ وَصَدَّقَ ٱلْمُرْسَلِينَ ﴿٣٧﴾ إِنَّكُمْ
لَذَآئِقُواْ ٱلْعَذَابِ ٱلْأَلِيمِ ﴿٣٨﴾ وَمَا تُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ
﴿٣٩﴾ إِلَّا عِبَادَ ٱللَّهِ ٱلْمُخْلَصِينَ ﴿٤٠﴾ أُوْلَٰٓئِكَ لَهُمْ رِزْقٌ مَّعْلُومٌ ﴿٤١﴾
فَوَٰكِهُ وَهُم مُّكْرَمُونَ ﴿٤٢﴾ فِى جَنَّٰتِ ٱلنَّعِيمِ ﴿٤٣﴾ عَلَىٰ سُرُرٍ مُّتَقَٰبِلِينَ
﴿٤٤﴾ يُطَافُ عَلَيْهِم بِكَأْسٍ مِّن مَّعِينٍۭ ﴿٤٥﴾ بَيْضَآءَ لَذَّةٍ لِّلشَّٰرِبِينَ
﴿٤٦﴾ لَا فِيهَا غَوْلٌ وَلَا هُمْ عَنْهَا يُنزَفُونَ ﴿٤٧﴾ وَعِندَهُمْ قَٰصِرَٰتُ
ٱلطَّرْفِ عِينٌ ﴿٤٨﴾ كَأَنَّهُنَّ بَيْضٌ مَّكْنُونٌ ﴿٤٩﴾ فَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَىٰ
بَعْضٍ يَتَسَآءَلُونَ ﴿٥٠﴾ قَالَ قَآئِلٌ مِّنْهُمْ إِنِّى كَانَ لِى قَرِينٌ ﴿٥١﴾

﴿۲۵﴾ شما را چه شده که یکدیگر را مدد نمی‌کنید؟ ﴿۲٦﴾ بلکه آنان امروز تسلیم‌اند. ﴿۲۷﴾ و بعضی از آنان به بعضی دیگر روی کرده و از همدیگر می پرسند. ﴿۲۸﴾ (پیروان) می‌گویند: شما بودید که با قهر و غلبه به‌سوی ما می آمدید. ﴿۲۹﴾ (پیشوایان) گویند: بلکه (کوتاهی از خودتان بود و) مؤمن نبودید. ﴿۳۰﴾ و ما هیچ سلطه و غلبه بر شما نداشتیم بلکه شما خود قوم سرکش بودید. ﴿۳۱﴾ پس وعدهٔ (عذاب) پروردگار ما بر ما لازم شد، بی‌گمان ما چشنده (طعم عذاب) خواهیم بود. ﴿۳۲﴾ چون ما خود گمراه بودیم پس شما را هم گمراه کردیم. ﴿۳۳﴾ پس یقینا آنها (همه) در آن روز در عذاب شریک اند. ﴿۳٤﴾ ما این چنین با مجرمان می‌کنیم. ﴿۳۵﴾ آنان چنان بودند که چون به آنان گفته می‌شد: معبود برحق جز الله (یگانه) نیست، تکبر می‌ورزیدند. ﴿۳٦﴾ و می‌گفتند: آیا معبودهای خود را به‌خاطر (سخن) شاعری دیوانه ترک گوییم؟ ﴿۳۷﴾ (شاعر و دیوانه نیست) بلکه حق را آورده و پیغمبران را تصدیق کرده است. ﴿۳۸﴾ شما حتما عذاب دردناک را خواهید چشید. ﴿۳۹﴾ و جز (در برابر) آنچه می‌کردید، سزا داده نمی‌شوید. ﴿٤۰﴾ به‌جز بندگان مخلص الله. ﴿٤۱﴾ ایشان روزیِ معلوم و خاص دارند. ﴿٤۲﴾ (برایشان انواع) میوه‌ها است و ایشان گرامی‌اند. ﴿٤۳﴾ در باغ‌های پر نعمت (بهشت). ﴿٤٤﴾ بر تخت‌ها روبروی یکدیگر (نشسته اند). ﴿٤۵﴾ بر آنان جامی از شراب ناب گردانیده شود. ﴿٤٦﴾ که سفید رنگ و لذّت بخش است برای نوشندگان. ﴿٤۷﴾ نه در آن زوال عقل است و نه از نوشیدن آن مست می شوند. ﴿٤۸﴾ و در نزدشان زنان بزرگ چشم که دیده از غیر می بندند خواهند بود. ﴿٤۹﴾ (از شدّت سفیدی) گویا آنان تخم‌های (شتر مرغ) هستند که (در زیر پروبال آن) پنهان شده‌اند. ﴿۵۰﴾ پس بعضی رو به بعضی دیگر می‌کنند و از یکدیگر می‌پرسند. ﴿۵۱﴾ گوینده ای از آنان می‌گوید: البته من همنشینی داشتم.

يَقُولُ أَءِنَّكَ لَمِنَ ٱلْمُصَدِّقِينَ ﴿٥٢﴾ أَءِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظَٰمًا أَءِنَّا لَمَدِينُونَ ﴿٥٣﴾ قَالَ هَلْ أَنتُم مُّطَّلِعُونَ ﴿٥٤﴾ فَٱطَّلَعَ فَرَءَاهُ فِى سَوَآءِ ٱلْجَحِيمِ ﴿٥٥﴾ قَالَ تَٱللَّهِ إِن كِدتَّ لَتُرْدِينِ ﴿٥٦﴾ وَلَوْلَا نِعْمَةُ رَبِّى لَكُنتُ مِنَ ٱلْمُحْضَرِينَ ﴿٥٧﴾ أَفَمَا نَحْنُ بِمَيِّتِينَ ﴿٥٨﴾ إِلَّا مَوْتَتَنَا ٱلْأُولَىٰ وَمَا نَحْنُ بِمُعَذَّبِينَ ﴿٥٩﴾ إِنَّ هَٰذَا لَهُوَ ٱلْفَوْزُ ٱلْعَظِيمُ ﴿٦٠﴾ لِمِثْلِ هَٰذَا فَلْيَعْمَلِ ٱلْعَٰمِلُونَ ﴿٦١﴾ أَذَٰلِكَ خَيْرٌ نُّزُلًا أَمْ شَجَرَةُ ٱلزَّقُّومِ ﴿٦٢﴾ إِنَّا جَعَلْنَٰهَا فِتْنَةً لِّلظَّٰلِمِينَ ﴿٦٣﴾ إِنَّهَا شَجَرَةٌ تَخْرُجُ فِىٓ أَصْلِ ٱلْجَحِيمِ ﴿٦٤﴾ طَلْعُهَا كَأَنَّهُۥ رُءُوسُ ٱلشَّيَٰطِينِ ﴿٦٥﴾ فَإِنَّهُمْ لَءَاكِلُونَ مِنْهَا فَمَالِـُٔونَ مِنْهَا ٱلْبُطُونَ ﴿٦٦﴾ ثُمَّ إِنَّ لَهُمْ عَلَيْهَا لَشَوْبًا مِّنْ حَمِيمٍ ﴿٦٧﴾ ثُمَّ إِنَّ مَرْجِعَهُمْ لَإِلَى ٱلْجَحِيمِ ﴿٦٨﴾ إِنَّهُمْ أَلْفَوْا۟ ءَابَآءَهُمْ ضَآلِّينَ ﴿٦٩﴾ فَهُمْ عَلَىٰٓ ءَاثَٰرِهِمْ يُهْرَعُونَ ﴿٧٠﴾ وَلَقَدْ ضَلَّ قَبْلَهُمْ أَكْثَرُ ٱلْأَوَّلِينَ ﴿٧١﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا فِيهِم مُّنذِرِينَ ﴿٧٢﴾ فَٱنظُرْ كَيْفَ كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلْمُنذَرِينَ ﴿٧٣﴾ إِلَّا عِبَادَ ٱللَّهِ ٱلْمُخْلَصِينَ ﴿٧٤﴾ وَلَقَدْ نَادَىٰنَا نُوحٌ فَلَنِعْمَ ٱلْمُجِيبُونَ ﴿٧٥﴾ وَنَجَّيْنَٰهُ وَأَهْلَهُۥ مِنَ ٱلْكَرْبِ ٱلْعَظِيمِ ﴿٧٦﴾

﴿۵۲﴾ که می‌گفت: آیا تو (به روز آخرت) از باورکنندگان هستی؟ ﴿۵۳﴾ آیا چون بمیریم و به خاک و استخوان‌ها تبدیل شویم (دوباره زنده شده) سزا و جزا می‌بینیم؟ ﴿٥٤﴾ گوید: آیا شما (جنتیان) می‌توانید (از حال او) اطلاع یابید؟ ﴿۵۵﴾ پس خودش نگریست و او را در وسط دوزخ دید. ﴿٥٦﴾ گفت: سوگند به الله نزدیک بود که مرا هلاک کنی. ﴿۵۷﴾ و اگر نعمت پروردگارم نبود حتما من هم از احضارشدگان (در دوزخ) بودم. ﴿۵۸﴾ (از شدت خوشی می گویند:) آیا ما دیگر نمی‌میریم؟! ﴿۵۹﴾ مگر مرگ نخستینی که داشتیم و ما عذاب نخواهیم دید. ﴿٦۰﴾ یقیناً این کامیابی بزرگی است (که نصیب ما شده است). ﴿٦۱﴾ برای چنین (نعمتی) عمل‌کنندگان باید کار کنند. ﴿٦۲﴾ آیا این (نعمت جنّت) برای پذیرایی بهتر است یا درخت زقّوم. ﴿٦۳﴾ بدون شک ما آن‌را وسیلهٔ شکنجه و رنج برای ظالمان قرار داده‌ایم. ﴿٦٤﴾ آن درختی است که از قعر دوزخ می‌روید. ﴿٦٥﴾ خوشه ها وشکوفه های آن گویا سرهای شیاطین است. ﴿٦٦﴾ آنان از آن می‌خورند و شکم‌ها را از آن پر می‌کنند. ﴿٦۷﴾ باز بر آن آب جوشان و آلوده را می‌نوشند. ﴿٦۸﴾ باز برگشت شان به‌سوی دوزخ است. ﴿٦۹﴾ بی‌گمان آنان پدرانشان را گمراه یافتند. ﴿۷۰﴾ پس (با این حال) آنان در پی پدرانشان شتابان می‌روند. ﴿۷۱﴾ البته پیش از آنان اکثر پیشینیان (نیز) گمراه شدند. ﴿۷۲﴾ و همانا ما درمیانشان بیم‌دهندگانی فرستاده بودیم. ﴿۷۳﴾ پس بنگر که عاقبت بیم داده‌شدگان چطور شد؟ ﴿۷٤﴾ به جز بندگان خالص شدهٔ الله. ﴿۷۵﴾ و البته نوح ما را به فریاد خواند و ما هم چه خوب پاسخ دهندگان هستیم. ﴿۷٦﴾ و او و خانواده اش را از اندوه بزرگ نجات دادیم.

وَجَعَلْنَا ذُرِّيَّتَهُۥ هُمُ ٱلْبَاقِينَ ﴿٧٧﴾ وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِى ٱلْءَاخِرِينَ ﴿٧٨﴾ سَلَٰمٌ عَلَىٰ نُوحٍ فِى ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٧٩﴾ إِنَّا كَذَٰلِكَ نَجْزِى ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿٨٠﴾ إِنَّهُۥ مِنْ عِبَادِنَا ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿٨١﴾ ثُمَّ أَغْرَقْنَا ٱلْءَاخَرِينَ ﴿٨٢﴾ ۞ وَإِنَّ مِن شِيعَتِهِۦ لَإِبْرَٰهِيمَ ﴿٨٣﴾ إِذْ جَآءَ رَبَّهُۥ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ ﴿٨٤﴾ إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِۦ مَاذَا تَعْبُدُونَ ﴿٨٥﴾ أَئِفْكًا ءَالِهَةً دُونَ ٱللَّهِ تُرِيدُونَ ﴿٨٦﴾ فَمَا ظَنُّكُم بِرَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٨٧﴾ فَنَظَرَ نَظْرَةً فِى ٱلنُّجُومِ ﴿٨٨﴾ فَقَالَ إِنِّى سَقِيمٌ ﴿٨٩﴾ فَتَوَلَّوْا۟ عَنْهُ مُدْبِرِينَ ﴿٩٠﴾ فَرَاغَ إِلَىٰٓ ءَالِهَتِهِمْ فَقَالَ أَلَا تَأْكُلُونَ ﴿٩١﴾ مَا لَكُمْ لَا تَنطِقُونَ ﴿٩٢﴾ فَرَاغَ عَلَيْهِمْ ضَرْبًۢا بِٱلْيَمِينِ ﴿٩٣﴾ فَأَقْبَلُوٓا۟ إِلَيْهِ يَزِفُّونَ ﴿٩٤﴾ قَالَ أَتَعْبُدُونَ مَا تَنْحِتُونَ ﴿٩٥﴾ وَٱللَّهُ خَلَقَكُمْ وَمَا تَعْمَلُونَ ﴿٩٦﴾ قَالُوا۟ ٱبْنُوا۟ لَهُۥ بُنْيَٰنًا فَأَلْقُوهُ فِى ٱلْجَحِيمِ ﴿٩٧﴾ فَأَرَادُوا۟ بِهِۦ كَيْدًا فَجَعَلْنَٰهُمُ ٱلْأَسْفَلِينَ ﴿٩٨﴾ وَقَالَ إِنِّى ذَاهِبٌ إِلَىٰ رَبِّى سَيَهْدِينِ ﴿٩٩﴾ رَبِّ هَبْ لِى مِنَ ٱلصَّٰلِحِينَ ﴿١٠٠﴾ فَبَشَّرْنَٰهُ بِغُلَٰمٍ حَلِيمٍ ﴿١٠١﴾ فَلَمَّا بَلَغَ مَعَهُ ٱلسَّعْىَ قَالَ يَٰبُنَىَّ إِنِّىٓ أَرَىٰ فِى ٱلْمَنَامِ أَنِّىٓ أَذْبَحُكَ فَٱنظُرْ مَاذَا تَرَىٰ ۚ قَالَ يَٰٓأَبَتِ ٱفْعَلْ مَا تُؤْمَرُ ۖ سَتَجِدُنِىٓ إِن شَآءَ ٱللَّهُ مِنَ ٱلصَّٰبِرِينَ ﴿١٠٢﴾

﴿۷۷﴾ و تنها نسل او را باقی گذاشتیم. ﴿۷۸﴾ و برای او درمیان ملت‌های آینده یادگار و نام نیک به جا گذاشتیم. ﴿۷۹﴾ در میان جهانیان بر نوح سلام باد. ﴿۸۰﴾ البته ما این‌چنین به نیکوکاران ثواب می‌دهیم. ﴿۸۱﴾ به یقین او از بندگان با ایمان ما بود. ﴿۸۲﴾ باز دیگران را غرق کردیم. ﴿۸۳﴾ و یقینا ابراهیم از پیروان او بود. ﴿۸٤﴾ وقتی که با دل سالم به پیشگاه پروردگارش آمد. ﴿۸۵﴾ وقتی‌که به پدر و قوم خود گفت: چه چیزی را می‌پرستید؟ ﴿۸٦﴾ آیا به دروغ معبودهای دیگری غیر از الله را می خواهید؟ ﴿۸۷﴾ پس گمانتان در بارهٔ پروردگار جهانیان چیست؟ ﴿۸۸﴾ پس نگاه خاصی به ستارگان کرد. ﴿۸۹﴾ پس گفت: من بیمارم. ﴿۹۰﴾ پس مردم از او روی گردانده برگشتند. ﴿۹۱﴾ پس شتابان و نهان به‌سوی معبودهایشان رفت و(مسخره کنان) گفت: آیا نمی‌خورید؟ ﴿۹۲﴾ شما را چه شده است که حرف نمی‌زنید؟ ﴿۹۳﴾ پس با دست راست بر آنها ضربهٔ محکم وارد کرد. ﴿۹٤﴾ پس مردم شتابان به‌سوی او روی آوردند. ﴿۹۵﴾ (ابراهیم) گفت: آیا چیزهایی را می‌پرستید که خودتان می‌تراشید؟ ﴿۹٦﴾ حال آنکه الله شما و آنچه را که انجام می‌دهید آفریده است. ﴿۹۷﴾ گفتند: برای او چهار دیوار بزرگی (مانند کوره) بسازید و او را در آتش باندازید. ﴿۹۸﴾ پس خواستند برای (نابودی) ابراهیم نیرنگ ورزند، ولی ما آنان‌را پست و مغلوب قرار دادیم. ﴿۹۹﴾ و ابراهیم گفت: البته من به‌سوی پروردگارم می‌روم، او مرا راهنمائی خواهد کرد. ﴿۱۰۰﴾ پروردگارم! به من (فرزندی) از صالحان عطا کن. ﴿۱۰۱﴾ پس او را به پسری بردبار مژده دادیم. ﴿۱۰۲﴾ وقتیکه (فرزندش) در کار و کوشش به سنّی رسید که می‌توانست با او بایستد، (پدر) گفت: فرزندم! من در خواب دیده‌ام که من تو را ذبح می‌کنم، پس بنگر که چه می بینی و نظرت چیست؟ (فرزند) گفت: ای پدر! آنچه را مأمور شده ای انجام ده اگر الله بخواهد مرا از صابران خواهی یافت.

فَلَمَّآ أَسۡلَمَا وَتَلَّهُۥ لِلۡجَبِينِ ﴿١٠٣﴾ وَنَٰدَيۡنَٰهُ أَن يَٰٓإِبۡرَٰهِيمُ ﴿١٠٤﴾
قَدۡ صَدَّقۡتَ ٱلرُّءۡيَآۚ إِنَّا كَذَٰلِكَ نَجۡزِي ٱلۡمُحۡسِنِينَ ﴿١٠٥﴾ إِنَّ
هَٰذَا لَهُوَ ٱلۡبَلَٰٓؤُاْ ٱلۡمُبِينُ ﴿١٠٦﴾ وَفَدَيۡنَٰهُ بِذِبۡحٍ عَظِيمٖ ﴿١٠٧﴾ وَتَرَكۡنَا
عَلَيۡهِ فِي ٱلۡأٓخِرِينَ ﴿١٠٨﴾ سَلَٰمٌ عَلَىٰٓ إِبۡرَٰهِيمَ ﴿١٠٩﴾ كَذَٰلِكَ نَجۡزِي
ٱلۡمُحۡسِنِينَ ﴿١١٠﴾ إِنَّهُۥ مِنۡ عِبَادِنَا ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿١١١﴾ وَبَشَّرۡنَٰهُ
بِإِسۡحَٰقَ نَبِيّٗا مِّنَ ٱلصَّٰلِحِينَ ﴿١١٢﴾ وَبَٰرَكۡنَا عَلَيۡهِ وَعَلَىٰٓ إِسۡحَٰقَۚ
وَمِن ذُرِّيَّتِهِمَا مُحۡسِنٞ وَظَالِمٞ لِّنَفۡسِهِۦ مُبِينٞ ﴿١١٣﴾ وَلَقَدۡ مَنَنَّا
عَلَىٰ مُوسَىٰ وَهَٰرُونَ ﴿١١٤﴾ وَنَجَّيۡنَٰهُمَا وَقَوۡمَهُمَا مِنَ ٱلۡكَرۡبِ
ٱلۡعَظِيمِ ﴿١١٥﴾ وَنَصَرۡنَٰهُمۡ فَكَانُواْ هُمُ ٱلۡغَٰلِبِينَ ﴿١١٦﴾ وَءَاتَيۡنَٰهُمَا
ٱلۡكِتَٰبَ ٱلۡمُسۡتَبِينَ ﴿١١٧﴾ وَهَدَيۡنَٰهُمَا ٱلصِّرَٰطَ ٱلۡمُسۡتَقِيمَ
﴿١١٨﴾ وَتَرَكۡنَا عَلَيۡهِمَا فِي ٱلۡأٓخِرِينَ ﴿١١٩﴾ سَلَٰمٌ عَلَىٰ مُوسَىٰ
وَهَٰرُونَ ﴿١٢٠﴾ إِنَّا كَذَٰلِكَ نَجۡزِي ٱلۡمُحۡسِنِينَ ﴿١٢١﴾ إِنَّهُمَا
مِنۡ عِبَادِنَا ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿١٢٢﴾ وَإِنَّ إِلۡيَاسَ لَمِنَ ٱلۡمُرۡسَلِينَ ﴿١٢٣﴾
إِذۡ قَالَ لِقَوۡمِهِۦٓ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٢٤﴾ أَتَدۡعُونَ بَعۡلٗا وَتَذَرُونَ أَحۡسَنَ
ٱلۡخَٰلِقِينَ ﴿١٢٥﴾ ٱللَّهَ رَبَّكُمۡ وَرَبَّ ءَابَآئِكُمُ ٱلۡأَوَّلِينَ ﴿١٢٦﴾

﴿۱۰۳﴾ پس چون (پدر و پسر) هردو (به امر الله) گردن نهادند و (ابراهیم) فرزندش را به پیشانی بر زمین خواباند. ﴿۱۰٤﴾ و او را ندا کردیم که ای ابراهیم! ﴿۱۰۵﴾ حقا که خواب (خود) را راست گرداندی البته ما این‌چنین نیکوکاران را پاداش می‌دهیم. ﴿۱۰٦﴾ بی‌گمان این یک آزمون آشکار بود. ﴿۱۰۷﴾ و ما قربانی بزرگ و ارزشمندی را فدای او کردیم. ﴿۱۰۸﴾ و برای او در ملّت‌های آینده نام نیک باقی گذاشتیم. ﴿۱۰۹﴾ درود و سلام بر ابراهیم. ﴿۱۱۰﴾ ما این چنین نیکوکاران را ثواب می‌دهیم. ﴿۱۱۱﴾ چون او از بندگان با ایمان ما بود. ﴿۱۱۲﴾ و او را به (تولّد) اسحاق که پیغمبر و از جملهٔ شایستگان بود، مژده دادیم. ﴿۱۱۳﴾ و بر او و اسحاق خیر و برکت عطا کردیم. و از نسل آن دو (بعضی) نیکوکار و (بعضی) آشکارا بر خود ظالم بودند. ﴿۱۱٤﴾ و البته بر موسی و هارون منّت نهادیم. ﴿۱۱۵﴾ و هردوی آنان و قومشان را از مصیبت بزرگ نجات دادیم. ﴿۱۱٦﴾ و آنان‌را مدد کردیم، پس ایشان بودند که غالب شدند. ﴿۱۱۷﴾ و به آن دو کتاب واضح و روشنگر دادیم. ﴿۱۱۸﴾ و آن دو را به راه راست هدایت کردیم. ﴿۱۱۹﴾ و برای آن دو در ملّت‌های آینده نام نیک باقی گذاشتیم. ﴿۱۲۰﴾ سلام بر موسی و هارون. ﴿۱۲۱﴾ ما این چنین نیکوکاران را ثواب می‌دهیم. ﴿۱۲۲﴾ چون آن دو از بندگان مؤمن ما بودند. ﴿۱۲۳﴾ و البته الیاس (هم) از پیغمبران بود. ﴿۱۲٤﴾ وقتی‌که به قومش گفت: آیا (از الله) نمی‌ترسید؟ ﴿۱۲۵﴾ آیا بت بعل را به دعا می‌خوانید و بهترینِ آفرینندگان را می‌گذارید؟ ﴿۱۲٦﴾ الله را، که پروردگار شما و پروردگار پدران پیشین شماست.

وَإِنَّكُمْ لَتَمُرُّونَ عَلَيْهِم مُّصْبِحِينَ ﴿١٣٧﴾ وَبِٱلَّيْلِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٣٨﴾ وَإِنَّ يُونُسَ لَمِنَ ٱلْمُرْسَلِينَ ﴿١٣٩﴾ إِذْ أَبَقَ إِلَى ٱلْفُلْكِ ٱلْمَشْحُونِ ﴿١٤٠﴾ فَسَاهَمَ فَكَانَ مِنَ ٱلْمُدْحَضِينَ ﴿١٤١﴾ فَٱلْتَقَمَهُ ٱلْحُوتُ وَهُوَ مُلِيمٌ ﴿١٤٢﴾ فَلَوْلَآ أَنَّهُۥ كَانَ مِنَ ٱلْمُسَبِّحِينَ ﴿١٤٣﴾ لَلَبِثَ فِى بَطْنِهِۦٓ إِلَىٰ يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿١٤٤﴾ ۞ فَنَبَذْنَٰهُ بِٱلْعَرَآءِ وَهُوَ سَقِيمٌ ﴿١٤٥﴾ وَأَنۢبَتْنَا عَلَيْهِ شَجَرَةً مِّن يَقْطِينٍ ﴿١٤٦﴾ وَأَرْسَلْنَٰهُ إِلَىٰ مِاْئَةِ أَلْفٍ أَوْ يَزِيدُونَ ﴿١٤٧﴾ فَـَٔامَنُوا۟ فَمَتَّعْنَٰهُمْ إِلَىٰ حِينٍ ﴿١٤٨﴾ فَٱسْتَفْتِهِمْ أَلِرَبِّكَ ٱلْبَنَاتُ وَلَهُمُ ٱلْبَنُونَ ﴿١٤٩﴾ أَمْ خَلَقْنَا ٱلْمَلَٰٓئِكَةَ إِنَٰثًا وَهُمْ شَٰهِدُونَ ﴿١٥٠﴾ أَلَآ إِنَّهُم مِّنْ إِفْكِهِمْ لَيَقُولُونَ ﴿١٥١﴾ وَلَدَ ٱللَّهُ وَإِنَّهُمْ لَكَٰذِبُونَ ﴿١٥٢﴾ أَصْطَفَى ٱلْبَنَاتِ عَلَى ٱلْبَنِينَ ﴿١٥٣﴾

﴿۱۲۷﴾ پس او را تکذیب کردند. پس بدون شک آنان (در دوزخ) احضار خواهند شد. ﴿۱۲۸﴾ مگر بندگان مخلص الله. ﴿۱۲۹﴾ و برای او در ملّت‌های آینده نام نیک باقی گذاشتیم. ﴿۱۳۰﴾ سلام بر الیاس. ﴿۱۳۱﴾ ما این چنین نیکوکاران را ثواب می‌دهیم. ﴿۱۳۲﴾ چون او از بندگان مؤمن ما بود. ﴿۱۳۳﴾ و یقینا لوط از پیغمبران بود. ﴿۱۳٤﴾ (یادآور شو) وقتی را که او و خانواده‌اش را همگی نجات دادیم. ﴿۱۳۵﴾ به جز پیرزنی که از باقی ماندگان بود. ﴿۱۳٦﴾ باز دیگران را هلاک کردیم. ﴿۱۳۷﴾ و البته شما صبحگاهان بر سرزمین ایشان عبور می‌کنید. ﴿۱۳۸﴾ و نیز گاهی در شب عبور می‌کنید، آیا نمی‌فهمید؟ ﴿۱۳۹﴾ و البته یونس از پیغمبران بود. ﴿۱٤۰﴾ وقتی که به سوی کشتی پر از مردم پناه برد. ﴿۱٤۱﴾ پس در قرعه‌کشی شرکت کرد و از بازندگان شد. ﴿۱٤۲﴾ پس ماهی او را بلعید، درحالیکه خود را سرزنش می کرد. ﴿۱٤۳﴾ پس اگر او از تسبیح گویان نبود. ﴿۱٤٤﴾ به یقین در شکمش تا روزی که (مردم) برانگیخته می‌شوند باقی می‌ماند. ﴿۱٤۵﴾ پس درحالیکه خسته و بیمار بود او را به سرزمین خشک (و خالی از گیاه) انداختیم. ﴿۱٤٦﴾ و بر او درختی از (نوع) کدو رویانیدیم. ﴿۱٤۷﴾ و او را به‌سوی یک‌صد هزار نفر یا بیشتر فرستادیم. ﴿۱٤۸﴾ پس ایمان آوردند پس آنان را تا مدتی معین بهره‌مند ساختیم. ﴿۱٤۹﴾ پس از آنان بپرس که آیا دختران برای پروردگارت و پسران برای آنان است؟ ﴿۱۵۰﴾ یا ما فرشتگان را اناث آفریدیم و آنان حاضر بودند؟ ﴿۱۵۱﴾ آگاه باشید! آنان از دروغ و تهمت (چنین) می‌گویند. ﴿۱۵۲﴾ الله فرزند زاده است! و البته ایشان دروغگویند. ﴿۱۵۳﴾ آیا الله دختران را بر پسران ترجیح داده‌است؟

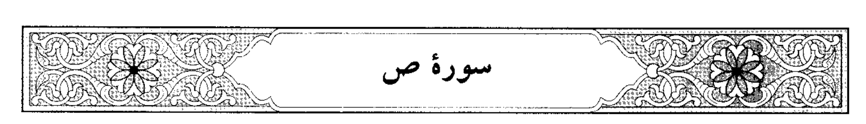
مَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُونَ ﴿١٥٤﴾ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿١٥٥﴾ أَمْ لَكُمْ سُلْطَٰنٌ مُّبِينٌ ﴿١٥٦﴾ فَأْتُوا۟ بِكِتَٰبِكُمْ إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ﴿١٥٧﴾ وَجَعَلُوا۟ بَيْنَهُۥ وَبَيْنَ ٱلْجِنَّةِ نَسَبًا ۚ وَلَقَدْ عَلِمَتِ ٱلْجِنَّةُ إِنَّهُمْ لَمُحْضَرُونَ ﴿١٥٨﴾ سُبْحَٰنَ ٱللَّهِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿١٥٩﴾ إِلَّا عِبَادَ ٱللَّهِ ٱلْمُخْلَصِينَ ﴿١٦٠﴾ فَإِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ ﴿١٦١﴾ مَآ أَنتُمْ عَلَيْهِ بِفَٰتِنِينَ ﴿١٦٢﴾ إِلَّا مَنْ هُوَ صَالِ ٱلْجَحِيمِ ﴿١٦٣﴾ وَمَا مِنَّآ إِلَّا لَهُۥ مَقَامٌ مَّعْلُومٌ ﴿١٦٤﴾ وَإِنَّا لَنَحْنُ ٱلصَّآفُّونَ ﴿١٦٥﴾ وَإِنَّا لَنَحْنُ ٱلْمُسَبِّحُونَ ﴿١٦٦﴾ وَإِن كَانُوا۟ لَيَقُولُونَ ﴿١٦٧﴾ لَوْ أَنَّ عِندَنَا ذِكْرًا مِّنَ ٱلْأَوَّلِينَ ﴿١٦٨﴾ لَكُنَّا عِبَادَ ٱللَّهِ ٱلْمُخْلَصِينَ ﴿١٦٩﴾ فَكَفَرُوا۟ بِهِۦ ۖ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿١٧٠﴾ وَلَقَدْ سَبَقَتْ كَلِمَتُنَا لِعِبَادِنَا ٱلْمُرْسَلِينَ ﴿١٧١﴾ إِنَّهُمْ لَهُمُ ٱلْمَنصُورُونَ ﴿١٧٢﴾ وَإِنَّ جُندَنَا لَهُمُ ٱلْغَٰلِبُونَ ﴿١٧٣﴾ فَتَوَلَّ عَنْهُمْ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿١٧٤﴾ وَأَبْصِرْهُمْ فَسَوْفَ يُبْصِرُونَ ﴿١٧٥﴾ أَفَبِعَذَابِنَا يَسْتَعْجِلُونَ ﴿١٧٦﴾ فَإِذَا نَزَلَ بِسَاحَتِهِمْ فَسَآءَ صَبَاحُ ٱلْمُنذَرِينَ ﴿١٧٧﴾ وَتَوَلَّ عَنْهُمْ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿١٧٨﴾ وَأَبْصِرْ فَسَوْفَ يُبْصِرُونَ ﴿١٧٩﴾ سُبْحَٰنَ رَبِّكَ رَبِّ ٱلْعِزَّةِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿١٨٠﴾ وَسَلَٰمٌ عَلَى ٱلْمُرْسَلِينَ ﴿١٨١﴾ وَٱلْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿١٨٢﴾

سُورَةُ صٓ

﴿۱٥٤﴾ شما را چه شده است، چگونه حکم و فیصله می‌کنید؟ ﴿۱٥٥﴾ آیا عبرت نمی‌گردید؟ ﴿۱٥٦﴾ آیا برای شما دلیل آشکار است؟ ﴿۱٥۷﴾ اگر راست می‌گویید کتاب (سند) تان را بیاورید. ﴿۱٥۸﴾ و (کافران) بین الله و جنیان نسبتی قایل شدند، حال آنکه جنّیان می‌دانند که (برای محاسبه) احضار خواهند شد. ﴿۱٥۹﴾ الله از آنچه (او را به آن) توصیف می‌کنند پاک و منزه است. ﴿۱٦۰﴾ به جز بندگان مخلص الله (که او را به شایستگی توصیف می کنند). ﴿۱٦۱﴾ پس شما و آنچه می‌پرستید. ﴿۱٦۲﴾ هرگز نمی‌توانید کسی را با فتنه و فساد از راه الله منحرف سازید. ﴿۱٦۳﴾ به جز کسی که (خودش) مایل باشد که وارد دوزخ گردد. ﴿۱٦٤﴾ (فرشتگان گویند) و کسی از ما نیست مگر آنکه جایگاه مشخصی دارد. ﴿۱٦٥﴾ و البته ما (برای عبادت الله) به صف ایستادگانیم. ﴿۱٦٦﴾ و البته این مائیم که تسبیح گویانیم. ﴿۱٦۷﴾ و هرچند مشرکان می‌گفتند. ﴿۱٦۸﴾ اگر پندی از پیشینیان در نزد ما بود. ﴿۱٦۹﴾ به یقین ما هم از بندگان مخلص الله می‌شدیم. ﴿۱۷۰﴾ پس به آن کفر ورزیدند و به زودی (نتیجه کفرخود را) خواهند دانست. ﴿۱۷۱﴾ و البته وعدهٔ نصرت ما دربارهٔ بندگان فرستادهٔ ما قبلاً ثبت و صادر شده است. ﴿۱۷۲﴾ البته ایشانند که مدد شدگانند. ﴿۱۷۳﴾ و یقینا لشکر ماست که پیروزمندانند. ﴿۱۷٤﴾ پس از آنان تا مدّتی روی بگردان. ﴿۱۷٥﴾ و (عناد و سرکشی) آنان را بنگر، پس به زودی خودشان هم خواهند دید. ﴿۱۷٦﴾ پس آیا به (آمدن) عذاب ما عجله دارند؟ ﴿۱۷۷﴾ پس چون (عذاب ما) به ساحتِ آنان نازل شود، پس بیم داده شدگان چه بامداد بدی خواهند داشت! ﴿۱۷۸﴾ پس از آنان تا مدّتی روی بگردان. ﴿۱۷۹﴾ و بنگر و آنان خودشان هم به زودی خواهند دید. ﴿۱۸۰﴾ پاک و منزّه است پروردگارت، پروردگار صاحب عزت، از توصیف‌هایی که کافران (در بارهٔ او) می‌کنند. ﴿۱۸۱﴾ و سلام بر همهٔ فرستادگان (الله). ﴿۱۸۲﴾ و همه ستایش ها سزاوار ذاتی است که پروردگار جهانیان است.

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

صٓۚ وَٱلۡقُرۡءَانِ ذِي ٱلذِّكۡرِ ١ بَلِ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ فِي عِزَّةٖ وَشِقَاقٖ ٢
كَمۡ أَهۡلَكۡنَا مِن قَبۡلِهِم مِّن قَرۡنٖ فَنَادَواْ وَّلَاتَ حِينَ مَنَاصٖ ٣ وَعَجِبُوٓاْ
أَن جَآءَهُم مُّنذِرٞ مِّنۡهُمۡۖ وَقَالَ ٱلۡكَٰفِرُونَ هَٰذَا سَٰحِرٞ كَذَّابٌ ٤
أَجَعَلَ ٱلۡأٓلِهَةَ إِلَٰهٗا وَٰحِدًاۖ إِنَّ هَٰذَا لَشَيۡءٌ عُجَابٞ ٥ وَٱنطَلَقَ ٱلۡمَلَأُ
مِنۡهُمۡ أَنِ ٱمۡشُواْ وَٱصۡبِرُواْ عَلَىٰٓ ءَالِهَتِكُمۡۖ إِنَّ هَٰذَا لَشَيۡءٞ يُرَادُ ٦
مَا سَمِعۡنَا بِهَٰذَا فِي ٱلۡمِلَّةِ ٱلۡأٓخِرَةِ إِنۡ هَٰذَآ إِلَّا ٱخۡتِلَٰقٌ ٧ أَءُنزِلَ
عَلَيۡهِ ٱلذِّكۡرُ مِنۢ بَيۡنِنَاۚ بَلۡ هُمۡ فِي شَكّٖ مِّن ذِكۡرِيۚ بَل لَّمَّا يَذُوقُواْ عَذَابِ
٨ أَمۡ عِندَهُمۡ خَزَآئِنُ رَحۡمَةِ رَبِّكَ ٱلۡعَزِيزِ ٱلۡوَهَّابِ ٩ أَمۡ لَهُم مُّلۡكُ
ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ وَمَا بَيۡنَهُمَاۖ فَلۡيَرۡتَقُواْ فِي ٱلۡأَسۡبَٰبِ ١٠ جُندٞ
مَّا هُنَالِكَ مَهۡزُومٞ مِّنَ ٱلۡأَحۡزَابِ ١١ كَذَّبَتۡ قَبۡلَهُمۡ قَوۡمُ نُوحٖ
وَعَادٞ وَفِرۡعَوۡنُ ذُو ٱلۡأَوۡتَادِ ١٢ وَثَمُودُ وَقَوۡمُ لُوطٖ وَأَصۡحَٰبُ
لۡـَٔيۡكَةِۚ أُوْلَٰٓئِكَ ٱلۡأَحۡزَابُ ١٣ إِن كُلٌّ إِلَّا كَذَّبَ ٱلرُّسُلَ
فَحَقَّ عِقَابِ ١٤ وَمَا يَنظُرُ هَٰٓؤُلَآءِ إِلَّا صَيۡحَةٗ وَٰحِدَةٗ مَّا لَهَا
مِن فَوَاقٖ ١٥ وَقَالُواْ رَبَّنَا عَجِّل لَّنَا قِطَّنَا قَبۡلَ يَوۡمِ ٱلۡحِسَابِ ١٦

سورۂ ص

در مکه نازل شده و هشتاد و هشت آیت است

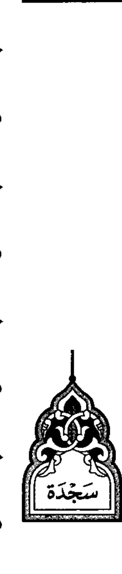
بنام الله بخشندۂ مهربان

﴿۱﴾ ص. (مفهوم این حرف به الله معلوم است) قسم به قرآن والا و پند آموز. ﴿۲﴾ بلکه کافران در سرکشی سخت و مخالفت شدید قرار دارند. ﴿۳﴾ چه بسیار اقوام پیش از آنان را نابود کردیم که فریاد نمودند، لیکن فرصت (فرصتِ) نجات نبود. ﴿٤﴾ و تعجب کردند از اینکه بیم دهنده ای از خودشان به‌سویشان آمده است. و کافران گفتند: این جادوگر دروغگو است. ﴿٥﴾ آیا معبودان (متعدد) را معبود واحد ساخته است؟ البته که این چیز بسیار عجیب است. ﴿٦﴾ و رؤسای شان (از مجلس پیغمبر) برآمدند (و به دیگران نیز گفتند:) بروید و بر (پرستش) معبودان خود صبر کنید، بی گمان این (مقاومت) همان چیزی است که (از شما) خواسته می‌شود. ﴿۷﴾ و ما این مطلب را در آیین اخیر (دین قریش یا دین نصرانیت) نشنیده‌ایم، این آیین جز آیین دروغ و ساختگی نیست. ﴿۸﴾ آیا از بین همۂ ما این قرآن بر او نازل شده است؟ بلکه آنان از قرآن من در شک‌اند، بلکه هنوز عذاب مرا نچشیده‌اند. ﴿۹﴾ آیا نزد آنها خزانه‌های رحمت پروردگار غالب بخشاینده‌ات هست. ﴿۱۰﴾ آیا پادشاهی آسمان‌ها و زمین و چیزهایی که درمیان آن دو است از ایشان است؟ پس اگر چنین است با وسایل و اسباب بالا روند. ﴿۱۱﴾ آنانکه اینجا هستند، لشکر ناچیزی از گروه های شکست خورده هستند. ﴿۱۲﴾ پیش از آنان قوم نوح و عاد و فرعون صاحب لشکر و قدرت (پیغمبران ما را) تکذیب کردند. ﴿۱۳﴾ و قوم ثمود و قوم لوط و اصحاب ایکه، آنان نیز احزابی بودند (که پیغمبران را تکذیب کردند). ﴿١٤﴾ هریک از این گروه‌ها پیغمبران را تکذیب کردند، پس عذاب الهی (در مورد آنان) تحقق یافت. ﴿١٥﴾ این کفار انتظار نمی‌کشند مگر صدای مرگبار را که پس از آن هیچ مهلتی به اندازۂ دوشیدن شتر نباشد. ﴿١٦﴾ و گفتند: (با تمسخر و غرور) ای پروردگار ما! سهم ما را از (عذاب) پیش از روز حساب به ما بده.

ٱصۡبِرۡ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَٱذۡكُرۡ عَبۡدَنَا دَاوُۥدَ ذَا ٱلۡأَيۡدِۖ إِنَّهُۥٓ أَوَّابٌ ﴿١٧﴾ إِنَّا
سَخَّرۡنَا ٱلۡجِبَالَ مَعَهُۥ يُسَبِّحۡنَ بِٱلۡعَشِيِّ وَٱلۡإِشۡرَاقِ ﴿١٨﴾ وَٱلطَّيۡرَ
مَحۡشُورَةٗۖ كُلّٞ لَّهُۥٓ أَوَّابٞ ﴿١٩﴾ وَشَدَدۡنَا مُلۡكَهُۥ وَءَاتَيۡنَٰهُ ٱلۡحِكۡمَةَ

وَفَصۡلَ ٱلۡخِطَابِ ﴿٢٠﴾ ۞ وَهَلۡ أَتَىٰكَ نَبَؤُاْ ٱلۡخَصۡمِ إِذۡ تَسَوَّرُواْ
ٱلۡمِحۡرَابَ ﴿٢١﴾ إِذۡ دَخَلُواْ عَلَىٰ دَاوُۥدَ فَفَزِعَ مِنۡهُمۡۖ قَالُواْ لَا تَخَفۡۖ
خَصۡمَانِ بَغَىٰ بَعۡضُنَا عَلَىٰ بَعۡضٖ فَٱحۡكُم بَيۡنَنَا بِٱلۡحَقِّ وَلَا تُشۡطِطۡ
وَٱهۡدِنَآ إِلَىٰ سَوَآءِ ٱلصِّرَٰطِ ﴿٢٢﴾ إِنَّ هَٰذَآ أَخِي لَهُۥ تِسۡعٞ وَتِسۡعُونَ نَعۡجَةٗ
وَلِيَ نَعۡجَةٞ وَٰحِدَةٞ فَقَالَ أَكۡفِلۡنِيهَا وَعَزَّنِي فِي ٱلۡخِطَابِ ﴿٢٣﴾ قَالَ
لَقَدۡ ظَلَمَكَ بِسُؤَالِ نَعۡجَتِكَ إِلَىٰ نِعَاجِهِۦۖ وَإِنَّ كَثِيرٗا مِّنَ ٱلۡخُلَطَآءِ لَيَبۡغِي
بَعۡضُهُمۡ عَلَىٰ بَعۡضٍ إِلَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ وَقَلِيلٞ
مَّا هُمۡۗ وَظَنَّ دَاوُۥدُ أَنَّمَا فَتَنَّٰهُ فَٱسۡتَغۡفَرَ رَبَّهُۥ وَخَرَّۤ رَاكِعٗا وَأَنَابَ ۩

﴿٢٤﴾ فَغَفَرۡنَا لَهُۥ ذَٰلِكَۖ وَإِنَّ لَهُۥ عِندَنَا لَزُلۡفَىٰ وَحُسۡنَ مَـَٔابٖ ﴿٢٥﴾
يَٰدَاوُۥدُ إِنَّا جَعَلۡنَٰكَ خَلِيفَةٗ فِي ٱلۡأَرۡضِ فَٱحۡكُم بَيۡنَ ٱلنَّاسِ بِٱلۡحَقِّ
وَلَا تَتَّبِعِ ٱلۡهَوَىٰ فَيُضِلَّكَ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِۚ إِنَّ ٱلَّذِينَ يَضِلُّونَ
عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ لَهُمۡ عَذَابٞ شَدِيدُۢ بِمَا نَسُواْ يَوۡمَ ٱلۡحِسَابِ ﴿٢٦﴾

﴿۱۷﴾ لذا (ای پیغمبر) بر آنچه می‌گویند صبر کن و بندۀ ما داود را یاد کن که صاحب قدرت بود، واقعاً او (به سوی ما) بسیار رجوع‌کننده بود. ﴿۱۸﴾ البته ما کوه‌ها را مسخر کردیم تا شام و صبح همرای او تسبیح گویند. ﴿۱۹﴾ وپرندگان را نیز مسخر نمودیم در حالیکه با او جمع شده بودند، همگی فرمانبردار او بودند. ﴿۲۰﴾ و فرمانروایی و سلطنت او را استوار و محکم ساختیم و به او حکمت و قدرتِ قضاوت عادلانه دادیم. ﴿۲۱﴾ و آیا ماجرای دادخواهان به تو رسیده است، وقتی که بر دیوار عبادتگاه (داود) بالا شدند (و بر او فرود آمدند). ﴿۲۲﴾ چون بر داود (ناگهانی) وارد شدند پس او از آنان ترسید، گفتند: مترس! ما دو مدّعی هستیم که یکی از ما بر دیگری ظلم کرده است، پس در میان ما به حق و عدل فیصله و داوری کن، و ظلم روا مدار و ما را به راه راست راهنمایی فرما. ﴿۲۳﴾ یقینا که این برادر من است و او نود و نه میش دارد و من تنها یک میش دارم و (وی به من) می‌گوید: آن‌را به من واگذار، و او در گفتگو بر من غلبه نموده است. ﴿٢٤﴾ (داود) گفت: بی شک او با درخواست (اینکه) میشت (را به او بدهی تا آن را) با میش های خود اضافه کند به‌تو ظلم کرده است. و حقاً که بسیاری از شریکان به همدیگر ظلم می‌کنند، مگر آنانی که ایمان آورده و کارهای نیک انجام داده‌اند ولی چنین کسانی بسیار اندک و کم هستند. پس داود دانست که ما او را آزموده‌ایم، بنابراین، از پروردگار خویش آمرزش خواست و به سجده افتاد و توبه و انابه کرد. ﴿۲۵﴾ پس ما این (قضاوت عجولانه) را بر او بخشیدیم و البته برای او در نزد ما مقام قربت و عاقبت نیک است. ﴿٢٦﴾ ای داود! ما تو را در زمین خلیفه ساخته‌ایم، پس به حق درمیان مردم حکم کن، و از هوای نفس پیروی مکن که تو را از راه الله منحرف می سازد، بی‌گمان آنان‌که از راه الله منحرف می‌شوند، برای شان عذاب سخت است به خاطر آنکه روز حساب را فراموش کردند.

وَمَا خَلَقْنَا ٱلسَّمَآءَ وَٱلْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا بَٰطِلًا ۚ ذَٰلِكَ ظَنُّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ ۚ فَوَيْلٌ لِّلَّذِينَ كَفَرُوا۟ مِنَ ٱلنَّارِ ﴿٢٧﴾ أَمْ نَجْعَلُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ كَٱلْمُفْسِدِينَ فِى ٱلْأَرْضِ أَمْ نَجْعَلُ ٱلْمُتَّقِينَ كَٱلْفُجَّارِ ﴿٢٨﴾ كِتَٰبٌ أَنزَلْنَٰهُ إِلَيْكَ مُبَٰرَكٌ لِّيَدَّبَّرُوٓا۟ ءَايَٰتِهِۦ وَلِيَتَذَكَّرَ أُو۟لُوا۟ ٱلْأَلْبَٰبِ ﴿٢٩﴾ وَوَهَبْنَا لِدَاوُۥدَ سُلَيْمَٰنَ ۚ نِعْمَ ٱلْعَبْدُ ۖ إِنَّهُۥٓ أَوَّابٌ ﴿٣٠﴾ إِذْ عُرِضَ عَلَيْهِ بِٱلْعَشِىِّ ٱلصَّٰفِنَٰتُ ٱلْجِيَادُ ﴿٣١﴾ فَقَالَ إِنِّىٓ أَحْبَبْتُ حُبَّ ٱلْخَيْرِ عَن ذِكْرِ رَبِّى حَتَّىٰ تَوَارَتْ بِٱلْحِجَابِ ﴿٣٢﴾ رُدُّوهَا عَلَىَّ ۖ فَطَفِقَ مَسْحًۢا بِٱلسُّوقِ وَٱلْأَعْنَاقِ ﴿٣٣﴾ وَلَقَدْ فَتَنَّا سُلَيْمَٰنَ وَأَلْقَيْنَا عَلَىٰ كُرْسِيِّهِۦ جَسَدًا ثُمَّ أَنَابَ ﴿٣٤﴾ قَالَ رَبِّ ٱغْفِرْ لِى وَهَبْ لِى مُلْكًا لَّا يَنۢبَغِى لِأَحَدٍ مِّنۢ بَعْدِىٓ ۖ إِنَّكَ أَنتَ ٱلْوَهَّابُ ﴿٣٥﴾ فَسَخَّرْنَا لَهُ ٱلرِّيحَ تَجْرِى بِأَمْرِهِۦ رُخَآءً حَيْثُ أَصَابَ ﴿٣٦﴾ وَٱلشَّيَٰطِينَ كُلَّ بَنَّآءٍ وَغَوَّاصٍ ﴿٣٧﴾ وَءَاخَرِينَ مُقَرَّنِينَ فِى ٱلْأَصْفَادِ ﴿٣٨﴾ هَٰذَا عَطَآؤُنَا فَٱمْنُنْ أَوْ أَمْسِكْ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٣٩﴾ وَإِنَّ لَهُۥ عِندَنَا لَزُلْفَىٰ وَحُسْنَ مَـَٔابٍ ﴿٤٠﴾ وَٱذْكُرْ عَبْدَنَآ أَيُّوبَ إِذْ نَادَىٰ رَبَّهُۥٓ أَنِّى مَسَّنِىَ ٱلشَّيْطَٰنُ بِنُصْبٍ وَعَذَابٍ ﴿٤١﴾ ٱرْكُضْ بِرِجْلِكَ ۖ هَٰذَا مُغْتَسَلٌۢ بَارِدٌ وَشَرَابٌ ﴿٤٢﴾

﴿۲۷﴾ و ما آسمان‌ها و زمین و آنچه را که بین آن دو است بیهوده نه آفریدیم. این گمان کافران است، پس وای به حال کافران از آتش (دوزخ). ﴿۲۸﴾ آیا کسانی را که ایمان آورده و کارهای نیک انجام داده اند، مانند فسادگران در زمین قرار می دهیم؟ یا پرهیزگاران را مانند بدکاران قرار می‌دهیم؟ ﴿۲۹﴾ (این) کتابی مبارکی است که آن‌را به سوی تو فرو فرستاده‌ایم تا در آیات آن تدبر کنند و خردمندان عبرت گیرند. ﴿۳۰﴾ و به داود سلیمان را عطا کردیم، او بهترین بنده ای بود، چون بسیار به دربار ما روی می آورد. ﴿۳۱﴾ وقتی که عصرگاه اسپ‌های چابک (و تندرو) به او عرضه شد. ﴿۳۲﴾ پس گفت: واقعاً من این اسپان را به خاطر پروردگارم (و جهاد در راه او) دوست داشتم (و نگاه او به دیدن آنها ادامه داشت) تا آنکه اسپان از دیده های او پنهان شدند. ﴿۳۳﴾ (پس دستور داد که) آن (اسپ‌ها) را نزد من بازگردانید (تا بار دیگر به آنها نگاه کنم)، پس شروع به دست کشیدن بر ساق‌ها و گردن‌های آنها کرد. ﴿۳٤﴾ و البته ما سلیمان را آزمودیم و بر تخت او جسدی افگندیم، باز به‌سوی (الله) روی آورد و توبه کرد. ﴿۳٥﴾ گفت: ای پروردگارم! مرا بیامرز، و به من پادشاهی عطا کن که بعد از من سزاوار هیچ کس نباشد، چون تو بسیار بخشنده‌ای. ﴿۳٦﴾ پس باد را برایش مسخّر کردیم که به فرمان او هرجا که می‌خواست به آرامی سیر می‌کرد. ﴿۳۷﴾ و شیطان‌ها را (برای او مسخر کردیم) هر معمار و غوطه‌خور از آنها را. ﴿۳۸﴾ و گروه دیگری از شیاطین را (هم با دست و پاهای) به‌هم بسته در زنجیرها (مسخّر او کردیم). ﴿۳۹﴾ (و به سلیمان گفتیم:) این بخشش بی حساب ماست، پس به هرکس می خواهی ببخش یا نگاه دار. ﴿٤۰﴾ و البته او در نزد ما مقامی ارجمند و سرانجامی نیک دارد. ﴿٤۱﴾ و بندۀ ما ایّوب را یاد کن وقتی که پروردگارش را فریاد کرد که همانا شیطان به من رنج و عذاب رسانده است. ﴿٤۲﴾ (گفتیم) پای خود را به زمین بزن (تا از زیر پایت چشمه ای جاری کنیم)، این چشمه برای شستشو و هم سرد و نوشیدنی است.

وَوَهَبْنَا لَهُۥٓ أَهْلَهُۥ وَمِثْلَهُم مَّعَهُمْ رَحْمَةً مِّنَّا وَذِكْرَىٰ لِأُو۟لِى ٱلْأَلْبَٰبِ ﴿٤٣﴾ وَخُذْ بِيَدِكَ ضِغْثًا فَٱضْرِب بِّهِۦ وَلَا تَحْنَثْ ۗ إِنَّا وَجَدْنَٰهُ صَابِرًا ۚ نِّعْمَ ٱلْعَبْدُ ۖ إِنَّهُۥٓ أَوَّابٌ ﴿٤٤﴾ وَٱذْكُرْ عِبَٰدَنَآ إِبْرَٰهِيمَ وَإِسْحَٰقَ وَيَعْقُوبَ أُو۟لِى ٱلْأَيْدِى وَٱلْأَبْصَٰرِ ﴿٤٥﴾ إِنَّآ أَخْلَصْنَٰهُم بِخَالِصَةٍ ذِكْرَى ٱلدَّارِ ﴿٤٦﴾ وَإِنَّهُمْ عِندَنَا لَمِنَ ٱلْمُصْطَفَيْنَ ٱلْأَخْيَارِ ﴿٤٧﴾ وَٱذْكُرْ إِسْمَٰعِيلَ وَٱلْيَسَعَ وَذَا ٱلْكِفْلِ ۖ وَكُلٌّ مِّنَ ٱلْأَخْيَارِ ﴿٤٨﴾ هَٰذَا ذِكْرٌ ۚ وَإِنَّ لِلْمُتَّقِينَ لَحُسْنَ مَـَٔابٍ ﴿٤٩﴾ جَنَّٰتِ عَدْنٍ مُّفَتَّحَةً لَّهُمُ ٱلْأَبْوَٰبُ ﴿٥٠﴾ مُتَّكِـِٔينَ فِيهَا يَدْعُونَ فِيهَا بِفَٰكِهَةٍ كَثِيرَةٍ وَشَرَابٍ ﴿٥١﴾ ۞ وَعِندَهُمْ قَٰصِرَٰتُ ٱلطَّرْفِ أَتْرَابٌ ﴿٥٢﴾ هَٰذَا مَا تُوعَدُونَ لِيَوْمِ ٱلْحِسَابِ ﴿٥٣﴾ إِنَّ هَٰذَا لَرِزْقُنَا مَا لَهُۥ مِن نَّفَادٍ ﴿٥٤﴾ هَٰذَا ۚ وَإِنَّ لِلطَّٰغِينَ لَشَرَّ مَـَٔابٍ ﴿٥٥﴾ جَهَنَّمَ يَصْلَوْنَهَا فَبِئْسَ ٱلْمِهَادُ ﴿٥٦﴾ هَٰذَا فَلْيَذُوقُوهُ حَمِيمٌ وَغَسَّاقٌ ﴿٥٧﴾ وَءَاخَرُ مِن شَكْلِهِۦٓ أَزْوَٰجٌ ﴿٥٨﴾ هَٰذَا فَوْجٌ مُّقْتَحِمٌ مَّعَكُمْ ۖ لَا مَرْحَبًۢا بِهِمْ ۚ إِنَّهُمْ صَالُوا۟ ٱلنَّارِ ﴿٥٩﴾ قَالُوا۟ بَلْ أَنتُمْ لَا مَرْحَبًۢا بِكُمْ ۖ أَنتُمْ قَدَّمْتُمُوهُ لَنَا ۖ فَبِئْسَ ٱلْقَرَارُ ﴿٦٠﴾ قَالُوا۟ رَبَّنَا مَن قَدَّمَ لَنَا هَٰذَا فَزِدْهُ عَذَابًا ضِعْفًا فِى ٱلنَّارِ ﴿٦١﴾

نصف الحزب ٤٦

﴿۴۳﴾ و ما از رحمت خویش خانواده اش را به او بخشیدیم و مانند آنها را به ایشان افزودیم تا پندی برای خردمندان باشد. ﴿٤٤﴾ و (دستور دادیم) که دسته ای از شاخه‌های باریک را بگیر و (او را) با آن بزن (تا بدن همسرت آزرده نشود) و سوگند خود را مشکن، ما ایّوب را صابر یافتیم، چه بندهٔ خوبی بود بی‌گمان او بسیار توبه‌کار بود. ﴿٤٥﴾ و بندگان ما ابراهیم و اسحاق و یعقوب را یاد کن که دارای قوت و بصیرت بودند. ﴿٤٦﴾ البته ما آنان‌را با خلوصی خاصّی که یاد آور سرای آخرت بود خالص کردیم. ﴿٤٧﴾ و البته آن‌ها نزد ما از برگزیدگان نیک بودند. ﴿٤٨﴾ و اسماعیل و یسع و ذالکفل را یاد کن و همگی آنان از نیکان بودند. ﴿٤٩﴾ این یادی (از ایشان در دنیا) است و البته برای پرهیزگاران سرانجام نیک (در آخرت) خواهد بود. ﴿٥٠﴾ باغ‌های جاودان (در بهشت) درحالیکه درهایش به روی آنان گشوده است. ﴿٥١﴾ در آنجا (برتخت ها) تکیه می‌زنند و میوه‌های فراوان و نوشیدنی‌های زیادی را می‌طلبند. ﴿٥٢﴾ و نزد آنان زنانی هستند که تنها به شوهرانشان چشم می‌دوزند و همگی هم‌سن و سال هستند. ﴿٥٣﴾ این همان ثوابی است که برای روز حساب به شما وعده داده می‌شد. ﴿٥٤﴾ البته این عطا و روزی ماست که برای آن پایانی نیست. ﴿٥٥﴾ این (پاداش پرهیزگاران است) و البته برای سرکشان سرانجام بدی است. ﴿٥٦﴾ دوزخی که در آن وارد می شوند و (دوزخ) چه بد آرامگاهی است! ﴿٥٧﴾ این آب داغ و زردآب دوزخیان است که آن‌را باید بچشند. ﴿٥٨﴾ و عذاب‌های دیگری از همان نوع برای آنان است. ﴿٥٩﴾ (به سران کفر گویند:) این گروهی (از پیروان شما) اند که همرای شما وارد (دوزخ) می شوند، خوش آمدید برای آنان نیست؛ چون آنان وارد دوزخ شدند. ﴿٦٠﴾ (پیروان) گویند: بلکه شما را خوش آمدید مباد چون شما عذاب را بر ما پیش کردید، پس بد جای قرار است دوزخ. ﴿٦١﴾ و گویند: ای پروردگارما! هرکس ما را دچار این سرنوشت ساخته است، پس در آتشِ عذابِ او دو برابر بافزا.

وَقَالُواْ مَا لَنَا لَا نَرَىٰ رِجَالٗا كُنَّا نَعُدُّهُم مِّنَ ٱلۡأَشۡرَارِ ٦٢ أَتَّخَذۡنَٰهُمۡ
سِخۡرِيًّا أَمۡ زَاغَتۡ عَنۡهُمُ ٱلۡأَبۡصَٰرُ ٦٣ إِنَّ ذَٰلِكَ لَحَقّٞ تَخَاصُمُ أَهۡلِ
ٱلنَّارِ ٦٤ قُلۡ إِنَّمَآ أَنَا۠ مُنذِرٞۖ وَمَا مِنۡ إِلَٰهٍ إِلَّا ٱللَّهُ ٱلۡوَٰحِدُ ٱلۡقَهَّارُ ٦٥
رَبُّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ وَمَا بَيۡنَهُمَا ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡغَفَّٰرُ ٦٦ قُلۡ هُوَ نَبَؤٌاْ
عَظِيمٌ ٦٧ أَنتُمۡ عَنۡهُ مُعۡرِضُونَ ٦٨ مَا كَانَ لِيَ مِنۡ عِلۡمِۭ بِٱلۡمَلَإِ ٱلۡأَعۡلَىٰٓ
إِذۡ يَخۡتَصِمُونَ ٦٩ إِن يُوحَىٰٓ إِلَيَّ إِلَّآ أَنَّمَآ أَنَا۠ نَذِيرٞ مُّبِينٌ ٧٠ إِذۡ قَالَ
رَبُّكَ لِلۡمَلَٰٓئِكَةِ إِنِّي خَٰلِقُۢ بَشَرٗا مِّن طِينٖ ٧١ فَإِذَا سَوَّيۡتُهُۥ وَنَفَخۡتُ
فِيهِ مِن رُّوحِي فَقَعُواْ لَهُۥ سَٰجِدِينَ ٧٢ فَسَجَدَ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ كُلُّهُمۡ
أَجۡمَعُونَ ٧٣ إِلَّآ إِبۡلِيسَ ٱسۡتَكۡبَرَ وَكَانَ مِنَ ٱلۡكَٰفِرِينَ ٧٤ قَالَ
يَٰٓإِبۡلِيسُ مَا مَنَعَكَ أَن تَسۡجُدَ لِمَا خَلَقۡتُ بِيَدَيَّۖ أَسۡتَكۡبَرۡتَ أَمۡ كُنتَ
مِنَ ٱلۡعَالِينَ ٧٥ قَالَ أَنَا۠ خَيۡرٞ مِّنۡهُ خَلَقۡتَنِي مِن نَّارٖ وَخَلَقۡتَهُۥ مِن طِينٖ
٧٦ قَالَ فَٱخۡرُجۡ مِنۡهَا فَإِنَّكَ رَجِيمٞ ٧٧ وَإِنَّ عَلَيۡكَ لَعۡنَتِيٓ إِلَىٰ يَوۡمِ ٱلدِّينِ
٧٨ قَالَ رَبِّ فَأَنظِرۡنِيٓ إِلَىٰ يَوۡمِ يُبۡعَثُونَ ٧٩ قَالَ فَإِنَّكَ مِنَ
ٱلۡمُنظَرِينَ ٨٠ إِلَىٰ يَوۡمِ ٱلۡوَقۡتِ ٱلۡمَعۡلُومِ ٨١ قَالَ فَبِعِزَّتِكَ
لَأُغۡوِيَنَّهُمۡ أَجۡمَعِينَ ٨٢ إِلَّا عِبَادَكَ مِنۡهُمُ ٱلۡمُخۡلَصِينَ ٨٣

﴿٦٢﴾ و(دوزخیان) گویند: ما را چه شده است کسانی را نمی‌بینیم که آنان‌را از اشرار می‌شمردیم؟ ﴿٦٣﴾ آیا آنان‌را به مسخره می‌گرفتیم (و امروز اهل بهشت اند)؟ و یا این‌که چشمان ما ایشان را دیده نمی‌توانند. ﴿٦٤﴾ البته این مجادلۀ دوزخیان حق و واقع شدنی است. ﴿٦٥﴾ بگو: من تنها بیم‌دهنده هستم و بس، و هیچ معبود به حقّی جز الله واحد و مقتدر وجود ندارد. ﴿٦٦﴾ (ذاتی که) پروردگار آسمان‌ها و زمین و آنچه میان آن دو است. (ذات) غالبِ آمرزگار. ﴿٦٧﴾ بگو: آن خبر بزرگ است. ﴿٦٨﴾ که شما از آن روی می‌گردانید. ﴿٦٩﴾ من از عالم بالا وقتی‌که با همدیگر گفتگو می‌کنند خبری ندارم. ﴿٧٠﴾ (چون) به من وحی نمی‌شود مگر به آن خاطر که بیم‌دهندۀ آشکار هستم. ﴿٧١﴾ یادآور شو وقتی‌که پروردگارت به فرشتگان گفت: همانا من آفرینندۀ بشری از گِل هستم. ﴿٧٢﴾ پس چون آن‌را سر و سامان داده و برابر کردم، و از روح (خلق کردۀ) خود در او دمیدم، پس (همه) سجده‌کنان به او بیفتید. ﴿٧٣﴾ پس همۀ فرشتگان جملگی (به آدم) سجده کردند. ﴿٧٤﴾ به جز ابلیس که تکبّر ورزید و از کافران شد. ﴿٧٥﴾ (الله) فرمود: ای ابلیس! چه چیزی تو را بازداشت از اینکه برای آنچه با دو دست خود آفریده‌ام سجده کنی؟ تکبّر ورزیدی یا از بلندمرتبه گان هستی؟ ﴿٧٦﴾ (ابلیس) گفت: من از او بهتر هستم، مرا از آتش آفریده‌ای و او را از گل آفریده‌ای. ﴿٧٧﴾ (الله) فرمود: از آن بیرون شو چون که تو رانده شده‌ای. ﴿٧٨﴾ و البته تا روز جزا نفرین من بر تو خواهد بود. ﴿٧٩﴾ (ابلیس) گفت: پروردگارم! تا روزی که بندگان برانگیخته می‌شوند مرا مهلت بده. ﴿٨٠﴾ (الله) فرمود: همانا تو از مهلت‌داده‌شدگانی. ﴿٨١﴾ تا روز و وقت معین (قیامت). ﴿٨٢﴾ (ابلیس) گفت: پس به عزّت و عظمت تو قسم که همگی آنان‌را گمراه می‌کنم. ﴿٨٣﴾ مگر آن بندگان مخلص تو را (گمراه ساخته نمی توانم).

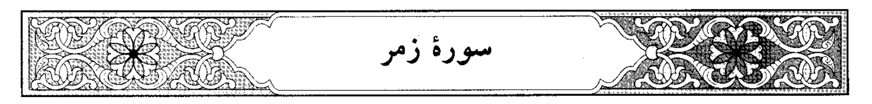
قَالَ فَٱلۡحَقُّ وَٱلۡحَقَّ أَقُولُ ﴿٨٤﴾ لَأَمۡلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنكَ وَمِمَّن تَبِعَكَ مِنۡهُمۡ أَجۡمَعِينَ ﴿٨٥﴾ قُلۡ مَآ أَسۡـَٔلُكُمۡ عَلَيۡهِ مِنۡ أَجۡرٖ وَمَآ أَنَا۠ مِنَ ٱلۡمُتَكَلِّفِينَ ﴿٨٦﴾ إِنۡ هُوَ إِلَّا ذِكۡرٞ لِّلۡعَٰلَمِينَ ﴿٨٧﴾ وَلَتَعۡلَمُنَّ نَبَأَهُۥ بَعۡدَ حِينِۭ ﴿٨٨﴾

سُورَةُ الزُّمَرِ

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

تَنزِيلُ ٱلۡكِتَٰبِ مِنَ ٱللَّهِ ٱلۡعَزِيزِ ٱلۡحَكِيمِ ﴿١﴾ إِنَّآ أَنزَلۡنَآ إِلَيۡكَ ٱلۡكِتَٰبَ بِٱلۡحَقِّ فَٱعۡبُدِ ٱللَّهَ مُخۡلِصٗا لَّهُ ٱلدِّينَ ﴿٢﴾ أَلَا لِلَّهِ ٱلدِّينُ ٱلۡخَالِصُۚ وَٱلَّذِينَ ٱتَّخَذُواْ مِن دُونِهِۦٓ أَوۡلِيَآءَ مَا نَعۡبُدُهُمۡ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَآ إِلَى ٱللَّهِ زُلۡفَىٰٓ إِنَّ ٱللَّهَ يَحۡكُمُ بَيۡنَهُمۡ فِي مَا هُمۡ فِيهِ يَخۡتَلِفُونَۗ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَهۡدِي مَنۡ هُوَ كَٰذِبٞ كَفَّارٞ ﴿٣﴾ لَّوۡ أَرَادَ ٱللَّهُ أَن يَتَّخِذَ وَلَدٗا لَّٱصۡطَفَىٰ مِمَّا يَخۡلُقُ مَا يَشَآءُۚ سُبۡحَٰنَهُۥۖ هُوَ ٱللَّهُ ٱلۡوَٰحِدُ ٱلۡقَهَّارُ ﴿٤﴾ خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَ بِٱلۡحَقِّۖ يُكَوِّرُ ٱلَّيۡلَ عَلَى ٱلنَّهَارِ وَيُكَوِّرُ ٱلنَّهَارَ عَلَى ٱلَّيۡلِۖ وَسَخَّرَ ٱلشَّمۡسَ وَٱلۡقَمَرَۖ كُلّٞ يَجۡرِي لِأَجَلٖ مُّسَمًّىۗ أَلَا هُوَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡغَفَّٰرُ ﴿٥﴾

﴿۸٤﴾ (الله) فرمود: پس (این) حقّ است و حق را می‌گویم. ﴿۸۵﴾ که حتما دوزخ را هم از تو و هم از کسانی‌که از تو پیروی کنند پر خواهم کرد. ﴿۸٦﴾ بگو: من در مقابل (تبلیغ) قرآن هیچ مزدی از شما نمی‌طلبم، و از تکلّف‌کنندگان نیستم (زیرا سخنانم روشن است و چیزی را بر شما تحمیل نمی کنم). ﴿۸۷﴾ این (قرآن) جز پندی برای جهانیان نیست. ﴿۸۸﴾ و حتما خبر (حق بودن) آن‌را بعد از مدّتی خواهید دانست.

سورهٔ زمر

در مکه نازل شده و هفتاد و پنج آیت است.

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ فرودآوردن این کتاب از طرف الله غالبِ باحکمت است. ﴿۲﴾ البته ما کتاب را به حقّ بر تو نازل کردیم، پس الله را در حالیکه دین خود را برای او خالص گردانده ای، عبادت کن. ﴿۳﴾ بدان که دین خالص مخصوص الله است و کسانی که به‌جای او دوستانی گرفته‌اند (می‌گویند:) ما آنان‌را عبادت نمی‌کنیم مگر برای آنکه ما را به الله نزدیک کنند. البته الله میان آنها دربارهٔ چیزی که در آن اختلاف می‌ورزند، فیصله خواهد کرد، یقینا الله دروغگوی ناشکر را هدایت نمی‌کند. ﴿٤﴾ اگر الله می‌خواست (برای خود) فرزندی بگیرد، حتما از آنچه که می‌آفرینند، چیزی را که می خواست، اختیار می کرد. او پاک و منزّه است (از این که فرزندی داشته باشد) و اوست الله که واحدِ قهرکننده است. ﴿۵﴾ او آسمان‌ها و زمین را به حق آفریده است، شب را بر روز و روز را بر شب می‌پیچد و آفتاب و ماه را مسخر کرده است و هر یک تا مدتی معیّن در حرکتند. بدان که اوست غالبِ آمرزگار.

خَلَقَكُم مِّن نَّفْسٍ وَٰحِدَةٍ ثُمَّ جَعَلَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَأَنزَلَ لَكُم مِّنَ ٱلْأَنْعَٰمِ ثَمَٰنِيَةَ أَزْوَٰجٍ يَخْلُقُكُمْ فِى بُطُونِ أُمَّهَٰتِكُمْ خَلْقًا مِّنۢ بَعْدِ خَلْقٍ فِى ظُلُمَٰتٍ ثَلَٰثٍ ذَٰلِكُمُ ٱللَّهُ رَبُّكُمْ لَهُ ٱلْمُلْكُ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ فَأَنَّىٰ تُصْرَفُونَ ﴿٦﴾ إِن تَكْفُرُوا۟ فَإِنَّ ٱللَّهَ غَنِىٌّ عَنكُمْ وَلَا يَرْضَىٰ لِعِبَادِهِ ٱلْكُفْرَ وَإِن تَشْكُرُوا۟ يَرْضَهُ لَكُمْ وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُم مَّرْجِعُكُمْ فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ إِنَّهُۥ عَلِيمٌۢ بِذَاتِ ٱلصُّدُورِ ﴿٧﴾

۞ وَإِذَا مَسَّ ٱلْإِنسَٰنَ ضُرٌّ دَعَا رَبَّهُۥ مُنِيبًا إِلَيْهِ ثُمَّ إِذَا خَوَّلَهُۥ نِعْمَةً مِّنْهُ نَسِىَ مَا كَانَ يَدْعُوٓا۟ إِلَيْهِ مِن قَبْلُ وَجَعَلَ لِلَّهِ أَندَادًا لِّيُضِلَّ عَن سَبِيلِهِۦ قُلْ تَمَتَّعْ بِكُفْرِكَ قَلِيلًا إِنَّكَ مِنْ أَصْحَٰبِ ٱلنَّارِ ﴿٨﴾ أَمَّنْ هُوَ قَٰنِتٌ ءَانَآءَ ٱلَّيْلِ سَاجِدًا وَقَآئِمًا يَحْذَرُ ٱلْءَاخِرَةَ وَيَرْجُوا۟ رَحْمَةَ رَبِّهِۦ قُلْ هَلْ يَسْتَوِى ٱلَّذِينَ يَعْلَمُونَ وَٱلَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُو۟لُوا۟ ٱلْأَلْبَٰبِ ﴿٩﴾ قُلْ يَٰعِبَادِ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ٱتَّقُوا۟ رَبَّكُمْ لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا۟ فِى هَٰذِهِ ٱلدُّنْيَا حَسَنَةٌ وَأَرْضُ ٱللَّهِ وَٰسِعَةٌ إِنَّمَا يُوَفَّى ٱلصَّٰبِرُونَ أَجْرَهُم بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿١٠﴾

﴿٦﴾ شما را از یک نفس آفرید، باز همسرش را از همان نفس آفرید و (از خزانهٔ قدرت خود) از چهارپایان هشت نوع برای شما آفرید. او شما را در شکم‌های مادرانتان در میان تاریکی‌های سه‌گانه آفرینشی پس از آفرینش دیگر می آفریند. این است الله پروردگار شما، پادشاهی برای اوست، معبود به حقی به جز او نیست. پس چگونه برگردانیده می‌شوید؟ ﴿٧﴾ اگر کفر ورزید (بدانید که) الله از شما بی‌نیاز است، لیکن کفر را برای بندگان خود نمی‌پسندد. و اگر شکر بگزارید آن‌را برایتان می‌پسندد. و هیچ‌کس بار گناه دیگری را بر نمی دارد، باز بازگشت همهٔ شما به‌سوی پروردگارتان است، پس شما را به آنچه می‌کردید خبر می‌دهد. چون او به راز دلها داناست. ﴿٨﴾ و چون به انسان آسیبی برسد، پروردگارش را می‌خواند در حالیکه با توبه روی به درگاه او آورده است، باز چون نعمتی از سوی خود به او ببخشد آن (مصیبتی) را که به خاطر رفع آن به درگاه او دعا می‌کرد، فراموش می‌کند و برای الله شریکانی قرار می‌دهد تا (خود و دیگران را) از راه او گمراه سازد. بگو: مدتی اندک از کفر خود برخوردار شو، البته تو از دوزخیان هستی. ﴿٩﴾ آیا (مشرکی که اوصافش را بیان کردیم بهتر است یا) کسی‌که در اوقات شب سجده‌کنان و ایستاده به عبادت مشغول است درحالیکه از آخرت می‌ترسد و به رحمت پروردگارش امید دارد؟ بگو: آیا آنان که می‌دانند و آنان که نمی‌دانند برابرند؟. تنها صاحبان عقل و خرد پند می‌گیرند. ﴿١٠﴾ (ای پیغمبرا) بگو: ای بندگان مؤمن من! از پروردگارتان بترسید، برای کسانی‌که نیکی کرده اند در این دنیا نیکی است، و زمین الله فراخ است، البته به صابران پاداششان به طور کامل و بی حساب داده می‌شود.

قُلْ إِنِّيٓ أُمِرْتُ أَنْ أَعْبُدَ ٱللَّهَ مُخْلِصًا لَّهُ ٱلدِّينَ ﴿١١﴾ وَأُمِرْتُ لِأَنْ أَكُونَ أَوَّلَ ٱلْمُسْلِمِينَ ﴿١٢﴾ قُلْ إِنِّيٓ أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٣﴾ قُلِ ٱللَّهَ أَعْبُدُ مُخْلِصًا لَّهُۥ دِينِي ﴿١٤﴾ فَٱعْبُدُوا۟ مَا شِئْتُم مِّن دُونِهِۦ ۗ قُلْ إِنَّ ٱلْخَٰسِرِينَ ٱلَّذِينَ خَسِرُوٓا۟ أَنفُسَهُمْ وَأَهْلِيهِمْ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ ۗ أَلَا ذَٰلِكَ هُوَ ٱلْخُسْرَانُ ٱلْمُبِينُ ﴿١٥﴾ لَهُم مِّن فَوْقِهِمْ ظُلَلٌ مِّنَ ٱلنَّارِ وَمِن تَحْتِهِمْ ظُلَلٌ ۚ ذَٰلِكَ يُخَوِّفُ ٱللَّهُ بِهِۦ عِبَادَهُۥ ۚ يَٰعِبَادِ فَٱتَّقُونِ ﴿١٦﴾ وَٱلَّذِينَ ٱجْتَنَبُوا۟ ٱلطَّٰغُوتَ أَن يَعْبُدُوهَا وَأَنَابُوٓا۟ إِلَى ٱللَّهِ لَهُمُ ٱلْبُشْرَىٰ ۚ فَبَشِّرْ عِبَادِ ﴿١٧﴾ ٱلَّذِينَ يَسْتَمِعُونَ ٱلْقَوْلَ فَيَتَّبِعُونَ أَحْسَنَهُۥٓ ۚ أُو۟لَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ هَدَىٰهُمُ ٱللَّهُ ۖ وَأُو۟لَٰٓئِكَ هُمْ أُو۟لُوا۟ ٱلْأَلْبَٰبِ ﴿١٨﴾ أَفَمَنْ حَقَّ عَلَيْهِ كَلِمَةُ ٱلْعَذَابِ أَفَأَنتَ تُنقِذُ مَن فِى ٱلنَّارِ ﴿١٩﴾ لَٰكِنِ ٱلَّذِينَ ٱتَّقَوْا۟ رَبَّهُمْ لَهُمْ غُرَفٌ مِّن فَوْقِهَا غُرَفٌ مَّبْنِيَّةٌ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ ۖ وَعْدَ ٱللَّهِ ۖ لَا يُخْلِفُ ٱللَّهُ ٱلْمِيعَادَ ﴿٢٠﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ ٱللَّهَ أَنزَلَ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءً فَسَلَكَهُۥ يَنَٰبِيعَ فِى ٱلْأَرْضِ ثُمَّ يُخْرِجُ بِهِۦ زَرْعًا مُّخْتَلِفًا أَلْوَٰنُهُۥ ثُمَّ يَهِيجُ فَتَرَىٰهُ مُصْفَرًّا ثُمَّ يَجْعَلُهُۥ حُطَٰمًا ۚ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَذِكْرَىٰ لِأُو۟لِى ٱلْأَلْبَٰبِ ﴿٢١﴾

﴿۱۱﴾ بگو: به من حکم شده که الله را بپرستم، در حالیکه دین را برای او خالص گردانم. ﴿۱۲﴾ و (نیز) به من حکم شده که اولین (کس از) مسلمانان باشم. ﴿۱۳﴾ بگو: البته من اگر از پروردگارم نافرمانی کنم از عذاب روز بزرگ می‌ترسم. ﴿١٤﴾ بگو: من تنها الله را می پرستم درحالیکه دینم را برای او خالص کرده ام. ﴿۱۵﴾ پس(شما مشرکان) هر چه را که می‌خواهید به‌جای او پرستش کنید. بگو: زیانکاران حقیقی کسانی هستند که خود و خانوادهٔ خود را در روز قیامت خساره مند سازند. آگاه باش، این است همان زیان آشکار. ﴿١٦﴾ از بالای سرشان سایبان‌هایی از آتش و از جانب زیر شان نیز سایبان‌هایی از آتش است، این چیزی است که الله به وسیلهٔ آن بندگانش را می‌ترساند. پس ای بندگانم! از من بترسید. ﴿۱۷﴾ و کسانی‌که از عبادت طاغوت اجتناب ورزیدند و به‌سوی الله روی آوردند برای شان مژده است. پس بندگانم را مژده ده. ﴿۱۸﴾ آنانی‌که سخن را (به دقت) می‌شنوند باز بهترین آن را پیروی می‌کنند، ایشانند که الله هدایتشان کرده و ایشانند همان خردمندان. ﴿۱۹﴾ آیا کسی‌که حکم عذاب بر او حتمی شده است (امید نجات دارد؟) پس آیا تو می‌توانی کسی را که در آتش است نجات دهی؟ ﴿۲۰﴾ اما آنان که از پروردگار شان ترسیدند، برای آن‌ها قصرهای است که بالای یکدیگر ساخته شده‌اند و در زیر آن نهرها روان است، (این) وعدهٔ الله است و الله وعده اش را خلاف نمی‌کند. ﴿۲۱﴾ آیا ندیدی که الله از آسمان آب فرود می آورد، پس آن‌را به صورت چشمه‌ها در زمین راه داد، باز به وسیلهٔ آن انواع سبزه زارها و کشتزارها را با رنگ‌های گوناگون می‌رویاند، باز خشک می‌شود و آن‌را زرد رنگ می‌بینی، باز آنها را کاه و خاشاک می‌گرداند. البته در این امر برای خردمندان پند و عبرت است.

أَفَمَن شَرَحَ ٱللَّهُ صَدْرَهُۥ لِلْإِسْلَٰمِ فَهُوَ عَلَىٰ نُورٍ مِّن رَّبِّهِۦ ۚ فَوَيْلٌ لِّلْقَٰسِيَةِ قُلُوبُهُم مِّن ذِكْرِ ٱللَّهِ ۚ أُو۟لَٰٓئِكَ فِى ضَلَٰلٍ مُّبِينٍ ﴿٢٢﴾ ٱللَّهُ نَزَّلَ أَحْسَنَ ٱلْحَدِيثِ كِتَٰبًا مُّتَشَٰبِهًا مَّثَانِىَ تَقْشَعِرُّ مِنْهُ جُلُودُ ٱلَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ ثُمَّ تَلِينُ جُلُودُهُمْ وَقُلُوبُهُمْ إِلَىٰ ذِكْرِ ٱللَّهِ ۚ ذَٰلِكَ هُدَى ٱللَّهِ يَهْدِى بِهِۦ مَن يَشَآءُ ۚ وَمَن يُضْلِلِ ٱللَّهُ فَمَا لَهُۥ مِنْ هَادٍ ﴿٢٣﴾ أَفَمَن يَتَّقِى بِوَجْهِهِۦ سُوٓءَ ٱلْعَذَابِ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ ۚ وَقِيلَ لِلظَّٰلِمِينَ ذُوقُوا۟ مَا كُنتُمْ تَكْسِبُونَ ﴿٢٤﴾ كَذَّبَ ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ فَأَتَىٰهُمُ ٱلْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٥﴾ فَأَذَاقَهُمُ ٱللَّهُ ٱلْخِزْىَ فِى ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا ۖ وَلَعَذَابُ ٱلْءَاخِرَةِ أَكْبَرُ ۚ لَوْ كَانُوا۟ يَعْلَمُونَ ﴿٢٦﴾ وَلَقَدْ ضَرَبْنَا لِلنَّاسِ فِى هَٰذَا ٱلْقُرْءَانِ مِن كُلِّ مَثَلٍ لَّعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٢٧﴾ قُرْءَانًا عَرَبِيًّا غَيْرَ ذِى عِوَجٍ لَّعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿٢٨﴾ ضَرَبَ ٱللَّهُ مَثَلًا رَّجُلًا فِيهِ شُرَكَآءُ مُتَشَٰكِسُونَ وَرَجُلًا سَلَمًا لِّرَجُلٍ هَلْ يَسْتَوِيَانِ مَثَلًا ۚ ٱلْحَمْدُ لِلَّهِ ۚ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٩﴾ إِنَّكَ مَيِّتٌ وَإِنَّهُم مَّيِّتُونَ ﴿٣٠﴾ ثُمَّ إِنَّكُمْ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ عِندَ رَبِّكُمْ تَخْتَصِمُونَ ﴿٣١﴾

﴿۲۲﴾ آیا کسی‌که الله سینه اش را برای (پذیرش) اسلام گشوده است و او از سوی پروردگارش از نوری برخوردار است (چون سنگدلان است؟) پس وای بر کسانی که از شدت سنگدلی، الله را یاد نمی کنند! ایشان در گمراهی آشکارند. ﴿۲۳﴾ الله بهترین سخن را نازل کرده است، کتابی که آیات آن متشابه (و مشابه به همدیگر) است. (از شنیدن آن) پوست‌های آنانکه از پروردگارشان می‌ترسند به لرزه می‌افتد، باز پوست‌ها و دل‌هایشان با یاد الله نرم می‌شود. این هدایت الله است. و الله هرکس را بخواهد به آن هدایت می کند و هرکس را که الله گمراه سازد برای او هیچ راهنما و هدایتگری نیست. ﴿٢٤﴾ آیا کسی‌که (با ایمان و عمل نیک) روی خود را از عذاب بد روز قیامت دور نگه می دارد (مانند کسی است که از عذاب آن روز غافل است؟) و (در آن روز) به ظالمان گفته می‌شود: بچشید (سزای) آنچه را کسب کردید. ﴿۲۵﴾ آنان که پیش از ایشان بودند (نیز پیغمبران را) تکذیب کردند، پس (در نتیجه) عذاب از جایی‌که نمی‌دانستند به سراغ شان آمد. ﴿٢٦﴾ پس الله خواری و رسوایی را در زندگانی دنیا به آنان چشانید و یقینا عذاب آخرت بزرگ‌تر است، اگر می‌دانستند. ﴿۲۷﴾ و البته ما در این قرآن برای مردم از هر مثلی آورده ایم، تا آنان پند گیرند. ﴿۲۸﴾ قرآن عربی، بدون هیچ کجی است، تا آنان (به وسیلۀ آن) پرهیزگار شوند. ﴿۲۹﴾ الله (برای توحید و شرک) مثالی بیان کرده است مردی را که بردۀ شریکان متعدد است که دربارۀ (مالکیت) او ناسازند و مردی را که مطیع یک شخص است، آیا این دو برابر اند؟ حمد و ستایش مخصوص الله است، بلکه بیشتر آنان نمی‌دانند. ﴿۳۰﴾ (ای پیغمبر) بدون شک تو خواهی مرد و آنان (نیز) مُردنی هستند. ﴿۳۱﴾ باز شما روز قیامت نزد پروردگارتان نزاع و مخاصمه خواهید کرد.

۞ فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّن كَذَبَ عَلَى ٱللَّهِ وَكَذَّبَ بِٱلصِّدْقِ إِذْ جَآءَهُۥٓ ۚ أَلَيْسَ فِى جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْكَٰفِرِينَ ﴿٣٢﴾ وَٱلَّذِى جَآءَ بِٱلصِّدْقِ وَصَدَّقَ بِهِۦٓ ۙ أُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْمُتَّقُونَ ﴿٣٣﴾ لَهُم مَّا يَشَآءُونَ عِندَ رَبِّهِمْ ۚ ذَٰلِكَ جَزَآءُ ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿٣٤﴾ لِيُكَفِّرَ ٱللَّهُ عَنْهُمْ أَسْوَأَ ٱلَّذِى عَمِلُوا۟ وَيَجْزِيَهُمْ أَجْرَهُم بِأَحْسَنِ ٱلَّذِى كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿٣٥﴾ أَلَيْسَ ٱللَّهُ بِكَافٍ عَبْدَهُۥ ۖ وَيُخَوِّفُونَكَ بِٱلَّذِينَ مِن دُونِهِۦ ۚ وَمَن يُضْلِلِ ٱللَّهُ فَمَا لَهُۥ مِنْ هَادٍ ﴿٣٦﴾ وَمَن يَهْدِ ٱللَّهُ فَمَا لَهُۥ مِن مُّضِلٍّ ۗ أَلَيْسَ ٱللَّهُ بِعَزِيزٍ ذِى ٱنتِقَامٍ ﴿٣٧﴾ وَلَئِن سَأَلْتَهُم مَّنْ خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ ٱللَّهُ ۚ قُلْ أَفَرَءَيْتُم مَّا تَدْعُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ إِنْ أَرَادَنِىَ ٱللَّهُ بِضُرٍّ هَلْ هُنَّ كَٰشِفَٰتُ ضُرِّهِۦٓ أَوْ أَرَادَنِى بِرَحْمَةٍ هَلْ هُنَّ مُمْسِكَٰتُ رَحْمَتِهِۦ ۚ قُلْ حَسْبِىَ ٱللَّهُ ۖ عَلَيْهِ يَتَوَكَّلُ ٱلْمُتَوَكِّلُونَ ﴿٣٨﴾ قُلْ يَٰقَوْمِ ٱعْمَلُوا۟ عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ إِنِّى عَٰمِلٌ ۖ فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٣٩﴾ مَن يَأْتِيهِ عَذَابٌ يُخْزِيهِ وَيَحِلُّ عَلَيْهِ عَذَابٌ مُّقِيمٌ ﴿٤٠﴾

﴿٣٢﴾ پس کیست ظالم تر از کسیکه بر الله دروغ بست و چون حقیقت برای او آمد، دروغ شمرد؟ آیا برای کافران در دوزخ جایگاه نیست؟ ﴿٣٣﴾ و کسیکه سخن راست را با خود آورد و آن‌را تصدیق کرد، ایشانند همان پرهیزگاران. ﴿٣٤﴾ آنان هرآنچه را بخواهند نزد پروردگارشان است، این است پاداش نیکوکاران. ﴿٣٥﴾ تا الله بدترین کاری را که کرده بودند از (عملنامهٔ) آنان بپوشاند. و آنان را به بهترین اعمالی که انجام داده بودند، اجر می دهد. ﴿٣٦﴾ آیا الله برای بنده‌اش کافی نیست؟ آنان تو را از غیر الله می‌ترسانند. و هرکس را الله گمراه کند، پس هیچ راهنمایی برای او نخواهد بود. ﴿٣٧﴾ و هر کس را الله هدایت کند، پس هیچ گمراه کننده ای برای او نیست. آیا الله غالبِ انتقام گیر نیست؟ ﴿٣٨﴾ و اگر از آنان بپرسی که چه کسی آسمان‌ها و زمین را آفرید؟ حتما می گویند: الله. بگو: پس آیا در آنچه که به جز الله را می‌خوانید اندیشه کرده اید؟ اگر الله بخواهد زیانی به من برساند، آنها می‌توانند آن زیان الهی را برطرف سازند؟ و یا اگر الله رحمتی را به من بخواهد، آنها می‌توانند مانع رحمت او شوند؟ بگو: الله برای من کافی است، توکّل کنندگان تنها بر او توکّل می‌کنند. ﴿٣٩﴾ بگو: ای قوم من! شما به وضع خود عمل کنید من (نیز به وضع و مأموریت خودم) عمل کننده ام، پس خواهید دانست. ﴿٤٠﴾ (خواهید دانست که) چه کسی عذاب خوارکننده بر وی خواهد آمد و عذاب پاینده بر او نازل خواهد شد.

إِنَّآ أَنزَلۡنَا عَلَيۡكَ ٱلۡكِتَٰبَ لِلنَّاسِ بِٱلۡحَقِّۖ فَمَنِ ٱهۡتَدَىٰ فَلِنَفۡسِهِۦۖ وَمَن ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيۡهَاۖ وَمَآ أَنتَ عَلَيۡهِم بِوَكِيلٍ ﴿٤١﴾ ٱللَّهُ يَتَوَفَّى ٱلۡأَنفُسَ حِينَ مَوۡتِهَا وَٱلَّتِي لَمۡ تَمُتۡ فِي مَنَامِهَاۖ فَيُمۡسِكُ ٱلَّتِي قَضَىٰ عَلَيۡهَا ٱلۡمَوۡتَ وَيُرۡسِلُ ٱلۡأُخۡرَىٰٓ إِلَىٰٓ أَجَلٖ مُّسَمًّىۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَٰتٖ لِّقَوۡمٖ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٤٢﴾ أَمِ ٱتَّخَذُواْ مِن دُونِ ٱللَّهِ شُفَعَآءَۚ قُلۡ أَوَلَوۡ كَانُواْ لَا يَمۡلِكُونَ شَيۡـٔٗا وَلَا يَعۡقِلُونَ ﴿٤٣﴾ قُل لِّلَّهِ ٱلشَّفَٰعَةُ جَمِيعٗاۖ لَّهُۥ مُلۡكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۖ ثُمَّ إِلَيۡهِ تُرۡجَعُونَ ﴿٤٤﴾ وَإِذَا ذُكِرَ ٱللَّهُ وَحۡدَهُ ٱشۡمَأَزَّتۡ قُلُوبُ ٱلَّذِينَ لَا يُؤۡمِنُونَ بِٱلۡأٓخِرَةِۖ وَإِذَا ذُكِرَ ٱلَّذِينَ مِن دُونِهِۦٓ إِذَا هُمۡ يَسۡتَبۡشِرُونَ ﴿٤٥﴾ قُلِ ٱللَّهُمَّ فَاطِرَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ عَٰلِمَ ٱلۡغَيۡبِ وَٱلشَّهَٰدَةِ أَنتَ تَحۡكُمُ بَيۡنَ عِبَادِكَ فِي مَا كَانُواْ فِيهِ يَخۡتَلِفُونَ ﴿٤٦﴾ وَلَوۡ أَنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُواْ مَا فِي ٱلۡأَرۡضِ جَمِيعٗا وَمِثۡلَهُۥ مَعَهُۥ لَٱفۡتَدَوۡاْ بِهِۦ مِن سُوٓءِ ٱلۡعَذَابِ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِۚ وَبَدَا لَهُم مِّنَ ٱللَّهِ مَا لَمۡ يَكُونُواْ يَحۡتَسِبُونَ ﴿٤٧﴾

﴿٤١﴾ البته ما این کتاب را برای (هدایت) مردم به حق بر تو نازل کردیم. پس هرکس که هدایت یابد به نفع خود اوست و هرکس که گمراه گردد، تنها به زیان خود گمراه می‌شود. و تو بر آنان وکیل و نگهبان نیستی. ﴿٤٢﴾ الله است که جان‌ها را در وقت مرگشان می‌گیرد، و نیز آن (جانی) که نمرده است (آنرا) وقت خوابش (می‌گیرد)، و (جانی را) که به مرگ آن حکم قطعی کرده است نگاه می‌دارد، و آن دیگر را تا زمان معیّنی باقی می‌گذارد، یقینا در این امر نشانه‌های روشن (و بزرگ الهی) برای کسانی است که (در قدرت الله) فکر می کنند. ﴿٤٣﴾ آیا غیر از الله معبودان شفاعتگر گرفته‌اند؟ بگو: اگر مالک هیچ چیزی نباشند و توان فهمیدن و خرد نداشته باشند (باز هم آنان‌را شفیعان خود می‌گیرید)؟ ﴿٤٤﴾ بگو: همه شفاعت ها برای الله است، فرمانروایی آسمان‌ها و زمین از اوست، باز به‌سوی او بازگردانیده می‌شوید. ﴿٤٥﴾ و چون الله به تنهایی یاد شود، کسانی‌که به آخرت ایمان ندارند متنفر می‌شوند، ولی وقتی کسانی غیر از او یاد شوند، ناگهان شاد و خورسند می‌شوند. ﴿٤٦﴾ بگو: ای پروردگارا! ای ایجاد کنندۀ آسمان‌ها و زمین! ای آگاه از پنهان و آشکارا! تویی که میان بندگانت در آنچه همیشه اختلاف می‌کردند، فیصله خواهی کرد. ﴿٤٧﴾ و اگر هر آنچه در زمین است از ظالمان باشد و مانند آن (نیز) با آن باشد، به یقین به خاطر (نجات از) سختی عذاب روز قیامت آن را فدیه بدهند (ولی سودی نخواهد داشت) و از جانب الله چیزی برایشان آشکار شود که گمانش را نمی‌کردند.

وَبَدَا لَهُمْ سَيِّـَٔاتُ مَا كَسَبُواْ وَحَاقَ بِهِم مَّا كَانُواْ بِهِۦ
يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٤٨﴾ فَإِذَا مَسَّ ٱلْإِنسَٰنَ ضُرٌّ دَعَانَا ثُمَّ إِذَا خَوَّلْنَٰهُ
نِعْمَةً مِّنَّا قَالَ إِنَّمَآ أُوتِيتُهُۥ عَلَىٰ عِلْمٍۭ بَلْ هِىَ فِتْنَةٌ وَلَٰكِنَّ
أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٤٩﴾ قَدْ قَالَهَا ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ فَمَآ
أَغْنَىٰ عَنْهُم مَّا كَانُواْ يَكْسِبُونَ ﴿٥٠﴾ فَأَصَابَهُمْ سَيِّـَٔاتُ
مَا كَسَبُواْۚ وَٱلَّذِينَ ظَلَمُواْ مِنْ هَٰٓؤُلَآءِ سَيُصِيبُهُمْ سَيِّـَٔاتُ
مَا كَسَبُواْ وَمَا هُم بِمُعْجِزِينَ ﴿٥١﴾ أَوَلَمْ يَعْلَمُوٓاْ أَنَّ ٱللَّهَ يَبْسُطُ
ٱلرِّزْقَ لِمَن يَشَآءُ وَيَقْدِرُۚ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَأَيَٰتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ
﴿٥٢﴾ ۞ قُلْ يَٰعِبَادِىَ ٱلَّذِينَ أَسْرَفُواْ عَلَىٰٓ أَنفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُواْ
مِن رَّحْمَةِ ٱللَّهِۚ إِنَّ ٱللَّهَ يَغْفِرُ ٱلذُّنُوبَ جَمِيعًاۚ إِنَّهُۥ هُوَ
ٱلْغَفُورُ ٱلرَّحِيمُ ﴿٥٣﴾ وَأَنِيبُوٓاْ إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَأَسْلِمُواْ لَهُۥ مِن
قَبْلِ أَن يَأْتِيَكُمُ ٱلْعَذَابُ ثُمَّ لَا تُنصَرُونَ ﴿٥٤﴾ وَٱتَّبِعُوٓاْ أَحْسَنَ
مَآ أُنزِلَ إِلَيْكُم مِّن رَّبِّكُم مِّن قَبْلِ أَن يَأْتِيَكُمُ ٱلْعَذَابُ
بَغْتَةً وَأَنتُمْ لَا تَشْعُرُونَ ﴿٥٥﴾ أَن تَقُولَ نَفْسٌ يَٰحَسْرَتَىٰ
عَلَىٰ مَا فَرَّطتُ فِى جَنۢبِ ٱللَّهِ وَإِن كُنتُ لَمِنَ ٱلسَّٰخِرِينَ ﴿٥٦﴾

ربع الحزب ٤٧

﴿٤٨﴾ و (در آن روز) بدی آنچه (در دنیا) کسب کرده بودند برایشان آشکار می‌شود و آن عذابی را که به مسخره می‌گرفتند، آنان‌را فراخواهد گرفت. ﴿٤٩﴾ پس چون سختی و ضرری به انسان برسد، ما را می‌خواند. باز وقتی از سوی خود به او نعمتی عطا کنیم گوید: جز این نیست که آن نعمت بر اساس دانش و تدبیری که دارم به من داده شده! نه، چنین نیست. بلکه این نعمت وسیلهٔ آزمایش است ولی بیشتر مردم نمی‌دانند. ﴿٥٠﴾ البته این سخن را کسانی هم گفتند که پیش از ایشان بودند، ولی آنچه را که (در دنیا) کسب می کردند، برایشان سودی نکرد. ﴿٥١﴾ پس (سزای) بدی‌هایی که کرده بودند به آنان رسید، و کسانی از ایشان (کفار مکه) هم که ظلم کرده‌اند (سزای) بدی‌هایی که می‌کردند به آنان خواهد رسید، و هرگز نمی‌توانند (از عذاب الهی بگریزند و الله را) ناتوان کنند. ﴿٥٢﴾ آیا ندانستند که الله روزی را برای هرکس که بخواهد فراخ یا تنگ می‌سازد؟ البته در این امر نشانه‌هایی است برای کسانی‌که ایمان می‌آورند. ﴿٥٣﴾ بگو: ای بندگانم که بر خود اسراف (و ظلم) کرده‌اید! از رحمت الله ناامید نشوید، یقینا که الله همهٔ گناهان را می‌آمرزد، چرا که او بسیار آمرزگار و بسیار مهربان است. ﴿٥٤﴾ و به‌سوی پروردگار خود رجوع کنید و تسلیم او شوید، پیش از اینکه عذاب به شما برسد باز مدد کرده نشوید. ﴿٥٥﴾ و از بهترین چیزی که از سوی پروردگارتان برای شما نازل شده پیروی کنید، پیش از اینکه ناگهان و در حالیکه بی خبرید، عذاب به شما برسد. ﴿٥٦﴾ تا (مبادا در قیامت) کسی بگوید: وای بر من به خاطر تقصیری که در حق الله کردم و بی‌گمان از مسخره‌کنندگان بودم.

أَوْ تَقُولَ لَوْ أَنَّ ٱللَّهَ هَدَىٰنِي لَكُنتُ مِنَ ٱلْمُتَّقِينَ ﴿٥٧﴾ أَوْ تَقُولَ
حِينَ تَرَى ٱلْعَذَابَ لَوْ أَنَّ لِي كَرَّةً فَأَكُونَ مِنَ ٱلْمُحْسِنِينَ
﴿٥٨﴾ بَلَىٰ قَدْ جَآءَتْكَ ءَايَٰتِي فَكَذَّبْتَ بِهَا وَٱسْتَكْبَرْتَ وَكُنتَ
مِنَ ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿٥٩﴾ وَيَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ تَرَى ٱلَّذِينَ كَذَبُواْ عَلَى
ٱللَّهِ وُجُوهُهُم مُّسْوَدَّةٌ ۚ أَلَيْسَ فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْمُتَكَبِّرِينَ
﴿٦٠﴾ وَيُنَجِّي ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ ٱتَّقَوْاْ بِمَفَازَتِهِمْ لَا يَمَسُّهُمُ ٱلسُّوٓءُ
وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٦١﴾ ٱللَّهُ خَٰلِقُ كُلِّ شَيْءٍ ۖ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ
شَيْءٍ وَكِيلٌ ﴿٦٢﴾ لَّهُۥ مَقَالِيدُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۗ وَٱلَّذِينَ
كَفَرُواْ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ أُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْخَٰسِرُونَ ﴿٦٣﴾ قُلْ
أَفَغَيْرَ ٱللَّهِ تَأْمُرُوٓنِّيٓ أَعْبُدُ أَيُّهَا ٱلْجَٰهِلُونَ ﴿٦٤﴾ وَلَقَدْ
أُوحِيَ إِلَيْكَ وَإِلَى ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِكَ لَئِنْ أَشْرَكْتَ
لَيَحْبَطَنَّ عَمَلُكَ وَلَتَكُونَنَّ مِنَ ٱلْخَٰسِرِينَ ﴿٦٥﴾ بَلِ
ٱللَّهَ فَٱعْبُدْ وَكُن مِّنَ ٱلشَّٰكِرِينَ ﴿٦٦﴾ وَمَا قَدَرُواْ ٱللَّهَ حَقَّ
قَدْرِهِۦ وَٱلْأَرْضُ جَمِيعًا قَبْضَتُهُۥ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ وَٱلسَّمَٰوَٰتُ
مَطْوِيَّٰتٌۢ بِيَمِينِهِۦ ۚ سُبْحَٰنَهُۥ وَتَعَٰلَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٦٧﴾

﴿٥٧﴾ یا آنکه (از شدت اندوه) گوید: ای کاش الله مرا هدایت می‌کرد و از پرهیزگاران می‌بودم. ﴿٥٨﴾ یا چون عذاب را ببیند، بگوید: ای کاش برای من بازگشتی بود، تا از نیکوکاران می شدم. ﴿٥٩﴾ بلی، بی‌گمان آیات من به تو رسید، ولی آن را تکذیب کردی و تکبّر ورزیدی و از جملهٔ کافران شدی. ﴿٦٠﴾ و روز قیامت آنان را که بر الله دروغ بسته‌اند خواهی دید که چهره‌هایشان سیاه شده است. آیا برای متکبران جایگاهی در دوزخ نیست؟ ﴿٦١﴾ و الله پرهیزگاران را به سبب کامیابی شان نجات می‌دهد، در حالیکه هیچ رنج و عذاب به ایشان نمی‌رسد و غمگین نمی شوند. ﴿٦٢﴾ الله آفرینندهٔ همه چیز است و او بر همه چیز وکیل و نگهبان است. ﴿٦٣﴾ کلیدهای آسمان ها و زمین از اوست و کسانی‌که به آیات الله کفر ورزیده‌اند، ایشان زیان کارانند. ﴿٦٤﴾ بگو: ای نادانان! آیا به من دستور می‌دهید که غیر از الله را عبادت کنم؟ ﴿٦٥﴾ و یقینا به تو و به کسانیکه پیش از تو بودند وحی شده است که اگر شرک‌ورزی بدون شک عمل تو تباه می‌شود و حتما از زیانکاران خواهی بود. ﴿٦٦﴾ بلکه تنها الله را عبادت کن و از جملهٔ شکرگزاران باش. ﴿٦٧﴾ و الله را چنانکه سزاوار بزرگی اوست، قدردانی نکردند و روز قیامت همه زمین در قبضهٔ او قرار دارد و آسمان‌ها پیچیده به دست راست او می‌باشد. او پاک و منزّه است و برتر است از آنچه شریک (وی) می گردانند.

وَنُفِخَ فِي ٱلصُّورِ فَصَعِقَ مَن فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَن فِي ٱلْأَرْضِ إِلَّا مَن شَآءَ ٱللَّهُۖ ثُمَّ نُفِخَ فِيهِ أُخْرَىٰ فَإِذَا هُمْ قِيَامٞ يَنظُرُونَ ﴿٦٨﴾ وَأَشْرَقَتِ ٱلْأَرْضُ بِنُورِ رَبِّهَا وَوُضِعَ ٱلْكِتَٰبُ وَجِاْيٓءَ بِٱلنَّبِيِّـۧنَ وَٱلشُّهَدَآءِ وَقُضِيَ بَيْنَهُم بِٱلْحَقِّ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٦٩﴾ وَوُفِّيَتْ كُلُّ نَفْسٖ مَّا عَمِلَتْ وَهُوَ أَعْلَمُ بِمَا يَفْعَلُونَ ﴿٧٠﴾ وَسِيقَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓاْ إِلَىٰ جَهَنَّمَ زُمَرًاۖ حَتَّىٰٓ إِذَا جَآءُوهَا فُتِحَتْ أَبْوَٰبُهَا وَقَالَ لَهُمْ خَزَنَتُهَآ أَلَمْ يَأْتِكُمْ رُسُلٞ مِّنكُمْ يَتْلُونَ عَلَيْكُمْ ءَايَٰتِ رَبِّكُمْ وَيُنذِرُونَكُمْ لِقَآءَ يَوْمِكُمْ هَٰذَاۚ قَالُواْ بَلَىٰ وَلَٰكِنْ حَقَّتْ كَلِمَةُ ٱلْعَذَابِ عَلَى ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿٧١﴾ قِيلَ ٱدْخُلُوٓاْ أَبْوَٰبَ جَهَنَّمَ خَٰلِدِينَ فِيهَاۖ فَبِئْسَ مَثْوَى ٱلْمُتَكَبِّرِينَ ﴿٧٢﴾ وَسِيقَ ٱلَّذِينَ ٱتَّقَوْاْ رَبَّهُمْ إِلَى ٱلْجَنَّةِ زُمَرًاۖ حَتَّىٰٓ إِذَا جَآءُوهَا وَفُتِحَتْ أَبْوَٰبُهَا وَقَالَ لَهُمْ خَزَنَتُهَا سَلَٰمٌ عَلَيْكُمْ طِبْتُمْ فَٱدْخُلُوهَا خَٰلِدِينَ ﴿٧٣﴾ وَقَالُواْ ٱلْحَمْدُ لِلَّهِ ٱلَّذِي صَدَقَنَا وَعْدَهُۥ وَأَوْرَثَنَا ٱلْأَرْضَ نَتَبَوَّأُ مِنَ ٱلْجَنَّةِ حَيْثُ نَشَآءُۖ فَنِعْمَ أَجْرُ ٱلْعَٰمِلِينَ ﴿٧٤﴾

﴿٦٨﴾ و در صور دمیده خواهد شد، پس کسانی‌که در آسمان‌ها و زمین هستند (بی هوش شده) می‌میرند، مگر کسی را که الله بخواهد. باز دوباره در آن دمیده می‌شود، پس ناگهان همگی (زنده شده) می‌خیزند و نظر می کنند. ﴿٦٩﴾ و زمین به نور پروردگارش روشن می‌گردد و کتاب (عمل نامه ها) نهاده می‌شود و پیغمبران و گواهان آورده می‌شوند و به حق بین آنان فیصله می‌شود و به ایشان ظلم نمی‌شود. ﴿٧٠﴾ و به هرکسی (نتیجهٔ) آنچه کرده است به تمام و کمال داده می‌شود. و او (الله) به آنچه می‌کنند داناتر است. ﴿٧١﴾ و کافران به‌طرف دوزخ گروه گروه رانده می‌شوند و تا چون به نزدیک آن رسند درهایش گشوده شود و نگهبانانش به آنان گویند: آیا پیغمبرانی از خودتان به نزدتان نیامدند تا آیات پروردگارتان را برای شما بخوانند و شما را از ملاقات چنین روزی بترسانند؟ می‌گویند: بلی! ولی فرمان عذاب بر کافران ثابت و حتمی گردید. ﴿٧٢﴾ به ایشان گفته شود: از درهای دوزخ داخل شوید درحالیکه در آن جاودانه خواهید بود. پس چه بد است جایگاه متکبران. ﴿٧٣﴾ و کسانی‌که از پروردگارشان می ترسیدند گروه گروه به‌سوی بهشت سوق داده می‌شوند و تا چون به نزدیک آن رسند (مسرور می‌شوند) و درهایش گشوده شود و نگهبانانش به آنان می‌گویند: سلام بر شما باد! پاک و نیک بودید. پس خوش باشید و برای همیشه در آن درآیید. ﴿٧٤﴾ و (اهل بهشت) می‌گویند: شکر آن ذاتی راست که وعده‌اش را در حق ما محقّق ساخت و ما را وارثان زمین (بهشت) گردانید، از بهشت هرجا که بخواهیم مأوی می‌گیریم، پس چه نیکوست پاداش عمل کنندگان.

وَتَرَى ٱلْمَلَٰٓئِكَةَ حَآفِّينَ مِنْ حَوْلِ ٱلْعَرْشِ يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ ۖ وَقُضِىَ بَيْنَهُم بِٱلْحَقِّ ۚ وَقِيلَ ٱلْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٧٥﴾

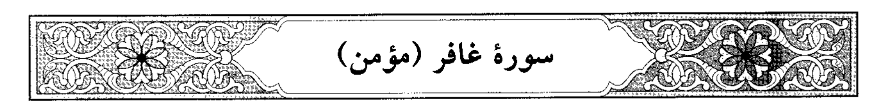
سُورَةُ غَافِرٍ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

حمٓ ﴿١﴾ تَنزِيلُ ٱلْكِتَٰبِ مِنَ ٱللَّهِ ٱلْعَزِيزِ ٱلْعَلِيمِ ﴿٢﴾ غَافِرِ ٱلذَّنۢبِ وَقَابِلِ ٱلتَّوْبِ شَدِيدِ ٱلْعِقَابِ ذِى ٱلطَّوْلِ ۖ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ۖ إِلَيْهِ ٱلْمَصِيرُ ﴿٣﴾ مَا يُجَٰدِلُ فِىٓ ءَايَٰتِ ٱللَّهِ إِلَّا ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ فَلَا يَغْرُرْكَ تَقَلُّبُهُمْ فِى ٱلْبِلَٰدِ ﴿٤﴾ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَٱلْأَحْزَابُ مِنۢ بَعْدِهِمْ ۖ وَهَمَّتْ كُلُّ أُمَّةٍۭ بِرَسُولِهِمْ لِيَأْخُذُوهُ ۖ وَجَٰدَلُوا۟ بِٱلْبَٰطِلِ لِيُدْحِضُوا۟ بِهِ ٱلْحَقَّ فَأَخَذْتُهُمْ ۖ فَكَيْفَ كَانَ عِقَابِ ﴿٥﴾ وَكَذَٰلِكَ حَقَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ عَلَى ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓا۟ أَنَّهُمْ أَصْحَٰبُ ٱلنَّارِ ﴿٦﴾ ٱلَّذِينَ يَحْمِلُونَ ٱلْعَرْشَ وَمَنْ حَوْلَهُۥ يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَيُؤْمِنُونَ بِهِۦ وَيَسْتَغْفِرُونَ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ۖ رَبَّنَا وَسِعْتَ كُلَّ شَىْءٍ رَّحْمَةً وَعِلْمًا فَٱغْفِرْ لِلَّذِينَ تَابُوا۟ وَٱتَّبَعُوا۟ سَبِيلَكَ وَقِهِمْ عَذَابَ ٱلْجَحِيمِ ﴿٧﴾

﴿٧٥﴾ و فرشتگان را می‌بینی که گرد عرش حلقه زده‌اند و به تسبیح و ثنای پروردگار خود مشغولند و درمیان آنان به حق فیصله شده و گفته می‌شود: ستایش ذاتی راست که پروردگار جهانیان است.

سورهٔ غافر (مؤمن)

در مکه نازل شده و هشتاد و پنج آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ حم. (مفهوم این حروف به الله معلوم است). ﴿۲﴾ فرودآوردنِ این کتاب از سوی الله غالب (و) دانا است. ﴿۳﴾ (پروردگاری که) آمرزندهٔ گناه (و) قبول‌کنندهٔ توبه (است). سخت سزادهنده و صاحب نعمت فراوان (می باشد). هیچ معبودی به حقّ جز او نیست، بازگشت (همه) به‌سوی اوست. ﴿٤﴾ جز کافران در آیات الله مجادله نمی‌کنند، پس آمد و رفت آنها در شهرها نباید تو را فریفته سازد. ﴿٥﴾ پیش از این (کفار) قوم نوح و گروه‌هایی که بعد از ایشان بودند (پیغمبران شان را) تکذیب کردند و هر امّتی تصمیم گرفتند تا پیغمبر خود را به عقوبت بگیرند، و به وسیلهٔ باطل مجادله کردند تا حق را نابود کنند، ولی من ایشان را (به قهر خود) گرفتار کردم، پس (بنگر که) عقوبت من چطور بود؟ ﴿٦﴾ واینچنین سخن پروردگارت در بارهٔ کسانی که کفر ورزیدند، تحقّق یافت که آنان دوزخیانند. ﴿٧﴾ کسانی‌که عرش را حمل می‌کنند و آنان که در اطراف (عرش) هستند به ستایش پروردگارشان تسبیح می‌گویند و به او ایمان دارند و برای مؤمنان طلب آمرزش می‌کنند (و می‌گویند:) ای پروردگارما! مهربانی و علم تو همه چیز را فرا گرفته است، پس آنان‌را که توبه کرده و از راه تو پیروی کرده اند، بیامرز و آنان‌را از عذاب دوزخ حفظ کن.

رَبَّنَا وَأَدۡخِلۡهُمۡ جَنَّٰتِ عَدۡنٍ ٱلَّتِي وَعَدتَّهُمۡ وَمَن صَلَحَ مِنۡ ءَابَآئِهِمۡ وَأَزۡوَٰجِهِمۡ وَذُرِّيَّٰتِهِمۡۚ إِنَّكَ أَنتَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡحَكِيمُ ﴿٨﴾ وَقِهِمُ ٱلسَّيِّـَٔاتِۚ وَمَن تَقِ ٱلسَّيِّـَٔاتِ يَوۡمَئِذٖ فَقَدۡ رَحِمۡتَهُۥۚ وَذَٰلِكَ هُوَ ٱلۡفَوۡزُ ٱلۡعَظِيمُ ﴿٩﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ يُنَادَوۡنَ لَمَقۡتُ ٱللَّهِ أَكۡبَرُ مِن مَّقۡتِكُمۡ أَنفُسَكُمۡ إِذۡ تُدۡعَوۡنَ إِلَى ٱلۡإِيمَٰنِ فَتَكۡفُرُونَ ﴿١٠﴾ قَالُواْ رَبَّنَآ أَمَتَّنَا ٱثۡنَتَيۡنِ وَأَحۡيَيۡتَنَا ٱثۡنَتَيۡنِ فَٱعۡتَرَفۡنَا بِذُنُوبِنَا فَهَلۡ إِلَىٰ خُرُوجٖ مِّن سَبِيلٖ ﴿١١﴾ ذَٰلِكُم بِأَنَّهُۥٓ إِذَا دُعِيَ ٱللَّهُ وَحۡدَهُۥ كَفَرۡتُمۡ وَإِن يُشۡرَكۡ بِهِۦ تُؤۡمِنُواْۚ فَٱلۡحُكۡمُ لِلَّهِ ٱلۡعَلِيِّ ٱلۡكَبِيرِ ﴿١٢﴾ هُوَ ٱلَّذِي يُرِيكُمۡ ءَايَٰتِهِۦ وَيُنَزِّلُ لَكُم مِّنَ ٱلسَّمَآءِ رِزۡقٗاۚ وَمَا يَتَذَكَّرُ إِلَّا مَن يُنِيبُ ﴿١٣﴾ فَٱدۡعُواْ ٱللَّهَ مُخۡلِصِينَ لَهُ ٱلدِّينَ وَلَوۡ كَرِهَ ٱلۡكَٰفِرُونَ ﴿١٤﴾ رَفِيعُ ٱلدَّرَجَٰتِ ذُو ٱلۡعَرۡشِ يُلۡقِي ٱلرُّوحَ مِنۡ أَمۡرِهِۦ عَلَىٰ مَن يَشَآءُ مِنۡ عِبَادِهِۦ لِيُنذِرَ يَوۡمَ ٱلتَّلَاقِ ﴿١٥﴾ يَوۡمَ هُم بَٰرِزُونَۖ لَا يَخۡفَىٰ عَلَى ٱللَّهِ مِنۡهُمۡ شَيۡءٞۚ لِّمَنِ ٱلۡمُلۡكُ ٱلۡيَوۡمَۖ لِلَّهِ ٱلۡوَٰحِدِ ٱلۡقَهَّارِ ﴿١٦﴾

﴿۸﴾ ای پروردگار ما! و آنان‌را به باغ‌های دائمی بهشت داخل گردان که به ایشان وعده داده‌ای (و نیز) هرکس از پدران و همسران و فرزندانشان را که صالح و نیکوکار بودند (به همان بهشت داخل کن) بی‌گمان تو غالبِ باحکمت هستی. ﴿۹﴾ و آنها را از بدی‌ها نگه‌دار، و هرکه را در آن‌روز از (سزای) بدی‌ها نگه‌داری، واقعاً به او رحم کرده‌ای و این است کامیابی بزرگ. ﴿۱۰﴾ البته کافران (در دوزخ) صدا زده می‌شوند (که) یقینا خشم الله (نسبت به شما) بزرگتر از خشم شما نسبت به خودتان است، چرا که به ایمان دعوت داده می‌شدید، ولی کفر می‌ورزیدید. ﴿۱۱﴾ (کفار) می‌گویند: ای پروردگارا! ما را دوبار میراندی و دوبار زنده کردی، پس اکنون به گناهان خود اعتراف کردیم، پس آیا برای خارج شدن (از آتش) راهی هست؟ ﴿۱۲﴾ (در جواب گفته شود: نه) این (عذاب) برای آنست که چون الله به تنهایی یاد می‌شد، (وحدانیت او را) انکار می‌کردید. و چون برای او شریکی قرار داده می‌شد، باور می کردید، پس (امروز) حکم و فیصله با پروردگار والا و بزرگ است. ﴿۱۳﴾ او ذاتی است که آیات خود را به شما نشان می دهد و از آسمان برای شما روزی نازل می کند، ولی پند و عبرت نمی‌گیرد مگر آن کسی که به درگاه او روی می‌آورد. ﴿۱٤﴾ پس الله را بخوانید درحالیکه عبادت و طاعت را برای او خالص کرده اید، هر چند کافران دوست نداشته باشند. ﴿۱٥﴾ الله دارای درجات رفیع و صاحب عرش است، او وحی را به حکم خود بر هرکس از بندگانش که بخواهد نازل می‌کند تا (بندگان را) از روز ملاقات بترساند. ﴿۱٦﴾ روزی‌که مردم ظاهر و آشکارند چیزی از آنان بر الله پنهان نمی‌ماند (ندا آید:) امروز فرمانروایی از چه کسی است؟ (پاسخ آید) از الله یکتای غالبِ تواناست.

ٱلْيَوْمَ تُجْزَىٰ كُلُّ نَفْسٍۭ بِمَا كَسَبَتْ ۚ لَا ظُلْمَ ٱلْيَوْمَ ۚ إِنَّ
ٱللَّهَ سَرِيعُ ٱلْحِسَابِ ﴿١٧﴾ وَأَنذِرْهُمْ يَوْمَ ٱلْـَٔازِفَةِ إِذِ ٱلْقُلُوبُ
لَدَى ٱلْحَنَاجِرِ كَـٰظِمِينَ ۚ مَا لِلظَّـٰلِمِينَ مِنْ حَمِيمٍ وَلَا شَفِيعٍ
يُطَاعُ ﴿١٨﴾ يَعْلَمُ خَآئِنَةَ ٱلْأَعْيُنِ وَمَا تُخْفِى ٱلصُّدُورُ ﴿١٩﴾ وَٱللَّهُ
يَقْضِى بِٱلْحَقِّ ۖ وَٱلَّذِينَ يَدْعُونَ مِن دُونِهِۦ لَا يَقْضُونَ
بِشَىْءٍ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلْبَصِيرُ ﴿٢٠﴾ ۞ أَوَلَمْ يَسِيرُوا۟ فِى
ٱلْأَرْضِ فَيَنظُرُوا۟ كَيْفَ كَانَ عَـٰقِبَةُ ٱلَّذِينَ كَانُوا۟ مِن قَبْلِهِمْ ۚ
كَانُوا۟ هُمْ أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَءَاثَارًا فِى ٱلْأَرْضِ فَأَخَذَهُمُ ٱللَّهُ
بِذُنُوبِهِمْ وَمَا كَانَ لَهُم مِّنَ ٱللَّهِ مِن وَاقٍ ﴿٢١﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ
كَانَت تَّأْتِيهِمْ رُسُلُهُم بِٱلْبَيِّنَـٰتِ فَكَفَرُوا۟ فَأَخَذَهُمُ ٱللَّهُ ۚ
إِنَّهُۥ قَوِىٌّ شَدِيدُ ٱلْعِقَابِ ﴿٢٢﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِـَٔايَـٰتِنَا
وَسُلْطَـٰنٍ مُّبِينٍ ﴿٢٣﴾ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَهَـٰمَـٰنَ وَقَـٰرُونَ
فَقَالُوا۟ سَـٰحِرٌ كَذَّابٌ ﴿٢٤﴾ فَلَمَّا جَآءَهُم بِٱلْحَقِّ مِنْ
عِندِنَا قَالُوا۟ ٱقْتُلُوٓا۟ أَبْنَآءَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ مَعَهُۥ وَٱسْتَحْيُوا۟
نِسَآءَهُمْ ۚ وَمَا كَيْدُ ٱلْكَـٰفِرِينَ إِلَّا فِى ضَلَـٰلٍ ﴿٢٥﴾

﴿١٧﴾ امروز هر کس در مقابل کاری که کرده است، پاداش داده می‌شود. امروز هیچ ظلمی نیست، بی‌گمان الله سریع الحساب است. ﴿١٨﴾ و آنان‌را از روز نزدیک (قیامت) بترسان، وقتی که دل‌ها به گلوه‌گاه می‌رسد، درحالیکه ساکت هستند و سخن نمی‌گویند. ظالمان هیچ دوست مخلص و دلسوز ندارند و هیچ سفارش‌کننده ای که سفارشش قابل پذیرش باشد نیست. ﴿١٩﴾ (الله) خیانت چشمان و آنچه را که سینه ها پوشیده می‌دارند، می‌داند. ﴿٢٠﴾ و الله (خودش) به حق حکم می‌کند و کسانی را که به‌جای او می‌خوانند، به هیچ چیزی حکم کرده نمی توانند، یقینا الله شنوای بیناست. ﴿٢١﴾ آیا در زمین سیر نکردند تا ببینند که سرانجام کسانی‌که پیش از ایشان بودند چگونه شد؟ آنان از ایشان قوی تر و آثارشان در زمین بیشتر بوده است و الله ایشان را به سبب گناهانشان گرفتار ساخت و آنان از عذاب الله هیچ پناه دهنده ای نداشتند. ﴿٢٢﴾ این (غضب الهی) به این خاطر بوده است که پیغمبران با دلایل واضح نزد آنها می‌آمدند و آنان کفر می‌ورزیدند پس در نتیجه الله آنان را گرفتار ساخت، یقینا او قوی و سخت عذاب دهنده است. ﴿٢٣﴾ و البته ما موسی را با معجزه های خود و دلیل روشن فرستادیم. ﴿٢٤﴾ به‌سوی فرعون و هامان و قارون، پس گفتند: او جادوگرِ دروغگوست. ﴿٢٥﴾ پس وقتی با (پیام) حق از سوی ما به نزد آنان آمد، گفتند: پسران آنان‌را که همراه با او ایمان آورده‌اند بکشید و زنانشان را زنده بگذارید، و (لیکن) حیلهٔ کافران جز در گمراهی و تباهی نیست.

وَقَالَ فِرْعَوْنُ ذَرُونِىٓ أَقْتُلْ مُوسَىٰ وَلْيَدْعُ رَبَّهُۥٓ ۖ إِنِّىٓ أَخَافُ أَن يُبَدِّلَ دِينَكُمْ أَوْ أَن يُظْهِرَ فِى ٱلْأَرْضِ ٱلْفَسَادَ ﴿٢٦﴾ وَقَالَ مُوسَىٰٓ إِنِّى عُذْتُ بِرَبِّى وَرَبِّكُم مِّن كُلِّ مُتَكَبِّرٍ لَّا يُؤْمِنُ بِيَوْمِ ٱلْحِسَابِ ﴿٢٧﴾ وَقَالَ رَجُلٌ مُّؤْمِنٌ مِّنْ ءَالِ فِرْعَوْنَ يَكْتُمُ إِيمَٰنَهُۥٓ أَتَقْتُلُونَ رَجُلًا أَن يَقُولَ رَبِّىَ ٱللَّهُ وَقَدْ جَآءَكُم بِٱلْبَيِّنَٰتِ مِن رَّبِّكُمْ ۖ وَإِن يَكُ كَٰذِبًا فَعَلَيْهِ كَذِبُهُۥ ۖ وَإِن يَكُ صَادِقًا يُصِبْكُم بَعْضُ ٱلَّذِى يَعِدُكُمْ ۖ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَهْدِى مَنْ هُوَ مُسْرِفٌ كَذَّابٌ ﴿٢٨﴾ يَٰقَوْمِ لَكُمُ ٱلْمُلْكُ ٱلْيَوْمَ ظَٰهِرِينَ فِى ٱلْأَرْضِ فَمَن يَنصُرُنَا مِنۢ بَأْسِ ٱللَّهِ إِن جَآءَنَا ۚ قَالَ فِرْعَوْنُ مَآ أُرِيكُمْ إِلَّا مَآ أَرَىٰ وَمَآ أَهْدِيكُمْ إِلَّا سَبِيلَ ٱلرَّشَادِ ﴿٢٩﴾ وَقَالَ ٱلَّذِىٓ ءَامَنَ يَٰقَوْمِ إِنِّىٓ أَخَافُ عَلَيْكُم مِّثْلَ يَوْمِ ٱلْأَحْزَابِ ﴿٣٠﴾ مِثْلَ دَأْبِ قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ وَثَمُودَ وَٱلَّذِينَ مِنۢ بَعْدِهِمْ ۚ وَمَا ٱللَّهُ يُرِيدُ ظُلْمًا لِّلْعِبَادِ ﴿٣١﴾ وَيَٰقَوْمِ إِنِّىٓ أَخَافُ عَلَيْكُمْ يَوْمَ ٱلتَّنَادِ ﴿٣٢﴾ يَوْمَ تُوَلُّونَ مُدْبِرِينَ مَا لَكُم مِّنَ ٱللَّهِ مِنْ عَاصِمٍ ۗ وَمَن يُضْلِلِ ٱللَّهُ فَمَا لَهُۥ مِنْ هَادٍ ﴿٣٣﴾

﴿٢٦﴾ و فرعون گفت: بگذارید موسی را بکشم و او پروردگار خود را به کمک طلبد، چون من می‌ترسم که دینتان را تغییر دهد، یا اینکه در این سرزمین فساد برپا کند. ﴿٢٧﴾ موسی گفت: البته من به پروردگار خود و پروردگار شما از (شر) هر متکبّری که به روز حساب ایمان ندارد، پناه می‌برم. ﴿٢٨﴾ و مرد مؤمنی از خاندان فرعون که ایمان خود را پنهان می‌کرد گفت: آیا مردی را می‌کشید که می‌گوید: پروردگار من الله است. در حالیکه دلایل روشن و معجزات آشکاری از جانب پروردگارتان برایتان آورده است؟ اگر دروغگو باشد (گناه) دروغش بر (عهدهٔ) اوست و اگر راستگو باشد پس بعضی از آنچه به شما وعده می‌دهد به شما می‌رسد، زیرا الله کسی را که اسرافکار و دروغگو باشد، هدایت نمی‌کند. ﴿٢٩﴾ (آن مرد مؤمن در ادامهٔ سخن خود گفت:) ای قوم من! امروز فرمانروایی در دست شماست و در این سرزمین غلبه دارید، اما اگر عذاب سخت الله بر ما بیاید، چه کسی ما را مدد خواهد کرد؟ فرعون گفت: به شما نشان نمی دهم جز آنچه را من درمی‌یابم و شما را جز به راه رشد راهنمایی نمی‌کنم. ﴿٣٠﴾ و آن کس‌که ایمان آورده بود، گفت: ای قوم من! من از روزی مثل روز (هلاکت وسرنوشت‌بد) گروه‌ها بر شما می‌ترسم. ﴿٣١﴾ همچون سرنوشت قوم نوح و عاد و ثمود و کسانی‌که بعد از آنان آمدند. و الله بر بندگان ارادهٔ ظلم نمی کند. ﴿٣٢﴾ (و نیز گفت) ای قوم من، البته من دربارهٔ شما از روزی می‌ترسم که (مردم) یکدیگر را فریاد می کنند. ﴿٣٣﴾ آن روزی که پشت می گردانید و شما در برابر عذاب الله هیچ حمایتگری ندارید، و هرکس را که الله گمراه سازد دیگر او هیچ هدایتگری ندارد.

وَلَقَدْ جَآءَكُمْ يُوسُفُ مِن قَبْلُ بِٱلْبَيِّنَٰتِ فَمَا زِلْتُمْ فِى
شَكٍّ مِّمَّا جَآءَكُم بِهِۦ ۖ حَتَّىٰٓ إِذَا هَلَكَ قُلْتُمْ لَن يَبْعَثَ ٱللَّهُ
مِنۢ بَعْدِهِۦ رَسُولًا ۚ كَذَٰلِكَ يُضِلُّ ٱللَّهُ مَنْ هُوَ مُسْرِفٌ
مُّرْتَابٌ ﴿٣٤﴾ ٱلَّذِينَ يُجَٰدِلُونَ فِىٓ ءَايَٰتِ ٱللَّهِ بِغَيْرِ سُلْطَٰنٍ
أَتَىٰهُمْ ۖ كَبُرَ مَقْتًا عِندَ ٱللَّهِ وَعِندَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ۚ كَذَٰلِكَ
يَطْبَعُ ٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ قَلْبِ مُتَكَبِّرٍ جَبَّارٍ ﴿٣٥﴾ وَقَالَ فِرْعَوْنُ
يَٰهَٰمَٰنُ ٱبْنِ لِى صَرْحًا لَّعَلِّىٓ أَبْلُغُ ٱلْأَسْبَٰبَ ﴿٣٦﴾ أَسْبَٰبَ
ٱلسَّمَٰوَٰتِ فَأَطَّلِعَ إِلَىٰٓ إِلَٰهِ مُوسَىٰ وَإِنِّى لَأَظُنُّهُۥ كَٰذِبًا ۚ
وَكَذَٰلِكَ زُيِّنَ لِفِرْعَوْنَ سُوٓءُ عَمَلِهِۦ وَصُدَّ عَنِ ٱلسَّبِيلِ ۚ
وَمَا كَيْدُ فِرْعَوْنَ إِلَّا فِى تَبَابٍ ﴿٣٧﴾ وَقَالَ ٱلَّذِىٓ ءَامَنَ
يَٰقَوْمِ ٱتَّبِعُونِ أَهْدِكُمْ سَبِيلَ ٱلرَّشَادِ ﴿٣٨﴾ يَٰقَوْمِ
إِنَّمَا هَٰذِهِ ٱلْحَيَوٰةُ ٱلدُّنْيَا مَتَٰعٌ وَإِنَّ ٱلْءَاخِرَةَ هِىَ
دَارُ ٱلْقَرَارِ ﴿٣٩﴾ مَنْ عَمِلَ سَيِّئَةً فَلَا يُجْزَىٰٓ إِلَّا مِثْلَهَا ۖ
وَمَنْ عَمِلَ صَٰلِحًا مِّن ذَكَرٍ أَوْ أُنثَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُو۟لَٰٓئِكَ
يَدْخُلُونَ ٱلْجَنَّةَ يُرْزَقُونَ فِيهَا بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٤٠﴾

﴿٣٤﴾ و (آن مرد مؤمن نیز گفت:) البته یوسف پیش از این با دلایل روشن نزد شما آمد، ولی همیشه در مورد آنچه برایتان آورده بود در شک بودید تا اینکه از دنیا رفت (و) گفتنید: الله بعد از او هرگز پیغمبری را نخواهد فرستاد. اینچنین الله اشخاص متجاوز و متردد را گمراه می‌سازد. ﴿٣٥﴾ آنان‌که دربارۀ آیات الله مجادله می کنند، بدون آنکه هیچ دلیلی برایشان آمده باشد، (مجادلۀ آنان) نزد الله و نزد مؤمنان خشم بزرگی را در پی دارد. اینچنین الله بر دل هر متکبرِ جبار مهر می‌نهد. ﴿٣٦﴾ فرعون گفت: ای هامان! بنای بلندی برای من بساز، شاید به راه‌ها دست‌یابم. ﴿٣٧﴾ راه‌های آسمان‌ها، تا از معبود موسی اطلاع یابم (و بنگرم)، چون من او را دروغگو می پندارم. اینچنین برای فرعون بدیِ کردارش زیبا جلوه داده شد و از راه (حق) بازداشته شد. و حیلۀ فرعون جز در تباهی نبود. ﴿٣٨﴾ و کسی که (از قوم فرعون به موسی) ایمان آورده بود گفت: ای قوم من! از من پیروی کنید تا شما را به راه درست هدایت کنم. ﴿٣٩﴾ ای قوم من! جز این نیست که زندگانی دنیا متاع ناچیزی است و البته آخرت سرای دائمی (و جاودانه) است. ﴿٤٠﴾ هرکس کار بدی انجام دهد جز به همان اندازه جزا داده نمی‌شود، ولی هرکس کار نیک انجام دهد، مرد باشد یا زن به شرط اینکه مؤمن باشد چنین کسانی وارد بهشت می‌شوند و در آنجا روزیِ بی‌حساب داده می شوند.

۞ وَيَٰقَوۡمِ مَا لِيٓ أَدۡعُوكُمۡ إِلَى ٱلنَّجَوٰةِ وَتَدۡعُونَنِيٓ إِلَى ٱلنَّارِ
تَدۡعُونَنِي لِأَكۡفُرَ بِٱللَّهِ وَأُشۡرِكَ بِهِۦ مَا لَيۡسَ لِي بِهِۦ
عِلۡمٞ وَأَنَا۠ أَدۡعُوكُمۡ إِلَى ٱلۡعَزِيزِ ٱلۡغَفَّٰرِ ﴿٤٢﴾ لَا جَرَمَ أَنَّمَا
تَدۡعُونَنِيٓ إِلَيۡهِ لَيۡسَ لَهُۥ دَعۡوَةٞ فِي ٱلدُّنۡيَا وَلَا فِي ٱلۡأٓخِرَةِ
وَأَنَّ مَرَدَّنَآ إِلَى ٱللَّهِ وَأَنَّ ٱلۡمُسۡرِفِينَ هُمۡ أَصۡحَٰبُ ٱلنَّارِ
فَسَتَذۡكُرُونَ مَآ أَقُولُ لَكُمۡۚ وَأُفَوِّضُ أَمۡرِيٓ إِلَى ٱللَّهِۚ
إِنَّ ٱللَّهَ بَصِيرُۢ بِٱلۡعِبَادِ ﴿٤٤﴾ فَوَقَىٰهُ ٱللَّهُ سَيِّـَٔاتِ مَا مَكَرُواْۖ
وَحَاقَ بِـَٔالِ فِرۡعَوۡنَ سُوٓءُ ٱلۡعَذَابِ ﴿٤٥﴾ ٱلنَّارُ يُعۡرَضُونَ
عَلَيۡهَا غُدُوّٗا وَعَشِيّٗاۚ وَيَوۡمَ تَقُومُ ٱلسَّاعَةُ أَدۡخِلُوٓاْ ءَالَ
فِرۡعَوۡنَ أَشَدَّ ٱلۡعَذَابِ ﴿٤٦﴾ وَإِذۡ يَتَحَآجُّونَ فِي ٱلنَّارِ
فَيَقُولُ ٱلضُّعَفَٰٓؤُاْ لِلَّذِينَ ٱسۡتَكۡبَرُوٓاْ إِنَّا كُنَّا لَكُمۡ
تَبَعٗا فَهَلۡ أَنتُم مُّغۡنُونَ عَنَّا نَصِيبٗا مِّنَ ٱلنَّارِ ﴿٤٧﴾ قَالَ
ٱلَّذِينَ ٱسۡتَكۡبَرُوٓاْ إِنَّا كُلّٞ فِيهَآ إِنَّ ٱللَّهَ قَدۡ حَكَمَ
بَيۡنَ ٱلۡعِبَادِ ﴿٤٨﴾ وَقَالَ ٱلَّذِينَ فِي ٱلنَّارِ لِخَزَنَةِ جَهَنَّمَ
ٱدۡعُواْ رَبَّكُمۡ يُخَفِّفۡ عَنَّا يَوۡمٗا مِّنَ ٱلۡعَذَابِ ﴿٤٩﴾

﴿٤١﴾ و (نیز گفت:) ای قوم من! مرا چه شده است که شما را به‌سوی نجات دعوت می دهم و شما مرا به‌سوی آتش فرامی‌خوانید؟ ﴿٤٢﴾ مرا فرا می‌خوانید تا به الله کافر شوم و چیزی را که من به (حقیقت) آن علم ندارم شریک او گردانم درحالیکه من شما را به‌سوی (الله) غالبِ آمرزگار فرا می‌خوانم. ﴿٤٣﴾ بدون شک آنچه مرا به‌سوی آن دعوت می کنید، در دنیا و در آخرت ارزش دعوت ما را ندارند، و به یقین بازگشت ما به‌سوی الله است و اسرافکاران، دوزخی و همدم آتش اند. ﴿٤٤﴾ به‌زودی آنچه را من به شما می‌گویم یاد خواهید کرد و من کار خود را به الله می‌سپارم، چون الله به (حال) بندگان بیناست. ﴿٤٥﴾ پس الله او را از سوء توطئه‌ها و حیله‌های ایشان مصئون و محفوظ داشت و عذاب سخت آل فرعون را فراگرفت. ﴿٤٦﴾ و آتش دوزخ است که هر صبح و شام بر آن عرضه می‌شوند و روزی که قیامت برپا شود (الله دستور می‌دهد) آل فرعون را در سخت‌ترین عذاب درآورید. ﴿٤٧﴾ و یادآور شو وقتی را که در آتش دوزخ با همدیگر به مجادله می‌پردازند و ناتوانان به مستکبران می‌گویند: البته ما پیرو شما بودیم، پس آیا می‌توانید بخشی از (عذاب) آتش (دوزخ) را از ما دفع کنید؟ ﴿٤٨﴾ مستکبران (در جواب) می‌گویند: ما و شما همگی در آن (آتش) هستیم، یقینا که الله میان بندگان (به عدالت) حکم کرده است. ﴿٤٩﴾ و کسانی که در دوزخ اند به نگهبانان دوزخ می‌گویند: از پروردگارتان بخواهید که یک روز (فقط یک روز) عذاب را از ما بکاهد.

قَالُوٓا۟ أَوَلَمْ تَكُ تَأْتِيكُمْ رُسُلُكُم بِٱلْبَيِّنَٰتِ ۖ قَالُوا۟ بَلَىٰ ۚ
قَالُوا۟ فَٱدْعُوا۟ ۗ وَمَا دُعَٰٓؤُا۟ ٱلْكَٰفِرِينَ إِلَّا فِى ضَلَٰلٍ ﴿٥٠﴾
إِنَّا لَنَنصُرُ رُسُلَنَا وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ فِى ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا
وَيَوْمَ يَقُومُ ٱلْأَشْهَٰدُ ﴿٥١﴾ يَوْمَ لَا يَنفَعُ ٱلظَّٰلِمِينَ مَعْذِرَتُهُمْ ۖ
وَلَهُمُ ٱللَّعْنَةُ وَلَهُمْ سُوٓءُ ٱلدَّارِ ﴿٥٢﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَى
ٱلْهُدَىٰ وَأَوْرَثْنَا بَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ ٱلْكِتَٰبَ ﴿٥٣﴾ هُدًى
وَذِكْرَىٰ لِأُو۟لِى ٱلْأَلْبَٰبِ ﴿٥٤﴾ فَٱصْبِرْ إِنَّ وَعْدَ ٱللَّهِ
حَقٌّ وَٱسْتَغْفِرْ لِذَنۢبِكَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ بِٱلْعَشِىِّ
وَٱلْإِبْكَٰرِ ﴿٥٥﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ يُجَٰدِلُونَ فِىٓ ءَايَٰتِ ٱللَّهِ
بِغَيْرِ سُلْطَٰنٍ أَتَىٰهُمْ ۙ إِن فِى صُدُورِهِمْ إِلَّا كِبْرٌ
مَّا هُم بِبَٰلِغِيهِ ۚ فَٱسْتَعِذْ بِٱللَّهِ ۖ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلسَّمِيعُ
ٱلْبَصِيرُ ﴿٥٦﴾ لَخَلْقُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ أَكْبَرُ مِنْ
خَلْقِ ٱلنَّاسِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٧﴾
وَمَا يَسْتَوِى ٱلْأَعْمَىٰ وَٱلْبَصِيرُ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟
ٱلصَّٰلِحَٰتِ وَلَا ٱلْمُسِىٓءُ ۚ قَلِيلًا مَّا تَتَذَكَّرُونَ ﴿٥٨﴾

﴿٥٠﴾ (نگهبانان دوزخ) می‌گویند: آیا پیغمبران تان نبود که با معجزه‌های روشن نزدتان می‌آمدند؟ می‌گویند: آری. (نگهبانان دوزخ) می‌گویند: پس (خودتان) دعا کنید، ولی دعای کافران جز سردرگمی نتیجه‌ای ندارد. ﴿٥١﴾ ما حتما پیغمبران خود را و کسانی که ایمان آورده‌اند، هم در زندگی دنیا و هم در روزی که گواهان (برای گواهی دادن) می ایستند، مدد می کنیم. ﴿٥٢﴾ (همان) روزی‌که عذرخواهی ظالمان سودشان ندهد و نفرین برای آنان خواهد بود و سرای بد جایگاه شان خواهد شد. ﴿٥٣﴾ و همانا ما به موسی هدایت عطا کردیم و بنی‌اسرائیل را وارث کتاب (تورات) گردانیدیم. ﴿٥٤﴾ (کتابی‌که) راهنما و اندرزگوی صاحبان عقل است. ﴿٥٥﴾ پس صبر کن، چون وعدهٔ الله حق است. و برای گناهت آمرزش بخواه و شام و صبح با سپاس و ستایش پروردگارت را به پاکی یاد کن. ﴿٥٦﴾ البته کسانی‌که در آیات الله بدون دلیلی که (از سوی الله) برای شان آمده باشد به مجادله می‌پردازند، در سینه‌هایشان جز برتری‌جویی نیست که هرگز به آن نخواهند رسید، پس به الله پناه ببر، که بیشک او شنوای بیناست. ﴿٥٧﴾ البته آفرینش آسمانها و زمین بزرگ‌تر از آفرینش مردم است، ولی بسیاری مردم نمی‌دانند. ﴿٥٨﴾ و نابینا و بینا برابر نیستند و کسانی که ایمان آورده‌اند و کارهای نیک کرده‌اند، با کسانی‌که بدکارند، برابر نیستند. اما بسیار کم پند می‌گیرید.

إِنَّ ٱلسَّاعَةَ لَأٓتِيَةٌ لَّا رَيۡبَ فِيهَا وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يُؤۡمِنُونَ ﴿٥٩﴾ وَقَالَ رَبُّكُمُ ٱدۡعُونِيٓ أَسۡتَجِبۡ لَكُمۡۚ إِنَّ ٱلَّذِينَ يَسۡتَكۡبِرُونَ عَنۡ عِبَادَتِي سَيَدۡخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ ﴿٦٠﴾ ٱللَّهُ ٱلَّذِي جَعَلَ لَكُمُ ٱلَّيۡلَ لِتَسۡكُنُواْ فِيهِ وَٱلنَّهَارَ مُبۡصِرًاۚ إِنَّ ٱللَّهَ لَذُو فَضۡلٍ عَلَى ٱلنَّاسِ وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَشۡكُرُونَ ﴿٦١﴾ ذَٰلِكُمُ ٱللَّهُ رَبُّكُمۡ خَٰلِقُ كُلِّ شَيۡءٖ لَّآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَۖ فَأَنَّىٰ تُؤۡفَكُونَ ﴿٦٢﴾ كَذَٰلِكَ يُؤۡفَكُ ٱلَّذِينَ كَانُواْ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ يَجۡحَدُونَ ﴿٦٣﴾ ٱللَّهُ ٱلَّذِي جَعَلَ لَكُمُ ٱلۡأَرۡضَ قَرَارٗا وَٱلسَّمَآءَ بِنَآءٗ وَصَوَّرَكُمۡ فَأَحۡسَنَ صُوَرَكُمۡ وَرَزَقَكُم مِّنَ ٱلطَّيِّبَٰتِۚ ذَٰلِكُمُ ٱللَّهُ رَبُّكُمۡۖ فَتَبَارَكَ ٱللَّهُ رَبُّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿٦٤﴾ هُوَ ٱلۡحَيُّ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ فَٱدۡعُوهُ مُخۡلِصِينَ لَهُ ٱلدِّينَۗ ٱلۡحَمۡدُ لِلَّهِ رَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿٦٥﴾ ۞ قُلۡ إِنِّي نُهِيتُ أَنۡ أَعۡبُدَ ٱلَّذِينَ تَدۡعُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ لَمَّا جَآءَنِيَ ٱلۡبَيِّنَٰتُ مِن رَّبِّي وَأُمِرۡتُ أَنۡ أُسۡلِمَ لِرَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿٦٦﴾

﴿٥٩﴾ البته قیامت آمدنی است؛ شکّی در آن نیست، ولی بیشتر مردم ایمان نمی‌آورند. ﴿٦٠﴾ و پروردگارتان می‌فرماید: مرا به دعا بخوانید تا (دعای) شما را اجابت کنم، بی‌گمان آنانکه از عبادت من تکبّر می‌ورزند، به زودی با خواری و ذلت وارد دوزخ می شوند. ﴿٦١﴾ الله آن ذاتی است که شب را برایتان آفرید تا در آن آرام گیرید و روز را روشنی بخش گرداند، البته الله نسبت به مردم لطف و مرحمت دارد، ولی بیشتر مردم شکر نمی‌گزارند. ﴿٦٢﴾ این است الله پروردگارتان آفرینندهٔ هر چیزی، معبودی به حق جز او نیست، پس چگونه (از راه حق) برگردانیده می‌شوید؟ ﴿٦٣﴾ این چنین کسانی‌که آیات الله را انکار می‌کردند، به بیراهه گردانیده می‌شوند. ﴿٦٤﴾ الله ذاتی است که زمین را محل استقرار شما گردانید و آسمان را سقف ساخت و شما را شکل و صورت بخشید و شکل‌هایتان را زیبا و نیکو نمود و از پاکیزه‌ها به شما روزی داد. این است الله پروردگارتان، پس بابرکت و خجسته است ذاتی که پروردگار جهانیان است. ﴿٦٥﴾ اوست زندهٔ ابدی که هیچ معبودی به حقّ جز او نست، پس او را بخوانید در حالیکه دین را برای او خالص نموده اید، سپاس و ستایش برای پروردگاری است که پروردگار جهانیان می باشد. ﴿٦٦﴾ بگو: (ای پیغمبر) من منع شده‌ام از اینکه کسانی را بپرستم که شما آنها را غیر از الله عبادت می‌کنید، (آن هم) از زمانی‌که آیات روشن و دلایل اشکار از جانب پروردگار برایم آمده است. و به من فرمان داده شده است که تسلیم و منقاد پروردگار جهانیان باشم.

هُوَ ٱلَّذِى خَلَقَكُم مِّن تُرَابٍ ثُمَّ مِن نُّطْفَةٍ ثُمَّ مِنْ عَلَقَةٍ ثُمَّ
يُخْرِجُكُمْ طِفْلًا ثُمَّ لِتَبْلُغُوٓا۟ أَشُدَّكُمْ ثُمَّ لِتَكُونُوا۟ شُيُوخًا ۚ
وَمِنكُم مَّن يُتَوَفَّىٰ مِن قَبْلُ ۖ وَلِتَبْلُغُوٓا۟ أَجَلًا مُّسَمًّى وَلَعَلَّكُمْ
تَعْقِلُونَ ﴿٦٧﴾ هُوَ ٱلَّذِى يُحْىِۦ وَيُمِيتُ ۖ فَإِذَا قَضَىٰٓ أَمْرًا فَإِنَّمَا
يَقُولُ لَهُۥ كُن فَيَكُونُ ﴿٦٨﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى ٱلَّذِينَ يُجَٰدِلُونَ
فِىٓ ءَايَٰتِ ٱللَّهِ أَنَّىٰ يُصْرَفُونَ ﴿٦٩﴾ ٱلَّذِينَ كَذَّبُوا۟ بِٱلْكِتَٰبِ
وَبِمَآ أَرْسَلْنَا بِهِۦ رُسُلَنَا ۖ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٧٠﴾ إِذِ ٱلْأَغْلَٰلُ
فِىٓ أَعْنَٰقِهِمْ وَٱلسَّلَٰسِلُ يُسْحَبُونَ ﴿٧١﴾ فِى ٱلْحَمِيمِ
ثُمَّ فِى ٱلنَّارِ يُسْجَرُونَ ﴿٧٢﴾ ثُمَّ قِيلَ لَهُمْ أَيْنَ مَا كُنتُمْ
تُشْرِكُونَ ﴿٧٣﴾ مِن دُونِ ٱللَّهِ ۖ قَالُوا۟ ضَلُّوا۟ عَنَّا بَل لَّمْ نَكُن
نَّدْعُوا۟ مِن قَبْلُ شَيْـًٔا ۚ كَذَٰلِكَ يُضِلُّ ٱللَّهُ ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿٧٤﴾
ذَٰلِكُم بِمَا كُنتُمْ تَفْرَحُونَ فِى ٱلْأَرْضِ بِغَيْرِ ٱلْحَقِّ وَبِمَا كُنتُمْ
تَمْرَحُونَ ﴿٧٥﴾ ٱدْخُلُوٓا۟ أَبْوَٰبَ جَهَنَّمَ خَٰلِدِينَ فِيهَا ۖ فَبِئْسَ مَثْوَى
ٱلْمُتَكَبِّرِينَ ﴿٧٦﴾ فَٱصْبِرْ إِنَّ وَعْدَ ٱللَّهِ حَقٌّ ۚ فَإِمَّا نُرِيَنَّكَ
بَعْضَ ٱلَّذِى نَعِدُهُمْ أَوْ نَتَوَفَّيَنَّكَ فَإِلَيْنَا يُرْجَعُونَ ﴿٧٧﴾

﴿٦٧﴾ الله ذاتی است که شما را از خاک باز از نطفه باز از خون بسته آفرید، باز شما را به شکل طفلی (از رحم ها) بیرون آورد. باز (شما را پرورانید) تا به کمال قوت خود برسید، باز تا پیر می‌شوید. و بعضی از شما پیش از رسیدن به مرحلهٔ پیری می‌میرد و (بعضی از شما زنده می ماند) تا به مدتی که معین است برسید. و باشد که بفهمید. ﴿٦٨﴾ او ذاتی است که زندگی می‌بخشد و می‌میراند و هرگاه خواست کاری انجام پذیرد، تنها به آن می‌گوید: باش، پس بی درنگ موجود می‌شود. ﴿٦٩﴾ آیا ندیدی کسانی را که دربارهٔ آیات الله مجادله و ستیز می‌کنند، چگونه (از حق) بازگردانیده می‌شوند؟ ﴿٧٠﴾ آنان که کتاب (آسمانی) و آنچه را که پیغمبران ما را به آن فرستادیم تکذیب کردند، پس به زودی (حقیقت را) خواهند دانست. ﴿٧١﴾ آن وقت که طوق‌ها و زنجیرها در گردن هایشان باشد (و به طرف دوزخ) کشیده شوند. ﴿٧٢﴾ در آب جوشان و باز در آتش سوزانده می‌شوند. ﴿٧٣﴾ باز به ایشان گفته می‌شود: آن چه برای الله شریک قرار می دادید، کجا هستند؟ ﴿٧٤﴾ (همان شریکانی که) غیر از الله پرستش می‌کردید؟ می‌گویند: از نزد ما گم شده‌اند، بلکه ما پیش از این چیزی را (غیر از الله) نمی‌خواندیم، الله این‌طور کافران را گمراه می‌کند. ﴿٧٥﴾ این (عذاب) به سبب آن است که در زمین به ناحق شادی می‌کردید و به سبب آن است که به (کفر و سرکشی) خود می‌نازیدید. ﴿٧٦﴾ (اکنون) از درهای دوزخ وارد شوید که در آن‌جا جاویدان خواهید بود، پس چه بد است جایگاه متکبّران. ﴿٧٧﴾ پس صبر کن. چون وعدهٔ الله حق است، پس اگر بخشی از آنچه را که به آنها وعده می‌دهیم، به تو نشان دهیم، یا قبل از آن تو را بمیرانیم (در هر دو صورت) به‌سوی ما بازگردانیده می‌شوند.

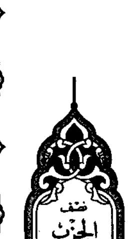
وَلَقَدۡ أَرۡسَلۡنَا رُسُلٗا مِّن قَبۡلِكَ مِنۡهُم مَّن قَصَصۡنَا عَلَيۡكَ
وَمِنۡهُم مَّن لَّمۡ نَقۡصُصۡ عَلَيۡكَۗ وَمَا كَانَ لِرَسُولٍ أَن يَأۡتِيَ
بِـَٔايَةٍ إِلَّا بِإِذۡنِ ٱللَّهِۚ فَإِذَا جَآءَ أَمۡرُ ٱللَّهِ قُضِيَ بِٱلۡحَقِّ وَخَسِرَ
هُنَالِكَ ٱلۡمُبۡطِلُونَ ﴿٧٨﴾ ٱللَّهُ ٱلَّذِي جَعَلَ لَكُمُ ٱلۡأَنۡعَٰمَ
لِتَرۡكَبُواْ مِنۡهَا وَمِنۡهَا تَأۡكُلُونَ ﴿٧٩﴾ وَلَكُمۡ فِيهَا مَنَٰفِعُ
وَلِتَبۡلُغُواْ عَلَيۡهَا حَاجَةٗ فِي صُدُورِكُمۡ وَعَلَيۡهَا وَعَلَى
ٱلۡفُلۡكِ تُحۡمَلُونَ ﴿٨٠﴾ وَيُرِيكُمۡ ءَايَٰتِهِۦ فَأَيَّ ءَايَٰتِ ٱللَّهِ
تُنكِرُونَ ﴿٨١﴾ أَفَلَمۡ يَسِيرُواْ فِي ٱلۡأَرۡضِ فَيَنظُرُواْ كَيۡفَ
كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِمۡۚ كَانُوٓاْ أَكۡثَرَ مِنۡهُمۡ وَأَشَدَّ
قُوَّةٗ وَءَاثَارٗا فِي ٱلۡأَرۡضِ فَمَآ أَغۡنَىٰ عَنۡهُم مَّا كَانُواْ يَكۡسِبُونَ
﴿٨٢﴾ فَلَمَّا جَآءَتۡهُمۡ رُسُلُهُم بِٱلۡبَيِّنَٰتِ فَرِحُواْ بِمَا عِندَهُم مِّنَ
ٱلۡعِلۡمِ وَحَاقَ بِهِم مَّا كَانُواْ بِهِۦ يَسۡتَهۡزِءُونَ ﴿٨٣﴾ فَلَمَّا رَأَوۡاْ
بَأۡسَنَا قَالُوٓاْ ءَامَنَّا بِٱللَّهِ وَحۡدَهُۥ وَكَفَرۡنَا بِمَا كُنَّا بِهِۦ
مُشۡرِكِينَ ﴿٨٤﴾ فَلَمۡ يَكُ يَنفَعُهُمۡ إِيمَٰنُهُمۡ لَمَّا رَأَوۡاْ بَأۡسَنَاۖ سُنَّتَ
ٱللَّهِ ٱلَّتِي قَدۡ خَلَتۡ فِي عِبَادِهِۦۖ وَخَسِرَ هُنَالِكَ ٱلۡكَٰفِرُونَ ﴿٨٥﴾

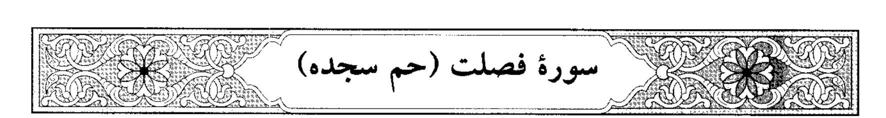
﴿٧٨﴾ و البته پیش از تو پیغمبرانی را فرستادیم. سرگذشت بعضی از آنها را برای تو بیان کردیم و سرگذشت بعضی دیگر را برای تو بازگو نکردیم. و هیچ پیغمبری نمی تواند که معجزه ای جز به فرمان الله بیاورد، پس چون فرمان الله آید، به حق حکم و فیصله خواهد شد و باطل‌پرستان در آنجا زیانکار اند. ﴿٧٩﴾ الله همان ذاتی است که چهارپایان را برای شما قرار داد تا بر (بعضی) از آنها سوار شوید و از (بعضی) آنها می‌خورید. ﴿٨٠﴾ و برای شما در آنها منافع (دیگری هم) است. و تا با سوار شدن بر آنها به نیازی که در دل دارید برسید و بر آنها و بر کشتی‌ها حمل می‌شوید. ﴿٨١﴾ و (الله) علامات قدرت خود را به شما نشان می‌دهد، پس کدام یک از علامات قدرت الله را انکار می‌کنید؟ ﴿٨٢﴾ پس آیا در زمین سیر نکردند تا بنگرند عاقبت کسانی که پیش از آنها بوده اند چه شد؟ آنان نسبت به ایشان نیرومندتر و دارای آثار بیشتری در زمین بوده‌اند، پس آنچه می‌کردند (عذاب الله) را از آنان دفع نکرد. ﴿٨٣﴾ پس چون پیغمبرانشان با معجزه‌ها به‌سوی آنان آمدند، به آن مقدار علمی که داشتند خورسند و شادمان شدند (و حاضر نشدند سخنان انبیاء را بپذیرند) و آنچه را که به تمسخر می‌گرفتند، آنان‌را فراگرفت. ﴿٨٤﴾ پس وقتی عذاب ما را دیدند گفتند: تنها به الله ایمان آوردیم و به آنچه (قبلا) شرک می‌آوردیم، کافر شدیم. ﴿٨٥﴾ امّا پس از آنکه عذاب ما را دیدند، دیگر ایمان شان برایشان سودی نرساند. این سنّت همیشگی الله در مورد بندگانش جاری است. و کافران آنجا زیان می‌بینند.

سُورَةُ فُصِّلَتْ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

حمٓ ﴿١﴾ تَنزِيلٌ مِّنَ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ ﴿٢﴾ كِتَٰبٌ فُصِّلَتْ ءَايَٰتُهُۥ قُرْءَانًا عَرَبِيًّا لِّقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٣﴾ بَشِيرًا وَنَذِيرًا فَأَعْرَضَ أَكْثَرُهُمْ فَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ ﴿٤﴾ وَقَالُوا۟ قُلُوبُنَا فِىٓ أَكِنَّةٍ مِّمَّا تَدْعُونَآ إِلَيْهِ وَفِىٓ ءَاذَانِنَا وَقْرٌ وَمِنۢ بَيْنِنَا وَبَيْنِكَ حِجَابٌ فَٱعْمَلْ إِنَّنَا عَٰمِلُونَ ﴿٥﴾ قُلْ إِنَّمَآ أَنَا۠ بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُوحَىٰٓ إِلَىَّ أَنَّمَآ إِلَٰهُكُمْ إِلَٰهٌ وَٰحِدٌ فَٱسْتَقِيمُوٓا۟ إِلَيْهِ وَٱسْتَغْفِرُوهُ ۗ وَوَيْلٌ لِّلْمُشْرِكِينَ ﴿٦﴾ ٱلَّذِينَ لَا يُؤْتُونَ ٱلزَّكَوٰةَ وَهُم بِٱلْءَاخِرَةِ هُمْ كَٰفِرُونَ ﴿٧﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ لَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُونٍ ﴿٨﴾ ۞ قُلْ أَئِنَّكُمْ لَتَكْفُرُونَ بِٱلَّذِى خَلَقَ ٱلْأَرْضَ فِى يَوْمَيْنِ وَتَجْعَلُونَ لَهُۥٓ أَندَادًا ۚ ذَٰلِكَ رَبُّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٩﴾ وَجَعَلَ فِيهَا رَوَٰسِىَ مِن فَوْقِهَا وَبَٰرَكَ فِيهَا وَقَدَّرَ فِيهَآ أَقْوَٰتَهَا فِىٓ أَرْبَعَةِ أَيَّامٍ سَوَآءً لِّلسَّآئِلِينَ ﴿١٠﴾ ثُمَّ ٱسْتَوَىٰٓ إِلَى ٱلسَّمَآءِ وَهِىَ دُخَانٌ فَقَالَ لَهَا وَلِلْأَرْضِ ٱئْتِيَا طَوْعًا أَوْ كَرْهًا قَالَتَآ أَتَيْنَا طَآئِعِينَ ﴿١١﴾

سورۀ فصلت (حم سجده)

در مکه نازل شده و پنجاه و چهار آیت است

بنام الله بخشندۀ مهربان

﴿۱﴾ حم. (مفهوم این حروف به الله معلوم است). ﴿۲﴾ فرودآوردنِ این کتاب از جانب الله بخشندۀ مهربان است. ﴿۳﴾ کتابی که آیاتش واضح و روشن بیان شده است، قرآن عربی است، برای قومی که می‌دانند. ﴿٤﴾ درحالیکه (کتاب) مژده‌دهنده و بیم‌دهنده است، (لیکن) بیشترشان روی‌گردانند و آنان (ندای آن را) نمی‌شنوند. ﴿٥﴾ و گفتند: دل‌های ما از آنچه ما را به‌سوی آن دعوت می دهی در پرده است و در گوش‌های ما سنگینی است. و میان ما و تو حجاب است، پس تو عمل کن (و) البته ما نیز عمل می‌کنیم. ﴿٦﴾ بگو: (ای پیغمبر) جز این نیست که من بشری هستم مانند شما، به من وحی می‌شود که البته معبودتان معبودِ یگانه است، پس راست (و بدون انحراف)به‌سوی او روی بیاورید و از او آمرزش بخواهید، و وای به حال مشرکان. ﴿۷﴾ آنان که زکات نمی‌دهند و آن‌ها همان کسانی هستند که به آخرت کافر اند. ﴿۸﴾ البته آنان که ایمان آوردند و کارهای نیک انجام دادند، آن‌ها برایشان ثواب بی‌پایان (و بی منت) است. ﴿۹﴾ بگو: آیا شما به کسی کفر می‌ورزید که زمین را در دو روز آفریده است و برای او همتایان قرار می‌دهید؟ حال آنکه او پروردگار جهانیان است. ﴿۱۰﴾ و در زمین کوه‌های استوار را قرار داد و در آن خیر و برکت نهاد و روزی (اهل) آن‌را در چهار روز به اندازۀ معین مقدر کرد، (بنابراین) برای سؤال کنندگان (واضح و) روشن گردید. ﴿۱۱﴾ باز قصد آفرینش آسمان را کرد، در حالیکه دود بود و به آسمان و زمین فرمود: با رغبت یا کراهت (شکل گرفته) بیایید. گفتند: فرمانبردار آمدیم.

فَقَضَىٰهُنَّ سَبۡعَ سَمَٰوَاتٖ فِي يَوۡمَيۡنِ وَأَوۡحَىٰ فِي كُلِّ سَمَآءٍ أَمۡرَهَاۚ
وَزَيَّنَّا ٱلسَّمَآءَ ٱلدُّنۡيَا بِمَصَٰبِيحَ وَحِفۡظٗاۚ ذَٰلِكَ تَقۡدِيرُ ٱلۡعَزِيزِ
ٱلۡعَلِيمِ ١٢ فَإِنۡ أَعۡرَضُواْ فَقُلۡ أَنذَرۡتُكُمۡ صَٰعِقَةٗ مِّثۡلَ صَٰعِقَةِ
عَادٖ وَثَمُودَ ١٣ إِذۡ جَآءَتۡهُمُ ٱلرُّسُلُ مِنۢ بَيۡنِ أَيۡدِيهِمۡ وَمِنۡ
خَلۡفِهِمۡ أَلَّا تَعۡبُدُوٓاْ إِلَّا ٱللَّهَۖ قَالُواْ لَوۡ شَآءَ رَبُّنَا لَأَنزَلَ مَلَٰٓئِكَةٗ
فَإِنَّا بِمَآ أُرۡسِلۡتُم بِهِۦ كَٰفِرُونَ ١٤ فَأَمَّا عَادٞ فَٱسۡتَكۡبَرُواْ فِي
ٱلۡأَرۡضِ بِغَيۡرِ ٱلۡحَقِّ وَقَالُواْ مَنۡ أَشَدُّ مِنَّا قُوَّةًۖ أَوَلَمۡ يَرَوۡاْ أَنَّ ٱللَّهَ
ٱلَّذِي خَلَقَهُمۡ هُوَ أَشَدُّ مِنۡهُمۡ قُوَّةٗۖ وَكَانُواْ بِـَٔايَٰتِنَا يَجۡحَدُونَ
١٥ فَأَرۡسَلۡنَا عَلَيۡهِمۡ رِيحٗا صَرۡصَرٗا فِيٓ أَيَّامٖ نَّحِسَاتٖ لِّنُذِيقَهُمۡ
عَذَابَ ٱلۡخِزۡيِ فِي ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَاۖ وَلَعَذَابُ ٱلۡأٓخِرَةِ أَخۡزَىٰۖ وَهُمۡ
لَا يُنصَرُونَ ١٦ وَأَمَّا ثَمُودُ فَهَدَيۡنَٰهُمۡ فَٱسۡتَحَبُّواْ ٱلۡعَمَىٰ عَلَى
ٱلۡهُدَىٰ فَأَخَذَتۡهُمۡ صَٰعِقَةُ ٱلۡعَذَابِ ٱلۡهُونِ بِمَا كَانُواْ يَكۡسِبُونَ
١٧ وَنَجَّيۡنَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَكَانُواْ يَتَّقُونَ ١٨ وَيَوۡمَ يُحۡشَرُ أَعۡدَآءُ ٱللَّهِ
إِلَى ٱلنَّارِ فَهُمۡ يُوزَعُونَ ١٩ حَتَّىٰٓ إِذَا مَا جَآءُوهَا شَهِدَ عَلَيۡهِمۡ
سَمۡعُهُمۡ وَأَبۡصَٰرُهُمۡ وَجُلُودُهُم بِمَا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ٢٠

﴿١٢﴾ پس در دو روز آنها را هفت آسمان ساخت، و در هر آسمانی امرش را وحی کرد. و ما آسمان دنیا را با چراغ‌هایی (ستارگان) زینت دادیم، و (آن‌را از دخالت شیاطین) محافظت نمودیم، این است تقدیر ذات غالبِ دانا. ﴿١٣﴾ پس اگر روی‌گردان شدند، بگو: همانا شما را از صاعقه ای مانند صاعقۀ عاد و ثمود می‌ترسانم. ﴿١٤﴾ وقتی پیغمبران از پیش رو و از پشت سر به نزدشان آمدند (و گفتند:) جز الله را عبادت نکنید، گفتند: اگر پروردگارما می‌خواست (پیغمبری بفرستد) فرشتگان را می‌فرستاد، پس ما به آن چه شما به (تبلیغ) آن فرستاده شده‌اید، کافریم. ﴿١٥﴾ پس عاد در زمین به ناحق تکبر ورزیدند و گفتند: کیست نیرومندتر از ما؟ آیا ندیده اند که الله همان ذاتی که آنان را آفریده است، توانمندتر از آنهاست؟ آنان آیات ما را انکار می‌کردند. ﴿١٦﴾ پس در روزهای نحس و بی برکت، باد سرد و سختی را بر آنان فرستادیم تا عذاب رسوا کننده را در زندگی این دنیا به ایشان بچشانیم، و البته عذاب آخرت رسواکننده‌تر است، در حالیکه آنان مدد نمی‌شوند. ﴿١٧﴾ و اما قوم ثمود، ما ایشان را هدایت کردیم لیکن کوری را بر هدایت ترجیح دادند. بنابراین، به سبب کارهایی که می‌کردند، صاعقۀ عذاب رسواکننده آنان را گرفت. ﴿١٨﴾ و ما آنانی را که ایمان آوردند و پرهیزگار بودند، نجات دادیم. ﴿١٩﴾ و روزی‌که دشمنان الله به‌سوی دوزخ جمع گشته و همه (توقف داده می شوند تا همه) یکجا شوند. ﴿٢٠﴾ تا چون به آن (دوزخ) بیایند، گوش و چشمها و پوست‌هایشان به آنچه می‌کردند، گواهی می دهد.

وَقَالُواْ لِجُلُودِهِمْ لِمَ شَهِدتُّمْ عَلَيْنَاۖ قَالُوٓاْ أَنطَقَنَا ٱللَّهُ ٱلَّذِيٓ أَنطَقَ كُلَّ شَيْءٖۚ وَهُوَ خَلَقَكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٖ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٢١﴾ وَمَا كُنتُمْ تَسْتَتِرُونَ أَن يَشْهَدَ عَلَيْكُمْ سَمْعُكُمْ وَلَآ أَبْصَٰرُكُمْ وَلَا جُلُودُكُمْ وَلَٰكِن ظَنَنتُمْ أَنَّ ٱللَّهَ لَا يَعْلَمُ كَثِيرٗا مِّمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٢٢﴾ وَذَٰلِكُمْ ظَنُّكُمُ ٱلَّذِي ظَنَنتُم بِرَبِّكُمْ أَرْدَىٰكُمْ فَأَصْبَحْتُم مِّنَ ٱلْخَٰسِرِينَ ﴿٢٣﴾ فَإِن يَصْبِرُواْ فَٱلنَّارُ مَثْوٗى لَّهُمْۖ وَإِن يَسْتَعْتِبُواْ فَمَا هُم مِّنَ ٱلْمُعْتَبِينَ ﴿٢٤﴾ ۞ وَقَيَّضْنَا لَهُمْ قُرَنَآءَ فَزَيَّنُواْ لَهُم مَّا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَحَقَّ عَلَيْهِمُ ٱلْقَوْلُ فِيٓ أُمَمٖ قَدْ خَلَتْ مِن قَبْلِهِم مِّنَ ٱلْجِنِّ وَٱلْإِنسِۖ إِنَّهُمْ كَانُواْ خَٰسِرِينَ ﴿٢٥﴾ وَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لَا تَسْمَعُواْ لِهَٰذَا ٱلْقُرْءَانِ وَٱلْغَوْاْ فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَغْلِبُونَ ﴿٢٦﴾ فَلَنُذِيقَنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ عَذَابٗا شَدِيدٗا وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَسْوَأَ ٱلَّذِي كَانُواْ يَعْمَلُونَ ﴿٢٧﴾ ذَٰلِكَ جَزَآءُ أَعْدَآءِ ٱللَّهِ ٱلنَّارُۖ لَهُمْ فِيهَا دَارُ ٱلْخُلْدِ جَزَآءَۢ بِمَا كَانُواْ بِـَٔايَٰتِنَا يَجْحَدُونَ ﴿٢٨﴾ وَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ رَبَّنَآ أَرِنَا ٱلَّذَيْنِ أَضَلَّانَا مِنَ ٱلْجِنِّ وَٱلْإِنسِ نَجْعَلْهُمَا تَحْتَ أَقْدَامِنَا لِيَكُونَا مِنَ ٱلْأَسْفَلِينَ ﴿٢٩﴾

ثلاثة أرباع الحزب ٤٨

﴿٢١﴾ و آنها به پوست‌های خود می گویند: چرا علیه ما گواهی دادید؟ گویند: الله همان ذاتی که همه چیز را به نطق آورده ما را نیز به نطق آورده است. و او بار اول شما را آفریده است و به‌سوی او بازگردانیده می‌شوید. ﴿٢٢﴾ و نمی توانستید چیزی را پنهان کنید که (مبادا) گوش و چشم و پوست‌هایتان علیه شما گواهی دهند، بلکه گمان کردید که الله بسیاری از آنچه را که می‌کنید نمی‌داند. ﴿٢٣﴾ این گمان (بد) شما دربارهٔ پروردگارتان بود که شما را هلاک کرد پس در نتیجه از زیانکاران شدید. ﴿٢٤﴾ پس اگر صبر کنند (چه فایده که) آتش دوزخ جایگاهشان است و اگر طلب عفو کنند پس از بخشودگان نیستند. ﴿٢٥﴾ و برای آنان همنشینانی گماشتیم که از پیش و پشت سرشان (کارهای ناشایست شان) را در نظرشان زیبا جلوه دادند، و فرمان عذاب الهی که قبل از آنان دربارهٔ اقوام (گمراه) از جن و انس ثابت و صادر شده بود، بر آنان نیز ثابت شد. البته آنها زیانکار بودند. ﴿٢٦﴾ و کافران گفتند: به این قرآن گوش ندهید و در (هنگام تلاوت آن) سخن لغو و بیهوده گویید تا شاید غالب شوید. ﴿٢٧﴾ پس حتما به کافران عذاب سخت می‌چشانیم و حتما آنان‌را در برابر بدترین کاری که کرده‌اند، سزا خواهیم داد. ﴿٢٨﴾ این است جزای دشمنان الله که همان آتش است، که در آن سرای همیشگی دارند. این سزا به آن سبب است که آیات ما را انکار می‌کردند. ﴿٢٩﴾ و کافران گویند: ای پروردگار ما! آن دو تن از جن و انس را به ما نشان بده که ما را گمراه ساختند تا ایشان را زیر پاهای خود بگذاریم تا از پست ترین اشخاص شوند.

إِنَّ ٱلَّذِينَ قَالُواْ رَبُّنَا ٱللَّهُ ثُمَّ ٱسۡتَقَٰمُواْ تَتَنَزَّلُ عَلَيۡهِمُ
ٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ أَلَّا تَخَافُواْ وَلَا تَحۡزَنُواْ وَأَبۡشِرُواْ بِٱلۡجَنَّةِ
ٱلَّتِي كُنتُمۡ تُوعَدُونَ ٣٠ نَحۡنُ أَوۡلِيَآؤُكُمۡ فِي ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَا
وَفِي ٱلۡأٓخِرَةِۖ وَلَكُمۡ فِيهَا مَا تَشۡتَهِيٓ أَنفُسُكُمۡ وَلَكُمۡ
فِيهَا مَا تَدَّعُونَ ٣١ نُزُلٗا مِّنۡ غَفُورٖ رَّحِيمٖ ٣٢ وَمَنۡ أَحۡسَنُ
قَوۡلٗا مِّمَّن دَعَآ إِلَى ٱللَّهِ وَعَمِلَ صَٰلِحٗا وَقَالَ إِنَّنِي مِنَ
ٱلۡمُسۡلِمِينَ ٣٣ وَلَا تَسۡتَوِي ٱلۡحَسَنَةُ وَلَا ٱلسَّيِّئَةُۚ ٱدۡفَعۡ
بِٱلَّتِي هِيَ أَحۡسَنُ فَإِذَا ٱلَّذِي بَيۡنَكَ وَبَيۡنَهُۥ عَدَٰوَةٞ كَأَنَّهُۥ
وَلِيٌّ حَمِيمٞ ٣٤ وَمَا يُلَقَّىٰهَآ إِلَّا ٱلَّذِينَ صَبَرُواْ وَمَا يُلَقَّىٰهَآ
إِلَّا ذُو حَظٍّ عَظِيمٖ ٣٥ وَإِمَّا يَنزَغَنَّكَ مِنَ ٱلشَّيۡطَٰنِ نَزۡغٞ
فَٱسۡتَعِذۡ بِٱللَّهِۖ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلۡعَلِيمُ ٣٦ وَمِنۡ ءَايَٰتِهِ
ٱلَّيۡلُ وَٱلنَّهَارُ وَٱلشَّمۡسُ وَٱلۡقَمَرُۚ لَا تَسۡجُدُواْ لِلشَّمۡسِ
وَلَا لِلۡقَمَرِ وَٱسۡجُدُواْۤ لِلَّهِۤ ٱلَّذِي خَلَقَهُنَّ إِن كُنتُمۡ
إِيَّاهُ تَعۡبُدُونَ ٣٧ فَإِنِ ٱسۡتَكۡبَرُواْ فَٱلَّذِينَ عِندَ
رَبِّكَ يُسَبِّحُونَ لَهُۥ بِٱلَّيۡلِ وَٱلنَّهَارِ وَهُمۡ لَا يَسۡـَٔمُونَ۩ ٣٨

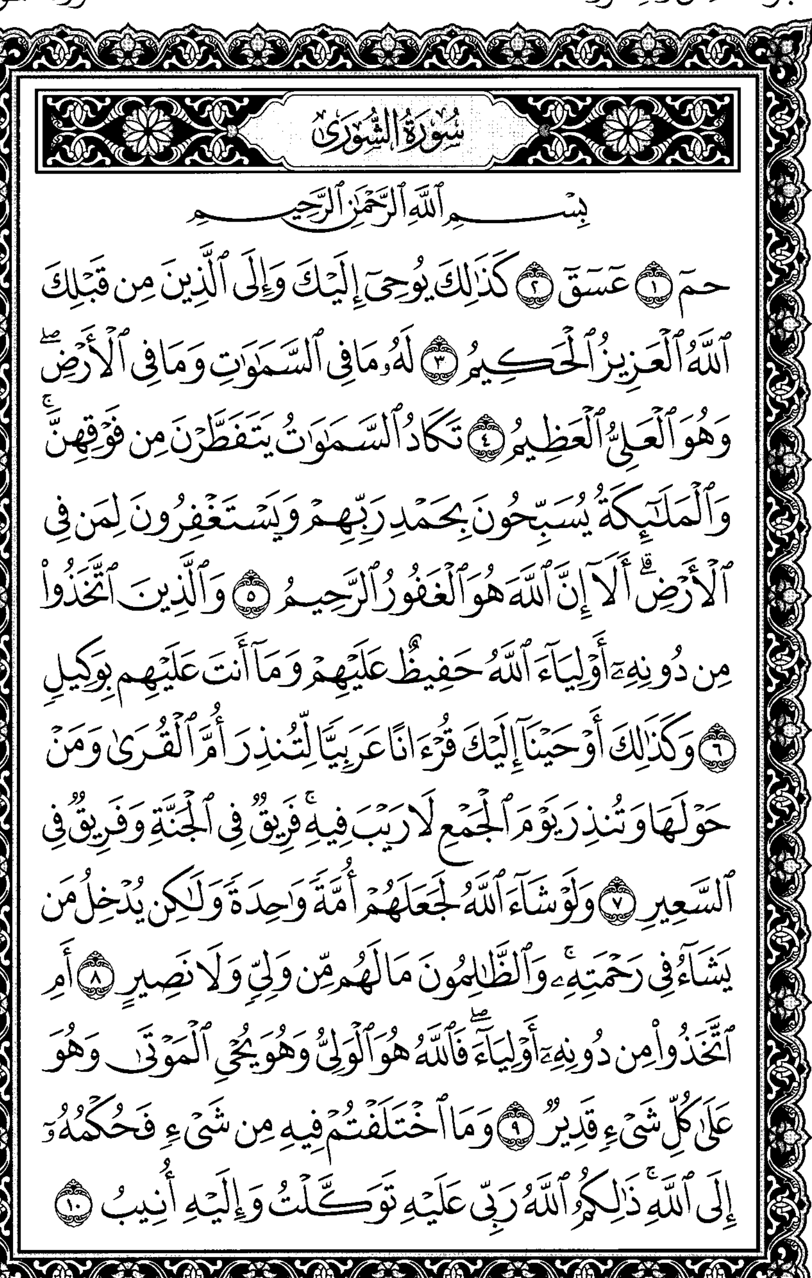
﴿٣٠﴾ بی‌گمان کسانی‌که گفتند: پروردگار ما الله است. باز (بر این عقیده) استقامت نمودند، فرشتگان بر آنان فرود می آیند (و به آنان مژده می‌دهند) که نترسید و غمگین نباشید و بشارت باد بر شما به بهشتی که وعده داده می‌شدید. ﴿٣١﴾ ما در زندگانی دنیا و آخرت دوستان شما هستیم و (اکنون هم) در آخرت برای شما هرچه آرزو کنید و هر چه بخواهید هست. ﴿٣٢﴾ (اینها همه) پذیرایی از سوی الله آمرزگار مهربان است. ﴿٣٣﴾ و کیست خوش سخن تر از کسی که به‌سوی الله دعوت کند و کارهای نیک کند و گوید: من از جملهٔ مسلمانان هستم؟ ﴿٣٤﴾ و نیکی و بدی برابر نیست، (بدی دیگران را) به شیوه ای که آن بهتر است دفع کن، که (اگر چنین کنی) ناگاه کسی‌که میان تو و او دشمنی است، چون دوست گرم و صمیمی گردد. ﴿٣٥﴾ و جز صابران (این خصلت نیکو) را دریافت نمی کنند و این را جز کسانی‌که بهرهٔ بزرگی (از اخلاق و ایمان) داشته باشند نخواهد یافت. ﴿٣٦﴾ و هرگاه وسوسه ای از شیطان به تو رسد، پس به الله پناه ببر، چون او شنوای داناست. ﴿٣٧﴾ از علامات قدرت او شب و روز و آفتاب و ماه است، پس برای آفتاب و ماه سجده نکنید، بلکه برای پروردگاری که آنها را آفریده است سجده کنید، اگر واقعاً تنها او را عبادت می‌کنید. ﴿٣٨﴾ پس اگر (کافران) تکبر ورزیدند (باکی نیست زیرا) آنانکه نزد پروردگارت هستند شب و روز او را به پاکی یاد می‌کنند و آنان خسته نمی‌شوند.

وَمِنْ ءَايَٰتِهِۦٓ أَنَّكَ تَرَى ٱلْأَرْضَ خَٰشِعَةً فَإِذَآ أَنزَلْنَا عَلَيْهَا ٱلْمَآءَ ٱهْتَزَّتْ وَرَبَتْ ۚ إِنَّ ٱلَّذِىٓ أَحْيَاهَا لَمُحْىِ ٱلْمَوْتَىٰٓ ۚ إِنَّهُۥ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿٣٩﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ يُلْحِدُونَ فِىٓ ءَايَٰتِنَا لَا يَخْفَوْنَ عَلَيْنَآ ۗ أَفَمَن يُلْقَىٰ فِى ٱلنَّارِ خَيْرٌ أَم مَّن يَأْتِىٓ ءَامِنًا يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ ۚ ٱعْمَلُوا۟ مَا شِئْتُمْ ۖ إِنَّهُۥ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٤٠﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ بِٱلذِّكْرِ لَمَّا جَآءَهُمْ ۖ وَإِنَّهُۥ لَكِتَٰبٌ عَزِيزٌ ﴿٤١﴾ لَّا يَأْتِيهِ ٱلْبَٰطِلُ مِنۢ بَيْنِ يَدَيْهِ وَلَا مِنْ خَلْفِهِۦ ۖ تَنزِيلٌ مِّنْ حَكِيمٍ حَمِيدٍ ﴿٤٢﴾ مَّا يُقَالُ لَكَ إِلَّا مَا قَدْ قِيلَ لِلرُّسُلِ مِن قَبْلِكَ ۚ إِنَّ رَبَّكَ لَذُو مَغْفِرَةٍ وَذُو عِقَابٍ أَلِيمٍ ﴿٤٣﴾ وَلَوْ جَعَلْنَٰهُ قُرْءَانًا أَعْجَمِيًّا لَّقَالُوا۟ لَوْلَا فُصِّلَتْ ءَايَٰتُهُۥٓ ۖ ءَا۬عْجَمِىٌّ وَعَرَبِىٌّ ۗ قُلْ هُوَ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ هُدًى وَشِفَآءٌ ۖ وَٱلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ فِىٓ ءَاذَانِهِمْ وَقْرٌ وَهُوَ عَلَيْهِمْ عَمًى ۚ أُو۟لَٰٓئِكَ يُنَادَوْنَ مِن مَّكَانٍۭ بَعِيدٍ ﴿٤٤﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَى ٱلْكِتَٰبَ فَٱخْتُلِفَ فِيهِ ۗ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِن رَّبِّكَ لَقُضِىَ بَيْنَهُمْ ۚ وَإِنَّهُمْ لَفِى شَكٍّ مِّنْهُ مُرِيبٍ ﴿٤٥﴾ مَّنْ عَمِلَ صَٰلِحًا فَلِنَفْسِهِۦ ۖ وَمَنْ أَسَآءَ فَعَلَيْهَا ۗ وَمَا رَبُّكَ بِظَلَّٰمٍ لِّلْعَبِيدِ ﴿٤٦﴾

﴿٣٩﴾ و از علامات قدرت الله این است که تو زمین را پژمرده و بی جان می‌بینی، اما چون آب را بر آن فرود آوریم به حرکت آید و سبز شده و نمو کند. البته ذاتی که این زمین را زنده می‌گرداند همان ذات زنده کنندهٔ مردگان است بی‌گمان او بر هر چیزی قادر است. ﴿٤٠﴾ البته کسانی‌که در آیات ما به انحراف و باطل می روند بر ما پوشیده نیستند. آیا کسیکه در آتش انداخته می‌شود بهتر است یا کسی‌که در آرامش و آسایش در روز قیامت (به‌سوی حشر و حساب) می‌آید؟ شما هرچه می‌خواهید انجام دهید یقینا او به آنچه می‌کنید بیناست. ﴿٤١﴾ یقینا آنان که قرآن را چون به آنان رسید انکار کردند (به سبب کفرشان مجازات خواهند شد) در حالی که این کتاب ارجمند است. ﴿٤٢﴾ باطل از هیچ جهتی، نه از پیشرو و نه از پشت سر، در آن راه نمی‌یابد زیرا از (سوی) ذات باحکمت و ستوده فرستاده شده است. ﴿٤٣﴾ به تو گفته نمی‌شود جز آنچه به پیغمبران پیش از تو نیز گفته شده است، یقینا پروردگار تو صاحب آمرزش بزرگ و عذاب دردناک است. ﴿٤٤﴾ و اگر آن‌را قرآن عجمی قرار می‌دادیم حتماً می‌گفتند: چرا آیت هایش به تفصیل (و روشن) بیان نشده؟ آیا (قرآن) به زبان غیر عربی (نازل می‌شود) و (پیغمبر مرد) عربی (باشد)؟ بگو: قرآن برای مؤمنان سبب هدایت و شفا است و کسانی‌که ایمان نمی‌آورند در گوش‌هایشان گرانی است و آن (قرآن) بر آنان سبب کوری است. (گویی) ایشان از دور ندا می‌شوند (ولی صدا را نمی شنوند). ﴿٤٥﴾ و البته به موسی کتاب (آسمانی) دادیم پس در آن اختلاف شد، و اگر سخن پروردگارت از پیش بر این صادر نشده بود، حتما در میان ایشان فیصله می‌گردید. و آنان در بارهٔ آن (قرآن) در شک قوی و سوء ظن هستند. ﴿٤٦﴾ هرکس کار نیک انجام دهد به سود خود اوست و هرکس کار بدی کند به زیان خود می‌کند و پروردگار تو به بندگان ظالم نیست.

۞ إِلَيۡهِ يُرَدُّ عِلۡمُ ٱلسَّاعَةِۚ وَمَا تَخۡرُجُ مِن ثَمَرَٰتٖ مِّنۡ أَكۡمَامِهَا وَمَا تَحۡمِلُ مِنۡ أُنثَىٰ وَلَا تَضَعُ إِلَّا بِعِلۡمِهِۦۚ وَيَوۡمَ يُنَادِيهِمۡ أَيۡنَ شُرَكَآءِي قَالُوٓاْ ءَاذَنَّٰكَ مَا مِنَّا مِن شَهِيدٖ ﴿٤٧﴾ وَضَلَّ عَنۡهُم مَّا كَانُواْ يَدۡعُونَ مِن قَبۡلُۖ وَظَنُّواْ مَا لَهُم مِّن مَّحِيصٖ ﴿٤٨﴾ لَّا يَسۡـَٔمُ ٱلۡإِنسَٰنُ مِن دُعَآءِ ٱلۡخَيۡرِ وَإِن مَّسَّهُ ٱلشَّرُّ فَيَـُٔوسٞ قَنُوطٞ ﴿٤٩﴾ وَلَئِنۡ أَذَقۡنَٰهُ رَحۡمَةٗ مِّنَّا مِنۢ بَعۡدِ ضَرَّآءَ مَسَّتۡهُ لَيَقُولَنَّ هَٰذَا لِي وَمَآ أَظُنُّ ٱلسَّاعَةَ قَآئِمَةٗ وَلَئِن رُّجِعۡتُ إِلَىٰ رَبِّيٓ إِنَّ لِي عِندَهُۥ لَلۡحُسۡنَىٰۚ فَلَنُنَبِّئَنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ بِمَا عَمِلُواْ وَلَنُذِيقَنَّهُم مِّنۡ عَذَابٍ غَلِيظٖ ﴿٥٠﴾ وَإِذَآ أَنۡعَمۡنَا عَلَى ٱلۡإِنسَٰنِ أَعۡرَضَ وَنَـَٔا بِجَانِبِهِۦ وَإِذَا مَسَّهُ ٱلشَّرُّ فَذُو دُعَآءٍ عَرِيضٖ ﴿٥١﴾ قُلۡ أَرَءَيۡتُمۡ إِن كَانَ مِنۡ عِندِ ٱللَّهِ ثُمَّ كَفَرۡتُم بِهِۦ مَنۡ أَضَلُّ مِمَّنۡ هُوَ فِي شِقَاقِۭ بَعِيدٖ ﴿٥٢﴾ سَنُرِيهِمۡ ءَايَٰتِنَا فِي ٱلۡأٓفَاقِ وَفِيٓ أَنفُسِهِمۡ حَتَّىٰ يَتَبَيَّنَ لَهُمۡ أَنَّهُ ٱلۡحَقُّۗ أَوَلَمۡ يَكۡفِ بِرَبِّكَ أَنَّهُۥ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ شَهِيدٌ ﴿٥٣﴾ أَلَآ إِنَّهُمۡ فِي مِرۡيَةٖ مِّن لِّقَآءِ رَبِّهِمۡۗ أَلَآ إِنَّهُۥ بِكُلِّ شَيۡءٖ مُّحِيطُۢ ﴿٥٤﴾

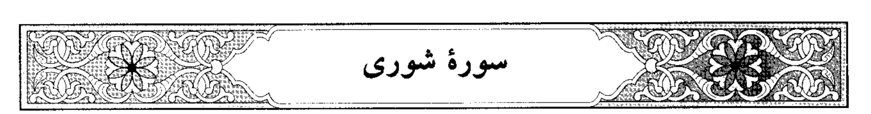
﴿٤٧﴾ علم به زمان وقوع قیامت به الله باز می‌گردد. و هیچ میوه ای از غلاف خود بیرون نمی‌آید و هیچ مادّه ای باردار نمی‌شود و وضع حمل نمی‌کند مگر با علم و اطلاع او، و روزی‌که الله آنان‌را ندا کند: شرکایی که با من (شریک می‌پنداشتید) کجایند؟ گویند: به تو خبر دادیم (ای الله) که از ما کسی گواه شریک بودن آنها نیست. ﴿٤٨﴾ و آنچه را که از پیش می‌خواندند از نزد آنها ناپدید می‌شود و یقین پیدا می‌کنند که هیچ راه فرار ندارند. ﴿٤٩﴾ انسان از طلب خیر خسته نمی‌شود. و اگر شری به او برسد مأیوس و ناامید می‌گردد. ﴿٥٠﴾ و اگر پس از سختی که به انسان رسیده است از طرف خود رحمتی به او بچشانیم، حتما خواهد گفت: این حق من و لایق من است و (چنان مغرور می شود که می گوید) گمان نمی‌کنم قیامت برپا شود و اگر به‌سوی پروردگارم بازگردانیده شوم، حتماً در پیشگاه او دارای مقام و منزلت خوبی هستم. پس بی‌گمان کافران را به آنچه کرده‌اند خبر خواهیم داد و حتماً عذاب بسیار سخت به آنها می‌چشانیم. ﴿٥١﴾ و هرگاه به انسان نعمت دهیم روی‌گردان می‌شود و تکبّر می‌ورزد و هرگاه رنج و بلایی به او برسد، بسیار دعا طولانی می‌کند. ﴿٥٢﴾ (ای پیغمبر) بگو: به من خبر دهید اگر این (قرآن) از سوی الله آمده باشد باز به آن کفر ورزید، کیست گمراه‌تر از آن که در مخالفت شدید با حق باشد؟ ﴿٥٣﴾ به زودی نشانه‌های قدرت خود را در اطراف عالم و (هم) در نفس خودشان به آنها نشان خواهیم داد تا برای ایشان روشن و ثابت شود که یقینا او حق است. آیا کافی نیست که پروردگارت بر هر چیزی گواه باشد؟ ﴿٥٤﴾ آگاه باش که آنان از ملاقات پروردگارشان (در قیامت) در شک عمیق اند! آگاه باش که او (الله) به همه چیز احاطه دارد.

سُورَةُ الشُّورَىٰ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

حمٓ ﴿١﴾ عٓسٓقٓ ﴿٢﴾ كَذَٰلِكَ يُوحِيٓ إِلَيْكَ وَإِلَى ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِكَ ٱللَّهُ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ ﴿٣﴾ لَهُۥ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلْأَرْضِۖ وَهُوَ ٱلْعَلِيُّ ٱلْعَظِيمُ ﴿٤﴾ تَكَادُ ٱلسَّمَٰوَٰتُ يَتَفَطَّرْنَ مِن فَوْقِهِنَّۚ وَٱلْمَلَٰٓئِكَةُ يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَيَسْتَغْفِرُونَ لِمَن فِي ٱلْأَرْضِۗ أَلَآ إِنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلْغَفُورُ ٱلرَّحِيمُ ﴿٥﴾ وَٱلَّذِينَ ٱتَّخَذُواْ مِن دُونِهِۦٓ أَوْلِيَآءَ ٱللَّهُ حَفِيظٌ عَلَيْهِمْ وَمَآ أَنتَ عَلَيْهِم بِوَكِيلٍ ﴿٦﴾ وَكَذَٰلِكَ أَوْحَيْنَآ إِلَيْكَ قُرْءَانًا عَرَبِيًّا لِّتُنذِرَ أُمَّ ٱلْقُرَىٰ وَمَنْ حَوْلَهَا وَتُنذِرَ يَوْمَ ٱلْجَمْعِ لَا رَيْبَ فِيهِۚ فَرِيقٌ فِي ٱلْجَنَّةِ وَفَرِيقٌ فِي ٱلسَّعِيرِ ﴿٧﴾ وَلَوْ شَآءَ ٱللَّهُ لَجَعَلَهُمْ أُمَّةً وَٰحِدَةً وَلَٰكِن يُدْخِلُ مَن يَشَآءُ فِي رَحْمَتِهِۦۚ وَٱلظَّٰلِمُونَ مَا لَهُم مِّن وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿٨﴾ أَمِ ٱتَّخَذُواْ مِن دُونِهِۦٓ أَوْلِيَآءَۖ فَٱللَّهُ هُوَ ٱلْوَلِيُّ وَهُوَ يُحْيِ ٱلْمَوْتَىٰ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٩﴾ وَمَا ٱخْتَلَفْتُمْ فِيهِ مِن شَيْءٍ فَحُكْمُهُۥٓ إِلَى ٱللَّهِۚ ذَٰلِكُمُ ٱللَّهُ رَبِّي عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ أُنِيبُ ﴿١٠﴾

سورهٔ شوری

در مکه نازل شده و پنجاه وسه آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ (حم). ﴿۲﴾ عین. سین. قاف. (مفهوم این حروف به الله معلوم است). ﴿۳﴾ این چنین (الله) به تو و به کسانیکه پیش از تو بودند وحی می‌کند. الله غالب باحکمت است. ﴿٤﴾ آنچه در آسمان‌ها و آنچه در زمین است از اوست و او بلند مرتبه و بزرگ است. ﴿٥﴾ نزدیک است که آسمان‌ها (از عظمت وحی) از بالایشان بشگافند، در حالیکه فرشته ها با ستایش پروردگارشان را تسبیح می‌گویند و برای کسانیکه در زمین هستند آمرزش می خواهند. آگاه باش که الله آمرزگارِ مهربان است. ﴿٦﴾ و آنان که جز الله برای خود دوستان و مددگاران گرفته‌اند، الله مراقب ایشان است و تو بر آنان وکیل و مسؤل نیستی (تا آنان را بر ایمان آوردن وادار کنی). ﴿۷﴾ و این چنین قرآن عربی به تو وحی کردیم تا مردم ام القری (مکّهٔ مکرّمه) و کسانی را که در اطراف آن هستند بترسانی و (آنان‌را) از روز جمع شدن (روز قیامت) که شکّی در آن نیست بیم دهی. گروهی در بهشت و گروهی در دوزخ خواهند بود. ﴿۸﴾ و اگر الله می‌خواست آنان‌را یک امّت می‌ساخت، ولی الله هرکه را بخواهد به رحمت خود وارد می کند و ظالمان هیچ دوست و مددگاری ندارند. ﴿۹﴾ آیا بجای الله دوستان دیگر گرفته‌اند؟ حال آنکه تنها الله کارساز است و اوست که مردگان را زنده می‌کند و اوست که بر همه چیز قادر است. ﴿۱۰﴾ و در هرچیزی که اختلاف کنید، حکم و فیصلهٔ آن به الله بر می‌گردد. این است الله، پروردگار من، که بر او توکّل کرده ام و به‌سوی او باز می‌گردم.

فَاطِرُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۚ جَعَلَ لَكُم مِّنۡ أَنفُسِكُمۡ أَزۡوَٰجٗا وَمِنَ ٱلۡأَنۡعَٰمِ أَزۡوَٰجٗا يَذۡرَؤُكُمۡ فِيهِۚ لَيۡسَ كَمِثۡلِهِۦ شَيۡءٞۖ وَهُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلۡبَصِيرُ ﴿١١﴾ لَهُۥ مَقَالِيدُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۖ يَبۡسُطُ ٱلرِّزۡقَ لِمَن يَشَآءُ وَيَقۡدِرُۚ إِنَّهُۥ بِكُلِّ شَيۡءٍ عَلِيمٞ ﴿١٢﴾ ۞ شَرَعَ لَكُم مِّنَ ٱلدِّينِ مَا وَصَّىٰ بِهِۦ نُوحٗا وَٱلَّذِيٓ أَوۡحَيۡنَآ إِلَيۡكَ وَمَا وَصَّيۡنَا بِهِۦٓ إِبۡرَٰهِيمَ وَمُوسَىٰ وَعِيسَىٰٓۖ أَنۡ أَقِيمُواْ ٱلدِّينَ وَلَا تَتَفَرَّقُواْ فِيهِۚ كَبُرَ عَلَى ٱلۡمُشۡرِكِينَ مَا تَدۡعُوهُمۡ إِلَيۡهِۚ ٱللَّهُ يَجۡتَبِيٓ إِلَيۡهِ مَن يَشَآءُ وَيَهۡدِيٓ إِلَيۡهِ مَن يُنِيبُ ﴿١٣﴾ وَمَا تَفَرَّقُوٓاْ إِلَّا مِنۢ بَعۡدِ مَا جَآءَهُمُ ٱلۡعِلۡمُ بَغۡيَۢا بَيۡنَهُمۡۚ وَلَوۡلَا كَلِمَةٞ سَبَقَتۡ مِن رَّبِّكَ إِلَىٰٓ أَجَلٖ مُّسَمّٗى لَّقُضِيَ بَيۡنَهُمۡۚ وَإِنَّ ٱلَّذِينَ أُورِثُواْ ٱلۡكِتَٰبَ مِنۢ بَعۡدِهِمۡ لَفِي شَكّٖ مِّنۡهُ مُرِيبٖ ﴿١٤﴾ فَلِذَٰلِكَ فَٱدۡعُۖ وَٱسۡتَقِمۡ كَمَآ أُمِرۡتَۖ وَلَا تَتَّبِعۡ أَهۡوَآءَهُمۡۖ وَقُلۡ ءَامَنتُ بِمَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ مِن كِتَٰبٖۖ وَأُمِرۡتُ لِأَعۡدِلَ بَيۡنَكُمُۖ ٱللَّهُ رَبُّنَا وَرَبُّكُمۡۖ لَنَآ أَعۡمَٰلُنَا وَلَكُمۡ أَعۡمَٰلُكُمۡۖ لَا حُجَّةَ بَيۡنَنَا وَبَيۡنَكُمُۖ ٱللَّهُ يَجۡمَعُ بَيۡنَنَاۖ وَإِلَيۡهِ ٱلۡمَصِيرُ ﴿١٥﴾

﴿۱۱﴾ آفرینندهٔ آسمان‌ها و زمین است، از خودتان برای شما همسرانی قرار داده و چهارپایان را نیز جفت ها (نر و ماده) قرار داد و به این تدبیر شما را زیاد می‌گرداند. هیچ چیزی مانند او نیست و او شنوای بیناست. ﴿۱۲﴾ کلیدهای آسمان و زمین در تصرف اوست، روزی را برای هرکس که بخواهد می‌گشاید و (برای هرکس که بخواهد) تنگ می‌کند، یقینا او به هر چیز داناست. ﴿۱۳﴾ از (احکام) دین آنچه را به نوح فرمان داده بود و آنچه را که به تو وحی کرده‌ایم و آنچه را به ابراهیم و موسی و عیسی فرمان داده بودیم، برای شما نیز مقرّر نمود که دین را برپا دارید و در آن اختلاف نورزید. چیزی که مشرکان را به‌سوی آن دعوت می دهی، بر آنان سنگین است. الله هرکس را بخواهد به سوی خود انتخاب می‌کند و هرکس را که به درگاه او رو آورد به‌سوی خویش هدایت می‌کند. ﴿١٤﴾ و پراگنده و متفرق نشدند مگر بعد از آنکه علم و آگاهی برایشان حاصل شد. و این تفرقه به سبب کینه و بغاوت درمیان خودشان بود، و اگر سخن سابق از سوی پروردگارت صادر نشده بود که تا زمانی معیّن (مهلت) یابند، به یقین درمیان آنان فیصله می‌شد و البته کسانیکه پس از آنان کتاب به آنها میراث داده شد در حقّانیت آن دچار شک و تردید هستند. ﴿۱۵﴾ پس از این جهت (مردم را به سوی دین حق) دعوت بده و طوریکه به تو حکم شده پایداری کن، و از خواسته‌های آنان پیروی مکن. (و به آنان) بگو: به هر کتابی‌که از سوی الله نازل شده است ایمان آورده‌ام و به من دستور داده شده که درمیان شما به عدالت حکم کنم، الله پروردگار ما و پروردگار شماست. اعمال ما برای ماست و اعمال شما برای شماست، هیچ حجتی میان ما و شما (ناگفته) نمانده است، الله میان ما جمع خواهد کرد و بازگشت همه به‌سوی اوست.

وَٱلَّذِينَ يُحَآجُّونَ فِي ٱللَّهِ مِنۢ بَعۡدِ مَا ٱسۡتُجِيبَ لَهُۥ حُجَّتُهُمۡ
دَاحِضَةٌ عِندَ رَبِّهِمۡ وَعَلَيۡهِمۡ غَضَبٞ وَلَهُمۡ عَذَابٞ شَدِيدٌ
١٦ ٱللَّهُ ٱلَّذِيٓ أَنزَلَ ٱلۡكِتَٰبَ بِٱلۡحَقِّ وَٱلۡمِيزَانَۗ وَمَا يُدۡرِيكَ
لَعَلَّ ٱلسَّاعَةَ قَرِيبٞ ١٧ يَسۡتَعۡجِلُ بِهَا ٱلَّذِينَ لَا يُؤۡمِنُونَ
بِهَاۖ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ مُشۡفِقُونَ مِنۡهَا وَيَعۡلَمُونَ أَنَّهَا ٱلۡحَقُّۗ
أَلَآ إِنَّ ٱلَّذِينَ يُمَارُونَ فِي ٱلسَّاعَةِ لَفِي ضَلَٰلِۭ بَعِيدٍ ١٨
ٱللَّهُ لَطِيفُۢ بِعِبَادِهِۦ يَرۡزُقُ مَن يَشَآءُۖ وَهُوَ ٱلۡقَوِيُّ ٱلۡعَزِيزُ
١٩ مَن كَانَ يُرِيدُ حَرۡثَ ٱلۡأٓخِرَةِ نَزِدۡ لَهُۥ فِي حَرۡثِهِۦۖ وَمَن
كَانَ يُرِيدُ حَرۡثَ ٱلدُّنۡيَا نُؤۡتِهِۦ مِنۡهَا وَمَا لَهُۥ فِي ٱلۡأٓخِرَةِ
مِن نَّصِيبٍ ٢٠ أَمۡ لَهُمۡ شُرَكَٰٓؤُاْ شَرَعُواْ لَهُم مِّنَ ٱلدِّينِ
مَا لَمۡ يَأۡذَنۢ بِهِ ٱللَّهُۚ وَلَوۡلَا كَلِمَةُ ٱلۡفَصۡلِ لَقُضِيَ بَيۡنَهُمۡۗ
وَإِنَّ ٱلظَّٰلِمِينَ لَهُمۡ عَذَابٌ أَلِيمٞ ٢١ تَرَى ٱلظَّٰلِمِينَ
مُشۡفِقِينَ مِمَّا كَسَبُواْ وَهُوَ وَاقِعُۢ بِهِمۡۗ وَٱلَّذِينَ
ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ فِي رَوۡضَاتِ ٱلۡجَنَّاتِۖ لَهُم
مَّا يَشَآءُونَ عِندَ رَبِّهِمۡۚ ذَٰلِكَ هُوَ ٱلۡفَضۡلُ ٱلۡكَبِيرُ ٢٢

﴿١٦﴾ و آنان که در بارۀ الله به مجادله و مخاصمه می‌پردازند، آن هم پس از آنکه (دین او) قبول کرده شده است، مجادلۀ آنان در نزد پروردگارشان باطل است و غضب (الله) بر آنان است و برای شان عذاب سخت است. ﴿١٧﴾ الله آن ذاتی است که کتاب و میزان را به حق نازل کرده است. و تو چه می‌دانی شاید قیامت نزدیک باشد. ﴿١٨﴾ کسانی‌که به قیامت ایمان ندارند، در رسیدن آن شتاب می‌ورزند، امّا مؤمنان به سبب آن در خوف و هراسند و می‌دانند که قیامت حق است. بدانید آنانی که در بارۀ قیامت شک داشته و به مجادله می پردازند، در گمراهی دور از حق قرار دارند. ﴿١٩﴾ الله نسبت به بندگانش مهربان و مشفق است، به هرکس که بخواهد روزی می‌دهد و او نیرومندِ غالب است. ﴿٢٠﴾ کسی که کشت آخرت را بخواهد در کشت او می افزاییم، کسی که کشت دنیا را بخواهد از آن به او می‌دهیم. و او در آخرت هیچ بهره ای ندارد. ﴿٢١﴾ آیا (کافران) شریکانی دارند که برای ایشان دینی مقرر کرده است که الله به آن اجازه نداده است؟ و اگر سخن قطعی (دربارۀ مهلت دادن کافران) نبود، حتما بین آنان فیصله می‌شد، و بی‌گمان ظالمان برایشان عذاب دردناک است. ﴿٢٢﴾ ظالمان را (در قیامت) خواهی دید که از آنچه انجام داده اند، سخت بیمناک اند، در حالیکه آن عذاب حتماً برایشان واقع شدنی است، و آنانکه ایمان آوردند و کارهای نیک انجام دادند، در باغ‌های بهشت هستند، برای آنان نزد پروردگارشان هر چه بخواهند میسر است، این است آن فضل بزرگ.

ذَٰلِكَ ٱلَّذِي يُبَشِّرُ ٱللَّهُ عِبَادَهُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِۗ
قُل لَّآ أَسۡـَٔلُكُمۡ عَلَيۡهِ أَجۡرًا إِلَّا ٱلۡمَوَدَّةَ فِي ٱلۡقُرۡبَىٰۗ وَمَن يَقۡتَرِفۡ
حَسَنَةٗ نَّزِدۡ لَهُۥ فِيهَا حُسۡنًاۚ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٞ شَكُورٌ ٢٣ أَمۡ يَقُولُونَ
ٱفۡتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ كَذِبٗاۖ فَإِن يَشَإِ ٱللَّهُ يَخۡتِمۡ عَلَىٰ قَلۡبِكَۗ وَيَمۡحُ ٱللَّهُ
ٱلۡبَٰطِلَ وَيُحِقُّ ٱلۡحَقَّ بِكَلِمَٰتِهِۦٓۚ إِنَّهُۥ عَلِيمُۢ بِذَاتِ ٱلصُّدُورِ ٢٤
وَهُوَ ٱلَّذِي يَقۡبَلُ ٱلتَّوۡبَةَ عَنۡ عِبَادِهِۦ وَيَعۡفُواْ عَنِ ٱلسَّيِّـَٔاتِ
وَيَعۡلَمُ مَا تَفۡعَلُونَ ٢٥ وَيَسۡتَجِيبُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ
ٱلصَّٰلِحَٰتِ وَيَزِيدُهُم مِّن فَضۡلِهِۦۚ وَٱلۡكَٰفِرُونَ لَهُمۡ عَذَابٞ
شَدِيدٞ ٢٦ ۞ وَلَوۡ بَسَطَ ٱللَّهُ ٱلرِّزۡقَ لِعِبَادِهِۦ لَبَغَوۡاْ فِي ٱلۡأَرۡضِ
وَلَٰكِن يُنَزِّلُ بِقَدَرٖ مَّا يَشَآءُۚ إِنَّهُۥ بِعِبَادِهِۦ خَبِيرُۢ بَصِيرٞ ٢٧ وَهُوَ
ٱلَّذِي يُنَزِّلُ ٱلۡغَيۡثَ مِنۢ بَعۡدِ مَا قَنَطُواْ وَيَنشُرُ رَحۡمَتَهُۥۚ وَهُوَ ٱلۡوَلِيُّ ٱلۡحَمِيدُ
٢٨ وَمِنۡ ءَايَٰتِهِۦ خَلۡقُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ وَمَا بَثَّ فِيهِمَا مِن دَآبَّةٖۚ
وَهُوَ عَلَىٰ جَمۡعِهِمۡ إِذَا يَشَآءُ قَدِيرٞ ٢٩ وَمَآ أَصَٰبَكُم مِّن مُّصِيبَةٖ فَبِمَا
كَسَبَتۡ أَيۡدِيكُمۡ وَيَعۡفُواْ عَن كَثِيرٖ ٣٠ وَمَآ أَنتُم بِمُعۡجِزِينَ
فِي ٱلۡأَرۡضِۖ وَمَا لَكُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ مِن وَلِيّٖ وَلَا نَصِيرٖ ٣١

﴿۲۳﴾ این (ثواب بزرگ) همان چیزی است که الله به آن بندگان مؤمن و نیکوکار خود را مژده می‌دهد. بگو: من بر این از شما مزدی نمی‌خواهم، مگر دوستی به خاطر خویشاوندی. و هرکس که نیکی کند برای او در نیکی آن می‌افزاییم. یقینا الله آمرزندهٔ قدردان است. ﴿٢٤﴾ آیا می‌گویند: (پیغمبر) بر الله دروغ بسته است؟، اگر الله بخواهد بر دل تو مهره می‌نهد، و الله با سخنانس باطل را محو می‌سازد و حق را محکم و پابرجا می‌کند. همانا او به راز سینه‌ها آگاه است. ﴿۲۵﴾ و اوست ذاتی که توبه را از بندگانش می‌پذیرد و از گناهان درمی‌گذرد و آنچه را انجام می‌دهید، می‌داند. ﴿٢٦﴾ و (دعای) کسانی را که ایمان آورده و کارهای نیک انجام داده‌اند اجابت می‌کند، و از فضل خود به آنان می افزاید و برای کافران عذاب سخت است. ﴿۲۷﴾ و اگر الله روزی را برای بندگانش فراخ کند، حتما در زمین طغیان می‌کردند و لیکن به اندازهٔ آنچه بخواهد نازل می‌کند، چرا که او به (احوال) بندگانش دانا (و) بیناست. ﴿۲۸﴾ و اوست که پس از ناامیدی مردم باران را نازل می‌کند و رحمت خود را می‌گستراند و اوست کارسازِ ستوده. ﴿۲۹﴾ و از نشانه‌های (قدرتش) آفرینش آسمان‌ها و زمین، و (نیز) جاندارانی است که در آن دو پراگنده کرده است. و او بر جمع‌نمودن آنها هنگامیکه بخواهد قادر است. ﴿۳۰﴾ و آنچه از مصیبت به شما رسد، به خاطر دست آورد خود تان است. و او از بسیاری (گناهان تان) درمی گذرد. ﴿۳۱﴾ و شما هرگز نمی‌توانید (الله را از دستیابی به خود) در زمین عاجز سازید. و برای شما غیر از الله هیچ کارساز و مددگاری نیست.

وَمِنْ ءَايَٰتِهِ ٱلْجَوَارِ فِى ٱلْبَحْرِ كَٱلْأَعْلَٰمِ ﴿٣٢﴾ إِن يَشَأْ يُسْكِنِ ٱلرِّيحَ فَيَظْلَلْنَ رَوَاكِدَ عَلَىٰ ظَهْرِهِۦٓ ۚ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَءَايَٰتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿٣٣﴾ أَوْ يُوبِقْهُنَّ بِمَا كَسَبُوا۟ وَيَعْفُ عَن كَثِيرٍ ﴿٣٤﴾ وَيَعْلَمَ ٱلَّذِينَ يُجَٰدِلُونَ فِىٓ ءَايَٰتِنَا مَا لَهُم مِّن مَّحِيصٍ ﴿٣٥﴾ فَمَآ أُوتِيتُم مِّن شَىْءٍ فَمَتَٰعُ ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا ۖ وَمَا عِندَ ٱللَّهِ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٣٦﴾ وَٱلَّذِينَ يَجْتَنِبُونَ كَبَٰٓئِرَ ٱلْإِثْمِ وَٱلْفَوَٰحِشَ وَإِذَا مَا غَضِبُوا۟ هُمْ يَغْفِرُونَ ﴿٣٧﴾ وَٱلَّذِينَ ٱسْتَجَابُوا۟ لِرَبِّهِمْ وَأَقَامُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ وَأَمْرُهُمْ شُورَىٰ بَيْنَهُمْ وَمِمَّا رَزَقْنَٰهُمْ يُنفِقُونَ ﴿٣٨﴾ وَٱلَّذِينَ إِذَآ أَصَابَهُمُ ٱلْبَغْىُ هُمْ يَنتَصِرُونَ ﴿٣٩﴾ وَجَزَٰٓؤُا۟ سَيِّئَةٍ سَيِّئَةٌ مِّثْلُهَا ۖ فَمَنْ عَفَا وَأَصْلَحَ فَأَجْرُهُۥ عَلَى ٱللَّهِ ۚ إِنَّهُۥ لَا يُحِبُّ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٤٠﴾ وَلَمَنِ ٱنتَصَرَ بَعْدَ ظُلْمِهِۦ فَأُو۟لَٰٓئِكَ مَا عَلَيْهِم مِّن سَبِيلٍ ﴿٤١﴾ إِنَّمَا ٱلسَّبِيلُ عَلَى ٱلَّذِينَ يَظْلِمُونَ ٱلنَّاسَ وَيَبْغُونَ فِى ٱلْأَرْضِ بِغَيْرِ ٱلْحَقِّ ۚ أُو۟لَٰٓئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٤٢﴾ وَلَمَن صَبَرَ وَغَفَرَ إِنَّ ذَٰلِكَ لَمِنْ عَزْمِ ٱلْأُمُورِ ﴿٤٣﴾ وَمَن يُضْلِلِ ٱللَّهُ فَمَا لَهُۥ مِن وَلِىٍّ مِّنۢ بَعْدِهِۦ ۗ وَتَرَى ٱلظَّٰلِمِينَ لَمَّا رَأَوُا۟ ٱلْعَذَابَ يَقُولُونَ هَلْ إِلَىٰ مَرَدٍّ مِّن سَبِيلٍ ﴿٤٤﴾

﴿۳۲﴾ و از نشانه‌های (قدرت) او کشتی‌هایی است که مانند کوههای برجسته در بحر روانند. ﴿۳۳﴾ اگر بخواهد باد را ساکن می‌سازد و کشتی‌ها بر روی بحر متوقف می‌گردند، البته در این امر برای هر صبرکنندهٔ شکرگذار نشانه‌هاست. ﴿٣٤﴾ یا اگر بخواهد کشتی‌ها را به‌خاطر آنچه (سرنشینان) آنها انجام داده اند، هلاک می سازد. و از بسیاری درمی‌گذرد. ﴿۳۵﴾ و تا آنانی که در آیات ما مجادله می‌کنند بدانند که برایشان راه گریز نیست. ﴿٣٦﴾ هر چه که به شما داده شده است بهرهٔ چند روزهٔ زندگانی دنیاست. و آنچه که نزد الله است بهتر و همیشگی است برای کسانیکه ایمان آورده اند و بر پروردگار شان توکل می‌کنند. ﴿۳۷﴾ و (نیز) برای آنان که از گناهان بزرگ و اعمال زشت پرهیز می کنند. و چون خشم و غضب کنند، آن‌ها می‌بخشند. ﴿۳۸﴾ و (نیز) آنانکه (دعوت) پروردگارشان را پذیرفتند و نماز را برپا داشتند و کارشان با یک‌دیگر به شیوهٔ مشورت است. و از آنچه به ایشان روزی داده‌ایم، انفاق می‌کنند. ﴿۳۹﴾ و (نیز) برای آنان که چون تجاوزی به آنان برسد، انتقام می‌گیرند. ﴿٤٠﴾ و سزای بدی، بدیی مانند آن است، پس هرکس عفو کند و (عمل خود را) اصلاح نماید پس پاداش او بر الله است. یقینا الله ظالمان را دوست ندارد. ﴿٤١﴾ و البته کسیکه پس از ستم دیدن خویش (برای دفع آن) انتقام بگیرد، بر آنان راهی (عتاب و عقاب) نیست. ﴿٤٢﴾ راه (عتاب و عقاب) تنها بر کسانی است که به مردم ظلم می‌کنند و در زمین به ناحق طغیان می کنند. آنانند که برایشان عذاب دردناک است. ﴿٤٣﴾ و کسیکه صبر کند و (مجرم را) عفو کند (بداند که) این (اوصاف) از کارهای استوار و سترگ است. ﴿٤٤﴾ و کسی را که الله گمراه سازد به غیر از او هیچ کارسازی برای او نیست. و ظالمان را خواهی دید که وقتی عذاب را می‌بینند می‌گویند: آیا راهی به‌سوی بازگشت (به دنیا) هست؟

وَتَرَىٰهُمْ يُعْرَضُونَ عَلَيْهَا خَٰشِعِينَ مِنَ ٱلذُّلِّ يَنظُرُونَ
مِن طَرْفٍ خَفِيٍّۗ وَقَالَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِنَّ ٱلْخَٰسِرِينَ ٱلَّذِينَ
خَسِرُوٓاْ أَنفُسَهُمْ وَأَهْلِيهِمْ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِۗ أَلَآ إِنَّ ٱلظَّٰلِمِينَ
فِي عَذَابٍ مُّقِيمٍ ﴿٤٥﴾ وَمَا كَانَ لَهُم مِّنْ أَوْلِيَآءَ يَنصُرُونَهُم
مِّن دُونِ ٱللَّهِۗ وَمَن يُضْلِلِ ٱللَّهُ فَمَا لَهُۥ مِن سَبِيلٍ ﴿٤٦﴾ ٱسْتَجِيبُواْ
لِرَبِّكُم مِّن قَبْلِ أَن يَأْتِيَ يَوْمٌ لَّا مَرَدَّ لَهُۥ مِنَ ٱللَّهِۚ مَا لَكُم
مِّن مَّلْجَإٍ يَوْمَئِذٍ وَمَا لَكُم مِّن نَّكِيرٍ ﴿٤٧﴾ فَإِنْ أَعْرَضُواْ
فَمَآ أَرْسَلْنَٰكَ عَلَيْهِمْ حَفِيظًاۖ إِنْ عَلَيْكَ إِلَّا ٱلْبَلَٰغُۗ وَإِنَّآ إِذَآ
أَذَقْنَا ٱلْإِنسَٰنَ مِنَّا رَحْمَةً فَرِحَ بِهَاۖ وَإِن تُصِبْهُمْ سَيِّئَةُۢ
بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ فَإِنَّ ٱلْإِنسَٰنَ كَفُورٌ ﴿٤٨﴾ لِّلَّهِ مُلْكُ
ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِۚ يَخْلُقُ مَا يَشَآءُۚ يَهَبُ لِمَن يَشَآءُ إِنَٰثًا
وَيَهَبُ لِمَن يَشَآءُ ٱلذُّكُورَ ﴿٤٩﴾ أَوْ يُزَوِّجُهُمْ ذُكْرَانًا وَإِنَٰثًاۖ
وَيَجْعَلُ مَن يَشَآءُ عَقِيمًاۚ إِنَّهُۥ عَلِيمٌ قَدِيرٌ ﴿٥٠﴾ ۞ وَمَا كَانَ
لِبَشَرٍ أَن يُكَلِّمَهُ ٱللَّهُ إِلَّا وَحْيًا أَوْ مِن وَرَآيِٕ حِجَابٍ أَوْ يُرْسِلَ
رَسُولًا فَيُوحِيَ بِإِذْنِهِۦ مَا يَشَآءُۚ إِنَّهُۥ عَلِيٌّ حَكِيمٌ ﴿٥١﴾

﴿٤٥﴾ و آنان (ظالمان) را می بینی که بر آتش عرضه می‌شوند، در حالیکه از شدت ذلت و خواری ترسان اند، و از گوشۀ چشم مخفیانه (به آتش) می‌نگرند. و مؤمنان می‌گویند: البته زیانکاران کسانی‌اند که در روز قیامت خود وخانوادۀ خود را به خسارت و زیان افگندند. آگاه باش! ظالمان در عذاب دائمی خواهند بود. ﴿٤٦﴾ و برای آنان جز الله یاران و دوستانی نیست که ایشان را یاری دهند، و هرکس را که الله گمراه سازد پس برای او هیچ راه (نجات) نیست. ﴿٤٧﴾ دعوت پروردگار خود را اجابت کنید، پیش از آنکه روزی فرا رسد که از (سوی) الله بازگشتی نباشد، در آن روز نه پناهگاهی دارید و نه می‌توانید انکار کنید. ﴿٤٨﴾ پس اگر روی بگردانند پس تو را بر آنان نگهبان نفرستاده‌ایم (تا آنان را بر ایمان مجبور سازی)، بر تو نیست مگر رسانیدن پیغام الله. و البته وقتی از جانب خویش رحمتی به انسان بچشانیم به آن شاد می‌شود (و ما را فراموش می کند). و اگر بلا و مصیبتی به خاطر کارهایی که کرده است به او برسد (نعمتها را فراموش می کند)، یقینا انسان ناسپاس است. ﴿٤٩﴾ فرمانروایی آسمان‌ها و زمین مخصوص الله است، هرچه بخواهد می‌آفریند، به هرکس که بخواهد دختران می‌بخشد و به هرکس که بخواهد پسران می‌بخشد. ﴿٥٠﴾ و یا اینکه هم پسر و هم دختر به آنان می‌دهد، و (الله) هرکه را بخواهد عقیم می‌کند چون او بس آگاه و تواناست. ﴿٥١﴾ و هیچ انسانی را سزاوار نیست که الله با او سخن بگوید مگر از طریق وحی یا از پس پرده یا اینکه الله فرستاده ای (فرشته) بفرستد و آن (فرستاده) به حکم او (الله) هرچه را بخواهد وحی می‌کند، بی شک او والای باحکمت است.

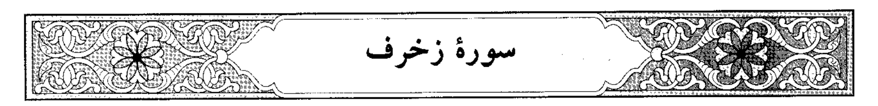
وَكَذَٰلِكَ أَوۡحَيۡنَآ إِلَيۡكَ رُوحٗا مِّنۡ أَمۡرِنَاۚ مَا كُنتَ تَدۡرِي مَا ٱلۡكِتَٰبُ وَلَا ٱلۡإِيمَٰنُ وَلَٰكِن جَعَلۡنَٰهُ نُورٗا نَّهۡدِي بِهِۦ مَن نَّشَآءُ مِنۡ عِبَادِنَاۚ وَإِنَّكَ لَتَهۡدِيٓ إِلَىٰ صِرَٰطٖ مُّسۡتَقِيمٖ ﴿٥٢﴾ صِرَٰطِ ٱللَّهِ ٱلَّذِي لَهُۥ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِۗ أَلَآ إِلَى ٱللَّهِ تَصِيرُ ٱلۡأُمُورُ ﴿٥٣﴾

سُورَةُ الزُّخْرُفِ

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

حمٓ ﴿١﴾ وَٱلۡكِتَٰبِ ٱلۡمُبِينِ ﴿٢﴾ إِنَّا جَعَلۡنَٰهُ قُرۡءَٰنًا عَرَبِيّٗا لَّعَلَّكُمۡ تَعۡقِلُونَ ﴿٣﴾ وَإِنَّهُۥ فِيٓ أُمِّ ٱلۡكِتَٰبِ لَدَيۡنَا لَعَلِيٌّ حَكِيمٌ ﴿٤﴾ أَفَنَضۡرِبُ عَنكُمُ ٱلذِّكۡرَ صَفۡحًا أَن كُنتُمۡ قَوۡمٗا مُّسۡرِفِينَ ﴿٥﴾ وَكَمۡ أَرۡسَلۡنَا مِن نَّبِيّٖ فِي ٱلۡأَوَّلِينَ ﴿٦﴾ وَمَا يَأۡتِيهِم مِّن نَّبِيٍّ إِلَّا كَانُواْ بِهِۦ يَسۡتَهۡزِءُونَ ﴿٧﴾ فَأَهۡلَكۡنَآ أَشَدَّ مِنۡهُم بَطۡشٗا وَمَضَىٰ مَثَلُ ٱلۡأَوَّلِينَ ﴿٨﴾ وَلَئِن سَأَلۡتَهُم مَّنۡ خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَ لَيَقُولُنَّ خَلَقَهُنَّ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡعَلِيمُ ﴿٩﴾ ٱلَّذِي جَعَلَ لَكُمُ ٱلۡأَرۡضَ مَهۡدٗا وَجَعَلَ لَكُمۡ فِيهَا سُبُلٗا لَّعَلَّكُمۡ تَهۡتَدُونَ ﴿١٠﴾

﴿٥٢﴾ و این چنین روحی از حکم خود را (قرآن را) به تو وحی کردیم، (تو) نمی‌دانستی که کتاب و ایمان چیست، ولی آن (قرآن) را نوری گردانیدیم که با آن هرکس از بندگان ما را که بخواهیم هدایت می‌کنیم و البته تو (مردم را) به راه راست هدایت می کنی. ﴿٥٣﴾ راه الله، پروردگاری که آنچه در آسمان‌ها و آنچه در زمین است، برای اوست. آگاه باشید! همۀ کارها به‌سوی الله بازمی‌گردد.

سورۀ زخرف

در مکه نازل شده و هشتاد و نه آیت است

بنام الله بخشندۀ مهربان

﴿١﴾ حم. (مفهوم این حروف به الله معلوم است). ﴿٢﴾ قسم به این کتاب واضح (و بیانگر حق و باطل). ﴿٣﴾ به یقین ما این (کتاب) را قرآن عربی گردانیدیم تا شما بفهمید. ﴿٤﴾ و البته این کتاب در لوح محفوظ پیش ما ثبت است که بلند مرتبه و پر از حکمت است. ﴿٥﴾ آیا این قرآن را از شما باز گردانیم به خاطر آنکه شما گروه اسرافکارید؟ ﴿٦﴾ و چه بسیار پیغمبران را در میان امت های پیشین فرستادیم. ﴿٧﴾ و هیچ پیغمبری به نزد آنان نمی‌آمد مگر آنکه او را مسخره می‌کردند. ﴿٨﴾ پس ما کسانی را هلاک کردیم که سخت تر از این اسرافکاران بودند. و نمونه‌هایی از عذاب پیشینیان گذشته است. ﴿٩﴾ و اگر از آنان بپرسی که چه کسی آسمان‌ها و زمین را آفریده است، حتما می گویند: آنها را پروردگار غالبِ دانا آفریده است. ﴿١٠﴾ و آن ذاتی که زمین را برایتان محل آسایش گردانید و در آن برای شما راهها قرار داد تا شاید راه یابید.

وَٱلَّذِى نَزَّلَ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءَۢ بِقَدَرٍ فَأَنشَرْنَا بِهِۦ بَلْدَةً مَّيْتًا ۚ
كَذَٰلِكَ تُخْرَجُونَ ﴿١١﴾ وَٱلَّذِى خَلَقَ ٱلْأَزْوَٰجَ كُلَّهَا وَجَعَلَ
لَكُم مِّنَ ٱلْفُلْكِ وَٱلْأَنْعَٰمِ مَا تَرْكَبُونَ ﴿١٢﴾ لِتَسْتَوُۥا۟ عَلَىٰ ظُهُورِهِۦ
ثُمَّ تَذْكُرُوا۟ نِعْمَةَ رَبِّكُمْ إِذَا ٱسْتَوَيْتُمْ عَلَيْهِ وَتَقُولُوا۟ سُبْحَٰنَ
ٱلَّذِى سَخَّرَ لَنَا هَٰذَا وَمَا كُنَّا لَهُۥ مُقْرِنِينَ ﴿١٣﴾ وَإِنَّآ إِلَىٰ رَبِّنَا
لَمُنقَلِبُونَ ﴿١٤﴾ وَجَعَلُوا۟ لَهُۥ مِنْ عِبَادِهِۦ جُزْءًا ۚ إِنَّ ٱلْإِنسَٰنَ
لَكَفُورٌ مُّبِينٌ ﴿١٥﴾ أَمِ ٱتَّخَذَ مِمَّا يَخْلُقُ بَنَاتٍ وَأَصْفَىٰكُم
بِٱلْبَنِينَ ﴿١٦﴾ وَإِذَا بُشِّرَ أَحَدُهُم بِمَا ضَرَبَ لِلرَّحْمَٰنِ مَثَلًا
ظَلَّ وَجْهُهُۥ مُسْوَدًّا وَهُوَ كَظِيمٌ ﴿١٧﴾ أَوَمَن يُنَشَّؤُا۟ فِى
ٱلْحِلْيَةِ وَهُوَ فِى ٱلْخِصَامِ غَيْرُ مُبِينٍ ﴿١٨﴾ وَجَعَلُوا۟ ٱلْمَلَٰٓئِكَةَ
ٱلَّذِينَ هُمْ عِبَٰدُ ٱلرَّحْمَٰنِ إِنَٰثًا ۚ أَشَهِدُوا۟ خَلْقَهُمْ ۚ سَتُكْتَبُ
شَهَٰدَتُهُمْ وَيُسْـَٔلُونَ ﴿١٩﴾ وَقَالُوا۟ لَوْ شَآءَ ٱلرَّحْمَٰنُ مَا عَبَدْنَٰهُم ۗ
مَّا لَهُم بِذَٰلِكَ مِنْ عِلْمٍ ۖ إِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ ﴿٢٠﴾ أَمْ ءَاتَيْنَٰهُمْ
كِتَٰبًا مِّن قَبْلِهِۦ فَهُم بِهِۦ مُسْتَمْسِكُونَ ﴿٢١﴾ بَلْ قَالُوٓا۟ إِنَّا
وَجَدْنَآ ءَابَآءَنَا عَلَىٰٓ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰٓ ءَاثَٰرِهِم مُّهْتَدُونَ ﴿٢٢﴾

﴿۱۱﴾ و آن ذاتی که از آسمان به اندازهٔ معین آب فرود آورد، پس با آن آب زمین مرده را زنده کردیم. شما نیز این‌گونه (از قبرها) بیرون آورده می‌شوید. ﴿۱۲﴾ و آن ذاتی که همهٔ جفت‌ها (نر و ماده) را آفریده است و برای شما از کشتی‌ها و چهارپایان چیزی آفرید که (بر آنها) سوار می‌شوید. ﴿۱۳﴾ تا بر پشت آنها قرار گیرید، و چون بر آن استقرار یافتید، نعمت پروردگارتان را یاد کنید، و بگویید: پاک و منزّه است آن ذاتی که این را برای ما مسخر کرد و ما بر (رام کردن) آن قادر نبودیم. ﴿١٤﴾ و البته ما به‌سوی پروردگار خود باز می‌گردیم. ﴿۱٥﴾ و برای او از بندگانش جزئی (مانند فرزند و شریک) قرار دادند، واقعا انسان ناسپاسِ آشکار است. ﴿١٦﴾ آیا از آنچه می‌آفریند (برای خود) دختران را انتخاب کرد و برای شما پسران را برگزیده است؟ ﴿۱۷﴾ در حالی که چون یکی از آنان‌را به آن چه برای رحمن مثل زده است، مژده دهند، چهره‌اش سیاه می‌شود و پر از غم می‌گردد. ﴿۱۸﴾ آیا کسی را که در زیور پرورش یافته و در وقت خصومت و مجادله نمی‌تواند مقصود خود را آشکار و اثبات کند (به الله نسبت می‌دهند؟). ﴿۱۹﴾ و فرشتگان را که بندگان پروردگار مهربان هستند، مؤنث قرار دادند. آیا در وقت آفریدن آنان حاضر بودند؟ گواهی آنان به زودی نوشته می‌شود و بازخواست خواهند شد. ﴿۲۰﴾ و گفتند: اگر پروردگار مهربان می‌خواست ما فرشتگان را عبادت نمی‌کردیم، آنان هیچ اطلاع و دلیلی به این ندارند. و ایشان جز از حدس و تخمین، سخنی نمی‌گویند. ﴿۲۱﴾ آیا پیش از این (قرآن) کتابی به آنان داده‌ایم که ایشان به آن چنگ زده‌اند؟ ﴿۲۲﴾ بلکه گفتند: یقینا ما پدران خود را بر دینی یافته‌ایم و ما بر نقش قدم آن‌ها روان و راه یافته‌ایم.

وَكَذَٰلِكَ مَآ أَرۡسَلۡنَا مِن قَبۡلِكَ فِي قَرۡيَةٖ مِّن نَّذِيرٍ إِلَّا قَالَ مُتۡرَفُوهَآ
إِنَّا وَجَدۡنَآ ءَابَآءَنَا عَلَىٰٓ أُمَّةٖ وَإِنَّا عَلَىٰٓ ءَاثَٰرِهِم مُّقۡتَدُونَ ﴿٢٣﴾
۞ قَٰلَ أَوَلَوۡ جِئۡتُكُم بِأَهۡدَىٰ مِمَّا وَجَدتُّمۡ عَلَيۡهِ ءَابَآءَكُمۡۖ
قَالُوٓاْ إِنَّا بِمَآ أُرۡسِلۡتُم بِهِۦ كَٰفِرُونَ ﴿٢٤﴾ فَٱنتَقَمۡنَا مِنۡهُمۡۖ فَٱنظُرۡ
كَيۡفَ كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلۡمُكَذِّبِينَ ﴿٢٥﴾ وَإِذۡ قَالَ إِبۡرَٰهِيمُ لِأَبِيهِ وَقَوۡمِهِۦٓ
إِنَّنِي بَرَآءٞ مِّمَّا تَعۡبُدُونَ ﴿٢٦﴾ إِلَّا ٱلَّذِي فَطَرَنِي فَإِنَّهُۥ سَيَهۡدِينِ
﴿٢٧﴾ وَجَعَلَهَا كَلِمَةَۢ بَاقِيَةٗ فِي عَقِبِهِۦ لَعَلَّهُمۡ يَرۡجِعُونَ ﴿٢٨﴾ بَلۡ
مَتَّعۡتُ هَٰٓؤُلَآءِ وَءَابَآءَهُمۡ حَتَّىٰ جَآءَهُمُ ٱلۡحَقُّ وَرَسُولٞ مُّبِينٞ ﴿٢٩﴾
وَلَمَّا جَآءَهُمُ ٱلۡحَقُّ قَالُواْ هَٰذَا سِحۡرٞ وَإِنَّا بِهِۦ كَٰفِرُونَ ﴿٣٠﴾ وَقَالُواْ
لَوۡلَا نُزِّلَ هَٰذَا ٱلۡقُرۡءَانُ عَلَىٰ رَجُلٖ مِّنَ ٱلۡقَرۡيَتَيۡنِ عَظِيمٍ ﴿٣١﴾ أَهُمۡ
يَقۡسِمُونَ رَحۡمَتَ رَبِّكَۚ نَحۡنُ قَسَمۡنَا بَيۡنَهُم مَّعِيشَتَهُمۡ فِي ٱلۡحَيَوٰةِ
ٱلدُّنۡيَاۚ وَرَفَعۡنَا بَعۡضَهُمۡ فَوۡقَ بَعۡضٖ دَرَجَٰتٖ لِّيَتَّخِذَ بَعۡضُهُم
بَعۡضٗا سُخۡرِيّٗاۗ وَرَحۡمَتُ رَبِّكَ خَيۡرٞ مِّمَّا يَجۡمَعُونَ ﴿٣٢﴾ وَلَوۡلَآ
أَن يَكُونَ ٱلنَّاسُ أُمَّةٗ وَٰحِدَةٗ لَّجَعَلۡنَا لِمَن يَكۡفُرُ بِٱلرَّحۡمَٰنِ
لِبُيُوتِهِمۡ سُقُفٗا مِّن فِضَّةٖ وَمَعَارِجَ عَلَيۡهَا يَظۡهَرُونَ ﴿٣٣﴾

﴿۲۳﴾ و همین طور در هیچ دیاری پیش از تو بیم‌دهنده ای نفرستاده‌ایم مگر آنکه ثروتمندان متکبر شان گفتند: یقینا ما پدران خود را بر دینی یافته‌ایم و ما به راه و روش آن‌ها اقتدا می کنیم. ﴿٢٤﴾ (پیغمبر شان به آنها) گفت: آیا اگر دینی را هم برای شما بیاورم که هدایت بخش‌تر از دینی باشد که پدرانتان را بر آن یافته‌اید (باز هم از آیین میراثی پیروی می‌کنید؟!) گفتند: ما به آنچه که به آن فرستاده شده اید کافریم. ﴿۲٥﴾ پس ما از آن‌ها انتقام گرفتیم، پس ببین که سرانجام تکذیب کنندگان چگونه بود؟ ﴿٢٦﴾ و یادآور شو چون ابراهیم به پدر و قومش گفت: من از آنچه شما می‌پرستید بیزارم. ﴿۲۷﴾ به جز آن معبودی که مرا آفریده است و او مرا هدایت خواهد کرد. ﴿۲۸﴾ و (الله) آن را درمیان فرزندانش کلمهٔ ماندنی قرار داد تا آنان (به توحید) بازگردند. ﴿۲۹﴾ بلکه من ایشان و پدرانشان را (از نعمت هایم) برخوردار ساختم، تا آنکه حق و پیغمبر آشکار به نزدشان آمد. ﴿۳۰﴾ و هنگامی‌که حق به نزد آنان آمد، گفتند: این جادو است و البته ما به آن کفر می ورزیم. ﴿۳۱﴾ و گفتند: چرا این قرآن بر مردی بزرگ (از نگاه جاه و مال) از دو شهر نازل نشد؟ ﴿۳۲﴾ آیا آنها رحمت پروردگار تو را تقسیم می‌کنند؟ در حالی که ما معیشت آنان‌را در زندگی دنیا بین آنان تقسیم کرده‌ایم و بعضی را بر بعضی دیگر برتری‌هایی داده‌ایم تا بعضی از آنان بعضی دیگر را به خدمت گیرند و رحمت پروردگارت از آنچه جمع‌آوری می‌کنند بهتر است. ﴿۳۳﴾ اگر (این) نبود که مردم (در گمراهی) همه یک امّت شوند، ما برای کسانی‌که به الله مهربان کفر می‌ورزند خانه‌هایی با سقف‌هایی از نقره می ساختیم و برای آنان زینه های از نقره قرار می‌دادیم که به وسیلهٔ آنها بالا بروند.

وَلِبُيُوتِهِمْ أَبْوَٰبًا وَسُرُرًا عَلَيْهَا يَتَّكِـُٔونَ ﴿٣٤﴾ وَزُخْرُفًا وَإِن كُلُّ ذَٰلِكَ لَمَّا مَتَٰعُ ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا وَٱلْـَٔاخِرَةُ عِندَ رَبِّكَ لِلْمُتَّقِينَ ﴿٣٥﴾ وَمَن يَعْشُ عَن ذِكْرِ ٱلرَّحْمَٰنِ نُقَيِّضْ لَهُۥ شَيْطَٰنًا فَهُوَ لَهُۥ قَرِينٌ ﴿٣٦﴾ وَإِنَّهُمْ لَيَصُدُّونَهُمْ عَنِ ٱلسَّبِيلِ وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُم مُّهْتَدُونَ ﴿٣٧﴾ حَتَّىٰٓ إِذَا جَآءَنَا قَالَ يَٰلَيْتَ بَيْنِى وَبَيْنَكَ بُعْدَ ٱلْمَشْرِقَيْنِ فَبِئْسَ ٱلْقَرِينُ ﴿٣٨﴾ وَلَن يَنفَعَكُمُ ٱلْيَوْمَ إِذ ظَّلَمْتُمْ أَنَّكُمْ فِى ٱلْعَذَابِ مُشْتَرِكُونَ ﴿٣٩﴾ أَفَأَنتَ تُسْمِعُ ٱلصُّمَّ أَوْ تَهْدِى ٱلْعُمْىَ وَمَن كَانَ فِى ضَلَٰلٍ مُّبِينٍ ﴿٤٠﴾ فَإِمَّا نَذْهَبَنَّ بِكَ فَإِنَّا مِنْهُم مُّنتَقِمُونَ ﴿٤١﴾ أَوْ نُرِيَنَّكَ ٱلَّذِى وَعَدْنَٰهُمْ فَإِنَّا عَلَيْهِم مُّقْتَدِرُونَ ﴿٤٢﴾ فَٱسْتَمْسِكْ بِٱلَّذِىٓ أُوحِىَ إِلَيْكَ ۖ إِنَّكَ عَلَىٰ صِرَٰطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٤٣﴾ وَإِنَّهُۥ لَذِكْرٌ لَّكَ وَلِقَوْمِكَ ۖ وَسَوْفَ تُسْـَٔلُونَ ﴿٤٤﴾ وَسْـَٔلْ مَنْ أَرْسَلْنَا مِن قَبْلِكَ مِن رُّسُلِنَآ أَجَعَلْنَا مِن دُونِ ٱلرَّحْمَٰنِ ءَالِهَةً يُعْبَدُونَ ﴿٤٥﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِـَٔايَٰتِنَآ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَإِي۟هِۦ فَقَالَ إِنِّى رَسُولُ رَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٤٦﴾ فَلَمَّا جَآءَهُم بِـَٔايَٰتِنَآ إِذَا هُم مِّنْهَا يَضْحَكُونَ ﴿٤٧﴾

﴿٣٤﴾ و برای خانه‌هایشان درهایی (از نقره قرار می‌دادیم) و تخت‌هایی نقره‌ای که بر آنها تکیه کنند (می‌ساختیم). ﴿٣٥﴾ و هرگونه اسباب زینت (برایشان قرار می‌دادیم)، امّا همۀ اینها اسباب برخورداری زندگانی دنیاست و آخرت نزد پروردگارت برای پیرهیزگاران است. ﴿٣٦﴾ و هرکس که از یاد پروردگار مهربان غافل و روی‌گردان شود، برایش شیطانی می‌گماریم و آن (شیطان) همنشین او می‌گردد. ﴿٣٧﴾ و البته آنان (شیاطین) ایشان (انسان‌ها) را از راه باز می‌دارند و گمان می کنند که ایشان هدایت یافته گان اند. ﴿٣٨﴾ تا وقتی که (چنین کسی) به پیش ما آید، (و به شیطان همنشین خود)گوید: ای کاش بین من و تو به اندازۀ مشرق و مغرب فاصله بود! چه بد همنشینی بودی. ﴿٣٩﴾ و امروز (آرزوی دوری از شیطان) برای شما سودی ندارد، چرا که شما ظلم کرده‌اید. ﴿٤٠﴾ آیا تو می‌توانی به کران بشنوانی؟ و یا اینکه کوران و کسانی را که در گمراهی آشکاری هستند، هدایت کنی؟ ﴿٤١﴾ پس وقتی تو را (از میان آنها) ببریم، پس حتمی از آنان انتقام خواهیم گرفت. ﴿٤٢﴾ یا آنچه را که به آنان وعده کرده‌ایم به تو نشان دهیم، زیرا ما بر آنان مسلّط و مقتدریم. ﴿٤٣﴾ پس به آنچه به تو وحی شده است محکم چنگ بزن، چرا که تو به یقین بر راه مستقیم قرار داری. ﴿٤٤﴾ و چون قرآن برای تو و قومت پندی است و از شما سوال خواهد شد. ﴿٤٥﴾ و از (پیروان) پیغمبران پیشین ما بپرس، آیا به جز پروردگار مهربان معبودهایی قرار داده‌ایم که عبادت شوند؟ ﴿٤٦﴾ و البته موسی را با نشانه‌های خود به‌سوی فرعون و سران (قوم) او فرستادیم (و موسی) گفت: یقینا من فرستادۀ پروردگار عالمیان ام. ﴿٤٧﴾ وقتی‌که با نشانه‌های ما (به‌سوی) آنان آمد، پس آنان به آن (نشانه ها) می‌خندیدند.

وَمَا نُرِيهِم مِّنْ ءَايَةٍ إِلَّا هِيَ أَكْبَرُ مِنْ أُخْتِهَا وَأَخَذْنَٰهُم بِٱلْعَذَابِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٤٨﴾ وَقَالُوا۟ يَٰٓأَيُّهَ ٱلسَّاحِرُ ٱدْعُ لَنَا رَبَّكَ بِمَا عَهِدَ عِندَكَ إِنَّنَا لَمُهْتَدُونَ ﴿٤٩﴾ فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمُ ٱلْعَذَابَ إِذَا هُمْ يَنكُثُونَ ﴿٥٠﴾ وَنَادَىٰ فِرْعَوْنُ فِي قَوْمِهِۦ قَالَ يَٰقَوْمِ أَلَيْسَ لِي مُلْكُ مِصْرَ وَهَٰذِهِ ٱلْأَنْهَٰرُ تَجْرِي مِن تَحْتِيٓ أَفَلَا تُبْصِرُونَ ﴿٥١﴾ أَمْ أَنَا۠ خَيْرٌ مِّنْ هَٰذَا ٱلَّذِي هُوَ مَهِينٌ وَلَا يَكَادُ يُبِينُ ﴿٥٢﴾ فَلَوْلَآ أُلْقِيَ عَلَيْهِ أَسْوِرَةٌ مِّن ذَهَبٍ أَوْ جَآءَ مَعَهُ ٱلْمَلَٰٓئِكَةُ مُقْتَرِنِينَ ﴿٥٣﴾ فَٱسْتَخَفَّ قَوْمَهُۥ فَأَطَاعُوهُ إِنَّهُمْ كَانُوا۟ قَوْمًا فَٰسِقِينَ ﴿٥٤﴾ فَلَمَّآ ءَاسَفُونَا ٱنتَقَمْنَا مِنْهُمْ فَأَغْرَقْنَٰهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٥٥﴾ فَجَعَلْنَٰهُمْ سَلَفًا وَمَثَلًا لِّلْءَاخِرِينَ ﴿٥٦﴾ ۞ وَلَمَّا ضُرِبَ ٱبْنُ مَرْيَمَ مَثَلًا إِذَا قَوْمُكَ مِنْهُ يَصِدُّونَ ﴿٥٧﴾ وَقَالُوٓا۟ ءَأَٰلِهَتُنَا خَيْرٌ أَمْ هُوَ مَا ضَرَبُوهُ لَكَ إِلَّا جَدَلًۢا بَلْ هُمْ قَوْمٌ خَصِمُونَ ﴿٥٨﴾ إِنْ هُوَ إِلَّا عَبْدٌ أَنْعَمْنَا عَلَيْهِ وَجَعَلْنَٰهُ مَثَلًا لِّبَنِيٓ إِسْرَٰٓءِيلَ ﴿٥٩﴾ وَلَوْ نَشَآءُ لَجَعَلْنَا مِنكُم مَّلَٰٓئِكَةً فِي ٱلْأَرْضِ يَخْلُفُونَ ﴿٦٠﴾

﴿٤٨﴾ و ما هیچ معجزه ای را به ایشان نشان نمی دادیم مگر اینکه یکی از دیگری بزرگتر بود و آنان‌را به عذاب گرفتیم تا شاید بازگردند. ﴿٤٩﴾ و (به موسی) گفتند: ای جادوگر! پروردگارت را با آنچه که به تو عهد کرده است برای ما بخوان، ما حتما هدایت تو را خواهیم پذیرفت. ﴿٥٠﴾ پس وقتی عذاب را از ایشان دور کردیم، ناگهان همگی عهدشکنی کردند. ﴿٥١﴾ و فرعون درمیان قوم خود اعلان کرد و گفت: ای قوم من! آیا فرمانروایی مصر و این نهرها که از زیر (کاخ‌های) من روان است، از من نیست؟ آیا (عظمت مرا) نمی‌بینید؟ ﴿٥٢﴾ نه، بلکه من بهترم از این شخص که خوار و حقیر است و نمی‌تواند روشن سخن بگوید. ﴿٥٣﴾ (اگر موسی راست می‌گوید) پس چرا دست‌بندهای از طلا بر او آویخته نشده است؟ یا چرا فرشتگان (برای یاری او) یکجا با او نیامده‌اند؟ ﴿٥٤﴾ پس (فرعون) قوم خود را سبک و بی‌خرد شمرد، پس آنان از او اطاعت کردند. البته آنان قوم فاسق بودند. ﴿٥٥﴾ پس وقتی ما را به خشم آوردند، از آنان انتقام گرفتیم و همه آنان‌را غرق کردیم. ﴿٥٦﴾ پس آنان‌را پیشگامان (بد) و عبرت برای آیندگان قرار دادیم. ﴿٥٧﴾ و چون پسر مریم (عیسی) به طور مثال ذکر شد، ناگهان قوم تو از آن با فریاد به (تمسخر و) شور و هلهله پرداختند. ﴿٥٨﴾ و گفتند: آیا معبودان ما بهترند یا او؟ (آن مثال را) برای تو جز از روی جدال نیاوردند، بلکه آنان قوم جدل پیشه اند. ﴿٥٩﴾ در حالیکه عیسی جز بنده ای نیست که بر او انعام کردیم و او را نمونۀ هدایت برای بنی‌اسرائیل گردانیدیم. ﴿٦٠﴾ و اگر بخواهیم به‌جای شما در زمین فرشتگان قرار می‌دهیم تا جانشین شما شوند.

وَإِنَّهُۥ لَعِلۡمٞ لِّلسَّاعَةِ فَلَا تَمۡتَرُنَّ بِهَا وَٱتَّبِعُونِۚ هَٰذَا صِرَٰطٞ
مُّسۡتَقِيمٞ ﴿٦١﴾ وَلَا يَصُدَّنَّكُمُ ٱلشَّيۡطَٰنُۖ إِنَّهُۥ لَكُمۡ عَدُوّٞ مُّبِينٞ
﴿٦٢﴾ وَلَمَّا جَآءَ عِيسَىٰ بِٱلۡبَيِّنَٰتِ قَالَ قَدۡ جِئۡتُكُم بِٱلۡحِكۡمَةِ
وَلِأُبَيِّنَ لَكُم بَعۡضَ ٱلَّذِي تَخۡتَلِفُونَ فِيهِۖ فَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ وَأَطِيعُونِ
﴿٦٣﴾ إِنَّ ٱللَّهَ هُوَ رَبِّي وَرَبُّكُمۡ فَٱعۡبُدُوهُۚ هَٰذَا صِرَٰطٞ مُّسۡتَقِيمٞ
﴿٦٤﴾ فَٱخۡتَلَفَ ٱلۡأَحۡزَابُ مِنۢ بَيۡنِهِمۡۖ فَوَيۡلٞ لِّلَّذِينَ ظَلَمُواْ
مِنۡ عَذَابِ يَوۡمٍ أَلِيمٍ ﴿٦٥﴾ هَلۡ يَنظُرُونَ إِلَّا ٱلسَّاعَةَ أَن
تَأۡتِيَهُم بَغۡتَةٗ وَهُمۡ لَا يَشۡعُرُونَ ﴿٦٦﴾ ٱلۡأَخِلَّآءُ يَوۡمَئِذِۢ
بَعۡضُهُمۡ لِبَعۡضٍ عَدُوٌّ إِلَّا ٱلۡمُتَّقِينَ ﴿٦٧﴾ يَٰعِبَادِ لَا خَوۡفٌ
عَلَيۡكُمُ ٱلۡيَوۡمَ وَلَآ أَنتُمۡ تَحۡزَنُونَ ﴿٦٨﴾ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ بِـَٔايَٰتِنَا
وَكَانُواْ مُسۡلِمِينَ ﴿٦٩﴾ ٱدۡخُلُواْ ٱلۡجَنَّةَ أَنتُمۡ وَأَزۡوَٰجُكُمۡ
تُحۡبَرُونَ ﴿٧٠﴾ يُطَافُ عَلَيۡهِم بِصِحَافٖ مِّن ذَهَبٖ وَأَكۡوَابٖۖ
وَفِيهَا مَا تَشۡتَهِيهِ ٱلۡأَنفُسُ وَتَلَذُّ ٱلۡأَعۡيُنُۖ وَأَنتُمۡ فِيهَا
خَٰلِدُونَ ﴿٧١﴾ وَتِلۡكَ ٱلۡجَنَّةُ ٱلَّتِيٓ أُورِثۡتُمُوهَا بِمَا كُنتُمۡ
تَعۡمَلُونَ ﴿٧٢﴾ لَكُمۡ فِيهَا فَٰكِهَةٞ كَثِيرَةٞ مِّنۡهَا تَأۡكُلُونَ ﴿٧٣﴾

﴿۶۱﴾ و به یقین (عیسی) نشانه ای برای قیامت است پس هرگز دربارۀ آن (قیامت) شک نکنید و از من پیروی کنید که همین راه راست است. ﴿۶۲﴾ و شیطان هرگز شما را (از راه الله) باز ندارد، یقینا او برای شما دشمن آشکار است. ﴿۶۳﴾ و چون عیسی با معجزه های آشکار آمد، گفت: بدون شک برای شما حکمت آورده (و آمده‌ام) تا بعضی از امور را برای شما بیان و روشن کنم که در آنها اختلاف می‌ورزید، پس از الله بترسید و مرا اطاعت کنید. ﴿۶۴﴾ چون الله پروردگار من و پروردگار شماست پس او را عبادت کنید، این است راه راست. ﴿۶۵﴾ پس گروها بین خود اختلاف نمودند، پس وای به حال کسانی که ظلم کردند، از عذاب روز دردناک. ﴿۶۶﴾ آیا منتظر این هستند که قیامت ناگهانی و درحالیکه از آن بی‌خبرند به سراغ شان بیاید؟ ﴿۶۷﴾ دوستان در آن روز دشمنان یک‌دیگر می شوند، مگر پرهیزگاران (که دوستی‌شان باقی می‌ماند). ﴿۶۸﴾ ای بندگان من! امروز بر شما هیچ ترسی نیست و نه شما غمگین می‌شوید. ﴿۶۹﴾ همان کسانی‌که به آیات ما ایمان آوردند و همیشه تسلیم حق بودند. ﴿۷۰﴾ شما و همسران تان به بهشت درآئید در حالی که شادمان و مسرورید. ﴿۷۱﴾ بر ایشان ظرفها و جام‌های طلایی چرخانده می‌شود و هر چه دل بخواهد و هرچه چشم از آن لذّت ببرد در بهشت موجود است و شما در آن جاودانه هستید. ﴿۷۲﴾ و این همان جنتی است که به سبب کارهایی که می‌کردید، به میراث برده اید. ﴿۷۳﴾ در آن برای شما میوۀ بسیار است که از آن می‌خورید.

إِنَّ ٱلْمُجْرِمِينَ فِى عَذَابِ جَهَنَّمَ خَٰلِدُونَ ﴿٧٤﴾ لَا يُفَتَّرُ عَنْهُمْ وَهُمْ فِيهِ مُبْلِسُونَ ﴿٧٥﴾ وَمَا ظَلَمْنَٰهُمْ وَلَٰكِن كَانُوا۟ هُمُ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٧٦﴾ وَنَادَوْا۟ يَٰمَٰلِكُ لِيَقْضِ عَلَيْنَا رَبُّكَ ۖ قَالَ إِنَّكُم مَّٰكِثُونَ ﴿٧٧﴾ لَقَدْ جِئْنَٰكُم بِٱلْحَقِّ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَكُمْ لِلْحَقِّ كَٰرِهُونَ ﴿٧٨﴾ أَمْ أَبْرَمُوٓا۟ أَمْرًا فَإِنَّا مُبْرِمُونَ ﴿٧٩﴾ أَمْ يَحْسَبُونَ أَنَّا لَا نَسْمَعُ سِرَّهُمْ وَنَجْوَىٰهُم ۚ بَلَىٰ وَرُسُلُنَا لَدَيْهِمْ يَكْتُبُونَ ﴿٨٠﴾ قُلْ إِن كَانَ لِلرَّحْمَٰنِ وَلَدٌ فَأَنَا۠ أَوَّلُ ٱلْعَٰبِدِينَ ﴿٨١﴾ سُبْحَٰنَ رَبِّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ رَبِّ ٱلْعَرْشِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿٨٢﴾ فَذَرْهُمْ يَخُوضُوا۟ وَيَلْعَبُوا۟ حَتَّىٰ يُلَٰقُوا۟ يَوْمَهُمُ ٱلَّذِى يُوعَدُونَ ﴿٨٣﴾ وَهُوَ ٱلَّذِى فِى ٱلسَّمَآءِ إِلَٰهٌ وَفِى ٱلْأَرْضِ إِلَٰهٌ ۚ وَهُوَ ٱلْحَكِيمُ ٱلْعَلِيمُ ﴿٨٤﴾ وَتَبَارَكَ ٱلَّذِى لَهُۥ مُلْكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَعِندَهُۥ عِلْمُ ٱلسَّاعَةِ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٨٥﴾ وَلَا يَمْلِكُ ٱلَّذِينَ يَدْعُونَ مِن دُونِهِ ٱلشَّفَٰعَةَ إِلَّا مَن شَهِدَ بِٱلْحَقِّ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٨٦﴾ وَلَئِن سَأَلْتَهُم مَّنْ خَلَقَهُمْ لَيَقُولُنَّ ٱللَّهُ ۖ فَأَنَّىٰ يُؤْفَكُونَ ﴿٨٧﴾ وَقِيلِهِۦ يَٰرَبِّ إِنَّ هَٰٓؤُلَآءِ قَوْمٌ لَّا يُؤْمِنُونَ ﴿٨٨﴾ فَٱصْفَحْ عَنْهُمْ وَقُلْ سَلَٰمٌ ۚ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٨٩﴾

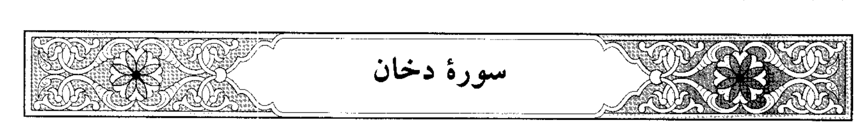
﴿۷٤﴾ البته مجرمان در عذاب دوزخ همیشه می‌مانند. ﴿۷۵﴾ عذاب از آنان کاسته نمی‌شود و آنان در آن نا امید شده وخاموش هستند. ﴿۷٦﴾ و ما به آنان ظلم نکردیم بلکه آنان خود ظالم بودند. ﴿۷۷﴾ و فریاد می‌کشند: ای مالک (نگهبان دوزخ)! پروردگارت باید علیه ما حکم مرگ صادر کند. گویند: شما (در آن) ماندنی هستید. ﴿۷۸﴾ البته ما حق را برای شما آوردیم، ولی بیشتر شما با حق کراهت داشتید. ﴿۷۹﴾ یا آنان تصمیم محکم (علیه پیغمبر ما) گرفتند؟ پس ما نیز ارادۀ محکم و تغییر ناپذیر (برای نجات او) گرفتیم. ﴿۸۰﴾ آیا گمان می‌کنند که ما اسرار پنهانی و سخنان در گوشی آنان را نمی‌شنویم؟! بلی! (می‌شنویم) و فرشتگان ما نزد آنها (همه چیز را) می‌نویسند. ﴿۸۱﴾ بلکه اگر برای پروردگار بخشنده فرزندی می بود، پس من اولین عبادت کنندگانم. ﴿۸۲﴾ پاک و منزّه است پروردگار آسمان‌ها و زمین و پروردگار عرش، از آنچه او را توصیف می‌کنند. ﴿۸۳﴾ پس آنان‌را به حال خود شان واگذار تا در باطل خویش غوطه‌ور گردند و سرگرم بازی شوند تا روزی را که وعده داده می‌شوند ملاقات کنند. ﴿۸٤﴾ و او ذاتی است که در آسمان معبود است و در زمین (نیز) معبود می‌باشد و اوست حکیم دانا. ﴿۸۵﴾ و خجسته و بابرکت است ذاتی که پادشاهی آسمان‌ها و زمین و هر آنچه میان آن دو است از اوست و علم قیامت مخصوص اوست و به‌سوی او بازگردانیده می‌شوید. ﴿۸٦﴾ و کسانی را که به جای او پرستش می‌کنند مالک هیچ شفاعت نیستند مگر کسانی‌که شهادت به حق داده باشند و آنان می دانند. ﴿۸۷﴾ و اگر از آنها بپرسی چه کسی آنان‌را آفریده است؟ حتما می‌گویند: الله! پس چگونه به انحراف کشانده می‌شوند؟! ﴿۸۸﴾ و (الله فرمود:) سخن پیغمبر ما این است: پروردگارا! بدون شک اینها قومی هستند که ایمان نمی‌آورند. ﴿۸۹﴾ پس از آنان روی‌بگردان و بگو: سلام، (وداع با شما) در آینده خواهند دانست (که چه سرنوشتی دارند!).

سُورَةُ الدُّخَانِ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

حمٓ ﴿١﴾ وَٱلْكِتَٰبِ ٱلْمُبِينِ ﴿٢﴾ إِنَّآ أَنزَلْنَٰهُ فِى لَيْلَةٍ مُّبَٰرَكَةٍ ۚ إِنَّا كُنَّا مُنذِرِينَ ﴿٣﴾ فِيهَا يُفْرَقُ كُلُّ أَمْرٍ حَكِيمٍ ﴿٤﴾ أَمْرًا مِّنْ عِندِنَآ ۚ إِنَّا كُنَّا مُرْسِلِينَ ﴿٥﴾ رَحْمَةً مِّن رَّبِّكَ ۚ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلْعَلِيمُ ﴿٦﴾ رَبِّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَآ ۖ إِن كُنتُم مُّوقِنِينَ ﴿٧﴾ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ يُحْىِۦ وَيُمِيتُ ۖ رَبُّكُمْ وَرَبُّ ءَابَآئِكُمُ ٱلْأَوَّلِينَ ﴿٨﴾ بَلْ هُمْ فِى شَكٍّ يَلْعَبُونَ ﴿٩﴾ فَٱرْتَقِبْ يَوْمَ تَأْتِى ٱلسَّمَآءُ بِدُخَانٍ مُّبِينٍ ﴿١٠﴾ يَغْشَى ٱلنَّاسَ ۖ هَٰذَا عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١١﴾ رَّبَّنَا ٱكْشِفْ عَنَّا ٱلْعَذَابَ إِنَّا مُؤْمِنُونَ ﴿١٢﴾ أَنَّىٰ لَهُمُ ٱلذِّكْرَىٰ وَقَدْ جَآءَهُمْ رَسُولٌ مُّبِينٌ ﴿١٣﴾ ثُمَّ تَوَلَّوْا۟ عَنْهُ وَقَالُوا۟ مُعَلَّمٌ مَّجْنُونٌ ﴿١٤﴾ إِنَّا كَاشِفُوا۟ ٱلْعَذَابِ قَلِيلًا ۚ إِنَّكُمْ عَآئِدُونَ ﴿١٥﴾ يَوْمَ نَبْطِشُ ٱلْبَطْشَةَ ٱلْكُبْرَىٰٓ إِنَّا مُنتَقِمُونَ ﴿١٦﴾ ۞ وَلَقَدْ فَتَنَّا قَبْلَهُمْ قَوْمَ فِرْعَوْنَ وَجَآءَهُمْ رَسُولٌ كَرِيمٌ ﴿١٧﴾ أَنْ أَدُّوٓا۟ إِلَىَّ عِبَادَ ٱللَّهِ ۖ إِنِّى لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٨﴾

سورهٔ دخان

در مکه نازل شده و پنجاه ونه آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ حم. (مفهوم این دو حرف به الله معلوم است). ﴿۲﴾ قسم به این کتاب واضح و بیانگر (حق و باطل). ﴿۳﴾ بدون شک ما آن را در شبی بابرکت و خجسته نازل کردیم و ما همیشه بیم‌دهنده بودیم. ﴿٤﴾ (چون) هر کار مهم و حکیمانه در آن (شب مبارک) بیان و مقرّر می‌گردد. ﴿٥﴾ امری است از سوی ما، بی‌گمان ما فرستنده بودیم. ﴿٦﴾ (این کار) رحمت بزرگ از سوی پروردگارت است، البته او شنوای داناست. ﴿۷﴾ پروردگار آسمان‌ها و زمین و آنچه میان آن دو است اگر یقین کننده هستید (پس ایمان آورید). ﴿۸﴾ هیچ معبودی به حق جز او نیست و اوست که زنده می‌کند و می‌میراند و پروردگار شما و پروردگار پدران پیشین شماست. ﴿۹﴾ بلکه آنان در شک (عمیق) بازی می‌کنند. ﴿۱۰﴾ پس منتظر روزی باش که آسمان دود آشکار را با خود می آورد. ﴿۱۱﴾ مردم را فرا می گیرد، این است عذاب دردناک. ﴿۱۲﴾ (مردم می گویند:) ای پروردگار ما! عذاب را از ما دور کن، همانا ما ایمان آرندگانیم. ﴿۱۳﴾ این پند برای آنان چه سود؟ درحالیکه پیغمبر روشنگر (حق) نزد آنان آمده بود. ﴿١٤﴾ باز از وی روی‌گرداندند و گفتند: او دیوانهٔ آموخته شده است. ﴿١٥﴾ البته ما برای مدتی اندک برطرف کنندهٔ عذاب هستیم (لیکن) شما باز (به شرک خود) رجوع‌کننده‌اید. ﴿١٦﴾ روزی که به گرفتن سخت (شما را) بگیریم، البته ما انتقام گیرنده‌ایم. ﴿۱۷﴾ و بدون شک ما پیش از ایشان قوم فرعون را آزمودیم در حالیکه پیغمبر بزرگوار نزدشان آمد. ﴿۱۸﴾ (با این پیغام) که بندگان الله (بنی اسرائیل) را به من بسپارید، یقینا من برایتان پیغمبر امین هستم.

وَأَن لَّا تَعۡلُواْ عَلَى ٱللَّهِۖ إِنِّيٓ ءَاتِيكُم بِسُلۡطَٰنٖ مُّبِينٖ ﴿١٩﴾ وَإِنِّي عُذۡتُ بِرَبِّي وَرَبِّكُمۡ أَن تَرۡجُمُونِ ﴿٢٠﴾ وَإِن لَّمۡ تُؤۡمِنُواْ لِي فَٱعۡتَزِلُونِ ﴿٢١﴾ فَدَعَا رَبَّهُۥٓ أَنَّ هَٰٓؤُلَآءِ قَوۡمٞ مُّجۡرِمُونَ ﴿٢٢﴾ فَأَسۡرِ بِعِبَادِي لَيۡلًا إِنَّكُم مُّتَّبَعُونَ ﴿٢٣﴾ وَٱتۡرُكِ ٱلۡبَحۡرَ رَهۡوًاۖ إِنَّهُمۡ جُندٞ مُّغۡرَقُونَ ﴿٢٤﴾ كَمۡ تَرَكُواْ مِن جَنَّٰتٖ وَعُيُونٖ ﴿٢٥﴾ وَزُرُوعٖ وَمَقَامٖ كَرِيمٖ ﴿٢٦﴾ وَنَعۡمَةٖ كَانُواْ فِيهَا فَٰكِهِينَ ﴿٢٧﴾ كَذَٰلِكَۖ وَأَوۡرَثۡنَٰهَا قَوۡمًا ءَاخَرِينَ ﴿٢٨﴾ فَمَا بَكَتۡ عَلَيۡهِمُ ٱلسَّمَآءُ وَٱلۡأَرۡضُ وَمَا كَانُواْ مُنظَرِينَ ﴿٢٩﴾ وَلَقَدۡ نَجَّيۡنَا بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ مِنَ ٱلۡعَذَابِ ٱلۡمُهِينِ ﴿٣٠﴾ مِن فِرۡعَوۡنَۚ إِنَّهُۥ كَانَ عَالِيٗا مِّنَ ٱلۡمُسۡرِفِينَ ﴿٣١﴾ وَلَقَدِ ٱخۡتَرۡنَٰهُمۡ عَلَىٰ عِلۡمٍ عَلَى ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿٣٢﴾ وَءَاتَيۡنَٰهُم مِّنَ ٱلۡأٓيَٰتِ مَا فِيهِ بَلَٰٓؤٞاْ مُّبِينٌ ﴿٣٣﴾ إِنَّ هَٰٓؤُلَآءِ لَيَقُولُونَ ﴿٣٤﴾ إِنۡ هِيَ إِلَّا مَوۡتَتُنَا ٱلۡأُولَىٰ وَمَا نَحۡنُ بِمُنشَرِينَ ﴿٣٥﴾ فَأۡتُواْ بِـَٔابَآئِنَآ إِن كُنتُمۡ صَٰدِقِينَ ﴿٣٦﴾ أَهُمۡ خَيۡرٌ أَمۡ قَوۡمُ تُبَّعٖ وَٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِمۡۚ أَهۡلَكۡنَٰهُمۡۖ إِنَّهُمۡ كَانُواْ مُجۡرِمِينَ ﴿٣٧﴾ وَمَا خَلَقۡنَا ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَ وَمَا بَيۡنَهُمَا لَٰعِبِينَ ﴿٣٨﴾ مَا خَلَقۡنَٰهُمَآ إِلَّا بِٱلۡحَقِّ وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَهُمۡ لَا يَعۡلَمُونَ ﴿٣٩﴾

﴿۱۹﴾ و (اینکه) بر الله برتری نجویید (همانا) من برای شما دلیل آشکار می‌آورم. ﴿۲۰﴾ و البته من به پروردگار خود و پروردگار شما پناه می‌برم از اینکه مرا سنگسار کنید. ﴿۲۱﴾ و اگر به من ایمان نمی‌آورید، پس از من کناره‌گیری کنید. ﴿۲۲﴾ پس او (پیغمبر) پروردگار خود را به دعا خواند که یقینا آنها قوم مجرم اند. ﴿۲۳﴾ (به او گفتیم:) پس بندگانم را شبانه ببر (و بدانید که) حتما شما تعقیب می‌شوید. ﴿٢٤﴾ و بحر را آرام رها کن، زیرا ایشان لشکری اند غرق شده گان. ﴿۲۵﴾ (پس از غرق شدن) چه باغ‌ها و چشمه های بسیاری را گذاشتند. ﴿٢٦﴾ و چه کشتزارها و جایگاهی عالی (را بجا گذاشتند). ﴿۲۷﴾ و چه نعمتی که در آن شاد و خرم بودند. ﴿۲۸﴾ این طور (شد) و ما همه ای این نعمت‌ها را (از آنها گرفتیم و) به قوم دیگری دادیم. ﴿۲۹﴾ پس نه آسمان بر (حال) آنها گریست و نه زمین. و نه از مهلت داده‌شدگان بودند. ﴿۳۰﴾ و البته ما بنی‌اسراییل را از عذاب اهانت‌آمیز نجات دادیم. ﴿۳۱﴾ از فرعون که او سرکش و از اسرافکاران بود. ﴿۳۲﴾ و همانا ما بنی‌اسرائیل را عالمانه برگزیدیم و بر جهانیان (هم عصرشان) برتری دادیم. ﴿۳۳﴾ و از نشانه‌هایی به آنان دادیم که در آن آزمایش آشکار بود. ﴿٣٤﴾ البته این (مشرکان) می‌گویند. ﴿۳۵﴾ غیر از این مرگ اول ما (زندگی دیگر) نیست و ما بار دیگر زنده نخواهیم شد. ﴿٣٦﴾ پس اگر (شما پیغمبران) راستگو هستید، پدران (مردهٔ) ما را بیاورید. ﴿۳۷﴾ آیا آنان (مشرکان مکه) بهترند یا قوم «تبّع»؟ و کسانی که پیش از آنان بودند؟ ما آنان را به خاطر اینکه قوم مجرم بودند، نابود کردیم. ﴿۳۸﴾ ما آسمان‌ها و زمین و آنچه را که درمیان آن دو است بیهوده و بی‌هدف نه‌آفریدیم. ﴿۳۹﴾ ما آن دو را جز به حق نه‌آفریدیم لیکن بیشترشان نمی‌دانند.

إِنَّ يَوۡمَ ٱلۡفَصۡلِ مِيقَٰتُهُمۡ أَجۡمَعِينَ ﴿٤٠﴾ يَوۡمَ لَا يُغۡنِي مَوۡلًى عَن مَّوۡلٗى شَيۡـٔٗا وَلَا هُمۡ يُنصَرُونَ ﴿٤١﴾ إِلَّا مَن رَّحِمَ ٱللَّهُۚ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلرَّحِيمُ ﴿٤٢﴾ إِنَّ شَجَرَتَ ٱلزَّقُّومِ ﴿٤٣﴾ طَعَامُ ٱلۡأَثِيمِ ﴿٤٤﴾ كَٱلۡمُهۡلِ يَغۡلِي فِي ٱلۡبُطُونِ ﴿٤٥﴾ كَغَلۡيِ ٱلۡحَمِيمِ ﴿٤٦﴾ خُذُوهُ فَٱعۡتِلُوهُ إِلَىٰ سَوَآءِ ٱلۡجَحِيمِ ﴿٤٧﴾ ثُمَّ صُبُّواْ فَوۡقَ رَأۡسِهِۦ مِنۡ عَذَابِ ٱلۡحَمِيمِ ﴿٤٨﴾ ذُقۡ إِنَّكَ أَنتَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡكَرِيمُ ﴿٤٩﴾ إِنَّ هَٰذَا مَا كُنتُم بِهِۦ تَمۡتَرُونَ ﴿٥٠﴾ إِنَّ ٱلۡمُتَّقِينَ فِي مَقَامٍ أَمِينٖ ﴿٥١﴾ فِي جَنَّٰتٖ وَعُيُونٖ ﴿٥٢﴾ يَلۡبَسُونَ مِن سُندُسٖ وَإِسۡتَبۡرَقٖ مُّتَقَٰبِلِينَ ﴿٥٣﴾ كَذَٰلِكَ وَزَوَّجۡنَٰهُم بِحُورٍ عِينٖ ﴿٥٤﴾ يَدۡعُونَ فِيهَا بِكُلِّ فَٰكِهَةٍ ءَامِنِينَ ﴿٥٥﴾ لَا يَذُوقُونَ فِيهَا ٱلۡمَوۡتَ إِلَّا ٱلۡمَوۡتَةَ ٱلۡأُولَىٰۖ وَوَقَىٰهُمۡ عَذَابَ ٱلۡجَحِيمِ ﴿٥٦﴾ فَضۡلٗا مِّن رَّبِّكَۚ ذَٰلِكَ هُوَ ٱلۡفَوۡزُ ٱلۡعَظِيمُ ﴿٥٧﴾ فَإِنَّمَا يَسَّرۡنَٰهُ بِلِسَانِكَ لَعَلَّهُمۡ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٥٨﴾ فَٱرۡتَقِبۡ إِنَّهُم مُّرۡتَقِبُونَ ﴿٥٩﴾

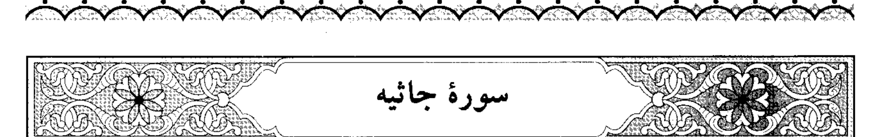
سُورَةُ الجَاثِيَةِ

﴿٤٠﴾ البته روز فیصله (میان توحید و شرک) وعده‌گاه همهٔ آنهاست. ﴿٤١﴾ روزی که هیچ دوستی از دوستی (دیگر) چیزی را دفع نکند و آنان مدد نمی‌شوند. ﴿٤٢﴾ به جز کسی که الله بر او رحم کند، چون او (الله) غالب مهربان است. ﴿٤٣﴾ البته درخت زقوم. ﴿٤٤﴾ غذای گنهکاران است. ﴿٤٥﴾ مانند مس گداخته شده در شکم‌ها می‌جوشد. ﴿٤٦﴾ چون جوشیدن آب گرم. ﴿٤٧﴾ (به مأموران دوزخ دستور داده می شود) او را بگیرید پس وی را به سختی به سوی قعر دوزخ بکشانید. ﴿٤٨﴾ باز بر بالای سرش از عذاب آب جوشیده بریزید. ﴿٤٩﴾ (به او گفته شود: عذاب را) بچش، چون تو بسیار عزت‌مند و (گرامی) و بزرگوار هستی. ﴿٥٠﴾ این همان چیزی است که همیشه دربارهٔ آن شک و تردید داشتید. ﴿٥١﴾ البته پرهیزگاران در جایگاه امن و امانی هستند. ﴿٥٢﴾ در (میان) باغ‌ها و (در کنار) چشمه سارها. ﴿٥٣﴾ لباس‌هایی از ابریشم نازک و ضخیم می‌پوشند و در مقابل یک‌دیگر نشسته اند. ﴿٥٤﴾ این چنین (است مقام پرهیزگاران) و حورهای گشاده چشم را همسر آنان قرار می دهیم. ﴿٥٥﴾ آنان در آن‌جا هر میوه ای را (که بخواهند) با آسودگی می‌طلبند. ﴿٥٦﴾ در جنت مرگ را نچشند، به جز مرگ نخستین را که (قبلا) چشیده بودند و الله آنان‌را از عذاب دوزخ حفظ نموده است. ﴿٥٧﴾ (این همه) فضل و بخششی است از سوی پروردگار تو، این همان کامیابی بزرگ است. ﴿٥٨﴾ جز این نیست که ما قرآن را با زبان تو آسان کردیم تا شاید پند گیرند. ﴿٥٩﴾ پس منتظر باش که آنان (نیز) منتظرند.

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

حمٓ ﴿١﴾ تَنزِيلُ ٱلۡكِتَٰبِ مِنَ ٱللَّهِ ٱلۡعَزِيزِ ٱلۡحَكِيمِ ﴿٢﴾ إِنَّ فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ
وَٱلۡأَرۡضِ لَأٓيَٰتٖ لِّلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿٣﴾ وَفِي خَلۡقِكُمۡ وَمَا يَبُثُّ مِن دَآبَّةٍ ءَايَٰتٞ
لِّقَوۡمٖ يُوقِنُونَ ﴿٤﴾ وَٱخۡتِلَٰفِ ٱلَّيۡلِ وَٱلنَّهَارِ وَمَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ مِنَ ٱلسَّمَآءِ
مِن رِّزۡقٖ فَأَحۡيَا بِهِ ٱلۡأَرۡضَ بَعۡدَ مَوۡتِهَا وَتَصۡرِيفِ ٱلرِّيَٰحِ ءَايَٰتٞ لِّقَوۡمٖ
يَعۡقِلُونَ ﴿٥﴾ تِلۡكَ ءَايَٰتُ ٱللَّهِ نَتۡلُوهَا عَلَيۡكَ بِٱلۡحَقِّۖ فَبِأَيِّ حَدِيثِۭ بَعۡدَ
ٱللَّهِ وَءَايَٰتِهِۦ يُؤۡمِنُونَ ﴿٦﴾ وَيۡلٞ لِّكُلِّ أَفَّاكٍ أَثِيمٖ ﴿٧﴾ يَسۡمَعُ ءَايَٰتِ
ٱللَّهِ تُتۡلَىٰ عَلَيۡهِ ثُمَّ يُصِرُّ مُسۡتَكۡبِرٗا كَأَن لَّمۡ يَسۡمَعۡهَاۖ فَبَشِّرۡهُ بِعَذَابٍ أَلِيمٖ
﴿٨﴾ وَإِذَا عَلِمَ مِنۡ ءَايَٰتِنَا شَيۡـًٔا ٱتَّخَذَهَا هُزُوًاۚ أُوْلَٰٓئِكَ لَهُمۡ عَذَابٞ
مُّهِينٞ ﴿٩﴾ مِّن وَرَآئِهِمۡ جَهَنَّمُۖ وَلَا يُغۡنِي عَنۡهُم مَّا كَسَبُواْ شَيۡـٔٗا
وَلَا مَا ٱتَّخَذُواْ مِن دُونِ ٱللَّهِ أَوۡلِيَآءَۖ وَلَهُمۡ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١٠﴾ هَٰذَا
هُدٗىۖ وَٱلَّذِينَ كَفَرُواْ بِـَٔايَٰتِ رَبِّهِمۡ لَهُمۡ عَذَابٞ مِّن رِّجۡزٍ أَلِيمٌ ﴿١١﴾
۞ ٱللَّهُ ٱلَّذِي سَخَّرَ لَكُمُ ٱلۡبَحۡرَ لِتَجۡرِيَ ٱلۡفُلۡكُ فِيهِ بِأَمۡرِهِۦ وَلِتَبۡتَغُواْ
مِن فَضۡلِهِۦ وَلَعَلَّكُمۡ تَشۡكُرُونَ ﴿١٢﴾ وَسَخَّرَ لَكُم مَّا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي
ٱلۡأَرۡضِ جَمِيعٗا مِّنۡهُۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَٰتٖ لِّقَوۡمٖ يَتَفَكَّرُونَ ﴿١٣﴾

سورهٔ جاثیه

در مکه نازل شده و سی و هفت آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ حم. (مفهوم این حروف به الله معلوم است). ﴿۲﴾ فرودآوردن این کتاب از جانب الله غالبِ باحکمت است. ﴿۳﴾ بدون شک در آسمان‌ها و زمین برای مؤمنان نشانه‌هایی است. ﴿٤﴾ و (نیز) در آفرینش شما و (در آفرینش) آنچه از جنبنده ها (که در روی زمین) منتشر می سازد، نشانه‌هایی است برای قومی که یقین می‌کنند. ﴿۵﴾ و (در) اختلاف شب و روز و در آنچه از روزی که الله از آسمان نازل کرده و زمین را به وسیلهٔ آن پس از خشک شدنش زنده گردانیده است و (نیز) در گردش بادها، برای قومی که خرد می‌ورزند نشانه‌هایی است. ﴿٦﴾ اینها آیات الله است که به حق بر تو می‌خوانیم، پس بعد از (پند) الله و آیات او به چه سخنی ایمان می‌آورند؟ ﴿۷﴾ وای به حال هر دروغ پردازِ گناهکار. ﴿۸﴾ آیات الله بر او خوانده می‌شود، باز تکبّرکنان (بر کفر) اصرار می‌ورزد گویی که آن‌را نشنیده است. پس او را به عذاب دردناک مژده بده. ﴿۹﴾ و چون از آیات ما چیزی بفهمد، آن را به مسخره می گیرد، این گروه برایشان عذاب اهانت‌کننده است. ﴿۱۰﴾ پیش رویشان دوزخ است. و آنچه (از مال و متاع دنیا) را به دست آورده‌اند و آنچه غیر از الله را دوستان خود گرفته اند، چیزی (از عذاب را) از آنان دفع نمی‌کند و برای آنان عذاب بس بزرگ است. ﴿۱۱﴾ این (قرآن) راهنماست. و آنانی‌که به آیات پروردگارشان کفر ورزیده‌اند، برای شان عذاب دردناک، از عذاب نفرت انگیز است. ﴿۱۲﴾ الله ذاتی است که بحر را برایتان مسخر ساخت تا کشتی‌ها به حکم او در آن روان شوند و (نیز) تا شما از فضل او طلب کنید و تا شکر گزاری کنید. ﴿۱۳﴾ و آنچه که در آسمان‌ها و زمین است، همه از اوست که برایتان مسخّر کرد، یقینا در این نشانه‌هایی است برای کسانی‌که می‌اندیشند.

قُل لِّلَّذِينَ ءَامَنُواْ يَغۡفِرُواْ لِلَّذِينَ لَا يَرۡجُونَ أَيَّامَ ٱللَّهِ لِيَجۡزِيَ قَوۡمَۢا بِمَا كَانُواْ يَكۡسِبُونَ ﴿١٤﴾ مَنۡ عَمِلَ صَٰلِحٗا فَلِنَفۡسِهِۦۖ وَمَنۡ أَسَآءَ فَعَلَيۡهَاۖ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمۡ تُرۡجَعُونَ ﴿١٥﴾ وَلَقَدۡ ءَاتَيۡنَا بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ ٱلۡكِتَٰبَ وَٱلۡحُكۡمَ وَٱلنُّبُوَّةَ وَرَزَقۡنَٰهُم مِّنَ ٱلطَّيِّبَٰتِ وَفَضَّلۡنَٰهُمۡ عَلَى ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿١٦﴾ وَءَاتَيۡنَٰهُم بَيِّنَٰتٖ مِّنَ ٱلۡأَمۡرِۖ فَمَا ٱخۡتَلَفُوٓاْ إِلَّا مِنۢ بَعۡدِ مَا جَآءَهُمُ ٱلۡعِلۡمُ بَغۡيَۢا بَيۡنَهُمۡۚ إِنَّ رَبَّكَ يَقۡضِي بَيۡنَهُمۡ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ فِيمَا كَانُواْ فِيهِ يَخۡتَلِفُونَ ﴿١٧﴾ ثُمَّ جَعَلۡنَٰكَ عَلَىٰ شَرِيعَةٖ مِّنَ ٱلۡأَمۡرِ فَٱتَّبِعۡهَا وَلَا تَتَّبِعۡ أَهۡوَآءَ ٱلَّذِينَ لَا يَعۡلَمُونَ ﴿١٨﴾ إِنَّهُمۡ لَن يُغۡنُواْ عَنكَ مِنَ ٱللَّهِ شَيۡـٔٗاۚ وَإِنَّ ٱلظَّٰلِمِينَ بَعۡضُهُمۡ أَوۡلِيَآءُ بَعۡضٖۖ وَٱللَّهُ وَلِيُّ ٱلۡمُتَّقِينَ ﴿١٩﴾ هَٰذَا بَصَٰٓئِرُ لِلنَّاسِ وَهُدٗى وَرَحۡمَةٞ لِّقَوۡمٖ يُوقِنُونَ ﴿٢٠﴾ أَمۡ حَسِبَ ٱلَّذِينَ ٱجۡتَرَحُواْ ٱلسَّيِّـَٔاتِ أَن نَّجۡعَلَهُمۡ كَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ سَوَآءٗ مَّحۡيَاهُمۡ وَمَمَاتُهُمۡۚ سَآءَ مَا يَحۡكُمُونَ ﴿٢١﴾ وَخَلَقَ ٱللَّهُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَ بِٱلۡحَقِّ وَلِتُجۡزَىٰ كُلُّ نَفۡسِۢ بِمَا كَسَبَتۡ وَهُمۡ لَا يُظۡلَمُونَ ﴿٢٢﴾

﴿١٤﴾ به مؤمنان بگو: از کسانی‌که به روزهای الله امید ندارند درگذرند تا (الله) هر قومی را به آنچه می‌کردند سزا دهد. ﴿١٥﴾ هرکس که کار نیک انجام دهد به سود خود اوست و هرکس که کار بد کند به زیان خود اوست، باز به‌سوی پروردگارتان بازگردانیده می‌شوید. ﴿١٦﴾ و البته به بنی‌اسرائیل کتاب و حکمت و پیغمبری دادیم و به آنان از پاکیزه‌ها روزی عطا کردیم و آنان‌را بر جهانیان (هم عصرشان) برتری دادیم. ﴿١٧﴾ و به آنان دلائل واضح و روشن در بارۀ دین دادیم. پس اختلاف نکردند مگر بعد از آنکه حقیقت برای شان حاصل شد (آن اختلاف هم) از روی عداوت و حسادت بود که در میان شان وجود داشت، البته پروردگار تو روز قیامت درمیانشان دربارۀ چیزی که در آن اختلاف می‌کردند، فیصله خواهد کرد. ﴿١٨﴾ باز تو را بر آئین و راه روشنی از دین قرار دادیم، پس، از آن پیروی کن و از خواهشات آنان‌که نمی‌دانند پیروی مکن. ﴿١٩﴾ آنان از (عذاب) الله چیزی را از تو دفع کرده نمی توانند و ظالمان دوستان یکدیگرند و الله هم یار و مددگار پرهیزگاران است. ﴿٢٠﴾ این (قرآن) وسیلۀ بینش و بصیرت بشریت و سبب هدایت و رحمت کسانی است که اهل یقین هستند. ﴿٢١﴾ آیا کسانی‌که مرتکب بدی ها شدند، گمان کردند که آنان‌را مانند کسانی قرار می‌دهیم که ایمان آورده‌اند و کارهای نیک انجام داده اند؟ تا زندگانی و مرگ شان برابر باشد؟ چه بد حکم می‌کنند! ﴿٢٢﴾ و الله آسمان‌ها و زمین را به حق آفریده است تا هر کس به موجب آنچه کسب نموده سزا و جزا داده شود و آنان مورد هیچ‌گونه ظلمی واقع نمی‌شوند.

أَفَرَءَيْتَ مَنِ ٱتَّخَذَ إِلَٰهَهُۥ هَوَىٰهُ وَأَضَلَّهُ ٱللَّهُ عَلَىٰ عِلْمٍ وَخَتَمَ عَلَىٰ سَمْعِهِۦ وَقَلْبِهِۦ وَجَعَلَ عَلَىٰ بَصَرِهِۦ غِشَٰوَةً فَمَن يَهْدِيهِ مِنۢ بَعْدِ ٱللَّهِ ۚ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٢٣﴾ وَقَالُوا۟ مَا هِىَ إِلَّا حَيَاتُنَا ٱلدُّنْيَا نَمُوتُ وَنَحْيَا وَمَا يُهْلِكُنَآ إِلَّا ٱلدَّهْرُ ۚ وَمَا لَهُم بِذَٰلِكَ مِنْ عِلْمٍ ۖ إِنْ هُمْ إِلَّا يَظُنُّونَ ﴿٢٤﴾ وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ ءَايَٰتُنَا بَيِّنَٰتٍ مَّا كَانَ حُجَّتَهُمْ إِلَّآ أَن قَالُوا۟ ٱئْتُوا۟ بِـَٔابَآئِنَآ إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ﴿٢٥﴾ قُلِ ٱللَّهُ يُحْيِيكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يَجْمَعُكُمْ إِلَىٰ يَوْمِ ٱلْقِيَٰمَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٦﴾ وَلِلَّهِ مُلْكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۚ وَيَوْمَ تَقُومُ ٱلسَّاعَةُ يَوْمَئِذٍ يَخْسَرُ ٱلْمُبْطِلُونَ ﴿٢٧﴾ وَتَرَىٰ كُلَّ أُمَّةٍ جَاثِيَةً ۚ كُلُّ أُمَّةٍ تُدْعَىٰٓ إِلَىٰ كِتَٰبِهَا ٱلْيَوْمَ تُجْزَوْنَ مَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٢٨﴾ هَٰذَا كِتَٰبُنَا يَنطِقُ عَلَيْكُم بِٱلْحَقِّ ۚ إِنَّا كُنَّا نَسْتَنسِخُ مَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٢٩﴾ فَأَمَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ فَيُدْخِلُهُمْ رَبُّهُمْ فِى رَحْمَتِهِۦ ۚ ذَٰلِكَ هُوَ ٱلْفَوْزُ ٱلْمُبِينُ ﴿٣٠﴾ وَأَمَّا ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓا۟ أَفَلَمْ تَكُنْ ءَايَٰتِى تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ فَٱسْتَكْبَرْتُمْ وَكُنتُمْ قَوْمًا مُّجْرِمِينَ ﴿٣١﴾ وَإِذَا قِيلَ إِنَّ وَعْدَ ٱللَّهِ حَقٌّ وَٱلسَّاعَةُ لَا رَيْبَ فِيهَا قُلْتُم مَّا نَدْرِى مَا ٱلسَّاعَةُ إِن نَّظُنُّ إِلَّا ظَنًّا وَمَا نَحْنُ بِمُسْتَيْقِنِينَ ﴿٣٢﴾

﴿۲۳﴾ پس آیا دیدی آن را که هوی و هوس خود را معبود خویش گردانیده و الله او را با وجود آگاهیش گمراه ساخته و بر گوش و دل او مهر نهاده، و بر چشمش پرده قرار داده‌است؟ پس چه کسی بعد از الله او را هدایت کند؟ آیا عبرت نمی‌گیرید؟ ﴿٢٤﴾ و گفتند: جز همین زندگانی دنیوی، زندگی دیگری نداریم، می‌میرم و زنده می‌شویم و جز زمانه ما را هلاک نمی‌سازد. حال آنکه ایشان هیچ علمی به این (ادعا) ندارند، بلکه تنها گمان می کنند. ﴿۲۵﴾ و چون آیات واضح و روشن ما بر آنان تلاوت شود، دلیل و حجتی ندارند جز این که می‌گویند: اگر راست می‌گوئید پدران ما را (زنده کرده) بیاورید. ﴿٢٦﴾ بگو: الله شما را زنده می‌کند باز شما را می‌میراند باز برای روز قیامت که شکّی در آن نیست شما را جمع می کند ولی اکثر مردم نمی‌دانند. ﴿۲۷﴾ پادشاهی آسمان‌ها و زمین مخصوص الله است. و روزی که قیامت برپا می‌شود در آن روز باطل‌گویان زیانکار می‌شوند. ﴿۲۸﴾ هر امتی را می‌بینی که بر سر زانوها نشسته است، هر امتی به‌سوی نامهٔ اعمال خود فرا خوانده می‌شود، امروز پاداش کارهایی که می‌کردید به شما داده می‌شود. ﴿۲۹﴾ این است کتاب ما که به حق بر شما سخن می‌گوید، البته ما آنچه را که شما می‌کردید نسخه برداری کرده می‌نوشتیم. ﴿۳۰﴾ امّا آنانکه ایمان آورده و کارهای نیک کرده‌اند، پروردگارشان آنان‌را در رحمت خود داخل می کند، این است همان کامیابی بزرگ. ﴿۳۱﴾ و امّا آنانکه کفر ورزیده‌اند (به آنان گفته می‌شود:) آیا آیات من بر شما خوانده نمی‌شد پس تکبّر ورزیدید و قوم مجرم بودید؟ ﴿۳۲﴾ و هنگامیکه گفته شود: وعدهٔ الله حق است و شکی در (آمدن) قیامت نیست، می‌گفتید: ما نمی‌دانیم قیامت چیست، ما تنها گمانی (دربارهٔ آن) داریم و به هیچ وجه یقین و باور نداریم.

وَبَدَا لَهُمۡ سَيِّـَٔاتُ مَا عَمِلُواْ وَحَاقَ بِهِم مَّا كَانُواْ بِهِۦ يَسۡتَهۡزِءُونَ ٣٣ وَقِيلَ ٱلۡيَوۡمَ نَنسَىٰكُمۡ كَمَا نَسِيتُمۡ لِقَآءَ يَوۡمِكُمۡ هَٰذَا وَمَأۡوَىٰكُمُ ٱلنَّارُ وَمَا لَكُم مِّن نَّٰصِرِينَ ٣٤ ذَٰلِكُم بِأَنَّكُمُ ٱتَّخَذۡتُمۡ ءَايَٰتِ ٱللَّهِ هُزُوٗا وَغَرَّتۡكُمُ ٱلۡحَيَوٰةُ ٱلدُّنۡيَاۚ فَٱلۡيَوۡمَ لَا يُخۡرَجُونَ مِنۡهَا وَلَا هُمۡ يُسۡتَعۡتَبُونَ ٣٥ فَلِلَّهِ ٱلۡحَمۡدُ رَبِّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَرَبِّ ٱلۡأَرۡضِ رَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ٣٦ وَلَهُ ٱلۡكِبۡرِيَآءُ فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۖ وَهُوَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡحَكِيمُ ٣٧

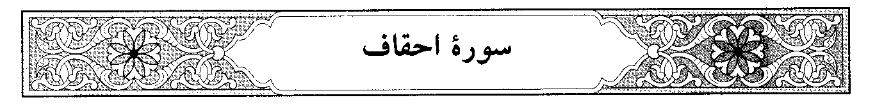
سُورَةُ الأَحقَافِ

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

حمٓ ١ تَنزِيلُ ٱلۡكِتَٰبِ مِنَ ٱللَّهِ ٱلۡعَزِيزِ ٱلۡحَكِيمِ ٢ مَا خَلَقۡنَا ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَ وَمَا بَيۡنَهُمَآ إِلَّا بِٱلۡحَقِّ وَأَجَلٖ مُّسَمّٗىۚ وَٱلَّذِينَ كَفَرُواْ عَمَّآ أُنذِرُواْ مُعۡرِضُونَ ٣ قُلۡ أَرَءَيۡتُم مَّا تَدۡعُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ أَرُونِي مَاذَا خَلَقُواْ مِنَ ٱلۡأَرۡضِ أَمۡ لَهُمۡ شِرۡكٞ فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِۖ ٱئۡتُونِي بِكِتَٰبٖ مِّن قَبۡلِ هَٰذَآ أَوۡ أَثَٰرَةٖ مِّنۡ عِلۡمٍ إِن كُنتُمۡ صَٰدِقِينَ ٤ وَمَنۡ أَضَلُّ مِمَّن يَدۡعُواْ مِن دُونِ ٱللَّهِ مَن لَّا يَسۡتَجِيبُ لَهُۥٓ إِلَىٰ يَوۡمِ ٱلۡقِيَٰمَةِ وَهُمۡ عَن دُعَآئِهِمۡ غَٰفِلُونَ ٥

﴿٣٣﴾ و بدی‌هایی اعمالشان برایشان آشکار شد و آنچه را به استهزاء می گرفتند، آنان‌را فرا گرفت. ﴿٣٤﴾ و گفته می‌شود: امروز شما را فراموش می کنیم، چنانکه شما دیدار این روزتان را فراموش کردید و جایگاهتان آتش دوزخ است و برای شما هیچ مددگاری نیست. ﴿٣٥﴾ این (عقوبت) به خاطر آن است که شما آیات الله را مورد تمسخر و استهزا قرار دادید و زندگانی دنیا مغرورتان کرد، پس امروز از آن (دوزخ) بیرون آورده نمی‌شوند و نه از آنها خواسته می شود که الله را خشنود سازند. ﴿٣٦﴾ پس ستایش تنها مخصوص الله است که پروردگار آسمان‌ها و پروردگار زمین و پروردگار جهانیان است. ﴿٣٧﴾ و بزرگی در آسمان‌ها و زمین مخصوص اوست و او غالبِ باحکمت است.

سورهٔ احقاف

در مکه نازل شده و سی و پنج آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿١﴾ حم. (مفهوم این حروف به الله معلوم است). ﴿٢﴾ فرودآوردن این کتاب از جانب الله توانمندِ باحکمت است. ﴿٣﴾ آسمان‌ها و زمین و آنچه را که در میان این دو است جز به حق و تا وقت معیّن نه آفریده‌ایم و کافران از آنچه از آن بیم داده شده‌اند، روی‌گردانند. ﴿٤﴾ بگو: آنچه را به‌جای الله (به دعا) می‌خوانید، دیده اید؟ به من نشان دهید چه چیزی از زمین را (معبودان باطل تان) آفریده‌اند؟ یا اینکه در آفرینش آسمان‌ها شراکت داشته‌اند؟ اگر راستگو هستید پس کتابی پیش از این یا نشانه ای از علم (گذشتگان) را برای من بیاورید. ﴿٥﴾ و (وقتی دلیلی ندارید پس) کیست گمراه‌تر از آن که به‌جای الله کسی را (به دعا) می خواند که تا روز قیامت (دعای) او را اجابت کرده نتواند و آنان (معبودان باطل) از دعاهایشان غافل و بی‌خبر اند؟!

وَإِذَا حُشِرَ ٱلنَّاسُ كَانُواْ لَهُمۡ أَعۡدَآءٗ وَكَانُواْ بِعِبَادَتِهِمۡ كَٰفِرِينَ ۝٦ وَإِذَا تُتۡلَىٰ عَلَيۡهِمۡ ءَايَٰتُنَا بَيِّنَٰتٖ قَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لِلۡحَقِّ لَمَّا جَآءَهُمۡ هَٰذَا سِحۡرٞ مُّبِينٌ ۝٧ أَمۡ يَقُولُونَ ٱفۡتَرَىٰهُۖ قُلۡ إِنِ ٱفۡتَرَيۡتُهُۥ فَلَا تَمۡلِكُونَ لِي مِنَ ٱللَّهِ شَيۡـًٔاۖ هُوَ أَعۡلَمُ بِمَا تُفِيضُونَ فِيهِۚ كَفَىٰ بِهِۦ شَهِيدَۢا بَيۡنِي وَبَيۡنَكُمۡۖ وَهُوَ ٱلۡغَفُورُ ٱلرَّحِيمُ ۝٨ قُلۡ مَا كُنتُ بِدۡعٗا مِّنَ ٱلرُّسُلِ وَمَآ أَدۡرِي مَا يُفۡعَلُ بِي وَلَا بِكُمۡۖ إِنۡ أَتَّبِعُ إِلَّا مَا يُوحَىٰٓ إِلَيَّ وَمَآ أَنَا۠ إِلَّا نَذِيرٞ مُّبِينٞ ۝٩ قُلۡ أَرَءَيۡتُمۡ إِن كَانَ مِنۡ عِندِ ٱللَّهِ وَكَفَرۡتُم بِهِۦ وَشَهِدَ شَاهِدٞ مِّنۢ بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ عَلَىٰ مِثۡلِهِۦ فَـَٔامَنَ وَٱسۡتَكۡبَرۡتُمۡۚ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَهۡدِي ٱلۡقَوۡمَ ٱلظَّٰلِمِينَ ۝١٠ وَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لِلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَوۡ كَانَ خَيۡرٗا مَّا سَبَقُونَآ إِلَيۡهِۚ وَإِذۡ لَمۡ يَهۡتَدُواْ بِهِۦ فَسَيَقُولُونَ هَٰذَآ إِفۡكٞ قَدِيمٞ ۝١١ وَمِن قَبۡلِهِۦ كِتَٰبُ مُوسَىٰٓ إِمَامٗا وَرَحۡمَةٗۚ وَهَٰذَا كِتَٰبٞ مُّصَدِّقٞ لِّسَانًا عَرَبِيّٗا لِّيُنذِرَ ٱلَّذِينَ ظَلَمُواْ وَبُشۡرَىٰ لِلۡمُحۡسِنِينَ ۝١٢ إِنَّ ٱلَّذِينَ قَالُواْ رَبُّنَا ٱللَّهُ ثُمَّ ٱسۡتَقَٰمُواْ فَلَا خَوۡفٌ عَلَيۡهِمۡ وَلَا هُمۡ يَحۡزَنُونَ ۝١٣ أُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ ٱلۡجَنَّةِ خَٰلِدِينَ فِيهَا جَزَآءَۢ بِمَا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ۝١٤

﴿٦﴾ و چون مردم جمع کرده شوند (آن معبودها) دشمن آنان خواهند بود و عبادتشان را انکار می کنند. ﴿٧﴾ و هنگامیکه آیت های واضح ما بر آنان تلاوت شود، کسانی که کفر ورزیده اند دربارهٔ حقّی که به آنان آمده، می‌گویند: این جادوی آشکار است. ﴿٨﴾ یا اینکه می‌گویند: (پیغمبر) آن‌را از خود ساخته و به الله نسبت داده است؟ بگو: اگر من آن را به دروغ به الله نسبت داده باشم شما نمی‌توانید در برابر قهر الله کاری برای دفاع از من بکنید. او از آنچه شما در بارهٔ آن (قرآن) گفتگو می کنید، داناتر است. کافی است که او در میان من و شما گواه باشد و اوست آمرزگار مهربان. ﴿٩﴾ بگو: من پیغمبر نوآمد و نخستین در میان پیغمبران نیستم و نمی‌دانم که با من و شما چگونه رفتار خواهد شد؟ من پیروی نمی‌کنم مگر آنچه را که به من وحی فرستاده می‌شود و من جز بیم‌دهندهٔ آشکار نیستم. ﴿١٠﴾ بگو: به من خبر دهید اگر این قرآن از سوی الله باشد و آن‌را انکار کنید، درحالیکه گواهی از بنی‌اسراییل، بر مانند آن (تورات) گواهی داده و ایمان آورده، ولی شما همچنان تکبّر می ورزید (پس آیا ظالم نیستید؟) حقّاً که الله قوم ظالم را هدایت نمی‌کند. ﴿١١﴾ و کافران دربارهٔ مؤمنان گفتند: اگر (دین اسلام) چیز خوبی بود آنها در پذیرفتن آن از ما سبقت نمی‌کردند و چون خود شان به وسیلهٔ آن هدایت نشده‌اند، می‌گویند: این دروغی قدیم است. ﴿١٢﴾ و پیش از آن (قرآن) کتاب موسی پیشوا و رحمت بود. و این کتابی است تصدیق کنندهٔ (آن) که به زبان عربی (نازل شده) است، تا ظالمان را بترساند و برای نیکوکاران مژده باشد. ﴿١٣﴾ البته آنان که گفتند: الله پروردگار ماست، باز استقامت ورزیدند، نه ترسی بر آنان است و نه غمگین می شوند. ﴿١٤﴾ ایشان اهل بهشت اند که در آن همیشه‌اند، به خاطر آنچه (از اعمال نیک) می‌کردند.

وَوَصَّيْنَا ٱلْإِنسَٰنَ بِوَٰلِدَيْهِ إِحْسَٰنًا ۖ حَمَلَتْهُ أُمُّهُۥ كُرْهًا وَوَضَعَتْهُ
كُرْهًا ۖ وَحَمْلُهُۥ وَفِصَٰلُهُۥ ثَلَٰثُونَ شَهْرًا ۚ حَتَّىٰٓ إِذَا بَلَغَ أَشُدَّهُۥ وَبَلَغَ
أَرْبَعِينَ سَنَةً قَالَ رَبِّ أَوْزِعْنِىٓ أَنْ أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ ٱلَّتِىٓ أَنْعَمْتَ
عَلَىَّ وَعَلَىٰ وَٰلِدَىَّ وَأَنْ أَعْمَلَ صَٰلِحًا تَرْضَىٰهُ وَأَصْلِحْ لِى فِى ذُرِّيَّتِىٓ ۖ
إِنِّى تُبْتُ إِلَيْكَ وَإِنِّى مِنَ ٱلْمُسْلِمِينَ ﴿١٥﴾ أُو۟لَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ نَتَقَبَّلُ
عَنْهُمْ أَحْسَنَ مَا عَمِلُوا۟ وَنَتَجَاوَزُ عَن سَيِّـَٔاتِهِمْ فِىٓ أَصْحَٰبِ
ٱلْجَنَّةِ ۖ وَعْدَ ٱلصِّدْقِ ٱلَّذِى كَانُوا۟ يُوعَدُونَ ﴿١٦﴾ وَٱلَّذِى قَالَ
لِوَٰلِدَيْهِ أُفٍّ لَّكُمَآ أَتَعِدَانِنِىٓ أَنْ أُخْرَجَ وَقَدْ خَلَتِ ٱلْقُرُونُ مِن
قَبْلِى وَهُمَا يَسْتَغِيثَانِ ٱللَّهَ وَيْلَكَ ءَامِنْ إِنَّ وَعْدَ ٱللَّهِ حَقٌّ فَيَقُولُ
مَا هَٰذَآ إِلَّآ أَسَٰطِيرُ ٱلْأَوَّلِينَ ﴿١٧﴾ أُو۟لَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ حَقَّ عَلَيْهِمُ ٱلْقَوْلُ
فِىٓ أُمَمٍ قَدْ خَلَتْ مِن قَبْلِهِم مِّنَ ٱلْجِنِّ وَٱلْإِنسِ ۖ إِنَّهُمْ كَانُوا۟ خَٰسِرِينَ
﴿١٨﴾ وَلِكُلٍّ دَرَجَٰتٌ مِّمَّا عَمِلُوا۟ ۖ وَلِيُوَفِّيَهُمْ أَعْمَٰلَهُمْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ
﴿١٩﴾ وَيَوْمَ يُعْرَضُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ عَلَى ٱلنَّارِ أَذْهَبْتُمْ طَيِّبَٰتِكُمْ فِى حَيَاتِكُمُ
ٱلدُّنْيَا وَٱسْتَمْتَعْتُم بِهَا فَٱلْيَوْمَ تُجْزَوْنَ عَذَابَ ٱلْهُونِ بِمَا كُنتُمْ
تَسْتَكْبِرُونَ فِى ٱلْأَرْضِ بِغَيْرِ ٱلْحَقِّ وَبِمَا كُنتُمْ تَفْسُقُونَ ﴿٢٠﴾

﴿۱۵﴾ و انسان را دربارهٔ پدر و مادرش به نیکوکاری سفارش کردیم، مادرش او را به سختی حمل کرد و به سختی به دنیا آورد، و دوران بارداری و از شیر جدا کردنِ او سی ماه را در بر می گیرد، تا آنکه به کمال جوانی برسد و چهل ساله شود، می‌گوید: ای پروردگارم! به من توفیق ده تا نعمتی را که بر من و بر پدر و مادرم بخشیده ای شکر گزارم و کار نیک انجام دهم که از آن راضی شوی. و فرزندانم را نیز برایم نیک بگردان. همانا من به سوی تو بازگشته ام و از جملهٔ مسلمانانم. ﴿۱٦﴾ آنان کسانی‌اند که بهترین کردارشان را از آنان می‌پذیریم و از بدی‌هایشان درمی‌گذریم، در حالیکه در (میان) جنتیان خواهند بود، این همان وعدهٔ راستی است که به آنان وعده داده می شد. ﴿۱۷﴾ و آنکه به پدر و مادرش گفت: اف بر شما! آیا به من وعده می‌دهید که من (از قبر) بیرون آورده خواهم شد، حال آنکه پیش از من اقوام و ملّت‌هایی از جهان رفته‌اند (و زنده نشده‌اند) و آن‌دو (پدر و مادر) الله را می‌خوانند (و می‌گویند:) وای بر تو! ایمان بیاور، بی‌گمان وعدهٔ الله حقّ است. اما او می‌گوید: این جز افسانه‌های مردمان گذشته نیست. ﴿۱۸﴾ اینها اند که وعدهٔ عذاب بر آنان همراه با امّت‌هایی از جن و انس که پیش از آنان گذشته‌اند محقّق شده است. یقینا آنان زیان‌کار بودند. ﴿۱۹﴾ و برای هریک از آنچه عمل کرده‌اند، درجاتی است تا به این وسیله، الله سزای اعمالشان را به طور کامل به آنان بدهد و آنها مورد ظلم قرار نگیرند. ﴿۲۰﴾ و یادآور شو، روزی‌که کافران بر آتش عرضه شوند (در این وقت به آنان گفته می‌شود) شما لذّت‌ها و خوشی‌های خود را در زندگانی دنیای خویش از بین بردید و از آن برخوردار شدید، امروز شما به سبب آن که به ناحق در زمین تکبر می‌ورزیدید و به (سزای) آنکه مرتکب گناه می شدید، به عذاب خوارکننده و ذلّت‌بار سزا داده می شوید.

۞ وَٱذْكُرْ أَخَا عَادٍ إِذْ أَنذَرَ قَوْمَهُۥ بِٱلْأَحْقَافِ وَقَدْ خَلَتِ ٱلنُّذُرُ
مِنۢ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِۦٓ أَلَّا تَعْبُدُوٓا۟ إِلَّا ٱللَّهَ إِنِّىٓ أَخَافُ عَلَيْكُمْ
عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿٢١﴾ قَالُوٓا۟ أَجِئْتَنَا لِتَأْفِكَنَا عَنْ ءَالِهَتِنَا فَأْتِنَا
بِمَا تَعِدُنَآ إِن كُنتَ مِنَ ٱلصَّٰدِقِينَ ﴿٢٢﴾ قَالَ إِنَّمَا ٱلْعِلْمُ عِندَ ٱللَّهِ
وَأُبَلِّغُكُم مَّآ أُرْسِلْتُ بِهِۦ وَلَٰكِنِّىٓ أَرَىٰكُمْ قَوْمًا تَجْهَلُونَ ﴿٢٣﴾ فَلَمَّا
رَأَوْهُ عَارِضًا مُّسْتَقْبِلَ أَوْدِيَتِهِمْ قَالُوا۟ هَٰذَا عَارِضٌ مُّمْطِرُنَا ۚ
بَلْ هُوَ مَا ٱسْتَعْجَلْتُم بِهِۦ ۖ رِيحٌ فِيهَا عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢٤﴾ تُدَمِّرُ كُلَّ
شَىْءٍۭ بِأَمْرِ رَبِّهَا فَأَصْبَحُوا۟ لَا يُرَىٰٓ إِلَّا مَسَٰكِنُهُمْ ۚ كَذَٰلِكَ نَجْزِى
ٱلْقَوْمَ ٱلْمُجْرِمِينَ ﴿٢٥﴾ وَلَقَدْ مَكَّنَّٰهُمْ فِيمَآ إِن مَّكَّنَّٰكُمْ فِيهِ
وَجَعَلْنَا لَهُمْ سَمْعًا وَأَبْصَٰرًا وَأَفْـِٔدَةً فَمَآ أَغْنَىٰ عَنْهُمْ سَمْعُهُمْ
وَلَآ أَبْصَٰرُهُمْ وَلَآ أَفْـِٔدَتُهُم مِّن شَىْءٍ إِذْ كَانُوا۟ يَجْحَدُونَ بِـَٔايَٰتِ
ٱللَّهِ وَحَاقَ بِهِم مَّا كَانُوا۟ بِهِۦ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٢٦﴾ وَلَقَدْ أَهْلَكْنَا
مَا حَوْلَكُم مِّنَ ٱلْقُرَىٰ وَصَرَّفْنَا ٱلْءَايَٰتِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٢٧﴾
فَلَوْلَا نَصَرَهُمُ ٱلَّذِينَ ٱتَّخَذُوا۟ مِن دُونِ ٱللَّهِ قُرْبَانًا ءَالِهَةًۢ ۖ
بَلْ ضَلُّوا۟ عَنْهُمْ ۚ وَذَٰلِكَ إِفْكُهُمْ وَمَا كَانُوا۟ يَفْتَرُونَ ﴿٢٨﴾

﴿٢١﴾ و (هود) برادر (قوم) عاد را یاد کن وقتی که در منطقهٔ ریگستان احقاف قوم خود را (از عذاب الله) بیم داد، و به‌راستی پیش از او و پس از او نیز بیم‌دهندگانی گذشته بودند (با این پیام) که جز الله را نپرستید. چون من از عذاب روز بزرگ بر شما می ترسم. ﴿٢٢﴾ گفتند: آیا آمده‌ای تا ما را از معبودان ما برگردانی؟ اگر از راستگویان هستی پس آنچه را که به ما وعده می‌دهی، برای ما بیار. ﴿٢٣﴾ گفت: علم (زمان رسیدن عذاب) تنها نزد الله است، من چیزی را به شما ابلاغ می‌کنم که به تبلیغ آن فرستاده شده‌ام، ولی شما را قومی جاهل می‌بینم. ﴿٢٤﴾ پس چون تودهٔ ابر را دیدند که به‌سوی درّه هایشان روی آورده است، گفتند: این ابری است که برای ما خواهد بارید، (نه)، بلکه آن چیزی است که آن‌را به شتاب می‌خواستید، بادی است که عذاب دردناک در آن نهفته است. ﴿٢٥﴾ همه چیز را به امر پروردگارش نابود می‌کند. پس چنان شدند که جز خانه‌هایشان چیزی دیده نمی‌شد، این چنین مجرمان را سزا می‌دهیم. ﴿٢٦﴾ و البته به آنان چنان امکانات داده بودیم که به شما ندادیم و برای آنها گوش و چشمان و دل‌ها قرار داده بودیم، امّا گوش‌ها و چشم‌ها و دل‌هایشان به حال شان سودی نبخشید، چرا که آیات الله را انکار می‌کردند و آنچه که به آن تمسخر می کردند، آنان‌را احاطه کرد. ﴿٢٧﴾ و البته قریه های را که در اطراف شما قرار داشتند؛ هلاک کردیم و آیات خود را به صورت‌های مختلف بیان نمودیم، تا (از کفر خود) بازگردند. ﴿٢٨﴾ پس چرا کسانیکه (ایشان را) برای تقرّب به الله معبود (خود) برگزیده بودند، آنها را یاری نکرد؟ بلکه از نزد آنان محو شدند و این بود (عاقبت) دروغ و افترای شان.

وَإِذۡ صَرَفۡنَآ إِلَيۡكَ نَفَرٗا مِّنَ ٱلۡجِنِّ يَسۡتَمِعُونَ ٱلۡقُرۡءَانَ فَلَمَّا حَضَرُوهُ قَالُوٓاْ أَنصِتُواْۖ فَلَمَّا قُضِيَ وَلَّوۡاْ إِلَىٰ قَوۡمِهِم مُّنذِرِينَ ﴿٢٩﴾ قَالُواْ يَٰقَوۡمَنَآ إِنَّا سَمِعۡنَا كِتَٰبًا أُنزِلَ مِنۢ بَعۡدِ مُوسَىٰ مُصَدِّقٗا لِّمَا بَيۡنَ يَدَيۡهِ يَهۡدِيٓ إِلَى ٱلۡحَقِّ وَإِلَىٰ طَرِيقٖ مُّسۡتَقِيمٖ ﴿٣٠﴾ يَٰقَوۡمَنَآ أَجِيبُواْ دَاعِيَ ٱللَّهِ وَءَامِنُواْ بِهِۦ يَغۡفِرۡ لَكُم مِّن ذُنُوبِكُمۡ وَيُجِرۡكُم مِّنۡ عَذَابٍ أَلِيمٖ ﴿٣١﴾ وَمَن لَّا يُجِبۡ دَاعِيَ ٱللَّهِ فَلَيۡسَ بِمُعۡجِزٖ فِي ٱلۡأَرۡضِ وَلَيۡسَ لَهُۥ مِن دُونِهِۦٓ أَوۡلِيَآءُۚ أُوْلَٰٓئِكَ فِي ضَلَٰلٖ مُّبِينٍ ﴿٣٢﴾ أَوَلَمۡ يَرَوۡاْ أَنَّ ٱللَّهَ ٱلَّذِي خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَ وَلَمۡ يَعۡيَ بِخَلۡقِهِنَّ بِقَٰدِرٍ عَلَىٰٓ أَن يُحۡـِۧيَ ٱلۡمَوۡتَىٰۚ بَلَىٰٓۚ إِنَّهُۥ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٞ ﴿٣٣﴾ وَيَوۡمَ يُعۡرَضُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ عَلَى ٱلنَّارِ أَلَيۡسَ هَٰذَا بِٱلۡحَقِّۖ قَالُواْ بَلَىٰ وَرَبِّنَاۚ قَالَ فَذُوقُواْ ٱلۡعَذَابَ بِمَا كُنتُمۡ تَكۡفُرُونَ ﴿٣٤﴾ فَٱصۡبِرۡ كَمَا صَبَرَ أُوْلُواْ ٱلۡعَزۡمِ مِنَ ٱلرُّسُلِ وَلَا تَسۡتَعۡجِل لَّهُمۡۚ كَأَنَّهُمۡ يَوۡمَ يَرَوۡنَ مَا يُوعَدُونَ لَمۡ يَلۡبَثُوٓاْ إِلَّا سَاعَةٗ مِّن نَّهَارِۭۚ بَلَٰغٞۚ فَهَلۡ يُهۡلَكُ إِلَّا ٱلۡقَوۡمُ ٱلۡفَٰسِقُونَ ﴿٣٥﴾

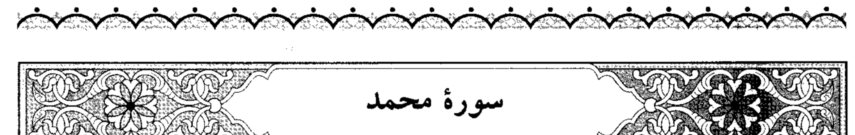
سُورَةُ مُحَمَّدٍ

﴿۲۹﴾ و یادآور شو وقتی که گروهی از جن را به‌سوی تو روان کردیم تا قرآن را بشنوند، پس وقتی حاضر شدند، گفتند: خاموش باشید پس چون (تلاوت قرآن) تمام شد به‌سوی قومشان بازگشتند تا آنها را بیم دهند. ﴿۳۰﴾ گفتند: ای قوم ما! ما کتابی را شنیدیم که پس از موسی نازل شده است و تصدیق‌کنندهٔ کتاب‌های پیش از خود است، (و) به حق و به راه راست هدایت می‌کند. ﴿۳۱﴾ ای قوم ما! سخنان دعوتگر الهی را بپذیرید و به او ایمان آورید تا الله گناهانتان را بیامرزد و شما را از عذاب دردناک امان دهد. ﴿۳۲﴾ و کسیکه (دعوت) دعوت‌دهندهٔ الله را نپذیرد، پس نمی‌تواند (اسباب غضب الله) در زمین را عاجز کند و برای او جز الله هیچ ولیّ و یاوری نیست، (بلکه) ایشان در گمراهی آشکارند. ﴿۳۳﴾ آیا ندیده‌اند که الله همان ذاتی است که آسمان‌ها و زمین را آفریده و در آفریدن آن‌ها عاجر و خسته نشده است، قادر است بر آنکه مرده ها را زنده کند؟! بلی؛ او بر هر کاری قادر است. ﴿۳٤﴾ و روزی که کافران بر دوزخ عرضه شوند (به آنان گفته می‌شود:) آیا این حق نیست؟ می‌گویند: بلی، قسم به پروردگارما. الله (به ایشان) می‌فرماید: پس به سبب آنکه کفر می‌ورزیدید عذاب را بچشید. ﴿۳۵﴾ (وقتی سزای شان چنین باشد) پس صبر کن طوری که پیغمبران اولوالعزم صبر کردند، و برای (عذاب) آنها شتاب مکن. روزی که آنچه را وعده داده می شوند، ببینند، گویی (در دنیا) جز ساعتی از روز نمانده‌اند، این (قرآن) ابلاغی است. پس آیا (قومی) جز گروه فاسقان هلاک می‌شود؟

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَصَدُّواْ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ أَضَلَّ أَعْمَٰلَهُمْ ﴿١﴾ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ وَءَامَنُواْ بِمَا نُزِّلَ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ وَهُوَ ٱلْحَقُّ مِن رَّبِّهِمْ كَفَّرَ عَنْهُمْ سَيِّـَٔاتِهِمْ وَأَصْلَحَ بَالَهُمْ ﴿٢﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ ٱتَّبَعُواْ ٱلْبَٰطِلَ وَأَنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱتَّبَعُواْ ٱلْحَقَّ مِن رَّبِّهِمْ كَذَٰلِكَ يَضْرِبُ ٱللَّهُ لِلنَّاسِ أَمْثَٰلَهُمْ ﴿٣﴾ فَإِذَا لَقِيتُمُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ فَضَرْبَ ٱلرِّقَابِ حَتَّىٰٓ إِذَآ أَثْخَنتُمُوهُمْ فَشُدُّواْ ٱلْوَثَاقَ فَإِمَّا مَنًّۢا بَعْدُ وَإِمَّا فِدَآءً حَتَّىٰ تَضَعَ ٱلْحَرْبُ أَوْزَارَهَا ذَٰلِكَ وَلَوْ يَشَآءُ ٱللَّهُ لَٱنتَصَرَ مِنْهُمْ وَلَٰكِن لِّيَبْلُوَاْ بَعْضَكُم بِبَعْضٍ وَٱلَّذِينَ قُتِلُواْ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ فَلَن يُضِلَّ أَعْمَٰلَهُمْ ﴿٤﴾ سَيَهْدِيهِمْ وَيُصْلِحُ بَالَهُمْ ﴿٥﴾ وَيُدْخِلُهُمُ ٱلْجَنَّةَ عَرَّفَهَا لَهُمْ ﴿٦﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِن تَنصُرُواْ ٱللَّهَ يَنصُرْكُمْ وَيُثَبِّتْ أَقْدَامَكُمْ ﴿٧﴾ وَٱلَّذِينَ كَفَرُواْ فَتَعْسًا لَّهُمْ وَأَضَلَّ أَعْمَٰلَهُمْ ﴿٨﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ كَرِهُواْ مَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ فَأَحْبَطَ أَعْمَٰلَهُمْ ﴿٩﴾ ۞ أَفَلَمْ يَسِيرُواْ فِي ٱلْأَرْضِ فَيَنظُرُواْ كَيْفَ كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ دَمَّرَ ٱللَّهُ عَلَيْهِمْ وَلِلْكَٰفِرِينَ أَمْثَٰلُهَا ﴿١٠﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّ ٱللَّهَ مَوْلَى ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَأَنَّ ٱلْكَٰفِرِينَ لَا مَوْلَىٰ لَهُمْ ﴿١١﴾

سورة محمد

در مدینه نازل شده و سی‌وهشت آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ آنان که کفر ورزیدند و مردم را از راه (دین) الله منع کردند، (الله) اعمال شان را تباه کرد. ﴿۲﴾ و آنان که ایمان آوردند و کارهای نیک کردند و به آنچه که بر محمّد نازل شده است، ایمان آوردند، چون که آن حق است و از سوی پروردگارشان آمده است، (الله) گناهانشان را از آنان محو می کند و حال و وضعشان را (برای کارهای نیک) اصلاح و سامان می‌بخشد. ﴿۳﴾ این (دو عاقبت) به آن خاطر است که کافران از باطل پیروی کردند و مؤمنان از همان حقّی پیروی کردند که از سوی پروردگارشان آمده است. این چنین الله برای مردم مثال‌های ایشان را بیان می‌دارد. ﴿٤﴾ پس وقتی با کافران روبرو شدید گردن‌هایشان را بزنید، تا آنکه آنها را مغلوب سازید (و چون در دست شما اسیر شوند) پس آنان را محکم ببندید. باز آنان‌را به احسان یا در بدل فدیه رها کنید تا جنگ بارهای سنگین خود را بگذارد و پایان یابد، این است (حکم الله) و اگر الله می‌خواست از آنان انتقام می گرفت ولی (می‌خواهد) برخی از شما را با برخی دیگر بیازماید. و کسانی‌که در راه الله کشته شوند الله هرگز اعمال آنان‌را ضایع نمی‌کند. ﴿۵﴾ به زودی الله آنان‌را هدایت خواهد کرد و حال و وضعشان را نیکو و اصلاح می سازد. ﴿٦﴾ و آنان‌را به جنتی داخل خواهد کرد که به آنان (در قرآن) توصیف کرده است. ﴿۷﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، اگر الله را یاری و مدد کنید؛ الله (هم) شما را یاری و مدد می‌کند و گام‌هایتان را ثابت و استوار می‌دارد. ﴿۸﴾ و آنان که کفر ورزیدند، مرگ و هلاکت بر آنان باد و الله اعمال شان را نابود و بی اثر گردانید. ﴿۹﴾ این (ذلت و هلاکت) به آن خاطر است که آنان آنچه را که الله نازل کرده است، مکروه پنداشتند، پس در نتیجه الله اعمال شان را تباه کرد. ﴿۱۰﴾ آیا در زمین سیر نکردند تا ببینند سرانجام کسانی‌که پیش از ایشان بودند؛ چطور شد؟ الله (همه چیز) آنان‌را نابود کرد و برای کافران نیز (سزای بد) مانند آن خواهد بود. ﴿۱۱﴾ این (مدد مؤمنان و هلاکت کافران) به این سبب است که الله کارساز مؤمنان است و کافران هیچ کارسازی ندارند.

إِنَّ ٱللَّهَ يُدۡخِلُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ جَنَّٰتٖ تَجۡرِي مِن
تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُۖ وَٱلَّذِينَ كَفَرُواْ يَتَمَتَّعُونَ وَيَأۡكُلُونَ كَمَا تَأۡكُلُ ٱلۡأَنۡعَٰمُ
وَٱلنَّارُ مَثۡوٗى لَّهُمۡ ﴿١٢﴾ وَكَأَيِّن مِّن قَرۡيَةٍ هِيَ أَشَدُّ قُوَّةٗ مِّن قَرۡيَتِكَ
ٱلَّتِيٓ أَخۡرَجَتۡكَ أَهۡلَكۡنَٰهُمۡ فَلَا نَاصِرَ لَهُمۡ ﴿١٣﴾ أَفَمَن كَانَ عَلَىٰ بَيِّنَةٖ مِّن
رَّبِّهِۦ كَمَن زُيِّنَ لَهُۥ سُوٓءُ عَمَلِهِۦ وَٱتَّبَعُوٓاْ أَهۡوَآءَهُم ﴿١٤﴾ مَّثَلُ ٱلۡجَنَّةِ ٱلَّتِي
وُعِدَ ٱلۡمُتَّقُونَۖ فِيهَآ أَنۡهَٰرٞ مِّن مَّآءٍ غَيۡرِ ءَاسِنٖ وَأَنۡهَٰرٞ مِّن لَّبَنٖ لَّمۡ يَتَغَيَّرۡ
طَعۡمُهُۥ وَأَنۡهَٰرٞ مِّنۡ خَمۡرٖ لَّذَّةٖ لِّلشَّٰرِبِينَ وَأَنۡهَٰرٞ مِّنۡ عَسَلٖ مُّصَفّٗىۖ وَلَهُمۡ
فِيهَا مِن كُلِّ ٱلثَّمَرَٰتِ وَمَغۡفِرَةٞ مِّن رَّبِّهِمۡۖ كَمَنۡ هُوَ خَٰلِدٞ فِي ٱلنَّارِ وَسُقُواْ
مَآءً حَمِيمٗا فَقَطَّعَ أَمۡعَآءَهُمۡ ﴿١٥﴾ وَمِنۡهُم مَّن يَسۡتَمِعُ إِلَيۡكَ حَتَّىٰٓ إِذَا
خَرَجُواْ مِنۡ عِندِكَ قَالُواْ لِلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡعِلۡمَ مَاذَا قَالَ ءَانِفًاۚ أُوْلَٰٓئِكَ
ٱلَّذِينَ طَبَعَ ٱللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمۡ وَٱتَّبَعُوٓاْ أَهۡوَآءَهُمۡ ﴿١٦﴾ وَٱلَّذِينَ ٱهۡتَدَوۡاْ
زَادَهُمۡ هُدٗى وَءَاتَىٰهُمۡ تَقۡوَىٰهُمۡ ﴿١٧﴾ فَهَلۡ يَنظُرُونَ إِلَّا ٱلسَّاعَةَ
أَن تَأۡتِيَهُم بَغۡتَةٗۖ فَقَدۡ جَآءَ أَشۡرَاطُهَاۚ فَأَنَّىٰ لَهُمۡ إِذَا جَآءَتۡهُمۡ
ذِكۡرَىٰهُمۡ ﴿١٨﴾ فَٱعۡلَمۡ أَنَّهُۥ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا ٱللَّهُ وَٱسۡتَغۡفِرۡ لِذَنۢبِكَ
وَلِلۡمُؤۡمِنِينَ وَٱلۡمُؤۡمِنَٰتِۗ وَٱللَّهُ يَعۡلَمُ مُتَقَلَّبَكُمۡ وَمَثۡوَىٰكُمۡ ﴿١٩﴾

﴿١٢﴾ بی‌گمان الله کسانی را که ایمان آورده و کارهای نیک انجام داده اند به باغ‌هایی داخل می‌کند که نهرها از زیر (قصرها و درختان) آن روان است. و کافران (در دنیا) برخوردار می‌شوند و می‌خورند (بدون فرق حلال و حرام) طوری که چهارپایان می‌خورند و در آخرت دوزخ جایگاه آنهاست. ﴿١٣﴾ و چه بسیار (اهالی) قریه‌های که آن‌ها از (اهالی) شهری که تو را از آن بیرون کردند قدرتمندتر بودند و ما آنان‌را نابود کردیم پس هیچ یار و مددگاری نداشتند. ﴿١٤﴾ آیا کسی‌که از سوی پروردگارش بر دلیل واضح قرار داشته باشد، مانند کسی است که کردار بدش برای او مزین شده و (ایشان) از هوی و هوس خود پیروی کردند؟ ﴿١٥﴾ صفت جنتی که به پرهیزگاران وعده داده شده (چنین است که) در آن نهرهایی از آب (زلال و خاص) است که بدبو شدنی نیست، و نهرهایی از شیری است که مزّه‌اش تغییر نکرده و نهرهایی از شرابی است که برای نوشندگان لذّت بخش است و نهرهایی از عسلی است که ناب و خالص است و در آن‌جا برای آنان هرگونه میوه است و از آمرزش پروردگارشان برخوردارند. (آیا ایشان) مانند کسانی هستند که در آتش دوزخ دائمی‌اند؟ و از آب جوشان نوشانده می شوند که روده‌هایشان را پاره پاره می‌کند. ﴿١٦﴾ و از آنان (منافقان) کسانی هستند که به تو(در ظاهر) گوش می‌دهند، امّا وقتی که از نزد تو بیرون می‌روند به کسانی که به آنان علم و دانش بخشیده شده است (به طور تمسخر) می‌گویند: او هم اکنون چه گفت؟ ایشان کسانی‌اند که الله بر دل‌هایشان مهر نهاده است و از هوی و هوس‌هایشان پیروی کرده‌اند. ﴿١٧﴾ و کسانی‌که هدایت یافته اند، الله بر هدایت شان افزود و اسباب تقوایشان را به آن‌ها داد. ﴿١٨﴾ پس آیا در انتظار قیامت هستند که ناگهان به آنان بیاید؟ به راستی که هم‌اکنون علایم و نشانه‌های آن ظاهر شده است پس چون قیامت به سراغشان بیاید، عبرت گرفتن شان چه سودی برای آنان خواهد داشت؟ ﴿١٩﴾ پس بدان که معبود به حق جز الله نیست و برای گناهانت و برای مردان و زنان مؤمن آمرزش بخواه و الله گردش و آرامیدن تان را می‌داند.

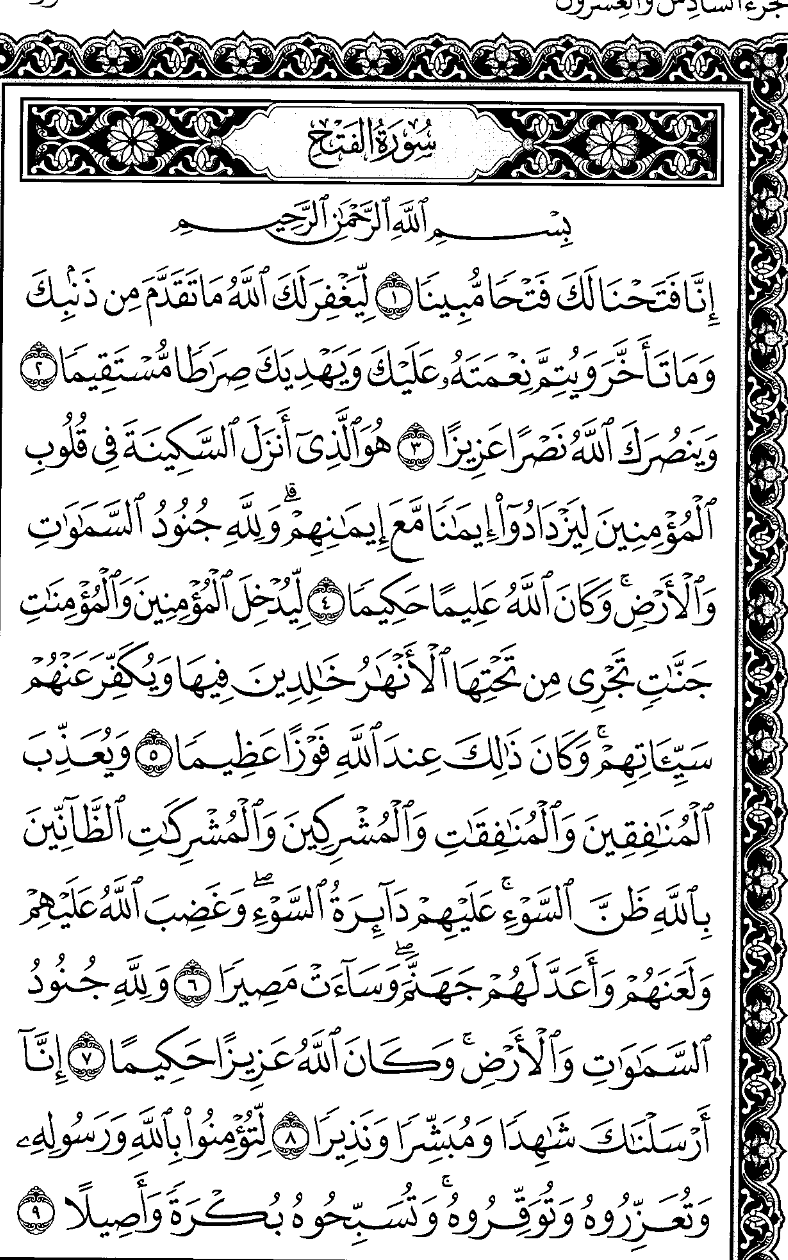
وَيَقُولُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَوۡلَا نُزِّلَتۡ سُورَةٞۖ فَإِذَآ أُنزِلَتۡ سُورَةٞ
مُّحۡكَمَةٞ وَذُكِرَ فِيهَا ٱلۡقِتَالُ رَأَيۡتَ ٱلَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٞ
يَنظُرُونَ إِلَيۡكَ نَظَرَ ٱلۡمَغۡشِيِّ عَلَيۡهِ مِنَ ٱلۡمَوۡتِۖ فَأَوۡلَىٰ لَهُمۡ
٢٠ طَاعَةٞ وَقَوۡلٞ مَّعۡرُوفٞۚ فَإِذَا عَزَمَ ٱلۡأَمۡرُ فَلَوۡ صَدَقُواْ ٱللَّهَ
لَكَانَ خَيۡرٗا لَّهُمۡ ٢١ فَهَلۡ عَسَيۡتُمۡ إِن تَوَلَّيۡتُمۡ أَن تُفۡسِدُواْ
فِي ٱلۡأَرۡضِ وَتُقَطِّعُوٓاْ أَرۡحَامَكُمۡ ٢٢ أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ لَعَنَهُمُ
ٱللَّهُ فَأَصَمَّهُمۡ وَأَعۡمَىٰٓ أَبۡصَٰرَهُمۡ ٢٣ أَفَلَا يَتَدَبَّرُونَ ٱلۡقُرۡءَانَ
أَمۡ عَلَىٰ قُلُوبٍ أَقۡفَالُهَآ ٢٤ إِنَّ ٱلَّذِينَ ٱرۡتَدُّواْ عَلَىٰٓ أَدۡبَٰرِهِم
مِّنۢ بَعۡدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ ٱلۡهُدَى ٱلشَّيۡطَٰنُ سَوَّلَ لَهُمۡ وَأَمۡلَىٰ
لَهُمۡ ٢٥ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمۡ قَالُواْ لِلَّذِينَ كَرِهُواْ مَا نَزَّلَ ٱللَّهُ
سَنُطِيعُكُمۡ فِي بَعۡضِ ٱلۡأَمۡرِۖ وَٱللَّهُ يَعۡلَمُ إِسۡرَارَهُمۡ ٢٦
فَكَيۡفَ إِذَا تَوَفَّتۡهُمُ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ يَضۡرِبُونَ وُجُوهَهُمۡ
وَأَدۡبَٰرَهُمۡ ٢٧ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمُ ٱتَّبَعُواْ مَآ أَسۡخَطَ ٱللَّهَ
وَكَرِهُواْ رِضۡوَٰنَهُۥ فَأَحۡبَطَ أَعۡمَٰلَهُمۡ ٢٨ أَمۡ حَسِبَ
ٱلَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ أَن لَّن يُخۡرِجَ ٱللَّهُ أَضۡغَٰنَهُمۡ ٢٩

﴿٢٠﴾ و مؤمنان(آرزوکنان) می‌گویند: چرا سوره ای (در بارهٔ جهاد) فرستاده نشد؟ پس چون سورهٔ روشن و محکم نازل شود و در آن جنگ ذکر گردد، آنان را که در دل‌هایشان مرض نفاق است می‌بینی مانند کسی به تو نگاه می‌کنند که به سبب مرگ بیهوش شده باشد، پس همان مرگ برایشان بهتر است. ﴿٢١﴾ فرمانبردارای و گفتار نیک برای آن‌ها بهتر است، پس چون امر (جنگ) قطعی شد، اگر به الله راست گویند (و صادقانه بجنگند) حتما برایشان خیر است. ﴿٢٢﴾ پس آیا اگر روی‌گردان شوید جز این از شما انتظار نمی‌رود که در زمین فساد کنید و پیوندهای خویشاوندی تان را قطع کنید؟ ﴿٢٣﴾ ایشان کسانی اند که الله آنها را لعنت کرده است بنابراین گوش‌هایشان را کر و چشم‌هایشان را کور کرده است. ﴿٢٤﴾ آیا در قرآن نمی‌اندیشند یا بر دل‌ها(یشان) قفل‌هایی زده شده است؟ ﴿٢٥﴾ البته کسانی‌که پس از آنکه هدایت برایشان روشن شد به آن پشت کردند، شیطان (کارهایشان را) برای آن‌ها آراسته جلوه داد و آنان‌را با آرزوهای طولانی فریفته است. ﴿٢٦﴾ این به خاطر آن است که آنان به کسانی‌که از دستورات نازل شدهٔ الله ناخوش بودند، گفتند: در برخی از امور از شما اطاعت خواهیم کرد و الله پنهان‌کاری آنان‌را می‌داند. ﴿٢٧﴾ پس (حالشان) چگونه خواهد بود وقتی که فرشته ها جان‌هایشان را قبض کنند و روی ها و پشت‌های ایشان را می‌زنند؟ ﴿٢٨﴾ این (گونه قبض نمودن ارواح شان) به آن جهت است که آنان از آنچه که الله را ناراض می سازد پیروی کردند و (کسب) رضایت او را ناخوش داشتند، پس (الله) اعمالشان را تباه و برباد ساخت. ﴿٢٩﴾ آیا کسانی‌که در دل‌هایشان مرض نفاق است گمان کرده اند که الله کینه‌های (پنهانی) شان را آشکار نخواهد ساخت.

وَلَوْ نَشَآءُ لَأَرَيْنَٰكَهُمْ فَلَعَرَفْتَهُم بِسِيمَٰهُمْۚ وَلَتَعْرِفَنَّهُمْ فِى لَحْنِ ٱلْقَوْلِۚ وَٱللَّهُ يَعْلَمُ أَعْمَٰلَكُمْ ﴿٣٠﴾ وَلَنَبْلُوَنَّكُمْ حَتَّىٰ نَعْلَمَ ٱلْمُجَٰهِدِينَ مِنكُمْ وَٱلصَّٰبِرِينَ وَنَبْلُوَا۟ أَخْبَارَكُمْ ﴿٣١﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ وَصَدُّوا۟ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ وَشَآقُّوا۟ ٱلرَّسُولَ مِنۢ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ ٱلْهُدَىٰ لَن يَضُرُّوا۟ ٱللَّهَ شَيْـًٔا وَسَيُحْبِطُ أَعْمَٰلَهُمْ ﴿٣٢﴾ ۞ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ أَطِيعُوا۟ ٱللَّهَ وَأَطِيعُوا۟ ٱلرَّسُولَ وَلَا تُبْطِلُوٓا۟ أَعْمَٰلَكُمْ ﴿٣٣﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ وَصَدُّوا۟ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ ثُمَّ مَاتُوا۟ وَهُمْ كُفَّارٌ فَلَن يَغْفِرَ ٱللَّهُ لَهُمْ ﴿٣٤﴾ فَلَا تَهِنُوا۟ وَتَدْعُوٓا۟ إِلَى ٱلسَّلْمِ وَأَنتُمُ ٱلْأَعْلَوْنَ وَٱللَّهُ مَعَكُمْ وَلَن يَتِرَكُمْ أَعْمَٰلَكُمْ ﴿٣٥﴾ إِنَّمَا ٱلْحَيَوٰةُ ٱلدُّنْيَا لَعِبٌ وَلَهْوٌۚ وَإِن تُؤْمِنُوا۟ وَتَتَّقُوا۟ يُؤْتِكُمْ أُجُورَكُمْ وَلَا يَسْـَٔلْكُمْ أَمْوَٰلَكُمْ ﴿٣٦﴾ إِن يَسْـَٔلْكُمُوهَا فَيُحْفِكُمْ تَبْخَلُوا۟ وَيُخْرِجْ أَضْغَٰنَكُمْ ﴿٣٧﴾ هَٰٓأَنتُمْ هَٰٓؤُلَآءِ تُدْعَوْنَ لِتُنفِقُوا۟ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ فَمِنكُم مَّن يَبْخَلُۖ وَمَن يَبْخَلْ فَإِنَّمَا يَبْخَلُ عَن نَّفْسِهِۦۚ وَٱللَّهُ ٱلْغَنِىُّ وَأَنتُمُ ٱلْفُقَرَآءُۚ وَإِن تَتَوَلَّوْا۟ يَسْتَبْدِلْ قَوْمًا غَيْرَكُمْ ثُمَّ لَا يَكُونُوٓا۟ أَمْثَٰلَكُم ﴿٣٨﴾

ثلاثة أرباع الحزب ٥١

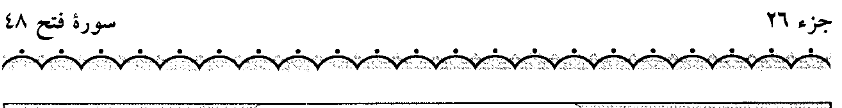
﴿٣٠﴾ و اگر بخواهیم، آنان‌را یک یک به تو نشان می‌دادیم پس آنان‌را به سیمایشان می‌شناختی. و حتما آنان‌را در طرز سخن گفتن می‌شناسی و الله اعمالتان را می‌داند. ﴿٣١﴾ و بدون شک شما را می‌آزماییم تا مجاهدان و صابران شما را معلوم کنیم و اخبار شما را بیازماییم. ﴿٣٢﴾ یقینا کسانی‌که پس از این که هدایت برایشان روشن شد، کفر ورزیدند و (مردم را) از راه الله باز داشتند و با پیغمبر مخالفت کردند هرگز به الله کم‌ترین زیانی نمی‌رسانند و الله اعمالشان را تباه خواهد کرد. ﴿٣٣﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، از الله و پیغمبر اطاعت کنید و کارهای خود را (با مخالفت الله و رسولش) باطل و ضائع نسازید. ﴿٣٤﴾ البته آنانکه کفر ورزیدند و (مردم را) از راه الله باز داشتند باز مُردند در حالیکه کافر بودند، پس هرگز الله ایشان را نخواهد بخشید. ﴿٣٥﴾ (وقتی که انجام کفر چنین باشد) پس سست مشوید و به سازش دعوت ندهید، چرا که شما برترید و الله با شماست و هرگز (اجر و پاداش) اعمالتان را کم نمی کند. ﴿٣٦﴾ بی‌گمان زندگی دنیا تنها بازی و سرگرمی است. و اگر ایمان بیاورید و پرهیزگاری کنید پاداش‌هایتان را به شما می‌دهد و مال‌هایتان را هم نمی‌خواهد. ﴿٣٧﴾ اگر الله مال‌هایتان را از شما بخواهد و (بر این امر) اصرار بورزد بخل خواهید ورزید و (این درخواست) کینه‌های شما را آشکار می‌کند. ﴿٣٨﴾ آگاه باشید این شما هستید که دعوت داده می‌شوید تا در راه الله انفاق کنید! (و لیکن) بعضی از شما بخل می‌ورزند و هرکس که بخل ورزد در حق خود بخل می‌روزد. و الله بی‌نیاز است و شما نیازمندانید، و اگر روی بگردانید قوم دیگر را جایگزین شما می کند، باز آنان مانند شما (بخیل) نخواهند بود.

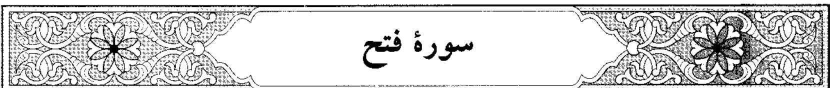

سورة الفتح

بسم الله الرحمن الرحيم

إِنَّا فَتَحْنَا لَكَ فَتْحًا مُّبِينًا ﴿١﴾ لِّيَغْفِرَ لَكَ ٱللَّهُ مَا تَقَدَّمَ مِن ذَنۢبِكَ وَمَا تَأَخَّرَ وَيُتِمَّ نِعْمَتَهُۥ عَلَيْكَ وَيَهْدِيَكَ صِرَٰطًا مُّسْتَقِيمًا ﴿٢﴾ وَيَنصُرَكَ ٱللَّهُ نَصْرًا عَزِيزًا ﴿٣﴾ هُوَ ٱلَّذِىٓ أَنزَلَ ٱلسَّكِينَةَ فِى قُلُوبِ ٱلْمُؤْمِنِينَ لِيَزْدَادُوٓا۟ إِيمَٰنًا مَّعَ إِيمَٰنِهِمْ ۗ وَلِلَّهِ جُنُودُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۚ وَكَانَ ٱللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿٤﴾ لِّيُدْخِلَ ٱلْمُؤْمِنِينَ وَٱلْمُؤْمِنَٰتِ جَنَّٰتٍ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَا وَيُكَفِّرَ عَنْهُمْ سَيِّـَٔاتِهِمْ ۚ وَكَانَ ذَٰلِكَ عِندَ ٱللَّهِ فَوْزًا عَظِيمًا ﴿٥﴾ وَيُعَذِّبَ ٱلْمُنَٰفِقِينَ وَٱلْمُنَٰفِقَٰتِ وَٱلْمُشْرِكِينَ وَٱلْمُشْرِكَٰتِ ٱلظَّآنِّينَ بِٱللَّهِ ظَنَّ ٱلسَّوْءِ ۚ عَلَيْهِمْ دَآئِرَةُ ٱلسَّوْءِ ۖ وَغَضِبَ ٱللَّهُ عَلَيْهِمْ وَلَعَنَهُمْ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَهَنَّمَ ۖ وَسَآءَتْ مَصِيرًا ﴿٦﴾ وَلِلَّهِ جُنُودُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۚ وَكَانَ ٱللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿٧﴾ إِنَّآ أَرْسَلْنَٰكَ شَٰهِدًا وَمُبَشِّرًا وَنَذِيرًا ﴿٨﴾ لِّتُؤْمِنُوا۟ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ وَتُعَزِّرُوهُ وَتُوَقِّرُوهُ ۚ وَتُسَبِّحُوهُ بُكْرَةً وَأَصِيلًا ﴿٩﴾

در مدینه نازل شده و بیست‌ونه آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿١﴾ البته ما برای تو به فتحی آشکار حکم کردیم. ﴿٢﴾ تا (در نتیجه) الله همه گناهان گذشته و آیندهٔ تو را بیامرزد و نعمتش را بر تو تمام سازد و تو را به راه راست هدایت کند. ﴿٣﴾ و تا الله تو را به نصرت قوی و غالب (شکست ناپذیر) مدد کند. ﴿٤﴾ اوست ذاتی که در دل مؤمنان سکون و اطمینان را نازل کرد تا ایمانی بر ایمان خود بافزایند. و لشکرهای آسمان و زمین از الله است و الله دانای باحکمت است. ﴿٥﴾ تا مردان و زنان مؤمن را در باغ‌های درآورد که در زیر (درختان و قصرهای) آن نهرها جاری است و همیشه در آن خواهند بود، و اینکه بدی‌هایشان را محو سازد و این در نزد الله کامیابی بزرگ است. ﴿٦﴾ و تا مردان و زنان منافق و مردان و زنان مشرک را عذاب دهد که به الله گمان بد دارند، بدی‌ها و بلاها تنها بر ایشان است و الله بر آنان غضب کرده و آنان‌را لعنت کرده است و دوزخ را برایشان آماده ساخته است که دوزخ بد جایگاه است. ﴿٧﴾ و لشکرهای آسمان و زمین از الله می‌باشد و الله غالب باحکمت است. ﴿٨﴾ البته ما تو را گواه (بر اعمال) و مژده‌رسان و بیم‌دهنده فرستادیم. ﴿٩﴾ تا به الله و پیغمبرش ایمان بیاورید و او را مدد کنید و او را بزرگ بدارید. و صبح و شام الله را به پاکی یاد کنید.

إِنَّ ٱلَّذِينَ يُبَايِعُونَكَ إِنَّمَا يُبَايِعُونَ ٱللَّهَ يَدُ ٱللَّهِ فَوْقَ أَيْدِيهِمْۚ فَمَن نَّكَثَ فَإِنَّمَا يَنكُثُ عَلَىٰ نَفْسِهِۦۖ وَمَنْ أَوْفَىٰ بِمَا عَٰهَدَ عَلَيْهُ ٱللَّهَ فَسَيُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿١٠﴾ سَيَقُولُ لَكَ ٱلْمُخَلَّفُونَ مِنَ ٱلْأَعْرَابِ شَغَلَتْنَآ أَمْوَٰلُنَا وَأَهْلُونَا فَٱسْتَغْفِرْ لَنَاۚ يَقُولُونَ بِأَلْسِنَتِهِم مَّا لَيْسَ فِي قُلُوبِهِمْۚ قُلْ فَمَن يَمْلِكُ لَكُم مِّنَ ٱللَّهِ شَيْـًٔا إِنْ أَرَادَ بِكُمْ ضَرًّا أَوْ أَرَادَ بِكُمْ نَفْعًاۢۚ بَلْ كَانَ ٱللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًۢا ﴿١١﴾ بَلْ ظَنَنتُمْ أَن لَّن يَنقَلِبَ ٱلرَّسُولُ وَٱلْمُؤْمِنُونَ إِلَىٰٓ أَهْلِيهِمْ أَبَدًا وَزُيِّنَ ذَٰلِكَ فِي قُلُوبِكُمْ وَظَنَنتُمْ ظَنَّ ٱلسَّوْءِ وَكُنتُمْ قَوْمًۢا بُورًا ﴿١٢﴾ وَمَن لَّمْ يُؤْمِنۢ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ فَإِنَّآ أَعْتَدْنَا لِلْكَٰفِرِينَ سَعِيرًا ﴿١٣﴾ وَلِلَّهِ مُلْكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِۚ يَغْفِرُ لِمَن يَشَآءُ وَيُعَذِّبُ مَن يَشَآءُۚ وَكَانَ ٱللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿١٤﴾ سَيَقُولُ ٱلْمُخَلَّفُونَ إِذَا ٱنطَلَقْتُمْ إِلَىٰ مَغَانِمَ لِتَأْخُذُوهَا ذَرُونَا نَتَّبِعْكُمْۖ يُرِيدُونَ أَن يُبَدِّلُواْ كَلَٰمَ ٱللَّهِۚ قُل لَّن تَتَّبِعُونَا كَذَٰلِكُمْ قَالَ ٱللَّهُ مِن قَبْلُۖ فَسَيَقُولُونَ بَلْ تَحْسُدُونَنَاۚ بَلْ كَانُواْ لَا يَفْقَهُونَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٥﴾

﴿١٠﴾ البته کسانیکه با تو بیعت می‌کردند جز این نیست که با الله بیعت می‌کردند. دست الله بالای دست های آنان است، پس هرکس پیمان‌شکنی کند پس به زیان خود پیمان‌شکنی می‌کند و هرکس به آنچه که بر آن با الله عهد بسته است وفا کند، پس (الله) به زودی پاداش بزرگی به او خواهد داد. ﴿١١﴾ زود است که پس ماندگان عرب‌های بادیه‌نشین به تو بگویند: اموال و فرزندان ما، ما را مشغول ساخت، پس برای ما آمرزش بخواه، با زبانهایشان چیزی را می‌گویند که در دل‌هایشان نیست، بگو: چه کسی می‌تواند برایتان در برابر الله اگر در حق شما زیانی بخواهد و یا در حق شما نفعی را اراده کند اختیاری دارد، بلکه الله به آنچه می‌کنید آگاه است. ﴿١٢﴾ (مشغول نبودید) بلکه گمان کردید که پیغمبر و مؤمنان هرگز به‌سوی خانواده های شان باز نخواهند گشت و این در دل‌هایتان آراسته شد و گمان بد کردید و مردمان هلاک شده و بدبخت بودید. ﴿١٣﴾ و هرکس به الله و پیغمبرش ایمان نیاورد پس (بداند که) ما برای کافران آتش شعله ور آماده کرده‌ایم. ﴿١٤﴾ و فرمانروایی آسمان‌ها و زمین از الله است هرکسی را بخواهد می‌آمرزد و هرکسی را بخواهد عذاب می‌دهد و الله آمرزندهٔ مهربان است. ﴿١٥﴾ زود است همان پس‌ماندگان (غزوهٔ حدیبیه) بگویند، وقتی که شما برای به‌دست آوردن غنیمت‌های (خیبر) روان شوید، بگذارید که همراه شما برویم، می‌خواهند سخن الله را تغییر دهند. بگو: هرگز با ما نخواهید رفت، الله از پیش این چنین (در بارهٔ شما) فرموده است، پس خواهند گفت: (الله نگفته است) بلکه شما نسبت به ما حسد می‌ورزید. (مسلمانان حسد نمی‌ورزند) ولی آنان جز اندکی نمی‌فهمند.

قُل لِّلۡمُخَلَّفِينَ مِنَ ٱلۡأَعۡرَابِ سَتُدۡعَوۡنَ إِلَىٰ قَوۡمٍ أُوْلِي بَأۡسٖ شَدِيدٖ تُقَٰتِلُونَهُمۡ أَوۡ يُسۡلِمُونَۖ فَإِن تُطِيعُواْ يُؤۡتِكُمُ ٱللَّهُ أَجۡرًا حَسَنٗاۖ وَإِن تَتَوَلَّوۡاْ كَمَا تَوَلَّيۡتُم مِّن قَبۡلُ يُعَذِّبۡكُمۡ عَذَابًا أَلِيمٗا ﴿١٦﴾ لَّيۡسَ عَلَى ٱلۡأَعۡمَىٰ حَرَجٞ وَلَا عَلَى ٱلۡأَعۡرَجِ حَرَجٞ وَلَا عَلَى ٱلۡمَرِيضِ حَرَجٞۗ وَمَن يُطِعِ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ يُدۡخِلۡهُ جَنَّٰتٖ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُۖ وَمَن يَتَوَلَّ يُعَذِّبۡهُ عَذَابًا أَلِيمٗا ﴿١٧﴾ ۞لَّقَدۡ رَضِيَ ٱللَّهُ عَنِ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ إِذۡ يُبَايِعُونَكَ تَحۡتَ ٱلشَّجَرَةِ فَعَلِمَ مَا فِي قُلُوبِهِمۡ فَأَنزَلَ ٱلسَّكِينَةَ عَلَيۡهِمۡ وَأَثَٰبَهُمۡ فَتۡحٗا قَرِيبٗا ﴿١٨﴾ وَمَغَانِمَ كَثِيرَةٗ يَأۡخُذُونَهَاۗ وَكَانَ ٱللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمٗا ﴿١٩﴾ وَعَدَكُمُ ٱللَّهُ مَغَانِمَ كَثِيرَةٗ تَأۡخُذُونَهَا فَعَجَّلَ لَكُمۡ هَٰذِهِۦ وَكَفَّ أَيۡدِيَ ٱلنَّاسِ عَنكُمۡ وَلِتَكُونَ ءَايَةٗ لِّلۡمُؤۡمِنِينَ وَيَهۡدِيَكُمۡ صِرَٰطٗا مُّسۡتَقِيمٗا ﴿٢٠﴾ وَأُخۡرَىٰ لَمۡ تَقۡدِرُواْ عَلَيۡهَا قَدۡ أَحَاطَ ٱللَّهُ بِهَاۚ وَكَانَ ٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٗا ﴿٢١﴾ وَلَوۡ قَٰتَلَكُمُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لَوَلَّوُاْ ٱلۡأَدۡبَٰرَ ثُمَّ لَا يَجِدُونَ وَلِيّٗا وَلَا نَصِيرٗا ﴿٢٢﴾ سُنَّةَ ٱللَّهِ ٱلَّتِي قَدۡ خَلَتۡ مِن قَبۡلُۖ وَلَن تَجِدَ لِسُنَّةِ ٱللَّهِ تَبۡدِيلٗا ﴿٢٣﴾

﴿١٦﴾ به پس ماندگان بادیه‌نشین بگو: به زودی از شما دعوت خواهد شد که به‌سوی قوم جنگجو و قدرتمند بروید، تا با آنان بجنگید، یا اسلام آورند. پس اگر اطاعت کنید، الله پاداش نیک به شما خواهد داد. و اگر روی بگردانید، طوریکه پیش از این روی گرداندید، شما را به عذاب دردناک شکنجه خواهد کرد. ﴿١٧﴾ بر نابینا گناهی نیست و بر لنگ گناهی نیست و بر بیمار گناهی نیست (که به جهاد نروند) و هرکس از الله و پیغمبرش اطاعت کند، الله او را به باغ‌هایی وارد می‌سازد که از زیر (درختان و قصرهای) آن نهرها روان است. و هرکس روی بگرداند، او را به عذاب دردناک، عذاب خواهد داد. ﴿١٨﴾ هرآئینه که الله از مؤمنان راضی شد، هنگامیکه زیر درخت با تو بیعت می‌کردند، پس آنچه را که در دل‌هایشان بود دانست، در نتیجه بر آنان سکون و آرامش نازل کرد و به آنان فتح نزدیک را پاداش داد. ﴿١٩﴾ و غنیمت‌های بسیاری که آن‌را به دست خواهند آورد، و الله غالبِ باحکمت است. ﴿٢٠﴾ الله غنیمت‌های بسیار را به شما وعده کرده‌است که آن‌ها را به دست می‌آورید و این (غنیمت) را زودتر به شما داد و دست تجاوز مردم را از شما باز داشت. تا نشانه ای (نصرت الهی) برای مؤمنان باشد و شما را به راه راست هدایت کند. ﴿٢١﴾ و غنیمت‌های دیگری (را نیز نصیب تان خواهد کرد) که هنوز قادر به گرفتن آن نشده اید، اما الله بر آن احاطه دارد. و الله بر هر چیزی قادر است. ﴿٢٢﴾ و اگر کافران (در حدیبیه) با شما می‌جنگیدند به یقین پشت های شان را می‌گردانیدند، باز کارساز و مددگاری نمی‌یافتند. ﴿٢٣﴾ این سنت الله است که پیش از این (در مقابل کفار) گذشته است و هرگز برای سنت الله تغییر و تبدیل نخواهی یافت.

وَهُوَ ٱلَّذِي كَفَّ أَيۡدِيَهُمۡ عَنكُمۡ وَأَيۡدِيَكُمۡ عَنۡهُم بِبَطۡنِ مَكَّةَ مِنۢ بَعۡدِ أَنۡ أَظۡفَرَكُمۡ عَلَيۡهِمۡۚ وَكَانَ ٱللَّهُ بِمَا تَعۡمَلُونَ بَصِيرًا ﴿٢٤﴾ هُمُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَصَدُّوكُمۡ عَنِ ٱلۡمَسۡجِدِ ٱلۡحَرَامِ وَٱلۡهَدۡيَ مَعۡكُوفًا أَن يَبۡلُغَ مَحِلَّهُۥۚ وَلَوۡلَا رِجَالٞ مُّؤۡمِنُونَ وَنِسَآءٞ مُّؤۡمِنَٰتٞ لَّمۡ تَعۡلَمُوهُمۡ أَن تَطَـُٔوهُمۡ فَتُصِيبَكُم مِّنۡهُم مَّعَرَّةُۢ بِغَيۡرِ عِلۡمٖۖ لِّيُدۡخِلَ ٱللَّهُ فِي رَحۡمَتِهِۦ مَن يَشَآءُۚ لَوۡ تَزَيَّلُواْ لَعَذَّبۡنَا ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ مِنۡهُمۡ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿٢٥﴾ إِذۡ جَعَلَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ فِي قُلُوبِهِمُ ٱلۡحَمِيَّةَ حَمِيَّةَ ٱلۡجَٰهِلِيَّةِ فَأَنزَلَ ٱللَّهُ سَكِينَتَهُۥ عَلَىٰ رَسُولِهِۦ وَعَلَى ٱلۡمُؤۡمِنِينَ وَأَلۡزَمَهُمۡ كَلِمَةَ ٱلتَّقۡوَىٰ وَكَانُوٓاْ أَحَقَّ بِهَا وَأَهۡلَهَاۚ وَكَانَ ٱللَّهُ بِكُلِّ شَيۡءٍ عَلِيمٗا ﴿٢٦﴾ لَّقَدۡ صَدَقَ ٱللَّهُ رَسُولَهُ ٱلرُّءۡيَا بِٱلۡحَقِّۖ لَتَدۡخُلُنَّ ٱلۡمَسۡجِدَ ٱلۡحَرَامَ إِن شَآءَ ٱللَّهُ ءَامِنِينَ مُحَلِّقِينَ رُءُوسَكُمۡ وَمُقَصِّرِينَ لَا تَخَافُونَۖ فَعَلِمَ مَا لَمۡ تَعۡلَمُواْ فَجَعَلَ مِن دُونِ ذَٰلِكَ فَتۡحٗا قَرِيبًا ﴿٢٧﴾ هُوَ ٱلَّذِيٓ أَرۡسَلَ رَسُولَهُۥ بِٱلۡهُدَىٰ وَدِينِ ٱلۡحَقِّ لِيُظۡهِرَهُۥ عَلَى ٱلدِّينِ كُلِّهِۦۚ وَكَفَىٰ بِٱللَّهِ شَهِيدٗا ﴿٢٨﴾

﴿٢٤﴾ او همان ذاتی است که در داخل مکّه دست کافران را از شما و دست شما را از ایشان بازداشت، بعد از آنکه شما را بر آنان پیروز ساخت و الله به آنچه می‌کنید، بیناست. ﴿٢٥﴾ آنها کسانی هستند که کفر ورزیدند و شما را از مسجد الحرام منع کردند و نگذاشتند قربانی‌هایی نگاه داشته شده به جایگاهش برسد، و اگر مردان و زنان مؤمن (و مستضعف مکه) نبودند که آنان‌را نمی‌شناسید (و ممکن بود) آنها را پایمال کنید، پس نادانسته دربارهٔ آنان رنج و آسیب به شما می‌رسید. (الله هرگز مانع این جنگ نمی‌شد) تا الله هرکسی را بخواهد در رحمت خود درآورد. اگر (مؤمنان و مشرکان) از هم جدا بودند حتما کافران را به عذاب دردناکی گرفتار می‌کردیم. ﴿٢٦﴾ وقتی که کافران تعصّب و ننگ جاهلیّت را در دل‌هایشان جای دادند، پس الله سکون و آرامش خود را بر پیغمبرش و (نیز) بر مؤمنان نازل کرد و آنان‌را به کلمهٔ تقوا ملزم ساخت و آنان به آن سزاوارتر و اهل آن بودند و الله به هر چیز داناست. ﴿٢٧﴾ البته الله خواب پیغمبر خود را راست (به او نشان داد) و به حق تحقق بخشید که اگر الله بخواهد ایمن و در حالیکه موی سرتان را تراشیده و کوتاه کرده‌اید بدون ترس وارد مسجد الحرام خواهید شد. ولی الله چیزهایی را می‌دانست که شما نمی‌دانستید. پس، پیش از این فتحی نزدیک را مقرّر گردانید. ﴿٢٨﴾ اوست ذاتی که پیغمبرش را با هدایت و دین حق فرستاد تا آن‌را بر همهٔ ادیان غالب گرداند و کافی است که الله گواه باشد.

مُّحَمَّدٞ رَّسُولُ ٱللَّهِۚ وَٱلَّذِينَ مَعَهُۥٓ أَشِدَّآءُ عَلَى ٱلۡكُفَّارِ رُحَمَآءُ بَيۡنَهُمۡۖ
تَرَىٰهُمۡ رُكَّعٗا سُجَّدٗا يَبۡتَغُونَ فَضۡلٗا مِّنَ ٱللَّهِ وَرِضۡوَٰنٗاۖ سِيمَاهُمۡ
فِي وُجُوهِهِم مِّنۡ أَثَرِ ٱلسُّجُودِۚ ذَٰلِكَ مَثَلُهُمۡ فِي ٱلتَّوۡرَىٰةِۚ وَمَثَلُهُمۡ فِي
ٱلۡإِنجِيلِ كَزَرۡعٍ أَخۡرَجَ شَطۡـَٔهُۥ فَـَٔازَرَهُۥ فَٱسۡتَغۡلَظَ فَٱسۡتَوَىٰ
عَلَىٰ سُوقِهِۦ يُعۡجِبُ ٱلزُّرَّاعَ لِيَغِيظَ بِهِمُ ٱلۡكُفَّارَۗ وَعَدَ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ
ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ مِنۡهُم مَّغۡفِرَةٗ وَأَجۡرًا عَظِيمَۢا ﴿٢٩﴾

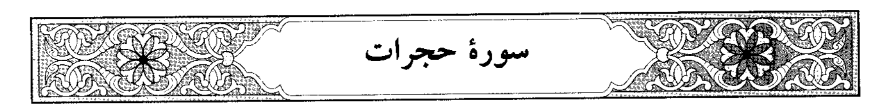

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تُقَدِّمُواْ بَيۡنَ يَدَيِ ٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦۖ وَٱتَّقُواْ
ٱللَّهَۚ إِنَّ ٱللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٞ ﴿١﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تَرۡفَعُوٓاْ
أَصۡوَٰتَكُمۡ فَوۡقَ صَوۡتِ ٱلنَّبِيِّ وَلَا تَجۡهَرُواْ لَهُۥ بِٱلۡقَوۡلِ كَجَهۡرِ بَعۡضِكُمۡ
لِبَعۡضٍ أَن تَحۡبَطَ أَعۡمَٰلُكُمۡ وَأَنتُمۡ لَا تَشۡعُرُونَ ﴿٢﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ
يَغُضُّونَ أَصۡوَٰتَهُمۡ عِندَ رَسُولِ ٱللَّهِ أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ ٱمۡتَحَنَ
ٱللَّهُ قُلُوبَهُمۡ لِلتَّقۡوَىٰۚ لَهُم مَّغۡفِرَةٞ وَأَجۡرٌ عَظِيمٌ ﴿٣﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ
يُنَادُونَكَ مِن وَرَآءِ ٱلۡحُجُرَٰتِ أَكۡثَرُهُمۡ لَا يَعۡقِلُونَ ﴿٤﴾

﴿٢٩﴾ محمّد فرستادهٔ الله است، و کسانی‌که با او هستند بر کافران سخت‌گیر و درمیان خود مهربانند. آنان‌را در حال رکوع و سجده می‌بینی که فضل و خشنودی الله را می‌جویند. نشانهٔ صلاح ایشان از اثر سجده در چهره‌هایشان نمایان است. این وصف آنان در تورات است، و امّا توصیف شان در انجیل چنین است که مانند کشتزاری هستند که جوانه‌هایش را بیرون آورده و آن‌ها را نیرو داده و محکم نموده، پس بر ساقه‌های خویش راست ایستاده باشد، طوریکه کشاورزان را در تعجب می اندازد تا کافران را به سبب آنان خشمگین کند. الله به کسانی از آنان که ایمان آورده و کارهای شایسته انجام داده‌اند آمرزش و پاداش بزرگ وعده داده‌است.

سورهٔ حجرات

در مدینه نازل شده و هجده آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿١﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، در مقابل الله و رسولش پیش دستی نکنید، و از الله بترسید، همانا الله شنوای داناست. ﴿٢﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، صدای خود را از صدای پیغمبر بلند نکنید وطوریکه با یک‌دیگر بلند گفتگو می کنید با پیغمبر به آواز بلند سخن نگویید تا دانسته اعمالتان بی‌اجر و ضایع نشود. ﴿٣﴾ بی‌گمان کسانی‌که صدای خود را نزد پیغمبر الله پست می کنند، آنان کسانی اند که الله دل‌هایشان را برای (پذیرش) تقوا آزمایش و آماده کرده است. آمرزش و پاداش بزرگ مخصوص آنهاست. ﴿٤﴾ البته آنان که از پست حجره‌ها تو را باصدای بلند می خوانند، بیش‌ترشان نمی‌فهمند.

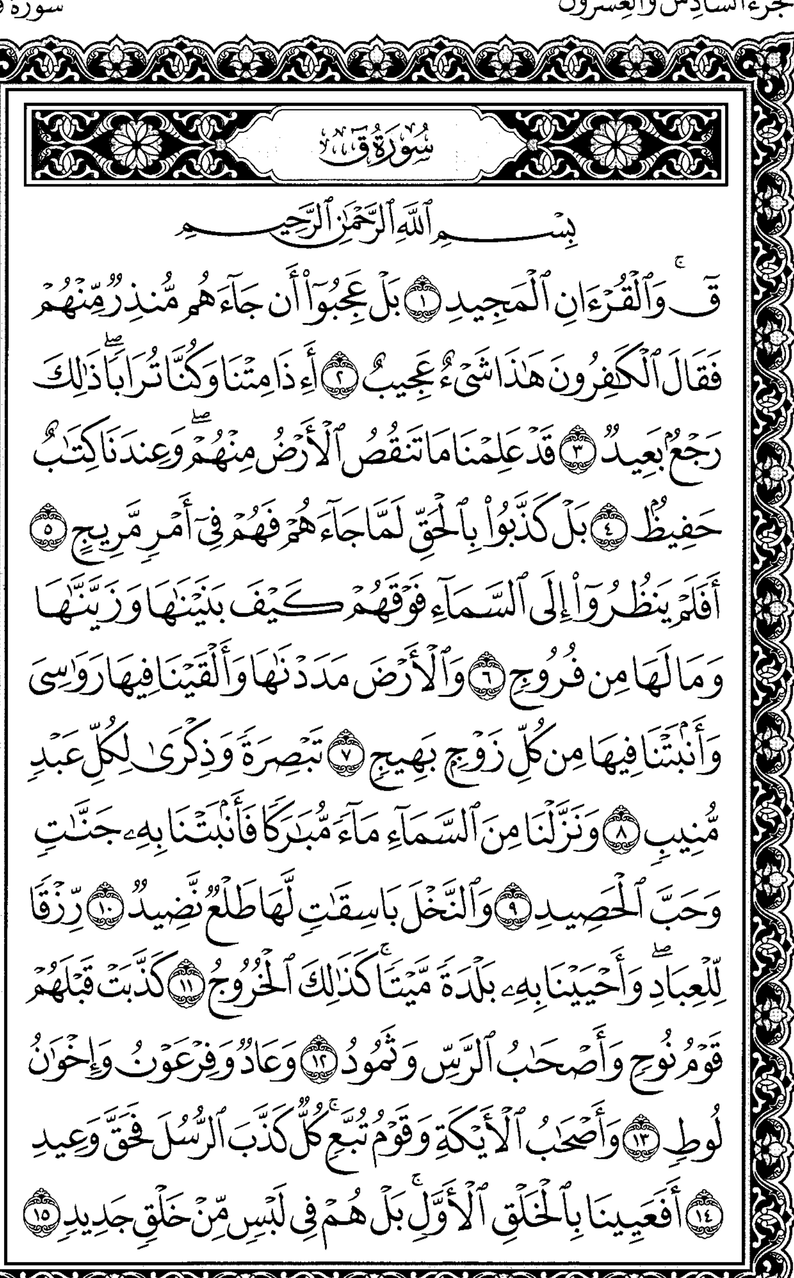
وَلَوۡ أَنَّهُمۡ صَبَرُواْ حَتَّىٰ تَخۡرُجَ إِلَيۡهِمۡ لَكَانَ خَيۡرٗا لَّهُمۡۚ وَٱللَّهُ غَفُورٞ
رَّحِيمٞ ٥ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِن جَآءَكُمۡ فَاسِقُۢ بِنَبَإٖ فَتَبَيَّنُوٓاْ أَن
تُصِيبُواْ قَوۡمَۢا بِجَهَٰلَةٖ فَتُصۡبِحُواْ عَلَىٰ مَا فَعَلۡتُمۡ نَٰدِمِينَ ٦
وَٱعۡلَمُوٓاْ أَنَّ فِيكُمۡ رَسُولَ ٱللَّهِۚ لَوۡ يُطِيعُكُمۡ فِي كَثِيرٖ مِّنَ ٱلۡأَمۡرِ لَعَنِتُّمۡ
وَلَٰكِنَّ ٱللَّهَ حَبَّبَ إِلَيۡكُمُ ٱلۡإِيمَٰنَ وَزَيَّنَهُۥ فِي قُلُوبِكُمۡ وَكَرَّهَ
إِلَيۡكُمُ ٱلۡكُفۡرَ وَٱلۡفُسُوقَ وَٱلۡعِصۡيَانَۚ أُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلرَّٰشِدُونَ ٧
فَضۡلٗا مِّنَ ٱللَّهِ وَنِعۡمَةٗۚ وَٱللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٞ ٨ وَإِن طَآئِفَتَانِ
مِنَ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ٱقۡتَتَلُواْ فَأَصۡلِحُواْ بَيۡنَهُمَاۖ فَإِنۢ بَغَتۡ إِحۡدَىٰهُمَا
عَلَى ٱلۡأُخۡرَىٰ فَقَٰتِلُواْ ٱلَّتِي تَبۡغِي حَتَّىٰ تَفِيٓءَ إِلَىٰٓ أَمۡرِ ٱللَّهِۚ فَإِن فَآءَتۡ
فَأَصۡلِحُواْ بَيۡنَهُمَا بِٱلۡعَدۡلِ وَأَقۡسِطُوٓاْۖ إِنَّ ٱللَّهَ يُحِبُّ ٱلۡمُقۡسِطِينَ
٩ إِنَّمَا ٱلۡمُؤۡمِنُونَ إِخۡوَةٞ فَأَصۡلِحُواْ بَيۡنَ أَخَوَيۡكُمۡۚ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ
لَعَلَّكُمۡ تُرۡحَمُونَ ١٠ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا يَسۡخَرۡ قَوۡمٞ مِّن قَوۡمٍ
عَسَىٰٓ أَن يَكُونُواْ خَيۡرٗا مِّنۡهُمۡ وَلَا نِسَآءٞ مِّن نِّسَآءٍ عَسَىٰٓ أَن يَكُنَّ خَيۡرٗا
مِّنۡهُنَّۖ وَلَا تَلۡمِزُوٓاْ أَنفُسَكُمۡ وَلَا تَنَابَزُواْ بِٱلۡأَلۡقَٰبِۖ بِئۡسَ ٱلِٱسۡمُ
ٱلۡفُسُوقُ بَعۡدَ ٱلۡإِيمَٰنِۚ وَمَن لَّمۡ يَتُبۡ فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلظَّٰلِمُونَ ١١

﴿٥﴾ و اگر آنها صبر می‌کردند تا تو به‌سوی آنان بیرون آیی برایشان بهتر بود و الله آمرزندۀ مهربان است. ﴿٦﴾ ای کسانی‌که ایمان آورده‌اید! اگر فاسقی خبری را برایتان آورد دربارۀ آن تحقیق کنید تا (مبادا) به نادانی به گروهی زیان رسانید پس بر آنچه مرتکب شده‌اید پشیمان شوید. ﴿٧﴾ و بدانید که پیغمبر الله در میانتان است، اگر در بسیاری از کارها از شما اطاعت کند به مشقّت خواهید افتاد، ولی الله ایمان را در نظرتان محبوب گرداند و آن‌را در دل‌هایتان زینت بخشید و کفر و فسق و نافرمانی را در نظرتان زشت و ناپسند جلوه داد. اینها اند که راه یافته‌اند. ﴿٨﴾ (این) به فضل و نعمتی از سوی الله است و الله دانای حکیم است. ﴿٩﴾ و اگر دو گروه از مؤمنان به جنگ با یک‌یگر پرداختند بین آن دو گروه آشتی و صلح برقرار کنید، پس اگر یکی از آن دو گروه بر دیگری تجاوز کرد با آن گروهی که تجاوز می‌کند بجنگید تا این که به حکم الله برگردد، پس چون بازگشت در میان ایشان عادلانه صلح برقرار سازید و عدال و انصاف کنید، بی‌گمان الله عادلان را دوست دارد. ﴿١٠﴾ جز این نیست که مؤمنان با یکدیگر برادراند، پس درمیان برادران تان صلح و آشتی را برقرار کنید. و از الله بترسید تا مورد رحمت قرار گیرید. ﴿١١﴾ ای کسانی‌که ایمان آورده‌اید! نباید گروهی از شما گروهی دیگری را مسخره کند چه بسا که آنان از ایشان بهتر باشند و نباید زنانی زنانی دیگر را مسخره کنند چه بسا که آنان از ایشان بهتر باشند و در میان تان عیب‌جویی نکنید و یک‌دیگر را با لقب‌های زشت مخوانید. چه بد است نام وعنوان فسق بعد از ایمان آوردن! و کسانی‌که توبه نکنند پس ایشان همان ظالمان اند.

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱجۡتَنِبُواْ كَثِيرٗا مِّنَ ٱلظَّنِّ إِنَّ بَعۡضَ ٱلظَّنِّ إِثۡمٞۖ وَلَا تَجَسَّسُواْ وَلَا يَغۡتَب بَّعۡضُكُم بَعۡضًاۚ أَيُحِبُّ أَحَدُكُمۡ أَن يَأۡكُلَ لَحۡمَ أَخِيهِ مَيۡتٗا فَكَرِهۡتُمُوهُۚ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَۚ إِنَّ ٱللَّهَ تَوَّابٞ رَّحِيمٞ ﴿١٢﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ إِنَّا خَلَقۡنَٰكُم مِّن ذَكَرٖ وَأُنثَىٰ وَجَعَلۡنَٰكُمۡ شُعُوبٗا وَقَبَآئِلَ لِتَعَارَفُوٓاْۚ إِنَّ أَكۡرَمَكُمۡ عِندَ ٱللَّهِ أَتۡقَىٰكُمۡۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٞ ﴿١٣﴾ ۞ قَالَتِ ٱلۡأَعۡرَابُ ءَامَنَّاۖ قُل لَّمۡ تُؤۡمِنُواْ وَلَٰكِن قُولُوٓاْ أَسۡلَمۡنَا وَلَمَّا يَدۡخُلِ ٱلۡإِيمَٰنُ فِي قُلُوبِكُمۡۖ وَإِن تُطِيعُواْ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ لَا يَلِتۡكُم مِّنۡ أَعۡمَٰلِكُمۡ شَيۡـًٔاۚ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٞ رَّحِيمٌ ﴿١٤﴾ إِنَّمَا ٱلۡمُؤۡمِنُونَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ ثُمَّ لَمۡ يَرۡتَابُواْ وَجَٰهَدُواْ بِأَمۡوَٰلِهِمۡ وَأَنفُسِهِمۡ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِۚ أُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلصَّٰدِقُونَ ﴿١٥﴾ قُلۡ أَتُعَلِّمُونَ ٱللَّهَ بِدِينِكُمۡ وَٱللَّهُ يَعۡلَمُ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِۚ وَٱللَّهُ بِكُلِّ شَيۡءٍ عَلِيمٞ ﴿١٦﴾ يَمُنُّونَ عَلَيۡكَ أَنۡ أَسۡلَمُواْۖ قُل لَّا تَمُنُّواْ عَلَيَّ إِسۡلَٰمَكُمۖ بَلِ ٱللَّهُ يَمُنُّ عَلَيۡكُمۡ أَنۡ هَدَىٰكُمۡ لِلۡإِيمَٰنِ إِن كُنتُمۡ صَٰدِقِينَ ﴿١٧﴾ إِنَّ ٱللَّهَ يَعۡلَمُ غَيۡبَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۚ وَٱللَّهُ بَصِيرُۢ بِمَا تَعۡمَلُونَ ﴿١٨﴾

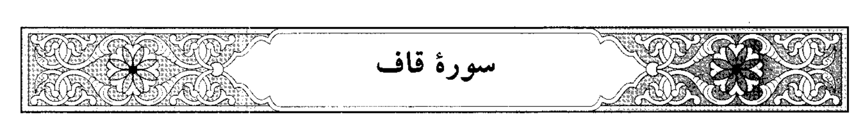
﴿١٢﴾ ای کسانی‌که ایمان آورده‌اید! از بسیاری از گمان‌ها اجتناب کنید، چون بعضی از گمان‌ها گناه می‌باشد. و جاسوسی مکنید و برخی از شما برخی دیگر را غیبت نکند، آیا کسی از شما دوست دارد که گوشت برادر مرده‌اش را بخورد؟ به یقین که آن‌را کریه و ناپسند می‌دانید، و از الله بترسید، یقینا الله توبه‌پذیرِ مهربان است. ﴿١٣﴾ ای مردم! ما شما را از مرد و زن آفریدیم و شما را گروه‌ها و قبیله‌ها قرار دادیم تا یکدیگر را بشناسید. بی‌گمان گرامی‌ترین شما نزد الله باتقواترین شماست. همانا الله دانای باخبر است. ﴿١٤﴾ بادیه‌نشینان اعراب گفتند: ایمان آورده‌ایم، بگو: شما ایمان نیاورده‌اید، بلکه بگوئید: مسلمان شده‌ایم و ایمان هنوز به دل‌هایتان وارد نشده است. واگر از الله و پیغمبرش فرمانبرداری کنید، الله از (پاداش) کارهایتان چیزی نمی‌کاهد، به یقین الله آمرزندۀ مهربان است. ﴿١٥﴾ مؤمنان (واقعی) تنها کسانی هستند که به الله و پیغمبرش ایمان آورده اند، باز هرگز شک به دل راه نداده اند، و با مال ها و جانهای شان در راه الله جهاد کرده‌اند. ایشان (در ایمان خود) همان راستگویانند. ﴿١٦﴾ بگو: آیا الله را از دینتان آگاه می‌سازید حال آنکه الله آنچه را که در آسمان‌ها و آنچه که در زمین است می‌داند و او به هر چیزی داناست؟ ﴿١٧﴾ بر تو منت و احسان می‌گزارند که اسلام آورده‌اند. بگو: با اسلام خود بر من منّت مگذارید بلکه الله بر شما منّت می‌گزارد که شما را به‌سوی ایمان هدایت کرده است، اگر راست می گوئید. ﴿١٨﴾ البته الله غیب آسمان‌ها و زمین را می‌داند و الله به آنچه می‌کنید بیناست.

سُورَةُ قٓ

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

قٓۚ وَٱلۡقُرۡءَانِ ٱلۡمَجِيدِ ١ بَلۡ عَجِبُوٓاْ أَن جَآءَهُم مُّنذِرٞ مِّنۡهُمۡ
فَقَالَ ٱلۡكَٰفِرُونَ هَٰذَا شَيۡءٌ عَجِيبٌ ٢ أَءِذَا مِتۡنَا وَكُنَّا تُرَابٗاۖ ذَٰلِكَ
رَجۡعُۢ بَعِيدٞ ٣ قَدۡ عَلِمۡنَا مَا تَنقُصُ ٱلۡأَرۡضُ مِنۡهُمۡۖ وَعِندَنَا كِتَٰبٌ
حَفِيظُۢ ٤ بَلۡ كَذَّبُواْ بِٱلۡحَقِّ لَمَّا جَآءَهُمۡ فَهُمۡ فِيٓ أَمۡرٖ مَّرِيجٍ ٥
أَفَلَمۡ يَنظُرُوٓاْ إِلَى ٱلسَّمَآءِ فَوۡقَهُمۡ كَيۡفَ بَنَيۡنَٰهَا وَزَيَّنَّٰهَا
وَمَا لَهَا مِن فُرُوجٖ ٦ وَٱلۡأَرۡضَ مَدَدۡنَٰهَا وَأَلۡقَيۡنَا فِيهَا رَوَٰسِيَ
وَأَنۢبَتۡنَا فِيهَا مِن كُلِّ زَوۡجِۭ بَهِيجٖ ٧ تَبۡصِرَةٗ وَذِكۡرَىٰ لِكُلِّ عَبۡدٖ
مُّنِيبٖ ٨ وَنَزَّلۡنَا مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءٗ مُّبَٰرَكٗا فَأَنۢبَتۡنَا بِهِۦ جَنَّٰتٖ
وَحَبَّ ٱلۡحَصِيدِ ٩ وَٱلنَّخۡلَ بَاسِقَٰتٖ لَّهَا طَلۡعٞ نَّضِيدٞ ١٠ رِّزۡقٗا
لِّلۡعِبَادِۖ وَأَحۡيَيۡنَا بِهِۦ بَلۡدَةٗ مَّيۡتٗاۚ كَذَٰلِكَ ٱلۡخُرُوجُ ١١ كَذَّبَتۡ قَبۡلَهُمۡ
قَوۡمُ نُوحٖ وَأَصۡحَٰبُ ٱلرَّسِّ وَثَمُودُ ١٢ وَعَادٞ وَفِرۡعَوۡنُ وَإِخۡوَٰنُ
لُوطٖ ١٣ وَأَصۡحَٰبُ ٱلۡأَيۡكَةِ وَقَوۡمُ تُبَّعٖۚ كُلّٞ كَذَّبَ ٱلرُّسُلَ فَحَقَّ وَعِيدِ
١٤ أَفَعَيِينَا بِٱلۡخَلۡقِ ٱلۡأَوَّلِۚ بَلۡ هُمۡ فِي لَبۡسٖ مِّنۡ خَلۡقٖ جَدِيدٖ ١٥

سورهٔ قاف

در مکه نازل شده و چهل و پنج آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ ق، (مفهوم این حرف به الله معلوم است)، قسم به قرآن که دارای مجد و بزرگی است. ﴿۲﴾ بلکه تعجب کردند از اینکه بیم دهنده ای از خودشان به‌سوی آنان آمد. پس کافران گفتند: این (کلامی که از امور غیبی خبر می دهد) چیز عجیبی است. ﴿۳﴾ آیا وقتی مردیم و خاک شدیم (دوباره زنده می شویم؟) چنین برگشت بعید است! ﴿٤﴾ یقینا هر چه را که زمین از آنان می‌کاهد، می‌دانیم. و نزد ما کتابی است (که همه چیز را در خود) حفظ می کند. ﴿٥﴾ بلکه آنان وقتی حق برایشان آمد، دروغ شمردند، پس آنان در کار (بعثت و نبوت) پریشان و حیران هستند. ﴿٦﴾ پس آیا به آسمان بالای سرشان نگاه نکرده اند که ما چگونه آن‌را بنا کرده ایم و با (ستارگان) آن را مزین نموده ایم که در آن هیچ شگافی نیست؟ ﴿۷﴾ و زمین را هموار کردیم و کوه‌های محکم و استوار را در آن افگندیم و در آن از هر نوع (گیاه) پسندیده رویانیدیم. ﴿۸﴾ تا (این‌ها) برای بینش و پند دادن هر بندهٔ توبه‌کننده باشد. ﴿۹﴾ و از آسمان آب پر برکت را فرود آوردیم و به وسیلهٔ آن باغ‌ها و دانه‌های درو شدنی رویاندیم. ﴿۱۰﴾ و درختان بلند خرما را (رویانیدیم) که آن میوهٔ باهم‌پیوسته دارد. ﴿۱۱﴾ (آن‌را) برای روزی بندگان (آفریدیم) و با آن سرزمین مرده را زنده کردیم، خروج از قبر (نیز) این طور است. ﴿۱۲﴾ پیش از ایشان قوم نوح و اصحاب «رس» و قوم ثمود (پیغمبرانشان را) تکذیب کردند. ﴿۱۳﴾ و نیز قوم عاد و فرعون (با قومش) و برادران لوط. ﴿١٤﴾ و اصحاب ایکه و قوم تبّع هریک پیغمبران را تکذیب کردند و وعدهٔ عذاب من دربارهٔ ایشان قطعی شد. ﴿١٥﴾ آیا ما از آفریدن اوّل درمانده و ناتوان شدیم؟ (نه) بلکه آنان دربارهٔ آفرینش جدید شک و تردید دارند.

وَلَقَدْ خَلَقْنَا ٱلْإِنسَٰنَ وَنَعْلَمُ مَا تُوَسْوِسُ بِهِۦ نَفْسُهُۥ ۖ وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ
مِنْ حَبْلِ ٱلْوَرِيدِ ﴿١٦﴾ إِذْ يَتَلَقَّى ٱلْمُتَلَقِّيَانِ عَنِ ٱلْيَمِينِ وَعَنِ ٱلشِّمَالِ
قَعِيدٌ ﴿١٧﴾ مَّا يَلْفِظُ مِن قَوْلٍ إِلَّا لَدَيْهِ رَقِيبٌ عَتِيدٌ ﴿١٨﴾ وَجَآءَتْ سَكْرَةُ
ٱلْمَوْتِ بِٱلْحَقِّ ۖ ذَٰلِكَ مَا كُنتَ مِنْهُ تَحِيدُ ﴿١٩﴾ وَنُفِخَ فِى ٱلصُّورِ ۚ ذَٰلِكَ
يَوْمُ ٱلْوَعِيدِ ﴿٢٠﴾ وَجَآءَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَّعَهَا سَآئِقٌ وَشَهِيدٌ ﴿٢١﴾ لَّقَدْ
كُنتَ فِى غَفْلَةٍ مِّنْ هَٰذَا فَكَشَفْنَا عَنكَ غِطَآءَكَ فَبَصَرُكَ ٱلْيَوْمَ حَدِيدٌ
﴿٢٢﴾ وَقَالَ قَرِينُهُۥ هَٰذَا مَا لَدَىَّ عَتِيدٌ ﴿٢٣﴾ أَلْقِيَا فِى جَهَنَّمَ كُلَّ كَفَّارٍ
عَنِيدٍ ﴿٢٤﴾ مَّنَّاعٍ لِّلْخَيْرِ مُعْتَدٍ مُّرِيبٍ ﴿٢٥﴾ ٱلَّذِى جَعَلَ مَعَ ٱللَّهِ إِلَٰهًا
ءَاخَرَ فَأَلْقِيَاهُ فِى ٱلْعَذَابِ ٱلشَّدِيدِ ﴿٢٦﴾ ۞ قَالَ قَرِينُهُۥ رَبَّنَا مَآ أَطْغَيْتُهُۥ
وَلَٰكِن كَانَ فِى ضَلَٰلٍۭ بَعِيدٍ ﴿٢٧﴾ قَالَ لَا تَخْتَصِمُوا۟ لَدَىَّ وَقَدْ قَدَّمْتُ
إِلَيْكُم بِٱلْوَعِيدِ ﴿٢٨﴾ مَا يُبَدَّلُ ٱلْقَوْلُ لَدَىَّ وَمَآ أَنَا۠ بِظَلَّٰمٍ لِّلْعَبِيدِ ﴿٢٩﴾
يَوْمَ نَقُولُ لِجَهَنَّمَ هَلِ ٱمْتَلَأْتِ وَتَقُولُ هَلْ مِن مَّزِيدٍ ﴿٣٠﴾ وَأُزْلِفَتِ
ٱلْجَنَّةُ لِلْمُتَّقِينَ غَيْرَ بَعِيدٍ ﴿٣١﴾ هَٰذَا مَا تُوعَدُونَ لِكُلِّ أَوَّابٍ حَفِيظٍ
﴿٣٢﴾ مَّنْ خَشِىَ ٱلرَّحْمَٰنَ بِٱلْغَيْبِ وَجَآءَ بِقَلْبٍ مُّنِيبٍ ﴿٣٣﴾ ٱدْخُلُوهَا
بِسَلَٰمٍ ۖ ذَٰلِكَ يَوْمُ ٱلْخُلُودِ ﴿٣٤﴾ لَهُم مَّا يَشَآءُونَ فِيهَا وَلَدَيْنَا مَزِيدٌ ﴿٣٥﴾

ثلاثة أرباع الحزب ٥٢

﴿۱٦﴾ و البته ما انسان را آفریدیم و می‌دانیم آنچه را که نفسش به او وسوسه می‌کند و ما از شاهرگ گردن به او نزدیکتریم. ﴿۱۷﴾ وقتی که دو فرشتهٔ (ملازم انسان) از راست و چپ (به مراقبت) نشسته (اعمال انسان را) دریافت می کنند. ﴿۱۸﴾ هیچ سخنی را بر زبان نمی‌آورد مگر آنکه نزدش نگهبان آماده (حضور) دارد. ﴿۱۹﴾ و (وقتی) بیهوشی و سختی مرگ به راستی بیاید، (به انسان گفته می شود:) این همان چیزی است که از آن می‌گریختی. ﴿۲۰﴾ و در صور دمیده می‌شود، این روز (تحقّق) وعدهٔ عذاب است. ﴿۲۱﴾ و هرکس در حالی (به میدان محشر) می‌آید که سوق‌دهنده و گواهی، با خود دارد. ﴿۲۲﴾ یقینا از این (روز) در غفلت بودی، پس پردهٔ غفلت را از دیده‌ات برداشتیم و امروز چشمانت تیز شده است. ﴿۲۳﴾ و (فرشتهٔ) همراهش گوید: این است آنچه در نزد من آماده است. ﴿۲٤﴾ هر کافر سرکشی را به دوزخ باندازید. ﴿۲۵﴾ آن که مانع هر خیر (و) تجاوزگرِ شک انداز است. ﴿۲٦﴾ آن که معبود دیگری را با الله مقرر کرده بود، پس او را در عذاب سخت (دوزخ) باندازید. ﴿۲۷﴾ (شیطان) هم‌نشین او می‌گوید: ای پروردگار ما! من او را گمراه نساخته بودم، بلکه (خود او) در گمراهی دور از حق بود. ﴿۲۸﴾ الله می‌فرماید: نزد من با یکدیگر مشاجره مکنید و بی‌گمان (پیش از این) برایتان بیم و وعدهٔ عذاب داده بودم. ﴿۲۹﴾ سخن (فیصله شده) در نزد من تغییر داده نمی‌شود و من هرگز به بندگان ظالم نیستم. ﴿۳۰﴾ روزی که به دوزخ بگوییم: آیا پر شده‌ای؟ و (دوزخ) می‌گوید: آیا افزون بر این هم هست؟ ﴿۳۱﴾ و جنت برای پرهیزگاران نزدیک کرده شود و از آنان دور نخواهد بود. ﴿۳۲﴾ گفته شود: این است آنچه به شما وعده داده می‌شد، که برای هر توبه‌کار و حافظ (حدود الهی) است. ﴿۳۳﴾ برای کسی‌که در نهان از پروردگار مهربان بترسد و با دل توبه‌کار پیش (به سوی الله) آید. ﴿۳٤﴾ به سلامت وارد جنت شوید. این است روز زندگی دائمی. ﴿۳۵﴾ آنان در آنجا هرچه بخواهند دارند و نزد ما افزون (بر خواهشات آنها) است.

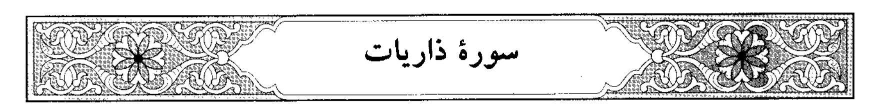
وَكَمۡ أَهۡلَكۡنَا قَبۡلَهُم مِّن قَرۡنٍ هُمۡ أَشَدُّ مِنۡهُم بَطۡشٗا فَنَقَّبُواْ فِي ٱلۡبِلَٰدِ هَلۡ مِن مَّحِيصٍ ﴿٣٦﴾ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَذِكۡرَىٰ لِمَن كَانَ لَهُۥ قَلۡبٌ أَوۡ أَلۡقَى ٱلسَّمۡعَ وَهُوَ شَهِيدٞ ﴿٣٧﴾ وَلَقَدۡ خَلَقۡنَا ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَ وَمَا بَيۡنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٖ وَمَا مَسَّنَا مِن لُّغُوبٖ ﴿٣٨﴾ فَٱصۡبِرۡ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَسَبِّحۡ بِحَمۡدِ رَبِّكَ قَبۡلَ طُلُوعِ ٱلشَّمۡسِ وَقَبۡلَ ٱلۡغُرُوبِ ﴿٣٩﴾ وَمِنَ ٱلَّيۡلِ فَسَبِّحۡهُ وَأَدۡبَٰرَ ٱلسُّجُودِ ﴿٤٠﴾ وَٱسۡتَمِعۡ يَوۡمَ يُنَادِ ٱلۡمُنَادِ مِن مَّكَانٖ قَرِيبٖ ﴿٤١﴾ يَوۡمَ يَسۡمَعُونَ ٱلصَّيۡحَةَ بِٱلۡحَقِّۚ ذَٰلِكَ يَوۡمُ ٱلۡخُرُوجِ ﴿٤٢﴾ إِنَّا نَحۡنُ نُحۡيِۦ وَنُمِيتُ وَإِلَيۡنَا ٱلۡمَصِيرُ ﴿٤٣﴾ يَوۡمَ تَشَقَّقُ ٱلۡأَرۡضُ عَنۡهُمۡ سِرَاعٗاۚ ذَٰلِكَ حَشۡرٌ عَلَيۡنَا يَسِيرٞ ﴿٤٤﴾ نَّحۡنُ أَعۡلَمُ بِمَا يَقُولُونَۖ وَمَآ أَنتَ عَلَيۡهِم بِجَبَّارٖۖ فَذَكِّرۡ بِٱلۡقُرۡءَانِ مَن يَخَافُ وَعِيدِ ﴿٤٥﴾

سُورَةُ الذَّارِيَاتِ

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

وَٱلذَّٰرِيَٰتِ ذَرۡوٗا ﴿١﴾ فَٱلۡحَٰمِلَٰتِ وِقۡرٗا ﴿٢﴾ فَٱلۡجَٰرِيَٰتِ يُسۡرٗا ﴿٣﴾ فَٱلۡمُقَسِّمَٰتِ أَمۡرًا ﴿٤﴾ إِنَّمَا تُوعَدُونَ لَصَادِقٞ ﴿٥﴾ وَإِنَّ ٱلدِّينَ لَوَٰقِعٞ ﴿٦﴾

﴿٣٦﴾ و پیش از آنان اقوام زیادی را هلاک ساختیم که از ایشان نیرومندتر بودند و در شهرها سیر کردند و آنرا گشودند، امّا آیا برای آنها راه گریزی بود؟ ﴿٣٧﴾ و یقینا در این عبرت است برای کسیکه دل (آگاه) داشته باشد و با حضور قلب (به سخنان) گوش فرا دهد. ﴿٣٨﴾ و البته آسمان‌ها و زمین و آن‌چه را که در بین آن دو است، در شش روز آفریدیم و هیچ خستگی به ما نرسید. ﴿٣٩﴾ پس بر آنچه می‌گویند صبر کن و پیش از طلوع خورشید و پیش از غروب آن به ستایش پروردگارت تسبیح‌گوی. ﴿٤٠﴾ و در بخشی از شب و در عقب نمازها نیز او را به پاکی یاد کن. ﴿٤١﴾ و گوش به (زنگ) روزی باش که نداءدهنده از مکان نزدیک ندا کند. ﴿٤٢﴾ روزی که بانگ مرگبار حقیقی را می‌شنوند، آن روز، روز بیرون آمدن (از قبرها) است. ﴿٤٣﴾ البته ما هستیم که زنده می‌کنیم و می‌میرانیم و بازگشت به‌سوی ماست. ﴿٤٤﴾ روزی‌که زمین به سرعت از (روی) آنان می‌شگافد، این حشر بر ما آسان است. ﴿٤٥﴾ ما به آنچه می‌گویند داناتریم و تو مأمور به اجبار مردم (به ایمان آوردن) نیستی. پس هر که از وعدهٔ عذاب می‌ترسد به وسیلهٔ قرآن پند ده.

سورهٔ ذاریات

در مکه نازل شده و شصت آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿١﴾ قسم به بادهایی که (هرچیز را) با شدت پراگنده می کنند. ﴿٢﴾ قسم به ابرهای گران بار. ﴿٣﴾ قسم به کشتی‌های که به آرامی می روند. ﴿٤﴾ و قسم به فرشتگانی که کارها را (به امر الله) تقسیم می کنند. ﴿٥﴾ بی‌گمان آنچه که وعده داده می‌شوید راست است. ﴿٦﴾ و حتما روز جزا (قیامت) واقع‌شدنی است.

وَٱلسَّمَآءِ ذَاتِ ٱلۡحُبُكِ ﴿٧﴾ إِنَّكُمۡ لَفِي قَوۡلٖ مُّخۡتَلِفٖ ﴿٨﴾ يُؤۡفَكُ عَنۡهُ مَنۡ
أُفِكَ ﴿٩﴾ قُتِلَ ٱلۡخَرَّٰصُونَ ﴿١٠﴾ ٱلَّذِينَ هُمۡ فِي غَمۡرَةٖ سَاهُونَ ﴿١١﴾ يَسۡـَٔلُونَ
أَيَّانَ يَوۡمُ ٱلدِّينِ ﴿١٢﴾ يَوۡمَ هُمۡ عَلَى ٱلنَّارِ يُفۡتَنُونَ ﴿١٣﴾ ذُوقُواْ فِتۡنَتَكُمۡ
هَٰذَا ٱلَّذِي كُنتُم بِهِۦ تَسۡتَعۡجِلُونَ ﴿١٤﴾ إِنَّ ٱلۡمُتَّقِينَ فِي جَنَّٰتٖ وَعُيُونٍ ﴿١٥﴾
ءَاخِذِينَ مَآ ءَاتَىٰهُمۡ رَبُّهُمۡۚ إِنَّهُمۡ كَانُواْ قَبۡلَ ذَٰلِكَ مُحۡسِنِينَ ﴿١٦﴾
كَانُواْ قَلِيلٗا مِّنَ ٱلَّيۡلِ مَا يَهۡجَعُونَ ﴿١٧﴾ وَبِٱلۡأَسۡحَارِ هُمۡ يَسۡتَغۡفِرُونَ ﴿١٨﴾
وَفِيٓ أَمۡوَٰلِهِمۡ حَقّٞ لِّلسَّآئِلِ وَٱلۡمَحۡرُومِ ﴿١٩﴾ وَفِي ٱلۡأَرۡضِ ءَايَٰتٞ
لِّلۡمُوقِنِينَ ﴿٢٠﴾ وَفِيٓ أَنفُسِكُمۡۚ أَفَلَا تُبۡصِرُونَ ﴿٢١﴾ وَفِي ٱلسَّمَآءِ رِزۡقُكُمۡ
وَمَا تُوعَدُونَ ﴿٢٢﴾ فَوَرَبِّ ٱلسَّمَآءِ وَٱلۡأَرۡضِ إِنَّهُۥ لَحَقّٞ مِّثۡلَ مَآ أَنَّكُمۡ
تَنطِقُونَ ﴿٢٣﴾ هَلۡ أَتَىٰكَ حَدِيثُ ضَيۡفِ إِبۡرَٰهِيمَ ٱلۡمُكۡرَمِينَ ﴿٢٤﴾ إِذۡ
دَخَلُواْ عَلَيۡهِ فَقَالُواْ سَلَٰمٗاۖ قَالَ سَلَٰمٞ قَوۡمٞ مُّنكَرُونَ ﴿٢٥﴾ فَرَاغَ إِلَىٰٓ
أَهۡلِهِۦ فَجَآءَ بِعِجۡلٖ سَمِينٖ ﴿٢٦﴾ فَقَرَّبَهُۥٓ إِلَيۡهِمۡ قَالَ أَلَا تَأۡكُلُونَ
﴿٢٧﴾ فَأَوۡجَسَ مِنۡهُمۡ خِيفَةٗۖ قَالُواْ لَا تَخَفۡۖ وَبَشَّرُوهُ بِغُلَٰمٍ عَلِيمٖ ﴿٢٨﴾
فَأَقۡبَلَتِ ٱمۡرَأَتُهُۥ فِي صَرَّةٖ فَصَكَّتۡ وَجۡهَهَا وَقَالَتۡ عَجُوزٌ عَقِيمٞ
﴿٢٩﴾ قَالُواْ كَذَٰلِكِ قَالَ رَبُّكِۖ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلۡحَكِيمُ ٱلۡعَلِيمُ ﴿٣٠﴾

﴿٧﴾ قسم به آسمان که دارای راه‌های مختلف است. ﴿٨﴾ همانا شما در سخنان گوناگون سرگردان هستید. ﴿٩﴾ کسی از آن (راه راست) منحرف شود (در آینده نیز از راه راست) بازگردانیده می‌شود. ﴿١٠﴾ مرگ بر دروغگویان(که بدون دلیل و برهان در بارهٔ قرآن و قیامت سخن می گویند). ﴿١١﴾ کسانی‌که ایشان در نادانی و بی‌خبری غرقند. ﴿١٢﴾ می‌پرسند: روز جزا چه وقتی خواهد بود؟ ﴿١٣﴾ روزی که آنان بر آتش عذاب داده شوند. ﴿١٤﴾ (گفته شود) بچشید عذاب تان را، این همان عذابی است که در بارهٔ آن عجله داشتید. ﴿١٥﴾ البته پرهیزگاران در باغ‌ها و چشمه سارها خواهند بود. ﴿١٦﴾ چیزهایی را که پروردگارشان به آنان می‌دهد بدست می آرند. چون آنان پیش از این (در دنیا) نیکوکار بودند. ﴿١٧﴾ آنان بودند که اندکی از شب را می‌خوابیدند. ﴿١٨﴾ و در سحرگاهان (از پروردگارشان) آمرزش می‌خواستند. ﴿١٩﴾ و در اموالشان برای گدا و بینوا حقّی بود. ﴿٢٠﴾ و در زمین برای یقین‌کنندگان نشانه‌هایی(قدرت الهی) است. ﴿٢١﴾ و در وجودتان (نشانه‌هایی قدرت الهی است) آیا نمی‌بینید؟ ﴿٢٢﴾ و روزی شما و آنچه وعده داده می‌شوید، در آسمان (مقرّر) است. ﴿٢٣﴾ به پروردگار آسمان و زمین قسم که البته این(وعده) حق است، مانند آنکه شما سخن می‌گویید. ﴿٢٤﴾ آیا داستان مهمانان گرامی ابراهیم به تو رسیده است؟ ﴿٢٥﴾ وقتی که بر او وارد شدند پس گفتند: سلام (بر تو، ابراهیم نیز) گفت: سلام بر شما، مردمان ناشناس هستید. ﴿٢٦﴾ پس آهسته به‌سوی خانواده‌اش رفت و گوسالهٔ فربه (و بریان شده) آورد. ﴿٢٧﴾ پس آن‌را نزدیک آنان نهاد (و) گفت: آیا نمی‌خورید؟! ﴿٢٨﴾ و (در دل) از ایشان احساس ترس کرد. گفتند: مترس، و او را به پسر دانا مژده دادند. ﴿٢٩﴾ پس همسرش (باشنیدن مژده فرزند) فریادکنان پیش آمد، و بر چهرهٔ خود زد و گفت: پیرزنی نازا (هستم). ﴿٣٠﴾ فرشته‌ها گفتند: پروردگار تو این چینن گفته است، چون او باحکمتِ داناست.

۞ قَالَ فَمَا خَطۡبُكُمۡ أَيُّهَا ٱلۡمُرۡسَلُونَ ﴿٣١﴾ قَالُوٓاْ إِنَّآ أُرۡسِلۡنَآ إِلَىٰ قَوۡمٖ مُّجۡرِمِينَ ﴿٣٢﴾ لِنُرۡسِلَ عَلَيۡهِمۡ حِجَارَةٗ مِّن طِينٖ ﴿٣٣﴾ مُّسَوَّمَةً عِندَ رَبِّكَ لِلۡمُسۡرِفِينَ ﴿٣٤﴾ فَأَخۡرَجۡنَا مَن كَانَ فِيهَا مِنَ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿٣٥﴾ فَمَا وَجَدۡنَا فِيهَا غَيۡرَ بَيۡتٖ مِّنَ ٱلۡمُسۡلِمِينَ ﴿٣٦﴾ وَتَرَكۡنَا فِيهَآ ءَايَةٗ لِّلَّذِينَ يَخَافُونَ ٱلۡعَذَابَ ٱلۡأَلِيمَ ﴿٣٧﴾ وَفِي مُوسَىٰٓ إِذۡ أَرۡسَلۡنَٰهُ إِلَىٰ فِرۡعَوۡنَ بِسُلۡطَٰنٖ مُّبِينٖ ﴿٣٨﴾ فَتَوَلَّىٰ بِرُكۡنِهِۦ وَقَالَ سَٰحِرٌ أَوۡ مَجۡنُونٞ ﴿٣٩﴾ فَأَخَذۡنَٰهُ وَجُنُودَهُۥ فَنَبَذۡنَٰهُمۡ فِي ٱلۡيَمِّ وَهُوَ مُلِيمٞ ﴿٤٠﴾ وَفِي عَادٍ إِذۡ أَرۡسَلۡنَا عَلَيۡهِمُ ٱلرِّيحَ ٱلۡعَقِيمَ ﴿٤١﴾ مَا تَذَرُ مِن شَيۡءٍ أَتَتۡ عَلَيۡهِ إِلَّا جَعَلَتۡهُ كَٱلرَّمِيمِ ﴿٤٢﴾ وَفِي ثَمُودَ إِذۡ قِيلَ لَهُمۡ تَمَتَّعُواْ حَتَّىٰ حِينٖ ﴿٤٣﴾ فَعَتَوۡاْ عَنۡ أَمۡرِ رَبِّهِمۡ فَأَخَذَتۡهُمُ ٱلصَّٰعِقَةُ وَهُمۡ يَنظُرُونَ ﴿٤٤﴾ فَمَا ٱسۡتَطَٰعُواْ مِن قِيَامٖ وَمَا كَانُواْ مُنتَصِرِينَ ﴿٤٥﴾ وَقَوۡمَ نُوحٖ مِّن قَبۡلُۖ إِنَّهُمۡ كَانُواْ قَوۡمٗا فَٰسِقِينَ ﴿٤٦﴾ وَٱلسَّمَآءَ بَنَيۡنَٰهَا بِأَيۡيْدٖ وَإِنَّا لَمُوسِعُونَ ﴿٤٧﴾ وَٱلۡأَرۡضَ فَرَشۡنَٰهَا فَنِعۡمَ ٱلۡمَٰهِدُونَ ﴿٤٨﴾ وَمِن كُلِّ شَيۡءٍ خَلَقۡنَا زَوۡجَيۡنِ لَعَلَّكُمۡ تَذَكَّرُونَ ﴿٤٩﴾ فَفِرُّوٓاْ إِلَى ٱللَّهِۖ إِنِّي لَكُم مِّنۡهُ نَذِيرٞ مُّبِينٞ ﴿٥٠﴾ وَلَا تَجۡعَلُواْ مَعَ ٱللَّهِ إِلَٰهًا ءَاخَرَۖ إِنِّي لَكُم مِّنۡهُ نَذِيرٞ مُّبِينٞ ﴿٥١﴾

﴿۳۱﴾ (ابراهیم) گفت: ای فرستادگان کار شما چیست؟. ﴿۳۲﴾ گفتند: همانا ما به‌سوی قوم مجرم و گناهکار فرستاده شده‌ایم. ﴿۳۳﴾ تا بر آنان سنگ‌هایی از گِل بریزیم. ﴿۳٤﴾ که نزد پروردگارت برای(نابودی) اسرافکاران نشاندار شده است. ﴿۳۵﴾ پس هر کس از مؤمنان را که در آنجا بودند، بیرون کردیم. ﴿۳٦﴾ پس در آنجا جز یک خانه ای از مسلمانان نیافتیم. ﴿۳۷﴾ و در آن قریه برای کسانی که از عذاب دردناک می‌ترسند، نشانه ای (برای عبرت) گذاشتیم. ﴿۳۸﴾ و در قصهٔ موسی (نیز نشانه ای هست) وقتی که او را با دلیلی آشکار به‌سوی فرعون فرستادیم. ﴿۳۹﴾ پس با لشکر خویش روی‌گردان شد و گفت: او جادوگر یا دیوانه است. ﴿٤۰﴾ پس ما او و لشکریانش را (به قهر خود) گرفتار کردیم و آن‌ها را در دریا انداختیم در حالیکه او سزاوار سرزنش بود. ﴿٤۱﴾ و در (ماجرای) عاد (نیز عبرتهایی است) وقتی تند باد بی‌خیر و برکت را بر آنان فرستادیم. ﴿٤۲﴾ بر هر چیزی که می‌وزید آن‌را باقی نمی‌گذاشت مگر اینکه آن‌را چون استخوان پوسیده می‌گردانید. ﴿٤۳﴾ و در قصهٔ قوم ثمود نیز علامت عبرت گذاشیتم، وقتی که به ایشان گفته شد: تا مدّتی (از نعمتهای دنیا) مستفید شوید. ﴿٤٤﴾ پس از حکم پروردگارشان سرکشی کردند در نتیجه صاعقه (حادثهٔ بیهوش‌کننده) ایشان را فرا گرفت درحالیکه نگاه می‌کردند. ﴿٤۵﴾ پس نه توان برخواستن را داشتند و نه توانستند از کسی کمک بطلبند. ﴿٤٦﴾ و پیش از آن‌ها قوم نوح را هلاک نمودیم؛ چون آن‌ها قوم فاسق بودند. ﴿٤۷﴾ و آسمان را با قوت و توانمندی بنا نمودیم و یقیناً ما وسعت دهنده‌ایم. ﴿٤۸﴾ و زمین را هموار کردیم پس چه خوب هموار کننده ایم. ﴿٤۹﴾ و از هر چیزی دو نوع (جفت) آفریدیم تا شما پند گیرید. ﴿۵۰﴾ پس (از شرک) به سوی (توحید) الله بگریزید، البته من از سوی او برایتان بیم‌دهندهٔ آشکار هستم. ﴿۵۱﴾ و با الله معبود دیگر قرار ندهید، همانا من از سوی او برایتان بیم‌دهندهٔ آشکار هستم.

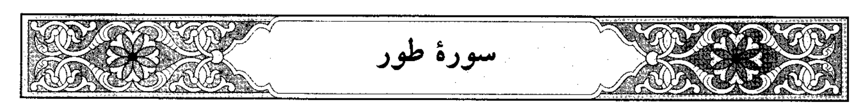
كَذَٰلِكَ مَآ أَتَى ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِم مِّن رَّسُولٍ إِلَّا قَالُواْ سَاحِرٌ أَوۡ مَجۡنُونٌ ﴿٥٢﴾ أَتَوَاصَوۡاْ بِهِۦۚ بَلۡ هُمۡ قَوۡمٞ طَاغُونَ ﴿٥٣﴾ فَتَوَلَّ عَنۡهُمۡ فَمَآ أَنتَ بِمَلُومٖ ﴿٥٤﴾ وَذَكِّرۡ فَإِنَّ ٱلذِّكۡرَىٰ تَنفَعُ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿٥٥﴾ وَمَا خَلَقۡتُ ٱلۡجِنَّ وَٱلۡإِنسَ إِلَّا لِيَعۡبُدُونِ ﴿٥٦﴾ مَآ أُرِيدُ مِنۡهُم مِّن رِّزۡقٖ وَمَآ أُرِيدُ أَن يُطۡعِمُونِ ﴿٥٧﴾ إِنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلرَّزَّاقُ ذُو ٱلۡقُوَّةِ ٱلۡمَتِينُ ﴿٥٨﴾ فَإِنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُواْ ذَنُوبٗا مِّثۡلَ ذَنُوبِ أَصۡحَٰبِهِمۡ فَلَا يَسۡتَعۡجِلُونِ ﴿٥٩﴾ فَوَيۡلٞ لِّلَّذِينَ كَفَرُواْ مِن يَوۡمِهِمُ ٱلَّذِي يُوعَدُونَ ﴿٦٠﴾

سُورَةُ الطُّورِ

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

وَٱلطُّورِ ﴿١﴾ وَكِتَٰبٖ مَّسۡطُورٖ ﴿٢﴾ فِي رَقّٖ مَّنشُورٖ ﴿٣﴾ وَٱلۡبَيۡتِ ٱلۡمَعۡمُورِ ﴿٤﴾ وَٱلسَّقۡفِ ٱلۡمَرۡفُوعِ ﴿٥﴾ وَٱلۡبَحۡرِ ٱلۡمَسۡجُورِ ﴿٦﴾ إِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ لَوَٰقِعٞ ﴿٧﴾ مَّا لَهُۥ مِن دَافِعٖ ﴿٨﴾ يَوۡمَ تَمُورُ ٱلسَّمَآءُ مَوۡرٗا ﴿٩﴾ وَتَسِيرُ ٱلۡجِبَالُ سَيۡرٗا ﴿١٠﴾ فَوَيۡلٞ يَوۡمَئِذٖ لِّلۡمُكَذِّبِينَ ﴿١١﴾ ٱلَّذِينَ هُمۡ فِي خَوۡضٖ يَلۡعَبُونَ ﴿١٢﴾ يَوۡمَ يُدَعُّونَ إِلَىٰ نَارِ جَهَنَّمَ دَعًّا ﴿١٣﴾ هَٰذِهِ ٱلنَّارُ ٱلَّتِي كُنتُم بِهَا تُكَذِّبُونَ ﴿١٤﴾

﴿۵۲﴾ همچنین هیچ پیغمبری به‌سوی مردمان پیش از ایشان نیامده است مگر اینکه گفتند: جادوگر یا دیوانه است. ﴿۵۳﴾ آیا یکدیگر را (به گفتن چنین سخنی) سفارش کرده‌اند؟! (نه) بلکه آنان قوم سرکش اند. ﴿۵٤﴾ لذا از آنان روی بگردان چون تو سزاوار نکوهش و ملامتی نیستی. ﴿۵۵﴾ و (به مردم) پند ده یقینا که پند دادن به مؤمنان نفع می رساند. ﴿۵٦﴾ و من جن و انس را نه‌آفریدم مگر برای آنکه مرا عبادت کنند. ﴿۵۷﴾ من از آن‌ها هیچ رزقی نمی‌خواهم. و نمی‌خواهم که به من طعام دهند. ﴿۵۸﴾ چون تنها الله روزی‌رسان و صاحب قدرت و نیرومند است. ﴿۵۹﴾ همانا برای کسانی‌که ظلم کردند نصیبی(از عذاب) مانند نصیب یارانشان (و هم مسلکان شان) دارند، پس نباید (عذاب را) به شتاب (از من) بخواهند. ﴿٦۰﴾ پس وای بر کافران از آن روزشان که وعده داده می‌شوند.

سورۀ طور

در مکه نازل شده و چهل و نُه آیت است

بنام الله بخشندۀ مهربان.

﴿۱﴾ قسم به کوه طور. ﴿۲﴾ و به کتاب نوشته‌شده. ﴿۳﴾ در ورق گشوده. ﴿٤﴾ و قسم به خانۀ معمور و آباد (از ملایکه ای که در آسمان قرار دارند). ﴿۵﴾ و قسم به سقف بلند (آسمان). ﴿٦﴾ و قسم به بحر شعله ور و افروخته شده! ﴿۷﴾ که عذاب پروردگارت حتما واقع شدنی است. ﴿۸﴾ و برای آن هیچ دفع‌کننده ای نیست. ﴿۹﴾ روزی که آسمان به شدت پیچیده شود و بچرخد. ﴿۱۰﴾ کوهها به شتاب روان شوند. ﴿۱۱﴾ پس در آن روز، وای بر تکذیب کنندگان. ﴿۱۲﴾ کسانی‌که در کفر و بیهوده‌گویی سرگرمند. ﴿۱۳﴾ روزی‌که به سختی به سوی آتش دوزخ رانده شوند. ﴿۱٤﴾ (گفته می شود) این همان دوزخی است که آن را دروغ می‌شمردید.

أَفَسِحْرٌ هَٰذَآ أَمْ أَنتُمْ لَا تُبْصِرُونَ ﴿١٥﴾ ٱصْلَوْهَا فَٱصْبِرُوٓا۟ أَوْ لَا تَصْبِرُوا۟ سَوَآءٌ عَلَيْكُمْ ۖ إِنَّمَا تُجْزَوْنَ مَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٦﴾ إِنَّ ٱلْمُتَّقِينَ فِى جَنَّٰتٍ وَنَعِيمٍ ﴿١٧﴾ فَٰكِهِينَ بِمَآ ءَاتَىٰهُمْ رَبُّهُمْ وَوَقَىٰهُمْ رَبُّهُمْ عَذَابَ ٱلْجَحِيمِ ﴿١٨﴾ كُلُوا۟ وَٱشْرَبُوا۟ هَنِيٓـًٔۢا بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٩﴾ مُتَّكِـِٔينَ عَلَىٰ سُرُرٍ مَّصْفُوفَةٍ ۖ وَزَوَّجْنَٰهُم بِحُورٍ عِينٍ ﴿٢٠﴾ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَٱتَّبَعَتْهُمْ ذُرِّيَّتُهُم بِإِيمَٰنٍ أَلْحَقْنَا بِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَمَآ أَلَتْنَٰهُم مِّنْ عَمَلِهِم مِّن شَىْءٍ ۚ كُلُّ ٱمْرِئٍۭ بِمَا كَسَبَ رَهِينٌ ﴿٢١﴾ وَأَمْدَدْنَٰهُم بِفَٰكِهَةٍ وَلَحْمٍ مِّمَّا يَشْتَهُونَ ﴿٢٢﴾ يَتَنَٰزَعُونَ فِيهَا كَأْسًا لَّا لَغْوٌ فِيهَا وَلَا تَأْثِيمٌ ﴿٢٣﴾ ۞ وَيَطُوفُ عَلَيْهِمْ غِلْمَانٌ لَّهُمْ كَأَنَّهُمْ لُؤْلُؤٌ مَّكْنُونٌ ﴿٢٤﴾ وَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ يَتَسَآءَلُونَ ﴿٢٥﴾ قَالُوٓا۟ إِنَّا كُنَّا قَبْلُ فِىٓ أَهْلِنَا مُشْفِقِينَ ﴿٢٦﴾ فَمَنَّ ٱللَّهُ عَلَيْنَا وَوَقَىٰنَا عَذَابَ ٱلسَّمُومِ ﴿٢٧﴾ إِنَّا كُنَّا مِن قَبْلُ نَدْعُوهُ ۖ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلْبَرُّ ٱلرَّحِيمُ ﴿٢٨﴾ فَذَكِّرْ فَمَآ أَنتَ بِنِعْمَتِ رَبِّكَ بِكَاهِنٍ وَلَا مَجْنُونٍ ﴿٢٩﴾ أَمْ يَقُولُونَ شَاعِرٌ نَّتَرَبَّصُ بِهِۦ رَيْبَ ٱلْمَنُونِ ﴿٣٠﴾ قُلْ تَرَبَّصُوا۟ فَإِنِّى مَعَكُم مِّنَ ٱلْمُتَرَبِّصِينَ ﴿٣١﴾

ربع الحزب ٥٣

﴿۱۵﴾ آیا این جادو است یا این که شما نمی‌بینید؟. ﴿۱٦﴾ به آن وارد شوید، چه صبر کنید یا صبر نکنید بر شما برابر است، جز این نیست که در برابر آنچه می کردید جزا داده می‌شوید. ﴿۱۷﴾ البته پرهیزگاران در باغها و ناز و نعمت خواهند بود. ﴿۱۸﴾ به آنچه پروردگارشان به آنان داده‌است شاد و مسرور اند، و پروردگارشان آنان‌را از عذاب دوزخ محفوظ و مصئون داشته است. ﴿۱۹﴾ (گفته شود) به پاداش کارهایی که کرده اید، گوارا بخورید و بنوشید. ﴿۲۰﴾ بر تختهای که کنار هم چیده شده تکیه کرده اند و زنان زیبا و سیاه چشم را همسرشان می گردانیم. ﴿۲۱﴾ و آنان که ایمان آوردند و فرزندانشان نیز در ایمان آوردن از آنان پیروی کرده‌اند، فرزندانشان را به آنان ملحقّ می‌کنیم و از عملشان چیزی نمی‌کاهیم. هر شخص در گرو کاری است که کسب کرده است. ﴿۲۲﴾ و آن ها را با میوه و گوشت از هر نوع که بخواهند، مدد می‌کنیم. ﴿۲۳﴾ در آنجا جامی را از دست هم‌دیگر می‌گیرند که در (نوشیدن) آن هیچ بیهودگی و گناهی نیست. ﴿۲٤﴾ و نوجوانانی همچون مروارید در صدف، برای (خدمت آنان) بر گردشان می گردند. ﴿۲۵﴾ و رو به دیگر نموده و از همکدیگر می پرسند (که سبب کامیابی ما در اینجا چیست؟). ﴿۲٦﴾ گویند: البته ما پیش از این در میان اهل خویش، تنها از الله می ترسیدیم. ﴿۲۷﴾ پس الله بر ما منت گذاشت و ما را از عذاب سوزان نگه داشت. ﴿۲۸﴾ چون ما بودیم پیش از این که الله را (در مشکلات خود) می‌خواندیم واقعا که او (بر بندگان مؤمن خود) احسان‌کننده و مهربان است. ﴿۲۹﴾ پس (به مردم) پند بده که تو به فضل پروردگارت کاهن و دیوانه نیستی. ﴿۳۰﴾ یا می گویند: (محمد) شاعری است و ما منتظر رسیدن مرگ ناخوش او هستیم؟ ﴿۳۱﴾ بگو: انتظار بکشید که من هم با شما از منتظرانم.

أَمْ تَأْمُرُهُمْ أَحْلَٰمُهُم بِهَٰذَآ ۚ أَمْ هُمْ قَوْمٌ طَاغُونَ ٣٢ أَمْ يَقُولُونَ تَقَوَّلَهُۥ ۚ
بَل لَّا يُؤْمِنُونَ ٣٣ فَلْيَأْتُوا۟ بِحَدِيثٍ مِّثْلِهِۦٓ إِن كَانُوا۟ صَٰدِقِينَ
٣٤ أَمْ خُلِقُوا۟ مِنْ غَيْرِ شَىْءٍ أَمْ هُمُ ٱلْخَٰلِقُونَ ٣٥ أَمْ خَلَقُوا۟
ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ ۚ بَل لَّا يُوقِنُونَ ٣٦ أَمْ عِندَهُمْ خَزَآئِنُ رَبِّكَ
أَمْ هُمُ ٱلْمُصَۜيْطِرُونَ ٣٧ أَمْ لَهُمْ سُلَّمٌ يَسْتَمِعُونَ فِيهِ ۖ فَلْيَأْتِ
مُسْتَمِعُهُم بِسُلْطَٰنٍ مُّبِينٍ ٣٨ أَمْ لَهُ ٱلْبَنَٰتُ وَلَكُمُ ٱلْبَنُونَ ٣٩
أَمْ تَسْـَٔلُهُمْ أَجْرًا فَهُم مِّن مَّغْرَمٍ مُّثْقَلُونَ ٤٠ أَمْ عِندَهُمُ ٱلْغَيْبُ
فَهُمْ يَكْتُبُونَ ٤١ أَمْ يُرِيدُونَ كَيْدًا ۖ فَٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ هُمُ ٱلْمَكِيدُونَ ٤٢
أَمْ لَهُمْ إِلَٰهٌ غَيْرُ ٱللَّهِ ۚ سُبْحَٰنَ ٱللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ ٤٣ وَإِن يَرَوْا۟ كِسْفًا
مِّنَ ٱلسَّمَآءِ سَاقِطًا يَقُولُوا۟ سَحَابٌ مَّرْكُومٌ ٤٤ فَذَرْهُمْ حَتَّىٰ يُلَٰقُوا۟
يَوْمَهُمُ ٱلَّذِى فِيهِ يُصْعَقُونَ ٤٥ يَوْمَ لَا يُغْنِى عَنْهُمْ كَيْدُهُمْ شَيْـًٔا
وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ٤٦ وَإِنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا۟ عَذَابًا دُونَ ذَٰلِكَ وَلَٰكِنَّ
أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ٤٧ وَٱصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ فَإِنَّكَ بِأَعْيُنِنَا ۖ وَسَبِّحْ
بِحَمْدِ رَبِّكَ حِينَ تَقُومُ ٤٨ وَمِنَ ٱلَّيْلِ فَسَبِّحْهُ وَإِدْبَٰرَ ٱلنُّجُومِ ٤٩

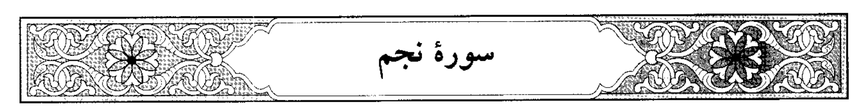
سُورَةُ النَّجْمِ

﴿۳۲﴾ آیا عقلهایشان آنهارا به این (سخنان) دستور می‌دهد یا آنها قوم سرکش اند؟! ﴿۳۳﴾ یا می گویند: قرآن را خود (محمد) ساخته (و به الله نسبت داده است)؟ نه، بلکه آنها ایمان نمی آورند. ﴿۳٤﴾ اگر راست می گویند پس سخنی مانند آن‌را بیاورند. ﴿۳۵﴾ آیا بدون هیچ خالقی آفریده شده‌اند یا خود آفرینندۀ خود اند؟ ﴿۳٦﴾ یا آسمان‌ها و زمین را آفریده‌اند؟ نه، بلکه (حق این است که) یقین نمی‌کنند. ﴿۳۷﴾ آیا نزد آن‌ها خزانه‌های پروردگار توست؟ یا اینکه (بر عالم) سیطره دارند؟ ﴿۳۸﴾ آیا زینه ای دارند که به وسیلۀ آن (اسرار آسمانها را) می‌شنوند؟ (اگر چنین است) پس باید شنوندۀ آنان دلیل آشکار بیاورد. ﴿۳۹﴾ آیا دختران سهم الله است و پسران سهم شما؟ ﴿٤۰﴾ یا از آنها مزد می طلبی که پرداخت آن بر آنها دشوار است؟ ﴿٤۱﴾ یا علم غیب نزد آن‌هاست که (هرچه بخواهند) می نویسند؟ ﴿٤۲﴾ یا می‌خواهند حیله و مکری را (به خلاف پیغمبر) بکار برند؟ پس (بدانند که) کافران خود گرفتار حیله و مکر خواهند شد. ﴿٤۳﴾ آیا برای آن‌ها معبودی غیر از الله هست؟ الله پاک و منزّه است از آنچه برای او شریک قرار می دهند. ﴿٤٤﴾ اگر بینند که قطعه ای از آسمان می افتد(باز هم ایمان نمی آورند)، می گویند: ابری متراکم است (نه غضب الهی). ﴿٤۵﴾ پس آنها را (به حال خود شان) بگذار، تا آن روزشان را ببینند که در آن گرفتار صاعقه (عذاب الهی) شوند. ﴿٤٦﴾ روزی‌که حیلۀ شان چیزی (از عذاب الله) را از آنان دفع نمی‌کند و مدد و یاری نمی‌شوند. ﴿٤۷﴾ و البته برای آنان که ظلم کرده اند عذابی است غیر از این عذاب (دنیا و برزخ)، ولی بیشترشان نمی دانند. ﴿٤۸﴾ و بر (رساندن) حکم پروردگارت صبر کن که تو زیر نظر ما هستی. و هنگامی‌که (از خواب) برخواستی، با ستایش پروردگارت را تسبیح گوی. ﴿٤۹﴾ و در بخشی از شب و (نیز) بعد از پنهان شدن ستگارگان، او را به پاکی یاد کن.

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

وَٱلنَّجْمِ إِذَا هَوَىٰ ﴿١﴾ مَا ضَلَّ صَاحِبُكُمْ وَمَا غَوَىٰ ﴿٢﴾ وَمَا يَنطِقُ عَنِ ٱلْهَوَىٰٓ ﴿٣﴾ إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْىٌ يُوحَىٰ ﴿٤﴾ عَلَّمَهُۥ شَدِيدُ ٱلْقُوَىٰ ﴿٥﴾ ذُو مِرَّةٍ فَٱسْتَوَىٰ ﴿٦﴾ وَهُوَ بِٱلْأُفُقِ ٱلْأَعْلَىٰ ﴿٧﴾ ثُمَّ دَنَا فَتَدَلَّىٰ ﴿٨﴾ فَكَانَ قَابَ قَوْسَيْنِ أَوْ أَدْنَىٰ ﴿٩﴾ فَأَوْحَىٰٓ إِلَىٰ عَبْدِهِۦ مَآ أَوْحَىٰ ﴿١٠﴾ مَا كَذَبَ ٱلْفُؤَادُ مَا رَأَىٰٓ ﴿١١﴾ أَفَتُمَٰرُونَهُۥ عَلَىٰ مَا يَرَىٰ ﴿١٢﴾ وَلَقَدْ رَءَاهُ نَزْلَةً أُخْرَىٰ ﴿١٣﴾ عِندَ سِدْرَةِ ٱلْمُنتَهَىٰ ﴿١٤﴾ عِندَهَا جَنَّةُ ٱلْمَأْوَىٰٓ ﴿١٥﴾ إِذْ يَغْشَى ٱلسِّدْرَةَ مَا يَغْشَىٰ ﴿١٦﴾ مَا زَاغَ ٱلْبَصَرُ وَمَا طَغَىٰ ﴿١٧﴾ لَقَدْ رَأَىٰ مِنْ ءَايَٰتِ رَبِّهِ ٱلْكُبْرَىٰٓ ﴿١٨﴾ أَفَرَءَيْتُمُ ٱللَّٰتَ وَٱلْعُزَّىٰ ﴿١٩﴾ وَمَنَوٰةَ ٱلثَّالِثَةَ ٱلْأُخْرَىٰٓ ﴿٢٠﴾ أَلَكُمُ ٱلذَّكَرُ وَلَهُ ٱلْأُنثَىٰ ﴿٢١﴾ تِلْكَ إِذًا قِسْمَةٌ ضِيزَىٰٓ ﴿٢٢﴾ إِنْ هِىَ إِلَّآ أَسْمَآءٌ سَمَّيْتُمُوهَآ أَنتُمْ وَءَابَآؤُكُم مَّآ أَنزَلَ ٱللَّهُ بِهَا مِن سُلْطَٰنٍ ۚ إِن يَتَّبِعُونَ إِلَّا ٱلظَّنَّ وَمَا تَهْوَى ٱلْأَنفُسُ ۖ وَلَقَدْ جَآءَهُم مِّن رَّبِّهِمُ ٱلْهُدَىٰٓ ﴿٢٣﴾ أَمْ لِلْإِنسَٰنِ مَا تَمَنَّىٰ ﴿٢٤﴾ فَلِلَّهِ ٱلْءَاخِرَةُ وَٱلْأُولَىٰ ﴿٢٥﴾ ۞ وَكَم مِّن مَّلَكٍ فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ لَا تُغْنِى شَفَٰعَتُهُمْ شَيْـًٔا إِلَّا مِنۢ بَعْدِ أَن يَأْذَنَ ٱللَّهُ لِمَن يَشَآءُ وَيَرْضَىٰٓ ﴿٢٦﴾

سورهٔ نجم

در مکه نازل شده و شصت‌ودو آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان.

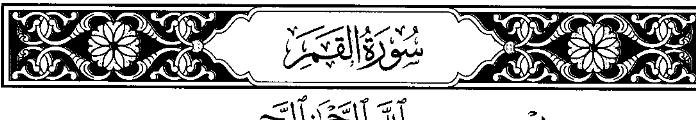
﴿۱﴾ قسم به ستاره وقتی پنهان شود. ﴿۲﴾ (که) هم‌صحبت شما نه گمراه شده و نه منحرف گشته است. ﴿۳﴾ و از روی هوی و هوس سخن نمی گوید. ﴿٤﴾ نیست این کلام مگر پیغام الهی که به او وحی می‌شود. ﴿۵﴾ (فرشتهٔ) بس نیرومند آن‌را به او آموخته است. ﴿٦﴾ (فرشتهٔ نیرومند برای رساندن وحی) راست و برابر ایستاد. ﴿۷﴾ در حالیکه او بر کنارهٔ بلند آسمان بود. ﴿۸﴾ باز نزدیک شد، پس فرود آمد. ﴿۹﴾ تا جایی که فاصله اش به اندازهٔ دو کمان یا کمتر گردید. ﴿۱۰﴾ پس به بندهٔ خود وحی کرد آنچه را وحی کرد. ﴿۱۱﴾ دل (پیغمبر) آنچه را دید دروغ نشمرد. ﴿۱۲﴾ آیا با او دربارهٔ چیزی که می‌بیند جدال می‌کنید؟ ﴿۱۳﴾ و البته او (فرشته) را بار دیگر در فرود آمدنش هم دید. ﴿١٤﴾ نزد سدره المنتهی (درختی که علم مخلوقات به آن منتهی می شود). ﴿۱۵﴾ که آرامگاه متقیان در بهشت نزد آن درخت است. ﴿١٦﴾ وقتی که (درخت) سدره را پوشاند آنچه که می پوشانید. ﴿۱۷﴾ چشم (پیغمبر) منحرف نشد و از حد تجاوز نکرد. ﴿۱۸﴾ البته او بخشی از نشانه‌های بزرگ پروردگار خود را مشاهده کرد. ﴿۱۹﴾ آیا (بتهای) «لات» و «عزّی» را دیده‌اید؟ ﴿۲۰﴾ و «منات» آن بت سومی دیگر را؟ ﴿۲۱﴾ آیا (گمان دارید که) پسر برای شما است و دختر برای او (الله)؟ ﴿۲۲﴾ در این صورت این تقسیم ظالمانه است. ﴿۲۳﴾ این بتها جز نام‌هایی بیش نیستند که شما و پدرانتان آنرا نام نهاده‌اید که الله دربارهٔ (حقانیت) آن دلیلی نازل نکرده است؟! جز از گمان و خواهشات نفس پیروی نمی‌کنند در حالیکه از (سوی) پروردگارشان برای آنان هدایت آمده است. ﴿٢٤﴾ آیا (گمان دارند که) انسان به هر چه آرزو کند می رسد؟ ﴿۲۵﴾ پس آخرت و دنیا برای الله است. ﴿٢٦﴾ و چه بسا فرشتگانی در آسمانهاست (ولی) شفاعتشان سودی ندارد مگر بعد از آنکه الله برای هرکس که بخواهد و راضی شود، اجازه شفاعت دهد.

إِنَّ ٱلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِٱلْـَٔاخِرَةِ لَيُسَمُّونَ ٱلْمَلَـٰٓئِكَةَ تَسْمِيَةَ ٱلْأُنثَىٰ ﴿٢٧﴾
وَمَا لَهُم بِهِۦ مِنْ عِلْمٍ ۖ إِن يَتَّبِعُونَ إِلَّا ٱلظَّنَّ ۖ وَإِنَّ ٱلظَّنَّ لَا يُغْنِى مِنَ
ٱلْحَقِّ شَيْـًٔا ﴿٢٨﴾ فَأَعْرِضْ عَن مَّن تَوَلَّىٰ عَن ذِكْرِنَا وَلَمْ يُرِدْ إِلَّا ٱلْحَيَوٰةَ
ٱلدُّنْيَا ﴿٢٩﴾ ذَٰلِكَ مَبْلَغُهُم مِّنَ ٱلْعِلْمِ ۚ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَن ضَلَّ عَن
سَبِيلِهِۦ وَهُوَ أَعْلَمُ بِمَنِ ٱهْتَدَىٰ ﴿٣٠﴾ وَلِلَّهِ مَا فِى ٱلسَّمَـٰوَٰتِ وَمَا فِى
ٱلْأَرْضِ لِيَجْزِىَ ٱلَّذِينَ أَسَـٰٓـُٔوا۟ بِمَا عَمِلُوا۟ وَيَجْزِىَ ٱلَّذِينَ أَحْسَنُوا۟
بِٱلْحُسْنَى ﴿٣١﴾ ٱلَّذِينَ يَجْتَنِبُونَ كَبَـٰٓئِرَ ٱلْإِثْمِ وَٱلْفَوَٰحِشَ إِلَّا ٱللَّمَمَ ۚ
إِنَّ رَبَّكَ وَٰسِعُ ٱلْمَغْفِرَةِ ۚ هُوَ أَعْلَمُ بِكُمْ إِذْ أَنشَأَكُم مِّنَ ٱلْأَرْضِ
وَإِذْ أَنتُمْ أَجِنَّةٌ فِى بُطُونِ أُمَّهَـٰتِكُمْ ۖ فَلَا تُزَكُّوٓا۟ أَنفُسَكُمْ ۖ هُوَ أَعْلَمُ
بِمَنِ ٱتَّقَىٰٓ ﴿٣٢﴾ أَفَرَءَيْتَ ٱلَّذِى تَوَلَّىٰ ﴿٣٣﴾ وَأَعْطَىٰ قَلِيلًا وَأَكْدَىٰٓ
﴿٣٤﴾ أَعِندَهُۥ عِلْمُ ٱلْغَيْبِ فَهُوَ يَرَىٰٓ ﴿٣٥﴾ أَمْ لَمْ يُنَبَّأْ بِمَا فِى صُحُفِ
مُوسَىٰ ﴿٣٦﴾ وَإِبْرَٰهِيمَ ٱلَّذِى وَفَّىٰٓ ﴿٣٧﴾ أَلَّا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ
﴿٣٨﴾ وَأَن لَّيْسَ لِلْإِنسَـٰنِ إِلَّا مَا سَعَىٰ ﴿٣٩﴾ وَأَنَّ سَعْيَهُۥ سَوْفَ يُرَىٰ
﴿٤٠﴾ ثُمَّ يُجْزَىٰهُ ٱلْجَزَآءَ ٱلْأَوْفَىٰ ﴿٤١﴾ وَأَنَّ إِلَىٰ رَبِّكَ ٱلْمُنتَهَىٰ ﴿٤٢﴾
وَأَنَّهُۥ هُوَ أَضْحَكَ وَأَبْكَىٰ ﴿٤٣﴾ وَأَنَّهُۥ هُوَ أَمَاتَ وَأَحْيَا ﴿٤٤﴾

﴿۲۷﴾ البته آنان که به روز آخرت ایمان ندارند، فرشته‌ها را بنام دختران نام گذاری می‌کنند. ﴿۲۸﴾ درحالیکه آنان به آن هیچ علمی ندارند، جز از گمان پیروی نمی‌کنند و به یقین گمان، انسان را از (شناخت) حق بی‌نیاز نمی‌کند. ﴿۲۹﴾ لذا، از کسی روی بگردان که از یاد ما روی گردان شده و جز زندگی دنیوی نمی‌خواهد. ﴿۳۰﴾ این مُنتهای علم و شناخت آنان است، بی‌گمان پروردگارت به کسیکه از راه او گمراه شده داناتر است و او به کسیکه راهیاب شده داناتر می‌باشد. ﴿۳۱﴾ و آنچه در آسمان‌ها و زمین است برای الله است تا کسانی را که بدی کرده‌اند به (سزای) آنچه کرده‌اند جزا دهد و تا نیکوکاران را به بهترین وجه پاداش دهد. ﴿۳۲﴾ آنانی که از گناهان کبیره و زشتی‌ها جز گناهان صغیره اجتناب می کنند (بدانند که) البته پروردگارت (نسبت به آنان) آمرزشش وسیع است. او به (حال) شما وقتیکه شما را از زمین آفرید و هنگامی‌که شما در شکم های مادرانتان جنین‌ها بودید داناتر است. پس از پاک بودن خود سخن مگویید. او به پرهیزگاران داناتر است. ﴿۳۳﴾ پس آیا دیدی آن شخصی را که اعراض کرد؟ ﴿۳٤﴾ و اندکی (از مال) داد و سنگ‌دل شد (و از دادن آن دست کشید). ﴿۳۵﴾ آیا او علم غیب دارد پس او (همه چیز را) می‌بیند؟. ﴿۳٦﴾ یا به آنچه که در صحیفه‌های موسی آمده، خبر داده نشده است؟. ﴿۳۷﴾ و (نیز به آنچه در صحیفه‌های) ابراهیم که (در عهد خود با الله) وفا کرد. ﴿۳۸﴾ (مضمونِ همۀ کتب آسمانی این بود که) هیچ‌کس بار گناه دیگری را حمل نمی‌کند. ﴿۳۹﴾ و اینکه برای انسان جز آنچه تلاش کرده (نصیب دیگر) نیست. ﴿٤۰﴾ و اینکه تلاش و سعی او به زودی دیده خواهد شد. ﴿٤۱﴾ باز جزای کافی به او داده خواهد شد. ﴿٤۲﴾ و اینکه انتهای همه چیز به سوی پروردگار توست. ﴿٤۳﴾ و اینکه اوست که می‌خنداند و می‌گریاند. ﴿٤٤﴾ و اینکه اوست که می‌میراند و زنده می کند.

وَأَنَّهُۥ خَلَقَ ٱلزَّوْجَيْنِ ٱلذَّكَرَ وَٱلْأُنثَىٰ ﴿٤٥﴾ مِن نُّطْفَةٍ إِذَا تُمْنَىٰ ﴿٤٦﴾ وَأَنَّ عَلَيْهِ ٱلنَّشْأَةَ ٱلْأُخْرَىٰ ﴿٤٧﴾ وَأَنَّهُۥ هُوَ أَغْنَىٰ وَأَقْنَىٰ ﴿٤٨﴾ وَأَنَّهُۥ هُوَ رَبُّ ٱلشِّعْرَىٰ ﴿٤٩﴾ وَأَنَّهُۥٓ أَهْلَكَ عَادًا ٱلْأُولَىٰ ﴿٥٠﴾ وَثَمُودَاْ فَمَآ أَبْقَىٰ ﴿٥١﴾ وَقَوْمَ نُوحٍ مِّن قَبْلُ إِنَّهُمْ كَانُواْ هُمْ أَظْلَمَ وَأَطْغَىٰ ﴿٥٢﴾ وَٱلْمُؤْتَفِكَةَ أَهْوَىٰ ﴿٥٣﴾ فَغَشَّىٰهَا مَا غَشَّىٰ ﴿٥٤﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكَ تَتَمَارَىٰ ﴿٥٥﴾ هَٰذَا نَذِيرٌ مِّنَ ٱلنُّذُرِ ٱلْأُولَىٰٓ ﴿٥٦﴾ أَزِفَتِ ٱلْأَزِفَةُ ﴿٥٧﴾ لَيْسَ لَهَا مِن دُونِ ٱللَّهِ كَاشِفَةٌ ﴿٥٨﴾ أَفَمِنْ هَٰذَا ٱلْحَدِيثِ تَعْجَبُونَ ﴿٥٩﴾ وَتَضْحَكُونَ وَلَا تَبْكُونَ ﴿٦٠﴾ وَأَنتُمْ سَٰمِدُونَ ﴿٦١﴾ فَٱسْجُدُواْ لِلَّهِ وَٱعْبُدُواْ ۩ ﴿٦٢﴾

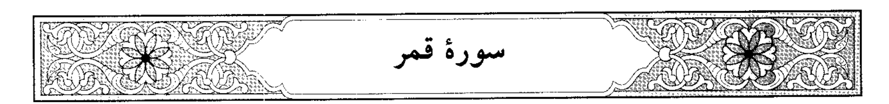

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ٱقْتَرَبَتِ ٱلسَّاعَةُ وَٱنشَقَّ ٱلْقَمَرُ ﴿١﴾ وَإِن يَرَوْاْ ءَايَةً يُعْرِضُواْ وَيَقُولُواْ سِحْرٌ مُّسْتَمِرٌّ ﴿٢﴾ وَكَذَّبُواْ وَٱتَّبَعُوٓاْ أَهْوَآءَهُمْ وَكُلُّ أَمْرٍ مُّسْتَقِرٌّ ﴿٣﴾ وَلَقَدْ جَآءَهُم مِّنَ ٱلْأَنۢبَآءِ مَا فِيهِ مُزْدَجَرٌ ﴿٤﴾ حِكْمَةٌۢ بَٰلِغَةٌ فَمَا تُغْنِ ٱلنُّذُرُ ﴿٥﴾ فَتَوَلَّ عَنْهُمْ يَوْمَ يَدْعُ ٱلدَّاعِ إِلَىٰ شَيْءٍ نُّكُرٍ ﴿٦﴾

﴿۴۵﴾ و اوست که دو زوج نر و ماده را آفرید. ﴿۴۶﴾ از نطفه ای که (در رحم) ریخته می‌شود. ﴿۴۷﴾ و بر (عهدهٔ) اوست آفریدنِ دوباره. ﴿۴۸﴾ اوست که غنی می‌سازد و راضی می‌کند. ﴿۴۹﴾ و اوست پروردگار ستارهٔ شعری. ﴿۵۰﴾ و او عاد اول را نابود کرد. ﴿۵۱﴾ و قوم ثمود را (هلاک کرد) و کسی از ایشان را باقی نگذاشت. ﴿۵۲﴾ و (نیز) پیش از این قوم نوح را (هلاک کرد) چون آنان ظالم تر و سرکش‌تر بودند. ﴿۵۳﴾ و (دیار) مؤتفکه (زیر و زبر شدهٔ قوم لوط) را سرنگون کرد. ﴿۵۴﴾ پس آن قریه را (با قهر و غضب خود) پوشانید آنچه پوشانید. ﴿۵۵﴾ پس به کدام یک از نعمت‌های پروردگارت شک و تردید می‌کنی؟ ﴿۵۶﴾ این (پیغمبر) بیم دهنده ای از بیم‌دهندگان پیشین است. ﴿۵۷﴾ قیامت نزدیک گردیده است. ﴿۵۸﴾ کسی غیر از الله برطرف کننده ای (شدت و سختی آن روز) نیست. ﴿۵۹﴾ آیا از این سخن الهی تعجّب می‌کنید؟ ﴿۶۰﴾ و می‌خندید و گریه نمی‌کنید. ﴿۶۱﴾ در حالیکه شما غافلید و هوس رانید؟ ﴿۶۲﴾ پس تنها برای الله سجده کنید و (او را) عبادت کنید.

سورهٔ قمر

در مکه نازل شده و پنجاه‌وپنج آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ قیامت نزدیک شد و ماه شگافت. ﴿۲﴾ و اگر معجزه ای را ببینند روی می‌گردانند و می‌گویند: جادویی پی در پی است. ﴿۳﴾ و تکذیب کردند و از خواهشات (نفسانی) خود پیروی نمودند. و هرکاری هم جایگاه و قرارگاهی دارد. ﴿۴﴾ البته خبرهای مهم، آنچه که موجب بیزاری (از گناهان) شود، به اندازهٔ کافی برای آنان آمده است. ﴿۵﴾ (قرآن) حکمتی رسا است، پس بیم دهندگان (برای سرکشان) سودی نبخشیدند. ﴿۶﴾ پس از ایشان روی بگردان (و منتظر باش تا) آن روزی که دعوت‌دهنده به سوی چیزی ناخوشایند فرا خواند.

خُشَّعًا أَبْصَٰرُهُمْ يَخْرُجُونَ مِنَ ٱلْأَجْدَاثِ كَأَنَّهُمْ جَرَادٌ مُّنتَشِرٌ ﴿٧﴾
مُّهْطِعِينَ إِلَى ٱلدَّاعِ يَقُولُ ٱلْكَٰفِرُونَ هَٰذَا يَوْمٌ عَسِرٌ ﴿٨﴾ ۞ كَذَّبَتْ
قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ فَكَذَّبُوا۟ عَبْدَنَا وَقَالُوا۟ مَجْنُونٌ وَٱزْدُجِرَ ﴿٩﴾ فَدَعَا
رَبَّهُۥٓ أَنِّى مَغْلُوبٌ فَٱنتَصِرْ ﴿١٠﴾ فَفَتَحْنَآ أَبْوَٰبَ ٱلسَّمَآءِ بِمَآءٍ مُّنْهَمِرٍ
﴿١١﴾ وَفَجَّرْنَا ٱلْأَرْضَ عُيُونًا فَٱلْتَقَى ٱلْمَآءُ عَلَىٰٓ أَمْرٍ قَدْ قُدِرَ ﴿١٢﴾
وَحَمَلْنَٰهُ عَلَىٰ ذَاتِ أَلْوَٰحٍ وَدُسُرٍ ﴿١٣﴾ تَجْرِى بِأَعْيُنِنَا جَزَآءً لِّمَن كَانَ
كُفِرَ ﴿١٤﴾ وَلَقَد تَّرَكْنَٰهَآ ءَايَةً فَهَلْ مِن مُّدَّكِرٍ ﴿١٥﴾ فَكَيْفَ كَانَ
عَذَابِى وَنُذُرِ ﴿١٦﴾ وَلَقَدْ يَسَّرْنَا ٱلْقُرْءَانَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِن مُّدَّكِرٍ ﴿١٧﴾
كَذَّبَتْ عَادٌ فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِى وَنُذُرِ ﴿١٨﴾ إِنَّآ أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا
صَرْصَرًا فِى يَوْمِ نَحْسٍ مُّسْتَمِرٍّ ﴿١٩﴾ تَنزِعُ ٱلنَّاسَ كَأَنَّهُمْ أَعْجَازُ نَخْلٍ
مُّنقَعِرٍ ﴿٢٠﴾ فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِى وَنُذُرِ ﴿٢١﴾ وَلَقَدْ يَسَّرْنَا ٱلْقُرْءَانَ
لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِن مُّدَّكِرٍ ﴿٢٢﴾ كَذَّبَتْ ثَمُودُ بِٱلنُّذُرِ ﴿٢٣﴾ فَقَالُوٓا۟ أَبَشَرًا
مِّنَّا وَٰحِدًا نَّتَّبِعُهُۥٓ إِنَّآ إِذًا لَّفِى ضَلَٰلٍ وَسُعُرٍ ﴿٢٤﴾ أَءُلْقِىَ ٱلذِّكْرُ عَلَيْهِ
مِنۢ بَيْنِنَا بَلْ هُوَ كَذَّابٌ أَشِرٌ ﴿٢٥﴾ سَيَعْلَمُونَ غَدًا مَّنِ ٱلْكَذَّابُ ٱلْأَشِرُ
﴿٢٦﴾ إِنَّا مُرْسِلُوا۟ ٱلنَّاقَةِ فِتْنَةً لَّهُمْ فَٱرْتَقِبْهُمْ وَٱصْطَبِرْ ﴿٢٧﴾

﴿۷﴾ درحالیکه چشم‌هایشان (از ترس و وحشت) فروافتاده است. از گورها چنان بیرون می‌آیند که گویی آن‌ها ملخ‌هایی پراگنده‌اند. ﴿۸﴾ شتابان به‌سوی دعوت‌دهنده می‌روند. کافران می‌گویند: این روزی بسیار سخت است. ﴿۹﴾ پیش از آنان قوم نوح تکذیب کردند و بندهٔ ما را دروغگو شمردند و گفتند: دیوانه است. و (او) به خشونت (از دعوت‌دادن به سوی حق) منع شد. ﴿۱۰﴾ پس پروردگار خود را خواند که من مغلوب شده‌ام پس (از آنها) انتقام بگیر. ﴿۱۱﴾ پس درهای آسمان را با ریزش آب باز کردیم. ﴿۱۲﴾ و از زمین چشمه‌ها جاری کردیم، پس (هردو) آب برای انجام کاری که مقدّر شده بود یکجا شد. ﴿۱۳﴾ و نوح را بر کشتی که دارای تخته‌ها و میخ‌ها بود، برداشتیم. ﴿١٤﴾ (کشتی) زیر نظر چشم‌های ما روان بود. (این امر) پاداش کسی بود که (نبوتش) انکار شده بود. ﴿۱٥﴾ و البته آن‌را نشانه ای باقی گذاشتیم، پس آیا عبرت گیرنده ای هست؟! ﴿١٦﴾ پس عذاب و ترساندن من چطور بود؟ ﴿۱۷﴾ البته ما قرآن را برای تذکر و عبرت آسان گردانیده‌ایم، پس آیا عبرت‌گیرنده ای هست؟ ﴿۱۸﴾ (قوم) عاد تکذیب کردند (پس ببین) عذاب من و بیم دادن هایم چطور بود؟ ﴿۱۹﴾ البته که ما در روزی بی‌خیر و برکت (و) پی در پی تند باد سختی را بر آنان فرستادیم. ﴿۲۰﴾ آن باد مردم را (از زمین) برمی‌داشت، گویی که آن‌ها تنه‌های درختان خرمای ریشه کن شده اند. ﴿۲۱﴾ پس عذاب من و بیم دادن هایم چطور بود؟. ﴿۲۲﴾ و البته قرآن را برای پند و عبرت گرفتن آسان گردانیده‌ایم، پس آیا عبرت‌گیرنده ای هست؟. ﴿۲۳﴾ ثمود بیم دادن (پیغمبرشان) را تکذیب کردند. ﴿٢٤﴾ پس گفتند: آیا از فردی پیروی کنیم که از خود ماست؟ یقیناً ما در این صورت در گمراهی و جنون عمیق خواهیم بود. ﴿۲٥﴾ آیا از میان همهٔ ما وحی بر او نازل کرده شد؟ بلکه او دروغگویی متکبر است. ﴿٢٦﴾ فردا خواهند دانست که دروغگوی و متکبر کیست؟ ﴿۲۷﴾ البته ما ماده شتر را برای امتحان آنان خواهیم فرستاد، پس (ای صالح) انتظار (هلاکت شان) باش و صبر کن.

وَنَبِّئْهُمْ أَنَّ ٱلْمَآءَ قِسْمَةٌۢ بَيْنَهُمْ ۖ كُلُّ شِرْبٍ مُّحْتَضَرٌ ﴿٢٨﴾ فَنَادَوْا۟ صَاحِبَهُمْ فَتَعَاطَىٰ فَعَقَرَ ﴿٢٩﴾ فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِى وَنُذُرِ ﴿٣٠﴾ إِنَّآ أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ صَيْحَةً وَٰحِدَةً فَكَانُوا۟ كَهَشِيمِ ٱلْمُحْتَظِرِ ﴿٣١﴾ وَلَقَدْ يَسَّرْنَا ٱلْقُرْءَانَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِن مُّدَّكِرٍ ﴿٣٢﴾ كَذَّبَتْ قَوْمُ لُوطٍۭ بِٱلنُّذُرِ ﴿٣٣﴾ إِنَّآ أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ حَاصِبًا إِلَّآ ءَالَ لُوطٍ ۖ نَّجَّيْنَٰهُم بِسَحَرٍ ﴿٣٤﴾ نِّعْمَةً مِّنْ عِندِنَا ۚ كَذَٰلِكَ نَجْزِى مَن شَكَرَ ﴿٣٥﴾ وَلَقَدْ أَنذَرَهُم بَطْشَتَنَا فَتَمَارَوْا۟ بِٱلنُّذُرِ ﴿٣٦﴾ وَلَقَدْ رَٰوَدُوهُ عَن ضَيْفِهِۦ فَطَمَسْنَآ أَعْيُنَهُمْ فَذُوقُوا۟ عَذَابِى وَنُذُرِ ﴿٣٧﴾ وَلَقَدْ صَبَّحَهُم بُكْرَةً عَذَابٌ مُّسْتَقِرٌّ ﴿٣٨﴾ فَذُوقُوا۟ عَذَابِى وَنُذُرِ ﴿٣٩﴾ وَلَقَدْ يَسَّرْنَا ٱلْقُرْءَانَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِن مُّدَّكِرٍ ﴿٤٠﴾ وَلَقَدْ جَآءَ ءَالَ فِرْعَوْنَ ٱلنُّذُرُ ﴿٤١﴾ كَذَّبُوا۟ بِـَٔايَٰتِنَا كُلِّهَا فَأَخَذْنَٰهُمْ أَخْذَ عَزِيزٍ مُّقْتَدِرٍ ﴿٤٢﴾ أَكُفَّارُكُمْ خَيْرٌ مِّنْ أُو۟لَٰٓئِكُمْ أَمْ لَكُم بَرَآءَةٌ فِى ٱلزُّبُرِ ﴿٤٣﴾ أَمْ يَقُولُونَ نَحْنُ جَمِيعٌ مُّنتَصِرٌ ﴿٤٤﴾ سَيُهْزَمُ ٱلْجَمْعُ وَيُوَلُّونَ ٱلدُّبُرَ ﴿٤٥﴾ بَلِ ٱلسَّاعَةُ مَوْعِدُهُمْ وَٱلسَّاعَةُ أَدْهَىٰ وَأَمَرُّ ﴿٤٦﴾ إِنَّ ٱلْمُجْرِمِينَ فِى ضَلَٰلٍ وَسُعُرٍ ﴿٤٧﴾ يَوْمَ يُسْحَبُونَ فِى ٱلنَّارِ عَلَىٰ وُجُوهِهِمْ ذُوقُوا۟ مَسَّ سَقَرَ ﴿٤٨﴾ إِنَّا كُلَّ شَىْءٍ خَلَقْنَٰهُ بِقَدَرٍ ﴿٤٩﴾

﴿۲۸﴾ و به آنان خبر ده که آب درمیان آنان تقسیم شده است. نوبت هرکدام که باشد بر سر آب حاضر شود. ﴿۲۹﴾ پس یارشان را صدا کردند و او دست درازی کرد پس شتر را از پای در آورد. ﴿۳۰﴾ پس عذاب من و بیم دادن هایم چطور بود؟ ﴿۳۱﴾ همانا بر آنان صدای مرگبار را فرستادیم و ایشان همگی مانند گیاه خشک و ریزه شده شدند. ﴿۳۲﴾ و البته قرآن را برای پند و عبرت گرفتن آسان گردانیده‌ایم، پس آیا عبرت‌گیرنده ای هست؟ ﴿۳۳﴾ قوم لوط بیم دهندگان را دروغ شمردند. ﴿۳٤﴾ (لذا) ما بر آنان سنگ‌باد فرستادیم، جز خانوادهٔ لوط که آنان‌را به هنگام سحر نجات دادیم. (همه نابود شدند). ﴿۳٥﴾ این (نجات) نعمتی بود از جانب ما، این چنین کسی را که شکر گزار باشد، جزای نیک می‌دهیم. ﴿۳٦﴾ و البته (لوط) آنان‌را از عقوبت ما بیم داده بود، امّا آنان دربارهٔ بیم دهندگان (پیغمبران) شک کردند. ﴿۳۷﴾ و البته (با لوط) دربارهٔ (سوء قصد به) مهمانانش سخن گفتند، پس ما چشمهای آنها را کور کردیم (و گفتیم: لذت) عذاب من و ترسانیدن های مرا بچشید. ﴿۳۸﴾ و البته صبحگاهان عذابِ پیاپی و پایدار بر ایشان آمد. ﴿۳۹﴾ (و گفتیم: لذت) عذاب من و ترسانیدن های مرا بچشید. ﴿٤۰﴾ و البته قرآن را برای پند و عبرت گرفتن آسان گردانیده‌ایم، پس آیا عبرت گیرنده ای هست؟ ﴿٤۱﴾ و البته بیم دهندگان به نزد فرعون و پیروان او آمده بودند. ﴿٤۲﴾ آنان همه آیات ما را تکذیب کردند، لذا آنها را مانند گرفتن مقتدر و توانا (به قهر خود) گرفتیم. ﴿٤۳﴾ (بگو: ای اهل مکه!) آیا کافران شما از این ها (که ذکر شد) بهترند یا اینکه برائت شما از عذاب، در کتاب‌های (آسمانی سابق) درج است؟ ﴿٤٤﴾ یا می‌گویند: ما گروه شکست ناپذیر و انتقام گیر هستیم و یک‌دیگر را پشتیبانی می کنیم؟ ﴿٤٥﴾ زود است که این گروه شکست بخورند و (در مقابل مسلمانان) پشت بگردانند. ﴿٤٦﴾ بلکه وعدهٔ عذاب آن‌ها قیامت است. و (عذاب) قیامت سخت‌تر و تلخ‌تر است. ﴿٤۷﴾ یقینا مجرمان در گمراهی و آتش دوزخ اند. ﴿٤۸﴾ روزی‌که بر روی‌های شان در دوزخ کشیده می‌شوند (و به آنان گفته شود:) طعم رسیدن آتش را بچشید. ﴿٤۹﴾ ما هرچیز را به اندازهٔ معین آفریده‌ایم.

وَمَآ أَمۡرُنَآ إِلَّا وَٰحِدَةٞ كَلَمۡحِۭ بِٱلۡبَصَرِ ﴿٥٠﴾ وَلَقَدۡ أَهۡلَكۡنَآ أَشۡيَاعَكُمۡ فَهَلۡ مِن مُّدَّكِرٖ ﴿٥١﴾ وَكُلُّ شَيۡءٖ فَعَلُوهُ فِي ٱلزُّبُرِ ﴿٥٢﴾ وَكُلُّ صَغِيرٖ وَكَبِيرٖ مُّسۡتَطَرٌ ﴿٥٣﴾ إِنَّ ٱلۡمُتَّقِينَ فِي جَنَّٰتٖ وَنَهَرٖ ﴿٥٤﴾ فِي مَقۡعَدِ صِدۡقٍ عِندَ مَلِيكٖ مُّقۡتَدِرِۭ ﴿٥٥﴾

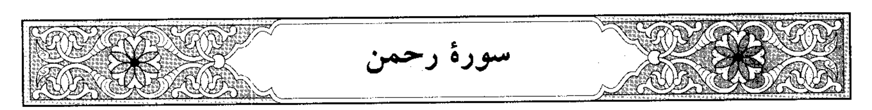
سُورَةُ الرَّحْمَٰنِ

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ٱلرَّحۡمَٰنُ ﴿١﴾ عَلَّمَ ٱلۡقُرۡءَانَ ﴿٢﴾ خَلَقَ ٱلۡإِنسَٰنَ ﴿٣﴾ عَلَّمَهُ ٱلۡبَيَانَ ﴿٤﴾ ٱلشَّمۡسُ وَٱلۡقَمَرُ بِحُسۡبَانٖ ﴿٥﴾ وَٱلنَّجۡمُ وَٱلشَّجَرُ يَسۡجُدَانِ ﴿٦﴾ وَٱلسَّمَآءَ رَفَعَهَا وَوَضَعَ ٱلۡمِيزَانَ ﴿٧﴾ أَلَّا تَطۡغَوۡاْ فِي ٱلۡمِيزَانِ ﴿٨﴾ وَأَقِيمُواْ ٱلۡوَزۡنَ بِٱلۡقِسۡطِ وَلَا تُخۡسِرُواْ ٱلۡمِيزَانَ ﴿٩﴾ وَٱلۡأَرۡضَ وَضَعَهَا لِلۡأَنَامِ ﴿١٠﴾ فِيهَا فَٰكِهَةٞ وَٱلنَّخۡلُ ذَاتُ ٱلۡأَكۡمَامِ ﴿١١﴾ وَٱلۡحَبُّ ذُو ٱلۡعَصۡفِ وَٱلرَّيۡحَانُ ﴿١٢﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿١٣﴾ خَلَقَ ٱلۡإِنسَٰنَ مِن صَلۡصَٰلٖ كَٱلۡفَخَّارِ ﴿١٤﴾ وَخَلَقَ ٱلۡجَآنَّ مِن مَّارِجٖ مِّن نَّارٖ ﴿١٥﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿١٦﴾ رَبُّ ٱلۡمَشۡرِقَيۡنِ وَرَبُّ ٱلۡمَغۡرِبَيۡنِ ﴿١٧﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿١٨﴾

الحِزْبُ ٥٤

﴿۵۰﴾ و حکم ما نیست مگر مانند یک چشم زدن. ﴿۵۱﴾ و یقینا امثال شما (هم‌فکران و هم‌مسلکان شما) را نابود کردیم. پس آیا پند پذیری هست؟ ﴿۵۲﴾ و هرچیزی را که انجام داده‌اند، در نامه‌های اعمال‌شان ثبت است. ﴿۵۳﴾ و هر خورد و بزرگ نوشته شده است. ﴿۵٤﴾ بی‌گمان پرهیزگاران در باغ‌ها و (در جوار) نهرها خواهند بود. ﴿۵۵﴾ در مقام و منزلت راستین، نزد فرمانروایی مقتدر.

سورهٔ رحمن

در مکه نازل شده و هفتادوهشت آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ الله بخشنده (است). ﴿۲﴾ قرآن را (به محمد) آموخت. ﴿۳﴾ انسان را آفرید. ﴿٤﴾ به او نطق و بیان آموخت. ﴿۵﴾ آفتاب و ماه طبق حسابِ مقرّر روانند. ﴿٦﴾ و گیاه و درخت برای او سجده می‌کنند. ﴿۷﴾ و آسمان را بلند برد و ترازو را مقرّر کرد. ﴿۸﴾ تا در ترازو از حد تجاوز نکنید. ﴿۹﴾ و وزن را بر اساس عدل برپا دارید و در ترازو کم نگذارید. ﴿۱۰﴾ و زمین را برای خلق گسترانید. ﴿۱۱﴾ که در آن میوه (های فراوان) هست و درخت‌های خرمای غلافدار. ﴿۱۲﴾ (و در آن) دانهٔ برگ‌دار و گیاه خوشبو است. ﴿۱۳﴾ پس کدام نعمت‌های پروردگارتان را انکار می‌کنید؟ ﴿۱٤﴾ انسان (آدم) را از گل خشک مانند سفال آفرید. ﴿۱۵﴾ و جن را از شعلهٔ آتش آفرید. ﴿۱٦﴾ پس کدام نعمت‌های پروردگارتان را انکار می‌کنید؟ ﴿۱۷﴾ (اوست) پروردگار دو مشرق و دو مغرب. ﴿۱۸﴾ پس کدام نعمت‌های پروردگارتان را انکار می‌کنید؟

مَرَجَ ٱلۡبَحۡرَيۡنِ يَلۡتَقِيَانِ ﴿١٩﴾ بَيۡنَهُمَا بَرۡزَخٞ لَّا يَبۡغِيَانِ ﴿٢٠﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢١﴾ يَخۡرُجُ مِنۡهُمَا ٱللُّؤۡلُؤُ وَٱلۡمَرۡجَانُ ﴿٢٢﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢٣﴾ وَلَهُ ٱلۡجَوَارِ ٱلۡمُنشَـَٔاتُ فِي ٱلۡبَحۡرِ كَٱلۡأَعۡلَٰمِ ﴿٢٤﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢٥﴾ كُلُّ مَنۡ عَلَيۡهَا فَانٖ ﴿٢٦﴾ وَيَبۡقَىٰ وَجۡهُ رَبِّكَ ذُو ٱلۡجَلَٰلِ وَٱلۡإِكۡرَامِ ﴿٢٧﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢٨﴾ يَسۡـَٔلُهُۥ مَن فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۚ كُلَّ يَوۡمٍ هُوَ فِي شَأۡنٖ ﴿٢٩﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٠﴾ سَنَفۡرُغُ لَكُمۡ أَيُّهَ ٱلثَّقَلَانِ ﴿٣١﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٢﴾ يَٰمَعۡشَرَ ٱلۡجِنِّ وَٱلۡإِنسِ إِنِ ٱسۡتَطَعۡتُمۡ أَن تَنفُذُواْ مِنۡ أَقۡطَارِ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ فَٱنفُذُواْۚ لَا تَنفُذُونَ إِلَّا بِسُلۡطَٰنٖ ﴿٣٣﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٤﴾ يُرۡسَلُ عَلَيۡكُمَا شُوَاظٞ مِّن نَّارٖ وَنُحَاسٞ فَلَا تَنتَصِرَانِ ﴿٣٥﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٦﴾ فَإِذَا ٱنشَقَّتِ ٱلسَّمَآءُ فَكَانَتۡ وَرۡدَةٗ كَٱلدِّهَانِ ﴿٣٧﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٨﴾ فَيَوۡمَئِذٖ لَّا يُسۡـَٔلُ عَن ذَنۢبِهِۦٓ إِنسٞ وَلَا جَآنّٞ ﴿٣٩﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٠﴾ يُعۡرَفُ ٱلۡمُجۡرِمُونَ بِسِيمَٰهُمۡ فَيُؤۡخَذُ بِٱلنَّوَٰصِي وَٱلۡأَقۡدَامِ ﴿٤١﴾

﴿۱۹﴾ دو دریا (شور و شیرین) را (در کنار هم) روان کرد که با یکدیگر متصل می‌شوند. ﴿۲۰﴾ (اما) بین آن دو حجابی است که (به محدودهٔ هم‌دیگر) تجاوز نمی‌کنند. ﴿۲۱﴾ پس کدام نعمت‌های پروردگارتان را انکار می‌کنید؟ ﴿۲۲﴾ از آن دو (دریا) مروارید و مرجان بیرون می‌آید. ﴿۲۳﴾ پس کدام نعمت‌های پروردگارتان را انکار می‌کنید؟ ﴿۲٤﴾ و او (الله) در بحر کشتی‌های ساخته شده مانند کوه دارد. ﴿۲۵﴾ پس کدام نعمت‌های پروردگارتان را انکار می‌کنید؟ ﴿۲٦﴾ هر چه بر آن (زمین) است، فناپذیر است. ﴿۲۷﴾ و (تنها) پروردگارت صاحب صورت، که دارای شکوه و اکرام است، باقی می‌ماند. ﴿۲۸﴾ پس کدام نعمت‌های پروردگارتان را انکار می‌کنید؟ ﴿۲۹﴾ هرکس که در آسمان‌ها و زمین است از او (کمک) می‌خواهد و هر روزی او در کاری است. ﴿۳۰﴾ پس کدام نعمت‌های پروردگارتان را انکار می‌کنید؟ ﴿۳۱﴾ ای انس و جن! به زودی به حساب شما می‌پردازیم. ﴿۳۲﴾ پس کدام نعمت‌های پروردگارتان را انکار می‌کنید؟ ﴿۳۳﴾ ای گروه های جن و انس! اگر می‌توانید از کناره‌های آسمان و زمین بگذرید، پس بگذرید، (اما) نمی توانید بگذرید مگر به واسطهٔ قدرت (که شما آن قدرت را ندارید). ﴿۳٤﴾ پس کدام نعمت‌های پروردگارتان را انکار می‌کنید؟ ﴿۳۵﴾ در آن روز شعله ای از آتش و دود بر شما فرستاده می‌شود. پس نمی‌توانید انتقام بگیرید. ﴿۳٦﴾ پس کدام نعمت‌های پروردگارتان را انکار می‌کنید؟ ﴿۳۷﴾ پس وقتی آسمان بشگافد پس (مانند) گل سرخ، همچون روغن گداخته شود. ﴿۳۸﴾ پس کدام نعمت‌های پروردگارتان را انکار می‌کنید؟ ﴿۳۹﴾ پس آن‌روز هیچ انس و جنّ از گناهش پرسیده نمی‌شود. (بلکه به علامت شناخته می شوند). ﴿٤۰﴾ پس کدام نعمت‌های پروردگارتان را انکار می‌کنید؟ ﴿٤۱﴾ گناهکاران از سیما و قیافه‌هایشان شناخته می‌شوند، پس از موهای پیشانی و قدم‌هایشان گرفته می‌شوند (و در دوزخ انداخته می شوند).

فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٢﴾ هَٰذِهِۦ جَهَنَّمُ ٱلَّتِي يُكَذِّبُ بِهَا
ٱلْمُجْرِمُونَ ﴿٤٣﴾ يَطُوفُونَ بَيْنَهَا وَبَيْنَ حَمِيمٍ ءَانٍ ﴿٤٤﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ
رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٥﴾ وَلِمَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِۦ جَنَّتَانِ ﴿٤٦﴾ فَبِأَيِّ
ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٧﴾ ذَوَاتَآ أَفْنَانٍ ﴿٤٨﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا
تُكَذِّبَانِ ﴿٤٩﴾ فِيهِمَا عَيْنَانِ تَجْرِيَانِ ﴿٥٠﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ
﴿٥١﴾ فِيهِمَا مِن كُلِّ فَٰكِهَةٍ زَوْجَانِ ﴿٥٢﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ
﴿٥٣﴾ مُتَّكِـِٔينَ عَلَىٰ فُرُشٍۭ بَطَآئِنُهَا مِنْ إِسْتَبْرَقٍ ۚ وَجَنَى ٱلْجَنَّتَيْنِ دَانٍ
﴿٥٤﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٥٥﴾ فِيهِنَّ قَٰصِرَٰتُ ٱلطَّرْفِ
لَمْ يَطْمِثْهُنَّ إِنسٌ قَبْلَهُمْ وَلَا جَآنٌّ ﴿٥٦﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ
﴿٥٧﴾ كَأَنَّهُنَّ ٱلْيَاقُوتُ وَٱلْمَرْجَانُ ﴿٥٨﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ
﴿٥٩﴾ هَلْ جَزَآءُ ٱلْإِحْسَٰنِ إِلَّا ٱلْإِحْسَٰنُ ﴿٦٠﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا
تُكَذِّبَانِ ﴿٦١﴾ وَمِن دُونِهِمَا جَنَّتَانِ ﴿٦٢﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا
تُكَذِّبَانِ ﴿٦٣﴾ مُدْهَآمَّتَانِ ﴿٦٤﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ
﴿٦٥﴾ فِيهِمَا عَيْنَانِ نَضَّاخَتَانِ ﴿٦٦﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٦٧﴾
فِيهِمَا فَٰكِهَةٌ وَنَخْلٌ وَرُمَّانٌ ﴿٦٨﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٦٩﴾

﴿٤٢﴾ پس کدام نعمت‌های پروردگارتان را انکار می‌کنید؟ ﴿٤٣﴾ (گفته شود) این همان دوزخی است که مجرمان آن را دروغ می‌شمردند ﴿٤٤﴾ بین آتش و آب گرم جوشان می‌گردند. ﴿٤٥﴾ پس کدام نعمت‌های پروردگارتان را انکار می‌کنید؟ ﴿٤٦﴾ و برای کسیکه از ایستادن (در حضور) پروردگار خود ترسیده باشد، دو باغ است. ﴿٤٧﴾ پس کدام نعمت‌های پروردگارتان را انکار می‌کنید؟ ﴿٤٨﴾ (آن دو باغ که درختانش) شاخه‌های بسیار دارد. ﴿٤٩﴾ پس کدام نعمت‌های پروردگارتان را انکار می‌کنید؟ ﴿٥٠﴾ در آن دو (باغ) دو چشمۀ جاری است. ﴿٥١﴾ پس کدام نعمت‌های پروردگارتان را انکار می‌کنید؟ ﴿٥٢﴾ در آن دو (باغ) از هر میوه ای دو نوع است. ﴿٥٣﴾ پس کدام نعمت‌های پروردگارتان را انکار می‌کنید؟ ﴿٥٤﴾ بر فرش‌هایی تکیه کرده اند که آسترهایش از ابریشم ضخیم است. و میوۀ آن دو باغ برای چیدن در دسترس است. ﴿٥٥﴾ پس کدام نعمت‌های پروردگارتان را انکار می‌کنید؟ ﴿٥٦﴾ در آن (کاخ‌ها و باغها حوریان) همسران شان است که نگاهشان را از دیگران فرو می اندازند (و) پیش از آنان دست هیچ انس و جن به آنها نرسیده است. ﴿٥٧﴾ پس کدام نعمت‌های پروردگارتان را انکار می‌کنید؟ ﴿٥٨﴾ (آن زنان چنان زیبا اند که) گویا یاقوت و مرجان‌اند. ﴿٥٩﴾ پس کدام نعمت‌های پروردگارتان را انکار می‌کنید؟ ﴿٦٠﴾ آیا پاداش نیکوکاری جز جزای نیکو است. ﴿٦١﴾ پس کدام نعمت‌های پروردگارتان را انکار می‌کنید؟ ﴿٦٢﴾ و غیر از آن دو باغ (برایشان) دو باغ دیگر هم است. ﴿٦٣﴾ پس کدام نعمت‌های پروردگارتان را انکار می‌کنید؟ ﴿٦٤﴾ و آن دو باغ از شدت سبزی سیاه معلوم می شوند. ﴿٦٥﴾ پس کدام نعمت‌های پروردگارتان را انکار می‌کنید؟ ﴿٦٦﴾ در آن دو باغ دو چشمه فواره‌کنان است. ﴿٦٧﴾ پس کدام نعمت‌های پروردگارتان را انکار می‌کنید؟ ﴿٦٨﴾ در آن دو (باغ) میوه‌ها و درخت‌های خرما و انار است. ﴿٦٩﴾ پس کدام نعمت‌های پروردگارتان را انکار می‌کنید؟

فِيهِنَّ خَيۡرَٰتٌ حِسَانٞ ﴿٧٠﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٧١﴾ حُورٞ مَّقۡصُورَٰتٞ فِي ٱلۡخِيَامِ ﴿٧٢﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٧٣﴾ لَمۡ يَطۡمِثۡهُنَّ إِنسٞ قَبۡلَهُمۡ وَلَا جَآنّٞ ﴿٧٤﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٧٥﴾ مُتَّكِـِٔينَ عَلَىٰ رَفۡرَفٍ خُضۡرٖ وَعَبۡقَرِيٍّ حِسَانٖ ﴿٧٦﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٧٧﴾ تَبَٰرَكَ ٱسۡمُ رَبِّكَ ذِي ٱلۡجَلَٰلِ وَٱلۡإِكۡرَامِ ﴿٧٨﴾

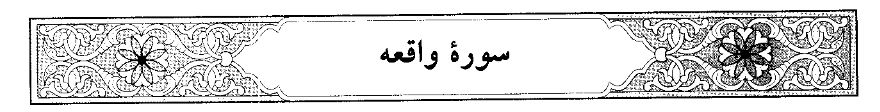
سُورَةُ الوَاقِعَةِ

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

إِذَا وَقَعَتِ ٱلۡوَاقِعَةُ ﴿١﴾ لَيۡسَ لِوَقۡعَتِهَا كَاذِبَةٌ ﴿٢﴾ خَافِضَةٞ رَّافِعَةٌ ﴿٣﴾ إِذَا رُجَّتِ ٱلۡأَرۡضُ رَجّٗا ﴿٤﴾ وَبُسَّتِ ٱلۡجِبَالُ بَسّٗا ﴿٥﴾ فَكَانَتۡ هَبَآءٗ مُّنۢبَثّٗا ﴿٦﴾ وَكُنتُمۡ أَزۡوَٰجٗا ثَلَٰثَةٗ ﴿٧﴾ فَأَصۡحَٰبُ ٱلۡمَيۡمَنَةِ مَآ أَصۡحَٰبُ ٱلۡمَيۡمَنَةِ ﴿٨﴾ وَأَصۡحَٰبُ ٱلۡمَشۡـَٔمَةِ مَآ أَصۡحَٰبُ ٱلۡمَشۡـَٔمَةِ ﴿٩﴾ وَٱلسَّٰبِقُونَ ٱلسَّٰبِقُونَ ﴿١٠﴾ أُوْلَٰٓئِكَ ٱلۡمُقَرَّبُونَ ﴿١١﴾ فِي جَنَّٰتِ ٱلنَّعِيمِ ﴿١٢﴾ ثُلَّةٞ مِّنَ ٱلۡأَوَّلِينَ ﴿١٣﴾ وَقَلِيلٞ مِّنَ ٱلۡأٓخِرِينَ ﴿١٤﴾ عَلَىٰ سُرُرٖ مَّوۡضُونَةٖ ﴿١٥﴾ مُّتَّكِـِٔينَ عَلَيۡهَا مُتَقَٰبِلِينَ ﴿١٦﴾

﴿۷۰﴾ در آن باغ‌ها زنان نیک‌سیرت و خوبصورت است. ﴿۷۱﴾ پس کدام نعمت‌های پروردگارتان را انکار می‌کنید؟ ﴿۷۲﴾ حوریانِ نگه داشته شده اند (برای نشستن همرای ازواج خود) در خیمه‌ها. ﴿۷۳﴾ پس کدام نعمت‌های پروردگارتان را انکار می‌کنید؟ ﴿۷٤﴾ در حالیکه دست هیچ انس و جنّ پیش از آنان (مؤمنان) به آنان نرسیده است. ﴿۷٥﴾ پس کدام نعمت‌های پروردگارتان را انکار می‌کنید؟ ﴿۷٦﴾ درحالیکه (جنتیان) بر بالش‌های سبز و بسترهای بی‌نظیر و زیبا تکیه زده‌اند. ﴿۷۷﴾ پس کدام نعمت‌های پروردگارتان را انکار می‌کنید؟ ﴿۷۸﴾ بسیار بابرکت است نام پروردگارت که صاحب جلال و اکرام است.

سورهٔ واقعه

در مکه نازل شده و نود وشش آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ چون واقعهٔ (بزرگ قیامت) واقع شود. ﴿۲﴾ که در واقع‌شدن آن هیچ دروغی نیست. ﴿۳﴾ (آن واقعه، گروهی را) پایین می‌آورد (و گروهی دیگر را) بالا می‌برد. ﴿٤﴾ آن وقت که زمین به شدّت تکان داده می‌شود. ﴿٥﴾ و کوه‌ها کوبیده و به شدت متلاشی شوند. ﴿٦﴾ پس چون غبار پراگنده شوند. ﴿۷﴾ و شما (انسان‌ها) به سه گروه تقسیم خواهید شد. ﴿۸﴾ پس(گروه اول) اهل سمت راست هستند! اما اهل سمت راست چه کسانی هستند؟. ﴿۹﴾ و (گروه دوم) اهل سمت چپ هستند! امّا اهل سمت چپ چه کسانی هستند؟. ﴿۱۰﴾ و (گروه سوم) سبقت‌کنندگان، (که در کارهای نیک) سبقت‌کننده اند. ﴿۱۱﴾ آنان مقرّبان (دربار الهی) اند. ﴿۱۲﴾ که در باغ‌های نعمت خواهند بود. ﴿۱۳﴾ (آن مقربان) گروه زیادی از پیشینیان اند. ﴿۱٤﴾ و گروه اندک از پسینیان اند. ﴿۱٥﴾ بر تخت‌های چیده شده و بافته‌شده از دُر و یاقوت (خواهند نشست). ﴿۱٦﴾ در حالیکه روبروی هم نشسته اند، بر این تخت‌ها تکیه می‌کنند.

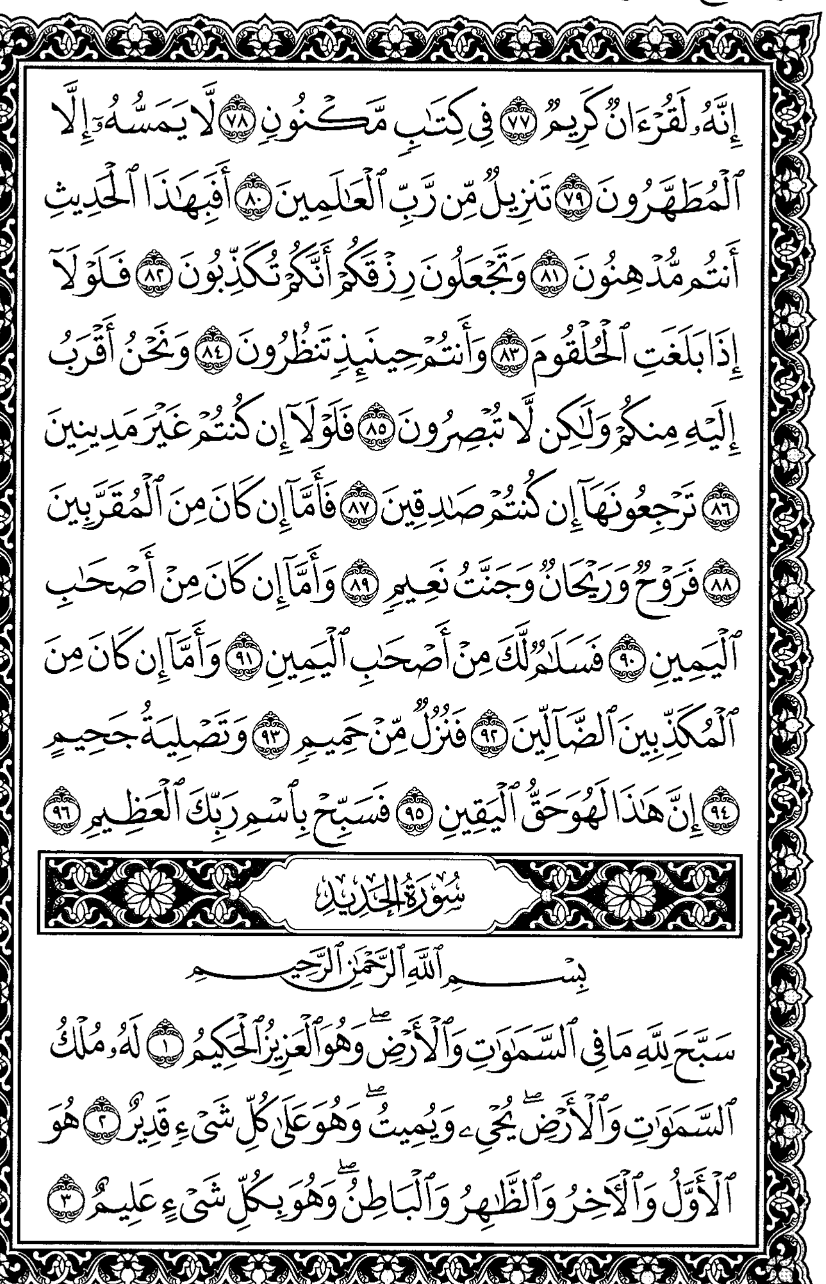
يَطُوفُ عَلَيْهِمْ وِلْدَٰنٌ مُّخَلَّدُونَ ﴿١٧﴾ بِأَكْوَابٍ وَأَبَارِيقَ وَكَأْسٍ مِّن مَّعِينٍ ﴿١٨﴾ لَّا يُصَدَّعُونَ عَنْهَا وَلَا يُنزِفُونَ ﴿١٩﴾ وَفَٰكِهَةٍ مِّمَّا يَتَخَيَّرُونَ ﴿٢٠﴾ وَلَحْمِ طَيْرٍ مِّمَّا يَشْتَهُونَ ﴿٢١﴾ وَحُورٌ عِينٌ ﴿٢٢﴾ كَأَمْثَٰلِ ٱللُّؤْلُوِ ٱلْمَكْنُونِ ﴿٢٣﴾ جَزَآءًۢ بِمَا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿٢٤﴾ لَا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا وَلَا تَأْثِيمًا ﴿٢٥﴾ إِلَّا قِيلًا سَلَٰمًا سَلَٰمًا ﴿٢٦﴾ وَأَصْحَٰبُ ٱلْيَمِينِ مَآ أَصْحَٰبُ ٱلْيَمِينِ ﴿٢٧﴾ فِى سِدْرٍ مَّخْضُودٍ ﴿٢٨﴾ وَطَلْحٍ مَّنضُودٍ ﴿٢٩﴾ وَظِلٍّ مَّمْدُودٍ ﴿٣٠﴾ وَمَآءٍ مَّسْكُوبٍ ﴿٣١﴾ وَفَٰكِهَةٍ كَثِيرَةٍ ﴿٣٢﴾ لَّا مَقْطُوعَةٍ وَلَا مَمْنُوعَةٍ ﴿٣٣﴾ وَفُرُشٍ مَّرْفُوعَةٍ ﴿٣٤﴾ إِنَّآ أَنشَأْنَٰهُنَّ إِنشَآءً ﴿٣٥﴾ فَجَعَلْنَٰهُنَّ أَبْكَارًا ﴿٣٦﴾ عُرُبًا أَتْرَابًا ﴿٣٧﴾ لِّأَصْحَٰبِ ٱلْيَمِينِ ﴿٣٨﴾ ثُلَّةٌ مِّنَ ٱلْأَوَّلِينَ ﴿٣٩﴾ وَثُلَّةٌ مِّنَ ٱلْءَاخِرِينَ ﴿٤٠﴾ وَأَصْحَٰبُ ٱلشِّمَالِ مَآ أَصْحَٰبُ ٱلشِّمَالِ ﴿٤١﴾ فِى سَمُومٍ وَحَمِيمٍ ﴿٤٢﴾ وَظِلٍّ مِّن يَحْمُومٍ ﴿٤٣﴾ لَّا بَارِدٍ وَلَا كَرِيمٍ ﴿٤٤﴾ إِنَّهُمْ كَانُوا۟ قَبْلَ ذَٰلِكَ مُتْرَفِينَ ﴿٤٥﴾ وَكَانُوا۟ يُصِرُّونَ عَلَى ٱلْحِنثِ ٱلْعَظِيمِ ﴿٤٦﴾ وَكَانُوا۟ يَقُولُونَ أَئِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظَٰمًا أَءِنَّا لَمَبْعُوثُونَ ﴿٤٧﴾ أَوَءَابَآؤُنَا ٱلْأَوَّلُونَ ﴿٤٨﴾ قُلْ إِنَّ ٱلْأَوَّلِينَ وَٱلْءَاخِرِينَ ﴿٤٩﴾ لَمَجْمُوعُونَ إِلَىٰ مِيقَٰتِ يَوْمٍ مَّعْلُومٍ ﴿٥٠﴾

﴿۱۷﴾ بر آن‌ها پسرانی که همیشه جوان اند می گردند. ﴿۱۸﴾ با جام‌ها و کوزه‌ها وظرفهای از شراب جاری (که هیچ بیماری و آفتی ندارد بر آنان می‌گردند). ﴿۱۹﴾ نه از آن (شراب) سردرد شوند و نه مست و بیهوش. ﴿۲۰﴾ (و به گرد آنان می گردند) با میوه‌هایی که اختیار کنند. ﴿۲۱﴾ و گوشت پرنده‌ها از هر نوع که اشتها دارند. ﴿۲۲﴾ و زنان سفیدروی و بزرگ چشم (گرد آن‌ها می گردند). ﴿۲۳﴾ که همچون مروارید پنهان شده در صدف اند. ﴿٢٤﴾ (نعمت‌هایی که به ایشان داده می‌شود) به پاداش کارهایی است که می کرده‌اند. ﴿۲۵﴾ در آنجا نه سخن بیهوده می‌شنوند و نه سخن گناه. ﴿٢٦﴾ مگر این سخن را که (همگی) سلام و درود باد. ﴿۲۷﴾ و اصحاب دست راست چه (وضع و) حالی دارند، اصحاب دست راست؟. ﴿۲۸﴾ در (میان) درختان سدر (کنار) بی‌خار اند. ﴿۲۹﴾ و در باغ‌های درختان موز که میوه‌هایش چیده شده است. ﴿۳۰﴾ و در سایه‌های گسترده اند. ﴿۳۱﴾ و آب ریزان (از چشمه ها). ﴿۳۲﴾ و در میوه‌های فراوان اند. ﴿۳۳﴾ که نه تمام می‌شود و نه از مصرف آن منع می‌گردد. ﴿٣٤﴾ و (بر) بسترهای بلند (نشسته اند). ﴿۳۵﴾ البته ما آن حوران را به طور خاص آفریدیم. ﴿٣٦﴾ پس ایشان را دوشیزه و باکره گردانیدیم. ﴿۳۷﴾ زنانی هم سن و سال و شوهر دوست اند. ﴿۳۸﴾ این نعمت‌ها برای اصحاب دست راست است. ﴿۳۹﴾ که گروهی از امتهای پیشین. ﴿٤٠﴾ و گروهی از امتهای پسین هستند. ﴿٤١﴾ و اصحاب دست چپ چه (وضع و) حالی دارند، اصحاب دست چپ؟ ﴿٤٢﴾ در باد گرم و آب جوش خواهند بود. ﴿٤٣﴾ و در سایه ای از دود سیاه. ﴿٤٤﴾ که نه سرد است و نه سودبخش. ﴿٤٥﴾ چون آنان پیش از این (در دنیا) در ناز و نعمت و خوشگذران بودند. ﴿٤٦﴾ و همیشه بر گناه بزرگ ادامه می‌دادند. ﴿٤٧﴾ و می‌گفتند: (راجع به انکار قیامت) آیا چون مردیم و خاک و استخوان گشتیم دوباره زنده خواهیم شد؟ ﴿٤٨﴾ و آیا پدران نخستین ما (نیز دوباره زنده می‌شوند؟) ﴿٤٩﴾ بگو: البته تمام پیشینیان و پسینیان. ﴿٥٠﴾ به سوی وعدگاه روز معین جمع کرده می‌شوند.

ثُمَّ إِنَّكُمْ أَيُّهَا ٱلضَّآلُّونَ ٱلْمُكَذِّبُونَ ﴿٥١﴾ لَءَاكِلُونَ مِن شَجَرٍ مِّن زَقُّومٍ ﴿٥٢﴾
فَمَالِـُٔونَ مِنْهَا ٱلْبُطُونَ ﴿٥٣﴾ فَشَٰرِبُونَ عَلَيْهِ مِنَ ٱلْحَمِيمِ ﴿٥٤﴾ فَشَٰرِبُونَ
شُرْبَ ٱلْهِيمِ ﴿٥٥﴾ هَٰذَا نُزُلُهُمْ يَوْمَ ٱلدِّينِ ﴿٥٦﴾ نَحْنُ خَلَقْنَٰكُمْ فَلَوْلَا
تُصَدِّقُونَ ﴿٥٧﴾ أَفَرَءَيْتُم مَّا تُمْنُونَ ﴿٥٨﴾ ءَأَنتُمْ تَخْلُقُونَهُۥٓ أَمْ نَحْنُ
ٱلْخَٰلِقُونَ ﴿٥٩﴾ نَحْنُ قَدَّرْنَا بَيْنَكُمُ ٱلْمَوْتَ وَمَا نَحْنُ بِمَسْبُوقِينَ ﴿٦٠﴾
عَلَىٰٓ أَن نُّبَدِّلَ أَمْثَٰلَكُمْ وَنُنشِئَكُمْ فِى مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٦١﴾ وَلَقَدْ
عَلِمْتُمُ ٱلنَّشْأَةَ ٱلْأُولَىٰ فَلَوْلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٦٢﴾ أَفَرَءَيْتُم مَّا تَحْرُثُونَ
﴿٦٣﴾ ءَأَنتُمْ تَزْرَعُونَهُۥٓ أَمْ نَحْنُ ٱلزَّٰرِعُونَ ﴿٦٤﴾ لَوْ نَشَآءُ لَجَعَلْنَٰهُ
حُطَٰمًا فَظَلْتُمْ تَفَكَّهُونَ ﴿٦٥﴾ إِنَّا لَمُغْرَمُونَ ﴿٦٦﴾ بَلْ نَحْنُ
مَحْرُومُونَ ﴿٦٧﴾ أَفَرَءَيْتُمُ ٱلْمَآءَ ٱلَّذِى تَشْرَبُونَ ﴿٦٨﴾ ءَأَنتُمْ أَنزَلْتُمُوهُ
مِنَ ٱلْمُزْنِ أَمْ نَحْنُ ٱلْمُنزِلُونَ ﴿٦٩﴾ لَوْ نَشَآءُ جَعَلْنَٰهُ أُجَاجًا فَلَوْلَا
تَشْكُرُونَ ﴿٧٠﴾ أَفَرَءَيْتُمُ ٱلنَّارَ ٱلَّتِى تُورُونَ ﴿٧١﴾ ءَأَنتُمْ أَنشَأْتُمْ
شَجَرَتَهَآ أَمْ نَحْنُ ٱلْمُنشِـُٔونَ ﴿٧٢﴾ نَحْنُ جَعَلْنَٰهَا تَذْكِرَةً وَمَتَٰعًا
لِّلْمُقْوِينَ ﴿٧٣﴾ فَسَبِّحْ بِٱسْمِ رَبِّكَ ٱلْعَظِيمِ ﴿٧٤﴾ ۞ فَلَآ أُقْسِمُ
بِمَوَٰقِعِ ٱلنُّجُومِ ﴿٧٥﴾ وَإِنَّهُۥ لَقَسَمٌ لَّوْ تَعْلَمُونَ عَظِيمٌ ﴿٧٦﴾

﴿٥١﴾ باز شما ای گمراهان تکذیب کننده (توحید و قیامت). ﴿٥٢﴾ حتما از درختی که زقّوم است، خواهید خورد. ﴿٥٣﴾ پس شکم‌ها را از آن پرُ خواهید کرد. ﴿٥٤﴾ باز بالای آن از آب جوش می‌نوشید. ﴿٥٥﴾ و مانند شتران تشنه می‌نوشید. ﴿٥٦﴾ این است پذیرایی آنان روز قیامت. ﴿٥٧﴾ ما شما را آفریده‌ایم پس چرا تصدیق نمی‌کنید؟ ﴿٥٨﴾ آیا دربارهٔ نطفه ای که در (رحم زنان) می‌ریزید، دقت کرده‌اید؟ ﴿٥٩﴾ آیا شما آن‌را (بصورت انسان) می‌آفرینید یا ما آفریدگاریم؟ ﴿٦٠﴾ ما درمیان شما مرگ را مقدّر کرده‌ایم و هرگز عاجز و ناتوان نیستیم و کسی بر ما پیشی نمی گیرد. ﴿٦١﴾ از اینکه مانند شما را جاگزین کنیم و شما را در جهانی که نمی‌دانید دوباره آفرینش تازه‌ای ببخشیم. ﴿٦٢﴾ و البته شما آفریدن بار اول را دانسته‌اید، پس چرا متذکر نمی شوید؟ ﴿٦٣﴾ آیا آنچه را کشت می‌کنید، دیده‌اید؟ ﴿٦٤﴾ آیا شما آن‌را می رویانید یا ما می‌رویانیم؟ ﴿٦٥﴾ اگر بخواهیم آن‌را گیاهی خشک و خاشاک می‌گردانیم پس تعجب خواهید کرد. ﴿٦٦﴾ (و می‌گوئید که) البته ما خسارمند شدیم. ﴿٦٧﴾ بلکه ما محروم و بدبختیم. ﴿٦٨﴾ آیا آبی را که می‌نوشید دیده‌اید؟ ﴿٦٩﴾ آیا شما آن‌را از ابر پایین آورده‌اید یا ما آن‌را فرود می‌آوریم؟ ﴿٧٠﴾ اگر بخواهیم آن‌را شور می‌گردانیدیم پس چرا شکر نمی‌گزارید؟ ﴿٧١﴾ آیا آتشی را که می افروزید، دیده اید؟ ﴿٧٢﴾ آیا شما درخت آن را آفریده‌اید یا ما آفریننده‌ایم؟ ﴿٧٣﴾ (بلکه) ما آن‌را وسیلهٔ تذکر (آتش آخرت) و منفعتی برای مسافران قرار داده‌ایم. ﴿٧٤﴾ پس نام پروردگار بزرگت را به پاکی یاد کن. ﴿٧٥﴾ پس قسم به جایگاه ستارگان. ﴿٧٦﴾ و البته اگر بدانید آن قسمی است، بزرگ.

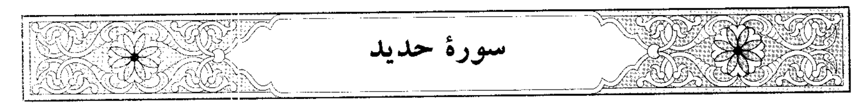
إِنَّهُۥ لَقُرۡءَانٞ كَرِيمٞ ﴿٧٧﴾ فِي كِتَٰبٖ مَّكۡنُونٖ ﴿٧٨﴾ لَّا يَمَسُّهُۥٓ إِلَّا
ٱلۡمُطَهَّرُونَ ﴿٧٩﴾ تَنزِيلٞ مِّن رَّبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿٨٠﴾ أَفَبِهَٰذَا ٱلۡحَدِيثِ
أَنتُم مُّدۡهِنُونَ ﴿٨١﴾ وَتَجۡعَلُونَ رِزۡقَكُمۡ أَنَّكُمۡ تُكَذِّبُونَ ﴿٨٢﴾ فَلَوۡلَآ
إِذَا بَلَغَتِ ٱلۡحُلۡقُومَ ﴿٨٣﴾ وَأَنتُمۡ حِينَئِذٖ تَنظُرُونَ ﴿٨٤﴾ وَنَحۡنُ أَقۡرَبُ
إِلَيۡهِ مِنكُمۡ وَلَٰكِن لَّا تُبۡصِرُونَ ﴿٨٥﴾ فَلَوۡلَآ إِن كُنتُمۡ غَيۡرَ مَدِينِينَ
﴿٨٦﴾ تَرۡجِعُونَهَآ إِن كُنتُمۡ صَٰدِقِينَ ﴿٨٧﴾ فَأَمَّآ إِن كَانَ مِنَ ٱلۡمُقَرَّبِينَ
﴿٨٨﴾ فَرَوۡحٞ وَرَيۡحَانٞ وَجَنَّتُ نَعِيمٖ ﴿٨٩﴾ وَأَمَّآ إِن كَانَ مِنۡ أَصۡحَٰبِ
ٱلۡيَمِينِ ﴿٩٠﴾ فَسَلَٰمٞ لَّكَ مِنۡ أَصۡحَٰبِ ٱلۡيَمِينِ ﴿٩١﴾ وَأَمَّآ إِن كَانَ مِنَ
ٱلۡمُكَذِّبِينَ ٱلضَّآلِّينَ ﴿٩٢﴾ فَنُزُلٞ مِّنۡ حَمِيمٖ ﴿٩٣﴾ وَتَصۡلِيَةُ جَحِيمٍ
﴿٩٤﴾ إِنَّ هَٰذَا لَهُوَ حَقُّ ٱلۡيَقِينِ ﴿٩٥﴾ فَسَبِّحۡ بِٱسۡمِ رَبِّكَ ٱلۡعَظِيمِ ﴿٩٦﴾

سُورَةُ الحَدِيدِ

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۖ وَهُوَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡحَكِيمُ ﴿١﴾ لَهُۥ مُلۡكُ
ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۖ يُحۡيِۦ وَيُمِيتُۖ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٌ ﴿٢﴾ هُوَ
ٱلۡأَوَّلُ وَٱلۡأٓخِرُ وَٱلظَّٰهِرُ وَٱلۡبَاطِنُۖ وَهُوَ بِكُلِّ شَيۡءٍ عَلِيمٌ ﴿٣﴾

﴿۷۷﴾ که این (کتاب) قرآنی گران قدر است. ﴿۷۸﴾ در کتاب پنهان (پوشیده از نظر انس و جنّ) قرار دارد. ﴿۷۹﴾ که به آن دست نمی‌رساند مگر پاکان (فرشته‌ها). ﴿۸۰﴾ از (سوی) پروردگار کائنات نازل شده است. ﴿۸۱﴾ آیا شما با این کلام (الهی) با سستی و سبکی برخورد می‌کنید؟! ﴿۸۲﴾ و (به جای شکر) روزی تان (روزی‌دهنده) را تکذیب می کنید؟ ﴿۸۳﴾ پس چرا وقتی‌که جان به حلقوم می‌رسد (توانایی بازگرداندن آن‌را ندارید؟). ﴿۸٤﴾ و شما در آن وقت (سکرات موت را) می‌نگرید. ﴿۸٥﴾ و ما از شما به او (محتضر) نزدیک‌تریم، ولی شما نمی‌بینید. ﴿۸٦﴾ پس اگر شما (در برابر اعمال تان) جزاء داده نمی‌شوید. ﴿۸۷﴾ چرا روح را باز نمی‌گردانید اگر راست می‌گویید؟ ﴿۸۸﴾ پس امّا اگر از مقرّبان (دربار الهی) باشد. ﴿۸۹﴾ پس آسایش و ریحان و باغ پرناز و نعمت دارد. ﴿۹۰﴾ و اما اگر از اصحاب دست راست باشد. ﴿۹۱﴾ پس از سوی اصحاب دست راست به تو سلام بادا. ﴿۹۲﴾ و امّا اگر از جملهٔ تکذیب‌کنندگان گمراه باشد. ﴿۹۳﴾ پس با آب جوش از او پذیرایی می‌گردد. ﴿۹٤﴾ و (عاقبتش) افتادن در دوزخ است. ﴿۹٥﴾ بی‌گمان این (قرآن) خبر راست و یقین است. ﴿۹٦﴾ پس نام پروردگار بزرگت را به پاکی یاد کن.

سورهٔ حدید

در مدینه نازل شده و بیست‌ونه آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان.

﴿۱﴾ آنچه در آسمان‌ها و زمین است الله را به پاکی یاد می‌کنند و اوست غالب باحکمت. ﴿۲﴾ پادشاهی آسمان‌ها و زمین خاص از اوست و او زنده می‌کند و می‌میراند و او بر هر چیز تواناست. ﴿۳﴾ او «اوّل» و «آخر» و «ظاهر» و «باطن» است و او به هر چیز داناست.

هُوَ ٱلَّذِى خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ فِى سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ ٱسْتَوَىٰ
عَلَى ٱلْعَرْشِ ۚ يَعْلَمُ مَا يَلِجُ فِى ٱلْأَرْضِ وَمَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنزِلُ مِنَ
ٱلسَّمَآءِ وَمَا يَعْرُجُ فِيهَا ۖ وَهُوَ مَعَكُمْ أَيْنَ مَا كُنتُمْ ۚ وَٱللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ
بَصِيرٌ ﴿٤﴾ لَّهُۥ مُلْكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۚ وَإِلَى ٱللَّهِ تُرْجَعُ ٱلْأُمُورُ
﴿٥﴾ يُولِجُ ٱلَّيْلَ فِى ٱلنَّهَارِ وَيُولِجُ ٱلنَّهَارَ فِى ٱلَّيْلِ ۚ وَهُوَ عَلِيمٌۢ بِذَاتِ
ٱلصُّدُورِ ﴿٦﴾ ءَامِنُوا۟ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ وَأَنفِقُوا۟ مِمَّا جَعَلَكُم
مُّسْتَخْلَفِينَ فِيهِ ۖ فَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ مِنكُمْ وَأَنفَقُوا۟ لَهُمْ أَجْرٌ كَبِيرٌ ﴿٧﴾
وَمَا لَكُمْ لَا تُؤْمِنُونَ بِٱللَّهِ ۙ وَٱلرَّسُولُ يَدْعُوكُمْ لِتُؤْمِنُوا۟ بِرَبِّكُمْ وَقَدْ
أَخَذَ مِيثَٰقَكُمْ إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ﴿٨﴾ هُوَ ٱلَّذِى يُنَزِّلُ عَلَىٰ عَبْدِهِۦٓ
ءَايَٰتٍۭ بَيِّنَٰتٍ لِّيُخْرِجَكُم مِّنَ ٱلظُّلُمَٰتِ إِلَى ٱلنُّورِ ۚ وَإِنَّ ٱللَّهَ بِكُمْ
لَرَءُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿٩﴾ وَمَا لَكُمْ أَلَّا تُنفِقُوا۟ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ وَلِلَّهِ مِيرَٰثُ
ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۚ لَا يَسْتَوِى مِنكُم مَّنْ أَنفَقَ مِن قَبْلِ ٱلْفَتْحِ
وَقَٰتَلَ ۚ أُو۟لَٰٓئِكَ أَعْظَمُ دَرَجَةً مِّنَ ٱلَّذِينَ أَنفَقُوا۟ مِنۢ بَعْدُ وَقَٰتَلُوا۟ ۚ
وَكُلًّا وَعَدَ ٱللَّهُ ٱلْحُسْنَىٰ ۚ وَٱللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿١٠﴾ مَّن ذَا
ٱلَّذِى يُقْرِضُ ٱللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا فَيُضَٰعِفَهُۥ لَهُۥ وَلَهُۥٓ أَجْرٌ كَرِيمٌ ﴿١١﴾

﴿٤﴾ اوست ذاتی که آسمان‌ها و زمین را در شش روز آفرید آنگاه بر عرش مستقر گردید، می‌داند آنچه را که در زمین داخل می‌شود و آنچه را که از آن خارج می‌گردد هرکجا که باشید او با شماست و الله به آنچه می‌کنید بیناست. ﴿٥﴾ فرمانروایی آسمان‌ها و زمین خاص از اوست و همه کارها به او بازگردانیده می‌شود. ﴿٦﴾ شب را در روز و روز را در شب داخل می‌کند. و او به راز سینه ها خوب داناست. ﴿٧﴾ به الله و پیغمبرش ایمان بیاورید و از آنچه شما را در (استفادهٔ) آن جانشین قرار داده است، انفاق کنید. پس کسانی که از شما ایمان آورند و انفاق کنند، برایشان پاداش بزرگ است. ﴿٨﴾ و شما را چه شده که به الله ایمان نمی‌آورید درحالیکه پیغمبر شما را دعوت می‌دهد تا به پروردگارتان ایمان بیاورید. یقینا الله از شما پیمان گرفته است اگر باور دارید. ﴿٩﴾ اوست ذاتی که بر بندهٔ خود (محمد) آیات واضح نازل می‌کند تا شما را از تاریکی‌ها به سوی نور بیرون کند و همانا الله نسبت به شما مشفق و مهربان است. ﴿١٠﴾ و شما را چه شده است که در راه الله انفاق نمی‌کنید، حال آنکه میراث آسمان‌ها و زمین برای اوست؟! کسانی از شما که پیش از فتح (مکه) انفاق کرده‌اند و جنگیده‌اند (با انفاق کنندگان و مجاهدان پس از فتح) برابر نیستند، آنان درجه و مقامشان برتر از درجه و مقام کسانی است که بعد از فتح بذل و انفاق نموده و جنگیده‌اند. امّا به هرحال الله به همه وعدهٔ نیک داده است و الله به آنچه می‌کنید آگاه است. ﴿١١﴾ کیست آن که به الله قرض نیک دهد تا آن‌را برایش دوچندان گرداند و برای او پاداشی ارزشمند است.

يَوْمَ تَرَى ٱلْمُؤْمِنِينَ وَٱلْمُؤْمِنَٰتِ يَسْعَىٰ نُورُهُم بَيْنَ أَيْدِيهِمْ
وَبِأَيْمَٰنِهِم بُشْرَىٰكُمُ ٱلْيَوْمَ جَنَّٰتٌ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ خَٰلِدِينَ
فِيهَا ذَٰلِكَ هُوَ ٱلْفَوْزُ ٱلْعَظِيمُ ﴿١٢﴾ يَوْمَ يَقُولُ ٱلْمُنَٰفِقُونَ وَٱلْمُنَٰفِقَٰتُ
لِلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ٱنظُرُونَا نَقْتَبِسْ مِن نُّورِكُمْ قِيلَ ٱرْجِعُوا۟ وَرَآءَكُمْ
فَٱلْتَمِسُوا۟ نُورًا فَضُرِبَ بَيْنَهُم بِسُورٍ لَّهُۥ بَابٌۢ بَاطِنُهُۥ فِيهِ ٱلرَّحْمَةُ
وَظَٰهِرُهُۥ مِن قِبَلِهِ ٱلْعَذَابُ ﴿١٣﴾ يُنَادُونَهُمْ أَلَمْ نَكُن مَّعَكُمْ قَالُوا۟ بَلَىٰ
وَلَٰكِنَّكُمْ فَتَنتُمْ أَنفُسَكُمْ وَتَرَبَّصْتُمْ وَٱرْتَبْتُمْ وَغَرَّتْكُمُ ٱلْأَمَانِىُّ
حَتَّىٰ جَآءَ أَمْرُ ٱللَّهِ وَغَرَّكُم بِٱللَّهِ ٱلْغَرُورُ ﴿١٤﴾ فَٱلْيَوْمَ لَا يُؤْخَذُ مِنكُمْ
فِدْيَةٌ وَلَا مِنَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ مَأْوَىٰكُمُ ٱلنَّارُ هِىَ مَوْلَىٰكُمْ
وَبِئْسَ ٱلْمَصِيرُ ﴿١٥﴾ ۞ أَلَمْ يَأْنِ لِلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ أَن تَخْشَعَ
قُلُوبُهُمْ لِذِكْرِ ٱللَّهِ وَمَا نَزَلَ مِنَ ٱلْحَقِّ وَلَا يَكُونُوا۟ كَٱلَّذِينَ
أُوتُوا۟ ٱلْكِتَٰبَ مِن قَبْلُ فَطَالَ عَلَيْهِمُ ٱلْأَمَدُ فَقَسَتْ قُلُوبُهُمْ وَكَثِيرٌ
مِّنْهُمْ فَٰسِقُونَ ﴿١٦﴾ ٱعْلَمُوٓا۟ أَنَّ ٱللَّهَ يُحْىِ ٱلْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا قَدْ بَيَّنَّا
لَكُمُ ٱلْءَايَٰتِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿١٧﴾ إِنَّ ٱلْمُصَّدِّقِينَ وَٱلْمُصَّدِّقَٰتِ
وَأَقْرَضُوا۟ ٱللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا يُضَٰعَفُ لَهُمْ وَلَهُمْ أَجْرٌ كَرِيمٌ ﴿١٨﴾

﴿۱۲﴾ روزی‌که مردان و زنان مؤمن را می‌بینی که نورشان از پیش روی آنان و در جانب راستشان شتابان می رود. امروز شما را مژده باد باغ‌هایی که (در زیر قصرها و درختان آن) نهرها جاری است و در آنجا جاودانه می باشید. این است کامیابی بزرگ. ﴿۱۳﴾ روزی‌که مردان و زنان منافق به مؤمنان می‌گویند: درنگی کنید (و به ما بنگرید) تا از نورتان سهمی حاصل کنیم. گفته می‌شود: به عقب برگردید و (در آنجا) نور بجویید. پس میان آنان دیواری زده می‌شود با دری که داخل آن رحمت و جانب بیرون آن رو به عذاب است. ﴿۱٤﴾ (منافقان) مؤمنان را ندا می‌دهند: آیا (در دنیا) با شما نبودیم؟ می‌گویند: بلی، و لیکن خویشتن را گرفتار فتنه کردید و چشم به راه (حوادث بد بر مؤمنان) بودید و (در دین حق) شک کردید و آرزوهای باطل شما را فریفته ساخت، تا آنکه حکم الله رسید و فریب‌گرِ بزرگ (شیطان) شما را در بارهٔ الله فریب داد. ﴿۱۵﴾ پس امروز، از شما (منافقان) و از کسانی که کفر ورزیدند، بدل و فدیه پذیرفته نمی‌شود. جایگاه شما دوزخ است. آتش یاور شماست و بد جای بازگشت است. ﴿۱٦﴾ آیا برای مؤمنان وقت آن نرسیده است که دل‌هایشان به (هنگام) یاد الله و به (سبب یاد آوردن) آنچه از حقّ نازل شده است، نرم و متواضع گردد و مانند کسانی نباشند که پیش از این به آنان کتاب داده شد و زمان بر آنان طولانی شد؛ پس دل‌هایشان سخت شد و بسیار شان فاسق اند؟! ﴿۱۷﴾ بدانید که الله زمین را پس از مرگش زنده می‌کند. البته آیات (قدرت و وحدانیت خود) را به وضاحت برایتان بیان کردیم تا این‌که شما تعقل کنید. ﴿۱۸﴾ یقینا مردان و زنان صدقه دهنده و کسانی‌که به الله قرض نیک داده‌اند، (پاداش) آنان چندین برابر داده می‌شود و برای آنان اجر عزت‌مندانه است.

وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ بِٱللَّهِ وَرُسُلِهِۦٓ أُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلصِّدِّيقُونَۖ وَٱلشُّهَدَآءُ
عِندَ رَبِّهِمۡ لَهُمۡ أَجۡرُهُمۡ وَنُورُهُمۡۖ وَٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَكَذَّبُواْ
بِـَٔايَٰتِنَآ أُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ ٱلۡجَحِيمِ ١٩ ٱعۡلَمُوٓاْ أَنَّمَا ٱلۡحَيَوٰةُ
ٱلدُّنۡيَا لَعِبٞ وَلَهۡوٞ وَزِينَةٞ وَتَفَاخُرُۢ بَيۡنَكُمۡ وَتَكَاثُرٞ فِي ٱلۡأَمۡوَٰلِ
وَٱلۡأَوۡلَٰدِۖ كَمَثَلِ غَيۡثٍ أَعۡجَبَ ٱلۡكُفَّارَ نَبَاتُهُۥ ثُمَّ يَهِيجُ فَتَرَىٰهُ
مُصۡفَرّٗا ثُمَّ يَكُونُ حُطَٰمٗاۖ وَفِي ٱلۡأٓخِرَةِ عَذَابٞ شَدِيدٞ وَمَغۡفِرَةٞ
مِّنَ ٱللَّهِ وَرِضۡوَٰنٞۚ وَمَا ٱلۡحَيَوٰةُ ٱلدُّنۡيَآ إِلَّا مَتَٰعُ ٱلۡغُرُورِ ٢٠
سَابِقُوٓاْ إِلَىٰ مَغۡفِرَةٖ مِّن رَّبِّكُمۡ وَجَنَّةٍ عَرۡضُهَا كَعَرۡضِ ٱلسَّمَآءِ
وَٱلۡأَرۡضِ أُعِدَّتۡ لِلَّذِينَ ءَامَنُواْ بِٱللَّهِ وَرُسُلِهِۦۚ ذَٰلِكَ فَضۡلُ
ٱللَّهِ يُؤۡتِيهِ مَن يَشَآءُۚ وَٱللَّهُ ذُو ٱلۡفَضۡلِ ٱلۡعَظِيمِ ٢١ مَآ أَصَابَ
مِن مُّصِيبَةٖ فِي ٱلۡأَرۡضِ وَلَا فِيٓ أَنفُسِكُمۡ إِلَّا فِي كِتَٰبٖ مِّن
قَبۡلِ أَن نَّبۡرَأَهَآۚ إِنَّ ذَٰلِكَ عَلَى ٱللَّهِ يَسِيرٞ ٢٢ لِّكَيۡلَا
تَأۡسَوۡاْ عَلَىٰ مَا فَاتَكُمۡ وَلَا تَفۡرَحُواْ بِمَآ ءَاتَىٰكُمۡۗ وَٱللَّهُ
لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخۡتَالٖ فَخُورٍ ٢٣ ٱلَّذِينَ يَبۡخَلُونَ وَيَأۡمُرُونَ
ٱلنَّاسَ بِٱلۡبُخۡلِۗ وَمَن يَتَوَلَّ فَإِنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلۡغَنِيُّ ٱلۡحَمِيدُ ٢٤

﴿۱۹﴾ و آنان که به الله و پیغمبران او ایمان آورده‌اند، ایشان راستان کامل اند. و شهیدان نزد پروردگارشان، پاداش و نورشان را دارند. و کسانی‌که کفر ورزیدند و آیات ما را تکذیب کردند آنان یاران دوزخ اند. ﴿۲۰﴾ بدانید که زندگانی دنیا چیزی جز بازی، سرگرمی و زینت و فخرفروشی درمیانتان و افزون‌طلبی در اموال و اولاد نیست. مانند بارانی که گیاه (رویدهٔ) آن کشاورزان را به تعجب می‌آورد باز خشک می‌شود و آن‌را زرد می‌بینی، باز کاه می‌گردد. و در آخرت عذاب سخت و (هم) مغفرت و رضامندی از جانب الله است. و زندگانی دنیا نیست مگر سبب و وسیلهٔ غرور و فریب. ﴿۲۱﴾ (لذا) به‌سوی آمرزش از جانب پروردگارتان و جنتی که پهنایش مانند پهنای آسمان و زمین است؛ بشتابید که برای کسانی‌که به الله و پیغمبران او ایمان آورده‌اند، آماده شده است. این فضل الله است، به هرکس که بخواهد آنرا می‌دهد و الله دارای فضل و بخشش بزرگ است. ﴿۲۲﴾ هیچ مصیبتی در زمین و نه در جان‌هایتان به شما نرسد مگر پیش از آنکه آن‌را ایجاد کنیم در کتاب (تقدیر) ثبت و نوشته است. چون این امر بر الله آسان است. ﴿۲۳﴾ این برای آنست تا بر آنچه از دستتان رفته است افسوس نخورید و به آنچه که (الله) به شما می‌دهد شاد نشوید و الله هیچ شخص متکبّر فخرفروش را دوست نمی‌دارد. ﴿۲٤﴾ همان کسانی‌که بخل می‌ورزند و مردم را به بخل ورزیدن فرمان می‌دهند و هرکس که روی‌گردان شود (بداند که) الله بی‌نیاز و قابل ستایش است.

لَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا بِٱلْبَيِّنَٰتِ وَأَنزَلْنَا مَعَهُمُ ٱلْكِتَٰبَ
وَٱلْمِيزَانَ لِيَقُومَ ٱلنَّاسُ بِٱلْقِسْطِ ۖ وَأَنزَلْنَا ٱلْحَدِيدَ فِيهِ
بَأْسٌ شَدِيدٌ وَمَنَٰفِعُ لِلنَّاسِ وَلِيَعْلَمَ ٱللَّهُ مَن يَنصُرُهُۥ وَرُسُلَهُۥ
بِٱلْغَيْبِ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ قَوِىٌّ عَزِيزٌ ﴿٢٥﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا وَإِبْرَٰهِيمَ
وَجَعَلْنَا فِى ذُرِّيَّتِهِمَا ٱلنُّبُوَّةَ وَٱلْكِتَٰبَ ۖ فَمِنْهُم مُّهْتَدٍ ۖ
وَكَثِيرٌ مِّنْهُمْ فَٰسِقُونَ ﴿٢٦﴾ ثُمَّ قَفَّيْنَا عَلَىٰٓ ءَاثَٰرِهِم
بِرُسُلِنَا وَقَفَّيْنَا بِعِيسَى ٱبْنِ مَرْيَمَ وَءَاتَيْنَٰهُ ٱلْإِنجِيلَ ۖ وَجَعَلْنَا
فِى قُلُوبِ ٱلَّذِينَ ٱتَّبَعُوهُ رَأْفَةً وَرَحْمَةً ۚ وَرَهْبَانِيَّةً
ٱبْتَدَعُوهَا مَا كَتَبْنَٰهَا عَلَيْهِمْ إِلَّا ٱبْتِغَآءَ رِضْوَٰنِ ٱللَّهِ
فَمَا رَعَوْهَا حَقَّ رِعَايَتِهَا ۖ فَـَٔاتَيْنَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ مِنْهُمْ أَجْرَهُمْ ۖ
وَكَثِيرٌ مِّنْهُمْ فَٰسِقُونَ ﴿٢٧﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ
وَءَامِنُوا۟ بِرَسُولِهِۦ يُؤْتِكُمْ كِفْلَيْنِ مِن رَّحْمَتِهِۦ وَيَجْعَل لَّكُمْ نُورًا
تَمْشُونَ بِهِۦ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ۚ وَٱللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٢٨﴾ لِّئَلَّا يَعْلَمَ
أَهْلُ ٱلْكِتَٰبِ أَلَّا يَقْدِرُونَ عَلَىٰ شَىْءٍ مِّن فَضْلِ ٱللَّهِ ۙ وَأَنَّ
ٱلْفَضْلَ بِيَدِ ٱللَّهِ يُؤْتِيهِ مَن يَشَآءُ ۚ وَٱللَّهُ ذُو ٱلْفَضْلِ ٱلْعَظِيمِ ﴿٢٩﴾

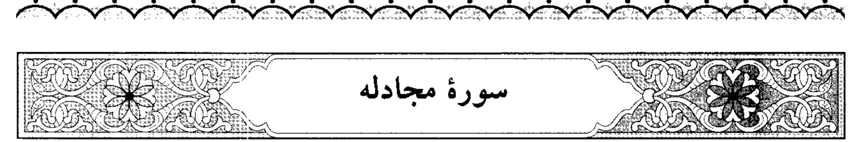
﴿۲۵﴾ البته ما پیغمبران خود را با دلایل واضح فرستادیم و با آنها کتاب و ترازو را نیز نازل کردیم تا مردم در میان خود عدالت را قایم کنند. و آهن را که در آن نیروی سخت و منافع برای مردم است نازل کردیم، تا الله بداند چه کسی او و پیغمبرانش را نادیده یاری می‌کند، زیرا الله قوی (و) غالب است. ﴿۲۶﴾ و البته نوح و ابراهیم را فرستادیم و در نسل هردو نبوّت و کتاب را قرار دادیم، پس بعضی از آنان هدایت یافتند ولی بسیاری از آنها فاسق اند. ﴿۲۷﴾ باز به تعقیب آنان پیغمبران خود را فرستادیم و عیسی پسر مریم را در پی آنان فرستادیم و به او انجیل دادیم و در دل‌های کسانی‌که از او پیروی کردند مهربانی و شفقت را قرار دادیم. و (اما) رهبانیّتی (ترک دنیا) را که خودشان آن‌را اختراع نمودند، ما آن‌را بر آنان واجب نکرده بودیم، بلکه آنان برای به دست آوردن خشنودی الله (آن‌را ایجاد کرده بودند) ولی چنانکه باید (حقّش را) رعایت نکردند. پس به مؤمنان شان پاداش آنان‌را دادیم و بسیاری از آنان فاسقان بودند. ﴿۲۸﴾ ای کسانی‌که ایمان آورده‌اید! از الله بترسید و به پیغمبر او ایمان بیاورید تا الله دو پاداش از رحمت خود را به شما بدهد و برایتان نوری قرار دهد که در روشنی آن حرکت کنید. و تا شما را بیامرزد و الله آمرزندهٔ مهربان است. ﴿۲۹﴾ تا در نتیجه اهل کتاب بدانند که چیزی از فضل الله را در اختیار ندارند و اینکه فضل و رحمت در دست الله است، آن‌را به هرکس که بخواهد می‌دهد. و الله دارای فضل و بخشش بزرگ است.

سُورَةُ المجَادلة

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

قَدۡ سَمِعَ ٱللَّهُ قَوۡلَ ٱلَّتِي تُجَٰدِلُكَ فِي زَوۡجِهَا وَتَشۡتَكِيٓ إِلَى ٱللَّهِ
وَٱللَّهُ يَسۡمَعُ تَحَاوُرَكُمَآۚ إِنَّ ٱللَّهَ سَمِيعُۢ بَصِيرٌ ١ ٱلَّذِينَ يُظَٰهِرُونَ
مِنكُم مِّن نِّسَآئِهِم مَّا هُنَّ أُمَّهَٰتِهِمۡۖ إِنۡ أُمَّهَٰتُهُمۡ إِلَّا ٱلَّٰٓـِٔي
وَلَدۡنَهُمۡۚ وَإِنَّهُمۡ لَيَقُولُونَ مُنكَرٗا مِّنَ ٱلۡقَوۡلِ وَزُورٗاۚ وَإِنَّ
ٱللَّهَ لَعَفُوٌّ غَفُورٞ ٢ وَٱلَّذِينَ يُظَٰهِرُونَ مِن نِّسَآئِهِمۡ ثُمَّ يَعُودُونَ
لِمَا قَالُواْ فَتَحۡرِيرُ رَقَبَةٖ مِّن قَبۡلِ أَن يَتَمَآسَّاۚ ذَٰلِكُمۡ تُوعَظُونَ
بِهِۦۚ وَٱللَّهُ بِمَا تَعۡمَلُونَ خَبِيرٞ ٣ فَمَن لَّمۡ يَجِدۡ فَصِيَامُ شَهۡرَيۡنِ
مُتَتَابِعَيۡنِ مِن قَبۡلِ أَن يَتَمَآسَّاۖ فَمَن لَّمۡ يَسۡتَطِعۡ فَإِطۡعَامُ سِتِّينَ
مِسۡكِينٗاۚ ذَٰلِكَ لِتُؤۡمِنُواْ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦۚ وَتِلۡكَ حُدُودُ ٱللَّهِۗ
وَلِلۡكَٰفِرِينَ عَذَابٌ أَلِيمٌ ٤ إِنَّ ٱلَّذِينَ يُحَآدُّونَ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ
كُبِتُواْ كَمَا كُبِتَ ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِمۡۚ وَقَدۡ أَنزَلۡنَآ ءَايَٰتِۭ بَيِّنَٰتٖۚ
وَلِلۡكَٰفِرِينَ عَذَابٞ مُّهِينٞ ٥ يَوۡمَ يَبۡعَثُهُمُ ٱللَّهُ جَمِيعٗا فَيُنَبِّئُهُم
بِمَا عَمِلُوٓاْۚ أَحۡصَىٰهُ ٱللَّهُ وَنَسُوهُۚ وَٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ شَهِيدٌ ٦

سورهٔ مجادله

در مدینه نازل شده و بیست‌ودو آیت است

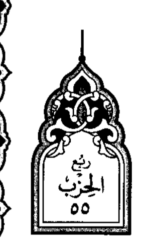
بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ البته الله سخن زنی را شنید که دربارهٔ همسرش با تو گفتگو می‌کرد و به الله شکایت می‌کرد. و الله گفتگوی شما دو نفر را می‌شنود. بی‌گمان الله شنوای بیناست. ﴿۲﴾ کسانی از شما که با زنانشان ظهار می‌کنند (و می‌گویند: تو به من مانند پشت مادرم هستی) آنان مادرانشان نیستند. بلکه مادرانشان تنها زنانی هستند که آنها را زاده‌اند و همانا آنان سخن زشت و دروغ می‌گویند و بدون شک الله عفو کنندهٔ آمرزگار است. ﴿۳﴾ و آنانی که با زنان خود ظهار می‌کنند باز از آن چه گفته‌اند باز می‌گردند پیش از آن‌که با یک‌دیگر نزدیکی کنند باید برده ای را آزاد کنند. این درس و پندی است که به شما داده می‌شود و الله به آن‌چه می‌کنید آگاه است. ﴿٤﴾ پس اگر کسی (برده) نیابد باید دو ماه پی در پی روزه بگیرد پیش از آنکه زن و شوهر با هم‌دیگر نزدیکی کنند. و کسی که نمی تواند پس باید شصت نفر مسکین را طعام بدهد. این برای آن است که به الله و پیغمبرش ایمان بیاورید. و این (احکام) حدود مقرّر شدهٔ الله است و کافران عذاب دردناک دارند. ﴿٥﴾ یقیناً آنانی که با الله و پیغمبرش مخالفت می‌کنند خوار و ذلیل می‌شوند همان‌طور که پیشینیانشان خوار شدند و البته نشانه‌های واضح نازل کردیم و برای کافران عذاب رسواکننده است. ﴿٦﴾ روزی‌که الله همهٔ آنان‌را برانگیزد تا به آنچه کرده‌اند خبرشان دهد؛ الله آن (اعمال) را شماریده و آنان فراموش کرده‌اند و الله بر همه چیز گواه است.

أَلَمْ تَرَ أَنَّ ٱللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلْأَرْضِ ۖ مَا يَكُونُ مِن نَّجْوَىٰ ثَلَٰثَةٍ إِلَّا هُوَ رَابِعُهُمْ وَلَا خَمْسَةٍ إِلَّا هُوَ سَادِسُهُمْ وَلَآ أَدْنَىٰ مِن ذَٰلِكَ وَلَآ أَكْثَرَ إِلَّا هُوَ مَعَهُمْ أَيْنَ مَا كَانُوا۟ ۖ ثُمَّ يُنَبِّئُهُم بِمَا عَمِلُوا۟ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ بِكُلِّ شَىْءٍ عَلِيمٌ ﴿٧﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى ٱلَّذِينَ نُهُوا۟ عَنِ ٱلنَّجْوَىٰ ثُمَّ يَعُودُونَ لِمَا نُهُوا۟ عَنْهُ وَيَتَنَٰجَوْنَ بِٱلْإِثْمِ وَٱلْعُدْوَٰنِ وَمَعْصِيَتِ ٱلرَّسُولِ ۖ وَإِذَا جَآءُوكَ حَيَّوْكَ بِمَا لَمْ يُحَيِّكَ بِهِ ٱللَّهُ وَيَقُولُونَ فِىٓ أَنفُسِهِمْ لَوْلَا يُعَذِّبُنَا ٱللَّهُ بِمَا نَقُولُ ۚ حَسْبُهُمْ جَهَنَّمُ يَصْلَوْنَهَا ۖ فَبِئْسَ ٱلْمَصِيرُ ﴿٨﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ إِذَا تَنَٰجَيْتُمْ فَلَا تَتَنَٰجَوْا۟ بِٱلْإِثْمِ وَٱلْعُدْوَٰنِ وَمَعْصِيَتِ ٱلرَّسُولِ وَتَنَٰجَوْا۟ بِٱلْبِرِّ وَٱلتَّقْوَىٰ ۖ وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ ٱلَّذِىٓ إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٩﴾ إِنَّمَا ٱلنَّجْوَىٰ مِنَ ٱلشَّيْطَٰنِ لِيَحْزُنَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَلَيْسَ بِضَآرِّهِمْ شَيْـًٔا إِلَّا بِإِذْنِ ٱللَّهِ ۚ وَعَلَى ٱللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ ٱلْمُؤْمِنُونَ ﴿١٠﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ إِذَا قِيلَ لَكُمْ تَفَسَّحُوا۟ فِى ٱلْمَجَٰلِسِ فَٱفْسَحُوا۟ يَفْسَحِ ٱللَّهُ لَكُمْ ۖ وَإِذَا قِيلَ ٱنشُزُوا۟ فَٱنشُزُوا۟ يَرْفَعِ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ مِنكُمْ وَٱلَّذِينَ أُوتُوا۟ ٱلْعِلْمَ دَرَجَٰتٍ ۚ وَٱللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿١١﴾

﴿۷﴾ آیا ندیدی که الله آنچه را که در آسمان‌هاست و آنچه را که در زمین است می‌داند؟ هیچ سه نفری نیست که با همدیگر رازگویی کنند مگر این‌که الله چهارم ایشان است و نه پنج نفری مگر این‌که الله ششم ایشان است و نه (رازگویانی) کمتر از این و نه بیش‌تر از این، مگر این‌که الله با ایشان است در هر کجا که باشند. باز روز قیامت به آنچه کرده‌اند خبرشان می‌دهد چرا که الله به همه چیز داناست. ﴿۸﴾ آیا ندیده ای آنانی را که از نجوی (رازگویی) منع شده‌اند باز به آنچه از آن منع شده‌اند بازمی‌گردند و برای انجام گناه و سرکشی و نافرمانی پیغمبر با هم‌دیگر به نجوا می‌پردازند و چون نزد تو آیند طوری به تو سلام و تحیت می‌گویند که الله تو را آنطور سلام و تحیت نگفته است و در میان خود می‌گویند: پس چرا الله ما را به خاطر آنچه می‌گوییم عذاب نمی‌دهد؟ دوزخ برای آنان کافی است، وارد آن می شوند و (دوزخ) چه بد جای و سر انجامی است. ﴿۹﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! هرگاه با همدیگر به رازگویی پرداختید برای انجام گناه و تجاوزگری و نافرمانی از پیغمبر راز مگویید. و به نیکی و پرهیزگاری راز بگویید و از الله بترسید که به‌سوی او محشور می‌شوید. ﴿۱۰﴾ جز این نیست که رازگویی از (کارهای) شیطان است تا مؤمنان را اندوهگین سازد و هیچ ضرری به آنان رسانده نمی تواند مگر به ارادهٔ الله و مؤمنان باید بر الله توکّل کنند. ﴿۱۱﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، چون به شما گفته شود: در مجلس (برای دیگران) جای فراخ کنید، جای فراخ کنید، تا الله (رحمت خود را) برایتان فراخ گرداند. و چون گفته شود: برخیزید! پس برخیزید. الله به کسانی از شما که ایمان آورده‌اند و آنانی را که علم داده شده‌اند رفعت و بزرگی می‌بخشد، و الله به آنچه می‌کنید آگاه است.

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِذَا نَٰجَيۡتُمُ ٱلرَّسُولَ فَقَدِّمُواْ بَيۡنَ يَدَيۡ نَجۡوَىٰكُمۡ
صَدَقَةٗۚ ذَٰلِكَ خَيۡرٞ لَّكُمۡ وَأَطۡهَرُۚ فَإِن لَّمۡ تَجِدُواْ فَإِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٞ رَّحِيمٌ
﴿١٢﴾ ءَأَشۡفَقۡتُمۡ أَن تُقَدِّمُواْ بَيۡنَ يَدَيۡ نَجۡوَىٰكُمۡ صَدَقَٰتٖۚ فَإِذۡ لَمۡ تَفۡعَلُواْ
وَتَابَ ٱللَّهُ عَلَيۡكُمۡ فَأَقِيمُواْ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتُواْ ٱلزَّكَوٰةَ وَأَطِيعُواْ ٱللَّهَ

وَرَسُولَهُۥۚ وَٱللَّهُ خَبِيرُۢ بِمَا تَعۡمَلُونَ ﴿١٣﴾ ۞ أَلَمۡ تَرَ إِلَى ٱلَّذِينَ تَوَلَّوۡاْ
قَوۡمًا غَضِبَ ٱللَّهُ عَلَيۡهِم مَّا هُم مِّنكُمۡ وَلَا مِنۡهُمۡ وَيَحۡلِفُونَ عَلَى ٱلۡكَذِبِ
وَهُمۡ يَعۡلَمُونَ ﴿١٤﴾ أَعَدَّ ٱللَّهُ لَهُمۡ عَذَابٗا شَدِيدًاۖ إِنَّهُمۡ سَآءَ مَا كَانُواْ
يَعۡمَلُونَ ﴿١٥﴾ ٱتَّخَذُوٓاْ أَيۡمَٰنَهُمۡ جُنَّةٗ فَصَدُّواْ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ فَلَهُمۡ
عَذَابٞ مُّهِينٞ ﴿١٦﴾ لَّن تُغۡنِيَ عَنۡهُمۡ أَمۡوَٰلُهُمۡ وَلَآ أَوۡلَٰدُهُم مِّنَ ٱللَّهِ
شَيۡـًٔاۚ أُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ ٱلنَّارِۖ هُمۡ فِيهَا خَٰلِدُونَ ﴿١٧﴾ يَوۡمَ يَبۡعَثُهُمُ
ٱللَّهُ جَمِيعٗا فَيَحۡلِفُونَ لَهُۥ كَمَا يَحۡلِفُونَ لَكُمۡ وَيَحۡسَبُونَ أَنَّهُمۡ
عَلَىٰ شَيۡءٍۚ أَلَآ إِنَّهُمۡ هُمُ ٱلۡكَٰذِبُونَ ﴿١٨﴾ ٱسۡتَحۡوَذَ عَلَيۡهِمُ ٱلشَّيۡطَٰنُ
فَأَنسَىٰهُمۡ ذِكۡرَ ٱللَّهِۚ أُوْلَٰٓئِكَ حِزۡبُ ٱلشَّيۡطَٰنِۚ أَلَآ إِنَّ حِزۡبَ ٱلشَّيۡطَٰنِ
هُمُ ٱلۡخَٰسِرُونَ ﴿١٩﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ يُحَآدُّونَ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥٓ أُوْلَٰٓئِكَ فِي ٱلۡأَذَلِّينَ
﴿٢٠﴾ كَتَبَ ٱللَّهُ لَأَغۡلِبَنَّ أَنَا۠ وَرُسُلِيٓۚ إِنَّ ٱللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٞ ﴿٢١﴾

﴿۱۲﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، هرگاه خواستید با پیغمبر نجوا (رازگویی) کنید، پیش از نجوایتان صدقه ای بدهید، این برایتان بهتر و پاکیزه‌تر است پس اگر (صدقه) نیابید (بدانید که) الله آمرزگارِ مهربان است. ﴿۱۳﴾ آیا می‌ترسید که پیش از نجوایتان صدقه‌هایی را بدهید؟ پس اگر صدقه ندادید و الله هم شما را بخشید، پس نماز را برپا کنید و زکات را بدهید و الله و پیغمبرش را اطاعت کنید و الله به آنچه می کنید آگاه است. ﴿١٤﴾ آیا ندیدی به سوی کسانی‌که دوستی کردند با قومی که الله بر آنان غضب نموده است! آنها (منافقان) نه از شما اند و نه از آنان (یهود) و به دروغ سوگند می‌خورند در حالیکه می دانند. ﴿۱۵﴾ الله برای آنان عذابی سخت آماده کرده است، زیرا کاری انجام می دهند که بسیار بد است. ﴿١٦﴾ آنان قسم هایشان را سپر ساخته‌اند و مردم را از راه الله منع نمودند لذا برایشان عذاب خوارکننده است. ﴿۱۷﴾ هرگز مال و اولادشان چیزی از عذاب الله را از آن‌ها دفع نمی کند؟ (چون) این گروه دوزخیان‌اند که آن‌ها در دوزخ جاودان اند. ﴿۱۸﴾ روزی‌که الله همۀ آنان‌را زنده می‌گرداند پس برایش قسم می خورند چنانکه برای شما قسم می‌خورند و گمان می‌کنند که ایشان بر چیزی هستند. آگاه باش! یقینا ایشان دروغگویانند. ﴿۱۹﴾ (چون که) شیطان بر آنان غالب شده است، پس یاد الله را از یادشان برده است، لذا آنها حزب شیطان هستند. آگاه باش که حزب شیطان زیانکارانند. ﴿۲۰﴾ یقینا آنانی که با الله و پیغمبرش دشمنی می‌کنند از جملۀ پست‌ترین و خوارترین (مردمان) خواهند بود. ﴿۲۱﴾ الله نوشته (و مقرّر داشته) است که من و پیغمبرانم غالب می‌شویم. زیرا الله قویی غالب است.

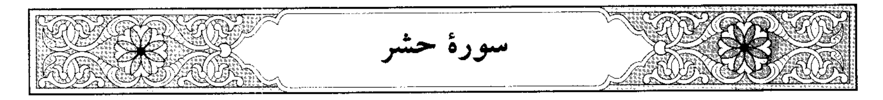
لَّا تَجِدُ قَوْمًا يُؤْمِنُونَ بِٱللَّهِ وَٱلْيَوْمِ ٱلْءَاخِرِ يُوَآدُّونَ مَنْ حَآدَّ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ وَلَوْ كَانُوٓا۟ ءَابَآءَهُمْ أَوْ أَبْنَآءَهُمْ أَوْ إِخْوَٰنَهُمْ أَوْ عَشِيرَتَهُمْ ۚ أُو۟لَـٰٓئِكَ كَتَبَ فِى قُلُوبِهِمُ ٱلْإِيمَـٰنَ وَأَيَّدَهُم بِرُوحٍ مِّنْهُ ۖ وَيُدْخِلُهُمْ جَنَّـٰتٍ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَـٰرُ خَـٰلِدِينَ فِيهَا ۚ رَضِىَ ٱللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا۟ عَنْهُ ۚ أُو۟لَـٰٓئِكَ حِزْبُ ٱللَّهِ ۚ أَلَآ إِنَّ حِزْبَ ٱللَّهِ هُمُ ٱلْمُفْلِحُونَ ﴿٢٢﴾

سُورَةُ الحَشْرِ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَـٰنِ ٱلرَّحِيمِ

سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِى ٱلسَّمَـٰوَٰتِ وَمَا فِى ٱلْأَرْضِ ۖ وَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ ﴿١﴾ هُوَ ٱلَّذِىٓ أَخْرَجَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ مِنْ أَهْلِ ٱلْكِتَـٰبِ مِن دِيَـٰرِهِمْ لِأَوَّلِ ٱلْحَشْرِ ۚ مَا ظَنَنتُمْ أَن يَخْرُجُوا۟ ۖ وَظَنُّوٓا۟ أَنَّهُم مَّانِعَتُهُمْ حُصُونُهُم مِّنَ ٱللَّهِ فَأَتَىٰهُمُ ٱللَّهُ مِنْ حَيْثُ لَمْ يَحْتَسِبُوا۟ ۖ وَقَذَفَ فِى قُلُوبِهِمُ ٱلرُّعْبَ ۚ يُخْرِبُونَ بُيُوتَهُم بِأَيْدِيهِمْ وَأَيْدِى ٱلْمُؤْمِنِينَ فَٱعْتَبِرُوا۟ يَـٰٓأُو۟لِى ٱلْأَبْصَـٰرِ ﴿٢﴾ وَلَوْلَآ أَن كَتَبَ ٱللَّهُ عَلَيْهِمُ ٱلْجَلَآءَ لَعَذَّبَهُمْ فِى ٱلدُّنْيَا ۖ وَلَهُمْ فِى ٱلْـَٔاخِرَةِ عَذَابُ ٱلنَّارِ ﴿٣﴾

﴿۲۲﴾ گروهی را که به الله و روز قیامت ایمان می‌آورند نخواهی یافت با کسی‌که با الله و پیغمبرش مخالفت ورزیده است دوستی کنند هرچند پدرانشان یا فرزندانشان یا برادرانشان یا خویشاوندانشان باشند. ایشان اند که (الله) در دل‌هایشان ایمان را نوشته است و آنان‌را به روحی از سوی خود تأیید نموده است و آنان‌را به باغ‌هایی درمی‌آورد که از زیر (قصرها و درختان) آن‌ها نهرها روان است و جاودانه در آنجا می‌مانند. الله از آنان راضی است و آنان (نیز) از او راضی اند. ایشان حزب الله هستند. آگاه باشید! که تنها حزب الله رستگار می باشند.

سورة حشر

در مدینه نازل شده و بیست و چهار آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ هر آنچه در آسمان‌ها و هر آنچه در زمین است، الله را به پاکی یاد می‌کند و او غالب باحکمت است. ﴿۲﴾ او ذاتی است که کافران اهل کتاب را در نخستین جمع‌شدن‌شان (علیه پیغمبر اسلام) از سرزمینشان بیرون کرد، شما گمان نمی‌کردید که آنان(از مدینه) بیرون شوند و آنان گمان می‌کردند که قلعه‌هایشان آنان‌را از (عذاب) الله محافظت می‌کند پس (عذاب) الله از راهی که گمان نمی‌کردند بر آنها وارد شد و در دل‌هایشان ترس و هراس انداخت طوری که با دست‌های خود و دست‌های مؤمنان خانه‌های خویش را ویران می‌کردند. پس ای صاحبان بصیرت و آگاهی عبرت بگیرید. ﴿۳﴾ اگر الله آوارگی را بر آنان مقرّر نمی‌کرد حتما آنان را در دنیا به عذاب گرفتار می‌کرد و برای آنها در آخرت عذاب دوزخ است.

ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمۡ شَآقُّواْ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥۖ وَمَن يُشَآقِّ ٱللَّهَ فَإِنَّ ٱللَّهَ شَدِيدُ
ٱلۡعِقَابِ ٤ مَا قَطَعۡتُم مِّن لِّينَةٍ أَوۡ تَرَكۡتُمُوهَا قَآئِمَةً عَلَىٰٓ
أُصُولِهَا فَبِإِذۡنِ ٱللَّهِ وَلِيُخۡزِيَ ٱلۡفَٰسِقِينَ ٥ وَمَآ أَفَآءَ ٱللَّهُ
عَلَىٰ رَسُولِهِۦ مِنۡهُمۡ فَمَآ أَوۡجَفۡتُمۡ عَلَيۡهِ مِنۡ خَيۡلٖ وَلَا رِكَابٖ
وَلَٰكِنَّ ٱللَّهَ يُسَلِّطُ رُسُلَهُۥ عَلَىٰ مَن يَشَآءُۚ وَٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ
قَدِيرٞ ٦ مَّآ أَفَآءَ ٱللَّهُ عَلَىٰ رَسُولِهِۦ مِنۡ أَهۡلِ ٱلۡقُرَىٰ فَلِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ
وَلِذِي ٱلۡقُرۡبَىٰ وَٱلۡيَتَٰمَىٰ وَٱلۡمَسَٰكِينِ وَٱبۡنِ ٱلسَّبِيلِ كَيۡ لَا يَكُونَ
دُولَةَۢ بَيۡنَ ٱلۡأَغۡنِيَآءِ مِنكُمۡۚ وَمَآ ءَاتَىٰكُمُ ٱلرَّسُولُ فَخُذُوهُ
وَمَا نَهَىٰكُمۡ عَنۡهُ فَٱنتَهُواْۚ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَۖ إِنَّ ٱللَّهَ شَدِيدُ ٱلۡعِقَابِ
٧ لِلۡفُقَرَآءِ ٱلۡمُهَٰجِرِينَ ٱلَّذِينَ أُخۡرِجُواْ مِن دِيَٰرِهِمۡ وَأَمۡوَٰلِهِمۡ
يَبۡتَغُونَ فَضۡلٗا مِّنَ ٱللَّهِ وَرِضۡوَٰنٗا وَيَنصُرُونَ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥٓۚ
أُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلصَّٰدِقُونَ ٨ وَٱلَّذِينَ تَبَوَّءُو ٱلدَّارَ وَٱلۡإِيمَٰنَ مِن
قَبۡلِهِمۡ يُحِبُّونَ مَنۡ هَاجَرَ إِلَيۡهِمۡ وَلَا يَجِدُونَ فِي صُدُورِهِمۡ
حَاجَةٗ مِّمَّآ أُوتُواْ وَيُؤۡثِرُونَ عَلَىٰٓ أَنفُسِهِمۡ وَلَوۡ كَانَ بِهِمۡ خَصَاصَةٞۚ
وَمَن يُوقَ شُحَّ نَفۡسِهِۦ فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡمُفۡلِحُونَ ٩

﴿٤﴾ این عذاب به سبب آن است که آنان با الله و رسول او دشمنی و مخالفت نمودند و هرکس که با الله دشمنی و مخالفت کند (پس هلاک می شود) چون الله سخت عذاب‌دهنده است. ﴿٥﴾ آنچه از درختان خرما را بریدید یا آنرا بر پایه‌هایش قائم گذاشتید، پس به حکم الله بوده است و تا بدکاران را خوار و رسوا کند. ﴿٦﴾ و آنچه الله از (اموال) آنان به پیغمبرش داده است شما برای حصول آن هیچ اسپ و شتری را نتاختید بلکه الله پیغمبرانش را بر هرکس که بخواهد مسلط می‌سازد و الله بر هر چیزی قادر است. ﴿٧﴾ آنچه الله از (اموال) اهالی آبادی‌های دیگر به پیغمبرش داده است متعلّق به الله و پیغمبر و خویشاوندان (پیغمبر) و یتمیان و مسکینان و مسافران (در راه ماندگان) است تا تنها درمیان ثروتمندانِ شما دست به دست نگردد. و آنچه که پیغمبر به شما بدهد آن‌را بگیرید و از آنچه که شما را از آن منع می کند اجتناب ورزید. و از الله بترسید چون الله سخت عقوبت دهنده است. ﴿٨﴾ (همچنین غنائم) برای فقرای مهاجرین است که از خانه‌هایشان و اموالشان رانده شده‌اند فضل و رضایت الله را می‌جویند و الله و پیغمبرش را مدد می کنند. این گروه ایشان راستگویانند. ﴿٩﴾ و آنانی‌که پیش از آنان (مهاجرین) خانه و کاشنه را آماده کردند و ایمان (نیز) در دلشان جای گرفت، کسانی را که به‌سوی آنان هجرت کنند دوست می‌دارند، و در دل‌های خود از آنچه (به مهاجران) داده‌اند احساس نیازی نمی کنند و (دیگران را) بر خودشان ترجیح می‌دهند هرچند که خود سخت نیازمند باشند. و آنانی که از حرص نفس خویش مصئون باشند، ایشان اند که رستگارند.

وَالَّذِينَ جَاءُو مِنْ بَعْدِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا
الَّذِينَ سَبَقُونَا بِالْإِيمَانِ وَلَا تَجْعَلْ فِي قُلُوبِنَا غِلًّا لِلَّذِينَ
ءَامَنُوا رَبَّنَا إِنَّكَ رَءُوفٌ رَحِيمٌ ﴿١٠﴾ ۞ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ
نَافَقُوا يَقُولُونَ لِإِخْوَانِهِمُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ
لَئِنْ أُخْرِجْتُمْ لَنَخْرُجَنَّ مَعَكُمْ وَلَا نُطِيعُ فِيكُمْ أَحَدًا أَبَدًا
وَإِنْ قُوتِلْتُمْ لَنَنْصُرَنَّكُمْ وَاللَّهُ يَشْهَدُ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ
﴿١١﴾ لَئِنْ أُخْرِجُوا لَا يَخْرُجُونَ مَعَهُمْ وَلَئِنْ قُوتِلُوا لَا يَنْصُرُونَهُمْ
وَلَئِنْ نَصَرُوهُمْ لَيُوَلُّنَّ الْأَدْبَارَ ثُمَّ لَا يُنْصَرُونَ ﴿١٢﴾ لَأَنْتُمْ
أَشَدُّ رَهْبَةً فِي صُدُورِهِمْ مِنَ اللَّهِ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ
لَا يَفْقَهُونَ ﴿١٣﴾ لَا يُقَاتِلُونَكُمْ جَمِيعًا إِلَّا فِي قُرًى مُحَصَّنَةٍ
أَوْ مِنْ وَرَاءِ جُدُرٍ بَأْسُهُمْ بَيْنَهُمْ شَدِيدٌ تَحْسَبُهُمْ جَمِيعًا
وَقُلُوبُهُمْ شَتَّى ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَعْقِلُونَ ﴿١٤﴾ كَمَثَلِ
الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ قَرِيبًا ذَاقُوا وَبَالَ أَمْرِهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ
أَلِيمٌ ﴿١٥﴾ كَمَثَلِ الشَّيْطَانِ إِذْ قَالَ لِلْإِنْسَانِ اكْفُرْ فَلَمَّا
كَفَرَ قَالَ إِنِّي بَرِيءٌ مِنْكَ إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ رَبَّ الْعَالَمِينَ ﴿١٦﴾

﴿۱۰﴾ و آنانی‌که پس از (مهاجرین و انصار) آمدند می‌گویند: ای پروردگارما! ما و برادران ما را که در ایمان آوردن از ما سبقت نمودند بیامرز و در دل‌های ما هیچ کینه ای در حقّ کسانی‌که ایمان آورده‌اند قرار مده، ای پروردگار ما! یقینا تویی که بخشندهٔ مهربانی. ﴿۱۱﴾ آیا منافقان را ندیدی که به برادران کافر خود از اهل کتاب (یهود) می‌گویند: هرگاه شما را بیرون کنند ما هم با شما بیرون خواهیم آمد و در حقّ شما هرگز از کسی فرمان نمی‌بریم، و اگر با شما جنگ و پیکار شود حتماً شما را یاری می‌رسانیم. و الله گواهی می‌دهد که آنان دروغگو هستند. ﴿۱۲﴾ اگر (یهود) بیرون رانده شوند با آنان بیرون نمی‌روند و اگر با آنان جنگ صورت گیرد به آنان یاری نمی‌رسانند و اگر ارادهٔ کمک کنند، حتما پشت می گردانند و می‌گریزند، باز یاری و مدد نخواهند شد. ﴿۱۳﴾ البته ترس شما (مسلمانان) در سینه‌های ایشان بیش از ترس آنان از الله است، این به آن خاطر است که آنان قومی اند که نمی‌فهمند. ﴿۱٤﴾ آنان هرگز با شما به صورت دسته جمعی جز در پس قلعه های محکم و یا از پشت دیوارها نمی‌جنگند. عداوت و جنگشان درمیان خودشان سخت است، ایشان را متّحد می‌پنداری حال آنکه دل‌هایشان پراگنده است. این (اختلاف) به آن خاطر است که آنان گروهی اند که تعقل نمی کنند. ﴿۱۵﴾ (وصف منافقان) مانند داستان کسانی است که اندکی پیش از آنان بودند، پس سزای کارشان را چشیدند و آنان عذابی دردناک دارند. ﴿۱٦﴾ مانند حالت شیطان چون به انسان گفت: کافر شو، پس چون کفر ورزید گفت: من از تو بیزارم، زیرا من از الله، که پروردگار جهانیان است می‌ترسم.

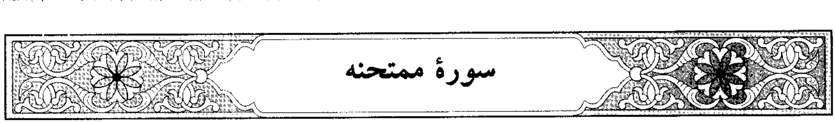
فَكَانَ عَٰقِبَتَهُمَآ أَنَّهُمَا فِي ٱلنَّارِ خَٰلِدَيۡنِ فِيهَاۚ وَذَٰلِكَ جَزَٰٓؤُاْ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿١٧﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱتَّقُواْ ٱللَّهَ وَلۡتَنظُرۡ نَفۡسٞ مَّا قَدَّمَتۡ لِغَدٖۖ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَۚ إِنَّ ٱللَّهَ خَبِيرُۢ بِمَا تَعۡمَلُونَ ﴿١٨﴾ وَلَا تَكُونُواْ كَٱلَّذِينَ نَسُواْ ٱللَّهَ فَأَنسَىٰهُمۡ أَنفُسَهُمۡۚ أُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡفَٰسِقُونَ ﴿١٩﴾ لَا يَسۡتَوِيٓ أَصۡحَٰبُ ٱلنَّارِ وَأَصۡحَٰبُ ٱلۡجَنَّةِۚ أَصۡحَٰبُ ٱلۡجَنَّةِ هُمُ ٱلۡفَآئِزُونَ ﴿٢٠﴾ لَوۡ أَنزَلۡنَا هَٰذَا ٱلۡقُرۡءَانَ عَلَىٰ جَبَلٖ لَّرَأَيۡتَهُۥ خَٰشِعٗا مُّتَصَدِّعٗا مِّنۡ خَشۡيَةِ ٱللَّهِۚ وَتِلۡكَ ٱلۡأَمۡثَٰلُ نَضۡرِبُهَا لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمۡ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٢١﴾ هُوَ ٱللَّهُ ٱلَّذِي لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَۖ عَٰلِمُ ٱلۡغَيۡبِ وَٱلشَّهَٰدَةِۖ هُوَ ٱلرَّحۡمَٰنُ ٱلرَّحِيمُ ﴿٢٢﴾ هُوَ ٱللَّهُ ٱلَّذِي لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ٱلۡمَلِكُ ٱلۡقُدُّوسُ ٱلسَّلَٰمُ ٱلۡمُؤۡمِنُ ٱلۡمُهَيۡمِنُ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡجَبَّارُ ٱلۡمُتَكَبِّرُۚ سُبۡحَٰنَ ٱللَّهِ عَمَّا يُشۡرِكُونَ ﴿٢٣﴾ هُوَ ٱللَّهُ ٱلۡخَٰلِقُ ٱلۡبَارِئُ ٱلۡمُصَوِّرُۖ لَهُ ٱلۡأَسۡمَآءُ ٱلۡحُسۡنَىٰۚ يُسَبِّحُ لَهُۥ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۖ وَهُوَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡحَكِيمُ ﴿٢٤﴾

سُورَةُ المُمتَحنَةِ

﴿۱۷﴾ پس عاقبت هردو (انسان کافر و شیطان) آن است که همیشه در دوزخ باشند و این عذاب ابدی سزای هر ظالم است. ﴿۱۸﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، از الله بترسید و هر شخص باید بنگرد که چه چیزی را برای(عاقبت) فردا پیش فرستاده است. و از الله بترسید، چون الله به آنچه می‌کنید باخبر است. ﴿۱۹﴾ و مانند کسانی نباشید که الله را فراموش کردند در نتیجه (الله نیز) خودشان را از یاد خودشان برد این گروه بدکاران اند. ﴿۲۰﴾ دوزخیان با بهشتیان برابر نیستند، چونکه بهشتیان رستگارند. ﴿۲۱﴾ اگر این قرآن را بر کوهی نازل می‌کردیم البته آن‌را از ترس الله خاشع و عاجز و از هم پاشیده می‌دیدی. و این مثال‌ها را برای مردم بیان می‌کنیم تا که ایشان باندیشند. ﴿۲۲﴾ اوست الله که هیچ معبودی به حقّ جز او نیست، دانای پوشیده و آشکار. اوست بخشندهٔ مهربان. ﴿۲۳﴾ اوست الله که هیچ معبودی به حقّ جز او نیست، او پادشاه، منزّه و بی‌عیب و نقص، امان‌دهنده و امنیّت بخشنده، محافظ و مراقب، قدرتمند و غالب، بزرگوار و شکوهمند و والا مقام و صاحب بزرگی کامل است. پاک است الله از آنچه (با او) شرک می‌آورند. ﴿۲٤﴾ اوست الله، آفریدگار، پدیدآورنده، صورت دهنده. نام‌های نیک تنها برای اوست، آنچه در آسمان‌ها و زمین است او را به پاکی یاد می‌کند، و او غالب باحکمت است.

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تَتَّخِذُواْ عَدُوِّي وَعَدُوَّكُمْ أَوْلِيَآءَ تُلْقُونَ إِلَيْهِم بِٱلْمَوَدَّةِ وَقَدْ كَفَرُواْ بِمَا جَآءَكُم مِّنَ ٱلْحَقِّ يُخْرِجُونَ ٱلرَّسُولَ وَإِيَّاكُمْ أَن تُؤْمِنُواْ بِٱللَّهِ رَبِّكُمْ إِن كُنتُمْ خَرَجْتُمْ جِهَٰدًا فِي سَبِيلِي وَٱبْتِغَآءَ مَرْضَاتِيۚ تُسِرُّونَ إِلَيْهِم بِٱلْمَوَدَّةِ وَأَنَا۠ أَعْلَمُ بِمَآ أَخْفَيْتُمْ وَمَآ أَعْلَنتُمْۚ وَمَن يَفْعَلْهُ مِنكُمْ فَقَدْ ضَلَّ سَوَآءَ ٱلسَّبِيلِ ﴿١﴾ إِن يَثْقَفُوكُمْ يَكُونُواْ لَكُمْ أَعْدَآءً وَيَبْسُطُوٓاْ إِلَيْكُمْ أَيْدِيَهُمْ وَأَلْسِنَتَهُم بِٱلسُّوٓءِ وَوَدُّواْ لَوْ تَكْفُرُونَ ﴿٢﴾ لَن تَنفَعَكُمْ أَرْحَامُكُمْ وَلَآ أَوْلَٰدُكُمْۚ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ يَفْصِلُ بَيْنَكُمْۚ وَٱللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٣﴾ قَدْ كَانَتْ لَكُمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ فِيٓ إِبْرَٰهِيمَ وَٱلَّذِينَ مَعَهُۥٓ إِذْ قَالُواْ لِقَوْمِهِمْ إِنَّا بُرَءَٰٓؤُاْ مِنكُمْ وَمِمَّا تَعْبُدُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ كَفَرْنَا بِكُمْ وَبَدَا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمُ ٱلْعَدَٰوَةُ وَٱلْبَغْضَآءُ أَبَدًا حَتَّىٰ تُؤْمِنُواْ بِٱللَّهِ وَحْدَهُۥٓ إِلَّا قَوْلَ إِبْرَٰهِيمَ لِأَبِيهِ لَأَسْتَغْفِرَنَّ لَكَ وَمَآ أَمْلِكُ لَكَ مِنَ ٱللَّهِ مِن شَيْءٍۖ رَّبَّنَا عَلَيْكَ تَوَكَّلْنَا وَإِلَيْكَ أَنَبْنَا وَإِلَيْكَ ٱلْمَصِيرُ ﴿٤﴾ رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا فِتْنَةً لِّلَّذِينَ كَفَرُواْ وَٱغْفِرْ لَنَا رَبَّنَآۖ إِنَّكَ أَنتَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ ﴿٥﴾

سورهٔ ممتحنه

در مدینه نازل شده و سیزده آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، دشمنان من و دشمنان خود را به دوستی نگیرید. شما با ایشان دوستی می‌کنید درحالیکه آنها به حقّ و حقیقتی ایمان ندارند که برای شما آمده است. پیغمبر و شما را به خاطر ایمان آوردن به الله که پروردگارتان است (از شهر و دیارتان) بیرون می‌کنند. اگر شما برای جهاد در راه من و طلب رضایتم بیرون آمده‌اید (با آنان دوستی نکنید) در نهان با آنان دوستی می‌کنید درحالیکه من نسبت به هرچه پنهان می‌کنید یا آشکار می‌سازید داناتر هستم. و هرکس از شما چنین کاری را کند یقینا از راه راست گم گشته است. ﴿۲﴾ اگر بر شما مسلط شوند دشمنان سرسخت شما خواهند بود، و دستان و زبان‌های خود را به‌سوی شما به بدی دراز می کنند و دوست دارند که شما کافر شوید. ﴿۳﴾ در روز قیامت خویشاوندانتان و فرزندانتان سودی به شما نخواهند بخشید. در آن روز الله درمیانتان جدایی خواهد آورد و الله به آنچه می‌کنید بیناست. ﴿٤﴾ البته برای شما در ابراهیم و آنانکه با او بودند سرمشقی نیکوست. وقتی به قوم خود گفتند: ما از شما و از آنچه به‌جای الله می‌پرستید بیزاریم، به شما کفر ورزیده‌ایم و بین ما و شما برای همیشه دشمنی و کینه ابدی است تا این‌که تنها به الله ایمان آورید، مگر گفتهٔ ابراهیم به پدرش که (گفت:) برایت آمرزش خواهم خواست و در برابر الله برایت اختیار چیزی را ندارم. پروردگارا! بر تو توکّل کرده‌ایم و به‌سوی تو روی آورده ایم و بازگشت به‌سوی توست. ﴿٥﴾ ای پروردگارما! ما را محل آزمایشی برای کافران مگردان و ما را بیامرز، پروردگارا! تو غالبِ باحکمت هستی.

لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِيهِمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُوا۟ ٱللَّهَ وَٱلْيَوْمَ ٱلْـَٔاخِرَ ۚ
وَمَن يَتَوَلَّ فَإِنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلْغَنِىُّ ٱلْحَمِيدُ ﴿٦﴾ ۞ عَسَى ٱللَّهُ أَن يَجْعَلَ بَيْنَكُمْ
وَبَيْنَ ٱلَّذِينَ عَادَيْتُم مِّنْهُم مَّوَدَّةً ۚ وَٱللَّهُ قَدِيرٌ ۚ وَٱللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ
﴿٧﴾ لَّا يَنْهَىٰكُمُ ٱللَّهُ عَنِ ٱلَّذِينَ لَمْ يُقَٰتِلُوكُمْ فِى ٱلدِّينِ وَلَمْ يُخْرِجُوكُم
مِّن دِيَٰرِكُمْ أَن تَبَرُّوهُمْ وَتُقْسِطُوٓا۟ إِلَيْهِمْ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ يُحِبُّ ٱلْمُقْسِطِينَ
﴿٨﴾ إِنَّمَا يَنْهَىٰكُمُ ٱللَّهُ عَنِ ٱلَّذِينَ قَٰتَلُوكُمْ فِى ٱلدِّينِ وَأَخْرَجُوكُم مِّن
دِيَٰرِكُمْ وَظَٰهَرُوا۟ عَلَىٰٓ إِخْرَاجِكُمْ أَن تَوَلَّوْهُمْ ۚ وَمَن يَتَوَلَّهُمْ فَأُو۟لَٰٓئِكَ
هُمُ ٱلظَّٰلِمُونَ ﴿٩﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ إِذَا جَآءَكُمُ ٱلْمُؤْمِنَٰتُ مُهَٰجِرَٰتٍ
فَٱمْتَحِنُوهُنَّ ۖ ٱللَّهُ أَعْلَمُ بِإِيمَٰنِهِنَّ ۖ فَإِنْ عَلِمْتُمُوهُنَّ مُؤْمِنَٰتٍ فَلَا
تَرْجِعُوهُنَّ إِلَى ٱلْكُفَّارِ ۖ لَا هُنَّ حِلٌّ لَّهُمْ وَلَا هُمْ يَحِلُّونَ لَهُنَّ ۖ وَءَاتُوهُم
مَّآ أَنفَقُوا۟ ۚ وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ أَن تَنكِحُوهُنَّ إِذَآ ءَاتَيْتُمُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ ۚ
وَلَا تُمْسِكُوا۟ بِعِصَمِ ٱلْكَوَافِرِ وَسْـَٔلُوا۟ مَآ أَنفَقْتُمْ وَلْيَسْـَٔلُوا۟ مَآ أَنفَقُوا۟ ۚ
ذَٰلِكُمْ حُكْمُ ٱللَّهِ ۖ يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ ۚ وَٱللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٠﴾ وَإِن فَاتَكُمْ
شَىْءٌ مِّنْ أَزْوَٰجِكُمْ إِلَى ٱلْكُفَّارِ فَعَاقَبْتُمْ فَـَٔاتُوا۟ ٱلَّذِينَ ذَهَبَتْ
أَزْوَٰجُهُم مِّثْلَ مَآ أَنفَقُوا۟ ۚ وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ ٱلَّذِىٓ أَنتُم بِهِۦ مُؤْمِنُونَ ﴿١١﴾

﴿٦﴾ البته در آنان برای شما سرمشق نیکوست برای کسی (از شما) که به ملاقات الله و روز قیامت امیدوار است و هرکس رویگردان شود (بداند که) الله بی‌نیاز و ستوده است. ﴿٧﴾ امید است که الله بین شما و کسانی‌که با آنان دشمنی داشته‌اید(به وسیلهٔ اسلام آوردن شان) دوستی برقرار کند و الله تواناست و الله آمرزگار مهربان است. ﴿٨﴾ الله شما را از کسانی‌که با شما در (بارهٔ) دین نجنگیده‌اند و شما را از خانه‌هایتان بیرون نکرده‌اند، منع نمی‌کند که به آنان نیکی کنید و در حقّ آنان به عدل و انصاف رفتار کنید، چون الله عادلان و با انصافان را دوست دارد. ﴿٩﴾ تنها شما را از کسانی منع می کند که در (بارهٔ) دین با شما جنگیده‌اند و شما را از خانه‌هایتان بیرون کرده‌اند و در بیرون کردن تان (دیگران را) پشتیبانی کرده‌اند، از آن‌که با آنان دوستی کنید، و هر کس با آنان دوستی ورزد پس این گروه همان ظالمان اند. ﴿١٠﴾ ای کسانی‌که ایمان آورده‌اید! چون زنان مؤمن هجرت کردند و به نزد شما آمدند آنان‌را بیازمائید - الله به ایمانشان داناتر است - پس اگر آنان‌را زنانی مؤمن دریافتید آنان‌را به کافران برنگردانید نه اینان (زنان مؤمن) برای آنان (کافران) حلالند و نه آنان (کافران) برای اینان (زنان مؤمن) حلالند و آنچه را مردان (کافر) انفاق کرده‌اند به آنان بدهید، و گناهی بر شما نیست که با آنان ازدواج کنید به شرطی که مهرهایشان را به آنان بدهید. و عقد زنان کافر را محکم نگیرید و آنچه را انفاق کرده‌اید بطلبید و (کافران نیز) باید آنچه را انفاق کرده‌اند بطلبند. این حکم الله است که بین شما حکم می‌کند و الله دانای باحکمت است. ﴿١١﴾ و اگر کسی از همسرانتان به‌سوی کافران رفته و از دست شما برود، پس وقتی (کافران را) سزا دادید (و اموالشان را به غنیمت گرفتید) به آنان که همسرانشان (به‌سوی کفار) رفته‌اند به مقدار آن‌چه انفاق کرده‌اند بپردازید و از الله آن ذاتی بترسید که شما به او ایمان دارید.

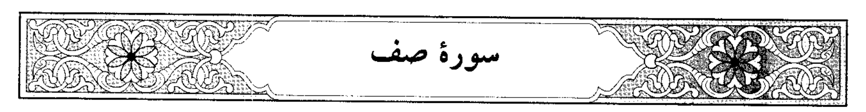
يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِيُّ إِذَا جَآءَكَ ٱلْمُؤْمِنَٰتُ يُبَايِعْنَكَ عَلَىٰٓ أَن لَّا يُشْرِكْنَ بِٱللَّهِ
شَيْـًٔا وَلَا يَسْرِقْنَ وَلَا يَزْنِينَ وَلَا يَقْتُلْنَ أَوْلَٰدَهُنَّ وَلَا يَأْتِينَ
بِبُهْتَٰنٍ يَفْتَرِينَهُۥ بَيْنَ أَيْدِيهِنَّ وَأَرْجُلِهِنَّ وَلَا يَعْصِينَكَ فِي
مَعْرُوفٍ فَبَايِعْهُنَّ وَٱسْتَغْفِرْ لَهُنَّ ٱللَّهَ ۖ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ
﴿١٢﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لَا تَتَوَلَّوْا۟ قَوْمًا غَضِبَ ٱللَّهُ عَلَيْهِمْ قَدْ
يَئِسُوا۟ مِنَ ٱلْءَاخِرَةِ كَمَا يَئِسَ ٱلْكُفَّارُ مِنْ أَصْحَٰبِ ٱلْقُبُورِ ﴿١٣﴾

سُورَةُ الصَّفِّ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلْأَرْضِ ۖ وَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ
﴿١﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لِمَ تَقُولُونَ مَا لَا تَفْعَلُونَ ﴿٢﴾
كَبُرَ مَقْتًا عِندَ ٱللَّهِ أَن تَقُولُوا۟ مَا لَا تَفْعَلُونَ ﴿٣﴾ إِنَّ
ٱللَّهَ يُحِبُّ ٱلَّذِينَ يُقَٰتِلُونَ فِي سَبِيلِهِۦ صَفًّا كَأَنَّهُم
بُنْيَٰنٌ مَّرْصُوصٌ ﴿٤﴾ وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِۦ يَٰقَوْمِ لِمَ
تُؤْذُونَنِي وَقَد تَّعْلَمُونَ أَنِّي رَسُولُ ٱللَّهِ إِلَيْكُمْ ۖ فَلَمَّا زَاغُوٓا۟
أَزَاغَ ٱللَّهُ قُلُوبَهُمْ ۚ وَٱللَّهُ لَا يَهْدِي ٱلْقَوْمَ ٱلْفَٰسِقِينَ ﴿٥﴾

﴿۱۲﴾ ای پیغمبر! هنگامی‌که زنان مؤمن پیش تو بیایند و بخواهند با تو بیعت کنند بر این‌که چیزی را شریک الله نسازند و دزدی نکنند و مرتکب زنا نشوند و فرزندانشان را نکشند و بهتانی را که با آن (از روی دروغ) فرزندی را به شوهرانشان نسبت دهند درمیان نیاورند و در کارهای نیک (از فرمان) تو نافرمانی نکنند با آنان بعیت کن، و از الله برای آنان آمرزش بخواه. چون الله آمرزگارِ مهربان است. ﴿۱۳﴾ ای کسانی‌که ایمان آورده‌اید! قومی را دوست خود قرار ندهید که الله بر آنان غضب کرده است، در حالیکه آنان از آخرت ناامید اند، چنانکه کافران از گورخفتگان ناامید شده‌اند.

سورهٔ صف

در مدینه نازل شده و چهارده آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ آنچه در آسمان‌ها و آنچه در زمین است الله را به پاکی یاد می‌کند و او غالبِ باحکمت است. ﴿۲﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! چرا چیزی را می‌گوئید که آنرا انجام نمی‌دهید؟ ﴿۳﴾ بسیار ناپسند است نزد الله؛ اینکه چیزی بگوئید که آنرا انجام نمی‌دهید. ﴿٤﴾ یقینا الله کسانی را دوست دارد که در راه او صف بسته می جنگند، گویی بنایی استوار و به هم پیوسته اند. ﴿٥﴾ و یادآور شو آن وقت که موسی به قوم خود گفت: ای قوم من! چرا مرا آزار می‌دهید حال آنکه خوب می‌دانید که من فرستادهٔ الله به‌سوی شما هستم؟! پس چون منحرف شدند الله دل‌هایشان را منحرف ساخت و الله گروه فاسقان را هدایت نمی‌کند.

وَإِذْ قَالَ عِيسَى ٱبْنُ مَرْيَمَ يَٰبَنِيٓ إِسْرَٰٓءِيلَ إِنِّي رَسُولُ ٱللَّهِ إِلَيْكُم مُّصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيَّ مِنَ ٱلتَّوْرَىٰةِ وَمُبَشِّرًۢا بِرَسُولٍ يَأْتِي مِنۢ بَعْدِي ٱسْمُهُۥٓ أَحْمَدُ ۖ فَلَمَّا جَآءَهُم بِٱلْبَيِّنَٰتِ قَالُوا۟ هَٰذَا سِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿٦﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ ٱفْتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ ٱلْكَذِبَ وَهُوَ يُدْعَىٰٓ إِلَى ٱلْإِسْلَٰمِ ۚ وَٱللَّهُ لَا يَهْدِي ٱلْقَوْمَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٧﴾ يُرِيدُونَ لِيُطْفِـُٔوا۟ نُورَ ٱللَّهِ بِأَفْوَٰهِهِمْ وَٱللَّهُ مُتِمُّ نُورِهِۦ وَلَوْ كَرِهَ ٱلْكَٰفِرُونَ ﴿٨﴾ هُوَ ٱلَّذِيٓ أَرْسَلَ رَسُولَهُۥ بِٱلْهُدَىٰ وَدِينِ ٱلْحَقِّ لِيُظْهِرَهُۥ عَلَى ٱلدِّينِ كُلِّهِۦ وَلَوْ كَرِهَ ٱلْمُشْرِكُونَ ﴿٩﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ تِجَٰرَةٍ تُنجِيكُم مِّنْ عَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿١٠﴾ تُؤْمِنُونَ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ وَتُجَٰهِدُونَ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ بِأَمْوَٰلِكُمْ وَأَنفُسِكُمْ ۚ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١١﴾ يَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَيُدْخِلْكُمْ جَنَّٰتٍ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ وَمَسَٰكِنَ طَيِّبَةً فِي جَنَّٰتِ عَدْنٍ ۚ ذَٰلِكَ ٱلْفَوْزُ ٱلْعَظِيمُ ﴿١٢﴾ وَأُخْرَىٰ تُحِبُّونَهَا ۖ نَصْرٌ مِّنَ ٱللَّهِ وَفَتْحٌ قَرِيبٌ ۗ وَبَشِّرِ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿١٣﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ كُونُوٓا۟ أَنصَارَ ٱللَّهِ كَمَا قَالَ عِيسَى ٱبْنُ مَرْيَمَ لِلْحَوَارِيِّـۧنَ مَنْ أَنصَارِيٓ إِلَى ٱللَّهِ ۖ قَالَ ٱلْحَوَارِيُّونَ نَحْنُ أَنصَارُ ٱللَّهِ ۖ فَـَٔامَنَت طَّآئِفَةٌ مِّنۢ بَنِيٓ إِسْرَٰٓءِيلَ وَكَفَرَت طَّآئِفَةٌ ۖ فَأَيَّدْنَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ عَلَىٰ عَدُوِّهِمْ فَأَصْبَحُوا۟ ظَٰهِرِينَ ﴿١٤﴾

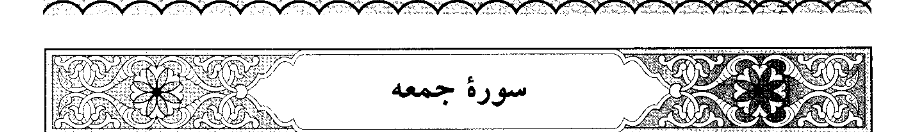
﴿٦﴾ و یادآور شو وقتی که عیسی پسر مریم گفت: ای بنی‌اسرائیل! من فرستادهٔ الله به‌سوی شما هستم و تورات را که پیش از من آمده تصدیق می‌کنم و به پیغمبری که بعد از من می‌آید و نام او احمد است مژده می‌دهم. پس چون با معجزه‌ها به‌سوی آنان آمد گفتند: این جادویی آشکار است. ﴿٧﴾ و کیست ظالم‌تر از آنکه بر الله دروغ می‌بندد درحالیکه به اسلام دعوت می‌شود و الله گروه ظالمان را هدایت نمی‌کند. ﴿٨﴾ (منافقان و اهل کتاب) می‌خواهند با دهانهای خود نور الله را خاموش کنند و الله کامل‌کنندهٔ نور خود است هرچند کافران خوش نداشته باشند. ﴿٩﴾ اوست ذاتی که پیغمبر خود را با هدایت و دین حقّ فرستاد تا آن‌را بر همهٔ ادیان غالب سازد، هرچند مشرکان خوش نداشته باشند. ﴿١٠﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! آیا شما را بر تجارتی راهنمائی کنم که شما را از عذاب دردناک نجات دهد؟ ﴿١١﴾ (آن تجارت این است که) به الله و پیغمبرش ایمان آورید و در راه الله با اموال و جان‌هایتان جهاد کنید، این برای شما بهتر است اگر بدانید. ﴿١٢﴾ تا گناهان شما را برایتان بیامرزد و شما را به باغ‌هایی درمی آورد که از زیر (قصرها و درختان آن) نهرها روان است. و خانه های دلپسند در بهشت‌های جاودان به دست آورید، این است کامیابی بزرگ. ﴿١٣﴾ و (نعمتی) دیگر (به شما می‌دهد) که آن‌را دوست دارید؛ پیروزی از سوی الله و فتحی نزدیک (فتح مکه) است و به مؤمنان مژده ده. ﴿١٤﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، نصرت دهندگان (دین) الله باشید طوری که عیسی پسر مریم به حواریان گفت: مددگاران من (در دعوت) به‌سوی الله کیست؟ حواریان گفتند: ما مددگاران (دین) الله ایم، پس گروهی از بنی‌اسرائیل ایمان آوردند و گروهی کفر ورزیدند در نهایت مؤمنان را بر دشمنانشان توان دادیم پس (تا اینکه) پیروز شدند.

سُورَةُ الجُمُعَةِ

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

يُسَبِّحُ لِلَّهِ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِ ٱلۡمَلِكِ ٱلۡقُدُّوسِ ٱلۡعَزِيزِ ٱلۡحَكِيمِ ١ هُوَ ٱلَّذِي بَعَثَ فِي ٱلۡأُمِّيِّـۧنَ رَسُولٗا مِّنۡهُمۡ يَتۡلُواْ عَلَيۡهِمۡ ءَايَٰتِهِۦ وَيُزَكِّيهِمۡ وَيُعَلِّمُهُمُ ٱلۡكِتَٰبَ وَٱلۡحِكۡمَةَ وَإِن كَانُواْ مِن قَبۡلُ لَفِي ضَلَٰلٖ مُّبِينٖ ٢ وَءَاخَرِينَ مِنۡهُمۡ لَمَّا يَلۡحَقُواْ بِهِمۡۚ وَهُوَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡحَكِيمُ ٣ ذَٰلِكَ فَضۡلُ ٱللَّهِ يُؤۡتِيهِ مَن يَشَآءُۚ وَٱللَّهُ ذُو ٱلۡفَضۡلِ ٱلۡعَظِيمِ ٤ مَثَلُ ٱلَّذِينَ حُمِّلُواْ ٱلتَّوۡرَىٰةَ ثُمَّ لَمۡ يَحۡمِلُوهَا كَمَثَلِ ٱلۡحِمَارِ يَحۡمِلُ أَسۡفَارَۢاۚ بِئۡسَ مَثَلُ ٱلۡقَوۡمِ ٱلَّذِينَ كَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِۚ وَٱللَّهُ لَا يَهۡدِي ٱلۡقَوۡمَ ٱلظَّٰلِمِينَ ٥ قُلۡ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ هَادُوٓاْ إِن زَعَمۡتُمۡ أَنَّكُمۡ أَوۡلِيَآءُ لِلَّهِ مِن دُونِ ٱلنَّاسِ فَتَمَنَّوُاْ ٱلۡمَوۡتَ إِن كُنتُمۡ صَٰدِقِينَ ٦ وَلَا يَتَمَنَّوۡنَهُۥٓ أَبَدَۢا بِمَا قَدَّمَتۡ أَيۡدِيهِمۡۚ وَٱللَّهُ عَلِيمُۢ بِٱلظَّٰلِمِينَ ٧ قُلۡ إِنَّ ٱلۡمَوۡتَ ٱلَّذِي تَفِرُّونَ مِنۡهُ فَإِنَّهُۥ مُلَٰقِيكُمۡۖ ثُمَّ تُرَدُّونَ إِلَىٰ عَٰلِمِ ٱلۡغَيۡبِ وَٱلشَّهَٰدَةِ فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمۡ تَعۡمَلُونَ ٨

سورهٔ جمعه

در مدینه نازل شده و یازده آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ آن‌چه در آسمان‌ها و آن‌چه در زمین است الله، پادشاه پاک (و) غالب (و) باحکمت را به پاکی یاد می‌کنند. ﴿۲﴾ اوست کسی‌که در میان ناخوانان پیغمبری از خود آنان فرستاد که آیاتش را بر آنان می‌خواند و آنان‌را پاک می‌دارد و به آنان کتاب و حکمت می‌آموزد، هرچند که پیش از این در گمراهی آشکار بودند. ﴿۳﴾ و (این بعثت خاص به زمان پیغمبر نیست بلکه) دیگرانی از آنان (است) که هنوز به ایشان نپیوسته‌اند و او غالب با حکمت است. ﴿٤﴾ این (بعثت) فضل الله است، آن‌را به هرکس که بخواهد می‌دهد و الله دارای فضل بزرگ است. ﴿٥﴾ مثال آنان که مکلف به تورات شدند باز (چنانکه باید) رعایتش نکردند، مانند الاغی هستند که کتاب‌هایی حمل می کنند. چه بد است مَثل گروهی که آیات الله را دروغ شمردند! و الله قوم ظالم را هدایت نمی‌کند. ﴿٦﴾ بگو: ای یهودیان! اگر گمان می‌کنید که شما دوستان الله هستید نه دیگر مردمان، پس اگر راستگوئید آرزوی مرگ کنید. ﴿۷﴾ ولی آنان به‌خاطر آنچه پیش از این فرستاده‌اند، هرگز آرزوی مرگ نخواهند کرد و الله به (حال) ظالمان داناست. ﴿۸﴾ بگو: آن مرگی که از آن می‌گریزید (بدانید) که آن به شما رسیدنی است، باز به (نزد) دانای پنهان و آشکار بازگردانده می‌شوید پس شما را به (حقیقت) آن‌چه می‌کردید آگاه می‌سازد.

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَوٰةِ مِن يَوۡمِ ٱلۡجُمُعَةِ فَٱسۡعَوۡاْ
إِلَىٰ ذِكۡرِ ٱللَّهِ وَذَرُواْ ٱلۡبَيۡعَۚ ذَٰلِكُمۡ خَيۡرٞ لَّكُمۡ إِن كُنتُمۡ تَعۡلَمُونَ
٩ فَإِذَا قُضِيَتِ ٱلصَّلَوٰةُ فَٱنتَشِرُواْ فِي ٱلۡأَرۡضِ وَٱبۡتَغُواْ
مِن فَضۡلِ ٱللَّهِ وَٱذۡكُرُواْ ٱللَّهَ كَثِيرٗا لَّعَلَّكُمۡ تُفۡلِحُونَ ١٠
وَإِذَا رَأَوۡاْ تِجَٰرَةً أَوۡ لَهۡوًا ٱنفَضُّوٓاْ إِلَيۡهَا وَتَرَكُوكَ قَآئِمٗاۚ قُلۡ مَا عِندَ
ٱللَّهِ خَيۡرٞ مِّنَ ٱللَّهۡوِ وَمِنَ ٱلتِّجَٰرَةِۚ وَٱللَّهُ خَيۡرُ ٱلرَّٰزِقِينَ ١١

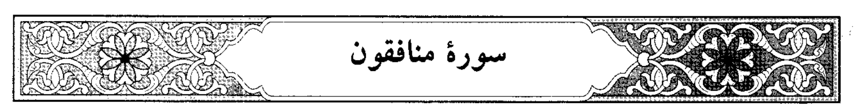
سُورَةُ المُنَافِقُونَ

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

إِذَا جَآءَكَ ٱلۡمُنَٰفِقُونَ قَالُواْ نَشۡهَدُ إِنَّكَ لَرَسُولُ ٱللَّهِۗ وَٱللَّهُ يَعۡلَمُ إِنَّكَ
لَرَسُولُهُۥ وَٱللَّهُ يَشۡهَدُ إِنَّ ٱلۡمُنَٰفِقِينَ لَكَٰذِبُونَ ١ ٱتَّخَذُوٓاْ
أَيۡمَٰنَهُمۡ جُنَّةٗ فَصَدُّواْ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِۚ إِنَّهُمۡ سَآءَ مَا كَانُواْ
يَعۡمَلُونَ ٢ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمۡ ءَامَنُواْ ثُمَّ كَفَرُواْ فَطُبِعَ عَلَىٰ قُلُوبِهِمۡ فَهُمۡ
لَا يَفۡقَهُونَ ٣ ۞ وَإِذَا رَأَيۡتَهُمۡ تُعۡجِبُكَ أَجۡسَامُهُمۡۖ وَإِن يَقُولُواْ
تَسۡمَعۡ لِقَوۡلِهِمۡۖ كَأَنَّهُمۡ خُشُبٞ مُّسَنَّدَةٞۖ يَحۡسَبُونَ كُلَّ صَيۡحَةٍ
عَلَيۡهِمۡۚ هُمُ ٱلۡعَدُوُّ فَٱحۡذَرۡهُمۡۚ قَٰتَلَهُمُ ٱللَّهُۖ أَنَّىٰ يُؤۡفَكُونَ ٤

﴿۹﴾ ای کسانی‌که ایمان آورده‌اید! هرگاه در روز جمعه برای نماز ندا داده شد به یاد الله بشتابید و خرید و فروش را رها کنید، این برایتان بهتر است اگر بدانید. ﴿۱۰﴾ چون نماز ادا شد، در زمین پراگنده شوید و از فضل الله بجوئید و الله را بسیار یاد کنید تا شما رستگار شوید. ﴿۱۱﴾ و چون تجارت و سرگرمی را ببینند به‌سوی آن پراگنده شده و تو را ایستاده رها می‌کنند. بگو: آن‌چه نزد الله است از سرگرمی و تجارت بهتر است و الله بهترین روزی‌دهندگان است.

سورهٔ منافقون

در مدینه نازل شده و یازده آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ چون منافقان نزد تو آیند می‌گویند: گواهی می‌دهیم که تو پیغمبر الله هستی. و الله می‌داند که تو فرستادهٔ الله می‌باشی و الله گواهی می‌دهد که منافقان دروغگویانند. ﴿۲﴾ قسم‌های خود را سپر قرار داده‌اند (برای پوشانیدن نفاق خود) پس مردم را از راه الله منع کردند، البته بد است آنچه آن‌ها می‌کنند. ﴿۳﴾ این (نفاق) به آن خاطر است که ایشان ایمان آوردند، باز کفر ورزیدند پس بر دل‌هایشان مهر نهاده شد، پس آن‌ها نمی‌فهمند. ﴿٤﴾ و هنگامی‌که آنها را می‌بینی قد و قامت شان تو را در تعجب می اندازد! و اگر سخن گویند به گفتهٔ آنان گوش می‌دهی، آنان گویا تخته‌هائی هستند که تکیه داده شده اند. هر فریادی را علیه خود می‌پندارند، آنان دشمن‌اند. پس از آنان برحذر باش! الله ایشان را بکشد از (حق) به کجا گردانیده می‌شوند؟

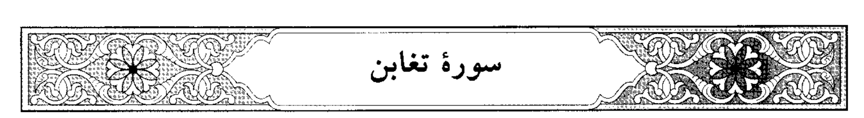
وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْاْ يَسْتَغْفِرْ لَكُمْ رَسُولُ ٱللَّهِ لَوَّوْاْ رُءُوسَهُمْ وَرَأَيْتَهُمْ يَصُدُّونَ وَهُم مُّسْتَكْبِرُونَ ۝٥ سَوَآءٌ عَلَيْهِمْ أَسْتَغْفَرْتَ لَهُمْ أَمْ لَمْ تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ لَن يَغْفِرَ ٱللَّهُ لَهُمْۚ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَهْدِى ٱلْقَوْمَ ٱلْفَٰسِقِينَ ۝٦ هُمُ ٱلَّذِينَ يَقُولُونَ لَا تُنفِقُواْ عَلَىٰ مَنْ عِندَ رَسُولِ ٱللَّهِ حَتَّىٰ يَنفَضُّواْۗ وَلِلَّهِ خَزَآئِنُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَلَٰكِنَّ ٱلْمُنَٰفِقِينَ لَا يَفْقَهُونَ ۝٧ يَقُولُونَ لَئِن رَّجَعْنَآ إِلَى ٱلْمَدِينَةِ لَيُخْرِجَنَّ ٱلْأَعَزُّ مِنْهَا ٱلْأَذَلَّۚ وَلِلَّهِ ٱلْعِزَّةُ وَلِرَسُولِهِۦ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَلَٰكِنَّ ٱلْمُنَٰفِقِينَ لَا يَعْلَمُونَ ۝٨ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تُلْهِكُمْ أَمْوَٰلُكُمْ وَلَآ أَوْلَٰدُكُمْ عَن ذِكْرِ ٱللَّهِۚ وَمَن يَفْعَلْ ذَٰلِكَ فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْخَٰسِرُونَ ۝٩ وَأَنفِقُواْ مِن مَّا رَزَقْنَٰكُم مِّن قَبْلِ أَن يَأْتِىَ أَحَدَكُمُ ٱلْمَوْتُ فَيَقُولَ رَبِّ لَوْلَآ أَخَّرْتَنِىٓ إِلَىٰٓ أَجَلٍ قَرِيبٍ فَأَصَّدَّقَ وَأَكُن مِّنَ ٱلصَّٰلِحِينَ ۝١٠ وَلَن يُؤَخِّرَ ٱللَّهُ نَفْسًا إِذَا جَآءَ أَجَلُهَاۚ وَٱللَّهُ خَبِيرٌۢ بِمَا تَعْمَلُونَ ۝١١

سُورَةُ التَّغَابُنِ

﴿۵﴾ و چون به آنان گفته شود: بیایید تا رسول الله برایتان آمرزش بخواهد، سرهایشان را می‌گردانند و آنان‌را می‌بینی که دیگران را از راه الله منع می‌کنند در حالیکه تکبر می ورزند. ﴿٦﴾ برای آنان برابر است، چه برایشان آمرزش بخواهی و چه آمرزش نخواهی، هرگز الله ایشان را نمی آمرزد. زیرا الله مردمان فاسق را هدایت نمی‌کند. ﴿۷﴾ آنها کسانی اند که می‌گویند: بر آنانی که نزد رسول الله هستند انفاق مکنید تا منتشر و پراگنده شوند. حال آنکه خزانه‌های آسمان و زمین از الله است، ولی منافقان نمی‌فهمند. ﴿۸﴾ (و نیز) می‌گویند: اگر به مدینه بازگردیم به یقین عزتمندتر ذلیل تر را از آن‌جا بیرون می‌کند، حال آنکه عزت تنها مخصوص الله و رسول او و مؤمنان است، ولی منافقان نمی‌دانند. ﴿۹﴾ ای کسانی‌که ایمان آورده‌اید! اموال و اولادتان شما را از یاد الله غافل نکند و هرکس که چنین کند پس همان گروه زیانکارند. ﴿۱۰﴾ و از چیزهایی که به شما روزی داده‌ایم انفاق کنید پیش از آن‌که مرگ یکی از شما برسد و بگوید: پروردگارا! چرا مرگ مرا تا مدّتی اندک به تأخیر نه انداختی تا صدقه می‌دادم و از صالحان می‌شدم. ﴿۱۱﴾ و الله هرگز (مرگ) کسی را چون اجلش برسد به تأخیر نمی‌اندازد. و الله به آن‌چه می‌کنید باخبر است.

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

يُسَبِّحُ لِلَّهِ مَا فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِى ٱلْأَرْضِ ۖ لَهُ ٱلْمُلْكُ وَلَهُ ٱلْحَمْدُ ۖ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿١﴾ هُوَ ٱلَّذِى خَلَقَكُمْ فَمِنكُمْ كَافِرٌ وَمِنكُم مُّؤْمِنٌ ۚ وَٱللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٢﴾ خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ بِٱلْحَقِّ وَصَوَّرَكُمْ فَأَحْسَنَ صُوَرَكُمْ ۖ وَإِلَيْهِ ٱلْمَصِيرُ ﴿٣﴾ يَعْلَمُ مَا فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَيَعْلَمُ مَا تُسِرُّونَ وَمَا تُعْلِنُونَ ۚ وَٱللَّهُ عَلِيمٌۢ بِذَاتِ ٱلصُّدُورِ ﴿٤﴾ أَلَمْ يَأْتِكُمْ نَبَؤُا۟ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ مِن قَبْلُ فَذَاقُوا۟ وَبَالَ أَمْرِهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٥﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُۥ كَانَت تَّأْتِيهِمْ رُسُلُهُم بِٱلْبَيِّنَٰتِ فَقَالُوٓا۟ أَبَشَرٌ يَهْدُونَنَا فَكَفَرُوا۟ وَتَوَلَّوا۟ ۚ وَّٱسْتَغْنَى ٱللَّهُ ۚ وَٱللَّهُ غَنِىٌّ حَمِيدٌ ﴿٦﴾ زَعَمَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓا۟ أَن لَّن يُبْعَثُوا۟ ۚ قُلْ بَلَىٰ وَرَبِّى لَتُبْعَثُنَّ ثُمَّ لَتُنَبَّؤُنَّ بِمَا عَمِلْتُمْ ۚ وَذَٰلِكَ عَلَى ٱللَّهِ يَسِيرٌ ﴿٧﴾ فَـَٔامِنُوا۟ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ وَٱلنُّورِ ٱلَّذِىٓ أَنزَلْنَا ۚ وَٱللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٨﴾ يَوْمَ يَجْمَعُكُمْ لِيَوْمِ ٱلْجَمْعِ ۖ ذَٰلِكَ يَوْمُ ٱلتَّغَابُنِ ۗ وَمَن يُؤْمِنۢ بِٱللَّهِ وَيَعْمَلْ صَٰلِحًا يُكَفِّرْ عَنْهُ سَيِّـَٔاتِهِۦ وَيُدْخِلْهُ جَنَّٰتٍ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَآ أَبَدًا ۚ ذَٰلِكَ ٱلْفَوْزُ ٱلْعَظِيمُ ﴿٩﴾

سورهٔ تغابن

در مدینه نازل شده و هژده آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ آنچه در آسمان‌ها و آن‌چه در زمین است الله را به پاکی یاد می‌کنند، فرمانروایی (حقیقی) از اوست و ستایش (نیز) او راست و او بر هر کاری تواناست. ﴿۲﴾ او (الله) ذاتی است که شما را آفریده است پس بعضی از شما کافر و بعضی از شما مؤمن هستید و الله به آن‌چه می‌کنید بیناست. ﴿۳﴾ آسمان‌ها و زمین را به حق آفریده و شما را صورت بخشید و صورتهای شما را خوب و زیبا کرده است و بازگشت همه به‌سوی اوست. ﴿٤﴾ آن‌چه را که در آسمان‌ها و زمین است می‌داند و آن‌چه را که پنهان می‌کنید و آن‌چه را که آشکار می‌سازید، می‌داند و الله به آنچه در سینه‌ها است آگاهی دارد. ﴿۵﴾ آیا خبر آنان که پیش از این کافر بودند به شما نیامده است؟ آنان سزای کار خود را چشیدند و عذابی دردناک (در پیش) دارند. ﴿٦﴾ این (عذاب) به این جهت بود که پیغمبرانشان با معجزات (آشکار) نزد آنان آمدند و گفتند: آیا بشری (عادی) ما را هدایت می‌کنند؟ پس کفر ورزیدند و روی گرداندند و الله اظهار بی‌نیازی نمود و الله بی‌نیازِ ستوده است. ﴿۷﴾ کافران گمان کردند که دوباره زنده نخواهند شد، بگو: بلی! قسم به پروردگارم! به یقین دوباره زنده خواهید شد باز از آن‌چه می‌کردید به شما خبر خواهد داد و این کار برای الله آسان است. ﴿۸﴾ پس به الله و پیغمبر او و نوری که نازل کرده‌ایم ایمان بیاورید و الله به آن‌چه می‌کنید باخبر است. ﴿۹﴾ وقتی‌که (الله) شما را در روز اجتماع جمع کند، آن روز، روز زیان و نقصان است و کسی‌که به الله ایمان بیاورد و کار نیک کند بدی‌هایش را از او دور می‌سازد و به باغ‌هایی داخل می‌گرداند که از زیر (قصرها و درختان) آن نهرها جاری است که در آنجا همیشه و جاودانه‌اند. این است کامیابی بزرگ.

وَٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَكَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَآ أُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ ٱلنَّارِ خَٰلِدِينَ فِيهَاۖ وَبِئۡسَ ٱلۡمَصِيرُ ١٠ مَآ أَصَابَ مِن مُّصِيبَةٍ إِلَّا بِإِذۡنِ ٱللَّهِۗ وَمَن يُؤۡمِنۢ بِٱللَّهِ يَهۡدِ قَلۡبَهُۥۚ وَٱللَّهُ بِكُلِّ شَيۡءٍ عَلِيمٞ ١١ وَأَطِيعُواْ ٱللَّهَ وَأَطِيعُواْ ٱلرَّسُولَۚ فَإِن تَوَلَّيۡتُمۡ فَإِنَّمَا عَلَىٰ رَسُولِنَا ٱلۡبَلَٰغُ ٱلۡمُبِينُ ١٢ ٱللَّهُ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَۚ وَعَلَى ٱللَّهِ فَلۡيَتَوَكَّلِ ٱلۡمُؤۡمِنُونَ ١٣ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِنَّ مِنۡ أَزۡوَٰجِكُمۡ وَأَوۡلَٰدِكُمۡ عَدُوّٗا لَّكُمۡ فَٱحۡذَرُوهُمۡۚ وَإِن تَعۡفُواْ وَتَصۡفَحُواْ وَتَغۡفِرُواْ فَإِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٞ رَّحِيمٌ ١٤ إِنَّمَآ أَمۡوَٰلُكُمۡ وَأَوۡلَٰدُكُمۡ فِتۡنَةٞۚ وَٱللَّهُ عِندَهُۥٓ أَجۡرٌ عَظِيمٞ ١٥ فَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ مَا ٱسۡتَطَعۡتُمۡ وَٱسۡمَعُواْ وَأَطِيعُواْ وَأَنفِقُواْ خَيۡرٗا لِّأَنفُسِكُمۡۗ وَمَن يُوقَ شُحَّ نَفۡسِهِۦ فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡمُفۡلِحُونَ ١٦ إِن تُقۡرِضُواْ ٱللَّهَ قَرۡضًا حَسَنٗا يُضَٰعِفۡهُ لَكُمۡ وَيَغۡفِرۡ لَكُمۡۚ وَٱللَّهُ شَكُورٌ حَلِيمٌ ١٧ عَٰلِمُ ٱلۡغَيۡبِ وَٱلشَّهَٰدَةِ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡحَكِيمُ ١٨

سُورَةُ الطَّلَاقِ

﴿۱۰﴾ و آنان که کفر روزیدند و آیات ما را دروغ شمردند ایشان دوزخی‌اند، در آن جاودانه‌اند و این سرانجام بدی است. ﴿۱۱﴾ هیچ مصیبتی نمی‌رسد جز به حکم الله و هرکس به الله ایمان بیاورد الله دل او را هدایت می‌کند و الله به همه چیز داناست. ﴿۱۲﴾ از الله و پیغمبر اطاعت کنید و اگر رویگردان شوید (پس بدانید که) بر فرستادهٔ ما جز رسانیدن پیغام آشکار نیست. ﴿۱۳﴾ الله است که جز او معبودی به حق نیست، پس مؤمنان باید بر الله توکل کنند. ﴿١٤﴾ ای کسانی‌که ایمان آورده‌اید! به‌یقین بعضی از همسران و فرزندانتان دشمن شما اند، پس از آنان حذر کنید. و اگر عفو کنید و چشم‌پوشی نمائید و درگذرید (بدانید) که الله آمرزگار مهربان است. ﴿۱۵﴾ جز این نیست که اموالتان و فرزندانتان وسیلهٔ امتحان شمااند و نزد الله پاداش بزرگی است. ﴿١٦﴾ پس تا حد توان تان از الله بترسید و بشنوید و اطاعت کنید و انفاق نمائید که برای خودتان بهتر است و کسی‌که از بخل نفس خویش در امان بماند پس همان رستگارانند. ﴿۱۷﴾ اگر به الله قرض الحسنه بدهید آن‌را برایتان چندین برابر می‌سازد و شما را می‌آمرزد و الله سپاسگزار بردبار است. ﴿۱۸﴾ و او دانای همه پوشیده و آشکار است، غالب (و) باحکمت است.

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِيُّ إِذَا طَلَّقْتُمُ ٱلنِّسَآءَ فَطَلِّقُوهُنَّ لِعِدَّتِهِنَّ وَأَحْصُواْ ٱلْعِدَّةَۖ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ رَبَّكُمْۖ لَا تُخْرِجُوهُنَّ مِنۢ بُيُوتِهِنَّ وَلَا يَخْرُجْنَ إِلَّآ أَن يَأْتِينَ بِفَٰحِشَةٖ مُّبَيِّنَةٖۚ وَتِلْكَ حُدُودُ ٱللَّهِۚ وَمَن يَتَعَدَّ حُدُودَ ٱللَّهِ فَقَدْ ظَلَمَ نَفْسَهُۥۚ لَا تَدْرِي لَعَلَّ ٱللَّهَ يُحْدِثُ بَعْدَ ذَٰلِكَ أَمْرٗا ﴿١﴾ فَإِذَا بَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَأَمْسِكُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ أَوْ فَارِقُوهُنَّ بِمَعْرُوفٖ وَأَشْهِدُواْ ذَوَيْ عَدْلٖ مِّنكُمْ وَأَقِيمُواْ ٱلشَّهَٰدَةَ لِلَّهِۚ ذَٰلِكُمْ يُوعَظُ بِهِۦ مَن كَانَ يُؤْمِنُ بِٱللَّهِ وَٱلْيَوْمِ ٱلْأٓخِرِۚ وَمَن يَتَّقِ ٱللَّهَ يَجْعَل لَّهُۥ مَخْرَجٗا ﴿٢﴾ وَيَرْزُقْهُ مِنْ حَيْثُ لَا يَحْتَسِبُۚ وَمَن يَتَوَكَّلْ عَلَى ٱللَّهِ فَهُوَ حَسْبُهُۥٓۚ إِنَّ ٱللَّهَ بَٰلِغُ أَمْرِهِۦۚ قَدْ جَعَلَ ٱللَّهُ لِكُلِّ شَيْءٖ قَدْرٗا ﴿٣﴾ وَٱلَّٰٓـِٔي يَئِسْنَ مِنَ ٱلْمَحِيضِ مِن نِّسَآئِكُمْ إِنِ ٱرْتَبْتُمْ فَعِدَّتُهُنَّ ثَلَٰثَةُ أَشْهُرٖ وَٱلَّٰٓـِٔي لَمْ يَحِضْنَۚ وَأُوْلَٰتُ ٱلْأَحْمَالِ أَجَلُهُنَّ أَن يَضَعْنَ حَمْلَهُنَّۚ وَمَن يَتَّقِ ٱللَّهَ يَجْعَل لَّهُۥ مِنْ أَمْرِهِۦ يُسْرٗا ﴿٤﴾ ذَٰلِكَ أَمْرُ ٱللَّهِ أَنزَلَهُۥٓ إِلَيْكُمْۚ وَمَن يَتَّقِ ٱللَّهَ يُكَفِّرْ عَنْهُ سَيِّـَٔاتِهِۦ وَيُعْظِمْ لَهُۥٓ أَجْرًا ﴿٥﴾

سورهٔ طلاق

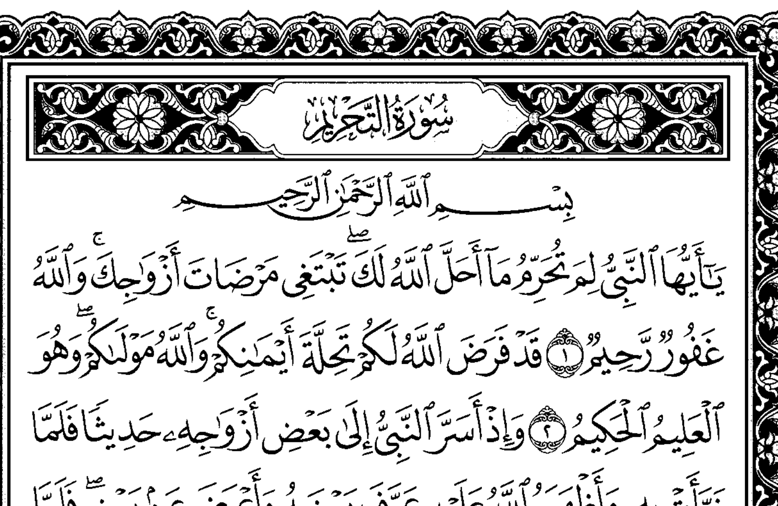
در مدینه نازل شده و دوازده آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ ای پیغمبر! وقتی که خواستید زنان را طلاق دهید آنان‌را در وقت عدّهٔ شان طلاق دهید و عدّه را بشمارید و از الله پروردگارتان بترسید. آنان‌را از خانه‌هایشان بیرون نکنید و آنان هم بیرون نروند مگر آنکه کار زشتِ آشکاری را مرتکب شوند و این حدود الله است و هرکس از حدود الله تجاوز کند در حقیقت بر خود ظلم کرده است. تو نمی‌دانی، چه بسا الله بعد از آن امری (دیگر) درمیان آورد. ﴿۲﴾ و چون مدّت عدّهٔ آنان به پایانش نزدیک شد آنان‌را به نیکی نگاه دارید یا به نیکی از آنان جدا شوید و دو مرد عادل از میانتان گواه بگیرید و گواهی را برای (رضای) الله ادا کنید. این طور، کسی‌که به الله و روز قیامت ایمان دارد به آن پند داده می‌شود و کسی‌که از الله بترسد برایش راه رهایی (از مشکلات) قرار خواهد داد. ﴿۳﴾ و او را از جایی روزی خواهد داد که او گمان نمی برد. و کسی‌که بر الله توکل کند او برایش کافی است. بی‌گمان الله امر خود را محقق می سازد. به تحقیق الله برای هر چیزی اندازه ای مقرّر کرده است. ﴿٤﴾ و زنانی‌که از عادت ماهواری ناامید شده اند اگر (در عدهٔ آنها) شکّ کردید، عدهٔ آنان سه ماه است و (نیز) آنانکه به سن حیض نرسیده‌اند. و عدهٔ زنان باردار وضع حمل است. و هرکس از الله بترسد و پرهیزگاری کند الله برایش در کارش آسانی می آورد. ﴿٥﴾ این حکم الله است که آن‌را به سوی شما نازل کرده است و هرکس از الله بترسد گناهانش را محو می کند و پاداش او را بزرگ می گرداند.

أَسْكِنُوهُنَّ مِنْ حَيْثُ سَكَنتُم مِّن وُجْدِكُمْ وَلَا تُضَآرُّوهُنَّ لِتُضَيِّقُوا۟ عَلَيْهِنَّ ۚ وَإِن كُنَّ أُو۟لَٰتِ حَمْلٍ فَأَنفِقُوا۟ عَلَيْهِنَّ حَتَّىٰ يَضَعْنَ حَمْلَهُنَّ ۚ فَإِنْ أَرْضَعْنَ لَكُمْ فَـَٔاتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ وَأْتَمِرُوا۟ بَيْنَكُم بِمَعْرُوفٍ ۖ وَإِن تَعَاسَرْتُمْ فَسَتُرْضِعُ لَهُۥٓ أُخْرَىٰ ﴿٦﴾ لِيُنفِقْ ذُو سَعَةٍ مِّن سَعَتِهِۦ ۖ وَمَن قُدِرَ عَلَيْهِ رِزْقُهُۥ فَلْيُنفِقْ مِمَّآ ءَاتَىٰهُ ٱللَّهُ ۚ لَا يُكَلِّفُ ٱللَّهُ نَفْسًا إِلَّا مَآ ءَاتَىٰهَا ۚ سَيَجْعَلُ ٱللَّهُ بَعْدَ عُسْرٍ يُسْرًا ﴿٧﴾ وَكَأَيِّن مِّن قَرْيَةٍ عَتَتْ عَنْ أَمْرِ رَبِّهَا وَرُسُلِهِۦ فَحَاسَبْنَٰهَا حِسَابًا شَدِيدًا وَعَذَّبْنَٰهَا عَذَابًا نُّكْرًا ﴿٨﴾ فَذَاقَتْ وَبَالَ أَمْرِهَا وَكَانَ عَٰقِبَةُ أَمْرِهَا خُسْرًا ﴿٩﴾ أَعَدَّ ٱللَّهُ لَهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا ۖ فَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ يَٰٓأُو۟لِى ٱلْأَلْبَٰبِ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ۚ قَدْ أَنزَلَ ٱللَّهُ إِلَيْكُمْ ذِكْرًا ﴿١٠﴾ رَّسُولًا يَتْلُوا۟ عَلَيْكُمْ ءَايَٰتِ ٱللَّهِ مُبَيِّنَٰتٍ لِّيُخْرِجَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ مِنَ ٱلظُّلُمَٰتِ إِلَى ٱلنُّورِ ۚ وَمَن يُؤْمِنۢ بِٱللَّهِ وَيَعْمَلْ صَٰلِحًا يُدْخِلْهُ جَنَّٰتٍ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَآ أَبَدًا ۖ قَدْ أَحْسَنَ ٱللَّهُ لَهُۥ رِزْقًا ﴿١١﴾ ٱللَّهُ ٱلَّذِى خَلَقَ سَبْعَ سَمَٰوَٰتٍ وَمِنَ ٱلْأَرْضِ مِثْلَهُنَّ ۖ يَتَنَزَّلُ ٱلْأَمْرُ بَيْنَهُنَّ لِتَعْلَمُوٓا۟ أَنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ وَأَنَّ ٱللَّهَ قَدْ أَحَاطَ بِكُلِّ شَىْءٍ عِلْمًۢا ﴿١٢﴾

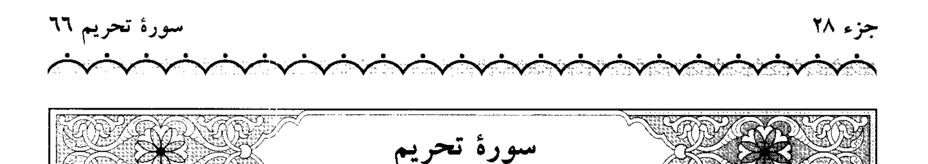
﴿٦﴾ آنان‌را در جایی سکونت دهید که خود تان سکونت دارید و در توانایی شماست و به آنان زیان نرسانید تا کار را بر آنان تنگ کنید. اگر باردار باشند به آنان نفقه دهید تا آنکه وضع حمل می‌کنند. پس اگر (فرزندتان) را برای شما شیر دهند مزدشان را بدهید و (در بارۀ نوزاد) میان خود به نیکی مشورت و توافق کنید. و اگر به دشواری افتادید (باید) زن دیگر (به درخواست) او (شوهر) شیر دهد. ﴿۷﴾ باید صاحب دارایی از دارایی خود نفقه دهد و کسی که روزی‌اش تنگ شده است باید از آن‌چه الله به او داده‌است انفاق کند، الله هیچ‌کس را جز به همان اندازه که به او داده‌است مکلف نمی‌کند. به زودی الله پس از سختی آسانی را می آورد. ﴿۸﴾ و چه بسا (اهالی) قریه ها از فرمان پروردگارشان و (فرمان) رسول او سرکشی کردند، پس به سختی از آنان حساب گرفتیم و به عذابی سختِ ناشناخته عذابشان کردیم. ﴿۹﴾ پس سزای کار خود را چشیدند و سرانجام کارشان خساره و نقصان شد. ﴿۱۰﴾ الله برای آنان عذابی سخت آماده کرده است. پس ای خردمندان مؤمن! از الله بترسید، به‌راستی الله به سوی شما کتاب (وسیلۀ تذکر) را نازل کرده است. ﴿۱۱﴾ (آن وسیلۀ تذکر) پیغمبری است که آیات الله، بیانگر (حق و باطل) را برایتان می‌خواند تا آنان‌را که ایمان آورده و کارهای شایسته کرده‌اند از تاریکی‌ها به‌سوی نور بیرون آورد، و کسی‌که به الله ایمان دارد و کار شایسته انجام دهد (الله) او را به باغ‌هایی که از زیر (درختان و قصرهای) آن نهرها روان است وارد خواهد کرد که همیشه در آن جاودانه‌اند. یقینا الله روزی او را نیک ساخته است. ﴿۱۲﴾ الله ذاتی است که هفت آسمان را آفرید و از زمین نیز همانند آن را (آفرید)، فرمان الهی میان آن‌ها نازل می شود تا بدانید که الله بر هر کاری قادر است و علم او همه چیز را احاطه کرده است.

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِيُّ لِمَ تُحَرِّمُ مَآ أَحَلَّ ٱللَّهُ لَكَۖ تَبْتَغِي مَرْضَاتَ أَزْوَٰجِكَۚ وَٱللَّهُ غَفُورٞ رَّحِيمٞ ﴿١﴾ قَدْ فَرَضَ ٱللَّهُ لَكُمْ تَحِلَّةَ أَيْمَٰنِكُمْۚ وَٱللَّهُ مَوْلَىٰكُمْۖ وَهُوَ ٱلْعَلِيمُ ٱلْحَكِيمُ ﴿٢﴾ وَإِذْ أَسَرَّ ٱلنَّبِيُّ إِلَىٰ بَعْضِ أَزْوَٰجِهِۦ حَدِيثٗا فَلَمَّا نَبَّأَتْ بِهِۦ وَأَظْهَرَهُ ٱللَّهُ عَلَيْهِ عَرَّفَ بَعْضَهُۥ وَأَعْرَضَ عَنۢ بَعْضٖۖ فَلَمَّا نَبَّأَهَا بِهِۦ قَالَتْ مَنْ أَنۢبَأَكَ هَٰذَاۖ قَالَ نَبَّأَنِيَ ٱلْعَلِيمُ ٱلْخَبِيرُ ﴿٣﴾ إِن تَتُوبَآ إِلَى ٱللَّهِ فَقَدْ صَغَتْ قُلُوبُكُمَاۖ وَإِن تَظَٰهَرَا عَلَيْهِ فَإِنَّ ٱللَّهَ هُوَ مَوْلَىٰهُ وَجِبْرِيلُ وَصَٰلِحُ ٱلْمُؤْمِنِينَۖ وَٱلْمَلَٰٓئِكَةُ بَعْدَ ذَٰلِكَ ظَهِيرٌ ﴿٤﴾ عَسَىٰ رَبُّهُۥٓ إِن طَلَّقَكُنَّ أَن يُبْدِلَهُۥٓ أَزْوَٰجًا خَيْرٗا مِّنكُنَّ مُسْلِمَٰتٖ مُّؤْمِنَٰتٖ قَٰنِتَٰتٖ تَٰٓئِبَٰتٍ عَٰبِدَٰتٖ سَٰٓئِحَٰتٖ ثَيِّبَٰتٖ وَأَبْكَارٗا ﴿٥﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ قُوٓاْ أَنفُسَكُمْ وَأَهْلِيكُمْ نَارٗا وَقُودُهَا ٱلنَّاسُ وَٱلْحِجَارَةُ عَلَيْهَا مَلَٰٓئِكَةٌ غِلَاظٞ شِدَادٞ لَّا يَعْصُونَ ٱللَّهَ مَآ أَمَرَهُمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ ﴿٦﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لَا تَعْتَذِرُواْ ٱلْيَوْمَۖ إِنَّمَا تُجْزَوْنَ مَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٧﴾

در مدینه نازل شده و دوازده آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ ای پیغمبر! چرا چیزی را که الله برایت حلال کرده است به خاطر به دست آوردن خشنودی همسرانت بر خود حرام می‌کنی؟ و الله آمرزگارِ مهربان است. ﴿۲﴾ البته الله گشودن(شکستن) سوگندهایتان را برای شما مقرر کرده است و الله مددگار شماست و اوست دانای باحکمت. ﴿۳﴾ و وقتی که پیغمبر با یکی از زنانش سخنی نهانی گفت، پس چون وی آن (سخن) را برای (زن دیگر) بازگو کرد و الله (پیغمبر) را بر آن مطلع گردانید (پیغمبر) بخشی از آن‌را اظهار کرد و از بخشی (دیگر) اعراض نمود. و چون (موضوع) را به آن (زن) خبر داد، وی گفت: چه کسی این را به تو خبر داده‌است؟، گفت: (الله) دانای آگاه به من خبر داده‌است. ﴿٤﴾ (شما ای دو همسر پیغمبر) اگر به درگاه الله توبه کنید (برایتان بهتر است)، بی‌گمان دل‌هایتان منحرف گشته است و اگر بر ضد او همدست شوید (بدانید) که الله مددگار اوست و (نیز) جبرئیل و مؤمنان نیک و فرشتگان مددگار او هستند. ﴿٥﴾ اگر شما را طلاق دهد چه بسا پروردگارش همسرانی بهتر از شما برایش جایگزین سازد، (زنانی که) مسلمان، مؤمن، فرمانبردار، توبه‌گار، عبادت پیشه، روزه‌دار، اعم از بیوه و دختر. ﴿٦﴾ ای کسانی‌که ایمان آورده‌اید! خودتان و خانواده‌تان را از آتشی حفظ کنید که هیزمش مردم و سنگ‌ها خواهند بود. فرشتگانی بر آن مقرر است که خشن و سخت‌گیر و زورمند و توانا هستند، از الله در آن‌چه به آنان امر کند نافرمانی نمی‌کنند و آن‌چه را که فرمان یابند، انجام می‌دهند. ﴿۷﴾ ای آنانی‌که کافر شده‌اید! امروز عذرخواهی نکنید. جز این نیست که در برابر آنچه (در دنیا) می‌کردید، جزا داده می‌شوید.

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ تُوبُوٓاْ إِلَى ٱللَّهِ تَوۡبَةٗ نَّصُوحًا عَسَىٰ رَبُّكُمۡ
أَن يُكَفِّرَ عَنكُمۡ سَيِّـَٔاتِكُمۡ وَيُدۡخِلَكُمۡ جَنَّٰتٖ تَجۡرِي
مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ يَوۡمَ لَا يُخۡزِي ٱللَّهُ ٱلنَّبِيَّ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ
مَعَهُۥۖ نُورُهُمۡ يَسۡعَىٰ بَيۡنَ أَيۡدِيهِمۡ وَبِأَيۡمَٰنِهِمۡ يَقُولُونَ رَبَّنَآ
أَتۡمِمۡ لَنَا نُورَنَا وَٱغۡفِرۡ لَنَآۖ إِنَّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٞ ٨
يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِيُّ جَٰهِدِ ٱلۡكُفَّارَ وَٱلۡمُنَٰفِقِينَ وَٱغۡلُظۡ عَلَيۡهِمۡۚ
وَمَأۡوَىٰهُمۡ جَهَنَّمُۖ وَبِئۡسَ ٱلۡمَصِيرُ ٩ ضَرَبَ ٱللَّهُ مَثَلٗا
لِّلَّذِينَ كَفَرُواْ ٱمۡرَأَتَ نُوحٖ وَٱمۡرَأَتَ لُوطٖۖ كَانَتَا تَحۡتَ
عَبۡدَيۡنِ مِنۡ عِبَادِنَا صَٰلِحَيۡنِ فَخَانَتَاهُمَا فَلَمۡ يُغۡنِيَا عَنۡهُمَا
مِنَ ٱللَّهِ شَيۡـٔٗا وَقِيلَ ٱدۡخُلَا ٱلنَّارَ مَعَ ٱلدَّٰخِلِينَ ١٠
وَضَرَبَ ٱللَّهُ مَثَلٗا لِّلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱمۡرَأَتَ فِرۡعَوۡنَ إِذۡ
قَالَتۡ رَبِّ ٱبۡنِ لِي عِندَكَ بَيۡتٗا فِي ٱلۡجَنَّةِ وَنَجِّنِي مِن فِرۡعَوۡنَ
وَعَمَلِهِۦ وَنَجِّنِي مِنَ ٱلۡقَوۡمِ ٱلظَّٰلِمِينَ ١١ وَمَرۡيَمَ ٱبۡنَتَ
عِمۡرَٰنَ ٱلَّتِيٓ أَحۡصَنَتۡ فَرۡجَهَا فَنَفَخۡنَا فِيهِ مِن رُّوحِنَا
وَصَدَّقَتۡ بِكَلِمَٰتِ رَبِّهَا وَكُتُبِهِۦ وَكَانَتۡ مِنَ ٱلۡقَٰنِتِينَ ١٢

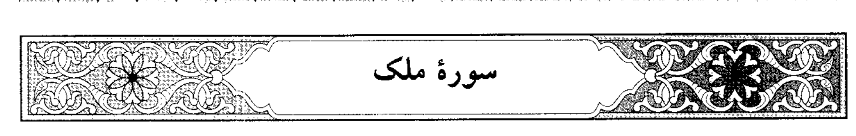
﴿۸﴾ ای کسانی‌که ایمان آورده‌اید! به درگاه الله رجوع کنید و توبۀ خالصانه بکنید امید است پروردگارتان گناهانتان را محو کند و شما را به باغ‌هایی درآورد که از زیر (درختان و قصرهای آن) نهرها روان است. روزی که الله پیغمبرش و آنانی‌را که با او ایمان آورده‌اند خوار و رسوا نمی‌سازد. نورشان پیش روی آنان و به سمت راستشان باشتاب روان است. می‌گویند: ای پروردگارما! نور ما را برای ما کامل گردان و ما را بیامرز چون تو بر هر کاری توانایی. ﴿۹﴾ ای پیغمبر! با کافران و منافقان جهاد کن و بر آنان سخت‌گیر، و جایگاه آنان دوزخ است و بدجای بازگشت است. ﴿۱۰﴾ الله برای کافران، زن نوح و زن لوط را مثال زده است که (آن دو) در نکاح دو بنده از بندگان صالح ما بودند ولی به آنان خیانت کردند پس آن (دو پیغمبر) نتوانستند از (عذاب) الله چیزی را از آن (دو زن) دفع کنند و گفته شد: با واردشدگان به آتش (دزوخ) درآئید. ﴿۱۱﴾ و الله برای مؤمنان (نیز) زن فرعون را مثل زده است، هنگامی‌که گفت: ای پروردگار من! برای من در بهشت نزد خودت خانه ای بساز و مرا از فرعون و کارهایش نجات بده و مرا از (دست) گروه ظالم نیز نجات بده. ﴿۱۲﴾ و (الله) مریم دختر عمران (را نیز مثل زده) که شرمگاه خود را از حرام نگه داشت (و پاکدامنی ورزید)، پس از روح (آفریدۀ) خود در او دمیدیم و او سخنان پروردگارش و کتاب‌هایش را تصدیق کرد و از اطاعت‌کنندگان بود.

سُورَةُ المُلْكِ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

تَبَٰرَكَ ٱلَّذِى بِيَدِهِ ٱلْمُلْكُ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿١﴾ ٱلَّذِى خَلَقَ
ٱلْمَوْتَ وَٱلْحَيَوٰةَ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا وَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْغَفُورُ
﴿٢﴾ ٱلَّذِى خَلَقَ سَبْعَ سَمَٰوَٰتٍ طِبَاقًا مَّا تَرَىٰ فِى خَلْقِ ٱلرَّحْمَٰنِ مِن
تَفَٰوُتٍ فَٱرْجِعِ ٱلْبَصَرَ هَلْ تَرَىٰ مِن فُطُورٍ ﴿٣﴾ ثُمَّ ٱرْجِعِ ٱلْبَصَرَ كَرَّتَيْنِ
يَنقَلِبْ إِلَيْكَ ٱلْبَصَرُ خَاسِئًا وَهُوَ حَسِيرٌ ﴿٤﴾ وَلَقَدْ زَيَّنَّا ٱلسَّمَآءَ
ٱلدُّنْيَا بِمَصَٰبِيحَ وَجَعَلْنَٰهَا رُجُومًا لِّلشَّيَٰطِينِ وَأَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابَ
ٱلسَّعِيرِ ﴿٥﴾ وَلِلَّذِينَ كَفَرُوا۟ بِرَبِّهِمْ عَذَابُ جَهَنَّمَ وَبِئْسَ ٱلْمَصِيرُ
﴿٦﴾ إِذَآ أُلْقُوا۟ فِيهَا سَمِعُوا۟ لَهَا شَهِيقًا وَهِىَ تَفُورُ ﴿٧﴾ تَكَادُ تَمَيَّزُ
مِنَ ٱلْغَيْظِ كُلَّمَآ أُلْقِىَ فِيهَا فَوْجٌ سَأَلَهُمْ خَزَنَتُهَآ أَلَمْ يَأْتِكُمْ نَذِيرٌ ﴿٨﴾
قَالُوا۟ بَلَىٰ قَدْ جَآءَنَا نَذِيرٌ فَكَذَّبْنَا وَقُلْنَا مَا نَزَّلَ ٱللَّهُ مِن شَىْءٍ إِنْ أَنتُمْ
إِلَّا فِى ضَلَٰلٍ كَبِيرٍ ﴿٩﴾ وَقَالُوا۟ لَوْ كُنَّا نَسْمَعُ أَوْ نَعْقِلُ مَا كُنَّا فِىٓ أَصْحَٰبِ
ٱلسَّعِيرِ ﴿١٠﴾ فَٱعْتَرَفُوا۟ بِذَنۢبِهِمْ فَسُحْقًا لِّأَصْحَٰبِ ٱلسَّعِيرِ ﴿١١﴾ إِنَّ
ٱلَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُم بِٱلْغَيْبِ لَهُم مَّغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ كَبِيرٌ ﴿١٢﴾

سورهٔ ملک

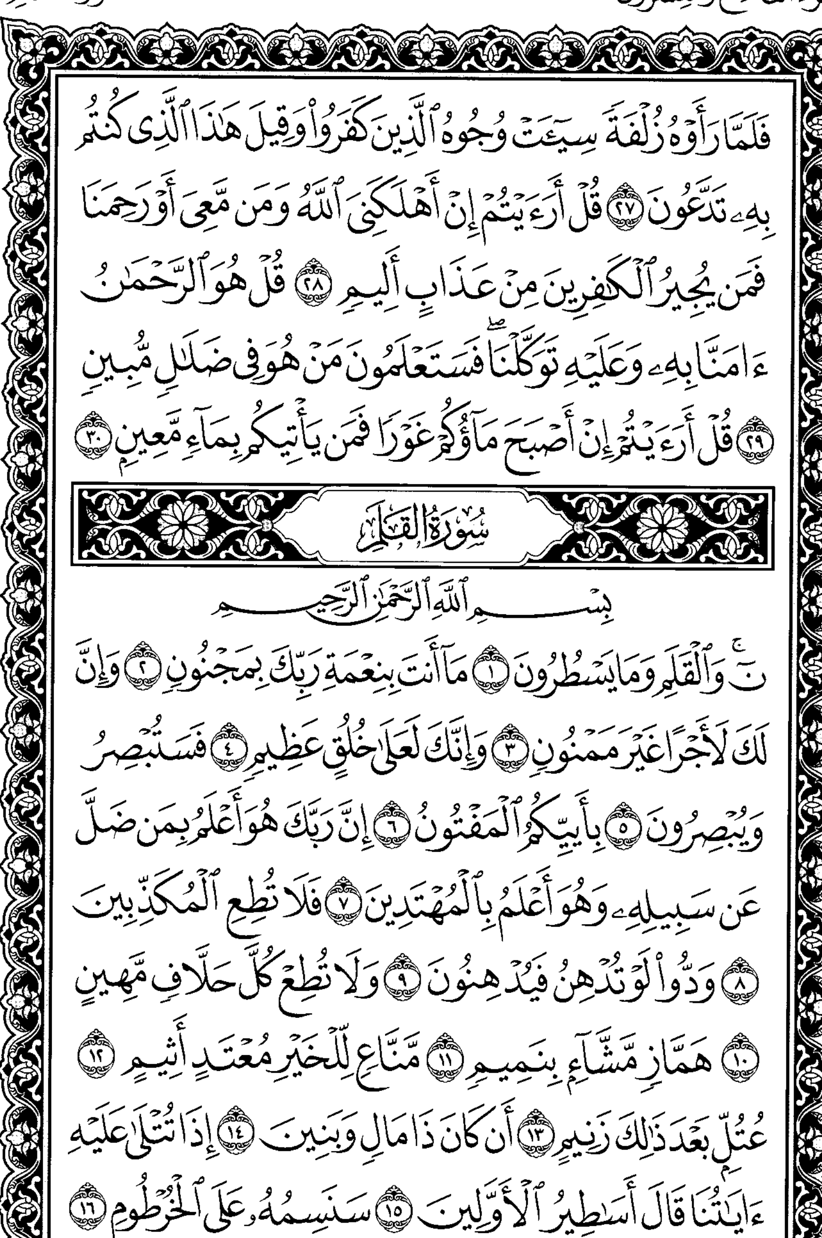
در مکه نازل شده و سی آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ بابرکت (و بزرگوار) است آن ذاتی که پادشاهی (عالم) به دست اوست و او بر هرچیزی قادر است. ﴿۲﴾ آن ذاتی که مرگ و زندگی را آفرید تا شما را بیازماید که کدام یک از شما نیکوکارتر است و او غالبِ آمرزگار است. ﴿۳﴾ آن ذاتی که هفت آسمان را طبقه طبقه (و هماهنگ) آفرید، در آفرینش پروردگار مهربان هیچ تفاوت و خللی نمی‌بینی، باز چشم بگردان آیا (در آن) نقص و خللی می‌بینی؟ ﴿٤﴾ باز هم پی در پی چشم خود را برگردان، (خواهی دید که) چشم در حالیکه خسته و ناتوان است به‌سویت باز می‌گردد. ﴿٥﴾ البته آسمان دنیا را با چراغ‌ها زینت دادیم و آن‌ها را (وسیلهٔ) سنگ‌سار کردن شیطان‌ها آماده کردیم و عذاب سوزان را برای آن‌ها آماده کرده‌ایم. ﴿٦﴾ و برای آنانی‌که به پروردگارشان کفر ورزیدند عذاب دوزخ (آماده است) و بد بازگشتگاهی است. ﴿۷﴾ چون در آنجا افگنده شوند از آن آوازهایی (بد) می‌شنوند درحالیکه می‌جوشد. ﴿۸﴾ نزدیک است که (دوزخ) از خشم پاره پاره شود، هرگاه که گروهی (از کفار) در آن انداخته شوند، نگهبانانش از آنها می‌پرسند: آیا بیم دهنده ای به‌سوی شما نیامده بود؟ ﴿۹﴾ گویند: بلی! بیم دهنده‌ای نزد ما آمد لیکن ما (دعوت او را) دروغ شمردیم و گفتیم: الله چیزی را نازل نکرده است. جز این نیست که شما در گمراهی بس بزرگ هستید. ﴿۱۰﴾ و گویند اگر می‌شنیدیم و یا تعقل می کردیم در (زمرهٔ) دوزخیان قرار نمی‌گرفتیم. ﴿۱۱﴾ پس به گناه خود اعتراف کردند. پس نفرین بر دوزخیان باد! ﴿۱۲﴾ یقیناً آنانی که در نهان از پروردگار خود می‌ترسد آمرزش و اجر بزرگ دارند.

وَأَسِرُّواْ قَوْلَكُمْ أَوِ ٱجْهَرُواْ بِهِۦٓۖ إِنَّهُۥ عَلِيمُۢ بِذَاتِ ٱلصُّدُورِ ﴿١٣﴾ أَلَا يَعْلَمُ مَنْ خَلَقَ وَهُوَ ٱللَّطِيفُ ٱلْخَبِيرُ ﴿١٤﴾ هُوَ ٱلَّذِى جَعَلَ لَكُمُ ٱلْأَرْضَ ذَلُولًا فَٱمْشُواْ فِى مَنَاكِبِهَا وَكُلُواْ مِن رِّزْقِهِۦۖ وَإِلَيْهِ ٱلنُّشُورُ ﴿١٥﴾ ءَأَمِنتُم مَّن فِى ٱلسَّمَآءِ أَن يَخْسِفَ بِكُمُ ٱلْأَرْضَ فَإِذَا هِىَ تَمُورُ ﴿١٦﴾ أَمْ أَمِنتُم مَّن فِى ٱلسَّمَآءِ أَن يُرْسِلَ عَلَيْكُمْ حَاصِبًاۖ فَسَتَعْلَمُونَ كَيْفَ نَذِيرِ ﴿١٧﴾ وَلَقَدْ كَذَّبَ ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ ﴿١٨﴾ أَوَلَمْ يَرَوْاْ إِلَى ٱلطَّيْرِ فَوْقَهُمْ صَٰٓفَّٰتٍ وَيَقْبِضْنَۚ مَا يُمْسِكُهُنَّ إِلَّا ٱلرَّحْمَٰنُۚ إِنَّهُۥ بِكُلِّ شَىْءٍۭ بَصِيرٌ ﴿١٩﴾ أَمَّنْ هَٰذَا ٱلَّذِى هُوَ جُندٌ لَّكُمْ يَنصُرُكُم مِّن دُونِ ٱلرَّحْمَٰنِۚ إِنِ ٱلْكَٰفِرُونَ إِلَّا فِى غُرُورٍ ﴿٢٠﴾ أَمَّنْ هَٰذَا ٱلَّذِى يَرْزُقُكُمْ إِنْ أَمْسَكَ رِزْقَهُۥۚ بَل لَّجُّواْ فِى عُتُوٍّ وَنُفُورٍ ﴿٢١﴾ أَفَمَن يَمْشِى مُكِبًّا عَلَىٰ وَجْهِهِۦٓ أَهْدَىٰٓ أَمَّن يَمْشِى سَوِيًّا عَلَىٰ صِرَٰطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٢٢﴾ قُلْ هُوَ ٱلَّذِىٓ أَنشَأَكُمْ وَجَعَلَ لَكُمُ ٱلسَّمْعَ وَٱلْأَبْصَٰرَ وَٱلْأَفْـِٔدَةَۖ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ ﴿٢٣﴾ قُلْ هُوَ ٱلَّذِى ذَرَأَكُمْ فِى ٱلْأَرْضِ وَإِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٢٤﴾ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَٰذَا ٱلْوَعْدُ إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ﴿٢٥﴾ قُلْ إِنَّمَا ٱلْعِلْمُ عِندَ ٱللَّهِ وَإِنَّمَآ أَنَا۠ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٢٦﴾

﴿۱۳﴾ و سخنان را نهان دارید یا آن‌را آشکار سازید. (در هر صورت) او به راز دل‌ها آگاه است. ﴿١٤﴾ آیا کسی‌که (همه چیز را) آفریده است نمی‌داند؟ درحالیکه او باریک‌بین از هرچیز آگاه است. ﴿١٥﴾ او ذاتی است که زمین را برایتان مسخر گردانیده است پس در اطراف آن بروید و از روزی الله بخورید و بازگشت (زنده شدن دوباره) در دست اوست. ﴿١٦﴾ آیا از ذاتی که در آسمان است خود را در امان می‌دانید که شما را در زمین فرو بَرَد درحالیکه آن می‌جنبد. ﴿۱۷﴾ آیا از ذاتی که در آسمان است ایمن شده‌اید که طوفانی از سنگریزه بر شما بفرستد؟! پس خواهید دانست که بیم دادن من چگونه است! ﴿۱۸﴾ البته آنانی که پیش از اینها بودند (پیغمبران را) تکذیب کردند (پس ببین) عقوبت من چگونه بوده است! ﴿۱۹﴾ آیا پرندگان را بالای سرشان ندیدند که گاهی بال‌های خود را گسترده و گاهی جمع می‌کنند؟! جز پروردگار مهربان آن‌ها را (از افتیدن) نگاه نمی‌دارد، یقینا او هر چیزی را می‌بیند. ﴿۲۰﴾ و کیست آن که لشکر شما باشد و به جای پروردگار مهربان به شما کمک کند؟ کافران جز در فریب و گمراهی نیستند.﴿۲۱﴾ یا کیست کسی‌که اگر الله روزی خود را قطع کند به شما روزی دهد؟ بلکه در سرکشی و نفرت لجاجت می‌کنند. ﴿۲۲﴾ پس آیا کسی که بر چهرۀ خود افتاده راه می رود هدایت یافته تر است یا کسی که ایستاده به راه راست می رود؟ ﴿۲۳﴾ بگو: او ذاتی است که شما را آفریده و برایتان گوش و چشم‌ها و دل‌ها قرار داده‌است.(ولی) کمتر شکرگزاری می‌کنید. ﴿٢٤﴾ بگو: او ذاتی است که شما را در زمین منتشر ساخت و تنها به‌سوی او حشر می‌شوید. ﴿۲۵﴾ و می‌گویند: این وعده ای که می‌دهید کی خواهید بود اگر راست می‌گویید؟ ﴿٢٦﴾ بگو: علم (آن) تنها نزد الله است و جز این نیست که من بیم دهندۀ آشکار هستم.

فَلَمَّا رَأَوْهُ زُلْفَةً سِيٓـَٔتْ وُجُوهُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ وَقِيلَ هَٰذَا ٱلَّذِى كُنتُم بِهِۦ تَدَّعُونَ ﴿٢٧﴾ قُلْ أَرَءَيْتُمْ إِنْ أَهْلَكَنِىَ ٱللَّهُ وَمَن مَّعِىَ أَوْ رَحِمَنَا فَمَن يُجِيرُ ٱلْكَٰفِرِينَ مِنْ عَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٢٨﴾ قُلْ هُوَ ٱلرَّحْمَٰنُ ءَامَنَّا بِهِۦ وَعَلَيْهِ تَوَكَّلْنَا ۖ فَسَتَعْلَمُونَ مَنْ هُوَ فِى ضَلَٰلٍ مُّبِينٍ ﴿٢٩﴾ قُلْ أَرَءَيْتُمْ إِنْ أَصْبَحَ مَآؤُكُمْ غَوْرًا فَمَن يَأْتِيكُم بِمَآءٍ مَّعِينٍۭ ﴿٣٠﴾

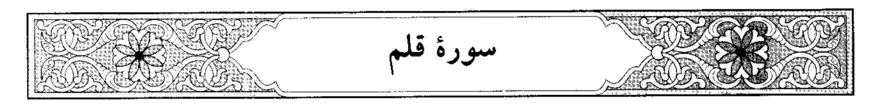
سُورَةُ القَلَمِ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

نٓ ۚ وَٱلْقَلَمِ وَمَا يَسْطُرُونَ ﴿١﴾ مَآ أَنتَ بِنِعْمَةِ رَبِّكَ بِمَجْنُونٍ ﴿٢﴾ وَإِنَّ لَكَ لَأَجْرًا غَيْرَ مَمْنُونٍ ﴿٣﴾ وَإِنَّكَ لَعَلَىٰ خُلُقٍ عَظِيمٍ ﴿٤﴾ فَسَتُبْصِرُ وَيُبْصِرُونَ ﴿٥﴾ بِأَييِّكُمُ ٱلْمَفْتُونُ ﴿٦﴾ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَن ضَلَّ عَن سَبِيلِهِۦ وَهُوَ أَعْلَمُ بِٱلْمُهْتَدِينَ ﴿٧﴾ فَلَا تُطِعِ ٱلْمُكَذِّبِينَ ﴿٨﴾ وَدُّوا۟ لَوْ تُدْهِنُ فَيُدْهِنُونَ ﴿٩﴾ وَلَا تُطِعْ كُلَّ حَلَّافٍ مَّهِينٍ ﴿١٠﴾ هَمَّازٍ مَّشَّآءٍۭ بِنَمِيمٍ ﴿١١﴾ مَّنَّاعٍ لِّلْخَيْرِ مُعْتَدٍ أَثِيمٍ ﴿١٢﴾ عُتُلٍّۭ بَعْدَ ذَٰلِكَ زَنِيمٍ ﴿١٣﴾ أَن كَانَ ذَا مَالٍ وَبَنِينَ ﴿١٤﴾ إِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِ ءَايَٰتُنَا قَالَ أَسَٰطِيرُ ٱلْأَوَّلِينَ ﴿١٥﴾ سَنَسِمُهُۥ عَلَى ٱلْخُرْطُومِ ﴿١٦﴾

ربع الحزب ٥٧

﴿۲۷﴾ پس هرگاه آن‌را (که وعده داده می شدند) نزدیک ببینند، چهره‌های کافران قبیح و گرفته می‌گردد و گفته می‌شود: این همان وعده ای است که می‌طلبیدید. ﴿۲۸﴾ بگو: به من خبر دهید اگر الله من و همراهان مرا هلاک کند و یا بر ما رحم کند پس چه کسی کافران را از عذاب دردناک پناه می دهد؟ ﴿۲۹﴾ بگو: او پروردگار مهربان است، به او ایمان آورده ایم و تنها بر او توکل کرده‌ایم، پس خواهید دانست که چه کسی در گمراهی آشکار است. ﴿۳۰﴾ بگو: به من خبر دهید اگر آب شما در زمین فرو رود، چه کسی برایتان آبی روان (و شیرین) می‌آورد؟

سورهٔ قلم

در مکه نازل شده و پنجاه‌ودو آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ ن. (مفهوم این حرف به الله معلوم است)، قسم به قلم و به آنچه می‌نویسند. ﴿۲﴾ (که) تو به فضل پروردگارت دیوانه نیستی. ﴿۳﴾ و یقینا برای تو اجر (دائمی و) بی پایان است. ﴿٤﴾ و حقا که تو دارای اخلاق بس‌بزرگ هستی. ﴿٥﴾ پس خواهی دید و (آنان) هم خواهند دید. ﴿٦﴾ (و خواهند دید) که کدام یک از شما دیوانه است؟ ﴿۷﴾ البته پروردگارت به کسی‌که از راهش گمراه شده داناتر است و او به راه‌یافتگان (هم) داناتر می‌باشد. ﴿۸﴾ پس از تکذیب‌کنندگان اطاعت مکن. ﴿۹﴾ آنان (مشرکین) آرزو دارند که نرمی و سازش کنی تا آنان هم نرمی و سازش از خود نشان دهند. ﴿۱۰﴾ و از هر حقیر و پستی که بسیار سوگند می‌خورد پیروی مکن. ﴿۱۱﴾ (آن که) بسیار عیب‌جوی است (و) همیشه سخن‌چینی می‌کند. ﴿۱۲﴾ بسیار منع کنندهٔ خیر (و) تجاوزگرِ گناهکار است. ﴿۱۳﴾ بد اخلاق است، (و نیز) بی‌اصل و نسب است. ﴿١٤﴾ (این همه بدی‌ها در او به این سبب است) که دارای مال و اولاد (بسیار) است. ﴿١٥﴾ چون آیات ما بر او خوانده شود می‌گوید: افسانه‌های پیشینیان است. ﴿١٦﴾ به زودی بر بینی او داغ ذلت خواهیم نهاد (و او را رسوا خواهیم کرد).

إِنَّا بَلَوۡنَٰهُمۡ كَمَا بَلَوۡنَآ أَصۡحَٰبَ ٱلۡجَنَّةِ إِذۡ أَقۡسَمُواْ لَيَصۡرِمُنَّهَا مُصۡبِحِينَ ﴿١٧﴾ وَلَا يَسۡتَثۡنُونَ ﴿١٨﴾ فَطَافَ عَلَيۡهَا طَآئِفٞ مِّن رَّبِّكَ وَهُمۡ نَآئِمُونَ ﴿١٩﴾ فَأَصۡبَحَتۡ كَٱلصَّرِيمِ ﴿٢٠﴾ فَتَنَادَوۡاْ مُصۡبِحِينَ ﴿٢١﴾ أَنِ ٱغۡدُواْ عَلَىٰ حَرۡثِكُمۡ إِن كُنتُمۡ صَٰرِمِينَ ﴿٢٢﴾ فَٱنطَلَقُواْ وَهُمۡ يَتَخَٰفَتُونَ ﴿٢٣﴾ أَن لَّا يَدۡخُلَنَّهَا ٱلۡيَوۡمَ عَلَيۡكُم مِّسۡكِينٞ ﴿٢٤﴾ وَغَدَوۡاْ عَلَىٰ حَرۡدٖ قَٰدِرِينَ ﴿٢٥﴾ فَلَمَّا رَأَوۡهَا قَالُوٓاْ إِنَّا لَضَآلُّونَ ﴿٢٦﴾ بَلۡ نَحۡنُ مَحۡرُومُونَ ﴿٢٧﴾ قَالَ أَوۡسَطُهُمۡ أَلَمۡ أَقُل لَّكُمۡ لَوۡلَا تُسَبِّحُونَ ﴿٢٨﴾ قَالُواْ سُبۡحَٰنَ رَبِّنَآ إِنَّا كُنَّا ظَٰلِمِينَ ﴿٢٩﴾ فَأَقۡبَلَ بَعۡضُهُمۡ عَلَىٰ بَعۡضٖ يَتَلَٰوَمُونَ ﴿٣٠﴾ قَالُواْ يَٰوَيۡلَنَآ إِنَّا كُنَّا طَٰغِينَ ﴿٣١﴾ عَسَىٰ رَبُّنَآ أَن يُبۡدِلَنَا خَيۡرٗا مِّنۡهَآ إِنَّآ إِلَىٰ رَبِّنَا رَٰغِبُونَ ﴿٣٢﴾ كَذَٰلِكَ ٱلۡعَذَابُۖ وَلَعَذَابُ ٱلۡأٓخِرَةِ أَكۡبَرُۚ لَوۡ كَانُواْ يَعۡلَمُونَ ﴿٣٣﴾ إِنَّ لِلۡمُتَّقِينَ عِندَ رَبِّهِمۡ جَنَّٰتِ ٱلنَّعِيمِ ﴿٣٤﴾ أَفَنَجۡعَلُ ٱلۡمُسۡلِمِينَ كَٱلۡمُجۡرِمِينَ ﴿٣٥﴾ مَا لَكُمۡ كَيۡفَ تَحۡكُمُونَ ﴿٣٦﴾ أَمۡ لَكُمۡ كِتَٰبٞ فِيهِ تَدۡرُسُونَ ﴿٣٧﴾ إِنَّ لَكُمۡ فِيهِ لَمَا تَخَيَّرُونَ ﴿٣٨﴾ أَمۡ لَكُمۡ أَيۡمَٰنٌ عَلَيۡنَا بَٰلِغَةٌ إِلَىٰ يَوۡمِ ٱلۡقِيَٰمَةِ إِنَّ لَكُمۡ لَمَا تَحۡكُمُونَ ﴿٣٩﴾ سَلۡهُمۡ أَيُّهُم بِذَٰلِكَ زَعِيمٌ ﴿٤٠﴾ أَمۡ لَهُمۡ شُرَكَآءُ فَلۡيَأۡتُواْ بِشُرَكَآئِهِمۡ إِن كَانُواْ صَٰدِقِينَ ﴿٤١﴾ يَوۡمَ يُكۡشَفُ عَن سَاقٖ وَيُدۡعَوۡنَ إِلَى ٱلسُّجُودِ فَلَا يَسۡتَطِيعُونَ ﴿٤٢﴾

﴿١٧﴾ البته ما آنان‌را آزمودیم طوری که صاحبان آن باغ را آزمودیم، وقتی‌که قسم خوردند که میوه‌های باغ را صبحگاهان بچینند. ﴿١٨﴾ و ان شاء الله نگفتند. ﴿١٩﴾ پس بر آن باغ بلایی از سوی پروردگارت آمد درحالیکه آنان خوابیده بودند. ﴿٢٠﴾ پس (باغ شان چنان سوخت که) مانند شب تاریک گردید. ﴿٢١﴾ باز (بی خبر از ماجرا) صبحگاهان همکدیگر را ندا دادند. ﴿٢٢﴾ که اگر قصد چیدن میوه دارید، پس صبح به کشتزار برسید. ﴿٢٣﴾ پس روان شدند در حالیکه آهسته به یکدیگر می‌گفتند. ﴿٢٤﴾ که نباید امروز مسکینی در باغ نزد شما بیاید. ﴿٢٥﴾ و صبحگاهان قصد باغ کردند، در حالیکه خود را قادر بر جمع محصول (و منع مساکین) می پنداشتند. ﴿٢٦﴾ پس چون باغ را (سوخته) دیدند، گفتند: حتما ما راه را گم کرده‌ایم. ﴿٢٧﴾ (نه) بلکه ما از کشتزار خود محروم شده‌ایم. ﴿٢٨﴾ بهترین آنان گفت: آیا به شما نگفته بودم که چرا الله را به پاکی یاد نمی‌کنید؟ ﴿٢٩﴾ گفتند: پروردگارما پاک و منزّه است، البته ما ظالم بودیم. ﴿٣٠﴾ پس ملامت‌کنان به یکدیگر روی آوردند. ﴿٣١﴾ گفتند: ای وای بر ما! واقعا ما سرکش بودیم. ﴿٣٢﴾ امید است پروردگارما بهتر از آن‌را برای ما عوض دهد، یقینا ما به پروردگار خویش رغبت و امید داریم. ﴿٣٣﴾ این چنین است عذاب (دنیا) و البته عذاب آخرت (از این) بزرگتر است، اگر می‌دانستند. ﴿٣٤﴾ البته برای پرهیزگاران در نزد پروردگارشان باغ‌های پر نعمت است. ﴿٣٥﴾ پس آیا مسلمانان (فرمانبرداران) را مانند مجرمان (گناهکاران) قرار می‌دهیم؟ ﴿٣٦﴾ شما را چه شده؛ چگونه حکم می‌کنید؟ ﴿٣٧﴾ آیا برای شما کتابی هست که در آن می‌خوانید؟ ﴿٣٨﴾ و شما آنچه را که می پسندید در آن است؟ ﴿٣٩﴾ آیا شما بر عهدهٔ ما تا روز قیامت عهدهایی محکم دارید؟ که هر چه را حکم کنید برای شما باشد؟ ﴿٤٠﴾ از آنها (کفار) سوال کن که کدام یک از ایشان ضامن چنین عهد است. ﴿٤١﴾ یا برای آنها شریک‌هائی است، پس اگر راست می‌گویند، شریکان خود را بیاورند. ﴿٤٢﴾ روزی که ساق (پروردگار عالمیان) آشکار ساخته می‌شود و به سجده فراخوانده می‌شوند ولی نمی‌توانند.

خَٰشِعَةً أَبْصَٰرُهُمْ تَرْهَقُهُمْ ذِلَّةٌ ۖ وَقَدْ كَانُوا۟ يُدْعَوْنَ إِلَى ٱلسُّجُودِ وَهُمْ
سَٰلِمُونَ ﴿٤٣﴾ فَذَرْنِى وَمَن يُكَذِّبُ بِهَٰذَا ٱلْحَدِيثِ ۖ سَنَسْتَدْرِجُهُم
مِّنْ حَيْثُ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٤٤﴾ وَأُمْلِى لَهُمْ ۚ إِنَّ كَيْدِى مَتِينٌ ﴿٤٥﴾ أَمْ تَسْـَٔلُهُمْ
أَجْرًا فَهُم مِّن مَّغْرَمٍ مُّثْقَلُونَ ﴿٤٦﴾ أَمْ عِندَهُمُ ٱلْغَيْبُ فَهُمْ يَكْتُبُونَ
﴿٤٧﴾ فَٱصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ وَلَا تَكُن كَصَاحِبِ ٱلْحُوتِ إِذْ نَادَىٰ
وَهُوَ مَكْظُومٌ ﴿٤٨﴾ لَّوْلَآ أَن تَدَٰرَكَهُۥ نِعْمَةٌ مِّن رَّبِّهِۦ لَنُبِذَ بِٱلْعَرَآءِ
وَهُوَ مَذْمُومٌ ﴿٤٩﴾ فَٱجْتَبَٰهُ رَبُّهُۥ فَجَعَلَهُۥ مِنَ ٱلصَّٰلِحِينَ
﴿٥٠﴾ وَإِن يَكَادُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ لَيُزْلِقُونَكَ بِأَبْصَٰرِهِمْ لَمَّا سَمِعُوا۟
ٱلذِّكْرَ وَيَقُولُونَ إِنَّهُۥ لَمَجْنُونٌ ﴿٥١﴾ وَمَا هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِّلْعَٰلَمِينَ ﴿٥٢﴾

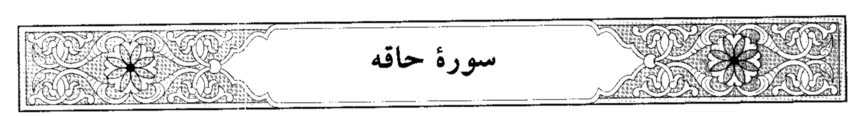
سُورَةُ الحَاقَّةِ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ٱلْحَآقَّةُ ﴿١﴾ مَا ٱلْحَآقَّةُ ﴿٢﴾ وَمَآ أَدْرَىٰكَ مَا ٱلْحَآقَّةُ ﴿٣﴾ كَذَّبَتْ ثَمُودُ وَعَادٌۢ
بِٱلْقَارِعَةِ ﴿٤﴾ فَأَمَّا ثَمُودُ فَأُهْلِكُوا۟ بِٱلطَّاغِيَةِ ﴿٥﴾ وَأَمَّا عَادٌ فَأُهْلِكُوا۟ بِرِيحٍ
صَرْصَرٍ عَاتِيَةٍ ﴿٦﴾ سَخَّرَهَا عَلَيْهِمْ سَبْعَ لَيَالٍ وَثَمَٰنِيَةَ أَيَّامٍ حُسُومًا ۖ فَتَرَى
ٱلْقَوْمَ فِيهَا صَرْعَىٰ كَأَنَّهُمْ أَعْجَازُ نَخْلٍ خَاوِيَةٍ ﴿٧﴾ فَهَلْ تَرَىٰ لَهُم مِّنۢ بَاقِيَةٍ ﴿٨﴾

﴿٤٣﴾ این در حالی است که چشمانشان به‌زیر افتاده و خواری و ذلت ایشان را فرا گرفته است، در حالیکه (در دنیا) برای سجده‌کردن فراخوانده می شدند و آنها سالم (و تندرست) بودند(ولی سجده نمی کردند). ﴿٤٤﴾ پس مرا با کسی بگذار که این (قرآن) سخن الهی را تکذیب می‌کند، زود است که به تدریج آنها را از جایی که نمی‌دانند خواهیم گرفت. ﴿٤٥﴾ اما (فعلاً) ایشان را مهلت می‌دهیم، چون تدبیر من محکم و استوار است. ﴿٤٦﴾ آیا از ایشان مزدی طلب می‌کنی که آنان از پرداختن آن سنگین بارند؟ ﴿٤٧﴾ یا اینکه نزدشان علم غیب وجود دارد که ایشان (از روی آن) می‌نویسند؟ ﴿٤٨﴾ پس در رسیدن حکم پروردگارت صابر باش و مانند صاحب ماهی مباش که با دلی پر اندوه ندا (دعا) کرد. ﴿٤٩﴾ اگر نعمت پروردگارش نبود، در حالیکه قابل ملامتی بود به صحرایی بی آب و گیاه، افگنده می‌شد. ﴿٥٠﴾ (لیکن باز) پروردگارش او را برگزید و در زمرهٔ صالحان قرار داد. ﴿٥١﴾ و به یقین نزدیک بود کافران چون قرآن را شنیدند تو را با چشم‌های(تیز) خود بلغزانند و می‌گویند: یقینًا این شخص (پیغمبر) دیوانه است. ﴿٥٢﴾ حال آنکه آن (قرآن) پندی برای جهانیان است.

سورهٔ حاقه

در مکه نازل شده و پنجاه‌ودو آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿١﴾ حاقه (حادثهٔ ثابت و واقع شدنی). ﴿٢﴾ چیست آن حاقه (حادثهٔ ثابت و واقع شدنی)؟ ﴿٣﴾ و تو چه می دانی که آن حاقه (حادثهٔ ثابت و واقع شدنی) چیست؟ ﴿٤﴾ قوم ثمود و عاد آن حادثهٔ کوبنده و واقع‌شدنی را تکذیب نمودند. ﴿٥﴾ امّا ثمود به (وسیلهٔ) آواز سخت و مرگبار هلاک شدند. ﴿٦﴾ و امّا عاد به (وسیلهٔ) تندبادی سرد و سوزنده هلاک شدند. ﴿٧﴾ که الله آنرا هفت شب و هشت روز پی در پی بر آنان مسلط کرد آن‌گاه مردمان را می‌دیدی که روی زمین افتاده‌اند و گویی تنه‌های پوک درختان خرما اند. ﴿٨﴾ پس آیا می‌بینی که اثری از آن‌ها باقی مانده باشد؟

وَجَآءَ فِرۡعَوۡنُ وَمَن قَبۡلَهُۥ وَٱلۡمُؤۡتَفِكَٰتُ بِٱلۡخَاطِئَةِ ٩ فَعَصَوۡاْ رَسُولَ
رَبِّهِمۡ فَأَخَذَهُمۡ أَخۡذَةٗ رَّابِيَةً ١٠ إِنَّا لَمَّا طَغَا ٱلۡمَآءُ حَمَلۡنَٰكُمۡ فِي ٱلۡجَارِيَةِ
١١ لِنَجۡعَلَهَا لَكُمۡ تَذۡكِرَةٗ وَتَعِيَهَآ أُذُنٞ وَٰعِيَةٞ ١٢ فَإِذَا نُفِخَ فِي ٱلصُّورِ
نَفۡخَةٞ وَٰحِدَةٞ ١٣ وَحُمِلَتِ ٱلۡأَرۡضُ وَٱلۡجِبَالُ فَدُكَّتَا دَكَّةٗ وَٰحِدَةٗ ١٤
فَيَوۡمَئِذٖ وَقَعَتِ ٱلۡوَاقِعَةُ ١٥ وَٱنشَقَّتِ ٱلسَّمَآءُ فَهِيَ يَوۡمَئِذٖ وَاهِيَةٞ
١٦ وَٱلۡمَلَكُ عَلَىٰٓ أَرۡجَآئِهَاۚ وَيَحۡمِلُ عَرۡشَ رَبِّكَ فَوۡقَهُمۡ يَوۡمَئِذٖ ثَمَٰنِيَةٞ
١٧ يَوۡمَئِذٖ تُعۡرَضُونَ لَا تَخۡفَىٰ مِنكُمۡ خَافِيَةٞ ١٨ فَأَمَّا مَنۡ أُوتِيَ كِتَٰبَهُۥ
بِيَمِينِهِۦ فَيَقُولُ هَآؤُمُ ٱقۡرَءُواْ كِتَٰبِيَهۡ ١٩ إِنِّي ظَنَنتُ أَنِّي مُلَٰقٍ حِسَابِيَهۡ
٢٠ فَهُوَ فِي عِيشَةٖ رَّاضِيَةٖ ٢١ فِي جَنَّةٍ عَالِيَةٖ ٢٢ قُطُوفُهَا دَانِيَةٞ ٢٣
كُلُواْ وَٱشۡرَبُواْ هَنِيٓـَٔۢا بِمَآ أَسۡلَفۡتُمۡ فِي ٱلۡأَيَّامِ ٱلۡخَالِيَةِ ٢٤ وَأَمَّا مَنۡ أُوتِيَ
كِتَٰبَهُۥ بِشِمَالِهِۦ فَيَقُولُ يَٰلَيۡتَنِي لَمۡ أُوتَ كِتَٰبِيَهۡ ٢٥ وَلَمۡ أَدۡرِ مَا حِسَابِيَهۡ
٢٦ يَٰلَيۡتَهَا كَانَتِ ٱلۡقَاضِيَةَ ٢٧ مَآ أَغۡنَىٰ عَنِّي مَالِيَهۡۜ ٢٨ هَلَكَ عَنِّي سُلۡطَٰنِيَهۡ
٢٩ خُذُوهُ فَغُلُّوهُ ٣٠ ثُمَّ ٱلۡجَحِيمَ صَلُّوهُ ٣١ ثُمَّ فِي سِلۡسِلَةٖ ذَرۡعُهَا
سَبۡعُونَ ذِرَاعٗا فَٱسۡلُكُوهُ ٣٢ إِنَّهُۥ كَانَ لَا يُؤۡمِنُ بِٱللَّهِ ٱلۡعَظِيمِ ٣٣
وَلَا يَحُضُّ عَلَىٰ طَعَامِ ٱلۡمِسۡكِينِ ٣٤ فَلَيۡسَ لَهُ ٱلۡيَوۡمَ هَٰهُنَا حَمِيمٞ ٣٥

﴿٩﴾ و فرعون و کسانی‌که پیش از او بودند و همچنین اهالی قریه های زیر و زبرشده (قوم لوط) مرتکب گناه و نافرمانی شدند. ﴿١٠﴾ زیرا آنان از (فرمان) فرستادهٔ پروردگارشان نافرمانی کردند، و الله ایشان را به سختی گرفت. ﴿١١﴾ البته وقتی که آب(به امر ما) طغیان کرد، شما را در کشتی روان برداشتیم. ﴿١٢﴾ تا آن (عذاب) را برایتان پندی قرار دهیم و گوش‌هایی شنوا آن‌را به خاطر بسپارد. ﴿١٣﴾ پس چون در صور دمیده شود یک دمیدنی. ﴿١٤﴾ و زمین و کوهها برداشته شوند، پس یکباره درهم کوبیده شوند. ﴿١٥﴾ پس در آن روز واقعه(قیامت) رخ دهد. ﴿١٦﴾ و آسمان (نیز) بشگافد و در آن روز سست گردد. ﴿١٧﴾ و فرشته‌ها بر اطراف آن (آسمان) خواهند بود و عرش پروردگارت را در آن روز هشت فرشته بالای سر خود حمل می کنند. ﴿١٨﴾ در آن روز شما (به بارگاه پروردگارتان) عرضه می شوید، هیچ پوشیدهٔ شما (که آنرا انجام داده بودید) مخفی نماند. ﴿١٩﴾ پس هر کس که نامهٔ اعمالش به دست راستش داده شود (شادی کنان) می گوید: بگیرید نامهٔ اعمال مرا بخوانید. ﴿٢٠﴾ چون من یقین داشتم که البته با حساب خودم روبرو خواهم شد. ﴿٢١﴾ پس او در زندگانی خوش و رضایت بخش خواهد بود. ﴿٢٢﴾ در بهشت (بسیار) بلند خواهد بود. ﴿٢٣﴾ که میوهٔ آن در دسترس است. ﴿٢٤﴾ (گفته می شود) گوارا بخورید و بنوشید به (پاداش) آنچه در روزگاران گذشته انجام می‌دادید. ﴿٢٥﴾ و اما کسی که نامهٔ اعمالش به دست چپش داده شود، پس می گوید: ای کاش نامه ام بمن داده نمی‌شد. ﴿٢٦﴾ و (ای کاش) نمی‌دانستم که حساب من چیست. ﴿٢٧﴾ و ای کاش مرگ فیصله‌کننده و پایان کارم بود. ﴿٢٨﴾ دارایی من هیچ نفعی بمن نرساند. ﴿٢٩﴾ قدرت و پادشاهی من از دستم رفت. ﴿٣٠﴾ (گفته می شود) او را بگیرید، پس به زنجیرش کشید. ﴿٣١﴾ باز او را در دوزخ داخل کنید. ﴿٣٢﴾ باز در زنجیری که درازی آن هفتاد گز باشد او را ببندید. ﴿٣٣﴾ چون او به الله بزرگ ایمان نمی‌آورد. ﴿٣٤﴾ و (مردم را) بر طعام دادن مسکین ترغیب نمی‌کرد. ﴿٣٥﴾ پس او امروز در این‌جا هیچ دوست مهربانی ندارد.

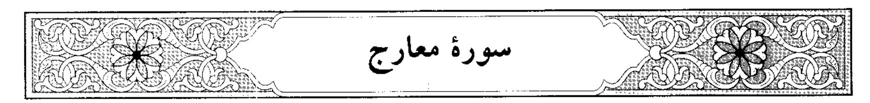
وَلَا طَعَامٌ إِلَّا مِنْ غِسْلِينٍ ﴿٣٦﴾ لَّا يَأْكُلُهُۥٓ إِلَّا ٱلْخَٰطِـُٔونَ ﴿٣٧﴾ فَلَآ أُقْسِمُ بِمَا تُبْصِرُونَ ﴿٣٨﴾ وَمَا لَا تُبْصِرُونَ ﴿٣٩﴾ إِنَّهُۥ لَقَوْلُ رَسُولٍ كَرِيمٍ ﴿٤٠﴾ وَمَا هُوَ بِقَوْلِ شَاعِرٍ ۚ قَلِيلًا مَّا تُؤْمِنُونَ ﴿٤١﴾ وَلَا بِقَوْلِ كَاهِنٍ ۚ قَلِيلًا مَّا تَذَكَّرُونَ ﴿٤٢﴾ تَنزِيلٌ مِّن رَّبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٤٣﴾ وَلَوْ تَقَوَّلَ عَلَيْنَا بَعْضَ ٱلْأَقَاوِيلِ ﴿٤٤﴾ لَأَخَذْنَا مِنْهُ بِٱلْيَمِينِ ﴿٤٥﴾ ثُمَّ لَقَطَعْنَا مِنْهُ ٱلْوَتِينَ ﴿٤٦﴾ فَمَا مِنكُم مِّنْ أَحَدٍ عَنْهُ حَٰجِزِينَ ﴿٤٧﴾ وَإِنَّهُۥ لَتَذْكِرَةٌ لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٤٨﴾ وَإِنَّا لَنَعْلَمُ أَنَّ مِنكُم مُّكَذِّبِينَ ﴿٤٩﴾ وَإِنَّهُۥ لَحَسْرَةٌ عَلَى ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿٥٠﴾ وَإِنَّهُۥ لَحَقُّ ٱلْيَقِينِ ﴿٥١﴾ فَسَبِّحْ بِٱسْمِ رَبِّكَ ٱلْعَظِيمِ ﴿٥٢﴾

سُورَةُ المَعَارِج

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

سَأَلَ سَآئِلٌۢ بِعَذَابٍ وَاقِعٍ ﴿١﴾ لِّلْكَٰفِرِينَ لَيْسَ لَهُۥ دَافِعٌ ﴿٢﴾ مِّنَ ٱللَّهِ ذِى ٱلْمَعَارِجِ ﴿٣﴾ تَعْرُجُ ٱلْمَلَٰٓئِكَةُ وَٱلرُّوحُ إِلَيْهِ فِى يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهُۥ خَمْسِينَ أَلْفَ سَنَةٍ ﴿٤﴾ فَٱصْبِرْ صَبْرًا جَمِيلًا ﴿٥﴾ إِنَّهُمْ يَرَوْنَهُۥ بَعِيدًا ﴿٦﴾ وَنَرَىٰهُ قَرِيبًا ﴿٧﴾ يَوْمَ تَكُونُ ٱلسَّمَآءُ كَٱلْمُهْلِ ﴿٨﴾ وَتَكُونُ ٱلْجِبَالُ كَٱلْعِهْنِ ﴿٩﴾ وَلَا يَسْـَٔلُ حَمِيمٌ حَمِيمًا ﴿١٠﴾

﴿٣٦﴾ و نه طعامی دارد جز زرداب دوزخیان. ﴿٣٧﴾ که جز گنهگاران آن را نمی‌خورد. ﴿٣٨﴾ پس قسم به آنچه می‌بینید. ﴿٣٩﴾ و به آنچه نمی بینید. ﴿٤٠﴾ که این (قرآن) سخن فرستاده (فرشته) بزرگوار است. ﴿٤١﴾ و آن سخن شاعری نیست، اندکی ایمان می‌آورید. ﴿٤٢﴾ و (قرآن) گفتۀ غیبگو و کاهن نیست، اندکی عبرت می گیرید. ﴿٤٣﴾ (بلکه) از سوی پروردگار جهانیان نازل شده است. ﴿٤٤﴾ و اگر (بالفرض) پیغمبر بعضی از سخنان را به دروغ به ما نسبت می‌کرد. ﴿٤٥﴾ البته او را با قدرت می گرفتیم. ﴿٤٦﴾ باز رگ دلش را قطع می‌کردیم. ﴿٤٧﴾ پس هیچ‌کس از شما منع‌کننده ای (جزای ما) از او نیست. ﴿٤٨﴾ البته قرآن برای پرهیزگاران نصیحت و پند است. ﴿٤٩﴾ و البته ما به یقین می‌دانیم که برخی از شما تکذیب کننده‌اید. ﴿٥٠﴾ و البته آن (تکذیب) مایۀ حسرت بر کافران است. ﴿٥١﴾ و البته آن (قرآن سخن) حق و یقینی است. ﴿٥٢﴾ پس نام پروردگار بزرگت را به پاکی یاد کن.

سورۀ معارج

در مکه نازل شده و چهل‌وچهار آیت است

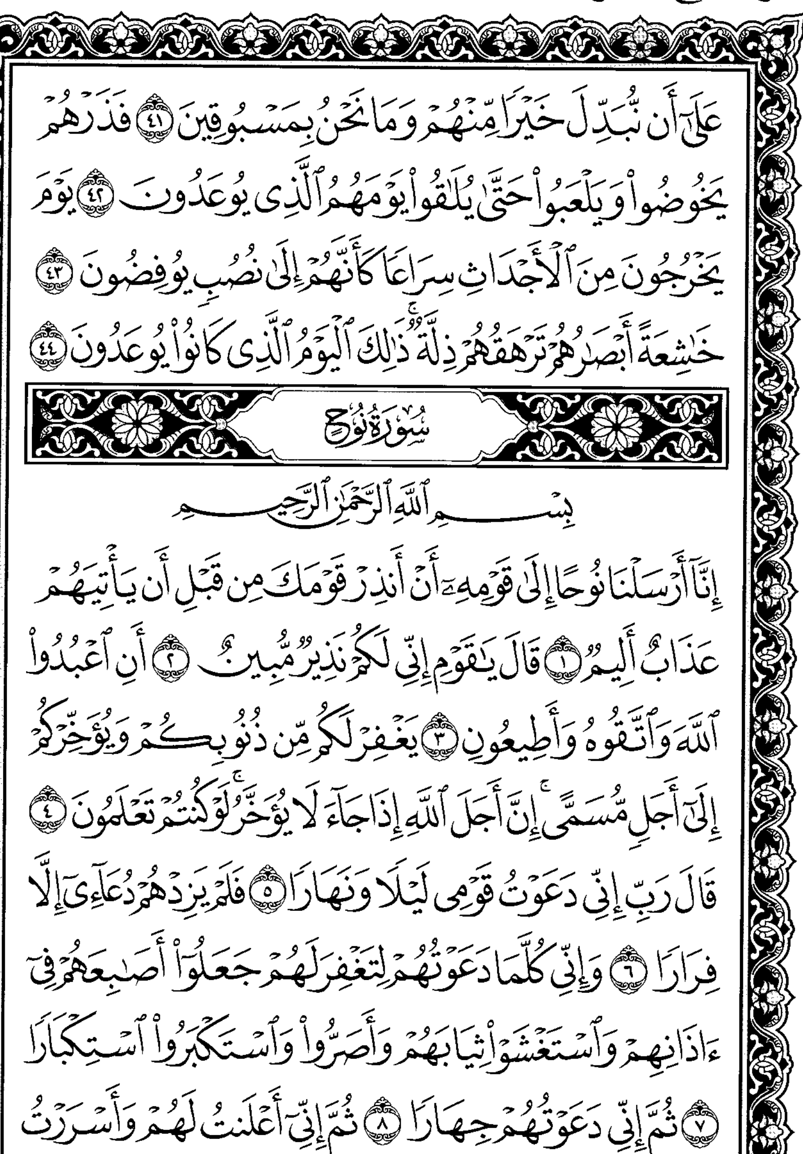
بنام الله بخشندۀ مهربان

﴿١﴾ درخواست کننده ای (به تمسخر) عذاب واقع شدنی را طلب کرد. ﴿٢﴾ بر کافران است (و) هیچ دفع‌کننده ای برای آن نیست. ﴿٣﴾ از سوی الله صاحب درجات و مراتب بلند (است). ﴿٤﴾ فرشتگان و (نیز) روح در روزی که مقدارش پنجاه هزار سال است به‌سوی او بالا می‌روند. ﴿٥﴾ پس صبر کن صبری نیکو (و بدون شکوه). ﴿٦﴾ البته آنان آن (روز) را دور می‌بینند. ﴿٧﴾ و ما آن را نزدیک می بینیم. ﴿٨﴾ (قیامت آن) روزی که آسمان مانند مس گداخته شود. ﴿٩﴾ و کوه‌ها مانند پشم حلاجی شده و رنگین گردد. ﴿١٠﴾ و هیچ دوستی از (حال) دوست دیگر نمی‌پرسد.

يُبَصَّرُونَهُمْ يَوَدُّ ٱلْمُجْرِمُ لَوْ يَفْتَدِى مِنْ عَذَابِ يَوْمِئِذٍۭ بِبَنِيهِ ﴿١١﴾
وَصَٰحِبَتِهِۦ وَأَخِيهِ ﴿١٢﴾ وَفَصِيلَتِهِ ٱلَّتِى تُـْٔوِيهِ ﴿١٣﴾ وَمَن فِى ٱلْأَرْضِ جَمِيعًا
ثُمَّ يُنجِيهِ ﴿١٤﴾ كَلَّآ ۖ إِنَّهَا لَظَىٰ ﴿١٥﴾ نَزَّاعَةً لِّلشَّوَىٰ ﴿١٦﴾ تَدْعُوا۟ مَنْ أَدْبَرَ
وَتَوَلَّىٰ ﴿١٧﴾ وَجَمَعَ فَأَوْعَىٰٓ ﴿١٨﴾ ۞ إِنَّ ٱلْإِنسَٰنَ خُلِقَ هَلُوعًا ﴿١٩﴾ إِذَا مَسَّهُ ٱلشَّرُّ
جَزُوعًا ﴿٢٠﴾ وَإِذَا مَسَّهُ ٱلْخَيْرُ مَنُوعًا ﴿٢١﴾ إِلَّا ٱلْمُصَلِّينَ ﴿٢٢﴾ ٱلَّذِينَ هُمْ
عَلَىٰ صَلَاتِهِمْ دَآئِمُونَ ﴿٢٣﴾ وَٱلَّذِينَ فِىٓ أَمْوَٰلِهِمْ حَقٌّ مَّعْلُومٌ ﴿٢٤﴾ لِّلسَّآئِلِ
وَٱلْمَحْرُومِ ﴿٢٥﴾ وَٱلَّذِينَ يُصَدِّقُونَ بِيَوْمِ ٱلدِّينِ ﴿٢٦﴾ وَٱلَّذِينَ هُم مِّنْ عَذَابِ
رَبِّهِم مُّشْفِقُونَ ﴿٢٧﴾ إِنَّ عَذَابَ رَبِّهِمْ غَيْرُ مَأْمُونٍ ﴿٢٨﴾ وَٱلَّذِينَ هُمْ
لِفُرُوجِهِمْ حَٰفِظُونَ ﴿٢٩﴾ إِلَّا عَلَىٰٓ أَزْوَٰجِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَٰنُهُمْ
فَإِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُومِينَ ﴿٣٠﴾ فَمَنِ ٱبْتَغَىٰ وَرَآءَ ذَٰلِكَ فَأُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْعَادُونَ ﴿٣١﴾
وَٱلَّذِينَ هُمْ لِأَمَٰنَٰتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رَٰعُونَ ﴿٣٢﴾ وَٱلَّذِينَ هُم بِشَهَٰدَٰتِهِمْ قَآئِمُونَ
﴿٣٣﴾ وَٱلَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ ﴿٣٤﴾ أُو۟لَٰٓئِكَ فِى جَنَّٰتٍ مُّكْرَمُونَ ﴿٣٥﴾
فَمَالِ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ قِبَلَكَ مُهْطِعِينَ ﴿٣٦﴾ عَنِ ٱلْيَمِينِ وَعَنِ ٱلشِّمَالِ
عِزِينَ ﴿٣٧﴾ أَيَطْمَعُ كُلُّ ٱمْرِئٍ مِّنْهُمْ أَن يُدْخَلَ جَنَّةَ نَعِيمٍ ﴿٣٨﴾ كَلَّآ ۖ إِنَّا خَلَقْنَٰهُم
مِّمَّا يَعْلَمُونَ ﴿٣٩﴾ فَلَآ أُقْسِمُ بِرَبِّ ٱلْمَشَٰرِقِ وَٱلْمَغَٰرِبِ إِنَّا لَقَٰدِرُونَ ﴿٤٠﴾

﴿۱۱﴾ (دوستان و خویشاوندان) به ایشان نشان داده می شوند، گناهکار آرزو می‌کند که فرزندان خود را فدیه (برای نجات) از عذاب آن روز قرار دهد. ﴿۱۲﴾ همچنین همسر و برادرش را. ﴿۱۳﴾ و قبیلهٔ خود را که به او جای می‌دادند (و مدد می‌کردند). ﴿١٤﴾ (بلکه می‌خواهد که) تمام انسان‌های روی زمین را (فدا کند) تا (این کار) او را نجات دهد. ﴿۱۵﴾ هرگز نه، دوزخ آتش سوزان و سراپا شعله است. ﴿١٦﴾ که پوست بدن را به شدت جدا می کند. ﴿۱۷﴾ کسی را طلب می‌کند که پشت کرده و (از حق) روی گردانیده است. ﴿۱۸﴾ و (نیز کسی را که) مال جمع کرد و نگاه داشت. ﴿۱۹﴾ واقعا که انسان بی تاب و بی‌صبر (و حریص) آفریده شده است. ﴿۲۰﴾ چون به او مصیبت رسد بی‌تاب و پریشان می‌گردد. ﴿۲۱﴾ و چون خوبی به او رسد بخیل می‌گردد (و منع می کند). ﴿۲۲﴾ مگر نمازگزاران. ﴿۲۳﴾ آنانی که بر نماز شان (پایبندی و) مداومت‌دارند. ﴿٢٤﴾ و آنانی که در اموال‌شان سهمی معین و معلوم است. ﴿۲۵﴾ برای گدا و محروم. ﴿٢٦﴾ و آنانی که به روز جزا (قیامت) یقین کامل دارند. ﴿۲۷﴾ و آنانی‌که از عذاب پروردگارشان بیمناک و ترسناکند. ﴿۲۸﴾ چون از عذاب پروردگارشان ایمنی نیست. ﴿۲۹﴾ و آنانی‌که شرمگاه‌هایشان را (از حرام) محافظت می‌کنند. ﴿۳۰﴾ مگر بر زنان و کنیزان خود که (در این صورت) ملامتی برایشان نیست. ﴿۳۱﴾ پس هرکس فراتر از این را (برای قضای شهوت خود) بجوید آنانند که تجاوزکارند. ﴿۳۲﴾ و آنان که ایشان امانت‌ها و عهدشان را رعایت می کنند. ﴿۳۳﴾ و آنان که به (ادای) گواهی‌هایشان قایم هستند (و از آن انکار نمی‌کنند). ﴿٣٤﴾ و آنان که ایشان بر نمازهای خود محافظت و مواظبت می‌کنند. ﴿۳۵﴾ ایشان اند که در باغ‌های جنت باعزت و گرامی داشته می شوند. ﴿٣٦﴾ پس کافران را چه شده که به‌سوی تو شتابان می‌آیند؟! ﴿۳۷﴾ گروه گروه از جانب راست و از جانب چپ. ﴿۳۸﴾ آیا هریک از ایشان آرزو دارد که به بهشت پرناز و نعمت درآورده شود؟ ﴿۳۹﴾ نه، چنین نیست، یقینا ما آنان را از آنچه می‌دانند آفریده‌ایم. ﴿٤٠﴾ سوگند به پروردگار مغرب‌ها و مشرق‌ها که ما توانائیم.

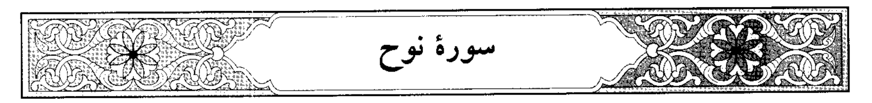
عَلَىٰٓ أَن نُّبَدِّلَ خَيْرًا مِّنْهُمْ وَمَا نَحْنُ بِمَسْبُوقِينَ ﴿٤١﴾ فَذَرْهُمْ يَخُوضُوا۟ وَيَلْعَبُوا۟ حَتَّىٰ يُلَـٰقُوا۟ يَوْمَهُمُ ٱلَّذِى يُوعَدُونَ ﴿٤٢﴾ يَوْمَ يَخْرُجُونَ مِنَ ٱلْأَجْدَاثِ سِرَاعًا كَأَنَّهُمْ إِلَىٰ نُصُبٍ يُوفِضُونَ ﴿٤٣﴾ خَـٰشِعَةً أَبْصَـٰرُهُمْ تَرْهَقُهُمْ ذِلَّةٌ ۚ ذَٰلِكَ ٱلْيَوْمُ ٱلَّذِى كَانُوا۟ يُوعَدُونَ ﴿٤٤﴾

سُورَةُ نُوحٍ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَـٰنِ ٱلرَّحِيمِ

إِنَّآ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِۦٓ أَنْ أَنذِرْ قَوْمَكَ مِن قَبْلِ أَن يَأْتِيَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١﴾ قَالَ يَـٰقَوْمِ إِنِّى لَكُمْ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٢﴾ أَنِ ٱعْبُدُوا۟ ٱللَّهَ وَٱتَّقُوهُ وَأَطِيعُونِ ﴿٣﴾ يَغْفِرْ لَكُم مِّن ذُنُوبِكُمْ وَيُؤَخِّرْكُمْ إِلَىٰٓ أَجَلٍ مُّسَمًّى ۚ إِنَّ أَجَلَ ٱللَّهِ إِذَا جَآءَ لَا يُؤَخَّرُ ۖ لَوْ كُنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٤﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّى دَعَوْتُ قَوْمِى لَيْلًا وَنَهَارًا ﴿٥﴾ فَلَمْ يَزِدْهُمْ دُعَآءِىٓ إِلَّا فِرَارًا ﴿٦﴾ وَإِنِّى كُلَّمَا دَعَوْتُهُمْ لِتَغْفِرَ لَهُمْ جَعَلُوٓا۟ أَصَـٰبِعَهُمْ فِىٓ ءَاذَانِهِمْ وَٱسْتَغْشَوْا۟ ثِيَابَهُمْ وَأَصَرُّوا۟ وَٱسْتَكْبَرُوا۟ ٱسْتِكْبَارًا ﴿٧﴾ ثُمَّ إِنِّى دَعَوْتُهُمْ جِهَارًا ﴿٨﴾ ثُمَّ إِنِّىٓ أَعْلَنتُ لَهُمْ وَأَسْرَرْتُ لَهُمْ إِسْرَارًا ﴿٩﴾ فَقُلْتُ ٱسْتَغْفِرُوا۟ رَبَّكُمْ إِنَّهُۥ كَانَ غَفَّارًا ﴿١٠﴾

﴿٤١﴾ بر اینکه بهتر از آنان‌را جایگزین کنیم و ما ناتوان نیستیم. ﴿٤٢﴾ پس آنان‌را به حال خود بگذار تا در باطل خود فرو روند و (به متاع دنیا) بازی کنند تا روزی را که وعده داده شده اند ملاقات کنند. ﴿٤٣﴾ روزی که شتابان از قبرهای خود بیرون می شوند، گویی آنان به‌سوی نشانه های(بت های) نصب شده می‌دوند. ﴿٤٤﴾ درحالیکه چشمانشان زیر افتاده و خواری و ذلت ایشان را فرا گرفته است، این است آن روزی که وعده داده می شدند.

سورهٔ نوح

در مکه نازل شده و بیست‌وهشت آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿١﴾ البته ما نوح را به سوی قومش فرستادیم که قوم خود را پیش از این که عذاب دردناک به سراغ آن‌ها بیاید، بترسان. ﴿٢﴾ (نوح) گفت: ای قوم من! من برای شما بیم‌دهنده ای آشکارم. ﴿٣﴾ این که الله را عبادت کنید و از او بترسید و مرا اطاعت کنید. ﴿٤﴾ که الله گناهان شما را می‌آمرزد و اجل شما را تا وقتی معین به تأخیر می‌اندازد. یقینا هرگاه اجل (و مهلت) مقرّر الله برسد به تأخیر نمی افتد، اگر می‌دانید. ﴿٥﴾ نوح گفت: ای پروردگارم! من قومم را شب و روز(به سوی توحید) دعوت دادم. ﴿٦﴾ ولی دعوت من جز بر فرار آنان نافزود. ﴿٧﴾ و هرگاه من آنان‌را دعوت دادم تا (گناهان) شان‌را بیامرزی، انگشتان شان را به گوش‌های خود درآوردند و جامه‌هایشان را به چهره های خود پیچیدند و بر (طغیان خود) اصرار نمودند و سخت تکبر ورزیدند. ﴿٨﴾ باز ایشان را به آواز بلند دعوت دادم. ﴿٩﴾ باز (دعوتم را) برای آنان اعلان کردم و گاهی به صورت نهانی (هم) به ایشان دعوت دادم. ﴿١٠﴾ پس گفتم: از پروردگارتان مغفرت بخواهید که او بسیار آمرزنده است.

يُرْسِلِ ٱلسَّمَآءَ عَلَيْكُم مِّدْرَارًا ﴿١١﴾ وَيُمْدِدْكُم بِأَمْوَٰلٍ وَبَنِينَ وَيَجْعَل لَّكُمْ جَنَّٰتٍ وَيَجْعَل لَّكُمْ أَنْهَٰرًا ﴿١٢﴾ مَّا لَكُمْ لَا تَرْجُونَ لِلَّهِ وَقَارًا ﴿١٣﴾ وَقَدْ خَلَقَكُمْ أَطْوَارًا ﴿١٤﴾ أَلَمْ تَرَوْا۟ كَيْفَ خَلَقَ ٱللَّهُ سَبْعَ سَمَٰوَٰتٍ طِبَاقًا ﴿١٥﴾ وَجَعَلَ ٱلْقَمَرَ فِيهِنَّ نُورًا وَجَعَلَ ٱلشَّمْسَ سِرَاجًا ﴿١٦﴾ وَٱللَّهُ أَنۢبَتَكُم مِّنَ ٱلْأَرْضِ نَبَاتًا ﴿١٧﴾ ثُمَّ يُعِيدُكُمْ فِيهَا وَيُخْرِجُكُمْ إِخْرَاجًا ﴿١٨﴾ وَٱللَّهُ جَعَلَ لَكُمُ ٱلْأَرْضَ بِسَاطًا ﴿١٩﴾ لِّتَسْلُكُوا۟ مِنْهَا سُبُلًا فِجَاجًا ﴿٢٠﴾ قَالَ نُوحٌ رَّبِّ إِنَّهُمْ عَصَوْنِى وَٱتَّبَعُوا۟ مَن لَّمْ يَزِدْهُ مَالُهُۥ وَوَلَدُهُۥٓ إِلَّا خَسَارًا ﴿٢١﴾ وَمَكَرُوا۟ مَكْرًا كُبَّارًا ﴿٢٢﴾ وَقَالُوا۟ لَا تَذَرُنَّ ءَالِهَتَكُمْ وَلَا تَذَرُنَّ وَدًّا وَلَا سُوَاعًا وَلَا يَغُوثَ وَيَعُوقَ وَنَسْرًا ﴿٢٣﴾ وَقَدْ أَضَلُّوا۟ كَثِيرًا ۖ وَلَا تَزِدِ ٱلظَّٰلِمِينَ إِلَّا ضَلَٰلًا ﴿٢٤﴾ مِّمَّا خَطِيٓـَٰٔتِهِمْ أُغْرِقُوا۟ فَأُدْخِلُوا۟ نَارًا فَلَمْ يَجِدُوا۟ لَهُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ أَنصَارًا ﴿٢٥﴾ وَقَالَ نُوحٌ رَّبِّ لَا تَذَرْ عَلَى ٱلْأَرْضِ مِنَ ٱلْكَٰفِرِينَ دَيَّارًا ﴿٢٦﴾ إِنَّكَ إِن تَذَرْهُمْ يُضِلُّوا۟ عِبَادَكَ وَلَا يَلِدُوٓا۟ إِلَّا فَاجِرًا كَفَّارًا ﴿٢٧﴾ رَّبِّ ٱغْفِرْ لِى وَلِوَٰلِدَىَّ وَلِمَن دَخَلَ بَيْتِىَ مُؤْمِنًا وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَٱلْمُؤْمِنَٰتِ ۖ وَلَا تَزِدِ ٱلظَّٰلِمِينَ إِلَّا تَبَارًۢا ﴿٢٨﴾

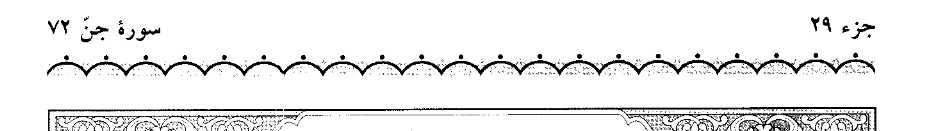
﴿۱۱﴾ (اگر چنین کنید الله) از آسمان باران‌های پیاپی بر شما می‌باراند. ﴿۱۲﴾ و شما را با اموال و فرزندان مدد می‌کند و برای شما باغ‌ها قرار میدهد و برای شما نهرها جاری می سازد. ﴿۱۳﴾ شما را چه شده است که بزرگی و جلال برای الله قابل نمی‌شوید؟ ﴿١٤﴾ حال آنکه شما را در مراحل مختلف آفریده است. ﴿١٥﴾ آیا نمی‌بینید که الله چگونه هفت آسمان را یکی بر بالای دیگر آفریده است؟! ﴿١٦﴾ و ماه را درمیان آن‌ها تابان و خورشید را چراغ درخشان گردانید؟! ﴿۱۷﴾ و الله شما را از زمین (مانند گیاه) رویانید (آفرید). ﴿۱۸﴾ باز شما را به زمین باز می‌گرداند و (باز) شما را (از زمین) بیرون می‌آورد. ﴿۱۹﴾ و الله زمین را برای شما بستر هموار گردانید. ﴿۲۰﴾ تا در راه‌های وسیع آن بروید. ﴿۲۱﴾ نوح (در دعای خود) گفت: پروردگارا! بی‌گمان ایشان از من نافرمانی کردند و از کسی پیروی کردند که مال و اولادش جز زیان و نقصان بر او نافزود. ﴿۲۲﴾ و آن (پیشوایان در بارۀ پیروان خود) دست به مکری بس بزرگ زدند. ﴿۲۳﴾ و گفتند: معبودان خود را ترک نکنید خصوصاً (پنج بت را که عبارت‌اند از) ودّ و سواع و یغوث و یعوق و نسر را (ترک نکنید). ﴿٢٤﴾ واقعا که مردم بسیار را گمراه کردند (پس) ای الله! ظالمان را جز گمراهی نه افزا. ﴿۲۵﴾ به (سبب) گناهانشان غرق شدند باز به آتش درآورده شدند و برای خود در برابر الله مددگارانی نیافتند. ﴿٢٦﴾ و نوح گفت: ای پروردگارا! هیچ کسی از کافران را بر روی زمین باقی مگذار. ﴿۲۷﴾ زیرا اگر آن‌ها را زنده بگذاری بندگانت را گمراه می سازند و جز بدکار و کافر نمی زایند. ﴿۲۸﴾ ای پروردگارم! من و پدر و مادرم را و هر کسی که مؤمن به خانه‌ام داخل شود و مردان و زنان مؤمن را بیامرز و ظالمان را جز نابودی نه افزا.

سُورَةُ الجِنِّ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

قُلْ أُوحِيَ إِلَيَّ أَنَّهُ ٱسْتَمَعَ نَفَرٌ مِّنَ ٱلْجِنِّ فَقَالُوٓا۟ إِنَّا سَمِعْنَا قُرْءَانًا عَجَبًا ﴿١﴾ يَهْدِيٓ إِلَى ٱلرُّشْدِ فَـَٔامَنَّا بِهِۦ ۖ وَلَن نُّشْرِكَ بِرَبِّنَآ أَحَدًا ﴿٢﴾ وَأَنَّهُۥ تَعَٰلَىٰ جَدُّ رَبِّنَا مَا ٱتَّخَذَ صَٰحِبَةً وَلَا وَلَدًا ﴿٣﴾ وَأَنَّهُۥ كَانَ يَقُولُ سَفِيهُنَا عَلَى ٱللَّهِ شَطَطًا ﴿٤﴾ وَأَنَّا ظَنَنَّآ أَن لَّن تَقُولَ ٱلْإِنسُ وَٱلْجِنُّ عَلَى ٱللَّهِ كَذِبًا ﴿٥﴾ وَأَنَّهُۥ كَانَ رِجَالٌ مِّنَ ٱلْإِنسِ يَعُوذُونَ بِرِجَالٍ مِّنَ ٱلْجِنِّ فَزَادُوهُمْ رَهَقًا ﴿٦﴾ وَأَنَّهُمْ ظَنُّوا۟ كَمَا ظَنَنتُمْ أَن لَّن يَبْعَثَ ٱللَّهُ أَحَدًا ﴿٧﴾ وَأَنَّا لَمَسْنَا ٱلسَّمَآءَ فَوَجَدْنَٰهَا مُلِئَتْ حَرَسًا شَدِيدًا وَشُهُبًا ﴿٨﴾ وَأَنَّا كُنَّا نَقْعُدُ مِنْهَا مَقَٰعِدَ لِلسَّمْعِ ۖ فَمَن يَسْتَمِعِ ٱلْـَٔانَ يَجِدْ لَهُۥ شِهَابًا رَّصَدًا ﴿٩﴾ وَأَنَّا لَا نَدْرِيٓ أَشَرٌّ أُرِيدَ بِمَن فِي ٱلْأَرْضِ أَمْ أَرَادَ بِهِمْ رَبُّهُمْ رَشَدًا ﴿١٠﴾ وَأَنَّا مِنَّا ٱلصَّٰلِحُونَ وَمِنَّا دُونَ ذَٰلِكَ ۖ كُنَّا طَرَآئِقَ قِدَدًا ﴿١١﴾ وَأَنَّا ظَنَنَّآ أَن لَّن نُّعْجِزَ ٱللَّهَ فِي ٱلْأَرْضِ وَلَن نُّعْجِزَهُۥ هَرَبًا ﴿١٢﴾ وَأَنَّا لَمَّا سَمِعْنَا ٱلْهُدَىٰٓ ءَامَنَّا بِهِۦ ۖ فَمَن يُؤْمِنۢ بِرَبِّهِۦ فَلَا يَخَافُ بَخْسًا وَلَا رَهَقًا ﴿١٣﴾

سورهٔ جنّ

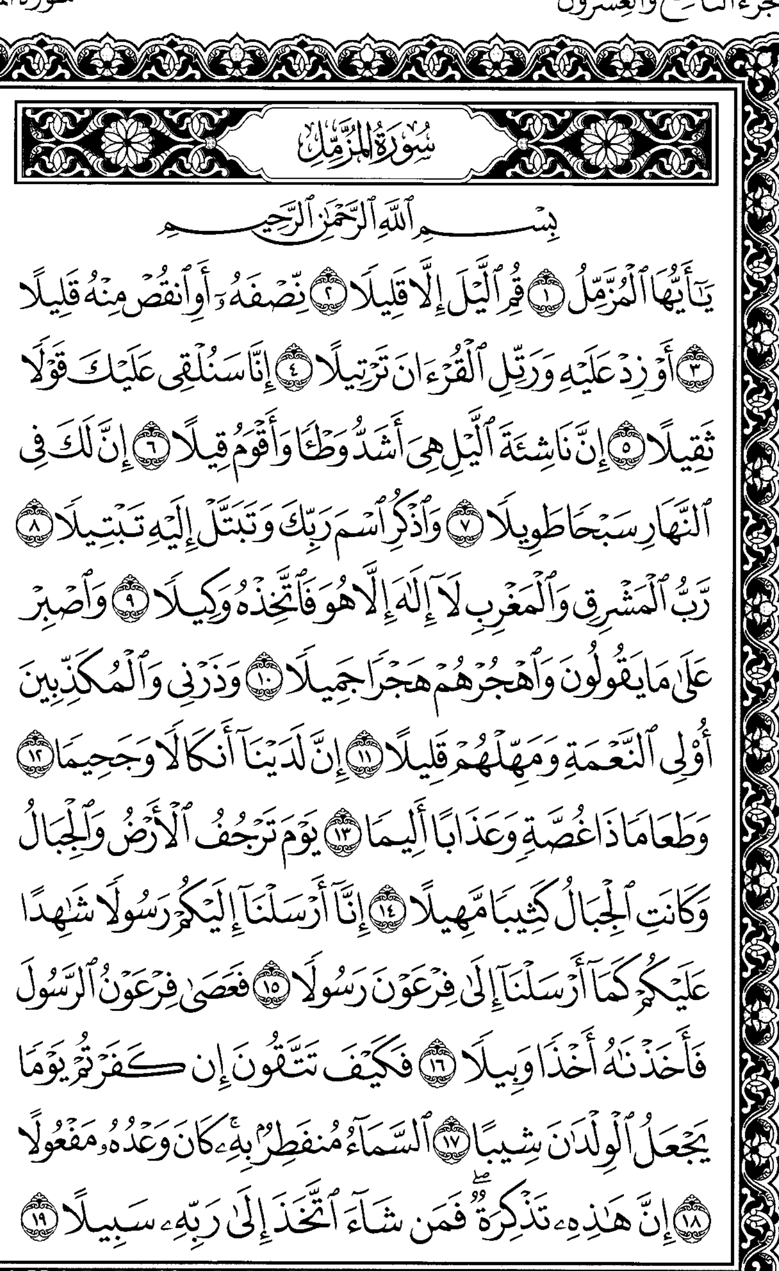
در مکه نازل شده و بیست‌وهشت آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ بگو: به من وحی شده که گروهی از جن (به تلاوت من) گوش دادند، پس گفتند: ما قرآن عجیبی شنیدیم. ﴿۲﴾ که به راه راست هدایت می‌کند، پس به آن ایمان آوردیم و (بعد از این) هرگز کسی را با پروردگار خود شریک نمی‌سازیم. ﴿۳﴾ و(ایمان آوردیم به اینکه) شأن و شکوه پروردگار ما بسیار بلند است، او زن و فرزندی (برای خود) نگرفته است. ﴿٤﴾ و (شگفت) اینکه نادانِ ما دربارهٔ الله سخنان دروغ و ناحق می‌گفت (که او شریکی دارد). ﴿٥﴾ و ما گمان می‌کردیم که انسانها و جن‌ها هرگز بر الله دروغ نخواهند گفت. ﴿٦﴾ و اینکه مردانی از انسان به مردانی از جنّ پناه می‌بردند، پس به این وسیله بر سرکشی آنها افزودند. ﴿۷﴾ و اینکه آن‌ها (انسان‌ها) گمان کردند طوری که شما (جنیات) گمان کردید که هرگز الله کسی را (به پیغمبری) مبعوث نخواهد کرد. ﴿۸﴾ و اینکه ما به آسمانها نزدیک شدیم و آن‌را چنان یافتیم که از محافظانی نیرومند و شهاب‌ها پر شده است. ﴿۹﴾ و اینکه ما (پیش از این) در گوشه‌های آسمان برای استراق سمع (شنیدنِ کلام عالم بالا) می‌نشستیم ولی اگر کسی اکنون گوش دهد، برای خود شهابی مراقب را می‌یابد. ﴿۱۰﴾ و اینکه ما نمی‌دانیم که آیا برای ساکنان زمین شر اراده شده یا این‌که پروردگارشان برای آنان خیر و هدایت خواسته است. ﴿۱۱﴾ و اینکه برخی از ما صالح و نیک و برخی غیر آن(بد) اند. ما گروه‌های گوناگون هستیم. ﴿۱۲﴾ ما یقین کردیم که هرگز نمی‌توانیم بر ارادهٔ الله در زمین غالب شویم و نمی‌توانیم با فرار از سلطهٔ او خارج شویم. ﴿۱۳﴾ و اینکه چون (ندای حق و) هدایت را شنیدیم به آن ایمان آوردیم، پس هرکس که به پروردگارش ایمان بیاورد، نه از نقصان حقی می‌ترسد و نه از ستمی.

وَأَنَّا مِنَّا ٱلْمُسْلِمُونَ وَمِنَّا ٱلْقَٰسِطُونَ ۖ فَمَنْ أَسْلَمَ فَأُو۟لَٰٓئِكَ تَحَرَّوْا۟ رَشَدًا ﴿١٤﴾ وَأَمَّا ٱلْقَٰسِطُونَ فَكَانُوا۟ لِجَهَنَّمَ حَطَبًا ﴿١٥﴾ وَأَلَّوِ ٱسْتَقَٰمُوا۟ عَلَى ٱلطَّرِيقَةِ لَأَسْقَيْنَٰهُم مَّآءً غَدَقًا ﴿١٦﴾ لِّنَفْتِنَهُمْ فِيهِ ۚ وَمَن يُعْرِضْ عَن ذِكْرِ رَبِّهِۦ يَسْلُكْهُ عَذَابًا صَعَدًا ﴿١٧﴾ وَأَنَّ ٱلْمَسَٰجِدَ لِلَّهِ فَلَا تَدْعُوا۟ مَعَ ٱللَّهِ أَحَدًا ﴿١٨﴾ وَأَنَّهُۥ لَمَّا قَامَ عَبْدُ ٱللَّهِ يَدْعُوهُ كَادُوا۟ يَكُونُونَ عَلَيْهِ لِبَدًا ﴿١٩﴾ قُلْ إِنَّمَآ أَدْعُوا۟ رَبِّى وَلَآ أُشْرِكُ بِهِۦٓ أَحَدًا ﴿٢٠﴾ قُلْ إِنِّى لَآ أَمْلِكُ لَكُمْ ضَرًّا وَلَا رَشَدًا ﴿٢١﴾ قُلْ إِنِّى لَن يُجِيرَنِى مِنَ ٱللَّهِ أَحَدٌ وَلَنْ أَجِدَ مِن دُونِهِۦ مُلْتَحَدًا ﴿٢٢﴾ إِلَّا بَلَٰغًا مِّنَ ٱللَّهِ وَرِسَٰلَٰتِهِۦ ۚ وَمَن يَعْصِ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ فَإِنَّ لَهُۥ نَارَ جَهَنَّمَ خَٰلِدِينَ فِيهَآ أَبَدًا ﴿٢٣﴾ حَتَّىٰٓ إِذَا رَأَوْا۟ مَا يُوعَدُونَ فَسَيَعْلَمُونَ مَنْ أَضْعَفُ نَاصِرًا وَأَقَلُّ عَدَدًا ﴿٢٤﴾ قُلْ إِنْ أَدْرِىٓ أَقَرِيبٌ مَّا تُوعَدُونَ أَمْ يَجْعَلُ لَهُۥ رَبِّىٓ أَمَدًا ﴿٢٥﴾ عَٰلِمُ ٱلْغَيْبِ فَلَا يُظْهِرُ عَلَىٰ غَيْبِهِۦٓ أَحَدًا ﴿٢٦﴾ إِلَّا مَنِ ٱرْتَضَىٰ مِن رَّسُولٍ فَإِنَّهُۥ يَسْلُكُ مِنۢ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِۦ رَصَدًا ﴿٢٧﴾ لِّيَعْلَمَ أَن قَدْ أَبْلَغُوا۟ رِسَٰلَٰتِ رَبِّهِمْ وَأَحَاطَ بِمَا لَدَيْهِمْ وَأَحْصَىٰ كُلَّ شَىْءٍ عَدَدًۢا ﴿٢٨﴾

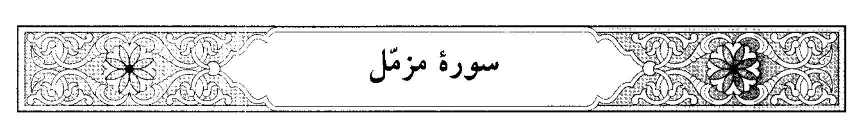
﴿۱٤﴾ و اینکه (اکنون) بعضی از ما فرمانبردار و بعضی از ما سرکش و ظالم اند، پس کسانی که اسلام آوردند، ایشان اند که راه راست را می‌طلبند. ﴿۱۵﴾ و امّا ظالمان (و منحرفان) پس هیزم دوزخند. ﴿۱٦﴾ و اگر بر راه راست استقامت کنند البته آنها را با آب بسیار سیراب می کنیم. ﴿۱۷﴾ (و لیکن بر آن‌ها تنگی نمودیم) تا ایشان را بازماییم، و هرکس از ذکر و یاد پروردگارش روی‌گردان گردد او را به عذابی سخت داخل می‌گرداند. ﴿۱۸﴾ و اینکه مساجد خاص برای عبادت الله است، پس کسی دیگر را با الله مخوانید. ﴿۱۹﴾ و اینکه چون بندهٔ الله برخواست تا او را به (عبادت الله) بخواند نزدیک بود که بر او هجوم آورند. ﴿۲۰﴾ بگو: (ای محمد) من فقط پروردگار خود را می‌خوانم (عبادت می‌کنم) و کسی را با او شریک نمی‌گردانم. ﴿۲۱﴾ بگو: من مالک هیچ‌گونه زیانی برای شما نیستم و نمی‌توانم شما را هدایت کنم. ﴿۲۲﴾ بگو: هرگز کسی مرا از عذاب الله پناه‌داده نتواند و هرگز پشت و پناهی جز او نمی‌یابم. ﴿۲۳﴾ تنها (می‌توانم) پیغامی از جانب الله و رسالت‌های او را به انجام می‌رسانم و هرکس از (فرمان) الله و رسول او نافرمانی کند بی‌گمان آتش دوزخ برای او خواهد بود که در آن جاودانه می ماند. ﴿۲٤﴾ (آنان در غفلت به سر می برند) تا آنکه آنچه را به آنها وعده داده می‌شود ببینند، پس آن وقت خواهند دانست که چه کسی مددگارانش ناتوان‌تر و تعدادش کمتر است. ﴿۲۵﴾ بگو: نمی‌دانم آیا آنچه به شما وعده داده می‌شود نزدیک است یا اینکه پروردگارم مدت طولانی برای آن مقرّر می کند؟ ﴿۲٦﴾ (چون او) دانای همه رازهای پوشیده است، پس هیچ کسی را بر غیب خود آگاه نمی‌سازد. ﴿۲۷﴾ مگر کسی از رسولانی که خود بپسندد پس (در این صورت) او پیشاپیش و پشت سر او نگهبانی می فرستد. ﴿۲۸﴾ تا بداند که پیغمبران پیام‌های پروردگارشان را رسانده‌اند و (الله) به آنچه که در نزد آنان است احاطه دارد و هر چیزی را با عدد شماره کرده است.

سورة المزمل

بسم الله الرحمن الرحيم

يَٰٓأَيُّهَا ٱلۡمُزَّمِّلُ ١ قُمِ ٱلَّيۡلَ إِلَّا قَلِيلٗا ٢ نِّصۡفَهُۥٓ أَوِ ٱنقُصۡ مِنۡهُ قَلِيلًا ٣ أَوۡ زِدۡ عَلَيۡهِ وَرَتِّلِ ٱلۡقُرۡءَانَ تَرۡتِيلًا ٤ إِنَّا سَنُلۡقِي عَلَيۡكَ قَوۡلٗا ثَقِيلًا ٥ إِنَّ نَاشِئَةَ ٱلَّيۡلِ هِيَ أَشَدُّ وَطۡـٔٗا وَأَقۡوَمُ قِيلًا ٦ إِنَّ لَكَ فِي ٱلنَّهَارِ سَبۡحٗا طَوِيلٗا ٧ وَٱذۡكُرِ ٱسۡمَ رَبِّكَ وَتَبَتَّلۡ إِلَيۡهِ تَبۡتِيلٗا ٨ رَّبُّ ٱلۡمَشۡرِقِ وَٱلۡمَغۡرِبِ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ فَٱتَّخِذۡهُ وَكِيلٗا ٩ وَٱصۡبِرۡ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَٱهۡجُرۡهُمۡ هَجۡرٗا جَمِيلٗا ١٠ وَذَرۡنِي وَٱلۡمُكَذِّبِينَ أُوْلِي ٱلنَّعۡمَةِ وَمَهِّلۡهُمۡ قَلِيلًا ١١ إِنَّ لَدَيۡنَآ أَنكَالٗا وَجَحِيمٗا ١٢ وَطَعَامٗا ذَا غُصَّةٖ وَعَذَابًا أَلِيمٗا ١٣ يَوۡمَ تَرۡجُفُ ٱلۡأَرۡضُ وَٱلۡجِبَالُ وَكَانَتِ ٱلۡجِبَالُ كَثِيبٗا مَّهِيلًا ١٤ إِنَّآ أَرۡسَلۡنَآ إِلَيۡكُمۡ رَسُولٗا شَٰهِدًا عَلَيۡكُمۡ كَمَآ أَرۡسَلۡنَآ إِلَىٰ فِرۡعَوۡنَ رَسُولٗا ١٥ فَعَصَىٰ فِرۡعَوۡنُ ٱلرَّسُولَ فَأَخَذۡنَٰهُ أَخۡذٗا وَبِيلٗا ١٦ فَكَيۡفَ تَتَّقُونَ إِن كَفَرۡتُمۡ يَوۡمٗا يَجۡعَلُ ٱلۡوِلۡدَٰنَ شِيبًا ١٧ ٱلسَّمَآءُ مُنفَطِرُۢ بِهِۦۚ كَانَ وَعۡدُهُۥ مَفۡعُولًا ١٨ إِنَّ هَٰذِهِۦ تَذۡكِرَةٞۖ فَمَن شَآءَ ٱتَّخَذَ إِلَىٰ رَبِّهِۦ سَبِيلًا ١٩

سورۀ مزمّل

در مکه نازل شده و بیست آیت است

بنام الله بخشندۀ مهربان

﴿۱﴾ ای جامه بخود پیچیده! ﴿۲﴾ شب برخیز مگر اندکی (از آن را). ﴿۳﴾ (برخیز) نیمی از شب یا اندکی از آن کم کن. ﴿٤﴾ یا اندکی بر آن بافزای و قرآن را با تدبر و تأمل و شمرده بخوان. ﴿٥﴾ (چون) ما کلام نهایت گران (و موجب مسئولیت را) بر تو القا خواهیم کرد. ﴿٦﴾ به یقین شب زنده‌داری در تزکیه و اصلاح نفس مؤثرتر و در سخن استوارتر است. ﴿۷﴾ چون تو در روز مشغولیت و تلاش طولانی داری. ﴿۸﴾ و نام پروردگارت را یاد کن و (از هر چیز صرف نظر کرده و) به سوی او متوجّه شو. ﴿۹﴾ (چون) او پروردگار مشرق و مغرب و (همه جهات) است که هیچ معبودی (برحق) به جز او نیست، پس او را وکیل و کارساز خود قرار ده. ﴿۱۰﴾ و بر آنچه (کفار) می‌گویند صبر کن و به شیوۀ نیکو از ایشان دوری کن. ﴿۱۱﴾ و مرا با این تکذیب‌کنندگان برخوردار از ناز و نعمت تنها بگذار و آن‌ها را اندکی مهلت ده. ﴿۱۲﴾ (که) نزد ما (سزاهایی چون) زنجیرهای سنگین و آتش سوزانِ دوزخ است. ﴿۱۳﴾ و (نزد ما) غذایی گلوگیر و عذاب دردناک است. ﴿١٤﴾ (این عذاب) در روزی خواهد بود که زمین و کوه‌ها بجنبند و کوه‌ها به توده‌های پراگنده و تپه‌های ریگِ روان تبدیل می گردند. ﴿۱٥﴾ البته ما پیغمبری را که بر شما گواه است به‌سوی شما فرستادیم، چنانکه به‌سوی فرعون پیغمبری فرستادیم. ﴿١٦﴾ پس فرعون از آن رسول نافرمانی کرد (لذا) او را به سزای سخت گرفتیم. ﴿۱۷﴾ پس اگر کفر ورزید، چگونه خود را از (عذاب) روزی که کودکان را پیر می‌گرداند نگاه می دارید؟! ﴿۱۸﴾ آسمان به سبب (هول) آن روز شق می شود (چون) وعدۀ او حتما شدنی است. ﴿۱۹﴾ البته این (قرآن) پند است، پس هرکس که بخواهد راهی به‌سوی پروردگار خود درپیش بگیرد.

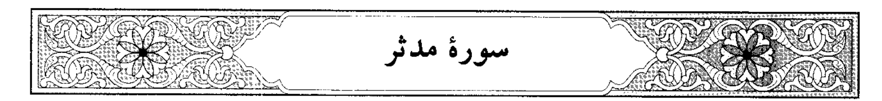
۞ إِنَّ رَبَّكَ يَعۡلَمُ أَنَّكَ تَقُومُ أَدۡنَىٰ مِن ثُلُثَيِ ٱلَّيۡلِ وَنِصۡفَهُۥ وَثُلُثَهُۥ وَطَآئِفَةٞ مِّنَ ٱلَّذِينَ مَعَكَۚ وَٱللَّهُ يُقَدِّرُ ٱلَّيۡلَ وَٱلنَّهَارَۚ عَلِمَ أَن لَّن تُحۡصُوهُ فَتَابَ عَلَيۡكُمۡۖ فَٱقۡرَءُواْ مَا تَيَسَّرَ مِنَ ٱلۡقُرۡءَانِۚ عَلِمَ أَن سَيَكُونُ مِنكُم مَّرۡضَىٰ وَءَاخَرُونَ يَضۡرِبُونَ فِي ٱلۡأَرۡضِ يَبۡتَغُونَ مِن فَضۡلِ ٱللَّهِ وَءَاخَرُونَ يُقَٰتِلُونَ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِۖ فَٱقۡرَءُواْ مَا تَيَسَّرَ مِنۡهُۚ وَأَقِيمُواْ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتُواْ ٱلزَّكَوٰةَ وَأَقۡرِضُواْ ٱللَّهَ قَرۡضًا حَسَنٗاۚ وَمَا تُقَدِّمُواْ لِأَنفُسِكُم مِّنۡ خَيۡرٖ تَجِدُوهُ عِندَ ٱللَّهِ هُوَ خَيۡرٗا وَأَعۡظَمَ أَجۡرٗاۚ وَٱسۡتَغۡفِرُواْ ٱللَّهَۖ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٞ رَّحِيمُۢ ﴿٢٠﴾

سُورَةُ المُدَّثِّرِ

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

يَٰٓأَيُّهَا ٱلۡمُدَّثِّرُ ﴿١﴾ قُمۡ فَأَنذِرۡ ﴿٢﴾ وَرَبَّكَ فَكَبِّرۡ ﴿٣﴾ وَثِيَابَكَ فَطَهِّرۡ ﴿٤﴾ وَٱلرُّجۡزَ فَٱهۡجُرۡ ﴿٥﴾ وَلَا تَمۡنُن تَسۡتَكۡثِرُ ﴿٦﴾ وَلِرَبِّكَ فَٱصۡبِرۡ ﴿٧﴾ فَإِذَا نُقِرَ فِي ٱلنَّاقُورِ ﴿٨﴾ فَذَٰلِكَ يَوۡمَئِذٖ يَوۡمٌ عَسِيرٌ ﴿٩﴾ عَلَى ٱلۡكَٰفِرِينَ غَيۡرُ يَسِيرٖ ﴿١٠﴾ ذَرۡنِي وَمَنۡ خَلَقۡتُ وَحِيدٗا ﴿١١﴾ وَجَعَلۡتُ لَهُۥ مَالٗا مَّمۡدُودٗا ﴿١٢﴾ وَبَنِينَ شُهُودٗا ﴿١٣﴾ وَمَهَّدتُّ لَهُۥ تَمۡهِيدٗا ﴿١٤﴾ ثُمَّ يَطۡمَعُ أَنۡ أَزِيدَ ﴿١٥﴾ كَلَّآۖ إِنَّهُۥ كَانَ لِأٓيَٰتِنَا عَنِيدٗا ﴿١٦﴾ سَأُرۡهِقُهُۥ صَعُودًا ﴿١٧﴾ إِنَّهُۥ فَكَّرَ وَقَدَّرَ ﴿١٨﴾

﴿۲۰﴾ همانا پروردگارت می‌داند که تو و گروهی از کسانی‌که با تو هستند نزدیک به دو سوم شب، یا نصف و یا یک سوم آن را به نماز می‌ایستید. و الله شب و روز را اندازه می کند. الله دانست که شما نمی‌توانید حساب آن‌را داشته باشید، لذا از شما درگذشت، پس آن مقدار از قرآن را (در نماز) بخوانید که برایتان میسّر است و الله دانست که برخی از شما بیمار خواهند بود و دیگرانی هم برای به دست آوردن نعمت الله در زمین مسافرت می‌کنند و گروهی دیگر در راه الله جهاد می کنند. پس آنچه میسّر باشد از آن بخوانید. و نماز را برپا کنید و زکات را بپردازید و به الله قرض الحسنه بدهید(در راه او و به اخلاص انفاق کنید). و کارهای نیکی را که برای خودتان پیش می‌فرستید آن‌را نزد الله بهتر و با پاداش بیشتر خواهید یافت. و از الله مغفرت بخواهید که یقینا الله آمرزندۀ مهربان است.

سورۀ مدثر

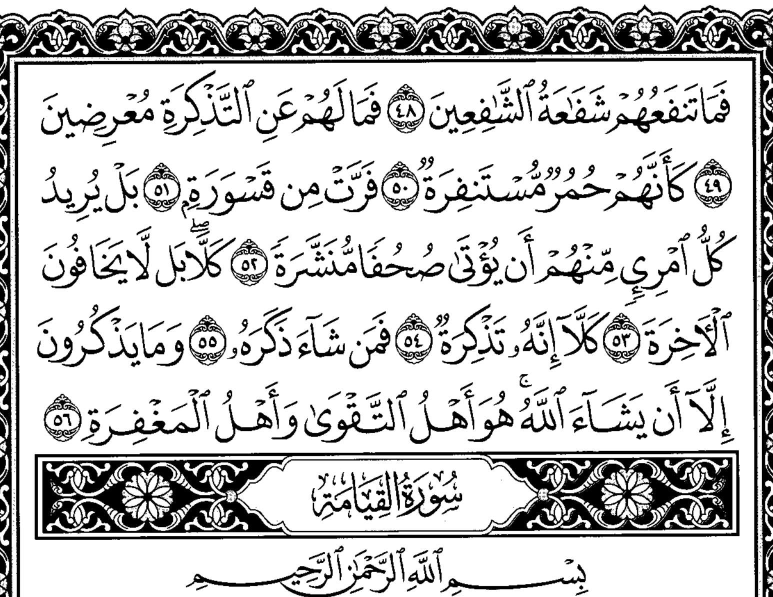
در مکه نازل شده و پنجاه‌وشش آیت است

بنام الله بخشندۀ مهربان

﴿۱﴾ ای جامه بر خود کشیده. ﴿۲﴾ برخیز و (مردم را از عذاب الله) بترسان. ﴿۳﴾ و پروردگارت را به بزرگی یاد کن. ﴿٤﴾ و لباس‌هایت را پاکیزه دار. ﴿۵﴾ و از پلیدی دوری کن. ﴿٦﴾ و بخشش مکن تا بیش از آن بخواهی. ﴿۷﴾ و برای (رضایت) پروردگارت صبر کن. ﴿۸﴾ پس چون در صور دمیده شود. ﴿۹﴾ پس آن روز، روزی سخت است. ﴿۱۰﴾ بر کافران آسان نیست. ﴿۱۱﴾ مرا با آن که تنها آفریدمش بگذار. ﴿۱۲﴾ و به او مال فراوان دادم. ﴿۱۳﴾ و پسرانی که (هر وقت در کنارش) حاضرند. ﴿۱٤﴾ و برای او (وسائل زندگی را) از هر نظر آماده ساختم. ﴿۱۵﴾ (با این حال) باز هم طمع دارد که او را بیشتر دهم. ﴿۱٦﴾ هرگز نه، زیرا او در مقابل آیات ما عناد می ورزید. ﴿۱۷﴾ (بلکه) به‌زودی او را به بالا شدن بر گردنۀ سخت مجبور می سازم. ﴿۱۸﴾ همانا او (برای مبارزه با قرآن) اندیشید و سنجید.

فَقُتِلَ كَيْفَ قَدَّرَ ﴿١٩﴾ ثُمَّ قُتِلَ كَيْفَ قَدَّرَ ﴿٢٠﴾ ثُمَّ نَظَرَ ﴿٢١﴾ ثُمَّ عَبَسَ وَبَسَرَ ﴿٢٢﴾ ثُمَّ أَدْبَرَ وَٱسْتَكْبَرَ ﴿٢٣﴾ فَقَالَ إِنْ هَٰذَآ إِلَّا سِحْرٌ يُؤْثَرُ ﴿٢٤﴾ إِنْ هَٰذَآ إِلَّا قَوْلُ ٱلْبَشَرِ ﴿٢٥﴾ سَأُصْلِيهِ سَقَرَ ﴿٢٦﴾ وَمَآ أَدْرَىٰكَ مَا سَقَرُ ﴿٢٧﴾ لَا تُبْقِى وَلَا تَذَرُ ﴿٢٨﴾ لَوَّاحَةٌ لِّلْبَشَرِ ﴿٢٩﴾ عَلَيْهَا تِسْعَةَ عَشَرَ ﴿٣٠﴾ وَمَا جَعَلْنَآ أَصْحَٰبَ ٱلنَّارِ إِلَّا مَلَٰٓئِكَةً ۙ وَمَا جَعَلْنَا عِدَّتَهُمْ إِلَّا فِتْنَةً لِّلَّذِينَ كَفَرُوا۟ لِيَسْتَيْقِنَ ٱلَّذِينَ أُوتُوا۟ ٱلْكِتَٰبَ وَيَزْدَادَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ إِيمَٰنًا ۙ وَلَا يَرْتَابَ ٱلَّذِينَ أُوتُوا۟ ٱلْكِتَٰبَ وَٱلْمُؤْمِنُونَ ۙ وَلِيَقُولَ ٱلَّذِينَ فِى قُلُوبِهِم مَّرَضٌ وَٱلْكَٰفِرُونَ مَاذَآ أَرَادَ ٱللَّهُ بِهَٰذَا مَثَلًا ۚ كَذَٰلِكَ يُضِلُّ ٱللَّهُ مَن يَشَآءُ وَيَهْدِى مَن يَشَآءُ ۚ وَمَا يَعْلَمُ جُنُودَ رَبِّكَ إِلَّا هُوَ ۚ وَمَا هِىَ إِلَّا ذِكْرَىٰ لِلْبَشَرِ ﴿٣١﴾ كَلَّا وَٱلْقَمَرِ ﴿٣٢﴾ وَٱلَّيْلِ إِذْ أَدْبَرَ ﴿٣٣﴾ وَٱلصُّبْحِ إِذَآ أَسْفَرَ ﴿٣٤﴾ إِنَّهَا لَإِحْدَى ٱلْكُبَرِ ﴿٣٥﴾ نَذِيرًا لِّلْبَشَرِ ﴿٣٦﴾ لِمَن شَآءَ مِنكُمْ أَن يَتَقَدَّمَ أَوْ يَتَأَخَّرَ ﴿٣٧﴾ كُلُّ نَفْسٍۭ بِمَا كَسَبَتْ رَهِينَةٌ ﴿٣٨﴾ إِلَّآ أَصْحَٰبَ ٱلْيَمِينِ ﴿٣٩﴾ فِى جَنَّٰتٍ يَتَسَآءَلُونَ ﴿٤٠﴾ عَنِ ٱلْمُجْرِمِينَ ﴿٤١﴾ مَا سَلَكَكُمْ فِى سَقَرَ ﴿٤٢﴾ قَالُوا۟ لَمْ نَكُ مِنَ ٱلْمُصَلِّينَ ﴿٤٣﴾ وَلَمْ نَكُ نُطْعِمُ ٱلْمِسْكِينَ ﴿٤٤﴾ وَكُنَّا نَخُوضُ مَعَ ٱلْخَآئِضِينَ ﴿٤٥﴾ وَكُنَّا نُكَذِّبُ بِيَوْمِ ٱلدِّينِ ﴿٤٦﴾ حَتَّىٰٓ أَتَىٰنَا ٱلْيَقِينُ ﴿٤٧﴾

﴿۱۹﴾ پس مرگ بر او باد چگونه سنجید!؟ ﴿۲۰﴾ باز مرگ بر او باد چگونه سنجید؟ ﴿۲۱﴾ باز نگریست. ﴿۲۲﴾ باز روی ترش کرد و پیشانی در هم کشید. ﴿۲۳﴾ باز پشت گردانید و تکبر کرد. ﴿۲٤﴾ پس گفت: این (قرآن) چیزی جز جادوی نقل شده (از پیشینیان) نیست. ﴿۲٥﴾ و این (قرآن) نیست مگر گفتۀ بشر. ﴿۲٦﴾ (به سزای این سخن) زود است که او را در سقر (دوزخ) داخل کنم. ﴿۲۷﴾ و تو چه می دانی که سقر چیست؟ ﴿۲۸﴾ (سقر چیزی است که) نه باقی می‌گذارد و نه رها می‌کند. ﴿۲۹﴾ تغیردهنده و سوزانندۀ پوست انسان است. ﴿۳۰﴾ بر آن (دوزخ) نوزده فرشته (محافظ) مقرراند. ﴿۳۱﴾ و ما محافظان دوزخ را جز از فرشتگان قرار ندادیم و شمار آنها را نیز جز وسیلۀ آزمایش کافران قرار ندادیم، تا اهل کتاب یقین کنند(که قرآن کتاب آسمانی است) و تا ایمان مؤمنان بیشتر شود و تا اهل کتاب و مؤمنان شک نکنند و تا بیماردلان (منافقان) و کافران بگویند: الله از این مَثَل چه خواسته است؟ الله این چنین هرکس را که بخواهد گمراه می‌سازد و هرکس را که بخواهد هدایت می‌کند. و لشکرهای پروردگارت را جز او کسی نمی‌داند و این جز اندرزی برای بشر نیست. ﴿۳۲﴾ نه چنین نیست (که کفار می پندارند)، قسم به ماه. ﴿۳۳﴾ قسم به شب چون پشت کند. ﴿۳٤﴾ قسم به صبح چون روشن شود. ﴿۳٥﴾ که دوزخ یکی از نشانه‌های بزرگ (قدرت الله) است. ﴿۳٦﴾ در حالیکه ترسانندۀ بشر است. ﴿۳۷﴾ (ترساننده است) برای هرکس از شما که بخواهد پیش رود (در گناه)، یا پس ماند (از نیکی). ﴿۳۸﴾ هر نفس (هر شخص) در گروِ کاری است که انجام داده است. ﴿۳۹﴾ مگر اصحاب دست راست. ﴿٤۰﴾ که آن‌ها در باغ‌ها اند و می پرسند. ﴿٤۱﴾ از مجرمان (کافران) ﴿٤۲﴾ که شما را چه چیز در دوزخ درآورد؟ ﴿٤۳﴾ (در جواب) گویند: ما از نمازگزاران نبودیم. ﴿٤٤﴾ و مسکینان را طعام نمی‌دادیم. ﴿٤٥﴾ (بلکه) با آنانی که سخن باطل می گفتند (در کفر گویی) فرو می‌رفتیم. ﴿٤٦﴾ و روز جزا را دروغ می‌شمردیم. ﴿٤۷﴾ تا آن که مرگ به سراغ ما آمد.

فَمَا تَنفَعُهُمْ شَفَٰعَةُ ٱلشَّٰفِعِينَ ﴿٤٨﴾ فَمَا لَهُمْ عَنِ ٱلتَّذْكِرَةِ مُعْرِضِينَ
﴿٤٩﴾ كَأَنَّهُمْ حُمُرٌ مُّسْتَنفِرَةٌ ﴿٥٠﴾ فَرَّتْ مِن قَسْوَرَةٍۭ ﴿٥١﴾ بَلْ يُرِيدُ
كُلُّ ٱمْرِئٍ مِّنْهُمْ أَن يُؤْتَىٰ صُحُفًا مُّنَشَّرَةً ﴿٥٢﴾ كَلَّا ۖ بَل لَّا يَخَافُونَ
ٱلْءَاخِرَةَ ﴿٥٣﴾ كَلَّآ إِنَّهُۥ تَذْكِرَةٌ ﴿٥٤﴾ فَمَن شَآءَ ذَكَرَهُۥ ﴿٥٥﴾ وَمَا يَذْكُرُونَ
إِلَّآ أَن يَشَآءَ ٱللَّهُ ۚ هُوَ أَهْلُ ٱلتَّقْوَىٰ وَأَهْلُ ٱلْمَغْفِرَةِ ﴿٥٦﴾

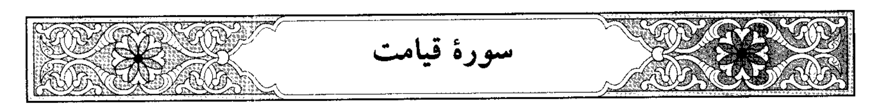
سُورَةُ القِيَامَةِ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

لَآ أُقْسِمُ بِيَوْمِ ٱلْقِيَٰمَةِ ﴿١﴾ وَلَآ أُقْسِمُ بِٱلنَّفْسِ ٱللَّوَّامَةِ ﴿٢﴾ أَيَحْسَبُ
ٱلْإِنسَٰنُ أَلَّن نَّجْمَعَ عِظَامَهُۥ ﴿٣﴾ بَلَىٰ قَٰدِرِينَ عَلَىٰٓ أَن نُّسَوِّىَ بَنَانَهُۥ ﴿٤﴾ بَلْ
يُرِيدُ ٱلْإِنسَٰنُ لِيَفْجُرَ أَمَامَهُۥ ﴿٥﴾ يَسْـَٔلُ أَيَّانَ يَوْمُ ٱلْقِيَٰمَةِ ﴿٦﴾ فَإِذَا بَرِقَ
ٱلْبَصَرُ ﴿٧﴾ وَخَسَفَ ٱلْقَمَرُ ﴿٨﴾ وَجُمِعَ ٱلشَّمْسُ وَٱلْقَمَرُ ﴿٩﴾ يَقُولُ ٱلْإِنسَٰنُ
يَوْمَئِذٍ أَيْنَ ٱلْمَفَرُّ ﴿١٠﴾ كَلَّا لَا وَزَرَ ﴿١١﴾ إِلَىٰ رَبِّكَ يَوْمَئِذٍ ٱلْمُسْتَقَرُّ ﴿١٢﴾ يُنَبَّؤُا۟
ٱلْإِنسَٰنُ يَوْمَئِذٍۭ بِمَا قَدَّمَ وَأَخَّرَ ﴿١٣﴾ بَلِ ٱلْإِنسَٰنُ عَلَىٰ نَفْسِهِۦ بَصِيرَةٌ ﴿١٤﴾
وَلَوْ أَلْقَىٰ مَعَاذِيرَهُۥ ﴿١٥﴾ لَا تُحَرِّكْ بِهِۦ لِسَانَكَ لِتَعْجَلَ بِهِۦٓ ﴿١٦﴾ إِنَّ عَلَيْنَا
جَمْعَهُۥ وَقُرْءَانَهُۥ ﴿١٧﴾ فَإِذَا قَرَأْنَٰهُ فَٱتَّبِعْ قُرْءَانَهُۥ ﴿١٨﴾ ثُمَّ إِنَّ عَلَيْنَا بَيَانَهُۥ ﴿١٩﴾

﴿٤٨﴾ پس (این تکذیب‌کنندگان بی‌ایمان را) شفاعت شفاعت‌کنندگان نفع نرساند. ﴿٤٩﴾ پس آنان‌را چه شده است که از پند روی‌گردانند؟! ﴿٥٠﴾ گویا آن‌ها گوره‌خرانی رمنده‌اند. ﴿٥١﴾ که از شیر گریخته اند. ﴿٥٢﴾ بلکه هر فردی از آن‌ها می‌خواهد که صحیفه‌های سرگشاده (از سوی الله) به او داده شود. ﴿٥٣﴾ چنین نیست، بلکه ایشان از روز آخرت نمی‌ترسند. ﴿٥٤﴾ واقعا که آن قرآن تذکر (و پند ارزشمند)است. ﴿٥٥﴾ پس هرکس بخواهد آن‌را یاد کند. ﴿٥٦﴾ و یاد نمی‌کنند مگر اینکه الله بخواهد (و به ایشان توفیق دهد). او (الله) سزاوار تقوی است و او سزاوار آمرزش است.

سورهٔ قیامت

در مکه نازل شده و چهل آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿١﴾ قسم می‌خورم به روز قیامت. ﴿٢﴾ و قسم می‌خورم به نفس ملامت‌کننده (و پشیمان‌شونده). ﴿٣﴾ آیا انسان گمان می‌کند که استخوان‌هایش را جمع نخواهیم کرد؟ ﴿٤﴾ بلی! (چنین خواهیم کرد) در حالیکه قادریم بر آن که (حتی) سرانگشتان او را (هم) برابر سازیم. ﴿٥﴾ بلکه انسان می‌خواهد (با انکار نمودن) راه فسق و فجور را پیش روی خود باز کند. ﴿٦﴾ (و به طور استهزا) می‌پرسد: روز قیامت چه وقت است؟ ﴿٧﴾ پس وقتی که چشم‌ها خیره شود. ﴿٨﴾ و ماه بی‌نور و تاریک شود. ﴿٩﴾ و آفتاب و ماه یکجا جمع شود. ﴿١٠﴾ و (وقتی روز قیامت برپا شود) انسان می گوید: راه گریز کجاست؟ ﴿١١﴾ نه! هرگز جای (گریز و) پناه نیست. ﴿١٢﴾ (بلکه) در آن روز قرارگاه تنها به سوی پروردگار توست. ﴿١٣﴾ انسان در آن روز به آنچه پیش فرستاده و به آنچه پس گذاشته است خبر داده می‌شود. ﴿١٤﴾ بلکه انسان به (خوب و بد) نفس خود بیناست. ﴿١٥﴾ اگر چه (در آن روز) عذرهایی پیش کند. ﴿١٦﴾ (ای پیغمبر! در وقت نزول وحی) زبانت را حرکت مده تا در یادکردنِ آن شتاب کنی. ﴿١٧﴾ بی‌گمان جمع‌کردن آن در سینهٔ تو و خواندنش بر عهدهٔ ماست. ﴿١٨﴾ پس چون آن را (به زبان جبریل) خواندیم، پس قرائت آن را پیروی کن. ﴿١٩﴾ باز بیان (حقایق و تفسیر) آن بر عهدهٔ ماست.

كَلَّا بَلْ تُحِبُّونَ ٱلْعَاجِلَةَ ﴿٢٠﴾ وَتَذَرُونَ ٱلْآخِرَةَ ﴿٢١﴾ وُجُوهٌ يَوْمَئِذٍ نَّاضِرَةٌ ﴿٢٢﴾ إِلَىٰ رَبِّهَا نَاظِرَةٌ ﴿٢٣﴾ وَوُجُوهٌ يَوْمَئِذٍ بَاسِرَةٌ ﴿٢٤﴾ تَظُنُّ أَن يُفْعَلَ بِهَا فَاقِرَةٌ ﴿٢٥﴾ كَلَّآ إِذَا بَلَغَتِ ٱلتَّرَاقِيَ ﴿٢٦﴾ وَقِيلَ مَنْۜ رَاقٍ ﴿٢٧﴾ وَظَنَّ أَنَّهُ ٱلْفِرَاقُ ﴿٢٨﴾ وَٱلْتَفَّتِ ٱلسَّاقُ بِٱلسَّاقِ ﴿٢٩﴾ إِلَىٰ رَبِّكَ يَوْمَئِذٍ ٱلْمَسَاقُ ﴿٣٠﴾ فَلَا صَدَّقَ وَلَا صَلَّىٰ ﴿٣١﴾ وَلَٰكِن كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰ ﴿٣٢﴾ ثُمَّ ذَهَبَ إِلَىٰٓ أَهْلِهِۦ يَتَمَطَّىٰٓ ﴿٣٣﴾ أَوْلَىٰ لَكَ فَأَوْلَىٰ ﴿٣٤﴾ ثُمَّ أَوْلَىٰ لَكَ فَأَوْلَىٰٓ ﴿٣٥﴾ أَيَحْسَبُ ٱلْإِنسَٰنُ أَن يُتْرَكَ سُدًى ﴿٣٦﴾ أَلَمْ يَكُ نُطْفَةً مِّن مَّنِيٍّ يُمْنَىٰ ﴿٣٧﴾ ثُمَّ كَانَ عَلَقَةً فَخَلَقَ فَسَوَّىٰ ﴿٣٨﴾ فَجَعَلَ مِنْهُ ٱلزَّوْجَيْنِ ٱلذَّكَرَ وَٱلْأُنثَىٰٓ ﴿٣٩﴾ أَلَيْسَ ذَٰلِكَ بِقَٰدِرٍ عَلَىٰٓ أَن يُحْـِۧيَ ٱلْمَوْتَىٰ ﴿٤٠﴾

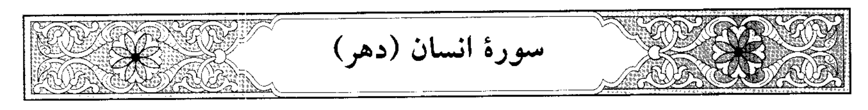

سُورَةُ الإِنسَانِ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

هَلْ أَتَىٰ عَلَى ٱلْإِنسَٰنِ حِينٌ مِّنَ ٱلدَّهْرِ لَمْ يَكُن شَيْـًٔا مَّذْكُورًا ﴿١﴾ إِنَّا خَلَقْنَا ٱلْإِنسَٰنَ مِن نُّطْفَةٍ أَمْشَاجٍ نَّبْتَلِيهِ فَجَعَلْنَٰهُ سَمِيعًۢا بَصِيرًا ﴿٢﴾ إِنَّا هَدَيْنَٰهُ ٱلسَّبِيلَ إِمَّا شَاكِرًا وَإِمَّا كَفُورًا ﴿٣﴾ إِنَّآ أَعْتَدْنَا لِلْكَٰفِرِينَ سَلَٰسِلَا۟ وَأَغْلَٰلًا وَسَعِيرًا ﴿٤﴾ إِنَّ ٱلْأَبْرَارَ يَشْرَبُونَ مِن كَأْسٍ كَانَ مِزَاجُهَا كَافُورًا ﴿٥﴾

﴿۲۰﴾ نه، چنین نیست (که می‌گویید) بلکه شما دنیای زودگذر را دوست می‌دارید. ﴿۲۱﴾ و آخرت را ترک می‌کنید. ﴿۲۲﴾ (حال آنکه کامیاب و ناکام در آخرت معلوم شود) در آن روز چهره‌هایی شاداب (و خرم) هستند. ﴿۲۳﴾ (چرا که) به پروردگار خود می نگرند. ﴿۲٤﴾ و چهره‌هایی در آن روز گرفته (و غمگین) است. ﴿۲۵﴾ (چون) یقین دارند که به مصیبت کمرشکن گرفتار می‌شوند. ﴿۲٦﴾ چنین نیست (که ایشان گمان دارند) هنگامی که جان به گلوگاه رسد. ﴿۲۷﴾ و گفته شود: آیا کسی هست که افسون بخواند؟ ﴿۲۸﴾ و (محتضر) یقین کند که زمان جدایی (روح از بدن) فرا رسیده است. ﴿۲۹﴾ و ساق پا به ساق دیگر بپیچد (که دیگر حرکت نتواند). ﴿۳۰﴾ آن روز، روز سوق‌دادنش به سوی پروردگار توست. ﴿۳۱﴾ پس (انسان نافرمان) نه تصدیق کرد و نه نماز گزارد. ﴿۳۲﴾ بلکه دروغ شمرد و اعراض نمود. ﴿۳۳﴾ باز متکبرانه و خرامان به سوی خانواده‌اش رفت. ﴿۳٤﴾ وای بر تو، باز وای بر تو. ﴿۳۵﴾ باز وای بر تو، وای بر تو. ﴿۳٦﴾ آیا انسان گمان می‌کند که به حال خود گذاشته می‌شود (و با او حساب و کتاب صورت نمی گیرد)؟ ﴿۳۷﴾ آیا او نطفه ای از منی که در رحم ریخته شده، نبود؟ ﴿۳۸﴾ باز خون بسته ای بود که (الله آنرا) آفرید باز (خلقت او را) استوار و برابر کرد. ﴿۳۹﴾ پس از آن (قطرهٔ منی) دو جفت مرد و زن را آفرید. ﴿٤۰﴾ آیا همین (آفرینندهٔ انسان‌ها از منی) قادر نیست که (بار دوم) مُرده‌ها را زنده کند؟

سورهٔ انسان (دهر)

در مکه نازل شده و سی‌ویک آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ آیا بر انسان مدتی از زمان گذشت که چیزی قابل ذکر نبود. ﴿۲﴾ البته ما انسان را آمیخته از نطفه (مرد و زن) آفریده‌ایم، تا او را بازمائیم (لذا) او را شنوای بینا گردانیدیم. ﴿۳﴾ البته ما به انسان راه راست را نشان دادیم، خواه شکرگزار باشد، خواه ناشکر. ﴿٤﴾ (لیکن) ما برای کفّار زنجیرها و طوق‌ها و آتش سوزان را آماده کرده‌ایم. ﴿۵﴾ البته نیکان از جامی می‌نوشند که با کافور آمیخته شده است.

عَيۡنٗا يَشۡرَبُ بِهَا عِبَادُ ٱللَّهِ يُفَجِّرُونَهَا تَفۡجِيرٗا ﴿٦﴾ يُوفُونَ بِٱلنَّذۡرِ وَيَخَافُونَ يَوۡمٗا كَانَ شَرُّهُۥ مُسۡتَطِيرٗا ﴿٧﴾ وَيُطۡعِمُونَ ٱلطَّعَامَ عَلَىٰ حُبِّهِۦ مِسۡكِينٗا وَيَتِيمٗا وَأَسِيرًا ﴿٨﴾ إِنَّمَا نُطۡعِمُكُمۡ لِوَجۡهِ ٱللَّهِ لَا نُرِيدُ مِنكُمۡ جَزَآءٗ وَلَا شُكُورًا ﴿٩﴾ إِنَّا نَخَافُ مِن رَّبِّنَا يَوۡمًا عَبُوسٗا قَمۡطَرِيرٗا ﴿١٠﴾ فَوَقَىٰهُمُ ٱللَّهُ شَرَّ ذَٰلِكَ ٱلۡيَوۡمِ وَلَقَّىٰهُمۡ نَضۡرَةٗ وَسُرُورٗا ﴿١١﴾ وَجَزَىٰهُم بِمَا صَبَرُواْ جَنَّةٗ وَحَرِيرٗا ﴿١٢﴾ مُّتَّكِـِٔينَ فِيهَا عَلَى ٱلۡأَرَآئِكِۖ لَا يَرَوۡنَ فِيهَا شَمۡسٗا وَلَا زَمۡهَرِيرٗا ﴿١٣﴾ وَدَانِيَةً عَلَيۡهِمۡ ظِلَٰلُهَا وَذُلِّلَتۡ قُطُوفُهَا تَذۡلِيلٗا ﴿١٤﴾ وَيُطَافُ عَلَيۡهِم بِـَٔانِيَةٖ مِّن فِضَّةٖ وَأَكۡوَابٖ كَانَتۡ قَوَارِيرَا۠ ﴿١٥﴾ قَوَارِيرَاْ مِن فِضَّةٖ قَدَّرُوهَا تَقۡدِيرٗا ﴿١٦﴾ وَيُسۡقَوۡنَ فِيهَا كَأۡسٗا كَانَ مِزَاجُهَا زَنجَبِيلًا ﴿١٧﴾ عَيۡنٗا فِيهَا تُسَمَّىٰ سَلۡسَبِيلٗا ﴿١٨﴾ ۞ وَيَطُوفُ عَلَيۡهِمۡ وِلۡدَٰنٞ مُّخَلَّدُونَ إِذَا رَأَيۡتَهُمۡ حَسِبۡتَهُمۡ لُؤۡلُؤٗا مَّنثُورٗا ﴿١٩﴾ وَإِذَا رَأَيۡتَ ثَمَّ رَأَيۡتَ نَعِيمٗا وَمُلۡكٗا كَبِيرًا ﴿٢٠﴾ عَٰلِيَهُمۡ ثِيَابُ سُندُسٍ خُضۡرٞ وَإِسۡتَبۡرَقٞۖ وَحُلُّوٓاْ أَسَاوِرَ مِن فِضَّةٖ وَسَقَىٰهُمۡ رَبُّهُمۡ شَرَابٗا طَهُورًا ﴿٢١﴾ إِنَّ هَٰذَا كَانَ لَكُمۡ جَزَآءٗ وَكَانَ سَعۡيُكُم مَّشۡكُورًا ﴿٢٢﴾ إِنَّا نَحۡنُ نَزَّلۡنَا عَلَيۡكَ ٱلۡقُرۡءَانَ تَنزِيلٗا ﴿٢٣﴾ فَٱصۡبِرۡ لِحُكۡمِ رَبِّكَ وَلَا تُطِعۡ مِنۡهُمۡ ءَاثِمًا أَوۡ كَفُورٗا ﴿٢٤﴾ وَٱذۡكُرِ ٱسۡمَ رَبِّكَ بُكۡرَةٗ وَأَصِيلٗا ﴿٢٥﴾

﴿٦﴾ چشمه ای که بندگان نیک الله از آن می‌نوشد، هرگونه بخواهند آن را جاری می‌سازند. ﴿٧﴾ (علامت آن بندگان الله این است که) به نذرهای خود وفا می‌کنند و از روزی می‌ترسند که شرش عام و گسترده است. ﴿٨﴾ و طعام را با وجود محبت و حاجت خود، به بینوا و یتیم و اسیر می دهند. ﴿٩﴾ (و می گویند) ما برای رضای الله به شما طعام می‌دهیم و از شما هیچ پاداش و تشکری نمی‌خواهیم. ﴿١٠﴾ البته ما از پروردگار ما می‌ترسیم در روزی که ترش روی و دشوار است. ﴿١١﴾ پس الله آن‌ها را از شرّ و ضرر آن روز حفظ کرد و به آن‌ها درخشانی چهره و خرمی بخشید. ﴿١٢﴾ و در مقابل صبر شان (الله) باغ و (لباسهای) ابریشمی به آنان پاداش می دهد. ﴿١٣﴾ در حالیکه بر تخت‌ها تکیه زده اند، نه (گرمی) آفتاب و نه (سوز) سرما را در آن‌جا می‌بینند. ﴿١٤﴾ و سایه‌های آن (درختان جنت) به ایشان نزدیک است و میوه‌هایش در دسترس (شان) قرار داده شود. ﴿١٥﴾ و بر آنها ظرف‌های نقره یی و جام های بلورین گردانیده می شود. ﴿١٦﴾ بلورهای از نقره، که آن‌را به اندازه های (متفاوت) اندازه‌گیری کرده‌اند. ﴿١٧﴾ و در آنجا جام شرابی نوشانیده می‌شوند که آمیختۀ آن از چشمۀ زنجبیل است. ﴿١٨﴾ چشمۀ است در جنت که سلسبیل نامیده می‌شود. ﴿١٩﴾ و پسران همیشه جوان (برای خدمت) بر آنان می گردند و چون ایشان را ببینی، آنان‌را مرواریدهای پراگنده می‌پنداری. ﴿٢٠﴾ و چون آنجا را نگاه کنی، نعمت فراوان و پادشاهی بزرگ را می بینی. ﴿٢١﴾ بر تن آنها (جنتیان) لباس‌های ابریشم نازک و ابریشم ضخیم است و با دستبندهای از نقره آراسته شده‌اند، و پروردگارشان شراب پاکیزه به آنها می‌نوشاند. ﴿٢٢﴾ البته این (نعمت‌ها) پاداش (اعمال) شما است و سعی تان مورد سپاس (و قابل تقدیر) است. ﴿٢٣﴾ البته ما قرآن را به تدریج بر تو نازل کرده‌ایم. ﴿٢٤﴾ پس بر حکم پروردگارت صابر باش و گناهکار یا ناسپاس آنان را اطاعت مکن. ﴿٢٥﴾ و نام پروردگارت را در هر صبح و شام یاد کن.

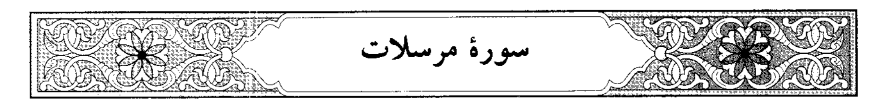
وَمِنَ ٱلَّيۡلِ فَٱسۡجُدۡ لَهُۥ وَسَبِّحۡهُ لَيۡلٗا طَوِيلًا ﴿٢٦﴾ إِنَّ هَٰٓؤُلَآءِ يُحِبُّونَ ٱلۡعَاجِلَةَ وَيَذَرُونَ وَرَآءَهُمۡ يَوۡمٗا ثَقِيلٗا ﴿٢٧﴾ نَّحۡنُ خَلَقۡنَٰهُمۡ وَشَدَدۡنَآ أَسۡرَهُمۡۖ وَإِذَا شِئۡنَا بَدَّلۡنَآ أَمۡثَٰلَهُمۡ تَبۡدِيلًا ﴿٢٨﴾ إِنَّ هَٰذِهِۦ تَذۡكِرَةٞۖ فَمَن شَآءَ ٱتَّخَذَ إِلَىٰ رَبِّهِۦ سَبِيلٗا ﴿٢٩﴾ وَمَا تَشَآءُونَ إِلَّآ أَن يَشَآءَ ٱللَّهُۚ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمٗا ﴿٣٠﴾ يُدۡخِلُ مَن يَشَآءُ فِي رَحۡمَتِهِۦۚ وَٱلظَّٰلِمِينَ أَعَدَّ لَهُمۡ عَذَابًا أَلِيمَۢا ﴿٣١﴾

سُورَةُ المُرسَلَاتِ

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

وَٱلۡمُرۡسَلَٰتِ عُرۡفٗا ﴿١﴾ فَٱلۡعَٰصِفَٰتِ عَصۡفٗا ﴿٢﴾ وَٱلنَّٰشِرَٰتِ نَشۡرٗا ﴿٣﴾ فَٱلۡفَٰرِقَٰتِ فَرۡقٗا ﴿٤﴾ فَٱلۡمُلۡقِيَٰتِ ذِكۡرًا ﴿٥﴾ عُذۡرًا أَوۡ نُذۡرًا ﴿٦﴾ إِنَّمَا تُوعَدُونَ لَوَٰقِعٞ ﴿٧﴾ فَإِذَا ٱلنُّجُومُ طُمِسَتۡ ﴿٨﴾ وَإِذَا ٱلسَّمَآءُ فُرِجَتۡ ﴿٩﴾ وَإِذَا ٱلۡجِبَالُ نُسِفَتۡ ﴿١٠﴾ وَإِذَا ٱلرُّسُلُ أُقِّتَتۡ ﴿١١﴾ لِأَيِّ يَوۡمٍ أُجِّلَتۡ ﴿١٢﴾ لِيَوۡمِ ٱلۡفَصۡلِ ﴿١٣﴾ وَمَآ أَدۡرَىٰكَ مَا يَوۡمُ ٱلۡفَصۡلِ ﴿١٤﴾ وَيۡلٞ يَوۡمَئِذٖ لِّلۡمُكَذِّبِينَ ﴿١٥﴾ أَلَمۡ نُهۡلِكِ ٱلۡأَوَّلِينَ ﴿١٦﴾ ثُمَّ نُتۡبِعُهُمُ ٱلۡأٓخِرِينَ ﴿١٧﴾ كَذَٰلِكَ نَفۡعَلُ بِٱلۡمُجۡرِمِينَ ﴿١٨﴾ وَيۡلٞ يَوۡمَئِذٖ لِّلۡمُكَذِّبِينَ ﴿١٩﴾

﴿۲۶﴾ و در حصه ای از شب برای الله نماز بگذار و در حصۀ طولانی از شب او را به پاکی یاد کن. ﴿۲۷﴾ بی‌گمان ایشان دنیای زودگذر را دوست می‌دارند و روز دشوار آخرت را پشت سر خویش می نهند. ﴿۲۸﴾ ما آنها را آفریدیم و آفرینش آنها را استوار و محکم کردیم و هر وقت بخواهیم مانند آنها انسان‌های دیگری را جایگزینشان می‌کنیم. ﴿۲۹﴾ یقینا این (تعلیمات قرآن)، یادآوری و پندی است؛ پس هر کس بخواهد، راهی را به سوی پروردگارش برگزیند. ﴿۳۰﴾ شما نمی‌توانید(چیزی را) بخواهید مگر این که الله بخواهد، بی‌گمان الله دانای باحکمت است. ﴿۳۱﴾ (لذا) در رحمت خود کسی را که بخواهد داخل می‌کند و برای ظالم‌ها (که مستحق رحمت نیستند) عذاب دردناک را آماده کرده‌ایم.

سورۀ مرسلات

در مکه نازل شده و پنجاه آیت است

بنام الله بخشندۀ مهربان

﴿۱﴾ قسم به بادهای فرستاده شده ای پی‌درپی. ﴿۲﴾ (باز) قسم به بادهای تیز وزنده. ﴿۳﴾ و قسم به بادهای که ابرها را منتشر می کنند (برای باریدن باران). ﴿٤﴾ باز قسم به فرشتگان فرق‌کننده (بین حق و باطل). ﴿۵﴾ پس قسم به فرشتگان القاکنندۀ وعظ و وحی. ﴿٦﴾ برای رفع عذر یا بیم دادن (از عذاب الله). ﴿۷﴾ که البته آنچه وعده داده می‌شوید (از جزا و سزا) واقع شدنی است. ﴿۸﴾ پس وقتی که ستاره‌ها بی‌نور و محو شوند. ﴿۹﴾ و وقتی که آسمان شگافته شود. ﴿۱۰﴾ و وقتی که کوه‌ها ریشه کن و پراگنده شوند. ﴿۱۱﴾ و وقتی که برای (جمع شدن) پیغمبران وقت تعیین شود. ﴿۱۲﴾ برای کدام روزی پس انداخته شده‌اند؟ ﴿۱۳﴾ برای روز فیصله (به دادگاه الهی پس انداخته شده‌اند) ﴿١٤﴾ و تو چه می دانی که روز فیصله چیست؟ ﴿۱۵﴾ در آن روز وای بر تکذیب‌کنندگان. ﴿١٦﴾ آیا ما پیشینیان(مجرم) را هلاک نکردیم؟ ﴿۱۷﴾ باز پسینیان (هلاک شده) را در پی آنان می‌آوریم. ﴿۱۸﴾ ما با مجرمان این گونه رفتار می‌کنیم. ﴿۱۹﴾ در آن روز وای بر تکذیب‌کنندگان.

أَلَمْ نَخْلُقكُّم مِّن مَّآءٍ مَّهِينٍ ﴿٢٠﴾ فَجَعَلْنَٰهُ فِى قَرَارٍ مَّكِينٍ ﴿٢١﴾ إِلَىٰ قَدَرٍ مَّعْلُومٍ ﴿٢٢﴾ فَقَدَرْنَا فَنِعْمَ ٱلْقَٰدِرُونَ ﴿٢٣﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٢٤﴾ أَلَمْ نَجْعَلِ ٱلْأَرْضَ كِفَاتًا ﴿٢٥﴾ أَحْيَآءً وَأَمْوَٰتًا ﴿٢٦﴾ وَجَعَلْنَا فِيهَا رَوَٰسِىَ شَٰمِخَٰتٍ وَأَسْقَيْنَٰكُم مَّآءً فُرَاتًا ﴿٢٧﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٢٨﴾ ٱنطَلِقُوٓا۟ إِلَىٰ مَا كُنتُم بِهِۦ تُكَذِّبُونَ ﴿٢٩﴾ ٱنطَلِقُوٓا۟ إِلَىٰ ظِلٍّ ذِى ثَلَٰثِ شُعَبٍ ﴿٣٠﴾ لَّا ظَلِيلٍ وَلَا يُغْنِى مِنَ ٱللَّهَبِ ﴿٣١﴾ إِنَّهَا تَرْمِى بِشَرَرٍ كَٱلْقَصْرِ ﴿٣٢﴾ كَأَنَّهُۥ جِمَٰلَتٌ صُفْرٌ ﴿٣٣﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٣٤﴾ هَٰذَا يَوْمُ لَا يَنطِقُونَ ﴿٣٥﴾ وَلَا يُؤْذَنُ لَهُمْ فَيَعْتَذِرُونَ ﴿٣٦﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٣٧﴾ هَٰذَا يَوْمُ ٱلْفَصْلِ ۖ جَمَعْنَٰكُمْ وَٱلْأَوَّلِينَ ﴿٣٨﴾ فَإِن كَانَ لَكُمْ كَيْدٌ فَكِيدُونِ ﴿٣٩﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٠﴾ إِنَّ ٱلْمُتَّقِينَ فِى ظِلَٰلٍ وَعُيُونٍ ﴿٤١﴾ وَفَوَٰكِهَ مِمَّا يَشْتَهُونَ ﴿٤٢﴾ كُلُوا۟ وَٱشْرَبُوا۟ هَنِيٓـًٔۢا بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٤٣﴾ إِنَّا كَذَٰلِكَ نَجْزِى ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿٤٤﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٥﴾ كُلُوا۟ وَتَمَتَّعُوا۟ قَلِيلًا إِنَّكُم مُّجْرِمُونَ ﴿٤٦﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٧﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ ٱرْكَعُوا۟ لَا يَرْكَعُونَ ﴿٤٨﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٩﴾ فَبِأَىِّ حَدِيثٍۭ بَعْدَهُۥ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٠﴾

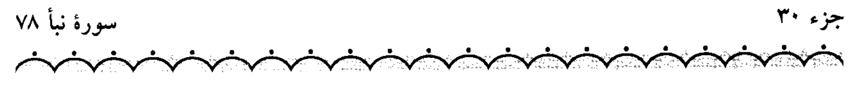
﴿۲۰﴾ آیا شما را از آب حقیر (منی) نه‌آفریدیم؟ ﴿۲۱﴾ باز آن را در قرارگاه محفوظ و استوار (رحم مادر) قرار دادیم. ﴿۲۲﴾ تا مدتی معین (نه ماه). ﴿۲۳﴾ پس اندازه کردیم (برای بودنِ آن در رحم مادر) پس ما چه خوب اندازه‌کننده‌گانیم. ﴿۲٤﴾ در آن روز وای بر تکذیب‌کنندگان. ﴿۲۵﴾ آیا زمین را جمع‌کننده نگردانیدیم؟ ﴿۲٦﴾ (برای) زنده‌ها و مرده‌ها؟ ﴿۲۷﴾ و در آن کوه‌های بلند قرار دادیم و به شما (از زمین) آب شیرین نوشانیدیم. ﴿۲۸﴾ در آن روز وای بر تکذیب کنندگان. ﴿۲۹﴾ (به مجرمان گویند) بروید به سوی آن چه که آن را دروغ می‌شمردید. ﴿۳۰﴾ بروید به سوی سایهٔ سه شاخه (سایهٔ آتش دوزخ). ﴿۳۱﴾ (آن سایه) نه سردی دارد و نه گرمی شعلهٔ آتش را دفع می کند. ﴿۳۲﴾ آتش پاره‌هایی از خود بیرون می‌اندازد که مانند قصر (بزرگ) است. ﴿۳۳﴾ گویی شعله های آن (در بزرگی) مانند شترهای زردرنگ است. ﴿۳٤﴾ در آن روز وای بر تکذیب‌کنندگان. ﴿۳۵﴾ این روزیست که (کفار) نمی‌توانند سخن بگویند. ﴿۳٦﴾ و به آنان اجازه داده نمی شود تا عذرخواهی کنند. ﴿۳۷﴾ در آن روز وای بر تکذیب‌کنندگان. ﴿۳۸﴾ (و گفته شود) این روز روزِ فیصله است که شما و مردمان پیشین را جمع کردیم. ﴿۳۹﴾ پس اگر حیله ای دارید پس بکار گیرید. ﴿٤۰﴾ در آن روز وای بر تکذیب‌کنندگان. ﴿٤۱﴾ البته پرهیزگاران در سایه‌ها و چشمه‌ها قرار دارند. ﴿٤۲﴾ و از هر نوع میوه که بخواهند. ﴿٤۳﴾ (به آن‌ها گفته شود که) بخورید و بنوشید خوشگوار به پاداش آنچه (در دنیا) می‌کردید. ﴿٤٤﴾ همانا ما اینطور نیکوکاران را پاداش می‌دهیم. ﴿٤۵﴾ در آن روز وای بر تکذیب‌کنندگان. ﴿٤٦﴾ (به تکذیب‌کنندگان گفته می شود) بخورید و بهره گیرید اندک، یقینًا شما مجرمید. ﴿٤۷﴾ در آن روز وای بر تکذیب‌کنندگان. ﴿٤۸﴾ و چون به آنان گفته شود به رکوع بروید نمی‌توانند به رکوع بروند. ﴿٤۹﴾ در آن روز وای بر تکذیب‌کنندگان. ﴿۵۰﴾ پس بعد از این (انکار قرآن) به کدام سخن ایمان می‌آورند؟

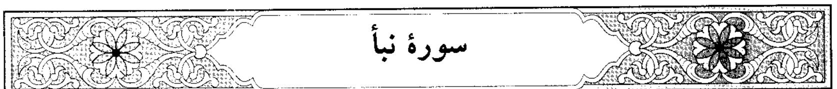

سُورَةُ النَّبَإِ

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

عَمَّ يَتَسَآءَلُونَ ﴿١﴾ عَنِ ٱلنَّبَإِ ٱلۡعَظِيمِ ﴿٢﴾ ٱلَّذِي هُمۡ فِيهِ مُخۡتَلِفُونَ ﴿٣﴾
كَلَّا سَيَعۡلَمُونَ ﴿٤﴾ ثُمَّ كَلَّا سَيَعۡلَمُونَ ﴿٥﴾ أَلَمۡ نَجۡعَلِ ٱلۡأَرۡضَ مِهَٰدٗا ﴿٦﴾
وَٱلۡجِبَالَ أَوۡتَادٗا ﴿٧﴾ وَخَلَقۡنَٰكُمۡ أَزۡوَٰجٗا ﴿٨﴾ وَجَعَلۡنَا نَوۡمَكُمۡ سُبَاتٗا
﴿٩﴾ وَجَعَلۡنَا ٱلَّيۡلَ لِبَاسٗا ﴿١٠﴾ وَجَعَلۡنَا ٱلنَّهَارَ مَعَاشٗا ﴿١١﴾ وَبَنَيۡنَا
فَوۡقَكُمۡ سَبۡعٗا شِدَادٗا ﴿١٢﴾ وَجَعَلۡنَا سِرَاجٗا وَهَّاجٗا ﴿١٣﴾ وَأَنزَلۡنَا مِنَ
ٱلۡمُعۡصِرَٰتِ مَآءٗ ثَجَّاجٗا ﴿١٤﴾ لِّنُخۡرِجَ بِهِۦ حَبّٗا وَنَبَاتٗا ﴿١٥﴾ وَجَنَّٰتٍ
أَلۡفَافًا ﴿١٦﴾ إِنَّ يَوۡمَ ٱلۡفَصۡلِ كَانَ مِيقَٰتٗا ﴿١٧﴾ يَوۡمَ يُنفَخُ فِي ٱلصُّورِ
فَتَأۡتُونَ أَفۡوَاجٗا ﴿١٨﴾ وَفُتِحَتِ ٱلسَّمَآءُ فَكَانَتۡ أَبۡوَٰبٗا ﴿١٩﴾ وَسُيِّرَتِ
ٱلۡجِبَالُ فَكَانَتۡ سَرَابًا ﴿٢٠﴾ إِنَّ جَهَنَّمَ كَانَتۡ مِرۡصَادٗا ﴿٢١﴾ لِّلطَّٰغِينَ
مَـَٔابٗا ﴿٢٢﴾ لَّٰبِثِينَ فِيهَآ أَحۡقَابٗا ﴿٢٣﴾ لَّا يَذُوقُونَ فِيهَا بَرۡدٗا وَلَا شَرَابًا
﴿٢٤﴾ إِلَّا حَمِيمٗا وَغَسَّاقٗا ﴿٢٥﴾ جَزَآءٗ وِفَاقًا ﴿٢٦﴾ إِنَّهُمۡ كَانُواْ
لَا يَرۡجُونَ حِسَابٗا ﴿٢٧﴾ وَكَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَا كِذَّابٗا ﴿٢٨﴾ وَكُلَّ شَيۡءٍ
أَحۡصَيۡنَٰهُ كِتَٰبٗا ﴿٢٩﴾ فَذُوقُواْ فَلَن نَّزِيدَكُمۡ إِلَّا عَذَابًا ﴿٣٠﴾

سورۀ نبأ

در مکه نازل شده و چهل آیت است

بنام الله بخشندۀ مهربان

﴿۱﴾ در بارۀ چه از یکدیگر می‌پرسند؟ ﴿۲﴾ از خبر بزرگ (می‌پرسند). ﴿۳﴾ (خبری) که آنها در آن اختلاف دارند. ﴿٤﴾ چنین نیست (آن خبر را عنقریب) خواهند دانست. ﴿۵﴾ (باز می‌گویم) چنین نیست (آن خبر را عنقریب) خواهند دانست. ﴿٦﴾ (برپاکردن قیامت به ما چه مشکل است؟) آیا ما زمین را بستر نگردانیده‌ایم؟ ﴿۷﴾ و کوه‌ها را (همچون) میخ ها (نگردانیده‌ایم)؟ ﴿۸﴾ و شما را جفت (نر و ماده) آفریدیم. ﴿۹﴾ و خوابتان را سبب آرامش قرار دادیم. ﴿۱۰﴾ و شب را (مانند لباس) پوششی گردانیدیم. ﴿۱۱﴾ و روز را وقتِ تلاش و معاش گردانیدیم. ﴿۱۲﴾ و بالای سر شما هفت آسمانِ محکم بنا نمودیم. ﴿۱۳﴾ و (آفتاب را) چراغ فروزان و درخشنده ساختیم. ﴿١٤﴾ و از ابرهای متراکم و فشرده آبِ فراوان نازل کردیم. ﴿۱۵﴾ تا به وسیله آن دانه و گیاه را بیرون آریم. ﴿١٦﴾ و باغ‌های درهم‌پیچیده و انبوه را نیز (آفریدیم). ﴿۱۷﴾ یقینا روز فیصله، وقت مقرر و معین هست. ﴿۱۸﴾ روزی که در صور دمیده شود، پس (به دربار پروردگارتان) گروه گروه بیایید. ﴿۱۹﴾ و آسمان گشوده شود و به صورت دروازه هایی باز درآید. ﴿۲۰﴾ و کوه‌ها روان شوند و مانند سراب گردند. ﴿۲۱﴾ البته دوزخ در انتظار (مردم سرکش) است. ﴿۲۲﴾ و برای سرکشان جای بازگشت است. ﴿۲۳﴾ در آن‌جا مدّت طولانی می مانند. ﴿٢٤﴾ در آن‌جا نه سردی می‌چشند و نه نوشیدنی گوارائی می‌نوشند. ﴿۲۵﴾ مگر آب جوش و زرداب زخم دوزخیان را. ﴿٢٦﴾ این جزایی است مناسب و موافق (حال و وضعیت آنها). ﴿۲۷﴾ (چون) آن‌ها (در دنیا) حساب روز قیامت را امید نداشتند. ﴿۲۸﴾ و آیات ما را به شدت تکذیب کردند. ﴿۲۹﴾ ولی ما هرچیز را با نوشتن حفظ نموده‌ایم. ﴿۳۰﴾ پس (برایشان گفته می شود که) بچشید عذاب را، چون هرگز به شما جز عذاب نخواهیم افزود.

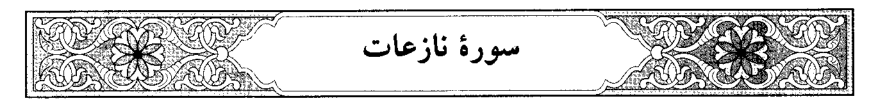
إِنَّ لِلْمُتَّقِينَ مَفَازًا ﴿٣١﴾ حَدَآئِقَ وَأَعْنَٰبًا ﴿٣٢﴾ وَكَوَاعِبَ أَتْرَابًا ﴿٣٣﴾ وَكَأْسًا دِهَاقًا ﴿٣٤﴾ لَّا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا وَلَا كِذَّٰبًا ﴿٣٥﴾ جَزَآءً مِّن رَّبِّكَ عَطَآءً حِسَابًا ﴿٣٦﴾ رَّبِّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا ٱلرَّحْمَٰنِ لَا يَمْلِكُونَ مِنْهُ خِطَابًا ﴿٣٧﴾ يَوْمَ يَقُومُ ٱلرُّوحُ وَٱلْمَلَٰٓئِكَةُ صَفًّا لَّا يَتَكَلَّمُونَ إِلَّا مَنْ أَذِنَ لَهُ ٱلرَّحْمَٰنُ وَقَالَ صَوَابًا ﴿٣٨﴾ ذَٰلِكَ ٱلْيَوْمُ ٱلْحَقُّ فَمَن شَآءَ ٱتَّخَذَ إِلَىٰ رَبِّهِۦ مَـَٔابًا ﴿٣٩﴾ إِنَّآ أَنذَرْنَٰكُمْ عَذَابًا قَرِيبًا يَوْمَ يَنظُرُ ٱلْمَرْءُ مَا قَدَّمَتْ يَدَاهُ وَيَقُولُ ٱلْكَافِرُ يَٰلَيْتَنِى كُنتُ تُرَٰبًۢا ﴿٤٠﴾

سُورَةُ النَّازِعَاتِ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

وَٱلنَّٰزِعَٰتِ غَرْقًا ﴿١﴾ وَٱلنَّٰشِطَٰتِ نَشْطًا ﴿٢﴾ وَٱلسَّٰبِحَٰتِ سَبْحًا ﴿٣﴾ فَٱلسَّٰبِقَٰتِ سَبْقًا ﴿٤﴾ فَٱلْمُدَبِّرَٰتِ أَمْرًا ﴿٥﴾ يَوْمَ تَرْجُفُ ٱلرَّاجِفَةُ ﴿٦﴾ تَتْبَعُهَا ٱلرَّادِفَةُ ﴿٧﴾ قُلُوبٌ يَوْمَئِذٍ وَاجِفَةٌ ﴿٨﴾ أَبْصَٰرُهَا خَٰشِعَةٌ ﴿٩﴾ يَقُولُونَ أَءِنَّا لَمَرْدُودُونَ فِى ٱلْحَافِرَةِ ﴿١٠﴾ أَءِذَا كُنَّا عِظَٰمًا نَّخِرَةً ﴿١١﴾ قَالُوا۟ تِلْكَ إِذًا كَرَّةٌ خَاسِرَةٌ ﴿١٢﴾ فَإِنَّمَا هِىَ زَجْرَةٌ وَٰحِدَةٌ ﴿١٣﴾ فَإِذَا هُم بِٱلسَّاهِرَةِ ﴿١٤﴾ هَلْ أَتَىٰكَ حَدِيثُ مُوسَىٰٓ ﴿١٥﴾ إِذْ نَادَىٰهُ رَبُّهُۥ بِٱلْوَادِ ٱلْمُقَدَّسِ طُوًى ﴿١٦﴾

﴿۳۱﴾ البته برای پرهیزگاران کامیابی بزرگ است. ﴿۳۲﴾ و باغ‌ها، و درختانِ انگور. ﴿۳۳﴾ و دختران نوجوان و هم‌سال. ﴿٣٤﴾ و پیاله ای پر از شراب. ﴿۳۵﴾ در آنجا سخن بیهوده و دروغ نمی شنوند. ﴿۳٦﴾ این پاداش از سوی پروردگار تو (است) پاداش و بخششی از روی حساب. ﴿۳۷﴾ پروردگار آسمان‌ها و زمین و هرچه در بین آندو قرار دارد که او بسیار مهربان است، (با این وصف از عظمت او) نمی توانند با او سخنی بگویند. ﴿۳۸﴾ روزی که جبرئیل و دیگر فرشته‌ها (به دربار الله) صف‌بسته می ایستند، سخن نمی‌گویند، مگر کسی‌که پروردگار مهربان به او اجازه دهد و او نیز سخن حق و درست بگوید. ﴿۳۹﴾ آن روز، روز حق (و راست) است، پس هر که بخواهد نجات یابد (عمل درست انجام دهد) که در روز قیامت به‌سوی او بازمی‌گردد. ﴿٤٠﴾ البته ما شما را از عذاب نزدیک ترسانیدیم، روزی‌که انسان آنچه را با دستان خویش پیش فرستاده است می‌بیند و کافر می‌گوید: ای کاش من خاک می‌بودم!

سورهٔ نازعات

در مکه نازل شده و چهل و شش آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ قسم به فرشته‌های که ارواح کافران را به سختی می گیرند. ﴿۲﴾ و قسم به فرشته‌های که ارواح مؤمنان به آسانی می گیرند. ﴿۳﴾ و قسم به فرشتگانی که (در اجرای اوامر الهی) به سرعت شناورند. ﴿٤﴾ پس قسم به فرشتگانی که (در اجرای اوامر الهی) از یکدیگر سبقت می گیرند. ﴿۵﴾ باز قسم به فرشتگانی که همهٔ کارها را تدبیر می‌کنند. ﴿٦﴾ روزی که زلزلهٔ سخت همه چیز را به لرزه می آورد. ﴿۷﴾ به تعقیب آن لرزهٔ دیگر واقع شود. ﴿۸﴾ برخی از دل‌ها (در آن روز) ترسان و لرزان است. ﴿۹﴾ (و) چشم‌های ایشان پایین افتاده است. ﴿۱۰﴾ می گویند: آیا ما دوباره بازگردانیده می‌شویم (به حالت نخستین)؟ ﴿۱۱﴾ آیا (باز زنده می‌شویم که) استخوان‌های پوسیده شویم؟ ﴿۱۲﴾ گویند (اگر چنین باشد) آن زندگی زیانبار خواهد بود. ﴿۱۳﴾ (الله در جواب آن‌ها فرمود:) جز این نیست که آن تنها آواز بلند است. ﴿١٤﴾ پس ناگهان در میدان محشر (که جای بی‌خوابی است) حاضر شوند. ﴿۱۵﴾ آیا داستانِ (دعوت) موسی به تو رسیده است؟ ﴿١٦﴾ وقتی که پروردگارش او را در وادی پاک طوی صدا کرد.

ٱذْهَبْ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ إِنَّهُۥ طَغَىٰ ﴿١٧﴾ فَقُلْ هَل لَّكَ إِلَىٰٓ أَن تَزَكَّىٰ ﴿١٨﴾ وَأَهْدِيَكَ إِلَىٰ رَبِّكَ فَتَخْشَىٰ ﴿١٩﴾ فَأَرَىٰهُ ٱلْـَٔايَةَ ٱلْكُبْرَىٰ ﴿٢٠﴾ فَكَذَّبَ وَعَصَىٰ ﴿٢١﴾ ثُمَّ أَدْبَرَ يَسْعَىٰ ﴿٢٢﴾ فَحَشَرَ فَنَادَىٰ ﴿٢٣﴾ فَقَالَ أَنَا۠ رَبُّكُمُ ٱلْأَعْلَىٰ ﴿٢٤﴾ فَأَخَذَهُ ٱللَّهُ نَكَالَ ٱلْـَٔاخِرَةِ وَٱلْأُولَىٰٓ ﴿٢٥﴾ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَعِبْرَةً لِّمَن يَخْشَىٰٓ ﴿٢٦﴾ ءَأَنتُمْ أَشَدُّ خَلْقًا أَمِ ٱلسَّمَآءُ ۚ بَنَىٰهَا ﴿٢٧﴾ رَفَعَ سَمْكَهَا فَسَوَّىٰهَا ﴿٢٨﴾ وَأَغْطَشَ لَيْلَهَا وَأَخْرَجَ ضُحَىٰهَا ﴿٢٩﴾ وَٱلْأَرْضَ بَعْدَ ذَٰلِكَ دَحَىٰهَآ ﴿٣٠﴾ أَخْرَجَ مِنْهَا مَآءَهَا وَمَرْعَىٰهَا ﴿٣١﴾ وَٱلْجِبَالَ أَرْسَىٰهَا ﴿٣٢﴾ مَتَٰعًا لَّكُمْ وَلِأَنْعَٰمِكُمْ ﴿٣٣﴾ فَإِذَا جَآءَتِ ٱلطَّآمَّةُ ٱلْكُبْرَىٰ ﴿٣٤﴾ يَوْمَ يَتَذَكَّرُ ٱلْإِنسَٰنُ مَا سَعَىٰ ﴿٣٥﴾ وَبُرِّزَتِ ٱلْجَحِيمُ لِمَن يَرَىٰ ﴿٣٦﴾ فَأَمَّا مَن طَغَىٰ ﴿٣٧﴾ وَءَاثَرَ ٱلْحَيَوٰةَ ٱلدُّنْيَا ﴿٣٨﴾ فَإِنَّ ٱلْجَحِيمَ هِىَ ٱلْمَأْوَىٰ ﴿٣٩﴾ وَأَمَّا مَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِۦ وَنَهَى ٱلنَّفْسَ عَنِ ٱلْهَوَىٰ ﴿٤٠﴾ فَإِنَّ ٱلْجَنَّةَ هِىَ ٱلْمَأْوَىٰ ﴿٤١﴾ يَسْـَٔلُونَكَ عَنِ ٱلسَّاعَةِ أَيَّانَ مُرْسَىٰهَا ﴿٤٢﴾ فِيمَ أَنتَ مِن ذِكْرَىٰهَآ ﴿٤٣﴾ إِلَىٰ رَبِّكَ مُنتَهَىٰهَآ ﴿٤٤﴾ إِنَّمَآ أَنتَ مُنذِرُ مَن يَخْشَىٰهَا ﴿٤٥﴾ كَأَنَّهُمْ يَوْمَ يَرَوْنَهَا لَمْ يَلْبَثُوٓا۟ إِلَّا عَشِيَّةً أَوْ ضُحَىٰهَا ﴿٤٦﴾

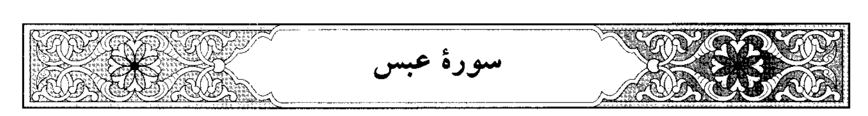
سُورَةُ عَبَسَ

﴿۱۷﴾ (به او گفت:) به‌سوی فرعون برو که سرکشی و طغیان کرده است. ﴿۱۸﴾ پس به او بگو: آیا می‌خواهی که (از کفر) پاک شوی؟ ﴿۱۹﴾ و تو را به سوی پروردگارت راهنمائی کنم تا (بعد از شناختن پروردگارت) بترسی (و ایمان آوری و سرکشی نکنی). ﴿۲۰﴾ پس (موسی) معجزهٔ بزرگ را به او نشان داد. ﴿۲۱﴾ اما او دروغ شمرد و نافرمانی کرد. ﴿۲۲﴾ باز پشت کرد (از مجلس موسی و برای فساد) سعی می‌نمود. ﴿۲۳﴾ پس (ساحران را) جمع کرد و اعلان نمود. ﴿۲٤﴾ پس گفت: من پروردگار بزرگ‌ترِ شما هستم. ﴿۲۵﴾ پس الله او را به عذاب آخرت و دنیا گرفتار کرد. ﴿۲٦﴾ یقینا در این (ماجرا) برای کسی که (از عذاب الله) بترسد، عبرت است. ﴿۲۷﴾ آیا (دوباره) آفریدن شما سخت تر است یا آفریدن آسمانی که او (الله) آن را بنا کرده؟. ﴿۲۸﴾ و بلندی آن را بر افراشت، پس آن را استوار و برابر کرد. ﴿۲۹﴾ و شبش را تاریک و روزش را روشن گردانید. ﴿۳۰﴾ و بعد از آن زمین را هموار نمود. ﴿۳۱﴾ از آن (زمین) آب و چراگاهش را بیرون کرد. ﴿۳۲﴾ و کوه‌ها را (بر زمین) محکم و پابرجا کرد. ﴿۳۳﴾ (این همه را پیدا کرد) برای منفعت شما و چهارپایانتان. ﴿۳٤﴾ پس وقتی که بزرگترین حادثه (قیامت) بیاید. ﴿۳۵﴾ روزی که انسان آن کوشش خود را (در دنیا) به یاد می آورد. ﴿۳٦﴾ و دوزخ برای هر بیننده ای آشکار و نمایان شود. ﴿۳۷﴾ اما هر کسی طغیان و سرکشی کرد ﴿۳۸﴾ و زندگانی دنیا را (بر آخرت) ترجیح داد. ﴿۳۹﴾ پس یقینا دوزخ جایگاه اوست. ﴿٤۰﴾ و اما کسی‌که از ایستادن در حضور پروردگارش ترسید. و نفسش را از هوی و هوس باز داشت. ﴿٤۱﴾ پس یقینا جنت جایگاه اوست. ﴿٤۲﴾ دربارهٔ قیامت از تو می‌پرسند که چه وقتی برپا می‌شود؟ ﴿٤۳﴾ تو را چه خبر از (وقت برپا شدن) آن. ﴿٤٤﴾ پایان و سرانجام آن با پروردگار توست. ﴿٤۵﴾ تو تنها بیم‌دهندهٔ کسی هستی که از آن (قیامت) می‌ترسد. ﴿٤٦﴾ روزی‌که آن‌را می‌بینند، گویا که آنان جز (به قدر) شب یا چاشتی (در دنیا و برزخ) درنگ نکرده‌اند.

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

عَبَسَ وَتَوَلَّىٰٓ ١ أَن جَآءَهُ ٱلۡأَعۡمَىٰ ٢ وَمَا يُدۡرِيكَ لَعَلَّهُۥ يَزَّكَّىٰٓ ٣
أَوۡ يَذَّكَّرُ فَتَنفَعَهُ ٱلذِّكۡرَىٰٓ ٤ أَمَّا مَنِ ٱسۡتَغۡنَىٰ ٥ فَأَنتَ لَهُۥ تَصَدَّىٰ
٦ وَمَا عَلَيۡكَ أَلَّا يَزَّكَّىٰ ٧ وَأَمَّا مَن جَآءَكَ يَسۡعَىٰ ٨ وَهُوَ يَخۡشَىٰ ٩
فَأَنتَ عَنۡهُ تَلَهَّىٰ ١٠ كَلَّآ إِنَّهَا تَذۡكِرَةٞ ١١ فَمَن شَآءَ ذَكَرَهُۥ ١٢ فِي صُحُفٖ
مُّكَرَّمَةٖ ١٣ مَّرۡفُوعَةٖ مُّطَهَّرَةِۭ ١٤ بِأَيۡدِي سَفَرَةٖ ١٥ كِرَامِۭ بَرَرَةٖ ١٦
قُتِلَ ٱلۡإِنسَٰنُ مَآ أَكۡفَرَهُۥ ١٧ مِنۡ أَيِّ شَيۡءٍ خَلَقَهُۥ ١٨ مِن نُّطۡفَةٍ
خَلَقَهُۥ فَقَدَّرَهُۥ ١٩ ثُمَّ ٱلسَّبِيلَ يَسَّرَهُۥ ٢٠ ثُمَّ أَمَاتَهُۥ فَأَقۡبَرَهُۥ ٢١ ثُمَّ إِذَا
شَآءَ أَنشَرَهُۥ ٢٢ كَلَّا لَمَّا يَقۡضِ مَآ أَمَرَهُۥ ٢٣ فَلۡيَنظُرِ ٱلۡإِنسَٰنُ إِلَىٰ طَعَامِهِۦٓ
٢٤ أَنَّا صَبَبۡنَا ٱلۡمَآءَ صَبّٗا ٢٥ ثُمَّ شَقَقۡنَا ٱلۡأَرۡضَ شَقّٗا ٢٦ فَأَنۢبَتۡنَا فِيهَا
حَبّٗا ٢٧ وَعِنَبٗا وَقَضۡبٗا ٢٨ وَزَيۡتُونٗا وَنَخۡلٗا ٢٩ وَحَدَآئِقَ غُلۡبٗا ٣٠ وَفَٰكِهَةٗ
وَأَبّٗا ٣١ مَّتَٰعٗا لَّكُمۡ وَلِأَنۡعَٰمِكُمۡ ٣٢ فَإِذَا جَآءَتِ ٱلصَّآخَّةُ ٣٣ يَوۡمَ يَفِرُّ
ٱلۡمَرۡءُ مِنۡ أَخِيهِ ٣٤ وَأُمِّهِۦ وَأَبِيهِ ٣٥ وَصَٰحِبَتِهِۦ وَبَنِيهِ ٣٦ لِكُلِّ
ٱمۡرِيٕٖ مِّنۡهُمۡ يَوۡمَئِذٖ شَأۡنٞ يُغۡنِيهِ ٣٧ وُجُوهٞ يَوۡمَئِذٖ مُّسۡفِرَةٞ
٣٨ ضَاحِكَةٞ مُّسۡتَبۡشِرَةٞ ٣٩ وَوُجُوهٞ يَوۡمَئِذٍ عَلَيۡهَا غَبَرَةٞ ٤٠

در مکه نازل شده و چهل‌ودو آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ روی ترش کرد و اعراض نمود. ﴿۲﴾ به اینکه نزد او نابینا آمد. ﴿۳﴾ و تو چه دانی که او شاید در پی پاکی باشد. ﴿٤﴾ یا پند گیرد، پس آن پند به او سود رساند. ﴿٥﴾ امّا کسی که خود را بی نیاز می داند. ﴿٦﴾ پس تو در پی او شدی؟ ﴿۷﴾ و اگر او (شخص بی نیاز) پاک هم نشود، گناهی بر تو نیست. ﴿۸﴾ و اما کسی‌که شتابان نزد تو آمد. ﴿۹﴾ در حالیکه (از الله) می‌ترسید. ﴿۱۰﴾ پس تو (به دیگران مشغول شده) از وی روی‌گردان می‌شوی. ﴿۱۱﴾ چنین نیست (که آنها می پندارند) یقیناً قرآن وسیله ای پند است. ﴿۱۲﴾ پس هرکس (پند) بخواهد باید آنرا یاد کند. ﴿۱۳﴾ (همانا آیات قرآن) در صحیفه‌های قدرمند درج و محفوظ است. ﴿١٤﴾ که بلندمرتبه و پاکیزه است. ﴿١٥﴾ بدستِ نویسندگان ﴿١٦﴾ بزرگوار و نیک کردار. ﴿۱۷﴾ مرگ بر این انسان (کافر و سرکش)، چه ناشکر است! ﴿۱۸﴾ (دقّت نکرده که) الله او را از چه چیز آفریده است؟ ﴿۱۹﴾ از نطفه (قطرهٔ منی در رحم مادر) او را آفرید، پس (اندازهٔ ماندن او در رحم مادر را) مقرر کرد. ﴿۲۰﴾ باز راه را برای او آسان گردانید. ﴿۲۱﴾ باز (بعد از پایان‌یافتن عمر) او را می میراند و در قبر می نهد. ﴿۲۲﴾ باز هر وقتی که بخواهد او را زنده می‌کند. ﴿۲۳﴾ نه! آنچه را که به او فرمان داده بود انجام نداد. ﴿٢٤﴾ پس باید انسان به غذای خود بنگرد. ﴿٢٥﴾ (که) ما آب را به فراوانی فرو ریختیم. ﴿٢٦﴾ باز زمین را به خوبی شگافتیم. ﴿۲۷﴾ پس در زمین دانه‌ها را رویانیدیم. ﴿۲۸﴾ و (درخت‌های) انگور و سبزیجات را. ﴿۲۹﴾ و (درخت‌های) زیتون و خرما را. ﴿۳۰﴾ و باغ‌های پر درخت را. ﴿۳۱﴾ و میوه‌ها و علف زارها (چراگاه ها) را. ﴿۳۲﴾ (این همه را آفریدیم) برای نفع شما و حیواناتِ شما. ﴿۳۳﴾ پس چون آواز سخت و هولناک (قیامت) بیاید. ﴿٣٤﴾ روزی‌که انسان از برادر خود می گریزد. ﴿۳۵﴾ و از مادر و پدر خود. ﴿٣٦﴾ و از زن و فرزند خود. ﴿۳۷﴾ (چون) هرکس از آنان در آن روز حالتی دارد که برایش کفایت می‌کند. ﴿۳۸﴾ در آن روز چهره‌هایی شاد و درخشانند. ﴿۳۹﴾ و خوش و خندانند. ﴿٤٠﴾ و در آن روز چهره‌هایی بر آنها غبار نشسته است.

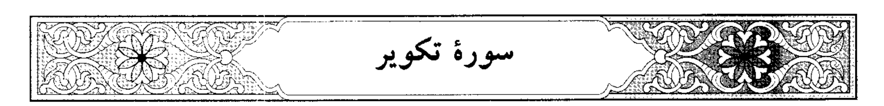
تَرْهَقُهَا قَتَرَةٌ ﴿٤١﴾ أُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْكَفَرَةُ ٱلْفَجَرَةُ ﴿٤٢﴾

سُورَةُ التَّكْوِيرِ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

إِذَا ٱلشَّمْسُ كُوِّرَتْ ﴿١﴾ وَإِذَا ٱلنُّجُومُ ٱنكَدَرَتْ ﴿٢﴾ وَإِذَا ٱلْجِبَالُ سُيِّرَتْ ﴿٣﴾ وَإِذَا ٱلْعِشَارُ عُطِّلَتْ ﴿٤﴾ وَإِذَا ٱلْوُحُوشُ حُشِرَتْ ﴿٥﴾ وَإِذَا ٱلْبِحَارُ سُجِّرَتْ ﴿٦﴾ وَإِذَا ٱلنُّفُوسُ زُوِّجَتْ ﴿٧﴾ وَإِذَا ٱلْمَوْءُۥدَةُ سُئِلَتْ ﴿٨﴾ بِأَىِّ ذَنۢبٍ قُتِلَتْ ﴿٩﴾ وَإِذَا ٱلصُّحُفُ نُشِرَتْ ﴿١٠﴾ وَإِذَا ٱلسَّمَآءُ كُشِطَتْ ﴿١١﴾ وَإِذَا ٱلْجَحِيمُ سُعِّرَتْ ﴿١٢﴾ وَإِذَا ٱلْجَنَّةُ أُزْلِفَتْ ﴿١٣﴾ عَلِمَتْ نَفْسٌ مَّآ أَحْضَرَتْ ﴿١٤﴾ فَلَآ أُقْسِمُ بِٱلْخُنَّسِ ﴿١٥﴾ ٱلْجَوَارِ ٱلْكُنَّسِ ﴿١٦﴾ وَٱلَّيْلِ إِذَا عَسْعَسَ ﴿١٧﴾ وَٱلصُّبْحِ إِذَا تَنَفَّسَ ﴿١٨﴾ إِنَّهُۥ لَقَوْلُ رَسُولٍ كَرِيمٍ ﴿١٩﴾ ذِى قُوَّةٍ عِندَ ذِى ٱلْعَرْشِ مَكِينٍ ﴿٢٠﴾ مُّطَاعٍ ثَمَّ أَمِينٍ ﴿٢١﴾ وَمَا صَاحِبُكُم بِمَجْنُونٍ ﴿٢٢﴾ وَلَقَدْ رَءَاهُ بِٱلْأُفُقِ ٱلْمُبِينِ ﴿٢٣﴾ وَمَا هُوَ عَلَى ٱلْغَيْبِ بِضَنِينٍ ﴿٢٤﴾ وَمَا هُوَ بِقَوْلِ شَيْطَٰنٍ رَّجِيمٍ ﴿٢٥﴾ فَأَيْنَ تَذْهَبُونَ ﴿٢٦﴾ إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِّلْعَٰلَمِينَ ﴿٢٧﴾ لِمَن شَآءَ مِنكُمْ أَن يَسْتَقِيمَ ﴿٢٨﴾ وَمَا تَشَآءُونَ إِلَّآ أَن يَشَآءَ ٱللَّهُ رَبُّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٢٩﴾

﴿٤١﴾ چهرهٔ آن‌ها را سیاهی و تاریکی پوشانده است. ﴿٤٢﴾ این ها همان گروه کافرِ بدکاراند.

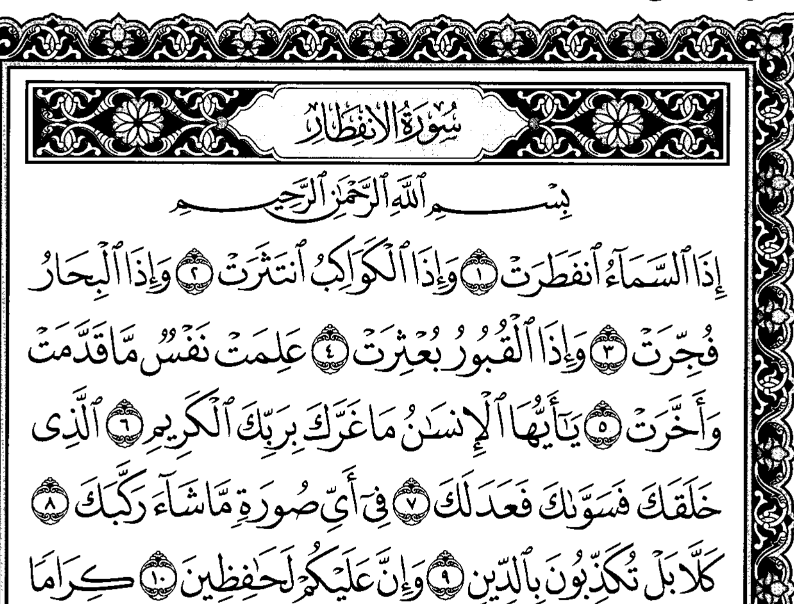

سورهٔ تکویر

در مکه نازل شده و بیست‌ونه آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿١﴾ وقتی که آفتاب پیچانیده شود (بی نور گردد). ﴿٢﴾ و وقتی که ستاره‌ها بی‌نور و تاریک شوند. ﴿٣﴾ و وقتی که کوه‌ها را روان سازند. ﴿٤﴾ و وقتی که ماده شترانِ باردار معطل گذاشته شوند. ﴿٥﴾ و وقتی که حیوانات وحشی حشر شوند. ﴿٦﴾ و وقتی که بحرها به جوش آیند. ﴿٧﴾ و وقتی که اجساد را با ارواح یکجا کنند. ﴿٨﴾ و وقتی که از دختر زنده به‌گور شده پرسیده شود. ﴿٩﴾ (که) به کدام گناه کشته شده است؟ ﴿١٠﴾ و وقتی که نامه‌های اعمال گشوده شود. ﴿١١﴾ و وقتی که آسمان از جای کنده شود. ﴿١٢﴾ و وقتی که دوزخ شعله ور شود. ﴿١٣﴾ و وقتی که جنت (برای اهلش) نزدیک آورده شود. ﴿١٤﴾ هرکس آنچه (از نیکی و بدی) را که آماده (و حاضر) کرده است بداند. ﴿١٥﴾ پس قسم به ستاره‌های که باز می‌گردند. ﴿١٦﴾ (ستارگان) حرکت کننده (باز در افق) نهان شونده. ﴿١٧﴾ و قسم به شب چون برود. ﴿١٨﴾ و قسم به صبح چون بدمد. ﴿١٩﴾ یقیناً (قرآن) سخن رسول گرامی است. ﴿٢٠﴾ (که) او نیرومند است و در بارگاه صاحب عرش (الله) دارای منزلت والایی است. ﴿٢١﴾ از او فرمان می برند، در آنجا (او) امین است. ﴿٢٢﴾ و هم صحبت شما (محمد) دیوانه نیست. ﴿٢٣﴾ و البته (او) آن (فرشته) را در کنارهٔ آشکار آسمان دید. ﴿٢٤﴾ و او بر رسانیدن سخن‌های غیب بخیل نیست. ﴿٢٥﴾ و قرآن سخن شیطانِ رانده‌شده نیست. ﴿٢٦﴾ پس (قرآن را گذاشته) به کجا می‌روید؟ ﴿٢٧﴾ آن قرآن جز پند و اندرز برای جهانیان نیست. ﴿٢٨﴾ برای کسی از شما که بخواهد (کردارش) به راه راست، مستقیم شود. ﴿٢٩﴾ و شما چیزی را نمی خواهید مگر آن که الله، پروردگار جهانیان آنرا بخواهد.

سُورَةُ الانفِطَارِ

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

إِذَا ٱلسَّمَآءُ ٱنفَطَرَتۡ ١ وَإِذَا ٱلۡكَوَاكِبُ ٱنتَثَرَتۡ ٢ وَإِذَا ٱلۡبِحَارُ
فُجِّرَتۡ ٣ وَإِذَا ٱلۡقُبُورُ بُعۡثِرَتۡ ٤ عَلِمَتۡ نَفۡسٞ مَّا قَدَّمَتۡ
وَأَخَّرَتۡ ٥ يَٰٓأَيُّهَا ٱلۡإِنسَٰنُ مَا غَرَّكَ بِرَبِّكَ ٱلۡكَرِيمِ ٦ ٱلَّذِي
خَلَقَكَ فَسَوَّىٰكَ فَعَدَلَكَ ٧ فِيٓ أَيِّ صُورَةٖ مَّا شَآءَ رَكَّبَكَ ٨
كَلَّا بَلۡ تُكَذِّبُونَ بِٱلدِّينِ ٩ وَإِنَّ عَلَيۡكُمۡ لَحَٰفِظِينَ ١٠ كِرَامٗا
كَٰتِبِينَ ١١ يَعۡلَمُونَ مَا تَفۡعَلُونَ ١٢ إِنَّ ٱلۡأَبۡرَارَ لَفِي نَعِيمٖ ١٣ وَإِنَّ
ٱلۡفُجَّارَ لَفِي جَحِيمٖ ١٤ يَصۡلَوۡنَهَا يَوۡمَ ٱلدِّينِ ١٥ وَمَا هُمۡ عَنۡهَا بِغَآئِبِينَ
١٦ وَمَآ أَدۡرَىٰكَ مَا يَوۡمُ ٱلدِّينِ ١٧ ثُمَّ مَآ أَدۡرَىٰكَ مَا يَوۡمُ ٱلدِّينِ
١٨ يَوۡمَ لَا تَمۡلِكُ نَفۡسٞ لِّنَفۡسٖ شَيۡـٔٗاۖ وَٱلۡأَمۡرُ يَوۡمَئِذٖ لِّلَّهِ ١٩

سُورَةُ المُطَفِّفِينَ

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

وَيۡلٞ لِّلۡمُطَفِّفِينَ ١ ٱلَّذِينَ إِذَا ٱكۡتَالُواْ عَلَى ٱلنَّاسِ يَسۡتَوۡفُونَ ٢
وَإِذَا كَالُوهُمۡ أَو وَّزَنُوهُمۡ يُخۡسِرُونَ ٣ أَلَا يَظُنُّ أُوْلَٰٓئِكَ أَنَّهُم مَّبۡعُوثُونَ ٤

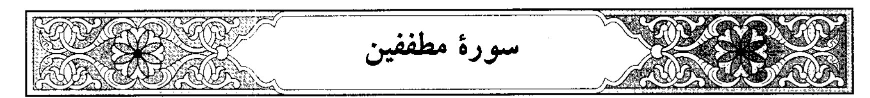

سورهٔ انفطار

در مکه نازل شده و نوزده آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ وقتی که آسمان شگافته شود. ﴿۲﴾ و وقتی که ستاره‌ها پراگنده (تاریک) شوند. ﴿۳﴾ و وقتی که دریاها جاری شوند. ﴿٤﴾ و وقتی که قبرها سر و زیر شود (و مرده‌ها زنده شوند). ﴿۵﴾ هر شخص آنچه را پیش فرستاده و آنچه را که پس گذاشته است بداند. ﴿٦﴾ ای انسان! چه چیزی تو را در برابر پروردگار بزرگوارت مغرور ساخته (و فریب داده) است؟ ﴿۷﴾ آن که تو را آفرید، پس (اندام) تو را برابر و معتدل کرد. ﴿۸﴾ به هر شکلی (و صورتی) که خواست تو را ترکیب کرد. ﴿۹﴾ چنین نیست (که می گویید) بلکه شما سزا را دروغ می‌شمارید. ﴿۱۰﴾ در حالیکه برشما نگهبانانی مقرر شده است. ﴿۱۱﴾ نویسندگان بزرگوار (اند). ﴿۱۲﴾ هرچه را می کنید، می‌دانند. ﴿۱۳﴾ البته نیکوکاران در نعمت‌ها و (جنت) اند. ﴿١٤﴾ و البته بدکاران در دوزخ اند. ﴿۱۵﴾ که در روز جزا به آن داخل خواهند شد. ﴿١٦﴾ و آنان هیچ‌گاه از آن دور (بیرون) نمی‌شوند. ﴿۱۷﴾ تو چه میدانی که روز جزا چیست؟ ﴿۱۸﴾ باز (گفته می‌شود که) تو چه میدانی که روز جزا چیست؟ ﴿۱۹﴾ روزی که هیچ کسی برای دیگری نمی‌تواند کاری بکند و در آن روز فرمان، فرمانِ الله است (و بس).

سورهٔ مطففین

در مکه نازل شده و سی‌وشش آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ وای بر کم‌کنندگان (حقوق مردم) ﴿۲﴾ کسانی که وقتی از مردم پیمانه بگیرند به تمام و کمال می گیرند. ﴿۳﴾ و چون به ایشان پیمانه دهند یا وزن کنند، کم می‌کنند. ﴿٤﴾ آیا به این گمان نیستند (و نمی‌دانند) که دوباره زنده می‌شوند.

لِيَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿٥﴾ يَوْمَ يَقُومُ ٱلنَّاسُ لِرَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٦﴾ كَلَّآ إِنَّ كِتَٰبَ
ٱلْفُجَّارِ لَفِى سِجِّينٍ ﴿٧﴾ وَمَآ أَدْرَىٰكَ مَا سِجِّينٌ ﴿٨﴾ كِتَٰبٌ مَّرْقُومٌ ﴿٩﴾
وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿١٠﴾ ٱلَّذِينَ يُكَذِّبُونَ بِيَوْمِ ٱلدِّينِ ﴿١١﴾ وَمَا يُكَذِّبُ
بِهِۦٓ إِلَّا كُلُّ مُعْتَدٍ أَثِيمٍ ﴿١٢﴾ إِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِ ءَايَٰتُنَا قَالَ أَسَٰطِيرُ ٱلْأَوَّلِينَ
﴿١٣﴾ كَلَّا ۖ بَلْ ۜ رَانَ عَلَىٰ قُلُوبِهِم مَّا كَانُوا۟ يَكْسِبُونَ ﴿١٤﴾ كَلَّآ إِنَّهُمْ عَن رَّبِّهِمْ
يَوْمَئِذٍ لَّمَحْجُوبُونَ ﴿١٥﴾ ثُمَّ إِنَّهُمْ لَصَالُوا۟ ٱلْجَحِيمِ ﴿١٦﴾ ثُمَّ يُقَالُ هَٰذَا
ٱلَّذِى كُنتُم بِهِۦ تُكَذِّبُونَ ﴿١٧﴾ كَلَّآ إِنَّ كِتَٰبَ ٱلْأَبْرَارِ لَفِى عِلِّيِّينَ ﴿١٨﴾
وَمَآ أَدْرَىٰكَ مَا عِلِّيُّونَ ﴿١٩﴾ كِتَٰبٌ مَّرْقُومٌ ﴿٢٠﴾ يَشْهَدُهُ ٱلْمُقَرَّبُونَ ﴿٢١﴾
إِنَّ ٱلْأَبْرَارَ لَفِى نَعِيمٍ ﴿٢٢﴾ عَلَى ٱلْأَرَآئِكِ يَنظُرُونَ ﴿٢٣﴾ تَعْرِفُ فِى
وُجُوهِهِمْ نَضْرَةَ ٱلنَّعِيمِ ﴿٢٤﴾ يُسْقَوْنَ مِن رَّحِيقٍ مَّخْتُومٍ ﴿٢٥﴾ خِتَٰمُهُۥ
مِسْكٌ ۚ وَفِى ذَٰلِكَ فَلْيَتَنَافَسِ ٱلْمُتَنَٰفِسُونَ ﴿٢٦﴾ وَمِزَاجُهُۥ مِن
تَسْنِيمٍ ﴿٢٧﴾ عَيْنًا يَشْرَبُ بِهَا ٱلْمُقَرَّبُونَ ﴿٢٨﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ أَجْرَمُوا۟ كَانُوا۟
مِنَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ يَضْحَكُونَ ﴿٢٩﴾ وَإِذَا مَرُّوا۟ بِهِمْ يَتَغَامَزُونَ ﴿٣٠﴾
وَإِذَا ٱنقَلَبُوٓا۟ إِلَىٰٓ أَهْلِهِمُ ٱنقَلَبُوا۟ فَكِهِينَ ﴿٣١﴾ وَإِذَا رَأَوْهُمْ قَالُوٓا۟
إِنَّ هَٰٓؤُلَآءِ لَضَآلُّونَ ﴿٣٢﴾ وَمَآ أُرْسِلُوا۟ عَلَيْهِمْ حَٰفِظِينَ ﴿٣٣﴾

﴿۵﴾ برای روزی بس بزرگ؟ ﴿٦﴾ روزی که مردم در پیشگاه پروردگار جهانیان (برای جواب دادن) می‌ایستند. ﴿۷﴾ چنین نیست (که آنان گمان دارند) البته عمل نامهٔ بدکاران در سجّین (درج) است. ﴿۸﴾ و تو چه می دانی که سجّین چیست؟ ﴿۹﴾ کتاب نوشته شده است. ﴿۱۰﴾ وای بر تکذیب‌کنندگان (منکران) در آن روز. ﴿۱۱﴾ آنانی که روز جزا را انکار می‌کنند. ﴿۱۲﴾ و تکذیب (و انکار) نمی‌کند روز جزا را مگر هر تجاوزگر گنهگار. ﴿۱۳﴾ چون آیات ما بر او خوانده شود می گوید: این افسانه‌های پیشینیان است. ﴿١٤﴾ چنین نیست، بلکه آنچه می‌کردند (از کفر و معاصی) بر دل‌های شان زنگ نهاده است. ﴿۱۵﴾ چنین نیست؛ بی‌گمان آنان آن روز از (دیدار) پروردگارشان در حجاب‌اند. ﴿١٦﴾ باز بی گمان آن‌ها در دوزخ داخل خواهندشد. ﴿۱۷﴾ باز (برایشان) گفته خواهدشد که این همان عذابی است که آن را دروغ می‌دانستید. ﴿۱۸﴾ چنین نیست، حقا که عمل نامهٔ نیکان در علیّین (درج) است. ﴿۱۹﴾ و تو چه می دانی که علیّین چیست؟ ﴿۲۰﴾ کتاب نوشته شده است. ﴿۲۱﴾ مقربان (دربار الهی) در آن‌جا حضور می‌یابند. ﴿۲۲﴾ بی‌گمان نیکان در نعمت ها اند. ﴿۲۳﴾ بر تخت‌ها نشسته (تکیه زده و) می نگرند. ﴿٢٤﴾ (تو ای مخاطب) خوشی و خرّمیِ نعمت را در چهره‌هایشان می‌بینی. ﴿۲۵﴾ از شراب خالص و مهر شده، نوشانیده می شوند. ﴿۲٦﴾ مهر آن مشک است. و رغبت‌کنندگان باید در (حصول) این نعمت رغبت کنند. ﴿۲۷﴾ و مخلوط آن از تسنیم است. ﴿۲۸﴾ (تسنیم) چشمه ای است که مقرّبان از آن می‌نوشند. ﴿۲۹﴾ بی‌گمان گناهکاران (در دنیا) به مؤمنان می‌خندیدند. ﴿۳۰﴾ و هرگاه مسلمانان از کنار آن‌ها می‌گذشتند (به طور استهزا با چشم و ابرو) به یکدیگر اشاره می‌کردند. ﴿۳۱﴾ و هنگامی‌که گناهکاران به خانوادهٔ خود بازمی‌گشتند، شادمان برمی‌گشتند. ﴿۳۲﴾ و چون مؤمنان را می دیدند می‌گفتند: یقیناً این گروه گمراه‌اند. ﴿۳۳﴾ در حالیکه بر آنان (مؤمنان) نگهبانان فرستاده نشده‌اند.

فَٱلْيَوْمَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ مِنَ ٱلْكُفَّارِ يَضْحَكُونَ ﴿٣٤﴾ عَلَى ٱلْأَرَآئِكِ يَنظُرُونَ ﴿٣٥﴾ هَلْ ثُوِّبَ ٱلْكُفَّارُ مَا كَانُوا۟ يَفْعَلُونَ ﴿٣٦﴾

سُورَةُ الانشِقَاقِ

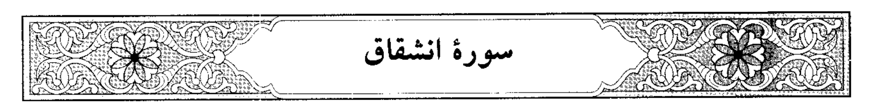
بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

إِذَا ٱلسَّمَآءُ ٱنشَقَّتْ ﴿١﴾ وَأَذِنَتْ لِرَبِّهَا وَحُقَّتْ ﴿٢﴾ وَإِذَا ٱلْأَرْضُ مُدَّتْ ﴿٣﴾ وَأَلْقَتْ مَا فِيهَا وَتَخَلَّتْ ﴿٤﴾ وَأَذِنَتْ لِرَبِّهَا وَحُقَّتْ ﴿٥﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلْإِنسَٰنُ إِنَّكَ كَادِحٌ إِلَىٰ رَبِّكَ كَدْحًا فَمُلَٰقِيهِ ﴿٦﴾ فَأَمَّا مَنْ أُوتِىَ كِتَٰبَهُۥ بِيَمِينِهِۦ ﴿٧﴾ فَسَوْفَ يُحَاسَبُ حِسَابًا يَسِيرًا ﴿٨﴾ وَيَنقَلِبُ إِلَىٰٓ أَهْلِهِۦ مَسْرُورًا ﴿٩﴾ وَأَمَّا مَنْ أُوتِىَ كِتَٰبَهُۥ وَرَآءَ ظَهْرِهِۦ ﴿١٠﴾ فَسَوْفَ يَدْعُوا۟ ثُبُورًا ﴿١١﴾ وَيَصْلَىٰ سَعِيرًا ﴿١٢﴾ إِنَّهُۥ كَانَ فِىٓ أَهْلِهِۦ مَسْرُورًا ﴿١٣﴾ إِنَّهُۥ ظَنَّ أَن لَّن يَحُورَ ﴿١٤﴾ بَلَىٰٓ إِنَّ رَبَّهُۥ كَانَ بِهِۦ بَصِيرًا ﴿١٥﴾ فَلَآ أُقْسِمُ بِٱلشَّفَقِ ﴿١٦﴾ وَٱلَّيْلِ وَمَا وَسَقَ ﴿١٧﴾ وَٱلْقَمَرِ إِذَا ٱتَّسَقَ ﴿١٨﴾ لَتَرْكَبُنَّ طَبَقًا عَن طَبَقٍ ﴿١٩﴾ فَمَا لَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٢٠﴾ وَإِذَا قُرِئَ عَلَيْهِمُ ٱلْقُرْءَانُ لَا يَسْجُدُونَ ۩ ﴿٢١﴾ بَلِ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ يُكَذِّبُونَ ﴿٢٢﴾ وَٱللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا يُوعُونَ ﴿٢٣﴾ فَبَشِّرْهُم بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٢٤﴾

﴿٣٤﴾ پس امروز (روز قیامت) مؤمنان بر کفار می‌خندند. ﴿٣٥﴾ بر تخت‌ها نشسته (تکیه زده و) می نگرند. ﴿٣٦﴾ (و می‌پرسند) آیا به کافران سزای کارهایی که می‌کردند داده شده است؟

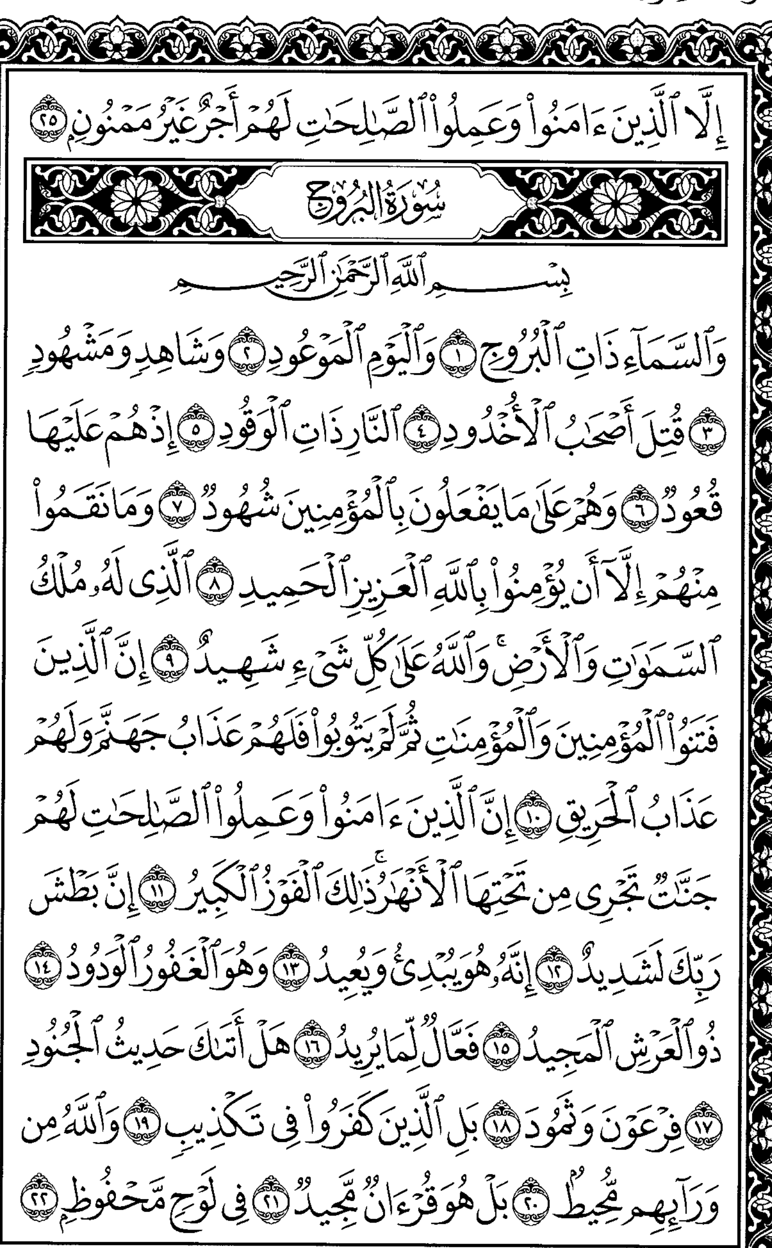

سورهٔ انشقاق

در مکه نازل شده و بیست‌وپنج آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿١﴾ وقتی که آسمان بشگافد (و پاره پاره شود) ﴿٢﴾ و حکم پروردگار خود را فرمان برد که چنین سزاوار است. ﴿٣﴾ و وقتی که زمین کشیده شود و هموار گردد. ﴿٤﴾ و آنچه در آن است بیرون اندازد و تهی گردد. ﴿٥﴾ و حکم پروردگار خود را فرمان برد که چنین سزاوار است. ﴿٦﴾ ای انسان! یقینا تو با تلاش و رنج فراوان به‌سوی پروردگارت رهسپاری و سرانجام او را ملاقات خواهی کرد. ﴿٧﴾ (پس از ملاقات) کسی که نامهٔ اعمالش بدست راستش داده شود. ﴿٨﴾ پس به آسانی با او حساب خواهد شد. ﴿٩﴾ و شادمان بسوی خانوادهٔ خود باز می گردد. ﴿١٠﴾ اما کسی که نامهٔ اعمالش از پشت سر (به دست چپ) او داده شود. ﴿١١﴾ پس با داد و فریاد هلاکت را می طلبد. ﴿١٢﴾ و وارد دوزخ خواهد شد. ﴿١٣﴾ چون او (در دنیا) در میان خانوادهٔ خود شادمان (و غافل از آخرت) بود. ﴿١٤﴾ و چون او گمان می کرد که هرگز(به سوی الله) باز نمی گردد. ﴿١٥﴾ آری! (بازگشت به سوی الله حق است) به درستی که پروردگارش به او بیناست. ﴿١٦﴾ پس قسم به شفق (سرخی بعد از غروب آفتاب). ﴿١٧﴾ و قسم به شب و آنچه (در زیر سیاهی خود) جمع می‌کند. ﴿١٨﴾ و قسم به ماه چون کامل گردد. ﴿١٩﴾ که همیشه از یک حالت به حالت دیگر درآیید. ﴿٢٠﴾ پس کفار را چه شده که ایمان نمی‌آرند؟ ﴿٢١﴾ و هرگاه قرآن بر آن‌ها خوانده شود، سجده نمی‌کنند (منقاد نمی‌شوند). ﴿٢٢﴾ (سجده‌کردن چه که) بلکه کفّار قرآن را تکذیب می‌کنند. ﴿٢٣﴾ و الله به آنچه در دل دارند عالم‌تر است. ﴿٢٤﴾ پس آن‌ها را به عذاب دردناک مژد ده.

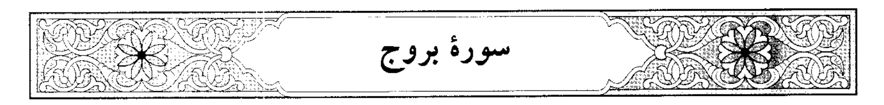
إِلَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ لَهُمۡ أَجۡرٌ غَيۡرُ مَمۡنُونِۭ ﴿٢٥﴾

سُورَةُ البُرُوجِ

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

وَٱلسَّمَآءِ ذَاتِ ٱلۡبُرُوجِ ﴿١﴾ وَٱلۡيَوۡمِ ٱلۡمَوۡعُودِ ﴿٢﴾ وَشَاهِدٖ وَمَشۡهُودٖ
﴿٣﴾ قُتِلَ أَصۡحَٰبُ ٱلۡأُخۡدُودِ ﴿٤﴾ ٱلنَّارِ ذَاتِ ٱلۡوَقُودِ ﴿٥﴾ إِذۡ هُمۡ عَلَيۡهَا
قُعُودٞ ﴿٦﴾ وَهُمۡ عَلَىٰ مَا يَفۡعَلُونَ بِٱلۡمُؤۡمِنِينَ شُهُودٞ ﴿٧﴾ وَمَا نَقَمُواْ
مِنۡهُمۡ إِلَّآ أَن يُؤۡمِنُواْ بِٱللَّهِ ٱلۡعَزِيزِ ٱلۡحَمِيدِ ﴿٨﴾ ٱلَّذِي لَهُۥ مُلۡكُ
ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۚ وَٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ شَهِيدٌ ﴿٩﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ
فَتَنُواْ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ وَٱلۡمُؤۡمِنَٰتِ ثُمَّ لَمۡ يَتُوبُواْ فَلَهُمۡ عَذَابُ جَهَنَّمَ وَلَهُمۡ
عَذَابُ ٱلۡحَرِيقِ ﴿١٠﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ لَهُمۡ
جَنَّٰتٞ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُۚ ذَٰلِكَ ٱلۡفَوۡزُ ٱلۡكَبِيرُ ﴿١١﴾ إِنَّ بَطۡشَ
رَبِّكَ لَشَدِيدٌ ﴿١٢﴾ إِنَّهُۥ هُوَ يُبۡدِئُ وَيُعِيدُ ﴿١٣﴾ وَهُوَ ٱلۡغَفُورُ ٱلۡوَدُودُ ﴿١٤﴾
ذُو ٱلۡعَرۡشِ ٱلۡمَجِيدُ ﴿١٥﴾ فَعَّالٞ لِّمَا يُرِيدُ ﴿١٦﴾ هَلۡ أَتَىٰكَ حَدِيثُ ٱلۡجُنُودِ
﴿١٧﴾ فِرۡعَوۡنَ وَثَمُودَ ﴿١٨﴾ بَلِ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ فِي تَكۡذِيبٖ ﴿١٩﴾ وَٱللَّهُ مِن
وَرَآئِهِم مُّحِيطُۢ ﴿٢٠﴾ بَلۡ هُوَ قُرۡءَانٞ مَّجِيدٞ ﴿٢١﴾ فِي لَوۡحٖ مَّحۡفُوظِۭ ﴿٢٢﴾

﴿۲۵﴾ مگر آنانی که ایمان آورده‌اند و کارهای نیک انجام داده اند که برای آن‌ها اجر و ثوابی ابدی و قطع ناشدنی است.

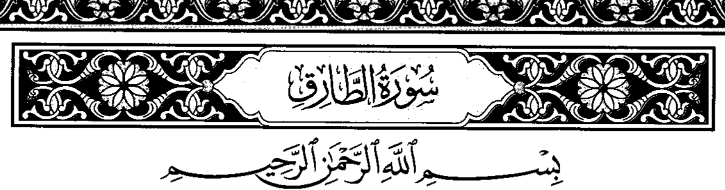

سورهٔ بروج

در مکه نازل شده و بیست‌و دو آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ قسم به آسمانی که دارای برج هاست. ﴿۲﴾ و قسم به روز موعود (روز قیامت). ﴿۳﴾ و قسم به شاهد (روز جمعه)، و قسم به مشهود (روز عرفه). ﴿٤﴾ اهل خندق‌ها کشته شدند. ﴿۵﴾ خندق‌های پرآتش و دارای هیزم فراوان. ﴿٦﴾ وقتی که بر آن (خندق‌ها) نشسته بودند. ﴿۷﴾ و آن‌ها بر آنچه با مؤمنان می‌کردند حاضر بودند. ﴿۸﴾ و آن‌ها از مؤمنان انتقام نگرفتند مگر اینکه به الله غالب و ستوده ایمان آورده بودند. ﴿۹﴾ آن ذاتی که فرمانروایی آسمان‌ها و زمین خاص از اوست و الله بر همه چیز گواه و آگاه است. ﴿۱۰﴾ یقینا آنانی که مردان و زنان مؤمن را در فتنه انداختند (عذاب دادند) باز توبه نکردند، پس برای آن‌ها عذاب دوزخ و همچنین عذاب سوزنده است. ﴿۱۱﴾ البته آنانی که ایمان آوردند و کارهای نیک کردند باغ‌هایی دارند که از زیر آن جویها روان است. این است پیروزی بزرگ. ﴿۱۲﴾ (لیکن به یاد داشته باش که) البته گرفتِ پروردگارتو بسیار سخت است. ﴿۱۳﴾ چون او (آفرینش) را آغاز می‌کند و (بار دوم نیز) او (زندگی هرچیز را) بازمی گرداند. ﴿١٤﴾ و او آمرزنده و دوستدار مؤمنان است. ﴿۱۵﴾ و اوست صاحب عرش دارای مجد و عظمت. ﴿١٦﴾ هرچه را بخواهد حتما انجام می دهد. ﴿۱۷﴾ آیا قصهٔ آن لشکرها (که هلاک‌شدند) به تو رسیده است؟ ﴿۱۸﴾ (لشکریان) فرعون و ثمود. ﴿۱۹﴾ (اما کفار از قصّه‌های قرآن عبرت نمی‌گیرند) بلکه کافران همیشه در پی تکذیب قرآن‌اند. ﴿۲۰﴾ و لیکن الله از هر طرف بر آن‌ها احاطه دارد. ﴿۲۱﴾ (قرآن قابل تکذیب نیست) بلکه قرآن کتابی بزرگوار و عالی‌قدر است. ﴿۲۲﴾ که در لوح المحفوظ (لوحهٔ که از دسترسِ مخلوقات محفوظ است) ثبت است.

سُورَةُ الطَّارِقِ

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

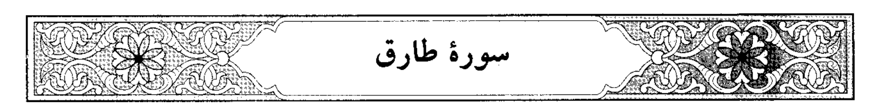
وَٱلسَّمَآءِ وَٱلطَّارِقِ ١ وَمَآ أَدۡرَىٰكَ مَا ٱلطَّارِقُ ٢ ٱلنَّجۡمُ ٱلثَّاقِبُ
٣ إِن كُلُّ نَفۡسٖ لَّمَّا عَلَيۡهَا حَافِظٞ ٤ فَلۡيَنظُرِ ٱلۡإِنسَٰنُ مِمَّ خُلِقَ ٥
خُلِقَ مِن مَّآءٖ دَافِقٖ ٦ يَخۡرُجُ مِنۢ بَيۡنِ ٱلصُّلۡبِ وَٱلتَّرَآئِبِ ٧ إِنَّهُۥ عَلَىٰ
رَجۡعِهِۦ لَقَادِرٞ ٨ يَوۡمَ تُبۡلَى ٱلسَّرَآئِرُ ٩ فَمَا لَهُۥ مِن قُوَّةٖ وَلَا نَاصِرٖ
١٠ وَٱلسَّمَآءِ ذَاتِ ٱلرَّجۡعِ ١١ وَٱلۡأَرۡضِ ذَاتِ ٱلصَّدۡعِ ١٢ إِنَّهُۥ
لَقَوۡلٞ فَصۡلٞ ١٣ وَمَا هُوَ بِٱلۡهَزۡلِ ١٤ إِنَّهُمۡ يَكِيدُونَ كَيۡدٗا ١٥
وَأَكِيدُ كَيۡدٗا ١٦ فَمَهِّلِ ٱلۡكَٰفِرِينَ أَمۡهِلۡهُمۡ رُوَيۡدَۢا ١٧

سُورَةُ الأَعْلَىٰ

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

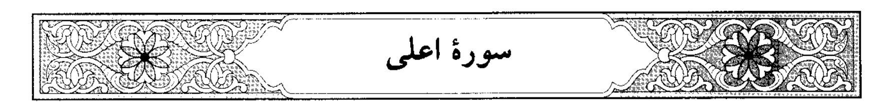
سَبِّحِ ٱسۡمَ رَبِّكَ ٱلۡأَعۡلَى ١ ٱلَّذِي خَلَقَ فَسَوَّىٰ ٢ وَٱلَّذِي قَدَّرَ فَهَدَىٰ
٣ وَٱلَّذِيٓ أَخۡرَجَ ٱلۡمَرۡعَىٰ ٤ فَجَعَلَهُۥ غُثَآءً أَحۡوَىٰ ٥ سَنُقۡرِئُكَ
فَلَا تَنسَىٰٓ ٦ إِلَّا مَا شَآءَ ٱللَّهُۚ إِنَّهُۥ يَعۡلَمُ ٱلۡجَهۡرَ وَمَا يَخۡفَىٰ ٧ وَنُيَسِّرُكَ
لِلۡيُسۡرَىٰ ٨ فَذَكِّرۡ إِن نَّفَعَتِ ٱلذِّكۡرَىٰ ٩ سَيَذَّكَّرُ مَن يَخۡشَىٰ ١٠

در مکه نازل شده و هفده آیت است

بنام الله بخشندۀ مهربان

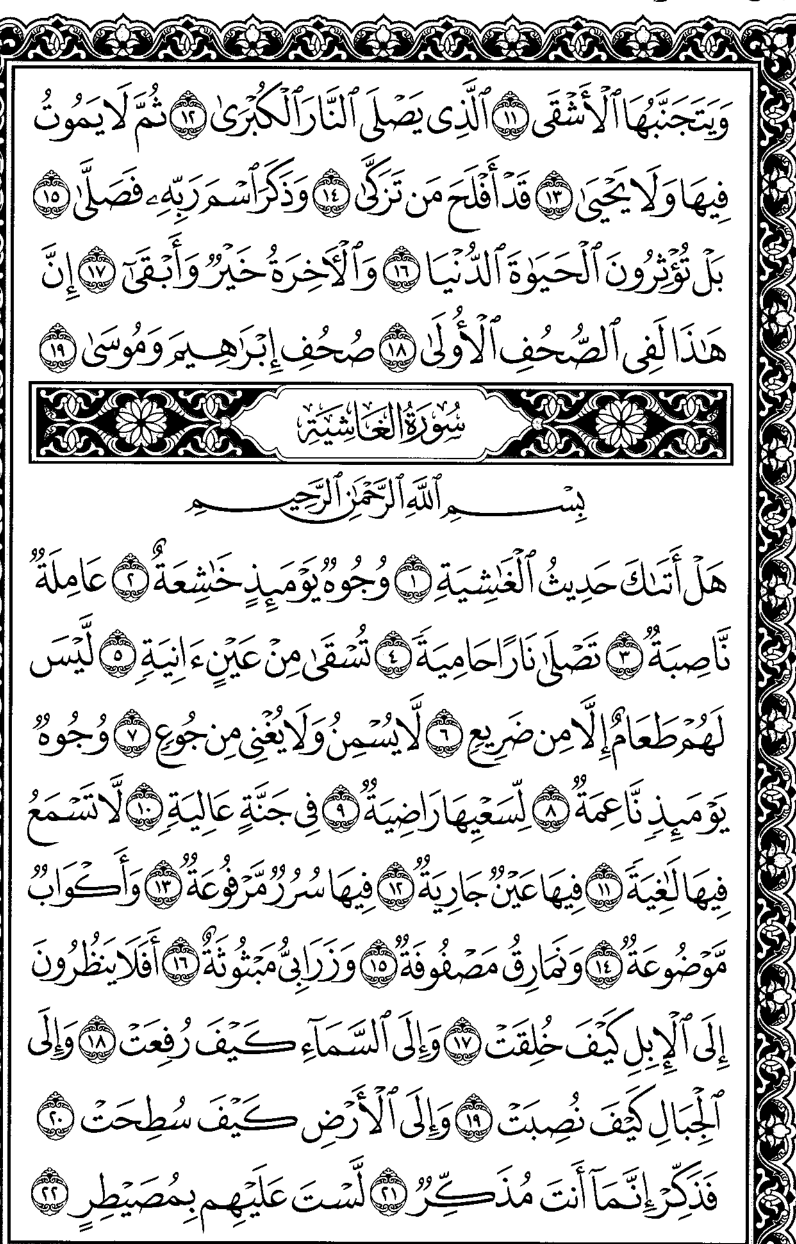
﴿۱﴾ قسم به آسمان، و قسم به طارق (یعنی ستاره ظاهرشونده در شب). ﴿۲﴾ تو چه می دانی که طارق چیست؟ ﴿۳﴾ آن ستارۀ درخشنده است. ﴿٤﴾ کسی نیست مگر آنکه بر او نگهبانی است. ﴿٥﴾ پس باید انسان بنگرد که از چه آفریده شده است؟ ﴿٦﴾ از آب (منی) زودریزنده آفریده شده است. ﴿۷﴾ که از میان استخوان پشت (مرد) و استخوان سینه (زن) بیرون می‌شود. ﴿۸﴾ لذا الله بر بازگردانیدن (یعنی دوباره زنده‌کردنِ) انسان‌ها قادر است. ﴿۹﴾ روزی که رازهای پوشیده ظاهر شود. ﴿۱۰﴾ پس در آن روز (برای انسان) هیچ قوتی و هیچ یاری‌دهنده ای نیست. ﴿۱۱﴾ قسم به آسمان باران دار. ﴿۱۲﴾ و قسم به زمین شگافنده (برای رویانیدن نباتات). ﴿۱۳﴾ که قرآن کلام فیصله‌کننده (بین حق و باطل) است. ﴿١٤﴾ و سخن بیهوده و شوخی نیست. ﴿۱٥﴾ البته آن‌ها (کفار) سخت نیرنگ می‌کنند. ﴿١٦﴾ و من نیز (برای مجازات شان) چاره‌اندیشی می‌کنم. ﴿۱۷﴾ پس کافران را مهلت ده (تا فکر کنند و) زمانِ اندک آن‌ها را رها کن.

در مکه نازل شده و نوزده آیت است

بنام الله بخشندۀ مهربان

﴿۱﴾ نام پروردگار بلند مرتبه ات را به پاکی یاد کن. ﴿۲﴾ کسی که آفرید (هرچیز را)، پس (آن را) استوار و برابر کرد. ﴿۳﴾ و کسی که اندازه را (برای هرچیز) مقرر کرد باز هدایت نمود. ﴿٤﴾ و کسی که (از زمین های علف‌زار) چراگاه را رویانید. ﴿٥﴾ باز آن را خشک و سیاه ساخت. ﴿٦﴾ ما بر تو (قرآن را) می‌خوانیم، پس تو دیگر فراموش نخواهی کرد. ﴿۷﴾ مگر آنچه را الله خواسته باشد (که از دلت فراموش می کند)، چون الله آشکار و آنچه که پوشیده است می‌داند. ﴿۸﴾ و تو را برای شریعت آسان آماده می‌کنیم. ﴿۹﴾ پس پند ده (مردم را) اگر پنددادن مفید افتد. ﴿۱۰﴾ کسی که از الله می‌ترسد به زودی پند خواهد گرفت.

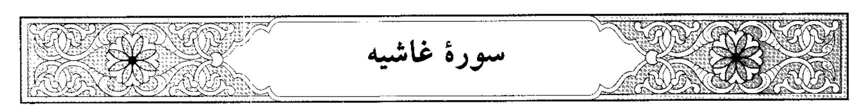
وَيَتَجَنَّبُهَا ٱلْأَشْقَى ﴿١١﴾ ٱلَّذِى يَصْلَى ٱلنَّارَ ٱلْكُبْرَىٰ ﴿١٢﴾ ثُمَّ لَا يَمُوتُ فِيهَا وَلَا يَحْيَىٰ ﴿١٣﴾ قَدْ أَفْلَحَ مَن تَزَكَّىٰ ﴿١٤﴾ وَذَكَرَ ٱسْمَ رَبِّهِۦ فَصَلَّىٰ ﴿١٥﴾ بَلْ تُؤْثِرُونَ ٱلْحَيَوٰةَ ٱلدُّنْيَا ﴿١٦﴾ وَٱلْـَٔاخِرَةُ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰٓ ﴿١٧﴾ إِنَّ هَـٰذَا لَفِى ٱلصُّحُفِ ٱلْأُولَىٰ ﴿١٨﴾ صُحُفِ إِبْرَٰهِيمَ وَمُوسَىٰ ﴿١٩﴾

سُورَةُ الغَاشِيَةِ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَـٰنِ ٱلرَّحِيمِ

هَلْ أَتَىٰكَ حَدِيثُ ٱلْغَـٰشِيَةِ ﴿١﴾ وُجُوهٌ يَوْمَئِذٍ خَـٰشِعَةٌ ﴿٢﴾ عَامِلَةٌ نَّاصِبَةٌ ﴿٣﴾ تَصْلَىٰ نَارًا حَامِيَةً ﴿٤﴾ تُسْقَىٰ مِنْ عَيْنٍ ءَانِيَةٍ ﴿٥﴾ لَّيْسَ لَهُمْ طَعَامٌ إِلَّا مِن ضَرِيعٍ ﴿٦﴾ لَّا يُسْمِنُ وَلَا يُغْنِى مِن جُوعٍ ﴿٧﴾ وُجُوهٌ يَوْمَئِذٍ نَّاعِمَةٌ ﴿٨﴾ لِّسَعْيِهَا رَاضِيَةٌ ﴿٩﴾ فِى جَنَّةٍ عَالِيَةٍ ﴿١٠﴾ لَّا تَسْمَعُ فِيهَا لَـٰغِيَةً ﴿١١﴾ فِيهَا عَيْنٌ جَارِيَةٌ ﴿١٢﴾ فِيهَا سُرُرٌ مَّرْفُوعَةٌ ﴿١٣﴾ وَأَكْوَابٌ مَّوْضُوعَةٌ ﴿١٤﴾ وَنَمَارِقُ مَصْفُوفَةٌ ﴿١٥﴾ وَزَرَابِىُّ مَبْثُوثَةٌ ﴿١٦﴾ أَفَلَا يَنظُرُونَ إِلَى ٱلْإِبِلِ كَيْفَ خُلِقَتْ ﴿١٧﴾ وَإِلَى ٱلسَّمَآءِ كَيْفَ رُفِعَتْ ﴿١٨﴾ وَإِلَى ٱلْجِبَالِ كَيْفَ نُصِبَتْ ﴿١٩﴾ وَإِلَى ٱلْأَرْضِ كَيْفَ سُطِحَتْ ﴿٢٠﴾ فَذَكِّرْ إِنَّمَآ أَنتَ مُذَكِّرٌ ﴿٢١﴾ لَّسْتَ عَلَيْهِم بِمُصَيْطِرٍ ﴿٢٢﴾

﴿۱۱﴾ و بدبخت‌ترین انسان‌ها از آن اجتناب می ورزد. ﴿۱۲﴾ آن کس که در آتش بزرگ داخل خواهد شد. ﴿۱۳﴾ باز در آنجا نه می‌میرد و نه زنده می ماند. ﴿١٤﴾ البته کسی که خود را از (پلیدی شرک) پاک کرد، رستگار شد. ﴿١٥﴾ و نام پروردگار خود را یاد کرد و باز نماز خواند. ﴿١٦﴾ ولی شما زندگانی دنیا را ترجیح می‌دهید. ﴿۱۷﴾ حال آنکه زندگی آخرت بهتر و پاینده‌تر است. ﴿۱۸﴾ البته این مضمون در صحیفه‌های سابق هم آمده است. ﴿۱۹﴾ صحیفه‌های ابراهیم و موسی.

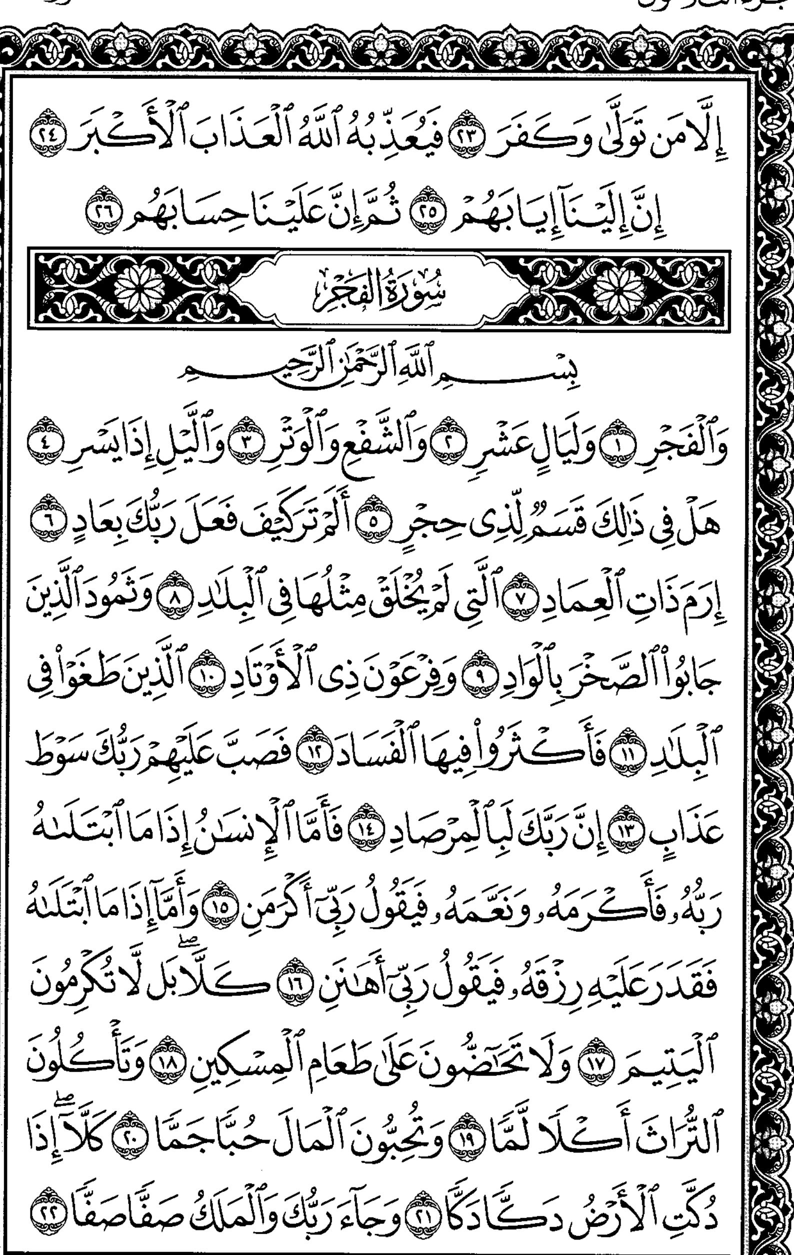

سورهٔ غاشیه

در مکه نازل شده و بیست‌وشش آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ آیا خبر حادثهٔ احاطه‌کننده (قیامت) به تو رسیده است؟ ﴿۲﴾ که چهره‌هایی در آن روز خوار و ذلیل اند. ﴿۳﴾ (با آنکه) مشقت‌کشیده و رنج برده اند. ﴿٤﴾ (لیکن) در آتش شعله‌ور و سوزان داخل شوند. ﴿٥﴾ از چشمهٔ داغ جوشان نوشانیده شوند. ﴿٦﴾ خوراکی جز ضریع(خار تلخ) ندارند. ﴿۷﴾ که نه فربه می‌کند و نه از گرسنگی نجات می دهد. ﴿۸﴾ چهره‌هایی در آن روز خرّم و تازه خواهند بود. ﴿۹﴾ و از کوشش خود راضی اند. ﴿۱۰﴾ در بهشت برین (و بلند جای دارند). ﴿۱۱﴾ در آنجا سخن بیهوده نشنوند. ﴿۱۲﴾ در آنجا چشمهٔ جاری است. ﴿۱۳﴾ و در آنجا تخت‌های بلند است. ﴿١٤﴾ و جام های چیده شده است. ﴿١٥﴾ و بالش‌های در صف نهاده شده است. ﴿١٦﴾ و فرش‌های گرانبها گسترده شده است. ﴿۱۷﴾ آیا به شتران نمی‌نگرند(منکران توحید) که چگونه آفریده شده‌اند؟ ﴿۱۸﴾ و به سوی آسمان نگاه نمی‌کنند که چگونه برافراشته شده است؟ ﴿۱۹﴾ و به طرف کوه‌ها (نمی‌نگرند) که چگونه نصب (برقرار) گردیده‌اند؟ ﴿۲۰﴾ و به طرف زمین که چگونه هموار شده است؟ ﴿۲۱﴾ پس پند و اندرز ده که وظیفهٔ تو تنها پنددادن و یادآوری است. ﴿۲۲﴾ بر آن‌ها مسلّط نیستی.

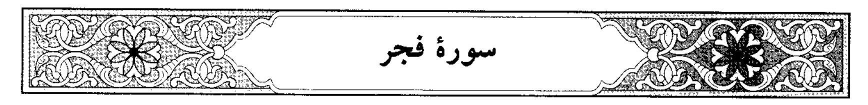
إِلَّا مَن تَوَلَّىٰ وَكَفَرَ ﴿٢٣﴾ فَيُعَذِّبُهُ ٱللَّهُ ٱلۡعَذَابَ ٱلۡأَكۡبَرَ ﴿٢٤﴾
إِنَّ إِلَيۡنَآ إِيَابَهُمۡ ﴿٢٥﴾ ثُمَّ إِنَّ عَلَيۡنَا حِسَابَهُم ﴿٢٦﴾

سُورَةُ الفَجۡرِ

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

وَٱلۡفَجۡرِ ﴿١﴾ وَلَيَالٍ عَشۡرٖ ﴿٢﴾ وَٱلشَّفۡعِ وَٱلۡوَتۡرِ ﴿٣﴾ وَٱلَّيۡلِ إِذَا يَسۡرِ ﴿٤﴾
هَلۡ فِي ذَٰلِكَ قَسَمٞ لِّذِي حِجۡرٍ ﴿٥﴾ أَلَمۡ تَرَ كَيۡفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِعَادٍ ﴿٦﴾
إِرَمَ ذَاتِ ٱلۡعِمَادِ ﴿٧﴾ ٱلَّتِي لَمۡ يُخۡلَقۡ مِثۡلُهَا فِي ٱلۡبِلَٰدِ ﴿٨﴾ وَثَمُودَ ٱلَّذِينَ
جَابُواْ ٱلصَّخۡرَ بِٱلۡوَادِ ﴿٩﴾ وَفِرۡعَوۡنَ ذِي ٱلۡأَوۡتَادِ ﴿١٠﴾ ٱلَّذِينَ طَغَوۡاْ فِي
ٱلۡبِلَٰدِ ﴿١١﴾ فَأَكۡثَرُواْ فِيهَا ٱلۡفَسَادَ ﴿١٢﴾ فَصَبَّ عَلَيۡهِمۡ رَبُّكَ سَوۡطَ
عَذَابٍ ﴿١٣﴾ إِنَّ رَبَّكَ لَبِٱلۡمِرۡصَادِ ﴿١٤﴾ فَأَمَّا ٱلۡإِنسَٰنُ إِذَا مَا ٱبۡتَلَىٰهُ
رَبُّهُۥ فَأَكۡرَمَهُۥ وَنَعَّمَهُۥ فَيَقُولُ رَبِّيٓ أَكۡرَمَنِ ﴿١٥﴾ وَأَمَّآ إِذَا مَا ٱبۡتَلَىٰهُ
فَقَدَرَ عَلَيۡهِ رِزۡقَهُۥ فَيَقُولُ رَبِّيٓ أَهَٰنَنِ ﴿١٦﴾ كَلَّاۖ بَل لَّا تُكۡرِمُونَ
ٱلۡيَتِيمَ ﴿١٧﴾ وَلَا تَحَٰٓضُّونَ عَلَىٰ طَعَامِ ٱلۡمِسۡكِينِ ﴿١٨﴾ وَتَأۡكُلُونَ
ٱلتُّرَاثَ أَكۡلٗا لَّمّٗا ﴿١٩﴾ وَتُحِبُّونَ ٱلۡمَالَ حُبّٗا جَمّٗا ﴿٢٠﴾ كَلَّآۖ إِذَا
دُكَّتِ ٱلۡأَرۡضُ دَكّٗا دَكّٗا ﴿٢١﴾ وَجَآءَ رَبُّكَ وَٱلۡمَلَكُ صَفّٗا صَفّٗا ﴿٢٢﴾

﴿۲۳﴾ مگر آنکه روی گرداند و کفر پیشه کند. ﴿۲٤﴾ پس الله او را به عذاب سخت سزا می دهد. ﴿۲۵﴾ یقیناً بازگشت آن‌ها به سوی ماست. ﴿۲٦﴾ باز حساب آن ها با ما خواهد بود.

سورۀ فجر

در مکه نازل شده و سی آیت است

بنام الله بخشندۀ مهربان

﴿۱﴾ قسم به فجر (صبح). ﴿۲﴾ و قسم به شب‌های ده‌گانه. ﴿۳﴾ و قسم به جفت و طاق ﴿٤﴾ و قسم به شب چون سپری شود. ﴿۵﴾ آیا درین (امر) قسم کافی برای صاحبان خرد نیست؟ (بلی هست!). ﴿٦﴾ آیا ندیدی که پروردگارت با قوم عاد چه کرد؟ ﴿۷﴾ قوم ارم که صاحب قامت‌های بلند و ستون مانند بودند. ﴿۸﴾ که مانند آن در (هیچ‌یک) از شهرها آفریده نشده بود. ﴿۹﴾ و با قوم ثمود؟ آنانی که سنگ‌ها را در وادی (القری) می‌تراشیدند. ﴿۱۰﴾ با فرعون؟ که میخ‌ها (برای سزا دادنِ مردم) داشت. ﴿۱۱﴾ (این سه قوم) همان کسانی بودند که در شهرها سرکشی کردند. ﴿۱۲﴾ پس در آن شهرها فساد بیشتر کردند. ﴿۱۳﴾ لهذا پروردگارت آنان‌را به عذاب سخت گرفتار کرد. ﴿۱٤﴾ یقینا پروردگار تو در کمین گاه (مراقب اعمال بندگان) است. ﴿۱۵﴾ پس اما انسان هرگاه پروردگارش او را امتحان کند و به او مقام و نعمت دهد، می‌گوید: پروردگارم مرا عزت داد. ﴿۱٦﴾ و اما وقتی که پروردگارش او را امتحان کند و روزی‌اش را بر او تنگ سازد، می‌گوید: پروردگارم مرا اهانت کرده است. ﴿۱۷﴾ نه، چنین نیست، بلکه شما یتیم را گرامی نمی‌دارید. ﴿۱۸﴾ و همدیگر را بر طعام دادن مسکین ترغیب نمی کنید. ﴿۱۹﴾ و میراث دیگران را با مال خود خلط نموده (به طریقۀ نادرست) می‌خورید. ﴿۲۰﴾ و مال را بسیار (بیش از حد) دوست می‌دارید. ﴿۲۱﴾ چنین نیست، بلکه وقتی زمین به شدت درهم کوبیده شود. ﴿۲۲﴾ و پروردگارت بیاید و فرشتگان صف بسته حاضر شوند.

وَجِاْيٓءَ يَوْمَئِذِۭ بِجَهَنَّمَۚ يَوْمَئِذٖ يَتَذَكَّرُ ٱلْإِنسَٰنُ وَأَنَّىٰ لَهُ ٱلذِّكْرَىٰ ﴿٢٣﴾ يَقُولُ يَٰلَيْتَنِي قَدَّمْتُ لِحَيَاتِي ﴿٢٤﴾ فَيَوْمَئِذٖ لَّا يُعَذِّبُ عَذَابَهُۥٓ أَحَدٞ ﴿٢٥﴾ وَلَا يُوثِقُ وَثَاقَهُۥٓ أَحَدٞ ﴿٢٦﴾ يَٰٓأَيَّتُهَا ٱلنَّفْسُ ٱلْمُطْمَئِنَّةُ ﴿٢٧﴾ ٱرْجِعِيٓ إِلَىٰ رَبِّكِ رَاضِيَةٗ مَّرْضِيَّةٗ ﴿٢٨﴾ فَٱدْخُلِي فِي عِبَٰدِي ﴿٢٩﴾ وَٱدْخُلِي جَنَّتِي ﴿٣٠﴾

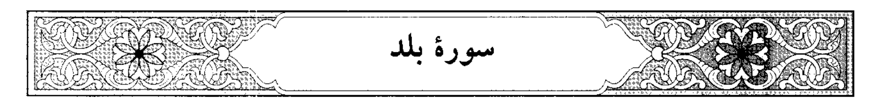
سُورَةُ البَلَدِ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

لَآ أُقْسِمُ بِهَٰذَا ٱلْبَلَدِ ﴿١﴾ وَأَنتَ حِلُّۢ بِهَٰذَا ٱلْبَلَدِ ﴿٢﴾ وَوَالِدٖ وَمَا وَلَدَ ﴿٣﴾ لَقَدْ خَلَقْنَا ٱلْإِنسَٰنَ فِي كَبَدٍ ﴿٤﴾ أَيَحْسَبُ أَن لَّن يَقْدِرَ عَلَيْهِ أَحَدٞ ﴿٥﴾ يَقُولُ أَهْلَكْتُ مَالٗا لُّبَدًا ﴿٦﴾ أَيَحْسَبُ أَن لَّمْ يَرَهُۥٓ أَحَدٌ ﴿٧﴾ أَلَمْ نَجْعَل لَّهُۥ عَيْنَيْنِ ﴿٨﴾ وَلِسَانٗا وَشَفَتَيْنِ ﴿٩﴾ وَهَدَيْنَٰهُ ٱلنَّجْدَيْنِ ﴿١٠﴾ فَلَا ٱقْتَحَمَ ٱلْعَقَبَةَ ﴿١١﴾ وَمَآ أَدْرَىٰكَ مَا ٱلْعَقَبَةُ ﴿١٢﴾ فَكُّ رَقَبَةٍ ﴿١٣﴾ أَوْ إِطْعَٰمٞ فِي يَوْمٖ ذِي مَسْغَبَةٖ ﴿١٤﴾ يَتِيمٗا ذَا مَقْرَبَةٍ ﴿١٥﴾ أَوْ مِسْكِينٗا ذَا مَتْرَبَةٖ ﴿١٦﴾ ثُمَّ كَانَ مِنَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَتَوَاصَوْاْ بِٱلصَّبْرِ وَتَوَاصَوْاْ بِٱلْمَرْحَمَةِ ﴿١٧﴾ أُوْلَٰٓئِكَ أَصْحَٰبُ ٱلْمَيْمَنَةِ ﴿١٨﴾

﴿۲۳﴾ و آن روز دوزخ در میان آورده شود، آن روز انسان (کافر) عبرت می‌گیرد، ولی چنین عبرت گرفتن چه سودی برای او دارد؟! ﴿۲٤﴾ می گوید: ای کاش برای این زندگی ام چیزی قبلا می‌فرستادم. ﴿۲٥﴾ پس آن روز هیچ کسی چون عذاب الله عذاب نکند. ﴿۲٦﴾ و هیچ‌کسی هم‌چون الله او را به بند (زنجیرها) نمی‌بندد. ﴿۲۷﴾ (و در حالت نزع گفته شود که) ای نفس (شخص) آرام گیرنده (به ایمان)! ﴿۲۸﴾ به سوی پروردگارت بازگرد (در حالیکه) تو از او راضی و او از تو راضی است. ﴿۲۹﴾ پس در زمره بندگانم داخل شو. ﴿۳۰﴾ و در جنت من داخل شو.

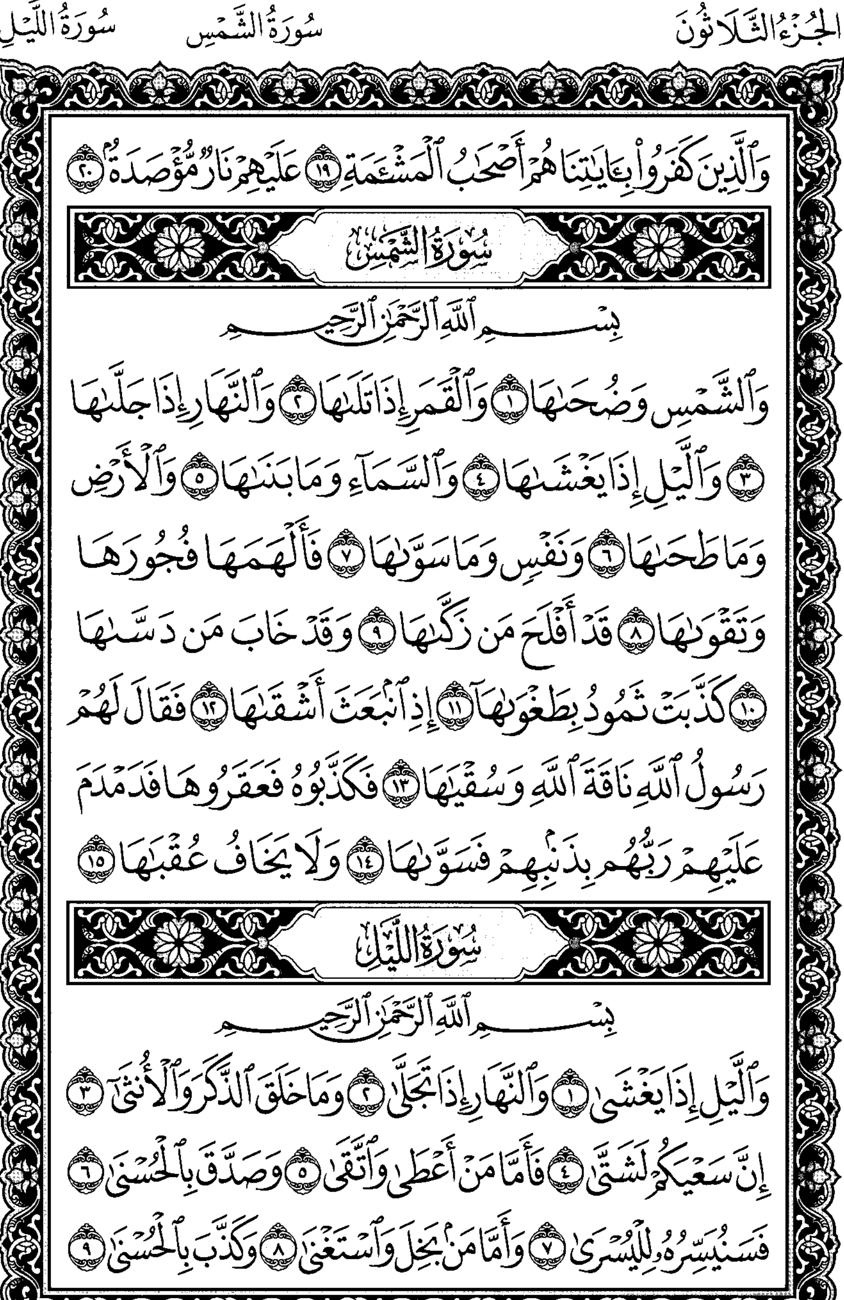

سورهٔ بلد

در مکه نازل شده و بیست آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ قسم به این شهر (مکه مکرمه). ﴿۲﴾ و در حالیکه تو در این شهر (مکه) ساکن هستی. ﴿۳﴾ و قسم به پدر و به آنچه از او تولد شده است. ﴿٤﴾ که البته انسان را در (قعر) مشقت و تکلیف آفریدیم. ﴿٥﴾ آیا (انسان) گمان می‌کند که هرگز کسی بر او قادر نمی شود. ﴿٦﴾ و می‌گوید: مال بسیار انفاق کردم. ﴿۷﴾ آیا گمان می‌کند که او را کسی ندیده است؟ ﴿۸﴾ آیا برای او دو چشم قرار ندادیم؟ ﴿۹﴾ و یک زبان و دو لب؟ ﴿۱۰﴾ و به او راه خیر و شر را نشان دادیم؟ ﴿۱۱﴾ پس در آن گردنهٔ سخت قدم نگذاشت؟ ﴿۱۲﴾ و چه میدانی که آن گردنهٔ سخت چیست؟ ﴿۱۳﴾ آزادکردن گردن‌ها (برده ها) است. ﴿۱٤﴾ یا طعام‌دادن در روزِ گرسنگی است. ﴿۱٥﴾ به یتیمی که از اقارب باشد. ﴿۱٦﴾ یا به مسکین خاک‌آلود. ﴿۱۷﴾ باز از آنانی باشد که ایمان آورده‌اند و یکدیگر را به صبرنمودن (در راه دین) و نرمی و مهربانی سفارش کرده اند. ﴿۱۸﴾ این گروه اصحاب دست راست‌اند.

وَٱلَّذِينَ كَفَرُواْ بِـَٔايَٰتِنَا هُمْ أَصْحَٰبُ ٱلْمَشْـَٔمَةِ ﴿١٩﴾ عَلَيْهِمْ نَارٌ مُّؤْصَدَةٌۢ ﴿٢٠﴾

سُورَةُ الشَّمْسِ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

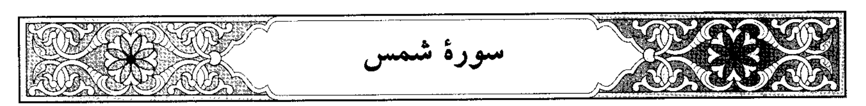
وَٱلشَّمْسِ وَضُحَىٰهَا ﴿١﴾ وَٱلْقَمَرِ إِذَا تَلَىٰهَا ﴿٢﴾ وَٱلنَّهَارِ إِذَا جَلَّىٰهَا ﴿٣﴾ وَٱلَّيْلِ إِذَا يَغْشَىٰهَا ﴿٤﴾ وَٱلسَّمَآءِ وَمَا بَنَىٰهَا ﴿٥﴾ وَٱلْأَرْضِ وَمَا طَحَىٰهَا ﴿٦﴾ وَنَفْسٍ وَمَا سَوَّىٰهَا ﴿٧﴾ فَأَلْهَمَهَا فُجُورَهَا وَتَقْوَىٰهَا ﴿٨﴾ قَدْ أَفْلَحَ مَن زَكَّىٰهَا ﴿٩﴾ وَقَدْ خَابَ مَن دَسَّىٰهَا ﴿١٠﴾ كَذَّبَتْ ثَمُودُ بِطَغْوَىٰهَآ ﴿١١﴾ إِذِ ٱنۢبَعَثَ أَشْقَىٰهَا ﴿١٢﴾ فَقَالَ لَهُمْ رَسُولُ ٱللَّهِ نَاقَةَ ٱللَّهِ وَسُقْيَٰهَا ﴿١٣﴾ فَكَذَّبُوهُ فَعَقَرُوهَا فَدَمْدَمَ عَلَيْهِمْ رَبُّهُم بِذَنۢبِهِمْ فَسَوَّىٰهَا ﴿١٤﴾ وَلَا يَخَافُ عُقْبَٰهَا ﴿١٥﴾

سُورَةُ اللَّيْلِ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

وَٱلَّيْلِ إِذَا يَغْشَىٰ ﴿١﴾ وَٱلنَّهَارِ إِذَا تَجَلَّىٰ ﴿٢﴾ وَمَا خَلَقَ ٱلذَّكَرَ وَٱلْأُنثَىٰٓ ﴿٣﴾ إِنَّ سَعْيَكُمْ لَشَتَّىٰ ﴿٤﴾ فَأَمَّا مَنْ أَعْطَىٰ وَٱتَّقَىٰ ﴿٥﴾ وَصَدَّقَ بِٱلْحُسْنَىٰ ﴿٦﴾ فَسَنُيَسِّرُهُۥ لِلْيُسْرَىٰ ﴿٧﴾ وَأَمَّا مَنۢ بَخِلَ وَٱسْتَغْنَىٰ ﴿٨﴾ وَكَذَّبَ بِٱلْحُسْنَىٰ ﴿٩﴾

﴿۱۹﴾ و آنانی که به آیات ما کفر ورزیدند، آن‌ها اصحاب دست چپ‌اند. ﴿۲۰﴾ بر آنان (از هرسو) آتشی مسلط باشد (که راه فرار نداشته باشند).

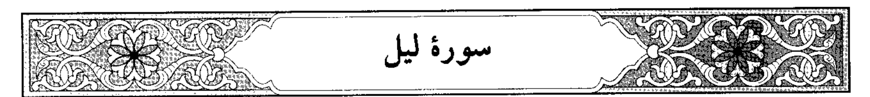

سورهٔ شمس

در مکه نازل شده و پانزده آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ قسم به آفتاب و روشنی آن. ﴿۲﴾ و قسم به ماه چون از پی آفتاب رود (بعد از غروب آفتاب ظاهر شود). ﴿۳﴾ و قسم به روز چون ظاهر کند روشنی آفتاب را. ﴿٤﴾ و قسم به شب چون بپوشاند نور آفتاب را. ﴿٥﴾ و قسم به آسمان و به آن ذاتی که آنرا ساخته است. ﴿٦﴾ و قسم به زمین و به آن ذاتی که آنرا هموار کرده است. ﴿۷﴾ و قسم به نفس انسانی و به آن ذاتی که برابر کرده است (قوت جسمی و روحی او را). ﴿۸﴾ باز به او راه بدی و نیکی او را الهام کرد. ﴿۹﴾ البته کامیاب شد هرکس که نفس خود را پاک کرد. ﴿۱۰﴾ و البته ناکام و نا امید شد آنکه نفس خود را به گناه آلود. ﴿۱۱﴾ (مانند) قوم ثمود که به سبب سرکشی رسول الله را تکذیب نمودند. ﴿۱۲﴾ آن وقت که بدبخت‌ترین آن‌ها برخواست. ﴿۱۳﴾ پس رسول الله به آن‌ها گفت: شترِ (آفریدهٔ) الله و آب‌خوردن آن را بگذارید. ﴿١٤﴾ پس او را تکذیب نمودند و شتر را کشتند، پس به سزای گناهانشان، پروردگارشان بر آنان عذاب نازل کرد و ایشان را هلاک کرد و آن عقوبت همهٔ آنها را با خاک برابر کرد. ﴿١٥﴾ و الله از عاقبت کار نمی‌ترسد.

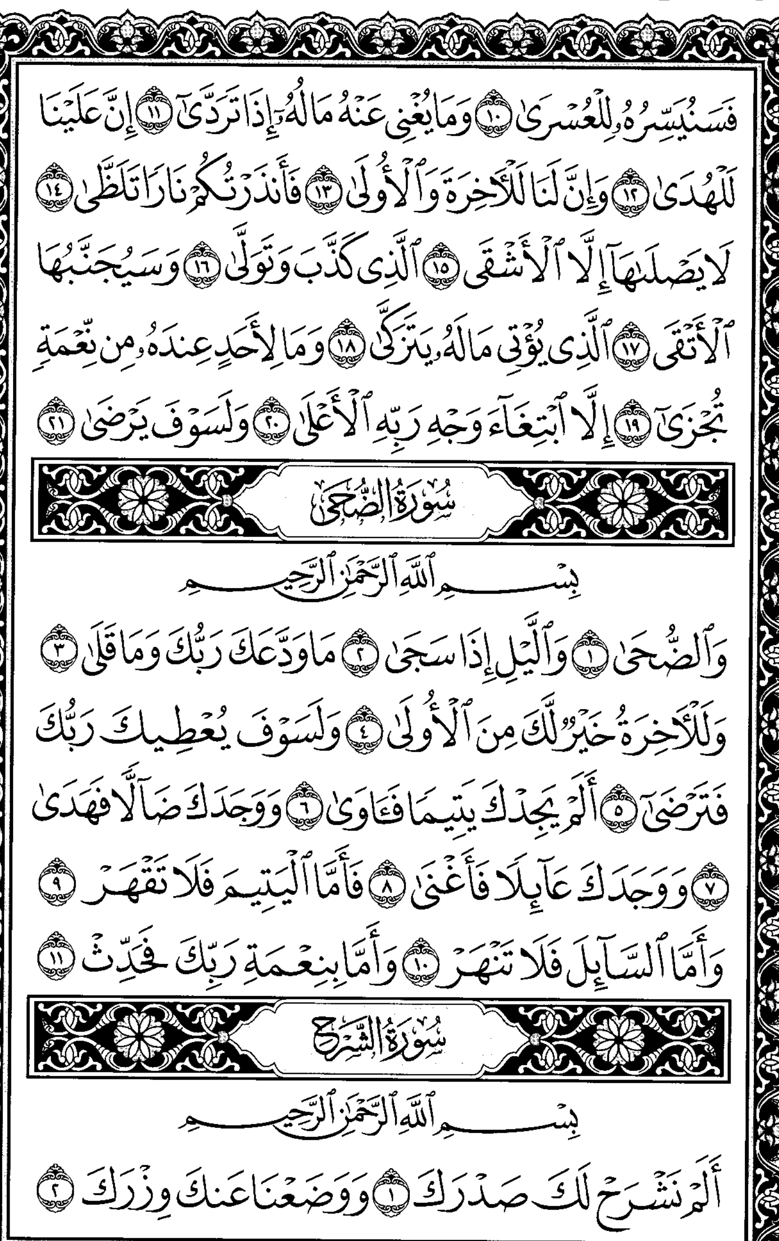

سورهٔ لیل

در مکه نازل شده و بیست‌ویک آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ قسم به شب چون روز را (با تاریکی) بپوشاند. ﴿۲﴾ و قسم به روز چون روشن شود. ﴿۳﴾ و قسم به آن ذاتی که نر و ماده را آفریده است. ﴿٤﴾ همانا کوشش‌های شما گوناگون و مختلف است. ﴿٥﴾ پس اما کسی‌که (در راه الله مال خود را) بخشید و پرهیزگاری کرد. ﴿٦﴾ و شریعت نیک (و آسان) را تصدیق کرد. ﴿۷﴾ پس (راه رسیدن) به آسایش را برای او آسان می‌گردانیم. ﴿۸﴾ ولی کسی که بخل ورزید، و (خود را) مستغنی شمرد. ﴿۹﴾ و (شریعت) نیک (و آسان) را تکذیب کرد.

فَسَنُيَسِّرُهُۥ لِلْعُسْرَىٰ ﴿١٠﴾ وَمَا يُغْنِى عَنْهُ مَالُهُۥٓ إِذَا تَرَدَّىٰٓ ﴿١١﴾ إِنَّ عَلَيْنَا
لَلْهُدَىٰ ﴿١٢﴾ وَإِنَّ لَنَا لَلْـَٔاخِرَةَ وَٱلْأُولَىٰ ﴿١٣﴾ فَأَنذَرْتُكُمْ نَارًا تَلَظَّىٰ ﴿١٤﴾
لَا يَصْلَىٰهَآ إِلَّا ٱلْأَشْقَى ﴿١٥﴾ ٱلَّذِى كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰ ﴿١٦﴾ وَسَيُجَنَّبُهَا
ٱلْأَتْقَى ﴿١٧﴾ ٱلَّذِى يُؤْتِى مَالَهُۥ يَتَزَكَّىٰ ﴿١٨﴾ وَمَا لِأَحَدٍ عِندَهُۥ مِن نِّعْمَةٍ
تُجْزَىٰٓ ﴿١٩﴾ إِلَّا ٱبْتِغَآءَ وَجْهِ رَبِّهِ ٱلْأَعْلَىٰ ﴿٢٠﴾ وَلَسَوْفَ يَرْضَىٰ ﴿٢١﴾

سُورَةُ الضُّحَىٰ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

وَٱلضُّحَىٰ ﴿١﴾ وَٱلَّيْلِ إِذَا سَجَىٰ ﴿٢﴾ مَا وَدَّعَكَ رَبُّكَ وَمَا قَلَىٰ ﴿٣﴾
وَلَلْـَٔاخِرَةُ خَيْرٌ لَّكَ مِنَ ٱلْأُولَىٰ ﴿٤﴾ وَلَسَوْفَ يُعْطِيكَ رَبُّكَ
فَتَرْضَىٰٓ ﴿٥﴾ أَلَمْ يَجِدْكَ يَتِيمًا فَـَٔاوَىٰ ﴿٦﴾ وَوَجَدَكَ ضَآلًّا فَهَدَىٰ
﴿٧﴾ وَوَجَدَكَ عَآئِلًا فَأَغْنَىٰ ﴿٨﴾ فَأَمَّا ٱلْيَتِيمَ فَلَا تَقْهَرْ ﴿٩﴾
وَأَمَّا ٱلسَّآئِلَ فَلَا تَنْهَرْ ﴿١٠﴾ وَأَمَّا بِنِعْمَةِ رَبِّكَ فَحَدِّثْ ﴿١١﴾

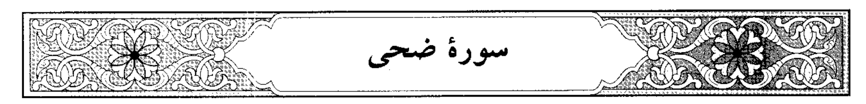
سُورَةُ الشَّرْحِ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

أَلَمْ نَشْرَحْ لَكَ صَدْرَكَ ﴿١﴾ وَوَضَعْنَا عَنكَ وِزْرَكَ ﴿٢﴾

نصف الحزب ٦٠

﴿۱۰﴾ پس زودا که راه سختی (راه دوزخ) را به او آسان کنیم. ﴿۱۱﴾ و وقتی (به گور) انداخته شود مال و دارایی‌اش به او سودی نخواهد کرد. ﴿۱۲﴾ البته راهنمائی (انسان‌ها) بر عهدهٔ ماست. ﴿۱۳﴾ و البته (کامیابی) دنیا و آخرت در اختیار ماست. ﴿۱٤﴾ پس شما را از آتشی که شعله می‌زند ترسانیدم. ﴿۱۵﴾ جز بدبخت‌ترین انسان‌ها در آن درنیاید. ﴿۱٦﴾ آن که تکذیب کرد و روی گشتاند. ﴿۱۷﴾ و پرهیزگارترین (انسانها) از آن دور داشته خواهد شد. ﴿۱۸﴾ آن که مال خود را می‌دهد تا پاک شود. ﴿۱۹﴾ و هیچ کسی نزد او نعمتی ندارد که پاداش (آن‌را) ببیند. ﴿۲۰﴾ (انفاق نمی‌کند آن متقی) مگر برای کسب رضایت پروردگار والاترش. ﴿۲۱﴾ و البته به زودی راضی شود.

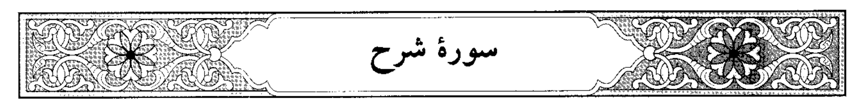

سورهٔ ضحی

درمکه نازل شده و یازده آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ قسم به وقت چاشت. ﴿۲﴾ و قسم به شب چون (تاریک شود و) آرام گیرد. ﴿۳﴾ پروردگارت تو را رها نکرده و بر تو خشم نگرفته است. ﴿٤﴾ و البته آخرت برای تو بهتر از دنیاست. ﴿۵﴾ و البته پروردگارت به تو (نعمت) خواهد داد که راضی و شادمان شوی. ﴿٦﴾ آیا تو را یتیم نیافت پس تو را جای داد؟ ﴿۷﴾ و تو را بی خبر (از احکام شرع) یافت پس هدایت کرد. ﴿۸﴾ و تو را فقیر یافت پس غنی گردانید. ﴿۹﴾ پس بر یتیم قهر مکن. ﴿۱۰﴾ و سائل و گداگر را از خود مران. ﴿۱۱﴾ و اما نعمت‌های پروردگارت را بازگو کن.

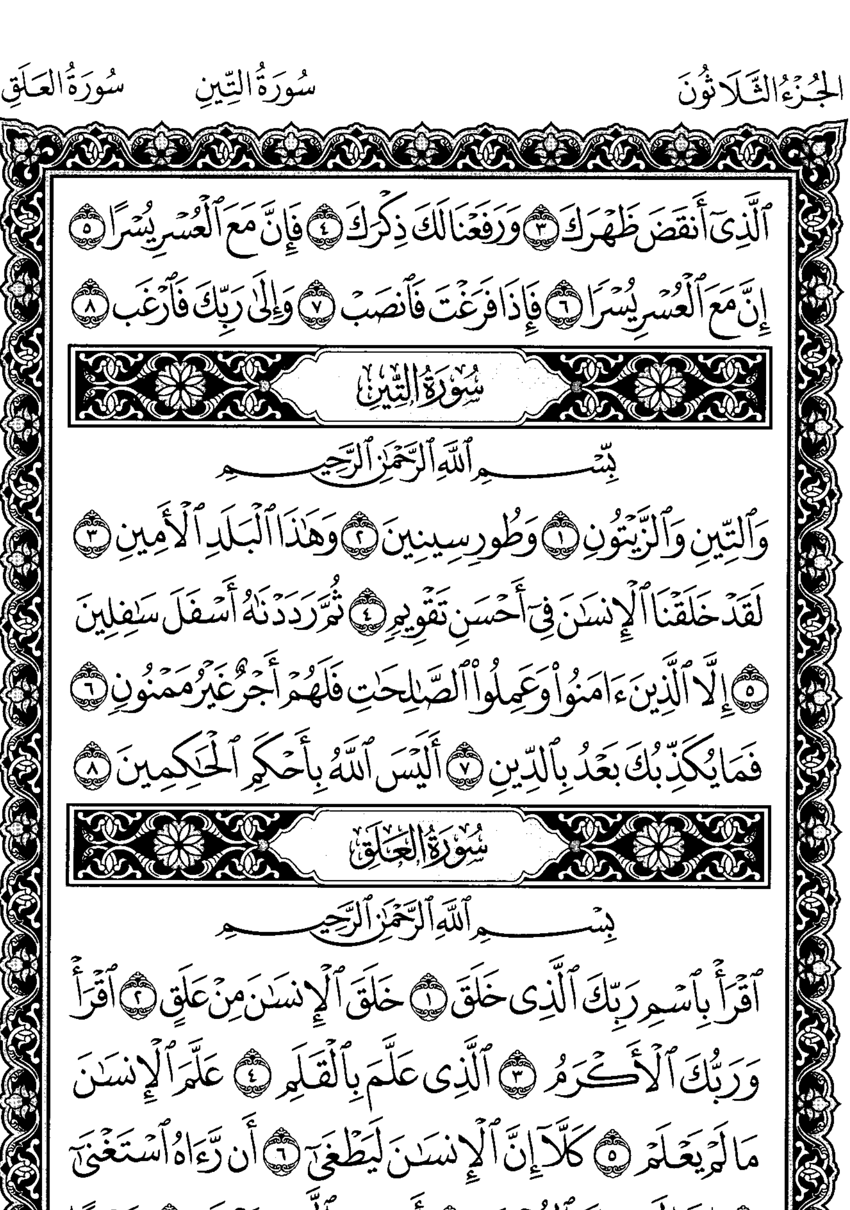

سورهٔ شرح

در مکه نازل شده و هشت آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ آیا سینه‌ات را برایت نکشادیم؟ ﴿۲﴾ و بار سنگین را از تو برنداشتیم؟

ٱلَّذِىٓ أَنقَضَ ظَهْرَكَ ﴿٣﴾ وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ ﴿٤﴾ فَإِنَّ مَعَ ٱلْعُسْرِ يُسْرًا ﴿٥﴾
إِنَّ مَعَ ٱلْعُسْرِ يُسْرًا ﴿٦﴾ فَإِذَا فَرَغْتَ فَٱنصَبْ ﴿٧﴾ وَإِلَىٰ رَبِّكَ فَٱرْغَب ﴿٨﴾

سُورَةُ التِّينِ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

وَٱلتِّينِ وَٱلزَّيْتُونِ ﴿١﴾ وَطُورِ سِينِينَ ﴿٢﴾ وَهَٰذَا ٱلْبَلَدِ ٱلْأَمِينِ ﴿٣﴾
لَقَدْ خَلَقْنَا ٱلْإِنسَٰنَ فِىٓ أَحْسَنِ تَقْوِيمٍ ﴿٤﴾ ثُمَّ رَدَدْنَٰهُ أَسْفَلَ سَٰفِلِينَ
﴿٥﴾ إِلَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ فَلَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُونٍ ﴿٦﴾
فَمَا يُكَذِّبُكَ بَعْدُ بِٱلدِّينِ ﴿٧﴾ أَلَيْسَ ٱللَّهُ بِأَحْكَمِ ٱلْحَٰكِمِينَ ﴿٨﴾

سُورَةُ العَلَقِ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ٱقْرَأْ بِٱسْمِ رَبِّكَ ٱلَّذِى خَلَقَ ﴿١﴾ خَلَقَ ٱلْإِنسَٰنَ مِنْ عَلَقٍ ﴿٢﴾ ٱقْرَأْ
وَرَبُّكَ ٱلْأَكْرَمُ ﴿٣﴾ ٱلَّذِى عَلَّمَ بِٱلْقَلَمِ ﴿٤﴾ عَلَّمَ ٱلْإِنسَٰنَ
مَا لَمْ يَعْلَمْ ﴿٥﴾ كَلَّآ إِنَّ ٱلْإِنسَٰنَ لَيَطْغَىٰٓ ﴿٦﴾ أَن رَّءَاهُ ٱسْتَغْنَىٰٓ
﴿٧﴾ إِنَّ إِلَىٰ رَبِّكَ ٱلرُّجْعَىٰٓ ﴿٨﴾ أَرَءَيْتَ ٱلَّذِى يَنْهَىٰ ﴿٩﴾ عَبْدًا
إِذَا صَلَّىٰٓ ﴿١٠﴾ أَرَءَيْتَ إِن كَانَ عَلَى ٱلْهُدَىٰٓ ﴿١١﴾ أَوْ أَمَرَ بِٱلتَّقْوَىٰٓ ﴿١٢﴾

﴿۳﴾ همان باری که پشت تو را سنگین کرده بود. ﴿٤﴾ و آوازه‌ات را برایت بلند گرداندیم. ﴿٥﴾ پس یقینا باهر سختی آسانی است. ﴿٦﴾ یقینا با (همان) سختی آسانی (دیگر) است. ﴿۷﴾ پس هرگاه فارغ شدی (از دعوت و تبلیغ)، پس بکوش (برای عبادت پروردگارت). ﴿۸﴾ و (با رغبت و اشتیاق) به سوی پروردگارت روی آور.

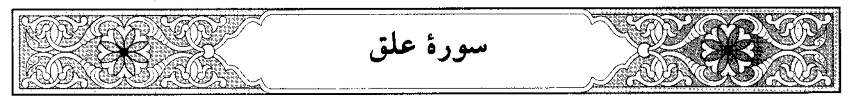

سورۀ تین

در مکه نازل شده و هشت آیت است

بنام الله بخشندۀ مهربان

﴿۱﴾ قسم به انجیر و زیتون. ﴿۲﴾ و قسم به طور سینا. ﴿۳﴾ و قسم به این شهر امن (مکه). ﴿٤﴾ بی گمان انسان را در بهترین صورت (و ترکیب) آفریدیم. ﴿٥﴾ باز او را به پست‌ترین مرحله (حقیرترین مرتبه؛ به سبب کفر) بازگردانیدیم. ﴿٦﴾ مگر آنانی که ایمان آوردند و کارهای نیک انجام دادند، پس برای آن‌ها اجریست قطع ناشدنی. ﴿۷﴾ پس چه چیز سبب می شود (ای انسان) که قیامت را تکذیب کنی. ﴿۸﴾ آیا الله بزرگ‌ترین فرمانروایان نیست؟ (بلی هست! و من بر آن از جملۀ گواهانم).

سورۀ علق

در مکه نازل شده و نوزده آیت است

بنام الله بخشندۀ مهربان

﴿۱﴾ بخوان به نام پروردگارت که (همه چیز را) آفرید. ﴿۲﴾ (و) انسان را از خون بسته آفرید. ﴿۳﴾ بخوان که پروردگارت کریم تر (و گرامی تر) است. ﴿٤﴾ آنکه (انسان را) با قلم آموخت. ﴿٥﴾ آن چیزی را به انسان آموخت که نمی دانست. ﴿٦﴾ نه چنین نیست، بی گمان انسان طغیان می‌کند. ﴿۷﴾ چون خود را مستغنی (بی نیاز) می بیند. ﴿۸﴾ البته بازگشت همه به سوی پروردگار توست. ﴿۹﴾ آیا دیدی آن را که منع می‌کند. ﴿۱۰﴾ بنده ای را که نماز گزارد. ﴿۱۱﴾ آیا دیده ای (ای مخاطب) که (آن بندۀ نمازگزار) بر راه راست باشد. ﴿۱۲﴾ یا به پرهیزگاری سفارش کند(بازهم او را منع می‌کند)؟

أَرَءَيْتَ إِن كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰٓ ﴿١٣﴾ أَلَمْ يَعْلَم بِأَنَّ ٱللَّهَ يَرَىٰ ﴿١٤﴾ كَلَّا لَئِن لَّمْ يَنتَهِ لَنَسْفَعًۢا بِٱلنَّاصِيَةِ ﴿١٥﴾ نَاصِيَةٍ كَٰذِبَةٍ خَاطِئَةٍ ﴿١٦﴾ فَلْيَدْعُ نَادِيَهُۥ ﴿١٧﴾ سَنَدْعُ ٱلزَّبَانِيَةَ ﴿١٨﴾ كَلَّا لَا تُطِعْهُ وَٱسْجُدْ وَٱقْتَرِب ۩ ﴿١٩﴾

سُورَةُ القَدرِ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

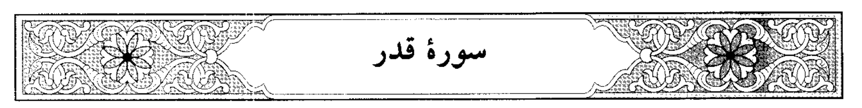
إِنَّآ أَنزَلْنَٰهُ فِى لَيْلَةِ ٱلْقَدْرِ ﴿١﴾ وَمَآ أَدْرَىٰكَ مَا لَيْلَةُ ٱلْقَدْرِ ﴿٢﴾ لَيْلَةُ ٱلْقَدْرِ خَيْرٌ مِّنْ أَلْفِ شَهْرٍ ﴿٣﴾ تَنَزَّلُ ٱلْمَلَٰٓئِكَةُ وَٱلرُّوحُ فِيهَا بِإِذْنِ رَبِّهِم مِّن كُلِّ أَمْرٍ ﴿٤﴾ سَلَٰمٌ هِىَ حَتَّىٰ مَطْلَعِ ٱلْفَجْرِ ﴿٥﴾

سُورَةُ البَيِّنَةِ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

لَمْ يَكُنِ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ مِنْ أَهْلِ ٱلْكِتَٰبِ وَٱلْمُشْرِكِينَ مُنفَكِّينَ حَتَّىٰ تَأْتِيَهُمُ ٱلْبَيِّنَةُ ﴿١﴾ رَسُولٌ مِّنَ ٱللَّهِ يَتْلُوا۟ صُحُفًا مُّطَهَّرَةً ﴿٢﴾ فِيهَا كُتُبٌ قَيِّمَةٌ ﴿٣﴾ وَمَا تَفَرَّقَ ٱلَّذِينَ أُوتُوا۟ ٱلْكِتَٰبَ إِلَّا مِنۢ بَعْدِ مَا جَآءَتْهُمُ ٱلْبَيِّنَةُ ﴿٤﴾ وَمَآ أُمِرُوٓا۟ إِلَّا لِيَعْبُدُوا۟ ٱللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ ٱلدِّينَ حُنَفَآءَ وَيُقِيمُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ وَيُؤْتُوا۟ ٱلزَّكَوٰةَ ۚ وَذَٰلِكَ دِينُ ٱلْقَيِّمَةِ ﴿٥﴾

﴿۱۳﴾ آیا دیده ای (ای مخاطب که) اگر (حق را) تکذیب کند و اعراض نماید (آیا الله او را به حالش می‌گذارد؟) ﴿۱٤﴾ آیا ندانست که الله می‌بیند؟ ﴿۱٥﴾ چنین نیست (که او گمان دارد)، اگر بازنیاید (آن منع‌کننده) البته پیشانی‌اش را خواهیم کشید. ﴿۱٦﴾ پیشانی دورغگوی خطا کار. ﴿۱۷﴾ پس باید اهل مجلسش را بخواهد. ﴿۱۸﴾ ما هم به زودی فرشته‌های موظف دوزخ را طلب می‌کنیم. ﴿۱۹﴾ نه، چنین نیست، هرگز از او اطاعت مکن (بلکه) سجده کن (به دربار پروردگارت) و تقرب جوی.

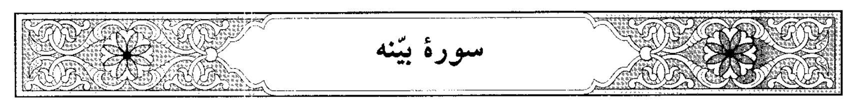

سورهٔ قدر

در مکه نازل شده و پنج آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ یقینا ما قرآن را در شب قدر (شب دارای مرتبه و فضیلت) نازل کردیم. ﴿۲﴾ و تو چه می دانی که شب قدر چیست؟ ﴿۳﴾ شب قدر بهتر است از هزار ماه. ﴿٤﴾ (خاصیت آن شب این است که) فرشتگان و جبرئیل در آن شب به حکم پروردگار خود فرود می‌آیند، برای انجام‌دادن هر کاری (که الله خواهد). ﴿٥﴾ آن شب محلّ نزول سلامتی و رحمت است تا طلوع صبح.

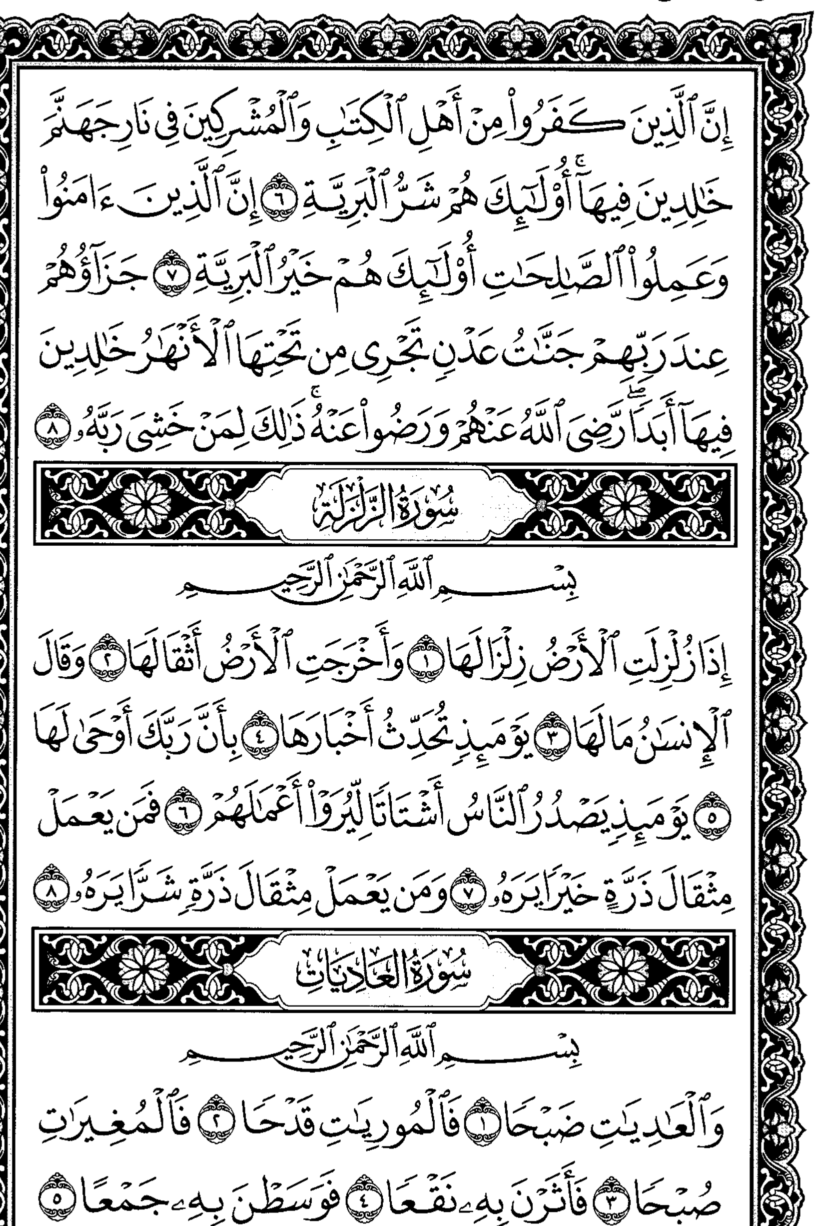

سورهٔ بیّنه

در مدینه نازل شده و هشت آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ کافران اهل کتاب (یهود ونصاری) و مشرکین (از دین وآئین خود) دست بردار نیستند تا آن که دلیل ظاهر به آن‌ها بیاید. ﴿۲﴾ پیغمبری از طرف الله که صحیفه‌های پاک را بر آن‌ها تلاوت می کند. ﴿۳﴾ که در آن نوشته های (احکام) راست و درست است. ﴿٤﴾ و اهل کتاب متفرق نشدند (اختلاف نکردند) مگر بعد از اینکه به آن‌ها دلیل روشن آمد. ﴿٥﴾ حال آنکه مأمور نبودند مگر اینکه الله را خالصانه عبادت کنند که برای او دین و عبادت خود را خالص سازند، و متنفر از دین‌های باطل باشند، و نماز را برپا کنند و زکات را بدهند، و این است دین راست و درست.

إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ مِنْ أَهْلِ ٱلْكِتَٰبِ وَٱلْمُشْرِكِينَ فِي نَارِ جَهَنَّمَ خَٰلِدِينَ فِيهَآ أُوْلَٰٓئِكَ هُمْ شَرُّ ٱلْبَرِيَّةِ ﴿٦﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ أُوْلَٰٓئِكَ هُمْ خَيْرُ ٱلْبَرِيَّةِ ﴿٧﴾ جَزَآؤُهُمْ عِندَ رَبِّهِمْ جَنَّٰتُ عَدْنٍ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَآ أَبَدًا رَّضِيَ ٱللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُواْ عَنْهُ ذَٰلِكَ لِمَنْ خَشِيَ رَبَّهُۥ ﴿٨﴾

سُورَةُ الزَّلْزَلَةِ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

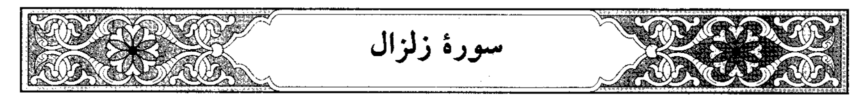
إِذَا زُلْزِلَتِ ٱلْأَرْضُ زِلْزَالَهَا ﴿١﴾ وَأَخْرَجَتِ ٱلْأَرْضُ أَثْقَالَهَا ﴿٢﴾ وَقَالَ ٱلْإِنسَٰنُ مَا لَهَا ﴿٣﴾ يَوْمَئِذٍ تُحَدِّثُ أَخْبَارَهَا ﴿٤﴾ بِأَنَّ رَبَّكَ أَوْحَىٰ لَهَا ﴿٥﴾ يَوْمَئِذٍ يَصْدُرُ ٱلنَّاسُ أَشْتَاتًا لِّيُرَوْاْ أَعْمَٰلَهُمْ ﴿٦﴾ فَمَن يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُۥ ﴿٧﴾ وَمَن يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَرَهُۥ ﴿٨﴾

سُورَةُ العَادِيَاتِ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

وَٱلْعَٰدِيَٰتِ ضَبْحًا ﴿١﴾ فَٱلْمُورِيَٰتِ قَدْحًا ﴿٢﴾ فَٱلْمُغِيرَٰتِ صُبْحًا ﴿٣﴾ فَأَثَرْنَ بِهِۦ نَقْعًا ﴿٤﴾ فَوَسَطْنَ بِهِۦ جَمْعًا ﴿٥﴾

﴿٦﴾ یقینًا آنانی از اهل کتاب و مشرکان که کافر شدند در آتش دوزخ اند، در آن جاودانه اند، این گروه بدترین مخلوقات‌اند. ﴿٧﴾ البته آنانی که ایمان آورده‌اند و اعمال نیک انجام دادند اینها بهترین مخلوقات‌اند. ﴿٨﴾ جزای (ثواب) آن‌ها نزد پروردگارشان باغ‌های جاودانه است که از زیر آن‌ها جوی‌ها می‌رود، جاودانه و برای همیشه در آن خواهند ماند. الله از آن‌ها راضی است و آن‌ها از الله راضی اند، این جزا برای کسی است که از پروردگارش بترسد.

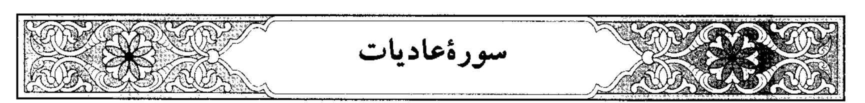

سورهٔ زلزال

در مدینه نازل شده و هشت آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿١﴾ وقتی که زمین به لرزش شدید خود لرزانده شود. ﴿٢﴾ و زمین بارهای سنگین خود را (معادن و اموات را) بیرون کند. ﴿٣﴾ و انسان گوید: این زمین را چه شده است؟ ﴿٤﴾ در آن روز زمین خبرهای خود را (راجع به اعمال بنی آدم) اظهار کند. ﴿٥﴾ چرا که پروردگارت به او (این کار را) وحی کرده است. ﴿٦﴾ در آن روز مردم (به دربار الهی) گروه‌های متفرق از قبرها بیرون می آیند، تا اعمال شان به آنان نشان داده شود. ﴿٧﴾ پس هرکس به اندازهٔ ذرّه ای نیکی کرده باشد (پاداش) آن‌را می بیند. ﴿٨﴾ و هرکس به اندازهٔ ذره ای بدی کرده باشد (پاداش) آن‌را (در آن روز) می بیند.

سورهٔعادیات

در مکه نازل شده و یازده آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿١﴾ قسم به اسپان دونده (در عرصهٔ جهاد) که نفس‌زنان می‌دوند. ﴿٢﴾ باز قسم به اسپانی که (از سم شان) جرقه می افروزند. ﴿٣﴾ باز قسم به اسپانی که در وقت صبح بر دشمن یورش می برند. ﴿٤﴾ پس (به سبب تیز دویدن) گرد و غبار برمی‌انگیزند. ﴿٥﴾ باز در میان گروه دشمن داخل می‌شوند.

إِنَّ ٱلْإِنسَٰنَ لِرَبِّهِۦ لَكَنُودٌ ﴿٦﴾ وَإِنَّهُۥ عَلَىٰ ذَٰلِكَ لَشَهِيدٌ ﴿٧﴾ وَإِنَّهُۥ لِحُبِّ ٱلْخَيْرِ لَشَدِيدٌ ﴿٨﴾ ۞ أَفَلَا يَعْلَمُ إِذَا بُعْثِرَ مَا فِى ٱلْقُبُورِ ﴿٩﴾ وَحُصِّلَ مَا فِى ٱلصُّدُورِ ﴿١٠﴾ إِنَّ رَبَّهُم بِهِمْ يَوْمَئِذٍ لَّخَبِيرٌۢ ﴿١١﴾

سُورَةُ القَارِعَةِ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

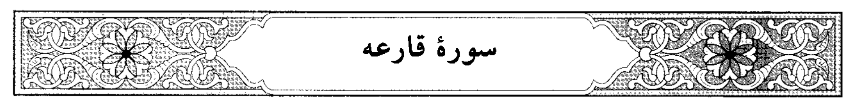
ٱلْقَارِعَةُ ﴿١﴾ مَا ٱلْقَارِعَةُ ﴿٢﴾ وَمَآ أَدْرَىٰكَ مَا ٱلْقَارِعَةُ ﴿٣﴾ يَوْمَ يَكُونُ ٱلنَّاسُ كَٱلْفَرَاشِ ٱلْمَبْثُوثِ ﴿٤﴾ وَتَكُونُ ٱلْجِبَالُ كَٱلْعِهْنِ ٱلْمَنفُوشِ ﴿٥﴾ فَأَمَّا مَن ثَقُلَتْ مَوَٰزِينُهُۥ ﴿٦﴾ فَهُوَ فِى عِيشَةٍ رَّاضِيَةٍ ﴿٧﴾ وَأَمَّا مَنْ خَفَّتْ مَوَٰزِينُهُۥ ﴿٨﴾ فَأُمُّهُۥ هَاوِيَةٌ ﴿٩﴾ وَمَآ أَدْرَىٰكَ مَا هِيَهْ ﴿١٠﴾ نَارٌ حَامِيَةٌۢ ﴿١١﴾

سُورَةُ التَّكَاثُرِ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

أَلْهَىٰكُمُ ٱلتَّكَاثُرُ ﴿١﴾ حَتَّىٰ زُرْتُمُ ٱلْمَقَابِرَ ﴿٢﴾ كَلَّا سَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٣﴾ ثُمَّ كَلَّا سَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٤﴾ كَلَّا لَوْ تَعْلَمُونَ عِلْمَ ٱلْيَقِينِ ﴿٥﴾ لَتَرَوُنَّ ٱلْجَحِيمَ ﴿٦﴾ ثُمَّ لَتَرَوُنَّهَا عَيْنَ ٱلْيَقِينِ ﴿٧﴾ ثُمَّ لَتُسْـَٔلُنَّ يَوْمَئِذٍ عَنِ ٱلنَّعِيمِ ﴿٨﴾

﴿۶﴾ همانا انسان (در مقابل پروردگار خود) بسیار ناشکر است. ﴿۷﴾ و او بر ناشکری خود گواه است. ﴿۸﴾ و او علاقهٔ شدیدی به مال و دارایی دارد. ﴿۹﴾ آیا انسان نمی‌داند که وقتی آنچه در قبرهاست، برانگیخته شود. ﴿۱۰﴾ و آنچه در سینه‌هاست ظاهر شود. ﴿۱۱﴾ البته پروردگارشان در آن روز، از وضع و حال آن‌ها باخبر است.

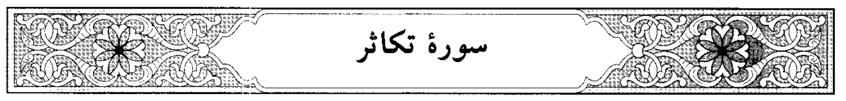

سورهٔ قارعه

در مکه نازل شده و یازده آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ قارعه (حادثه کوبندهٔ قیامت) ﴿۲﴾ چیست آن قارعه (حادثهٔ کوبنده)؟ ﴿۳﴾ و تو را چه چیز آگاه ساخت که آن قارعه (حادثه کوبنده) چیست؟ ﴿۴﴾ (آن حادثه در) روزی (ظاهر گردد) که مردم مانند پروانه‌های پراگنده شوند. ﴿۵﴾ و کوه‌ها مانند پشم رنگین و حلاجی‌شده شوند. ﴿۶﴾ پس کسی که کفه ترازوی نیکی‌های او گران شود. ﴿۷﴾ پس او در زندگی رضایت‌بخشی باشد. ﴿۸﴾ اما کسی که کفه ترازوی نیکی‌های او سبک شود. ﴿۹﴾ پس مأوای او هاویه است. ﴿۱۰﴾ و تو را چه چیز آگاه ساخت که هاویه چیست؟ ﴿۱۱﴾ آن آتشی است بزرگ و سوزان.

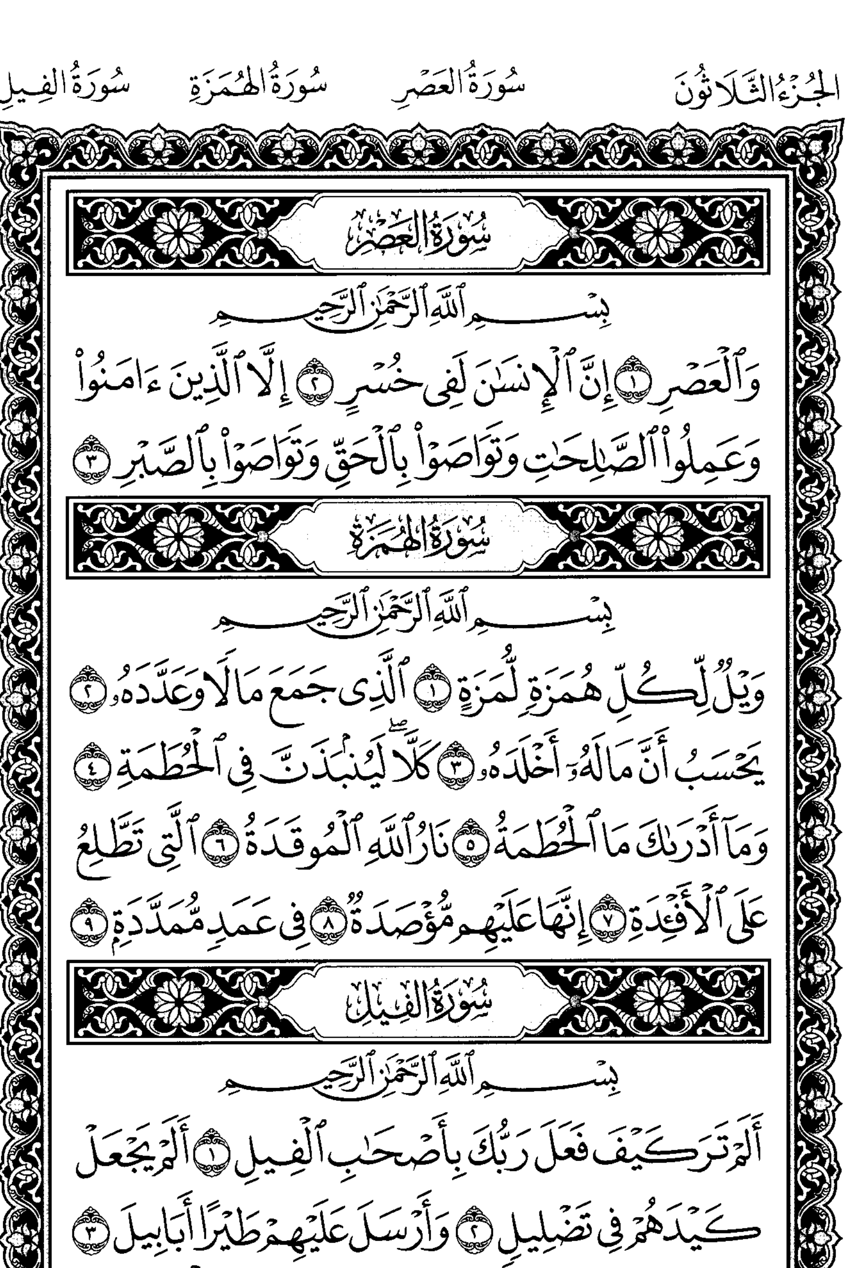

سورهٔ تکاثر

در مکه نازل شده و هشت آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ طلب کثرت مال و اولاد شما را مشغول (غافل) ساخت. ﴿۲﴾ تا آن که به قبرستان رسیدید (یعنی دفن گردیدید). ﴿۳﴾ چنین نیست؛ خواهید دانست (در قبر). ﴿۴﴾ باز (می گویم) که چنین نیست، خواهید دانست (در روز قیامت). ﴿۵﴾ چنین نیست، اگر شما (حق‌بودنِ قیامت را) به یقین می‌دانستید (از آمدن آن غافل نمی شدید). ﴿۶﴾ البته دوزخ را (بعد از موت در برزخ) خواهید دید. ﴿۷﴾ باز البته آن (دوزخ) را به دیدهٔ یقین (در روز قیامت) خواهید دید. ﴿۸﴾ باز البته در آن روز دربارهٔ نعمت‌های که الله به شما داده است، پرسیده خواهید شد.

سُورَةُ العَصْرِ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

وَٱلْعَصْرِ ﴿١﴾ إِنَّ ٱلْإِنسَٰنَ لَفِى خُسْرٍ ﴿٢﴾ إِلَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ وَتَوَاصَوْا۟ بِٱلْحَقِّ وَتَوَاصَوْا۟ بِٱلصَّبْرِ ﴿٣﴾

سُورَةُ الهُمَزَةِ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

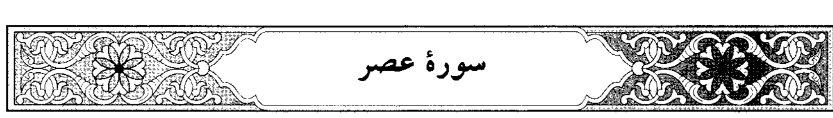
وَيْلٌ لِّكُلِّ هُمَزَةٍ لُّمَزَةٍ ﴿١﴾ ٱلَّذِى جَمَعَ مَالًا وَعَدَّدَهُۥ ﴿٢﴾ يَحْسَبُ أَنَّ مَالَهُۥٓ أَخْلَدَهُۥ ﴿٣﴾ كَلَّا ۖ لَيُنۢبَذَنَّ فِى ٱلْحُطَمَةِ ﴿٤﴾ وَمَآ أَدْرَىٰكَ مَا ٱلْحُطَمَةُ ﴿٥﴾ نَارُ ٱللَّهِ ٱلْمُوقَدَةُ ﴿٦﴾ ٱلَّتِى تَطَّلِعُ عَلَى ٱلْأَفْـِٔدَةِ ﴿٧﴾ إِنَّهَا عَلَيْهِم مُّؤْصَدَةٌ ﴿٨﴾ فِى عَمَدٍ مُّمَدَّدَةٍۭ ﴿٩﴾

سُورَةُ الفِيلِ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

أَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِأَصْحَٰبِ ٱلْفِيلِ ﴿١﴾ أَلَمْ يَجْعَلْ كَيْدَهُمْ فِى تَضْلِيلٍ ﴿٢﴾ وَأَرْسَلَ عَلَيْهِمْ طَيْرًا أَبَابِيلَ ﴿٣﴾ تَرْمِيهِم بِحِجَارَةٍ مِّن سِجِّيلٍ ﴿٤﴾ فَجَعَلَهُمْ كَعَصْفٍ مَّأْكُولٍۭ ﴿٥﴾

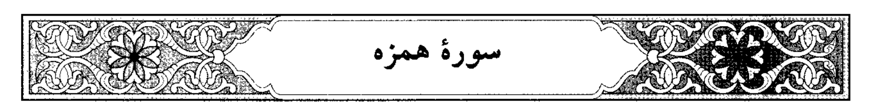

سورۀ عصر

در مکه نازل شده و سه آیت است

بنام الله بخشندۀ مهربان

﴿۱﴾ قسم به زمانه. ﴿۲﴾ که البته انسان در خساره است. ﴿۳﴾ به جز آنانی که ایمان آوردند و اعمال نیک انجام دادند، و یکدیگر را به حق توصیه کردند، و یکدیگر را به صبر (در راه حق) توصیه کردند.

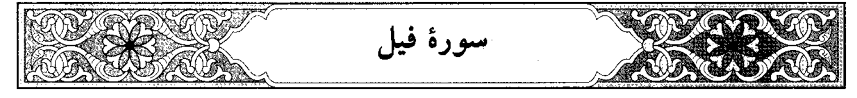

سورۀ همزه

در مکه نازل شده و نه آیت است

بنام الله بخشندۀ مهربان

﴿۱﴾ وای بر هر طعنه‌زنِ عیب‌جو. ﴿۲﴾ آنکه مال را جمع کرد و آن را شمارید. ﴿۳﴾ گمان می‌کند که مالش او را جاودانه می دارد. ﴿٤﴾ نه، چنین نیست (بلکه) در حطمه انداخته خواهد شد. ﴿٥﴾ و تو را چه چیز آگاه ساخت که حطمه چیست؟ ﴿٦﴾ (آن) آتش الله است که برافروخته شده. ﴿۷﴾ آتشی که بر دل‌ها مسلط می‌شود. ﴿۸﴾ البته (دروازۀ) آن آتش بر آن‌ها بسته شده است. ﴿۹﴾ (در حالیکه بند و قید اند) در ستون‌های (آتشین) دراز.

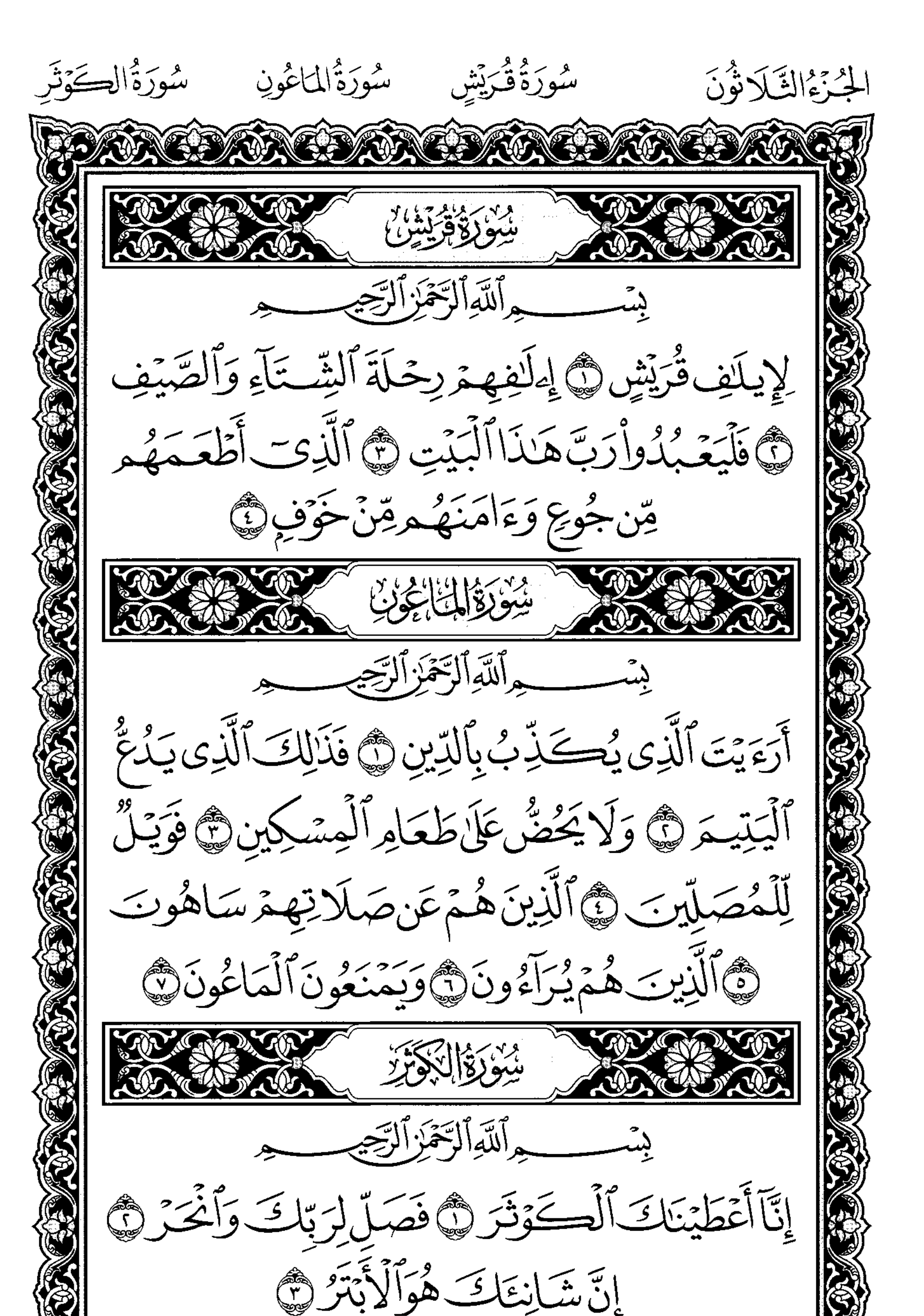

سورۀ فیل

در مکه نازل شده و پنج آیت است

بنام الله بخشندۀ مهربان

﴿۱﴾ آیا ندیدی که پروردگارت با صاحبان فیل چه کرد؟ ﴿۲﴾ آیا نیرنگ آن‌ها را تباه و باطل نگردانید؟ ﴿۳﴾ و بر آن‌ها پرنده‌های (کوچک) را گروه گروه فرستاد. ﴿٤﴾ که بر آنها سنگریزه های از گل انداختند. ﴿٥﴾ پس (الله) آن‌ها را مانند کاه جویده‌شده ساخت.

سُورَةُ قُرَيْشٍ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

لِإِيلَٰفِ قُرَيْشٍ ١ إِۦلَٰفِهِمْ رِحْلَةَ ٱلشِّتَآءِ وَٱلصَّيْفِ ٢ فَلْيَعْبُدُوا۟ رَبَّ هَٰذَا ٱلْبَيْتِ ٣ ٱلَّذِىٓ أَطْعَمَهُم مِّن جُوعٍ وَءَامَنَهُم مِّنْ خَوْفٍۭ ٤

سُورَةُ المَاعُونِ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

أَرَءَيْتَ ٱلَّذِى يُكَذِّبُ بِٱلدِّينِ ١ فَذَٰلِكَ ٱلَّذِى يَدُعُّ ٱلْيَتِيمَ ٢ وَلَا يَحُضُّ عَلَىٰ طَعَامِ ٱلْمِسْكِينِ ٣ فَوَيْلٌ لِّلْمُصَلِّينَ ٤ ٱلَّذِينَ هُمْ عَن صَلَاتِهِمْ سَاهُونَ ٥ ٱلَّذِينَ هُمْ يُرَآءُونَ ٦ وَيَمْنَعُونَ ٱلْمَاعُونَ ٧

سُورَةُ الكَوْثَرِ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

إِنَّآ أَعْطَيْنَٰكَ ٱلْكَوْثَرَ ١ فَصَلِّ لِرَبِّكَ وَٱنْحَرْ ٢ إِنَّ شَانِئَكَ هُوَ ٱلْأَبْتَرُ ٣

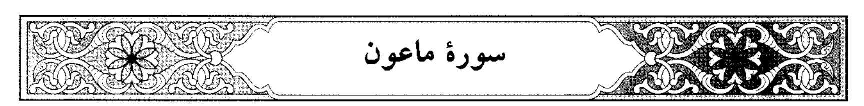

سورۀ قریش

در مکه نازل شده و چهار آیت است

بنام الله بخشندۀ مهربان

﴿۱﴾ برای الفت‌دادن قریش. ﴿۲﴾ الفت‌دادن آن‌ها به سفر زمستان و تابستان. ﴿۳﴾ پس باید صاحب این خانه را عبادت کنند. ﴿٤﴾ کسی‌که آنها را در گرسنگی طعام داد و در وقت ترس، امن و امان بخشید.

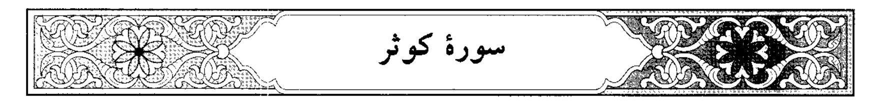

سورۀ ماعون

در مکه نازل شده و هفت آیت است

بنام الله بخشندۀ مهربان

﴿۱﴾ آیا دیدی آن شخصی را که جزای اعمال را تکذیب می‌کند. ﴿۲﴾ پس آن شخص همان است که یتیم را (اهانت کرده) از خود میراند. ﴿۳﴾ و (مردم را) بر طعام‌دادن مسکین‌ترغیب نمی‌کند. ﴿٤﴾ پس وای بر آن نمازگزارانی که، ﴿٥﴾ از نماز خود غافل اند. ﴿٦﴾ آنانی که خودنمایی می کنند. ﴿۷﴾ و از دادن وسایل (یا حاجت به همسایه) خودداری می‌کنند.

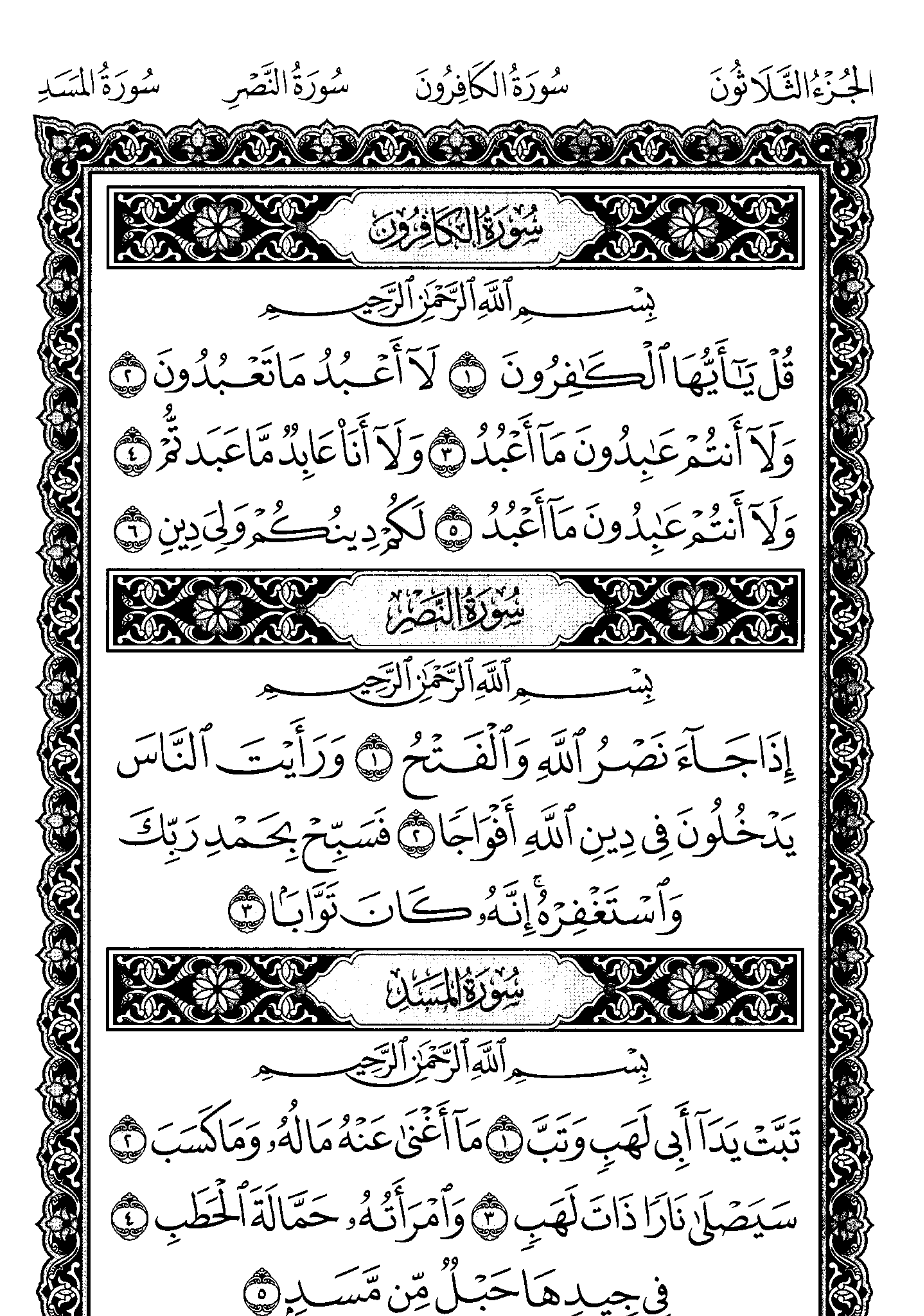

سورۀ کوثر

در مکه نازل شده و سه آیت است

بنام الله بخشندۀ مهربان

﴿۱﴾ البته (ای محمد! خیر بسیار که از جملۀ آن) حوض کوثر (می‌باشد) به تو دادیم. ﴿۲﴾ پس برای (رضای) پروردگارت نماز بگزار، و قربانی کن. ﴿۳﴾ یقینًا دشمن تو بی‌عقب و مقطوع النسل خواهد بود.

سُورَةُ الكَافِرُونَ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

قُلْ يَٰٓأَيُّهَا ٱلْكَٰفِرُونَ ﴿١﴾ لَآ أَعْبُدُ مَا تَعْبُدُونَ ﴿٢﴾ وَلَآ أَنتُمْ عَٰبِدُونَ مَآ أَعْبُدُ ﴿٣﴾ وَلَآ أَنَا۠ عَابِدٌ مَّا عَبَدتُّمْ ﴿٤﴾ وَلَآ أَنتُمْ عَٰبِدُونَ مَآ أَعْبُدُ ﴿٥﴾ لَكُمْ دِينُكُمْ وَلِىَ دِينِ ﴿٦﴾

سُورَةُ النَّصرِ

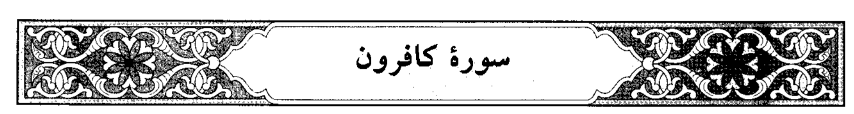
بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

إِذَا جَآءَ نَصْرُ ٱللَّهِ وَٱلْفَتْحُ ﴿١﴾ وَرَأَيْتَ ٱلنَّاسَ يَدْخُلُونَ فِى دِينِ ٱللَّهِ أَفْوَاجًا ﴿٢﴾ فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَٱسْتَغْفِرْهُ إِنَّهُۥ كَانَ تَوَّابًۢا ﴿٣﴾

سُورَةُ المَسَدِ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

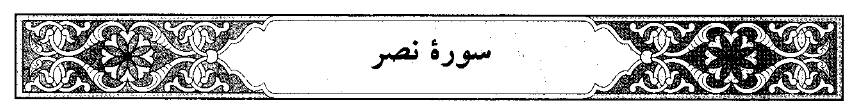
تَبَّتْ يَدَآ أَبِى لَهَبٍ وَتَبَّ ﴿١﴾ مَآ أَغْنَىٰ عَنْهُ مَالُهُۥ وَمَا كَسَبَ ﴿٢﴾ سَيَصْلَىٰ نَارًا ذَاتَ لَهَبٍ ﴿٣﴾ وَٱمْرَأَتُهُۥ حَمَّالَةَ ٱلْحَطَبِ ﴿٤﴾ فِى جِيدِهَا حَبْلٌ مِّن مَّسَدٍۭ ﴿٥﴾

در مکه نازل شده و شش آیت است

بنام الله بخشندۀ مهربان

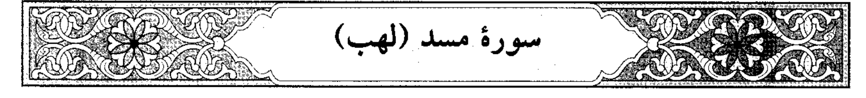
﴿۱﴾ بگو: ای کافران. ﴿۲﴾ من نمی پرستم چیزی را که شما می‌پرستید. ﴿۳﴾ و نه شما می پرستید آنچه را که من می‌پرستم. ﴿٤﴾ و نه من می پرستم آنچه را که شما پرستش کرده اید. ﴿۵﴾ و نه شما (در آینده) آنچه را که من می‌پرستم، می‌پرستید. ﴿٦﴾ (لذا) دین شما برای خودتان و دین من برای خودم است.

در مدینه نازل شده و سه آیت است

بنام الله بخشندۀ مهربان

﴿۱﴾ چون مدد الله (فتح مکه) برسد. ﴿۲﴾ و مردم را بینی که دسته دسته در دین الله (دین اسلام) داخل شوند. ﴿۳﴾ پس پروردگار خود را به پاکی و ثنا یاد کن و از او مغفرت بخواه، چون که او توبه پذیر است.

در مکه نازل شده و پنج آیت است

بنام الله بخشندۀ مهربان

﴿۱﴾ بریده (و شکسته) باد دست‌های ابو لهب، و (ابو لهب) هلاک شد. ﴿۲﴾ (که) مال و آنچه بدست آورده است (از عزت و ریاست) به او سودی نکرد. ﴿۳﴾ به زودی در آتش شعله‌ور داخل شود (بعد از مرگ). ﴿٤﴾ و همسرِ او (نیز داخل شود با او) در حالیکه هیزم کش است. ﴿۵﴾ و در گردن او ریسمانی از لیف خرما است.

سُورَةُ الإِخْلَاصِ

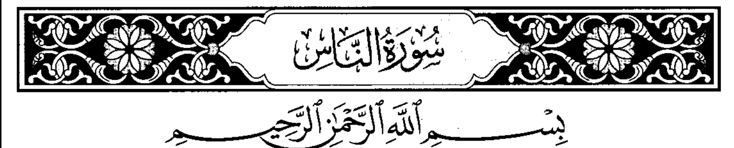
بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

قُلۡ هُوَ ٱللَّهُ أَحَدٌ ﴿١﴾ ٱللَّهُ ٱلصَّمَدُ ﴿٢﴾ لَمۡ يَلِدۡ وَلَمۡ يُولَدۡ ﴿٣﴾ وَلَمۡ يَكُن لَّهُۥ كُفُوًا أَحَدُۢ ﴿٤﴾

سُورَةُ الفَلَقِ

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

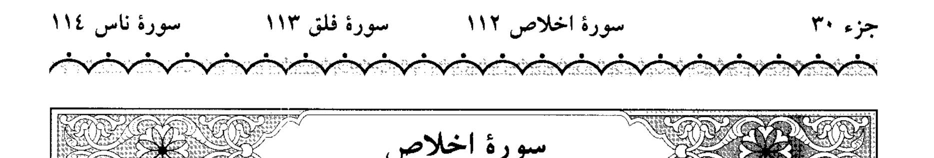
قُلۡ أَعُوذُ بِرَبِّ ٱلۡفَلَقِ ﴿١﴾ مِن شَرِّ مَا خَلَقَ ﴿٢﴾ وَمِن شَرِّ غَاسِقٍ إِذَا وَقَبَ ﴿٣﴾ وَمِن شَرِّ ٱلنَّفَّٰثَٰتِ فِي ٱلۡعُقَدِ ﴿٤﴾ وَمِن شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ ﴿٥﴾

سُورَةُ النَّاسِ

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

قُلۡ أَعُوذُ بِرَبِّ ٱلنَّاسِ ﴿١﴾ مَلِكِ ٱلنَّاسِ ﴿٢﴾ إِلَٰهِ ٱلنَّاسِ ﴿٣﴾ مِن شَرِّ ٱلۡوَسۡوَاسِ ٱلۡخَنَّاسِ ﴿٤﴾ ٱلَّذِي يُوَسۡوِسُ فِي صُدُورِ ٱلنَّاسِ ﴿٥﴾ مِنَ ٱلۡجِنَّةِ وَٱلنَّاسِ ﴿٦﴾

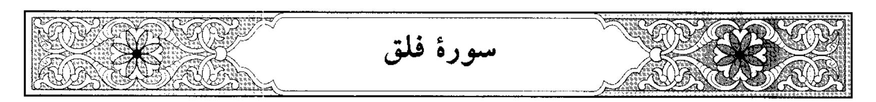

سورهٔ اخلاص

در مکه نازل شده و چهار آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ (ای پیغمبر) بگو: او الله یگانه است. ﴿۲﴾ (و) الله از هرچیز بی‌نیاز (و بر طرف‌کنندهٔ نیازها) است. ﴿۳﴾ نه کسی را زاده و نه او زاده شده است. ﴿٤﴾ و هیچکس مانند و همتای او نیست.

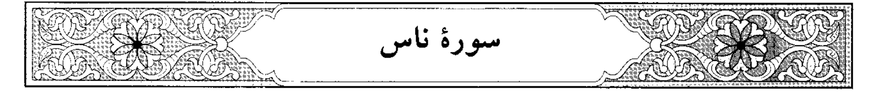

سورهٔ فلق

در مدینه نازل شده و پنج آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ (ای پیغمبر) بگو: پناه می‌برم به پروردگار صبح (سپیده دم). ﴿۲﴾ از شر هر آنچه آفریده است. ﴿۳﴾ و از شر تاریکی شب وقتی که همه جا را بپوشاند. ﴿٤﴾ و از شر زنان جادوگر که در گره‌ها می‌دمند. ﴿٥﴾ و از شر هر حسودی وقتی که حسد ورزد.

سورهٔ ناس

در مدینه نازل شده و شش آیت است

بنام الله بخشندهٔ مهربان

﴿۱﴾ (ای پیغمبر) بگو: پناه می‌برم به پروردگار مردم. ﴿۲﴾ (و به) پادشاه (حقیقی) مردم. ﴿۳﴾ (و به) معبود (حقیقی) مردم. ﴿٤﴾ از شر وسوسه‌کننده ای که واپس می رود. ﴿٥﴾ آن که در دل‌های مردم وسوسه می‌اندازد. ﴿٦﴾ از جنس جن باشد و یا از جنس انسان.

فهرس بأسماء السور وبيان المكي والمدني منها

فهرست سورة های قرآن کریم وبیان مکی ومدنی آن

إنّ وزارة الشّؤون الإسلاميّة والأوقاف والدّعوة والإرشاد

في المملكة العربيّة السّعوديّة

المشرفة على مجمّع الملك فهد

لطباعة المصحف الشّريف في المدينة المنوّرة

إذ يسرّها أن يصدر المجمّع هذه الطّبعة من القرآن الكريم

وترجمة معانيه وتفسيره إلى اللّغة الدّريّة

تسأل الله أن ينفع بها النّاس

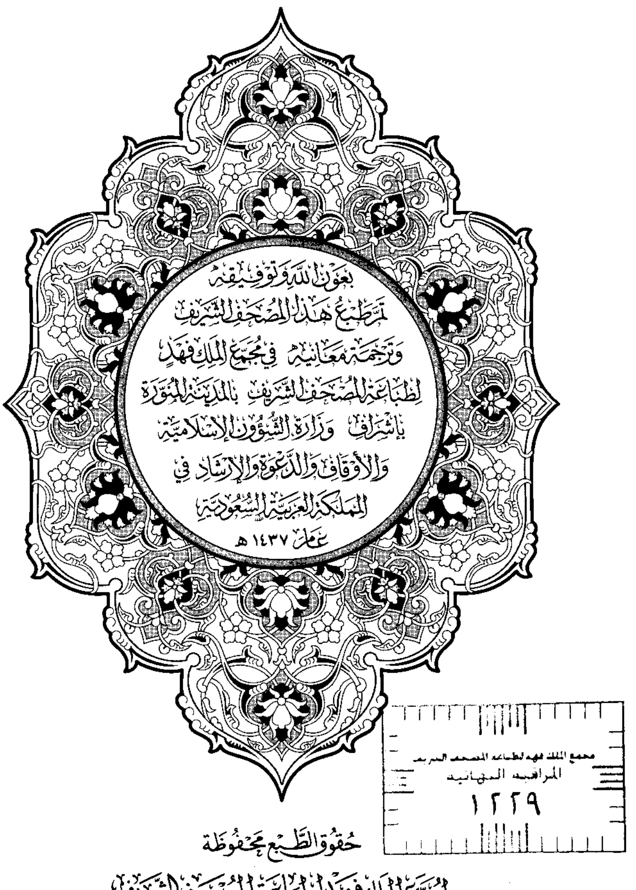
وأن يجزي

خادم الحرمين الشّريفين الملك سلمان بن عبد العزيز آل سعود

أحسن الجزاء على جهوده العظيمة في نشر كتاب الله الكريم

والله وليّ التّوفيق

وزارت شئون اسلامی و اوقاف و دعوت و ارشاد
کشور عربستان سعودی
سرپرست و ناظر بر مجمع ملک فهد متصدی چاپ
قرآن کریم در مدینه منوره باکمال مسرت این چاپ
قرآن کریم و ترجمهٔ معانی آنرا به زبان دری از
مجمع منتشر می کند و از درگاه الله متعال مسئلت
دارد که آنرا سبب منفعت عموم مسلمانان این زبان
قرار داده و به خادم حرمین شریفین ملک سلمان
ابن عبدالعزیز آل سعود بخاطر کوشش های فراوان
ایشان در نشر کتاب الله کریم بهترین پاداش خیر
عطا فرماید .
و الله توفیق دهنده و یگانه راهنما به راه راست
است.

حقوق الطبع محفوظة
لمجمع الملك فهد لطباعة المصحف الشريف

ص.ب ٦٢٦٢ - المدينة المنورة

www.qurancomplex.gov.sa
contact@qurancomplex.gov.sa

ص.ب: ٦٢٦٢ مدينه منوره

www.qurancomplex.gov.sa
contact@qurancomplex.gov.sa

ⓒ **مجمع الملك فهد لطباعة المصحف الشريف ، ١٤٣٧ هـ**
فهرسة مكتبة الملك فهد الوطنية أثناء النشر

مجمع الملك فهد لطباعة المصحف الشريف

ترجمة معاني القرآن الكريم إلى اللغة الدرية / مجمع الملك فهد لطباعة المصحف الشريف - المدينة المنورة، ١٤٣٧هـ

١٢٤٨ ص ؛ ١٤ × ٢١ سم

ردمك: ٩-١٦-٨١٧٣-٦٠٣-٩٧٨

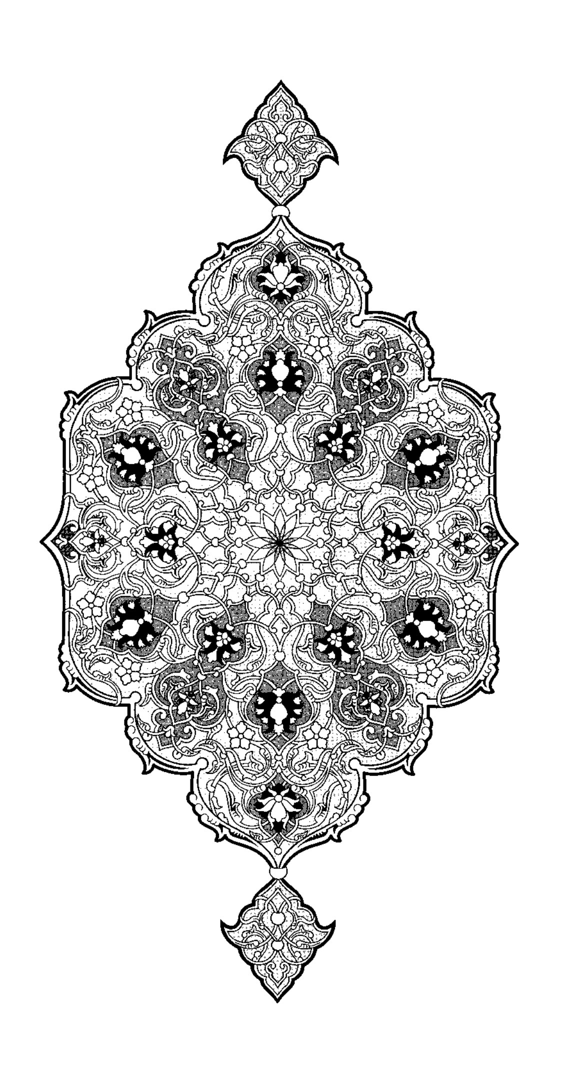
١- القرآن - ترجمة - اللغة الدرية أ. العنوان

ديوي ٢٢١،٤ ٥٣٠٥ / ١٤٣٦

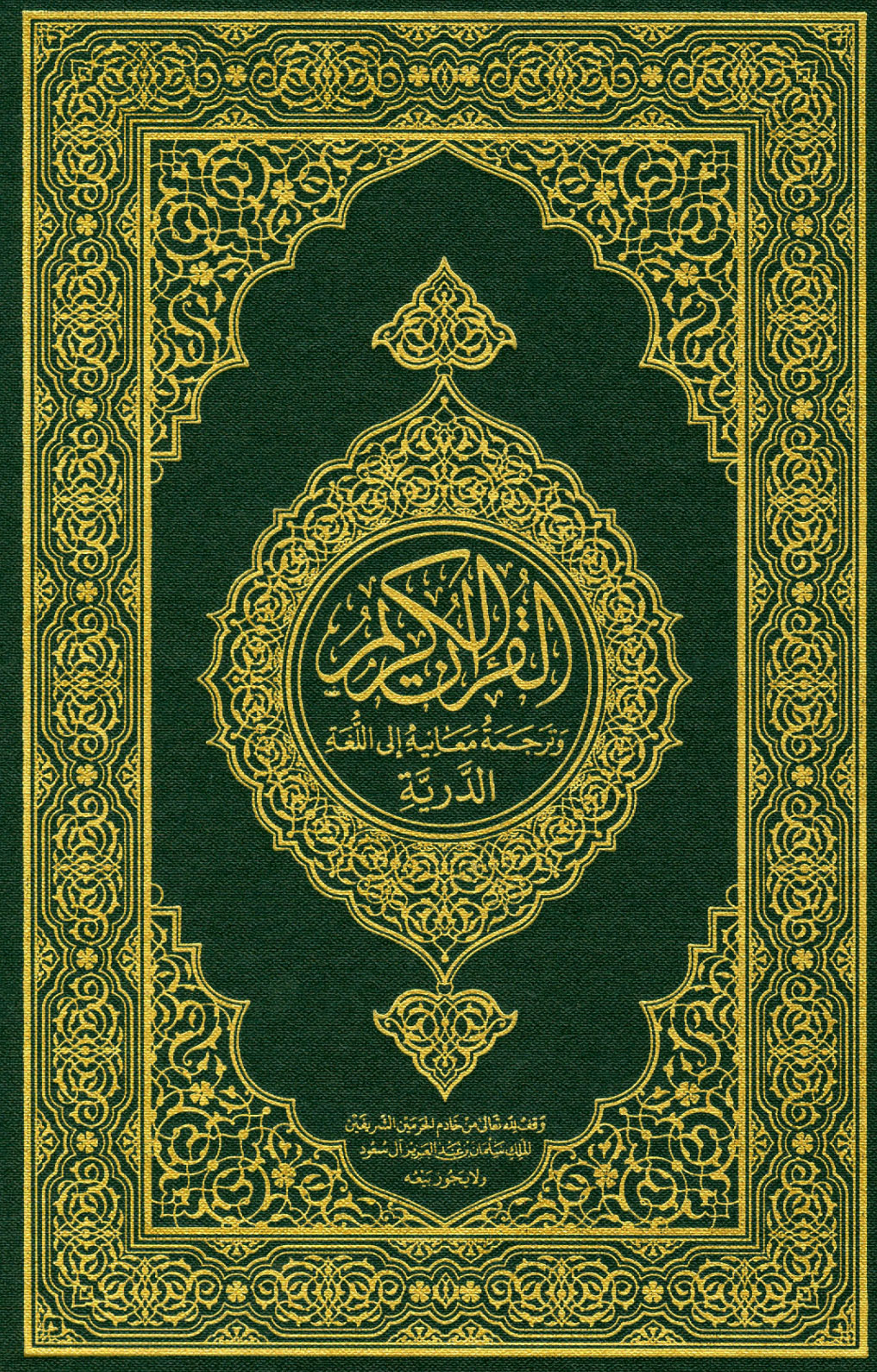
رقم الإيداع: ٥٣٠٥ / ١٤٣٦

ردمك : ٩-١٦-٨١٧٣-٦٠٣-٩٧٨

(٤٠٠٠/ د ٦٦) (٨) (٠١)
ردمك: ٩-١٦-٨١٧٣-٦٠٣-٩٧٨

القرآن الكريم
وترجمة معانيه إلى اللغة
الدرية
وقف لله تعالى من خادم الحرمين الشريفين
للملك سلمان بن عبد العزيز آل سعود
ولا يجوز بيعه